TRUYỆN ĐƯỢC EDIT VÀ ĐĂNG TẢI TẠI MIYUNBLOG.COM
CHUYỂN NGỮ: PI SÀ NGUYỆT, MẶC TẦN

Khôn Ninh

THỜI KÍNH

Chương 1: Nắng rạng tuyết tàn

~

Tải ebook miễn phí tại DTV EBOOK

“Lúc còn rất nhỏ, Uyển Nương đã nói với ta, thiên hạ này, nữ nhân tôn quý nhất là hoàng hậu, mà cung điện hoàng hậu ở gọi là “Khôn Ninh cung”. Ta liền hỏi Uyển Nương, Khôn Ninh cung trông như thế nào? Uyển Nương nói, bà ấy cũng không biết.

Ta ngồi nhìn mưa rơi dưới mái hiên, liền nghĩ, giá có thể biến thành hồng nhạn bay lượn trên bầu trời, bay tới đế đô phồn hoa, vào Tử Cấm Thành, xem thử Khôn Ninh cung ra sao thì tốt biết bao?”

Cửa cung đóng kín, vẻn vẹn chỉ một cánh cửa sổ bên trái hé mở. Không gian u tối, phảng phất vài tia sáng yếu ớt. Khôn Ninh cung náo nhiệt ngày xưa, giờ phút này một cung nhân cũng không thấy. Khương Tuyết Ninh một mình nửa ngồi nửa quỳ trước án, ngón tay mảnh khảnh trắng trẻo cầm đũa hương, nhẹ nhàng gảy mảnh giấy cháy dở trong bát hương sơn son thiếp vàng, làn khói mỏng ung dung bay lên. Tay áo nàng thêu hoa văn phượng hoàng trải thật dài sau lưng, rực rỡ tươi đẹp, tương phản với không khí u ám trong điện.

“Về sau, ta quả nhiên vào kinh. Nhưng ông trời trêu ngươi, cho ta tâm tư vọng tưởng, lại để ta lớn lên nơi thôn quê đồng ruộng, không có dáng dấp khí độ khuê nữ thế gia, sau đó bắt ta tới nơi phồn hoa này tranh đấu, chỉ bố thí cho ta vẻn vẹn vẻ ngoài tốt…”

Khương Tuyết Ninh có dung mạo xinh đẹp tựa hoa sen. Mày ngài uyển chuyển, đuôi mắt cong lên, đôi môi không son mà đỏ, tự nhiên yêu kiều, mị hoặc, lại vì mấy năm chấp chưởng phượng ấn, chắt chiu được ba phần ung dung đoan trang. Chỉ chau mày liền khiến tim người ta đập thình thịch. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Vưu Phương Ngâm lặng yên đứng sau lưng nàng thật lâu, nghe

tiếng nàng điểm hương thật khẽ, nhớ tới nàng trong mắt thế nhân là kẻ tính toán tường tận, một đời tranh đoạt trục lợi, bỗng nhiên có chút hoảng hốt, lại có chút bi ai trong lòng. Cả hai đều biết, Khương Tuyết Ninh đã không thoát được. Khương Tuyết Ninh bỗng nở nụ cười: “Phương Ngâm, trong khoảng thời gian này, kỳ thực ta vẫn nghĩ, ta thật sự làm sai rồi sao?”

Khi còn bé, nàng được Uyển Nương nuôi lớn, không biết thân thế của mình, ở thôn trang bên ngoài tự do tự tại lớn lên, là một con chim thích bay không ai quản được, chỉ có Uyển Nương mới khiến nàng trở về. Uyển nương xuất thân là sấu mã (1), là nữ nhân tinh túy trong muôn vàn nữ nhân. Bà ấy nói, thiên hạ là thiên hạ của nam nhân, chỉ có nam nhân mới chinh phục được; mà nữ nhân, chỉ cần chinh phục nam nhân, chính là chinh phục thiên hạ.

*”Sấu mã” (nguyên văn là: “瘦马”) thực ra chính là các cô bé được mua từ nhỏ. Đến thời kì Minh – Thanh thì việc nuôi “sấu mã” đã trở thành mối đầu tư mang lại món lợi kếch sù, có rất nhiều kẻ chuyên làm nghề này.

Trước bỏ vốn mua những cô bé xinh xắn từ gia đình nghèo khổ về dạy dỗ, dạy các nàng ca múa, cầm kì thư họa, trưởng thành sẽ bị bán cho những người giàu có làm thiếp hoặc bán vào lầu xanh, kiếm lời từ đó. Lúc mua, giá một cô bé chỉ khoảng hơn mười quan tiền, đến lúc bán lợi nhuận khoảng một ngàn năm trăm lượng, vô cùng hời. Bởi vì những cô bé xuất thân nghèo khổ rất gầy yếu vì đói ăn mà cái danh “sấu mã” tức là “ngựa còm” cũng từ đó mà ra.

Mãi sau này khi về kinh, nàng quen biết tiểu hầu gia Yến Lâm của Dũng Nghị hầu phủ, hắn mang nàng nữ giả nam trang, tùy ý giao du vui chơi trong kinh thành, đến cha mẹ nàng cũng không dám quản giáo quá nhiều, có vài phần giống thanh mai trúc mã.

Về sau Dũng Nghị hầu phủ bị liên luỵ vào án mưu phản của Bình Nam vương. Cả nhà Yến Lâm bị lưu đày ngàn dặm. Thiếu niên còn chưa làm quán lễ, trong đêm vượt tường cao Khương phủ tìm nàng,

giọng khàn khàn, nắm chặt tay nàng, nói: “Ninh Ninh, chờ ta, ta nhất định sẽ trở về cưới ngươi.”

Khương Tuyết Ninh nói với hắn: “Ta muốn gả cho Thẩm Giới, ta muốn làm hoàng hậu.”

Còn nhớ, Yến Lâm vẫn còn niên thiếu ấy như nhìn thấu qua tâm can nàng, như con thú giãy giụa, đỏ mắt, cắn chặt răng. Đêm đó thiếu niên mất đi ngây ngô vốn có, buông tay nàng, quay người biến mất vào màn đêm.

Năm năm sau, nàng đã là hoàng hậu của Thẩm Giới. Con đường leo lên hậu vị cũng không thuận lợi như vậy, cho nên trong sinh mệnh ngắn ngủi của nàng, người giống như Yến Lâm không ít. Tỉ như Lại bộ thị lang Tiêu Định Phi. Tỉ như Cẩm Y Vệ đô chỉ huy sứ Chu Dần Chi. Thậm chí, Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y về sau cũng chết đi…

Chỉ là, chẳng ai ngờ rằng, thiếu niên ngày xưa sẽ có ngày Đông Sơn tái khởi. Sau khi lập chiến công ở biên quan, Yến Lâm đầu quân cho Tạ Nguy, lấy cờ hiệu “Thanh Quân Trắc”, mặc giáp trở về, dẫn quân vây khốn kinh thành, khống chế cả tòa Tử Cấm thành, cũng giam lỏng nàng.

Thẩm Giới bị người ta hạ độc, triền miên trên giường bệnh, không để ý tới triều chính. Yến Lâm liền đường hoàng ra vào cung của nàng, mỗi lần đến đều cho cung nhân lui ra. Trong triều đình, không ai dám nói. Người người đều biết, hắn là phụ tá đắc lực của Tạ Nguy. Lúc Tạ Nguy nắm giữ nửa hoàng cung, là hắn (Yến Lâm) mang binh giữ vững cửa cung, phòng ngừa có người trốn thoát; lúc Tạ Nguy tịch thu tài sản giết Tiêu thị cửu tộc, là hắn dẫn người phá cửa phủ đóng chặt, bắt tất cả nam nữ già trẻ ra…

Bây giờ, hắn cùng Tạ Nguy, là thiếu sư ngày xưa, đứng bên ngoài cửa cung của nàng. Thẩm Giới đã băng hà, lưu lại chiếu thư mệnh nàng buông rèm chấp chính. Nhưng mà trữ quân (người thừa kế)

chọn từ tôn thất còn chưa đăng cơ, trên đường vội vã về kinh, đã bị quân loạn chém đầu, treo ở cửa thành.

Hiện tại, đến phiên nàng. Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng mở mắt nhìn, nhìn bóng người ngoài cửa, thần sắc mấy phần thê lương. Vưu Phương Ngâm nhìn nàng có chút buồn bã. Nàng cũng đã gác lại đũa hương, đậy nắp lư hương, lấy hộp gấm vuông vức trên bàn, mở ra.

Bên trong là ngọc tỉ truyền quốc, cùng một phong ý chỉ nàng đã viết xong và đóng ấn một canh giờ trước. Bên trong ý chỉ viết, nàng tự nguyện tuẫn táng vì tiên đế, mời thái sư Tạ Nguy giúp đỡ xã tắc, phụ tá triều chính, tìm người hiền kế vị.

Khương Tuyết Ninh bỗng ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng bên ngoài cửa sổ. Không biết từ lúc nào, tuyết rơi suốt một đêm đã ngừng. Ánh nắng chói mắt từ giữa tầng mây lộ ra, chiếu vào qua cửa sổ, tạo nên một khoảng sáng ngời.

Nàng khẽ than: “Nếu sớm biết kết cục hôm nay, tội gì nóng vội vào kinh? Còn không bằng đi vạn dặm đường, nhìn vạn dặm non sông, làm chim chóc tự do tự tại. Đời này, cuối cùng vào thành cung cấm, phồn hoa chăng tơ thành kén…”

Vưu Phương Ngâm im lặng không nói. Khương Tuyết Ninh liền hỏi: “Phương Ngâm, nếu cho ngươi một cơ hội chọn lại, ngươi có tới nữa không?”

Vưu Phương Ngâm là người kỳ quái nhất mà Khương Tuyết Ninh từng biết. Nàng vốn là thứ nữ của bá phủ, vụng về đáng thương, sau một lần bị ngã xuống nước, tính tình thay đổi lớn, từ đó xuất đầu lộ diện, buôn bán làm giàu, lập thương hội, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi liền trở thành thương nhân lớn nhất kinh thành. Nếu nói nàng ấy lũng đoạn cả kinh thành cũng không ngoa. Chỉ là vận khí nàng ấy không tốt, trong trận tranh đấu cung đình này, trước đứng sai phe, về sau dù cũng quy hàng Tạ Nguy, nhưng mấy ngày nay cũng bị đề phòng, giam lỏng tại cung này.

Hai người bi thảm ở cùng một chỗ, ngược lại thành tri kỷ. Khương Tuyết Ninh nghe chuyện nàng ấy trải qua dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, thật nhiều điều mới lạ, còn nghe phàn nàn chuyện nàng ấy đi buôn bán, lúc đi qua nước ngoài, động cơ hơi nước cũng đã xuất hiện. Động cơ hơi nước là cái gì, Khương Tuyết Ninh không biết. Nhưng Vưu Phương Ngâm luôn nói mình không phải người nơi này, mà đến từ một nơi rất xa, không thể quay lại nữa. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Nàng ấy còn nói, trên triều có một bí mật cực lớn, nếu như biết nó, phàm là người có chút đầu óc cũng sẽ không chọn sai thuyền trong trận tranh đấu này. Chỉ đáng tiếc, nàng ấy biết quá muộn.

Vưu Phương Ngâm sâu kín thở dài, cười chua chát: "Thời đại chim cũng không thèm ị này, kẻ điên nào thích xuyên thì xuyên đi!" Khương Tuyết Ninh chưa từng nghe lời nói thô bỉ như vậy, hoảng hốt một chút, lại nhớ tới canh giờ, cất giọng hô: "Tạ đại nhân!"

Màu son của tường cung bị bao phủ trong tuyết trắng. Ngoài cửa cung đông nghịt người. Yến Lâm nắm chặt kiếm. Người cầm đầu đứng thẳng người, nghe vậy không trả lời. Nhưng Khương Tuyết Ninh biết hắn có thể nghe được.

Đây là người tâm cơ sâu nặng nhất trong triều đại Đại Càn. Vẻ ngoài thánh nhân, tâm địa ma quỷ. Đế sư hai triều, thái sư của thái tử, bao nhiêu người kính trọng hắn, ngưỡng mộ hắn? Lại không biết, dưới vẻ ung dung phiêu dật, cất giấu lệ khí lan tràn, tâm tư toàn sự giết chóc: Thượng phương bảo kiếm Thiên Tử ban, dính đầy máu tươi hoàng tộc, giết đến nỗi máu nhuộm đỏ sông hộ thành; đôi tay đánh đàn chấp bút, đoạt lấy tính mạng cả nhà Tiêu thị, thi thể người chịu liên luỵ xếp như núi. Đây là người duy nhất mà nàng dùng tất cả vốn liếng cũng không thể lấy lòng.

"Ngài giết hoàng tộc, tru Tiêu thị, diệt quân loạn, tay nắm quyền hành, tay cầm tính mạng người của ta, theo lý, ta không có tư cách bàn

điều kiện cùng ngài.” Khương Tuyết Ninh đột nhiên rơi một giọt nước mắt, đọng nơi mu bàn tay nàng: “Ta cả đời này, từng lợi dụng rất nhiều người, nhưng cẩn thận tính ra, ta phụ Yến Lâm, Yến Lâm trả thù ta; ta dùng Tiêu Định Phi, Chu Dần Chi, bọn hắn cũng giẫm đạp ta mà thượng vị; ta tính toán Thẩm Giới, bây giờ cũng phải vì hắn tuẫn táng, cùng xuống hoàng tuyền. Ta không nợ bọn hắn…”

Cả đời phiêu diêu thoải mái cứ như vậy trôi qua. Chủy thủ trong tay áo nàng nhẹ nhàng rút ra, hàn quang lấp lóe trên lưỡi đao, phản chiếu mắt của nàng cùng trâm cài hoa mỹ bên tóc mai. Khương Tuyết Ninh thân thể run rẩy, thanh âm cũng run run, nước mắt đong đầy, nhưng nàng không được khóc, chỉ nói từng chữ từng chữ một: “Duy chỉ có một người, cả đời thanh chính, nghiêm cẩn theo luật, là ta uy hiếp Bách Chi, hại hắn lạc lối, hại hắn ô nhơ danh dự nửa đời. Hắn là một quan tốt. Tạ đại nhân, nhớ năm đó trên đường lên kinh, Tuyết Ninh từng có ân dùng máu mình cứu ngài, nay dùng một mạng của ta, đổi lấy một mạng của hắn, cho hắn một con đường sống đi…”

Ai dám nghĩ, hoàng hậu nương nương bạc tình bạc nghĩa, lạnh lùng đến nỗi dường như vô tâm, sẽ có một ngày, dùng mạng mình chỉ để đổi lấy một Hình bộ thị lang? Đến tột cùng là nàng vô tâm, hay không ai đủ sức làm ấm tim nàng?

Bên ngoài cửa cung, người kia đứng yên rất lâu mới bình thản nói: “Được.” Giọng nói này thật sự rất dễ nghe… giống như thật lâu trước đây. Khương Tuyết Ninh thoải mái cười một tiếng, quyết tuyệt đưa tay…

“Phụt phụt.” Chủy thủ sắc bén rạch ngang cổ tinh tế của nàng, đúng lúc đó, ngoài tường cung, tựa hồ còn có tiếng trường kiếm ai rơi xuống đất leng keng.

Nàng ngã xuống.

Trâm cài tóc tinh xảo đập xuống đất, bảo thạch văng ra. Máu tươi ấm áp theo bậc thang băng lãnh trên mặt đất chậm rãi thấm mở lan tỏa,

giống như suối nước ôn hòa mà nàng khi còn nhỏ thường xuyên chân trần lội chơi.

Vào thành cung cấm, phồn hoa chăng tơ thành kén.

Khôn Ninh cung, cuối cùng thành nơi chôn xương, thành phần mộ an táng thanh xuân nàng. Ngoài cửa sổ ánh nắng chiếu vào, tuyết tan từng chút từng chút, cuối cùng chậm rãi tiêu tán…

*

Một giấc chiêm bao thật dài, trong mộng tất cả nhân quả một đời đều hỗn độn, chỉ có cảm giác lúc mũi đao đi qua cổ là rõ ràng đến cực điểm. Thật đau. Khương Tuyết Ninh nghĩ, nếu sớm biết, nên chọn phương thức nào không đau mà chết.

“Khục.”

Trong mộng giống như có cái gì đè ép ngực nàng, khiến nàng không thở nổi, thế là nàng ho khan một tiếng, rốt cục nặng nề mở mắt ra.

Nhưng mà nàng thực sự bị dọa. Nàng nằm trên giường xốc xếch, nói chính xác hơn, là nằm ở giữa hai nam nhân. Gần trong gang tấc là một gương mặt non nớt nho nhã, hơi thở cơ hồ phả vào mặt nàng, thậm chí còn có một cái tay gác trên người nàng. Khương Tuyết Ninh cảm thấy đầu óc như sắp vỡ ra.

Cảnh tượng này, không thể không khiến nàng nghĩ đến lúc trước Yến Lâm tạo phản, giam lỏng nàng, luôn luôn lặng yên không một tiếng động bước vào trong cung nàng, khiến nàng thậm chí ngủ cũng ngủ không yên… Nàng hất tay người này ra, xoay người ngồi dậy. Thiếu niên từ trong mộng khẽ mở mắt, nhìn hành động của nàng mà kỳ quái ngồi dậy, còn muốn đưa tay kéo nàng: “Ôi, Khương huynh chúng ta ngủ tiếp… “

“Làm càn!” Tốt xấu nàng cũng là hoàng hậu thậm chí hiệu lệnh hơn

trăm người, Khương Tuyết Ninh nghe hắn nói năng lỗ mãng, còn gặp cử chỉ phóng đãng của hắn, hoàn toàn vô thức vung tay tát hắn một cái!

“Bốp!” Một tiếng vang lên kinh động đến thiếu niên giường bên kia đang gối lên kiếm ngủ say. Hắn mở mắt ra, là mi dài mũi cao môi mỏng, một thân nhuệ khí. Nhìn cảnh tượng này, hắn mờ mịt, ngay sau đó liền thoáng nhìn thanh niên hoa phục áo bào xốc xếch, bên phải gương mặt có năm dấu ngón tay ửng đỏ, cùng gương mặt Khương Tuyết Ninh vừa sợ vừa giận. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

“Soạt” một tiếng, thiếu niên kịp phản ứng, trong nháy mắt cất bước ngăn trước người Khương Tuyết Ninh, rút kiếm ra khỏi vỏ, mũi kiếm kề cổ thiếu niên kia! Gương mặt còn một phần ngây ngô nay phủ kín băng sương. Hắn lạnh lùng cất giọng chất vấn: “Ngươi làm gì nàng ấy* rồi?!”

Thiếu niên này kinh ngạc, vậy mà người kia lại kích động dám rút kiếm kề cổ mình, vừa ấm ức vừa vô tội, bưng mặt: “Có thể làm cái gì? Bản vương đâu có đoạn tụ!” Thiếu niên kia nhăn mày, nhìn hắn, ánh mắt mười phần hoài nghi.

Bản vương… Khương Tuyết Ninh bỗng ngây ngẩn cả người.

Cho đến lúc này, nàng mới chậm chạp nhận thấy mùi rượu trên người mình, phát hiện mình mặc y phục màu xanh lục thêu cành trúc bằng chỉ vàng, là nam trang, cánh tay đánh người vừa rồi cũng đang đau rát.

Nữ giả nam trang.

Không phải trong mộng.

Mà thiếu niên bị kiếm chỉ vào, cùng thiếu niên ngăn trước người nàng, rốt cục dần dần hiện ra trong trí nhớ: Người này về sau sẽ làm

hoàng đế – Thẩm Giới, người kia về sau là loạn thần – tiểu hầu gia Yến Lâm! Đây chính là “Trùng sinh” mà Vưu Phương Ngâm thường nhắc tới sao? Nàng kiếp trước chú ý cẩn thận, xoay một đám nam nhân, đời này vừa mới bắt đầu đã cho hoàng đế tương lai một bạt tai…

Hiện tại quỳ xuống tạ tội còn kịp không?

*chỗ này Yến Lâm dùng từ “nàng”, nhưng trong tiếng trung ngôi thứ ba số ít 2 từ cô ấy, anh ấy có phát âm như nhau, nên Thẩm Giới nghĩ là “hắn”, Ninh Ninh lại đang nữ giả nam trang nên mới có chuyện sau đó.

Chương 2: Yến Lâm

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, trí nhớ Khương Tuyết Ninh như nước thủy triều ào tới rất nhiều thứ, muôn vàn mộng ảo, cảm xúc trăm mối ngổn ngang.

Là trùng sinh.

Nếu tính toán tỉ mỉ, ông trời thực ra cũng không chiếu cố nàng nhiều như vậy.

Ở kiếp trước như thế, kiếp này cũng vậy.

Trong những chuyện Vưu Phương Ngâm kể, những người được trùng sinh đều may mắn trở lại lúc tất cả mới bắt đầu, dùng những chuyện đã biết trước mà bù đắp những tiếc nuối, gặp lành tránh dữ.

Nhưng nàng lại không may mắn như vậy.

Trùng sinh trở về lúc này, sớm không sớm, muộn không muộn, không có cách nào tránh khỏi ngay từ đầu, mà rất nhiều việc lại chưa xảy ra.

Nữ giả nam trang là chuyện sau khi nàng hồi kinh năm mười bốn tuổi mới có, liên tục đến năm mười tám tuổi bị triệu tiến cung làm thư đồng cho Lạc Dương trưởng công chúa mới ngưng. Mà lúc này, nàng hay cùng Yến Lâm, thoải mái không câu nệ, đi chơi từ đông sang tây kinh thành.

Có Yến Lâm, nàng không sợ trời không sợ đất.

Thiếu niên xuất thân tướng môn, từng ở biên quan một thời gian, hăng hái tung hoành ở kinh thành, một người một ngựa, ở bên nàng, thương yêu nàng, che chở nàng.

Vốn dĩ mọi chuyện đều rất tốt.

Nhưng vào năm nàng mười tám tuổi, là đầu thu năm Vĩnh An thứ bốn, nàng vẫn một thân nam trang, đi theo Yến Lâm mới từ trong cung làm thư đồng trở về đi dạo hội chùa, trên đường gặp Lâm Truy vương Thẩm Giới cải trang xuất hành.

Khương Tuyết Ninh khi đó không biết thân phận của Thẩm Giới.

Nàng chỉ có thể nhìn ra thiếu niên hoa phục nho nhã này quen biết Yến Lâm, thân phận lại tương đối đặc thù. Bởi vì Yến Lâm vừa gặp hắn đã ngạc nhiên thốt lên: “Ngài ra ngoài làm gì?”

Thân phận Yến Lâm là gì?

Dũng Nghị hầu phủ có khả năng cùng nhất tộc Tiêu thị sánh vai. Mà hắn là thế tử sớm đã được thánh thượng khâm điểm, trong cung lại rất được yêu thích, đi đến đâu cũng được người người cung kính gọi một tiếng “Tiểu hầu gia.”

Có thể để cho hắn dùng một từ “Ngài” thực không nhiều.

Về sau, liền mơ mơ hồ hồ biến thành ba người cùng nhau đi dạo hội chùa.

Thẩm Giới từng tò mò hỏi thân phận của nàng.

Yến Lâm có tư tâm, chuyện nàng nữ giả nam trang chỉ hắn biết là đủ, không muốn để ai biết nữa, cho nên chỉ nói với Thẩm Giới, nàng là biểu thiếu gia bà con xa của phủ Khương thị lang, bởi vì tính nết hợp, cho nên thường cùng đi chơi.

Thẩm Giới khi đó cũng không hoài nghi.

Nhiều lắm chỉ là cảm thấy Khương gia biểu thiếu gia này dáng dấp có chút quá âm nhu, quá nữ khí.

Dù sao, ai dám nghĩ, Yến Lâm gan to bằng trời dám mang theo tiểu thư danh gia vọng tộc nữ giả nam trang, đi dạo trên phố lớn giữa dòng người đông đúc?

Khương Tuyết Ninh cứ như vậy dùng thân phận biểu thiếu gia bà con xa của Khương gia quen biết Lâm Truy vương Thẩm Giới, về sau cơ duyên xảo hợp biết thân phận của hắn, lại nghe tin đồn trong kinh, thánh thượng không con, có ý định lập Thẩm Giới làm hoàng thái đệ, thế là nguyên bản tùy ý tiếp xúc, liền thành cố ý tiếp cận.

Cuối cùng nàng đạt được ước muốn, gả cho Thẩm Giới.

Không quá hai năm thánh thượng bệnh nặng băng hà, truyền ngôi cho Thẩm Giới, nàng cũng thành hoàng hậu.

Chỉ là Thẩm Giới dù thuở nhỏ lớn lên trong cung đình, lại khác các huynh đệ khác, tâm địa lương thiện quá đến mức ôn nhu, tính tình ôn hòa quá đến mức nhu nhược, tuy có thủ đoạn lại không đành lòng thi triển, văn võ bá quan trên dưới cũng đàn áp không được, nên mới phong thái tử thái sư Tạ Nguy thay hắn chu toàn.

Cuối cùng lại bị Tạ Nguy hạ độc chết.

Khương Tuyết Ninh khi đó đã bị Yến Lâm giam lỏng, ngay cả một lần cuối nhìn hắn cũng không được.

Người quá thiện lương không làm được đế vương.

Đó là chân lý duy nhất mà nàng thấy được từ bi kịch của Thẩm Giới kiếp trước.

Bây giờ, nàng vừa lúc trùng sinh khi mới quen Thẩm Giới không lâu, mặc dù đã có chút liên lụy, nhưng may mắn là dính dáng còn không sâu.

Có lẽ còn kịp thay đổi?

Kiếp này đừng vào cung nữa, đừng để Khôn Ninh cung thành phần mộ vĩnh viễn của nàng.

Gian phòng được bố trí đơn giản lại có mấy phần lịch sự tao nhã.

Đầu thu không khí còn hơi lạnh, mùi rượu nồng đêm qua đã phai đi.

Bên ngoài cửa sổ đóng chặt, ẩn ẩn truyền đến âm thanh huyên náo từ phiên chợ xa xa.

Yến Lâm tay còn giơ kiếm, tuy còn là dáng người thiếu niên, cũng đã có mấy phần chững chạc, lúc trên mặt không mang theo ý cười, đã có mấy phần khiếp người.

Hắn tạm không để ý Thẩm Giới.

Chỉ quay đầu, lãnh khí cũng mất đi mấy phần, thấp giọng hỏi giống như sợ hù dọa nàng: “Ngươi không sao chứ?”

Khương Tuyết Ninh từ trong hoảng hốt đột nhiên ý thức được chính mình trùng sinh, vội lấy lại tinh thần, thiếu niên mặt mày xán lạn như ánh mặt trời gần nàng trong gang tấc, chưa trải qua lúc Yến thị nhất tộc gặp hoạn nạn, cũng chưa bị tranh đấu cung đình trùng điệp đen tối ăn mòn.

Sạch sẽ, sáng sủa, lại loá mắt.

Giống như nắng mặt trời tươi tắn chói chang.

Hắn hẳn là mới cùng nàng quen biết Thẩm Giới mấy ngày, mà Thẩm

Giới mới vừa rồi còn gọi nàng là “Khương huynh”, chắc hắn còn chưa nhìn thấu thân phận nàng. Như vậy tương đối tốt, nàng bây giờ, cũng không nên tỏ ra biết được thân phận Thẩm Giới.

Cho dù vừa rồi một câu “Bản vương” của Thẩm Giới đã làm lộ ra.

Khương Tuyết Ninh thuở thiếu thời đầu óc dù không được tốt lắm, sau khi tiến cung mưa dầm thấm đất, cũng được mấy phần thông minh, cho nên trong nháy mắt, nàng đã nghĩ kỹ biện pháp phản ứng trước tràng diện này.

“Không có việc gì...”

Khương Tuyết Ninh thanh âm khẽ run, chậm rãi thở ra một hơi, như vẫn chưa hết sợ hãi.

“Là ta gặp ác mộng thôi.”

Nàng ngước mắt, vội vàng giữ tay cầm kiếm của Yến Lâm: “Đều tại ta vừa mở mắt ra, không phân biệt rõ ràng. Đao kiếm không có mắt, Yến Lâm, mau buông kiếm, đừng làm người bị thương. Đều là hiểu lầm mà!”

Yến Lâm lại nhìn Thẩm Giới một chút, nửa tin nửa ngờ thu kiếm vào vỏ.

Thẩm Giới nhìn thấy ánh mắt này thì dở khóc dở cười: “Làm sao, hắn đã nói là hiểu lầm, ngươi còn muốn giết ta sao?”

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Khương Tuyết Ninh kiếp trước chưa từng gặp chuyện này, lúc này nghe Thẩm Giới nói, lại oán thầm: Về sau hắn thật sự muốn giết ngươi đó?

Đời trước Thẩm Giới làm hoàng đế xui xẻo bị độc chết, hoặc là Tạ

Nguy làm, hoặc là Yến Lâm làm.

Dù sao cũng không có gì khác biệt.

Đều cùng một phe.

Nhìn bọn hắn hiện tại một Lâm Truy vương, một tiểu hầu gia, lúc nói chuyện cảm giác quan hệ không tệ, ai có thể tưởng tượng mấy năm sau liền đấu tới ngươi chết ta sống?

Yến Lâm cũng không để tâm mấy lời nói đùa này của Thẩm Giới, nhưng hồi tưởng lại mới căng thẳng, thấy hình như không tốt, ho khan một tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác: “Khục, vậy mặt ngươi không sao chứ?”

Dù sao cũng đường đường là Lâm Truy vương.

Mặc dù Ninh Ninh là người trong lòng hắn, nhưng Thẩm Giới là thân đệ đệ cùng mẹ của đương kim hoàng thượng, trong cung gần đây còn có tin hoàng thượng dưới gối không con thân thể lại không tốt, có ý muốn lập Thẩm Giới làm hoàng thái đệ.

Cũng may chuyện Thẩm Giới tính tình tốt là thật.

Hắn từ trước đến nay thông tình đạt lý không dễ tức giận.

Hắn chỉ chỉnh lại áo bào xốc xếch một chút, sau đó đưa tay sờ mặt, cười: “Mặt tự nhiên là không có gì, chỉ sợ không còn dám cùng hai ngươi uống rượu đến bình minh nữa thôi.”

Một người ác mộng, một người rút kiếm.

Hắn mới làm Lâm Truy vương chưa được hai năm, còn chưa muốn gặp Diêm vương đâu.

Khương Tuyết Ninh cũng không nhịn được có chút đỏ mặt.

Bình tĩnh mà xem xét, Thẩm Giới bình thường cũng cực tốt, nhất là lúc cười hai mắt hơi cong, nho nhã ôn nhuận giống như một khối mỹ ngọc.

Nàng năm đó gả cho hắn, chưa hề cãi nhau lấy một lần.

Nguyên nhân rất đơn giản, một là Thẩm Giới tính tình quá tốt, thứ hai người hắn thích không phải nàng, ba là nàng cũng không thích hắn, nàng chỉ thích vị trí kia, cho nên chuyện khác cũng không để tâm.

Người không biết chuyện còn tưởng rằng "Cử án tề mi, đế hậu hòa thuận" a?

Khương Tuyết Ninh đời trước tới cuối cùng đã hối hận cả đời luồn cúi, vất vả vào cung, đời này nửa điểm cũng không muốn lại trêu chọc phải vị hoàng đế tương lai không may này, nhưng cố tránh mấy thì giờ nàng đã đắc tội hắn.

Mặc dù hiểu rõ khả năng hắn tức giận cực thấp...

Nhưng ai biết được vạn nhất?

Nàng trừng mắt nhìn, ánh mắt thấy bên trái gương mặt Thẩm Giới ửng đỏ, lúng ta lúng túng nói: "Đều là ta gây họa, mạo phạm công tử. Nghe người ta nói trứng gà thoa mặt có thể tiêu sưng, ta gọi người lấy cho ngài một cái, lấy công chuộc tội?"

Muốn nói trong lòng không tức giận là không thể nào.

Vô duyên vô cớ bị một bạt tai ai có thể chịu được?

Nhưng tại hắn vừa quay đầu lại gặp lúc Khương gia biểu thiếu gia mắt ngập nước, chỉ cảm thấy thiếu niên mười mấy tuổi nhỏ yếu này mặt như thoa phấn, môi hồng răng trắng, có lẽ do tuổi chưa tới, dáng người còn rất nhu hòa, càng nổi bật lên ngũ quan tinh xảo, có vẻ

mạnh mẽ lại xinh đẹp.

Thẩm Giới nguyên bản không tức giận mấy, một câu liền tiêu tan hơn phân nửa, đang muốn nói thì lại nghĩ còn phải tiến cung gặp hoàng huynh nghe Tạ tiên sinh dạy học, cần đem gương mặt này xử lý, không để ai nhìn ra.

Thật không nghĩ đến, Yến Lâm phủi miệng, kéo Khương Tuyết Ninh một cái: "Chuyện nhỏ này, tự có người giúp hắn xử lý, dù không nói rõ, ngươi thấy hắn giống người bình thường sao? Ngươi nghỉ ngơi đi."

Khương Tuyết Ninh: "..."

Nàng cũng không nói muốn tự mình làm a.

Thẩm Giới nghẹn họng một chút, ánh mắt ngừng lại trên bài tay Yến Lâm kéo Khương Tuyết Ninh nói: "Đêm qua mê rượu hỏng việc, sắp tới giờ Tạ tiên sinh giảng, chúng ta mau đi thôi, ngày khác có rảnh lại tụ họp."

Yến Lâm nói một tiếng: "Được."

Sau đó quay đầu nhìn Khương Tuyết Ninh nói: "Ta đưa ngươi trở về."

Thẩm Giới: "..."

Hắn cải trang ra ngoài đó, Yến Lâm chẳng lẽ không nên tiễn hắn trở về sao?

Hắn lại một lần nữa chuyển mắt, nhìn Yến Lâm, lại nhìn vị này "Khương gia biểu thiếu gia".

Khương Tuyết Ninh không khỏi da đầu tê rần.

Người thiếu niên chân thành, còn chưa biết che giấu, thích liền bảo hộ bên cạnh, để ý liền biểu hiện ra ngoài, hận không thể thời thời khắc khắc giữ trong lòng bàn tay.

Đáng tiếc nàng không xứng.

Phải về Khương phủ.

Chỉ là vừa trùng sinh trở về, Khương Tuyết Ninh cần thời gian an tĩnh, chỉnh lý rõ ràng suy nghĩ rối ren trong đầu, lúc này gặp Yến Lâm, thực có chút phức tạp.

Liền đối với Yến Lâm nói: “Không được, ta muốn một mình trở về.”

Năm đó, tính tình nàng có tiếng là được nuông chiều sinh ngang ngược.

Một nửa là vì phụ thân nàng Khương thị lang thẹn trong lòng nên quan tâm nữ nhi mới về kinh; một nửa khác là thói quen của Yến Lâm.

Cho nên nàng muốn tự mình trở về, căn bản không cần tìm lý do.

Quả nhiên, Yến Lâm cũng thật không có hỏi vì cái gì, giống như là đã sớm quen nàng tùy hứng, chỉ nói: “Vậy ta để Thanh Phong xa xa đi theo ngươi.”

Thanh Phong là một trong hai thiếp thân tùy tùng của hắn.

Khương Tuyết Ninh biết, tuy muốn cự tuyệt, nhưng thấy thần sắc của hắn, tạm thời vẫn là không nói ra thì hơn, ngoan ngoãn gật đầu.

Yến Lâm lúc này mới phân phó tùy tùng, cùng Thẩm Giới thu thập xong thì rời đi.

*

Trên đường hồi cung, Thẩm Giới hồi tưởng lại tình huống trong khách điếm, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhất là Yến Lâm vì bảo vệ Khương gia biểu thiếu gia rút kiếm kề cổ hắn.

Lại nghĩ, thiếu niên kia thân thể nhỏ yếu, ngoại hình xuất chúng...

Thẩm Giới lông mày cau lại, đột nhiên cảm giác mình lớn hơn Yến Lâm mấy tuổi, nên chỉ điểm hắn, liền gảy màn xe nói: "Khục, Yến Lâm a, mặc dù trước mắt trong kinh có vài văn nhân chuộng nam phong, Khương gia biểu thiếu gia cũng khá đẹp mắt, nhưng ngươi là Dũng Nghị hầu phủ thế tử, tương lai đón dâu..."

Thẩm Giới ngồi xe ngựa.

Yến Lâm lại một người một ngựa, cùng xe ngựa song hành.

Ngựa tốt, người càng anh tuấn.

Hắn nghe thấy những lời này, mặt đều đen một nửa: "Điện hạ, ta không yêu nam nhân."

Lúc này đến phiên Thẩm Giới dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn: "Vậy ngươi đối vị Khương gia biểu thiếu gia kia?"

"Nàng không phải Khương gia biểu thiếu gia."

Yến Lâm cũng nhớ tới sự tình vừa rồi, nhất là ánh mắt Khương Tuyết Ninh nhìn Thẩm Giới, lòng hắn không dễ chịu.

Đáy mắt càng sâu, lóe lên mấy phần suy nghĩ.

Mang tâm sự thiếu niên, bỗng nhiên nói với Thẩm Giới: "Nàng là Khương gia nhị cô nương."

"Phốc! Khụ, khục khục..."

Thẩm Giới trong xe ngựa mới bưng một chén trà uống liền bị sặc, thực không thể tin nổi những gì nghe được!

Khó trách hắn lúc trước khẩn trương rút kiếm ra...

“Ngươi, ngươi vậy mà ——“

Yến Lâm lại không cảm thấy có gì sai.

Hắn cưỡi ngựa, một thân huyền bào nổi bật lên vóc người cao lớn.

Giờ phút này chỉ nói: “Nàng yêu phồn hoa, yêu tự tại, ta liền dẫn nàng đi chơi. Điện hạ với ta như huynh như bạn, ta hôm nay nói ra thân phận nàng để điện hạ biết nàng là nữ nhi. Trước điện hạ không biết, tự nhiên không trách; nay đã biết, cũng xin chú ý phân tấc, tránh phiền toái kinh sợ như sáng nay.”

Thẩm Giới vô thức gật đầu.

Chỉ là mới gật xong, liền cảm giác không đúng: “Càng nên chú ý phân tấc không phải ngươi sao? Mà nàng dám cùng ngươi ra ngoài, cả gan làm loạn, truyền đi, sao lấy chồng được?”

Thiếu niên mang nhuệ khí, ý cười hơi hé ra, nói: “Ta sủng nàng, ta cưới.”

*

Tác giả có lời muốn nói:

Tạ Nguy là thái sư, không phải thái phó, chương trước tối muộn viết nhầm rồi.

Mặt khác, nữ tử mười lăm cập kê, có người yêu nữ nhi đến hai mươi

mới gả. Mặc dù là cổ ngôn, mười lăm mười sáu kết hôn, ta là thật viết không nổi.

Chương 3: Hồi phủ

Khẩu khí thật lớn.

Chỉ là Thẩm Giới tính tuổi của hắn, hai tháng nữa, qua quan lễ (lễ nhược quán, tròn 20 tuổi), cũng nên bàn chuyện đón dâu. Hắn cười nói: “Ngươi nghĩ vậy, hầu gia biết không?” “Biết.” Yến Lâm bội kiếm bên hông, tiện tay lắc lắc roi ngựa, hiên ngang tiêu sái.

Cung cấm đã ngay trước mắt.

Hắn tháo bội kiếm xuống, mới nói: “Phụ thân nói, Khương phủ dòng dõi văn chương, Khương đại nhân bây giờ là Hộ bộ thị lang, thực quyền trong tay, trước kia thánh thượng đăng cơ, là hắn bí mật đưa Tạ tiên sinh vào kinh, cũng coi như có công, lại là bằng hữu của tiên sinh. Nàng là Khương gia đích nữ, với ta miễn cưỡng coi như môn đăng hộ đối. Đợi tháng mười một qua quan lễ, liền thỉnh người tới cửa cầu hôn.”

“Tiểu tử ngươi bình thường cũng không giao du với đám công tử nhà giàu, danh viện thục nữ nịnh nọt ngươi, ngươi cũng lờ đi. Bản vương còn tưởng là ngươi tuổi nhỏ không biết nhi nữ thường tình, thanh tâm quả dục, ai biết ngươi đã có tính toán trước, nhìn không ra a!”

Thẩm Giới suy nghĩ, chậm rãi nói. “Tối qua ta say, còn chưa thất lễ, chẳng qua sáng nay tỉnh lại vô ý đụng bả vai nàng, ngươi liền vội vàng nói với ta thân phận của nàng, còn nói tương lai muốn cưới nàng. Yến Lâm, ngươi bảo hộ nàng quá mức a?”

Bởi vì “Vợ của bạn không thể thất lễ”, lời Yến Lâm lúc trước ngoại trừ nhắc nhở Thẩm Giới Khương Tuyết Ninh là cô nương, về sau

cùng nàng duy trì khoảng cách, cũng cùng Khương Tuyết Ninh đánh dấu quyền sở hữu, đóng ấn của hắn lên, đề phòng người nào đó có tâm tư khác. Tâm tư nho nhỏ của thiếu niên lộ ra, trên mặt có chút đỏ, giọng so với trước lớn hơn chút, như cố ý che giấu: “Che chở thì sao, ta nguyện ý!”

Cứ bá đạo vậy cũng được sao.

Thẩm Giới nghe được không nhịn được, bật cười.

Hai người dừng lại trước Ngọ môn. Yến Lâm giao bội kiếm, cùng Thẩm Giới, đi bên phải theo Hội Cực Môn đi Văn Hoa điện. Đương kim thánh thượng, hoàng huynh của Thẩm Giới – Thẩm Lang, đăng cơ bốn năm trước.

Bất luận thời thế ra sao, mỗi lần đế vị đổi chủ, đều là hiểm cảnh.

Năm Thẩm Lang đăng cơ cũng không ngoại lệ. Tiên hoàng bệnh hồ đồ, cấm túc Thẩm Lang trong cung, lại còn bắt hắn đi đất phong, nhất thời trong triều hỗn loạn. May mà Tạ Nguy vào kinh, trước ổn định thế lực của Thẩm Lang ở kinh thành, lại mời danh y trị hết bệnh cho tiên hoàng, lúc này tiên hoàng lập xuống di chiếu, truyền ngôi vị cho tam hoàng tử Thẩm Lang.

Tạ Nguy, tự Cư An, xuất thân từ Kim Lăng vọng tộc Tạ thị, chữ Tạ trong “Tiền thời Vương Tạ đường tiền yến”. (thơ Kim Lăng ngũ đề – Ô Kim Hạng) Chỉ là lúc đó, Tạ thị đã bắt đầu suy tàn. Hắn hai mươi tuổi đỗ tiến sĩ, vào Hàn Lâm viện. Chỉ là sau đó không lâu Kim Lăng liền truyền tin báo, Tạ mẫu chết bệnh ở nhà. Tạ Nguy thế là có đại tang, về Kim Lăng giữ hiếu ba năm.

Ba năm sau hắn hai mươi ba tuổi, bí mật hồi kinh, ngay việc lần đó. Xoay chuyển tình thế, giúp Thẩm Lang thuận lợi đăng cơ, liền cùng Viên Cơ hòa thượng, trở thành hai người được tín nhiệm nhất. Không có thực chức, lại phong làm thầy dạy thái tử. Trong cung không có hoàng tử, lại giảng cho hoàng đế, có thể nói “Tuy không có

đế sư chi danh, lại có đế sư chi thực".

Gần thu trời chuyển lạnh, Thẩm Lang long thể bất ổn, từng mấy lần bí mật triệu ba đại thần nội các vào cung. Cụ thể nói chuyện cái gì không người biết được. Nhưng từ tháng trước, Thẩm Lang triệu vài tôn thất đệ tử vào cung cùng hắn nghe giảng kinh thư, còn có mấy huynh đệ của hắn, tất nhiên có cả Thẩm Giới.

Trước lúc Yến Lâm cùng Thẩm Giới đến Văn Hoa điện, nhật giảng đã bắt đầu. Thái giám tổng quản Hoàng Đức giữ cửa, thấy hai người họ cùng đến vội lại gần khom lưng, thấp giọng la lên: "Điện hạ cùng tiểu hầu gia hôm nay làm sao tới muộn như vậy, giảng đã hai khắc rồi, hai vị đi vào lúc này chắc chắn bị thiếu sư đại nhân nhìn thấy!" Đêm qua lúc uống rượu vui vẻ, làm sao nhớ hôm nay phải nghe nhật giảng? Thẩm Giới cùng Yến Lâm liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy đau đầu.

Vị tiên sinh Tạ Nguy này, từ trước đến nay là khoan hậu lại nghiêm khắc, nhân đạo "Có cổ thánh nhân chi di phong", nhưng trong mắt lại không chứa nổi một hạt cát. Lần trước Diên Bình vương rất được thánh thượng yêu thích tới trễ nửa khắc, lẳng lặng từ cửa bên hông điện mà vào, ai biết Tạ Nguy lại nhìn thấy, trước điện gọi hắn, bảo hắn nhắc lại « kết đảng luận » hôm qua. Diên Bình vương tuổi nhỏ ham chơi, làm sao đọc ra nổi? Đứng đó ấp úng nửa ngày đỏ mặt.

Tạ Nguy cũng không tức giận, hắng giọng mời hắn (Diên Bình Vương) về chỗ, nói hôm qua có thể hắn giảng quá phức tạp nên không nhớ cũng phải, nhận trách nhiệm trên người mình.

Diên Bình vương sau khi ngồi xuống thật sự là xấu hổ vạn phần. Cùng ngày trở về phủ, liền thắp đèn đọc cả đêm, hôm lại đến Văn Hoa điện không trễ chút nào, không chỉ có thuận thuận lợi lợi đem « kết đảng luận » thuộc lòng, còn thêm « Mười điều can gián Thái Tông », mọi người lau mắt mà nhìn. Từ đây liền hăng hái mà học.

Diên Bình vương bất quá mới mười bốn tuổi, còn có thể giải thích là

tiểu hài tử không hiểu chuyện. Yến Lâm cùng Thẩm Giới tuổi không còn nhỏ nữa, mặt mũi đâu mà lấy cái lý do ấy.

Lúc này nhìn qua cửa điện Văn Hoa, nghe bên trong ẩn ẩn truyền đến tiếng dạy học, nhất thời bọn hắn đều tê cả da đầu, còn có sợ hãi. Vẫn là Hoàng Đức cơ linh, suy nghĩ một chút, liền nói: "Thiếu sư đại nhân luôn có chuyện là nói ngay, một khi thời gian qua liền không truy cứu nữa, chưa lôi chuyện cũ ra mắng ai. Thượng nghi cục hôm nay thỉnh một cây cổ cầm, thánh thượng đưa cho thiếu sư đại nhân, lát nữa nghỉ uống trà nhất định sẽ thử đàn. Thiếu sư đại nhân yêu đàn, không bằng điện hạ cùng tiểu hầu gia đợi một lát, thiếu sư đánh đàn hẵng vào, chắc hẳn có thể qua được."

Thẩm Giới Yến Lâm chợt cảm thấy được cứu rồi, vội vái hắn mà nói: "Đa tạ công công!" Nói xong lặng lẽ đi thiên điện chờ đợi.

*

Khương Tuyết Ninh cũng không biết Yến Lâm cùng Thẩm Giới trong cung nghe nhật giảng ra sao. Sau khi hai người đi, nàng cũng nhanh chóng về phủ.

Trong kinh, đường phố lớn nhỏ, thuở thiếu thời, nàng hầu như đều đã đi qua. Mới từ khách điếm ra, còn cảm thấy có chút lạ lẫm, không nhận ra phương hướng. Cũng may chưa được hai bước, ký ức liền dần dần khôi phục, rất nhanh tìm được đường về Khương phủ.

Trên phố người đến người đi. Người bán hang rong gương mặt tươi cười cao giọng rao hàng. Còn có mấy đứa trẻ đuổi bắt, đùa giỡn... Hết thảy mang hơi thở hồng trần phả vào nàng, đọng lại trên đuôi lông mày Khương Tuyết Ninh, thân thể vốn căng thẳng chậm rãi trầm tĩnh lại, lúc này mới cảm thấy chuyện trùng sinh này thật sự bắt đầu, lúc đối mặt với Thẩm Giới, Yến Lâm vẫn hỗn độn như ảo mộng.

Hiện tại nàng không phải hoàng hậu. Cũng không cần ở trong Khôn Ninh Cung bốn phía tường cao bao phủ.

Khương Tuyết Ninh đi trên phố, tựa như cá trong nước, liền bước chân nhanh hơn vài phần.

Khương phủ ngay chỗ ngõ có cây hòe, không quá xa, không đầy một lát liền nhìn thấy đại môn màu đỏ chót. Thẳng thắn mà nói, nàng đối Khương phủ cũng không có được mười phần cảm tình.

Dù sao nàng mười bốn tuổi mới trở lại kinh thành, trước đó ở điền trang Thông châu lớn lên, do tiểu thiếp Uyển nương của phụ thân Khương Bá Du nuôi dưỡng. Theo thân mẫu nàng nói, chính là bị nuôi phế đi.

Thân thế Khương Tuyết Ninh có chút khó nói. Nàng vốn là con vợ cả Mạnh thị, nhưng năm đó lúc Mạnh thị mang thai nàng có tranh chấp cùng Uyển nương.

Uyển nương là người Dương châu, bị người đưa cho phụ thân, về sau nâng lên làm thiếp, có phần được phụ thân thiên vị, cũng hoài thai. Uyển nương nói, Mạnh thị túm được nhược điểm đuổi nàng về thôn trang. Uyển nương cũng không phải người hiền lành.

Mắt thấy mình bị đuổi đi điền trang Thông châu đã định, dứt khoát làm tới cùng, thừa dịp Mạnh thị cùng sinh gia nhân hỗn loạn, đem nữ nhi nàng sinh cùng nữ nhi của Mạnh thị đổi đi. Nữ nhi của Uyển nương từ đây thành Khương phủ đích tiểu thư, cẩm y ngọc thực, học lễ biết nghĩa, tên là Khương Tuyết Huệ; nữ nhi Mạnh thị thì theo Uyển nương đi điền trang, bản tính ham chơi lại không ai quản, quy củ đại gia khuê tú nửa điểm cũng không biết. Nữ nhi xui xẻo của Mạnh thị, dĩ nhiên là Khương Tuyết Ninh.

Cũng may Uyển nương chăm sóc nàng cũng không tệ, dạy nàng học chữ, cũng dạy nàng son phấn hương liệu, không có gì khắt khe. Khương Tuyết Ninh nghĩ lại, Uyển nương tính toán cực sâu.

Bởi vì bốn năm trước khi Uyển nương bệnh nặng đã viết một lá thư

vào kinh, thổ lộ toàn bộ chuyện hoán đổi năm đó. Lần này, Khương phủ chấn động sau đó từ trong kinh liền đến đón người. Nhưng Uyển nương cũng lười nói nhảm với bọn họ, quẳng ra một câu "Hối hận thì đã muộn" liền buông tay nhân gian, để lại cục diện rối rắm đó.

Mạnh thị rất hận Uyển nương, có thể Uyển nương cũng không hành hạ nữ nhi nàng, còn để lại câu "Hối hận thì đã muộn", chứng minh nàng có hối hận. Mạnh thị lại không thể so đo với người chết. Càng không cách nào giận chó đánh mèo với Khương Tuyết Huệ.

Khương phủ cần mặt mũi, chuyện xấu cũng không gióng trống khua chiêng; đại cô nương tuy là con của Uyển nương, từ nhỏ được Mạnh thị nuôi dưỡng, đoan trang hiền thục, cùng Mạnh thị đã có tình mẹ con, lại không liên quan chuyện lúc đó, nếu khôi phục thân phận thứ nữ sợ người ta chế nhạo, hôn sự cũng gian nan. Cho nên trong phủ trên dưới bàn bạc, chọn biện pháp ôn hòa hơn. Đó là nói Khương Tuyết Ninh tuổi nhỏ bị đại sư phê mệnh, trước mười bốn tuổi có họa, tránh xa phồn hoa mới có thể vượt qua, liền đưa nàng đến điền trang nuôi như hài tử bình thường. Bây giờ mười bốn đã qua nên về phủ.

Khương phủ từ đây có hai vị đích tiểu thư.

Lúc Khương Tuyết Ninh vừa hồi Khương phủ, còn tính câu nệ, Mạnh thị bảo nàng học cái gì liền học cái đó, cố gắng làm đại gia tiểu thư. Có thể Khương thị lang áy náy, phá lệ thương tiếc nữ nhi số khổ này, liền có chút yêu chiều. Một thời gian sau, Khương Tuyết Ninh tính tình bị nuông chiều sinh hư. Đến Khương Tuyết Huệ nàng cũng khi dễ. Về sau quen biết Yến Lâm, ai cũng quản không được. Lúc nữ giả nam trang bại lộ, Mạnh thị tức giận mắng nàng quả nhiên là tiểu tiện nhân Uyển nương nuôi ra. Khương Bá Du cũng rốt cục cũng nhận ra.

Nàng ở nhà không chịu nổi liền bảo Yến Lâm đưa ra ngoài chơi, thiếu niên Yến Lâm tới Khương phủ một chuyến, cùng Khương Bá Du nói vài lời, trong phủ liền ngầm cho phép. Khương Tuyết Ninh nữ giả nam trang, mọi người đều gọi nàng "Biểu thiếu gia", từ trên xuống dưới cùng nhau yểm trợ, giống như Khương phủ thực có người như

thế.

Cho nên hiện tại nàng trở về, người gác cổng cả kinh, vội vàng cúi đầu, sợ hãi kêu “Biểu thiếu gia trở về”.

Kinh thành giá đất tập trung nhiều quý nhân, Khương Bá Du mặc dù là Hộ bộ thị lang, cũng chỉ là quan tam phẩm, nhà giàu cũng không dám quá lộ liễu, chỉ xây tứ hợp viện nhỏ nhưng tinh xảo.

Khương Tuyết Ninh còn nhớ mình lúc này ở tây sương phòng. Sát vách là Khương Tuyết Huệ. Kiếp trước vừa trở về, nàng thấy Khương Tuyết Huệ, đã tự ti lại ghen ghét, tính tình nuông chiều sinh hư liền mượn chuyện nàng vốn là thiếp sinh, ngầm đồng ý hạ nhân coi thường nàng. Nàng đoạt cơ hội vào cung làm thư đồng của Khương Tuyết Huệ. Nàng thậm chí đoạt cả hôn sự của Khương Tuyết Huệ ——

Người Thẩm Giới vừa ý thật ra là Khương Tuyết Huệ, chỉ là hắn chỉ có một cái khăn tay làm tín vật, cũng không biết là tiểu thư nào của Khương gia, bởi vậy bị Khương Tuyết Ninh nắm được cơ hội. Khương Tuyết Huệ về sau gả cho một tiến sĩ, theo hắn rời kinh. Ngày tết, mệnh phụ vào cung triều bái, Khương Tuyết Ninh có gặp lại nàng, thế nhưng đều nhìn xa xa. Chỉ nghe nói nàng sống cũng không tệ lắm.

Hiện tại đối mặt vị “Tỷ tỷ” mà nàng cướp đi nhân sinh vốn nên thuộc về nàng ấy, Khương Tuyết Ninh có chút phức tạp, muốn về phòng mình suy nghĩ về sau phải dùng thái độ gì với Khương Tuyết Huệ.

Nàng vừa đi vài bước, thì nghe thấy một âm thanh khẽ. Rõ ràng là một bà tử. “Lời này của đại cô nương thật buồn cười, bên chúng ta người nhiều, bên của ngươi người ít, phần này chúng ta lấy thêm thì thế nào chứ? “Ngài là thân phận gì còn không biết sao? “Khỏi phải nói ngươi, đến nhị cô nương ta còn không sợ! Năm đó đi đón nhị cô nương hồi phủ, ta nói gì nàng nghe nấy, ta nói nàng đi hướng đông nàng không dám đi hướng tây!” “Ngươi!” Dưới mái hiên có một vị

váy áo xanh thẫm thêu hoa sen giày vải bồi mặt trái xoan, mày liễu, ngũ quan dù không vũ mị kinh diễm như Khương Tuyết Ninh, nhưng đoan trang chi khí. Lúc này lại nổi lên một điểm nộ khí. Đây là Khương Tuyết Huệ. Phía sau nàng có một tiểu nha đầu, trước mặt là một phụ nhân đeo vàng bạc, dưới môi có một nốt ruồi thêm mấy phần cay nghiệt, nhếch miệng một bên, nhìn Khương Tuyết Huệ ánh mắt khinh thường, trào phúng.

Lúc Khương Tuyết Ninh đi tới, vừa vặn đứng sau lưng nàng (bà tử), nàng không có nhìn thấy. Nghe thấy câu "Nói gì nghe nấy", lông mày liền nhếch lên —— Nàng còn không biết có ai nói gì nghe nấy kia? Phụ nhân kia hầu ở phòng Khương Tuyết Ninh, trước hầu hạ bên người Mạnh thị, đúng là có đi thôn trang đón nàng trở về, trên đường đi cũng coi như có chiếu cố nàng. Về sau Khương Tuyết Ninh liền xin Mạnh thị người này. Từ nay về sau Vương bà tử coi nàng như phụ mẫu tái sinh, hận không thể đội lên đầu mà thờ. Sau lưng lại như thế này sao?

Vương bà tử không nhìn thấy Khương Tuyết Ninh, nhưng Khương Tuyết Huệ lại nhìn nhất thanh nhị sở. Trong chớp mắt, tâm lạnh một nửa. Trong phủ này muội muội có tiếng hỗn thế ma vương, tranh chấp này nếu tới chỗ cha mẹ chỉ sợ lại không phân tốt xấu một phen khó xử. Nha đầu phía sau nàng chân như nhũn ra, run rẩy, hướng Khương Tuyết Ninh hô một tiếng: "A, nhị cô nương..."

Vương bà tử lập tức cứng đờ, nhưng lúc xoay người lại, ương ngạnh cùng châm chọc đã biến mất sạch sẽ, đầy mặt tươi cười, nhiệt tình lại nịnh nọt, kinh hỉ: "Ôi nhị cô nương của ta ngài trở lại rồi! Lão nô trong nhà nấu canh gà, còn chuẩn bị bánh xốp giòn thơm ngài thích nhất nữa!" Lúc nói chuyện, còn ân cần đưa tay ra, tựa hồ muốn dìu Khương Tuyết Ninh. Trên cổ tay mang một vòng tay ngọc xanh nhạt. Ngọc sáng long lanh, màu sắc ôn nhuận. Xem ra là hòa điền thanh ngọc loại tốt nhất.

Khương Tuyết Ninh hạ mắt xem xét, bỗng giật mình... Vòng tay này... Kiếp trước Uyển nương trước khi đi kéo tay nàng, tuy biết Uyển

nương không phải mẹ ruột mà là ác nhân tráo mình đi, nhưng dù sao sống chung nhiều năm như vậy, cũng không hận Uyển nương. Cho nên nàng nghe Uyển nương nói lời cuối cùng ấy. Ai ngờ, Uyển nương đem vòng tay nhét vào tay nàng, nói: “Ninh Ninh, di nương cầu ngươi một chuyện, ngươi hồi phủ, nhìn thấy đại cô nương, giúp ta đem cái này giao cho nàng...”

Khương Tuyết Ninh lúc ấy chỉ cảm thấy như một chậu nước lạnh dội xuống. Có lẽ nàng ghen ghét Khương Tuyết Huệ bắt đầu từ khi đó.

Chờ Uyển nương đi, nàng trở về Khương phủ, vòng tay lại bị nàng vứt trong hộp, dù bỏ cũng không đưa cho Khương Tuyết Huệ.

Về sau nàng gặp rất nhiều chuyện, nhớ tới Uyển nương, nhớ tới ngày trước, muốn tìm vòng tay rốt cuộc lại tìm không thấy. Không nghĩ tới, lại là Vương bà tử này lấy.

Khương Tuyết Ninh lẳng lặng nhìn Vương bà tử, thần sắc bỗng nhiên có chút khó lường. Vương bà tử lại cười: “Nhìn ngài nhất định chơi mệt rồi, lão nô hầu hạ ngài trở về phòng...” Nhưng nàng vừa nhìn thấy ánh mắt của Khương Tuyết Ninh, không biết sao thấy lạnh cả người. Khương Tuyết Ninh cũng không nhìn Khương Tuyết Huệ, chỉ nhẹ nhàng nhếch môi, nhìn Vương bà tử mà nói: “Trước kia làm sao không biết, ngươi giỏi thay đổi sắc mặt như vậy?”

Chương 4: Cô nương không có bệnh

Lời vừa nói ra, Vương Hưng Gia ngây ngẩn cả người.

Khương Tuyết Huệ cùng thiếp thân nha hoàn đứng bên cạnh càng giống như gặp quỷ, phảng phất không tin lời này có thể từ miệng Khương Tuyết Ninh nói ra: Không lẫn lộn trắng đen thị phi cũng thôi đi, trong lời nói lại còn châm chọc một vú già xưa nay nàng vô cùng tin tưởng?

Mí mắt Vương Hưng Gia bắt đầu hoảng.

Nàng vốn hầu hạ bên cạnh Mạnh thị, nhưng cũng không phải một trong mấy vú già được Mạnh thị tín nhiệm nhất.

Bốn năm trước phụng mệnh đi Thông Châu đón Khương Tuyết Ninh hồi phủ, liền nhìn ra đây là chủ tử dễ nắm trong lòng bàn tay: Tuổi còn nhỏ, kiến thức nông cạn, thân phận cao, lớn lên tại điền trang, trong phủ một người cũng không biết, đến kinh thành nhất định sẽ hoảng loạn.

Cho nên dọc đường liền lấy lòng đủ kiểu với Khương Tuyết Ninh.

Quả nhiên, hồi phủ, nàng nói bóng nói gió vài tiếng với Khương Tuyết Ninh, Khương Tuyết Ninh liền xin nàng từ Mạnh thị.

Từ đây, trong phòng Khương Tuyết Ninh, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều do Vương Hưng Gia quản. Mà Khương Tuyết Ninh chơi cùng Yến tiểu hầu gia, trong phủ người người gặp nàng đều phải sợ, quản sự mụ mụ của nàng hiển nhiên cũng có thể diện.

Nàng vạn vạn không nghĩ tới, hôm nay Khương Tuyết Ninh lại nói ra mấy câu như vậy!

“Ha, nhị cô nương nói đùa, lão nô cũng không phải từ đất Thục tới, gánh hát có gặp mấy lần, làm sao học được trở mặt chứ?” Vương Hưng Gia đè xuống nghi hoặc trong lòng, khoát tay áo, mặt dày mày dạn bày ra chiêu thức lấy lòng trước kia vẫn dùng với Khương Tuyết Ninh.

“Ngài bỗng nhiên nói cái này, nhất định là muốn xem kịch đi? Lão nô hôm kia nghe thái thái bên kia nói, trong kinh gần đây mới tới hai gánh hát, chi bằng mời tới trong phủ mà xem vài vở?”

Loại nịnh nọt lấy lòng này mà nói, nếu là lúc trước Khương Tuyết Ninh nghe, cho dù không tươi cười hớn hở, cũng không trở mặt tức giận.

Nhưng Khương Tuyết Ninh bây giờ a... Nàng mặc áo gấm thêu ngân tuyến có lá trúc văn màu xanh nơi vạt áo, tùy ý, chậm rãi ngồi tựa trên ghế mỹ nhân, ăn mặc như thiếu niên vẽ đậm lông mày cũng không ngăn nổi môi hồng răng trắng, khuôn mặt bên trên đã có dáng dấp mi tựa núi xanh ẩn sương mù mông lung, môi lại nhuốm màu đào đáng yêu.

Duy chỉ có bên môi mỉm cười, có chút lạnh lùng.

Khương Tuyết Ninh nhìn cổ tay Vương Hưng Gia, giả vờ hiếu kỳ hỏi: ” Vòng tay trên cổ tay mụ mụ thật đẹp, chỉ là nhìn có chút quen mắt, ngược lại có điểm giống cái hôm kia ta tìm không ra.” Vương Hưng Gia trong lòng nhất thời “Lộp bộp” một chút.

Vòng tay xinh đẹp đeo ở cổ tay, bị ánh mắt Khương Tuyết Ninh nhìn chăm chú, giống như lửa đốt nóng hổi, tay nàng ta giật giật.

Nhưng nàng có thể ở hậu trạch lăn lộn nhiều năm, khả năng ước đoán tâm tư người khác vẫn phải có.

Nàng liền nắm bắt được mấu chốt trong một câu nói kia —— Vòng tay. Thái độ nhị cô nương bỗng nhiên thay đổi, nhất định có liên quan tới vòng tay trên cổ tay nàng.

Trông coi chuyện lớn chuyện nhỏ trong phòng Khương Tuyết Ninh nhiều năm như vậy, làm mưa làm gió đã quen, Khương Tuyết Ninh lại không biết quản đồ của nàng, Vương Hưng Gia làm sao nhịn được? Tay chân không sạch sẽ mới là bình thường.

Nàng vẫn hay lấy này lấy nọ hôm nay liền gặp rủi ro? Tâm tư khẽ chuyển, lập tức diễn: "Giống ư? Vòng tay này của lão nô sao dám so cùng đồ tốt của cô nương chứ, cái này là mua của gã bán hàng rong đầu phố bên kia, nói là có khe nứt nhỏ, ép giá bán đổ bán tháo cho lão nô, lão nô mua về còn mất hai đồng bạc khảm lên nữa, ngài nhìn, ở chỗ này."

Vừa nói vừa tươi cười rút vòng tay ra, muốn đưa khe nứt chỉ cho Khương Tuyết Ninh nhìn. Chỉ là vừa nhìn liền "Ai nha" một tiếng. Vương Hưng Gia mở to mắt, rất kinh ngạc: "Này, này làm sao lại không nứt rồi?"

Khương Tuyết Ninh nhìn nàng diễn.

Vương Hưng Gia nghĩ nghĩ, rất nhanh lại bày ra thần sắc giật mình, cười ngượng ngùng: "Nhìn trí nhớ của lão nô này, hôm qua giúp nhị cô nương thu thập của hồi môn, sợ đập hỏng vòng tay vừa khảm, liền tháo ra đặt bên cạnh, chắc là không cẩn thận lẫn lộn cái vòng tay tốt của nhị cô nương, thu thập xong liền mang nhầm. Lão nô còn nghĩ vòng tay nay sao sáng bóng như vậy, cảm giác đeo lên cũng không giống, nguyên lai là đồ tốt của cô nương, dính tiên khí của ngài!"

Nghe đi, sợ là công phu vuốt mông ngựa thành tinh cũng chưa chắc đã dễ nghe như vậy!

Lại so thái độ đối với Khương Tuyết Huệ với thái độ đối với chính mình, Khương Tuyết Ninh liền có thể lý giải kiếp trước mình tại sao muốn đem nàng từ bên Mạnh thị qua, còn để nàng tùy ý làm mưa làm gió.

Nàng khẽ cười: “Hóa ra thật sự là vòng tay của ta a?”

“Đều do lão nô lớn tuổi mắt kém, cái này mà lại cầm nhầm, vẫn là nhị cô nương hỏa nhãn kim tinh phát hiện sớm, nếu không lão nô gánh phải tội danh trộm đồ của ngài thật đúng là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!”

Nàng tỏ ra vô cùng biết ơn.

Bởi vì Khương Tuyết Ninh ngồi tựa trên ghế mỹ nhân, nàng liền cúi xuống, làm bộ muốn đeo cho Khương Tuyết Ninh. Nhưng vừa cúi một nửa lại nghĩ tới cái gì. “Ai u không được, lão nô một thân tục khí, dính trên vòng tay, sợ ô uế tiên khí của ngài mất? Ngài chờ lão nô lau chút.”

Vương Hưng Gia lấy khăn đem bên hông tỉ mỉ chà xát qua, mới cười ngượng ngùng, nhẹ nhàng nâng tay trái Khương Tuyết Ninh, đeo vòng tay lên.

Ngón tay của thiếu nữ thon dài trắng nõn. Vòng tay xanh thẫm, càng nổi bật lên cổ tay trắng như tuyết.

Vương Hưng Gia nói nhảm một tràng, cái khác không nói, có một câu lại không sai: vòng tay này cho nàng mang chỉ là tục vật, mang trên cổ tay Khương Tuyết Ninh mới là Tiên phẩm.

“Nhìn xem, ngài mang lên thật đẹp!” Vương Hưng Gia mang xong liền bắt đầu tán thưởng, đồng thời cũng lặng lẽ dò xét Khương Tuyết Ninh.

Nếu là hai năm Khương Tuyết Ninh ở trong cung, Vương Hưng Gia

diễn xuất như vậy, chỉ sợ sớm đã bị nàng sai người kéo xuống đánh chết, sống không đến ngày mai.

Chỉ là hiện tại dù sao cũng là Khương phủ. Khương Tuyết Ninh vừa trùng sinh trở về, về sau lại không định tiến cung, tự nhiên nên làm việc điệu thấp một chút, không có thân phận cao như vậy, tính nết cũng nên thu liễm một chút, cho nên chỉ tùy ý lắc lắc cổ tay, giống như là đang thưởng thức vòng tay.

Hai đời, đây lại là lần đầu nàng mang vòng tay này.

Bảo vật gia truyền Uyển nương lưu lại, tất nhiên không kém.

Đáng tiếc...

Cũng không phải cho nàng.

Ánh mắt không có nửa phần mừng rỡ, trái lại một mảnh an tĩnh hờ hững, Khương Tuyết Ninh ngoái nhìn nhìn về phía Vương Hưng Gia, cười vươn tay ra, vỗ vỗ bả vai nàng, tiện tay phủi nhẹ tro bụi không tồn tại trên mặt, hiền lành nói: “Mụ mụ thật tốt với ta.”

Vương Hưng Gia vội cười lên biểu lộ trung thành.

Nhưng mà nàng liền thản nhiên nói câu tiếp theo: “Về sau, mụ mụ nói ta đi hướng đông, ta sẽ không đi hướng tây, mụ mụ nói gì liền nghe nấy.”

Tươi cười trên mặt Vương Hưng Gia phô ra liền bị câu nói này đập cho cứng ngắc!

Biểu cảm nhất thời rất đặc sắc.

Khương Tuyết Ninh cũng không để ý nhiều, chậm rãi đứng lên. Lúc này mới nhìn Khương Tuyết Huệ vẫn đứng ở bên cạnh một chút.

Trong trí nhớ của nàng, dung nhan của vị tỷ tỷ này rất mơ hồ, cho dù nửa đêm ác mộng, cũng chỉ một bóng dáng nhàn nhạt. Bây giờ nhìn lại, mi thanh mục tú, không đáng ghét như nàng luôn cảm thấy trước kia. Nhưng nàng cũng không cùng nàng ấy nói câu nào.

Nàng cùng Khương Tuyết Huệ ở giữa cách một Mạnh thị, cách một Uyển nương, cách thân thế vận mệnh trêu ngươi, lại tính tình khác biệt, hoàn toàn không chút thân thiết. Lui một vạn bước mà nói, dù nàng với Khương Tuyết Huệ không khúc mắc gì, trong nội tâm nàng từ đầu đến cuối vẫn như vậy. Không cần thiết nói chuyện.

Nàng cũng lười phản ứng.

Khương Tuyết Ninh quay người theo hành lang rời đi.

Khương Tuyết Huệ nhìn theo, chỉ nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp, vòng tay ngọc xanh trên cổ tay khẽ động, cảm giác có gì đó không giống trước đây.

Người vừa đi, chân Vương Hưng Gia mềm nhũn, cả người ngồi quỵ xuống. Mặt phấn trắng bệch, mới phát giác sau lưng ướt đẫm mồ hôi.

Thần sắc cùng ngữ khí lúc Khương Tuyết Ninh nói ra câu kia, mặt ngoài bình bình đạm đạm, mà càng là bình bình đạm đạm, càng làm người ta hoảng sợ!

Không quát tháo, cứ đi như thế, làm người khác khủng hoảng!

Nha hoàn bên người Khương Tuyết Huệ gọi là Mân nhi, từ đầu tới đuôi nhìn rất rõ ràng, nhất thời nhịn không được chà xát da gà nổi trên cánh tay: “Ha, nhị cô nương hôm nay, hôm nay sao...” Sao lại đáng sợ thế này!

Mân nhi nói thầm với cô nương nhà mình: “Nàng một đêm không về, như biến thành người khác. Cô nương, nhị cô nương bên ngoài gặp

chuyện gì rồi a?" "Nói bậy, có Yến tiểu hầu gia, làm sao xảy ra chuyện được?"

Chỉ là tinh tế hồi tưởng lại chuyện này, Khương Tuyết Huệ cũng thấy không thể tưởng tượng nổi, mi tâm nhăn lại, có mấy phần sầu lo, nhìn Vương Hưng Gia trên đất một chút. Làm gì còn bộ dáng diễu võ giương oai?

Nàng gọi Mân nhi cùng rời đi, chỉ nói: "Có lẽ Vương Hưng Gia phạm vào kiêng kị gì đó của nàng. Tóm lại tính nết của nàng, chúng ta trêu chọc không nổi, không đánh tới cửa thì không cần động tới nàng." Mân nhi rất tán thành: "Vâng."

Đầu thu, bên ngoài, hương hoa quế nở sớm nhàn nhạt thoảng qua.

Khương Tuyết Ninh một đường theo hành lang, liền đến tây sương phòng của mình. Bước vào, liền nhìn thấy một nha đầu búi tóc nằm ở trên bàn gian ngoài ngủ ngon, trước mặt cách đó không xa còn thả cái sọt kim khâu, bên trong còn đồ thêu thùa chưa làm xong.

Đây là một trong hai đại nha hoàn của nàng, Liên nhi.

Khương Tuyết Ninh cũng không gọi nàng, từ gian ngoài vào phòng trong.

Mỗi đồ vật đều là quen thuộc nhưng lại lộ ra chút lạ lẫm. Rương quần áo bên trong y phục một nửa là nữ trang, một nửa là nam trang; gần cửa sổ bày biện một lò trầm thủy hương tốt nhất; phía trước của hồi môn lại bày đầy các thứ trâm hoa cùng son phấn bột nước...

Uyển nương làm nữ nhân, lợi hại nhất chính là một chữ "Trang".

(妆: Phấn son, trang sức)

Từ trước đến nay sấu mã Dương Châu phân ra tam đẳng.

Nhất đẳng sấu mã ngâm thơ vẽ tranh, đánh đàn thổi tiêu, luyện tập thân thể, học trang dung, bán được là nhờ nhan sắc phong lưu;

Nhị đẳng sấu mã biết chữ, đánh bàn tính tốt nhất là tính được sổ sách, bán được là nhờ bản sự (khả năng);

Tam đẳng sấu mã thì không biết chữ, chỉ học chút nữ công, trù nghệ, lo liệu việc nhà.

Uyển nương vốn là nhị đẳng sấu mã, trời sinh năm phần nhan sắc, lại học được khả năng trang dung mà nhất đẳng sấu mã chưa hẳn đã có, đem năm phần nhan sắc trang điểm thành tám phần, lại thêm tâm tư khéo léo, có thể ước đoán tâm tư nam nhân, cho nên dù gặp Mạnh thị vẫn thuận lợi như cá gặp nước.

Nữ nhân nào không thích chưng diện?

Khương Tuyết Ninh mà nàng nuôi lớn, cũng thích mặc đẹp. Nàng học được không ít. Huống chi nàng lại là nữ nhi Mạnh thị, ngày thường nhan sắc vốn đã mười phần, bây giờ mười tám tuổi, dù còn chưa hoàn toàn nẩy nở, thoáng trang điểm một chút đã khiến người không thể dời tầm mắt mà mê luyến.

Không thể không nói, nàng đời trước sở dĩ có thể đi đến bước đó, gương mặt này chính là đại đại công thần.

Cần biết —— Thiên hạ này chỉ cần mỹ mạo là không cần nói đạo lý.

Khương Tuyết Ninh lẳng lặng đứng trước gương, nhìn khuôn mặt đẹp đẽ sắc sảo trong gương: Lúc này còn không có ba phần đoan trang lúc làm hoàng hậu, khóe mắt đuôi lông mày này vũ mị cùng kiều diễm.

Là khuôn mặt mà nam nhân thích nhất nữ nhân thống hận nhất.

Nàng đột nhiên nhẹ nhàng cười nhẹ xùy một tiếng, úp gương xuống,

vòng tay lúc trước bị Vương Hưng Gia đeo lên cũng tháo ra, “Leng keng” một tiếng ném trên bàn.

Đời trước nàng ghen ghét Khương Tuyết Huệ, đoạt cơ hội làm thư đồng, tiến cung lại gặp Lạc Dương trưởng công chúa, bị gây khó dễ đủ đường.

Đời trước nàng ghi hận Khương Tuyết Huệ, đoạt hôn sự của nàng, làm một hoàng hậu gặp một tràng diện gió tanh mưa máu, cùng một đám người thành tinh diễn kịch, ai cũng đấu không lại, còn mất đi tính mệnh.

Bởi vậy có thể thấy được, thế gian nhân quả tuần hoàn. Lão thiên gia không hồ đồ.

Nàng ném vòng tay liền ngồi xuống.

Nhưng Liên nhi ngủ gian ngoài bừng tỉnh, nghe thấy tiếng vang, liền vội vàng đứng lên, vén rèm lên nhìn thấy Khương Tuyết Ninh ngồi ở đằng kia, lập tức bị dọa đến run rẩy, gương mặt tái nhợt, đi vào trước mặt nàng: “Liên nhi không biết nhị cô nương trở về...”

Khương Tuyết Ninh ngoái nhìn nàng một cái.

Tiểu nha đầu này là Mạnh thị chọn trong Khương phủ, đời trước theo nàng sáu năm, tâm địa không xấu, sau nàng gả cho Thẩm Giới nha đầu này cũng hứa gả cho người ta, không hầu hạ bên người nàng nữa.

Đoán nàng đêm qua nàng không về, người trong phòng đều thật căng thẳng. Khương Tuyết Ninh không định trách tội, gặp dưới mắt nàng một vòng thâm đen, thanh âm liền không khỏi ôn hòa rất nhiều, nói: “Ta không sao, ngươi trở về phòng đi ngủ đi.”

Nàng vừa nói ra, Liên nhi đang đứng “Đông” một tiếng quỳ xuống. Trên đầy hoảng sợ. “Cô, cô nương, Liên nhi cam đoan về sau sẽ

không đi ngủ trước khi ngài trở về, cũng không dám gục xuống bàn ngủ, ngài đừng gọi bà tử bán nô tỳ đi, nô tỳ bên trên có phụ mẫu dưới có đệ muội...”

Khương Tuyết Ninh biết nàng hiểu lầm ý mình, vừa tức giận vừa buồn cười, đưa tay kéo nàng:

– Trên mặt đất lạnh, đừng quỳ. Ta không nói phải phạt ngươi...

–...

Liên nhi bị nàng kéo dậy, có chút nghi ngờ.

Nàng yên lặng nhìn Khương Tuyết Ninh một hồi, bỗng nhiên chạy ra ngoài, hô: “Đường nhi, Đường nhi ngươi mau tới! Nhị cô nương một đêm không về sợ là mắc bệnh gì rồi, cảm giác không ổn a!”

Đường nhi chính là thiếp thân nha hoàn khác của Khương Tuyết Ninh.

Liên nhi dắt nàng tiến đến nhìn, giọng nghẹn ngào:

– Nàng vừa rồi lại cho ta đi ngủ, còn nói trên mặt đất lạnh không cho ta quỳ. Ngươi nói nhị cô nương có phải ra ngoài đập đầu vào đâu rồi không? Nếu có bệnh chúng ta phải làm sao bây giờ?

–...

Khương Tuyết Ninh nghe lời này cũng nhận ra nàng vừa rồi nhìn mình ánh mắt có gì đó bất thường, nhất thời không nói gì, nghe nàng thút tha thút thít hô không xong, khóe miệng giật giật, tính xấu trước đây bỗng nhiên trở lại.

Nàng nhíu mi, sắc mặt trầm xuống. “Ngươi lại khóc một tiếng thử xem!” “Nấc!” Liên nhi khóc đến kinh hoảng, nghe thấy câu này liền nấc, một chút rồi dừng lại.

Đây rõ ràng là câu răn dạy, nhưng nàng nghe xong, lại từ buồn thành vui, nín khóc mỉm cười: “Tốt, tốt! Đây mới là bình thường! Đường nhi, nhị cô nương không có bệnh, nhị cô nương không có bệnh!”

Khương Tuyết Ninh: “...”

Không biết tại sao, chợt nhớ chuyện cười lạnh trước kia Thẩm Giới kể cho nàng thế nào gọi là “Không có bệnh”. Xem ra nàng không phải chủ tử tốt.

Nha đầu này, nàng suy nghĩ, vẫn là tìm một cơ hội bán đi.

(Lời của tác giả, ta tạm không dịch, chủ yếu về hồng bao với ra chương mới thôi)

Chương 5: Tạ Nguy

Đường nhi so với Liên nhi lớn hơn hai tuổi, tính tình cũng ổn trọng hơn nhiều, mặc kiện áo xanh nhạt, bị Liên nhi kéo vào, trong tay còn cầm phong thiếp mời, lúc này liền nhìn ra Khương Tuyết Ninh thần sắc không đúng. Nàng vội vàng nhéo Liên nhi một cái. Liên nhi lập tức im tiếng. Nàng lúc này mới đi qua, trước tiên đem phong thiếp mời đặt trên kỷ án bên cạnh, sau đó đến bên Khương Tuyết Ninh, giúp nàng cởi áo choàng đầy mùi rượu ra: "Liên nhi thấy ngài một đêm không về, sợ tới hồ đồ rồi. Nô tỳ đoán tiểu hầu gia còn phải tiến cung nghe nhật giảng, ngài chậm nhất buổi sáng sẽ trở về, cho nên đã để cho họ chuẩn bị nước nóng trước, ngài tắm rửa, sau đó nghỉ ngơi một chút đi. Nô tỳ thấy có lẽ ngài tối qua ngủ không ngon."

Câu đáp này thật hay. Khương Tuyết Ninh đánh giá Đường nhi một chút. Nha đầu này cũng là Mạnh thị đưa tới bên người nàng, năng lực mặc dù có, nhưng có thể do không chịu nổi chủ tử tính nết quá xấu, quá dung túng những hạ nhân nịnh nọt, cho dù có mười phần bản sự, có thể sử dụng đến ba phần đã tốt lắm rồi. "Vậy liền tắm rửa trước thôi." Nàng lúc này cũng không muốn nói quá nhiều lời, thấy Liên nhi không khóc lóc nữa, liền tạm thời bỏ suy nghĩ đem nàng bán đi.

Tất cả đồ vật tắm rửa đều chuẩn bị kỹ càng, Khương Tuyết Ninh cởi áo bào, bước vào thùng tắm, chầm chậm ngồi xuống, nước ấm áp chậm rãi dâng lên không quá bờ vai bóng loáng, cái cổ thon dài của nàng. Loại thời điểm này, dễ làm đầu óc trống không.

Nàng lại phá lệ thích nhân lúc này suy nghĩ sự tình.

Vừa rồi hỏi qua Đường nhi, hôm nay là mùng bảy tháng chín: Nàng

còn không có nữ giả nam trang đi theo Yến Lâm đi dạo hội đèn lồng trùng dương, cũng còn không có gặp được Lạc Dương trưởng công chúa cùng Thẩm Giới xuất cung chơi, nói cách khác, đời này chuyện Lạc Dương trưởng công chúa trời xui đất khiến thích nàng, còn có thể phòng ngừa; nhìn tình hình lúc trước trong khách điếm, nàng cũng còn chưa bắt đầu cố ý tiếp cận Thẩm Giới, như vậy chỉ cần nàng không tranh, chuyện bị tuyên triệu tiến cung làm thư đồng này cũng không tới phiên nàng; Yến Lâm còn trong kinh cầm kiếm cưỡi ngựa, Dũng Nghị hầu phủ cũng chưa bị liên luỵ tới án Bình Nam vương mưu phản, nàng đời này còn chưa gây tổn thương trong lúc thiếu niên đó rơi vào cảnh ngộ khốn cùng nhất...

Nhưng hoàn cảnh cũng không quá lạc quan.

Chỉ cần một Yến Lâm thôi liền đủ nhức đầu. Đã gần đến quan lễ, lại đem cảm tình ngây ngô mà nhiệt liệt dành cho người không đáng là nàng, mang nàng ra ngoài chơi, lại che chở nàng, còn vì lấy nàng mà tùy hứng cùng lớn mật giúp nàng giải quyết Khương phủ.

Ở kiếp trước nàng không nghĩ rõ ràng. Đời này nàng đã trải qua không ít, nơi nào còn không nhận ra?

Khương Bá Du đối với nữ nhi đời nhiều thăng trầm, cố nhiên sẽ có mấy phần áy náy thương tiếc, đại hộ người khác bao nhiêu quy củ, có yêu chiều cũng không để tùy nữ giả nam trang ra ngoài. Để Khương phủ thiên vị ngầm cho phép đến mức này, chỉ có một lời giải thích —— Đó chính là hôn sự của nàng sớm đã bị âm thầm định ra. Nói là dung túng nàng, vì nàng là Khương phủ nhị cô nương, còn không bằng nói vì nàng là Dũng Nghị hầu thế tử phu nhân tương lai.

Nhưng chuyện này đã định là không có kết quả. Dũng Nghị hầu phủ hai tháng sau gặp tai họa ngay một ngày trước quan lễ nên kiếp trước Yến Lâm căn bản không kịp mang người đến tới cửa cầu hôn.

Khương Tuyết Ninh lẳng lặng tựa vào thành thùng gỗ, tầm mắt vô định, nhớ tới khuôn mặt thiếu niên hăng hái Yến Lâm, nhiệt tình

hừng hực trong đôi mắt, lại nghĩ tới thanh niên Yến Lâm lập công về triều ánh mắt kiên nghị thâm thúy, sâm nhiên khó lường, nhất thời tâm loạn như ma.

Dũng Nghị hầu phủ cùng Bình Nam vương dư nghiệt có liên hệ là thật.

Chỉ là hình như có nội tình.

Nếu không ở kiếp trước sau khi Yến Lâm về triều, trọng binh nắm chắc, lại cùng Tạ Nguy mưu phản. Nội tình cụ thể ra sao, Khương Tuyết Ninh đến lúc chết vẫn không hiểu rõ.

Vẫn là tới đâu hay tới đó vậy. Mặc kệ chuyện kế tiếp như thế nào, dù sao nàng cũng không có ý định ở lại kinh thành. Chỉ là đời này nàng đã liên quan đến Yến Lâm, nếu muốn ổn thỏa, đã gặp nhau thì tìm lúc chia tay, cũng miễn cho hắn vì yêu sinh hận, một khi trở về cung liền giam lỏng nàng, trả thù nàng.

Kiếp trước đoạn thời gian kia quả thực là ác mộng. Nếu có thể, tránh ra ngoài là tốt nhất. Dù sao kiếp trước trong kinh thành đấu đá ngươi sống ta chết, nhưng phạm vi khống chế vô cùng tốt, trong cung đình dù nhiều biến loạn, cũng chỉ giới hạn trong hoàng thành một mẫu ba phần đất, toàn bộ thiên hạ vẫn là lê dân giàu có, bách tính an khang. Không bằng chờ bọn hắn đấu xong, lại hồi kinh sinh sống.

Tính toán đâu ra đấy trước sau cũng mất bảy năm. Nàng nếu rời kinh thành, có thể đi tìm Vưu Phương Ngâm làm ăn khắp thiên hạ, cớ sao mà không đi?

Khương Tuyết Ninh tự nhận chỉ có chút thông minh vặt đùa bỡn lòng người, còn đại trí tuệ an bang định quốc nàng không có, chớ nói chi trong triều còn có đế sư Tạ Nguy. Làm việc cùng vị này, có ngày sơ ý một chút, chết thế nào cũng không biết. Ván cờ này, nàng lẫn vào thì không còn đường sống.

Xu cát tị hung, nhân chi thường tình.

Khương Tuyết Ninh nghĩ xong, liền gọi Liên nhi, Đường nhi tới mặc quần áo, đổi lại một thân váy màu tím nhạt, bên trên thêu chìm mấy đám mây trắng tinh tế, đai lưng thắt quanh eo nhỏ thướt tha.

Chỉ là thời điểm Đường nhi vì nàng chồng tay áo lại nhìn thấy vết sẹo khoảng hai tấc ở cổ tay trái nàng. Nhất thời liền khẽ thở dài: "Thuốc trị sẹo tháng trước cầm về đã dùng nhiều rồi, vết sẹo này của người nhìn cũng mờ hơn rồi, hai ngày nữa nô tỳ lại mua thêm chút về." Khương Tuyết Ninh liền nhìn cổ tay.

Là vết thương cũ từ bốn năm trước.

Vết sẹo trên tay hướng ra ngoài, từ sâu thành nông, vừa nhìn là biết lấy tay chắn đao, trong thời gian ngắn ước chừng mất cả chén máu. Nàng thả tay xuống, đôi mắt lại xẹt qua mấy phần ảm đạm khó hiểu: Thật không biết nên nói ông trời hậu đãi nàng, vẫn là hậu đãi Tạ Nguy. Cố nhiên cho nàng cơ hội sống lại, nhưng lại sau khi đã hồi kinh. Nếu là trùng sinh trên đường hồi kinh... Nàng không ngăn một đao kia, đời này có lẽ sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Chỉ là sự đã thành, suy nghĩ nhiều cũng vô ích.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.

Khương Tuyết Ninh đã dự định rời kinh tránh họa, tiền tài liền trở thành đại sự cần cân nhắc nhất. Cho nên nàng phân phó: "Đi đem đồ vật trong phòng đều chuyển đến, ta xem một chút." Hai nha đầu đều sửng sốt.

Đồ vật của cô nương nhà mình từ trước đến nay đều không có đếm, mà là có mới nới cũ, có đôi khi nhận phân lệ, đồ thưởng, hoặc là một vài thứ tiểu hầu gia đưa tới, nàng đều là mang một lần hai hồi ném một bên, cũng không quan tâm chúng ở đâu. Cho nên trong phòng

có mấy hạ nhân tâm địa xảo trá, Vương Hưng Gia đứng đầu, thường lấy cắp đồ của cô nương. Cô nương lại mắt nhắm mắt mở cho qua, đều không nói gì. Bỗng nhiên lại kiểm tra đồ...

Đường nhi cùng Liên nhi liếc mắt nhìn nhau. Đường nhi còn tốt, bảo trì bình thản. Liên nhi lại nhịn không được, hưng phấn nắm tay, vội nói: "Vâng, các nô tì tới đây mau!"

Trong ấn tượng của Khương Tuyết Ninh, bốn năm này nàng nhận đồ không ít. Nhưng đợi hai nha đầu thu thập mang đến, chỉ còn lại hai cái hộp. Minh châu mỹ ngọc, vàng bạc trang sức. Tiện tay khẽ lướt thấy chất lượng cũng không tệ lắm, nhưng số lượng quả thực có chút ít ỏi.

Nàng cầm lên một bích tỉ châu xuyên long lanh, cười một tiếng, lại ném trở về trong hộp, chỉ nói: "Gọi người vào cho ta, trong trong ngoài ngoài một người cũng không được thiếu."

Hai nha đầu xuống dưới gọi người.

Thật lâu sau, bảy tám người mới lục tục đến đông đủ, lại đứng lộn xộn, đầy vẻ khinh mạn mà lười nhác. Nha hoàn bà tử đều xì xào bàn tán, đoán nàng muốn làm gì.

Khương Tuyết Ninh an vị tại gần cửa sổ trên giường, nửa dựa vào gối gấm, bưng chén trà nhấp một ngụm, yên lặng lạnh nhạt đánh giá những người này. Lại một hồi lâu sau, Vương Hưng Gia mới đến.

Buổi sáng, dưới hiên, nàng bị Khương Tuyết Ninh dọa gần chết, vừa rồi nghe nói Khương Tuyết Ninh gọi người, liền vội vã chạy đến, cười nịnh hót: "Rất nhiều chuyện còn chưa làm xong nữa, cô nương bỗng nhiên gọi tất cả tới, là có chuyện gì muốn bàn giao sao?"

Khương Tuyết Ninh lười nói nhảm với các nàng, chỉ hai hộp nhỏ trên bàn, thản nhiên nói: "Cũng không có gì quan trọng hay khẩn cấp, các ngươi nhìn hai hộp rỗng này. Các ngươi ngày xưa lấy đi bao nhiêu,

đều trả lại cho ta." Vương Hưng Gia sắc mặt lập tức thay đổi. Những người khác cũng khẽ giật mình.

Trong phòng không có thanh âm nào, yên tĩnh cực kỳ, người người ánh mắt lấp lóe, nhưng ai cũng không mở miệng. Khương Tuyết Ninh nhìn cười: "Đều không có lấy đúng không?" Vương Hưng Gia lấy nhiều nhất, cũng biết trong phòng này không có mấy người sạch sẽ, mọi người bao che lẫn nhau còn không kịp, chỉ thấy đây là chuyện nhỏ, giả vờ ngạc nhiên nói: "Cô nương nói gì vậy! Thật là dọa nô bộc chúng ta. Tất cả mọi người trong phủ hầu hạ ngài, to to nhỏ nhỏ, mọi việc, đều là vì ngài, ai dám lấy đồ của ngài chứ?"

Khương Tuyết Ninh không nghe nàng, chỉ chuyển mắt nhìn những người khác: "Các ngươi cũng nghĩ như vậy sao?" Những người khác hai mặt nhìn nhau. Nhưng chuyện này ai dám đứng ra thừa nhận? Nhị cô nương không rõ mình rốt cuộc có bao nhiêu đồ mà bọn hắn đều biết cả, giả như tra ra thiếu đi vài thứ thì có ích gì, cũng không thể vô duyên vô cớ liền kết luận là các nàng cầm. Ai mà đứng ra nhận, chính là đồ ngốc. Đạo lý đơn giản ấy các nàng vô cùng rõ ràng, cũng cảm thấy có thể Khương Tuyết Ninh thấy đồ đạc quá ít nên mới tức giận, nhưng tính tình ngoài mạnh trong yếu của nàng thì cũng chẳng làm ra chuyện gì to tát.

Cho nên nàng hỏi xong, vẫn không ai trả lời.

Bên trong còn có tiểu nha đầu mặt trái xoan phụ họa Vương Hưng Gia: "Cô nương thật đúng là nghĩ sao nói vậy, oan uổng hạ nhân chúng ta tân tân khổ khổ hầu hạ ngài, thật khiến chúng ta thất vọng đau khổ!" Khương Tuyết Ninh cũng không tức giận, chỉ nói một tiếng: "Được." Nói xong nàng liền giẫm lên ghế con đứng lên, tùy ý phủi tay, cũng mặc kệ bọn họ, đi ra ngoài.

Tất cả mọi người ngơ ngác. Vương Hưng Gia cũng vậy, còn tưởng nàng muốn nói lý lẽ một phen, không nghĩ cứ vậy mà đi. Tâm tư căng thẳng lại thả lỏng, lại có mấy phần mơ hồ bất an: "Cô nương định làm gì đây?" Lúc này Khương Tuyết Ninh đã đi ra ngoài.

Vương Hưng Gia đứng tại sau lưng nàng, cẩn thận nhìn phương hướng, bỗng nhiên tái mặt —— Hướng này rõ ràng là đi thư phòng của lão gia!

Tình hình lúc nãy, Khương Tuyết Ninh nhìn rõ ràng. Đám nha hoàn bà tử này nhất thời không cách nào xử lý. Nàng tất nhiên có biện pháp giày vò đám người này, những chuyện nhỏ nhặt bên trong nội trạch thực không đáng để nàng tốn công, không lẽ lại cùng đám người này đánh nhau như gà chọi.

Có phiền phức thì tìm cha xử lý.

Mau chóng giải quyết là tốt nhất. Mạnh thị đối với đích nữ được thiếp nuôi lớn lại tính cách khác người này không thân thiết, nhưng Khương Bá Du đối nàng vẫn không tệ, khả năng vì Yến Lâm, thậm chí còn có thể nói là dung túng. Chuyện trừng trị nha hoàn bà tử này, chỉ cần nói với cha một rõ ràng là được. Nhiều lắm thì mất công giải thích nguyên nhân. Đây là sở trường của Khương Tuyết Ninh nên nàng không sợ.

Thư phòng Khương Bá Du ở góc đông tiền viện, thấp thoáng phía sau mấy cây hòe già nhìn có mấy phần ấm áp.

Khương Tuyết Ninh vừa đi tới gian ngoài. Thấy gã sai vặt áo xanh đứng bên cửa là Thường Trác – người hầu thân cận của Khương Bá Du; bên trong có một hàng bốn cái ghế dựng sát tường, nam tử ngồi cái ghế cuối cùng kia, mặc thường phục Cẩm Y vệ xanh đen, trên lưng treo lệnh bài, cao lớn trầm ổn, ngũ quan tuy bình thường, nhưng lại có đôi mắt như chim ưng thâm trầm tính toán.

Lúc Khương Tuyết Ninh nhìn thấy hắn, hắn cũng nhìn thấy Khương Tuyết Ninh. Tức khắc, người liền đứng dậy, bình tĩnh chắp tay chào nàng: “Nhị cô nương.”

Chu Dần Chi.

Kiếp trước thăng cấp tới Cẩm Y vệ đô chỉ huy sứ, là quan chưởng ấn. Nhưng người này trong triều nổi danh "Ba họ gia nô".

Ban đầu chỉ là nhi tử một hạ nhân Khương phủ, bị liên luỵ chuyện của Uyển nương, cả nhà đều phải tới điền trang. Sau khi lớn lên cũng làm chút việc nặng, còn cùng tiên sinh trong học đường học được mấy chữ, tự đọc vài cuốn sách.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.

Khương Tuyết Ninh khi về kinh, không người đi theo, liền mời hắn cùng người trong kinh, đưa mình trở về. Chu Dần Chi liền yêu cầu: Về kinh, Khương Tuyết Ninh nói với Khương Bá Du mấy câu, cho hắn đi theo đại nhân làm việc. Khương Tuyết Ninh đồng ý. Đến kinh thành, Chu Dần Chi theo Khương Bá Du làm việc. Khương Bá Du nhìn hắn xử sự thỏa đáng, có tính toán nên hai năm trước tiến cử hắn đến Cẩm Y vệ, cho hắn một chức nhỏ. Hắn cũng chịu khó phấn đấu, nay đã là chính lục phẩm Cẩm Y vệ quản một trăm hộ.

Khương Tuyết Ninh nhớ không lầm, ở kiếp trước, một tháng sau, nàng sẽ nhờ Chu Dần Chi tra rõ thân phận Thẩm Giới. Mà Chu Dần Chi ra điều kiện là tiến cử hắn với tiểu hầu gia Yến Lâm. Bởi vì cái gọi là "Quân tử đồng đạo, tiểu nhân cùng lợi". Nàng cùng Chu Dần Chi ở giữa chính là "Bởi vì lợi ích mà hợp", có chuyện để trao đổi, tất nhiên là thành giao. Trước khi Dũng Nghị hầu phủ xảy ra chuyện, hắn liền tóm lấy cơ hội thượng vị, thành từ ngũ phẩm "Phó thiên hộ".

Về sau Khương Tuyết Ninh gả Thẩm Giới, Chu Dần Chi liền theo Thẩm Giới. Chờ Thẩm Giới đăng cơ, cũng có chút tín nhiệm hắn. Cuối cùng hắn làm quan đến đô chỉ huy sứ, địa vị ngang hoạn quan chưởng quản đông xưởng, làm rất nhiều việc, nên làm có không nên làm cũng có, trong triều cũng thu được thế lực không nhỏ.

Chỉ tiếc, kết cục cực thảm. Sau khi Tạ Nguy từ sau màn xuất hiện

nắm giữ triều chính, khống chế cung đình, chuyện đầu tiên là sai người loạn tiễn bắn chết hắn, đầu lâu dùng ba cây đinh sắt dài đính bên trên cửa cung, văn võ bá quan ra vào đều nhìn thấy.

Khương Tuyết Ninh tuy không tận mắt thấy, chỉ nghe cung nhân đồn, vẫn cảm thấy đáy lòng phát lạnh.

Nói đến... Dũng Nghị hầu phủ bị liên luỵ trong sự kiện Bình Nam vương mưu nghịch, là Cẩm Y vệ làm. Một ý niệm trong đầu bỗng xẹt qua, Khương Tuyết Ninh nhìn Chu Dần Chi, cũng không hoàn lễ, chỉ gật đầu một cái, sau đó liền quay người nói với Thường Trác: "Phụ thân có bên trong không?" Thường Trác nói: "Bên trong, nhưng có khách."

Khương Tuyết Ninh nhăn mi, hồi tưởng tính tình được nuông chiều của mình thuở thiếu thời, nói: "Ta mặc kệ. Đám nha hoàn bà tử kia trong phòng ta làm phản rồi, trộm đồ của ta, cùng hợp mưu khi dễ ta. Ngươi đi vào nói một tiếng cùng phụ thân, ta chỉ cần một câu thôi, liền trừng trị các nàng!" Thường Trác có chút xấu hổ, nhưng cũng biết tính nết vị nhị cô nương này, xốc rèm đi vào trong phòng bẩm báo. Khương Tuyết Ninh ngồi xuống ghế ở gian ngoài. Chu Dần Chi lại không ngồi, chỉ đứng một bên, ngẫu nhiên liếc nhìn nàng một cái.

Lại nói lúc Thường Trác đi vào bẩm báo, Khương Bá Du đang tự mình pha trà cho khách. Hắn ngày thường tướng mạo nho nhã, chững chạc, lại nuôi một bộ râu đẹp, ngược lại có mấy phần khí độ. Nghe Thường Trác nói thầm là Khương Tuyết Ninh tìm, hắn liền chau mày: "Hồ nháo!"

Thường Trác giương mắt xem xét vị ngồi đối diện Khương Bá Du, cũng cảm thấy có chút xấu hổ, càng thấp giọng nói: "Nhị cô nương nói là trong phòng nha hoàn bà tử tay chân không sạch sẽ..." Kể hết lại mọi chuyện.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.

Khương Bá Du nghe xong vẻ mặt kinh hỉ, hai mắt tỏa sáng: “Nàng thật sự nói vậy?” Thường Trác gật nhẹ đầu. Khương Bá Du lập tức vỗ tay mà cười: “Nha đầu này thế mà cũng có lúc nghĩ thông, không phải nhất thời giận dữ làm trước nghĩ sau chứ? Hạ nhân trong phòng nàng vụng trộm không tuân thủ quy củ, phu nhân nói mấy lần, ta đã sớm muốn xử lý, đang lo không có cơ hội! Ngươi lập tức đi gọi tới cho ta! Tuyệt đối đừng chờ Ninh nha đầu kịp nghĩ lại, cơn giận qua rồi muốn làm gì cũng khó!”

Thường Trác nhìn lão gia nhà mình hưng phấn, không khỏi càng xấu hổ. Chính Khương Bá Du còn không biết, quay đầu nói với khách nhân ngồi đối diện: “Cư An, sợ phải chậm trễ tiếp đãi người một hồi, trong phủ ta có chút chuyện bẩn thỉu, xử lý xong sẽ lập tức trở lại.” Khách nhân mỉm cười, chỉ nói: “Không sao.”

Chương 6: Tâm ý của thiếu niên đó

Khương Tuyết Ninh ngồi ở bên ngoài, trong lòng suy nghĩ chuyện kiếp trước của đám người Yến Lâm, Chu Dần Chi, nên không để ý âm thanh ở phòng trong.

Nghe tiếng rèm vén lên, nàng vừa ngẩng đầu nhìn, Khương Bá Du đã ra ngoài. Nàng lập tức đứng lên, quy củ hành lễ "Phụ thân", sau đó mới nói: "Vì chút việc nhỏ này mà quấy rầy phụ thân, nữ nhi vô năng thật xấu hổ…"

Khương Bá Du lúc này trong lòng thư thái khỏi bàn, khoát tay nói: "Trong viện ngươi, hạ nhân không ra hạ nhân, chủ tử không ra chủ tử, sớm đã nên xử ….."

"Khụ khụ!" Hắn còn chưa nói hết, Thường Trác bên cạnh lập tức ho khan hai tiếng. Khương Bá Du liếc nhìn hắn, trông thấy hắn lắc đầu, nhất thời tỉnh ngộ lại.

Nha đầu Tuyết Ninh này hồi phủ đã bốn năm, tính cách năng lực ra sao, bọn họ đều rõ ràng. Nha hoàn bà tử trong phòng tay chân không sạch sẽ chẳng lẽ nàng không biết? Hiển nhiên là nhận ra. Tuy nhiên, mặc kệ những hạ nhân này sau lưng có quá phận bao nhiêu, trước mặt gọi nàng một tiếng nhị cô nương dài hai tiếng nhị cô nương ngắn, giống như chúng tinh phủng nguyệt nịnh hót, nâng trong lòng bàn tay, tựa như nàng tồn tại độc nhất vô nhị trên đời này. Nàng liền buông tha hết.

Xét cho cùng, đứa nhỏ này từ điền trang hồi phủ, Uyển nương không có bên cạnh, nàng lại không thân thiết nhiều với Mạnh thị, lúc mới tới kinh thành càng không một ai quen biết, bề ngoài nhìn như được

nuông chiều mà kiêu ngạo, bên trong lại yếu ớt mẫn cảm. Nội tâm càng yếu ớt, càng cần vật ngoài thân để thể hiện.

Khương Bá Du dù sao trên triều đình cũng làm quan tam phẩm, càng không cần nói thực chức chưởng quản Hộ bộ cực kỳ trọng yếu, rất nhiều chuyện rất nhiều người hắn có thể thấy rõ, nữ nhi này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Cho nên vì những chuyện trong quá khứ, cho dù mắt thấy nàng dung túng nô tỳ, hắn cũng khuyên Mạnh thị đừng ra tay, chỉ sợ xử lý không tốt lại làm thương tổn Tuyết Ninh, khiến nàng cảm thấy trong phủ đều nhằm vào nàng.

Hôm nay cũng không biết bị chuyện gì làm tức giận, khiến nàng có ý muốn động tới bọn hạ nhân mới tìm tới hắn. Nhưng càng như thế, hắn càng không thể biểu hiện rằng hắn đã muốn xử hết đám hạ nhân này từ lâu rồi.

Những người này chính nàng xử lý còn tốt, nếu là người khác nhúng tay, mắng người trong phòng nàng, nàng lại nghĩ người khác giúp nàng mắng xong, nguôi giận thì chuyện này lại không thành.

Khương Bá Du nghĩ một chút, không bằng lấy lui làm tiến, liền sửa lời nói: “Bất quá ngươi ngày thường che chở các nàng, nói là hầu hạ không tệ. Trong phủ, chuyện bọn hạ nhân tay chân không sạch sẽ cũng thường xảy ra, ngươi lại muốn tới tìm cha giúp ngươi chủ trì công đạo, lại muốn xử lý người trong nhà. Kỳ thật trong phòng xử trí là được, sao lại gióng trống khua chiêng, làm to chuyện?” Thật sự là bẻ lái trơn tru tự nhiên.

Khương Tuyết Ninh nghe xong, lẳng lặng nhìn Khương Bá Du một lát, đã nhìn ra đầu mối, chỉ quay người lại: “Phụ thân nói thật có đạo lý, là nữ nhi cân nhắc không chu toàn, vậy liền trở về phòng, nữ nhi tự mình xử lý?”

“Ai a! Đừng!” Nàng phản ứng sao không giống như mình nghĩ chứ?

Nghe thấy có người nói giúp những nha hoàn bà tử này, chẳng lẽ không phải nên càng phẫn nộ, càng muốn hung hăng trừng phạt những người này sao?

Khương Bá Du bị câu này của nàng đánh úp, lại thấy nàng quay người muốn đi, không kịp suy nghĩ nhiều nữa, khẽ vươn tay vội vàng kéo người lại, trấn an mỉm cười: "Ngươi xem, ngươi đã dẫn người tới, cha sao có thể để ngươi trở về tự mình xử lý? Nên biết ta ở triều đình chưởng quản Hộ bộ, ghét nhất là bọn tay chân không sạch sẽ! Tề gia không nghiêm, lấy gì trị quốc? Cha sẽ không để ngươi ủy khuất!"

Sớm nói như vậy không phải tốt sao, lại còn lấy lui làm tiến! Phụ thân nàng thực là…

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.

Khương Tuyết Ninh khóe môi nhấc lên độ cong rất nhỏ như rất vui, lại bỗng có mấy phần hồi tưởng. Lúc còn là cô nương trong phủ, cho dù nha hoàn bà tử phía dưới không tốt, cũng không gây ra đại sự gì, có gì phiền phức chỉ cần nói với Yến Lâm, cơ bản đều có thể xử trí ổn thỏa.

Sau khi gả cho Thẩm Giới, Thẩm Giới không bạc đãi nàng, nhưng cũng không giống Yến Lâm lo liệu thỏa đáng mọi chuyện cho nàng. Lúc đó, cung đình hung hiểm, dù nàng không am hiểu, cũng bị hoàn cảnh ép buộc từng bước một dung nạp mọi sự. Chậm rãi mới ma luyện ra tâm tính trầm ổn và thủ đoạn tranh đấu.

Khi đó so với thuở thiếu thời, đã như hai người khác nhau.

Khương Bá Du nhìn nàng, cũng cảm thấy giữa lông mày nàng như có chút biến hóa, nhất thời hiếu kì liền hỏi: "Ngày xưa ngươi đối với các nàng đều rất 'Khoan hậu', ta và mẫu thân ngươi thật lo lắng, hôm nay sao bỗng nhiên thay đổi suy nghĩ?"

Khương Tuyết Ninh ngẫm lại, biến hóa của mình thật sự rất lớn. Tốt nhất vẫn nên tìm cách giải thích hợp lý. Ngước mắt, nàng mặt không biến sắc tim không đập nhanh mà nói: “Yến Lâm dạy.” Nha. Tiểu tử thối chuyên trèo tường kia a... Khương Bá Du nghe vậy vuốt râu, trong lòng hừ một tiếng, mặt như có điều suy nghĩ.

Chỉ chốc lát sau, một đám nha hoàn bà tử trong phòng Khương Tuyết Ninh đều dẫn tới. Mỗi kẻ run như cầy sấy, mặt như tro tàn. Khương Bá Du nhớ trong phòng còn có khách, sợ ồn ào làm phiền hắn, liền sai người dời hai cái ghế đặt ở dưới mái hiên bên ngoài thư phòng, để một đám nha hoàn bà tử quỳ gối trong viện.

Náo động lớn như vậy, trong phủ không ít hạ nhân đều biết, lặng lẽ bên dưới chân tường thò đầu ra xem. Lấy Vương Hưng Gia cầm đầu, hạ nhân trong phòng Khương Tuyết Ninh đều không thể tin được không đến nửa canh giờ vừa qua đã xảy ra chuyện gì: Đầu tiên là cô nương bình thường vẫn bị các nàng dỗ đến không biết trời đất bỗng nhiên gọi bọn hắn vào phòng, không hề báo trước bắt các nàng giao đem đồ trước nay đã lấy cắp ra, các nàng bất quá mới phủ nhận một lượt, còn tưởng rằng nhị cô nương dù muốn trừng trị cũng sẽ nói một chút đạo lý rồi thôi, kết quả liền bẩm báo lão gia, lôi các nàng ra quỳ gối ở đây?

Vương Hưng Gia còn thảm hại hơn. Chuyện vòng tay lúc Khương Tuyết Ninh vừa trở về đã kinh hãi, chỉ cảm thấy nhị cô nương trước kia nàng “Nói gì nghe nấy”, bỗng nhiên thay đổi bất ngờ, hoàn toàn không đoán được nàng đang nghĩ gì, lại vì sao đột nhiên thay đổi. Khương Tuyết Ninh hiện tại có Khương Bá Du làm chỗ dựa, chỉ đưa tay chỉ Liên nhi: “Đi, cầm hai cái hộp tới.” Liên nhi lấy đến, theo ý Khương Tuyết Ninh đặt trên mặt đất.

Khương Tuyết Ninh liền bưng trà Thường Trác dâng, nhẹ nhàng thổi, uống một hớp, buông xuống mới nói: “Ta vừa rồi trong phòng đã nói qua, có lỡ tay lấy đồ của ta, mau trả lại ta sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

Bao nhiêu người chăm chú, còn có lão gia đang nhìn, phía dưới hoàn toàn lặng ngắt như tờ. Vương Hưng Gia cũng không dám nói chuyện.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.

Đằng sau có tiểu nha đầu đẩy nàng một cái, nội tâm nàng phẫn hận, nhịn không lên tiếng, chỉ chờ trận này qua, trở về sẽ hành hạ ả tới chết. Khương Tuyết Ninh thấy các nàng còn không chịu mở miệng thì cười. Nhưng nàng cũng không nhiều lời. Họ quỳ nàng ngồi, có trà nóng uống, có bánh ngọt ăn, gấp làm gì? Mặt sân phủ đầy đá xanh cứng ngắc, mấy nha hoàn bà tử này mặc dù không hoàn toàn nuông chiều từ bé, nhưng phần lớn da mịn thịt mềm, chưa chịu khổ bao giờ.

Quỳ một hồi còn đỡ, thời gian dài dần dần liền có người chịu không nổi. Người quỳ trên mặt đất, đầu gối bắt đầu xê dịch, thân thể cũng bắt đầu nhúc nhích, trên trán hay lưng ướt đẫm mồ hôi.

Rốt cục vẫn là có nha hoàn nhịn không được, vừa vội vừa tức, dập đầu giả vờ ủy khuất: “Nhị cô nương thật oan uổng nô tỳ, trước nay hầu hạ ngài tận tâm khiến ngài cao hứng, cũng đều biết tính tình ngài ra sao, ai dám trước mặt ngài gian trá chẳng lẽ không muốn sống nữa sao? Chỉ là bọn nô tì nghĩ, nếu tận tâm với chủ tử, chủ tử cũng thương yêu nô tỳ. Ai nghĩ nhị cô nương lại đem chuyện trộm cắp này đổ lên đầu bọn nô tỳ! Nếu ngài muốn thì cầm sổ sách ra cùng các nô tì từng người đối chất, bọn nô tỳ sẽ tâm phục khẩu phục. Trong phòng trên dưới hạ nhân ai không biết ngài còn không rõ đồ của mình có bao nhiêu, toàn để các nô tì tới thu thập. Hôm nay nói trong hộp đồ vật ít đi thì là ít, nhiều thì là nhiều, đều dựa vào một câu nói của ngài. Các nô tì mỗi người xuất thân nghèo khó, tiền đâu mà đền bù chỗ thiếu cho ngài?”

Đổi trắng thay đen thật hay.

Nhìn kỹ, chính là kẻ đã phản bác nàng. Nếu không phải tiếc đôi tay

quý giá mềm mại, Khương Tuyết Ninh sớm đã vả nàng hai cái.

Bọn họ thế này là tin chắc nàng không đưa ra được chứng cớ. Nhất là chuyện nàng không tính toán ghi chú đồ đạc trong phòng, các nàng hiểu rõ, cắn răng không nói, còn đánh ngược lại Khương Tuyết Ninh: Cần biết, chuyện nàng được nuông chiều thành tính, nhiều người nói vậy sẽ thành sự thật, có tẩy cũng tẩy không sạch.

“Muốn chứng cứ đúng không?” Khương Tuyết Ninh đôi mi cong tinh tế, bờ môi đã treo một nụ cười, thanh âm lười biếng nói, “Ngày xưa cảm thấy các ngươi tốt xấu còn biết trong phòng ai là chủ tử, nay các ngươi còn chống đối lại ta. Thật sự coi ta không biết gì sao?”

Tất cả mọi người lập tức sững sờ. Đến hai người không bị liên luỵ đứng ở một bên phục vụ là Liên nhi cùng Đường nhi cũng không phản ứng kịp. Khương Tuyết Ninh nhìn hai nha đầu này một chút, ánh mắt chuyển từ Liên nhi qua Đường nhi, lóe lên, phân phó nói: “Đường nhi, lấy sổ sách.”

Liên nhi lúc này hoàn toàn mơ hồ: Cô nương có sổ sách ư, sao nàng không biết? Đến Đường nhi có chút ổn trọng cũng mờ mịt. Nhưng Khương Tuyết Ninh cũng không để nàng mờ mịt quá lâu: “Trên giá sách của ta tầng thứ ba bên trái, quyển thứ sáu, ngươi đi lấy đi.”

Lời này khiến Khương Bá Du bên cạnh dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn nàng.

Khương Tuyết Ninh vẫn uống trà chờ đợi những nha hoàn bà tử quỳ phía dưới nghe xong hai chữ “Sổ sách”, trong lòng run lên, kẻ yếu đuối suýt chút nữa thì té xỉu, nhất thời căng thẳng, lại không dám tin tưởng. Nhị cô nương sao lại có sổ sách? Đồ đạc quý giá của mình đều tiện tay ném loạn, thế mà lại ghi sổ sách? Quả thực không ai hiểu nổi.

Bọn họ hi vọng là mình nghe lầm, vừa tâm hoảng ý loạn mà quỳ, mắt lại ngóng hướng cửa thuỳ hoa, chỉ mong Đường nhi tay không trở

về.

Đáng tiếc, trời không theo ý người! Đường nhi trở về. Nàng từ cửa thuỳ hoa đi tới, hai tay nâng cao quyển sách xanh lam hơi dày, đi lên liền trình cho Khương Tuyết Ninh: “Nhị cô nương, sổ sách ngài phân phó đã mang tới.”

Cách có chút xa, những người khác quỳ phía dưới căn bản không nhìn thấy —— Đường nhi nhìn như trấn định, nhưng đôi tay lại đang phát run!

Khương Bá Du gần đó, vô ý liếc cuốn sách trong tay Đường nhi, kém chút phun luôn ngụm trà vừa uống!

Kia nào phải sổ sách? Trên bìa rõ ràng viết bốn chữ lớn, “Ấu học quỳnh lâm”! Có trời mới biết trên giá sách kia căn bản không có sổ sách gì sất, Đường nhi theo lời Khương Tuyết Ninh tới tầng thứ ba quyển thứ sáu chỉ thấy sách vỡ lòng cho hài tử! Thế nhưng không có cách nào, đành kiên trì cầm tới.

Dưới cảnh tượng hoành tráng quá đẹp đẽ này, Đường nhi quả thực không dám nghĩ cô nương nhà mình làm sao kết thúc!

Khương Tuyết Ninh mặt không đổi sắc, bình tĩnh trấn định nhận lấy “Sổ sách” từ trong tay nàng, lật ra: “Tháng ba năm nay, nhân sinh nhật mười tám tuổi, mẫu thân thêm một viên ngọc như ý đỏ, một bộ trang sức điểm thúy; phụ thân cho Tùng Yên Mặc, Trừng Tâm Đường Chỉ; Yến thế tử tặng một đôi lọ hoa sứ trắng Nhữ Diêu, một viên dạ minh châu từ Ả Rập, còn có cả khối dương chi bạch ngọc điêu khắc thành vòng hoa sen, còn có...”

* Tùng Yên Mặc: là loại mực dùng nguyên liệu chủ yếu là than lấy được do đốt cành thông, trộn với keo và dược liệu, giã hàng nghìn lần (càng nhiều càng tốt), sau đó cho vào khuôn để khô là được.

* Trừng Tâm Đường Chỉ: là loại giấy được Nam Đường Lý Hậu Chủ

sử dụng, nổi danh cùng loại mực Đình Khuê Mặc, bề mặt phẳng nhẵn, mịn màng, có tên gọi là “Hoạt như xuân băng, mật như tỷ” 滑如春冰密如玺”, là loại giấy thượng phẩm ít hút mực.

*Gốm Nhữ Diêu: một trong 5 loại gốm nổi tiếng nhất thời Tống “Nhữ, Quân, Quan, Ca, Định”, từ vùng Nhữ Châu.

Một con thỏ tuyết trắng nhỏ. Là Yến Lâm lúc ra ngoài đi săn bắt được, nói cảm thấy con thỏ nhỏ rất giống nàng, mắt đỏ đáng thương lại đáng yêu, không nỡ giết, dứt khoát đưa cho nàng nuôi. Chỉ tiếc nàng không để tâm, giao cho hạ nhân coi chừng, chưa tới hai tháng thì chết.

Khương Tuyết Ninh tất nhiên không có sổ sách.

Nàng thuở thiếu thời căn bản không nhớ những thứ này. Nhưng Yến Lâm đều nhớ.

Đoạn thời gian bị giam lỏng trong cung kia, hắn mỗi lần đến trong đêm, nằm nghiêng trên giường nàng, ngón tay có kén thô vì tập võ mơn trớn hai gò má nàng, nói với nàng những tâm ý thời niên thiếu kia. Nàng muốn quên cũng khó.

Khương Tuyết Ninh khép mắt, niệm luôn một đoạn dài nữa, mới ngước mắt, nhìn về phía đám người quỳ gối dưới kia. Làm sao còn quỳ được nữa? Cả đám ngồi phịch ở trên mặt đất.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.

Vương Hưng Gia suy nghĩ nhanh chóng, nghe sổ sách này từng món từng món đều rất rõ ràng, có vài thứ cực kì đặc thù, chỉ cần trong phủ muốn tra, dù đã bán ra ngoài đều có thể tìm trở về, đến lúc đó tội danh ván đã đóng thuyền, bị đưa cho quan phủ liền xong đời.

Thời khắc mấu chốt nàng liền thông suốt. Vương Hưng Gia “Đông”

một tiếng liền dập đầu trên đất, chân tâm thật ý khóc lên: “Cô nương anh minh, đều do lão bà tử ta bị mỡ heo làm tâm trí mê muội. Trước kia không dám thừa nhận, là xem thường cô nương. Lão nô trong nhà khó khăn, thấy những người khác lấy đồ của cô nương, cô nương lại không để ý, mới nghĩ đến mượn trước đồ của cô nương trước, đợi người trong nhà có tiền trả, liền lặng lẽ chuộc đồ trở về cho cô nương. Ai nghĩ cô nương đều biết, nhìn rõ mọi chuyện nhơ bẩn. Lão nô đã hầu hạ cô nương nhiều năm, lúc trước cùng cô nương trở lại trong phủ, mà mấy ngày nay vì làm ra chuyện có lỗi với cô nương, buổi tối thậm chí đi ngủ cũng ngủ không ngon. Hôm nay bị cô nương phát hiện, trong lòng ngược lại nhẹ nhõm. Còn xin cô nương đợi chút, lão nô đem đủ số đồ hoàn trả, lại cầu xin cô nương xem tình cảm xưa nay, để lão nô lấy công chuộc tội, muốn đánh hay phạt đều theo ngài, chỉ cần còn có thể ở bên ngài hầu hạ, lão nô liền thỏa mãn!”

“...” Tiểu nha đầu quỳ sau lưng nàng suýt rớt tròng mắt ra ngoài. Từng thấy kẻ vô sỉ nhưng chưa thấy ai tới mức này! Luận độ dày da mặt, bọn họ so với Vương Hưng Gia, quả thực thúc ngựa theo cũng không kịp.

Khương Tuyết Ninh nghe những lời này của nàng, đã giải thích lý do lấy đồ, lại lấy lòng nàng, trọng điểm là còn bày tỏ trung thành. Người không biết chỉ sợ còn tưởng rằng đây là “Trung bộc” chính cống! Nàng thấy thật buồn cười, mới nói: “Vậy liền lăn xuống lấy đồ đi.”

Vương Hưng Gia như được đại xá, vội vàng dập đầu lạy ba cái trên mặt đất, đứng lên, tươi cười nịnh nọt Khương Tuyết Ninh, mới lui ra, về phòng lấy đồ đạc.

Những người khác thấy thế làm sao còn dám cứng rắn? Lúc trước không nhận vì nghĩ sự tình không nghiêm trọng, từ lúc bị gọi tới quỳ xuống đã bị dọa đến muốn chết, mắt thấy Vương Hưng Gia thú tội, người người liền quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhao nhao xin lỗi lại về phòng đem đồ ra trả, từng món đồ chất đầy trong hộp Khương Tuyết Ninh sai người để dưới đất.

Chỉ chốc lát sau châu ngọc đồ trang sức, bình hoa họa trục, chất đống đến tràn đầy tới ngọn. Không trị không biết, một khi trị đám người này, Khương Tuyết Ninh mới phát hiện, hóa ra chính mình lại là tiểu phú bà. Khương Bá Du bên cạnh cũng không khỏi líu lưỡi.

Ai da, Dũng Nghị hầu phủ đúng là một trong hai đại vọng tộc đương triều. Người còn chưa gả đi, Yến Lâm đã đưa qua nhiều lễ vật như vậy, chẳng lẽ đem vốn liếng bản thân đều móc cho nàng rồi?

Chương 7: Cuộc hội ngộ bốn năm trước

Mắt thấy nha hoàn cuối cùng đã trả lại cây trâm vàng mình lấy vào trong hộp, Khương Tuyết Ninh cuối cùng thỏa mãn nhẹ gật đầu.

Khương Bá Du liếc qua « Ấu học quỳnh lâm »nàng cầm trong tay, ho khan một tiếng, hỏi dò: “Bọn họ thật sự sẽ đem trả đủ hết sao, con muốn kiểm tra lại chút không?”

Kiểm? Cầm sách vỡ lòng này đi kiểm sao? Khương Tuyết Ninh lúc trước có thể nói ra vài thứ Yến Lâm tặng nàng lúc sinh nhật mười tám tuổi để hù dọa bọn họ đã là cực hạn, lấy gì nói tiếp đây?

Cho nên nàng chỉ nói: “Đồ các nàng đã lấy tất nhiên là còn chưa bỏ ra hết, nhưng có không ít người lấy đồ đi cầm cố, nếu bắt lấy hết ra nữa thực quá làm khó bọn họ rồi. Hai hộp này ta cũng không kiểm, chỉ cảnh cáo bọn họ sau này không dám làm bừa là đủ. Ý phụ thân như thế nào?” Này không khỏi có chút qua loa lấy lệ, làm không tới nơi.

Khương Bá Du nhăn mày: “Không phạt sao?”

Khương Tuyết Ninh cân nhắc một lát, nhìn những nha hoàn bà tử trong viện một lần nữa quỳ đến quy quy củ củ, nói: “Các nàng vốn cũng là trong phủ dạy dỗ cơ trí rồi mới đưa đến phòng con, nguyên bản có quy củ, ngay lúc trước mặt nữ nhi cũng nịnh nọt phụ họa, công phu hầu hạ người cũng không kém. Nay cho các nàng ra quỳ, ngoại trừ số ít những người còn lại cũng không dám ra mạnh miệng. Trên đời còn nhiều người lấn yếu sợ mạnh, đều là ‘Người tầm thường’. Xét đến cùng là nữ nhi quá dễ nói chuyện, cũng quá tùy hứng, lại nghĩ quá nhiều, không chịu nổi người bên ngoài nói người

trong phòng con dù là một câu. Cho nên nữ nhi nghĩ, không bằng cho các nàng một cơ hội. Lần này liền xuống lãnh năm trượng, phạt hai tháng tiền lương, về sau tận tâm hầu hạ không tái phạm thì thôi. Nếu có tái phạm, nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt, trực tiếp xử trí."

Lời nói này nghe bình thản, rơi vào tai Khương Bá Du lại thành một mảnh trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Ninh nha đầu thật sự trưởng thành rồi...

Vốn tưởng rằng nàng làm to chuyện, là muốn chém chém giết giết, không nghĩ tới trừ tìm sai lầm của người khác, lại vẫn nghĩ lại lỗi lầm của mình, dạng thẳng thắn này, lại nhiều hơn mấy phần phong phạm đại gia ngay thẳng lỗi lạc. Trọng yếu là còn không mất lòng người hậu trạch. Thủ đoạn này dù không thể nói là lôi lệ phong hành, nhưng nữ nhi làm gì có thủ đoạn lợi hại như vậy?

Khương Bá Du nhìn xem nữ nhi này, trong lúc vô tình đã thuận mắt hơn bao nhiêu so với ban đầu, nhịn không được khẽ gật đầu, nói: "Tốt, vậy xử lý như ngươi nói đi."

Khương Tuyết Ninh đáy lòng lại bình tĩnh không gợn sóng. Nàng dĩ nhiên không phải người thuần lương nhân hậu, chỉ là trải qua kiếp trước, đã hiểu được đạo lý "Làm người lưu một đường lui, ngày sau dễ nói chuyện".

Tựa như năm đó với Yến Lâm. Nàng sống chết nhất định phải làm hoàng hậu, dù Dũng Nghị hầu phủ không thất thế, cuối cùng cũng chọn gả cho Thẩm Giới, cần gì dùng lời tuyệt tình như vậy, cần gì phải chọn lúc mấu chốt đó mà nói? Đao đâm có lúc lành thương tích, lời nói đam nhau hận suốt đời. Nếu nàng là Yến Lâm nàng cũng sẽ hận chính mình, Yến Lâm đắc thế về triều trả oán nàng, hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Trên đời này có hai chuyện tốt nhất đừng làm, một là khinh khi thiếu niên nghèo khổ, hai là bức chó dại vượt tường.

Xử lý những nha hoàn bà tử này lý chính là loại thứ hai. Thứ nhất, người thường đều như thế, đổi một nhóm mới còn không bằng giữ lại những người này, bọn họ đã biết sai lầm của mình càng sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm; thứ hai xử lý quá nặng, khó tránh khỏi lưu lại tiếng xấu tâm ngoan thủ lạt, các nàng còn đem cừu hận tính trên người mình, hầu hạ bên người lâu như vậy, sai lầm nho nhỏ lại cán chết không tha, bọn họ lại rêu rao ra ngoài, ai biết chuyện sẽ bị vẽ ra dạng gì?

Huống chi có đôi khi không xử trí chưa hẳn đã kém so với xử trí. Rất nhiều người vừa rồi cầm đồ trả lại, nhất định còn giữ ít nhiều, có người nhiều, người ít.

Khương Tuyết Ninh không biết các nàng đã lấy bao nhiêu, cũng lười tốn công phu xem kỹ. Các nàng chưa hẳn sẽ không nghi kỵ. Ngươi cảm thấy nàng giấu nhiều, nàng cảm thấy mình cầm quá ít, chờ về sau, tính toán xong thì tự trừng phạt nhau. Đến lúc đó lại có chuyện gì, cũng không dính tới nàng. Như thế, nàng vô can, còn thêm danh tiếng thiện lương, càng được Khương Bá Du thích, nàng cớ sao mà không làm? Cần biết tương lai muốn xuất phủ, còn phải được Khương Bá Du cho phép.

Khương Tuyết Ninh ngẫm lại, mời Thường Trác sai người bưng chậu than đến, sau đó đứng lên nói với tất cả mọi người: "Vừa rồi lời ta nói, các ngươi đã nghe rõ ràng chưa?" Phía dưới mọi người nơm nớp lo sợ: "Nghe rõ ràng." Khương Tuyết Ninh liền không nhanh không chậm nói: "Ta tính nết ra sao, các ngươi hầu hạ lâu, trước nay biết rõ. Phen này ta cũng có ba phần sai, bất quá niệm tình các ngươi phần lớn đều có người già phải chiếu cố, không đành lòng bán các ngươi đi, hỏng thanh danh muốn tìm nhà khác làm công cũng khó. Ta dùng các ngươi đã quen, trước kia hầu hạ ra sao, về sau để tâm hơn là được. Nhưng nếu là ai muốn tái phạm, đừng trách ta trở mặt vô tình."

Vương Hưng Gia phủ phục trên mặt đất, rùng mình một cái. Trong sân hoàn toàn yên tĩnh. Chung quanh có không ít hạ nhân vú già

lặng lẽ đến vây xem, nghe vậy trong lòng cũng run lên: Vị nhị cô nương này, bỗng nhiên thay đổi, về sau nếu không tận tâm hầu hạ, liền giống những kẻ đang quỳ kia.

Khương Tuyết Ninh cầm quyển "Sổ sách" kia lên, bước đến trước chậu than. Hơi nóng bốc lên, khói lan tỏa. Nàng thẳng tay ném sách vào chậu than, ngọn lửa đỏ tươi thiêu đốt, rất nhanh liền cháy hết.

Tất cả mọi người quỳ phía dưới vụng trộm thở dài một hơi. Khương Tuyết Ninh nói: "Chuyện này dừng ở đây, không liên luỵ ra nữa, cũng không truy cứu nữa. Các ngươi tất cả đi xuống lãnh phạt đi."

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.

Vương Hưng Gia lập tức dập đầu cái đầu nịnh hót: "Nhị cô nương thật là tâm địa Bồ Tát, trạch tâm nhân hậu, lão nô cũng như đám nha đầu này có thể gặp được chủ tử như ngài thật sự là mộ tổ tiên tỏa khói xanh phù hộ, thắp hương ba đời!..." Những người khác cũng là thiên ân vạn tạ. Chỉ chốc lát sau toàn bộ lãnh phạt.

Liên nhi, Đường nhi đều biết chữ, biết quyển "Sổ sách" kia là gì, nhìn diễn tiến này thì trợn mắt há hốc mồm. Đến Thường Trác, dùng một loại ánh mắt "Thật bái phục người dám dùng quyển vỡ lòng, mà nói hươu nói vượn" nhìn Khương Tuyết Ninh.

Ánh mắt Khương Tuyết Ninh dừng lại trên những nha hoàn kia chốc lát. Nàng chuyển mắt, nhẹ giọng hỏi Đường nhi: "Kẻ mới quỳ gối phía dưới còn mạnh miệng kia là ai?" Đường nhi khẽ giật mình, nhớ lại. Nàng đáp: "Nàng ấy cũng phục vụ trong phòng, tên là Điềm Hương." Khương Tuyết Ninh liền gật đầu.

Trò hay kết thúc, nàng cũng thong thả cáo từ, đỡ Khương Bá Du đứng dậy trở về bên ngoài thư phòng. Khương Bá Du đã nhìn ra: "Ngươi muốn xử trí nha đầu kia?"

Hai hàng lông mày nhỏ nhắn của Khương Tuyết Ninh nhẹ chau lại, khẽ gật đầu, nói: "Những người khác còn tốt, không có bản lãnh gì, nhiều lắm là cũng chính là lấn yếu sợ mạnh. Còn Điềm Hương này nhanh mồm nhanh miệng, há miệng lại bịa chuyện. Nữ nhi vừa rồi suýt chút bị nàng nói đến á khẩu không trả lời được, nếu không phải nữ nhi thật không có làm những chuyện kia, nghe nàng nói sợ cũng tưởng mình sai thật. Chỉ là đã đáp ứng không truy cứu nữa, mà nữ nhi trước kia cũng chưa xử lý qua những chuyện tương tự, thực không biết nên làm thế nào."

Tràng diện vừa rồi Khương Bá Du cũng thấy rõ. Nha hoàn mạnh miệng kia chỉ cần ép là sẽ cắn người, người khác còn có mấy phần e ngại Khương Tuyết Ninh, duy chỉ có nha hoàn này vẫn phách lối không coi chủ tử ra gì. Nếu giữ lại chính là mầm tai vạ.

Hắn vừa nghĩ đã có dự định, chỉ ra hiệu cho Thường Trác, cũng không nói gì. Khương phủ ở kinh thành dù không tính là đại trạch, nhưng thủ đoạn trong trạch viện đều có. Thường Trác hiểu rõ. Hắn lên tiếng: "Tiểu nhân nhớ kỹ."

Khương Bá Du dùng tay vỗ lưng Khương Tuyết Ninh, nói với nàng: "Việc này đến đây kết thúc, nha đầu này tự có người xử lý, ngươi đừng lo lắng. Bất quá, ngôn ngữ hành động hôm nay, cũng là tiểu hầu gia dạy cho sao?"

Dĩ nhiên không phải.

Chỉ là Khương Tuyết Ninh đương nhiên sẽ không nói mình trùng sinh, lúc trước đã kéo Yến Lâm ra làm bia đỡ, thêm lần nữa cũng không sao, liền gật đầu: "Cũng là Yến Lâm dạy." Khương Bá Du hít một tiếng: "Dũng Nghị hầu phủ có người kế tục a."

Khương Tuyết Ninh im lặng không nói.

Khương Bá Du nhân tiện nói: "Ngươi cũng mệt mỏi rồi, trở về ngủ đi, hôm qua một đêm không về, hôm nay lại có chuyện lớn vậy, buổi tối

nhớ thỉnh an mẫu thân ngươi, để nàng yên tâm."

Khương Tuyết Ninh đáp ứng: "Vâng."

Cha con không tính là đặc biệt thân thiết nói vậy cũng coi như hết chuyện. Nàng khom người cáo lui.

Khương Bá Du thì xốc rèm trong thư phòng, mở miệng liền cười: "Cư An, để ngươi chờ lâu rồi?" Trong chớp nhoáng này, Khương Tuyết Ninh mới lui về sau một bước, cả người đều ngây ngẩn. Một luồng khí lạnh từ chân leo đến đầu! Rõ ràng chỉ là hai chữ thật đơn giản, vào trong lỗ tai nàng, lại vô cùng bén nhọn, cả người kinh hãi thấu xương!

Nàng chuyển mắt, vừa vặn thoáng nhìn qua màn cửa xốc lên lộ ra một góc thư phòng: Tạo hình tinh tế lịch sự tao nhã bên bàn trà, đặt một cuốn sách, một bàn tay thon dài nhẹ nhàng lật qua một trang, lòng bàn tay ngón áp út theo thói quen nhẹ nhàng vạch một cái dọc trang sách, mười phần tự nhiên, sau đó nhẹ nhàng đặt ở một góc trên trang sách.

Động tác này Khương Tuyết Ninh đã quá quen thuộc! Mặc kệ là kiếp trước nàng vào cung làm thư đồng nghe hắn dạy học, hay về sau làm hoàng hậu ngẫu nhiên đặt chân vào nội các nhìn hắn cùng Thẩm Giới xử lý triều chính, hay sau khi Thẩm Giới bị độc chết, nàng đi qua ngự hoa viên phát hiện hắn đang ngồi ở trong đình đọc tấu chương... Người này giơ tay nhấc chân tự nhiên phong nhã. Dù là lúc giết người không chớp mắt, cũng thật đẹp mắt.

Tạ Nguy, tên chữ Cư An!

Trong nháy mắt, trong đầu Khương Tuyết Ninh những ký ức liên quan đến cái tên này, ùa về trong sợ hãi! Nhớ Vưu Phương Ngâm từng nói: "Tiền triều có một bí mật to lớn, phàm là người có đầu óc biết, sẽ không đến mức đi sai bước. Chỉ tiếc, ta biết quá muộn…" Nhớ tới kết cục chính mình kiếp trước. Nhớ tới sẹo vết thương cũ

trên cổ tay đến nay vẫn chưa mờ!

Khương Bá Du đã đi vào.

Màn cửa một lần nữa rủ xuống. Nhưng bên Khương Tuyết Ninh yên tĩnh cực kỳ, có thể nghe thấy tiếng trò chuyện bên trong. Khương Bá Du thở dài: “Ai, mới vừa rồi là chuyện của Ninh nha đầu. Nàng để ta lo lắng đã lâu, không nghĩ tới lúc này lại tự hiểu được. Ngươi không làm phụ thân, khẳng định không biết cảm giác này. Nói đến, năm đó ngươi bí mật lên kinh cũng đi với nàng. Chớp mắt đã bốn năm!”

Người đối diện tựa hồ trầm mặc chốc lát. Mới nhàn nhạt mở miệng, tiếng nói như nước trong khe đá, trầm thấp mà có từ tính: “Ninh nhị cô nương a...”

Lúc này, Thường Trác phía sau cũng bưng hương đi vào. Một góc rèm nhấc lên lần nữa. Khương Tuyết Ninh lại thấy rõ ràng vạt áo màu thiên thanh khẽ động, người ngồi bên kia bàn ra xoay người nhìn ra hướng cửa sổ. Cho dù không thấy mặt hắn, cũng không chạm ánh mắt của hắn, giờ khắc này, nàng thanh thanh sở sở cảm giác được, hắn nhìn sang người còn đứng ngoài thư phòng là nàng!

Rõ ràng cách cửa màn, lại phảng phất như có thể thấu màn mà nhìn.

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy trái tim mình bị một bàn tay cực kỳ lớn chiếm lấy,hít thở không được!

Thiên hạ đều biết bốn năm trước thái tử thiếu sư Tạ Nguy lẻ loi một mình bí mật vào kinh, phụ tá tam hoàng tử Thẩm Lang leo lên hoàng vị;

Thiên hạ biết Hộ bộ thị lang Khương Bá Du tòng long có công, bốn năm trước che giấu tai mắt, âm thầm giúp Tạ Nguy vào kinh, cũng coi như một vị công thần.

*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi

xin ghi nguồn.*

Nhưng ít người biết —— Năm đó Khương Bá Du giả xưng Tạ Nguy là thân thích phương xa của Khương phủ, để hắn cùng đích nữ lưu lạc tại Thông châu lên kinh, sau đó đế sư Tạ Nguy bày mưu nghĩ kế, ngăn cơn sóng dữ, lúc đó trốn trong xe Khương Tuyết Ninh!

Người khác đều gọi "Khương nhị cô nương", chỉ hắn lại gọi "Ninh nhị cô nương"... Khương Tuyết Ninh nghìn tính vạn tính, sao tính được "khách quý" trong thư phòng Khương Bá Du hôm nay là Tạ Nguy?

Nàng sớm nên cảnh giác.

Triều chính trên dưới có mấy người dám một câu không nói, trực tiếp nhét Chu Dần Chi vào Cẩm Y vệ, mà không ai oán giận?

Khương Tuyết Ninh không rõ mình ra ngoài thế nào. Nàng chỉ biết là cước bộ của nàng trước nay chưa từng bình ổn, trấn định như vậy.

Mãi đến khi ra khỏi thư phòng, lên hành lang, trở lại phòng mình, dưới chân nàng mới đột nhiên mềm nhũn, không hề có điềm báo trước quỵ xuống, vịn cột trụ hành lang, sắc mặt trắng bệch, ngồi bệt dưới hiên.

Sai.

Vừa mới trùng sinh trở về đã phạm phải sai lầm trí mạng!

Nàng vĩnh viễn nhớ kỹ năm đó tình cảnh lần đầu gặp Tạ Nguy. Nam tử phong hàn chưa khỏi hẳn, mặt có vẻ bệnh tật, mặc áo vải trắng đơn bạc, ôm một cây đàn cổ, thần sắc có chút mệt mỏi, nhưng bên môi cười nhẹ, đi đến bên cạnh xe ngựa, gật đầu với nàng. Khi đó nàng cũng không biết, người này về sau sẽ thành đế sư quyền ngang triều chính, càng không biết người này sẽ tàn sát toàn bộ hoàng tộc...

Nếu như biết, trên đoạn đường đó, nàng có lẽ sẽ lựa chọn thu liễm tính nết ác liệt, đối tốt với người này một chút. Không… Nếu như biết, nàng tuyệt sẽ không ở núi hoang đó cho hắn nửa bát máu tươi làm thuốc dẫn!

Kiếp trước, đao kiếm của hắn vừa bắt đầu đã nhằm vào hoàng tộc Tiêu thị, nàng từng chất vấn Tạ Nguy sao dám làm ra chuyện thương thiên hại lí này, xem mạng người như cỏ rác.

Tạ Nguy nhẹ nhàng phết một nét ngự bút màu son lên tờ danh sách, sau đó trả lời: "Ngươi không phải trời, làm sao biết ta thương thiên hại lí, mà không phải thay trời hành đạo?" Khương Tuyết Ninh hoàn toàn ngơ ngẩn. Hắn gác lại bút, lẳng lặng nhìn nàng: "Về phần nương nương, có thể sống đến hôm nay, đã là nhân từ lớn nhất của Tạ mỗ. Năm đó ta mang bệnh hồ đồ, từng lỡ miệng nói ra vài lời đại nghịch bất đạo với nương nương. May mà nương nương khi đó trí nhớ không tốt, lại tâm tính bất hảo, sau khi vào kinh ta lệnh người ba phen thăm dò, nương nương hoàn toàn không có ấn tượng. Ta mới yên lòng, tha cho nương nương sống lâu hai năm. Nếu không, ngày Tạ mỗ được phong thiếu sư, nương nương đã đầu một nơi thân một nẻo." Hắn cười nhẹ một tiếng, vươn tay ra nhẹ nhàng vạch một cái trên cổ mình.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Khương Tuyết Ninh cảm giác toàn thân mình bị ngâm trong nước đá. Mà hắn mỉm cười thần sắc khiến người phát lạnh.

Nói cách khác, Tạ Nguy vào kinh thành không giết nàng, là bởi vì nàng không nhớ rõ lại không thông minh! Bây giờ lời nói này lại một lần nữa quanh quẩn ở bên tai, lại nhớ tới một câu ý vị thâm trường "Ninh nhị cô nương" kia, Khương Tuyết Ninh giơ tay mình lên, lúc chạm vào cổ, mới phát hiện đầu ngón tay đã mất đi nhiệt độ, run lẩy bẩy!

Tạ Nguy không phải người lương thiện.

Hai năm cuối đời trước, tên của hắn, tựa như một bóng ma to lớn mà nồng đậm, bao phủ cả triều đình, cả tòa hoàng thành, khiến người ta đi đường đều sợ hãi đến cúi đầu xuống.

Đường nhi, Liên nhi thấy nàng như vậy thì bị dọa đến hoảng hồn: "Cô nương, cô nương ngài thế nào?" Khương Tuyết Ninh cũng không nhớ rõ những lời đại nghịch bất đạo kia là gì, nhưng nàng trùng sinh trở về lại biết được càng nhiều, không trở ngại nàng phán đoán tình cảnh mình trong lúc vô tri đã lâm vào.

Tạ Nguy sẽ động sát cơ.

Ngón tay cơ hồ không còn tri giác chậm rãi buông xuống. Nàng trừng mắt nhìn, thanh âm có chút hoảng hốt: "Đường nhi, ngươi trở lại nhìn một chút, Chu Dần Chi còn ở đó không..."

Chương 8: Mộc phù dung

**Mộc phù dung, hay còn gọi là phù dung thân gỗ, địa phù dung, phù dung núi, hoa phù dung, mộc liên, là một loài thực vật có hoa thân gỗ.*

Đời này, Chu Dần Chi vẫn còn là một Cẩm Y vệ bách hộ nho nhỏ, chưa thông qua nàng nhờ Yến Lâm mà mưu cầu được vị trí phó thiên hộ. Khương Tuyết Ninh trùng sinh trở về, dự định xu cát tị hung, không định lại đi theo vết xe đổ kiếp trước, cho nên hôm nay bên ngoài thư phòng Khương Bá Du lúc trông thấy Chu Dần Chi, nàng vốn không nghĩ sẽ dính dáng tới người này.

Nhưng bây giờ chợt phát hiện trong phòng là Tạ Nguy...

Đến Vưu Phương Ngâm lợi hại như vậy cuối cùng cũng phải cậy nhờ Tạ Nguy mới giữ được mạng, mà sau khi chuyện thành công còn không biết có bị có mới nới cũ không, nàng trùng sinh trở về thời điểm lại vô cùng khó xử, nay Tạ Nguy đã đắc thế, bất luận nhìn thế nào nàng đều ở thế yếu.

Nàng kỳ thật rất sợ chết.

Chu Dần Chi tuy là tiểu nhân, nhưng cùng tiểu nhân tương giao chỗ tốt là chỉ cần có thể có lợi, liền có thể hợp tác, có qua có lại.

Hôm nay nàng tìm đến Khương Bá Du, cầm một bản « ấu học quỳnh lâm » giả làm sổ sách, lập uy với hạ nhân, chỉ sợ đã bị Tạ Nguy nhìn rõ tường tận. Cho dù không tính là đa mưu túc trí, làm sao cũng không dính dáng cùng ba chữ “Không thông minh”.

Khương Tuyết Ninh lúc trước nghe Tạ Nguy nói, về sau, từng vắt hết

óc hồi tưởng, cũng chỉ nhớ lại hắn phảng phất nói qua cái gì "Lê dân bách tính là người, cửu ngũ chí tôn cũng là người, sao lại phân chia quý tiện", nếu không nữa thì là " Phẩm tính Thẩm Lang khó làm được đại sự". Nhưng lúc đó nàng bất quá chỉ một tiểu cô nương với kinh thành cùng triều đình hoàn toàn không biết gì cả.

Mười bốn chưa đến mười lăm tuổi, đang vì tao ngộ cùng vận mệnh chính mình mà bàng hoàng, cũng không biết phụ thân cùng mẫu thân xa lạ trong kinh của nàng ra sao, còn gặp phải loạn quân, nàng cùng Tạ Nguy bị vây khốn trong rừng, một trái tim hoàn toàn sợ hãi cùng lo sợ không yên, làm sao có tâm tư đi ước đoán thâm ý phía sau lời nói của một người mang bệnh? Nàng thậm chí đến Thẩm Lang là ai cũng không biết.

Bốn năm trước trên đường lên kinh, Tạ Nguy chính miệng bình luận "Thẩm Lang phẩm tính khó làm được đại sự", chắc hẳn cũng không muốn nâng đỡ Thẩm Lang đăng cơ. Trong lòng của hắn có lẽ đã chọn ra người thích hợp hơn với đế vị. Nhưng sau khi vào kinh, lại ủng hộ Thẩm Lang lên ngôi!

Khương Tuyết Ninh không biết phía sau chuyện này có biến cố gì, nhưng lời này nếu truyền ra ngoài để Thẩm Lang biết, chỉ sợ dù có mười phần tin tưởng Tạ Nguy cũng phải nghĩ xem người hắn muốn ủng hộ là ai? Nàng nếu là Tạ Nguy cũng sẽ không buông tha cho nàng.

Kiếp trước nàng thật không nghĩ ngợi nhiều, cũng coi như có ân với Tạ Nguy, hắn còn với giao hảo phụ thân, Tạ Nguy cũng thăm dò ba phen mới bằng lòng buông tha; đời này dù đã qua bốn năm, nhưng qua chuyện lúc nãy chưa hẳn sẽ không nghĩ lại, hoài nghi nàng vẫn nhớ hắn đã nói gì, chỉ giả ngu vờ không biết!

Khoảng sân sau giờ ngọ cực kỳ u tĩnh. Giàn hoa bên trên rủ xuống vài cành tinh tế. Mặt trời ngả về tây, ráng chiều đỏ rực, nắng rút dần trước bậc thang. Khương Tuyết Ninh phân phó Đường nhi đi tìm Chu Dần Chi, còn nàng ngồi chờ dưới hiên thật lâu, rốt cục chậm rãi bình

tĩnh lại. Tình cảnh trước mắt, có ba cách ứng phó:

Thứ nhất, tiếp tục kiên trì giả ngu. Dù sao việc nàng thể hiện hay lập uy lúc trước có thể đổ cho Yến Lâm, cũng nói với Khương Bá Du là Yến Lâm dạy nàng. Yến Lâm thì nàng càng không lo lắng, chỉ sợ nàng giết người rồi nói là Yến Lâm làm, Yến Lâm cũng sẽ nhận. Chỉ cần Dũng Nghị hầu phủ không có chuyện, Yến Lâm sẽ che chở nàng. Vấn đề là, Tạ Nguy có tin không?

Thứ hai, học Vưu Phương Ngâm, quy phục Tạ Nguy. Vị này mang vẻ ngoài thánh nhân nhưng tâm địa ma quỷ ở đời trước chính là kẻ thắng sau cùng, lại diệt Tiêu thị nhất tộc, hoàng tộc cùng quân phản loạn bên ngoài. Nhưng vấn đề là Yến Lâm có Dũng Nghị hầu phủ, binh quyền nắm chắc; Vưu Phương Ngâm thương hội trải khắp thiên hạ, phú giáp một phương. Nàng thì sao? Nàng có bản lãnh gì mà cược có thể làm cho Tạ Nguy nhìn trúng, tiếp nhận nàng quy hàng?

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Thứ ba, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, dứt khoát đối nghịch với Tạ Nguy. Nàng biết bí mật lớn nhất của hắn, biết mưu đồ cuối cùng của hắn, thậm chí biết một chút động tĩnh trên triều đình, có được ưu thế biết trước nhiều chuyện nhờ trùng sinh, về sau rất nhiều chuyện có thể chiếm được tiên cơ.

Nhưng vấn đề là —— Hiện tại Tạ Nguy đã là đế sư, mà nàng vẫn chỉ là cô nương khuê các, địa vị cùng quyền thế cách quá xa, chỉ sợ còn chưa bắt đầu đối nghịch đã bị giết chết rồi. Nhưng Tạ Nguy mưu trí linh hoạt, chuyện nàng biết kiếp trước lại chưa chắc đã xảy ra ở đời này, làm sao biết có thể đấu qua được? Vưu Phương Ngâm thường nói "Con đường nào cũng dẫn đến kinh thành", nhưng bây giờ Khương Tuyết Ninh nhìn trước sau, mỗi đường đều là đường chết!

Đương nhiên, kỳ thật còn có cách thứ tư. Tạ Nguy tài hoa thủ đoạn bao nhiêu cũng vẫn là một nam nhân, nàng kiếp trước có thể sử

dụng thủ đoạn nữ nhân lợi dụng nam nhân làm việc, một đời này tự nhiên cũng có thể thử dỗ dành vị đế sư trác tuyệt. Để Tạ Nguy phủ phục dưới váy nàng...

Chỉ là ý tưởng này vừa mới nảy ra, nàng liền không khỏi rùng mình, lập tức đè xuống, tự nói với mình: "Không, tuyệt đối không thể có ý nghĩ đáng sợ như vậy..." Tạ Nguy cùng Thẩm Giới, Yến Lâm, Chu Dần Chi, thậm chí cùng Trương Già... Không giống nhau.

Khương Tuyết Ninh sẽ không quên, nàng kiếp trước cảm thấy mình cùng đường mạt lộ lúc, liền có ý nghĩ như vậy: Trong đêm đổi một thân cung trang vàng nhạt, trang điểm đến rực rỡ động lòng người, bưng một chung canh ngự thiện phòng nấu xong đi đến tây noãn các.

Nhưng Tạ Nguy ngước mắt nhìn chăm chú nàng, thấy quần áo cùng trang dung nàng, ánh mắt sâu ám, lông mày giương lên, liền nhìn thấu nàng, nhàn nhạt cười một tiếng: "Nương nương thỉnh tự trọng." Đêm đó nàng vừa thẹn vừa xấu hổ, quả thực chạy trối chết.

Nay chỉ cần nghĩ lại tràng diện lúc đó, Khương Tuyết Ninh cũng còn xúc động muốn đào hố chôn mình, sao có thể có thể muốn tìm chết mà làm lần thứ hai? Trước mặt người kiểu như Tạ Nguy này, làm vậy là tự rước lấy nhục!

Cho nên, tình huống hiện tại tốt nhất là cách thứ nhất và thứ hai.

Về phần cách thứ ba, Khương Tuyết Ninh đã trực tiếp đặt nó cùng tử lộ, không bị ép đến tuyệt cảnh cá chết lưới rách, nàng tuyệt không muốn đối nghịch với Tạ Nguy!

Nghĩ rõ ràng hết thảy, việc gặp Chu Dần Chi liền trở nên rất trọng yếu. Mặc kệ chẳng mấy chốc sẽ phát sinh chuyện Dũng Nghị hầu phủ bị liên luỵ trong án cũ Bình Nam vương, hay chỉ để cho mình có giá trị lợi dụng, có vốn đặt cược.

Chỉ là Khương Tuyết Ninh còn chưa gặp được Chu Dần Chi. Đường nhi còn chưa trở lại, phía trước cách đó không xa liền đi có một bà tử, vừa thấy nàng ngồi dưới hiên, trên mặt liền nặn ra mấy phần cười, đi lên hành lễ, nói: “Lão nô đang chuẩn bị đi tìm nhị cô nương đây, không nghĩ tới nhị cô nương ngồi ở chỗ này. Phu nhân nghe nói lão gia đem người trong phòng ngài kêu đến chém chém giết giết, cũng không biết ra sao, nên để lão nô đến mời nhị cô nương qua hỏi một chút.”

Đây là hạ nhân bên chỗ Mạnh thị. Khương Tuyết Ninh đối với bà tử này không có gì ấn tượng, nhưng nghe chuyện nàng cũng có thể đoán được. Chỉ là nàng vừa rồi bỗng nhiên gặp Tạ Nguy đã rất lo lắng, giờ này lại muốn gặp Chu Dần Chi, lại có người gọi nàng đi gặp Mạnh thị, nội tâm chùng xuống, sắc mặt cũng không tính là rất tốt, chỉ lãnh đạm lên tiếng: “Ta biết rồi, đi thôi.”

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Mạnh thị trong phòng mình cùng Khương Tuyết Huệ nói chuyện. Lúc biết chuyện Khương Tuyết Ninh nhờ Khương Bá Du xử lý nha hoàn vú già trong phòng, hai người đều có chút kinh ngạc. Mạnh thị biết đêm qua Khương Tuyết Ninh không về, liền gọi Khương Tuyết Ninh đến hỏi chuyện trước đó, cũng nhìn xem nữ nhi thiếp nuôi lớn này lại đang nghĩ gì, cô nương khuê các lại đi cả đêm không về là quy củ gì?

Không lâu sau, Khương Tuyết Ninh tới. Nàng vốn không thân thiết với sinh mẫu Mạnh thị này, Mạnh thị cũng không thích tính nàng quy củ không nghiêm, trời sinh không muốn bị quản chế, cho nên thái độ Mạnh thị rất lạnh nhạt, lại nhìn thấy có Khương Tuyết Huệ ở đây, lúc hành lễ thanh âm càng lạnh nhạt, chỉ theo quy củ: “Nữ nhi thỉnh an mẫu thân.” Khương Tuyết Huệ bên cạnh bị nàng trực tiếp bỏ lơ.

Mạnh thị nghe xong biết trong lòng nàng còn có khúc mắc với Huệ tỷ nhi, mày liễu tinh tế liền nhăn lại, nhưng biết cũng khó mà nói nàng, chỉ nói: “Đứng lên đi, hôm nay chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên cùng nha

hoàn bà tử làm to chuyện?" Khương Tuyết Ninh liền đáp: "Các nàng trong phòng không giữ quy củ đã lâu,nay lại càng không coi ai ra gì. Hôm qua lúc cùng Yến Lâm ra ngoài, Yến Lâm dạy nữ nhi một biện pháp trị các nàng nên mới có chuyện hôm nay. Thật đã quấy rầy mẫu thân, là nữ nhi sai rồi."

Người ngoài gặp Yến Lâm đều phải kêu một tiếng "Tiểu hầu gia", hoặc là "Yến thế tử", đến Khương Bá Du cùng Mạnh thị cũng không ngoại lệ, dù sao Dũng Nghị hầu phủ thế lớn, lại chấp chưởng binh quyền, rất được thánh tâm, không ai dám khinh mạn. Khương Tuyết Ninh thì ngược lại. Mở miệng ngậm miệng đều gọi thẳng tên, đủ để thấy Yến Lâm có bao nhiêu dung túng nàng.

Mạnh thị nghe, mày nhíu lại sâu hơn một chút. Lại nói, xuất thân Yến Lâm của trong kinh thành đều coi là số một số hai, ngoại trừ đệ tử quốc công phủ Tiêu thị nhất tộc, cho nên gọi thẳng tên hắn như vậy thật sự là càn rỡ gan lớn. Ninh tỷ nhi vừa được đón trở về cũng coi như nghe lời. Nhưng từ lúc quen biết Yến Lâm, suốt ngày nữ giả nam trang lấy danh tiếng "Khương phủ biểu thiếu gia" ra ngoài chơi đùa, còn muốn cả nhà trên dưới che dấu giúp nàng!

Mạnh thị cảm thấy cần phải nói chuyện này: "Ngày trước ngươi cùng Yến thế tử ra ngoài, ta dù cảm thấy quá phận, nhưng lão gia đã ngầm đồng ý, ta không tiện xen vào. Nhưng mà tha thứ chứ không dung túng, Ninh tỷ nhi, ngươi cũng nên biết tính toán. Một cô nương mà ở bên ngoài một đêm không về, suốt ngày lêu lổng, nếu truyền đi, ngươi dù sao còn có Thế Tử lo nghĩ, không đem những lời đồn đại kia đặt ở đáy mắt. Nhưng tỷ tỷ ngươi nay cũng đã tới tuổi đãi gả, thanh danh ngươi hỏng không sao, người ngoài lúc nhắc tới lại luôn luôn là Khương gia cô nương, như thế tỷ tỷ ngươi sẽ ra sao đây?"

Lời này của Mạnh thị hợp tình hợp lý. Mỗi hành vi của nàng truyền ra thật sự sẽ liên lụy đến Khương Tuyết Huệ.

Lý trí nói cho Khương Tuyết Ninh, nàng không nên cảm thấy lời này có gì không đúng, nhưng lòng dạ bên lại có cỗ lệ khí trào lên, khiến

nàng lặng yên nắm chặt bàn tay xuôi ở bên người, chỉ khép mắt nói: “Mẫu thân nói đúng, nữ nhi về sau sẽ cẩn thận hơn.”

Mạnh thị nghe nàng trả lời lấy lệ, đứng ở đó mà tỏ sắc mặt, nhất thời có bùng lên lửa giận. “Ba” một tiếng, nàng đặt chén trà trong tay xuống định giáo huấn nàng.

Khương Tuyết Huệ đứng bên cạnh trông thấy thì nheo mắt, trong lòng thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy mẫu thân tuy tốt với nàng, nhưng ngôn ngữ trách móc nặng nề như vậy lại khiến muội muội ác cảm với nàng, ghi thù với nàng chứ đâu làm gì Mạnh thị? Khương Tuyết Huệ cầm tay Mạnh thị, kịp thời cản lại lời của nàng: “Phải biết muội muội ngày xưa đến Yến thế tử nói chưa hẳn đã nghe, bây giờ cũng chịu nghe lời mà xử lý chuyện hạ nhân trong phòng, có thể thấy được tâm tính thành thục chững chạc. Yến thế tử đã có thể làm cho muội muội trở nên tốt hơn, mẫu thân cần gì phải lo lắng lời đồn đại? Thể diện có được nhờ hôn sự tương lai của muội muội, đối với trong phủ cũng là chuyện tốt, hôn sự của tỷ tỷ như nữ nhi đây tương lai cũng cũng có thể nhờ muội mà tốt hơn không ít, xin mẫu thân yên tâm. Hôm nay nữ nhi bị Vương Hưng Gia làm khó dễ, vẫn là muội muội ra mặt giải vây.”

Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ đó bất quá là do Vương Hưng Gia sau lưng hống hách nói bậy lại trộm đồ của nàng, chứ đâu liên quan gì đến Khương Tuyết Huệ. Giờ phút này liền thờ ơ nhìn nàng lấy ra nói dối để trấn an Mạnh thị. Mạnh thị nghe nói xong suy nghĩ một chút cũng nhận định đạo lý này. Chỉ là lời nói lúc trước muốn thu trở về cũng khó, vừa nhấc mắt lại thấy Khương Tuyết Ninh âm u mặt không thay đổi đứng đó, ngũ quan tuy có chút giống nàng, nhưng khóe mắt đuôi lông mày lại một cỗ phong nhã, khiến nàng nhớ tới tiện nhân Uyển nương kia. Nàng lại có chút phiền muộn, khoát tay nói: “Thôi, dù sao chuyện của ngươi cũng có phụ thân làm chủ. Trở về đi, buổi tối cũng không cần đến thỉnh an.” “Vâng, nữ nhi cáo lui.”

Mạnh thị không muốn nhìn nàng thêm chút nào, Khương Tuyết Ninh còn lười nhác ở lại đó hơn không biết bao nhiêu. Nàng nhanh nhẹn

hành lễ rời khỏi.

Lúc này sắc trời sắp muộn, ráng chiều vẫn còn sáng chói. Dưới tường phía sau tây sương trồng một mảng mộc phù dung, đóa hoa màu hồng đậm nhạt xen lẫn, nắng chiều nhàn nhạt chiếu, nhìn thật rực rỡ diễm lệ.

Nàng đưa Liên nhi ngang qua, một đóa mộc phù dung bỗng rơi xuống đầu nàng. Hoa phù dung nở rộ lăn xuống, Khương Tuyết Ninh vô thức đưa tay hứng lấy, sau đó ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy Yến Lâm một thân áo bào đen huyền, mang đai lưng, dửng dưng ngồi ở đầu tường kia bên cây phù dung nở đầy hoa, cong một chân lên, một tay lại xách kiếm, nhìn nàng cười: “Hôm nay nhật giảng kết thúc thật sớm, nhưng bị thánh thượng giữ lại nói hồi lâu, lúc này mới xuất cung được. Ngày kia là trùng dương, trong kinh có hội đèn lồng, ta muốn mang nàng đi xem.”

Ráng chiều rải khắp vườn, cũng rơi vào gương mặt hắn. Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên hoảng hốt một chút. Lát sau, mới ý thức được hắn nói cái gì: hội đèn lồng Trùng Dương. Đó chính là thời điểm kiếp trước Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y, đi theo Thẩm Giới xuất cung gặp nàng nữ giả nam trang liền thích nàng...

Chương 9: Thiếp mời từ Vưu phủ

Khương Tuyết Ninh trùng sinh trở về, chỉ có hai chỗ tốt là thân thể đã trưởng thành hơn đồng thời còn biết trước một vài chuyện sắp xảy ra, nhưng nếu bàn về tình cảnh hiện tại, thực so với kiếp trước còn bết bát hơn.

Nàng nghiêm túc suy nghĩ một chút.

Kỳ thật đời này nếu như có thể giữ tốt quan hệ với Lạc Dương trưởng công chúa, ngoài Yến Lâm, nàng lại có thêm một tầng bảo hộ.

Chỉ là nàng không phải nam tử, nếu nữ giả nam trang để cho Thẩm Chỉ Y thích nàng, sau lại biết chân tướng, chỉ sợ kết cục không khác đời trước bao nhiêu.

Có trời mới biết nàng kiếp trước bỏ ra khí lực lớn đến đâu mới đoạt được cơ hội vào cung làm thư đồng từ Khương Tuyết Huệ —— Kết quả ngày đầu tiên vào cung liền gặp Thẩm Chỉ Y. Khi đó nàng mới biết, cô nương Thẩm Giới mang tới hội đèn lồng trùng dương lại là muội muội của Thẩm Lang đương kim thánh thượng, Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y.

Mà lần này vào cung là để chọn người làm thư đồng cho nàng ấy.

Cho nên Khương Tuyết Ninh liền gặp vận rủi.

Sau khi Thẩm Chỉ Y phát hiện nàng là nữ nhi, liền đen mặt, ước chừng là cảm thấy mình si tình với một nữ nhân, không thể chấp nhận được nên khắp nơi làm khó dễ nàng.

Yến Lâm cùng Thẩm Chỉ Y chơi đùa từ nhỏ tới lớn, bởi vậy ầm ĩ với Thẩm Chỉ Y đến mấy lần. Thẩm Chỉ Y liền ghi hận với nàng, cảm thấy do nàng xúi giục khiến Yến Lâm gây sự với mình, càng thêm khó xử nàng.

Mặc dù vị trưởng công chúa này kỳ thật không biết thủ đoạn chân chính, nhưng lúc đó vẫn hành hạ Khương Tuyết Ninh khổ sở, đến mức bây giờ nhớ lại đoạn thời gian đó đều cảm thấy sắc diện ảm đạm.

Đóa mộc phù dung hồng phấn xinh đẹp nàng nâng ở lòng bàn tay, ký ức kiếp trước liên quan tới Thẩm Chỉ Y xẹt qua, Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu nhìn chăm chú Yến Lâm, đột nhiên cảm nhận được tâm tính thiếu niên thật ra đã thể hiện vô cùng tinh tế ở trong lời nói.

Hắn rất bá đạo, không hề che giấu.

Vừa đến đã nói với nàng, "Ta muốn mang ngươi đi", mà không phải "Có muốn cùng ta đi hay không". Khương Tuyết Ninh khẽ mỉm cười một cái, bỗng có mấy phần tâm tư trêu đùa, hỏi hắn: "Hội đèn lồng Trùng dương là mùng chín tháng chín, hôm nay mới mùng bảy tháng chín mà ngươi đã đến tìm ta?"

Yến Lâm vốn còn mười phần tiêu sái ngồi ở trên tường. Nàng vừa nói vậy, ánh mắt của hắn lại có mấy phần né tránh, tay cầm kiếm cũng chặt hơn, vừa nghĩ lại lại cảm thấy chính mình bây giờ không có gì phải chột dạ, thế là lập tức lại trở nên lẽ thẳng khí hùng: "Ai cần ngươi lo, ta muốn vậy! Ta chính là muốn gặp ngươi, thì sao?"

Liên nhi đứng hầu bên người Khương Tuyết Ninh trợn mắt hốc mồm, vội vàng cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Khương Tuyết Ninh không ngờ hắn lớn mật mà ngay thẳng như thế,

nghĩ đến kiếp những chuyện trước, lại không khỏi có chút trầm mặc. Yến Lâm bất mãn: “Có đi hay không đây?” Khương Tuyết Ninh áy náy cười: “Lần này ta không đi. Nhưng nếu lần tiếp theo muốn xem hội đèn lồng, ngươi nhớ tìm ta, ta sẽ cùng ngươi đi.”

Nàng kỳ thật cũng có thể mặc nữ trang đi ra ngoài. Như vậy có thể tránh bị Lạc Dương trưởng công chúa để ý. Nhưng mặc đồ nữ đi ra ngoài khó tránh khỏi bị người chú ý, rất không tiện, chẳng bằng không đi, nàng vốn cũng không có hào hứng với hội đèn lồng.

Yến Lâm nhíu mi: “Lời này của ngươi nói có gì đó kỳ quái, sao là ‘Lần này’ không đi? Lần này cùng lần sau có gì khác biệt? Bất quá là đèn khác mà thôi. Hay là hôm trùng dương đó ngươi có việc khác, không đi được?” Khương Tuyết Ninh nghĩ nghĩ, dứt khoát tìm cho mình cái cớ: “Sáng nay trở về có chút choáng đầu, định ở nhà nghỉ hai ngày.”

Yến Lâm liền dò xét dò xét sắc mặt nàng.

Đúng là không được tốt lắm. Ninh Ninh của hắn so với người khác trắng hơn nhiều, lúc đứng dưới ánh sáng, da dẻ thật giống loại ngọc sáng long lanh, khiến người nhịn không được muốn đưa tay khẽ vuốt ve. Sau khi về phủ lại đổi một thân váy áo, không còn là nam trang xưa nay hắn thường thấy. Tư thái thiếu nữ mười tám tuổi đã linh lung tinh tế, giờ phút này đứng dưới tán hoa, tay nâng đóa mộc phù dung hắn mới ném xuống, ngón tay thon dài, trắng muốt lại khoác lên nắng chiều đỏ rực thêm cánh hoa màu hồng phấn phủ bên trên, gương mặt chỉ lớn chừng bàn tay ngẩng lên nhìn hắn, ánh mắt ôn hòa mà trong suốt, khiến lòng người khẽ kích động cùng lưu luyến.

Lúc mới tới chưa từng chú ý, nay chỉ vì khoảnh khắc này tâm sự thiếu niên lại khẽ động, chỉ mong quan lễ nhanh tới để rước nàng về nhà sủng ái.

Yến Lâm gặp phải ánh mắt nàng, lại ho khan một tiếng, thoáng tránh đi một chút, mới nói: “Đều tại ta đêm qua không biết nặng nhẹ, cũng không coi chừng tốt ngươi, để ngươi vụng trộm uống mấy cốc, say

lại thành mèo lười. Thôi, mấy ngày này ngươi ở nhà nghỉ ngơi, ta đi hỏi thăm hội đèn lồng lần sau là khi nào, về sẽ báo với ngươi."

Khương Tuyết Ninh đang muốn nói hắn mau trở về, không ngờ bên kia có một tiếng hô: "Được lắm, lại để ta bắt được ngươi trèo tường! Có tin ta bẩm báo với hầu gia, để hắn đến phân xử! Ngươi làm thế tử như vậy mà được sao?"

Khương Bá Du vừa lúc đi ngang qua thì nhìn thấy bên này. Yến Lâm chợt cảm thấy đau đầu. Khương Bá Du không nói hai lời vung tay áo đi tới, hận không thể tìm cây gậy trúc đập cho Yến Lâm vài cái: "Tiểu hầu gia, ngươi làm như vậy có quá đáng? Trong phủ ta cũng không chỉ có một cô nương là Ninh nha đầu!" Yến Lâm không hiểu: "Nhưng ta chỉ nhìn nàng một cái a." Khương Bá Du tức giận đến râu ria dựng ngược: "Dù sao không cho phép ngươi lại trèo tường, người đường đường một thế tử hầu phủ, có việc thì đi cửa trước hoặc để hạ nhân dưới tay truyền lời, lão phu sẽ không nói gì ngươi. Nhưng ngươi lại như vậy, thì ra thể thống gì!"

Yến Lâm đã sớm quen Khương Bá Du, cổ tay vừa chuyển, lật thanh trường kiếm kia một cái, nửa điểm không sợ hãi còn nói đùa: "Khương đại nhân đừng tức giận, tường đã dựng lên không phải để người khác trèo sao? Ngài nếu không vui, về liền sửa tường viện này cao thêm một chút, vừa vặn để vãn bối luyện trèo a." Khương Bá Du chán nản, nói không ra lời.

Yến Lâm nhìn sắc trời đã không còn sớm, trong lòng mặc dù còn muốn nhìn Khương Tuyết Ninh nhiều hơn, nhưng cũng phải hồi phủ thỉnh an cha mẹ, cho nên ngoái nhìn nàng nói: "Hôm nay ta đi trước, ngày khác trở lại gặp ngươi."

Khương Tuyết Ninh nhẹ gật đầu. Yến Lâm khẽ chống tay, nhảy từ đầu tường nở đầy hoa mộc phù dung chớp mắt liền đến tường bên kia biến mất. Chỉ còn Khương Bá Du trừng mắt tức giận. Khương Tuyết Ninh thấy thế cười một tiếng, cũng không biết vì sao cảm giác tâm tình thư sướng không ít, chỉ thi lễ với Khương Bá Du, liền quay

người trở về phòng. Chỉ nghe Khương Bá Du đằng sau nói thầm: "Chuyện gì đây không biết!"

*

Lúc Khương Tuyết Ninh về phòng, Đường nhi đã sớm chờ ở đó, thấy nàng liền nói: "Nô tỳ theo như cô nương phân phó tìm Chu đại nhân, Chu đại nhân vừa nghe nói là ngài muốn tìm, liền ở bên ngoài chờ. Chỉ là ngài bị thái thái gọi đi, một hồi vẫn chưa trở lại, Chu đại nhân lại có việc, không chờ được nên đi trước. Nhắn ngài, nếu cô nương có việc, trong phủ lại không tiện nói, nếu không ngại tự hạ thấp mình, có thể đi tới ngõ bên tìm hắn, tất không dám thất lễ với cô nương."

Trở về đã sẩm tối, Khương Tuyết Ninh cũng không hy vọng còn gặp được Chu Dần Chi. Nhưng đối phương có nhắn lại.

Nếu chuyện vẫn như kiếp trước thì trong khoảng thời gian này Chu Dần Chi đang trăm phương ngàn kế muốn cậy nhờ Yến Lâm, như vậy hắn vẫn rất muốn gặp nàng.

Nàng chỉ nói một tiếng "Biết", đang suy nghĩ chuyện tìm cơ hội dễ ra ngoài lại không khiến người chú ý để tìm Chu Dần Chi nói chuyện, nàng liền ngồi xuống trên giường gần cửa sổ. Khẽ vươn tay bưng chén trà, chợt nhìn thấy bên cạnh có một phong thư. Khương Tuyết Ninh hơi nhướng mày, cầm lên: "Đây là cái gì?"

Sáng nay, lúc Đường nhi bị Liên nhi kéo vào trong phòng, trên tay đang cầm phong thư này, nhưng sau khi hầu hạ Khương Tuyết Ninh tắm rửa, dùng trà, suýt nữa quên mất, lúc này thấy liền nhớ tới, vội nói: "Là thiếp mời các vị tiểu thư Thanh Viễn bá phủ đưa tới, mời cô nương hôm trùng dương tới phủ thưởng cúc. Thiếp mời sáng nay mới đưa tới phủ, nô tỳ vốn muốn nói với ngài, sau đó nhiều việc liền quên mất."

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

“Thanh Viễn bá phủ?” Mí mắt Khương Tuyết Ninh đột nhiên nhảy một cái. “Thật là Thanh Viễn bá Vưu phủ?”

Đường nhi nhìn nàng phản ứng, có chút ngoài ý muốn, cũng không biết nàng vì sao phản ứng như vậy, liền nói: “Là Vưu phủ. Thanh Viễn bá phủ ở kinh thành cũng không tính là danh môn, thừa kế tước vị cho tới bây giờ đời sau đã không còn bằng đời trước. Trong phủ có hai vị tiểu thư ưa thích hoa cỏ, phong thiếp này lại cùng lúc với Thành quốc công phủ mời thưởng cúc, trong kinh nếu có thiếp mời của Thành quốc công phủ chỉ sợ cũng sẽ không đi Thanh Viễn bá phủ. Vừa rồi người tới nói thiếp mời của Thành quốc công phủ cũng đã tới chỗ thái thái, nên muốn dẫn ngài cùng đại cô nương đi. Thiếp mời của bá phủ này, cô nương không cần để ý.”

Không cần để ý? Sao không để ý được! Thanh Viễn bá Vưu phủ a.

Nàng kiếp trước đã biết Vưu Phương Ngâm là bá phủ thứ tiểu thư, người ở bên ngoài đều nói “Vừa rơi xuống nước thì tính tình đại biến”, cuối cùng kinh thương, trở thành người giàu có nhất Đại Càn.

Mà chuyện rơi xuống nước vừa vặn xảy ra ngày trùng dương mà Thanh Viễn bá phủ thưởng cúc đó!

Nói cách khác, Vưu Phương Ngâm tay nắm thương hội trải khắp thiên hạ, phú giáp một phương, bây giờ còn chưa rơi xuống nước, chưa chân chính xuyên tới đời này! Thanh Viễn bá phủ Vưu Phương Ngâm hiện tại, với Vưu Phương Ngâm kiếp trước nàng từng kết bạn đời này lại muốn kết bạn lần nữa, không phải là cùng là một người.

Vưu Phương Ngâm từng nói, nàng là “xuyên qua”.

Khương Tuyết Ninh lúc ấy nghe không hiểu từ này, chỉ hiểu nàng nói nàng đến từ một nơi xa xôi, đã không thể quay về nữa, vốn không phải người nơi này.

Nhưng sau khi nàng trùng sinh, lại có thể hiểu được ý của Vưu Phương Ngâm. Nàng ấy rất cô độc, người ngoài chỉ biết cách nàng làm việc rất khác lạ, không theo chuẩn mực, cả gan làm loạn, chỉ có nàng biết, mình cùng người khác không giống nhau.

Không phải cùng một "Thế giới".

Trong hiểu biết của Khương Tuyết Ninh, từ "Thế giới" này là Phật giáo thích giảng, nhưng Vưu Phương Ngâm lại thích dùng nó để thay thế hai chữ "Thiên hạ".

Giờ này khắc này, nhìn qua thiếp mời hoa văn lịch sự tao nhã cực điểm trong tay, trên mặt Khương Tuyết Ninh lúc trước còn có chút ý cười nhỏ bé, từng chút tan biến.

Lại một lựa chọn bày ra trước mắt nàng.

Vưu Phương Ngâm nếu vẫn như đời trước xuyên đến đây, nàng có lẽ là một trong số ít những người có thể hiểu được nàng, dù sao kiếp trước chỉ trong những ngày bị giam lỏng kia liền trở thành tri kỷ không có gì giấu nhau, chứng minh nàng rất hợp với Vưu Phương Ngâm.

Chỉ cần tài năng của Vưu Phương Ngâm và ưu thế tiên tri khi nàng trùng sinh trở về, hai bên hợp tác, chỉ cần giai đoạn đầu chú ý cẩn thận, kinh doanh thật tốt, chưa hẳn không thể đấu một trận cùng Tạ Nguy. Vưu Phương Ngâm này —— sẽ trở thành "núi dựa vàng" của Khương Tuyết Ninh.

Đã vậy, Khương Tuyết Ninh còn biết: Vưu Phương Ngâm thực chất rất chán ghét thế giới này. Cả đêm, nằm trong rèm che lụa mỏng, nàng trằn trọc khó ngủ. Trí nhớ kiếp trước cuồn cuộn trong đầu. Vừa nhắm mắt lại, trong mộng đầy hoảng hốt mông lung, không ngờ trở lại những ngày bị giam lỏng trong Khôn Ninh cung, cùng Vưu Phương Ngâm đánh cờ, uống rượu, chơi bài, tâm sự.

Lúc thì nàng mặc một thân áo vải, lấy hết cả kinh, sử, tử, tập bày đầy trên giá ném vào chậu than nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly;

Lúc nàng lại đi chân trần đi trên mặt đất, trong đêm lạnh như nước ngâm nga những đoạn ca dao nàng chưa từng nghe qua tùy ý tiêu sái;

Lúc lại là nàng uống say, mang theo bầu rượu, ngồi trên bệ cửa, buồn vô cớ nhìn ra ngoài tường cung đêm trăng tròn cô đơn tịch liêu...

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Vưu Phương Ngâm tựa bên giường nói: “Nương nương, ta từ phương xa đến, đó là một thời đại tốt hơn nơi đây nhiều. Ta ngoài cuộc, ngươi trong cuộc. Ta chưa từng cảm thấy nữ tử có chút dã tâm là sai, muốn làm hoàng hậu thì cứ làm hoàng hậu đi, cũng đâu làm chuyện gì thương thiên hại lý. Sai, không phải ngươi, mà là thế đạo này!” Vưu Phương Ngâm giơ ly rượu than khẽ: “Đáng thương, buồn cười!”

Vưu Phương Ngâm cũng chỉ vào vầng trăng tròn nơi chân trời nói: “Người ngoài thấy ta phú giáp một phương, thiên hạ không có gì ta không mua được bằng tiền. Chỉ có ta thấy mình là con trùng đáng thương. Tâm hồn tự do, lại bị giam trong nhà tù thống khổ. Nương nương, ngươi có biết, ở thế giới đó, có bằng hữu nhớ thương ta, cũng có phụ mẫu chờ ta hiếu thuận...”

Mỗi chữ mỗi câu trong mộng làm Khương Tuyết Ninh nghẹn ngào đẫm lệ. Một đêm qua, không thể ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, lúc Khương Tuyết Ninh thức dậy, trong mắt đầy tơ máu nhàn nhạt, càng cảm thấy bàng hoàng.

Nàng cần Vưu Phương Ngâm.

Trùng sinh này cho nàng cơ hội thay đổi vận mệnh vị tri kỷ này. Đường nhi trông thấy nàng như vậy thì lo lắng cực kỳ. Khương Tuyết Ninh chỉ hỏi: " Thiếp mời của Thanh Viễn bá phủ vẫn còn chứ?"

Đường nhi cẩn thận từng tí nói: "Vẫn còn, ngài muốn đi sao?"

Khương Tuyết Ninh thất thần nhìn, qua rất lâu, mới nói: "Đi."

Vẫn luôn luôn muốn đi.

Nhưng đi rồi làm gì tiếp theo?

Nàng cũng không biết.

Chương 10: Vưu Phương Ngâm

Tiệc ngắm hoa cúc của Thanh Viễn bá phủ đã định vào ngày mai. Sau khi Khương Tuyết Ninh quyết định đi, Đường nhi liền mô phỏng một phong thiếp, sai người mang đến Thanh Viễn bá phủ.

Dù sao phát thiếp mời cũng chỉ là mời, không phải mỗi người nhận được thiếp mời đều sẽ đi, cho nên mới gửi cho chủ nhà một phong thiếp, để sớm an bài yến hội ngày đó.

Chỉ là việc này không cẩn thận liền bị Yến Lâm biết.

Ngày hôm đó nhật giảng kết thúc hắn cùng Thẩm Giới xuất cung, tại phủ đệ Thẩm Giới pha trà, khuôn mặt tuấn tú u ám, bộc phát: "Ta hỏi nàng trùng cửu có đi hội đèn lồng không, nàng không đi; người mời nàng thưởng cúc, nàng lại hí hửng đi. Thanh Viễn bá phủ sa cơ thất thế bực này rồi, nàng còn muốn đi là cố tình muốn chọc giận ta sao!"

Chuyện nhi nữ này, Thẩm Giới không tiện chen vào, chỉ nhìn hắn. Yến Lâm nghĩ bất quá, trong lòng còn ghen ghét. Chén trà vừa bưng lên vẫn chưa nhấp môi, lại để trở lại.

Hắn nhíu mày lại gọi: "Thanh Phong! Ngươi hồi phủ xem thử trong phủ chúng ta có thiếp mời Thanh Viễn bá phủ hay không, có thì nói gửi thiếp trả lời, đến lúc đó ta cũng đi. Nếu như không có …. không có cũng phải có! Chẳng lẽ mang danh thiếp ta đến, còn dám cản ta ở ngoài cửa?"

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Thanh Phong do dự một chút, cẩn thận nhắc nhở: “Thế nhưng thế tử, Thành quốc công phủ cũng đưa thiếp đến, nếu đến lúc đó ngài đi Thanh Viễn bá phủ e là…” Thành quốc công phủ thuộc Tiêu thị là đại tộc duy nhất trong kinh có thể sóng vai cùng Yến thị. Hơn hai mươi năm trước hai nhà còn từng có quan hệ thông gia. Nhưng bây giờ... Yến Lâm cười lạnh một tiếng: “Thành quốc công phủ lúc đó nhóm đại nhân cùng nhau yến ẩm, bọn tiểu bối bất quá chỉ tiếp khách, mà Dũng Nghị hầu phủ chúng ta cùng Thành quốc công phủ đã sớm cả đời không qua lại với nhau, ta không đi thì có sao? Ngươi phí lời làm gì, nhanh đi.”

Thanh Phong không dám nhiều lời, chỉ hỏi: “Ngài muốn nói cho nhị cô nương không?” Yến Lâm rầu rĩ: “Đừng nói. Ta muốn xem đến lúc đó gặp ta, nàng có thể tìm lý do gì mà nói!” Thẩm Giới cười hắn: ” Tính tình này của ngươi a.” Nói xong hắn suy nghĩ một chút, lại nói: “Nếu vậy, ta cũng cùng ngươi đi Thanh Viễn bá phủ xem náo nhiệt.”

Yến Lâm nhíu mày nhìn hắn.

Thẩm Giới thong thả uống trà đầy thích ý, giải thích: “Ngươi cũng biết trong cung gần đây có tin đồn, nói hoàng huynh muốn lập ta làm hoàng thái đệ. Hôm nay lúc từ Văn Hoa điện ra, Tạ tiên sinh nhắc nhở ta trong triều mồm mép đáng sợ, tuy ta không thẹn với lương tâm, gần đây cũng nên tránh Tiêu thị một chút.”

Thành quốc công phủ cũng là Tiêu thị, là mẫu tộc của đương kim thái hậu, cũng là nhà ngoại của đương kim thánh thượng. Thẩm Giới cùng Thẩm Lang là huynh đệ ruột thịt cùng mẹ sinh ra, nhà ngoại thánh thượng tự nhiên cũng là nhà ngoại hắn. Chỉ là bây giờ thời điểm đặc thù. Hoàng huynh dù sao cũng là hoàng đế, Tiêu thị lại thế lớn, nay lại có tin đồn hoàng huynh muốn lập hắn làm hoàng thái đệ, nếu hắn cùng Tiêu thị thân thiết, cũng khó tránh hoàng huynh nghi kỵ hoài nghi.

Yến Lâm trầm tư một lát: “Tạ tiên sinh vậy mà lại chỉ điểm ngươi.” Thẩm Giới lại không để ý, chỉ nói: “Tiên sinh là quân tử, lời như thánh

nhân, đối với người nào cũng tốt.”

*

Chuyện Thành quốc công phủ và Thanh Viễn bá phủ cùng phát thiếp mời thưởng cúc yến vào trùng dương, cao môn đại hộ ở kinh thành đã sớm lặng lẽ lan truyền, rất nhiều người đồng thời thu được thiếp mời cả hai phủ, phần lớn đều chuẩn bị đi Thành quốc công phủ. Hiển nhiên là do Tiêu thị nhất tộc quá hiển hách.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Dòng dõi không cao, muốn tới tìm chỗ cao hơn để leo lên;

Dòng dõi đủ cao, lại không muốn tới Thanh Viễn bá phủ đã sa cơ thất thế.

Cho nên dù cảm thấy chuyện này khiến Vưu phủ mất mặt, nhưng rất nhiều người cũng không thể không tìm cớ, thậm chí lấy cớ cũng chẳng thèm tìm, liền từ chối đi Thanh Viễn bá phủ.

Tất cả mọi người đoán lúc này sẽ không có mấy người đi bá phủ. Nhưng không ai ngờ, buổi chiều bỗng truyền ra tin tức, nói Dũng Nghị hầu phủ tiểu hầu gia cùng Lâm Truy vương điện hạ gửi thiếp, ngày mai lại muốn cùng nhau tới yến tiệc Thanh Viễn bá phủ!

Nhất thời người người kinh ngạc.

Trong bá phủ là một mảnh mờ mịt, người người hai mặt nhìn nhau: Chúng ta cùng Dũng Nghị hầu phủ có giao tình sao? Ai quen tiểu hầu gia sao? Ai dựa được vào Lâm Truy vương điện hạ? Có từng nói chuyện câu nào sao? Vô duyên vô cớ sao người ta lại tới đây? Nhưng ngay sau đó là vui mừng tới cực điểm. Vốn trùng thời gian yến tiệc với Thành quốc công phủ khiến bọn hắn đã kinh sợ, lúng túng không thôi, mấy ngày nay hồi thiếp thưa thớt, mở ra xem còn có

một nửa là từ chối nhã nhặn. Vưu phủ đều đã đoán trước cảnh ngày mai khai yến thê lương ra sao. Bỗng nhiên lại có tin Lâm Truy vương điện hạ cùng tiểu hầu gia muốn tới, đây thật là đại hỉ trên trời rơi xuống, phải biết thân phận hai vị này ở kinh thành đều là số một!

Cả nhà trên dưới lập tức chấn phấn.

Tới buổi chiều, ước chừng tin tức Yến Lâm cùng Thẩm Giới ngày mai sẽ tới đã truyền ra, hồi thiếp cùng bái thiếp như tuyết rơi xuống Thanh Viễn bá phủ. Vốn bọn họ sợ dư nhiều nên đã định giảm bớt số bàn tiệc. Không nghĩ nay tính lại thì thiếu! Thế là trong đêm lại bắt đầu thu xếp, một đêm trong phủ đều là đèn đuốc sáng trưng, sợ chuẩn bị không tốt, ngày mai tiếp đãi quý khách không chu toàn.

Vưu phủ có hai vị đích tiểu thư, đại tiểu thư Vưu Sương, nhị tiểu thư Vưu Nguyệt. Tỷ muội hai người tư sắc đều khá nổi bật. Nghe hạ nhân nói Lâm Truy vương cùng tiểu hầu gia muốn tới, hai người đều mở to mắt, cả kinh che miệng. Hạ nhân đều rất vui mừng, nói rằng: "Bá gia đã nói, lần này là cơ hội ngàn năm có một, đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư cần phải chuẩn bị kỹ càng, ăn mặc thật xinh đẹp."

Câu này rất hàm súc. Nhưng Vưu Sương Vưu Nguyệt đều hiểu, mặt hơi đỏ lên, ngoài miệng lại nói: "Phụ thân nghĩ nhiều rồi, yến tiệc quan trọng bực này, tỷ muội chúng ta đương nhiên sẽ không làm mất thể diện bá phủ." Hạ nhân luôn miệng nói "Vâng".

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Vưu Sương nghĩ lại cảm thấy chuyện có gì đó bất thường. Khuôn mặt nàng thanh lãnh, ngưng mi suy tư: "Thật kỳ quái, bá phủ chúng ta khi nào bám được vào Dũng Nghị hầu phủ? Cũng chưa từng nghe nói các ca ca cùng tiểu hầu gia và Lâm Truy vương điện hạ có giao tình, hôm nay vì sao lại tới?" Mà hồi thiếp cũng quá trễ, giống như đột ngột quyết định tới.

Vưu Nguyệt thì hớn hở ra mặt. Tướng mạo nàng tươi đẹp rực rỡ hơn, tuổi nhỏ hơn, một thân váy dài màu vàng nhạt mười phần kiều diễm. Nghe tỷ tỷ nói, nàng không để ý lắm: “Tỷ tỷ nhạy cảm quá rồi, biết đâu họ nhất thời hứng lên muốn tới thì sao? Nghe đồn Tiêu thị cùng Yến thị bất hòa từ lâu, Yến thế tử biết đâu cố ý làm mất mặt Thành quốc công phủ, nên mới tới thì sao.”

Cũng không phải không có khả năng này. Thế nhưng... “Nếu muốn làm mất mặt Thành quốc công phủ, không đi là được, cần gì đến bá phủ chúng ta chứ?”

Vưu Sương là tỷ tỷ, cũng đi theo mẫu thân học qua rất nhiều chuyện, nên cũng nghĩ sâu hơn, liền hỏi hạ nhân, “Ta hỏi ngươi, trước khi hồi thiếp của Yến thế tử cùng Lâm Truy vương điện hạ đến, còn có ai nói sẽ tới?” Hạ nhân đếm trên đầu ngón tay: ” Trước Thế tử cùng điện hạ, hồi thiếp nói sẽ tới không nhiều, chỉ có Thương Sơn Bá phủ, ngự sử đài Chu phủ, a, buổi sáng còn có nhị cô nương phủ Hộ bộ Khương thị lang!” Vưu Sương không khỏi nhíu mi: “Khương nhị cô nương…”

Có trời mới biết, bá phủ gửi thiếp mời tới phủ Khương thị lang là do giữ lễ tiết, các nàng vốn không quen Khương Tuyết Ninh. Nếu Khương Tuyết Huệ đến thì bình thường. Nhưng Khương Tuyết Ninh đến, Yến thế tử cùng Lâm Truy vương cũng đến lại có chút kỳ quái, mà nàng lại còn gửi thiếp ngay trước hai vị gia này...

Vưu Nguyệt lại không nghĩ nhiều như vậy, vừa nghe thấy bốn chữ “Khương nhị cô nương”, lập tức xùy một tiếng, lộ ra thần sắc căm ghét: “Yến thế tử tới vốn là chuyện tốt, không nghĩ tới dã nha đầu nông thôn cũng đến, lại thêm một kẻ xúi quẩy!”

Vưu Sương cảm thấy sự tình kỳ quặc, yên lặng không đáp.

Vưu Nguyệt nói đến Khương Tuyết Ninh, liền nghĩ tới một người mình chán ghét khác, hếch cằm phân phó hạ nhân: “Đúng rồi, ngày mai có khách quý, giám sát nha đầu kia, nhốt trong kho củi, đừng để

ả xuất hiện trước mặt quý nhân.” *

Khương Tuyết Ninh ở trong phủ, vẫn còn không biết vì quyết định nhất thời này của nàng gây ra chuỗi phản ứng liên hoàn, cũng còn không biết Yến Lâm và Thẩm Giới cũng đi.

Nàng nghĩ chuyện của Vưu Phương Ngâm đau đầu, đêm qua lại ngủ không ngon, cả một ngày đều ngơ ngơ ngác ngác, không có tinh thần gì. Mạnh thị nghe nói nàng muốn đi Thanh Viễn bá phủ, mà không đi Thành quốc công phủ cũng không hỏi nhiều. Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ mẫu thân này có thể nhẹ nhàng thở ra. Dù sao nàng ấy muốn đi Thành quốc công phủ, mang Khương Tuyết Huệ đoan trang hiền thục biết chú trọng đại cục, mang nàng đi, tính tình nuông chiều ngang bướng, không biết sẽ chọc ra chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau, Khương Tuyết Ninh dùng điểm tâm, trang điểm, sau đó leo lên xe ngựa trong phủ đã chuẩn bị xong, vòng qua nửa toà hoàng thành, đi về hướng Thanh Viễn bá phủ. Thanh Viễn bá phủ tọa lạc tại thành đông. Bên đó đều là nhà huân quý. So với Thành quốc công phủ cửa nhà cao đến dọa người, hai sư tử đá bên cửa Thanh Viễn bá phủ còn có chút khí thế, nhưng môn đình đã có mấy phần xuống dốc. Cũng may hôm nay người đến dự tiệc không ít. Trước cửa bình thường vốn có chút vắng vẻ lạnh lẽo giờ phút này cũng có thể coi là ngựa xe như nước, kẻ cười người nói cùng tiến vào trong, cũng làm cho người ta nghĩ bá phủ có thể sẽ khôi phục lại vinh quang ngày xưa không.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Khương Tuyết Ninh kiếp trước nghe Vưu Phương Ngâm nói qua nên rất rõ ràng tình trạng của Thanh Viễn bá phủ hiện tại, vừa lúc xuống xe nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt xung quanh, suýt nữa tưởng rằng mình đến nhầm chỗ, ngẩng đầu lên nhìn tấm biển kia mới tin là bá phủ. Nội tâm nàng kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều. Đưa thiếp mời ra, hạ nhân liền dẫn các nàng vào phủ.

Một đoàn người xuyên qua hành lang uốn lượn, dọc theo đường chỉ có hương hoa quế thoáng qua, hoa cúc xen lẫn vào nhau, cách bố trí có mấy phần phong nhã tinh xảo.

Chỉ là lúc vừa tiến vào cửa tròn về phía sau vườn, có một thân ảnh gầy gò từ bên trong xông ra. Một bộ váy lục có chút bẩn thỉu. Là thiếu nữ chải búi tóc rủ xuống lại có chút rối tung, trên mặt đầy hoảng sợ, đôi mắt đỏ ngầu.

Khương Tuyết Ninh nhất thời cảm thấy rất quen, đáy lòng liền chấn động.

Thấy nàng hoang mang rối loạn chạy tới, chưa kịp nhìn rõ, cũng không kịp tránh né, liền bị nàng va vào bả vai. Túi thơm tú cẩm thắt bên hông rơi trên mặt đất. Khương Tuyết Ninh đứng không nhúc nhích, chỉ nhìn nàng.

Vưu Phương Ngâm mới từ kho củi trốn ra, chỉ muốn đi gặp di nương bệnh nặng sắp mất một lần, nhưng bây giờ lại đụng vào người khác, gấp đến độ mắt rơi lệ. Nàng vội vàng xoay người lại nhặt cái túi thơm kia. Nước mắt rơi xuống làm ướt túi thơm với đường may dày đặc mẫu đơn trắng. Lại dùng tay lau đi, càng lau càng bẩn. Lúc này Vưu Phương Ngâm cực hận mình tay chân vụng về, cũng không dám dùng tay bẩn lau nữa vừa xấu hổ vừa sợ dùng hai tay nâng túi thơm trả lại cho Khương Tuyết Ninh: “Phương Ngâm vụng về, va chạm cô nương còn làm hỏng túi thơm của ngài, ngày khác thêu trả cô nương, cầu cô nương tha thứ!”

Lúc nàng vươn tay, ống tay áo trượt xuống mấy phần. Lộ ra ngoài một mảng xây xước bầm tím trên cổ tay, thậm chí có mấy vết roi. Hạ nhân dẫn đường trông thấy đều sợ ngây người. Ánh mắt Khương Tuyết Ninh từ trên mặt nàng chuyển qua cổ tay, thần sắc càng thêm hốt hoảng.

Vẫn là Đường nhi phản ứng cực nhanh, nhìn ra tình huống không

thích hợp, vội vàng bước ra đón lấy túi thơm: “Đưa cho ta đi.” Đầu kia hành lang, truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, còn có mấy bà tử nghiêm nghị quát: “Có một người cũng trông không được! Giam lại rồi còn để nàng chạy! Lại là thời gian trọng yếu như vậy, xảy ra chuyện các ngươi chịu không nổi đâu! Nhanh, nhanh đi tìm!”

Vưu Phương Ngâm nghe xong sao còn dám ở lại? Nàng hạ thấp người hành lễ với Khương Tuyết Ninh, nhấc váy chạy đi, bị nhánh hoa cạ trúng rách ống tay áo cùng mu bàn tay nhưng nàng không dám dừng lại. Nhóm bà tử rất nhanh phát hiện tung tích nàng, đuổi tới. Ồn ào một trận.

Hạ nhân kia biết trong phủ gần đây bởi vì chuyện di nương mà không yên ổn, cũng không dám để khách nhân biết, chỉ vội vàng cười nịnh nọt Khương Tuyết Ninh: “Để cô nương chê cười rồi, nha hoàn này trong phủ vừa mua không có quy củ, còn chưa được dạy dỗ, ngài có bị dọa không a?”

Khương Tuyết Ninh chỉ lấy túi thơm kia từ tay Đường nhi, vốn dùng bạch tuyến thêu mẫu đơn ung dung thanh nhã, nay lại dính nước mắt còn thêm một vệt vết bẩn. Nàng thất thần nhìn, trong mắt có chút ảm đạm. Nàng có thể nghe thấy từ đáy lòng mình có một thanh âm lãnh khốc: Đừng quản, đừng quản. Đời này mỗi ngày nhiều người chết như vậy, nhiều thêm một người thì sao? Đừng quản, chờ mấy canh giờ nữa, ngươi có thể nhìn thấy “Vưu Phương Ngâm” chân chính rồi.

Chương 11: Nghịch lân

*Nghịch lân: vảy ngược. Con rồng có một cái vảy mọc ngược. Tương truyền nếu chạm vào vảy ngược trên mình rồng, sẽ khiến nó lên cơn thịnh nộ.

“Cái gì, ả lại chạy?”

Nhị tiểu thư Vưu Nguyệt đang tiếp khách trong phòng thì bị nha hoàn mình kéo ra hành lang nói khẽ, vừa nghe nói Vưu Phương Ngâm lại trốn ra khỏi kho củi vào lúc này, gương mặt nhỏ nhắn liền trầm xuống. “Không phải có bà tử thô sử canh chừng sao? Làm ăn kiểu gì vậy!” Nha hoàn thấy nàng nổi giận, run rẩy không dám nói lời nào.

Vưu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nói: “Bất quá nàng dù sao cũng chỉ muốn đi gặp di nương tiện mệnh kia, hôm nay trong nhà có khách, đừng để lộ ra, ngươi phân phó bọn hắn hiện tại cũng không cần quản, miễn khiến người trông thấy lại truyền ra tin đồn. Chờ thêm một lát, ta cùng tỷ tỷ mang theo khách nhân vào vườn ngắm hoa, các ngươi đi bắt tiện nhân kia lại trị nàng.” Nha hoàn thấp giọng xác nhận, truyền lời xuống dưới.

Lúc này khách dự tiệc đã lục tục đến. Tất cả mọi người tụ tại phòng khách nói chuyện. Có rất nhiều tiểu thư nhà huân quý vốn không định tới, vừa nghe có Yến Lâm cùng Thẩm Giới, làm sao còn ngồi yên được?

Trong kinh ai không biết Yến tiểu hầu gia tuấn tú lịch sự? Tập võ học văn đều giỏi giang, vị trí thế tử đã sớm định không nói, hai tháng cũng đến quan lễ rồi. Theo lý sau quan lễ là có thể đón dâu. Không nói tới vọng tộc Dũng Nghị hầu phủ, chỉ cần một Yến Lâm đã đủ để

người ta chạy theo như vịt, lại càng không cần phải nói còn có Lâm Truy vương Thẩm Giới chưa lấy chính phi.

Lúc Khương Tuyết Ninh đi vào phòng khách, quét mắt xem xét, chỉ thấy đầy sảnh hồng cân thúy tụ, má phấn môi son, bất kể dòng dõi cao thấp, trên mặt mỗi người đều treo lên ý cười kín kẽ cùng lễ phép.

Chỉ có hai người tươi cười rõ ràng hơn.

Một là Vưu phủ đại tiểu thư Vưu Sương, còn lại là Vưu phủ nhị tiểu thư Vưu Nguyệt.

Cái này cũng khó trách. Trong ấn tượng của nàng Thanh Viễn bá phủ đã suy sụp thiết yến, còn cùng lúc với Thành quốc công phủ, lại có thể có nhiều người thế này đến dự tiệc, nếu Khương Tuyết Ninh là các nàng, sợ cũng không thể che giấu được vui mừng.

Hạ nhân dẫn nàng vừa tới cửa sảnh liền cười thông truyền một tiếng: " Nhị cô nương phủ Khương thị lang đến."

Nhóm thục nữ kia vốn đang nói chuyện trong sảnh, nghe thấy câu này, lúc đầu không quá để ý, chỉ là thói quen ngẩng đầu nhìn ra cửa sảnh một cái. Nhưng vừa nhìn thì lóe mắt. Lúc Khương Tuyết Ninh từ ngoài cửa đi vào, trong sảnh yên tĩnh trở lại không có chút thanh âm nào khác.

Khương Tuyết Ninh sau khi hồi kinh, kỳ thật rất ít tham gia yến hội. Những cô nương này, phần lớn đều là tiểu thư khuê các, mỗi người đều một thân khí độ như Khương Tuyết Huệ. Mà nàng hai năm vừa hồi kinh học quy củ, Mạnh thị không có cách nào đưa nàng ra ngoài; về sau quen biết Yến Lâm, dứt khoát không học những quy củ rườm rà kia nữa càng không muốn tham gia cùng nhóm tiểu thư khuê các thích điều hương, đánh đàn, tính nết không hợp. Càng không cần phải nói trường hợp này cơ bản không thể thiếu Khương Tuyết Huệ. Có một tỷ tỷ lợi hại như thế, cho dù Khương Tuyết Huệ kỳ thật không có ý tứ chèn ép nàng, nhưng trong mắt người ngoài nhị cô nương

Khương Tuyết Ninh này đã không bằng người lại còn lười biếng.

Lúc này, rất nhiều người trong sảnh mặc dù đều từng nghe nhắc đến nàng nhưng phần lớn chưa từng tận mắt thấy bộ dáng cùng cử chỉ. Chỉ nhìn thôi mỗi người đều có chút ghen tị. Ông trời cho nàng vóc dáng khí độ như vậy, cũng quá bất công đi ——

Cho dù không phải tỉ tỉ trang điểm, trang phục có chút mộc mạc, nhưng lại càng khiến người cảm thấy nàng thiên sinh lệ chất. Mi không vẽ mà cong, môi không tô mà đỏ, da trắng như tuyết trên đỉnh núi, khiến người khác cảm giác như không thể chạm tới. Một đôi mắt sáng như sao, lúc ánh mắt nhẹ nhàng lưu chuyển, lại như kéo nàng xuống phàm trần, tỏa ra khí chất tự nhiên vũ mị cùng linh động. Thậm chí còn có chút kinh diễm tuyệt sắc. Như cách xa người ngàn dặm, lại khiến người không thể ngừng suy tư. Đầu tóc đen vấn búi tóc triêu vân cận hương kế.

Triều vân cận hương kế

Tư thái thiếu nữ dù còn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng đã có mấy phần linh lung diệu thái, eo thon khẽ đung đưa theo bước chân, khiến người ta nhớ tới cành liễu lay động trong gió xuân, tươi mát mà non mềm.

Một khắc ngắn ngủi, cũng không biết là ai hừ một tiếng: “Nàng ta sao lại tới đây?” Các tiểu thư khác mới phản ứng lại. Có người trước kia từng gặp nàng xì xào bàn tán, người xưa nay chưa từng gặp thì nghe ngóng nơi người khác.

Những âm thanh này mặc dù nhỏ vụn, nhưng Khương Tuyết Ninh tùy ý lướt qua thần sắc của những “Danh viện thục nữ” này, chỉ sợ những người này ấn tượng với mình cũng vô cùng không tốt, ẩn ẩn còn lộ ra một cỗ địch ý kiêng kị.

Nhưng rất nhanh địch ý này liền biến thành hiểu rõ và khinh miệt.

Dù sao, dã nha đầu trước mười bốn tuổi lớn lên ở điền trang nông thôn, cho dù trở về kinh thành, có mặc long bào cũng không giống thái tử, làm sao so sánh được với những quý tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ?

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Kiếp trước, nàng để ý nhất là những ánh mắt này. Nhưng đời này, nàng thoải mái hơn rất nhiều: Cũng đã từng làm hoàng hậu, coi như đấu không lại những yêu tinh trên triều, nàng cũng là bên thắng đã vượt mọi chông gai leo lên bảo tọa hoàng hậu, nhìn những "Bại tướng dưới tay" này không khác gì tôm tép nhãi nhép.

Bầu không khí trong phòng khách có một chút kỳ quái xấu hổ. Cũng may hai vị chủ nhân lần yến hội này đều ở đây. Nghe thấy hạ nhân thông bẩm, Vưu Sương liền vội vàng nghênh đón, lúc thấy nàng mắt sáng lên, mỉm cười, cùng Khương Tuyết Ninh làm lễ: "Lúc trước chỉ gặp qua Khương nhị cô nương một lần ở yến tiệc nhà Trương thượng thư, không ngờ hôm nay nhị cô nương lại tới, mời vào bên trong."

Vưu Nguyệt nhìn chằm chằm Khương Tuyết Ninh. Hôm nay nàng là chủ nhà, cũng coi là trang phục lộng lẫy, lúc soi gương trước khi ngoài cảm thấy mình tư sắc hơn người, lại thêm Vưu phủ có chuyện tốt nở mày nở mặt, khóe mắt lông mày thêm mấy phần vui vẻ hân hoan, tựa như hoa hồng nở đầu cành tươi đẹp, cho dù không thể diễm áp quần phương, cũng tuyệt đối chói lọi, khiến người ta bỏ qua cả đám người mà nhìn nàng, là một viên minh châu chói mắt.

Nhưng Khương Tuyết Ninh vừa đến đã hạ nàng ta xuống. Như trăng tròn vành vạnh sáng trên trời đêm làm minh châu ảm đạm.

Vưu Nguyệt tâm nhãn vốn không bao nhiêu, vừa thấy nàng ta quá xinh đẹp chói mắt, vừa xem thường nàng lớn lên ở sơn dã, liền giả lả cười một tiếng, cố ý nói: "Hôm nay sao chỉ có nhị cô nương lại không

thấy tỷ tỷ ngươi đâu?”

Chung quanh không ít người trộm dò xét. Mọi người phần lớn đều đã nghe qua lý do thoái thác của Khương phủ về chuyện hai vị đích tiểu thư này. Đang êm đẹp lại trước mặt muội muội nhắc tới tỷ tỷ, tâm tư Vưu Nguyệt cố ý muốn Khương Tuyết Ninh khó chịu thể hiện hết sức rõ ràng. Các nàng đều có mấy phần chế giễu, yên lặng nhìn Khương Tuyết Ninh ứng đối thế nào. Bất ngờ là nàng lại mười phần bình thản, không quẫn bách, cũng không để ý, chỉ mỉm cười nhìn Vưu Nguyệt, thản nhiên nói: “Tỷ tỷ cùng mẫu thân đương nhiên là đi Thành quốc công phủ, để ta xin lỗi Vưu phủ bên này một tiếng.”

Vưu Nguyệt sắc mặt bỗng biến đổi. Những người khác cũng âm thầm hít một hơi khí lạnh: Khương nhị cô nương này bất động thanh sắc mà nói chuyện lại là đủ hung ác!

Ai không biết yến tiệc hôm nay của Thanh Viễn bá phủ cùng lúc với Thành quốc công phủ? Người thông minh đều chia ra người đi bên này người đi bên kia.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Tất cả mọi người trong lòng biết rõ, nhưng sẽ không nói ra. Mà câu trả lời này Khương Tuyết Ninh rõ ràng là nói Khương phủ Khương thái thái mang theo đại cô nương thân phận cao hơn đi Thành quốc công phủ, Thanh Viễn bá phủ thì một mình nàng đến, có khác gì đánh thẳng vào mặt Vưu Nguyệt?

Vưu Nguyệt tiến lên một bước muốn nổi giận. Vưu Sương đứng bên cạnh nàng nheo mắt, nhanh nhẹn bắt tay nàng lại, vượt lên đón Khương Tuyết Ninh mà nói: “Có gì phải ngại? Tất cả mọi người đều ở kinh thành, về sau ngắm hoa ngắm trăng còn nhiều thời gian hàn huyên, chúng ta vẫn là ngồi xuống nói tiếp đi, mời.”

Lúc này mới mời Khương Tuyết Ninh ngồi xuống.

Có mấy thế gia tiểu thư trước đã có tiếp xúc với Khương Tuyết Ninh, nay thấy nàng thong dong trấn định, có chút hoài nghi ấn tượng trước kia: Khương gia nhị cô nương này ngoại trừ khuôn mặt, luôn không ra gì, làm sao hôm nay lại có khí độ này, so với các nàng còn tôn quý hơn mấy phần?

Khương Tuyết Ninh biết không ít người đang âm thầm đánh giá mình nhưng nàng không thèm để ý. Nàng cũng không phải là vì yến hội này mà đến. Nàng chán ghét những xã giao dối trá trong kinh, nên sau khi ngồi xuống liền không nói, chỉ yên tĩnh nghe người khác nói chuyện phiếm, lòng chỉ nghĩ đến Vưu Phương Ngâm. Khuôn mặt Vưu Phương Ngâm kiếp trước, cùng thân ảnh Vưu Phương Ngâm nàng gặp phải đời này, không ngừng qua lại trong đầu nàng, khiến nàng tâm phiền ý loạn.

Vưu Nguyệt tức giận một trận, nhưng nhìn Khương Tuyết Ninh sau khi ngồi xuống liền không nói chuyện, mà các cô nương khác vì lần này Yến Lâm cùng Thẩm Giới tới Vưu phủ, nói gần nói xa lấy lòng nàng, liền dần dần quên đi chuyện đó.

Lúc này liền cùng người khác những chuyện xảy ra trong kinh gần đây. Nàng vỗ tay một cái nhớ tới một chuyện: "Ai, có một chuyện thú vị, các ngươi muốn nghe không? Chuyện hình khoa cấp sự trung cùng Cẩm Y vệ khiêu chiến."

Khương Tuyết Ninh vừa không yên lòng cầm khối bánh quế nhỏ, nghe thấy năm chữ "Hình khoa cấp sự trung", trong lòng run lên dừng tay lại, nhìn về phía Vưu Nguyệt. Vưu Nguyệt đầy vẻ khinh mạn mỉa mai, cười nói: "Ai không biết sau khi tiên đế thiết lập Cẩm Y vệ, liền mười phần nể trọng, rất nhiều chuyện hình ngục đều giao tới đó. Hôm kia Cẩm Y vệ Chu thiên hộ dẫn người đi bắt hai kẻ không biết tốt xấu dám viết sách bêu xấu triều đình, ai không biết đó là ý tứ của thánh thượng? Người đã bắt giam vào ngục rồi, nhưng các ngươi đoán xem? Ngày thứ hai có người dâng tấu chương lên thánh thượng, nói Cẩm Y vệ bắt người không được hình khoa đồng ý, nên

muốn vạch tội Chu thiên hộ! Hóa ra, hắn tên là Trương Già, một thất phẩm hình khoa cấp sự trung nho nhỏ, gan lại rất lớn, thật chán sống rồi!"

Chu thiên hộ có chút quan hệ với Thanh Viễn bá phủ. Vì chuyện này, Thanh Viễn bá trong thư phòng mình tức giận mắng to đến mấy lần, Vưu Nguyệt tự nhiên cảm thấy họ Trương này lắm chuyện, ngôn ngữ cũng có phần không khách khí. Những người khác phụ họa: "Tên quan lớn bằng hạt vừng lại dám tranh cãi cùng Cẩm Y vệ, cũng quá không biết tốt xấu đi!"

Ngón tay Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng buông lỏng, khối bánh quế kia bị nàng ném vào trong đĩa, lần đầu tiên chen lời, chỉ cười một tiếng: "Thế này là 'Không biết tốt xấu', vậy theo chư vị, cái gì mới là 'Biết tốt xấu'?"

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Tất cả mọi người sửng sốt. Các nàng ngồi nói chuyện rất lâu cũng không nghe Khương Tuyết Ninh đáp nửa câu, dần dần quên luôn nàng, bỗng nhiên nghe nàng nói chuyện, có chút ngơ ngẩn. Lại xem xét thần sắc Khương gia nhị cô nương, liền có chút kinh sợ ——

Lúc trước Vưu Nguyệt đâm chọt nàng, trên mặt Khương Tuyết Ninh vẫn nhàn nhạt không để ý nhiều. Nhưng lúc này, bên môi dù tươi cười, lại có chút lạnh. Đôi mắt xinh đẹp nâng lên, lẳng lặng nhìn mọi người, tự dưng thêm mấy phần cảm giác khiếp người, khóe môi lộ ra ý cười lạnh, lại châm chọc bén nhọn.

Vưu Sương ngơ ngác.

Vưu Nguyệt như bị câu nói này chọc trúng, triệt để tức giận: "Lời này của ngươi giống như vì họ Trương này bất bình, ta còn không nghe nói Khương thị lang nay còn có bản lĩnh che chở một quan thất phẩm cái gì cũng không biết đấy?"

Trong lời nói ám chỉ phía sau Trương Già là Khương Bá Du.

Khương Tuyết Ninh kiếp trước tính tình không hề tốt, huống chi từ ngữ Vưu Nguyệt liên tiếp phạm kiêng kị của nàng!

Thế là mỉm cười đều biến mất sạch sẽ.

Nàng cầm khăn gấm Đường nhi đưa tới chà xát bàn tay, gằn từng chữ: "Luật lệ triều đình, Cẩm Y vệ ngoại trừ giá thiếp (của hoàng thượng), còn phải có hình khoa cấp sự trung phê ký mới được bắt người. Vị Chu thiên hộ này cả gan làm loạn, ngay cả luật lệ triều đình cũng không để trong mắt, bị Trương đại nhân tấu lên vạch tội là gieo gió gặt bão! Sao tiểu thư lại vì hắn kêu oan, chẳng lẽ là định mặc kệ luật lệ bản triều, điên đảo trắng đen?"

Những người xung quanh đều thay đổi sắc mặt.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Cẩm Y vệ dù ngày càng tùy tiện, người trong triều cũng dần dần quen tác phong làm việc của bọn hắn, hôm nay là lần đầu có người đem luật lệ ra nói, thực khiến người ta không biết phải làm sao.

Vưu Nguyệt kịp phản ứng liền cảm thấy sợ hãi. Chỉ là nàng vốn không thích Khương Tuyết Ninh, bỗng nhiên lại bị nàng chặn họng, lúc này nếu nhượng bộ ngậm miệng không nói thì thật mất mặt, liền cắn răng thọt lại một câu: "Ngươi lại cầm luật lệ nói chuyện, vậy thì chờ kết cục vị 'Trương đại nhân' này như thế nào đi."

Khương Tuyết Ninh chậm rãi cười một tiếng: "Ta cũng chờ thấy kết cục của Chu thiên hộ đâu."

Lúc nàng cười, ý cười không tới đáy mắt, khi nhìn Vưu Nguyệt, đáy mắt là lệ khí lan tràn!

Kiếp trước nàng dù không chủ động hại ai, nhưng cũng từng sát phạt người, cho nên sẽ khác biệt rất nhiều với đám tiểu thư khuê các này. Ánh mắt này ẩn giấu mấy phần huyết khí. Vưu Nguyệt đã gặp bao giờ? Nhất thời bị ánh mắt này nhìn tới phát run, há hốc miệng, một câu cũng nói không nên lời.

Nàng làm sao biết, cái tên "Trương Già" đối Khương Tuyết Ninh ý vị như thế nào: Người này là người duy nhất ở kiếp trước mà nàng hổ thẹn. Nàng tham sống sợ chết, lại vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, vì hắn đem ra dũng khí cả đời mà cầu xin. Nay làm sao cho phép người ngoài làm nhục hắn nửa câu? Đừng nói hôm nay ngồi đây chỉ là Vưu Nguyệt nho nhỏ, dù có là Tạ Nguy, nàng cũng dám khiển trách thẳng thắn!

Chương 12: Chọn lựa

Bầu không khí trong khách sảnh triệt để cứng ngắc.

Chuyện trong triều tất cả mọi người đều không dám bàn luận sâu, nên hiển nhiên điệu bộ này của Khương Tuyết Ninh rất doạ người, đến gia nô cũng không dám ra ngoài. Trong lòng kinh ngạc: Một cô nương trước mười bốn tuổi đều ở điền trang nửa điểm kiến thức đều không có, ở kinh thành mới bốn năm sao lại có thể khiến người sợ hãi như vậy?

Cũng may lúc này hạ nhân bên ngoài bỗng nhiên vui mừng vội vã đến báo: “Bẩm tiểu thư, Lâm Truy vương điện hạ cùng Yến thế tử đã tới bên ngoài.”

Chuyện Vưu Nguyệt cùng Khương Tuyết Ninh tranh chấp lúc nãy lập tức liền bị đám người ném ra sau đầu. Thậm chí chính Vưu Nguyệt cũng không thèm để ý.

Các nữ tử trong phòng khách đều ghé tai đàm luận, đều có vẻ hoặc mơ ước hoặc ngượng ngùng, có một ít gan lớn hơn thì tiến tới bên cạnh cửa sổ xem. Chỉ có Khương Tuyết Ninh nghe vậy có chút ngơ ngác: Yến Lâm sao lại tới? Nhưng lập tức liền cảm thấy đau đầu. Khó trách hôm nay Thanh Viễn bá phủ nhiều người đến dự tiệc như vậy, nguyên lai không phải bá phủ đắc thế một lần nữa, mà bởi vì Yến Lâm cùng Thẩm Giới muốn tới!

Như thế rất tốt —— Hôm đó lúc nàng từ chối nhã nhặn Yến Lâm nói muốn ở nhà nghỉ hai ngày lấy lệ, kết quả đến tiết trùng cửu lại tới nhà khác dự tiệc, chỉ sợ lát nữa bình dấm chua sẽ đổ ra.

Thanh Viễn bá phủ bố trí thưởng cúc ở trong vườn, khách nam khách nữ mặc dù tách ra, một bên ở phòng khách, một bên ở thủy tạ, cách xa nhau cũng không xa, hai bên lúc đi vào đều phải qua một hành lang trong vườn. Ở trong phòng khách xa xa có thể trông thấy bên trong thủy tạ.

Hạ nhân kia đến báo xong, Yến Lâm cùng Thẩm Giới đã từ bên ngoài tiến vào, không bao lâu đã qua hành lang. Thẩm Giới là quý tộc, khí chất ôn tồn lễ độ không cần phải nói. Hôm nay hiếm khi Yến Lâm không mang bội kiếm, ăn mặc kiểu quý công tử. Một thân trường bào gấm vóc xanh màu trời, đơn giản mang lên một khối bạch ngọc, thiếu niên vóc dáng thẳng tắp, mặt như ngọc, mắt như sao sáng, xa xa từ đầu kia hành lang đi tới, phảng phất như có hào quang sáng rực khiến người hoa mắt.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Những khuê trung thiếu nữ trong phòng khách đã sớm không nhớ ngày tháng năm nào nữa, nhất thời trông thấy công tử xuất sắc như vậy, đáy lòng đều nảy lên chút xuân tình.

Vưu Nguyệt nhìn đến ngây người, gương mặt ửng đỏ. Nàng năm nay cũng đã mười tám tuổi, tự nghĩ dung mạo hơn tỷ tỷ, tuổi tác lại hợp với Yến Lâm, hôm qua lúc nghe nói Yến thế tử cùng Lâm Truy vương muốn tới, liền thầm đoán vì sao Yến Lâm đến, suýt nữa cả đêm ngủ không ngon giấc, bây giờ thấy Yến Lâm đến, tim liền đập bịch bịch.

“Ai nha!” Một vị tiểu thư tựa cạnh cửa nhìn, bỗng nhiên kêu một tiếng, kinh ngạc lấy tay che miệng. “Yến thế tử sao lại đi tới bên này?” Mọi người nhất thời kinh ngạc, vốn còn làm bộ trấn định ngồi yên cũng không khỏi đứng lên, nhìn ra phía ngoài. Quả nhiên, Yến Lâm đứng trên hành lang, nói hai câu với Thẩm Giới bên cạnh, liền dẫn tên tôi tớ áo xanh bên cạnh hắn, đi tới hướng phòng khách. Đám người trong phòng lập tức suy đoán. “Yến thế tử muốn làm gì đây?”

“Tới tìm ai sao?” “Nha, chẳng lẽ tìm Vưu gia tiểu thư a?”

Bàn Vưu Nguyệt, Khương Tuyết Ninh vừa lúc ở bên cửa sổ, là vị trí có tầm mắt tốt nhất trong phòng khách, có thể nhìn rõ ràng bên ngoài. Tương ứng, bên ngoài cũng có thể nhìn rõ một hai.

Vưu Nguyệt nghe những người khác trêu ghẹo, trong lòng vui vẻ, trên mặt lại vừa thẹn vừa giận, làm bộ muốn đánh mấy kẻ lắm mồm kia, nói: “Các ngươi đừng nói bậy, trong phủ chúng ta không có phát thiếp mời Yến thế tử, hôm qua nhận hồi thiếp của hắn nói hôm nay sẽ tới, trong phủ trên dưới còn buồn bực. Ai biết thế tử sao lại tới chứ?” Nàng không nói như vậy còn tốt, nói ra càng làm cho người khác suy đoán: “Đây là người ta vội vàng muốn tới nha, vẫn là mặt mũi Thanh Viễn bá phủ tốt.”

Khương Tuyết Ninh ngồi một góc bên cửa sổ, nhìn ra ngoài không nói lời nào, trên mặt không có nửa điểm âm thầm kích động cùng e lệ như mấy người bên ngoài. Sự chú ý của người khác cũng không ở chỗ nàng. Chỉ có Vưu Sương như có điều suy nghĩ, nhìn thoáng qua.

Không bao lâu, Yến Lâm đã đến gần, lại vừa lúc đi tới phía trước cửa sổ. Hôm nay là yến tiệc Thanh Viễn bá phủ, Yến thế tử nếu chỉ ở bên khách nam cũng thôi, lại tới phía khách nữ bên này, khó tránh khiến người khác nghĩ nhiều: Đã tới bá phủ, lại qua bên khách nữ, còn giữ thể diện mà đến dự tiệc, như bình thường ai cũng nghĩ là tìm tiểu thư Vưu phủ. Nhất thời ánh mắt đều nhìn vào Vưu Nguyệt. Cũng không biết là nghi hoặc nhiều, ao ước nhiều, hay ghen ghét chiếm đa số.

Vưu Nguyệt được mọi người nhìn chằm chằm thì vô cùng khẩn trương, kém chút trượt tay làm đổ chén trà, nhưng rất nhanh loại khẩn trương này liền biến thành đắc ý cùng hư vinh.

Dù sao tính là chủ nhà thì phải đãi khách. Nàng nhẹ hít một hơi đè nén trái tim nhảy loạn, như muốn lấy trấn định cả đời để khoác lên tư

thái ưu nhã, chậm rãi đứng dậy, khẽ mỉm cười: “Yến thế tử ——“

Yến Lâm lớn lên ở vọng tộc, từ nhỏ không biết có bao nhiêu thiếu nữ nịnh nọt trước mặt hắn, gặp dạng tư thái làm bộ làm tịch này, đến hỏi cũng không muốn hỏi thêm một câu, làm ngơ lướt qua, ánh mắt dừng lại ở thiếu nữ thông minh ngồi bên cửa sổ. Khương Tuyết Ninh vẫn ngồi ngay ngắn. Một đôi sáng mắt tự nhiên lại yên tĩnh từ bên trong nhìn ra, chỉ là thần sắc tựa như ẩn giấu mấy phần buồn rầu, giống như cảm thấy hắn phiền phức, khiến hắn tức giận trong lòng. Yến Lâm vốn cũng không tính toán chuyện nàng lấy lệ với mình mà chạy tới Thanh Viễn bá phủ suy tàn này chịu giày vò, có chút mím môi, cúi xuống, nói: “Không ngờ hôm nay ta cũng tới a?”

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Ánh mắt quanh mình “Xoát” một cái rời đi. Vưu Nguyệt sắc mặt tái nhợt, mỉm cười đẹp đẽ mới vừa treo trên mặt suýt nữa vặn vẹo, cơ hồ dùng ánh mắt không thể tin nhìn Khương Tuyết Ninh!

Khương Tuyết Ninh đáy lòng thở dài, không đáp lời. Yến Lâm nhân tiện nói: “Ngươi ra ngoài.” Chung quanh lại là một loạt thanh âm hít khí lạnh. Khương Tuyết Ninh biết tính nết hắn, đoán đáy lòng hắn để ý, cũng không dám chọc giận hắn ngay trước mặt mọi người, chỉ sợ hắn bùng phát khiến tất cả xuống đài không được, liền theo lời đứng dậy, ra khỏi phòng khách. Nàng vừa bước ra, phòng khách liền như muốn nổ tung. Nhóm tiểu thư khuê các vừa rồi còn ao ước Yến thế tử quả thực không dám tin vào hai mắt mình, tiếp theo đó ánh mắt nhìn Vưu Nguyệt liền có mấy phần cổ quái.

Vưu Nguyệt làm chủ nhân vội vàng đứng lên, vừa mới nói nửa câu chào hỏi khách khứa ai ngờ khách nhân tôn quý này nửa phần cũng không để ý tới nàng, lại cùng Khương nhị cô nương mà các nàng không coi ra gì kia nói chuyện, trong lời nói dường như còn hơn cả quen biết, thực khiến mọi người cả kinh cằm rơi đầy đất! Có gì khác bị vả mặt ngay trước đám đông?

Vốn các nàng thấy Yến thế tử cùng Lâm Truy vương điện hạ tới dự tiệc, nên nghĩ Thanh Viễn bá phủ có gì năng lực gì đó mà người chưa biết, nhưng nhìn hành động mới vừa rồi, hoàn toàn không như các nàng tưởng tượng. Vưu Nguyệt đứng tại chỗ, nhìn hai thân ảnh xa dần, trên mặt đủ mọi biểu cảm, mười phần "Đặc sắc".

*

Yến Lâm đi ở phía trước. Khương Tuyết Ninh theo sau cách nửa bước. Thanh Phong cùng Đường nhi càng tít đằng sau, xa xa đi theo. Chờ đi đến nơi hẻo lánh u tích, Yến Lâm mới dừng bước, cười như không cười nhìn nàng: "Ngươi nói muốn ở nhà nghỉ hai ngày, hôm nay lại xuất hiện ở tiệc thưởng cúc phủ khác, ngươi cố tình muốn chọc giận ta đúng không?"

Khương Tuyết Ninh từ lúc nghe hắn tới, liền biết bình dấm chua phải đổ. Bây giờ quả nhiên đổ rồi. Nàng ngước mắt nhìn hắn, đáy mắt phảng phất như một dòng suối trong veo, chỉ cười nói: "Ta cũng là về phòng mới nhìn thấy thiếp mời Vưu phủ, nhất thời quyết định đi. Huống chi không phải bây giờ ngươi cũng tới rồi sao?" Ý rằng dường như nàng cũng biết hắn sẽ tới đây vậy. Yến Lâm lập tức không tức giận được nữa, còn cảm thấy một tia ngọt ngào. Nụ cười lên tới khóe môi liền không ép xuống được nữa, hắn cười thật tươi, nói: "Chuyện đứng đắn không học được bao nhiêu, công phu nịnh nọt của ta lại luyện tới lô hỏa thuần thanh (cực kỳ trơn tru, thuần thục)!"

Khương Tuyết Ninh trong lòng thầm nói: Ngươi chẳng phải cũng dùng chiêu này mà lừa được ta sao? Ngoài miệng lại nói: "Thế tử cũng thật to gan, trong sảnh còn có tiểu thư phủ khác, vậy mà ngươi cũng dám tới. Chuyện hôm nay mà để người nhìn thấy, sợ không biết sẽ truyền ra thành bát quái gì nữa." "Thì cứ để bọn hắn truyền đi." Giữa lông mày Yến Lâm lại lộ ra mấy phần bá đạo, hoàn toàn không để những chuyện kia vào mắt. "Lúc trước còn hai năm nữa mới tới quán lễ, không muốn để người ngoài biết, sợ giữa chừng có biến cố, để ngươi bị lời đồn đại vây khốn; nhưng hôm nay chỉ còn hai

tháng nữa, ta ước gì khắp thiên hạ đều biết.”

Khương Tuyết Ninh nhất thời không nói gì. Lúc này nàng nhớ tới quán lễ đẫm máu kiếp trước của Yến Lâm, khám nhà diệt tộc, lưu vong ngàn dặm, Yến thị nhất tộc lớn như vậy một khi hủy diệt, chỉ còn như mặt trời chói chang rơi xuống sơn cốc, tối tăm không còn tia sáng nào. Nàng nhìn thiếu niên trước mắt chân thành cùng nhiệt huyết lại cảm thán thế sự tàn khốc.

Yến Lâm nhìn thần sắc nàng không đúng, tưởng nàng tức giận, nhất thời có chút rối rắm, suy nghĩ một lát liền sửa lời: “Nhưng nếu ngươi không vui, về sau ta sẽ không làm vậy nữa.” Đáy lòng Khương Tuyết Ninh càng lạnh lẽo. Yến Lâm lại đi tới một bước, kéo tay nàng: “Điện hạ bên kia còn đang chờ ta, ngươi hôm nay đã ra ngoài thì đừng vội trở về. Đợi đến buổi chiều yến hội tan, ngươi ở trên lầu chờ ta ra dẫn ngươi đi xem hội đèn lồng.”

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Tay thiếu niên cầm kiếm lòng bàn tay có nốt chai, lúc cẩn thận kéo bàn tay nàng, có chút thô nhám. Khương Tuyết Ninh nhìn hắn cười thấp thỏm lại cự tuyệt không được. Dù sao lần trước từ chối hắn lại tới Thanh Viễn bá phủ, nay nếu từ chối hắn lần nữa, chỉ sợ hắn sẽ trở mặt tại chỗ cho nàng xem, đành phải đồng ý, nói: “Được.”

Yến Lâm cũng không ở lại thêm nữa, lại hiểu lầm nàng không thích hắn phô trương, nên chỉ nói với nàng hai câu, nhắc nàng chớ mê uống rượu rồi lại say, mới mang Thanh Phong trở về thủy tạ. Khương Tuyết Ninh thì theo đường cũ, thong thả về phòng khách.

Mới đi qua mấy bụi hoa, bỗng nghe vài tiếng chửi mắng bên kia vang lên xuyên cành lá đan xen, “Tiểu tiện nhân kia, ngươi còn dám chạy!”Ngươi là con ai còn không biết, trong phủ nuôi ngươi nhiều năm như vậy, ngươi vẫn còn dám chống đối sao!” “Bịt miệng nàng lại, nhấn nàng xuống nước cho thanh tỉnh một chút!” Phảng phất xen

lẫn tiếng nữ tử nghẹn ngào tuyệt vọng, rất mơ hồ yếu ớt.

Khương Tuyết Ninh dừng bước, chỗ này u tĩnh ít người qua lại, trong chớp mắt đã ý thức được bên kia đang xảy ra chuyện gì, lý trí thúc giục nàng mau rời đi. Nhưng chân lại không bước nổi. Nàng cũng không biết mình có điên rồi không, lại nhẹ nhàng nâng tay kéo một cành cây, xuyên qua khe hở nhìn vào trong.

Bên kia là một ao sen không lớn. Chỉ là đã cuối thu, lá sen hoa sen sớm đã tàn, chỉ còn cả hồ nước suy tàn, chưa kịp tu chỉnh. Lúc này đang có ba bà tử thô sử cạnh ao. Trong đó một kẻ rút khăn chuẩn bị ra tay, hai bà tử còn lại một giữ chặt tay Vưu Phương Ngâm, một ấn đầu Vưu Phương Ngâm xuống! Khương Tuyết Ninh chỉ nghe nói kiếp trước sau khi Vưu Phương Ngâm rơi xuống nước thì tính tình biến đổi, lại không biết là "Rơi xuống nước" như thế!

Đường nhi đứng ở sau lưng nàng đã thấy hãi hùng. Khương Tuyết Ninh lại toàn thân rét run. Thanh âm kêu gào ở đáy lòng nàng lần nữa vang lên càng lúc càng bén nhọn, chói tai hơn —— Đừng đi. Đừng đi. Ai cũng có số mệnh của họ, Vưu Phương Ngâm này nhát gan vụng về, đã định sẵn là bị người khi dễ. Ngươi cứu nàng chỉ cứu được nhất thời, đâu cứu được cả đời? Ngươi không phải muốn gặp Vưu Phương Ngâm khác sao? Đừng đi, đừng đi. Kẻ giết người không phải ngươi, ngươi chỉ khoanh tay đứng nhìn mà thôi!

Mấy bà tử thô sử vì Vưu Phương Ngâm chạy trốn từ kho củi mà bị hai vị tiểu thư quở trách, hận một thứ nữ tiện thiếp sinh ra thân phận không rõ lại còn không biết điều, toàn tâm muốn tra tấn nàng, để nàng ghi nhớ thật lâu, ngày sau không tái phạm nữa nên ra tay cực nặng. Ấn đầu người xuống nước, mặc kệ nàng giãy dụa. Vưu Phương Ngâm bị giam trong kho củi mấy ngày, không ăn được bao nhiêu, lại bị đánh, làm sao còn sức chống cự? Nàng chỉ vùng vẫy mấy cái liền bất động. Nước trong ao lạnh buốt, ùa vào miệng mũi nàng, hít thở không được, vốn còn chút phản kháng dần dần bất động, đầu cổ yếu ớt dần chìm xuống...

Phải tuyệt vọng thế nào mới buông xuôi như vậy? Khương Tuyết Ninh đau đớn. Sợ hãi lúc đối diện với tử vong, nàng hiểu hơn bất cứ ai, bởi vì nàng đã thực sự trải qua. Ngay lúc thấy Vưu Phương Ngâm không giãy dụa nữa, trong đầu ầm vang một tiếng: Nếu thật sự thờ ơ nhìn một cô nương vô tội bị người mưu hại ngay trước mắt, đến khi "Vưu Phương Ngâm" đến, nàng làm sao có thể như kiếp trước không thẹn với lòng cùng nàng ấy trở thành chí giao?

Một khắc này, lý trí của Khương Tuyết Ninh thua cuộc, lúc hô lên "Dừng tay", nàng đã biết, nàng khuyên bảo mình mấy ngày nay đều uổng phí! Nàng là người ích kỷ nhưng xấu xa không triệt để. Bà tử cạnh ao nghe thấy thì giật nảy mình, quay đầu chỉ thấy một tiểu thư không quen biết từ bụi hoa đi ra, lập tức buông tay. Chỉ là Vưu Phương Ngâm sớm đã không còn khí lực, mấy bà tử mới buông tay, cả người nàng liền ngã xuống ao. Chỉ nghe "Phù phù" người đã chìm xuống đáy ao. Hai bà tử mới động thủ thấy thế sắc mặt tái đi.

Khuôn mặt Khương Tuyết Ninh không lộ vẻ gì, đến giọng nói cũng băng lãnh bình tĩnh, chỉ nói: "Vớt người lên." Hai bà tử thô sử vốn chỉ muốn trừng trị Vưu Phương Ngâm một chút, đâu ngờ lại làm tới mức này? Ti tiện đó dù sao cũng là thứ nữ trong phủ. Nếu chết người, các nàng chịu không nổi! Nghe Khương Tuyết Ninh phân phó liền lấy lại tinh thần, luống cuống tay chân vớt người lên. Lúc vớt lên Vưu Phương Ngâm người ướt đẫm, mặt mũi xanh xao, hai mắt khép chặt. Bà tử kia cũng hoảng hồn, vội nói: "Nhanh, cứu nàng!"

Khương Tuyết Ninh đứng một bên, mắt lạnh nhìn các nàng thi cứu, cũng nhìn gương mặt vốn quen thuộc, nhưng trong lòng lại vô cùng hoảng hốt, nhất thời thậm chí không phân biệt nổi là đang chờ mong hay sợ hãi. Nàng thấy bản thân thật dối trá, rõ ràng có thể sớm hô lên, nhưng đợi đến khi người thoi thóp, mới ra ngăn cản. Nàng chỉ có thể tự an ủi mình: Không phải là thấy chết không cứu, cũng không phải cố ý muốn Vưu Phương Ngâm đi vào thế giới làm nàng chán ghét; nàng tận lực, chỉ là không thể ngăn cản chuyện này thôi.

"Khục!" Bà tử thô sử kia thi cứu cũng không thấy có phản ứng,

hoảng hốt vỗ mạnh sau lưng Vưu Phương Ngâm một cái, bỗng nhiên nàng ho khan một tiếng. Đôi mắt mỏi mệt chậm rãi mở ra. Trong khoảnh khắc, Khương Tuyết Ninh đứng không vững, thân thể thoắt lui về sau hai bước.

Đôi mắt kia, không thông minh, không thấu suốt. Không có chút nào là thân ở ngoài cuộc nhạt nhìn nhân thế, thanh tỉnh cùng đạm mạc, nàng quen thuộc. Chỉ có hoảng hốt sợ hãi, vụng về chất phác.

Không phải nàng.

Trong lòng Khương Tuyết Ninh có gì đó rơi ầm xuống như vừa được cứu rỗi. Nhưng lập tức, nỗi cô độc, bi ai cuồn cuộn trào lên nhấn chìm nàng.

Chương 13: Chỉ điểm

Hai bà tử kia thấy người tỉnh lại, cũng thở dài một hơi, lúc này mới cảm giác được thời tiết mát mẻ mà mình lại mồ hôi đầy đầu, giơ tay áo lên lau trán.

Nhưng không ai nghĩ tới, Vưu Phương Ngâm vừa tỉnh lại, đáy mắt chợt lóe ra một tia tàn nhẫn. Nàng ra sức thoát khỏi hai người, hô lớn tiếng: “Cứu mạng, cứu mạng ——“

Nhóm bà tử giật nảy mình, vội vàng che miệng nàng: “Ngươi điên à, kêu gì mà kêu?!” Nhưng đã chậm. Vưu Phương Ngâm hiện tại mặc dù suy yếu, nhưng hai tiếng này lại như dùng khí lực toàn thân mà hô, đây dù là nơi trống trải an tĩnh nhưng cũng có nha hoàn đi tắt qua. Nghe tiếng nên lại gần xem xét, thấy Vưu Phương Ngâm ướt đẫm co quắp trên mặt đất, nhất thời hiểu lầm, còn chưa kịp nghe giải thích đã lớn tiếng la hoảng lên: “Không xong, không xong, có người rơi xuống nước!” Mấy bà tử kia đen mặt.

Lúc này ngoài vườn đã sớm bắt đầu thưởng cúc, cách nơi này vốn cũng không xa, chỉ một lát liền có một đám người nhộn nhịp cười nói đi tới, có nha hoàn trong phủ, cũng có khách nhân hôm nay đến dự tiệc.

Yến Lâm đang nói chuyện với Thẩm Giới, nghe thấy có người rơi xuống nước vốn còn không để ý. Nhưng sau khi nghe ngóng, biết có một cô nương rơi xuống ao sen, nhớ lại hướng đi của Khương Tuyết Ninh, giật nảy mình, bối rối cũng không kịp hỏi rõ ràng, liền cùng những người khác vội vàng tới xem.

Thật may, hắn cùng mọi người đến ao sen, nhìn thấy Khương Tuyết

Ninh dù đứng bên ao sen, nhưng vẫn êm đẹp gọn gàng, lúc này mới thở ra một hơi. Nghĩ lại, hắn tự biết mình quan tâm quá sẽ bị loạn. Nhưng sau một khắc hắn bắt đầu nghi ngờ.

Tiếng hô lúc nãy cơ hồ đã đã dùng hết khí lực của Vưu Phương Ngâm, nên vừa chạy được hai bước thì ngã nhào trên mặt đất. Vì lúc trước rơi xuống nước, nên váy áo ướt đẫm dính sát trên người. Không ít người dưới hiên trong đình đối diện đều nhìn bên này, chỉ trỏ, xì xào bàn tán.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Khương Tuyết Ninh thất thần hồi lâu, lúc tỉnh lại liền hiểu nguyên nhân tại sao Vưu Phương Ngâm làm vậy —— Lần này nếu không làm lớn chuyện, ai biết về sau còn gặp phải trò gì? Có khi bị bọn họ lừa cho chết lúc nào không biết. Người cũng đã cứu rồi. Có hối hận cũng không kịp nữa. Hôm nay nàng mặc một thân váy áo màu trăng non, bên ngoài khoác lên một kiện áo choàng thêu chỉ vàng. Nàng tháo áo choàng ra, nhẹ nhàng phủ lên Vưu Phương Ngâm, sau đó mặt không đổi sắc nói với đám người vây xem: “Vây lại đây làm gì, chưa thấy bà tử chống đối cô nương, nô tài khi dễ chủ tử sao?”

Xoạt! Lời này khiến bọn họ sợ ngây người. Ba bà tử thô sử đứng bên cạnh càng mở to mắt giống như gặp quỷ mà nhìn Khương Tuyết Ninh. Đến Vưu Phương Ngâm cũng ngơ ngẩn. Áo choàng còn lại chút hơi ấm đang phủ trên người nàng, mà vị cô nương kia sau khi cởi áo choàng chỉ còn một thân váy dài màu trăng non, thẳng tắp đứng che trước nàng, trên mặt còn có chút lãnh ý. Đẹp như hàn mai trong tuyết, lạnh như bóng trăng mặt hồ. Đến câu thơ về mỹ nhân hay nhất mà nàng biết cũng không đủ để diễn đạt hết vẻ đẹp của nàng ấy. Chỉ một tích tắc này, chóp mũi nàng chua xót, nước mắt cứ thế rơi xuống, nghẹn ngào mãi không thốt ra được chữ “Tạ”, chỉ biết lặng nhìn.

Yến Lâm đứng bên kia hồ nghe xong liền hiểu, ánh mắt lướt qua Khương Tuyết Ninh đơn bạc mảnh khảnh, lại nhìn đám công tử đứng bên cạnh, chỉ cảm thấy bọn hắn nhìn không phải cô nương “Rơi

xuống nước" kia, mà là Ninh Ninh của hắn. Trong vô thức lông mày nhăn lại, Yến Lâm sa sầm, lập tức nói: "Đúng, một cô nương rơi xuống nước, một đám công tử đại lão gia các ngươi còn đứng đây mà nói gì? Đi nhanh lên, đi nhanh lên." Vô luận thế nào, dù sao cũng là chuyện trong nhà của Thanh Viễn bá phủ, cô nương rơi xuống nước kia thân phận không rõ, cũng thật không nên ở lại làm gì. Đám người nghe Yến Lâm nói trong lòng mặc dù có chút bất mãn, nhưng chỉ dám nói thầm trong lòng.

Chỉ có Yến Lâm lùi về phía sau mấy bước. Thẩm Giới nhìn hắn. Hắn nghĩ nghĩ lại cởi áo choàng của mình ra, đưa cho Thanh Phong, không kiên nhẫn nói: "Đưa nàng đi, trời đã chuyển lạnh lại vì nha đầu không biết lai lịch để mình chịu lạnh." Thanh Phong thầm nghĩ y phục này ngài đưa Khương nhị cô nương chỉ sợ người ta cũng chưa chắc dám khoác, nhưng hắn biết tính khí chủ tử nên cũng không nói nhiều, chỉ nhận lấy áo choàng thêu công tinh xảo kia, đi tới ao sen. Đường nhi lại chuyển mắt nhìn Khương Tuyết Ninh, cũng không biết nên nhận không. Đáy lòng Thanh Phong liền than nhẹ một tiếng, chỉ nói thật nhỏ: "Nhị cô nương nếu không nhận, tiểu nhân đem trở về sợ là khó nói với chủ tử…"

Khương Tuyết Ninh ngoái nhìn hắn một cái, mới nói với Đường nhi: "Nhận lấy." Thanh Phong lập tức thở dài một hơi: "Tạ nhị cô nương thương xót." Đường nhi nhận lấy áo choàng thêu xanh màu trời, Thanh Phong liền cúi người hành lễ với Khương Tuyết Ninh, lui xuống. Những khách nhân vây xem bên kia đều giải tán. Bên này chỉ còn hạ nhân của Thanh Viễn bá phủ.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Khương Tuyết Ninh nhìn Vưu Phương Ngâm toàn thân ướt đẫm, ngoài này gió lớn thổi liền run lẩy bẩy, khuôn mặt tái nhợt, liền nhìn ba bà tử kia, nói: "Tuy ta là người ngoài không nên xen vào chuyện của bá phủ các người, nhưng thân là hạ nhân, các ngươi ra tay nặng như vậy không sợ thất đức sao?" Ba bà tử kia lúc trước nghe Khương Tuyết Ninh hồ ngôn loạn ngữ nói "Bà tử chống đối cô nương, nô tài khi dễ chủ tử" thì giận sôi lên, nhưng thấy người bên

cạnh Yến tiểu hầu gia đem y phục đưa cho nàng, lại âm thầm may mắn các nàng không nhất thời xúc động quát nạt Khương Tuyết Ninh, nếu đắc tội người không nên chỉ sợ không có kết cục tốt. Lúc này nghe Khương Tuyết Ninh nói, mấy người cười ngượng ngùng không dám cãi lại. Khương Tuyết Ninh cũng không muốn nhúng tay quá nhiều, chỉ nói: “Trước tiên đưa người về phòng đi.” “Vâng, vâng.” Chủ tử khác trong phủ sợ còn không biết tin tức nơi này, lát nữa mới đến, chuyện ba bà tử mới làm đều bị Khương Tuyết Ninh thấy, các nàng đã chột dạ lại sợ, nghe vậy vội vàng đáp ứng, đỡ Vưu Phương Ngâm về khóa viện hướng đông bắc.

Khương Tuyết Ninh do dự một chút, lại đi theo. Đường nhi ở phía sau không hiểu ra sao. Khương Tuyết Ninh cũng không hiểu bản thân đang muốn làm gì: Cứu người cứu đến cùng, đưa phật đưa đến tây thiên? Không, nàng không phải người lương thiện như vậy. Chờ đợi có kỳ tích xảy ra? Kỳ tích xảy ra với nàng đã đủ nhiều, trùng sinh là chuyện lớn, ông trời sẽ không đối tốt với nàng như vậy. Có lẽ, chỉ đơn thuần muốn xem một chút thôi. Nhìn xem nơi Vưu Phương Ngâm ở trước kia ra sao.

Khóa viện là chỗ ở của tiểu thiếp cùng thứ nữ không có địa vị lại không được sủng ái trong phủ, khóa viện Thanh Viễn bá phủ thực chẳng ra sao, nhìn mười phần đơn giản, chỗ ở hạ nhân Khương phủ được lòng chủ tử so với nơi này còn tốt hơn không biết bao nhiêu lần. trong khóa viện bài trí mười phần mộc mạc. Giường, vách ngăn, cái bàn, cái sọt kim khâu bên trong còn có không ít đồ thêu thùa chưa làm xong, nhìn quanh ngược lại là sạch sẽ, chỉnh lý chu đáo. Trong phòng liền có một tiểu nha đầu, còn không biết có phải hầu hạ Vưu Phương Ngâm hay không, gặp nhiều người đến, bị dọa đến chân tay lúng túng. Vẫn là bà tử cầm đầu quát lớn một tiếng, mới biết bưng trà dâng nước cầm khăn.

Khương Tuyết Ninh nhìn nàng một cái, không nói, chỉ nhịn không được quan sát căn phòng này. Mà dù sao Vưu Phương Ngâm vẫn chưa tới. Trong phòng này còn không có các loại tạp thư thoại bản, cũng không có tơ lụa trân quý, không có đồ chơi đúng mốt, cũng

không có đồng hồ phương Tây...

Cảm giác hư ảo vừa rồi cứu người dần dần tiêu tán, nàng bình tĩnh nghĩ lại, trong lòng lại có nửa phần chờ mong cùng ảo tưởng. Đây là lần đầu, nàng chân chân chính chính dò xét Vưu Phương Ngâm đời này. Bởi vì có khách lạ, nên nàng không đi thay quần áo, cũng có lẽ là sợ đến luống cuống, chỉ cẩn thận từng li từng tí cởi áo choàng mà Khương Tuyết Ninh lúc trước khoác lên nàng, lại gọi tiểu nha đầu ôm chăn mỏng đến phủ lên, khuôn mặt vẫn xanh xao tái nhợt. Ngũ quan chỉ có thể coi là thanh tú. Lông mày mắt hạnh môi anh đào, vốn là đẹp mắt, nhưng lại thiếu chút thần thái, giống như người gỗ do thợ thủ công điêu khắc tay nghề không tinh làm ra, ngốc trệ mà cứng nhắc. Khóe mắt trái có nốt ruồi giọt lệ. Đây là tướng tá mà bọn họ hay nói là phúc bạc số khổ.

Nàng dùng cả tâm tư muốn tìm trên gương mặt này chút hơi thở quen thuộc của Vưu Phương Ngâm kiếp trước, nhưng tỉ mỉ cả quá trình mới phát hiện: Không có, thật sự không có. Không phải Vưu Phương Ngâm kiếp trước...

Vưu Phương Ngâm chưa bao giờ thấy ánh mắt như vậy. Vị này là quý nhân cứu nàng, nhưng phảng phất như muốn tìm ra một người khác từ trên người nàng. Có chút thống khổ, lại giống như tiếp nhận hiện thực, lại như kỳ vọng sụp đổ. Nàng không khỏi nắm chặt tay, cảm thấy mình nên nói gì đó, nhưng mở miệng, lại không thốt ra được lời nào.

Khương Tuyết Ninh ngồi yên thật lâu, lại nói mấy bà tử không biết làm sao: “Các ngươi ra ngoài.” Mấy bà tử nhìn nhau, trong lòng nghi hoặc, nhưng không dám phản bác; đến tiểu nha đầu, dù không hiểu tình hình hiện tại nhưng cũng không dám ở lại, đi theo nhóm bà tử lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Khương Tuyết Ninh cùng Vưu Phương Ngâm. Vưu Phương Ngâm lúng ta lúng túng mở miệng: “Tạ, tạ quý nhân ân cứu mạng...” Khương Tuyết Ninh lại nhìn nàng chăm chú,

giơ ngón tay, nhẹ nhàng mân mê gương mặt tưởng như hết sức quen thuộc lại vô cùng xa lạ, hất ngọn tóc dính trên gò má nàng, như vô thức nói: “Đúng, nên tạ. Vì cứu ngươi, ta đã từ bỏ nơi nương tựa lớn nhất đời này rồi...”

Vưu Phương Ngâm ngơ ngẩn. Khương Tuyết Ninh lúc này mới tự giễu cười một tiếng, nói với nàng: “Ta thấy ngươi không muốn chết. Bây giờ coi như đã đi qua điện Diêm vương một lần, sau này còn gì phải sợ? Ngươi nỗ lực mạnh mẽ đi, tốt xấu gì cũng sống cho tốt, đừng để uổng phí thân thể này.”

Rõ ràng đây là thân thể của nàng ấy, nàng không nên nói bất công như vậy. Nhưng lại không thể đè nén nổi thất vọng ưu sầu trong lòng? Nàng chỉ là người bình thường. Vưu Phương Ngâm ước chừng là nghe không hiểu nàng đang nói gì, chỉ biết mở to đôi mắt nhìn nàng. Khương Tuyết Ninh càng nhìn càng thất vọng. Khác quá xa. Nàng vốn muốn nói rất nhiều lại nói không nên lời. Trong lòng cất giấu trăm ngàn tâm sự, cũng không thổ lộ ra được, nhất thời nén lại trong lòng.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

“Đường nhi.” Khương Tuyết Ninh nghĩ nghĩ, gọi Đường nhi đến, “Có mang tiền không? Cho ta.” Đường nhi liền lấy hầu bao ra, bên trong có chút ngân phiếu, ba tấm trăm lượng, năm tấm mười lượng, còn có chút bạc vụn. Đây là để dự phòng trên đường hồi phủ cô nương muốn mua đồ. Nàng nhìn Khương Tuyết Ninh, chần chờ một lát, vẫn đưa ra. Khương Tuyết Ninh mở ra nhìn thoáng qua, liền đặt trên bàn, nói: “Ngươi và ta cũng coi như có duyên, tiền này ngươi cầm đi, về thu thập một cỗ quan tài mà an táng di nương ngươi. Phần dư, ngươi giữ lại dùng mà sống.”

Vưu Phương Ngâm không biết nàng làm sao biết chuyện của di nương, hốc mắt liền đỏ, đột nhiên khóc lên. Chỉ là há miệng nhưng không phát ra âm thanh gì, nước mắt cứ lã chã rơi, càng khiến người ta thấy tê tâm liệt phế. Nàng vẫn không dám khóc to. Dù sao chỉ là di nương trong phủ mất đi, lại còn tự mình treo cổ...

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy nơi đây ngột ngạt, với Vưu Phương Ngâm nàng không có gì để nói, ngồi một hồi, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ là mới đi tới cửa thì dừng lại, nàng một tay vịn khung cửa, ngoái nhìn, thản nhiên nói: " Buổi sáng ba ngày sau, chợ phía đông bên ngoài hội quán Giang Chiết sẽ có thương nhân Hứa Văn Ích bán một lô tơ sống, ngươi nếu còn tiền, lại không muốn tiếp tục như vậy, có thể đi nói giá mua thấp xuống một chút, nửa tháng sau có thể bán được giá gấp ba. Nếu cẩn thận chi tiêu, cũng đủ để ngươi sống một thời gian."

Năm đó món tiền đầu tiên của Vưu Phương Ngâm rất không dễ dàng, nàng ấy liều mạng mượn tiền bên ngoài. Chỉ là nàng dám nghĩ dám làm, cuối cùng cũng có được. Vưu Phương Ngâm này lại như tượng gỗ, tính tình nhu nhược, kiến thức nông cạn, đầu óc cũng không giống có thể tính toán. Thủ đoạn cùng tầm mắt của Vưu Phương Ngâm kiếp trước, đến nàng còn không học được, Vưu Phương Ngâm này làm sao có thể đây? Khương Tuyết Ninh chỉ điểm như vậy, bất quá chỉ để không thẹn với lòng thôi. Nàng không cho rằng nàng ấy có thể làm ra cái gì. Nói xong, liền quay người, kêu Đường nhi, rời khỏi khóa viện.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Vưu Phương Ngâm hai mắt đẫm lệ mơ hồ nhìn nàng đi xa dần, sau đó cúi đầu xuống, nhìn hầu bao trong lòng bàn tay, chậm rãi siết chặt.

Chương 14: Thẩm Chỉ Y

Lúc Khương Tuyết Ninh trở về phòng khách, trên đường gặp tỷ muội Vưu thị vội vàng chạy đi xử lý việc kia. Hiển nhiên các nàng cũng đã biết tin Khương Tuyết Ninh là khách nhân lại nhúng tay vào chuyện trong phủ các nàng, vừa có "Thù cũ" lúc trước trong khách sảnh, vừa có "Thù mới" trước mắt, đôi mắt Vưu Nguyệt nhìn chằm chằm nàng, tựa như có thể phun ra lửa. Đến Vưu Sương sắc mặt cũng không tính là tốt, chỉ nhàn nhạt chào nàng. Khương Tuyết Ninh cũng ứng phó lấy lệ. Cùng hai tỷ muội Thanh Viễn bá phủ kết cừu oán thì kết, nàng không mấy để ý. Thiên hạ có ai lại sợ bị một con kiến hận chứ?

Sau khi nàng trở về phòng khách, tin Vưu Phương Ngâm "Rơi xuống nước" đã truyền khắp, nhưng vì không biết tình hình cụ thể, cho nên lời đồn còn thêm mắm dặm muối rất khoa trương.

Có người nói là nha hoàn trong phủ, không chịu nổi gia chủ làm nhục mới nhảy xuống hồ;

Có người lại nói là cô nương đứng đắn, di nương vừa mất, nên nhất thời nghĩ quẩn;

Đương nhiên, lan truyền rộng rãi nhất là câu Khương Tuyết Ninh mới nói kia: Cô nương này là thứ xuất tiểu thư Vưu phủ, bị ác bộc khi nhục, chỉ sợ chuyện "Rơi xuống nước" không đơn giản như vậy...

Bởi vì lúc trước Yến Lâm tìm nàng nói chuyện, rất nhiều thế gia tiểu thư bên trong phòng khách ngày thường đều gò bó theo khuôn phép lần đầu nhìn thấy công khai "Hẹn hò" như vậy, nên sau khi Khương Tuyết Ninh đi liền chỉ trích nàng rất nhiều. Vả lại mọi người vốn đều có chút tâm tư với Yến Lâm. Ai nghĩ đến nửa đường vọt ra một

Khương nhị cô nương, mà Yến Thế tử trước quán lễ đã công khai như vậy tức là hôn lễ này đã chắc đến bảy tám phần. Thật là khiến người người ghen tị.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Nhưng ngay sau đó liền xảy ra chuyện Vưu Phương Ngâm rơi xuống nước. Thế gia tiểu thư thời gian rảnh rỗi rất nhiều, sao có thể chống lại được sức hấp dẫn của bát quái chứ? Vừa vặn chủ nhà đi xử lý sự tình, có vài người liền thừa cơ tiến tới bên cạnh Khương Tuyết Ninh nghe ngóng. Khương Tuyết Ninh chỉ nói những chuyện chính mình nhìn thấy, không thêm mắm thêm muối, cũng không nói bớt nửa phần.

Chỉ chốc lát sau, tỷ muội Vưu thị trở về, chỉ nói là một thứ nữ trong phủ vô ý trượt chân rơi xuống nước, may là nhóm bà tử phát hiện sớm, cứu được, hiện đã tìm đại phu đến xem, không đáng ngại. Trên mặt đám người này đương nhiên đều là bộ dáng "Người không sao là tốt rồi". Những thế gia này tiểu thư này đã nghe Khương Tuyết Ninh nói qua một phen, trong nhà ai không có chút chuyện bẩn thỉu? Có một số việc nghe xong liền hiểu rõ, trong lòng căn bản lười tin chuyện ma quỷ tỷ muội Vưu thị bịa ra, chỉ là dù sao các nàng là chủ nhà, mặt mũi vẫn phải giữ cho. Về phần chờ yến hội kết thúc, về nhà muốn nói sao, đó là chuyện của các nàng.

Tiếp theo là ngọ yến, thưởng cúc, làm thơ vẽ tranh. Khương Tuyết Ninh thực cảm thấy nhàm chán. Nếu không phải Yến Lâm mới nói buổi chiều chờ hắn để tối cùng đi xem hội đèn lồng, sợ rằng nàng gặp Vưu Phương Ngâm xong đã đi về rồi. Nửa canh giờ cuối cùng, nàng chỉ ngồi bên cạnh nhìn mấy thế gia tiểu thư vũ văn lộng mặc, trên mỗi trang giấy Tuyên tỉ mỉ vẽ hoa cúc muôn hình muôn vẻ. Một lát nữa đợi bọn họ tìm ra khôi thủ, yến tiệc này coi như kết thúc.

Nhưng không ai ngờ, lúc yến tiệc sắp hết, một tiếng thông truyền vang lên: "Lạc Dương trưởng công chúa đến!" Trưởng công chúa? Trong sảnh tất cả mọi người đều kinh hãi, còn chưa kịp nhìn đã hoang mang rối loạn hành lễ: "Cung nghênh trưởng công chúa!" Khi

Khương Tuyết Ninh nghe thấy một tiếng này, mí mắt nhảy một cái, nội tâm thầm hận mình không sớm rời tiệc. Nhưng nghĩ lại, mình bây giờ đang bận nữ trang. Thế là lại cưỡng ép buông lỏng thần kinh đang căng như dây đàn, lặng lẽ trong góc cùng đám người hành lễ, đầu cúi xuống thật thấp.

Trong sảnh yên tĩnh chỉ nghe tiếng bước chân nhỏ nhẹ, còn có thanh âm những chiếc vòng đụng nhau kêu đinh đang của nữ tử quý tộc. Rất nhanh, đám người nghe trên đỉnh đầu vang lên: "Không cần đa lễ, bản công chúa cùng A Xu chỉ là nghe nói yến hội Thanh Viễn bá phủ chưa hết, thuận đường đến xem một chút thôi, bình thân đi."

Từng chữ từng chữ, như tiếng châu trên khay ngọc. Lại giống như tiên nhạc, phảng phất từ trời vọng xuống. Đám người nghe được thanh âm này, liền nhịn không được mà nghĩ, có được giọng nói đẹp đẽ êm dịu bực này thì Lạc Dương trưởng công chúa phải xinh đẹp mỹ lệ đến thế nào nữa.

Thân phận thế gia tiểu thư dù quý trọng nhưng lại chưa bao giờ ra vào cung đình, nên phần lớn trước nay chưa từng gặp công chúa, sau khi bình thân đều giương mắt dò xét. Nhưng mà, khi nhìn thấy vị công chúa này, trong nháy mắt, tất cả mọi người sững sờ một chút, ánh mắt trồi lên mấy phần bất thường, có chút thương hại, nội tâm nói thầm một tiếng: "Đáng tiếc."

Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y chính là con của hiền hoàng quý phi – sủng phi của tiên đế sinh ra, từ nhỏ nhận hết sủng ái, cẩm y ngọc thực, làn da non mịn tuyết trắng, ngũ quan lại kế thừa sự tinh xảo của hoàng quý phi, rực rỡ mà tươi đẹp, lúc cười lên còn có lúm đồng tiền nhỏ ngọt ngào, khiến người nhìn liền sinh lòng vui vẻ. Nhưng dưới đuôi mắt trái nửa tấc lại có một vết sẹo. Dù vết sẹo nhạt cũng không quá dài, nhưng trên gương mặt không tì vết lại rất chướng mắt, khó lòng bỏ qua. Gương mặt xinh đẹp bị vết sẹo này phá hủy, khiến lòng người không khỏi tiếc than "Minh châu bị nứt, mỹ ngọc còn khe". Dù đã dùng son phấn che lên cũng có thể thấy rõ. Giọng nói trong trẻo lại không đi cùng gương mặt tuyệt mỹ đoan

trang.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Khương Tuyết Ninh biết, vết sẹo trên mặt Lạc Dương trưởng công chúa, chính là hai mươi năm trước lúc Bình Nam vương cử binh mưu phản xâm chiếm kinh thành để lại, khi đó nàng mới sinh không lâu, bị phản quân đoạt từ tay nhũ mẫu làm con tin, dùng chủy thủ rạch lên mặt nàng, bức hoàng tộc ra ngoài. Về sau cứu binh về tới, đánh hạ phản loạn, bảo vệ triều đình. Thẩm Chỉ Y là công chúa cao quý đương nhiên bình yên vô sự, nhưng trên mặt vĩnh viễn lưu lại vết sẹo này. Dù hai mươi năm trôi qua, người từng trải trên triều đình, trong hoàng cung, nhìn vết sẹo trên mặt nàng, đều sẽ nhớ lại một trận biến loạn khiến cung đình thấm đẫm máu tươi —— Vết sẹo này của Lạc Dương trưởng công chúa, là sỉ nhục mà Bình Nam vương mưu nghịch khi đó để lại trên cả một triều đại!

Cũng vì nguyên nhân đó, đương kim thánh thượng phá lệ sủng ái vị muội muội này. Bất kỳ yêu cầu gì của Thẩm Chỉ Y, chỉ cần không liên quan đến tồn vong của quốc gia xã tắc, hắn đều thỏa mãn. Dù nàng muốn hái sao trên trời, Thẩm Lang cũng sai người tới hái thử.

Thẩm Chỉ Y lớn lên trong cung, từ nhỏ đã thấy qua vô số ánh mắt khi nhìn vết sẹo trên mặt nàng, có thương hại, có thương yêu, có mỉa mai, thậm chí nàng ngẫu nhiên sẽ thấy cả tiếng lòng các cung nhân dung mạo tầm thường: Công chúa cao cao tại thượng thì sao? Bị vết sẹo này hủy dung, thì đến cung nhân nàng cũng không bằng.

Lúc còn nhỏ nàng còn không hiểu hàm nghĩa những ánh mắt này. Dần dần lớn lên, nàng hiểu ra lại vì giận mà hận, vì hận mà buồn. Thử hỏi nữ tử khắp thiên hạ, có ai thực sự không quan tâm dung mạo mình?

Thẩm Chỉ Y quét mắt nhìn, ánh mắt dò xét của đám người nàng đều thấy rõ, chỉ có một người cúi đầu đứng yên trong góc vẫn chưa từng ngẩng lên. Thật lạ. Trong cung, nàng đã quen bị người khác nhìn như vậy, lúc này dù cảm thấy đáy lòng khó chịu, nhưng cũng không

phát tác, chỉ lãnh đạm nói: “Các ngươi tiếp tục vẽ tranh là được rồi.”

Tất cả mọi người bị ánh mắt nàng quét tới đều kinh ngạc giật mình, vội vàng cúi đầu. Công chúa đã lên tiếng, các nàng không dám phản bác. Thế là mỗi người về vị trí ban đầu, nên vẽ tranh thì vẽ tranh, nên làm thơ thì làm thơ.

Khương Tuyết Ninh cũng nhẹ nhàng nhẹ nhàng thở ra, lui về muốn tiếp tục làm người vô hình. Nàng còn chưa kịp ngồi xuống, Thẩm Chỉ Y đã đến trước mặt nàng, nói: “Ngươi chính là Khương Tuyết Ninh a? Ngẩng đầu lên.” “...” Thật không biết vị tổ tông này vì sao lại chú ý tới mình!

Khương Tuyết Ninh bây giờ cũng không phải hoàng hậu, so với địa vị công chúa, bất quá chỉ là tiểu thư nhà đại thần vô cùng bình thường, chênh lệch thân phận địa vị nên không thể làm trái, theo lời ngẩng đầu lên. Trong chớp nhoáng này, đáy mắt Thẩm Chỉ Y xẹt qua kinh diễm không chút nào che giấu, một lúc sau, lại biến thành một bi thương cùng hâm mộ, nhẹ nhàng nói: “Ta hôm nay là vì ngươi mà tới.” Mí mắt Khương Tuyết Ninh lại bắt đầu cuồng loạn. Thẩm Chỉ Y lại nói: “Khó trách Yến Lâm bất trị kia lại bị ngươi hàng phục, đẹp đến ta cũng rung động, thực khiến người ta hâm mộ...”

Nàng hôm nay tới Thành quốc công phủ dự tiệc mới nghe nói huynh trưởng nàng – Thẩm Giới đi Thanh Viễn bá phủ. Thẩm Chỉ Y vốn thân thiết với vị ca ca tính tình ôn hòa dễ chịu này, lúc sau mới biết Yến Lâm chơi với nàng từ nhỏ cũng ở bên kia, nên hỏi thăm. Thế mới biết, Thẩm Giới là vì Yến Lâm mới đi Thanh Viễn bá phủ, mà Yến Lâm lại là vì tiểu thư quan gia nào đó mà đi. Đến lúc này nàng rất hiếu kỳ. Thấy yến hội Thành quốc công phủ kết thúc, liền kéo Thành quốc công phủ đại tiểu thư Tiêu Xu cùng tới xem, “Khương nhị cô nương” trong truyền thuyết này đến cùng là thần thánh phương nào.

Thẩm Chỉ Y biết tính tình Yến Lâm, tới bây giờ không hứng thú với nữ nhân. Nếu có thể khiến hắn nhìn trúng, tất nhiên có chỗ hơn

người. Cho nên vừa rồi quét mắt xem xétngười duy nhất cúi thấp đầu liền bị nàng chú ý tới, đến gần gọi nàng ngẩng đầu lên, quả thật là Khương nhị cô nương kia, khuôn mặt xinh đẹp vô song, có chút lạnh nhạt lại diễm lệ khiến người nhìn một lần khó quên.

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh lại kêu thảm thiết "Nghiệt duyên gì đây a", nghe ý tứ Thẩm Chỉ Y tựa như là vì Yến Lâm mới đến nhìn nàng, nên nàng không muốn gặp rồi cũng phải gặp.

Vận mệnh tương lai của Lạc Dương trưởng công chúa, nàng biết rõ. Dũng Nghị hầu phủ Vốn chấp chưởng binh quyền bị liên luỵ bản án cũ Bình Nam vương lưu vong, không quá hai tháng, Thát Đát phương bắc liền ngo ngoe muốn gây chiến, tân vương kế vị muốn cầu hôn công chúa Đại Càn làm vương phi, hoàng đế lại không dùng Dũng Nghị hầu phủ lần nữa, liền đưa Lạc Dương trưởng công chúa đi hòa thân. Bốn năm sau, Thát Đát nghỉ ngơi dưỡng sức xong, triệt để cử binh xâm chiếm. Cả triều văn võ chỉ đón về quan tài của công chúa.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Khi đó hoàng đế đã là Thẩm Giới. Hắn cực kỳ bi ai, lúc này mới lật lại bản án năm đó của Dũng Nghị hầu phủ, sửa lại án sai, dùng lại Yến Lâm lúc đó đã lưu vong bốn năm. Yến Lâm có được cơ hội, dẫn binh dẹp loạn, tru diệt Thát Đát, khiến địch nhân nửa bước cũng không dám vượt qua Quốc thổ Đại Càn, được phong tướng quân, chưởng Hổ Phù, trở về kinh thành.

Về sau, chính là "kiếp nạn" của Khương Tuyết Ninh.

Nàng nhớ tới lúc các nàng mới gặp kiếp trước, nàng giả nam trang, thấy Thẩm Chỉ Y quá để ý vết sẹo trên mặt, thế là lấy bút người ta dùng để vẽ lên hoa đăng, chấm phấn màu đào, vì nàng tô lên che đi vết sẹo dưới mắt trái. Thẩm Chỉ Y lúc đó tưởng nàng là nam tử, liền nảy sinh tình cảm. Về sau biết nàng là nữ tử, trong lòng liền có khúc mắc.

Nhưng trước khi lên đường đi Thát Đát hòa thân, nàng ấy đặc biệt mời nàng tới, trang điểm lên lại như lần đầu gặp mặt kể cả chấm màu đào kia, sau đó lẳng lặng ngồi trước gương, nhìn dung nhan kiều diễm, hai dòng nước mắt chảy dài trên gò má.

Sau đó, Khương Tuyết Ninh đã từng nhiều lần tự hỏi: Nếu quay lại lúc ấy, người sẽ vẫn vì nàng mà vẽ lên vết sẹo kia sao? Lúc ấy không có đáp án. Nàng nghĩ là mình sẽ không. Nhưng hôm nay, đến khi Thẩm Chỉ Y lại một lần nữa sống sờ sờ đứng trước mặt nàng, nàng thật sự có được cơ hội như vậy, Khương Tuyết Ninh mới phát hiện, đáp án của nàng là: Ta vẫn sẽ làm.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

“Công chúa điện hạ vốn là thiên tư quốc sắc, là viên minh châu sáng chói nhất Đại Càn, Tuyết Ninh làm sao sánh bằng?” Nàng ngước mắt nhìn, có chút cười lên, “Ngài vốn không nên hâm mộ thần nữ.” Lời này nghe như nhắm mắt lấy lòng. Thẩm Chỉ Y khi nghe câu đầu trong nháy mắt là chán ghét. Nhưng khi chạm đến ánh mắt của nàng ấy, lại phát hiện những lời này mười phần nghiêm túc cùng trịnh trọng, nhất thời ngơ ngác.

Khương Tuyết Ninh liền quay người, từ một bức họa trên bàn, nhẹ nhàng nhấc lên một cây bút lông cừu, nhẹ nhàng chấm một điểm phấn đào nhàn nhạt, nói một tiếng “Mạo phạm”, sau đó liền bước tới, nhẹ tô lên vết sẹo dưới mắt trái của Thẩm Chỉ Y. Vết sẹo vốn chói mắt nhất thời lại như một vệt phấn hình trăng non, như một cánh hoa rơi xuống.

Đợi đến lúc nàng lui ra, cung nhân đi theo Thẩm Chỉ Y trầm thấp hô một tiếng, trong mắt lộ ra kinh diễm.

Khương Tuyết Ninh nói: “Có một vết thương, nếu điện hạ quá để ý trước mặt người khác, thì người người đều biết đây là điểm yếu của người, họ sẽ đâm vào đó mà làm tổn thương người; nhưng nếu điện hạ bày ra trước mặt, không quan tâm, hoặc giả vờ như không quan tâm, người khác đâu biết được mà làm tổn thương ngài. Vết sẹo của

ngài, vốn là vinh quang của vương triều, hà tất phải hổ thẹn?”

Thẩm Chỉ Y triệt để ngây ngẩn cả người. Từ xưa tới nay chưa từng có ai to gan nói với nàng như vậy, rõ ràng rất ngay thẳng sắc bén, lại tựa như một cơn gió thoảng, như dòng nước trong, lướt qua nội tâm, xoa dịu vết thương của nàng. Nàng nhìn chăm chú vị Khương nhị cô nương lần đầu gặp mặt, trước mắt.

Khương Tuyết Ninh vẽ xong, liền cảm giác trong lòng thoải mái, nghĩ lại: Mặc dù gặp lại Lạc Dương trưởng công chúa, nhưng đời này còn không biết Tạ Nguy đối phó nàng thế nào, nếu có thể nịnh bợ được công chúa điện hạ, dù Tạ Nguy muốn động thủ cũng phải cân nhắc một chút. Chuyện này thật không có gì không tốt. Chỉ là lúc nàng nhìn lại, thấy ánh mắt chăm chú của Thẩm Chỉ Y, đột nhiên da đầu tê rần! Ánh mắt này... Tại sao không khác gì kiếp trước?! Nàng vô ý thức cúi đầu nhìn trang phục của mình: Đây là trang phục nữ nhân mà. Nhưng vì sao ánh mắt này...

Trong chớp mắt, trong đầu Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên có một ý niệm trước đó chưa từng, đến mức khiến toàn thân nàng run lên, nổi da gà —— Ai nói, Lạc Dương trưởng công chúa kiếp trước nhất định bởi vì nàng nữ giả nam trang, nghĩ lầm nàng là nam tử, mới trời xui đất khiến yêu thương nàng? Cùng một tình huống, chưa hẳn không thể có cách lý giải khác—— Đó chính là, thấy nàng mặc nam trang, lại cả người âm nhu nữ khí, nên thân cận với nàng, chỉ là trưởng công chúa chưa hẳn hiểu được!

Nếu là như vậy... Tay Khương Tuyết Ninh còn cầm bút vẽ chưa buông, liền cứng ngắc. Trong chớp nhoáng đón lấy ánh mắt chăm chú của Thẩm Chỉ Y, cả người nàng như bị sét đánh, trong đầu trống rỗng chỉ xuất hiện ba chữ —— Xong đời rồi.

Chương 15: Chu Dần Chi

Tỉnh táo. Tỉnh táo lại. Khương Tuyết Ninh ép mình tạm thời không được nghĩ quá nhiều, loại ánh mắt lần đầu gặp mặt này, chỉ là khởi đầu thôi. Nam tử nhìn nữ tử mình thích, ánh mắt rất dễ nhận biết. Bởi vì ngoài yêu thương, luôn xen lẫn ít nhiều dục vọng. Còn nữ tử nhìn nữ tử mình thích, không xen lẫn dục vọng, so với nhìn một bằng hữu mười phần thân mật cũng không khác biệt quá lớn. Nàng là vì kiếp trước để lại bóng ma tâm lý nên có chút sợ bóng sợ gió thôi.

Sau đó, Khương Tuyết Ninh trấn định lại. Một phen nội tâm xoay chuyển nhưng trên mặt nàng vẫn là sóng yên biển lặng. Thẩm Chỉ Y dù đứng rất gần, lại không biết nội tâm nàng ấy có bao nhiêu suy nghĩ hoang đường, chỉ gọi cung nhân cầm tới một tấm gương nhỏ bằng bàn tay, lúc nhìn chấm màu như cánh hoa đào trên mặt, ánh mắt lấp lóe, đã động dung mấy phần. Lúc nàng mới gặp Khương Tuyết Ninh, quả thực vì dung mạo mà kinh ngạc, nên nghĩ rằng Yến Lâm thích nàng chỉ vì nhan sắc; nhưng qua hai ba câu nói kia, vị Khương nhị cô nương này lại khiến nàng nhìn thấy một mặt hoàn toàn khác với tiểu thư khuê các bình thường. Tiểu thư khuê các nào trong kinh có thể nói ra những lời này?

Nàng cùng Yến Lâm chơi đùa từ nhỏ đến lớn, nghĩ lại, hắn chưa từng bị sắc đẹp mê hoặc, Khương nhị cô nương này có gì đáng quý nên hắn mới thích. Thẩm Chỉ Y đến gần, cười, kéo tay Khương Tuyết Ninh: “Ngươi nói chuyện thật làm người khác yêu mến, khó trách Yến Lâm thích ngươi, ngay cả ta cũng muốn thích ngươi nữa.”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Nàng nói chưa dứt lời, Khương Tuyết Ninh suýt run chân quỳ xuống.

Tinh thần như cây cung bị kéo căng muốn gãy đôi, cố nén rút tay về, nàng triệt để thu liễm thần sắc tự nhiên lúc trước, tỏ ra kinh sợ, nói: "Thần nữ không biết giữ miệng, nói hươu nói vượn, xin công chúa chớ trách." Thẩm Chỉ Y thấy nàng bỗng nhiên tỏ ra như vậy, không còn chút nào thần thái cùng phong hoa lúc nàng giơ bút vẽ, khẽ nhíu mi, liền muốn nói gì đó.

Lúc này bên cạnh lại có người nói: "Điện hạ làm nàng sợ." Thẩm Chỉ Y quay đầu nhìn lại. Người nói chuyện là một nữ tử trang phục lộng lẫy, lúc trước vẫn luôn đứng bên cạnh Thẩm Chỉ Y, bàn về khí phái toàn thân chỉ thua Thẩm Chỉ Y một chút. Y phục đều dùng gấm Tứ Xuyên thượng hạn, mạt ngạch khảm minh châu trên trán đã có giá trị không nhỏ, chớ nói chi vòng dương chi bạch ngọc trên cổ tay kia, gần như không chút tạp sắc. Mi viễn sơn, mắt phượng. Tóc như suối, má như tuyết. Dù không phải như tướng mạo Khương Tuyết Ninh nhìn lần đầu liền muốn ghen ghét, nhưng trong khách sảnh này cũng tuyệt đối là rực rỡ, càng không cần phải nói đến khí chất kiêu ngạo, bên môi dù tươi cười, lại có cảm giác không giận tự uy. Vừa nhìn đã biết đây là người có thực lực. Khương Tuyết Ninh nhận ra đây là đại tiểu thư Thành quốc công phủ Tiêu Xu. Nói rõ hơn —— Đây là đại tiểu thư Thành quốc công phủ Tiêu thị kiếp trước cơ hồ bị Tạ Nguy thảm sát diệt tộc.

Nàng vẫn đứng bên cạnh nhìn, lúc này mới lên tiếng. Chỉ là Thẩm Chỉ Y nghe xong có chút bất mãn. Tiêu Xu liền cười, phe phẩy quạt trong tay, nhìn Khương Tuyết Ninh, lại hạ giọng nói mấy câu bên tai Thẩm Chỉ Y. Thẩm Chỉ Y nghe xong, đôi mắt liền xẹt qua mấy phần vui thích, vết sẹo dưới mắt trái lại tô lên thành cánh hoa, nên nhất thời gương mặt như bừng sáng lên. Nàng cười vỗ tay nói: "Chủ ý này thật hay." Liền nói với Khương Tuyết Ninh: "Hôm nay nhiều người không tiện, ngày khác ta lại tới tìm ngươi."

Khương Tuyết Ninh không nghe thấy Tiêu Xu nói gì với Thẩm Chỉ Y, nhưng đáy lòng ẩn ẩn mấy phần bất an: Phải biết nàng kiếp trước với Tiêu Xu không cùng lập trường, hai người cùng tuổi. Nàng gả cho Thẩm Giới lúc hắn còn là Lâm Truy vương, Thẩm Giới đăng cơ

thì thuận thế phong làm hoàng hậu; Tiêu Xu là về sau mới vào cung, nhờ nhà ngoại Thành quốc công phủ trợ lực, lại là biểu muội của Thẩm Giới, rất nhanh phong hoàng quý phi, còn cùng nàng giải quyết lục cung. Sau đó cũng vì xuất thân Tiêu thị nên kết cục của nàng không tốt. Nhưng lúc này, sự tồn tại của Tiêu Xu, vẫn khiến Khương Tuyết Ninh có mấy phần kiêng kị. Nàng cung kính trả lời Thẩm Chỉ Y "Vâng", với Tiêu Xu lại chỉ nhàn nhạt gật đầu —— Tuyệt không muốn có chút quan hệ nào với Tiêu thị. Kẻo tương lai Tạ Nguy lại giết người không thèm nháy mắt.

Tiêu Xu lớn lên ở quốc công phủ, những gì đã nghe nhìn học được tuyệt đối không ít, chỉ từ một động tác nho nhỏ này của Khương Tuyết Ninh, liền dễ dang cảm nhận được sự lạnh nhạt. Có chút ý tứ a. Tiêu Xu không biểu hiện gì, chỉ ý vị thâm trường nhìn Khương Tuyết Ninh, lôi kéo Thẩm Chỉ Y rời đi.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Bởi vì yến hội Thanh Viễn bá phủ bên này đã tới hồi kết, lại vừa vặn có đại tiểu thư quốc công phủ cùng trưởng công chúa đương triều đến, Vưu Sương, Vưu Nguyệt tỷ muội nắm lấy thời cơ, lại mời hai người làm bình phán, chọn ra khôi thủ làm thơ, vẽ tranh của yến tiệc thưởng cúc hôm nay. Tiêu Xu thi họa đều tốt, liền nhìn qua từng cái, lại cùng Thẩm Chỉ Y thảo luận một phen. Cuối cùng Thẩm Chỉ Y chọn « Sấu cúc đồ » (Tranh hoa cúc nhỏ gầy?) của Vưu Nguyệt đạt khôi thủ họa cúc, chọn « Trùng dương kí tư tình» (Trùng dương gửi gắm tư tình) của tiểu thư Phàn gia chưởng viện Hàn Lâm viện đạt khôi thủ thơ cúc. Phàn gia tiểu thư dòng dõi thi thư, tính ổn trọng; nhưng Vưu Nguyệt nhiều năm khổ luyện cuối cùng cũng có hồi báo, lại còn được Lạc Dương trưởng công chúa khâm điểm, nhất thời hớn hở ra mặt, mừng muốn rơi nước mắt.

Khương Tuyết Ninh không vẽ, cũng không viết, từ đầu đến cuối thờ ơ lạnh nhạt, thấy đã gần kết thúc, chờ Thẩm Chỉ Y cùng Tiêu Xu rời đi, nàng liền cáo từ.

*

Lúc dìu nàng lên xe ngựa, Đường nhi cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Cô nương, đi tới chỗ hẹn sao?” Khương Tuyết Ninh nhìn sắc trời tính canh giờ một chút, vừa rồi lúc phòng khách bên này kết thúc, thủy tạ bên trong vẫn náo nhiệt, Yến Lâm chắc chưa ra ngay được. Thế là nàng nhất thời nhớ tới một chuyện. Nàng nói: “Đi Tà Nhai Hồ Đồng.” (Là hẻm nhỏ trong đường bên cạnh? Ta chưa tìm ra từ thích hợp nên tạm để Hán Việt, nàng nào biết từ thích hợp thì comment nhắc ta nhé).

Chu Dần Chi ở Tà Nhai Hồ Đồng. Ngõ này cách Tử Cấm thành hơi xa, cho nên rất nhiều đại thần vào triều hoặc vào cung thường xuyên, sẽ không chọn xây phủ ở đây, cho nên trong ngõ phần lớn là quan lại nhỏ. Chu Dần Chi làm quan trễ, tiền tài đều đung để khơi thông trên dưới, chuẩn bị quan hệ, nên không có tiền dư mà mua phủ đệ. Lúc Khương Tuyết Ninh tới Tà Nhai Hồ Đồng, chỉ thấy hai cánh cửa sơn đen, hai cái vòng bằng đồng cũ kĩ, phía trên treo bảng chỉ có hai chữ “Chu phủ” đơn giản, thật có chút keo kiệt.

Nàng để Đường nhi tiến đến gõ cửa. Ngay lập tức có giọng nữ truyền ra: “Tới đây.” Sau đó là tiếng đẩy chốt cửa, “Lẹt kẹt” cửa mở ra, một gương mặt thanh tú từ bên trong nhìn ra, thấy Đường nhi, lại nhìn thấy Khương Tuyết Ninh phía sau, chỉ cảm thấy ăn mặc dù không hoa lệ, nhưng thân phận có vẻ không đơn giản, nhất thời có chút chần chờ: “Ngài là?” Khương Tuyết Ninh không đáp, lại hỏi: “Chu đại nhân không ở nhà sao?” Nữ tử kia nói: “Sáng nay đại nhân đã đi vệ sở (chỗ bảo vệ?), không biết khi nào trở về. Cô nương nếu có việc gấp, không ngại vào viện ngồi chờ, nô sai người đi truyền lời. Chỉ là đại nhân có trở về hay không, nô thực không biết.”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Khương Tuyết Ninh không tính tới chuyện mình phải chờ, nhưng đã tới rồi, không lẽ lại về tay không? Nàng suy nghĩ một lát, liền gật đầu. Nữ tử mở cửa, lùi hai bước, mời nàng cùng nha hoàn vào, vào một tiểu viện không lớn, gọi tiểu đồng trong viện, nói: “Nam Châu, đi vệ

sở tìm đại nhân một chuyến, nói trong nhà khách tới, có việc gấp cần tìm." Tiểu đồng tên là Nam Châu kia buông cái chổi xuống đi ra ngoài. Khương Tuyết Ninh nhíu mi nghĩ một chút, gọi hắn lại, nói: "Không cần, nói với hắn, con ngựa quý hắn nuôi bệnh gần chết rồi, để hắn về xem thử." Nam Châu mờ mịt, nhìn nữ tử kia. Nữ tử kia không biết thân phận Khương Tuyết Ninh, nhưng nhìn nàng không giống như đến trả thù, lại sợ lỡ việc của đại nhân, cho nên tuy có chần chờ, cuối cùng vẫn nhẹ gật đầu, nói: "Cứ báo như vậy." Nam Châu mới chạy đi.

Viện này không lớn, tổng cộng chỉ có bốn năm gian phòng, tiếp khách ở phòng chính. Nữ tử kia là "Yêu nương", là tỳ nữ Chu Dần Chi mua về. Nàng mời Khương Tuyết Ninh ngồi xuống, pha trà dâng lên, có lẽ là lần đầu thấy nhân vật lớn, có chút không biết làm thế nào cùng tự ti mặc cảm, chỉ nói: "Là trà mới năm nay, chỉ là không được tốt, xin ngài rộng lượng."

Khương Tuyết Ninh kiếp trước có nghe nói về Yêu nương. Nàng là một trong số ít cơ thiếp được Chu Dần Chi sủng ái nhiều năm. Cũng có người nói, là người hắn yêu. Thì ra sớm như vậy đã theo hắn, cũng coi như bầu bạn từ thuở hàn vi, khó trách ngày sau cho dù sủng cơ mỹ thiếp thành đàn, cũng chưa từng đối xử lạnh nhạt với thiếp thất tư sắc thường thường này.

Khương Tuyết Ninh nói: "Không sao, ta ngồi một chút, nếu đại nhân nhà ngươi không về, ta sẽ đi sớm." Nàng bưng trà lên nhấp một miếng. Trà Đông Đỉnh, nhưng nhấp vào hơi chát lại có chút đắng. Những năm đó nàng ở trong cung, khẩu vị đã bị nuông chiều nên phẩm vị cao, nàng cũng không miễn cưỡng mình, chỉ nhấp một chút rồi đặt xuống.

Đợi chừng chưa tới ba khắc, nghe thấy đầu hẻm có tiếng bước chân dồn dập. Yêu nương ra mở cửa nghênh đón. Chu Dần Chi mặc trang phục Cẩm Y vệ bách hộ màu đen thêu mây chìm, viện này nhỏ hẹp cũng không che chắn, nên vừa nhìn đã thấy Khương Tuyết Ninh ngồi trong nhà, ánh mắt lóe lên. Hắn đi vào phòng. Yêu nương đi theo

hắn. Hắn lại quay đầu lại nói: “Ngươi đi xuống đi.” Yêu nương nhất thời giật mình, nhìn Khương Tuyết Ninh một chút, cũng không dám nói gì: “Vậy đại nhân có việc thì gọi nô.”

Chu Dần Chi lúc này mới tiến tới nghiêm túc khom người thi lễ với Khương Tuyết Ninh: “Lần trước nhị cô nương cho mời, Chu mỗ có việc, đi không từ giã, thất lễ rồi. Hôm nay lại để cô nương tự mình đến đây, thỉnh cô nương thứ tội.” Người này khá cao nên dù đứng ngoài bệ vẫn thấy căn phòng này hơi thấp. Khương Tuyết Ninh ngước mắt dò xét hắn, chỉ nói: “Ngươi trở về thật nhanh.” “Vệ sở may mà hiện tại không có việc gì, vốn cũng sắp trở về.”

Thật ra, vệ sở suốt ngày bận bịu bao chuyện ngổn ngang. Lúc Nam Châu tìm đến, hắn đang nghe chuyện Chu thiên hộ với hình khoa cấp sự trung Trương Già kia, nghe Nam Châu nói ngựa hắn bệnh, trong lòng liền thấy bất thường. Sáng sớm lúc đến vệ sở, hắn vừa tự mình cho ngựa ăn cũng không thấy ngựa bệnh. Thế là biết có chuyện. Hắn tỏ vẻ lo lắng, nói với trưởng quan một tiếng, vội vàng chạy về. Trên đường hỏi Nam Châu, quả nhiên là Khương Tuyết Ninh đến.

Chu Dần Chi là kẻ tự đắc lại có tham vọng nhưng trước mặt Khương Tuyết Ninh nữ lưu yếu đuối, thần sắc cũng không có mấy phần kiêu căng, ngược lại có chút khiêm tốn cẩn thận: “Chỉ là qua hai ngày nữa, nếu cô nương không tới tìm tại hạ, tại hạ cũng sẽ tới tìm cô nương.” Khương Tuyết Ninh đã đoán là vậy, lại ra vẻ kinh ngạc: “A?” Chu Dần Chi nhân tiện nói: “Gần đây Cẩm Y vệ Chu thiên hộ bắt tội phạm không tìm hình khoa ký, nên bị cấp sự trung Trương Già thượng tấu vạch tội, còn công bố theo luật nghiêm trị. Chu thiên hộ dù trong triều có chút quan hệ, nhưng chuyện này không tiện nói giúp, Trương Già kia như thế nào còn không biết, nhưng Chu thiên hộ này chức vụ đã khó bảo toàn. Như thế là vị trí này bị trống. Nhưng Chu mỗ người nghèo thế mỏng, đã không có tiền bạc khơi thông, lại không người bề trên trợ giúp, cho nên vốn định mặt dày mày dạn đến nhờ nhị cô nương tương trợ.”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Hắn đã muốn leo lên vị trí này từ lâu, quanh đi quẩn lại vẫn dính dáng tới Trương Già. Nàng biết chuyện kiếp trước của Trương Già thực không nhiều, cũng không biết hắn lần này vượt qua thế nào. Khương Tuyết Ninh khép mắt hờ. Lúc tới, nàng vốn đã tính toán ký càng, chỉ là không nghĩ tới Chu Dần Chi ngay thẳng như thế, mở miệng trước. Bất quá cũng tốt, nàng đỡ tốn nước miếng. Nghĩ vậy, nàng nói: "Ngươi định nhờ ta tiến cử ngươi với Yến Lâm sao?"

Chu Dần Chi ngồi phía dưới, đôi mắt sắc bén như chim ưng, xẹt qua một sợi u quang, chỉ nói: "Dũng Nghị hầu phủ có khả năng cùng Tiêu thị sánh vai, trong triều lời nói rất có trọng lượng. Cô nương lại cùng thế tử giao hảo, thế tử năm nay cũng sắp quán lễ. Nếu ta có thể được thế tử coi trọng, tương lai cũng có thể vì cô nương mà tận lực." Này rõ ràng là nói tận lực chuyện nàng về sau gả tới Dũng Nghị hầu phủ.

Kiếp trước Chu Dần Chi đề xuất thỉnh cầu như vậy, là bởi vì nàng muốn tra thân phận Thẩm Giới, cũng nghĩ đến Chu Dần Chi có thể làm việc cho mình nên mới giúp hắn. Nhưng đời này nàng đã biết thân phận Thẩm Giới, tự nhiên không cần nữa. Chỉ là... Khương Tuyết Ninh nhìn hắn, chậm rãi cười một tiếng: "Phụ thân ta là Hộ bộ thị lang, dù không chấp chưởng Lại bộ, nhưng cũng trong lục bộ, nếu ngươi chỉ cần vị trí thiên hộ, cầu phụ thân ta là được, tại sao lại thông qua ta nhờ Yến thế tử. Ta rất hiếu kỳ, vì cái gì đây?"

Chu Dần Chi nghe nàng nói, trong lòng bỗng có chút không trả lời nổi —— Nhị cô nương từ khi nào biết nhiều chuyện triều đình như vậy? Nàng ngày xưa tính nết bị chiều quá mà hư, suốt ngày chỉ theo Yến thế tử quậy phá. Hắn nhìn qua Khương Tuyết Ninh, nhất thời không trả lời. Khương Tuyết Ninh lại nói: "Muốn ta tiến cử ngươi với Yến Lâm, chưa chắc không thể. Nhưng ta có một vấn đề muốn hỏi trước. Đây cũng là mục đích ta tới lần này." Chu Dần Chi bất động thanh sắc: "Cô nương xin hỏi." Khương Tuyết Ninh nói: "Chu thiên hộ còn chưa bị xử phạt, ngươi đã vội vã nhờ ta tiến cử với Yến Lâm, ngoại trừ muốn vị trí thiên hộ, chỉ sợ còn có Cẩm Y vệ tra bản án cũ Bình Nam vương, muốn ngươi xâm nhập Dũng Nghị hầu phủ tra rõ ràng?"

“Két!” Một tiếng bén nhọn lại chói tai, lông tơ toàn thân Chu Dần Chi dựng lên, giật mình đứng dậy, khiến cái ghế trượt dài trên sàn. Hắn căng thẳng, nhìn chằm chằm Khương Tuyết Ninh. Trong ánh mắt hoàn toàn không thể tin được! Phải biết chuyện này hai ngày trước hắn mới nghe thấy phong thanh, hôm nay trưởng quan vệ sở vừa gọi hắn vào phân phó, vốn là cơ mật trong cơ mật, hắn còn chưa nói với bất kỳ ai! Nhưng bây giờ một câu Khương Tuyết Ninh đã nói toạc ra! Nàng từ đâu biết được?!

Khương Tuyết Ninh nhìn Chu Dần Chi phản ứng mãnh liệt như thế, sao còn không biết mình đoán trúng rồi? Nàng nhất thời bi ai. Khó trách kiếp trước kết cục Chu Dần Chi thê thảm như vậy. Dũng Nghị hầu phủ bị liên luỵ trong án cũ Bình Nam vương mưu phản, xét nhà lưu vong, chắc chắn có liên quan tới hắn. Khó trách về sau Tạ Nguy xử hắn vạn tiễn xuyên tâm mà chết, còn muốn cắt đầu hắn treo ở cửa cung... Mà con rắn độc này là năm đó nàng dẫn tới chỗ Yến Lâm. Khương Tuyết Ninh nhắm mắt lại, nói: “Chu Dần Chi, ngươi nếu muốn sống, ta chỉ cho ngươi. Án này rất lớn, tuyệt đối đừng liên luỵ quá sâu. Thành công có lẽ một bước lên mây, hiển hách một thời; Sau đó chỉ sợ ngươi đầu một nơi thân một nẻo, chết không có chỗ chôn!”

*

Sao khi Khương Tuyết Ninh cùng Chu Dần Chi ngả bài, lại nói với hắn nửa khắc mới đi. Sắc trời không còn sớm, nàng sợ Yến Lâm chờ lâu.

Sau khi nàng rời đi, Chu Dần Chi ngồi bên trong, mặt mày âm trầm, thật lâu không cử động. Đến khi Yêu nương tiến đến, bị sắc mặt hắn như vậy hù sợ: “Đại nhân, ngài, ngài sao rồi?” Chu Dần Chi không đáp. Hắn chuyển mắt, nhìn quanh khu nhà nhỏ này. Một góc viện là chuồng ngựa, một con ngựa đỏ thẫm thượng đẳng đang cúi đầu ăn cỏ. Đây là con ngựa Chu Dần Chi mua lúc lên chức Cẩm Y vệ bách hộ hai năm trước, mỗi ngày đều tự mình cho ăn một lần, lại dẫn nó ra

ngoài kinh đô rong ruổi. Hắn nhìn một hồi, liền đứng dậy đi qua, vuốt ve bờm xinh đẹp của nó. Con ngựa nhận biết chủ nhân, thân mật cọ vào lòng bàn tay hắn. Yêu nương đứng dưới mái hiên nhìn thấy Chu Dần Chi bất ngờ rút thanh đao bên hông ra, nhất thời liền kêu lên một tiếng sợ hãi. “Phốc phốc ——” Lúc mũi đao sắc bén xuyên thấu qua cổ ngựa, một tiếng vang trầm trầm. Con ngựa bị đau lập tức giơ vó đá ngã chuồng ngựa, lại bị Chu Dần Chi gắt gao đè đầu xuống, máu tươi phun tới tung tóe đầy người Chu Dần Chi. Nhưng mà một đao kia vừa hung ác vừa chuẩn, nó giãy dụa một hồi liền ngã gục.

Chu Dần Chi lúc này như có chút kiệt sức, nửa quỳ trong vũng máu, một tay nắm chặt chuôi đao dính máu, một tay nhẹ nhàng phủ lên đầu ngựa, chăm chú nhìn nó tắt thở, chậm rãi nói: “Nhớ kỹ, hôm nay không có ai tới, là ngựa của ta bị bệnh.”

Vũ: Tối nay ta làm xong sớm, tự thưởng cho mình một chút. Truyện này mỗi chương dài khủng khiếp, lúc đầu làm, ta có chút ngán, cơ mà giờ ta đã dần bị tình tiết thu hút, mỗi ngày đều muốn biết diễn biến tiếp theo (haha). Ta ngủ trước. Mỗi ngày sẽ lên một chương, trễ nhất 12h đêm. Ta sẽ cố gắng kiên trì. Ngủ ngon.

Chương 16: Bị tập kích

Kiếp trước, Chu Dần Chi "tra ra" Dũng Nghị hầu phủ. Về sau Thẩm Giới đăng cơ sửa lại án sai của Dũng Nghị hầu phủ. Sau đó Chu Dần Chi bị Tạ Nguy loạn tiễn bắn chết treo đầu ở cửa cung. Bởi vậy có thể thấy được, hắn tuyệt đối đã động tay động chân.

Người này một lòng hướng về quyền thế cùng địa vị, vì đạt được thành mục đích luôn không từ thủ đoạn, nhưng làm việc vốn cẩn thận, giọt nước không lọt, khó mà bị người ta tóm lấy sai lầm. Đây là nguyên nhân Khương Tuyết Ninh kiếp trước dùng hắn rất thuận tay. Chỉ là đời này nàng không muốn vào cung nữa, nếu dính dáng tới hắn, không khác bảo hổ lột da. Nhưng hắn là kẻ duy nhất nàng biết có liên can đến chuyện Dũng nghị hầu phủ bị liên lụy vào án cũ Bình Nam Vương, còn có Tạ Nguy chẳng biết lúc nào sẽ thủ tiêu nàng, dù không muốn liên hệ cũng phải liên hệ. Chỉ mong đời này có thể bỏ qua hết thảy nhiễu loạn, có được "Tự do" như Vưu Phương Ngâm từng nói. Nội tâm nàng thở dài, nói: "Đi Tầng Tiêu lâu."

*

Lúc này trời đã sẩm tối.

Cuối thu rồi cũng không còn thấy hồng nhạn nữa. Mấy kẻ uống rượu ở Tầng Tiêu lâu cũng thưa thớt. Hình bộ thị lang Trần Doanh mới thăng chức nửa năm trước vuốt vuốt ly rượu, nhàn tản nói: "Cẩm Y vệ từ trước đến nay chỉ nghe thánh thượng điều khiển, muốn điều tra Dũng Nghị hầu phủ chỉ sợ cũng là ý tứ thánh thượng. Những dư nghiệt của Bình Nam vương đã bị giam ở đại lao Hình bộ mấy ngày, thẩm không ra cái gì, hôm nay lại đặc biệt gọi ta tới giày vò một phen, xem có thể nạy ra được gì không. Thiếu sư đại nhân, ngài thường ở

gần thánh thượng, có thể chỉ điểm hạ quan, thánh thượng muốn tra gì từ bọn hắn?" *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Trần Doanh nổi danh ác quan những năm gần đây, thủ đoạn dùng hình tra tấn phạm nhân mười phần tàn khốc, thậm chí cực kỳ tàn ác. Nhưng cũng bởi vậy phá được mấy án lớn, chiến tích ở địa phương không tệ. Trong này còn có án lớn phản loạn ở phân đà Giang Tô. Chỉ là hắn cũng để ý phỏng đoán tâm tư người bề trên. Ngay dưới mắt thiên tử làm việc, có đôi khi chân tướng là gì không quan trọng, quan trọng là hoàng đế muốn nghe gì.

Người ngồi đối diện hắn hôm nay không nhật giảng, cũng không tiến cung, cho nên chỉ mặc một thân áo bào rộng rãi màu trắng, không đeo bất kỳ vật thừa nào, thậm chí trên đầu cũng chỉ có một cây trâm bằng gỗ đàn hương màu đen đơn giản. Lúc này cũng không ngẩng đầu nhìn Trần Doanh.

Trên bàn có đặt một cây đàn mới chế tác, đã qua mười một khâu, sơn sáng như gương, nhạn đã lắp đủ, mà hắn thì cúi đầu, chăm chú lắp dây đàn từng dây từng dây một. Ánh mắt Trần Doanh lấp lóe, lại nói: "Vị thánh thượng này, nhìn thì khoan hậu, nhưng Trần mỗ cảm thấy, thánh thượng đa nghi quá nặng." Tạ Nguy xỏ xong dây thứ nhất, sau đó quấn quanh vài vòng ở đầu căng dây. Trần Doanh nhịn không được dò xét thần sắc hắn: "Như thiếu sư đại nhân, nói thế nào cũng là công thần phụ tá thánh thượng đăng cơ năm đó a? Nhưng bây giờ chỉ phong ngài một chức 'Thiếu sư' không thực quyền gì, còn không phải 'Thái sư', thực là có thực lực đế sư nhưng không có danh hào. Còn Viên Cơ hòa thượng ngồi mát ăn bát vàng kia, thánh thượng phong hắn là quốc sư, còn để hắn chấp chưởng Lễ bộ, ngang mức thượng thư. Trần mỗ nếu có một hai phần mười năng lực của ngài, hẳn sẽ không chấp nhận được chuyện hoang đường như thế. Thiếu sư đại nhân thật sự không có nửa phần bất bình sao?"

Ngón tay Tạ Nguy trời sinh để đánh đàn. Móng tay sạch sẽ trong

suốt, ôn nhuận. Hắn không dừng động tác xuyên dây đàn chỉ nói: "Trần thị lang nói cẩn thận. Thánh thượng chính là cửu ngũ chí tôn, tâm tư thiên tử sao có thể ngông cuồng ước đoán? Huống chi Nguy chỉ là thư sinh, chỉ biết đánh trận trên giấy. Viên Cơ đại sư ngày xưa lúc thánh thượng còn ẩn giấu, cùng Nguy đàm đạo Phật học, tuyệt không phải hư danh. Thánh thượng phong làm quốc sư, tự có đạo lý. Lôi đình mưa móc, đều là quân ân, dựa vào đâu mà bất bình?"

Trần Doanh cười một tiếng, tựa hồ xem thường: "Công bằng triều chính trong lòng hiểu là được. Ngài liền chỉ điểm ta, người này, hạ quan nên thẩm án ra như thế nào?" Tạ Nguy nói: "Nên làm sao thì cứ làm như vậy." Trần Doanh nhíu mày: "Nếu muốn cũng thẩm không ra thì sao?" Tạ Nguy nói: "Trần đại nhân thẩm không ra, tự nhiên sẽ có cái đại nhân có thể thẩm ra để thay thế." Trần Doanh run lên trong lòng đã có tính toán, liền buông ly rượu xuống, vái chào: "Tạ tiên sinh chỉ điểm." Tạ Nguy tiếp tục vùi đầu xuyên dây đàn, ngẫu nhiên nhẹ nhàng gảy thử âm một chút. Tầng lâu thỉnh thoảng vang lên tiếng đàn thưa thớt.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Mặt trời lặn dần về phía tây phủ lên hắn thêm một tầng hào quang nhu hòa, lại không thể che nổi nửa phần nhan sắc, chỉ kéo dần bóng hắn về phía sau. Trần Doanh biết cây đàn này hắn đã làm ba năm nay, cực kỳ trân trọng, tới lúc hắn lên dây đàn mà để hắn nể mặt nói dăm ba câu như vậy đã là quá tốt, hắn hiểu nên cảm tạ rồi cáo từ, đi xuống lầu.

Sau khi Trần Doanh đi, Kiếm Thư vẫn ôm kiếm đứng ở một bên, lông mày nhíu chặt, hắn tuy có khuôn mặt thiếu niên nhưng lại không xúc động, suy nghĩ một phen, mới chần chờ nói: "Tiên sinh, tùy ý để bọn hắn tra sao?" Tạ Nguy nói: "Không có Trần Doanh cũng sẽ có người khác." Kiếm Thư trầm mặc.

Một lúc sau, có tiểu nhị dưới lầu đi lên bưng mâm son đầy rượu thịt: "Tiên sinh, đồ ngài gọi đến rồi." Kiếm Thư nói: " Tiên sinh chúng ta chưa từng gọi đồ?" Tiểu nhị kia kinh ngạc: "Không phải vị vừa đi

xuống kia gọi giùm sao?" Tiểu nhị này bộ dáng bình thường, lại rất lạ mặt, lúc nói chuyện thì mang theo một chút khẩu âm Ngô Việt. Tầng Tiêu lâu từ khi nào có tiểu nhị như thế? Kiếm Thư cảm giác không thích hợp, đột ngột nhướng mày, rút kiếm ra khỏi vỏ, quát to một tiếng: "Tiên sinh cẩn thận!"

"Soạt!" Lúc Kiếm Thư lên tiếng, "Tiểu nhị" này liền biết mình đã bại lộ, gương mặt giả vờ thuần thiện lấy lòng lập tức biến thành dữ tợn hung ác, lại hất mâm son đầy rượu thịt tới Kiếm Thư, từ khay nhỏ lấy ra một thanh đoản đao một thước rưỡi đánh thẳng tới Tạ Nguy! "Chịu chết đi!"

Tạ Nguy vừa ôm đàn đứng dậy, đoản đao đã chém tới, chỉ nghe "Tranh" một tiếng, bốn dây đàn mới xỏ xong, đã bị đao chém đứt! Trên thân đàn cũng có một vết đao! Hắn mới còn thần sắc bình thản ấm áp, lập tức băng lãnh.

*

Tà Nhai Hồ Đồng cách Tầng Tiêu lâu không quá xa, Khương Tuyết Ninh nghĩ Yến Lâm chắc cũng đến rồi, nên dặn dừng xe bên đường phía đối diện, lại phân phó xa phu vào trong trong mời người. Nàng hoàn toàn không ngờ, xa phu mới rời đi, đã có một bóng đen từ bên ngoài xông vào!*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Chỉ thấy lưỡi đao sáng lóe lên, đoản đao đã đặt trên cổ nàng. Đường nhi trong xe còn không kịp kêu lên đã bị người này bổ vào phần gáy một chưởng, mất đi tri giác, ngã xuống bên chân Khương Tuyết Ninh! Giờ khắc này, cảm nhận được hơi lạnh trên cổ, trong đầu Khương Tuyết Ninh chỉ có một suy nghĩ —— Đáng chém ngàn đao! Họ Tạ kia quả nhiên muốn giết bản cung diệt khẩu!

Nhưng mà rất nhanh, nàng liền ý thức được tình huống bất thường: Trong lầu đối diện tựa hồ có tiếng hò hét, lại có người kêu lục soát trong ngoài, lại thêm một hồi tiếng bước chân hỗn loạn. Có người

bẩm nói, không tìm thấy người. Khương Tuyết Ninh không nhìn thấy người bắt mình ra sao, chỉ cảm giác tay cầm đao có run rẩy rất nhỏ, như mới trải qua một trận kịch chiến, lại như đang rất căng thẳng.

Rất nhanh, có tiếng bước chân gần tới xe ngựa. Một người dừng lại trước xe. Khương Tuyết Ninh nghe âm thanh kia nói: "Trong xe là Ninh nhị cô nương?" Chỉ có Tạ Nguy gọi nàng là "Ninh nhị cô nương", dù không nhận ra giọng nói này, nàng cũng biết kẻ đó là ai!

Nhất thời phải nghĩ lại. Người gác đao trên cổ nàng phân nửa là thích khách; Tạ Nguy muốn bắt người này; Đối phương không động thủ, chắc là nhìn xe ngựa mà đoán thân phận nàng không tầm thường, muốn giữ nàng làm con tin; Trong xe nàng bị người ta cầm đao uy hiếp, nhưng mà… Ngoài xe thì là ma quỷ đáng sợ! Tình hình này đáng sợ nhiều so với lúc Tạ Nguy đơn thuần sai người giết nàng diệt khẩu! Bởi vì Tạ Nguy hoàn toàn có thể lấy lý do tru sát thích khách hoặc loạn đảng giết luôn nàng, sau đó đổ tội cho loạn đảng; hoặc là tùy ý để đối phương cưỡng ép nàng làm con tin lại không đáp ứng bất kỳ điều kiện nào, chờ thích khách giết chết nàng! Như thế thì không cần phải giấu diếm hay giải thích gì thêm. So ra đây là kiểu chết khiến thiên hạ bớt lo nhất, Tạ Nguy cũng không bị trách móc gì, nhiều lắm là nói một câu "Lực bất tòng tâm".

Khương Tuyết Ninh nghĩ vậy, liền tê cả da đầu, cũng không dám quay đầu nhìn thích khách cầm đao kia, đối phương huých nàng một cái, nàng giật mình thanh âm run rẩy nói: "Là ta." Tạ Nguy lại nói: "Chỉ một mình ngươi?" Khương Tuyết Ninh không đoán được ý thích khách, không dám trả lời. Thích khách kia lại âm u cười một tiếng: "Đương nhiên không chỉ một mình nàng."

Lúc nãy người bên cạnh Tạ Nguy phản ứng quá nhanh khiến hắn hành thích thất bại, lấp tức nhiều người bao vây hắn, không nghĩ họ Tạ ra ngoài lại có không ít người âm thầm bảo vệ. Hắn bất đắc dĩ bỏ chạy, cũng chỉ có xe ngựa này có thể ẩn thân. Tạ Nguy đã có thể phụ tá cẩu hoàng đế không tài đức đăng cơ, tất nhiên có năng lực, đoán được hắn trên xe cũng không lạ, cho nên hắn cũng không cần che

giấu. Bất ngờ là hắn mơ hồ nhận ra Tạ Nguy quen cô nương trong xe này. Như thế, liền có chuyện để nói.

Cầm đao đẩy đẩy cổ Khương Tuyết Ninh, hắn hỏi nàng: "Ngươi quen họ Tạ kia?" So với vị bên ngoài, thích khách này kỳ thật không phải nguy hiểm nhất. Khương Tuyết Ninh đã sơ hở một lần trước mặt Tạ Nguy, rất sợ lần này hắn lại nhìn ra manh mối thừa cơ hại chết nàng, nên càng thêm sợ hãi, run rẩy nói: "B, biết. Bốn năm trước ta đã cứu mạng Tạ tiên sinh. Dù không biết tráng sĩ là thần thánh phương nào, nhưng chuyện gì cũng từ từ, xin chớ xúc động…"

Lời này không chỉ nhằm vào thích khách, còn nói với Tạ Nguy. Kiếp trước, thời khắc cuối cùng, vì bảo vệ Trương Già, trả lại danh dự một đời cho hắn, mới dùng tới ân tình nhiều năm trước; nhưng bây giờ trùng sinh trở về mới mấy ngày? Biết rõ chuyện một đời, thông minh thêm một đời… Vậy mà, phải dùng tới ân cứu mạng này sớm như vậy!

Tạ Nguy đứng ngoài xe, cách người bên trong màn xe rủ xuống. Nghe thấy thích khách kia nói, hắn cũng không bất ngờ. Ngược lại nghe lý do thoái thác của Khương Tuyết Ninh mi mắt hắn hơi động, có chút ý tứ sâu xa.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Xung quanh vắng lặng, người đi đường đã chạy hết, chỉ còn sát khí quanh quẩn. Kiếm Thư mặt lạnh lùng nhìn trong xe. Tạ Nguy lại nhìn thiếu niên mang ống tên đứng bên cạnh, hơi phẩy tay, ra hiệu hắn đi, sau đó mới nói: "Không sai. Ninh nhị cô nương có ân cứu mạng, phụ thân nàng còn cùng Nguy giao hảo. Tráng sĩ bất mãn với triều đình, cũng coi là chuyện đại sự thiên hạ; bây giờ cưỡng ép một cô nương không hiểu thế sự, không ngại tổn thương người vô tội sao. Bắt nghịch đảng cùng cứu ân nhân, Nguy đương nhiên chọn cái sau. Nghĩ đến các hạ cũng không muốn mất mạng ở đây, nếu các hạ nguyện thả Ninh nhị cô nương, tại hạ có thể sai người mang tới lệnh bài để họ mở cửa thành, đưa các hạ bình yên rời kinh."

Nói bậy nói bạ! Khương Tuyết Ninh một chữ cũng không tin. Chỉ là nàng bị khống chế, không thể tùy tiện mở miệng. Mà trước mặt Tạ Nguy, cũng không dám nói ra câu này. Thích khách kia lại không ngờ vận khí mình tốt như vậy, tùy tiện xông lên xe ngựa lại trúng ân nhân cứu mạng của Tạ Nguy, thế là cười lớn một tiếng: "Xem ra là ông trời chiếu cố, muốn cho ta đường sống. Chỉ nghe người nói Tạ thiếu sư dốc lòng học đạo, không gần nữ sắc, không ngờ cũng biết thương hương tiếc ngọc. Ngươi đã nói đây là ân nhân cứu mạng ngươi, muốn nàng bình an, đơn giản thôi, không bằng ngươi thay nàng! Ta mang ngươi rời thành,không tốt hơn sao? Nếu không…" Thanh âm hắn dừng lại, đột nhiên âm tàn đến cực điểm. "Lão tử liền cứa một đao!"

Khương Tuyết Ninh đổ mồ hôi lạnh, nội tâm mắng to thích khách ngu xuẩn này! Ngươi chưa nghe nói dù là Bình Nam vương nghịch đảng hay phiên quân loạn lạc đều thất bại trong tay Tạ Nguy sao, mà óc heo nhà ngươi còn kém xa không biết bao nhiêu dặm nữa! Lời Tạ Nguy nói mà dám tin? Còn định dùng nàng để uy hiếp, đòi Tạ Nguy thay nàng làm con tin! Tạ Nguy mà chịu, nàng lấy đầu mình xuống xách đi chơi!

Bên ngoài đều trầm mặc. Thích khách không kiên nhẫn: "Ta đếm chục tiếng, ngươi còn không có cân nhắc xong —— "

"Không cần đếm." Tạ Nguy nhàn nhạt ngắt lời hắn. Tim Khương Tuyết Ninh muốn vọt tới cổ họng. Lại nghe hắn nói: "Thỉnh các hạ đưa Ninh nhị cô nương ra, ta thay nàng." Khương Tuyết Ninh: "…" Mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, thích khách cực kỳ vui mừng, đế sư Tạ Nguy trong truyền thuyết cũng có lúc hồ đồ, muốn cứu người còn bàn điều kiện với hắn. Thật ra một khi hành động, hắn không hy vọng còn sống trở về. Để Tạ Nguy thay nữ nhân này chỉ để tranh thủ tới gần thừa cơ giết hắn (Tạ Nguy) mới là mục đích thực sự!

"Ngươi kéo rèm ra." Hắn ra lệnh cho Khương Tuyết Ninh, đao gác ở cổ nàng cũng không bỏ xuống. Khương Tuyết Ninh chậm rãi nghiêng về phía trước vươn tay ra nhấc màn xe lên. Sắc trời ửng đỏ lập tức

ùa vào. Nàng nhìn thấy Tạ Nguy đứng cách xe nàng ba trượng, mi dài đạm mạc, hai mắt sâu tĩnh lặng, một thân áo dài rộng không nhiễm bụi trần. Ngũ quan đẹp đến cực điểm, khiến mọi người lần đầu gặp, chú ý tới vĩnh viễn sẽ là một thân khí độ vững chãi như núi cao sừng sững, trầm ổn mà thong dong, lại ẩn giấu ba phần nặng nề. Khiến người nhớ tới núi cao, nhớ tới biển cả, nhớ tới thánh nhân thời cổ trong thơ văn, hoặc là ẩn sĩ trong núi Thải Vi. Ánh mắt của hắn vượt qua hư không rơi trên người nàng, bình thản mà sâu xa.

Khương Tuyết Ninh lại rùng mình. Nàng sực nhớ: bên người Tạ Nguy ngoại trừ một kiếm khách tên là Kiếm Thư, còn có một kẻ không thích nói chuyện thông thạo cung tiễn, lệ bất hư phát (không bao giờ trượt)! Quét mắt xem xét, bên ngoài là Tầng Tiêu lâu cao cao… Chỉ sợ, lúc thích khách ra khỏi xe ngựa chính là lúc hắn chết! Chỉ là không biết, Tạ Nguy có mười phần "Thuận tiện" xử lý nàng hay không…

Thích khách sau lưng nàng cũng nhìn thoáng qua, nói với Tạ Nguy: "Bảo người của ngươi lui ra ba mươi trượng!" Một đám người cầm đao kiếm đều nhìn Tạ Nguy. Tạ Nguy khoát tay cho bọn họ lui lại, sau đó nhìn thích khách nói: "Xin các hạ yên tâm, Nguy không dám đem tính mệnh ân nhân cùng ái nữ của bằng hữu đặt vào hiểm cảnh, quân tử nhất ngôn, nếu các hạ chịu thả người, tuyệt đối không tổn hại đến tính mạng các hạ."*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Đám người lui lại, chỉ còn mình Tạ Nguy. Thích khách nói: "Ngươi tới đây." Tạ Nguy tiến tới. Đến khi cách xe ngựa chỉ còn sáu thước, thích khách kia mới nói hắn dừng lại, sau đó đẩy Khương Tuyết Ninh một cái. Khương Tuyết Ninh thật sự không muốn xuống, có trời mới biết xuống dưới xong có phải sẽ bị một mũi tên xuyên qua đầu nàng. Nhưng đao ngay trên cổ, không xuống cũng phải xuống.

Thích khách kia mang theo nàng, chậm rãi tới gần Tạ Nguy. Toàn thân Khương Tuyết Ninh đều đang phát run. Nàng cảm thấy Diêm vương đã gõ cửa rồi. Đột nhiên, lúc tới gần Tạ Nguy, thích khách kia

đẩy nàng, giơ đao chém tới Tạ Nguy!

Tạ Nguy sắc mặt không đổi. Trong khoảnh khắc, Khương Tuyết Ninh cảm thấy đó là cơ hội tốt, lập tức không chút do dự nhào tới chỗ Tạ Nguy—— nàng không tin, có Tạ Nguy, tên thiện xạ kia còn dám bắn nàng! Một cỗ mùi hương nhàn nhạt ùa tới, Tạ Nguy tính được hành động của thích khách, lại không tính được Khương Tuyết Ninh sẽ "nhào" tới như vậy, nhất thời khóe mắt cũng hẹp lại, may mà hắn phản ứng không chậm, kịp giơ tay ra một tay đỡ nàng, một tay giữ khoảng cách trước khi nàng đụng phải! Đồng thời, không trung "Sưu" một tiếng, trong không khí tĩnh lặng mà nguy hiểm phảng phất có tiếng dây cung vang vọng khoan thai quanh quẩn! Từ trên Tầng Tiêu Lâu có một mũi tên như chớp giật bắn tới!

Giờ khắc này con ngươi Khương Tuyết Ninh co lại, nghĩ rằng mình sắp chết.

Nhưng một khắc, liền có một mảng trắng lóa như tuyết ngăn trước mắt nàng. Là Tạ Nguy đưa tay áo rộng ngăn nàng lại. Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình, không nhìn thấy phía trước. Trong tai chỉ nghe tiếng mũi tên xuyên xương sọ người vang lên, tựa như xuyên qua một quả dưa hấu. Tiếp theo liền thấy máu tươi bắn tung tóe, rơi trên ống tay áo sạch sẽ kia. Nhìn thấy mà giật mình!

Đao của thích khách chỉ cách Tạ Nguy hai ba tấc, vẻ dữ tợn trên mặt còn chưa biến mất, một mũi tên cắm ở mi tâm hắn, xuyên qua xương sọ, mũi tên xuyên ra sau đầu! Đủ để thấy người bắn tên dùng lực đạo kinh khủng bực nào! Hắn bị một mũi tên này thì ngã xuống, đáy mắt còn mang mấy phần không dám tin. Tạ Nguy lại mặt đầy lạnh lùng, chỉ nhìn một chút, sau đó nới lỏng tay vịn Khương Tuyết Ninh, cũng thả tay kia xuống.

Chính Khương Tuyết Ninh đứng vững vàng, không có tay áo che, nàng mới nhìn rõ, thích khách kia đã mất mạng dưới mũi tên. Lại nhìn lên Tầng Tiêu lâu bên cạnh, một thiếu niên mặc áo lam đeo túi đựng tên ở bên cạnh lan can đã thu hồi cung, lui vào bóng tối bên

trong. Trên mặt đất đỏ máu bắn tung toé, có máu tươi cũng có óc. Nếu không phải Tạ Nguy nâng tay áo lên che, những thứ này tất nhiên dính đầy người nàng. Khương Tuyết Ninh đứng ở một bên, chỉ ngửi mùi máu tươi, cảm giác buồn nôn, sắc mặt trắng bệch, thế là quay đi không dám nhìn nữa.

Mấy hộ vệ lùi lại lúc nãy vội vàng chạy lại. Có người xem xét tên thích khách. Kiếm Thư thì trực tiếp đi tới bên cạnh Tạ Nguy. Tay áo bên trái của Tạ Nguy đầy máu, cả bàn tay thon dài như trúc cũng dính không ít. Hắn thấy, liền lấy ra một khăn gấm sạch sẽ từ trong tay áo hai tay dâng lên: "Tiên sinh." Tạ Nguy nhận lấy, chuyển mắt, nhìn thấy tai Khương Tuyết Ninh. Hắn nhìn một lát, liền đưa khăn gấm ra.

Khương Tuyết Ninh lập tức sửng sốt. Chậm chạp đưa tay lên tai mình, chạm vào gì đó dinh dính, đưa tay nhìn thì ra máu đã bắn lên tai mình từ lúc nào. Nhất thời rùng mình. Nàng rất sợ Tạ Nguy. Nhưng mới rồi nàng nhào vào hắn không thành, cũng không có tên bắn nàng, lúc này lại thấy hắn đưa khăn gấm, thất kinh lại chuyển thành hoảng hốt. Do dự thật lâu, mi mắt run rẩy, nàng mới cẩn thận vươn tay ra, nhận khăn gấm từ tay Tạ Nguy, thấp giọng nói: "Cám ơn đại nhân." Vừa rồi là tình thế bắt buộc. Nhưng bây giờ… Bởi vì kiếp trước từng bị hắn nói "Tự trọng", cho nên nàng hết sức cẩn thận. Chỉ cầm khăn gấm, ngón tay cũng không dám chạm lên bàn tay hắn chút nào. Nhưng mà khăn gấm tơ lụa tuyết trắng mềm mại, lúc nàng lấy đi, một góc rủ xuống, vẫn như có như không trượt qua lòng bàn tay Tạ Nguy. Ngón tay thon dài của Tạ Nguy có chút co rút, đồng thời cũng nhìn thấy vết sẹo nhàn nhạt lộ ra trên cổ tay nàng, ẩn ẩn cảm thấy trong miệng đầy mùi máu tươi như năm đó.

Hắn thu tay lại, chắp sau lưng nắm chặt. Lúc này, mới nhìn chăm chú nàng nói: "Khiến Ninh nhị cô nương sợ hãi rồi." Khương Tuyết Ninh lau đi vết máu trên tai. Khăn gấm trắng đã nhiễm vết máu. Nàng cụp mắt: "May mà gặp được đại nhân, tin rằng ngài tất có biện pháp cứu giúp, cho nên không sao."*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

“Phải không?” Nhìn nàng lau vết máu, siết chặt khăn gấm trong tay, Tạ Nguy đưa tay ra, thản nhiên nói, “Lúc nãy nghe Ninh nhị cô nương trong xe nhắc tới ân cứu mạng, lại giống như sợ Nguy ngồi yên không cứu, xem ra là Nguy đa tâm.” Khương Tuyết Ninh nghe thế suýt nữa bị dọa hồn bay phách lạc, cố gắng trấn định nói: “Thích khách hỏi ta ta không dám không đáp, nhất thời không biết làm sao, lại sợ hắn cảm thấy ta bình thường thì tùy ý giết ta, là, là ta nói sai sao?”

Nói xong nàng mới nhìn thấy hắn đưa tay, thế là vội vàng đưa khăn gấm ra. Tạ Nguy nhận lại khăn gấm, liền dùng khăn tay dính máu đó, chậm rãi cẩn thận lau sạch tay trái dính đầy máu tươi, thu ánh mắt, không nói nữa. Trầm mặc làm trong lòng Khương Tuyết Ninh bồn chồn. Kiếm Thư thấy thế, nhìn Tạ Nguy một chút, im lặng cất đi chiếc khăn gấm khác vừa đưa ra.

Chốc lát sau, có người đến báo: “Thiếu sư đại nhân, Yến thế tử từ đầu phố đang đến.” Động tác lau của Tạ Nguy dừng lại, ngẩng đầu nhìn Khương Tuyết Ninh một chút, nhân tiện nói: “Kiếm Thư, đưa Ninh nhị cô nương về.” Kiếm Thư đáp: “Vâng.” Khương Tuyết Ninh nín thở ngưng thần, thi lễ với Tạ Nguy, cũng không dám hỏi nha hoàn trong xe nàng ra sao, chỉ đi theo Kiếm Thư đến chỗ Yến Lâm.

Sau khi hai người rời đi, Đao Cầm trên lầu đi xuống tay ôm một cây đàn. Tạ Nguy tiếp nhận, đưa tay mơn trớn dây đàn đã đứt, còn có vết đao sâu hoắm trên thân đàn, khuôn mặt không biểu lộ gì, hồi lâu mới nói: “Thi thể đưa cho Hình bộ, gọi Trần Doanh tới gặp ta.”

Vũ: Trong chương có nhắc đến đàn, từ được dùng là “cổ cầm” nhưng cổ cầm không có con nhạn, chỉ có cổ tranh có. Ta không rõ là do ta hiểu lầm hay do tác giả. Các nàng chịu khó lướt qua đoạn đó ha. Có gì sai hay lỗi chương thì comment giúp ta, ta sẽ sửa sớm. Đa tạ.

Chương 17: Hừng hực thuần túy

Yến Lâm không nghĩ tới một đám người ở Thanh Viễn bá phủ lại dây dưa lâu như thế, sau đó Thanh Viễn bá đích thân tới tìm hắn trò chuyện một hồi nữa, đến tận lúc hoàng hôn mới thoát thân được.

Vốn hắn muốn tới Tầng Tiêu lâu, nhưng vừa tới đầu phố lại phát hiện nơi này đã bị quan binh phong tỏa, hỏi ra là lúc nãy Tầng Tiêu lâu có thích khách, hành thích mệnh quan triều đình, suýt hoảng hồn. Hắn muốn đi vào, nhưng bên trong là Tạ Nguy, nên không dám lỗ mãng. May mà có người đến thông truyền, khi trở lại còn có Khương Tuyết Ninh.

"Ninh Ninh!" Nhìn thấy nàng ra, Yến Lâm gấp gáp, không quản chung quanh có người nhìn, liền kéo tay nàng, nhìn nàng từ trên xuống dưới, "Không bị thương không té ngã chỗ nào chứ?" Khương Tuyết Ninh vừa trải qua một trận kinh tâm động phách, dù đi đường, chân lại như nhũn ra, thấy Yến Lâm còn chưa phục hồi được. Chỉ đến khi nghe hắn nói, nàng mới tỉnh lại. Chỉ nói: "Không có việc gì, hữu kinh vô hiểm." Trên người dù không bị thương chỗ nào, nhưng gương mặt trắng bệch, thần sắc hốt hoảng, vừa nhìn là biết bị kinh sợ. Lông mày Yến Lâm không những không buông ra, ngược lại càng nhíu chặt. Hắn nắm chặt tay nàng, chỉ cảm thấy ngón tay nàng lạnh băng, tâm tư như bị ai bóp nghẹt, thấp giọng an ủi nàng: "Đừng sợ, đừng sợ, ta tới đây rồi. Đều tại ta không tốt, không nên nể mặt đám người ở bá phủ, không nên để ngươi đến Tầng Tiêu lâu chờ ta, như thế cũng sẽ không gặp phải thích khách..."

Khương Tuyết Ninh đâu sợ thích khách? Nàng sợ vị có vẻ ngoài như thánh nhân – đế sư Tạ Nguy kia! Nàng hồi tưởng lại đoạn đối thoại sắc bén kia, mới phát hiện, Tạ Nguy vậy mà biết quan hệ nàng với

Yến Lâm. Hạ nhân chỉ nói là Yến Lâm đến, cũng không nhắc tới nàng. Tạ Nguy lại trực tiếp nhìn nàng, sai Kiếm Thư đưa nàng ra. Cần biết nàng trước đây cùng Yến Lâm ra ngoài đều là nữ giả nam trang, chuyện cũng không nhiều người biết. Tạ Nguy làm sao biết? *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Lúc này Khương Tuyết Ninh nghĩ đến rất nhiều khả năng, có lẽ là từ Dũng Nghị hầu phủ, có lẽ là từ phụ thân nàng. Nhưng tóm lại Tạ Nguy đã biết rõ trong lòng rồi. Như vậy kiếp trước Tạ Nguy tất nhiên cũng biết. Như thế, kiếp trước Tạ Nguy vô luận thế nào đều có thái độ kính nhi viễn chi (kính cẩn nhìn từ xa, lễ độ nhưng không thân thiết) với nàng hoàn toàn có thể giải thích được: Bởi vì nàng phụ Yến Lâm, gián tiếp hại Dũng Nghị hầu phủ, thậm chí về sau còn trọng dụng Chu Dần Chi!

Khương Tuyết Ninh cảm thụ được nhiệt độ nóng bỏng lòng bàn tay, phảng phất như đáy lòng hắn hừng hực kích động, ngẩng đầu thì chạm đến đôi mắt hắn chân thành mà đầy đau lòng, nhất thời không dám nhìn thẳng. Bởi vì nàng ti tiện. Bởi vì nàng dối trá.

Yến Lâm lo lắng: “Hôm nay ngươi bị kinh sợ, nên trở về nhà sớm ngủ một giấc, dưỡng thần một chút. Hội đèn lồng chúng ta không đi nữa. Chờ lần sau, ta lại mang ngươi đi.” Vừa nói hắn liền muốn kéo nàng lên xe ngựa. Đáy lòng Khương Tuyết Ninh lại chua xót, kéo tay hắn nói: “Không, ta muốn đi.” Nàng cố nén cảm giác muốn rơi lệ, cong cong môi, tươi cười hắn với, muốn dùng cái này khiến hắn yên tâm, nói cho hắn biết mình không sao. Yến Lâm lẳng lặng nhìn nàng. Thật lâu sau, hắn mới cười lên: “Thế mà ngươi lại muốn đi a!”

Vừa dứt lời, hắn liền tiến lên một bước ôm eo nàng! Khương Tuyết Ninh sao phản ứng kịp? Mắt trợn to, không kịp khống chế, liền trầm thấp mà kinh ngạc thốt lên: “Yến Lâm!” Yến Lâm cười ha hả, cũng không giải thích, đặt nàng lên yên ngựa còn hắn ngồi ngay sau lưng nàng, một tay giữ dây cương, một tay vung roi ngựa, ôm nàng trong lòng, trực tiếp đánh ngựa rời đi!

Con ngựa tung vó chạy. Gió thu lạnh vù vù đánh vào mặt, rót vào trong vạt áo, người đi đường thưa thớt, ban công hai bên san sát nối tiếp nhau. Lưng Khương Tuyết Ninh dán vào lồng ngực thiếu niên rộng lớn bên tai nhất thời chỉ có tiếng gió cùng tiếng cười vui sướng của hắn ở sau lưng, chỉ cảm thấy trái tim so với vừa nãy gặp thích khách và Tạ Nguy còn đập kịch liệt hơn. Thật vất vả tim nàng mới chậm lại. Nhất thời nhịn không được: "Ngươi có bệnh à!" Yến Lâm cười đến toàn bộ lồng ngực đều rung động, rất khoái ý: "Ta có mà." Khương Tuyết Ninh chán nản. Yến Lâm biết nàng sợ hãi, nhưng không cho ngựa chậm lại, ngược lại còn lại thúc nó, khiến con ngựa chạy càng nhanh, chỉ hỏi nàng: "Giờ không sợ nữa?" Khương Tuyết Ninh nói thầm ta suýt chút bị hù chết, liền muốn dỗi hắn. Nhưng sắp nói ra lại giật mình.

Đúng. Từ lúc bị hắn ôm lên ngựa rồi phi nước đại, chuyện lúc nãy ở Tầng Tiêu lâu bị nàng quăng ra sau đầu, quên hết sạch sẽ. Khương Tuyết Ninh kịp phản ứng, cũng không biết nên cảm động hay nên tiếp tục mắng hắn.

Vừa lúc xuống ngựa, chân nàng mềm nhũn, để hắn vịn mới đứng vững được, lại nhìn hắn cười trộm, nàng bốc hỏa đám hắn mấy cái: "Còn cười hả? Ngươi cười lần nữa xem!" Nàng là một cô nương, đánh người căn bản không đau. Yến Lâm từ nhỏ có hơn nửa thời gian ở trong quân doanh, võ công luyện vững chắc, sao phải sợ nàng chứ? Liền đứng yên để mặc nàng đánh. Sau đó còn che ngực, giả vờ như rất đau: "Ai nha, đau đau đau, đau quá a!" Khương Tuyết Ninh trừng mắt, dứt khoát không đánh hắn nữa. Ai cũng biết hắn không đau. Thiếu niên tập võ lồng ngực rắn chắc, đánh hắn hắn không đau cũng thôi đi, mấu chốt là tay nàng đau. Dứt khoát xoay người đi vào trong hội đèn lồng náo nhiệt, nói: "Không thèm để ý ngươi." *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Yến Lâm cũng không nghĩ gì thêm, ngược lại đầy mặt tươi cười đuổi theo, chỉ lát sau liền hỏi nàng: "Bên kia có đồ chơi làm bằng đường

ngươi muốn ăn không? “Nhìn kìa, thả hoa đăng, chúng ta cũng đi thả một cái đi. “Ninh Ninh ngươi nhìn trên đầu các nàng mang cái kia thật đẹp, ta mua cho ngươi một cái. “Hoa đăng hoa đăng! “Có đoán đố đèn, nhanh, đi theo ta!”

Khương Tuyết Ninh lúc trước quả thực thích đi chơi, trùng sinh trở về, đây là lần đầu đi ra ngoài đúng nghĩa. Mới đầu còn có chút không quen, nhưng bị Yến Lâm lôi kéo, trái một câu phải một câu, chỉ một lát liền tìm lại cảm giác thời niên thiếu. Đi xuyên qua đám người, vô câu vô thúc. Đời này không có Khôn Ninh cung chật chội, rộng lớn vô biên, tùy ý nàng như cá bơi trong biển lớn. Nàng đã hiểu vì sao thuở thiếu thời lại thích đi chơi cùng Yến Lâm đến vậy ——

Nàng là hài tử trưởng thành nơi hương dã, sau khi trở về kinh thành chỉ ở trong phủ học quy củ, lo lắng cho mình không được phụ mẫu “Mới” thích, lại lo lắng bị người chế giễu không bằng tỷ tỷ lớn lên trong phủ, suốt ngày ru rú trong phủ, nhìn thấy bấy nhiêu người, cũng chỉ nhìn thấy bấy nhiêu sự, nhàm chán tới mức nào. Là Yến Lâm cho nàng cơ hội thoát khỏi hết thảy. Hắn dù tuổi nhỏ, lại theo bậc cha chú đi rất nhiều nơi, có thật nhiều kiến thức hơn người, còn mang nàng làm càn khắp kinh thành, cũng kể cho nàng nghe non sông tráng lệ mà nàng chưa từng biết, phong tục nhân tình, mọi hiếu kỳ của nàng gần như đã được hắn thỏa mãn. Mà hắn còn cho nàng tình yêu mà nàng chưa từng có. Tựa như vầng sáng rực rỡ nhất trên bầu trời. Thiếu niên tốt đẹp đáng quý, mà năm đó nàng nhẫn tâm đến mức nào mới nói với hắn những lời độc địa như vậy?

Yến Lâm dẫn nàng đi đoán đố đèn. Đoán được đố đèn phần thưởng mặc dù đều là mấy đồ chơi nhỏ không đáng tiền, nhưng thắng ở chỗ không mất tiền, cảm giác tựa như nhặt được, lúc ôm cả đống đồ chơi trong tay còn vui hơn so với lúc dùng tiền mua được.

Đầy đường đều là hoa đăng xinh đẹp. Đêm tối dần buông xuống, tất cả đèn đều phát sáng lên. Người đi bên trong như đang rong chơi giữa biển ánh sáng. Bên đường cũng có mấy người bán đồ ăn uống. Yến Lâm nhìn thấy có người bày một giỏ hạt khiếm thảo mời người

qua lại mua, liền nhớ ra Ninh Ninh có vẻ thích, nên kéo nàng đi mua. Nhiều người mua nên trong giỏ không còn bao nhiêu. Người bán rong thấy hắn áo quần tươm tất, liền cười nịnh nọt: " Hạt khiếm thảo thượng đẳng này hôm kia Tô châu vừa chở tới đây, ăn ngon lắm, người có muốn nếm một chút không?"

Hạt khiếm thảo cũng gọi là hạt súng, bình thường đều trồng ở phương nam, bởi vì bề ngoài tương tự đầu gà nên cũng gọi là kê thủ mễ, lúc ăn thì bỏ vỏ, chỉ ăn nhân bên trong. Có chút giống hạt sen.

Yến Lâm cầm mấy cái lên xem, chỉ nói: "Hai ngày này đường sông vận chuyển lương thực khó khăn, ngươi tại có thể đem hạt khiếm thảo tươi mới từ Tô châu vận tới? Dù cây vải tám trăm dặm khẩn cấp cũng không thể nhanh như vậy. Là của Thập Sát Hải phải không?" Tên hàng rong lập tức cười ngượng ngùng: "Đúng đúng, ngài đúng là hỏa nhãn kim tinh. Bất quá mùi vị cũng không kém Tô châu nha, ngài nếm thử đi!"

Yến Lâm bóc một hạt, đưa lên miệng Khương Tuyết Ninh. Khương Tuyết Ninh vô thức mở miệng. Yến Lâm liền hỏi nàng: "Ăn ngon không?" Khương Tuyết Ninh nhẹ gật đầu. Yến Lâm nói: "Chỗ còn lại đều gói cho ta đi." Hắn đưa bạc vụn, lấy vốc hạt khiếm thảo liền đi.

Khương Tuyết Ninh cả buổi vừa chơi vừa ăn, đợi đến lúc mệt rồi, Yến Lâm liền kéo nàng đến bậc thang trước mặt Bạch Quả tự ngồi nghỉ chân.

Trước chùa trồng một cây ngân hạnh. Đang cuối thu, lá cây vàng nhàn nhạt rơi đầy đất. Trong chùa các tăng nhân đã kết thúc kinh tối, trên phố xa xa vô cùng náo nhiệt, Ở đây lại nghe tiếng chuông chùa muộn bình yên mà tĩnh lặng.

Yến Lâm ngồi bên cạnh Khương Tuyết Ninh. Một số việc xảy ra ở Khương phủ mấy ngày này hắn đã nghe nói qua, chỉ cảm thấy nàng có chút thay đổi, không giống lúc trước lắm. Hắn muốn hỏi một chút. Nhưng vừa quay đầu, trông thấy nàng cũng cuộn chân ngồi trên bậc

thang, hết sức chuyên chú gặm hạt khiếm thảo cuối cùng, người ngoài tiếc ăn từng chút một, nàng có đôi khi lại ăn như gà mổ thóc. Thế là nhất thời bật cười. Có gì không giống chứ? Vẫn là Ninh Ninh của hắn. Yến Lâm cũng có chút mệt mỏi, liền nằm xuống trên bậc thang cạnh nàng, nhìn trời đêm đầy sao, cười nói với nàng: “Ninh Ninh, ta sắp tới quán lễ rồi.” *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh dừng lại, trầm mặc. Nàng không quá muốn cùng hắn nói đề tài này, vì vậy nói: “Ta có người muốn tiến cử cho ngươi.” Yến Lâm hiếu kì: “Ai nha?” Khương Tuyết Ninh nói: “Tên là Chu Dần Chi, vốn là gia nhân nhà ta, sau đi theo phụ thân làm việc, phụ thân giúp hắn có một chức nhỏ ở Cẩm Y vệ. Mấy ngày nay có chuyện của Chu Thiên hộ gì đó, hắn muốn mưu cầu chức thiên hộ đó nên nhờ ta tiến cử với ngươi.” Người này Yến Lâm có nghe nói qua. Hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Vậy ngươi ngày khác nói hắn cầm danh thiếp tới tìm ta là được.”

Với yêu cầu của nàng, chỉ cần hắn có thể làm được, trước nay đều đáp ứng. Trả lời như vậy, không khác gì kiếp trước. Khương Tuyết Ninh nhớ tới Chu Dần Chi: Nàng muốn phòng ngừa Dũng Nghị hầu phủ dẫm vào vết xe đổ kiếp trước, cũng muốn cứu Yến Lâm. Nhưng bây giờ nàng không có gì cả, chỉ có thể sử dụng người này. Nàng vẫn phải làm như vậy, nàng cũng không mấy tự tin có cứu được hắn.

Lúc này liền chậm rãi thả tay xuống. Một hạt súng tươi non bị đầu ngón tay nàng bóp lại, mi mắt nàng run lên, đột nhiên hỏi: “Yến Lâm, ngươi tốt với ta như vậy, là vì thích ta ở điểm nào?” Dung mạo của nàng mặc dù dễ nhìn, nhưng tiểu thư khuê các khác trong kinh cũng không kém; Về phần tính tình, nàng vẫn còn xảo trá nuông chiều hơn; Học thức tu dưỡng cũng bình thường đến cực điểm, mẹ ruột nàng còn đánh giá là “Không ra gì”. Lại được Yến Lâm thích.

Yến Lâm cảm thấy nàng thật ngốc, nói: ” Lần đầu tiên thấy ngươi, ta liền biết ngươi không giống những cô nương trong kinh thành khác. Một đôi mắt nhìn người rất chân thành, không biết che giấu. Muốn

liền đoạt, không vui liền không cho ai sắc mặt tốt, vui lại có thể dỗ người khác tới ngọt ngào, buồn thì trốn một góc mà khóc. Ta liền muốn có nàng, nàng vốn nên được người khác yêu thương, nếu mỗi ngày nàng đều để tâm tới ta, dùng ánh mắt mong đợi nhìn ta, yêu thương dỗ dành ta, đó là chuyện vui vẻ biết nhường nào."

Khương Tuyết Ninh trong lòng chua xót: "Thế nhưng người khác đều không thích ta. Uyển nương không thích, mẫu thân không thích, hạ nhân trong phủ không thích, những người khác trong kinh thành cũng đều không thích. Dù vậy, ngươi chưa từng nghĩ rằng ngươi thích nhầm người sao?" Yến Lâm a, ngươi có biết không —— Ta vĩnh viễn không phải tiểu cô nương chỉ cần ngươi nâng trong lòng bàn tay liền thỏa mãn. Ta sẽ lớn lên, ta sẽ xấu đi.

Yến Lâm rốt cục phát hiện trong thanh âm nàng có chút nghẹn ngào, chậm rãi từ trên bậc thang ngồi dậy, ngắm nhìn hốc mắt nàng hồng hồng, chỉ cảm thấy tim đều thắt lại, có chút khó chịu. Hắn vươn tay ra sờ lên đầu nàng. Lại cười: "Nói hươu nói vượn. Ngươi nghĩ xem, Uyển nương của ngươi kỳ thật vốn không nhất thiết để trong phủ biết ngươi cùng tỷ tỷ ngươi bị trao đổi. Chỉ cần nàng không nói, tỷ tỷ ngươi vĩnh viễn là đích tiểu thư Khương phủ. Nàng mất đi, bí mật này sẽ chôn dưới đất vàng. Nhưng trước khi chết, dù biết sẽ khiến cốt nhục nàng khó chịu nhưng vẫn đưa ngươi về phủ, sao có thể nói nàng không yêu thương ngươi đây?"

Một ngọt nước mắt lăn xuống gò má Khương Tuyết Ninh. Nàng nhớ tới Uyển nương. Cũng nhớ tới vòng tay Uyển nương trước khi đi nhét vào trong tay nàng muốn tặng cho Khương Tuyết Huệ. Không biết tại sao, càng cố gắng kìm lại càng khóc nhiều hơn. Hạt khiếm thảo kia đẫm nước mắt. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Yến Lâm đau lòng, cầm hạt khiếm thảo kia, ngậm vào trong miệng, cả miệng đắng chát. Hắn nói: "Ninh Ninh của ta đáng giá được cả thiên hạ yêu thương." Khương Tuyết Ninh vùi đầu khóc. Gương mặt thiếu nữ trắng hồng dưới ánh đèn mông lung giống như hoa quỳnh

nở rộ dưới ánh trăng nhàn nhạt, nước mắt rơi xuống như chứa đựng ngàn ánh sao, nhìn đáng thương khiến lòng người đau đớn. Yến Lâm nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc.”

Giờ khắc này, hắn cảm thấy mình mê muội, không khống chế nổi ý nghĩ của mình, cũng không khống chế nổi tay mình, đưa tới, ngón tay khẽ run lướt qua gò má nàng, đôi môi khẽ chạm đến. Từng chút từng chút, hút lấy những giọt nước mắt. Giống con thú nhỏ, thân cận nàng như một bản năng. Khương Tuyết Ninh giật mình. Yến Lâm lại cảm thấy lúc môi hắn hôn lên gò má nàng, toàn thân nóng bừng, trái tim cuồng loạn trong lồng ngực. Lúc này hắn cơ hồ không biết mình đang làm gì nữa. Nhưng cánh môi đi dần xuống, trong lúc vô tình đã đôi môi mềm mại. Môi nàng hơi lạnh. Còn hắn nóng hổi. Khác biệt nhiệt độ, trong nháy mắt đó, khiến Yến Lâm bừng tỉnh, cho đến lúc này, nhìn đôi mắt kinh ngạc gần trong gang tấc kia, đầu ngón tay hắn như chạm phải than nóng, vội vàng rút về.

“Ta, ta...” Hắn vừa làm cái gì vậy! Gương mặt Yến Lâm bỗng nhiên đỏ bừng, nhất thời cảm thấy xấu hổ vô cùng, vội vàng xoay mặt đi, ho khan: “Ta, ta thất lễ.” Khương Tuyết Ninh: “...” Trên bậc thang trước chùa, nhất thời yên tĩnh. Thiếu niên chỉ nghe thấy nhịp tim kịch liệt của chính mình. Hắn quay nhìn cây ngân hạnh đã rơi trụi lá, thật lâu sau, mới nhìn lại gương mặt thiếu nữ, nói: “Ninh Ninh, chờ qua quán lễ, gả cho ta nhé.”

Chương 18: Thư đồng

Lúc hai người trở về, hội đèn lồng đã tan dần.

Yến Lâm dắt ngựa đỡ nàng lên. Trở về cũng như lúc tới. Chỉ là hắn không còn phóng ngựa lao nhanh, mà nắm cương ngựa, ngồi sau lưng ôm nàng vào lòng, hận đường về Khương phủ không lâu hơn một chút, đi đến thiên hoang địa lão, sông cạn đá mòn, vĩnh viễn không có điểm kết.

Thiếu niên lúc này, đầy chân thành, cô nương yêu dấu ngồi trên ngựa cùng hắn, rúc vào lòng hắn, nhất thời không muốn nghĩ thêm gì nữa. Nhịp tim kịch liệt đã chiếm cứ tất cả tâm tư hắn. Hắn kỳ vọng mơ ước về tương lai sau này, lại không chú ý người phía trước đang trầm mặc.

Gió lạnh lùng. Khương Tuyết Ninh có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi lồng ngực phía sau truyền đến. Nàng nhìn con đường quen thuộc trở về Khương phủ, trong lòng lại càng ngơ ngẩn: Nếu lúc này nàng là vẫn còn niên thiếu, bỏ đi cố chấp cùng không hiểu chuyện kiếp trước, gặp thiếu niên vì nàng xông pha khói lửa như vậy, sẽ vì kiếm của hắn, vì ảnh mắt hắn, vì hắn chăm chú nắm chặt bàn tay của nàng, vì hắn trèo tường ngồi bên cây phù dung kia, mà hân hoan, mà ngượng ngùng, mà nhảy cẫng, mà cảm động. Nhưng nàng không phải vậy.

Lúc tới cửa Khương phủ, đã là đêm muộn. Yến Lâm đỡ nàng xuống ngựa, cười dặn dò nàng: “Đêm nay trở về phải ngủ ngon giấc.”

Nói xong liền hắn liền lên ngựa. Chỉ là vừa quay đầu thấy nàng còn đứng ở cửa nhìn mình, lại nói: “Hồi phủ đi, ta nhìn ngươi vào.”

Khương Tuyết Ninh lại lẳng lặng nhìn hắn, hỏi hắn: “Yến Lâm, ngươi luôn luôn sủng ái ta, che chở ta như vậy, ngươi có từng nghĩ nếu một ngày, ta không có ngươi, sẽ ra sao, phải làm gì chưa?”

Yến Lâm khẽ giật mình. Hắn cảm thấy nàng hôm nay có chút ưu thương, chỉ nói: “Buồn lo vô cớ, ngươi làm sao lại không có ta chứ? Ta sẽ vĩnh viễn bên cạnh ngươi.”

Khương Tuyết Ninh đau lòng như cắt, chỉ nhìn hắn liền cảm thấy khó chịu, thế là trầm thấp cười một tiếng: “Cũng đúng. Vậy ta về đây.” Yến Lâm nhẹ gật đầu. Thế là nàng xoay người, đi vào cửa hông Khương phủ.

Yến Lâm ngồi trên ngựa, nắm dây cương, nhìn chăm chú thân ảnh của nàng dần dần biến mất, đáy lòng lại chợt mê mang.

*

Khương phủ rất nhiều người chưa ngủ vì đợi nàng trở về. Vào ban ngày chuyện thích khách đã sớm truyền ra, Khương Bá Du vừa nghe nói Khương Tuyết Ninh ở đó, lại bị thích khách bắt làm con tin, trái tim suýt chút nhảy ra khỏi lồng ngực. Cũng may người truyền lời nói nàng không có việc gì. Chỉ là về sau tiểu nha đầu lừa đảo này lại bị Yến Lâm kéo đi hội hoa đăng, quả thực khiến người giận sôi.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Bá Du trong lòng dự định chờ Khương Tuyết Ninh trở về, phải giáo huấn nàng một trận. Nhưng khi chờ được nàng trở về, sắc mặt nàng lại không tốt. Nhất thời lại có chút đau lòng nha đầu này: Ám sát lần này hoặc là Bình Nam vương nghịch đảng, hoặc là thiên giáo loạn đảng, cũng không phải do nha đầu này sai, đã thảm như vậy còn bị một phen trách móc nặng nề, vậy cũng quá đáng. Cho nên còn chưa mở miệng, tâm liền mềm nhũn ra, chỉ ấm giọng nói với nàng: “Gần đây trong kinh không yên ổn, nghe nói Cẩm Y vệ đã bắt

vài tên nghịch đảng làm loạn, hôm nay cũng không chỉ có một mình Tạ Cư An bị tập kích. Ngươi cùng Yến Lâm dù hòa hợp, ta cũng yên tâm với hắn, nhưng không biết sẽ gặp chuyện gì. Trong thời gian này ít đi ra ngoài đi, chờ yên bình một chút, muốn đi đâu thì đi."

Hắn tưởng Khương Tuyết Ninh sẽ phản bác, nhưng lần này nàng ngoan ngoãn cúi đầu, nói: "Vâng."

Hơn mười ngày sau đó, nàng quả thật không ra ngoài. Chỉ có ngày thứ hai sau khi bị tập kích, nàng phái người đi Tà Nhai Hồ Đồng một chuyến, nói Chu Dần Chi mang danh thiếp đi gặp Yến Lâm. Chuyện sau đó nàng liền tạm không hỏi tới.

Không quá hai ngày, Yến Lâm cũng theo phụ thân hắn Dũng Nghị hầu đi giám sát đại doanh Phong Đài cùng đại doanh Thông châu, hai mươi mốt tháng chín mới trở về.

Buổi sáng cùng ngày, trong cung truyền tin tức, nói Lạc Dương trưởng công chúa hâm mộ Văn Hoa điện có nhật giảng, năn nỉ thánh thượng tìm giúp nàng mấy tiên sinh đáng tin cậy, muốn nghiêm túc đọc sách. Thế là thánh thượng lên tiếng, tuyển thư đồng cho trưởng công chúa. Lúc hạ triều liền nói với các vị đại thần một câu, nếu nhà bọn họ có nữ nhi trạc tuổi trưởng công chúa, phẩm hạnh đoan trang thì chọn một báo lên, trong cung sẽ tuyển lựa.

Lần này, cả triều văn võ tâm tư xoay chuyển. Ai không biết Lạc Dương trưởng công chúa được sủng ái? Huống chi nhật giảng ở Văn Hoa điện cùng hoàng thượng nghe kinh ai không phải thiên hoàng quý tộc, thế gia tài tuấn? Không nói tương lai lúc cô nương lấy chồng cái danh "Tiến cung" "Làm thư đồng của trưởng công chúa " tốt bao nhiêu, chỉ cần kết một thông gia tốt, cả phủ nở mày nở mặt, đã đáng giá để bọn họ giành giật rồi.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Nhà khác ra sao, Khương Tuyết Ninh không biết. Nàng chỉ biết nhà mình. Khương Bá Du từ trong cung trở về liền đem chuyện này nói

cùng Mạnh thị: “Ta nghe nói trùng cửu yến ở Thanh Viễn bá phủ, Ninh nha đầu hình như được Lạc Dương trưởng công chúa ưa thích, thân cận. Các nhà báo lên, trong cung còn phải chọn lại. Luận phẩm tính tài học, tất nhiên là Tuyết Huệ thích hợp hơn, trầm ổn đoan trang nhận biết đại cục, ít gây chuyện, nhưng chưa hẳn vượt được cô nương nhà khác. Nếu báo Ninh nha đầu lên, khả năng được chọn trúng rất lớn, nhưng tính tình nàng ngang bướng, chỉ sợ so với trưởng công chúa còn xảo trá hơn, không phải dễ gây sự. Nên làm sao cho phải?”

Mạnh thị nghe xong, lông mày nhíu lại. Nàng thấy Khương Bá Du vì hổ thẹn với Ninh nha đầu cùng nguyên nhân Dũng Nghị hầu, đối xử Ninh nha đầu thiên vị hơn, có thể nhập cung làm thư đồng trưởng công chúa là chuyện trọng đại, để Khương Tuyết Ninh đi sao có thể yên tâm? Nàng nói: “Ninh tỷ nhi bộp chộp, trong cung lại nhiều lễ nghi, nàng chưa hẳn đã nguyện ý đi.”

Khương Bá Du nhìn nàng một cái: “Ta thực ra cũng nghĩ Huệ tỷ nhi sẽ ổn hơn.” Không phải bất công, mà tính tình Ninh tỷ nhi thật khiến người ta lo lắng. Nở mày nở mặt không quan trọng, chỉ sợ gây ra đại họa. Nhưng chuyện như thế vẫn nên thương lượng cùng hai tỷ nhi, cho nên Khương Bá Du nói: “Đi mời hai vị tiểu thư tới.” Mạnh thị nhất thời không thoải mái, thở dài nói: “Ta chỉ sợ Ninh tỷ nhi lại tranh giành, không chịu bỏ qua.”

*

Khương Tuyết Ninh đang ngủ trưa, bỗng nhiên bị đánh thức có chút khó chịu, nhưng cũng không tiện phát tác. Chuẩn bị xong đi tới, liền phát hiện Khương Tuyết Huệ đến sớm hơn. Nàng hành lễ rồi ngồi xuống. Khương Bá Du kể lại mọi chuyện, lại nói: “Hiện tại là chỉ biết là chọn thư đồng, cụ thể tiến cung học cái gì, làm thế nào, vẫn còn chưa biết. Nhưng thư đồng các hoàng tử đều ở trong cung, mà hoàng cung nguy hiểm thế nào các ngươi đều biết. Phải thật cẩn thận, lựa chọn cư xử ổn thỏa. Ninh tỷ nhi giống như rất được trưởng công chúa để ý. Hai người các ngươi nghĩ thế nào?”

Phía dưới nhất thời lặng im. Khương Tuyết Ninh ngồi không nhúc nhích, cũng không nói chuyện. Khương Tuyết Huệ lại cúi thấp đầu, nhìn khăn thêu trong tay, nhớ tới người vài ngày trước sau khi trở về từ trùng dương yến quốc công phủ gặp được. Có thể nàng thật sự là đích nữ, tuy có danh phận, nhưng trước mặt Khương Tuyết Ninh nàng không có lý do gì để tranh giành. Nên chỉ nói khẽ: “Xin phụ mẫu làm chủ.”

Mạnh thị để tâm nhìn Khương Tuyết Ninh, nói: “Trong phủ hai người các ngươi đều là đích nữ, ai đi cũng được. Một người tính tình trầm ổn, một người được công chúa thích. Nhập cung đã không phải chuyện dễ, nay còn làm thư đồng. Chúng ta cũng không muốn các ngươi tranh vinh dự sủng ái, chỉ cần bình an là đủ. Ninh tỷ nhi tính tình quá hoạt bát, trong cung dù có thể có Yến thế tử giúp đỡ, nhưng quy củ nghiêm ngặt, thế tử cũng không ở lại trong cung, chưa hẳn giúp đỡ kịp thời. Cho nên, theo lý Huệ tỷ nhi đi thì ổn hơn.”

Khương Tuyết Ninh lạnh nhạt ngồi nghe. Khương Bá Du cũng đang chăm chú nhìn thần sắc nàng, nghe Mạnh thị lời nói này, cũng có chút chột dạ, lại cảm thấy có chút không công bằng với nhị nữ nhi, nên nói thêm một câu: “Đương nhiên Ninh nha đầu được công chúa thích, làm thư đồng của công chúa, nếu ngươi muốn đi, vẫn ưu tiên hơn.” Mạnh thị khép môi không nói.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Huệ thực không ôm hi vọng quá lớn. Nàng là biết rõ tính tình Ninh tỷ nhi, phàm là nàng có gì, Ninh tỷ nhi nhất định phải tốt hơn. Bây giờ cơ hội vào cung làm thư đồng này, thế gia tiểu thư khác tranh nhau bể đầu, Ninh tỷ nhi sao có thể để nàng có được chứ? Tuy lần này nàng thật có chút chờ mong. Thế nhưng chỉ là một chút xíu thôi…

Khương Tuyết Ninh ngồi thật lâu, ánh mắt của mọi người đều nhìn nàng. Ánh mắt của nàng lại ở chỗ Khương Tuyết Huệ. Khương Bá Du cùng Mạnh thị chờ thật lâu, cũng không nghe nàng nói gì, chỉ cho

là nàng ngầm thừa nhận tặng cơ hội này cho Khương Tuyết Huệ, nhất thời buông lỏng. Mạnh thị nhẹ nhàng thở ra, nói ". Vậy cứ quyết định như vậy đi".

Nhưng lúc nàng vừa mở miệng, Khương Tuyết Ninh lại đứng lên. Lời chưa nói bị chặn ngay cổ họng. Mí mắt Mạnh thị nhảy dựng lên. Khương Tuyết Huệ trông thấy, đáy lòng có chút đắng chát hít một tiếng: Quả nhiên. Đến Khương Bá Du cũng âm thầm kêu lên "Không tốt rồi", trong đầu suy nghĩ làm sao để Ninh nha đầu bớt náo loạn.

Không ngờ, Khương Tuyết Ninh không thèm để ý, chỉ cúi người hành lễ, nói: "Phụ thân mẫu thân nói đúng. Cơ hội vào cung lần này dù khó có được, nhưng nữ nhi biết tính tình mình, không nhịn được không nhường được. Tỷ tỷ lại đoan trang hiền thục biết đại cục, cũng muốn đi, lại cùng thế gia quý nữ trong kinh có kết giao, vào cung sẽ càng thoả đáng. Lần này nhường tỷ tỷ đi, nữ nhi không có ý kiến gì thêm."

Khương Bá Du ngạc nhiên: "Ngươi nói cái gì?"

Mạnh thị ngồi thẳng dậy: "Ngươi —— "

Khương Tuyết Huệ cũng ngơ ngác, ánh mắt không hiểu: "Ninh muội muội..."

Khương Tuyết Ninh mỉm cười một cái, lại nghĩ tới Uyển nương, không thèm nể mặt nàng, chỉ nói: "Đừng cảm thấy ta thành toàn cho tỷ. Ta không muốn vào cung là vì quy củ trong cung ta không chịu được. Ngày khác ngươi có thứ gì mà ta thích, ta nhất định sẽ đoạt lấy!" Khương Tuyết Huệ không nói gì, chỉ nhìn nàng.

Khương Tuyết Ninh lại chuyển mắt, nói với Khương Bá Du cùng Mạnh thị: "Phụ thân mẫu thân nếu không có việc khác, nữ nhi cáo lui." Khương Bá Du cùng Mạnh thị sao nghĩ chuyện lại dễ dàng như vậy? Còn chưa kịp phản ứng đã nghe nàng nói câu này, nhất thời đáy lòng có mấy phần cảm xúc phức tạp: Vốn tưởng Ninh tỷ nhi sẽ nháo lên đòi đi, nhưng nàng lại nhẹ nhàng từ bỏ, lại để bọn họ hổ

thẹn vì mấy phần tâm tư kia. Khương Bá Du vội nói: “Không có gì nữa.” Khương Tuyết Ninh cũng không kéo dài, lại thi lễ một cái rồi rời khỏi.

Trong sảnh chỉ còn ba người, thần sắc khác nhau. Khương Tuyết Huệ nhìn bóng lưng gầy gò chậm rãi biến mất ở hành lang, chậm rãi cười, nói với Mạnh thị: ” Tâm địa Ninh muội muội kỳ thật rất mềm...” Mạnh thị im lặng không nói. Khương Bá Du lại có mấy phần cảm động, chỉ thở dài: “Ninh tỷ nhi hiểu chuyện như thế lại khiến ta không quen. Nàng trưởng thành rồi, biết thương chúng ta, cũng nhường tỷ tỷ.”

May mà Khương Tuyết Ninh không nghe thấy, nếu không chắc sẽ cười ra tiếng. Ai cũng cho rằng nàng từ bỏ một cơ hội tốt, lại không biết nàng căn bản không định giành cơ hội này.

Từ trong sảnh đi ra, bước chân nàng thoăn thoắt. Liên nhi suýt chút không theo kịp nàng, vừa đi vừa gọi: “Trời ạ, cô nương nghĩ thế nào vậy? Đây là tiến cung a, cơ hội làm thư đồng của trưởng công chúa thật tốt a. Trong kinh thành bao nhiêu người tranh nhau bể đầu cũng chưa chắc vào được. Ngài lại cứ vậy mà bỏ qua!” Khương Tuyết Ninh xùy một tiếng: “Ta có ngốc mới muốn đi!”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Trong cung đâu có dễ chịu như bên ngoài? Đi đứng ngồi nằm đều có quy củ. Đừng nói là thư đồng tuyển từ nhà đại thần huân quý, đến những phi tần tiến cung hầu hạ hoàng đế cũng đều thận trọng từ lời nói đến việc làm, không dám có nửa phần lười biếng. Nàng tiến cung mới biết ở đó khổ ra sao. Cũng may về sau phong là hoàng hậu, cho dù làm sai chút cũng không ai dám nói gì. Nhưng kiếp trước làm thư đồng ra sao? Một Tiêu Xu tinh thông mọi sự, tài năng đầy mình ép nàng thở không nổi, một Lạc Dương trưởng công chúa “Vì yêu sinh hận” bới móc, không lúc nào buông tha nàng.

Càng đáng sợ là có hai khóa mời Tạ Nguy làm tiên sinh! Ở kiếp trước lúc nàng vào cung không thù không oán với Tạ Nguy, đối

phương cũng không khó xử nàng. Nhưng đời này, Tạ Nguy mà làm tiên sinh, nàng còn đường sống sao? Chưa nói ánh mắt kia của Lạc Dương trưởng công chúa lúc trước khiến lòng nàng còn sợ hãi, Yến Lâm cũng thường ra vào cung... Nàng mà còn muốn xông vào, vậy đơn giản là ngại đầu quá dai, mệnh quá cứng!

Chỉ là mới vừa nãy Khương Bá Du, Mạnh thị hỏi, Khương Tuyết Huệ cũng ngồi đó, nàng không muốn để cho nàng (Khương Tuyết Huệ) quá dễ chịu, mới cố ý kéo dài thời gian. Nhưng cuối cùng hiệu quả có chút ngoài dự liệu. Bọn họ hình như cũng có ý tốt với nàng. Nhưng không sao, cũng không phải chuyện xấu. Về phần Khương Tuyết Huệ vào cung thư đồng có chịu khổ hay không, không liên quan tới nàng.

*

Khương Tuyết Ninh trở về phòng, liền sai các nàng đem "Gia sản" của mình kiểm kê một lần, trong lòng suy nghĩ: Bây giờ chuyện thư đồng này là của Khương Tuyết Huệ, dù không được chọn vào cung, cũng không phải chuyện của nàng. Như thế, mọi chuyện đã khác kiếp trước rồi. Nàng cũng không chọc phải Thẩm Giới. Như vậy, chỉ cần tìm cơ hội thích hợp nói rõ ràng với Yến Lâm, đợi chuyện của Dũng Nghị hầu phủ kết thúc, mặc kệ kết quả cuối cùng ra sao, nàng đã tận lực, sau đó đã có thể về Thông châu ở, hoặc dứt khoát ôm hành lý học Vưu Phương Ngâm đời trước chu du thiên hạ. Phong cảnh bên ngoài tốt đẹp như vậy, sao phải giam mình vào một góc? Nàng tính toán đến phấn khích.

Chuyện Dũng Nghị hầu phủ bị liên luỵ án Bình Nam vương mưu phản dù còn khiến nàng có chút bận tâm, nhưng đêm nay nàng hiếm có lại ngủ được một giấc ngon.

Buổi chiều ngày hôm sau, danh sách trong cung tuyển chọn đã truyền xuống. Lúc đến Khương phủ, Khương Bá Du cùng Mạnh thị thực không dám tin vào mắt mình, nhiều lần hỏi lại thái giám trong cung: "Công công, danh sách này có gì sai sót không? Trong phủ

chúng ta trình lên là tên của đại cô nương, sao danh sách tuyển chọn lại là nhị cô nương?!" Công công kia cũng không rõ nội tình, chỉ nói: "Bên trên viết vậy, nô gia không biết a. Dù sao đều là cô nương của các ngài, cũng đâu có kém. Từ nay trở đi liền thu thập rồi vào cung, trước học chút quy củ, làm quen chút tình hình trong cung. Nếu không thích hợp, sẽ còn bị loại ra, tóm lại ngài cho tiểu thư chuẩn bị đi." Khương Bá Du và Mạnh thị nhìn nhau.

Lúc tin tức truyền đến chỗ Khương Tuyết Ninh, nàng còn ở trong phòng kiểm tra đồ đạc, chuẩn bị đem một vài vật quý giá không dễ mang theo đổi thành ngân phiếu, để sau này muốn đi cũng sẽ thuận tiện hơn. Kết quả là Liên nhi hứng thú bừng bừng chạy vào: "Cô nương, là người! Là người a!" Khương Tuyết Ninh nghe nàng nói mà đau đầu. Nhưng nha đầu Liên nhi này không suy nghĩ như bình thường. Liên nhi mà cảm thấy đó là chuyện tốt, đó nhất định là chuyện xấu!

Cây bút lông cừu nhỏ phê trên sổ sách dừng lại, Khương Tuyết Ninh mí mắt giật giật, hỏi: "Chuyện gì là ta?" Liên nhi thở phì phò: "Tiến cung! Tiến cung làm thư đồng a!" Da đầu Khương Tuyết Ninh đau đớn, bỏ bút xuống đứng lên: "Ngươi nói cái gì?!" Liên nhi còn chưa hiểu chuyện gì, nghĩ rằng nàng vui vẻ ngơ ngẩn rồi, nên giải thích cho nàng: "Danh sách thư đồng trong cung có tên người! Lão gia trình lên tên của đại cô nương, không biết vì sao lại thành tên người. Người chẳng mấy chốc nữa sẽ thành thư đồng của công chúa!"

"..." Khương Tuyết Ninh trong đầu lập tức "Ong" một tiếng, ngàn vạn suy nghĩ như thủy triều xẹt qua. Cuối cùng chỉ còn một —— Rõ ràng không trình tên lên, sao cuối cùng danh sách lại vẫn cứ có. Trong cung là một tràng diện Tu La! Đến cùng là ai đâm sau lưng ta?

Chương 19: Thất vọng

Vấn đề này xoay trong đầu Khương Tuyết Ninh suốt cả đêm, không có đáp án.

Nghe nói, lúc chuyện chọn thư đồng truyền tới chỗ Khương Tuyết Huệ, nàng trầm mặc thật lâu. Nhưng không có ồn ào cũng không náo loạn. Vị tỷ tỷ này, giống như chỉ yên lặng chốc lát lại chậm rãi tiếp nhận sự thật này. Thế là Khương Tuyết Ninh nhịn không được mà nghĩ: Nên kiếp trước mọi người đều thích nàng (Khương Tuyết Huệ).

Lúc này nàng ấy có thể đã có chút tiếp xúc với Thẩm Giới, chỉ sợ còn không biết hắn là vị vương gia nào. Nếu đổi lại là nàng, trải qua từ hi vọng đến thất vọng, tuyệt sẽ không bình tĩnh tiếp nhận hiện thực như vậy.

Sáng sớm hôm sau, có càng nhiều tin tức liên quan tới việc tuyển thư đồng cho Lạc Dương trưởng công chúa truyền ra.

Tỉ như danh sách sơ tuyển thư đồng. Thành quốc công phủ đại tiểu thư Tiêu Xu chơi với Thẩm Chỉ Y từ nhỏ đến lớn tự nhiên cũng có trong đó, tiếp theo còn có mười một tiểu thư của những đại thần cùng huân quý khác học thức tu dưỡng đều tốt. Trong này cũng có kẻ "Tốt số" Khương Tuyết Ninh. Đồng thời nàng cũng chú ý tới khôi thủ thơ Phàn gia tiểu thư cùng khôi thủ họa Thanh Viễn bá phủ nhị tiểu thư Vưu Nguyệt, từng được Thẩm Chỉ Y chấm điểm ở Thanh Viễn bá phủ.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Tỉ như những thứ cần học. Nam tử Đại Càn học lễ, nhạc, xạ, ngự,

thư, số, nữ nhi nhà bình thường nhiều lắm là biết mấy chữ, chỉ học nữ công, thi họa – có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng Thẩm Chỉ Y là công chúa, lại vốn có yêu cầu, tự nhiên không giống. Quân tử lục nghệ phải học ba loại lễ, nhạc, thư, còn phải học chút điều hương, vẽ tranh nhã sự, trừ cái đó ra, thánh thượng thiên vị sủng ái Thẩm Chỉ Y, biết nàng muốn đi Văn Hoa điện nghe kinh nhật giảng, liền tìm trong Hàn Lâm viện mấy lão tiên sinh học thức hơn người, giảng cho nàng vài loại sách chỉ có nam tử mới có thể đọc. Trong đó điều khiến người ta líu lưỡi là trong những tiên sinh này, có một vị "Tạ tiên sinh" —— Đương triều thái tử thái sư Tạ Nguy! Nghe nói hắn sẽ dạy hai khóa: Một là cầm, thuộc phần "nhạc"; thứ hai sẽ là một trong kinh, sử, tử, tập, nhưng cụ thể là bản nào còn chưa định.

Có trời mới biết lúc Khương Tuyết Ninh nhắn nghe thấy tin tức này từ miệng liên thanh của Liên nhi, hận không thể đập đầu xuống đất! Lại tỉ như an bài khi vào cung. Từ nay trở đi phải chuẩn bị vào cung, tầm ba đến năm ngày nữa, đi theo nữ quan trong cung, học qua lễ nghi cung đình, tìm hiểu một chút cấm kỵ trong cung, tránh cho phạm phải gây ra đại họa. Nếu học không được hoặc quá kém sẽ bị uyển chuyển khuyên từ bỏ. Sau đó về nhà nghỉ ngơi mấy ngày, mới thật sự vào cung làm thư đồng. Cơ bản đều ở trong cung, mỗi chín ngày có thể về nhà một ngày, đến học xong việc học các tiên sinh an bài mới thôi, có lẽ sẽ mất hơn nửa năm. —— đây tuyệt đối một cơ hội tốt.

Khương Tuyết Ninh chỉ cần vừa nghĩ tới vào cung làm thư đồng, đầu liền lớn như cái đấu, ý chỉ thánh thượng xuống đương nhiên không dám trắng trợn nói không đi, cho nên nhất định phải có lý do thích hợp. Như học lễ nghi không được, hoặc tư chất quá kém bị "Khuyên từ bỏ", sao có thể không đồng ý chứ? Nàng quyết định muốn "Biếng nhác tới đỉnh điểm"!

*

Buổi chiều, Đường nhi, Liên nhi trong phòng chuẩn bị đồ đạc để nàng

tiến cung chuyến thứ nhất, còn nói đến lúc đó tiến cung nếu gặp nhiều thế gia tiểu thư, không thể thiếu lễ gặp mặt, sau đó phải ra ngoài mua. Khương Tuyết Ninh ngồi tại bên cửa sổ đọc thoại bản, nghe được khóe miệng hơi co rút. “Nếu không nói là thư đồng, ta còn tưởng là đi gặp thân thích nữa.” Liên nhi chu môi: “Cô nương tiến cung, đương nhiên là chuẩn bị vạn sự chu toàn, các nô tì cũng không thể đi theo, ai biết những cung nữ trong cung ra sao a? Lúc này không cần đến, lần sau còn có thể sử dụng. Mà cô nương chúng ta lại là người duy nhất không trình tên lại có trong danh sách, cái gì có thể thua, nhưng phô trương không thể thua!” Khương Tuyết Ninh nghe xong này mí mắt giật giật. Quả nhiên vẫn nên bán nhà đầu này đi a? Thật không nói nổi mà.

Nàng cúi đầu lấy khối mứt hoa quả từ trong mâm ăn, tiện tay lật sách, cũng mặc kệ các nàng. Dù sao nàng cũng không có ý định ở trong cung quá lâu. Chỉ là chuyện này không thể nói ra được. Nếu để người ngoài biết nàng cố ý dùng thủ đoạn để khỏi vào cung, chỉ sợ sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết. Càng ít người biết càng tốt, tốt nhất là không có.

Chỉ là mới lật sang trang, chợt nghe “Ba” một tiếng, như có gì đập trúng khung cửa sổ. Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu nhìn, bên ngoài chỉ có ánh nắng chói mắt. Vừa muốn cúi đầu tiếp tục đọc sách, lại “Ba” một tiếng nữa, lần này đánh trúng song cửa sổ, lăn xuống trên sách nàng. Nàng nhặt lên xem, là một hạt thông, còn có một khe nhỏ. Ngón tay dùng sức bóp liền mở ra. Thì ra là hạt thông xào.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Quen thuộc.

Khương Tuyết Ninh không thấy người, nhưng đã biết là ai tới, nhịn không được cười: ” Tường trong phủ xây cũng như không, nếu để cho phụ thân ta biết ngươi lại vô thanh vô tức không đi cửa chính mà vào, sợ lại bực bội một trận.” “Nhưng hiện tại ông ấy không thấy mà?” Giọng Yến Lâm từ trên cao vọng xuống, người nấp trong tàng cây

bước ra nhảy xuống, hôm nay mặc một thân trường bào, trên lưng đeo hầu bao không lớn, trong tay còn có một nắm hạt thông, cười dạo bước đến phía trước cửa sổ. “Trừ phi ngươi cáo trạng.”

Mặt trời sắp lặn, nhìn hắn hơi rám đen, trên khuôn mặt vốn tuấn tú, có một vết trầy da nhàn nhạt, cũng may không sâu nên không phá tướng, chỉ là trên khí chất quý công tử thêm vào một phần cứng rắn, càng thêm nhiệt huyết hào sảng. Khương Tuyết Ninh hỏi hắn: “Làm sao vậy?” Yến Lâm vẫn có chút để ý vẻ ngoài, nghe vậy đưa tay sờ mặt mình, ho khan một tiếng, nói: “Lúc đi đại doanh Thông châu, uống ít rượu, nhịn không được muốn cùng mấy người bộ hạ của phụ thân so võ, quyền cước không có mắt, bị thương một chút. Nhưng không sao, đại phu trong quân nói, tầm hai ngày nữa sẽ tốt.”

Đại doanh Phong Đài và đại doanh Thông châu, các đời đều có trú quân, để bảo vệ kinh sư. Nhưng từ hai mươi năm trước khi Bình Nam vương mưu phản xâm chiếm kinh thành, mà Phong Đài, Thông châu không kịp phản ứng, không kịp thời vào kinh thành bình loạn, tiên đế thiết lập cấm quân ở kinh thành, tuyển người nổi bật trong doanh ra sắp xếp thủ vệ kinh thành. Tới triều này, Thẩm Lang đăng cơ, lại thêm tăng cường cấm quân. Chỉ vì hắn năm đó trực tiếp chứng kiến Bình Nam vương mưu phản, nên có bóng ma tâm lý với chuyện phiên vương mưu phản cùng đại quân tiếp viện chậm chạp, cho nên địa vị trong quân của đại doanh Phong Đài cùng đại doanh Thông châu càng hạ xuống.

Dũng Nghị hầu phủ là một trong mấy nhà huân quý trong triều chấp chưởng binh quyền, chủ yếu quản đại doanh Thông châu cách kinh thành hơi xa kia. Về phần đại doanh Phong Đài gần kinh thành hơn, thì do Thành quốc công phủ chưởng quản. Mà bây giờ hai mươi sáu vệ cấm quân trọng yếu nhất, lại nằm trong tay hoàng đế cùng Binh bộ. Bởi vậy có thể thấy được, mặc dù nói Yến thị cùng Tiêu thị là hai vọng tộc huân quý trong kinh thành, nhưng đương kim thánh thượng Thẩm Lang lại tín nhiệm nhà ngoại mình – Thành quốc công phủ Tiêu thị hơn một chút. Thật muốn biết chuyện Dũng Nghị hầu phủ kiếp trước là do ai thúc đẩy.

Khương Tuyết Ninh nhìn Yến Lâm, nói: “Chu Dần Chi thế nào?” Yến Lâm nhìn nha hoàn bận rộn trong phòng nàng một chút, thả nắm hạt thông trên bàn nàng đọc sách, tay khẽ chống lên bệ cửa sổ xoay người ngồi xuống, một chân đung đưa bên ngoài, một chân đặt trên bệ cửa, thuận tay cầm một miếng mứt hoa quả lên ăn. Sau đó mới nói: “Người này có chút ý tứ.”

Hắn hồi tưởng một chút, lại có chút thần sắc thưởng thức: “Ta gặp hắn trước khi rời kinh. Không kiêu ngạo không tự ti, bảo trì bình thản, có thể vì vốn là Cẩm Y vệ, nên chuyện lớn chuyện nhỏ trong triều đều hiểu rất rõ, hẳn là có năng lực. Chỉ là ta cảm thấy người này có thể dùng, không chỉ vì chuyện đó. Gần đây có chuyện liên quan tới hắn, ngươi đã nghe nói chưa?”

Khương Tuyết Ninh hiếu kì: “Trong kinh gần đây có thích khách, không yên ổn, ta không ra ngoài, cũng không chú ý. Là chuyện gì vậy?”

Yến Lâm nói: “Người này nuôi một con ngựa tốt, rất yêu thích, mỗi ngày đều tự mình cho ăn, trong kinh thành không có chỗ đi lại, nên nếu có thời gian còn mang ra ngoài kinh đi dạo. Nhưng trước đó không lâu lúc hắn làm việc trong vệ sở, trong nhà bỗng nhiên có tiểu đồng tới báo ngựa hắn bị bệnh sắp chết. Người này xin trưởng quan cho nghỉ, về nhà thăm con ngựa kia, sau đó rút bội đao mình tự tay giết ngựa.”

Khương Tuyết Ninh sửng sốt. Yến Lâm cười: “Ngày thứ hai hắn đi làm, trưởng quan hỏi hắn, ngựa của ngươi còn tốt chứ? Hắn nói, ngựa chết rồi, do ta giết. Trưởng quan rất kinh ngạc, hỏi hắn nguyên do. Hắn lại nói, con ngựa này hắn nuôi hơn hai năm, tựa như thân nhân mình, nay con ngựa bị bệnh, hắn không đành lòng thấy nó thống khổ, nên dứt khoát để nó chết thống khoái, đỡ đau đớn, cũng coi như trả tình nghĩa hơn hai năm qua.”

Con ngựa kia... Khương Tuyết Ninh sao không biết? Ngày đó lúc

nàng đi tìm Chu Dần Chi con ngựa này còn rất tốt, làm sao đến mức bệnh gần chết, còn "đau đớn không chịu nổi"? Lúc này điều duy nhất nàng có thể nghĩ tới, là cái cớ nàng thuận miệng nói ra để thư đồng tới báo: Ngựa quý của Chu đại nhân, bệnh sắp chết rồi... Lạnh lẽ từ lòng bàn chân lan lên toàn thân. Ngón tay Khương Tuyết Ninh đè lên trang sách nhẹ run rẩy.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Yến Lâm nói: "Phen này lý do thoái thác thật giả khó mà phân biệt, nhưng giết ngựa là thật. Có thể thấy, người này làm việc quả quyết lưu loát. Gần đây thánh thượng cố ý giao chuyện hình ngục cho Cẩm Y vệ xử trí, khiến tam pháp tư: Hình bộ, Đại Lý tự cùng Đô Sát viện đảm nhiệm chuyện này, rất bất mãn. Lúc này hình khoa cấp sự trung vạch tội Chu thiên hộ, vừa vặn để tam pháp tư mượn cơ hội nói chuyện, thánh thượng chịu không nổi lời lẽ bọn họ, nên vài ngày trước đã rút quan phẩm của Chu thiên hộ. Ta để người trong triều chuẩn bị qua, vị trí này vừa vặn rơi trúng Chu Dần Chi."

Chu Dần Chi là kẻ không thấy thỏ không thả chim ưng. Yến Lâm làm việc lưu loát, cũng tốt. Khương Tuyết Ninh tuy trùng sinh, nhưng chuyện triều đình thời điểm này hoàn toàn không biết gì cả, chỉ biết kết quả cuối cùng, còn chuyện phát sinh thế nào, nội tình cụ thể ra sao, có mấy thế lực tranh đấu, thì không rõ. Nếu tùy tiện nhắc nhở, còn không biết có ai để ý không. Chỉ sợ không giúp được Dũng Nghị hầu phủ còn hại chính mình, nhưng nếu thông qua Chu Dần Chi cảnh báo, vừa có thể ẩn mình, vừa vì Chu Dần Chi được Cẩm Y vệ phái đi thăm dò Dũng Nghị hầu phủ liên quan tới Bình Nam vương nghịch đảng, hắn biết nhiều hơn cũng thực tế hơn nên Dũng Nghị hầu phủ cũng sẽ coi trọng hơn. Cho dù không tránh được họa, nếu có thể đề phòng cùng chuẩn bị sớm, cũng có thể tránh vết xe đổ kiếp trước——

Xét nhà đã có một số người chết, càng nhiều người chết trên đường lưu vong vì tuổi già sức yếu, vì gặp thổ phỉ, cũng vì bệnh tật liên miên... Trong này có cả phụ thân Yến Lâm.

Trong lòng Khương Tuyết Ninh lại có mấy phần nặng nề, kiếp trước mình bị Chu Dần Chi lợi dụng triệt để, đời này tuy vẫn dùng nhưng phải chặt chẽ đề phòng. Hôm nay có thể vì che giấu giọt nước không lọt mà giết ngựa quý; Ngày mai cũng có thể vì tiền đồ mình mà ra tay với nàng. Nàng không nhịn được nhắc nhở Yến Lâm: “Ta lại cảm thấy người này đến ngựa hắn thích mà nói giết liền giết, tất nhiên quả quyết, nhưng cũng là thủ đoạn tàn nhẫn.” Yến Lâm mặt mày giãn ra, biết nàng quan tâm hắn, chỉ nói: “Ta biết.”

Khương Tuyết Ninh cũng không nói gì thêm, chỉ cúi đầu nhặt một hạt thông lên bóc ra ăn. Nhân hạt thông nho nhỏ lại khó bóc nhanh, có chút hao tâm tốn sức. Nàng bóc vài hạt thì nhíu mày.

Yến Lâm thấy, cười một tiếng, mới lấy hầu bao bên hông ra, đưa nàng: “Ta biết ngươi không kiên nhẫn bóc mà, mở ra nhìn xem.” Nàng nhận lấy hầu bao, chỉ cảm thấy nặng nặng. Mở ra nhìn, tất cả đều là nhân hạt thông đã bóc ra màu vàng óng. Đồ dù không quý giá, nhưng bóc nhiều như vậy lại rất tốn công. Chỉ cần nhìn hầu bao, liền có thể tưởng tượng ra thiếu niên ngồi trên bệ cửa, dùng đôi tay quen cầm kiếm, từng chút từng chút, cẩn thận bóc từng hạt thông một. Giờ lại tỏ ra như không có chuyện gì, ném qua cho nàng.

Yến Lâm thấy nàng không nói lời nào, tưởng nàng không thích: “Không thích ăn a?” Khương Tuyết Ninh lắc đầu: “Không, rất thích.” Yến Lâm kỳ quái: “Vậy tại sao không ăn?” Khương Tuyết Ninh không biết nên giải thích thế nào, đồ vật tuy nhỏ, nhưng tâm ý quá nặng, nàng sợ mình trả không nổi.

Phía trước cửa sổ gió thu mang chút hơi lạnh thổi qua, gần cuối tháng chín rồi, hoa quế cũng dần tàn lụi. Yến Lâm thấy nàng không nói chuyện, cũng không biết vì sao, lại nhớ tới mấy lời kỳ quái nàng nói với hắn đêm hôm đó, vừa nhắc mắt thì thấy nha hoàn đang cầm vài cuốn sách đến hỏi nàng: “Cô nương, ngày mai tiến cung có cần đem vài cuốn sách theo không?” Khương Tuyết Ninh không quay đầu lại: “Không mang.”

Yến Lâm sực nhớ chuyện vào cung, lại lấy một miếng mứt hoa quả, cười: “Sắp vào cung làm thư đồng công chúa, hơn nữa còn có thể nghe Tạ tiên sinh giảng bài. Thế nào, vui không?” Khương Tuyết Ninh vui mới lạ. Nàng vừa định nói không muốn đi chút nào. Nhưng vừa ngẩng đầu thấy gương mặt tươi cười của Yến Lâm, lại nghĩ lời nói hắn dường như có mấy phần đắc ý, trong lòng nhất thời có dự cảm không tốt. Khương Tuyết Ninh mí mắt giật giật: “Ngươi vừa về chưa tới hai ngày đã biết chuyện rồi?”

Yến Lâm “A” một tiếng, trừng mắt nhìn nàng, đôi mắt có chút quang mang rực rỡ: “Chuyện công chúa muốn tuyển thư đồng ta sớm biết, đã sớm nhắc ngươi với nàng, bất luận ra sao cũng thêm ngươi vào. Ngươi luôn nói muốn tới nơi chưa từng tới, ngày trước ngươi không phải rất hiếu kỳ hoàng cung ra sao ư? Nay có cơ hội tốt, ta đương nhiên không thể quên Ninh Ninh ngươi. Thế nào, ta làm tốt không?”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh: “...” Thì ra là ngươi hại ta!!! Nàng cố nén xúc động muốn đẩy tên này rơi xuống khỏi bệ cửa sổ, khóe miệng giật một cái, nhìn như cười, thực ra là cắn chặt răng, nói: “Được lắm! ngươi làm thật tốt, quá ‘Kinh hỉ’ đi!” Sau gáy Yến Lâm chợt lạnh, nhưng Ninh Ninh vui, hắn cũng vui: “Dù không biết Tạ tiên sinh muốn dạy các ngươi đọc sách gì, nhưng học đàn khẳng định sẽ có. Ta vài ngày trước đã sai người đi tìm đàn tốt, có cả cổ cầm hơn mấy trăm năm trước. Tạ tiên sinh yêu đàn, ngươi tiến cung học đàn mang đàn tốt đi, dù tiên sinh khắt khe, cũng sẽ vì đàn mà tha cho ngươi mấy phần. Hôm nay vừa tốt, đi, ta mang ngươi đi xem!”

Khương Tuyết Ninh vừa nghe thấy ba chữ “Tạ tiên sinh” liền toàn thân run rẩy, vừa nghe thấy “Đàn” càng nhức đầu hơn, muốn nói ra mình chỉ đi một chuyến chờ được “khuyên lui” thì trở về, thật tình không cần đến thứ này. Nhưng không chịu nổi Yến Lâm bá đạo. Không đầy một lát, nàng liền bị hắn ép tới xe ngựa, xuất phủ đi chọn đàn.

*

Lúc này đã qua trùng cửu mười bốn ngày. Vưu Phương Ngâm không biết bước vào thương hội này lần thứ bao nhiêu, sau khi hỏi thăm giá tơ sống hôm nay, chau mày, cũng không để ý tiểu nhị quầy hàng liếc nàng, vẫn như cũ thành khẩn mà ngoan ngoãn mà nói một tiếng cám ơn.

Liên tiếp hơn mười ngày khêu đèn học tính sổ sách, luyện tập ký sổ, đáy mắt nàng đều là tơ máu. Từ thương hội đi ra, nàng chỉ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ. Ngoài phố người đi vội vàng, xe ngựa tấp nập. Nàng vốn nghĩ gần đây trong phủ canh gác càng nghiêm, nếu nàng ra ngoài mà bị hai vị tỷ tỷ, nhất là nhị tỷ phát hiện, chỉ sợ lại bị tra tấn, hôm nay nên về sớm thôi. Đêm qua nàng chỉ ngủ hai canh giờ, nên có chút chịu không được.

Đi vài bước, trông thấy quán ven đường bày rất nhiều khăn gấm cùng túi thơm thêu tinh xảo, trong đó có một cái túi thơm thêu lục ngạc hoa lan, châm pháp cũng mười phần đặc biệt, bước chân liền ngừng lại. Vưu Phương Ngâm nhớ tới đóa bạch mẫu đơn bị mình làm bẩn. Thế là nàng vươn tay ra, cầm túi thơm lên nhìn kỹ. Không ngờ bên cạnh có người đi qua, vô tình đụng trúng nàng, mà nàng vốn mệt mỏi đứng cũng không vững, liền nhào tới phía trước, ống tay áo quét qua hơn một nửa khăn gấm, túi thơm chỉnh tề trên bàn rơi xuống đất. Chủ quán lập tức kêu lên: “Cô nương làm gì vậy? Ngươi muốn phá hoại sinh ý người khác sao!” Vưu Phương Ngâm áy náy: “Xin lỗi, ta chỉ muốn nhìn túi thơm một chút, không phải cố ý...”

Ánh mắt xung quanh tập trung nhìn khiến nàng khó xử cực kỳ, cúi đầu xuống, giúp đỡ chủ quán nhặt từng cái túi thơm lên, luôn miệng xin lỗi. Động tĩnh không nhỏ, tất cả mọi người chỉ trỏ nàng. Khương Tuyết Ninh theo Yến Lâm lên một gian lầu bố trí lịch sự tao nhã, quay đầu theo tiếng kêu nhìn lại, lúc trông thấy người kia trong đám người quẫn bách không chịu nổi, luống cuống tay chân, đáy lòng liền nghẹn lại. Vô luận như thế nào đều không quen. Không quen một Vưu Phương Ngâm vụng về như thế. Đã lúc này, còn có tâm tư nhìn túi

thơm...

Nàng tự giễu cười một tiếng. Mình rốt cuộc đang chờ mong điều gì? Đã sớm biết, một cô nương trong hậu trạch, lại chưa bao giờ học quản gia, chỉ sợ sổ sách cũng chưa từng thấy, không biết mấy chữ, cho dù trong tay có tiền, cũng chỉ mua chút son phấn bột nước, chẳng lẽ còn thật sự hi vọng xa vời nàng lấy tiền đi mua tơ sống? Vưu Phương Ngâm kiếp trước xuất sắc lại khác người như thế chỉ có một mà thôi.

Yến Lâm theo ánh mắt nàng nhìn lại, nhận ra là thứ nữ Vưu gia nàng cứu ngày đó, nhất thời nhăn mi: "Sao vậy?" Khương Tuyết Ninh thu hồi ánh mắt, chỉ nói: "Cứu được bệnh, không cứu được mệnh. Có đôi khi biết rõ một chuyện không có khả năng, nhưng tận mắt thấy vậy, vẫn sẽ thất vọng một chút..." Yến Lâm nhìn nàng chăm chú. Nàng chậm rãi cười nhẹ một tiếng: "Thật, chỉ là một chút xíu thôi."

Chương 20: Cầm khởi

Cầm khởi: bắt đầu đàn/ tiếng đàn vang lên

Thanh Viễn bá phủ ngày càng lụn bại, Yến Lâm thân là đệ tử thế gia huân quý tất nhiên biết rõ. Chuyện thứ nữ bá phủ "Rơi xuống nước" hôm trùng dương yến, cũng coi như mọi người đều biết, huống chi lúc ấy còn có một câu kinh thế hãi tục kia của Khương Tuyết Ninh? Bà tử chống đối cô nương, nô tài khi dễ chủ tử. Mặt mũi Thanh Viễn bá phủ xem như mất hết. Chỉ là để tránh lời đàm tiếu bên ngoài, nói bá phủ bọn hắn khắt khe với thứ nữ, bên ngoài tỏ ra không khó xử thứ nữ này nữa, nhưng chỉ sợ âm thầm động tay cũng gây ra không ít cay đắng.

Dũng Nghị hầu phủ chỉ có một con trai trưởng, mà hắn lại rất được sủng ái, nên đủ loại thủ đoạn ngầm hậu trạch đều không tới chỗ hắn. Nhưng chưa ăn qua thịt heo cũng từng thấy heo chạy, trong hậu trạch tranh đấu ra sao, Yến Lâm vẫn hiểu rõ. Dù sao phụ thân cũng có một đám thiếp thất cùng thứ nữ.

Hắn cảm thấy Ninh Ninh quá để tâm thứ nữ bá phủ chỉ là bèo nước gặp nhau này, không khỏi khuyên nàng nói: "Tâm ngươi quá thiện, người vụng về không tranh giành nổi như nàng ấy trên đời này đếm không hết. Cứu được rồi, chẳng lẽ lại còn trông cậy nàng cá chép hóa rồng? Cần biết nàng ấy như vậy cũng có nguyên nhân cả, nếu nàng có bản lĩnh cũng sẽ không có chuyện rơi xuống nước như vậy."

Khương Tuyết Ninh thu hồi ánh mắt, nói: "Là bởi vì ta cứu, cho nên lại càng để ý, cũng hy vọng nàng sống tốt hơn. Bất quá ngươi nói cũng đúng, ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, sao có thể quản sâu hơn được nữa?" Dứt lời, nàng thở dài, tựa như muốn dựa vào câu

này mà xoa dịu chút tâm sự trong lòng. Sau đó mới nói với Yến Lâm: “Chúng ta vào xem đàn đi.”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

U Hoàng quán, nghe tên liền biết chỗ này chuyên bán đàn. Vị trí mặc dù trong phố xá sầm uất rộn rộn ràng ràng, ở kinh thành cũng coi như là vị trí tấc đất tấc vàng, nhưng phải từ dưới lầu không mấy dễ chú ý lên tầng hai mới có thể trông thấy tấm biển trúc thanh nhã mộc mạc. Hai chữ “U Hoàng” dùng mực nước viết lên thân trúc. Vì đàn là vật trang nhã, khách đến xem đàn, hoặc giả yêu đàn muốn học đòi văn vẻ, hoặc thật lòng yêu đàn thì không ưa náo nhiệt, cho nên trang hoàng như vậy lại hợp cả đôi đường.

Yến Lâm hiển nhiên không phải lần đầu tới nơi này, quen lối đưa Khương Tuyết Ninh vào. Trong góc, một nam tử ăn mặc kiểu văn sĩ ngồi trước lư hương đang dùng que điểm hương. Trong lư là bà luật hương loại tốt nhất. Bên trong U Hoàng quán thoảng hương thơm nhàn nhạt đầy ý vị.

Bà luật hương hay Long não còn gọi Kim Cước Não, Cảo Hương, thời xưa là loại hương liệu quý.

Văn sĩ kia nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu, nhìn thấy là Yến Lâm thì cười một tiếng, nhẹ nhàng đặt que điểm hương xuống, tới trước chậu đồng rửa tay, nói: “Thế tử tới rồi. Ta nghĩ nếu người lại không đến, ta sẽ treo mấy cây đàn kia ra bán.”

Yến Lâm bật cười: “Dù gì cũng là tiệm đàn trang nhã, sao lại nói ra một câu đầy mùi tiền như vậy?” Văn sĩ kia không thèm để ý, chỉ nói: “Không lẽ ngươi cho rằng ta mở tiệm đàn ra làm từ thiện? Muốn bán đàn, phải rửa tay, đốt hương, còn phải tìm đàn cổ, có chỗ nào không cần tới tiền?”

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy người này đơn thuần hiếm thấy, không khỏi nhìn thêm mấy lần. Văn sĩ kia cao gầy, tướng mạo bình thường, cũng nhìn Khương Tuyết Ninh một chút, tỉnh ngộ: “Là vị cô

nương này muốn xem đàn sao?" Khương Tuyết Ninh không nói lời nào. Yến Lâm tức giận nói: "Đừng nói nhảm nữa, đàn đâu?"

Đôi mày văn sĩ hơi nhíu, dễ dàng nhận ra vị trí của nữ tử này trong lòng Yến lâm không bình thường, lại không bởi vậy mà thu hồi ánh mắt, ngược lại còn nhìn Khương Tuyết Ninh thêm vài lần, mới quay người đi vào trong, lấy bốn cây đàn, ôm từng cây từng cây ra, xếp trên bàn, sau đó mở từng cái túi bọc ra, gọi Yến Lâm lại: "Vốn là tìm ra năm cây đàn, có một cây là Cố Bản Nguyên ở Giang Ninh mới làm ra, nhưng ta tới chậm, Cố Bản Nguyên đã tặng cho Tạ Cư An."

Cố Bản Nguyên là chước cầm sư (người làm đàn) có danh khí lớn nhất hiện tại. Bình thường, trình tự làm đàn rất rườm rà, từ chọn lựa vật liệu gỗ đến xuyên dây đàn thử âm, làm xong phải mất gần một năm, nếu làm cẩn thận trau chuốt thì phải hơn hai năm thậm chí ba năm. Chước cầm sư cũng tính là nghệ nhân, dùng nó kiếm sống. Nếu hai năm mà chỉ làm một cây đàn đương nhiên sẽ chết đói, cho nên rất nhiều chước cầm sư sẽ chuẩn bị kỹ càng vật liệu gỗ, đồng thời chế tác mười hoặc hai mươi cây đàn, như thế trình tự dù vẫn cần hai năm như cũ, nhưng lại làm ra được rất nhiều đàn.

Cố Bản Nguyên năm nay đã sáu mươi mấy tuổi, sắp đến thất tuần, tinh lực không thể so với những chước cầm sư trẻ, không cách nào cùng lúc làm ra nhiều đàn nữa, cơ bản phải mất hai, ba năm mới làm ra một, hai cây đàn. Mà bản tính người đời lại ưa thích vật gì hiếm có. Hai năm này người dùng ngàn vàng để mua đàn nhiều vô số kể, nhưng đàn mới này chưa lộ diện, âm thanh còn chưa gảy ra, lão đầu tử lại đưa cho Tạ Nguy, khiến bao nhiêu người cắn răng ghen tức.

Yến Lâm tập võ, cũng không thích đàn, nhưng có nghe qua thanh danh Cố Bản Nguyên, nhất thời cũng sững sờ một chút: "Tặng?" "Ừ, tặng không." Văn sĩ kia rốt cục cũng lộ ra mấy phần bất mãn, cười lạnh một tiếng, nhưng lại có mấy phần cười trên nỗi đau của người khác: "Mấy hôm trước không phải có mấy kẻ thuộc Bình Nam vương nghịch đảng ám sát mệnh quan triều đình ở kinh thành sao? Tạ Cư An làm một cây đàn đã ba năm, hôm đó ở chỗ ta tìm mấy dây đàn tốt,

đang định rảnh rỗi thì xuyên dây thử âm, kết quả vừa trở về thì gặp thích khách ở Tầng Tiêu lâu. Người không sao, chỉ có cây đàn còn chưa xuyên dây xong bị chém một đao. Chậc, hắn có tức giận khó chịu hay không ta không biết, chỉ nghe nói hắn hai ngày liền không vào triều. Cố Bản Nguyên biết chuyện này, liền cho người từ Giang Ninh xa xôi đưa cây đàn lên kinh thành tặng hắn. Đây còn không ngược đời sao!"

Yến Lâm nói: "Ta tưởng ngươi quan tâm cây đàn?" Văn sĩ kia hừ lạnh một tiếng: "Ngàn vàng mua đàn xong ta liền bán lại cho ngươi kiếm một khoản, Tạ Cư An kia chặt đứt đường làm ăn của lão tử!"

"Khục." Yến Lâm ho khan một tiếng, rất muốn nói "Nhìn bản thế tử dễ bị lừa vậy sao", nhưng suy nghĩ một chút vẫn là không nói thì hơn. Tạ Nguy chính là thiếu sư thái tử, bây giờ lại chủ trì nhật giảng trong cung, coi như nửa tiên sinh của hắn. Đối phương thì khác. Văn sĩ này chính là chủ nhân U Hoàng quán, vốn là tiến sĩ đồng khoa với Tạ Nguy, lại còn cùng là nhân sĩ Kim Lăng, họ Lữ tên Hiển, tự Chiếu Ẩn. Một đường thi cử, Tạ Nguy đứng đầu hắn thứ hai, Tạ Nguy giải nguyên hắn thứ hai, Tạ Nguy hội nguyên hắn thứ hai, đến mức khi vào Hàn Lâm viện cũng còn ở trên đầu hắn. Người đương thời đều nói đùa "Tạ nhất Lữ nhì".*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Lữ Hiển xuất thân hàn môn, càng không bằng Tạ Nguy càng muốn so. Tạ Nguy nhận tin báo nên từ quan về nhà chịu tang mất ba năm, Lữ Hiển bỗng nhiên thành thứ nhất, nhưng lại cảm thấy Hàn Lâm viện trở nên vô vị. Qua một năm, hắn trực tiếp từ quan. Nghe người ta nói hình như về Kim Lăng. Bốn năm trước Tạ Nguy một lần nữa trở lại triều đình phò trợ đương kim thánh thượng Thẩm Lang; Lữ Hiển lại giống như không có hứng thú làm quan, mặc dù cũng trở về kinh thành, nhưng chỉ mở một cửa tiệm đàn, nhàn vân dã hạc.

Hắn từng vào Hàn Lâm Viện nay lại làm việc này, thật khiến người ta líu lưỡi. Những người quen cũ trong kinh cũng không dám tin, nhiều người còn đến xem. Không bao lâu tiệm đàn này vang danh khắp

triều chính. Đương nhiên, dần dần liền có người phát hiện so với làm quan thanh chính, Lữ Hiển làm "Gian thương" lại không chút nào mập mờ, vụng trộm, có câu nói "Tiến sĩ bán đàn, không mua không được", có thể thấy hắn làm ăn tốt bao nhiêu. Nói cách khác, Lữ Hiển cùng Tạ Nguy là chỗ quen biết cũ, mở miệng gọi một tiếng "Tạ Cư An" cũng không sao, nhưng Yến Lâm nghe Tạ Nguy giảng bài, nên phải cân nhắc "Tôn ti".

Hắn nhìn bốn cây đàn trước mặt, hỏi: "Những cái này thì sao?" Lữ Hiển liền giới thiệu qua từng cây đàn, từ đầu tới cuối có gần nửa thời gian chỉ nhìn Khương Tuyết Ninh, rất nhiều câu là nói để nàng nghe, hiển nhiên biết "Trọng điểm" làm ăn hôm nay ở đâu. Chỉ là Khương Tuyết Ninh thực tế không yêu đàn. Kiếp trước lúc học đàn, các vị thế gia quý nữ đều ra sức nỗ lực để nổi bật trước mặt Tạ Nguy, duy chỉ có nàng ngại khổ ngại mệt, trước đó ỷ có Yến Lâm, sau thì ỷ vào Thẩm Giới, căn bản không đi nghe hắn giảng mấy lần. Nếu hỏi nàng thích cây nào. Nàng rất muốn trả lời: cây nào cũng không thích.

Cũng may Yến Lâm biết trước kia trong phủ nàng không học đàn, suy nghĩ một chút liền lấy cây cổ cầm hơn ba trăm năm trước, tên là "Tiêu Am". Trên cây đàn in hằn dấu vết thời gian, đã phủ lên hoa văn như nước chảy, tán âm hùng hậu, phiếm âm thanh nhuận. Chỉ là giá tiền cũng đủ hù dọa người. Lữ Hiển khẽ mỉm cười đưa ra ba ngón tay, Khương Tuyết Ninh hít sâu một hơi.

Yến Lâm lại coi như bình thường, cho người cầm ngân phiếu trả tiền, tự tay bọc lại cây đàn, đưa cho Khương Tuyết Ninh, nói: "Ngươi vào cung tuy là làm thư đồng công chúa, Tạ tiên sinh đối xử với mọi người cũng coi như khoan hậu, nhưng về học vấn, đàn, sẽ không vì các ngươi là cô nương thì nhẹ nhàng bỏ qua. Cho nên Tạ tiên sinh dạy học, phải thật tập trung tích cực. Trong cung tiên sinh không thường đánh đàn, ta may mắn nghe qua mấy lần, là cực hay. Ngươi xưa nay không muốn học đàn, hẳn là do tiên sinh dạy đàn không tốt. Nay vào cung, biết đâu lại thích." Cho nên, đàn tốt nhất định phải có.

Khương Tuyết Ninh nghe hắn nói những lời này khóe mắt hơi kéo ra:

Không ai biết, nàng không muốn học đàn là bởi vì Tạ Nguy.

Bốn năm trước trên đường lên kinh, Tạ Nguy ôm đàn. Nàng còn tưởng rằng người này thật sự là bà con xa của Khương phủ, mặc áo vải trắng, trừ một cây cổ cầm thì không có gì cả, nhìn còn ốm yếu. Dù cùng nàng ngồi chung một xe, lại không thích tiếp xúc với người khác, phần lớn thời gian đều nhắm mắt dưỡng thần, chỉ có nửa đường lúc ngẫu nhiên dừng lại nghỉ chân, hắn sẽ dùng cây đàn kia gảy chơi vài khúc. Khương Tuyết Ninh nghe không hiểu, cũng nhìn hắn không thuận mắt.

Khi đó nàng mới biết được thân thế mình, lại biết trong nhà còn có một vị "Tỷ tỷ" người người tán thưởng, trên đường đi sợ bị vú già trong kinh tới đón xem nhẹ, dù không học quy củ, lại bởi vì nội tâm sợ hãi, càng thể hiện ra bộ dáng tiểu thư, cố giữ một phần "Tự tôn" hèn mọn đáng thương. Đại tiểu thư đều là cao cao tại thượng, vênh mặt hất hàm sai khiến. Cho nên nàng cũng cao cao tại thượng, vênh mặt hất hàm sai khiến người khác, "Người khác" này có cả "Tạ Nguy".

Nàng lớn lên nơi hương dã, cũng không học quy củ, nhưng nhìn người này đi đứng ngồi nằm đều có quy tắc, mặc kệ là tư thái nâng đũa lúc cùng ăn, hay lúc ở trong xe ngựa nghỉ ngơi vẫn không loạn, khiến nàng khó chịu. Lúc ấy nàng cảm thấy người này cả người nghèo túng còn thích làm dáng; nhưng thật lâu sau mới thừa nhận, nàng sở dĩ khó chịu, là vì cho dù không hiểu, cũng có thể cảm nhận được sự cách biệt một trời một vực của một nha đầu lớn lên nơi hương dã với kinh thành phồn hoa nàng sắp tới kia.

Nhưng nàng không muốn thừa nhận. Cho dù về sau làm hoàng hậu, nàng cũng không muốn gặp Tạ Nguy, mà tên hắn lúc nào cũng gắn với đàn nên nàng cũng không muốn học. Thời gian nàng kinh hoảng khốn đốn nhất trong đời đã bị người này nhìn thấy, nên chỉ cần gặp hắn sẽ nhớ tới quá khứ. Mà đây là điều kiếp trước nàng kiêng kỵ nhất. Ai biết Tạ Nguy nghĩ nàng thế nào? Hoàng hậu nương nương hiện tại, lúc trước cũng chỉ là nha đầu vẽ hổ thành mèo mà thôi. Chỉ

cần nhớ tới liền khó chịu, cho nên Khương Tuyết Ninh tới bây giờ chỉ coi như đoạn quá khứ này không tồn tại. Tạ Nguy thấu đáo lòng người ước chừng cũng biết ý nghĩ của nàng. Cho dù địa vị trong triều rất cao, ra vào cung đình thường xuyên, hắn cũng cực ít xuất hiện trước mặt nàng, chuyện quá khứ càng không nhắc tới. Về phần vết sẹo trên cổ tay, nàng mời thái y kê đơn, cẩn thận bôi thuốc hai năm đã tiêu tan sạch sẽ.

Lúc này, bà luật hương thoang thoảng trong tiệm, mang hơi thở cổ xưa mà xa xăm, khiến người tĩnh tâm. Khương Tuyết Ninh thất thần nhìn cây đàn "Tiêu Am" trong tay, bất chợt nghĩ: Nếu không phải vì Trương Già, có lẽ đến lúc nàng chết đi, cũng sẽ không nhắc với ai là nàng từng có ơn cứu mạng Tạ Nguy. Nhưng mà... hình như kiếp trước sau trận cung biến, trên tay Tạ Nguy dính máu, sau đó cũng không chạm vào đàn nữa.

Chương 21: Đông gia của Vưu Phương Ngâm

Một cây đàn cổ chào giá ba ngàn lượng, nhưng lúc Yến Lâm trả tiền mắt cũng không nháy một cái. Từ đó thấy được Dũng Nghị hầu phủ của cải thâm hậu ra sao. Trước kia ngây thơ không biết, coi như Yến Lâm tốt với nàng là đương nhiên; sau khi trùng sinh trở về, nàng biết mình trả không nổi phần chân thành ấy, nên cũng không vô tư nhận lấy gì từ hắn nữa. Cây đàn này nàng không nên nhận. Vừa muốn từ chối, nàng gọi Đường Nhi đem ngân phiếu vào tới cửa, lại bỗng nhiên do dự, hơi suy nghĩ, nàng đè xuống ý nghĩa kia, im lặng không lên tiếng nhận lấy cây đàn.

Lúc Lữ Hiển cầm ngân phiếu, cả khuôn mặt đều là tươi cười, chỉ nói với Yến Lâm: “Ta biết tiểu hầu gia ra tay là xa hoa nhất, khắp kinh thành nhiều khách hàng như vậy, Lữ Chiếu Ẩn ta vui nhất khi nhìn thấy ngài! Về sau thường đến, vì chơi cổ cầm dễ nghiện, sau này có một cây còn muốn mua hai cây, học đàn không đủ về sau còn muốn tự làm đàn. Nhớ đến chỗ ta, muốn cái gì có cái đó, đảm bảo không để tiểu hầu gia đi một chuyến về tay không.” Yến Lâm liếc mắt.

Khương Tuyết Ninh ngây ngẩn cả người, cơ hồ không thể tin vào tai mình —— Lữ Chiếu Ẩn! Đây không phải là một trong vây cánh đắc lực nhất của Tạ Nguy khi phát động cung biến sau này sao? Yến Lâm quản binh, Lữ Hiển quản tiền. Về sau Yến Lâm thống lĩnh cấm quân, mà Lữ Hiển thì lúc nàng bị giam cầm, được Tạ Nguy đặc biệt cất nhắc lên, trở thành tiến sĩ đầu tiên từ thương nhân làm Hộ bộ thượng thư tân nhiệm... Kiếp trước Vưu Phương Ngâm vì giữ mạng, lấy tám phần của cải mình sung quốc khố, là chuyển tới tay người này!*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com

mang đi xin ghi nguồn*

Từ lúc vào U Hoàng quán, Yến Lâm chưa từng giới thiệu qua thân phận chủ nhân nơi đây, tới khi Lữ Hiển trong lúc vô tình nói ra tên họ của mình, mới khiến Khương Tuyết Ninh đột nhiên giật mình, mới thấy được một manh mối Yến Lâm không thấy. Lúc này lại nhìn Lữ Hiển, cảm giác hoàn toàn khác biệt. Vừa rồi chỉ cảm thấy người này ngôn ngữ lớn mật, buôn bán rất thú vị; giờ nhìn lại, chỉ thấy trong lớn mật làm càn này chưa hẳn không có mấy phần cậy tài khinh người, mọi người say chỉ ta tỉnh.

Lữ Hiển kiểm ngân phiếu xong, thỏa mãn nhẹ gật đầu, quen tay cất ngân phiếu vào trong ngực áo lại nói: “Ta kiểm đủ rồi.” Yến Lâm liền nói: “Vậy chúng ta cáo từ.” Mối làm ăn lớn ba ngàn lượng bạc không phải lúc nào cũng có, Lữ Hiển diễn vai con buôn khôn khéo vô cùng tinh tế, mặt cười tươi rói, tự mình tiễn hai người tới cửa. Khương Tuyết Ninh đi theo đằng sau Yến Lâm, ôm đàn xuống lầu.

Không nghĩ có người dưới lầu đi lên, đối mặt với bọn họ. Nhìn kỹ, thì ra là Kiếm Thư bên người Tạ Nguy. Mí mắt nàng liền nhảy một cái. Kiếm Thư thường đi theo bên cạnh Tạ Nguy, lại giỏi kiếm thuật, Yến Lâm từng gặp nên cũng biết hắn, trông thấy hắn thì nói: “Tạ tiên sinh lại sai ngươi chạy việc vặt.” Kiếm Thư thi lễ với hắn, cũng cười: “Đúng vậy.” Dứt lời chuyển ánh mắt, lại trông thấy Khương Tuyết Ninh sau lưng hắn, vốn định tiếp tục đi lên lại dừng lại, nói với nàng: “Chào Ninh nhị cô nương.” Khương Tuyết Ninh giật mình, gật đầu hoàn lễ. Yến Lâm nghe lời này chớp mắt, cảm giác vi diệu, dùng ánh mắt có mấy phần kỳ dị nhìn Kiếm Thư một chút: “Ninh nhị cô nương” là xưng hô gì vậy? Nhưng Kiếm Thư giống như không thấy có gì không đúng, hành lễ liền vội vàng đi lên lầu.

Bên trong U Hoàng quán, Lữ Hiển vừa mới chuẩn bị đóng cửa lại, rót cho mình một chén rượu nhỏ, ăn mừng bán được một cây đàn đắt giá, nhưng hai tay vừa mới chạm vào cửa, đã nhìn thấy Kiếm Thư tới. Khóe mắt hắn giật giật, lập tức nhanh tay đóng cửa lại.

Ai biết Kiếm Thư nhanh tay nhanh mắt, giơ tay giữ khe cửa, mỉm cười với Lữ Hiển: “Trời còn sáng mà, Lữ tiên sinh sao vội vã đóng cửa như vậy?” Lữ Hiển mắng thầm “Luyện võ quả nhiên da dày thịt béo sao không kẹp chết ngươi đi chứ”, trên mặt lại tỏ ra kinh ngạc giống như mới nhìn ra Kiếm Thư, cười nồng nhiệt: “Nha, Kiếm Thư a! Không phải là do không nhìn thấy ngươi sao? Thế nào, chủ nhân nhà ngươi bị hư một cây đàn, ở nhà tức chết chưa?” Kiếm Thư không khỏi đen mặt: “Không nhọc Lữ tiên sinh quan tâm.” Lữ Hiển cười trên nỗi đau của người khác, nói: “Muốn mua gì?” Kiếm Thư nói: “Không mua đồ, có việc.” Lữ Hiển nghe xong thì biến sắc, lập tức muốn đẩy tay giữ cửa của hắn ra, thẳng thừng nói: “Ta không có tiền, ngươi đi nhanh lên.” Kiếm Thư không nhúc nhích: “Yến tiểu hầu gia mới vừa rời khỏi?” Lữ Hiển nói dối không chớp mắt: “Cây đàn kia không đáng tiền.”

Kiếm Thư lạnh lùng cười, thả tay ra, làm bộ muốn đi: “Vậy ta về nói với tiên sinh ba tháng trước trên sổ sách, có một khoản năm ngàn lượng không đúng.” “A a a, có tiền, có tiền!” Lữ Hiển không nói hai lời vội vàng kéo hắn, túm vào trong phòng, “Thật là, ngươi nói xem, tuổi ngươi không lớn lắm, lại học Tạ Cư An già dặn như vậy làm gì? Dù là cùng đao cầm đồng dạng cũng tốt. Động một chút lại cầm sổ sách đến uy hiếp, đây cũng không phải là cái gì tốt quen thuộc. Nói đi, chuyện gì?”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Kiếm Thư hiển nhiên đã quen tính tình Lữ Hiển, có việc gấp nên không trì hoãn, lời ít ý nhiều nói: “Trên sông có thuyền lật.” Lữ Hiển đột nhiên chấn động: ” Thuyền gì?” Kiếm Thư nói: ” Thuyền tơ.” Lữ Hiển sáng mắt lên: “Lúc nào?” Kiếm Thư nói: “Ba ngày trước. Tin tức khẩn trong kinh không mấy người biết.” Lữ Hiển lập tức vỗ tay cười to: “Tốt!” Kiếm Thư nói: “Tiên sinh nói, hồi trước thương nhân trong kinh liên hợp lại ép giá tơ lụa cực thấp, bây giờ lật thuyền chuyển tơ lên kinh, giá tơ sống tất sẽ tăng. Nếu có thể thừa dịp tin tức còn chưa truyền ra, mua tơ sống giá thấp vào, tới khi tin tức truyền tới thì bán ra là có thể kiếm một món hời. Chỉ là lúc trước bị ép giá, rất nhiều thương nhân gánh không nổi, đã bán tháo ra, chỉ sợ còn lại không

bao nhiêu.”

Lữ Hiển suy nghĩ một hồi, lướt qua vột loạt thương nhân trong kinh, nhếch môi cười một tiếng, đáy mắt rạng rỡ, chỉ nói: “Có, còn có một vị!”

*

Lúc Hứa Văn Ích thấy Vưu Phương Ngâm tới, bị sắc mặt nàng tiều tụy làm giật nảy mình: “Ngài đã mấy ngày không ngủ rồi vậy? Người đâu, mau đem tới cho vị cô nương này chén trà nóng.” Vưu Phương Ngâm dụi dụi mắt, ngồi xuống. Tiểu nhị lập tức bưng trà lên, cũng dùng ánh mắt cất giấu mấy phần lo lắng nhìn nàng vài lần. Nơi đây là một gian khách phòng bên trong hội quán Giang Chiết, do hội buôn Giang Chiết thiết lập, chuyên để thương nhân hai tỉnh Giang Chiết lên kinh thì ngủ lại, nói chuyện làm ăn.

Hứa Văn Ích chính là lái buôn tơ Tô châu Nam Tầm. Hai tháng trước hắn đã lên kinh, chỉ vì đại thương nhân một vùng Giang Chiết liên hợp ép giá tơ sống, khiến người nuôi tằm bất mãn, bọn họ lấy buôn tơ làm kế sinh nhai, không cách nào khác đành lên kinh bán. Ai biết đại thương trong kinh và Giang Chiết cùng một giuộc, thêm nữa trong kinh tiểu thương quá nhiều, giá tơ không tăng còn giảm hơn, chỉ bằng một nửa năm ngoái! Đừng nói kiếm tiền, đến vốn còn không bù nổi!*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Hứa Văn Ích năm nay ba mươi sáu tuổi, cho dù không để râu, khuôn mặt cũng hằn vết tích kham khổ, khóe mắt đều là nếp nhăn. Lại càng không cần phải nói mấy ngày liên tiếp giá tơ không tăng, hắn ở lại kinh thành, ngủ không biết ngày mai mặt trời có lên không, mỗi ngày như bị treo trên chảo dầu, ánh mắt đều nặng nề lo lắng. Tính mạng cả nhà hắn đều buộc trên chuyến hàng này. Năm ngoái buôn muối theo người ta đã lỗ không ít, năm nay mua tơ từ người nuôi tằm còn không đủ tiền, cũng may hắn là thương nhân bản địa Nam Tầm, ai cũng biết năm nay giá cả không tốt, vì tín nhiệm nên người ở đó tin

tưởng giao hết lượng tơ năm nay cho hắn, chỉ lấy một phần tiền đặt cọc, để hắn lên kinh bán giá tốt rồi mới trả tiền cho họ.

Buôn bán thường tình ai không phải tay giao hàng, tay nhận tiền? Nhưng người nuôi tằm ở đó lại để hắn đem tơ đi trước trả tiền sau. Hứa Văn Ích là thương nhân có lương tâm, không muốn cô phụ tín nhiệm của hương thân. Nhưng có trời mới biết lúc hắn vào kinh, hỏi thăm giá tơ sống xong có bao nhiêu tuyệt vọng!

Đến mười một ngày trước, hắn ở lại kinh thành, đến tiền ở hội quán cũng sắp không trả nổi, cảm thấy gánh không nổi mới tính bán tháo đi, giá thấp cũng không sao, có thể thu hồi bao nhiêu cũng được, mang về trong thôn trước. Về phần tiền không đủ có thể khất trước, từ từ thu xếp trả dần. Nhưng đúng lúc này, trong tuyệt cảnh như vậy, Vưu Phương Ngâm xuất hiện, cho hắn hi vọng hoàn toàn mới.

Cô nương này ngày đó còn mang tang, đôi mắt hồng hồng, khiến Hứa Văn Ích giật nảy mình, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì xin trợ giúp. Không nghĩ nàng trực tiếp móc ra bốn trăm lượng, nói với hắn muốn mua tơ. Hứa Văn Ích đã sống gần nửa đời, tới bây giờ vẫn chưa thấy qua dạng khách hàng này, nhất thời ngây ngẩn cả người, phản ứng không kịp, lại gặp cô nương này không có gì là đại phú đại quý, cũng không giống nữ nhi thương hộ, trong lòng thực buồn bực. Hắn lúc ấy quá muốn bán tơ sống đi, cũng không hỏi nhiều, lấy giá thị trường lúc đó bán một chút cho nàng. Chỉ là Vưu Phương Ngâm chỉ có bốn trăm lượng bạc, so với một thuyền tơ sống mà nói, chỉ như hạt cát trong sa mạc.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Tiền bạc trả xong, Hứa Văn Ích hiếu kì, hỏi nàng: “Bây giờ giá tơ sống trên chợ đã thấp, không biết chừng còn thấp nữa, ngươi chỉ là một cô nương, đến sổ sách cũng không hiểu, bốn trăm lượng bạc tơ sống không tính là ít, ngươi mua về sau phải làm sao?” Vưu Phương Ngâm trả lời: “Chờ nửa tháng sau giá tăng lại bán.” Hứa Văn Ích lúc ấy toàn thân chấn động, thấy nàng trả lời xong muốn rời đi, hắn kỳ lạ đuổi theo, đến âm thanh cũng run rẩy: “Cô nương khẳng định như

vậy?" Vưu gia cô nương ngây ngốc, giống như bị sắc mặt hắn dữ tợn hù dọa. Thật lâu, mới nói thẳng: "Người cho ta tiền đã nói vậy." Hứa Văn Ích càng khiếp sợ hơn: "Cô nương có đông gia?" Vưu Phương Ngâm nhìn hắn, như nghĩ một hồi, cảm thấy từ này chuẩn xác, liền gật đầu: "Có. Nàng nói ta, cầm tiền, hôm nay đến mua tơ sống, nửa tháng sau bán đi, có thể kiếm gấp ba."

Hứa Văn Ích hít sâu một hơi. Đây chẳng phải là so với giá năm trước cao hơn gấp đôi, so với hiện tại cao gấp bốn? Đông gia của Vưu Phương Ngâm là người thế nào, lại dám nói như vậy? Buôn bán nhiều năm Hứa Văn Ích ý thức được, mình trong lúc vô tình có lẽ đã gặp được cơ hội ngàn năm có một —— Từ trước đến nay làm ăn mua thấp bán cao, ăn lời ở chênh lệch giá. Mà giá theo nhu cầu mà thay đổi, cho nên tin tức linh thông là cực kỳ trọng yếu. Người có thể nắm giữ tin tức người khác không biết, thường như cá gặp nước, mà người tin tức chậm chạp có thể cả đời cũng không vớt được tiền. Vưu Phương Ngâm, hoặc là "Đông gia" phía sau nàng, phân nửa là người nắm được tin tức! Mặc dù không biết tại sao nắm tin tức như vậy lại chỉ xuất ra bốn trăm lượng bạc, nhưng đã gặp cơ hội này, Hứa Văn Ích dù sao cũng không thể thuyết phục mình bỏ qua. Hắn muốn mạo hiểm. Nếu nửa tháng sau giá tơ tăng thật, đối với hắn là tuyệt địa phùng sinh (từ chết sống lại); nếu nửa tháng sau giá tơ chưa tăng mà còn giảm, thì tình cảnh hắn cũng đâu xấu hơn bao nhiêu? Cho nên hắn dứt khoát đánh cược một lần.

Hứa Văn Ích dùng bốn trăm lượng bạc Vưu Phương Ngâm đưa chuẩn bị bến thuyền, cũng trả thêm nửa tháng tiền thuê tại hội quán, dứt khoát từ bỏ ý nghĩ bán tháo tơ sống giá thấp, còn mua một bộ văn phòng tứ bảo tốt nhất, một bàn tính cùng mấy quyển sổ sách nhà mình trước kia đã dùng qua, đưa cho Vưu Phương Ngâm, cùng nàng chờ ngày tơ sống tăng giá. Từ đó đến nay, Hứa Văn Ích từng nói bóng nói gió, muốn hỏi thân phận đông gia sau lưng nàng. Nhưng miệng Vưu Phương Ngâm rất chặt, không lộ nửa chữ. Khi hỏi tại sao tơ tăng giá, Vưu Phương Ngâm chỉ nói: "Không biết, đông gia không nhắc tới."

Lúc này Hứa Văn Ích ngồi đối diện nàng, nhìn mắt nàng đầy tơ máu, bấm ngón tay tính toán thời gian, rốt cục vẫn thở dài: “Chỉ còn bốn ngày.” Giá tơ chẳng những không tăng, còn giảm. Vưu Phương Ngâm cũng mới hỏi giá từ thương hội ra, trong lòng biết rõ, nhưng nàng không giỏi giao tiếp, không biết nên trả lời sao, cả người cứng ngắc câu nệ, hai tay siết thật chặt chén trà, cắm đầu uống. Điệu bộ này thực khiến người sốt ruột. Hứa Văn Ích cười khổ một tiếng: “Cô nương lúc trước nói bốn trăm lượng bạc này là toàn bộ ngươi tiền của người, bây giờ giá tơ vẫn không tăng, ngài không sợ tiền này thua lỗ, đông gia trách cứ sao?” Vưu Phương Ngâm nghĩ một hồi: “Nếu thua lỗ, về sau ta tích lũy trả lại nàng.”

Bốn trăm lượng bạc này, có ba trăm năm mươi lượng là nhị cô nương cho. Nàng dù không biết nhị cô nương tại sao muốn cứu mình, sao lại cho tiền mình, chỉ có thể báo ân gấp bội. Mười tám năm nay, nàng chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, cũng chưa bao giờ gặp người tốt như vậy, càng không biết nàng ấy vì sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng. Suy nghĩ thật lâu, cũng không biết báo đáp thế nào. Nhưng nhị cô nương dạy nàng làm ăn. Vậy có lẽ, nếu buôn bán thành công, kiếm rất nhiều rất nhiều bạc, đưa đến trước mặt, nhị cô nương sẽ vui a?*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Hứa Văn Ích không biết nàng nghĩ gì, nghe lời này thì ngạc nhiên. Một lúc lâu liền lắc đầu bất đắc dĩ: Cô nương này một mực chân thành với đông gia, tiền vốn là đông gia cho, việc cũng là đông gia bảo làm, kiếm lời thì là tiền của đông gia, nhưng thua lỗ lại phải “Trả” cho hắn? Hắn gọi người mang sổ sách đã chuẩn bị xong lên: “Đây là sổ sách mới ta chuẩn bị cho cô nương, ta đã để tiên sinh kế toán thủ hạ ta viết thêm chú thích, cô nương nhìn sẽ dễ hơn, cũng rõ ràng hơn. Nhưng mà cô nương luôn thức đêm xem sổ sách như vậy không tốt cho thân thể, vẫn nên điều chỉnh lại một chút.”

Vưu Phương Ngâm hôm nay tới để lấy sổ sách về học, hai tay tiếp nhận sổ sách, vội vàng nói cám ơn, lại lúng ta lúng túng nói: “Gần đây trong phủ quản nghiêm, khả năng mấy ngày tới ta sẽ không ra

được. Bốn ngày sau Hứa lão bản dù không gặp ta, cũng xin ngài giúp ta bán tơ sống trước đi." Hứa Văn Ích nói: "Sao không phải sớm hay muộn hơn, nhất định bốn ngày? Lỡ tăng thêm thì sao?" Vưu Phương Ngâm lắc đầu: "Đông gia nói lúc đó bán."

Hứa Văn Ích cứng lại, liền đáp ứng. Tiễn Vưu Phương Ngâm rời đi, hắn lần nữa ngồi xuống, lại thở dài một cái. Tiểu nhị sau lưng cau mày, từ đầu đến cuối tràn đầy lo âu: "Lão bản, ta thấy cô nương kia không linh hoạt, còn hơi ngốc. Có chuyện tốt như vậy, đông gia của nàng chẳng lẽ không tự mình làm, lại để chúng ta hưởng?"

Hứa Văn Ích lại cắn răng, trong mắt quyết tâm được ăn cả ngã về không: "Cược đã cược rồi, đừng nói thêm nữa. Ta cảm thấy 'Đông gia' trong lời của nàng cũng không phải gạt người. Nếu nói dối cũng nên phô trương ra chút, không thể kiêng kỵ không nhắc tới như thế này được." Hắn nhắm mắt lại, sau khi mở ra đáy mắt là đè nén phẫn nộ cùng thê thảm bao phủ: "Lại nói nếu ta thật cầm ít bạc mà bán tháo tơ trở về, làm sao đối mặt được với tín nhiệm cùng phó thác của người trong thôn? Hết thu sang đông, năm sau lại phải chuẩn bị tằm, nếu trong tay không có tiền, chẳng lẽ để bọn họ uống gió Tây Bắc hết sao (chết đói)!"

Tiểu nhị lập tức không dám nói nữa. Hứa Văn Ích nói xong thì bình tĩnh trở lại, đang định ra ngoài xem xét thì nghe tiếng gõ cửa, lại có một văn sĩ đứng ở bên ngoài, chắp tay, nói: "Vị này là Tô châu Nam Tầm, Hứa Văn Ích Hứa lão bản?" Hứa Văn Ích thấy hắn lạ mặt: "Mời vào, ngài là?".

Văn sĩ kia là Lữ Hiển, hắn vào thì thấy mấy ly trà còn chưa dọn xuống, liền biết trước đó có khách, nhưng cũng không hỏi, nói thẳng ý đồ mình đến: "Tại hạ họ Lữ, tên một chữ Hiển. Nghe nói trong tay Hứa lão bản có một thuyền tơ sống, đến nay vẫn chưa bán đi. Hôm nay đặc biệt tới đây là muốn mua thuyền tơ này của ngài."

Tim Hứa Văn Ích đập nhanh một chút, đến hô hấp cũng bất giác dừng lại, nhưng trên mặt thì bất động thanh sắc: "Ngài ra giá bao

nhiêu?" Lữ Hiển nói: "Tất nhiên là giá thị trường." Hứa Văn Ích không mò ra địa vị hắn, chỉ nói: "Giá thị trường không bán."

Lữ Hiển nhíu mày, đột nhiên phát hiện tình huống không như mình nghĩ: "Tơ của ngài không phải không bán được sao?" Hứa Văn Ích nói: "Hiện tại bán không được, nhưng cũng có ngài muốn mua. Làm sao biết mấy ngày nữa giá có tăng không?" Con ngươi Lữ Hiển có chút co rụt lại. Hắn ý thức được sự tình không đơn giản, lại cười một tiếng: "Ngài giống như đã biết gì đó."

Lúc này Hứa Văn Ích đã dám xác định đông gia của Vưu Phương Ngâm nói thật! Cả khuôn mặt hắn vì quá kích động mà đỏ bừng. Nhưng thanh âm vẫn nghiêm túc bất loạn, đáy mắt nhất thời có lệ quang, cũng không biết là nói với Lữ Hiển, hay nói với mình: "Mười một ngày trước có người đến mua một ít tơ sống của ta, đông gia của nàng nói cho nàng giá sẽ tăng. Tới hôm nay trông thấy Lữ lão bản đến, ta liền biết, đã đoán đúng..."

*

"Ầm!" Lữ Hiển là một bước đá ra cửa tiệm đàn. Kiếm Thư đứng hầu một bên kém chút rút kiếm chém tới, vừa thấy là hắn, không khỏi kinh ngạc nhìn. Lữ Hiển mặt xanh mét, bưng lên chung trà đã nguội một hơi uống cạn, lúc buông chén trà xuống nện cạch một tiếng trên bàn.

Trên đất chỗ tường phía đông căn phòng, mười mấy tấm gỗ để làm đàn bày chỉnh tề, Tạ Nguy cầm ống mực trong tay, một thân áo xanh thẫm đơn giản, đang đứng ở đó chọn lựa. Cũng không khoác áo choàng tay rộng, vén tay áo lên tới cánh tay, lộ ra đoạn cổ tay xương xẩu. Nghe thấy động tĩnh liền quay lại nhìn. Thấy là Lữ Hiển, mi dài lạnh nhạt khẽ nhíu, nói: "Không thành?" Lữ Hiển nói: "Thành một nửa, nhưng ta hôm nay gặp quỷ. Tạ Cư An, ngươi thành thật nói cho ta, chuyện lật thuyền sớm nhất từ khi nào truyền đến kinh thành, những ai có thể biết?" Tạ Nguy lại quay đầu xem vật liệu gỗ. Hắn lật khối gỗ chính giữa lên, nói: "Kiếm Thư không nói cho ngươi sao? Ba ngày trước chuyện xảy ra, tin tức vừa tới kinh thành chưa được hai

canh giờ, người biết ngoại trừ người đưa tin chỉ có ta, Kiếm Thư, và ngươi.”---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Lữ Hiển quả quyết nói: “Không có chuyện đó! Có người mười một ngày trước đến chỗ Hứa Văn Ích mua tơ sống, đã đoán là giá sẽ tăng. Ta gặng hỏi, Hứa Văn Ích cũng không nói quá nhiều. Nhưng sau khi ta đi ra tìm người nghe ngóng, mấy ngày nay đến có một cô nương ra vào hội quán, giống như cùng hắn nói chuyện làm ăn. Ngươi nói cô nương này là ai? Một thứ nữ của Thanh Viễn bá phủ chưa từng nghe qua, tên là Vưu Phương Ngâm. Phía sau cô nương này tựa hồ có đông gia, nhưng không thăm dò được là ai. Nếu thuyền tơ lật ba ngày trước, người này làm sao biết trước tới tám ngày?”

Tạ Nguy vuốt ve khối vật liệu làm đàn kia, nghe những lời này, dễ dàng phát hiện có khuất tất. Nhưng hắn không hỏi, chỉ nói: “Ngươi vừa nói hoàn thành một nửa là sao?” Lữ Hiển suýt chút bị câu hỏi này làm nghẹn chết, nhẫn nhịn trả lời: “Hứa Văn Ích là tên có đầu óc, hình như đoán ra ta lai lịch không nhỏ. Dù sao trong kinh thành người có thể có tin tức này trước tiên, người bình thường đắc tội không nổi. Hắn muốn kết thiện duyên, cũng sợ nếu giá không tăng thì phải tay không trở về, cho nên lấy giá năm ngoái, bán nửa thuyền tơ cho ta.”

Tạ Nguy nói: “Cũng tốt. Năm nay một vùng Giang Chiết, người nuôi tằm khổ không thể tả, ta cũng không chỉ vì kiếm tiền, kiếm ít một chút không sao.”

Nhưng Lữ Hiển là kẻ tham tiền a! Hắn nhịn không được ngón tay gõ gõ lên bàn: “Tạ Cư An! Ngươi làm rõ ràng đi, chuyện này rất nghiêm trọng! Chuyện thuyền tơ xảy ra, đông gia của Vưu Phương Ngâm làm sao đoán trước được? Để một Vưu Phương Ngâm nho nhỏ đến mua tơ, vụng trộm chưa hẳn không có giá thấp mua vào càng nhiều tơ sống. Rất có thể chuyện thuyền tơ lật có liên quan tới người này. Ta không tin hắn đoán trước được. Hoặc là đánh bậy đánh bạ, hoặc là sớm có mưu đồ! Mặc kệ người này đến cùng có trong triều hay

không, chỉ sợ không phải hạng đơn giản. Ta nhìn thấy việc nàykhông thể bỏ qua được. Nhất định phải biết —— đông gia của Vưu Phương Ngâm, đến cùng là ai?"

Tạ Nguy vốn cũng không tính bỏ qua. Hắn chỉ quan tâm chuyện có thành hay không mà thôi. Lúc này trên mặt đạm mạc, nhìn không ra vui hay giận, chỉ hạ tầm mắt nói: "Chính xác không thể khinh thường. Cũng không rõ người này là ai, sai người tra thứ nữ bá phủ kia một chút. Người này tất có tiếp xúc với nàng, lại liên quan tới thuyền lương, làm việc lại không dám trắng trợn, không biết chừng là tên quan nhỏ nào đó. Phạm vi nhỏ, tra rất dễ dàng." Lữ Hiển cũng nghĩ vậy.

Nhưng rất nhanh bọn họ phát hiện, chuyện này không hề đơn giản.

Chương 22: Không xứng

Rời khỏi U Hoàng quán, Yến Lâm lại mang nàng đi dạo một lát. Gặp bất cứ vật gì vàng bạc ngọc khí, son phấn túi thơm, thậm chí bút mực tranh chữ, mỗi thứ tốt trong cửa hàng, cũng hỏi nàng "Có thích không". Khương Tuyết Ninh lúc đầu còn chưa phát hiện ra gì, nhưng khi nàng thấy Yến Lâm lại cầm một thanh ngọc như ý hỏi nàng, nội tâm nàng liền mơ hồ phát hiện ra. Thiếu niên biểu đạt luôn ngay thẳng. Mà giờ khắc này lại có vẻ hàm súc. Hắn hỏi nàng "Có thích hay không", trong mắt tuy cười, ánh mắt lại có mấy phần né tránh, lại cố giấu sợ nàng phát hiện, còn có chút ngượng ngùng khe khẽ.

Yến Lâm không muốn bị nàng biết. Tháng chín sắp qua đi, hết tháng mười, sau đó quan lễ của hắn là tháng mười một. Quan lễ qua thì có thể nói chuyện cưới gả. Đến lúc đó đã có thể đi Khương phủ cầu hôn, như vậy sính lễ phải sớm chuẩn bị: Hắn muốn biết Ninh Ninh thích gì, không thích gì. Nếu nàng thích, sẽ lặng lẽ mua thêm vào sính lễ cho nàng một kinh hỉ nho nhỏ.

Tâm sự thiếu niên giấu không sâu. Khương Tuyết Ninh lúc không nhìn ra, còn có thể như thường nói thích hoặc không thích, chỉ như hắn hỏi han bình thường; nhưng nhìn ra rồi, nói thích không được, không thích cũng không xong. Nàng đi theo hắn dạo thêm hai cửa hàng. Cuối cùng, rốt cục tại cửa hàng bán châu ngọc đồ trang sức thứ ba thì dừng lại, nói với Yến Lâm: "Ta có chút mệt mỏi."

Yến Lâm ngước mắt liền thấy sắc mặt nàng có chút mệt mỏi. Lúc này mới hậu tri hậu giác ý thức được, chỉ mình hắn đi dạo đến vui vẻ, lại quên nàng ngày mai còn phải tiến cung, cũng quên hỏi nàng muốn dừng lại nghỉ ngơi không, nhất thời có chút áy náy: "Đều tại ta, ta lại quên. Dù sao về sau thời gian cũng không ít, chờ ngươi tiến cung

làm thư đồng công chúa, ta cũng có thể tới tìm ngươi. Hôm nay trở về sớm thôi, ta đưa ngươi về." *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Khương Tuyết Ninh ngồi xe ngựa đi. Yến Lâm lại cưỡi ngựa, nên lúc trở về chỉ chậm rãi đi theo bên cạnh xe. Nàng ngẫu nhiên vén rèm xe một góc, liền trông thấy ánh mặt trời sắp lặn hồng hồng chiếu xuống thân ảnh thiếu niên mạnh mẽ rắn rỏi, sóng mũi cao, khóe môi có chút ý cười, mí mắt phủ một lớp ánh sáng, lúc quay lại nhìn nàng, làm nàng có chút chói mắt. Nhưng nàng đáy lòng hiện ra đúng là một mảnh chua xót. Cũng tới lúc nên nói rõ với Yến Lâm rồi.

*

Sau khi hồi phủ, Khương Tuyết Ninh liền cho người đem đồ mình dời ra, còn sai người đi phòng thu chi trong phủ tra những năm gần đây phụ mẫu mua cho nàng những gì. Nàng không có sổ sách, nhưng trong phủ có. Lúc trước bởi vì một đám nha hoàn bà tử trộm đồ của nàng từng bị trừng phạt nay lại bị dọa run lẩy bẩy, tưởng nhị cô nương muốn lôi chuyện cũ ra, đến Vương Hưng Gia cũng bị dọa mặt không còn chút máu. Khương Tuyết Ninh chỉ nói: "Ta đã nói sẽ không truy cứu các ngươi nữa, lần này không có chuyện của các ngươi, nên làm gì thì làm nấy đi." Nha hoàn bà tử trong phòng mới yên tâm lại.

Chỉ chốc lát sau mấy cái rương đều được đem ra. Khương Tuyết Ninh liền đối chiếu danh sách, đem những vật quý giá phân ra hai bên: Một bên là của nàng, căn bản là quà tặng trong phủ lễ tết; một bên là Yến Lâm tặng những năm gần đây, phần này chiếm đại đa số. Nàng làm lại một bản sổ sách, ghi chép rõ ràng.

Dũng Nghị hầu phủ nhà lớn nghiệp lớn, hiển hách một thời, nhưng năm đó lúc thánh thượng hạ chỉ xét nhà không có để lộ ra nửa điểm phong thanh, thậm chí buổi tối một ngày trước, hầu phủ từ trên xuống dưới còn đang chuẩn bị cho quan lễ của Yến Lâm. Cho nên một khi xét nhà, không có chút chuẩn bị nào. Tài sản phi pháp sung

công, bị tra xét sạch sẽ, người cũng trực tiếp bị giam vào ngục. Cho dù bên ngoài có người cố gắng khơi thông, nhưng phương diện tiền tài có hạn chế, lại gặp không được hầu gia cùng thế tử, về sau Cẩm Y vệ còn tra ra Dũng Nghị hầu phủ có thư liên hệ với Bình Nam vương nghịch đảng, thánh thượng nổi trận lôi đình, liền không còn ai dám giúp Dũng Nghị hầu phủ nữa. Cuối cùng vẫn nhớ tới hầu phủ từng vì nước hy sinh nhiều, tha tội diệt tộc. Nhưng mà lưu vong lại có bao nhiêu thất vọng nghèo túng?

Kiếp trước sau khi Yến Lâm về triều, như đã biến thành người khác, trên thân luôn mang lệ khí, lại cực ít cười. Thiếu niên hừng hực trong trí nhớ nàng phảng phất như chưa từng tồn tại. Chỉ có sau khi trời tối, hắn nằm trên giường trong tẩm cung nàng, nhẹ nhàng kéo tay nàng, kể nàng nghe hết thảy những chuyện hắn chứng kiến khi bị lưu vọng, Khương Tuyết Ninh mới cảm giác được, đây là Yến Lâm —— thiếu niên thuở thiếu thời vì nàng kể chuyện sơn hà tráng lệ. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Chỉ là hoàn cảnh khác biệt: Thuở thiếu thời, hắn là tiểu hầu gia tôn quý, tiên y nộ mã (ra roi thúc ngựa), nhìn khắp non sông, tràn đầy hăng hái, trong đáy mắt đều là những điều xán lạn, tốt đẹp; sau khi lưu vong, hắn chẳng những không còn là thế gia huân quý, ngược lại thành kẻ mang tội, tới những vùng đất nghèo nàn, cũng là non sông, nhưng trong mắt đều là xơ xác tiêu điều, trong trí nhớ là thế đạo gian nguy, lòng người dễ đổi.

Bây giờ, ông trời cho nàng cơ hội ngược dòng thời gian, lại cho nàng nhìn thấy thiếu niên chân thành tha thiết mà nhiệt liệt trong trí nhớ. Một chữ tình này, nàng vẫn không hồi đáp được. Nhưng nếu như có giữ thiếu niên này, vĩnh tốt đẹp như trong trí nhớ, thì cảm động siết bao?

Cây đàn Yến Lâm mua tặng nàng ban ngày, còn đặt trên bàn. Khương Tuyết Ninh ngước mắt lẳng lặng nhìn thật lâu, sau đó cũng viết nó vào trong khoản nợ kia, phía sau dùng chữ nho nhỏ viết “Ba

ngàn lượng bạc". Viết xong lại nhịn không được cười khổ một tiếng. Tên Yến Lâm này, thật sự là tiêu tiền không nháy mắt, muốn móc sạch ra cho nàng sao? Cây đàn này mua ba ngàn lượng, nhưng sau này muốn bán không biết là bao nhiêu đâu. Lữ Chiếu Ẩn kia thật là một tên gian thương!

Liên nhi, Đường nhi cũng không biết vì sao nàng bỗng nhiên lại kiểm kê đồ đạc, nhưng chợt nhớ tới một chuyện, liền nói: "Đúng rồi, cô nương, vì ngài được chọn làm thư đồng công chúa, lão gia cùng thái thái đã thưởng không ít thứ. Buổi chiều đại cô nương cũng đưa tới một bộ văn phòng tứ bảo, ngài có muốn kiểm tra không?" Khương Tuyết Huệ? Nàng nhìn sang hướng Liên nhi. Bút lông Hồ châu, nghiên mực Đoan Khê, mực Tùng Yên, giấy Trừng Tâm Đường, đều là đồ tốt. Nàng nhất thời trầm mặc, chỉ nói: "Đặt vào đi."

*

Chuyện Khương Tuyết Ninh được tuyên triệu vào cung trở thành thư đồng công chúa, trong Khương phủ cũng bàn tán một hồi, dù sao tính tình nàng được nuông chiều hư lại học không tốt, phương diện nào cũng thua xa đại tiểu thư Khương Tuyết Huệ. Nhưng cuối cùng trong danh sách lại là nàng. Trong phủ ngay từ đầu trình lên là tên của đại tiểu thư, ai ngờ lại xuất hiện tình huống ngoài ý muốn. Nhất thời, trong phủ có kẻ nói có thể trong cung viết sai tên; kẻ khác nói là Khương Tuyết Ninh bợ đỡ được công chúa, dùng chút thủ đoạn khiến công chúa đánh rớt Khương Tuyết Huệ, đưa cơ hội cho nàng; cũng có kẻ nói nàng bí mật chỗ lão gia quậy, đòi lão gia đổi lại thành nàng, cũng có kẻ lại nói là Khương Tuyết Huệ tư chất không đủ, cho nên trong cung mới không chọn... Nhưng dù sao lời nói không có truyền đến tai Khương Tuyết Ninh. Nàng không thèm để ý.

Sáng sớm ngày mai phải vào cung, Khương Bá Du cùng Mạnh thị mặc dù cũng thấy khó hiểu về kết quả này, không nghĩ ra, nhưng tới buổi chiều vẫn dọn cơm lên, kêu Khương Tuyết Huệ cùng Khương Tuyết Ninh qua cùng ăn. Đây là lần đầu Khương Tuyết Ninh trông thấy Khương Tuyết Huệ từ sau khi chuyện thư đồng trong cung

truyền ra. So với bình thường đúng là không có gì khác biệt: vẫn đoan trang hiền thục, trong bữa ăn sẽ chủ động chia thức ăn cho cha mẹ, trên mặt không chút bất bình hay thất lạc, giống như chưa có gì xảy ra, cũng như chưa nghe qua lời đàm tiếu.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Khương Bá Du thì lo lắng, với chuyện Khương Tuyết Ninh vào cung lần này không ôm hi vọng quá lớn, chỉ căn dặn: "Phụ thân làm quan trên triều, công lao vẫn có. Ngươi vào cung cũng không cần tranh cái gì, chỉ cần giữ gìn, kiềm chế tính tình, không gây chuyện là được. Về phần công chúa có thích hay không, các tiên sinh có thích hay không, đều không trọng yếu. Chỉ cần lấy lệ học qua là được. Nhớ kỹ, nhìn nhiều nói ít, tập trung vào việc." Khương Tuyết Ninh đều đáp ứng. Nhưng trong lòng lại nghĩ: Ngày mai tiến cung chỉ bắt đầu học lễ nghi, Khương Bá Du thực không cần lo lắng như thế. Dù sao nếu kế hoạch "Tiêu cực, biếng nhác" thuận lợi, cửa lễ nghi cùng tư chất này không qua được, sẽ sớm trở về phủ thôi.

Khương Bá Du nhìn dáng vẻ hờ hững của nàng, quả thực có chút lo lắng, ngoài miệng không tiếp tục nhiều lời, trong lòng lại nghĩ: Chờ ngày mai hạ triều, tìm Cư An nói hai câu, nhờ hắn trông nom một chút.

Mạnh thị thì còn canh cánh trong lòng chuyện người được chọn, trong bữa ăn sắc mặt không được tốt, nhìn Khương Tuyết Ninh vài lần, muốn hỏi nàng có làm gì sau lưng không, nhưng Khương Bá Du bên cạnh nháy mắt, nàng liền không hỏi nữa. Dặn dò cũng chỉ nói hai câu cho có lệ. Dù sao chuyện chính đều để Khương Bá Du nói, từ đầu tới đuôi cũng không nói với Khương Tuyết Ninh mấy câu.

Một bữa ăn tới giờ Dậu ba khắc mới xong. Lúc các nàng từ nhà chính đi ra, trong phủ đã lên đèn. Khương Tuyết Ninh cùng Khương Tuyết Huệ hành lễ với phụ mẫu rồi lui ra, cùng đi trên hành, như bình thường một người đi trước, một người phía sau. Nếu là thường ngày, cả hai đều yên lặng đi về. Nhưng hôm nay, Khương Tuyết Ninh gọi nàng lại, thản nhiên nói: "Đồ ngươi tặng, ta không thích." Khương

Tuyết Huệ dừng bước, không quay đầu: “Vậy Ninh muội muội ném đi là được.”

Khương Tuyết Ninh có chút ít cười trào phúng: “Nếu ta là ngươi, tên trình lên rồi, nếu không được tuyển, mà muội muội bất tài lại được, nhất định phải suy nghĩ xem mình có bị tính kế sau lưng không. Nhưng ngươi lại dối trá, còn đưa cho ta bút mực giấy nghiên. Chẳng lẽ cho là ta không nhìn ra, ngươi kỳ thật cũng muốn vào cung a?”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Khương Tuyết Huệ rốt cục cũng nhìn nàng. Trên hành lang phủ đầy hoa tử đằng, chỉ là hoa sớm đã tàn, cuối thu cành lá cũng trơ trụi, cho nên ánh trăng sáng nhàn nhạt lọt qua khe hở phủ xuống trên đầu nàng, thưa thớt rải trên thân nàng. Váy áo màu xanh nhạt đơn giản, đứng ở đằng kia lại có chút thanh lệ vũ mị. Khóe môi cười trào phúng cũng có tư thái động lòng người. Nàng vui giận đều không che giấu, cũng khinh thường che giấu.

Khương Tuyết Huệ có chút hâm mộ, chậm rãi nói: “Ta muốn nhập cung, thiên hạ có cô nương nào không yêu phồn hoa chứ? Đối với ta, đó cũng không phải chuyện gì đáng xấu hổ. Chỉ là cuối cùng chuyện không thành, cũng không có gì đáng oán hận. Vạn sự đều có duyên phận, ta đã không có bản lãnh tranh thì cũng không có duyên phận thôi.”

Khương Tuyết Ninh từ trước đến nay cũng không thích nhìn nàng nói chuyện thần sắc không có chút rung động nào, ý cười bên môi liền dần dần biến mất, giọng mỉa mai càng đậm: “Ngươi biết, ta vì sao vừa về phủ liền không thích ngươi không?” Khương Tuyết Huệ không nói lời nào. Khương Tuyết Ninh liền bẻ một cành khô rũ xuống trên hành lang, “Ba” một tiếng, trong đêm yên tĩnh lại khiến lòng người rung động: “Không chỉ là bởi vì ngươi tốt hơn ta, xuất sắc hơn ta, hưởng thụ hết thảy ta vốn nên được hưởng. Càng quan trọng hơn là, ngươi đã biết thân thế của mình bốn năm, cũng biết ai mới là thân sinh mẫu thân của ngươi, có người cho dù không có ân nuôi

dưỡng, cũng có ân sinh thành. Nhưng ngươi chưa từng hỏi ta về Uyển nương một câu nào."

Khương Tuyết Huệ yên lặng, bàn tay trước ngực chậm rãi giữ chặt, nàng rũ mắt, tựa hồ có chuyện muốn nói. Nhưng cuối cùng lại không hề nói. Khương Tuyết Ninh tiện tay ném cành khô kia đi, nhìn nàng cười một tiếng: "Uyển nương bệnh nặng, trước khi đi, đã kéo ta tay, nhét vòng tay gia truyền của nàng vào tay ta, nhờ ta về phủ thì trao tận tay ngươi. Nhưng ta không muốn đưa. Bởi vì ta cảm thấy ——ngươi không xứng."

Chương 23: Vào cung

Nói xong lời này, Khương Tuyết Ninh cũng không muốn để ý thần sắc nàng, quay người rời đi. Nhiều khi nàng không cách nào phân biệt tình cảm của mình đối với Uyển nương là thế nào. Nhưng bi kịch kiếp trước của nàng, tính cho cùng, đều có liên quan tới Uyển nương. Theo lý thuyết, nàng nên hận Uyển Nương. Nhưng vừa nghĩ đến nữ nhi nàng tâm tâm niệm niệm ghi nhớ, mà chưa từng hỏi về nàng một câu, lại cảm thấy Uyển nương vừa đáng hận vừa đáng thương.

Kiếp trước, Khương Tuyết Ninh đoạt cơ hội của Khương Tuyết Huệ, cũng đoạt nhân duyên của nàng, tranh nhau vào cung làm thư đồng cho Thẩm Chỉ Y; đời này, nàng thấy hoàng cung đã tránh không kịp, chuyện mọi người tranh nhau không được lại rơi xuống đầu nàng, kể cả chuyện nhập cung làm thư đồng này, tên nàng dù không trình lên lại có trong danh sách được chọn, hoàn toàn là bị người sau lưng đẩy vào cung. Hết thảy tựa hồ không khác kiếp trước bao nhiêu. Điều này khiến nàng nhịn không được suy nghĩ: Trùng sinh trở về đời này, nàng thật có thể thay đổi gì sao? Hay lại dẫm vào vết xe đổ kiếp trước.

*

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Khương Tuyết Ninh đã bị bọn nha hoàn hầu hạ tỉnh dậy, rửa mặt trang điểm sau đó đi từ biệt phụ mẫu, mang một chút hành lý, liền lên xe ngựa. Đám đại thần ra vào cung từ Ngọ môn; nữ quyến trong cung hoặc như các nàng vào cung làm thư đồng thì đều vào Trinh Thuận Môn đông bắc hoàng cung. Một nhóm trúng tuyển thư đồng, tuổi đều từ mười bảy đến hai mươi, đều ở khoảng thời gian đẹp nhất của thiếu nữ. *Truyện được

dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Lúc Khương Tuyết Ninh đến, ở đó đã có vài người. Nàng rất ít lộ diện ở các yến tiệc quý nữ thế gia tụ hội, nên không quen biết các nàng, nhưng các nàng lại quen biết nhau cả, đang đứng gần cửa cung thấp giọng trò chuyện. Xe ngựa Khương phủ vừa đến, tiếng nghị luận liền ngừng lại. Tất cả mọi người xoay đầu nhìn nàng. Trong ánh mắt đều lộ ra nhiều ít hiếu kì hoặc kiêng kị: Khương phủ ngay từ đầu trình lên là Khương Tuyết Huệ, nhưng được tuyển vào cung làm thư đồng lại là Khương Tuyết Ninh. Chuyện này không riêng Khương phủ biết, bên ngoài cũng đã sớm truyền ra. Những cô nương thế gia ai mà không chú ý những chuyện này? Người ngoài đoạt bể đầu cũng không giành được. Khương Tuyết Ninh này thì ngược lại, ngồi trong nhà, cái gì cũng không làm, bánh cứ thế từ trên trời rơi xuống. Thật làm cho lòng người không chấp nhận nổi.

Khương Tuyết Ninh mới từ trên xe ngựa xuống, liếc mắt đã nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc: đều là những người như kiếp trước.

Thanh Viễn bá phủ Vưu Nguyệt trùng dương yến ngày đó Khương Tuyết Ninh có phần không nể mặt nàng, xem như kết thù hận. Lúc này nàng mặc cung trang xinh đẹp, bộ dáng đoan trang hiền thục, nhưng ánh mắt nhìn nàng lại không che giấu địch ý chút nào, thậm chí ẩn ẩn mấy phần cay nghiệt. Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ nàng tuyệt đối đừng đến trước mặt mình gây sự, nếu không dù đời này tình thế vào cung nhẹ nhàng hơn kiếp trước, nhưng lỡ như nàng không cẩn thận bóp chết nàng ta, chuyện truyền ra cũng không dễ nghe lắm.

Bên cạnh Vưu Nguyệt là khôi thủ thơ hôm trùng dương yến, tiểu thư nhà Lễ bộ Phàn thượng thư Phàn Nghi Lan, là người ăn mặc mộc mạc nhất trong đám người, đến hoa tai cũng không đeo, mi tâm có một cỗ khí chất đạm bạc mờ mịt. Đối với nàng ấy, chuyện vào cung này không không có gì đáng kích động. Ánh mắt người khác nhìn Khương Tuyết Ninh có bao nhiêu phức tạp, nhưng Phàn Nghi Lan

chỉ là nhàn nhạt nhìn, không có hiếu kì, cũng không có ghen ghét. Khương Tuyết Ninh biết, đây là người duy nhất trong mười hai người vào cung làm thư đồng lần này không có tham vọng vinh hoa phú quý, đồng thời cũng không ở lại làm thư đồng.

Tiếp theo là tam cô nương của Định Viễn hầu Chu Bảo Anh, nhỏ tuổi nhất, cũng là hòn ngọc quý trên tay Định Viễn hầu. Khuôn mặt nhỏ nhắn còn có chút ngây thơ của hài tử, tròn vo, một đôi mắt to đen nhánh, đơn thuần. Nàng đứng trước cửa cung hết nhìn đông tới nhìn tây, nửa điểm đều không sợ. Tay trắng trắng múp múp đang cầm một bao giấy dầu, không ngừng lấy mứt hoa quả ra ăn, hai má khẽ động theo cử động nhai, lại nhìn chằm chằm Khương Tuyết Ninh. Đó là cô nương chỉ cần cho đồ ăn liền có thể thu phục. Ước chừng là do nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, hoàn toàn không theo nguyên tắc quy củ.

Còn lại mấy người theo thứ tự là Diêu Dung Dung, Phương Diệu, cùng bốn người khác. Bốn người kia Khương Tuyết Ninh không có ấn tượng. Bởi vì các nàng hình như đều bởi vì tư chất học thức lễ nghi không tốt, trong lần tiến cung học quy củ bị nữ quan khuyên lui. Hai người phía trước vẫn còn nhớ kỹ một chút. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Một Diêu Dung Dung, là người xuất thân thấp nhất trong lần tiến cung này, là nữ nhi của Hàn Lâm viện thị giảng Diêu Đô Bình, tiểu gia Bích Ngọc, ăn mặc so với mấy vị cô nương khác, khó tránh khỏi có chút keo kiệt. Nhìn người cũng là ngoan ngãn nghe lời. Lúc nàng đến, vừa chạm tới ánh mắt Khương Tuyết Ninh, liền thu tầm mắt mình lại, không dám liếc nhìn nàng thêm nữa. Khương Tuyết Ninh nhớ được Diêu Dung Dung, là bởi vì nàng kiếp trước ngốc nhất, học chậm nhất.

“Tiểu gia Bích Ngọc” nghĩa gọn là chỉ những thiếu nữ xinh đẹp ở gia đình bình thường. Cũng có nghĩa hình dung cô gái có hình dáng không nhất định phải đẹp nhưng khả ái, có điểm nghĩa giống như em gái nhà bên. Thường là những cô gái hoạt bát dễ gần, không có phong phạm “Tiểu thư khuê các”

Cuối cùng chính là Phương Diệu. Gương mặt thanh tú, sạch sẽ; đôi mắt linh động, lại có chút quá linh hoạt. Trên đầu lông mày có một nốt ruồi son nho nhỏ, khiến nàng nhìn qua có chút xinh xắn.

Nếu quan sát tỉ mỉ, sẽ phát hiện nàng hôm nay một thân quần áo màu xanh nước biển. Bởi vì tháng chín trong ngũ hành thuộc kim, thiếu âm ôn nhuận lưu trạch, tương sinh với nước. Không sai, Phương Diệu là nữ nhi độc nhất của Khâm Thiên giám giám chính. Từ nhỏ mưa dầm thấm đất, học phụ thân nàng quan sát thiên tượng, đắm chìm học ngũ hành bát quái suy tính tiết khí, còn biết xem tướng. Đến cùng có đúng hay không, Khương Tuyết Ninh không biết. Dù sao kiếp trước, Phương Diệu bởi vì phương diện này nên rất được những người khác thích, buổi tối động một chút lại tính nhân duyên họa phúc, giao lưu như cá gặp nước.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn

Khương Tuyết Ninh cũng mặc kệ các nàng dùng ánh mắt gì nhìn mình, bởi vì đời này kế hoạch của nàng hết sức rõ ràng —— Học lễ nghi? Ai đánh thức được một kẻ giả vờ ngủ, như vậy cho dù nữ quan tốt bao nhiêu cũng không dạy nổi một khi có lòng không muốn học. Nàng mới không thèm để ý những người này đâu. Cho nên sau khi xuống xe cũng không tới chỗ các nàng nói chuyện, đứng cách một khoảng không gần không xa.

Thái giám ở cửa nhìn nàng một cái, lại bấm ngón tay tính, nói: “Chín người, còn ba vị chưa tới, xin chư vị tiểu thư chờ một chút, sau đó nô gia sẽ mang các ngài vào cung.” Diêu Dung Dung sợ hãi hỏi: “Là ai còn chưa tới a?” Chu Bảo Anh cúi đầu lắc lắc mứt hoa quả trong túi giấy, bĩu môi, thuận miệng đáp: “Tới trễ nhất khẳng định là Tiêu gia tỷ tỷ a, Trần tỷ tỷ cùng Diêu tỷ tỷ gần đó, chắc hẳn sẽ cùng đi.” Những người khác nhất thời biểu cảm có chút vi diệu.

Chu Bảo Anh là đích nữ hầu phủ, trước nay cũng như Tiêu Xu luôn

chờ người gần cùng đi, lại tâm tư đơn thuần, cho nên nói ra như vậy cũng không cảm thấy có gì không đúng. Nhưng những người khác dòng dõi không thể so sánh với các nàng. Bây giờ phần lớn người đều chờ, mà còn có người chưa đến. Ai nghe xong mà không nghĩ mấy người kia cố ý tới trễ để nâng cao thân phận?*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Bất quá đang lúc nói chuyện, một cỗ xe ngựa có chút hào hoa xa xỉ tới gần phía các nàng đứng bên này. Xa phu từ trên xe cầm ghế nhỏ để xuống. Thái giám nói chờ người lúc nãy vội vàng nịnh nọt chạy tới, mặt cười tươi rói, đến bên cạnh xe cúi người hành lễ: "Đại tiểu thư tới rồi." Trong xe quả nhiên là Tiêu Xu. Nàng hôm nay mặc một thân váy lụa dài màu vàng hơi đỏ, bên hông đeo vòng đinh đang, vịn tay thái giám kia xuống xe, cười nói: "Hôm nay để Hoàng công công ra đón người, trưởng công chúa cũng không nói cho ta một tiếng." Hoàng Nhân Lễ đi theo cũng cười: "Điện hạ biết lần này rất nhiều bạn tới chơi, rất cao hứng. Hôm nay đặc biệt sai nô gia đến xem, trở về lại nói với công chúa."

Đám người đã hiểu, Hoàng Nhân Lễ này chính là thái giám bên người Lạc Dương trưởng công chúa, rất được trưởng công chúa tín nhiệm. Mà tên thái giám này lại đỡ Tiêu Xu xuống xe, chuyện Tiêu thị hiển hách cùng Tiêu Xu có quan hệ tốt với trưởng công chúa, từ đây có thể thấy được chút ít.

Trên xe cũng không chỉ có Tiêu Xu. Nàng xuống xe xong, lại có hai người từ trên xe bước xuống. Khương Tuyết Ninh xem xét, đuôi lông mày liền hơi nhíu. Tiểu thư nhà Nội các đại học sĩ Trần Vân Tấn, Trần Thục Nghi, mặc dù rất ít vào cung, không tính là quen biết cùng Lạc Dương trưởng công chúa, nhưng quan hệ cùng Tiêu Xu lại vô cùng tốt. Chỉ vì hai người trong kinh xuất thân tương đương. Dung mạo mặc dù không xinh đẹp như Tiêu Xu, nhưng người cũng như tên, có một cỗ khí chất đoan trang tao nhã, bên môi nhàn nhạt cười, chỉ là đôi mắt lại hơi có chút tâm tư cùng tính toán, là người tính tình nội liễm mà cẩn thận.

还在梳极简汉服发型？几个步骤学会“单螺髻”，变身气质大家闺秀_时尚_爱...

*Thiền ốc kế

Người còn lại rất có ý tứ. Mắt hạnh mày ngài, chải thiền ốc kế, tai đeo khuyên tai bạch ngọc như trăng non, cổ còn đeo khóa ngọc tinh xảo. Vẻ ngoài đẹp, nhìn cách ăn mặc cũng biết xuất thân không bình thường. Chỉ là lúc từ trên xe bước xuống, lông mày vị quan gia tiểu thư này nhíu lại, ẩn ẩn có chút bực bội, thậm chí có mấy phần âm trầm, như gặp phải chuyện khó giải quyết hay chuyện không thích.

Khương Tuyết Ninh ấn tượng sâu sắc về nàng. Nữ nhi nhà Lại bộ thượng thư Diêu thái phó Diêu Tích —— Kém chút đã gả cho Trương Già làm vợ, chỉ là chuyện hôn sự vừa làm được một nửa thì hối hận sống chết không chịu gả, còn sai người đem tin Trương Già “Khắc vợ” đồn khắp kinh thành, để phụ thân nàng trong triều một phen chèn ép, khiến mẫu thân Trương Già là Phùng thị đã cao tuổi tức giận bệnh nặng một trận. Kết quả ngàn chọn vạn tuyển, nàng lại gả cho Chu Dần Chi. Từ đó để nhà ngoại mình trợ giúp Chu Dần Chi một đường thăng quan tiến chức. Không ngờ, vẻn vẹn ba năm sau, chết vì “Khó sinh” ở phủ đệ Chu Dần Chi thê thiếp thành đàn kia.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Lúc này, hẳn Diêu Tích đang cùng Trương Già nghị thân, chắc nàng phiền não chuyện này a? Dù sao Trương Già mới đấu với Cẩm Y vệ một phen, nhìn sao cũng không thấy tiền đồ tốt đẹp. Khương Tuyết Ninh cũng không biết sao, mặc dù mình kiếp trước cũng không phải người tốt, nhưng thủ đoạn bỉ ổi so ra kém vị này mấy con phố. Nàng nhìn trên nhìn dưới, xem trái xem phải, đều thấy Diêu Tích không vui vẻ gì.

Bỏ Trương Già, chọn Chu Dần Chi... Thật sự là một đôi mắt chó xinh đẹp lại bị mù!

Ánh mắt của nàng bình tĩnh mà ẩn chứa thâm ý, chăm chú nhìn Diêu Tích. Diêu Tích mới xuống xe, giương mắt dò xét những người khác, lại đụng phải ánh mắt Khương Tuyết Ninh, ánh mắt dừng lại, lập tức khẽ giật mình. Khương Tuyết Ninh lại kéo khóe môi, đứng bên cạnh đám người, nhìn nàng mỉm cười rực rỡ, giấu đi bén nhọn cùng mỉa mai, dường như rất có hảo cảm với nàng, mười phần thân mật, còn nhẹ gật đầu thăm hỏi. Diêu Tích không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng Khương Tuyết Ninh đẹp như vậy lại nhìn nàng cười, tới nữ tử cũng chịu không nổi, nàng dù không hiểu lắm, cũng không khỏi vô thức cười đáp lại một tiếng.

Khương Tuyết Ninh trên mặt thuần lương, đáy lòng lại cười lạnh: Đời này chớ trổ ra yêu ma chước quỷ, nếu không bản cung nhất định sẽ tử tế dạy ngươi làm người!

Chương 24: Phân biệt đối xử

Đến lúc này mười hai người đã đông đủ.

Tiêu Xu trong nhóm người hoàn toàn có dáng vẻ người đứng đầu chỉ thiếu ngai, mới vừa đi tới, ánh mắt mọi người đều nhìn nàng, trừ cực kỳ hâm mộ ra cũng có nhiều ít ý e ngại cùng thần phục, cũng có nhiều người chủ động chào hỏi nàng. Tiêu Xu cũng nghiêm túc gật đầu đáp lại, nhưng với người nào cũng như thế.

Duy chỉ có lúc nhìn thấy Khương Tuyết Ninh, khóe môi nàng nhẹ nhếch lên. Lúc này Khương Tuyết Ninh chưa chào hỏi gì, nàng từ xa nhẹ gật đầu với nàng, xem như chào hỏi, nhìn tựa hồ khá thân mật khác đám người kia.

Nếu là người khác, có lẽ đã sớm thụ sủng nhược kinh. Nhưng thái độ Tiêu Xu như vậy, như Khương Tuyết Ninh thấy, nàng ta vẫn bình thường giống như quý tộc trời sinh cao cao tại thượng, cũng không phải bình đẳng biểu đạt ý tốt, bất quá là bởi vì cảm thấy nàng được trưởng công chúa để mắt, cho nên cũng đáng để nàng để mắt, nhưng cũng không mấy coi trọng nàng ——

Tính tình Tiêu Xu chính là như thế. Xuất thân hiển hách, người khác cả đời tha thiết ước mơ, còn nàng từ nhỏ đã có. Có rất ít thứ nàng muốn mà không có được. Điều này khiến nàng khi đối mặt với mỗi sự kiện, mỗi người đều cực kì bình tĩnh, thậm chí gặp hoàng tộc cũng có thể giữ vững không kiêu ngạo không tự ti. Hết thảy những người đối với nàng không có uy hiếp, cho dù đối phương mười phần vô lễ, nàng cũng có thể chuyện trò vui vẻ, tuyệt sẽ không tức giận. Bởi vì hết thảy người thấp kém hơn, đều không có tư cách nói chuyện với nàng. Duy chỉ có khi nàng cảm thấy ai uy hiếp tới nàng,

mới lộ ra móng vuốt.

Khương Tuyết Ninh kiếp trước từng giao thủ với nàng. Năm đó nàng còn chưa lên làm hoàng hậu, nàng còn cần phải nịnh nọt dỗ dành Thẩm Giới, mặc dù trong lòng Thẩm Giới chưa hẳn có nàng, nhưng nam nhân a, ai không thích nữ nhân xinh đẹp cung phụng? Cho nên thời gian đó nàng tạm coi như "Được sủng ái".

Nhưng đợi sau khi Thẩm Giới đăng cơ, Khương Tuyết Ninh lên làm hoàng hậu, đạt mục đích rồi, liền lười nịnh nọt Thẩm Giới. Vừa vặn sau đó không lâu Tiêu Xu vào cung, nàng dứt khoát để người trong hậu cung tranh thủ tình cảm, mừng rỡ nhường hoàng đế nghỉ trong cung Tiêu Xu, mình không phải hầu hạ, chỉ ở Khôn Ninh cung chấp chưởng phượng ấn, toàn tâm toàn ý làm hoàng hậu, tháng ngày trôi qua thật thoải mái.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Mãi đến khi Tiêu Xu có thai, phong hoàng quý phi, Thẩm Giới còn để nàng cùng nhau giải quyết lục cung. Khương Tuyết Ninh mới bắt đầu luống cuống. Hoặc là, nàng bắt đầu phẫn nộ. Nhận ra không phải lên làm hoàng hậu rồi thì cả đời đều là hoàng hậu. Trong hậu cung nhiều người như vậy, kiểu gì cũng sẽ có người có năng lực. Nhất là như Tiêu Xu, xuất thân thế gia đại tộc, mẫu tộc ủng hộ cực kỳ mạnh mẽ, chính mình lại có bản lĩnh, rất không chịu thua kém, cả đời đã quen cao cao tại thượng, chỉ sợ rất khó thoả mãn với vị trí hoàng quý phi, cũng khó chấp chận trên đầu mình còn người khác. Thế là tranh đấu chính thức bắt đầu.

Quan hệ của Khương Tuyết Ninh với nhà ngoại mặc dù chẳng ra sao, nhưng có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, Khương Bá Du lúc ấy vừa lên làm Hộ bộ thượng thư, trong triều cũng coi như có tiếng nói; Nàng lại có Chu Dần Chi, lúc đó đã khống chế hơn phân nửa Cẩm Y vệ, tâm ngoan thủ lạt, làm việc chắc chắn; Mà thú vị là Tiêu thị có một trưởng tử "Lưu lạc bên ngoài", tên là Tiêu Định Phi, hai năm kia vừa "Tìm được về", là thế tử có thể kế thừa tước vị Thành quốc công, cũng là huynh trưởng cùng cha khác mẹ của Tiêu

Xu.

Bất ngờ là, tính tình phong lưu phóng đãng vang khắp triều đình, khéo léo lăn lộn, chạy theo nịnh nọt Khương Tuyết Ninh, cũng coi như cúi đầu quy phục. Vì nàng, Tiêu Định Phi có thể làm Thành quốc công tức giận đến ngất đi, cũng không thèm nể mặt Tiêu Xu, hoàn toàn là thanh đao tốt Khương Tuyết Ninh dùng để kích thích Thành quốc công phủ. Cho nên đấu với Tiêu Xu cùng Thành quốc công phủ, nàng không thua thiệt mấy, nhiều lắm là có chút giằng co.

Về sau Tạ Nguy đánh đổ Tiêu thị, nàng còn vỗ tay khen hay một trận. Đương nhiên là không thể vui mừng quá lâu. Chưa tới nửa năm, Tạ Nguy lại đánh đổ hoàng tộc, khống chế toàn bộ triều chính trong tay, vị hoàng hậu Khương Tuyết Ninh này cũng không còn chút uy quyền nào nữa. Thật sự là "Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi".

Mặc dù kết cục nàng cùng Tiêu Xu không tính là tốt, cuối cùng đều vì liên luỵ triều cục, thua trong tay Tạ Nguy, nên nàng có chút đồng bệnh tương liên với "Đối thủ" ngày xưa này. Tạ Nguy vẻ ngoài thánh nhân tâm địa ma quỷ, nhưng không có nghĩa Tiêu Xu là người tốt, càng không có nghĩa là nàng muốn "Cùng chung mối thù" với Tiêu Xu. Ngược lại, đời này Khương Tuyết Ninh vẫn không thích nàng, còn kiêng kị nàng.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Thấy Tiêu Xu chủ động chào hỏi, nàng suy nghĩ một lát, chỉ nhàn nhạt gật đầu đáp lễ, vẫn như cũ không vui không giận. Tiêu Xu trong lòng lại có suy nghĩ. Nhưng rất nhanh lực chú ý của nàng liền dời đi, bởi vì Hoàng Nhân Lễ đã thấy đủ người, kêu mấy cung nhân đến xách đồ giúp bọn nàng, kiểm xong lệnh bài thì dẫn các nàng vào cung, trên đường còn giới thiệu một chút về các cung điện xung quanh.

Hoàng Nhân Lễ biết một nhóm đều là tiểu thư huân quý, trong đó có bằng hữu trưởng công chúa điện hạ, cũng có người trưởng công chúa điện hạ cảm thấy rất hứng thú, nên giọng nói âm nhu hơn, trong

lòng càng phơi phới gió xuân: “Lần này chư vị tiểu thư đều ở Ngưỡng Chỉ trai. Thánh thượng vì điện hạ rất để tâm chuyện thư đồng này, Ngưỡng Chỉ trai vốn là chỗ thư đồng hoàng tử ở. Nhưng bây giờ trong cung không có hoàng tử, vừa vặn chư vị tiểu thư đến, liền sai Ngự dụng giám thay mới đồ đạc, cắm thêm chút hoa lá. Lúc về ở, một người một gian cũng coi là thoải mái. Nơi này sát bên chỗ dạy học – Phụng Thần điện. Hướng bắc giáp hậu cung các nương nương, phía nam thì có thể xa xa thấy Văn Hoa điện, Văn Chiêu các. Như vậy các tiên sinh đến dạy công chúa điện hạ cùng chư vị tiểu thư thuận tiện hơn. Dù sao xung quanh có nhiều cung nhiều người, nếu các tiểu thư sợ không cẩn thận gặp phải ai, nên cẩn thận, bớt đi lại chút là được.”

Triều này quan niệm nam nữ cũng không quá nghiêm ngặt, nhưng vài phủ quy củ mười phần nghiêm khắc rất để ý, thậm chí không muốn để cô nương nhà mình gặp bất kỳ ngoại nam nào, nên Hoàng Nhân Lễ mới nói câu này. Khương Tuyết Ninh tất nhiên là không quan tâm. Nhưng mấy cô nương khác lại có người tán thành gật gật đầu. Khương Tuyết Ninh khịt mũi coi thường.

Ngưỡng Chỉ trai đối với nàng đời này thực sự có chút quá mức thuận tiện. Do gần Văn Hoa điện, nên tiên sinh dạy xong ở chỗ hoàng đế vương gia và đám đại thần, chỉ cần đi một chút liền tới chỗ dạy học cho công chúa. Cũng vậy, bọn Yến Lâm, Thẩm Giới cũng có thể vụng trộm lẻn qua. Có đôi khi gặp Tạ Nguy giảng bài, còn có vương tôn đệ tử xin chỉ thị của hoàng đế, đặt một bình phong, ngồi bên ngoài nghe. Vậy nên muốn gặp ai thì dễ dàng gặp người đó.

Đời này Ngưỡng Chỉ trai cũng y như kiếp trước. Đến vị trí hai gốc cây quế dưới tường cung đều không khác gì, bởi vì trước kia thư đồng hoàng tử ở, cho nên rất thanh nhã mộc mạc, rất có mấy phần không khí thư quán yên tĩnh lạnh nhạt, vừa nhìn là biết chỗ để học hành. Thế gia tiểu thư trong nhà phú quý đã quen, nên không thấy có gì tốt. Nhưng Diêu Dung Dung xuất thân thấp hơn, trong mắt lộ ra kinh hỉ, đang muốn tán dương khí phái hoàng cung, vừa quay đầu trông thấy những người khác thần sắc thường thường, lời muốn nói

lại nuốt vào.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Hoàng Nhân Lễ nói: “Nơi này đã quét tước sạch sẽ, nhưng chư vị tiểu thư muốn ở gian nào thì thương lượng một chút. Đợi các ngài chọn chỗ xong, chuẩn bị một chút, sẽ có mấy vị nữ quan thượng nghi cục đến dạy lễ nghi trong cung. Chư vị tiểu thư cần tập trung học hành, bởi vì Tô thượng nghi cũng sẽ đích thân đến xem. Nàng ở trong cung nhiều năm, trước kia một mực hầu hạ trưởng công chúa điện hạ, có thể coi là nhìn công chúa điện hạ lớn lên, trên phương diện lễ nghi yêu cầu mười phần nghiêm ngặt. Nếu không thể qua cửa nàng, chỉ sợ phải chuẩn bị mà về phủ thôi.”

Tô thượng nghi.

Khương Tuyết Ninh vừa nghe cái tên này, như phản xạ có điều kiện cảm thấy đầu gối, lưng eo, cổ, thậm chí ngón tay, cũng bắt đầu ẩn ẩn đau. Kiếp trước nàng vốn lớn lên ở thôn trang, trước đó cũng không thích học quy củ. Sau khi về kinh, nàng ỷ có Yến Lâm nên làm càn. Kết quả tiến cung liền đụng phải Tô thượng nghi. Mà Tô thượng nghi hầu hạ Thẩm Chỉ Y, không biết có phải bởi vì công chúa bất bình hay không, hoặc là được Thẩm Chỉ Y chỉ thị, Yêu cầu rất nghiêm với nàng, lặp đi lặp lại giày vò nàng, sơ ý một chút phải làm lại từ đầu. Lúc đó rất khó xử, bởi vì tất cả mọi người học xong, đều đứng bên cạnh nhìn nàng buồn cười, ánh mắt khác thường, chỉ trỏ trào phúng.

Các tiểu thư thế gia trước khi vào cung hẳn đã nghe ngóng tình hình trước, hiển nhiên cũng biết thượng nghi cục Tô đại nhân, nên đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi. Đến lúc chọn chỗ ở các nàng vẫn thì thầm nho nhỏ.

“Tô thượng nghi ta biết, đặc biệt đáng sợ, mẫu thân ta sáng nay còn nói tốt nhất không được đụng đến nàng nha. Nhưng Hoàng công công còn nói sẽ có mấy nữ quan đến, hẳn là tách ra dạy a? Nếu xui xẻo gặp phải Tô thượng nghi, ta phải làm sao bây giờ, ô...”

“Đáng sợ như thế sao?”

“Căn phòng này hướng nam, cửa sổ mở ra phía tây, vừa vặn thấy cây quế, biết đâu có thể gặp được quý nhân đó. Ta liền chọn căn phòng này, các ngươi đừng ai giành với ta! Lão quân phù hộ, chọn căn phòng này, giúp ta thuận lợi qua ải.”

Khương Tuyết Ninh không giành với các nàng, dứt khoát chọn nơi hẻo lánh nhất yên lặng nhất cũng tối tăm nhất, chỉ cần nghe tiếng nói sau lưng, cũng biết được là ai rồi. Nói chuyện lúc nào cũng có hậu tố “Lạc” “Nha”, thanh âm ngọt ngào kia là Chu Bảo Anh; Rụt rè là Diêu Dung Dung; Người lý lẽ rõ ràng chọn phòng còn lầu bầu tính tới tính lui kia quá nửa là Phương Diệu. Những người khác còn lại không nói lời nào.

Chỉ chốc lát sau đã chọn xong. Mọi người cực kỳ ăn ý để lại gian tốt nhất cho Tiêu Xu, phòng Trần Thục Nghi cùng Diêu Tích ở hai bên; những người khác liền tùy ý chia ra; phòng của Khương Tuyết Ninh ở ngoài rìa, cho nên chỉ giáp một phòng phía đông, vị trí cũng không được tốt, là Phàn Nghi Lan không để tâm chuyện thư đồng chọn.

Tất cả chọn xong thì chia ra về phòng chuẩn bị. Khương Tuyết Ninh mang ít đồ nhất, tùy tiện sửa sang một chút là xong, lúc ra vốn tưởng mình xong đầu tiên, ai ngờ vừa nhìn đã thấy Phàn Nghi Lan ngồi bên ngoài. Thấy nàng ra, Phàn Nghi Lan nhẹ gật đầu với nàng, không biết có phải do cảm thấy Khương Tuyết Ninh coi nhẹ những việc này giống mình, nên nhìn nàng nở nụ cười hiếm hoi, giống như u lan nở rộ, dù không phải quốc sắc thiên hương, lại có khí chất thanh nhã tuyệt trần.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Khương Tuyết Ninh đoán Phàn tiểu thư có thể đã hiểu lầm mình giống nàng, nhưng cũng không giải thích loại hiểu lầm “Tốt đẹp” này, dứt khoát mặt dày mày dạn tiếp nhận thiện ý của đối phương, cũng cười cười một tiếng. Hai người không nói chuyện, ngồi chờ ở gian ngoài.

Gần nửa canh giờ sau tất cả mọi người mới lục tục thu dọn xong. Lúc này bên ngoài có một tiếng thông truyền, nói nhóm nữ quan thượng nghi cục tới, tất cả cung nữ trong ngoài Ngưỡng Chỉ trai lập tức đứng thẳng, khom người cúi đầu, nín thở ngưng thần, không phát ra chút thanh âm nào. Tất cả mọi người bị điệu bộ này làm chấn động.

Ngay sau đó bốn vị nữ quan từ ngoài cửa đi vào. Dẫn đầu là vị nữ quan mặc trang phục ngũ phẩm màu xanh, búi tóc cao cao, có hai cái trâm vàng như ý họa tiết đám mây, hai tay trước eo, lại không ép vào bên hông. Lúc đi, cả người nghiêm cẩn, mỗi bước đi đều rộng bằng nhau. Gương mặt đã có tuổi lại không chút ý cười, hai góc mắt thêm nếp nhăn, mi tâm cũng vì thường xuyên chau mày mà có vết nhăn nhàn nhạt, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua đám người.

Trong mười hai người có người nhát gan lập tức sợ hãi cúi đầu. Chỉ có Tiêu Xu, Trần Thục Nghi, Phàn Nghi Lan còn có thể thản nhiên, bình tĩnh khom mình hành lễ. Tiêu Xu, Trần Thục Nghi thường xuyên tiến cung, đã sớm học lễ nghi; Phàn Nghi Lan thì gặp ai cũng vậy, cũng không thấy Tô thượng nghi đáng sợ.

Tô thượng nghi thấy vậy lông mày liền nhíu lại, đi đến đứng trước đám người, ngữ khí không chút chập chùng mà nói: “Hai ngày này thượng nghi cục phụng mệnh đến dạy các vị tiểu thư chút lễ nghi trong cung. Các vị tiểu thư có thể gọi ta là ‘Tô thượng nghi’. Về sau các vị đều là thư đồng của trưởng công chúa điện hạ, phải thật cẩn thận. Cho nên mong rằng mọi người hai ngày này nghiêm túc học hành, nếu có ai lười biếng hoặc học không được, thì mời về phủ cho.”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Lúc trước Hoàng Nhân Lễ cũng nói qua như vậy một lần, nhưng mọi người đều thấy bình thường; nhưng khi Tô thượng nghi nói ra, đáy lòng tất cả mọi người thầm run lên, rùng mình. Tô thượng nghi thấy các nàng đều nghe được, lúc này mới nói: “Hiện tại mời chư vị tiểu thư tự chia ra ba tổ đi, lát nữa ba vị nữ quan tách ra dạy, cũng có thể

chỉ điểm rõ ràng hơn."

Đám người cùng nhau khom người đáp: "Vâng." Sau đó Tô thượng nghi liền ngồi xuống bên cạnh. Tất cả mọi người thấy vậy lập tức thở dài một hơi: Xem ra vị thượng nghi đại nhân yêu cầu nghiêm nhất, đáng sợ nhất, hẳn là sẽ không tự mình đến "Chỉ điểm" các nàng.

Nhưng chuyện "Tự chia tổ" lại có chút vi diệu.

Tiêu Xu, Trần Thục Nghi, Diêu Tích cùng đi một xe ngựa tới, tự nhiên cùng một nhóm; Vưu Nguyệt nhìn chung quanh, sau đó tiến tới kéo Phàn Nghi Lan, đi tới Chu Bảo Anh bên cạnh Tiêu Xu, mỉm cười nói với nàng: "Ta trước đây có quen Bảo Anh, vậy chúng ta thành một nhóm nhé?" Chu Bảo Anh nghĩ nghĩ, cảm thấy không sao, liền gật đầu.

Khương Tuyết Ninh đứng tại chỗ không nhúc nhích, suy nghĩ xem mình nên cùng nhóm với ai thì tốt hơn —— Kiếp trước nàng cứng rắn cùng nhóm với Chu Bảo Anh. Kết quả vận khí không tốt gặp Tô thượng nghi, bị hành hạ thảm hại. Đời này nàng mặc dù định lui, không muốn thông qua cửa này, nếu đụng phải Tô thượng nghi, rời cung là chuyện mười phần chắc chín, thế nhưng sẽ bị hành hạ tơi tả.

Nàng còn chưa nghĩ ra. "Muốn chọn cùng nhóm với ai, nhất định phải nhìn 'Thế' ". Một giọng nói thần thần bí bí vang lên phía sau, Khương Tuyết Ninh quay đầu nhìn lại, thấy Phương Diệu đi tới, đôi mắt khôn khéo linh hoạt nhìn nàng, tay chạm vào bả vai Khương Tuyết Ninh, cười nói, "Khương nhị cô nương gần đây "Thế" rất tốt, hào quang cũng sáng, ta cảm thấy nếu có thể cùng ngươi, nhất định có thể mượn được mấy phần "thế", dính vào chút hào quang. Cho nên, ta cùng Khương nhị cô nương cùng tổ —— "

Chữ "Đi" cuối cùng, đột nhiên ngừng lại trên môi.

Phương Diệu vốn nghe Khương Tuyết Ninh là người duy nhất vốn không trình tên lên nhưng cuối cùng lại xuất hiện trên danh sách thư

đồng, lại còn được Lạc Dương trưởng công chúa để mắt hôm trùng dương yến, lần này vào cung chỉ sợ là người trưởng công chúa điện hạ để ý nhất ngoại trừ Tiêu Xu, cho nên vốn định cùng nàng một tổ, cũng dễ tìm cơ hội khiến trưởng công chúa chú ý tới mình. Nhưng nàng đang nói, vô tình liếc mắt qua thấy Tô thượng nghi đứng lên! Không chỉ đứng lên, còn đi về phía Khương Tuyết Ninh!*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Ông trời ơi! Mí mắt Phương Diệu cuồng loạn, một đống câu nói lôi kéo làm quen Khương Tuyết Ninh còn chưa ra khỏi miệng đã nuốt trở lại trong bụng, ngón tay nhẹ nhàng chuyển một cái, xoay vòng chỉ qua hướng Phàn Nghi Lan bên kia. “A, “thế” bên kia hình như cũng không tệ à!”

Nói xong nàng cũng rút tay đang đặt trên vai Khương Tuyết Ninh, còn vuốt vuốt nếp uốn trên áo nàng, nói: “Vậy ta đây liền đi qua kia, Khương nhị cô nương đừng thương nhớ ta nha!”

Sau đó nhanh như chớp chạy tới chỗ Phàn Nghi Lan.

Nhất thời tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn nàng, Vưu Nguyệt còn “Sách” cười một tiếng, Khương Tuyết Ninh ngày xưa ở bá phủ bọn hắn phách lối, hôm nay cuối cùng cũng gặp xui xẻo: Loại người này nên trị thật tốt. Rơi vào tay Tô thượng nghi, không chết cũng bị lột da!

“...”

Khương Tuyết Ninh lúc này mới nhận ra có gì là lạ. Sau đó nàng nghe thấy sau lưng có một giọng nói lãnh đạm: “Khương nhị cô nương.”

Toàn thân Khương Tuyết Ninh cứng đờ, xoay người lại, đã nhìn thấy Tô thượng nghi không biết đã đứng sau lưng mình lúc nào!

Nhìn gương mặt vô cảm này, toàn thân nàng đều đau. Trong lòng thầm nói, quả nhiên đời này cũng chạy không thoát khỏi Tô thượng nghi, nhưng cố nghĩ hướng tốt, Tô thượng nghi yêu cầu nghiêm khắc, nàng chỉ cần bộc lộ ra tính tình được nuông chiều cùng đầu cơ trục lợi, hơn phân nửa sẽ được xuất cung.

Nàng vội vàng hành lễ. Nhưng nàng không ngờ tới, sau một khắc, gương mặt đầy ý tứ của Tô thượng nghi lại có chút tươi cười! Lúc nãy còn không rõ ràng, nhưng giờ so với lúc trước bỗng nhiên hoàn toàn khác biệt!

Trong chớp nhoáng này, không chỉ có Khương Tuyết Ninh, những kẻ đang cười trên nỗi đau của người khác hoặc vừa định chế giễu đều choáng váng, không thể tin vào mắt mình!

Cây vạn tuế ra hoa a!

Mặt trời mọc lên từ phía tây sao!

Tô thượng nghi lại cười!

Nàng không quen cười, cho nên nhìn qua có chút cứng ngắc không hài hòa, lúc này chỉ nhìn chăm chú Khương Tuyết Ninh, đến giọng nói cũng chậm rãi nhu hòa hơn, chỉ nói: “Khương nhị cô nương lần đầu vào cung a? Lễ nghi để ta dạy cho.”

Khương Tuyết Ninh: “...”

Chờ chút, hình như có chỗ nào không đúng?

Tất cả những người khác: “...”

Ai nói đối xử với mọi người như nhau còn cực kỳ nghiêm khắc vậy?!

Chương 25: Góc nhìn của Trưởng công chúa

Bọn họ làm sao biết, Tô thượng nghi nhìn Thẩm Chỉ Y lớn lên, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy công chúa điện hạ cười vui vẻ, thần sắc thoải mái như thế.

Buổi tối hôm đó, sau khi trưởng công chúa từ trùng dương yến ngoài cung trở về. Nàng theo lệ từ thượng nghi cục đến Minh Phượng cung vấn an. Lúc đi vào, nhóm cung nhân nói công chúa ở bên trong. Thế là nàng xốc lên rèm châu lên, lại trông thấy công chúa ngồi trước gương, nhẹ nhàng đưa tay đụng vào hai má mình.

Tô thượng nghi chỉ cảm thấy mình đang nằm mơ. Bởi vì cung nhân Minh Phượng cung đều biết, trưởng công chúa điện hạ chán ghét nhất là soi gương, ngoại trừ ngày lễ tết, cần long trọng đoan trang, sau khi cung nhân trang điểm hoàn tất, thì soi gương một chút rồi thôi, bình thường nhìn tấm gương cũng không thèm nhìn, ăn mặc toàn là để cung nhân tự xem mà làm, nàng cũng không để ý lắm. Vậy chuyện gì đang xảy ra đây?

Còn không đợi nàng lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, trong lòng run rẩy lẩm bẩm công chúa điện hạ có phải đã xảy ra chuyện gì không, trưởng công chúa điện hạ đã thấy nàng qua gương, đứng lên quay người ôm lấy nàng, gương mặt đầy ý cười: “Cô cô nhìn ta!”

Nàng lúc này mới thấy rõ ràng. Trưởng công chúa như vừa đổi một gương mặt mới, cánh hoa màu đào được vẽ chồng lên chỗ vết sẹo dưới đuôi mắt, giống như đang nhẹ rơi trên mặt mỹ nhân, xóa đi vết sẹo xấu xí, lại thêm vào chút diễm lệ không diễn tả được. Càng quan

trọng hơn là thần thái công chúa.

Ngày xưa dù nàng vui vẻ, mi tâm cũng ẩn chứa u uất, âu sầu, nhưng hôm nay không còn chút ưu thương nào nữa. Thần sắc rạng rỡ từ đáy mắt nàng toát ra, thản nhiên mà sáng tỏ. Một khắc này, Tô thượng nghi bỗng nhiên thật cảm động, tán thưởng từ đáy lòng: "Thật đẹp."*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Nhưng trưởng công chúa chưa hề nói vì sao có chuyện đó. Tô thượng nghi đương nhiên để ý, sau khi rời Minh Phượng cung, liền hỏi thăm cung nhân ngày đó theo trưởng công chúa xuất cung, thế mới biết là tại yến tiệc Thanh Viễn bá phủ gặp một vị tiểu thư rất khác thường, là nhị tiểu thư phủ Khương thị lang, tên là Khương Tuyết Ninh. Lúc ấy nàng chỉ vui mừng vì công chúa rốt cục cũng gặp được bạn tốt, cũng không định làm gì thêm.

Không lâu sau nàng thấy tên vị Khương nhị cô nương này trong danh sách thư đồng công chúa điện hạ. Tô thượng nghi dù không dám tự phụ mà nói đối tốt với Thẩm Chỉ Y như chính mình, nhưng thật lòng cưng chiều nàng, ước gì công chúa điện hạ có thể ở cùng người khiến nàng vui vẻ, nên mới thể hiện "Vẻ mặt ôn hoà" trước nay chưa từng có với Khương Tuyết Ninh.

Những người xung quanh ngạc nhiên muốn rớt cằm, nhưng nàng chỉ nhìn Khương Tuyết Ninh. Thấy vị Khương nhị cô nương này lăng lăng nhìn mình, tựa hồ chưa kịp phản ứng, lông mày cơ hồ vô thức nhíu một cái, nhưng ngay sau đó lại nghĩ vị này sẽ trở thành hảo bằng hữu của công chúa, không thể tùy ý quát nạt, thế là lại nhắc một tiếng: "Khương nhị cô nương?" Khương Tuyết Ninh lúc này mới tỉnh lại, vội nói: "Vậy, vậy làm phiền thượng nghi đại nhân." Tô thượng nghi liền gật đầu, nhìn quanh đám người một chút, nhân tiện nói: "Bắt đầu đi."

Từ đầu nói là mười hai người chia ra ba tổ, nhưng bây giờ lại thành bốn tổ: Ba người Tiêu Xu, Trần Thục Nghi, Diêu Tích tập hợp lại cùng

nhau; bốn người Phàn Nghi Lan, Vưu Nguyệt, Phương Diệu, Chu Bảo Anh; Diêu Dung Dung cùng ba người Khương Tuyết Ninh không có ấn tượng cùng một tổ; mà Khương Tuyết Ninh đơn độc một mình một tổ. Ba vị nữ quan dạy ba tổ kia; Tô thượng nghi tự mình chỉ điểm Khương Tuyết Ninh.

Nhóm còn lại trợn mắt: Phải biết, thái độ đại đa số trong các nàng đối với Khương Tuyết Ninh, ngay từ đầu cũng có chút vi diệu. Ai biết nàng rõ ràng không trình tên cuối cùng lại được tuyển chọn? Trong này có người không biết, trong đám thư đồng cũng có người vào cửa sau. Nay không chỉ đặc biệt được tuyển chọn còn đặc biệt được dạy quy củ sao? Tô thượng nghi nghiêm nghị như vậy, lại còn vui vẻ nhẹ nhàng nói chuyện với nàng!

Một số người bắt đầu bất bình. Vưu Nguyệt bất bình trước nhất. Nàng sớm có mâu thuẫn với Khương Tuyết Ninh, vừa rồi thấy Tô thượng nghi mặt lạnh đi đến chỗ Khương Tuyết Ninh, chỉ cho là Khương Tuyết Ninh gặp xui xẻo. Mà nàng căn bản chưa kịp vui mừng chút nào, thái độ Tô thượng nghi đối với Khương Tuyết Ninh liền như tát nàng một bạt tai, đến tươi cười cũng chưa kịp rút lại, đã cảm thấy tức giận trào lên, hàm răng cắn chặt.

Chỉ là rất nhanh sau đó, đám người vừa theo nữ quan học tập lễ nghi, vừa âm thầm chú ý Tô thượng nghi cùng Khương Tuyết Ninh liền phát hiện: Khương Tuyết Ninh hình như không học nổi a!

Nữ quan Thượng nghi cục đầu tiên là dạy cách đứng. Đứng sao cho ra dáng. Tô thượng nghi giảng hết sức rõ ràng: “Chân khép lại, eo thẳng, lưng không được cong, cổ hơi rũ, đầu cúi ba phần. Hai tay giữ ngang hông, không được ép lại. Khuỷu tay hai bên cao ngang nhau.”

Nhưng mà trái lại Khương Tuyết Ninh... Chân khép lại, thì eo không thẳng; eo thẳng rồi, thì lưng hơi gù; lưng thẳng lên, thì cổ không rũ; cổ rũ xuống, đầu lại ngẩng lên; thật vất vả làm đúng phía trước, thì hai tay lại không đúng, hai bên như con lật đật lắc lư, dù làm sao cũng không cao bằng nhau được. Chưa từng thấy ai tứ chi trì trệ tới

như vậy!

Mà Khương Tuyết Ninh mặt không đổi sắc, trấn định tự nhiên, như hoàn toàn không biết mình kém cỏi.

Tô thượng nghi trong cung nổi danh nghiêm khắc, kì thực là người đáy mắt không chứa nổi hạt cát, bình thường trong cung gặp ai sai quy củ cũng mặt lạnh răn dạy một câu, cho nên tính tình rất không kiên nhẫn. Nàng vốn cho là, người có thể khuyên công chúa, nên cũng thông minh, học nhanh hiểu nhanh. Nhìn bề ngoài cũng không có vẻ đần độn. Ai ngờ lại như khúc gỗ dạy hoài không được, mà còn không biết xấu hổ nữa. Ngươi chỉ nàng chỗ nào, nàng sửa chỗ nấy, không ngừng có chỗ sai, hoàn toàn không nhận ra mình làm sai, làm gì có chút nào thông minh lanh trí như trên mặt?!*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Ngón tay Tô thượng nghi nắm chặt bên hông, khớp xương cũng ẩn ẩn trắng bệch, cứ như sắp tức giận bùng nổ đến nơi. Nhưng rất nhanh nàng lại nghĩ tới Lạc Dương trưởng công chúa.

Không.

Không sao.

Đần một chút cũng không sao, cùng lắm thì dạy lâu một chút. Kiên nhẫn chút, kiên nhẫn chút. Sau khi dùng những lời này dặn dò chính mình một hồi, Tô thượng nghi cũng nhẹ nhàng thở dài một hơi, ép xuống cơn tức giận đã vọt tới cổ, duy trì vẻ tươi cười có chút cứng ngắc, trái lương tâm nói với Khương Tuyết Ninh: “Không sao, từ từ làm, Khương nhị cô nương đã làm tốt hơn chút rồi.”

Khương Tuyết Ninh: “...”

Tô thượng nghi từ lúc nào đã hạ thấp tiêu chuẩn tới vậy rồi?!

Những người khác: “...”

Đây tuyệt đối không phải Tô thượng nghi chúng ta biết! Giả!! Nhất định là giả!

Khương Tuyết Ninh căn bản không định nghiêm túc học lễ nghi gì. Kiếp trước nàng có học qua. Càng không cần phải nói về sau nàng còn ở trong cung mấy năm, cho dù làm hoàng hậu, dáng vẻ có chút lười biếng, nhưng nhiều thứ đã quen thuộc, có kém cũng không thể kém hơn đám tiểu thư mới vào cung làm thư đồng này. Nhưng những thế gia tiểu thư này cố gắng để có thể ở lại; nàng đã quyết tâm muốn về, thì cố gắng làm gì? Không những không nghiêm túc, không cố gắng, còn cố ý diễn ra vẻ dù dạy thế nào cũng không học được, để Tô thượng nghi cảm thấy nàng là gỗ mục không khắc nổi.

Nhưng mà kế hoạch tiến triển không thuận lợi. Dự cảm bất thường lúc trước của Khương Tuyết Ninh đã thành sự thật: Đời này mặc dù vẫn là Tô thượng nghi dạy, nhưng vẻ mặt ôn hoà, kiên nhẫn đến cực điểm, hoàn toàn không bới xương trong trứng gà như kiếp trước! Dù nàng diễn sao, Tô thượng nghi đều cầm tay nàng, dùng ánh mắt cổ vũ nàng "Cố gắng thêm một chút, ta tin ngươi làm được"...*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Nan giải. Bóng ma tâm lý kiếp trước khiến nàng nổi da gà. Cả người Khương Tuyết Ninh đều cảm thấy không ổn! Không, phải tỉnh táo. Nàng biết rõ tính tình Tô thượng nghi. Hiện tại có thể vì nguyên nhân gì đó mới phá lệ kiên nhẫn với nàng, nhưng sẽ có giới hạn, chỉ cần vượt qua thì dù là thánh nhân cũng phải tức giận. Giả dốt nhất thời không có hiệu quả, nhưng không sao, nhất định không được từ bỏ. Kiên trì là thắng lợi! Nếu bây giờ còn chưa chọc giận được Tô thượng nghi, nhất định là vì nàng làm chưa đủ mức, chưa đủ lâu!

Khương Tuyết Ninh nhìn ra sự nhẫn nại của Tô thượng nghi, nàng cố ý trong lúc lơ đãng rũ cánh tay xuống, rõ ràng thấy khóe mắt Tô thượng nghi chịu không nổi giật giật, nàng vội tỏ ra ngại ngùng cười, ngập ngừng nói: "Đa tạ thượng nghi đại nhân, ta từ nhỏ đã đần độn,

học cái gì cũng không được, làm phiền ngài rồi...” Ta không tin ngươi còn nhịn được!

Tô thượng nghi đúng là suýt chút không nhịn được nữa, định nghiêm nghị quát nàng không chỉ đần mà còn lười biếng! Nhưng mà lời ra đến khóe miệng vẫn nuốt vào. Nghĩ tới công chúa. Nghĩ tới công chúa. Tô thượng nghi nghĩ lại chắc mình quản nghiêm quá nên nàng căng thẳng, mà mình bây giờ cũng cần bình tĩnh lại, vì vậy nói: “Không sao, nhị cô nương luyện tập lâu như vậy cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một lát lại tiếp tục đi.”

Những người khác còn bị các nữ quan nghiêm chỉnh dạy:????!!!

“Sưu sưu sưu sưu!” Trong không khí phảng phất có thể nghe thấy tiếng lưỡi dao xẹt qua. Khương Tuyết Ninh rõ ràng cảm giác được mười mấy ánh mắt sắc như đao, trong nháy mắt bay về phía mình, hận không thể đâm mình thành cái sàng! Phải biết, những người khác thực không giống nàng a.

Tô thượng nghi chính là nữ quan chưởng sự thượng nghi cục, ba nữ quan đi theo là thuộc hạ của nàng. Bây giờ cùng một phòng với Tô thượng nghi trước nay nghiêm khắc với lễ nghi trong cung, ai dám không nghiêm túc dạy? Vốn các nàng còn nhận tiền để chiếu cố, nay không ai dám thả lỏng chút nào. Nếu sơ ý một chút bị Tô thượng nghi thấy, nhất định sẽ thành trọng tội. Cho nên những nữ quan này chẳng những không có nửa phần lười biếng, ngược lại so với bình thường càng thêm nghiêm ngặt, hiển nhiên đã thành Tô thượng nghi thứ hai, thứ ba, cái thứ tư!

Nhưng mà Tô thượng nghi ngài... lại dễ dãi tới mức trời đất không tha. Thế là những người khác vốn rất tin tưởng vượt qua, nay lại hoang mang cực độ. Vốn tưởng Khương Tuyết Ninh rơi vào tay Tô thượng nghi, tay chân vụng về như vậy, tuyệt đối phải bị giày vò đến người không ra người quỷ không ra quỷ, còn các nàng sẽ đứng bên chế giễu; nhưng bây giờ, Khương Tuyết Ninh gặp Tô thượng nghi dễ tính, không chút nào khó khăn, mà mấy nữ quan các nàng tưởng dễ

tính lại giày vò các nàng khổ không thể tả!

Các nàng học không được, nữ quan mặt lạnh trách; Khương Tuyết Ninh học không được, Tô thượng nghi lại cho nàng ngồi nghỉ ngơi!

Chỉ một nháy mắt, Khương Tuyết Ninh cũng sợ: Lúc tuyển thư đồng nàng không trình tên mà được chọn, đã để mọi người thấy nàng khác biệt, ẩn ẩn bị cô lập; bây giờ học lễ nghi còn có đãi ngộ đặc thù như vậy, nàng nếu ngồi xuống thật, chắc chắn sẽ thành cái gai trong mắt mọi người, kẻ địch của cả nhóm!

Nhưng mà chuyện đã vậy. Nàng ý thức được, càng như thế, mình càng phải rời cung, nếu còn ở lại sẽ bị bọn họ tháo thành tám khúc mất! Lui không thể lui. Lúc này phải lấy công làm thủ. Khương Tuyết Ninh lập tức cảm động vui mừng nói: “Ta đã sớm mệt mỏi, thượng nghi đại nhân thật là rộng lượng, nhân từ.” Sau đó kiên trì, bình tĩnh đặt mông ngồi trên ghế bên cạnh.

Đúng, là “Đặt mông”.

Tùy tiện, không có nửa điểm phong nhã. Tô thượng nghi lập tức cảm thấy cơn tức lại trào lên, ép mình nhìn đi chỗ khắc, trong lòng mặc niệm: Nam mô a di đà phật, nhắm mắt làm ngơ! Nhắm mắt làm ngơ! Công chúa coi trọng nàng, vậy cô nương này còn có chỗ hơn người, mình chưa phát hiện nhất định do mắt mình vụng về. Ổn định lại tinh thần, chậm rãi phát hiện ra nhan sắc của nàng!*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Dù sao lúc nãy đã đứng hơn nửa canh giờ, Khương Tuyết Ninh vừa ngồi xuống đã cảm thấy toàn thân thoải mái, chỉ là... Sau lưng hơi lành lạnh. Vừa nhìn, quả nhiên ánh mắt của đám người đều ở chỗ nàng. Sắc mặt Vưu Nguyệt càng tái xanh, suýt tức điên.

Phương Diệu cũng nhìn nàng. Lúc này nàng đứng sau lưng Phàn Nghi Lan, nhìn tư thế thoải mái dễ chịu của Khương Tuyết Ninh suýt chút hâm mộ khóc lên, hận không thể đánh mình nửa canh giờ trước

một trận. Cần gì chứ! Đổi cái gì mà đổi! Cảm giác đầu tiên mới là đúng nhất! Vừa nhìn Khương Tuyết Ninh đã biết là người có "Thế" a, nàng vì sao không đủ dũng khí kiên trì thêm chút a? Nếu không hiện tại cũng có thể ngồi bên kia mát mẻ...

Cũng may, nàng không ngồi quá lâu. Tô thượng nghi điều chỉnh tâm tình xong, liền để nàng tiếp tục học quy củ. Nhưng mà, không ngờ —— Nghỉ ngơi xong Khương Tuyết Ninh không chỉ không có nửa điểm tiến bộ, so với lúc trước còn bết bát hơn! Hình như đoán ra nàng rất kiên nhẫn, nên đến khí độ đại gia khuê tú cũng mất luôn, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến người tức giận!

Tô thượng nghi cảm thấy mình sắp nhịn tới mức đổ bệnh. Tươi cười trên môi cũng sắp không chống cự nổi nữa. Chỉ là nàng vẫn cố gắng duy trì, cho dù thanh âm run rẩy, cũng muốn nói với Khương Tuyết Ninh: "Không sao, đã tốt hơn một chút, Khương nhị cô nương lại lần nữa đi."

Nàng không biết lúc này trong lòng Khương Tuyết Ninh cũng đang run rẩy. Nàng rất muốn xông lên lay lay bả vai Tô thượng nghi, mà quát lên: Tô thượng nghi! Người tỉnh lại giùm ta, bộc lộ tính tình vốn có của người ra đi!

Nhưng không thể. Hiện tại là thi xem ai bình tĩnh lâu hơn. Người khác đã học lễ nghi hơn phân nửa, Tô thượng nghi cùng Khương Tuyết Ninh bên này mới không dễ dàng mà xong phần "Đứng", lúc này dù là người dạy hay người học, trên trán đều lấm tấm mồ hôi. Tô thượng nghi là tức giận; Khương Tuyết Ninh là mệt mỏi. Cho dù vẻ mặt Tô thượng nghi ôn hoà, nhưng phải hết lần này tới lần khác làm lại động tác ngu xuẩn kia cũng là một loại áp lực, còn chú ý không sơ ý làm lộ ra khả năng của mình, đúng là mười phần gian khổ.

Lần thứ hai nghỉ ngơi, nàng lén nhìn thần sắc Tô thượng nghi, xem chừng nhẫn nại cũng đã tới cực hạn, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa thì nàng sẽ quát nạt cho mình về nhà. Cho nên lần thứ ba đứng lên, trong lòng Khương Tuyết Ninh tràn đầy hi vọng.

Lúc này bắt đầu học “Đi”. Nàng định tiếp tục trì trệ, ai ngờ Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y lại đến. Nương theo tiếng “Trưởng công chúa điện hạ giá lâm”, tất cả mọi người khom người xuống hành lễ. Thẩm Chỉ Y hôm nay một thân cung trang lam nhạt, vết sẹo dưới khóe mắt trái vẫn như cũ vẽ thành cánh hoa màu hồng đào, trông rất đẹp, người vừa cười vừa đi tới, tạo cảm giác trời xanh hơn, nắng vàng đẹp hơn, lòng người thoải mái.

Đi tới gần, ánh mắt của nàng liền dừng ở chỗ Khương Tuyết Ninh. Khương Tuyết Ninh toàn thân cứng đờ. Nàng chỉ khoát tay, ngồi xuống, nói với tất cả mọi người: “Không cần đa lễ. Bản công chúa liền là đến xem, các ngươi tiếp tục đi.” Tất cả mọi người lập tức cùng nhau hô tạ ơn. Các nữ quan trở lại dạy những người khác. Tô thượng nghi tiếp tục dạy Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh còn chưa cảm giác ra có gì không đúng, mặc dù Lạc Dương trưởng công chúa đến khiến nàng có mấy phần bất an, nhưng tóm lại đối phương cũng chỉ nhìn nàng một cái, không làm gì khác, nàng thoáng an tâm. Nàng tập trung ý chí, tiếp tục giả vờ.

Tô thượng nghi nói: “Đi lại trong cung, không được nhìn đường, đừng hết nhìn đông tới nhìn tây. Nữ tử bước cách một thước là tốt nhất, chính là khoảng cách chân ngươi hạ xuống tới chỗ thanh thước này...”

Khương Tuyết Ninh đi một bước.

Bỗng nhiên “Ba” một tiếng, “không để ý” giẫm lên thước.

Thước gãy.

Tô thượng nghi bắt đầu cảm thấy huyệt Thái dương ẩn ẩn đau, muốn bùng nổ. Nhưng mà lúc này bên cạnh truyền đến một tiếng cười.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Đúng là Thẩm Chỉ Y cười nhẹ nhàng nhìn Khương Tuyết Ninh, trong mắt đều sáng lên, không quay đầu lại nói với cung nữ bên cạnh: “Ngươi nhìn xem, nàng đạp vỡ đồ trong cung, mà thần sắc không thèm thay đổi, thật trấn định bình tĩnh nha...”

Những người khác: “...”

Chờ chút, đã không trách cứ còn cười thưởng thức cùng mê say là thế nào!

Khương Tuyết Ninh: “...”

Xem ra là làm còn chưa tốt, không sao, ta sẽ tiếp tục làm!

Tô thượng nghi nghe Thẩm Chỉ Y nói, xem như tận mắt chứng kiến sự yêu thích của công chúa nhà mình đối với cô nương này, tức tối nghẹn ở cổ tiêu đi đâu mất, bình tĩnh lại, gọi người lấy một thanh thước đến, nói: “Xin nhị cô nương bước lại lần nữa.”

Khương Tuyết Ninh lại cất bước. Lần này ngược lại không giẫm lên thước, chỉ là bước chân dài lắm là nửa thước, cực kỳ tùy ý, so với “Một thước là tốt nhất” mà Tô thượng nghi nói cách rất xa.

Thẩm Chỉ Y thấy, nhẹ nhàng thở dài một cái, bưng mặt tán thưởng: “Nhà thơ thời cổ hình dung mỹ nhân đáng yêu, nói ‘Liễu rủ trong gió’ ‘Bước liên tục nhẹ nhàng’, ta còn không tin, nghĩ nữ nhi bước chân nhỏ bao nhiêu nhìn càng sợ hãi rụt rè bấy nhiêu, chưa hẳn đã đẹp mắt. Nhưng thấy Ninh Ninh ta mới biết được, thì ra trên đời thực sự có người bước từng bước nhỏ, lại đẹp như vậy...”

Những người khác đã hoàn toàn không hiểu nổi tình huống này! Ánh mắt trưởng công chúa điện hạ không sao chứ?! Đây rõ ràng là không nghe lời Tô thượng nghi nói, mười phần lười biếng a, làm sao tới chỗ công chúa lại khen không khép miệng được?!

Khương Tuyết Ninh nghe xong, chân liền run rẩy không đứng vững, kém chút trượt ngã chổng vó. Thẩm Chỉ Y khoanh tay trước ngực, cười đến hai mắt cong cong như trăng khuyết đầy dịu dàng và sủng ái, chỉ nói: “Nhìn đi, suýt chút trượt chân mà mặt vẫn không đổi sắc, người đẹp quả nhiên làm cái gì cũng đều cảnh đẹp ý vui!”

“...” Khương Tuyết Ninh mới đứng vững còn chưa tỉnh hồn, nghe vậy trong lòng run lên, nheo mắt, lúc này thật sự không để ý, chân trái vấp chân phải trong nháy mắt quỳ luôn trên đất! Cũng may kịp thời dùng tay chống đỡ nên không quá đau.

Thẩm Chỉ Y thấy thế lập tức đứng dậy, lại trực tiếp đến bên, đỡ nàng dậy, bộ sáng đầy đau lòng: “Sao ngươi lại không cẩn thận như vậy? Ngã đau lắm không a?”

Khương Tuyết Ninh nhũn chân vội đứng lên, sợ mất nửa cái mạng, run rẩy nói: “Thần nữ từ nhỏ lớn lên nơi hương dã, không học qua quy củ trong cung, lại lười biếng ngu dốt, lễ nghi trong cung thực sự học không được, chỉ sợ cô phụ trưởng công chúa ưu ái. Ở lại đây cũng chỉ thêm mất mặt xấu hổ, xin trưởng công chúa cho thần nữ rời cung, thần nữ tự mình hiểu lấy, không dám hi vọng xa vời làm thư đồng công chúa.”

“Ngươi nói bậy bạ gì đó a!” Thẩm Chỉ Y đã khoác lên tay của nàng, thần sắc tự nhiên thân mật. “Lần trước trùng dương yến ngươi vẽ lên cánh hoa màu đào này, bản công chúa rất thích, trong cung ngoài cung đều nhao nhao bắt chước. Bản công chúa thích ngươi còn không kịp. Lễ nghi trong cung, ngươi nếu không học được cũng không sao, bản công chúa bảo kê ngươi là được. Lại nói, ngươi không biết bản công chúa vì để ngươi tiến cung, bỏ ra bao nhiêu công sức a!”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn*

Mí mắt Khương Tuyết Ninh lại nhảy một cái, cảm giác bất an quen thuộc trào lên.

Quả nhiên, Thẩm Chỉ Y lộ ra thần sắc hơi có vẻ ủy khuất, nhìn có chút đáng thương, nhưng ý tranh công lao trong lời nói hoàn toàn giống y như Yến Lâm lúc trước: “Ban đầu Yến Lâm dù không nhờ bản công chúa thêm tên ngươi, bản công chúa cũng đã muốn ngươi tiến cung. Nhưng theo như quy củ Lễ bộ định ra nếu từ đầu không trình tên lên thì không được chọn. Bản công chúa tới tìm mấy lão ở Lễ bộ, dây dưa rất lâu mới khiến cho bọn hắn đồng ý đó! Thế nào, ta tốt với ngươi chứ, ngươi vui không?”

Khương Tuyết Ninh: “...”

Quả nhiên, chuyện ta tiến cung, ngươi cũng có một phần a!

Mặt Khương Tuyết Ninh đã đờ đẫn, nhìn lại gương mặt xinh đẹp của Thẩm Chỉ Y, chậm rãi nở ra một nụ cười, mười phần đúng mực trả lời: “Trưởng công chúa điện hạ quá tốt với thần nữ rồi, thần nữ thực vui mừng.”

Thật sự là —— C, M, N, VUI, MỪNG!

Chương 26: Một kế bất thành

Không có người bình thường nào chịu nổi Lạc Dương trưởng công chúa nhắm mắt thổi phồng bất chấp đúng sai như vậy, càng không cần phải nói tới Khương Tuyết Ninh có bóng ma tâm lý kiếp trước.

Nhưng cũng may, tình huống này không kéo dài bao lâu. Thẩm Chỉ Y mới ngồi chỗ này chưa được một lát, bên ngoài đã có cung nhân tìm, nói thái hậu nương nương mời nàng qua nói chuyện giải sầu, Thẩm Chỉ Y đành lưu luyến rời đi. Trước khi đi, còn kéo tay Khương Tuyết Ninh nói: "Dù sao bản công chúa thích ngươi, trong cung mấy ngày nay nếu chuyện gì, cứ nói với cung nữ Ngưỡng Chỉ trai, các nàng sẽ đến báo ta. Mẫu hậu bên kia tìm rồi, ta cũng nên đi, ngày mai trở lại thăm ngươi."

Khương Tuyết Ninh thế là thở dài một hơi, đưa mắt nhìn Thẩm Chỉ Y rời đi. Rốt cuộc một ngày này, nàng tận tâm tận lực theo Tô thượng nghi kiên nhẫn vô cùng "Miễn cưỡng" học xong lễ nghi cung đình —— Không còn cách nào khác. Thật sự quá mệt mỏi, mà Khương Tuyết Ninh nhớ lại thái độ của Thẩm Chỉ Y đối với chuyện này, "Ngươi không học được cũng không sao" nghĩa là nàng giả bộ nữa cũng vậy thôi?

Kế này đổ vỡ, phải đổi kế khác. Chỉ là nàng cũng không thể để người khác phát hiện ra, nên phải cố nhịn đến khi sắc trời dần về chiều, mới giống như là được Tô thượng nghi dạy cho hiểu ra, động tác bắt đầu lưu loát hơn, cũng chầm chậm phù hợp tiêu chuẩn khắc nghiệt của Tô thượng nghi.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Cuối cùng, Tô thượng nghi cũng có được chút vui mừng, chỉ nàng,

lại chỉ về phía mọi người nói: “Bởi vậy có thể thấy được, thiên phú kém cũng không sao. Từ xưa tục ngữ nói, ‘Người chậm cần bắt đầu sớm’ ‘Cần cù bù thông minh’, chỉ cần chịu cố gắng, trên đời rất nhiều việc khó vẫn có thể khắc phục. Khương nhị cô nương hôm nay làm rất tốt, các ngươi lấy nàng làm gương đi.”

Khương Tuyết Ninh: “...”

Những người khác đáy lòng đều oán thầm nếu thật lấy người này làm gương thì bọn họ khỏi cần vào cung nữa, bất quá ngoài miệng lại đồng thanh hô: “Vâng, tạ Tô thượng nghi chỉ điểm.”

Tô thượng nghi lúc này mới cho bọn họ nghỉ, mang ba nữ quan thượng nghi cục rời đi.

Tiết trời cuối thu, Khương Tuyết Ninh cả người đầy mồ hôi, thấy người vừa đi, lười ở lại chào hỏi đám người kia, lập tức trở về phòng mình, nhờ cung nữ Ngưỡng Chỉ trai chuẩn bị nước thơm tắm rửa.

Những người khác đều nán lại. Tiểu thư của Nội các đại học sĩ Trần Vân Tấn – Trần Thục Nghi cùng Diêu Tích đi tới bên cạnh Tiêu Xu. Nàng nhìn thoáng qua Diêu Tích không biết đang suy nghĩ cái gì, ánh mắt có chút lóe lên, mới nhàn nhạt nói với Tiêu Xu: “Ta dù không gặp trưởng công chúa điện hạ nhiều, cũng hiếm khi thấy nàng đối xử tốt với ai như vậy. Khương gia nhị cô nương này chẳng qua chỉ vẽ lên một cánh hoa thôi, sao đáng giá để công chúa làm như vậy?”

Trần Thục Nghi không đi Thanh Viễn bá phủ, tự nhiên không biết. Nhưng Tiêu Xu lại chứng kiến từ đầu tới cuối. Nàng vuốt ve cây quạt tinh xảo trong tay, rũ mắt cười khẽ một tiếng, không giống Trần Thục Nghi có chút kiêng kị, ngược lại rất tùy ý: “Nếu chỉ vẻn vẹn vẽ lên một cánh hoa thì không đến mức như vậy, quan trọng chính là lời nói lúc ấy. Lời nói như vậy, Thục Nghi, ngươi hay ta cả đời này cũng không nói được.”

Trần Thục Nghi trầm mặc.

*

Bởi vì tất cả mọi người lần đầu ở cùng một chỗ, lại là ngày đầu tiến cung, tới buổi chiều, tất cả rửa mặt dùng bữa xong, cũng không biết ai khởi xướng, liền tập trung lại ở Lưu Thủy các của Ngưỡng Chỉ trai đọc sách, uống trà.

Khương Tuyết Ninh lúc đầu không có hứng thú. Phải biết đám người này kiếp trước trò chuyện chẳng có gì thú vị, đều là hương phấn a, đồ trang sức a, hơn chút thì thiếu niên tài tuấn a, thực không có gì mới mẻ. Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều cảm thấy nàng lợi hại. Ai nói nàng được Lạc Dương trưởng công chúa để mắt chứ? Tình hình học lễ nghi hôm nay, tất cả đều thấy rõ, đáy lòng mặc dù đều cảm thấy nàng đi cửa sau là quá đáng, nhưng trên mặt lại tỏ ra thân thiết, dù sao đều là thế gia tiểu thư, không đến mức "Nịnh bợ" nhưng lời nói đều mười phần ôn hòa, đến Vưu Nguyệt nhìn nàng không còn ánh mắt căm thù kia, lại treo lên một nụ cười. Cho nên nàng bị mấy người Phương Diệu kéo đi.

Sáu bảy người ngồi chỗ bàn tròn, mấy người ngồi trên giường cạnh cửa sổ, nói chuyện qua lại, thỉnh thoảng lấy mứt hoa quả, hoa quả khô trong mâm mà ăn. Chu Bảo Anh chỉ tập trung ăn uống, ai đến cũng không ngẩng đầu. Ngược lại Tiêu Xu phá lệ nhìn Khương Tuyết Ninh với ánh mắt khác, thấy nàng đến, gật đầu lên tiếng chào, cười: "Khương gia muội muội hôm nay thật nổi bật a."*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh thật mệt mỏi, chỉ cười yếu ớt, như đang lúng túng, phảng phất không biết nên trả lời sao, chỉ nói: "Tiêu tỷ tỷ nói đùa rồi."

Tiêu Xu thấy nàng từ đầu tới cuối không định bắt chuyện với ai, nên cũng không tiện mượn lời nói chuyện với nàng, dứt khoát quay đầu tìm người khác nói chuyện. Tất cả mọi người nhịn không được phàn nàn mấy nữ quan hôm nay. Diêu Dung Dung hơi có chút sợ hãi ngồi

trong góc, khuôn mặt đỏ bừng lên: “Từ nhỏ trong nhà chưa từng dạy những điều này, ta học thật sự là quá chậm. Cũng may có Khương tỷ tỷ, cũng không khác ta lắm. Nếu không hôm nay ta không biết phải làm gì nữa...”

Tất cả mọi người nghe lời này đều cứng lại. Nên nói cô nương này ngốc hay đặc biệt ngốc đây? Lời này trong lòng biết là được rồi, sao còn nói ra miệng? Trong phòng đột ngột yên lặng. Vưu Nguyệt cắn hạt dưa, mặc dù thần sắc không quá rõ ràng, nhưng đáy mắt đầy hứng thú xem trò vui.

Diêu Dung Dung một chốc mới phản ứng lại, ý thức mình nói sai, nghĩ tới hôm nay Khương Tuyết Ninh được công chúa ưa thích, lập tức hối hận, gấp gáp xin lỗi Khương Tuyết Ninh: “Ta, ta không có ý đó...”

Khương Tuyết Ninh: “...”

Nàng không tức giận, chỉ cảm thấy Diêu Dung Dung đáng thương. Nàng không va chạm gì với Diêu Dung Dung kiếp trước, nên không định khó xử nàng, chỉ tùy ý cười nói: “Không sao, ta lúc đầu cũng đần, nhưng học chút thì không vậy nữa. Nhờ Tô thượng nghi tận tâm, làm đi làm lại, muốn không học được cũng khó.”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Phàn Nghi Lan lại tốt tính, vốn lật xem tập thơ tìm được trên giá, thấy Diêu Dung Dung quẫn bách, liền nói: ” Lễ nghi trong cung hình như là học hai ngày a? Từ đầu trong cung có nói lần thứ nhất vào cung sẽ được nghỉ ba ngày. Nghe nói cuối ngày thứ ba sẽ có người ra đề thi, kiểm tra học thức mọi người ra sao để xem sau này sẽ dạy như thế nào. Chỉ là không biết, đến lúc đó là vị tiên sinh nào ra đề...”

Còn ai nữa? Tạ Cư An đó. Đáy lòng Khương Tuyết Ninh cười lạnh một tiếng.

Quả nhiên, Trần Thục Nghi nãy giờ vẫn kiệm lời đáp lại: “Có lẽ là thiếu sư Tạ đại nhân. Hiện tại nhật giảng trong cung đều là ngài ấy chủ trì, lại học thức hơn người, lần này dạy chúng ta học đàn, đọc sách, các tiên sinh khác chỉ nghe lệnh hắn. Lúc ta vào cung phụ thân đã dặn dò, lần này vào cung chỉ vì làm thư đồng của công chúa, ngoài lễ nghi ra, học thức phải qua cửa các tiên sinh nữa. Quá tốt thì không sao, nhưng nếu quá kém, tiên sinh sẽ không dễ dạy học, giảng nhanh thì nghe không hiểu, giảng chậm lại liên lụy trưởng công chúa điện hạ. Cho nên thi cử ngày thứ ba cũng là để chọn lần cuối. Đến lúc đó nếu không phù hợp, cũng sẽ bị tiên sinh khuyên lui.” —— đây chính là kế thứ hai Khương Tuyết Ninh chuẩn bị.

Cửa lễ nghi vì Tô thượng nghi cùng Lạc Dương trưởng công chúa làm thay đổi, nàng giả ngu thế nào, dù nằm luôn trên mặt đất đều thông qua, nên chắc chắn sẽ không vì không qua được cửa lễ nghi mà về được. Nhưng Lạc Dương trưởng công chúa không thể thao túng được Tạ Nguy! Chỉ cần ngày thứ ba thi cử nàng nộp giấy trắng hoặc là viết nhảm nhí lung tung, tất nhiên sẽ làm Tạ Nguy hoặc tiên sinh khác tức giận hoặc không đạt yêu cầu, như vậy vì học thức không tốt bị khuyên lui là chuyện ván đã đóng thuyền.

Vừa nhắc tới Tạ Nguy, đám thế gia tiểu thư này bỗng nhiên kích động mấy phần. Có người nói: “Thật sự là Tạ tiên sinh đến a?”

Vưu Nguyệt trêu ghẹo một câu: “Ngươi đỏ mặt làm gì?”

Nàng kia gắt lại một tiếng, che mặt, nói: “Ngươi mà gặp ngài ấy cũng sẽ đỏ mặt!”

Diêu Dung Dung nhút nhát nói: “Ta cũng nghe phụ thân nhắc tới Tạ tiên sinh rất nhiều, bất quá đều nói Tạ tiên sinh về kinh bốn năm rồi, cũng nên thành gia lập thất rồi, lại vẫn lẻ loi một mình, không bàn cưới gả, thật là quá kỳ quái.”

Phương Diệu lập tức ngẩng đầu lên: “Vậy có gì kỳ quái?”

Diêu Dung Dung nhẹ nhàng “A” một tiếng.

Phương Diệu lại cúi đầu sắp xếp mấy đồng tiền trên bàn, như muốn tính gì đó, chỉ nói: “Trong kinh phần lớn đều biết Tạ tiên sinh dù xuất thân nhà nho, gần đây lại dốc lòng học hỏi Phật giáo và Đạo giáo, hàng năm đều dành hai tháng trai giới ở Huyền Không tự cùng Tam Thanh, cùng người giảng kinh luận đạo, thanh tâm quả dục không gần nữ sắc, thật hiếm có.”

Không gần nữ sắc? Câu này khiến Khương Tuyết Ninh nhớ lại chuyện khó xử kiếp trước. Nhất thời trong nội tâm suy nghĩ ác độc xông ra: Gì mà thanh tâm quả dục, người ở vị trí cao mà tới nữ nhân bên người còn không có, chưa biết chừng là do chỗ nào đó không được!*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Đám người đang đùa giỡn, bỗng nhiên có tiểu cung nữ ngoài cửa khom người, nhẹ nhàng gọi Khương Tuyết Ninh: “Khương nhị cô nương, có người tìm.”

Khương Tuyết Ninh nâng mày, vô thức hỏi một câu: “Ai a?”

Tiểu cung nữ kia nháy mắt, nhìn nàng không nói lời nào. Khương Tuyết Ninh nhớ lại chuyện kiếp trước, trong lòng đột nhiên hiểu rõ, cũng không hỏi, chỉ nói với những người khác: “Xin lỗi không tiếp được, ta đi ra xem một chút.”

Nàng đi theo tiểu cung nữ ra khỏi Ngưỡng Chỉ trai, về phía Văn Hoa điện. Thấy sắp đến phạm vi tiền triều thì dừng lại trước ngã ba không xa, ngẩng đầu nhìn, Yến Lâm mặc một thân trường bào màu đen đang đứng giữa một mảnh thu hải đường chờ nàng. Tiểu cung nữ lặng lẽ lui đi. Khương Tuyết Ninh ra phía trước: “Đã trễ như vậy, ngươi còn chưa về sao?”

Yến Lâm từ chỗ Thẩm Giới nghe nói hôm nay trưởng công chúa tới xem nhóm thư đồng học lễ nghi, sợ nàng chịu ủy khuất nên tới xem

thử, lúc này liền cẩn thận nhìn nàng, nói: “Cửa cung còn chưa đóng mà, lần đầu ngươi vào cung nên ta không yên lòng. Ta còn nghe nói hôm nay Tô thượng nghi dạy ngươi rất nghiêm khắc, ngươi còn ngã một phát trước mặt trưởng công chúa. Ầy, vừa rồi ta tiện đường đi thái y viện lấy thuốc, buổi tối nhớ xoa lên, đừng để vừa vào cung một chuyến đã què chân. Tân nương như vậy ta không cần đâu.”

Vô tình lại nói chuyện tình cảm rồi. Khương Tuyết Ninh thì sắc mặt như thường mà Yến Lâm lại đỏ mặt, ý thức được mình lại ngang ngược, che miệng ho khan một tiếng che giấu, nói sang chuyện khác: “Hôm nay đã quen chưa?”

Thuốc hắn lấy chứa trong bình sứ trắng nhỏ, Khương Tuyết Ninh siết trong tay lạnh buốt, dưới bóng đêm giương mắt nhìn thiếu niên, nói: “Cũng quen rồi, trưởng công chúa cũng có chiếu cố ta, ngươi không cần lo lắng.” Yến Lâm đã cố ý nói qua với Thẩm Chỉ Y, nghe vậy cũng yên lòng. Hắn cười yếu ớt, sau đó thần sắc giống như bắt quả tang nàng ăn vụng, ranh mãnh nói: “Hôm nay nhật giảng Văn Hoa điện kết thúc, ta gặp phải thị lang đại nhân.” Ý hắn là Khương Bá Du.

Khương Tuyết Ninh không rõ hắn có ý tứ gì, chớp mắt mấy cái nhìn hắn. Yến Lâm nhíu mày nói: “Ông ấy hỏi ta, lúc trước có phải đã dạy ngươi biện pháp trị người, bảo ngươi cầm một bản « Ấu học quỳnh lâm » giả mạo sổ sách để trị đám hạ nhân trong phòng. Ta nghĩ, nếu vô duyên vô cớ ông ấy sẽ không tới hỏi ta, mà hình như cũng không phải chuyện xấu, nên ta nhận. Nhưng ngươi biết, ta cũng biết, ta chưa từng dạy ngươi.”

Khương Tuyết Ninh rũ mắt: “Ta biết ngươi sẽ vì ta che giấu, nên mới đẩy qua cho ngươi.”

Yến Lâm cười quẹt qua mũi nàng, chỉ hỏi: “Là ai dạy ngươi?”

Khương Tuyết Ninh nói: “Tự ta nghĩ ra.”

Yến Lâm nhìn nàng chăm chú, trong giây lát không nói gì, đôi mắt

đen sâu thẳm, ánh mắt có chút chớp động, cuối cùng lại vươn tay ra sờ đầu nàng, nói: “Ninh Ninh của ta có bí mật.”

Đúng. Ninh Ninh của ngươi có bí mật. Chỉ là bí mật này, nàng vĩnh viễn không dám nói cho ngươi. Khương Tuyết Ninh lần nữa nhìn hắn, một đôi mắt như viên ngọc trắng đen rõ ràng mà xinh đẹp, nhưng không nói lời nào. Yến Lâm nhân tiện nói: “Nếu có ngày ngươi muốn nói ra, vậy nói cho ta được không? Ta muốn trở thành người đầu tiên trong thiên hạ biết bí mật của Ninh Ninh.” Thiếu niên bao dung vô hạn nhìn nàng.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh nháy mắt liền mềm lòng. Nhưng trong trí nhớ xẹt qua hình ảnh kiếp trước sau khi hắn về triều cả người đầy mùi rượu tiến vào tẩm cung của nàng, ngón tay nắm chặt bình sứ trắng, cuối cùng vẫn nhẹ gật đầu, nói: “Được.”

Yến Lâm thỏa mãn, chút khó chịu trong lòng cũng tiêu tan, sợ trễ giờ đóng cửa cung, hắn nói: “Mấy ngày nay các ngươi học quy củ, chỉ sợ sau đó còn bị tiên sinh kiểm tra học vấn, ta không tiện công khai tới tìm ngươi. Ngày mai vẫn lúc này, chỗ này gặp nhau. Ta đi hỏi thăm một chút ngày thứ ba các ngươi thi thứ gì, cũng dễ cho ngươi chuẩn bị.”

Khương Tuyết Ninh không nói gì. Kiếp trước thi cái gì, nàng kỳ thật còn nhớ không ít, chỉ là đời này biết hay không cũng như nhau, vì căn bản nàng không định thi đạt. Nhưng lúc này nàng cũng không cự tuyệt ý tốt của hắn. Vẫn như cũ nói: “Được.”

*

Ngày hôm sau vẫn là người thượng nghi cục tới. Nhưng lần này không chỉ dạy lễ nghi đơn giản nữa, mà là xưng hô với người trong cung, thậm chí còn dạy tay nghề cùng thủ pháp điều hương, chế hương.

Tất cả mọi người đều nghĩ hôm nay Khương Tuyết Ninh cũng vụng về chậm chạp như hôm qua. Nhưng không ngờ Khương Tuyết Ninh giống như bừng tỉnh, học cái gì cũng nhanh!

Xưng hô với người trong cung chỉ lặp lại ba lần, liền có thể đọc xuôi đọc ngược; quy củ đi đứng tiến lùi, chỉ nhìn nữ quan làm mẫu một lần, liền có thể nhớ kỹ hoàn chỉnh; Về phần chế hương thì càng không cần nói. Phẩm hương, phân biệt hương, điều hương, đốt hương, đôi bàn tay trắng nõn khẽ động, mỗi động tác đều như nước chảy mây trôi, cảnh đẹp ý vui!

Hôm qua Tô thượng nghi bị Khương Tuyết Ninh giày vò quá sức, hôm nay cũng không ôm hi vọng gì, chỉ muốn làm như lời trưởng công chúa nói, mặc kệ nàng thích làm gì thì làm. Nhưng Khương nhị cô nương lại như biến thành người khác! Người ngoài có lẽ không chú ý đến, nhưng nàng đứng trước mặt Khương Tuyết Ninh nên nhìn rất rõ ràng: lúc Khương Tuyết Ninh cầm hương ấn gỗ mun, khẽ nâng ngón út, dùng thìa hương gạt hương in lên, sau đó trải tro bếp bên trên, công bằng mà nói, đúng là đoan đoan chính chính. Hương triện nàng làm vừa vặn chính giữa!

Trái lại, người khác dù động tác không sai, nhưng hương triện lại không chú ý phương hướng. Có ngã, có nghiêng. Mặc dù phần lớn người chế hương đều không chú trọng bày hương triện đoan đoan chính chính, nhưng mẫu đơn quốc sắc thiên hương, từ trước đến nay đều là vật yêu thích của mỗi hoàng hậu, cho nên chính Tô thượng nghi lúc bày hương triện cũng sẽ mười phần lưu ý. Không ngờ, Khương Tuyết Ninh lại huệ chất lan tâm, có thể lưu ý đến chi tiết cực nhỏ như vậy...

Tô thượng nghi nhìn nàng bằng ánh mắt hoàn toàn khác, sau khi nàng bày hương triện, chậm rãi nói: “Trưởng công chúa điện hạ có phần coi trọng ngươi, quả nhiên là có nguyên nhân. Có lẽ Nhị cô nương thuộc số ít những người trời sinh tay chân không cân nên luyện đi đứng có chút khó khăn. Nhưng hôm nay lại làm rất tốt. Nhất là chế hương, xứng đáng đứng đầu.”

Khương Tuyết Ninh không có chút rung động nào. Kiếp trước lễ nghi của nàng học ở chỗ Tô thượng nghi, về sau lại ở trong cung lâu như vậy, nếu nghiêm túc làm tự nhiên tốt hơn người khác nhiều. Càng không cần nói tới chế hương —— Đây chính một trong số ít những đam mê của nàng kiếp trước trừ làm hoàng hậu. Chỉ là trước mặt Tô thượng nghi đương nhiên không thể nói như vậy, nàng chỉ nói: "Thần nữ ưa thích hương liệu, cho nên đã từng nghiên cứu, hôm nay trước mặt thượng nghi đại nhân như vậy, là tự bêu xấu rồi."

Tô thượng nghi đã thay đổi cách nhìn về nàng. Cho nên nghe nàng nói vậy, cũng chỉ nghĩ nàng khiêm tốn, ngữ khí hôm qua có chút miễn cưỡng, hôm nay tự nhiên cực kỳ ôn hòa, nói: "Hôm nay cô nương đã học xong, xem như hoàn thành sớm nhất, có thể ngồi một bên nghỉ ngơi trước, nhìn người khác học."

Những người khác: "..."

Người xưa nói phong thủy luân chuyển, tại sao không chuyển tới chỗ các nàng! Hôm qua Khương Tuyết Ninh học chậm, Tô thượng nghi nhân nhượng hết mức; hôm nay nàng như gặp quỷ học cực nhanh, Tô thượng nghi lại đủ kiểu khích lệ! Hiện tại còn được ngồi một bên nghỉ ngơi! Bọn họ quả thực trăm mối không thể lý giải: Tại sao lại có thể học nhanh như vậy, nhớ kỹ như vậy, làm tốt như vậy?!*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh hôm nay thực ra đã không còn kiên nhẫn ứng phó: Nếu biết từ đầu chuyện học lễ nghi này không thể để nàng rời cung, giả bộ tiếp nữa cũng chỉ khiến mình cực khổ, chi bằng làm thật nhanh rồi ngồi nghỉ ngơi, đỡ một thân mồ hôi. Về phần người khác thấy thế nào, nàng mặc kệ. Ai có mắt thần mà đoán ra nàng trùng sinh chứ? Cho nên Tô thượng nghi cũng chỉ tìm tạm một lý do căng thẳng hay tay chân trời sinh đã vậy để lý giải chuyện hôm qua.

Diêu Dung Dung hôm qua học kém hơn mỗi Khương Tuyết Ninh,

nàng vốn cho rằng hôm nay Khương Tuyết Ninh cũng sẽ bị mắng như mình, còn cảm thấy hai người đồng bệnh tương liên. Nhưng chỉ chớp mắt Khương Tuyết Ninh đã hoàn thành ngồi xuống. Nàng vẫn còn đứng đó, triệt triệt để để trở thành kẻ chậm nhất ngốc nhất. Nàng lo sợ không yên, dùng ánh mắt hâm mộ cùng kinh ngạc nhìn Khương Tuyết Ninh, âm thầm có mấy phần đắng chát.

Thẩm Chỉ Y nghĩ hôm nay nội dung học phức tạp hơn hôm qua, liền đi Thọ An cung thỉnh an thái hậu sớm, vậy mà lúc tới Ngưỡng Chỉ trai đã nhìn thấy Khương Tuyết Ninh ngồi đó rồi. Hỏi ra mới biết nàng đã học xong. Nhất thời nhìn nàng, đáy lòng có mấy phần cảm động, kéo tay Khương Tuyết Ninh, cười nói: “Ta biết Ninh Ninh không phải là người ngốc, nhưng hoàn thành nhanh đến mức này, hôm qua lại cố gắng như vậy, chắc là không muốn ta thất vọng. Ninh Ninh ngươi thật tốt!”

Khương Tuyết Ninh: “...”

Bây giờ nói cho Thẩm Chỉ Y biết nàng không liên quan, liệu có bị mang xuống đánh cho một trận không? Khương Tuyết Ninh cuối cùng không dám mạo hiểm, đành chấp nhận. Trong lòng thở dài một tiếng: Cũng may ngày mai kiểm tra học vấn, thi rớt thì có thể rời cung, nếu không nàng thực muốn cầu trời cho sét đánh chết nàng ngay đi!

Chương 27: Trương Già

*Chữ Già trong tên Trương Già là chữ này 遮 nghĩa che chở, ngăn trở.

“Vào cung hai ngày liên tiếp học quy củ, ngươi cũng mệt mỏi rồi, suốt ngày ở trong Ngưỡng Chỉ trai, hẳn là còn chưa tới các cung khác dạo chơi a?” Thẩm Chỉ Y trên mặt đều là ý cười, bỗng nhiên nhớ lại quay đầu nhìn những người khác, “Các ngươi cũng vậy a?”

Đám người mặc dù đều được tuyển vào cung, nhưng còn chưa tiếp xúc gì với Lạc Dương trưởng công chúa, đột nhiên nghe nàng hỏi đều ngẩn người. Duy chỉ có Tiêu Xu quen biết nàng, cười trả lời: “Các nàng đều chưa đi đâu.”

Dùng từ “Các nàng”, mà không phải “Chúng ta”. Chi tiết nho nhỏ trong lời nói đã thể hiện ra nàng quen thuộc hoàng cung, khác với bọn họ, cũng có ý tứ thể hiện nàng khác bọn họ. Thẩm Chỉ Y liền vỗ tay nói: “Tóm lại các ngươi học lễ nghi cũng coi như sắp xong rồi, ngày mai Tạ tiên sinh kiểm tra học vấn, còn không biết bao nhiêu người có thể đạt. Đã vào cung một chuyến, không thể đến không. Bản công chúa hôm nay liền dẫn các ngươi dạo chơi ngự hoa viên.”

Ánh mắt mọi người lập tức trở nên kinh hỉ vạn phần. Thẩm Chỉ Y một tay kéo Khương Tuyết Ninh, một tay kéo Tiêu Xu, lại trực tiếp nói với Tô thượng nghi: “Cô cô, ta cùng A Xu dẫn các nàng ra ngoài đi dạo, hôm nay thôi không học nữa nhé!”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Tô thượng nghi trước nay chưa từng dùng nổi quy tắc gì với công chúa, chỉ nói: “Vốn cũng học ổn rồi, điện hạ dẫn các nàng ra ngoài

dạo chơi cũng tốt, chỉ là đừng chơi quá muộn. Ngài ngày mai có thể ngủ nướng, nhưng chư vị tiểu thư ngày mai còn phải thi nữa."

Thẩm Chỉ Y liền đáp ứng: "Ta biết, ta biết!" Sau đó liền vô cùng vui vẻ đi ra hướng ngự hoa viên.

Ngự hoa viên ở tây bắc Ngưỡng Chỉ trai, dọc theo tường phía bắc các cung, rẽ qua phía tây mấy lần là có thể xa xa nhìn thấy được. Sau giờ ngọ, cung đình khá tĩnh mịch. Mặc dù đã là cuối thu, cây hoa phương bắc đều dần tàn lụi, nhưng hoa tượng (người trồng hoa) trong cung tuyệt không dám qua loa, vẫn trồng trong ngự hoa viên những loại hoa thích hợp, bồn cúc tu bổ gọn gàng, bài trí ra được chút ý vị Giang Nam. Nhất là phía đông ngự hoa viên nơi hẻo lánh sát tường cung trồng một cây hàn mai, dù chưa tới lúc hoa nở, chỉ có cành lá, nhưng đã có mấy phần yểu điệu xinh đẹp.

Phàn Nghi Lan thấy khá đẹp, nên khen một câu: "Đều nói trong cung vì phòng hoả hoạn, bình thường không trồng cây. Không ngờ ở đây còn có một cây hoa mai."

Thẩm Chỉ Y nhìn liền cười nói: "Đây là trong cung đặc biệt trồng lên, là ba năm trước Viên Cơ đại sư thua cược Tạ tiên sinh gieo xuống, vì thế còn rước lấy rất nhiều chỉ trích." Trong cung trồng cây, là mộc vây trong tường thành chữ "Khốn" (困: khốn khổ, vây khốn) là điềm xấu. Cho dù người trồng cây là Viên Cơ hòa thượng gặp không ít cản trở, Tạ Nguy thắng cược lại vui vẻ bên cạnh xem kịch.

Vị Viên Cơ đại sư này là hòa thượng duy nhất làm quan triều này. Khương Tuyết Ninh ấn tượng rất sâu với hắn. Bởi vì kiếp trước thấy hắn hoàn toàn không giống hòa thượng chút nào. Thân hình vạm vỡ, một đôi mắt tam giác treo ngược, không chỉ có không có từ bi tường hòa của Phật gia, ngược lại còn mấy phần hung ác, cho dù lúc cười lên cũng khiến người cảm giác đầy mưu toan.

Người ngoài đều nói hắn cùng Tạ Nguy ngồi đàm đạo, quan hệ rất tốt. Nhưng Khương Tuyết Ninh căn cứ dấu vết kiếp trước để lại, hai

người này chỉ sợ bằng mặt không bằng lòng, đề phòng tranh đấu lẫn nhau. Kể cả đến lúc nàng tự vẫn, Viên Cơ hòa thượng còn trốn bên ngoài, cũng không biết cuối cùng có bị Tạ Nguy đùa giỡn chết hay không.

Lúc này nghe Thẩm Chỉ Y nhắc tới Viên Cơ, nàng theo ánh mắt mọi người nhìn cây mai ở góc tường kia, nghĩ về kết cục của đại hòa thượng này kiếp trước. Trùng hợp, đang lúc nàng chuyển mắt nhìn, lại có một đoàn người từ tường cung bên kia xa xa đi tới. Nhìn kỹ, người đi đầu mặc một thân mãng bào, không phải Lâm Truy vương Thẩm Giới thì là ai? Đằng sau có mấy tên thái giám, tựa hồ là từ hậu cung đi đến, xuyên qua ngự hoa viên để xuất cung.

Thẩm Chỉ Y vừa thấy hắn hai mắt liền tỏa sáng, xa xa ngoắc hắn: "Vương huynh, vương huynh!"

Thẩm Giới vốn là vừa thỉnh an thái hậu trong cung xong, định xuất cung, nghe thấy thanh âm này liền ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Chỉ Y, khuôn mặt nho nhã cười nhạt, nói: "Chỉ Y, sao ngươi ở đây?"*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Thẩm Chỉ Y chỉ đám người phía sau mình, nói: " Ta mang nhóm thư đồng đi dạo ngự hoa viên a."

Thẩm Giới nhìn qua, quả nhiên là một đám nữ hài tử. Đứng phía trước là Thành quốc công phủ đại tiểu thư Tiêu Xu, Thẩm Giới đã gặp mấy lần; bên cạnh Tiêu Xu... Đổi một thân nam trang ngày xưa, lại mặc váy áo tím nhạt, đứng trong đám người, tư thái linh lung tinh tế, làn da trắng trẻo, cổ thon dài, bờ môi anh đào hồng nhuận, lông mày không cố ý vẽ đậm, mà nhàn nhạt như núi xa, sóng mắt lưu chuyển khí chất tươi đẹp trong trẻo mà sắc sảo khó hình dung. Thẩm Giới vừa nhìn đã kinh hãi. Nếu không phải Yến Lâm đã cảnh cáo rằng về sau muốn cưới nhị cô nương này làm vợ, chỉ sợ hắn thấy một lần đã động tâm tư nam nhân rồi.

Tiêu Xu thấy hắn, vốn muốn tiến lên hành lễ, dù sao trước đây cũng đã gặp. Nhưng khi nàng nhìn lại, đã thấy ánh mắt Thẩm Giới xẹt qua người nàng, rơi xuống chỗ Khương Tuyết Ninh bên cạnh, còn dừng lại một hồi lâu, đáy lòng liền run lên, bỏ lỡ thời cơ hành lễ tốt nhất.

Thẩm Chỉ Y còn chưa phát hiện ra, kéo tay áo Thẩm Giới, khoe khoang: “Thế nào, một nhóm thư đồng này của ta không thua kém bao nhiêu so với ngươi cùng hoàng huynh còn nhỏ a?”

Thẩm Giới cười: “Ừ, đúng, ai so được khí thế của Lạc Dương trưởng công chúa đâu?”

Thẩm Chỉ Y hừ: “Thư đồng của các ngươi năm đó chỉ một hai người, ta ở đây có tới mười hai người —— a, đây là cái gì?” Nàng vừa rồi lúc nói chuyện cầm ống tay áo rộng thùng thình của Thẩm Giới mà chơi, kết quả lại móc ra một khăn thêu xanh nhạt.

Thẩm Giới lập tức sửng sốt, đưa tay muốn lấy lại: “Đưa ta.” Thẩm Chỉ Y mở to hai mắt nhìn, lập tức lách mình tránh ra, nhìn kỹ một chút, khăn xanh nhạt thêu một đóa huệ lan, một góc bên trên còn có một đóa khương hoa đỏ nho nhỏ. Thế là chậc chậc hai tiếng vẻ mặt ranh mãnh. “Vương huynh, đây không giống như vật mà đám nam nhân các huynh hay dùng. Là cô nương nhà ai đưa nha?”

下山蕙兰不出架是怎么回事?怎样养好下山蕙兰_养花之家手机版

Huệ lan

姜花种子市场价格多少钱一斤姜花的养殖方法- 致富热

khương hoa

Thẩm Giới nhăn mi, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, vội giật cái khăn lại, nhét loạn vào trong tay áo, chỉ nói: “Ngươi còn nhỏ, nói hươu nói vượn cái gì!”

Thẩm Chỉ Y le lưỡi: “Ta qua hai mươi mới có thể lập gia đình, đâu như vương huynh hai ba, hai bốn tuổi còn chưa có vương phi, chỉ sợ hoàng huynh lo lắng cho ngươi nha. Ngươi nói cho ta nghe, nếu là thích, lại ngại ngùng, ta giúp ngươi nói với hoàng huynh.”

Thẩm Giới là người da mặt rất mỏng, bị muội muội trêu chọc như vậy càng thêm quẫn bách. Hắn nhét xong cái khăn vào tay áo, liền nói: “Ngươi đừng đi. Hôm nay vừa tra ra thuyền tơ bị lật trên sông, quan lại thương nhân cấu kết giá tơ lên ào ào, còn chuyện tam pháp tư tranh chấp cùng Cẩm Y vệ về hình khoa cấp sự trung kia, suýt chút thì giam luôn vào ngục, đến Tạ tiên sinh cùng mấy vị các lão đều không khuyên nổi. Loại chuyện nhỏ nhặt này ngươi còn muốn đi phiền hoàng huynh, sợ sẽ bị trút giận đó. Giữ mặt mũi cho vương huynh đi, đừng làm rộn.”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Thẩm Chỉ Y nhếch miệng, đương nhiên sẽ không cầm khăn thêu này tới chỗ Thẩm Lang nói bậy, chỉ là nhìn vương huynh khẩn trương như vậy, thì thấy vui thôi, chỉ nói: “Thôi nha, vương huynh nói sao thì là vậy. Dù sao chuyện trong triều ta cũng không hiểu, vào tai này ra tai kia, bị hoàng huynh dỗ cũng không biết.”

Thẩm Giới chán nản. Bên cạnh còn có rất nhiều thế gia tiểu thư nhìn, nhất thời càng thêm quẫn bách, chỉ vội vàng vứt một câu “Ta xuất cung trước”, liền vội vàng rời đi. Điệu bộ này rõ ràng là chạy trối chết. Thẩm Chỉ Y thiếu chút cười đến gập cả người.

Sắc mặt những người khác không giống nhau. Người ngoài có lẽ không nhận ra cái thêu khăn kia, nhưng Tiêu Xu đứng gần, nhìn thấy rõ đóa khương hoa màu đỏ thêu một góc khăn, lại nhớ tới ánh mắt Thẩm Giới nhìn Khương Tuyết Ninh, ngón tay cầm cây quạt tinh xảo chậm rãi nắm chặt. Nàng chuyển mắt nhìn Khương Tuyết Ninh. Ánh mắt lúc này đã khác trước.

Khương Tuyết Ninh lại thầm nghĩ Thẩm Giới hẳn đã gặp Khương Tuyết Huệ, khăn thêu này tất có thể là “Tín vật”, tuy rằng kiếp trước bị

nàng bắt được cơ hội mạo danh thay thế. Đời này nàng không nhúng tay vào, không biết hai người sẽ ra sao? Nhìn thần sắc Thẩm Giới lúc nãy chắc chắn có mấy phần nghiêm túc.

Chuyện này cũng chỉ lướt qua trong đầu Khương Tuyết Ninh một chút rồi thôi, tâm niệm của nàng sau một khắc liền chuyển đến chuyện "Thuyền tơ" Thẩm Giới vừa nói. Thì ra chuyện này là có người âm mưu. Như thế, kiếp trước Vưu Phương Ngâm lấy tiền mua tơ sống chờ tăng giá, liền hợp tình hợp lý: Có lẽ nàng vô tình biết được tin tức gì. Còn đời này... Trong đầu lại lướt qua khuôn mặt chất phác của Vưu Phương Ngâm.

Khương Tuyết Ninh thầm than nhẹ một tiếng, lắc đầu, lại không chú ý ánh mắt dò xét mình của Tiêu Xu, mà nhìn Diêu Tích đứng phía sau đó —— Đích tiểu thư nhà Lại bộ thượng thư hai ngày này đều rầu rĩ không vui, cho dù Phương Diệu kể truyện cười chọc cho tất cả mọi người cười ngả nghiêng, nàng cũng chỉ ngồi yên, căn bản không cười. Lúc Khương Tuyết Ninh nhìn qua, sắc mặt nàng càng kém đến cực điểm. Hai tay trước người, nắm chặt khăn thêu, nhìn ra được ngón tay mười phần dùng sức, có thể móng tay bóng loáng phấn hồng kiều diễm quá sắc nhọn kéo trên khăn thành từng vệt. Khương Tuyết Ninh vô thức chậm rãi nhíu mày.

*

Lúc còn đi dạo trong ngự hoa viên thì không sao, trưởng công chúa vừa rời đi, mọi người cùng trở về Ngưỡng Chỉ trai, Diêu Tích liền nhào vào phòng mình khóc lên, bộ dáng rất đau khổ. Đám người cùng đi đã thấy sắc mặt nàng bất thường, lúc này đều nhìn nhau.

Nói thế nào cũng cùng dưới một mái hiên, không quan tâm không được. Nhưng lúc nàng khóc lại không nên quấy rầy. Thế là đành phải pha trà, mang mứt hoa quả ra, ngồi chờ ở Lưu Thủy Các, đến khi nghe tiếng khóc trong phòng dần bớt đi, mới để Phương Diệu có thể chọc người vui vẻ cùng Trần Thục Nghi làm việc trầm ổn, vào an ủi.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang

đi xin ghi nguồn.*

Đôi mắt hạnh xinh đẹp của Diêu Tích đã khóc đỏ lên, trang điểm trôi không ít, mi tâm u ám như có muôn vàn không cam lòng cùng ủy khuất. Tất cả mọi người gọi nàng ra, có chuyện gì cùng ra ý kiến thì tốt hơn. Nàng nói: “Ta nghe Lâm Truy vương điện hạ nhắc tới hình khoa cấp sự trung trong ngự hoa viên lúc nãy, nên mới khóc.”

Có người không rõ: “Hình khoa cấp sự trung?”

Trần Thục Nghi biết một chút, chỉ nói: “Việc hôn nhân đã định sao?”

Diêu Tích lại nghẹn ngào, nói: “Đã làm một nửa, nhưng hắn chỉ là một thất phẩm hình khoa cấp sự trung, làm sao xứng với ta? Hắn không xuất thân khoa cử, nghèo rách nghèo nát, nhờ đỗ kỳ thi quan lại mới được vào triều làm quan. Trong nhà có một quả phụ thô bỉ, vừa già vừa xấu. Vốn phụ thân nói hình khoa cấp sự trung chức quan không cao, nhưng là cận thần thiên tử, một khi được thánh thượng để mắt, sẽ tiến chức rất nhanh, gả cho người như vậy là có tiền đồ. Cho nên ta mới bị thuyết phục, đáp ứng cửa hôn sự này. Nhưng bây giờ thì sao? Thánh thượng suýt chút nữa thì bỏ ngục hắn! Ta nghe nói người này lúc tra án luôn thích nghiên cứu người chết, kỳ tính tình cực kì cổ quái, tuyệt không phải người dễ sống chung. Bây giờ Cẩm Y vệ đắc thế, hắn lại đắc tội Cẩm Y vệ. Người như vậy làm gì còn tiền đồ nữa? Ta gả tới, vừa phụng dưỡng mẹ già, vừa nhẫn nhịn tính tình quái dị, không chừng còn phải ngồi tù chung với hắn! Dựa vào cái gì chứ…”

Đám người lúc này mới biết, đúng là vị hình khoa cấp sự trung Trương Già kia gần đây khuấy lên một phen mưa gió trên triều. Cũng vì hắn, thánh thượng cách chức một vị thiên hộ Cẩm Y vệ họ Chu. Diêu Tích lại cùng hắn nghị thân (bàn chuyện cưới xin). Nhất thời mọi người không biết nên nói cái gì cho phải.

Tiêu Xu có chút cau mày nói: “Nhưng hôn sự vẫn đang bàn mà.” Khương Tuyết Ninh ngồi một bên, nghe Diêu Tích khóc lóc kể lể, ánh

mắt ở chỗ hồ cá nhỏ trên giá cổ phía trước, cá vàng bơi dưới lá sen, rũ mắt, không biết đang nghĩ gì.

Diêu Tích cắn răng, không cam lòng trong mắt càng rõ hơn, dưới ánh nên mờ ảo có mấy phần âm trầm đáng sợ, chỉ nói: “Chính vì đang bàn, ta mới không cam tâm! Nay thiếp canh đã đưa, nếu muốn đổi ý, khó tránh người ta nói Diêu phủ nâng cao đạp thấp. Bây giờ lúng ta lúng túng, gả không tốt, không gả cũng không tốt. Mà Trương Già đã bàn qua hai cửa hôn sự, một người đã tự định hôn sự với người khác nên từ hôn, một người còn chưa cưới về đã chết, lần này thật vất vả mới leo lên được cửa Diêu phủ ta, tất không chịu chủ động từ hôn. Phụ thân ta là đại quan nhất phẩm đương triều, ta đường đường là đích nữ thế gia, sao có thể nào gả cho loại người này?”

Khương Tuyết Ninh nghe vậy thiếu chút cười lạnh: Trương Già khó khăn lắm mới leo lên cửa Diêu phủ nhà ngươi? Ngươi coi mình là thứ gì! Vưu Nguyệt nghe hai chữ “Trương Già”, vô thức nhìn Khương Tuyết Ninh một chút, không khỏi lấy tay che miệng, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói với Diêu Tích: ” Việc nhỏ bực này có gì mà phiền não? Tâm tư Diêu tỷ tỷ có hơi thiếu linh động nha. Trên đời này nhiều đường đi như vậy, biện pháp càng nhiều loại hơn, đâu nhất định phải chờ họ Trương kia từ hôn? Quý phủ lui trước thì thế nào? Chỉ cần tìm đúng lý do, ai cũng không nói gì được nha.”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Ánh mắt của mọi người đều nhìn nàng. Diêu Tích cũng kinh ngạc nhìn, thấy là Thanh Viễn bá phủ Vưu Nguyệt, nhất thời vô thức nhíu mày, bình thường nhìn người này không làm gì được, lúc này nghe như có biện pháp, liền nói: “Lý do gì?”

Thanh Viễn bá phủ suy thoái, chuyến này thật vất vả mới được chọn tiến cung, Vưu Nguyệt kỳ thật nóng lòng nhất. Chuyện lúc trước mâu thuẫn với Khương Tuyết Ninh vì Trương Già đã ném ra sau ót, mà phụ thân Khương Tuyết Ninh chỉ là một thị lang, nàng muốn lấy lòng Diêu Tích là nữ nhi Lễ bộ thượng thư kiêm nội các học sĩ, sao phải e

ngại Khương Tuyết Ninh?

Cho nên nàng nở nụ cười, không nhanh không chậm nói: “Nếu đúng như Diêu tỷ tỷ nói, Trương Già này nghị hôn hai lần không thành rồi, có thể thấy là số không thể có vợ, mà cửa thứ hai còn chưa cưới đã chết. Đây gọi là gì? Không phải là mệnh cứng khắc vợ sao?”

Diêu Tích ngẩn người, nỉ non nói: “Nhưng vị hôn thê đó từ nhỏ đã yếu ớt nhiều bệnh, lúc ấy lại bị phong hàn, mới chết bệnh...”

Vưu Nguyệt cười nhạo: “Diêu tỷ tỷ sao cứng nhắc như vậy? Mặc kệ thế nào, dù sao người chết thật a. Ngươi muốn từ hôn, chỉ cần nói Trương Già có số khắc vợ, là mệnh thiên sát cô tinh, ai gả cho hắn không chết cũng không sống yên ổn. Như thế, ai dám nói gì Diêu phủ nữa? Tình thế như vậy, lệnh tôn đại nhân cho dù quý tài hoa, cảm thấy người này rất tốt, nhưng nếu nghe nhiều lời đó, sao có thể không đau lòng nữ nhi? Diêu các lão trên triều đình nói một không hai, đến thánh thượng cũng nể chút tình. Nếu Trương Già không biết tốt xấu, chính là đối nghịch với Diêu đại nhân, chẳng lẽ còn không trị được hắn sao?”

Đúng. Trương Già làm quan qua kỳ thi tuyển quan lại, bởi vì phá án tốt mới được đề bạt, nhưng không có công danh khoa cử thì trong triều nửa bước cũng khó đi. Chỉ cần nàng có thể lấy một lý do “chính đáng” thuyết phục phụ thân, phụ thân yêu thương nàng như vậy, cửa hôn sự này vậy là ổn thỏa rồi? Diêu Tích vuốt khăn gấm, ánh mắt lấp lóe.

Khương Tuyết Ninh lẳng lặng nhìn thoáng qua Diêu Tích, lại nhìn Vưu Nguyệt bên cạnh đưa ý kiến xong nhìn nàng thị uy, lặng yên nắm chặt tay.

Nàng còn nhớ lần đầu gặp Trương Già là ở sơn trang nghỉ mát. Nàng mang theo cung nữ đi du hồ. Không ngờ, tháng bảy thời tiết khó lường, sau giờ ngọ mưa to ào ào trút xuống, nàng đành phải vội vàng vào lương đình bên cạnh tránh mưa.

Kết quả nàng đến mới phát hiện bên trong có người, còn có một tiểu thái giám đứng hầu một bên, giống như đang chờ ai. Người kia mặc quan bào quan văn tam phẩm, ngồi ở băng ghế đá trong đình, một tay khoác lên trên bàn tròn bên cạnh, một tay đặt trên đầu gối, đang lẳng lặng nhìn mưa. Trên bàn có pha trà, hơi nước cùng hương trà mờ mịt bay lên. Ngoài đình tiếng mưa rơi ồn ào náo động, trong đình lại bình yên thanh tĩnh giống như trời đất bỏ quên. annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh ngẩn người đi vào. Nàng mặc một thân cung trang, trên váy là phượng hoàng bay múa, mẫu đơn thành đoàn. Tiểu thái giám trông thấy nàng trước, vội vàng khom người hành lễ, nói: “Nương nương thiên tuế.”

Người kia lúc này mới trông thấy nàng, lập tức đứng lên, vội vàng cúi đầu, khom mình hành lễ: “Vi thần Trương Già bái kiến hoàng hậu nương nương.”

Trương Già. Vừa nghe tên này, nàng liền nhíu mi: Chu Dần Chi từng giúp nàng làm việc có nói, Cẩm Y vệ tranh quyền cùng tam pháp tư, Trương Già chính là Hình bộ thị lang tân nhiệm, khắp nơi đối nghịch với Chu Dần Chi, khiến Chu Dần Chi tâm tư kín đáo cũng không bình tĩnh được, trong phủ nổi trận lôi đình. Cho nên, nàng dù chưa gặp hắn nhưng nghe đại danh đã lâu.

Ánh mắt lưu chuyển đánh giá hắn một chút, mới cười như không cười nói: “Bình thân, Trương đại nhân không cần đa lễ.” Nàng vốn định nói với người này mấy câu. Nhưng không ngờ hắn vô cảm, sau khi bình thân thì nói thẳng: “Trương Già là ngoại thần, không dám quấy nhiễu phượng giá của nương nương.” Sau đó lui ra, đứng ở bậc thang ngoài đình.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Ngoài trời còn đổ mưa to, hắn vừa đi ra đã bị mưa tưới ướt đẫm. Tiểu thái giám giật nảy mình. Trương Già vốn ở trong đình đợi, bên

người còn có thái giám, là Thẩm Giới muốn triệu kiến hắn chỉ là tạm thời chưa tới thôi. Tiểu thái giám cũng không dám để mệnh quan triều đình dầm mưa như thế, cầm ô bên cạnh ra che cho hắn. Nào ngờ, Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, mà nói: "Đưa cho ta."

Nàng khi đó là hoàng hậu cao quý, ai gặp nàng không nịnh nọt, dỗ dành, sủng ái? Trương Già này lại tránh như tránh tà. Vả lại còn có ân oán trên triều nàng sao có thể để hắn yên ổn? Cho nên nàng lấy cái ô từ tay thái giám, đi về phía hắn. Bởi vì nàng đứng trong đình, cao hơn một bậc thang, cho nên còn cao hơn Trương Già một chút, lại không mở ô ra, chỉ nghịch cán ô, nhìn mưa chảy xuống người hắn.

Mặt Trương Già trời sinh không có nửa phần ý cười, môi cực mỏng, mí mắt cũng hẹp, cho nên khi hắn hơi ngẩng lên nhìn nàng, ánh mắt kia như lưỡi đao mỏng, nhẹ nhàng vạch lên liền thấu suốt mọi thứ.

Khương Tuyết Ninh cười: "Đại nhân tại sao gặp bản cung liền tránh, là sợ bản cung ăn thịt ngươi a?" Trương Già mím môi không nói. Khương Tuyết Ninh càng cảm thấy hắn không thức thời: "Nghe nói, Trương đại nhân trên triều năng lực mười phần, ngay cả Cẩm Y vệ đô chỉ huy sứ hôm nay cũng thua thiệt trên tay đại nhân. Bản cung biết đại nhân từ lâu, nhưng hôm nay mới được gặp..." Thanh âm của nàng êm tai, nhưng lời nói mang ý trào phúng rõ ràng.

Tiếng mưa rơi ồn ào, hơi nước mông lung. Trương Già nhìn nàng, thu hồi ánh mắt, vẫn không nói lời nào, quay người muốn đi. Chỉ là mới nhấc chân đi, lại phát hiện mình đi không được.

Hắn quay đầu lại nhìn —— Vì hắn đứng lúc trước một góc quan bào phủ trên bậc thang bị nước mưa đánh cho ướt đẫm, lúc này đang bị một chiếc giày thêu hoa văn đám mây bằng chỉ vàng đạp lên. Khương Tuyết Ninh cố ý chọc ghẹo hắn, làm như không biết mình đang đạp, còn hỏi: "Trương đại nhân sao lại không đi?"

Trương Già yên lặng nhìn nàng một lát, sau đó cúi xuống, nắm một góc quan bài, dùng sức kéo. “Soạt!” Tiếng xé vải trong mưa nghe kinh tâm động phách. Hắn trực tiếp xé góc áo bị Khương Tuyết Ninh đạp lên, đứng dậy không kiêu ngạo không tự ti nói với nàng: “Không dám để nương nương cực khổ nhấc giày lên. Chỉ là vi thần cũng có một lời muốn tặng nương nương, cần biết người tham kỳ lợi, bảo hổ lột da (bắt kẻ ác hy sinh lợi ích của họ) lại không biết hổ trời sinh hung ác, không vì có chuyện mà thay đổi. Hôm nay bảo hổ lột da, ngày khác sẽ bị hổ ăn thịt. Nương nương, tự giải quyết cho tốt.” Trương Già dứt lời, quay người liền đi.

Khương Tuyết Ninh tức giận đến cực điểm, ném mạnh ô xuống dưới, ô bật ra, tiếng mưa đánh lên mặt ô vang dội. Tiểu thái giám trong đình bị dọa mặt không còn chút máu. Lúc ấy nàng nghĩ, trên đời này sao lại có người không biết tốt xấu như vậy?*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Về sau mới biết, Trương Già chính là kẻ tính tình có sai không chịu sửa, vừa thối vừa cứng, ai mắng cũng không đổi. Chuyện ngày đó nàng thực cảm thấy mình không để trong lòng, nhưng về sau bao đêm không ngủ được, lời này từ ký ức sâu thẳm lại hiện ra. Bởi vì người bên cạnh nàng hoặc muốn cầu cạnh, hoặc quản chế nàng, tuyệt sẽ không nói những lời như vậy... Nàng làm sao biết mình bảo hộ lột da chứ? Người có chí riêng. Kiếp trước nàng vì vị trí hoàng hậu cố chấp đến cùng, mặc kệ đúng sai hay người ngoài đàm tiếu. Lại không ngờ, cuối cùng lại liên luỵ hắn. Trùng sinh trở về đến nay, chưa gặp được Trương Già, lại gặp “Vị hôn thê” của hắn...

Bóng đêm u ám, ánh nến lay động. Vưu Nguyệt ra ý kiến xong, liền đắc ý cười. Diêu Tích thì chậm rãi nắm chặt tay, đầy mặt âm trầm, tựa hồ đã quyết định. Khương Tuyết Ninh chợt nghĩ: Sống trên đời, nếu muốn làm người tốt, nhất định rất mệt mỏi: phải nhẫn nhịn, nhân nhượng, tự khắc chế, khiêm tốn, không xung đột với người khác. So ra, làm người xấu còn sung sướng hơn. Mặc dù làm người xấu cuối cùng sẽ gánh lấy kết cục, nhưng lấy kinh nghiệm làm người xấu kiếp trước của nàng, mặc kệ kết quả cuối cùng thế nào, chí ít làm người

xấu cực kì thống khoái, thậm chí còn nhẹ lòng, vui vẻ hơn...

“Vưu nhị cô nương.” Khương Tuyết Ninh đứng lên, giống như không nghe thấy các nàng tính toán bàn luận chuyện Trương Già, dạo bước đến bên cạnh bể cá nàng vẫn nhìn chằm chằm lúc nãy, xem mấy con cá vàng chậm rãi bơi lội, sau đó nói. “Ngươi ra ngoài với ta được không, ta bỗng nhiên có mấy câu muốn nói với ngươi.” Trên mặt nàng mỉm cười hiền hòa, không chút khác thường.

Vưu Nguyệt đoán có thể vì chuyện ý kiến lúc nãy, nhưng đang trong cung, có nhiều người như vậy, thực không sợ nàng làm được gì, ngược lại muốn lại gần xem vẻ mặt tức giận khó coi của nàng. Thế là Vưu Nguyệt cười một tiếng, đi tới. Trong phòng nhất thời yên tĩnh, ánh mắt của mọi người đều ở chỗ hai nàng. Vưu Nguyệt mới lại gần, đã nói: “Có lời gì ngươi nói đi.”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Bất ngờ, ngay lúc nàng đi đến trước hồ cá kia, Khương Tuyết Ninh không hề báo trước, vươn tay nhấn đầu nàng xuống nước! Vưu Nguyệt giật mình thét lên. Nhưng Khương Tuyết Ninh ra tay bất ngờ, lực tay còn vô cùng ác độc làm sao để một người hoảng hốt còn tránh được? Nhất thời đầu nàng chìm trong nước!

Tất cả mọi người trong phòng giật nảy mình, sợ hãi hô lên. Chu Bảo Anh đang ăn hoa quả giật mình hất ra đầy bàn, Phương Diệu hoảng hốt che miệng. Đến Tiêu Xu cũng biến sắc, vội đứng dậy! Lúc này trên mặt Khương Tuyết Ninh đâu còn nửa phần hiền lành? Cả người không chút ý cười, toàn thân hung ác, thần sắc băng lãnh, mặt không đổi nhấn đầu người vào trong nước, dù Vưu Nguyệt giãy dụa, tay nàng vẫn không nhúc nhích chút nào. Nước tóe lên vạt áo, nàng cũng không thèm nhìn.

Đến khi đám người kinh hoảng kịp phản ứng lại, muốn xông tới khuyên, nàng mới lạnh lùng thả Vưu Nguyệt đã sặc nước mềm nhũn ra nằm trên đất. Vưu Nguyệt chưa tỉnh hồn, mặt không còn chút máu. Nàng run rẩy vươn tay ra chỉ Khương Tuyết Ninh: “Ngươi, ngươi,

ngươi —— ”

Khương Tuyết Ninh hạ mi cầm khăn gấm lau tay, nói: “Ta thế nào?” Ánh mắt mọi người nhìn nàng. Nàng lại chỉ đều đều cười một tiếng, từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống Vưu Nguyệt, nói: “Ta ăn hiếp ngươi, muốn đi cáo trạng sao? Ít nhất ta có Yến Lâm, có trưởng công chúa, còn có phụ thân, ngươi có cái gì?”

Vưu Nguyệt thực không tin được chuyện vừa xảy ra, càng không dám tin Khương Tuyết Ninh còn vô cùng phách lối nói mấy câu như vậy. Nàng muốn phản bác. Nhưng thấy ánh mắt hung ác của Khương Tuyết Ninh, nàng liền im bặt.

Khương Tuyết Ninh không nhanh không chậm đưa mắt nhìn Diêu Tích đang bị dọa, ánh mắt thâm thúy mà nhàn nhạt bình tĩnh, giọng điệu mười phần bình thản thân mật: ” Nữ nhi khuê các, còn chưa xuất giá đã khuyến khích người đi hủy danh dự, chung thân đại sự của người khác. Tuổi nhỏ mà đã ác độc như thế, lớn lên sao hiền huệ nổi đây? Truyền ra sợ là không có ai dám lấy. Diêu tiểu thư, ngài nói đúng không?”

Diêu Tích lúc này mới tỉnh ngộ, nàng đúng là vì chuyện Trương Già mà giận giữ. Nhất thời đáy lòng bối rối, vừa sợ vừa hận. Nhưng không dám nhìn thẳng ánh mắt Khương Tuyết Ninh, chỉ né tránh.

Khương Tuyết Ninh còn tưởng nàng dám dùng mánh khoé ngoan độc như vậy hẳn phải nhiều dũng khí lắm, hóa ra lại hèn nhát như vậy, thế là cười lạnh một tiếng, buông khăn gấm xuống, nói với mọi người: “Các ngươi từ từ trò chuyện, ta có chút mệt, về ngủ trước đây.”

Chương 28: Thi cử

Làm xong chuyện ỷ thế ăn hiếp người, Khương Tuyết Ninh không có chút gánh nặng trong lòng nào mà về phòng mình. Có gì để lo lắng đâu? Một cô nương vì từ hôn dám để đối tượng nghị thân cõng lấy tiếng xấu "Khắc vợ", mà đối phương lại thanh chính, cương trực; nếu giờ truyền ra ai gặp xui xẻo còn chưa biết được; mặt khác, nếu các nàng nháo lên tìm người ngoài đến phân xử, Khương Tuyết Ninh cầu còn không được. Làm lớn chuyện nàng như ý nguyện rời cung a? Dù sao nàng cũng là người buôn bán có lãi.

Chiều nay, Yến Lâm thật sự đưa đề thi tới cho nàng, đương nhiên chưa hẳn rất đủ, nhưng đại khái phương hướng và cuốn sách nào đều có, nếu tối nay khêu đèn đọc, sáng mai dậy sớm xem lại một chút, muốn muốn qua phần thi ngày mai không khó. Dù sao chỉ để khảo qua học thức của mọi người, cũng không phải thi cử chân chính. Mục đích phần này chỉ để loại bớt vài người thôi.

Khương Tuyết Ninh cầm về có đại khái nhìn thoáng qua, phát hiện so với kiếp trước không khác biệt gì, xem xong liền đốt đi. Nàng dù không quan tâm mình, nhưng nếu thứ này bị người khác nhìn thấy, khó tránh sẽ tra ra Yến Lâm, truyền ra thanh danh không tốt.

Cứ như vậy, đêm nay là một đêm ngon giấc.

Hôm sau trời vừa sáng, rửa mặt trang điểm xong, nàng đẩy cửa phòng ra, liếc mắt liền thấy trên hành lang có mấy vị thế gia tiểu thư cầm sách, hoặc đứng hoặc ngồi, đang thấp giọng ngâm tụng hoặc học thuộc.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

"..." Xem ra mọi người đều rất cố gắng muốn ở lại a. Khương Tuyết Ninh đột nhiên thấy mình lười nhác như vậy có chút không hợp không khí.

Ước chừng là bởi vì chuyện tối qua nàng ra tay với Vưu Nguyệt cùng Diêu Tích, đám người nghe thấy cửa phòng mở, ngẩng đầu trông thấy nàng đi tới, trong ánh mắt đều có mấy phần kiêng kị cùng e ngại. Chỉ có số ít mấy người chủ động chào hỏi nàng. Trong đó có Phàn Nghi Lan không bận bịu nước tới cổ mới nhảy, nàng thậm chí còn mỉm cười: "Chào Khương nhị cô nương."

"Chào Phàn tiểu thư."

Phàn Nghi Lan dù đầy thi thư tài hoa, có chân tài thực học, lại thật sự không tranh không đoạt, lúc nào cũng yên lặng, trấn định tự nhiên. Một phần đạm bạc này Khương Tuyết Ninh thật lòng hâm mộ. Với người thật lòng thân mật với mình, nàng luôn trả lời thiện chí, nói: "Mọi người hôm nay đều dậy thật sớm, xem ra đều rất xem trọng cửa ải thi học vấn này."

Sáng sớm ngày cuối thu, chân trời nổi sương mù nhàn nhạt se se lạnh. Các cô nương y phục khác nhau đứng dưới hiên đọc sách, nhìn thế nào cũng thấy cảnh đẹp ý vui. Phàn Nghi Lan nhìn bọn họ một chút, nói: "Dù sao mọi người xưa nay hẳn chưa trải qua chiến trận nào như vậy tất nhiên là khẩn trương, ngay cả ta đêm qua cũng ngủ không ngon. Bất quá Khương nhị cô nương vẫn như hai ngày trước, ngủ một giấc đến hừng đông, thật là khiến người ngưỡng mộ."

Hâm mộ nàng có thể ngủ? Khương Tuyết Ninh thật có chút dở khóc dở cười.

Phương Diệu bên kia khó được một buổi buông xuống đủ loại sách tính lịch, thiên tượng, lại cầm một bản « luận ngữ » đến gặm, nghe Phàn Nghi Lan nói liền chua xót: "Phàn tiểu thư làm sao biết vậy, dù tất cả mọi người tối hôm qua thức trắng, Khương nhị cô nương cũng không thể ngủ không ngon. Triều đình trên dưới đều biết, Khương thị

lang cùng Tạ tiên sinh giao hảo, ngày thường cũng có qua lại. Không nói những cái khác, Khương nhị cô nương có thể biết một chút sở thích của Tạ tiên sinh, cũng biết lát nữa thi phải chú ý những gì a? Chúng ta thì thảm rồi, lâm thời ôm chân phật cũng không biết nên ôm cái nào (nước tới chân mới nhảy, không biết nên nhảy phía nào)."

Phương Diệu đang nói thì ngừng lại, ý thức được mình quên mất một chuyện quan trọng, vỗ trán đứng dậy, kéo tay Khương Tuyết Ninh: "Khương nhị cô nương! Khương nhị cô nương! Ta lại quên mất, ngươi là có người 'Thế' a. Khục, vậy, nếu ngươi thuận tiện có thể tiết lộ một chút hay không, Tạ tiên sinh bình thường thích sách gì, chấm bài thi đặc biệt thích cái gì nha?"*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Tạ Nguy tất nhiên có qua lại với Khương Bá Du, nhưng đó là chuyện của bọn họ, Khương Tuyết Ninh bây giờ mười tám tuổi kể cả tính luôn tuổi mụ cũng mới mười chín, có thể biết cái gì? Nếu kiếp trước Phương Diệu hỏi như vậy, chính là hỏi nhầm người. Chỉ là đời này Khương Tuyết Ninh thật đúng là biết. Ai nói nàng trùng sinh về, lại còn sớm biết nội dung bài thi chứ?

Lúc Phương Diệu hỏi, tiếng đọc sách trên hành lang chẳng biết tại sao đều nhỏ đi một chút. Khương Tuyết Ninh chú ý thấy không ít người nhìn qua, tâm tư khẽ động: Loại "Chuyện tốt" "Lợi người lợi mình" này sao lại không làm chứ? Người khác thi càng tốt, mới càng lộ ra nàng kém cỏi nha!

Phương Diệu vốn chỉ hỏi thử, lại thấy ánh mắt Khương Tuyết Ninh lấp lóe, trong lòng thầm than "Quả nhiên là sẽ không nói ". Dù sao lúc này tất cả mọi người đều đang cạnh tranh, ai lại giúp đối thủ của mình chứ? Nếu sơ ý bị bọn họ chen thi rớt thì biết khóc với ai? Cho nên nàng thở dài một hơi: "Ta vẫn là tiếp tục xem « luận ngữ » đi, ôn quàng còn hơn không ôn mà."

Nhưng không ngờ Khương Tuyết Ninh nhìn nàng cười một tiếng, nói: "« luận ngữ » là phải đọc, nếu còn được, lại xem qua « Mạnh tử

» sẽ không tệ. Nghĩ cũng biết Tạ tiên sinh kiểm tra chúng ta sẽ không quá khó, chỉ xem mọi người học cái gì. Cho nên theo trình tự bình thường đám sĩ tử đọc sách thi 《 Đại Học 》 « Kinh Thi » cũng là phải xem qua. Phụ thân ta đúng là có chút giao tình với Tạ tiên sinh, bất quá thói quen của tiên sinh ta biết không nhiều, chỉ biết là so với bài thi đáp đúng, Tạ tiên sinh giống như cũng ưu ái chữ viết đoan đoan chính chính. Bài thi đáp cho dù tốt, nhưng chữ không tinh tế rõ ràng, Tạ tiên sinh cũng có thể đánh rớt."

Đám người nghe xong sững sờ. Không nghĩ Khương Tuyết Ninh vậy mà lại nói thẳng ra; có người thì đang tự hỏi, nàng cứ dễ dàng nói ra như vậy, đến cùng là thật hay giả; cũng có người hoài nghi nội dung nàng nói. Chu Bảo Anh hôm nay cũng đang đọc sách, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà đỏ bừng, đôi mày thanh tú nhíu một cái, lộ ra hoang mang không thôi: "Làm sao lại thế? Đọc sách, tu dưỡng học thức chẳng lẽ không phải đứng đầu sao? Nếu chỉ vì chữ viết không tốt mà bị đánh rớt, không khỏi cũng quá bất công đi? Nếu là bài thi phần đầu không ít, phần giữa vội vàng chữ viết khó tránh khỏi qua loa..."

Khương Tuyết Ninh cười: "Vậy thì ta cũng không biết."

Kiếp trước nàng tiếp xúc với Tạ Nguy không nhiều, đến cơ hội gặp mặt cũng ít, chỉ nghe nói lúc hắn chủ trì khoa khảo, học thức tuyệt hảo nhưng chữ không tốt, tới tay hắn sẽ bị hạ một bậc, nhất giáp sẽ thành nhị giáp; nhị giáp sẽ thành tam giáp; còn tam giáp sẽ rơi thẳng khỏi bảng vàng.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Có một sĩ tử không phục, trình thượng thư đòi bãi bỏ tư cách chủ khảo thi hội của Tạ Nguy, nhưng Tạ Nguy vẫn làm theo ý mình, không hề thay đổi. Về sau chuyện cứ như vậy không giải quyết được gì. Tạ Nguy vì sao như thế, Khương Tuyết Ninh tất nhiên không biết. Dù sao nàng biết gì nói nấy, người khác tin hay không là chuyện của họ.

Bởi vì Chu Bảo Anh hỏi, rất nhiều người bắt đầu nửa tin nửa ngờ. Chỉ có Tiêu Xu lau mắt mà nhìn (nhìn với ánh mắt khác) Khương Tuyết Ninh. Bởi vì nàng biết, Khương Tuyết Ninh nói thật. Tiêu thị trong triều thế lớn, Tiêu Xu lại quen biết trưởng công chúa, học thức cũng không kém, cơ bản không có khả năng bị khuyên lui ở cửa này nhưng việc thi cử này liên quan tới mặt mũi gia tộc nên sớm có người thay nàng nghe ngóng sở thích của thái tử thiếu sư Tạ Nguy, trong đó "Chữ đẹp" đứng đầu.

Nàng biết, nhưng chưa từng muốn nói ra cho người khác. Nhưng mà Khương Tuyết Ninh lại nói ra... Người này, không có nửa phần tư tâm sao? Tiêu Xu nhất thời cảm giác bản thân không hiểu nàng, so với tính không tranh hơn thua của người này, tâm tư thi đấu của mình lại trở nên tầm thường. Đáy lòng nàng bỗng nhiên rất phức tạp.

Nàng đâu biết, lúc này Khương Tuyết Ninh đã vui muốn nở hoa rồi: Đám cô nương ngốc này có thể ôm đúng chân phật, nhanh chóng ôn bài, bài thi viết chữ đẹp, chuyện bản cung thuận lợi rời cung về nhà "Khởi nghiệp" (thực ra là "kiến dựng đại nghiệp" haha) đều dựa vào các ngươi!

Người khác gấp gáp ôn bài, Khương Tuyết Ninh lại cảm thấy đời mình chưa bao giờ đầy tràn hy vọng như vậy, nàng đi vào Lưu Thủy các, muốn pha cho mình một bình trà, không cần chuẩn bị, chỉ chờ có người gọi qua thi thôi. Chỉ là chưa làm được, vừa mới đặt bình nước lên nấu, liền có một vị "Khách không mời mà đến".*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh ngước mắt xem xét, đuôi lông mày không khỏi nhếch lên. Diêu Tích. Có lẽ vì hôm qua khóc, sau khi Khương Tuyết Ninh đi nàng khóc còn nhiều hơn, cho nên đôi mắt có vẻ hơi sưng, lúc đi vào, ánh mắt vẫn chỉ nhìn Khương Tuyết Ninh. Dù mặc một thân y phục màu hồng xinh đẹp nhưng Khương Tuyết Ninh có thể từ bàn tay nắm chặt bên hông, cảm giác được nàng không cam lòng cùng phẫn nộ.

Khương Tuyết Ninh vươn tay ra, chậm rãi bày xong trà cụ (đồ dùng pha + uống trà) lên khay trà, chỉ cười: “Diêu tiểu thư yên tâm, hôm qua những lời kia ngươi nói cũng là do chúng ta hỏi. Ta mặc dù không tính là tốt lành gì, nhưng có gì thù oán đều nói trước mặt, loại chuyện tiểu nhân sai người bịa chuyện hãm hại này, ta không làm được, nêu không cần lo ta nói lung tung.”

Diêu Tích cảm thấy như bị nàng tát một bạt tai. Dù sao từ ngữ “bịa chuyện hãm hại” “tiểu nhân” này, đều giống như có ẩn ý. Nàng hít sâu một hơi, nói: “Ta tự hỏi không oán không thù với Khương nhị cô nương, tối hôm qua hỏi thăm cũng không thấy đã đắc tội gì với ngươi. Nếu nhị cô nương có chút mâu thuẫn với Vưu nhị tiểu thư thì nhằm vào nàng là được. Nhưng mỗi câu của ngài lại nhằm vào ta. Ta gần nửa đêm không ngủ, từ đầu đến cuối cảm thấy việc này kỳ quặc. Cho dù cô nương bênh vực kẻ yếu, phản ứng tựa hồ cũng quá mức kích động, ngược lại khiến ta không thể không hiếu kì, Khương nhị cô nương có quan hệ gì với Trương Già kia?”

Ách. Đây là không nghĩ ra liền hoài nghi nàng cùng Trương Già có bí mật, chỉ sợ nếu có chút sơ sẩy, đúng lúc sẽ dùng làm lý do từ hôn Trương Già. Khương Tuyết Ninh rất nhạy cảm. Chỉ là lời này a, nếu chất vấn nàng kiếp trước, nàng sẽ chột dạ; nhưng đời này nàng còn chưa gặp Trương Già, lấy đâu ra “Quan hệ”?

Khương Tuyết Ninh vươn người ra trước, dùng muỗng nhỏ lấy xíu trà cho vào bình, mặt không đổi sắc nói: “Trương Già đại nhân chính là ngôn quan (quan phát ngôn?), không thiên vị, thanh liêm chính trực, nghe nói trước kia xử án trong dân có danh tiếng rất tốt. Tuyết Ninh mặc dù chỉ là tiểu nhân, nhưng hai năm nay ngược lại ngộ ra một đạo lý. Trên đời không thể người người đều là quân tử, làm tiểu nhân cũng không sao. Đối với tiểu nhân cư xử như tiểu nhân không sao, nhưng đối với quân tử, tốt nhất vẫn nên dùng đạo lý của quân tử. Diêu tiểu thư tựa hồ hoài nghi ta cùng Trương Già có gì, vậy có thể đợi sau hôm nay, Diêu tiểu thư ra ngoài hỏi thăm sẽ biết ta cùng vị Trương đại nhân trong truyền thuyết này đến mặt còn chưa thấy

qua một lần. Nếu ngài còn muốn vẽ vời bịa chuyện, vẫn nên sớm dẹp tâm tư này đi. Ngài cảm thấy cửa hôn sự này không tốt, muốn lui cũng không sao, thế nhân xu lợi tránh hại, cũng không có gì đáng trách. Nhưng nếu ngài muốn làm quá lên, sợ là sẽ không tốt. Diêu tiểu thư đã muốn hủy hôn, còn muốn mình không chút tổn hại, trên đời nào có chuyện tốt như vậy?"

"Khương nhị cô nương nói thật êm tai." Diêu Tích nghe nàng nói càng ngày càng xa, chỉ cảm thấy chói tai đến cực điểm, "Ta nghe nói ngài trong phủ tính tình không dễ sống chung, bây giờ là đứng nói chuyện không mỏi eo, tới khi ngươi thật sự gặp phải cửa hôn sự như vậy, chỉ sợ chưa hẳn đã làm êm đẹp hơn ta!"*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Đây chính là ngậm máu phun người. Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ tới mình kiếp trước, cũng là nói rõ ràng cho Yến Lâm nàng muốn làm hoàng hậu, nàng muốn gả cho Thẩm Giới, không hề lấy cớ cho mình, càng không đến mức hắt nước bẩn lên Yến Lâm, làm ô danh hắn. Mà chuyện nàng coi trọng Thẩm Giới cũng là trước lúc Dũng Nghị hầu phủ xảy ra chuyện. Mặc kệ hầu phủ sau đó có chuyện hay không, nàng đều muốn gả cho Thẩm Giới, chưa từng có tâm tư bỏ đá xuống giếng. Trùng hợp là hai chuyện đụng vào nhau, nên bị bỏ đá xuống giếng, chỉ càng làm Yến Lâm hận nàng hơn thôi.

Nàng ngước mắt nhìn ánh mắt Diêu Tích, lập tức có mấy phần đùa cợt: "Ta nhìn Diêu tiểu thư tối hôm qua giống như không có lòng hại người, nhưng hôm nay ngược lại khư khư cố chấp để tâm chuyện vụn vặt. Nếu ta là Diêu tiểu thư, thứ nhất, gặp được cửa hôn nhân tốt như này, dù phụ thân là nội các học sĩ cũng cảm thấy người này không tệ, vô cùng vui vẻ gả đi còn không kịp, sao phải từ hôn? Thứ hai, nếu quá muốn từ hôn, mà hắt lên hắn tiếng xấu 'Khắc vợ', sau này làm sao hai ngươi cưới gả được? Dứt khoát thoải mái nói với hắn ngươi muốn lui hôn, Trương Già là chính nhân quân tử, cũng sẽ không cưỡng cầu. Thứ ba, nếu quyết tâm không muốn vác danh tiếng 'nâng cao đạp thấp', còn muốn từ hôn, không bằng án binh bất động, ngồi trong nhà chờ là được."

Diêu Tích lúc nghe phía trước lại vò khăn âm thầm sinh hận, nhưng khi nghe câu cuối cùng, lại khẽ giật mình: “Lời này của ngươi có ý gì?”

Khương Tuyết Ninh giờ phút này lại thấy chán ghét Diêu Tích, vừa vặn nước sôi rồi, liền lãnh lãnh đạm đạm nói: “Ta muốn pha trà, Diêu tiểu thư nếu không muốn ngồi xuống cùng ta thưởng trà luận đạo, thì chớ ở đây quấy rầy thanh tịnh. Sắp thi rồi, rảnh rỗi đọc thêm chút thi thư không phải tốt hơn sao?”

Đọc thêm nhiều sách, đừng khi dễ người nghèo. Nàng kiếp trước trải qua nhiều, học được cũng chỉ ngần ấy, hy vọng nàng tương lai còn hối hận muốn gả cho Trương Già nên nói với nàng như vậy. Diêu Tích muốn hiểu thì hiểu, không hiểu cũng không sao.

Diêu Tích lại nói nàng là nửa phần mặt mũi không cho, lại chán nản. Người ta đã đuổi khách, nàng cũng không nên nán lại, phất tay áo rời đi. Đi ra rồi mới nghĩ lại, Lưu Thủy các đâu phải địa bàn của Khương Tuyết Ninh, làm sao lại như chủ nhân đuổi mình đi? Nhưng lúc này nàng mà đi vào sẽ bị coi thường, nên đành nhịn.

*

Ước chừng giờ Mão hai khắc, Khương Tuyết Ninh uống xong hai tuần trà, bên ngoài Ngưỡng Chỉ trai có người thông truyền. Chỉ nói: “Mấy vị tiên sinh hiện đã từ Văn Hoa điện đi tới, mang theo đề thi, sau một khắc sẽ bắt đầu thi ở Phụng Thần Điện bên cạnh, xin chư vị tiểu thư theo nô chờ dời bước tới Phụng Thần điện.”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Đám người vội vàng xem xét lại dung nhan, theo cung nhân đi Phụng Thần điện. Điện này cách Ngưỡng Chỉ trai chưa tới nửa khắc đi bộ, một chút đã tới.

Khương Tuyết Ninh giương mắt, chỉ thấy chính điện Phụng Thần điện, hai bên đều là thiên điện, không điêu khắc cũng không trang trí nhiều, trên cánh cửa phần lớn chỉ có lớp sơn dầu, trước điện có năm bậc thang, ví như năm đức tính của thánh nhân.

Trong điện bố trí giống như học đường. trên cùng là chỗ tiên sinh giảng bài, phía dưới bàn ghế đầy đủ, trên bàn có bút mực giấy nghiên; bên tường phía tây có bình phong, bày mấy cái ghế, có sách cũng có bàn trà, để tiên sinh dùng làm chỗ nghỉ giữa hai bài giảng. Các nàng tự mình chọn vị trí ngồi xuống. Khương Tuyết Ninh chung quy có chút e ngại Tạ Nguy nên chọn án thư hơi âm u trong góc, mặc dù lát nữa sẽ khó viết, nhưng cũng tránh bớt ánh mắt người ngoài.

Lúc này đằng sau liền có tiếng: “Các tiên sinh mời vào.” Mọi người lần nữa đứng dậy. Khương Tuyết Ninh đứng trong góc nhìn ra, chỉ thấy Tạ Nguy hôm nay mặc đạo bào rộng rãi xanh biếc, trâm ngọc trên tóc, mặt mày không nhiễm bụi trần, bên môi có chút ý cười, cùng ba vị tiên sinh khác tóc đã điểm bạc đi vào, luận dung nhan khí độ thực tế có chút như hạc giữa bầy gà, chớ nói chi là quan cùng cấp trên triều mà tuổi còn trẻ hơn.

Có thế gia tiểu thư lúc trước còn cười nhạo người khác nhắc đến Tạ Nguy thì đỏ mặt, gặp rồi mới biết người ấy không nói dối. Nhất thời có nhiều người không dám nhìn thẳng. Khương Tuyết Ninh nhìn thoáng qua liền lập tức cúi đầu xuống: Nàng cũng không phải không dám nhìn Tạ Nguy, mà là hi vọng Tạ Nguy không muốn chú ý tới mình, chỉ cần thi xong hắn cầm bài thi đuổi nàng rời cung là đủ rồi.

Chỉ là... Tạ Nguy cầm tập đề thi vào điện, vừa đặt trên bàn, giương mắt xem xét, đuôi lông mày liền hơi động một chút, lại nhìn thêm một vòng khắp phòng, mới lờ mờ thấy Khương Tuyết Ninh cúi đầu đứng thẳng trong góc. Ngón tay xé bao đề thi dừng lại một chút.

Một vị lão hàn lâm bên cạnh hỏi hắn: “Cư An, thế nào?”

Tạ Nguy chỉ một cung nhân đứng hầu bên cửa điện, thản nhiên nói:

“Về sau nếu không phải gió táp mưa lớn hay mặt trời chói chang, thì cứ mở cửa sổ góc phía đông ra.”

Cung nhân lập tức hô: “Vâng.” Sau đó đi qua bên người Khương Tuyết Ninh, mở cửa sổ ra.

Ánh sáng bên ngoài lập tức ùa vào, chiếu xuống trên người nàng, bàn cùng bút giấy sáng trưng. Trong chớp nhoáng này Khương Tuyết Ninh cảm thấy mình không chỗ ẩn trốn. Nàng mắng thầm một tiếng: Điệu bộ này, rõ ràng là hoài nghi bản cung thừa dịp gian lận! Xùy, để bản cung cho ngươi xem thế nào là bài thi “Tốt”, để ngươi lĩnh giáo cái gì gọi là “Không học vấn”! Đảm bảo không để ngươi tức chết!

Chương 29: Cáo trạng

Đề thi sớm đã chuẩn bị xong, dù sao chỉ là dùng để kiểm tra qua học thức tu dưỡng mà chọn thư đồng cho công chúa, tổng thể cũng không phức tạp, số lượng đề cần thiết cũng không nhiều, cho nên đều do các tiên sinh ra phần của mình sau đó giao cho người chép thành mười hai phần, chữ viết lớn nhỏ hết thảy, phác phác thảo thảo, tất cả đều đẹp đẽ trang trọng.

Tạ Nguy phân phó (mở cửa) xong liền cúi đầu tiếp tục xé phong bao đề thi. Lúc lấy ra có chút rũ mắt đếm lại số lượng đề thi một lần, sau đó hỏi ba vị lão hàn lâm cùng đi: “Mấy vị lão đại nhân xem qua một chút không?”

Ba người đều đứng không nhúc nhích, lắc đầu. Trong đó một vị lão hàn lâm thở dài, nói: “Một nhóm tiểu nữ oa đọc sách, thi cử lần này cũng như trò đùa vui, có gì phải xem qua chứ? Không phải cũng vậy thôi sao? Tạ thiếu sư nhìn qua là đủ rồi.”

Tạ Nguy liếc hắn một cái, không nói gì, chỉ đưa đề thi cho cung nhân. Cung nhân hai tay tiếp nhận đề thi, sau đó phát từng phần từng phần tới trước mặt mỗi người. Khương Tuyết Ninh vừa trúng phần đề cuối cùng. Sau khi đề đặt xuống trước mặt, nàng liền nhanh chóng nhìn qua một lần: Đề này so với đề kiếp trước không khác bao nhiêu, so với hôm qua Yến Lâm đưa càng không khác nhau chút nào.

Sau đó liền nghe Tạ Nguy nói: “Lần này thi khảo chỉ là để xem chư vị thư đồng học thức tu dưỡng ở khoảng nào, các vị tiên sinh ra đề đều tương đối đơn giản, đáp án độ khó cũng không cao. Cho nên thời gian làm bài chỉ có nửa canh giờ, đến giờ Tị một khắc thì mời chư vị nộp bài. Mà ta cùng ba vị tiên sinh sẽ dùng hai khắc tiếp theo để

chấm bài tại chỗ đồng thời bình phán bình phán. Hiện tại mời chư vị bắt đầu làm bài thi."

Thanh âm hắn bình bình đạm đạm, không chút gợn sóng, nghe vào lại như có gió thổi nhè nhẹ. Có lẽ là bởi vì trong lời nói có giấu ý trấn an, khiến đám người bớt đi vài phần khẩn trương từ lúc vào điện, thoáng trầm tĩnh lại.

Phía dưới, những người như Tiêu Xu, Phàn Nghi Lan đều là học thức tu dưỡng đều tốt, trong lòng đã có tính toán, nghe Tạ Nguy nói xong, liền nâng bút chấm mực, hạ bút viết lên trang giấy Tuyên đáp án hoàn chỉnh. Ngược lại Khương Tuyết Ninh nhìn chằm chằm đề thi một hồi. Thật lâu sau, mới vươn tay ra, năm ngón tay cong như chân gà, tóm lấy cây bút nhỏ bên cạnh, không nhanh không chậm viết lên bài thi những dòng xiêu xiêu vẹo vẹo. (đúng là "tóm lấy" đó)

Mấy vị tiên sinh phía trên lúc này đã ngồi xuống trên mấy cái ghế sau bình phong, gọi cung nhân pha trà bưng lên. Bọn họ đều là những đại thụ trong Hàn Lâm viện, nhìn mười hai tiểu cô nương kia vùi đầu bài thi, liền không nhịn được lắc đầu.

Lão tiên sinh lúc này đáp lời Tạ Nguy, nay lại nói: "Một công chúa nháo đòi đọc sách, thánh thượng tùy tiện mời mấy người đến dạy là được, nữ nhi cũng không cần phải hiểu được đạo lý gì quá lớn, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, học « Hiếu kinh » 《Nữ Giới》 là đủ rồi, giờ lại bày ra phô trương như vậy, không biết sợ còn tưởng rằng có hoàng tử xuất các đọc sách (bắt đầu học hành) đâu. Lão phu ở Hàn Lâm viện cẩn trọng nghiên cứu học vấn hơn mười năm, giờ lại chạy tới dạy cho một đám nữ oa, vậy mà được sao!"

Tạ Nguy ngồi tại bên cạnh hắn, bộ dạng phục tùng bưng chén trà, nhấc nắp, không đáp. Ngược lại hai vị tiên sinh bên cạnh bị lời nói này khơi lên mấy phần bất mãn. Trong đó một vị cũng thở dài, phụ họa nói: "Có khác gì nhau đâu? Lão phu nhập sĩ nhiều năm như vậy, còn chưa hề có người bắt ta dạy qua nữ nhân! Dù sao cũng là xuất

thân nhị bảng tiến sĩ, đọc tứ thư ngũ kinh, nay đến dạy công chúa cùng thư đồng, chỉ sợ cũng chỉ hợp dạy chút nhập môn thôi. Cũng không phải ta xem trọng chính mình, thật sự là giết gà dùng đao mổ trâu. Chọn ngươi ta thì cũng thôi đi, dù sao cũng chỉ là mấy lão đầu cổ hủ trong viện, nhưng Tạ thiếu sư ngày thường chủ trì nhật giảng, thánh thượng vậy mà cũng sai đến dạy công chúa cùng mấy thư đồng này, thực khó hiểu. Tạ thiếu sư lại còn đáp ứng, càng khiến người ta nghĩ không ra."

Những lão tiên sinh này đều xuất thân Hàn Lâm viện thanh cao quý phái, tự có khí tiết, dù trước mặt hoàng đế, nói chuyện cũng không thèm cố kỵ. Những lời này bọn hắn đã nói trên triều rất nhiều lần. Nhưng Thẩm Lang thiên vị sủng ái trưởng công chúa, khư khư cố chấp, không nghe ai khuyên, cho nên nói mấy cũng vô dụng. Tạ Nguy trên triều cũng nghe bọn hắn phàn nàn qua, lại mỗi lần đều đẩy mình ra trước giống như mình cũng bất mãn như vậy. Nhưng hắn không biểu lộ cảm xúc bản thân ra quá nhiều.

Lúc này chỉ nhìn thoáng qua những thư đồng thế gia tiểu thư đang nghiêm túc bài thi, ánh mắt dừng lại ở tư thế cầm bút kỳ quái của Khương Tuyết Ninh, vô thức có chút nhíu mày, thổi lá trà lược hớp một ngụm, lại nói: "Chư vị thư đồng đều đang làm bài thi, ta ngồi chờ thì vẫn nên nói ít lại, tránh quấy rầy các nàng."

Mấy vị lão tiên sinh lần này không tiện nói gì thêm. Trước nay giám thị trường thi đều rất buồn tẻ. Tạ Nguy tự mang một bản « thủ bạch luận » đến, ngồi bên cạnh chậm rãi đọc từng trang từng trang.

Mấy vị kia tiên sinh cũng không ngồi yên được. Thánh thượng chọn bọn hắn đến dạy trưởng công chúa cùng một đám thư đồng cô nương thế gia, vốn là khiến bọn hắn có chút bất mãn, ở chỗ này ngồi không hai khắc, cũng không thể nói chuyện, lại không tập trung đọc sách được, dứt khoát liền cùng nhau đi ra ngoài thông khí, bỏ luôn chuyện làm "Giám thị", chỉ để lại một mình Tạ Nguy.

Từ đầu tới đuôi, Tạ Nguy không thèm nhìn bọn hắn chỉ lật sách đọc.

Khương Tuyết Ninh dù ngồi trong góc, nhưng cũng nghe được lời mấy vị lão tiên sinh kia nói, lại thấy bọn họ ngồi một chút đã đi ra, nhất thời nhịn không được nhíu mi. “Lão học cứu” như vậy mà được sao? Tư tưởng đã già như vậy, chôn đi được rồi! Thi xong dù không ở lại làm thư đồng, nàng nhất định phải lén cáo trạng mấy lão già này với Thẩm Chỉ y một chút.

Chương 30: Bài thi cà khịa

Vũ: Lão Thời thực sự dùng từ lóng trên mạng. Ta hiểu ý rồi, nên từ giờ sẽ để yên luôn nha. Bài thi thực sự rất cà khịa đó, cà khịa cả chất xám của ta nữa.

Nhớ lại Vưu Phương Ngâm kiếp trước kể về thế giới của nàng ấy, nghĩ về mình nơi này, Khương Tuyết Ninh không biết vì sao đáy lòng cho chút khó chịu. Thế là vùi đầu lần nữa nhìn chằm chằm đề thi đám tiên sinh này ra, càng nhìn càng không vừa mắt. Vốn nàng định làm bài kiểu phế vật không cầu tiến, nhưng bây giờ, tâm tư có chút mâu thuẫn: Dù sao cũng không thể ở lại trong cung, sao phải sợ đắc tội đám lão đầu này?

Ngón tay mảnh khảnh Khương Tuyết Ninh của đưa bút chậm rãi vòng vòng, bên môi bỗng nhiên treo lên một nụ cười. Cả đề thi giống như Tạ Nguy nói lúc nãy, không phải đặc biệt khó, nội dung phần lớn là đạo lý Khổng Mạnh, ngoài ra có thêm một chút thơ văn vận luật, tri thức nhạc lý. Hiện tại nàng đã dùng thể chữ chó cào viết gần một nửa. Hơn phân nửa còn lại...

"Khổng Tử nói: Tam quân khả đoạt soái dã, thất phu bất khả đoạt chí dã. Giải thích thế nào? Luận thế nào về 'Quân tử quý lập chí'?"

* Tam quân khả đoạt soái dã, thất phu bất khả đoạt chí dã: Trước ba quân có thể đoạt tướng, nhưng không thể thay đổi nổi ý chí kẻ thất phu (người bình thường).

Khương Tuyết Ninh nghiêm túc từng nét từng nét vẽ lên bài thi một con rùa, sau đó viết: "Thứ nhất, 'Thất phu bị nhục, rút kiếm vung lên, vươn mình xốc đánh, đây không đủ để gọi là 'dũng' ', thứ hai 'Thất

phu giận dữ, máu tươi năm bước'. Đã là 'Thất phu', nghĩa là kẻ tầm thường, làm sao có 'Chí'? Đã không có chí, thì lấy gì mà đoạt? Cho nên không biết phải giải thích thế nào, chỉ hiểu rõ một chuyện: Thánh nhân hóa ra cũng nói hươu nói vượn!"

"Tử nói: Thiên sinh đức vu dư, Hoàn Đồi kỳ như dư hà? Mời lấy chữ 'Đức' lập luận."

Lời này có nghĩa là, Khổng tử nói, đức là của trời cho, Hoàn Đồi của nước Tống làm gì được ta? Nghe nói Khổng tử đi nước Trần có ngang qua nước Tống, Tư Mã Hoàn Đồi nước Tống nghe nói liền tới hại Khổng tử. Lúc ấy Khổng tử đang cùng các đệ tử dưới tán đại thụ nói về Chu lễ, Hoàn Đồi liền dẫn người chém ngã đại thụ, muốn giết Khổng tử. Lời này là Khổng tử nói trên đường chạy trốn. Người đọc sách từ trước đến nay cung phụng Khổng tử làm "Thánh nhân", chỉ cần Khổng thánh nhân nói đều là đúng, dù nói mò cũng có thể gán vào một đống đạo lý.

Khương Tuyết Ninh nhìn câu này mắt trợn trắng. Một người có "Đức", thì có thể gặp dữ hóa lành, không sợ người khác hãm hại? Lý lẽ kiểu gì vậy. Nhưng câu này còn khen chính mình, thật là tự khen muốn lên trời mà không biết ngượng. Đối với đề này, nàng có quá nhiều "Luận" để viết. Lập tức liền xoát xoát múa bút thành văn trên bài thi. Ngoại trừ chữ xấu một chút ra, thì không có gì đáng kể.

Nửa canh giờ trôi qua rất nhanh. Lúc này trong điện nhiều người đã ngừng bút, cung nhân gõ chuông đồng trong điện, liền đi lên thu bài. Lúc thu tới chỗ Khương Tuyết Ninh, nàng còn đang hì hục viết. Cung nhân ho khan một tiếng: "Khương nhị cô nương, nộp bài thôi." Khương Tuyết Ninh không phản ứng, không ngẩng đầu lên, chỉ nói: "A, chờ ta viết xong một câu cuối cùng." Cung nhân khó xử, vô thức quay đầu nhìn Tạ Nguy đã đứng lên nhìn về phía này. Tạ Nguy không nói gì. Cung nhân kia đành phải khoanh tay đứng hầu bên cạnh, an tĩnh chờ lấy bài thi Khương Tuyết Ninh.

Chỉ là "Một câu cuối cùng" của nàng cực dài, soạt soạt viết ra cả

trang. Mọi người đều nhìn nàng, nhất thời đáy lòng đều có chút buồn bực: Đừng nha. Phần Khương Tuyết Ninh nói ra lúc trước cho bọn họ gần như đều có trong đề, bởi vậy có thể thấy được nàng đã sớm chuẩn bị, mà đề này cũng không phải rất khó, đẳng cấp như Tiêu Xu, Phàn Nghi Lan kỳ thật chỉ tốn một canh giờ đã làm xong (?), chỉ là đều không muốn làm ồn, nên chưa nộp thôi. Sao nàng lại viết lâu như vậy?

Thật vất vả một hồi, nàng rốt cục cũng đặt bút xuống, cầm bài thi chit chít chữ lên, thổi thổi rồi giao cho cung nhân chờ đợi đã lâu: "Làm phiền rồi."

Cung nhân âm thầm thở dài một hơi. Nàng chỉ nghĩ vị Khương nhị cô nương này thi cử cực kỳ nghiêm túc, học thức uyên bác, cho nên bài thi mới nhiều chữ như vậy. Nhưng khi nàng nhận bài thi mà xem qua, chữ như gà bới thế này thật sự là nghiêm túc? Hơn nữa còn viết nhiều chữ lão như vậy... Mồ hôi lạnh trên trán đều suýt chút chảy ròng xuống. Cung nhân cũng không dám nhiều lời, kiểm tra lại số lượng xong, liền trình lên cho Tạ Nguy.

Lúc này coi như thi cử hoàn thành. Đám người toàn bộ thả lỏng tâm tình. Phương Diệu ngồi gần Khương Tuyết Ninh, nhìn Tạ Nguy nhận đề thi đặt ra phía sau, ghé sát đầu qua phía nàng, hỏi: "Sao ngươi làm bài lâu quá vậy? Chẳng lẽ trong đề có giấu huyền cơ?" Huyền cơ thì không có. Nếu như nhất định phải nói có, đó chính là: trí tuệ để cà khịa. Khương Tuyết Ninh cũng ngước mắt nhìn thoáng qua phía trên, thấy Tạ Nguy không chú ý phía dưới, mới quay đầu khẽ nói: "Ta chỉ là hơi đần, cho nên làm bài tương đối lâu."

Đần? Nhìn ngươi có dính dáng gì tới chữ "Đần" không? Phương Diệu đột nhiên không muốn nói chuyện với nàng, chỉ cảm thấy nàng dối trá "Rõ ràng rất lợi hại lại muốn khiêm tốn hai câu", thế là sâu kín nhìn nàng một cái, nói: "Ngươi cứ giả vờ đi."

Khương Tuyết Ninh thấy nàng không tin, cũng không giải thích gì thêm. Dù sao làm xong bài, nàng thở phào nhẹ nhõm. Bài thi lần này

hoàn toàn là “Bốc thuốc đúng bệnh “, chỉ sợ mấy lão già kia mà nhìn thấy thì dựng râu trừng mắt, tức giận hộc máu ra năm bước (hay lắm!!!). Nàng không lo không xuất cung được! Thế là liền lặng lẽ bắt đầu dò xét Tạ Nguy.

Bài thi trên cùng là bài của Thành quốc công phủ đại tiểu thư Tiêu Xu. Chữ trâm hoa nho nhỏ cực kì xinh đẹp, có thể thấy đã luyện qua thời gian rất dài. Tạ Nguy sau khi xem nhàn nhạt nhẹ gật đầu, sau đó đặt bài thi qua một bên, lại xem một bài thi khác, thần sắc vẫn nhàn nhạt, đám người ngồi phía dưới không nhìn ra chút manh mối gì.

Lúc xem tới bài thi thứ năm, khóe mắt hắn bỗng nhiên có chút co rút cực nhỏ. Khương Tuyết Ninh đang theo dõi sắc mặt hắn sát sao, trong lòng lập tức kích động: Đến ta rồi, đến ta rồi!

Ngẫm lại Tạ Nguy kiếp trước: đọc thuộc lòng sách thánh hiền, tinh thông nhiều đạo phái, viết chữ đẹp, đàn hay, không biết thấy bài thi này của nàng, có giận sôi lên không? Nếu hắn tức giận tại chỗ, hẳn là rất kích thích?

Có trời mới biết sau khi Tạ Nguy xem qua bốn bài thi chữ viết tinh tế phía trước, đột nhiên trông thấy bài thi thứ năm lúc nhúc chữ như chó cào, đáy lòng có bao nhiêu ức chế. Chữ viết không ngay hàng thẳng lối, còn xiêu xiêu vẹo vẹo, cực giống đạo sĩ vẽ bùa, đến hài đồng bảy, tám tuổi trong học đường có khi còn viết tốt hơn!

Trong nháy mắt, lông mày hắn nhíu lại, có cảm giác muốn ném luôn bài thi này xuống đất. Vừa nhìn tên bài, ba chữ “Khương Tuyết Ninh” đập vào mắt khiến hắn muốn biết ngọn nguồn.

Tạ Nguy vuốt bài thi ngón tay nắm thật chặt, chỉ giương mắt nhìn về phía trong góc đã có ánh mặt trời chói sáng, thấy Khương Tuyết Ninh vụng trộm nhìn hắn, một đôi mắt phân rõ trắng đen lại có tia sáng thông minh mà giảo hoạt. Nhưng ánh mắt hắn vừa chuyển tới, tia sáng thông minh kia lập tức biến mất sạch sẽ, nàng chỉ xấu hổ lại rụt rè nhìn hắn, rồi cúi đầu, giống như biết bài thi mình làm hỏng bét thế

nào, vì vậy mà thấp thỏm lo lắng.

Tạ Nguy trọn vẹn nhìn chằm chằm nàng thật lâu. Khương Tuyết Ninh cho rằng hắn chỉ liếc mắt nhìn rồi thôi, liền ngẩng đầu lên lại, muốn tiếp tục nhìn phản ứng của Tạ Nguy. Nhưng hắn căn bản vẫn nhìn chằm chằm nàng. Lông tơ liền dựng cả lên!

Tạ Nguy chỉ dùng khuôn mặt đạm bạc như mặt biển yên ả, không chút khắc nghiệt lạnh lùng, lại khiến Khương Tuyết Ninh cảm giác phía dưới cất giấu cuồn cuộn sóng ngầm, mà trong lòng kinh hãi. Bên ngoài càng bình tĩnh, bên trong càng mãnh liệt. Sau gáy nàng lành lạnh, cố nén xúc động muốn co cẳng bỏ chạy, lại từ từ cúi đầu xuống dưới, không dám ngẩng lên nữa. Tạ Nguy mới cực chậm chạp dời tầm mắt nhìn vào bài thi.

Trong điện bỗng nhiên yên tĩnh cực kỳ. Bởi vì đám thư đồng thế gia tiểu thư vẫn âm thầm chú ý thần sắc của Tạ Nguy, hết sức kinh ngạc phát hiện: Tạ tiên sinh vốn chưa coi trọng bài thi nào trước đó, tới bài này lại đọc trọn nửa khắc. Thần sắc đạm mạc, không nhìn được gì bất thường, lại khiến lòng người sợ hãi. Nhất thời tất cả mọi người sinh ra mấy phần thấp thỏm. Vừa cầu nguyện bài thi này tuyệt đối không phải mình, vừa nhịn không được tò mò nghĩ rốt cuộc bài thi này viết gì kinh thế hãi tục (làm kinh ngạc), khiến Tạ tiên sinh thân là thái tử thiếu sư, cẩn trọng nhìn lâu như vậy?

Ngay lúc này, ba vị lão tiên sinh Hàn Lâm viện trở về, vừa nhìn thấy đã thi xong, thế là đi tới cười nói với Tạ Nguy: “Người đang chấm thi a? Nào, còn mấy bài nữa, chúng ta xem giúp cho.” Nói xong hắn liền đưa tay định lấy mấy bài thi trên bàn.

Mi mắt Tạ Nguy khẽ giật, vờ bình tĩnh rút lấy bài thi của Khương Tuyết Ninh mở ra, sau đó mười phần tự nhiên đưa xấp còn lại ra, nói: “Làm phiền các vị tiên sinh.”

Mấy lão tiên sinh cũng không chú ý động tác nhỏ như thế, nhận xấp bài rồi chia ra ba phần, vừa nhìn vừa bình phẩm: “Bài này lạc đề! Bài

này cũng thế, sai một li, đi một dặm! Đến Mạnh á thánh nói 'Sinh vu ưu hoạn, tử vu an lạc.' (Sống nhờ biết lo, chết do hưởng thụ) cũng không hiểu thì còn vào cung làm thư đồng kiểu gì…" Trong điện mấy vị thế gia tiểu thư nào đó trợn mắt nhìn nhau.

Khương Tuyết Ninh lúc này thoáng an tâm, mấy lão già này trở về rồi, chờ bọn họ nhìn thấy bài thi của nàng, nhất định sẽ không để nàng ở lại. Như thế, đại sự đã thành!

Rất nhanh, mấy vị tiên sinh đã xem hết, chọn ra bốn tờ, lắc đầu với Tạ Nguy, ý nói mấy bài này không đạt. Tạ Nguy nhận bài lại nhìn một chút, cũng không nói cái gì, nhẹ gật đầu, sau đó bỏ chung với mấy bài chỗ hắn, nói với mọi người: "Ta cùng mấy vị tiên sinh đã duyệt qua bài thi, cũng có kết quả rồi."

Tất cả mọi người chợt khẩn trương, nín thở ngưng thần. Khương Tuyết Ninh lặng lẽ nắm chặt tay, chờ nghe tên mình.

"Thành quốc công phủ Tiêu Xu, tốt, có thể ở lại;

Trần đại học sĩ phủ Trần Thục Nghi, tốt, có thể ở lại;

Diêu thượng thư phủ Diêu Tích, khá tốt, có thể ở lại;

Phương giám chính phủ Phương Diệu, khá, học thức mặc dù kém chút, nhưng chữ viết nghiêm túc tinh tế, có để tâm học hành, có thể ở lại."

Ba người Tiêu Xu, Trần Thục Nghi, Diêu Tích vốn cũng không lo lắng không đạt, cho nên lúc nghe kết quả cũng chỉ hơi phấn chấn một chút, như hết thảy đã trong dự tính. Nhưng Phương Diệu lại là thấp thỏm. Lúc nghe Tạ Nguy nói "Có thể ở lại" nhịn không được nhảy dựng lên, liền vội vàng khom người nói với Tạ Nguy: "Học sinh cám ơn tiên sinh chỉ điểm, về sau chắc chắn cố gắng dốc lòng cầu học, nỗ lực làm thư đồng cho trưởng công chúa điện hạ!"

Như thế là đã có bốn người ở lại.

Những người còn lại nghe thấy phía trước thuận lợi như vậy, cho rằng các tiên sinh yêu cầu không khó, cho dù học thức không tốt cũng thêm mấy phần chờ mong, cảm thấy mình vận khí tốt không chừng có thể ở lại. Nhưng không ngờ, ba cái tên tiếp theo Tạ Nguy đọc đều không đạt!

Hắn nhìn lướt qua phía dưới, thấy mấy vị thế gia tiểu thư vừa rồi đều sắc mặt trắng bệch, sắp khóc, nhân tiện nói: " Bài thi của chư vị tiểu thư cũng không phải hoàn toàn không có chỗ đúng, so với cô nương bình thường đã được coi là kiến thức rộng rãi. Nhưng hiện tại là tuyển thư đồng cho trưởng công chúa điện hạ, còn phải cân nhắc học thức những người khác như thế nào mà so sánh. Cho nên cũng không cần quá mức để ý."

Ba người đều đứng lên tạ ơn. Chí ít trên mặt đều rất phục (này là khẩu phục), về phần trong lòng nghĩ như thế nào thì không ai biết (tâm chưa chắc đã phục).

Bảy người đã có kết quả, chỉ còn lại năm người.

Khương Tuyết Ninh cảm thấy, hẳn là rất nhanh sẽ đến nàng. Lúc này, Tạ Nguy cầm lên bài thi thứ tám, nhưng không lập tức mở miệng, mà nhìn lại một hồi, tựa hồ đang tự hỏi. Khương Tuyết Ninh tưởng phần này là của nàng. Không nghĩ, sau một khắc Tạ Nguy mở miệng hỏi: "Ai là Phàn Nghi Lan?"

Phàn Nghi Lan lập tức khẽ giật mình, đứng dậy thi lễ: "Thưa Tạ tiên sinh, là ta."

Tạ Nguy nhìn nàng, đánh giá hồi lâu, mới nói: "Rất tốt, xếp thứ nhất."

Đám người kể cả Tiêu Xu kinh ngạc mở to mắt nhìn. Nhưng sau một khắc, Tạ Nguy lại nói: "Nhưng ngươi không thể ở lại."

Không thể ở lại?! Tất cả mọi người choáng váng, vẻ kinh ngạc lúc trước còn chưa hết. Chính Phàn Nghi Lan cũng không kịp phản ứng. Tạ Nguy lại không giải thích gì, đưa bài thi ra, nói: “Nhận lại bài thi của ngươi đi.”

Lúc trước đọc kết quả, đều không trả bài thi. Phàn Nghi Lan thấy thế, dù là tính tình đạm bạc, cũng cho là mình đã làm sai điều gì trong bài, có chút lo lắng bất an. Nàng bước tới, cung kính nhận lại. Lúc này, Tạ Nguy mới nhàn nhạt nói với nàng một câu: “Trong hoàng cung không có thơ hay.”

Phàn Nghi Lan chấn động, nhất thời muôn vàn ý nghĩ từ sâu trong lòng ùa ra như dòng sông cuồn cuộn chảy. Nàng cầm bài thi đứng ngơ ngác rất lâu. Cuối cùng mới cúi đầu thật sâu trước Tạ Nguy: “Nghi lan ghi nhớ lời tiên sinh chỉ điểm!”

Người khác không hiểu được đối thoại không đầu không đuôi này, chỉ có Khương Tuyết Ninh nhìn Phàn Nghi Lan, trên mặt có vẻ phức tạp: Phàn Nghi Lan có tài làm thơ, Tạ Nguy từ bài thi nhìn ra linh khí cùng tài hoa của nàng, cho nên dù bài thi hạng nhất, cũng không để Phàn Nghi Lan ở lại làm thư đồng. Bởi vì muốn viết được thơ hay, thì không thể ở trong cung được.

Mà đời trước Phàn Nghi Lan đi khắp núi cao sông cả, thực sự viết ra rất nhiều thơ hay khiến nam tử đều bội phục truyền tụng. Kiếp trước, Khương Tuyết Ninh khịt mũi coi thường chuyện này, rất không hiểu vì sao lại có người nguyện ý từ bỏ vinh hoa phú quý, lại không hề chất vấn Tạ Nguy; đời này mới biết được, nàng biết bao nhiêu hâm mộ được tự do đạm bạc đi khắp núi cao sông cả. Nàng nghĩ lại chuyện cũ, vô thức ngẩn người.

Bên tai nàng bỗng nhiên vang lên một chữ: “Ninh ——”

Đúng, chỉ một chữ, rồi khựng lại. Khương Tuyết Ninh đưa mắt, đã thấy Tạ Nguy phía trên đang nhìn nàng, nhất thời không biết vì sao vốn cảm thấy mười phần chắc chín, bây giờ lại có mấy phần hoảng

hốt—— Có thể là Tạ Nguy quá đáng sợ đi. Nàng đứng dậy, chờ hắn đọc lên kết quả cuối cùng. Tạ Nguy vừa thốt ra chữ "Ninh", chợt nhận ra chỗ này không thích hợp, ánh mắt có chút thu lại, liền như không có việc gì, đổi giọng thản nhiên nói: "Khương thị lang phủ Khương Tuyết Ninh —— có thể ở lại."

Khương Tuyết Ninh vô thức khom người: "Tạ tiên sinh chỉ điểm, thần nữ sau khi về phủ nhất..."

Chờ một chút! Khương Tuyết Ninh, có thể ở lại?!! Như sét đánh ngang tai, nàng giật mình ngẩng đầu, vì quá mức kinh ngạc thậm chí quên luôn che giấu ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Tạ Nguy! Nói đùa cái gì vậy! Nàng làm bài ra sao, viết chữ thế nào, chính nàng còn không rõ sao? Đừng nói là tuyển thư đồng cho trưởng công chúa, dù mời tiên sinh tư thục tới, sợ cũng không thèm dạy!

Phương Diệu nghe nàng nói hai chữ "Về nhà", liền che miệng cười, nói: "Nhìn đi, cuối cùng cũng tới tên nàng, Khương nhị cô nương của chúng ta vui mừng tới váng đầu, còn nói lung tung nữa!"

Tạ Nguy thì bình tĩnh nhìn nàng: "Khương nhị cô nương?"

Da đầu Khương Tuyết Ninh đang run lên, hoàn toàn không rõ tại sao chuyện xảy ra ngoài dự đoán, nhất thời tâm tư xoay chuyển. Từ khi nào trưởng công chúa điện hạ có thể thao túng được Tạ Nguy vậy? Yến Lâm thì càng không thể nào. Hay Tạ Nguy muốn giữ nàng lại xem nàng có giả ngây giả dại không?

Không... Bất luận như thế nào nàng cũng không thể ở lại trong cung. Càng đừng nói làm học trò của Tạ Cư An! Như vậy là đâm đầu vào chỗ chết!

Khương Tuyết Ninh bị ép tới bất ngờ nảy ra ý định, con ngươi đảo một vòng, cho dù biết rõ có thể sẽ càng làm Tạ Nguy chú ý, cũng không thể không nhắm mắt nói: "Tạ tiên sinh, học sinh có một chuyện không rõ. Đã là các tiên sinh chấm bài thi tại chỗ, nhưng vì sao Phàn

tiểu thư xếp thứ nhất còn không thể trúng tuyển? Lúc nãy cũng chỉ trả bài của nàng, ta không thấy bài thi của mình, càng không thấy của người khác. Học sinh mặc dù được chọn ở lại, nhưng đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ, người không được tuyển còn lại chỉ sợ cũng không biết mình vì sao không được tuyển. Vậy sao không phát bài thi mọi người ra, thuận tiện để người thua cũng tâm phục khẩu phục?"

Nói thật, Khương Tuyết Ninh nói xong, mấy người bị đánh rớt lúc trước cũng có chút hy vọng. Kiểm tra bài thi cũng chưa hẳn không thể a. Lỡ có người kém hơn mình lại qua được thì sao?

Nhưng Tạ Nguy chỉ nhìn qua các nàng một chút, đến sắc mặt cũng không thèm đổi: "Khương nhị cô nương nói rất có đạo lý. Những bài thi lúc nãy không đạt cũng đã nói qua lý do, nhưng đúng là có hơi qua loa, trong đó còn nhiều tì vết chưa nói rõ. Nếu các vị tiểu thư có ý dốc lòng cầu học, Tạ mỗ liền ở lại thêm một lát, chỉ thật rõ ràng cho các vị tiểu thư."

Chỉ thật rõ ràng... Có khác gì bị bêu xấu trước mặt cả đám người? Vốn mấy người kia còn muốn hùa theo Khương Tuyết Ninh, nghe Tạ Nguy nói, chỉ sợ bài thi của mình bị đem ra mổ xẻ cho tất cả mọi người nghe, thực mất mặt đến chết! Tâm tư lúc trước lập tức biến mất sạch sẽ! Rối rít nói: "Ta tâm phục khẩu phục, đã được tiên sinh chỉ điểm, không dám làm phiền tiên sinh thêm nữa!"

Khương Tuyết Ninh: "..."

Nàng cao một thước, Tạ Nguy là ma cao một trượng a! Đám cô nương ngốc này không có chút lập trường nào sao! Các ngươi có biết đã bỏ mất một cơ hội tốt để ở lại trong cung không? Tất cả mọi người không ai có thể làm bài kém hơn ta được không!

Tạ Nguy chỉ chuyển mắt nhìn Khương Tuyết Ninh: "Khương nhị cô nương còn có gì nghi vấn sao?"

Mí mắt Khương Tuyết Ninh giật giật: “Ta, có thể ta...”

Ngón tay Tạ Nguy nhẹ nhàng đặt lên con rùa trên bài thi, bên cạnh là mấy câu trả lời cà khịa đến tận trời của nàng, mặt không thay đổi, ngắt lời nàng: “Nếu không Khương nhị cô nương lát nữa ở lại, để Tạ mỗ tự mình giải thích cho ngươi?”

Khương Tuyết Ninh rùng mình, mặt xanh mét.

Chương 31: Hiểu ra

Tự mình giải thích? Vậy cũng được sao! Khương Tuyết Ninh sắp hoảng loạn, cơ hồ không chút nghĩ ngợi liền nói: “Không dám phiền Tạ tiên sinh! Những người không được chọn đã không thắc mắc, Tuyết Ninh càng không thể nghi ngờ. Quấy rầy tiên sinh rồi, là học sinh mạo muội!”

Tạ Nguy vẫn nhìn nàng: “Thật sự không cần?”

Khương Tuyết Ninh vội vàng nở nụ cười miễn cưỡng, lắp bắp nói: “Không, không cần, thật sự không cần.”

Tạ Nguy lúc này mới nhàn nhạt quay đi, nói: “Nếu tất cả mọi người không có vấn đề gì, phần kiểm tra hôm nay liền dừng ở đây. Chỉ mong các vị tiểu thư thiếu chút duyên phận làm thư đồng của trưởng công chúa điện hạ, hồi phủ có thể tiếp tục học hành, dốc lòng đọc sách; chư vị may mắn lưu lại làm thư đồng của trưởng công chúa điện hạ, hôm nay có thể thu thập một phen, hồi phủ chuẩn bị hai ngày, sau đó liền chính thức vào cung làm thư đồng. Ta cùng mấy vị tiên sinh Hàn Lâm viện sẽ trong mấy ngày này an bài tốt việc học nửa năm tới của trưởng công chúa điện hạ cùng chư vị thư đồng, từ nay về sau, ta liền cùng chư vị trở thành thầy trò, nhưng chư vị cũng không được thư giãn, đã có cơ hội này, nửa năm sau cũng nên có chút thu hoạch mới được.”

Những người bị loại thầm than một hơi; Người ở lại thì trong lòng đều thầm run. Tất cả đều cúi người: “Vâng, tiên sinh.” Sau đó, mọi người cùng lui ra.

Mười hai người tham dự kiểm tra, cuối cùng còn lại tám người: Lấy

Tiêu Xu bắt đầu, theo thứ tự là Trần Thục Nghi, Diêu Tích, Chu Bảo Anh, Phương Diệu, Vưu Nguyệt, Diêu Dung Dung, Khương Tuyết Ninh.

Ngoại trừ Khương Tuyết Ninh nghiêm mặt thẫn thờ, những người khác đều có chút cao hứng. Chu Bảo Anh vẫn còn tâm tính nữ hài tử, vừa cao hứng liền không nhịn được, mới đi ra khỏi Phụng Thần Điện, liền khoa chân múa tay lên: "Trời ạ ta thế mà qua được! Mà Tạ tiên sinh lại không nghiêm túc như giống như cha nói! Giọng nói thật dễ nghe! Vốn tưởng rằng vào cung làm thư đồng sẽ rất khổ, nhưng không phải vẫn rất tốt sao? Đều là cha hù dọa ta!" Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ đó là ngươi chưa thấy lúc hắn nghiêm túc, hù chết người là nhẹ lắm rồi.

Phương Diệu lại là cực kỳ tự nhiên đi tới bên người Khương Tuyết Ninh, thân mật khoác lên cánh tay nàng, giống như nhìn ân nhân: "Khương nhị cô nương thật đúng là người tốt! Ta lúc trước trông thấy đề liền muốn ôm lấy ngươi hôn một cái, sáng nay những gì người nói đều thi hết! Nếu như không có Khương nhị cô nương chỉ điểm, ta hôm nay chắc hẳn cũng đã bị đánh rớt rồi!"

Diêu Dung Dung cũng miễn cưỡng mới qua. Nghe lời Phương Diệu, nàng cúi đầu, nhút nhát nói: "Đúng a, rất đa tạ Khương tỷ tỷ, thật giống như trước đó đã biết phải thi cái gì, đoán quá chuẩn đi."

Đám người nghe Phương Diệu nói còn không cảm thấy gì, nhưng nghe Diêu Dung Dung nói, trong lòng bỗng nhiên có chút vi diệu. Tiêu Xu đi phía trước, bỗng nhiên quay đầu nhìn Diêu Dung Dung. Khương Tuyết Ninh cũng co rút trong lòng: Nàng lần đầu nghiêm túc suy nghĩ, Diêu Dung Dung này là thật sự trời sinh không biết cách nói chuyện, hay cố ý như thế? Nàng dò xét Diêu Dung Dung, nhưng đối phương vẫn như cũ mềm yếu nhát gan, đến ánh mắt cũng không dám nâng lên, khiến người nhìn cảm thấy vừa sợ co lại vừa đáng thương.

Phương Diệu cũng cau mày, nói: "Ngươi sao lại không biết nói

chuyện như thế?" Diêu Dung Dung lập tức co rúm lại một chút. Phương Diệu không biết nên nói sao với nàng nữa, không nhịn được đành phải quay qua nói với Khương Tuyết Ninh: "Bất quá Khương nhị cô nương cũng thật lợi hại. Chúng ta phần lớn đều là lần đầu tiếp xúc gần với Tạ tiên sinh như vậy, ngươi lại còn có gan đứng lên muốn cùng Tạ tiên sinh kiểm tra bài thi, lúc ấy ta thật suýt bị hù chết! Lỡ như Tạ tiên sinh trách phạt ngươi thì làm sao bây giờ?"

Khương Tuyết Ninh nghe ý tứ trong lời nói của nàng, chỉ cho là mình tìm được đồng bạn. Thật không nghĩ đến —— Câu tiếp theo Phương Diệu liền xoay chuyển, vẻ mặt tươi cười mà nói: "Kết quả Tạ tiên sinh thật đúng là tốt tính, hoàn toàn không có ý tứ truy cứu ngươi, vẻ mặt ôn hoà thì cũng thôi đi, thế mà còn nói muốn tự mình giải thích cho ngươi, thật sự là quân tử khiêm tốn. Có thể gặp được tiên sinh thế này, vận khí chúng ta quá tốt rồi!"

Khương Tuyết Ninh: "..." Lời chưa kịp nói ra đã hoàn toàn bị chặn lại.

Trần Thục Nghi lúc trước rất ít nói cũng đồng ý, nhẹ giọng phụ họa: "Phụ thân ta nói, cách đối nhân xử thế của Tạ tiên sinh chưa có ai tìm ra sơ hở, chỉ là chuyện nghiên cứu học vấn chưa từng qua loa. Sau này vào cung chỉ cần nghiêm túc học hành, chắc hẳn Tạ tiên sinh cũng sẽ không cố ý khó xử ai, là một vị tiên sinh cực tốt, còn nói, nếu ta có thể học tập được một chút thôi cũng không uổng công vất vả vào cung chuyến này."

Nghe nàng nói lời này, Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên ý thức được khốn cảnh trước kia chưa hề lường được: Đó chính là, giờ này khắc này Tạ Nguy căn bản còn chưa có một xu quan hệ nào cùng hai chữ "Phản tặc", chưa bại lộ một mặt sát phạt quyết đoán, cũng chưa lộ ra cừu hận với hoàng tộc cùng Tiêu thị. Trong mắt mọi người hắn là một người trí tuệ không thể chỉ trích, một thánh nhân đức hạnh cẩn thận; chỉ có mình, toàn tâm toàn ý cho rằng đây là một người xấu, cho nên sẽ không có ai có thể lý giải được, nàng đối với Tạ Nguy là bực nào phòng bị, kiêng kị, thậm chí sợ hãi.

Ngày đó dưới Tầng Tiêu lâu, tình cảnh Tạ Nguy hứa hẹn với thích khách kia "Tuyệt không tổn thương tính mệnh các hạ" rõ mồn một trước mắt. Nhưng đợi thích khách kia vừa đi ra, mũi tên liền không chút lưu tình xuyên qua đầu hắn! Mà Tạ Nguy vô cùng bình tĩnh, giống như chưa từng có chuyện hứa hẹn kia. Dạng người tâm cơ thâm trầm, giảo quyệt bực này, trong lúc hắn đang hoài nghi nàng, lại chẳng mấy chốc sẽ trở thành tiên sinh của nàng! Hoàng cung hết lần này tới lần khác lại là hoàn cảnh động một tí là phạm lỗi, nàng phải làm thế nào mới có thể từ kết cục chết chóc này bình yên trở ra?

Chỉ nghĩ như vậy, toàn thân Khương Tuyết Ninh đều rét run. Đang đi, cước bộ của nàng liền ngừng lại. Nhóm Phương Diệu đang bàn luận sẽ đem gì vào cung, đang muốn hỏi Khương Tuyết Ninh thì vừa quay đầu lại phát hiện không có người bên cạnh, lập tức kinh ngạc: "Ài, Khương nhị cô nương?"

Khương Tuyết Ninh đứng dưới tường hoàng cung cao cao kia, không nhúc nhích. Phương Diệu đến gần xem xét, mới phát hiện trên mặt nàng thần sắc biến ảo, như đang đấu tranh muốn quyết định một chuyện mười phần khó khăn, thì giật nảy mình: "Ngươi không sao chứ?"

Khương Tuyết Ninh mấp máy môi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: "Ta muốn trở lại tìm Tạ tiên sinh."

Phương Diệu trợn tròn mắt: "Trở lại tìm Tạ tiên sinh?"

Khương Tuyết Ninh cầm tay nàng, nghiêm nghị nói: "Nếu sau hai khắc, ta còn chưa về Ngưỡng Chỉ trai, xin Phương tiểu thư nhất định phải tới Phụng Thần Điện cứu ta!"

Phương Diệu thực không hiểu gì sất, vừa định nói "Ngươi trở lại tìm Tạ tiên sinh thì có thể gặp nguy hiểm gì mà cần ta đến 'Cứu' ", nhưng Khương Tuyết Ninh căn dặn xong câu này đã trực tiếp buông tay ra, kiên quyết quay người, bước nhanh trở lại!

Không đầy một lát liền lần nữa vòng qua tường cung, vào Phụng Thần Điện. Tạ Nguy lúc này đang xếp lại bài thi trên bàn, cùng ba vị tiên sinh khác nói mấy câu, định đi về hướng thiên điện, kết quả mới ngẩng đầu đã nhìn thấy nàng trước cửa điện. Mấy vị tiên sinh cũng thấy, khẽ giật mình, chần chờ nhìn Tạ Nguy: "Tạ thiếu sư?" Tạ Nguy cũng không nghĩ Khương Tuyết Ninh dám quay lại. Hắn cười một tiếng với những người khác, nói: "Ta ở lại xử lý, mấy vị lão đại nhân đi trước đi, chờ ngày mai đến Hàn Lâm viện lại thương nghị nội dung dạy học cũng không muộn."

Mấy vị tiên sinh vốn không định nhúng tay vào chuyện này, cũng chưa xem bài thi của Khương Tuyết Ninh, chỉ cho là nữ học sinh này bất bình vì thư đồng nào đó bị đánh rớt, trốn còn không kịp, nghe Tạ Nguy nói như vậy, đều nói một tiếng cáo từ, cùng nhau đi ra ngoài. Tạ Nguy khoát tay, nhóm cung nhân cũng đều lui ra.

Phụng Thần điện lúc trước còn có không ít người, lại lập tức yên tĩnh. Tạ Nguy mặc đạo bào trong điện nửa sáng nửa tối có mấy phần giống thần tiên, trên mặt bình tĩnh, chỉ nói: "Ninh nhị cô nương muốn hỏi chỉ sợ không phải bài thi của người khác, mà là bài thi của mình a?"

Khương Tuyết Ninh lo sợ đã lâu, đáy lòng có chút nóng nảy. Chuyện vào cung ngay từ đầu đã ngoài dự kiến của nàng. Đầu tiên là Yến Lâm chặn ngang một bước, nhờ Thẩm Chỉ Y trình tên nàng lên; sau đó Thẩm Chỉ Y đi giải quyết Lễ bộ, khiến nàng bị tuyển vào cung thư đồng, còn để nữ quan trong cung không gây khó dễ.

Đến Tạ Nguy, nàng vốn cho rằng còn có cơ hội xoay chuyển. Dù sao người này không nói những chuyện khác, nghiên cứu học vấn vốn nghiêm cẩn có tiếng. Nhưng không ngờ, nàng nộp một bài thi phản nghịch chữ viết như gà bới mà Tạ Nguy làm như không thấy cho nàng thi đạt!

Họ Tạ nghiên cứu học vấn phẩm hạnh kia đâu rồi?!

Đời này đang dần trở lại như quỹ đạo của đời trước, thầm phẫn nộ vì chính nàng bất lực không thể thay đổi, dần dần áp đảo sợ hãi của nàng với Tạ Nguy, cũng khiến nàng trong hoàn cảnh khốn đốn này, sinh ra mấy phần dũng khí đến chất vấn. Đang lúc Khương Tuyết Ninh đứng trong điện, gần như muốn ép hỏi, lãnh đạm nói: "Thế nhân đều nói Tạ tiên sinh như thánh nhân, nghiên cứu học vấn nghiêm cẩn, trừ yêu đàn ra chỉ yêu sách. Nhưng hôm nay Tuyết Ninh tự biết học thức nông cạn, bài thi cũng chỉ viết loạn. Tại sao người làm tốt hơn phải rời đi, còn ta thì ở lại?"

Tạ Nguy cười nhạt một tiếng: "Ninh nhị cô nương không giả vờ nữa rồi."

Khương Tuyết Ninh không nói lời nào.

Tạ Nguy chỉ lấy bài thi của nàng từ trong xấp ra, đầu ngón tay run một cái mới khẽ đọc: "Tử nói: Thiên sinh đức vu dư, Hoàn Đồi kỳ như dư hà? Mời lấy chữ 'Đức' lập luận. Ninh nhị cô nương viết, Khổng thánh nhân, chữ "đức" cùng Hoàn Đồi vốn không liên quan, Hoàn Đồi không giết được Khổng thánh nhân, là do hắn vô dụng, đốn được cây không chém được người; Khổng thánh nhân có thể trốn, là Khổng thánh nhân cùng đệ tử đoán thời cơ nhanh, chạy cũng nhanh; vốn không có xu liên hệ nào với 'Đức', nên không thể lập luận. Lại viết, ai nói Hoàn Đồi không thể "xử" Khổng thánh nhân? Chém đầu, ngũ mã phanh thây, bào cách, đã đủ trị hắn. Hoặc đem Khổng thánh nhân rửa sạch xát muối, cho vào lồng hấp, ninh nhừ ra; hoặc đem Khổng thánh nhân ướp gia vị, thả vào chảo dầu, chiên lên vàng rộm..."

Giọng hắn cực kỳ êm tai. Chỉ là càng là êm tai, khi hắn bình tĩnh đọc lên càng là khiến người lạnh gáy.

"..." Khương Tuyết Ninh chợt nhận ra chút dũng khí lúc nãy đã tiêu biến đâu hết.

Tạ Nguy chưa từng dạy qua "Học sinh" khó giải quyết như thế, đọc

xong, hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng chăm chú: “Ta đọc sách thánh hiền nhiều năm, lại không biết Khổng thánh nhân có bàn mười tám cách “xử” người như thế. Ninh nhị cô nương sao không viết luôn “ăn sống” vào? Đọc sách chưa chắc đã học được đạo lý gì, nhưng làm đồ ăn lại rất có tâm đắc.” Lời này rõ ràng có chút trào phúng.

Khương Tuyết Ninh nghe xong không thoải mái, vô thức liền phản bác: “Nói về chế biến thức ăn trước mặt Tạ tiên sinh, có khác gì múa —— ” Một chữ “Rìu” nghẹn lại trong họng, nàng đột nhiên thấy lạnh cả người từ dưới lòng bàn chân lên, dọc sống lưng lên gáy, khiến nàng rùng mình một cái!

Hỏng rồi... Lời này không được nói ra!

“...” Ngón tay Tạ Nguy cầm bài thi đột nhiên nắm chặt đến trắng bệch, nhưng chỉ một lát liền buông lỏng. Hắn chậm rãi đặt bài thi trở lại, khóe môi cong lên, nhẹ nhàng nói: “Vốn tưởng rằng chuyện bốn năm trước, Ninh nhị cô nương đã quên, không ngờ vẫn còn nhớ kỹ.”

Toàn thân Khương Tuyết Ninh run rẩy, nàng rất muốn chạy, nhưng lý trí lại khống chế khiến nàng như bị đóng đinh lên sàn nhà, cố gắng trấn định nói: “Là Tuyết Ninh thất lễ, nhất thời nói bậy, xin tiên sinh thứ lỗi. Hôm nay Tuyết Ninh đến, thực sự chỉ muốn hỏi rõ chuyện bài thi, xin Tạ tiên sinh nói rõ nguyên do.”

Tạ Nguy cũng khách khí nói: ” Bài thi của Ninh nhị cô nương thực khác người bình thường, ý nghĩ có chút đột phá, thiên mã hành không. Nếu để cho tiên sinh khác trông thấy, tất không thể thi đạt. Nhưng Tạ mỗ bất tài, lại phát hiện Ninh nhị cô nương cũng đọc không ít sách.’Thất phu kiến nhục’ là từ « Lưu hầu luận », ‘Thất phu giận dữ máu phun năm bước’ lấy từ « Chiến Quốc sách », khuê trung cô nương bình thường cũng không đọc sách này. Dám nói Khổng thánh nhân nói hươu nói vượn, thì ra khả năng nói hươu nói vượn của Ninh nhị cô nương cũng không thấp.”

Trong lòng Khương Tuyết Ninh đã lạnh một nửa. Tạ Nguy cuốn xấp

bài thi lại, nói: “Dù người đời nói gỗ mục không điêu khắc được, nhưng Tạ mỗ đã làm thầy dạy, cũng phải thử điêu khắc xem biết đâu lại thu được ngọc quý. Ninh nhị cô nương thấy thế nào?”

Kiếp trước, sau khi Khương Tuyết Ninh lên làm hoàng hậu, nhất là đoạn thời gian tranh đấu cùng Tiêu Xu, đích thực đã nghiêm túc đọc không ít sách, chỉ sợ mình tính toán sơ sót, bị người kéo từ trên bảo tọa hoàng hậu xuống. Dù là năm đó làm thư đồng cũng chưa từng khắc khổ như vậy. Người quen cũng không phát hiện lời nói của nàng có gì bất thường, nhưng trong bài thi lúc nãy, nàng không chút phòng bị dùng cái này làm luận cứ, để bác bỏ lời thánh nhân.

Nàng thật tình không biết, như Tạ Nguy nói, nữ nhi nhà bình thường ai lại đi đọc cái này?! Ánh mắt nàng nhất thời lấp lóe, vắt hết óc muốn tìm cái cớ thích hợp. Lại không nghĩ Tạ Nguy đã cầm xấp bài thi từ trên điện đi xuống. Lúc tới bên người nàng, bước chân thoáng dừng lại, nói: “Ngươi bây giờ đang nghĩ, tìm lý do như thế nào mới có thể thuyết phục Tạ mỗ, không để ngươi thi đạt, khỏi làm thư đồng, rời cung về phủ a?”

Khương Tuyết Ninh thấy hắn tới gần, không khỏi lui lại nửa bước.

Tạ Nguy lại cười lên: “Nếu như thế, thì không cần uổng phí công sức ở chỗ Tạ mỗ. Thứ nhất, mấy ngày trước lệnh tôn đã nhờ Tạ mỗ trong cung chiếu cố Ninh nhị cô nương nhiều hơn; thứ hai, Yến thế tử hôm qua đến chép đề thi, cũng xin Tạ mỗ từ tốn dạy bảo Ninh nhị cô nương; thứ ba, lời cổ nhân a, tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo (ăn quả nhớ kẻ trồng cây)...”

Khương Tuyết Ninh vô thức ngước mắt nhìn hắn. Nàng có dự cảm không ổn.

Tạ Nguy lãnh đạm nói: “Ninh nhị cô nương trúng tuyển thư đồng đã mấy ngày, lại chưa nghe nói sao? Danh sách vào cung làm thư đồng, tuy là do các nhà nộp lên, qua Lễ bộ chọn danh sách, cuối cùng phải đưa tới chỗ Tạ mỗ xem qua định đoạt xong, mới có thể phát xuống.

Nói cách khác, tên của ngươi, sớm đã thông qua chỗ Tạ mỗ một lần."

Nếu hắn không đồng ý... Bất luận tên người nào cũng có thể xóa đi! Lời nói này quả thực như sấm xét đánh xuống, trong nháy mắt làm Khương Tuyết Ninh nổ tung. Thế mà còn có phần của Tạ Nguy nữa!

Thế là lúc trước nghi hoặc "Đến cùng là ai khiến ta phải tiến cung" của nàng, triệt triệt để để được giải đáp, lại khiến nàng gần như sụp đổ —— Thì ra không phải "Ai khiến ta", mà là "Mọi người khiến ta". Suy nghĩ của Khương Tuyết Ninh nhất thời rối loạn. Nàng muốn chửi người.

Tạ Nguy lại lẳng lặng nhìn nàng, trong mắt lướt qua mấy phần suy nghĩ sâu xa, đột nhiên cười một tiếng: "Ngươi không muốn vào cung làm thư đồng như vậy, là sợ ta giết ngươi diệt khẩu?"

Chương 32: Khe hở lọt sáng

Tiết trời cuối thu, cho dù là vào giữa trưa, mặt trời trên đỉnh đầu, cũng không làm giảm chút nào cái lạnh thấu xương ập xuống sau câu nói ấy. Tạ Nguy đứng ở cửa điện. Thân hình hắn khá cao, che khuất một mảng lớn ánh sáng từ cửa điện rọi vào, thân hình mảnh khảnh của Khương Tuyết Ninh như bị che lấp trong cái bóng của hắn, mà nàng vì ngược sáng nên cố nhìn cũng không có cách nào phân biệt được thần sắc trên mặt Tạ Nguy.

Sợ sao? Sợ. Rất sợ rất sợ. Giờ khắc này, Khương Tuyết Ninh đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, khí lực cả người như bị rút đi hết, triệt để không che giấu gì nữa, trừng mắt nhìn nói: "Ta chỉ là một tiểu thư khuê các, trong triều đã không có thế lực, càng không dã tâm, thậm chí ngoại trừ phụ thân ra, không có gì liên quan tới Tạ tiên sinh. Đối với Tạ tiên sinh, ta là một con kiến nho nhỏ chỉ cần ra tay đã có thể bóp chết, không thể tạo cho tiên sinh bất kỳ uy hiếp gì. Nếu ta nói ta sợ hãi, nhưng từ đầu tới đuôi cũng không có ý lén tố cáo hay hãm hại tiên sinh, tiên sinh tin không?"

Tạ Nguy trầm mặc thật lâu, hỏi lại nàng: "Nếu ngươi là ta, ngươi dám tin không?" Không phải muốn tin không, mà là có dám tin không.

Khương Tuyết Ninh gục đầu xuống, cổ dài trắng nõn lộ ra trong không khí u ám. Lúc này thật đúng là phải đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ. Nếu nàng là Tạ Nguy, ít nhất từ bốn năm trước đã bắt đầu trù tính, lại bởi vì bệnh mà hồ đồ hoặc thân ở tuyệt cảnh trong nháy mắt không lý trí, nói với người duy nhất bên cạnh mấy câu kinh thế hãi tục, nhưng sau đó thoát được, nàng sẽ tin tưởng người này có thể vĩnh viễn giữ bí mật, không bị bất kỳ lợi ích nào làm lộ ra sao?

Mi mắt Khương Tuyết Ninh rung động, dù nội tâm kháng cự bao nhiêu, cũng không thể không thừa nhận, chậm rãi nói: “Ta không dám tin.”

Dù có là mối uy hiếp nhỏ như bụi bặm. Nhưng con đê ngàn dặm bị hủy bởi tổ kiến, làm sao biết ngày sau sẽ không bởi vì chuyện này mà thất bại trong gang tấc? Tin tưởng nàng, buông tha nàng, như vậy chẳng khác gì trao vào tay nàng toàn bộ những gì bản thân trù tính, thậm chí cả mạng sống, bất cứ lúc nào đều phải lo lắng: Người này liệu có nắm lấy chuyện này tính kế ta, lúc nào sẽ đâm sau lưng ta một đao...

Nghĩ rõ ràng điều này, Khương Tuyết Ninh đã tin chắc là mình phải chết. Đau đớn kiếp trước lúc chủy thủ xẹt qua cổ, trong vô thức ập tới, khiến hai tay nàng run rẩy. Nhưng thời khắc này, nàng không muốn lộ ra sợ hãi. Nàng dùng sức siết chặt ngón tay mình.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Tạ Nguy lại hỏi nàng: ” Ninh nhị cô nương cảm thấy, bốn năm sau, bỗng nhiên có một ngày, ta phát hiện tiểu nha đầu biết bí mật của ta, không ngây thơ vô tri như ta nghĩ, ta nên làm gì?”

Khương Tuyết Ninh nói: “Nàng giả ngây giả dại, muốn bảo vệ tính mạng.”

Ánh mắt Tạ Nguy rủ xuống trên bàn tay nàng nắm chặt: “Cho nên, nếu ngươi là ta, sẽ không diệt người này?”

Khương Tuyết Ninh khép mắt: “Có thể, ta không muốn chết.”

Tạ Nguy lại trầm mặc. Thời gian như ngừng lại, không khí căng thẳng, Khương Tuyết Ninh cảm thấy mình như một cừu non không biết lúc nào thì bị giết. Tạ Nguy nhìn nàng thật lâu, tựa hồ đang suy nghĩ gì. Cuối cùng, vươn tay ra, chậm rãi nói: “Ngươi không phải mối

đe dọa của ta, mối đe dọa thực sự là, ta không dám tin ngươi, nhưng lại muốn tin ngươi. Ninh nhị cô nương, Tạ Nguy không phải người không biết ơn, chỉ là lúc ngươi nhắc tới, không nằm trong dự liệu của ta. Ta cần thấy rõ ràng, ngươi là người thế nào, có đáng giá để ta mạo hiểm mà tín nhiệm không. Ta cũng không muốn diệt trừ ân nhân cứu mạng của mình, cho nên, nửa năm làm thư đồng này, còn cần ngươi thể hiện thật tốt."

Lúc hắn nói chuyện, ngón tay thon dài khẽ xoa đầu nàng. Khương Tuyết Ninh ngơ ngẩn.

Tạ Nguy chỉ nói: "Mặc dù ngươi không muốn ở trong cung, nhưng đây là biện pháp duy nhất để ta thuyết phục mình không ra tay với ngươi ngay lúc này. Xin ngươi chôn ở đáy lòng chuyện bốn năm trước, trở thành bí mật vĩnh viễn chỉ có ngươi và ta biết. Đừng ép ta, cũng đừng chọc ta tức giận nữa." ---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Dứt lời, hắn thu tay về, quay người đi ra ngoài. Từ trong tối đi đến chỗ sáng. Sắc trời bên ngoài chiếu lên hắn, đạo bào xanh biếc tay áo phiêu diêu, đi qua tường hoàng cung đỏ thắm xa dần.

*

Lúc Khương Tuyết Ninh trở lại Ngưỡng Chỉ trai, cả người giống như vừa bị đuối nước, ướt đẫm mồ hôi, bước chân lảo đảo, sắc mặt trắng bệch.

Phương Diệu đang ngồi dưới hiên, bấm ngón tay tính thời gian, lo lắng nếu thêm hai khắc nữa, bản thân có nên đi "Cứu" vị Khương nhị cô nương này không. Giống như trò đùa... Kết quả vừa quay đầu trông thấy Khương Tuyết Ninh như vậy trở về, kinh ngạc hoảng hốt đứng lên: "Khương nhị cô nương, ngươi, ngươi làm sao vậy?"

Lúc này nàng mới ý thức, lời Khương Tuyết Ninh nói lúc trước, có lẽ không phải là trò đùa. Nhưng... Nhưng trên dưới triều chính ai không biết, Tạ Nguy là người dễ tính? Khương nhị cô nương rốt cuộc là

tranh luận cái gì, mới có thể bị Tạ tiên sinh tính tình như thánh nhân kia dọa tới mức này?

Khương Tuyết Ninh không trả lời. Nàng đi thẳng vào phòng mình, quay người đóng cửa, lưng tựa vào cửa trượt ngồi xuống, hai tay ôm mặt, đầu gối co lại. Đến lúc này, nàng mới có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim đập của mình. Nàng còn sống.

Khe hở bên cửa sổ phía bắc, có ánh nắng xuyên qua giấy dán màu trắng chiếu vào, bụi bặm nhỏ xíu lưu động trong không khí, như là điểm sáng trôi nổi trong nước. Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu lên nhìn chăm chú bụi bặm kia hồi lâu. Sau đó bỗng nhiên cười ra tiếng, cười thoải mái, cũng cười tự giễu. Tạ Nguy nói không muốn giết nàng! Người xảo quyệt nói như vậy, nàng nên tin sao?

Nhưng hôm nay nàng không phải là hoàng hậu, trong tay cũng không nắm giữ quyền hành gì, chỉ là một nữ tử khuê các, dù đi ra ngoài bị sơn tặc giết, chỉ sợ cũng không đủ khơi lên sóng gió gì, muốn ám sát có muôn vàn cách. Sói ác có cần phải lừa gạt một con kiến nho nhỏ? Không có. Vậy vì sao kiếp trước Tạ Nguy lại nói ra lời đáng sợ như vậy với nàng? Tên điên này cảm thấy hù dọa nàng rất vui? Hoặc thái độ Tạ Nguy thay đổi vì đời này nàng có gì đó khác biệt ——

Trùng sinh trở về vẫn chưa tới một tháng, chuyện nàng có thể làm rất ít. Chân chính suy xét, chỉ có một chuyện. Đó là không trong lúc như lẽ đương nhiên hưởng thụ việc Yến Lâm tốt với mình, lại bắt đầu trù tính chỗ Thẩm Giới. Nếu như đây là nguyên nhân khiến thái độ Tạ Nguy đối với mình hai đời khác biệt, mà lúc này Yến Lâm thậm chí còn chưa đầu quân cho Tạ Nguy, như vậy, nàng liền có thể tin tưởng: Bí ẩn hai mươi năm trước mà Vưu Phương Ngâm nói với nàng kiếp trước, tám phần là thật! Vậy Tạ Nguy tàn sát hoàng tộc cùng Tiêu thị, chẳng có gì lạ. Thậm chí về tình còn có thể hiểu.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Trong chốc lát, Khương Tuyết Ninh cảm thấy người này thực có chút đáng thương. Nghĩ lại, nàng chỉ là Bồ Tát bùn qua sông bản thân

còn khó chu toàn, lấy đâu ra tư cách đi thương hại một kẻ còn nắm tính mạng mình chứ?

“Nửa năm, nửa năm...” Nàng nhắm mắt, trong lòng nhắc đi nhắc lại thời gian này, cuối cùng chậm rãi thở dài. “Tránh cũng không thể tránh, chi bằng gặp chiêu phá chiêu!”

Tránh được thì tốt. Nếu không tránh được, nàng cũng không thể bị động chờ chết. Nếu Tạ Nguy nói thật, vậy dĩ nhiên là tốt nhất, chờ nửa năm rồi xuất cung, liền có thể tiêu diêu tự tại; nếu Tạ Nguy xảo quyệt, lúc nãy chỉ lừa nàng, vậy nửa năm này ở lại trong hoàng cung là lựa chọn an toàn nhất. Dù hắn muốn làm gì, trong cung cũng phải cố kỵ mấy phần. Lui một vạn bước mà nói, tình huống kém nhất đối với nàng chỉ là lặp lại vết xe đổ kiếp trước, không thèm đếm xỉa gì tiếp tục lợi dụng Thẩm Giới, lên làm hoàng hậu rồi sẽ từ từ xử lý Tạ Nguy!---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Nghĩ rõ ràng những gì phải làm sau này, Khương Tuyết Ninh lại ngồi thêm hồi lâu, rốt cục cảm thấy tay chân lại có sức lực, đứng lên rửa mặt tỉnh táo một chút, sau đó thu thập chút hành lý, chuẩn bị xuất cung. Ba ngày này vào cung chỉ là vì học quy củ và tuyển chọn lần nữa. Hai ngày sau mới thực sự làm thư đồng, người được tuyển chọn về nhà từ biệt phụ mẫu, chuẩn bị vào cung lần nữa, giống như chế độ của quan viên trong triều, sau khi vào cung làm thư đồng của công chúa, mỗi mười ngày có thể về nhà một ngày.

Kiểm tra học vấn xong, Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y liền phái người tới thưởng rất nhiều cho cả người được tuyển và không được tuyển, chỉ là người được tuyển thêm một bộ văn phòng tứ bảo. Khương Tuyết Ninh theo đám người xuất cung, Thẩm Chỉ Y còn tự mình đến đưa, kéo tay Tiêu Xu nói một hồi lâu, lại kéo tay nàng thêm một hồi nữa, mới sai thái giám quản sự Hoàng Nhân Lễ mang theo một đám cung nhân, dẫn các nàng xuất cung.

*

Xe ngựa Khương phủ phái tới đón đã sớm chờ ngoài cửa cung. Liên nhi Đường nhi đứng hầu bên cạnh xe ngựa, xa xa trông thấy nàng từ cửa cung đi tới, cao hứng vẫy tay với nàng. Khương Tuyết Ninh tách khỏi đám người, lên xe ngựa. Đường nhi nhìn ra nàng có chút mệt mỏi, vội vàng lấy gối mềm, dìu nàng ngồi tựa vào, nhìn nàng có chút lo lắng: “Cô nương những ngày này mệt lắm a?”

Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ mệt thật cũng sợ thật. Nhưng nàng chỉ chậm rãi nhắm mắt lại, suy tính một lúc, nói: “Lát nữa về phủ, ta ngủ trước một giấc, ngươi phái người đi Dũng Nghị hầu phủ chuyển lời, hẹn Yến thế tử ngày mai giờ Dậu, gặp tại Tầng Tiêu lâu, ta có việc muốn nói với hắn.”

Phải biết, trước kia nhị cô nương chơi cùng Yến thế tử, phần lớn đều là Yến thế tử tìm tới nơi, cho nên các nàng đều quen thỉnh thoảng trông thấy Yến thế tử xuất hiện trên tường viện Khương phủ, hoặc là trên bệ cửa sổ phòng cô nương. Cực hiếm khi nhị cô nương chủ động hẹn Yến thế tử. Đường nhi nghe giọng Khương Tuyết Ninh bình tĩnh, không biết vì sao bỗng có mấy phần kinh hãi, nhưng không dám hỏi nhiều, nhẹ giọng đáp ứng.

Khương Tuyết Ninh nhắm mắt nghỉ ngơi. Xe ngựa thong thả rời cửa cung. Chỉ là vừa đi ra không bao xa, bên ngoài có một giọng nói nho nhỏ vang lên: “Nhị cô nương, nhị cô nương!” Khương Tuyết Ninh cảm thấy giọng nói này đã nghe thấy ở đâu. Nàng mở mắt ra.

Bên ngoài phu xe thấy đã kịp thời ngừng lại, quay đầu báo: “Nhị cô nương, là một cô nương, hình như muốn tìm ngài.”

Khương Tuyết Ninh khoát tay để Liên nhi xốc màn xe lên một góc, nhìn ra ngoài xem xét, là Vưu Phương Ngâm! Nàng hôm nay mặc áo váy màu trăng non, nhìn không mới. Tóc quấn thành búi, không mang đồ trang sức gì. Gương mặt tạm xem là thanh tú, đầy thấp thỏm cùng khẩn trương, hai tay đều giữ trong tay áo, tựa hồ đang nắm thứ gì không rõ. Có lẽ thứ đó làm nàng khẩn trương.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Lúc màn xe xốc lên trông thấy Khương Tuyết Ninh ngồi trong xe, đôi mắt nàng sáng lên mấy phần, nốt ruồi trên khóe mắt cũng trở nên rõ ràng hơn. Khương Tuyết Ninh bị gương mặt chất phác lại có chút rực rỡ cùng tươi sáng này làm hoảng hốt, nhất thời không kịp phản ứng, ngơ ngẩn nhìn nàng một hồi. Mà trong một hồi này, Vưu Phương Ngâm càng khẩn trương hơn. Vẻ tươi sáng kia dần biến mất, thay vào đó lại là nhát gan cùng e sợ. Nàng ngập ngừng khẽ nói: “Ta, ta, ta...”

Khương Tuyết Ninh thở dài, nói: “Lên xe đã rồi nói.” Nhìn nàng kích động như vậy, cũng không thể để nàng đứng ngoài xe nói chuyện. Xa phu liền dời ghế nhỏ, lui sang một bên, để Vưu Phương Ngâm vịn càng xe bước lên. Khương Tuyết Ninh để nàng ngồi đối diện, nói: “Tìm ta có chuyện gì vậy?”

Vưu Phương Ngâm sau khi ngồi xuống có chút luống cuống chân tay, cả người căng thẳng, nghĩ nửa ngày cũng không biết nên nói sao, hai mắt nhìn nàng, hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí, mới lấy ra đồ nàng giấu trong tay áo. Kia là một hộp vuông đơn giản. Hộp dẹp chắc là để không được bao nhiêu đồ, lại dễ nhìn ra được là gỗ lê, cũng không quý giá. Nàng lại dùng hai tay nâng lên, đưa về phía Khương Tuyết Ninh, lắp bắp nói: “Là, là muốn đưa cái này cho nhị cô nương.”

Khương Tuyết Ninh đoán là vì mình cứu mạng nàng, nên mua vài thứ để báo đáp a? Nhưng nàng thực không cần báo đáp. Khương Tuyết Ninh không đưa tay nhận, chỉ dịu dàng nói với nàng: “Ngươi sống trong phủ cũng không dễ dàng gì, ngươi giữ lại cho mình đi. Muốn báo đáp, vẫn là chờ sau này sống khá hơn rồi nói.”

“Không, không phải...” Vưu Phương Ngâm nghe vậy liền biết nàng hiểu lầm, trong đầu cá rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng lời nói ra lại không có được một câu đầy đủ, mà ngồi trước mặt Khương Tuyết Ninh không biết sao cực kỳ hồi hộp, cho nên càng có vẻ chất phác vụng về. Nàng chỉ có thể đặt cái hộp vào tay Khương Tuyết Ninh. “Thứ này nhất định phải đưa cho nhị cô nương, đều, đều là của

ngài.”

Của nàng? Khương Tuyết Ninh thực không nhớ rõ mình cho nàng thứ gì, thấy nàng kiên trì như vậy, lại có chút bị đánh động liền cười nhẹ một tiếng, nói: “Vậy ta nhìn xem.” Nàng đưa tay mở hộp ra. Trong nháy mắt nàng triệt để ngơ ngẩn —— Cái hộp đơn giản chỉ có một xấp ngân phiếu hơi mỏng và túi thơm màu xanh nhạt thêu một con công tinh xảo. Ngân phiếu là chỗ ngân hàng tư nhân lớn nhất kinh thành. Mỗi một tấm ngân phiếu đều là trăm lượng, ngón tay Khương Tuyết Ninh run rẩy cầm lên đếm qua, hơn hai ngàn năm trăm lượng!---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Một thứ nữ bá phủ nho nhỏ làm sao lại có nhiều tiền như vậy? Trong nháy mắt khi nhìn thấy xấp ngân phiếu, nàng liền hiểu ra, hai mắt hơi nóng dường như có giọt nước mắt lăn xuống. Nàng vẫn ngẩng đầu lên hỏi: “Tiền này ngươi lấy đâu ra?”

Vưu Phương Ngâm ngạc nhiên nhìn, giống như không rõ vì sao: “Không phải cô nương dạy ta sao? Cầm tiền đi thương hội Giang Chiết tìm một thương nhân tên là Hứa Văn Ích mua tơ sống, sau đó chờ nửa tháng giá lên lại bán đi. Ta, ta đã mua hết bốn trăm lượng đó!”

Nàng thật sự làm vậy... Khương Tuyết Ninh âm thầm nghẹn ngào. Nhưng nhìn những ngân phiếu này, chỉ nói: “Bốn trăm lượng bạc, kiếm gấp ba cũng chỉ hơn một ngàn hai trăm lượng, kể cả tiền trong tay ngươi cũng chỉ khoản một ngàn sáu trăm lượng, làm sao có được hai ngàn năm trăm lượng?”

Vưu Phương Ngâm đàng hoàng nói: “Bán chỉ kiếm lời một ngàn hai trăm lượng, nhưng bán xong Hứa lão bản vô luận thế nào đều phải cho ta thêm hai ngàn lượng, ta không từ chối được, khuyên rất lâu, hắn mới đáp ứng chỉ thêm chín trăm lượng thôi.”

Khương Tuyết Ninh nghi hoặc: “Hứa lão bản cho ngươi thêm tiền?”

Vưu Phương Ngâm gật đầu như gà con mổ thóc, vừa nhắc tới cái này, hai mắt liền sáng lên: “Đúng a. Ta bán tơ, Hứa lão bản cũng bán, kiếm lời thật nhiều tiền. Người nuôi tằm bán tơ cho hắn, biết chuyện cũng thật cao hứng, nhờ Hứa lão bản chuyển lời, nếu sang năm Phương Ngâm còn muốn tiếp tục buôn bán tơ, lúc đó có thể cho ta tơ tốt, lại chỉ cần đặt cọc một nửa là được!”

Hứa Văn Ích bán tơ... Mí mắt Khương Tuyết Ninh giật một cái: “Hắn biết giá tơ sẽ tăng?”

Vưu Phương Ngâm chỉ thấy thần sắc nàng hình như có biến đổi, đôi mắt vừa rồi sáng lên lại có chút thu lại, giọng nói cũng nhỏ hơn, ngập ngừng nói: “Hắn hỏi ta, ta liền kể cho hắn. Nhưng, nhưng ngài yên tâm, ta không nhắc tới thân phận của ngài, Hứa lão bản hỏi ta ngài là ai, ta chưa hề để lộ.”

Khương Tuyết Ninh cầm hộp ngân phiếu, quả thực không thể tin điều mình nghe thấy. Thứ nhất, Vưu Phương Ngâm kiếp trước cũng chỉ kiếm lời gấp ba trong trận giao dịch này, nhưng giờ Vưu Phương Ngâm này bỏ ra bốn trăm lượng, thu được tới hai ngàn năm trăm lượng; Thứ hai, cô nương ngốc này mình phát tài cũng thôi đi, lại còn nói với Hứa Văn Ích! Ánh mắt nàng phức tạp: “Sao ngươi dám nói cho hắn biết? Loại tin tức này nói ra sẽ gặp rắc rối.”

Vưu Phương Ngâm trắng bệch, hai cánh tay siết chặt, há hốc mồm: “Nhưng, có thể Hứa lão bản là người tốt...” Người tốt? Khương Tuyết Ninh sống đã hai đời, ngoại trừ Trương Già, chưa từng biết người nào tốt. Nàng nói: “Sao ngươi biết hắn là người tốt? Nếu hắn hám lợi tâm địa xấu xa, chỉ sợ ngươi hôm nay không còn sống xuất hiện trước mặt ta.”

Vưu Phương Ngâm bị nàng nặng lời như vậy thì sợ hãi. Nàng chỉ biết nhìn Khương Tuyết Ninh, đôi mắt mở to bên trong như có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng không nói được chữ nào.

Khương Tuyết Ninh thở dài một tiếng: “Thôi.” Nàng muốn trả cái hộp

này lại, nghĩ dù sao lần này cũng không có xảy ra việc gì, chỉ căn dặn Vưu Phương Ngâm về sau cẩn thận chút là được.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Nhưng không nghĩ, Vưu Phương Ngâm đột nhiên nói, giọng mặc dù vì sợ mà có chút run, nhưng ánh mắt lại tin tưởng cùng kiên trì: "Nhị cô nương, ta, trước khi ta đi hội quán Giang Chiết có hỏi qua. Hứa lão bản hắn, tính mạng cả nhà đều đặt trên mối làm ăn này, mà những người nuôi tằm đều giao tơ cho hắn chờ hắn mang tiền về. Di, di, di nương ta nói, một người nếu có rất nhiều bằng hữu giúp hắn, cũng có rất nhiều người nguyện ý tin tưởng hắn, chí ít hắn sẽ không phải là kẻ xấu. Nếu như, nếu như ta không nói cho hắn, hắn làm sao bây giờ, những người nuôi tằm kia sẽ ra sao? Cho nên ta, ta mới …"

Khương Tuyết Ninh ngơ ngẩn, sau một khắc lại bật cười. Nhưng mà không biết vì sao đáy lòng lại chua xót, nước mắt lúc trước cố nén nay trào ra rơi xuống làm ướt cả ngân phiếu trong hộp. "Cô nương ngốc..."

Vưu Phương Ngâm lúc thấy nàng cười, trên mặt cũng tươi tắn lên, nghĩ là nàng không truy cứu, thậm chí cũng cảm thấy mình làm tốt. Nàng chưa kịp vui mừng, Khương Tuyết Ninh đã khóc. Nàng bị dọa đến luống cuống tay chân, hoảng hồn, vội vàng giơ tay áo lên lau nước mắt cho nàng: "Ngài đừng khóc, ngài đừng khóc, đều do Phương Ngâm. Phương Ngâm biết sai, về sau sẽ không nói lung tung với người khác nữa…"

Khương Tuyết Ninh nghe nàng nói như vậy, nước mắt càng không kìm được. Vưu Phương Ngâm cũng khóc theo, tự trách: "Cô nương muốn ta kiếm tiền, lần này nhất định là Phương Ngâm không tốt, kiếm được chưa đủ nhiều. Ngài đừng khóc, lần tiếp theo, lần tiếp theo ta nhất định càng nghiêm túc học, lần tiếp theo, nhất định kiếm càng nhiều. Càng nhiều càng nhiều..."

Thật là một cô nương ngốc a. Khương Tuyết Ninh khóc, lại muốn cười, nhất thời mọi cảm xúc kiếp trước kiếp này cuồn cuộn trào lên,

lại hóa nên nặng trĩu đè chặt đáy lòng nàng. Nàng khống chế không được mà nghẹn ngào. Hạ tầm mắt nhìn hộp ngân phiếu kia, ngẩng đầu lên, như muốn nước mắt thôi rơi, giọng nói còn chút nghẹn ngào: “Không, rất tốt, ngươi thật sự đã làm rất tốt.”

Là ta. Là do ta không tốt.

Chương 33: Ngày có gió thổi

Khương Tuyết Ninh chưa từng phủ nhận mình là người rất ích kỷ: So với Vưu Phương Ngâm hiện tại, nội tâm của nàng từng ti tiện hi vọng, Vưu Phương Ngâm nàng quen thuộc sẽ lại tới thế giới này.

Nhưng loại ti tiện này có hạn. Nàng không cách nào ngồi nhìn Vưu Phương Ngâm bị người hại chết, cũng không thể bàng quan nhìn hết thảy xảy ra rồi lại có thể trở thành bằng hữu với Vưu Phương Ngâm kia, cho nên nàng ra tay cứu, lại không quen nhìn nàng nhát gan, không muốn nhìn thấy nàng giống với một Vưu Phương Ngâm khác trong tâm trí.

Nhưng Vưu Phương Ngâm này làm sao trở thành một Vưu Phương Ngâm khác được? Nàng chỉ sống cuộc sống của mình thôi. Mà Khương Tuyết Ninh mặc dù cứu được nàng, cũng không có tư cách khoa tay múa chân hay thất vọng đối với bất kỳ quyết định nào của nàng—— nàng vậy mà thật sự làm theo lời Khương Tuyết Ninh, đi mua tơ sống, đi học sổ sách, dám khác nữ tử bình thường mà ra khỏi hậu trạch buôn bán bên ngoài, sau đó còn bỏ tất cả vào hộp này trả cho nàng...

Khương Tuyết Ninh hồi lâu mới bình tĩnh lại, nhìn nàng nói: "Vậy tiếp theo ngươi có tính toán gì?"

Vưu Phương Ngâm thấy Khương Tuyết Ninh không khóc nữa, mới thoáng an tâm. Lúc này hơi sững sờ, suy nghĩ một chút nói: "Kiếm tiền, kiếm tiền nhiều hơn, để nhị cô nương vui vẻ!"

Lại là lời nói ngốc nghếch. Khương Tuyết Ninh nhịn không được nín khóc mỉm cười, chỉ cảm thấy cái này Vưu Phương Ngâm thật sự là

cố chấp đi, nhưng nghĩ lại, mặc kệ nguyên nhân là gì, suy nghĩ kiếm nhiều tiền cũng không phải là chuyện xấu. Đối với Vưu Phương Ngâm hiện tại, không có lựa chọn nào tốt hơn. Chỉ là lúc này có vấn đề cần phải giải quyết. Khương Tuyết Ninh nhớ rõ lúc trước trong cung từng nghe Thẩm Giới nhắc qua một câu, tra được chuyện lật thuyền tơ là quan lại thương nhân cấu kết, khiến tơ lên giá ào ào, từ đó kiếm lời.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh nói: "Trước sau khi các ngươi bán tơ sống đi, có nghe thấy tin tức bất thường gì không?"

"Có." Vưu Phương Ngâm vội vàng nhẹ gật đầu, thần sắc còn có mấy phần e ngại, "Ngay hôm trước, có rất nhiều quan binh tới hội quán, bắt sáu bảy đại thương nhân đi. Nghe Hứa lão bản nói, đều là những thương nhân buôn bán rất có lời, có mấy người lúc trước còn từng nói mua thuyền tơ của hắn với giá thấp. Nhưng hắn lúc ấy cảm thấy giá quá thấp, đến vốn còn không đủ, nên không đồng ý. Không ngờ, tơ của chúng ta vừa bán đi bọn hắn liền xảy ra chuyện. Còn nghe nói hình như là vì cái gì tơ ào ào lên giá. Ta cùng Hứa lão bản đều rất sợ, nhưng sau hai ngày cũng không có người đến bắt chúng ta. Bất ngờ đêm qua, trong phủ chúng ta có một quản sự bị mang đi, hình như là có thân thích nào trong nhà hắn là quan viên làm bên đường sông, không biết có phải bị liên luỵ hay không..."

Khương Tuyết Ninh nghe nửa trước còn ổn, sau nghe thấy Vưu Phương Ngâm nói Thanh Viễn bá phủ có quản sự bị bắt, da đầu đau nhức. Nếu là loại án lớn quan lại thương nhân cấu kết cố ý lật thuyền lên tơ, không có chuyện đến tôm tép trong phủ Thanh Viễn bá cũng tra ra, chỉ cần nắm lấy những quan viên cùng thương nhân kia đã đủ giày vò một trận. Sao còn đi bắt một quản sự nho nhỏ?

Nàng chậm rãi xoa mi tâm, không có bất kỳ chứng cớ nào nhưng nàng hiện tại dám đoán chắc: Nhất định có người đang âm thầm điều tra Vưu Phương Ngâm! Hoặc là, đang tra người phía sau Vưu Phương Ngâm...

Kiếp trước Vưu Phương Ngâm kiếm lời bao nhiêu, có nói với Hứa Văn Ích không, Khương Tuyết Ninh không rõ. Nhưng nàng biết, nàng ấy đã dám mượn tiền mua tơ, nhất định là vì sớm biết tin tức xác thực, nên mới dám đánh cược một lần. Một khi chuyện vỡ lở, Thanh Viễn bá phủ có người bị điều tra ra là hợp tình hợp lý. Bởi vì lúc đó Vưu Phương Ngâm vừa mới xuyên qua không lâu, không thể dựa vào mối quan hệ của mình mà biết tin tức này. Như vậy, hơn phân nửa là ngẫu nhiên biết được.

Đời này Vưu Phương Ngâm là từ chỗ Khương Tuyết Ninh biết tin, cũng làm như Vưu Phương Ngâm kiếp trước, nhưng có thể vì thiện ý của nàng khiến người ngoài chú ý mới bắt được dấu vết mà thăm dò nàng. Sau đó loại trừ rất nhiều người tiếp xúc với nàng mới tra tới chỗ quản sự kia. Nếu đúng như vậy, quản sự này quá nửa là đã gánh tội của Khương Tuyết Ninh.

Vưu Phương Ngâm nhìn sắc mặt nàng thay đổi, đáy lòng dần bất an, thấp thỏm nói: “Có phải có người đang tra chuyện này, mà ta rất có thể đã liên lụy đến cô nương hay không?” Khương Tuyết Ninh nhẹ thở ra một hơi. Nàng cảm thấy có người âm thầm điều tra, nhưng nếu đã có người gánh tội, thì có lẽ còn chưa kịp tra tới mình: Dù sao ai tin được một tiểu thư khuê các như nàng lại biết tin tức bí mật kia chứ? Đây là chuyện không hợp lẽ thường. Nhưng nay tên nàng có trong danh sách thư đồng, chỉ sợ sẽ không bị người xem nhẹ nữa. Như vậy, tình huống có chút khó giải quyết.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh nói với nàng: “Mặc kệ về sau ngươi muốn làm gì đều phải cẩn thận. Trước kia chưa nhắc tới ta với vị Hứa lão bản kia, về sau cũng đừng nói gì. Nhất là thân phận của ta. Ta không biết ngươi hôm nay tới tìm ta, có người theo dõi hay không, nhưng mặc kệ có hay không, ngươi cũng giả như không biết chuyện này, mà ta cũng chưa từng nói với ngươi chuyện kia. Ta chỉ là ân nhân cứu mạng ngươi rất cảm tạ. Ngày mai ngươi đi mua vài thứ, sau đó vụng trộm chuồn ra phủ, đến cửa hông Khương phủ, lặng lẽ bái phỏng ta.

Ta vừa vặn nói với ngươi mấy câu."

Vưu Phương Ngâm nghiêm mặt một chút, nghiêm túc trước nay chưa từng có. Nàng dùng sức gật đầu, nhưng sau đó liền nhíu mi: "Ta như quỷ lén lút đến, không khiến cho người ngoài hoài nghi sao?"

"Ta chính là muốn bọn hắn hoài nghi." Khương Tuyết Ninh có chút lo lắng, mặc dù không biết đối thủ âm thầm là ai, nhưng nàng nhất định phải thật cẩn thận, cũng giải thích với Vưu Phương Ngâm một câu, "Tiền tài không để lộ ra ngoài, nếu ngươi kiếm được tiền, lại gióng trống khua chiêng mua đồ đến cảm tạ ân nhân cứu mạng, thì thực kỳ quái. Nhưng ngươi ở bá phủ cũng cẩn thận từng li từng tí, nay vụng trộm đến có thể khiến người hoài nghi, nhưng tinh tế truy cứu, đây mới là biện pháp thích hợp nhất với tình cảnh của ngươi."

Vưu Phương Ngâm nghe cái hiểu cái không. Khương Tuyết Ninh lại cười: "Nếu ngươi muốn khiến người thôi hoài nghi, biện pháp tốt nhất là làm cho hắn hoài nghi ngươi trước, sau đó khiến hắn tự phủ định hoài nghi của mình. Bởi vì người quen hoài nghi người khác, lại luôn rất tin tưởng mình. Cần biết, trên đời này, người thông minh núp trong bóng tối đều rất khó đối phó."

Vưu Phương Ngâm cúi đầu, như có điều suy nghĩ.

Khương Tuyết Ninh trả lại hộp ngân phiếu, nói: "Tiền này ngươi lấy về đi."

Vưu Phương Ngâm ngơ ngác: "Ta mang đến trả cho cô nương mà! Tiền là ngài cho, biện pháp kiếm tiền cũng là ngài nói, ngay cả mạng ta cũng là ngài cứu, tiền này nếu ngài không lấy, ta, ta…" Hai mắt đỏ lên như muốn khóc.

Khương Tuyết Ninh lại chỉ nhận túi thơm màu xanh kia, nói: "Ngươi lần trước làm đổ đồ của quán người khác là vì cái này sao?"

Châm pháp rất độc đáo. Vưu Phương Ngâm không nghĩ nàng vậy

mà biết mình ngày đó ngây ngốc đụng đổ gian hàng người ta, nhất thời gương mặt đỏ lên, hai tay đặt trên đầu gối, cả người túng túng, ngập ngừng nói: “Ta chỉ là từ thương hội trở về trông thấy cái túi thơm châm pháp rất đặc biệt. Ta cái gì cũng không biết, lần đầu gặp cô nương còn làm rơi bẩn túi thơm của ngài, cho nên muốn thêu một cái tốt hơn cho ngài...”

Khương Tuyết Ninh nhìn chăm chú túi thơm trong tay không nói lời nào.

Vưu Phương Ngâm nói đến chuyện mình am hiểu, ánh mắt lần nữa sáng lên, nói: “Châm pháp này ta học rất lâu mới được, mà vải này lúc trước Hứa lão bản gặp một người nuôi tằm Nam Tầm, nói là lụa dệt từ tơ nhà hắn, vừa vặn còn một khúc nhỏ, đưa cho ta. Ta nghĩ lần đầu làm ăn là do nhị cô nương dạy, vừa vặn lấy ra thêu cái túi thơm. Nhìn có đẹp không?”

“Đẹp lắm.” Đáy lòng Khương Tuyết Ninh ấm áp, lại suýt nữa rơi lệ. Nàng cầm chặt túi thơm trong tay, chỉ nói: “Tiền không cần, nhưng túi thơm này, ta nhận.”

Vưu Phương Ngâm ngẩng đầu còn muốn nói gì: “Nhưng ——”

Khương Tuyết Ninh lại vươn tay ra, ôm lấy nàng, nói khẽ: “Túi thơm hôm nay ngươi mang đến so với khoản tiền này còn đáng giá hơn.”

Vưu Phương Ngâm sửng sốt. Vòng tay của Khương Tuyết Ninh rất ấm áp, thậm chí ôn nhu.

Giọng nói của nàng dịu dàng hơn: “Cám ơn ngươi, còn có, thật xin lỗi.” Thật xin lỗi vì ta hiểu lầm ngươi; Thật cảm tạ, vì ngươi nói cho ta biết, thì ra ta có thể làm được.

Không ai biết, một ngày này Khương Tuyết Ninh đi tới biên giới sụp đổ bao nhiêu lần. Hôm nay, Tạ Nguy nói: Ngươi không thể trốn tránh; Cũng hôm nay, Vưu Phương Ngâm nói: Ngươi có thể thay đổi. Quỹ

đạo mọi chuyện xảy ra không chệch lệch mấy so với kiếp trước, nhưng mỗi chuyện đều có khác biệt. Nhất là Vưu Phương Ngâm. Khương Tuyết Ninh vốn cho rằng cứu được chẳng qua cũng vẫn là một Vưu Phương Ngâm nhát gan, chẳng làm nên trò trống gì, thất vọng vì nàng chi bằng nói là thất vọng vì chính mình. Nhưng nàng đã làm. Còn làm thành công. Thậm chí tính ra, so với Vưu Phương Ngâm đời trước còn thành công hơn. Chỉ tính tới chuyện lưu lại một ân tình, tiền bạc có đáng là gì?

Vưu Phương Ngâm không biết vì sao Khương Tuyết Ninh khóc, cũng không hiểu lời nói đó có ý tứ gì, nhưng trong cái ôm này, nàng cảm nhận được dịu dàng trước nay chưa từng có. Cái hộp Vưu Phương Ngâm mang tới, nay lại về tay nàng. Khương Tuyết Ninh chỉ hướng nàng nói: “Ngày mai tới tìm ta.”

Vưu Phương Ngâm ôm cái hộp kia, nhẹ gật đầu, từ trên xe bước xuống, nhịn không được quay đầu nhìn nàng một cái, lại giấu cái hộp vào trong tay áo, chậm rãi rời đi. Khương Tuyết Ninh nhìn nàng đi xa. Càng ngày càng xa. Lại ra khỏi xe, đứng ở trên càng xe, ngắm nhìn bóng dáng nàng, mãi đến khi không thấy nữa.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Tạ Nguy bận rộn với mớ bài thi, lúc từ trong cung về theo đường Chu Tước, trông thấy nàng chính là tình cảnh như vậy. Xe ngựa dừng ở ven đường, nàng đứng ở trên xe trông về phía xa. Trời mùa thu xanh biếc, ráng chiều nhuộm màu vàng cam, gió thổi nhè nhẹ, tất cả như vầng hào quang bao bọc nàng.

Lúc Khương Tuyết Ninh muốn vào xe lại, đã nhìn thấy hắn dừng bước cách đó không xa. Nàng vốn nên sợ. Thế nhưng có lẽ do hôm nay nhìn thấy Vưu Phương Ngâm như thế, quá mức vui mừng, giờ phút này trông thấy Tạ Nguy vốn nên căm ghét, lại cảm thấy hắn thuận mắt hơn nhiều. Nàng cong cong môi, hướng hắn gật đầu, chỉ nói một tiếng: “Chào Tạ tiên sinh.”

Tạ Nguy không trả lời. Hắn chỉ cảm thấy ý cười trên môi nàng, có gì

đó khác bình thường, bỏ đi vẻ lo lắng căng thẳng lại điểm thêm chút trong sáng ngọt ngào. Khương Tuyết Ninh cũng không cần hắn đáp lại, chẳng qua chỉ chào hỏi một tiếng thôi, sau đó liền vào trong xe, kêu xa phu tiếp tục về phủ.

Rất nhanh đã đến giờ đóng cửa cung. Rất nhiều đại thần bị triệu tập vào cung nghị sự cũng lần lượt xuất cung. Trên đường trông thấy Tạ Nguy đứng đó, không nhịn được mà hỏi: “Tạ thiếu sư đứng đây nhìn gì đấy?” Tạ Nguy thu hồi ánh mắt, lại nhìn lên trời.

Trời đã sẩm tối, lại có vẻ đẹp khác lạ. Trên đỉnh đầu trời vẫn trong xanh, càng về phía tây, chuyển sang tím đậm, đỏ hồng, sau đó hồng nhạt ánh vàng, sau đó chân trời phía tây là một đường vàng giao với bóng tối.

Cũng không biết vì cái gì, hắn cười nhẹ một tiếng, trả lời vị đại nhân kia: “Ngày có gió thật tốt.”

Chương 34: Mưa gió đêm qua

“Lữ lão bản, Tạ tiên sinh tới.”

Trời đã tối hẳn, trên đường phố đã rất ít người đi lại, hơn phân nửa cửa hàng cũng đã đóng cửa, nhưng U Hoàng quán trên lầu hai của một tòa lầu sát đường, đèn lồng bên ngoài vẫn sáng.

Ngoài phòng tối phía sau, có tiểu đồng thông truyền. Lữ Hiển đang ngồi bên trong, nhìn kết quả cấp dưới đưa tới, nhíu mày rất không hài lòng. Nghe thấy thông truyền, hắn liền mắng một tiếng: “Sớm không tới trễ không tới, ngày thường kiệu lớn tám người khiêng cũng không tới, vừa nói có vật liệu làm đàn tốt hắn liền tới, lão tử đây còn không bằng mấy khúc gỗ sao!” Vừa nói, “Ba” một tiếng hắn quăng mật báo xuống bàn, đứng lên đi ra ngoài.

U Hoàng quán có một gian cho khách nhân thử đàn, lúc Lữ Hiển đẩy cửa đi vào, chỉ thấy tiểu đồng của mình đã mười phần tự giác đốt lò sưởi than trong phòng, còn pha cho Tạ Nguy trà Bích Đàm Phiêu Tuyết tốt nhất của hắn. Nhất thời tức đến lệch mũi. Lữ Hiển đi qua chọc chọc trán tiểu đồng: “Hắn tới mua khối gỗ có bao nhiêu tiền? Ngươi lại bưng cho hắn chậu than còn pha trà ngon, vậy lão bản ta còn kiếm cái gì nữa? Dùng đầu óc không được sao?”

Tiểu đồng yếu ớt nhìn hắn một cái. Lão bản nhà mình tính tình keo kiệt mãi không sửa được. Tạ tiên sinh có lần nào đến mà phải uống trà kém, cho dù hắn không pha, lát nữa lão bản cũng sẽ ngoan ngoãn tự mình đi pha. Nhưng hắn cũng không phản bác gì, yên lặng lui ra ngoài, còn cài cửa lại.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Lữ Hiển tức giận đến trừng mắt: “Nhìn đi! Hạ nhân chỗ này không có

quy củ nữa mà! U Hoàng quán rốt cuộc ai là chủ nhân chứ!" Tạ Nguy ngồi xếp bằng gần cửa sổ bên cạnh có một cái bàn vuông, vì sợ lạnh trên đùi còn phủ một tấm chăn nhung mỏng, nghe vậy chỉ cười khẽ một tiếng. Lữ Hiển đi tới liền phát hiện hắn đang nhìn thứ gì đó.

Tầm mười tờ giấy Tuyên viết đầy chữ, hẳn là bị cuộn lại, hai đầu còn có chút cong lên, nhìn giống như là bài thi. Tạ Nguy nhìn, nếu không có ngón tay cong cong trên môi, chỉ sợ đã cười ra tiếng. Kiểu chữ gà bới này... Lữ Hiển chỉ nhìn một chút đã cảm thấy con mắt đau đớn. Hắn dứt khoát xốc vạt áo, ngồi xuống đối diện Tạ Nguy, sắc mặt cổ quái nói: "Nghe nói ngươi hôm nay vào cung là chấm thi tuyển chọn thư đồng cho công chúa, bài thi này không phải của các thế gia tiểu thư chứ? Chữ này cũng quá xấu đi..."

Tạ Nguy không trả lời. Chỉ rút mười một bài thi phía dưới ra, tiện tay ném vào chậu than hồng bên cạnh. Hắn không để ý lắm, chỉ cuốn bài thi còn lại đặt qua một bên. Lúc này mới nhướng mày nói: "Ngươi mới có một khối gỗ tốt?" Không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đã khiến người tức chết. Nếu không phải làm việc dưới trướng người này, Lữ Hiển dám cam đoan, ra ngoài gặp Tạ Nguy liền đánh chết hắn! Trong lòng cầu phúc cho Tạ Nguy, làm một cây đàn tốt dăm ba năm đem ra lại bị người bổ đao lần nữa! Nhịn được, hắn lạnh lùng nhếch môi, nói: "Gỗ tốt thì có, nhưng chỗ ta có hai tin xấu, ngươi muốn nghe cái nào trước?"

Tạ Nguy liền khe khẽ thở dài: "Còn canh cánh trong lòng Vưu Phương Ngâm kia a." Sớm biết đã để Kiếm Thư đi lấy. Hà cớ chi phải tự mình đi?

Lữ Hiển vừa nghe cái tên này liên không nhịn được: "Ngươi bàn giao xuống dưới, để bọn hắn tra. Vài ngày rồi, tra được gì chưa?" Lúc biết Hứa Văn Ích không bán tơ, Lữ Hiển đã cảm thấy Vưu Phương Ngâm này có quỷ. Đã vậy phía sau còn có đông gia thần bí. Hắn mà không tra ra đông gia này thì trong lòng ngứa ngáy, dù sao cũng là lão hồ ly làm ăn tính toán chi li keo kiệt, đi mua tơ lại còn bị người nhanh chân đến trước, đối phương còn biết trước giá tơ sẽ tăng, hắn tức tới suýt

phun luôn một búng máu. Chuyện như thế, Lữ Hiển tuyệt đối không thể nhẫn nhịn.

Mấy ngày trước hắn cùng Tạ Cư An xem xét phương hướng điều tra, cảm thấy người này hẳn là liên quan tới chuyện vận chuyển đường sông, liền sai phía dưới tra những người Vưu Phương Ngâm tiếp xúc gần đây. Tra xong, kết quả là không hề có người khả nghi. Lữ Hiển tức giận kêu bọn họ tới mắng cho một trận, lại để bọn hắn tỉ mỉ tra rõ ràng những người kia lần nữa, phạm vi mở rộng đến toàn bộ những ai có liên hệ với Vưu phủ. Đồng thời Tạ Nguy tấu lên hoàng đế, chuyện trong kinh và Giang Nam ác ý đè thấp giá tơ, tra rõ việc này có liên quan tới trong triều.

Lần này thật sự tra ra kết quả. Đường sông vận chuyển lương thực thực sự có quan viên cùng thương nhân liên hợp lại, các thương nhân ác ý đè thấp giá tơ trước, lại sai người làm lật thuyền tơ, như thế cung ít hơn cầu, giá tơ tự nhiên tăng vọt. Lợi nhuận sau đó, quan thương mỗi bên một nửa. Chuyện bại lộ tự nhiên tra ra một đám quan viên cùng thương nhân.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Nhưng Vưu phủ bên kia, chỉ tra ra một quản sự cùng gia nhân quan viên đường sông nào đó có quan hệ thân thích, trước đó có nghe nói tin này, còn trong lúc uống rượu ở Vưu phủ vô tình nói ra. Tất cả mọi người đều cho là hắn nói đùa, không ai thật sự thừa cơ đi mua tơ chờ tăng giá, đến quản sự kia cũng không coi là thật.

“Tạ Cư An, chuyện này thật không hợp với lẽ thường.” Lữ Hiển dùng ngón tay khẽ chọc cái bàn, nói, “Giả sử Vưu Phương Ngâm kia đích thật dám cược, từ chỗ quản sự biết được giá tơ sẽ tăng, nên đi mua tơ, vậy nàng cần gì phải bịa ra một ‘Đông gia’ không tồn tại? ‘Đông gia’ này hoàn toàn không trợ giúp gì cho nàng. Cho nên giải thích duy nhất là, ‘Đông gia’ này thực sự tồn tại! Chỉ là chúng ta còn chưa sờ tới chỗ hắn.”

Tạ Nguy cũng trầm tư.

Lữ Hiển càng nói càng ủ rũ: “Người này làm việc rất kỳ quái, biết tin tức, lại chỉ xuất ra bốn trăm lượng mua tơ, có thể không dám làm, nhưng cũng có thể là không có tiền. Hoặc là phía sau chuyện lần này, còn cất giấu thâm ý chúng ta chưa đoán ra. Chuyện có thể nhìn thấu đều không đáng sợ, duy chỉ có chuyện nhìn không thấu, khiến ta rất bất an.”

Tạ Nguy nói: “Nếu như ngươi cảm thấy tra ra một tên quản sự còn chưa đủ tiêu trừ hoài nghi của ngươi, vậy lại phái người theo dõi Vưu Phương Ngâm lần nữa. Hứa Văn Ích mới bán tơ chưa tới hai ngày, tiền hẳn là vừa vào tay nàng. Vưu Phương Ngâm nếu thật sự có đông gia, nhất định sẽ đi gặp ‘Đông gia’ báo cáo sổ sách a? Lúc đó liền có thể biết, ‘Đông gia’ này đến cùng tồn tại hay không, thân phận thế nào.”

Lữ Hiển đúng là cần những lời này, liền cười lên, vỗ tay nói: “Vậy ngươi phái mấy cao thủ đi theo dõi xem, tốt nhất để Đao Cầm đi, lỡ như đông gia kia là nhân vật lợi hại, cũng đừng mất cả chì lẫn chài!”

Tạ Nguy nói: “Đao Cầm chưa hẳn đã chịu đi. Đừng nói nhảm, còn một tin xấu nữa là gì?”

Lữ Hiển lúc này liền nhìn chăm chú hắn, ánh mắt lấp lóe. Tạ Nguy bưng chén trà lên, ngón tay thon dài phủ trên men gốm xanh nhuận dừng lại, đột nhiên ý thức được cái gì: “Liên quan tới Dũng Nghị hầu phủ?”---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Lữ Hiển nhẹ gật đầu, biết đối với Tạ Nguy chuyện liên quan tới Dũng Nghị hầu phủ đều là đại sự —— Mặc dù hắn đến nay cũng không hiểu vì sao.

Hắn cân nhắc một chút, mới mở miệng: “Gần đây trong kinh bắt nghịch đảng Bình Nam vương, lại có mấy tên ám sát mệnh quan triều đình, hoàng đế hiển nhiên bị chọc giận, do Hình bộ cùng Cẩm Y vệ cùng tra chuyện này, bên trong còn phân cao thấp, xem bên nào tra ra ai ở kinh thành trước. Thế gia đại tộc đều huyên náo, lòng

người bàng hoàng lo sợ tra tới chỗ mình, cho dù không chút liên quan tới phản tặc, cũng sợ bị Cẩm Y vệ tra ra chuyện khác. Có thể nói, tất cả mọi người thấy Cẩm Y vệ đều tránh không kịp. Nhưng ngươi đoán xem? Yến thế tử lại thu nhận một Cẩm Y vệ bách hộ, tên là Chu Dần Chi, đang vì hắn tranh thủ chức Thiên hộ vừa bỏ trống kia. Hôm nay đã định, ngày mai sẽ thăng lên."

"Cẩm Y vệ…" Tạ Nguy cả ngày đều trong cung, còn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, nghe Lữ Hiển nói xong, hai hàng mày dài lập tức nhíu lại, trên gương mặt lạnh nhạt bỗng hiện lên chút sát khí. Lúc hắn không cười quả thực rất đáng sợ. Chỉ trầm giọng hỏi: "Dũng Nghị hầu phủ trước nay hành sự đoan chính, không hề dính dáng tới Cẩm Y vệ. Yến Lâm vì sao lại đề bạt Chu Dần Chi?"

Lúc Lữ Hiển biết được việc này cũng cảm thấy mười phần kỳ quặc, cố ý sai người nghe ngóng, nhìn Tạ Nguy nói: "Chu Dần Chi này vốn làm việc cho Hộ bộ Khương thị lang, là gia nhân Khương phủ, về sau làm Cẩm Y vệ bách hộ. Có người đoán là Yến thế tử bị nhà vợ tương lai nhờ vả, cũng có người nói —— người này là vị Khương nhị cô nương kia tiến cử cho Yến thế tử."

"..." Khương Tuyết Ninh. Ánh mắt Tạ Nguy nhìn về phía bài thi bên kia, nhớ tới lời nói với nàng ở Phụng Thần Điện hôm nay, nhất thời cảm xúc trong lòng ngổn ngang. Hắn chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, như đang suy nghĩ cái gì.

Lữ Hiển lại nói: "Thời cơ này, trùng hợp này, Cẩm Y vệ, Dũng Nghị hầu phủ, bản án cũ của Bình Nam vương, chuyện này không hề đơn giản."

*

Lúc Khương Tuyết Ninh trở lại Khương phủ, trời tối rồi. Hiển nhiên tin tức nàng qua lễ nghi cùng học vấn, cuối cùng được chọn làm thư đồng công chúa, đã sớm truyền về trong phủ, mới xuống xe đi bộ vào phủ, trên đường nhìn thấy tất cả mọi người cung cung kính kính với

nàng, hận không thể cười tươi như hoa. Thái độ kia so với lúc trước nàng vào cung, quả thực vô cùng khác biệt. Nếu không phải kinh nghiệm hai đời gánh lấy phản bội và xem thường của đám người này, chỉ sợ Khương Tuyết Ninh cũng không dám tin bản lĩnh trở mặt của bọn họ lại đáng sợ đến thế. Bởi vậy có thể thấy được, làm thư đồng công chúa, vào mắt xanh của đám quý nhân trong cung, là vinh dự bực nào.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Khương Bá Du cùng Mạnh thị còn chưa ngủ, đều biết Khương Tuyết Ninh hôm nay sẽ về, cho nên thức chờ. Khương Tuyết Ninh hồi phủ liền đi thỉnh an hai người. Hiển nhiên, hai người kỳ thật vốn không có bao nhiêu hi vọng với Khương Tuyết Ninh, nhất là lúc nghe nói vào cung còn có Tạ Nguy chủ trì kiểm tra học vấn. Cho nên khi biết nàng thi đạt, bọn họ thật sự kinh ngạc nói không nên lời. Một đống lời nói vốn chuẩn bị để an ủi nàng lúc này đều vô dụng, quan hệ cùng nữ nhi vốn có chút lạnh nhạt, nên không biết nói thêm gì nữa, chỉ có thể khen nàng làm tốt, làm vẻ vang trong phủ, trừ cái đó ra cũng chỉ có thể để nàng tranh thủ về phòng nghỉ ngơi thật tốt.

Chuyện vào cung Khương Tuyết Ninh vốn đã phản cảm, nghe chúc mừng cả buổi, nội tâm đã phiền chán tới cực điểm, nghe bọn họ cho về nghỉ, liền mặt không thay đổi đứng dậy, không khách khí nửa câu, nói: “Nữ nhi cáo lui.” Nói xong liền lui ra ngoài.

Mới từ trong phòng ra đến hành lang đã nghe thấy Mạnh thị phía sau bất mãn: “Ngươi xem, mới được chọn làm thư đồng thôi, đã không coi ai ra gì! Còn đặt người làm mẹ như ta ở trong mắt sao?”

Bước chân Khương Tuyết Ninh chợt dừng lại, bàn tay bên người nắm chặt. Nhưng một lát sau, nàng vẫn cất bước rời đi. Đường nhi, Liên nhi đi theo nàng đều nghe rõ những lời Mạnh thị nói, chỉ yên lặng đi theo đằng sau Khương Tuyết Ninh không dám nhiều lời.

Chỉ là càng đi, Đường nhi Liên nhi phát hiện nàng đi sai hướng. Đây... Đây không phải đi tới phòng của đại cô nương sao? Trực giác hai người cảm thấy sẽ xảy ra chuyện.

Nhị cô nương nhà mình phách lối đã quen, ngày xưa khi dễ đại cô nương tuyệt không nương tay, nhưng trong thời gian này lại không làm gì. Đây cóp phải là lại chứng nào tật nấy rồi? Hai người nhìn nhau, có lòng muốn ngăn cản, nhưng nghĩ tới tính tình xưa nay của Khương Tuyết Ninh lại không dám. Chỉ một lát, ba người đã đến ngoài cửa phòng Khương Tuyết Huệ.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Nha hoàn mới bưng nước ra thấy nàng thì giật nảy mình, suýt hất luôn thau nước, sắc mặt trắng bệch, há miệng run rẩy hô một tiếng: "Nhị nhị nhị nhị nhị cô nương..." Khương Tuyết Ninh liếc nàng một cái, trực tiếp đi vào.

Trong phòng Khương Tuyết Huệ đã rửa mặt xong, tháo búi tóc ban ngày ra, tóc dài đen nhánh xõa tung trên vai, khuôn mặt không trang điểm, tướng mạo dù kém chút, nhưng thắng ở khí chất nhu hòa. Khi thấy Khương Tuyết Ninh tiến đến, nàng cũng chỉ nhẹ chau mày, nói: "Nhìn ngươi đến hẳn là không có chuyện tốt, có phải bị mẫu thân làm tức giận nên qua chỗ ta trút không?"

Khương Tuyết Ninh cười: "Ta chỉ cần qua chỗ ngươi một bước, nàng đã chán ghét cả nửa ngày, không cần trút giận chỗ ngươi, tự nàng đã tức giận rồi. Ai kêu ta là nữ nhi di nương nuôi lớn, còn học di nương lỗ mãng bẩn thỉu nữa? Hai ngày trước đầu ta bị cửa đụng (có thể hiểu là bỗng nhiên đổi tính), còn định tích chút đức, được chăng hay chớ, không gây thêm ân oán với nàng. Nhưng hôm nay bỗng nhiên thông suốt, người sống trên đời, sống vui vẻ mới quan trọng nhất. Chuyện không vui bên ngoài nhiều như vậy, về nhà còn phải nhịn tức, vậy cũng quá khổ sở đi. Về sau ai làm ta không thoải mái, ta nhất định phải nghĩ biện pháp khiến người này không thoải mái hơn. Cho nên, mặc dù ngươi không hỏi, nhưng đêm nay ta kể cho ngươi về Uyển nương, thế nào?"

Chương 35: Trả miếng

Khương Tuyết Huệ lẳng lặng nhìn nàng, đôi mắt đen nhánh phảng phất ẩn giấu mấy phần bất lực, qua hồi lâu mới nói: “Ngươi vẫn chờ ta hỏi, đúng không?”

Khương Tuyết Ninh giống như không nghe thấy, lại trực tiếp phân phó nha hoàn trong phòng nàng: “Mai nhi, còn không mau đi bưng cho ta chén trà nhỏ? Chuyện dài lắm, cần phải từ từ mà nói.” Mai nhi tức giận đến nói không nên lời.

Nhưng mà Khương Tuyết Huệ lại nói: “Đi lấy đi.”

Mai nhi ngạc nhiên kêu một tiếng: “Đại cô nương!”

Khương Tuyết Huệ không để ý tới. Mai nhi thế là nhẫn nhịn một hơi, hung tợn trừng Khương Tuyết Ninh một chút, mới quay người ra ngoài bưng trà.

Khương Tuyết Ninh cười: “Tỷ tỷ thật đúng là tốt tính.”

Khương Tuyết Huệ chỉ nói: “Dù sao phát cáu cũng không khiến ngươi ra khỏi đây. Tốt hay xấu tính, cũng không có gì khác biệt.” Lời này thật đúng là chỉ có Khương Tuyết Huệ nói được. Kiếp trước nàng cũng như thế. Bị nàng khi dễ, nhưng vẫn đoan trang vừa phép, giống như bất cứ chuyện gì cũng không khiến nàng tức giận. Nhưng người sống trên đời, nếu ngay cả một chút tức giận cũng không có, vậy đâu giống người sống.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Khương Tuyết Ninh nghe nói nàng lời này, chỉ đi lại quanh quẩn trong phòng nàng, nhìn cái giường gỗ trang trí tinh xảo, hộp của hồi

môn chạm khắc hình hoa sen, còn có váy áo mới huân hương... Những vật này nàng cũng có. Nhưng của Khương Tuyết Huệ là Mạnh thị cho, của nàng là tự mình tranh đoạt.

“Ngươi thật không giống nữ nhi của Uyển nương.” Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng cầm lên một chuỗi vòng tay mã não đỏ nàng đặt trên của hồi môn, “Ta còn nhớ, Uyển nương là người rất nóng tính. Chúng ta khi đó bị trong phủ đuổi tới điền trang, cho nên rất nhiều người khi dễ chúng ta, nói này nói nọ. Ta rất sợ hãi. Nhưng nàng sẽ trong nhà đi ra, đứng dưới mái hiên, cười mắng lại từng câu từng câu một.”

Khương Tuyết Huệ nhắn nghiền mắt lại. Nhưng giọng Khương Tuyết Ninh vẫn vang lên bên tai: “Ngươi không dám tin a? Cho dù ở chỗ nghèo nàn rách nát như vậy, nàng vẫn ăn mặc thật xinh đẹp, dù phải dùng loại son phấn kém nhất. Nàng sẽ tính sổ sách, sẽ đọc sách ngâm thơ, sẽ mắng chửi người, nàng không nói chuyện với những thôn phụ kia, bởi vì nàng không coi mình giống bọn họ. Đến hài tử nhà khác tới tìm ta đi chơi, nàng cũng không cho phép. Nàng nói với ta, ta không phải hài tử nhà nông, ta không giống những người khác. Khi đó, Uyển nương là nữ nhân đặc biệt nhất, xinh đẹp nhất cũng lợi hại nhất mà ta biết...”

Khương Tuyết Huệ từ nhỏ tới lớn vẫn sống trong kinh thành phồn hoa. Nàng trước nay chưa từng biết sống ở nông thôn, cũng không thể tưởng tượng người nhà nông thô lỗ ra sao, càng không cách nào tưởng tượng ra một nữ tử đứng dưới mái hiên cười mà mắng người thế nào... Hoa phục mỹ thực, cầm kỳ thư họa. Đây mới là thứ nàng quen thuộc. Mà hết thảy những gì Khương Tuyết Ninh nói đều thật lạ lẫm.

“Khi còn bé, ta chơi trong sân, bắt chuồn chuồn, hái hoa đào, Uyển nương thỉnh thoảng sẽ ngồi trên bậc thang dưới mái hiên, cũng có lúc đứng phía sau cửa sổ nho nhỏ mà nhìn ta. Khi đó, ta chỉ cảm thấy tư thái cùng vẻ ngoài Uyển nương thật đẹp; hơi lớn lên một chút, mới có thể cảm giác được, ánh mắt nàng nhìn ta có gì đó là lạ, ngơ ngẩn

lại hoảng hốt, tựa như đang nghĩ gì khác."

Lúc nói đến đây, giọng Khương Tuyết Ninh bỗng có mấy phần giễu cợt, khóe môi khẽ kéo ra nụ cười, phảng phất muốn đè xuống chút đắng chát trong lòng. "Người khác đều nói, Uyển nương là tiểu thiếp nhà giàu, còn ta là thứ nữ nhà giàu. Tóm lại đều là nhà giàu mà ra. Ta liền nghĩ, có lẽ Uyển nương muốn trở lại kinh thành. Thế là có một ngày, lúc Uyển nương lại dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, ta chạy vào kéo tay nàng nói, trong phủ không cho nàng trở lại kinh thành cũng không sao. Một ngày nào đó, ta sẽ dẫn nàng trở về, mua cho nàng son phấn cùng y phục tốt nhất, để người khác không thể ăn hiếp chúng ta."---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Rõ ràng nàng đã trùng sinh, đoạn ký ức này là rất lâu trước đó, nàng cứ tưởng mình đã quên sạch sẽ rồi, nhưng lúc này lại rõ mồn một trước mắt. Khương Tuyết Ninh thậm chí còn nhớ kỹ, ngày đó Uyển nương chải tam lữu kế, trên vành tai mềm mại đeo khuyên tai san hô đỏ đã cũ...

"Lúc đó nàng nhìn ta, tựa như là cảm động. Ta thật vui mừng. Nhưng ánh mắt nàng lại thay đổi, liền đẩy ta ra. Ngươi biết Uyển nương nói gì với ta không?" Khương Tuyết Ninh đeo chuỗi vòng tay san hô đỏ của Khương Tuyết Huệ trên cổ tay của mình, hạ mắt thưởng thức, "Nàng nói ta cút đi, còn nói ta là con của tiện nhân, kêu ta muốn trở lại kinh thành thì một mình cút về." Làn da nàng rất trắng, có san hô đỏ làm nền, trở nên trắng như tuyết.

Khương Tuyết Huệ nhìn vẻ đẹp cực kỳ tinh xảo này mà giật mình.

Vòng tay này đẹp thật. Chỉ tiếc... Cũng như Uyển nương, đều không thuộc về nàng. Khương Tuyết Ninh bỗng cảm thấy cô độc, cười lên: "Uyển nương trước kia đối với ta rất tốt, ta cũng không biết nàng tại sao lại mắng ta. Ta ủy khuất ôm lấy mình, ngồi dưới mái hiên khóc, nghĩ có lẽ Uyển nương hận kinh thành, cho nên sợ ta đi kinh thành bỏ lại nàng; có lẽ Uyển nương hận cha ta bạc tình bạc nghĩa, cho nên mới mắng ta là con của tiện nhân. Thật buồn cười, đáng thương

biết bao?”

Nhìn chăm chú cái vòng tay kia nửa ngày, nàng vẫn tháo nó xuống. Sau đó đi tới trước mặt Khương Tuyết Huệ, kéo tay của nàng đeo lên, thần sắc ấm áp nhưng: “Mãi đến bốn năm trước, ta đã biết thân thế của mình, hồi tưởng lại dĩ vãng, mới hiểu vì sao nàng mắng ta, lại vì sao nhìn ta như vậy...”

Khương Tuyết Huệ chậm rãi nắm chặt tay mình, chỉ cảm thấy lúc vòng tay san hô đỏ đeo lên cổ tay mình, trở nên bỏng rát, khiến giọng nàng có chút run rẩy: “Đủ rồi, đừng nói nữa.”

Khương Tuyết Ninh lại tựa như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Ngươi nhìn đi, ông trời thật không công bằng a. Rõ ràng ta bị đổi với ngươi, thì những gì ta nên có chí ít cũng phải được một phần chứ. Nhưng hết lần này tới lần khác, Uyển nương biết ta không phải nữ nhi của nàng, nữ nhi chân chính của nàng ở kinh thành; mà mẹ đẻ ta lại vừa lúc không biết ngươi không phải nữ nhi của nàng, coi ngươi như con gái ruột, yêu mến vài chục năm. Thế là, ta không chỉ không được mẹ đẻ thương yêu, đến Uyển nương cũng căm ghét. Ngươi thì được cả hai người yêu mến, cái gì cũng có, còn ta...” Ta cái gì cũng không có.

Nàng cả thấy trong lòng như có gió mạnh thổi qua cuốn đi hết thảy, cái gì cũng không còn sót lại: “Cho nên phàm là cái ngươi có, ta cũng phải có; phàm là đồ tốt của ngươi, ta đều muốn đoạt. Nhưng có thứ, cả đời này ta cũng không giành được. Uyển nương trước khi chết vẫn ghi nhớ nữ nhi của nàng khiến ta ghen ghét muốn điên rồi, nhưng ngươi chẳng thèm ngó tới...”

“Ba” một tiếng. Gương mặt Khương Tuyết Huệ rốt cục lạnh xuống, bỗng đứng dậy, giật vòng tay san hô Khương Tuyết Ninh vừa đeo cho nàng xuống ném lên bàn, hỏi ngược lại: “Ta tại sao phải để ý, tại sao phải hỏi đến? Ngươi ghen ghét, là vì ngươi không chiếm được; nhưng thứ ngươi ghen ghét, chưa hẳn ta muốn có.”

Khương Tuyết Ninh nhìn nàng.

Giọng Khương Tuyết Huệ lạnh thấu xương hiếm thấy: “Uyển nương dù là mẹ đẻ ta, nhưng ta chưa từng thấy nàng dù một lần, lại càng không cần phải nói chuyện nàng làm trước đây, cố ý đổi hai người chúng ta, mới thu kết cục sau này. Hết thảy đáng thương, đều bắt nguồn từ đáng hận. Ninh muội muội, ngươi là người trọng tình lại tùy hứng, còn ta không như vậy. Ta từ nhỏ là mẫu thân nuôi lớn, học được là phải bo bo giữ mình. Nếu như không hỏi về Uyển nương, ta phụ ân Uyển nương sinh ra; hỏi đến Uyển nương, ta phụ ân mẫu thân nuôi dưỡng. Vậy nếu đã không thể chu toàn cả hai, ta vì sao phải để mình lâm vào tình cảnh bất lợi? Gần hai mươi năm qua, mẫu thân dốc lòng nuôi dưỡng dạy dỗ ta, nàng cho dù có lỗi với ngươi, nhưng không có có lỗi với ta. Ngươi muốn ta hung ác thế nào mới quyết tâm làm tổn thương nàng?”

Lúc nói đến đây, nàng lại lại có mấy phần u sầu. Chán nản ngồi xuống lần nữa, nói: “Ta biết quan hệ ngươi cùng mẫu thân bây giờ đã ngăn cách quá lớn, nhưng bốn năm trước lúc ngươi vừa hồi phủ, mẫu thân cũng muốn đền bù cho ngươi. Nhưng ngươi luôn luôn nhắc tới Uyển nương, lại không chịu quản giáo, khắp nơi chọc chỗ đau của nàng, dù có mười phần áy náy cũng đều mài hết, còn khiến nàng lúc nào cũng nhớ tới Uyển nương. Ta khuyên qua ngươi, nhưng ngươi cũng hận ta, không nghe.”

Không hề nghi ngờ, Khương Tuyết Huệ là người thông minh. Nhưng loại thông minh này, lại khiến Khương Tuyết Ninh cảm thấy rét run: “Trên đời này, không phải người người đều có thể làm được như ngươi, mọi chuyện cân nhắc lợi hại đến gần như lãnh huyết.”

Khương Tuyết Huệ nói: “Cho nên ngươi hận ta cũng được, ta chưa từng trả thù ngươi.”

Khương Tuyết Ninh không nhịn được cười ra tiếng, giống như hôm nay mới chân chính quen biết nàng. Nhất thời nàng nhớ tới mọi chuyện kiếp trước kiếp này. Nàng nhìn qua Khương Tuyết Huệ, hoảng hốt khẽ thì thầm: “Sao trước kia không phát hiện ra, ngươi

mới là người có tính cách để làm hoàng hậu chứ..."---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Câu này quá nhỏ, Khương Tuyết Huệ không nghe rõ. Nhưng không ảnh hưởng nàng hạ lệnh trục khách: "Hôm nay đã nói nhiều như vậy, chắc mẫu thân cũng chán ghét, nghi kỵ ta một hồi lâu, ngươi vui vẻ rồi, cũng nên đi a?"

Khương Tuyết Ninh thuận tiện nói: "Nên đi rồi." Chỉ là vừa bước hai bước ra ngoài, nàng lại dừng ngoái nhìn ánh mắt sâu thẳm: "Ta buổi tối nằm mơ cũng sẽ nhìn thấy Uyển nương. Chỉ là, ngươi chưa từng gặp nàng, nên mơ không ra a?" Nói xong, mới cười nhẹ một tiếng, quay người ra ngoài.

Khương Tuyết Huệ ngồi trong phòng, chỉ nhìn chuỗi san hô đỏ bị quăng trên bàn, yên lặng không nói.

*

Mạnh thị tới tận sáng hôm sau thức dậy nghe đại nha hoàn nói mới biết tối hôm qua Khương Tuyết Ninh tới phòng Huệ tỷ nhi ngồi nói chuyện rất lâu, tức giận đến toàn thân run rẩy, hất hết chén trà trên bàn xuống. Còn mắng mấy câu. Nàng sai người đi gọi Khương Tuyết Ninh tới "Nói chuyện", Khương Tuyết Ninh mới không thèm để ý.

Từ trong cung trở về, đã mệt rã rời, đêm qua cũng ngủ không ngon. Lúc người của Mạnh thị đến, nàng kéo chăn lên che mặt. Nghe người nói Mạnh thị gọi nàng đến, nàng chỉ cười một tiếng, giọng nói khe khẽ, mơ mơ hồ hồ, nhẹ nhàng: "Hôm nay ta phải đãi khách, tối nay còn hẹn Yến thế tử, sợ không có thời gian đi thỉnh an mẫu thân đâu. Xin chuyển lời cho mẫu thân, về sau khách khí với ta một chút, đừng hơi một tí là muốn sai sử ta. Không phải, ta có khả năng khiến khắp kinh thành đều biết 'Nữ nhi' nàng thương yêu, có thân thế ra sao..."

Chương 36: Lọ lem

Nha hoàn đến truyền lời kia vốn khí thế hùng hổ tới, vì biết chủ mẫu tức giận, đoán Khương Tuyết Ninh sẽ không yên ổn được, nên lúc nói chuyện với nàng có phần không khách khí; nhưng khi đi ra lại là sắc mặt trắng bệch, toàn thân như nhũn ra, bởi vì bị Khương Tuyết Ninh uy hiếp không che giấu chút nào mà khiếp đảm, càng sợ hãi là lát nữa nên nói sao với Mạnh thị.

Liên nhi, Đường nhi tưởng nhị cô nương nhà mình gần đây tính tình thay đổi, càng ngày càng thông tình đạt lý, cũng càng ôn hòa. Ai ngờ bỗng nhiên nói ra mấy câu như vậy? Hai người giật nảy mình, lúc hầu hạ nàng thêm mấy phần nơm nớp lo sợ: "Nhị cô nương, phu nhân dù sao cũng là đương gia chủ mẫu, ngài làm như vậy..."

Khương Tuyết Ninh kéo chăn ra, gương mặt không trang điểm vì hơi nóng mà ửng đỏ, như trứng gà vừa bóc vỏ, không có trang điểm che đi, ngũ quan tinh xảo xuất sắc lại càng rõ ràng. Nàng nói: "Đây không phải cũng là nhà của ta sao?" Huống hồ nàng sắp phải tiến cung nửa năm, nói thế nào bây giờ cũng là thư đồng bên người trưởng công chúa, mặc dù nàng cũng không thích thân phận này, cũng không thích tình cảnh trước mắt, nhưng Mạnh thị nổi nóng chẳng lẽ làm gì nàng cũng được? Mạnh thị yêu thương Khương Tuyết Huệ, tất nhiên sẽ sợ ném chuột vỡ bình.

Nàng rửa mặt xong liền gọi Liên nhi đi pha một bình trà, lại phân phó Đường nhi: "Lát nữa Vưu cô nương bá phủ sẽ tới, ngươi tìm người lanh lợi kín miệng canh gần cổng, đừng để ai tùy tiện ngăn cản nàng." Lần này xuất cung chỉ có thể ở nhà hai ngày. Muốn lần nữa chỉ điểm Vưu Phương Ngâm, lại che dấu đầu đuôi lần trước, nên cần nhiều thời gian. Buổi chiều còn có chuyện Yến Lâm nữa.

Từ nay đến lúc Dũng Nghị hầu phủ xảy ra chuyện còn một khoảng nữa, nàng có thể chậm rãi lợi dụng để Yến Lâm chuẩn bị đầy đủ, lại nói rõ ràng với hắn, có lẽ hắn có thể tiếp nhận được. Như thế mới không hận nàng như kiếp trước. Nhưng kế hoạch đều bị chuyện vào cung thư đồng làm rối loạn. Nếu vào cung, làm việc nhất định sẽ không tiện, lời nào cũng không nói được, phải mười ngày mới xuất cung một lần. Nếu không thừa dịp lần này nói rõ ràng, sau này chỉ sợ không có cơ hội nói ra.

*

Sáng sớm, Vưu Phương Ngâm liền lặng lẽ cho người gác cổng mình quen biết ít bạc vụn, bởi vì váy áo mộc mạc, cũng không cần cải trang giả dạng, nhìn đã như nha hoàn trong phủ. Nàng từ trong phủ chạy ra, lúc tới cửa cẩn thận quan sát bốn phía, phảng phất sợ có ai đi theo mình. Nhưng kỳ thật nhìn quanh kiểu vậy cũng không có bất kỳ tác dụng gì. Nếu thật có người theo dõi, làm sao lại đơn giản như vậy mà bị phát hiện?

Tỉ như... Lúc nàng từ Thanh Viễn bá phủ đi ra, trong quán mì hoành thánh cạnh rìa đường cách đó không xa, có một thiếu niên mặc áo lam mặt mũi không có gì đặc biệt nhẹ nhàng buông đũa xuống, lại lấy bên hông mấy đồng tiền, đặt trên cái bàn nhỏ bóng mỡ, đứng dậy đi theo xa xa.

Trong lòng Đao Cầm đã sớm mắng: Họ Lữ kia suốt ngày không sai khiến được tiên sinh nên đổi qua thủ hạ tiên sinh, không nhìn nổi bọn hắn nhàn rỗi hay sao vậy. Còn để hắn đi theo con người này nữa! Một thứ nữ bá phủ nho nhỏ có gì tốt? Nếu để các huynh đệ biết, sợ lại xem tiểu gia ta là hạng người hạ lưu bỉ ổi trong phố nghèo ngõ hẹp?

Vưu Phương Ngâm xuyên qua hai con đường, tiến vào một tiệm tơ lụa. Đao Cầm đứng trên lầu cách đó không xa mà nhìn, không đầy một lát đã nhìn thấy nàng ôm một xấp lụa tốt đi ra. Lúc này hắn còn

không có cảm giác gì. Nhưng chưa được bao lâu, Vưu Phương Ngâm lại đi vào một cửa hàng bút mực, mua hai ống bút tốt nhất, một nghiên mực không tệ; kế tiếp là son phấn bột nước, cũng đi vào mua một chút, lúc ra còn có lão bản khuôn mặt tươi cười tiễn ra; sau đó là đồ trang sức, hàng đống thứ vụn vặt... Cuối cùng còn vào trong miếu cầu cái bùa bình an?!

Khóe miệng Đao Cầm rốt cục nhịn không được mà kéo ra. Thứ nữ bá phủ này xưa nay đều nghèo khó khổ cực, bỗng nhiên buôn tơ được một số tiền lớn, chắc là phải tử tế chiêu đãi mình. Hơn nữa nhìn những vật nàng mua, không có cái gì không phải đồ của nữ nhi. Họ Lữ há mồm liền khẳng định nàng sẽ đi tìm đông gia. Nhưng nhìn bộ dáng này giống như đi tìm đông gia sao?

Trong một khắc, hắn muốn vứt bỏ nhiệm vụ, quay người hồi phủ tìm tiên sinh cáo trạng: Họ Lữ kia há miệng suốt ngày nói hươu nói vượn, đoán không trúng chuyện gì. Nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện chuyện bất thường!

Vưu Phương Ngâm nửa đường thuê một chiếc xe ngựa, từ trong miếu ra ngoài liền lên xe, cùng xa phu nói một câu. Theo lý thuyết, là phải về phủ. Nhưng Đao Cầm bắn tiễn thuộc hàng thượng thừa, thị lực càng vô cùng tốt, có thể trông thấy chim chóc trong mười trượng, dễ dàng thấy rõ khẩu hình Vưu Phương Ngâm nói——Tuyệt đối không phải bốn chữ “Thanh Viễn bá phủ” a.

Đao Cầm trong lòng run lên, lập tức dẹp bỏ chút khinh thị nhiệm vụ này, im lặng quan sát hướng xe ngựa đi, khi đi nhanh, khi đi tắt, chỉ chốc lát đã nhìn thấy chiếc xe ngựa kia vòng qua một tòa phủ đệ xa xa, cửa hông phía đông mở ra. Vưu Phương Ngâm từ trên xe bước xuống. Đao Cầm ngẩng đầu lên xem xét tấm biển trên cửa tòa phủ đệ này, suýt cắn trúng lưỡi: “Quái quái...” Tiên sinh sợ lại phải đau đầu rồi.

*

“Vưu cô nương mời vào.” Bởi vì lúc trước được Khương Tuyết Ninh phân phó, người gác cổng đã sớm chuẩn bị, Đường nhi đến đón Vưu Phương Ngâm dẫn tới phòng Khương Tuyết Ninh, tiến lên vén rèm, vào bên trong bẩm báo. “Nhị cô nương, người đến rồi.”

Chỗ ở của Khương Tuyết Ninh so với Vưu Phương Ngâm trang hoàng đẹp đẽ hơn nhiều, sai khi nàng trong cung trở về đã điều chỉnh một chút, càng phát ra hương vị khuê các. Trong lô hương trên bàn còn điểm hương khí nhàn nhạt thoang thoảng. Lúc Vưu Phương Ngâm đi tới suýt tròn mắt nhìn.

Trong phòng, Khương Tuyết Ninh không xỏ giày chỉ đi chân đất, đến tóc cũng không búi lên, chỉ lười biếng tùy ý ngồi xếp bằng trên giường bên cửa sổ, vừa uống trà, vừa đọc sách. Chỉ là nàng nghĩ tới chạng vạng phải gặp Yến Lâm, đã lâu vẫn chưa lật trang sách nào. Nghe thấy người đến, nàng ngẩng đầu nhìn. Quả nhiên làm như hôm qua chỉ điểm, ăn mặc rất bình thường mộc mạc, lại mua không ít đồ đến, thế là nhẹ gật đầu cười, nói: “Ngươi tới vẫn sớm, ngồi đi.”

Vưu Phương Ngâm chào, nhưng không chịu ngồi đối diện Khương Tuyết Ninh. Đường nhi bất đắc dĩ, đành phải mang cho nàng cái đôn thêu. Đến lúc này, nàng mới ngồi xuống dưới tay Khương Tuyết Ninh, chỉ nói: “Nhị cô nương là ân nhân cứu mạng của ta, ta ngồi ở đây mới tốt.”

Khương Tuyết Ninh có lòng muốn khuyên nàng, nhưng nhớ lại nàng ngồi đối diện sợ sẽ khẩn trương không nói được gì mất, thế là thôi. Chỉ nói: “Lúc đến thế nào?”

Vưu Phương Ngâm nói: “Đều làm như cô nương nói, lúc ra cửa còn nhìn chung quanh một chút, cũng không nhìn thấy có ai đi theo ta.”

“Nếu có thể bị ngươi phát hiện, người theo dõi kia cũng quá ngu đi.” Khương Tuyết Ninh không khỏi cười một tiếng, nhấc tay kêu Đường nhi bưng trà lên cho nàng, lại nói, “Dù sao ngươi làm theo lời ta bảo là được, về phần có chuyện gì đằng sau thì phải chờ xem. Hôm nay

gọi ngươi tới, là vì ngươi hôm qua rất có lòng cầu tiến, đã muốn kiếm tiền nhiều hơn, tất nhiên có biện pháp. Cho nên trước khi ngươi đến ta đã chuẩn bị mấy biện pháp."

Vưu Phương Ngâm lập tức kinh ngạc mở to mắt. Lúc này Đường nhi bưng trà lên. Nàng vừa nghĩ mình nên trả lời thế nào, vừa vội vàng vươn tay nhận trà, lại quên trên ngón tay mình có vết thương, lúc nhận chén trà vô tình đụng phải, đau đớn khiến nàng run tay, suýt nữa kêu lên một tiếng! "Ba!" Chén trà không cầm vững, lập tức đổ trên đất, vỡ thành mấy mảnh. Nước trà văng ra khắp nơi, thấm ướt váy áo.

Đường nhi giật nảy mình, kinh ngạc nhìn Vưu Phương Ngâm: "Vưu cô nương, ngươi không sao chứ?"

"Không, không, không, ta không sao." Vưu Phương Ngâm cầm ngón tay mình, đầy mặt bối rối, không nghĩ tới nhà người khác còn vì không cẩn thận lỗ mãng, làm đổ chén trà, nhất thời xấu hổ cực kỳ, "Đều tại ta, ta lại thất thần."

Thất thần? Nhìn nàng đâu giống như đang thất thần. Lúc nhận chén trà Đường nhi bưng qua, rõ ràng giống như động phải chỗ đau. Khương Tuyết Ninh cũng không phải người dễ bị gạt, đưa mắt nhìn nàng một cái, chỉ nói: "Ngươi qua đây." Vưu Phương Ngâm có chút sợ hãi, không dám động. Khương Tuyết Ninh vươn tay ra, vẫn như cũ nói: "Tới đây." Vưu Phương Ngâm rốt cục vẫn đi tới.

Khương Tuyết Ninh rủ mắt, không nhìn nàng, trực tiếp kéo tay vừa rồi nàng nắm chặt ra, vừa nhìn đã thấy đầu ngón tay nàng có một vết thương hở ra lộ cả thịt bên trong, tuy không lớn nhưng vừa nhìn đã thấy đau. Vưu Phương Ngâm vô thức muốn rút tay về. Bản thân nàng đã đủ chật vật, nên không muốn vị nhị cô nương đã giúp mình rất nhiều này trông thấy nữa, rụt rè nói: "Hôm qua trở về ta rất vui mừng, không cẩn thận trên bậc thang trong phủ ngã một phát, nên bị xước tay, nhưng không sao." Nhưng Khương Tuyết Ninh cầm chặt tay nàng, không để nàng rút lại.

Ngã một phát? Vưu Phương Ngâm có chút ngây ngốc, đi đường té ngã là hoàn toàn có thể. Nhưng... Khương Tuyết Ninh không tin có chuyện đó, chỉ vén tay áo của nàng lên, nguyên bản trên cánh tay đã có không ít vết thương lẫn lộn, vết thương cũ còn chưa khỏi hẳn, chỗ xanh chỗ tím chỗ đỏ chỗ vàng, lại thêm nhiều vết thương còn mới!

Đường nhi cùng Liên nhi bên cạnh nhìn thấy đều hít sâu một hơi, có mấy phần không đành lòng. Vưu Phương Ngâm cúi đầu thật thấp. Khương Tuyết Ninh lại từ từ ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ hỏi: “Hôm qua, nhị tỷ ngươi Vưu Nguyệt cũng từ trong cung về phủ, đúng không?”

Chương 37: Thần tiên hộ mệnh

Lúc nghe được hai chữ "Vưu Nguyệt" trong lời Khương Tuyết Ninh, phản ứng đầu tiên của Vưu Phương Ngâm là kinh ngạc, bởi vì không biết nàng làm sao đoán chính xác như thế, chỉ một lát sau, từ kinh ngạc liền biến thành hoảng sợ —— Đông gia đã giúp nàng quá nhiều. Nàng không muốn lại thêm phiền toái cho đông gia. Càng không cần phải nói, tỷ tỷ Vưu Nguyệt là người khó đối phó, hôm qua trở về còn nói rất nhiều lời khó nghe... Tuyệt đối không thể để cho nhị cô nương biết!

Nghĩ vậy nàng chậm rãi rút bàn tay mình lại, lắp bắp nói: "Không có, thương thế của ta không liên quan tới nhị tỷ tỷ, đều tại ta không cẩn thận. Vết thương nhỏ này không sao, mấy ngày nữa là khỏi rồi."

Khương Tuyết Ninh liền tựa vào gối nhìn nàng. Đôi mắt sắc bén xem kỹ ngọn nguồn, nàng chậm rãi nói: "Ta chỉ hỏi nhị tỷ tỷ ngươi có trở về hay không, không có nói vết thương của ngươi là nhị tỷ tỷ kia làm, ngươi vội vã giải thích như vậy làm gì?"

Vưu Phương Ngâm lúc này mới ý thức được mình giấu đầu hở đuôi, nàng không giỏi nói dối, chớ nói chi nói dối ân nhân cứu mạng mình, nhất thời quẫn bách, ngập ngừng nói: "Bởi vì Phương Ngâm biết nhị cô nương thật tâm tốt với ta, sợ nhị cô nương hiểu lầm mà có khúc mắc với nhị tỷ tỷ. Dù sao nghe nói nhị cô nương cùng nhị tỷ tỷ ta đều ở trong cung làm thư đồng của công chúa, về sau sẽ còn gặp mặt nhiều, vẫn nên giữ quan hệ tốt thì hơn. Nhị tỷ tỷ nhà ta, thật lợi hại..."

Lợi hại? "Lợi hại" mà bị nàng nhấn đầu vào hồ cá cũng không làm gì được? Khương Tuyết Ninh đáy lòng mỉm cười, ánh mắt khẽ động, đột nhiên hỏi: "Ngươi là sợ ta quản chuyện này, đắc tội tỷ tỷ ngươi,

thời gian trong cung sẽ không dễ chịu sao?”

Vưu Phương Ngâm lập tức ngơ ngẩn, thật lâu sau mới chậm rãi cúi đầu nói: “Vâng.”

Khương Tuyết Ninh trầm mặc không nói. Vưu Phương Ngâm sợ nàng tức giận, hoặc đau lòng, vội vàng bối rối giải thích: “Nhị tỷ tỷ ta trong nhà rất được cha cùng đích mẫu thích, tính tình cũng không phải rất tốt. Nghe nói trùng dương yến ngày đó đến Dũng Nghị hầu phủ Yến thế tử cùng Lâm Truy vương điện hạ cũng tới, mà tranh nàng vẽ còn được trưởng công chúa điện hạ đánh giá đứng thứ nhất, chắc hẳn rất được trưởng công chúa điện hạ thích. Nếu, nếu vì hiểu lầm chỗ ta, khiến nhị cô nương cùng nhị tỷ tỷ xung đột, Phương Ngâm thực không muốn, nên lo lắng băn khoăn...”---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Khương Tuyết Ninh kém chút cười ra tiếng. Cô nương này là thật không hiểu rõ tình hình a, nghiễm nhiên đem Vưu Nguyệt trở thành người đáng sợ nhất cũng lợi hại nhất, lại sợ nàng bị Vưu Nguyệt khi dễ, cho nên mới ủy khuất cầu toàn, nén giận trong khi mình gặp cảnh khốn cùng. Đúng là khiến người nhìn có chút tức giận. Nhưng biết là đáy lòng Vưu Phương Ngâm muốn bảo vệ nàng sợ nàng bị liên lụy, dù mình ủy khuất, cũng không muốn để nàng biết Vưu Nguyệt trong phủ làm mưa làm gió.

Khương Tuyết Ninh cùng Vưu Nguyệt kết thù kết oán không chỉ một chuyện, ngón tay nàng nhẹ nhàng vuốt theo góc bàn, chậm rãi dạo qua một vòng, đột nhiên liền dừng lại. Vốn gương mặt đang giương lên, chậm rãi hơi cúi xuống. Nàng phảng phất như nhớ tới chuyện gì đau lòng, sâu kín hít một cái, khóe môi lại phủ lên một tia cay đắng rất thật: “Như thế, nhị tỷ tỷ ngươi rất được trưởng công chúa điện hạ tin tưởng, rất lợi hại rất lợi hại...”

Vưu Phương Ngâm vốn đang khẩn trương, sợ Khương Tuyết Ninh chọc Vưu Nguyệt, vừa thấy nàng đột nhiên buồn bã, trong lòng liền lộp bộp, bật thốt lên: “Nàng, nàng khi dễ nhị cô nương rồi?”

Khương Tuyết Ninh vịn góc bàn, gục đầu xuống. Một cái tay ở chỗ Vưu Phương Ngâm có thể nhìn thấy chậm rãi siết chặt, nói: “Khuya hôm trước, lúc còn trong cung, lúc đầu chúng ta đang trò chuyện về một vị đại nhân tiền triều, ta đang nói, cũng không biết câu nào chọc giận nàng, nàng liền gọi ta qua một bên. Ta đi qua, nhưng nàng lại bất ngờ động thủ, hung tàn mà mà mà...” Lời nói đã mang mấy phần nghẹn ngào. Lại không thể nói gì thêm nữa. Có trời mới biết nàng suýt thì không nhịn nổi bật cười. Nàng chỉ dám cúi đầu, không để Vưu Phương Ngâm trông thấy ánh mắt mình, hơn nữa còn cực nhanh tay quệt qua khóe mắt không có một giọt nước mắt nào.

Trong phòng Đường nhi Liên nhi liếc mắt nhìn nhau: Cô nương nhà ta nhu nhược như này hình như có gì đó không đúng?

Nàng chỉ nói nửa lời còn tốt hơn là kể hết câu chuyện. Quả thực rất có khoảng không để tưởng tượng —— Vưu Nguyệt đến cùng đã làm gì nàng?

Vưu Phương Ngâm bối rối suy nghĩ vấn đề này, nhất thời nhớ tới ngày đó tại Vưu phủ Khương Tuyết Ninh ta tay cứu giúp, nhớ tới nàng hôm qua khóc lóc rồi ôn nhu ôm lấy mình, cũng nhớ tới câu ngày đó Khương Tuyết Ninh nói. Vưu Phương Ngâm đến nay cũng không dám quên: Vì cứu nàng, nhị cô nương đã từ bỏ chỗ dựa lớn nhất đời này. Nhưng bây giờ nhị tỷ nàng, không chỉ khi dễ nàng, lại còn khi dễ nhị cô nương! Ngón tay trong tay áo lặng lẽ nắm chặt! Đôi mắt Vưu Phương Ngâm bỗng có chút đỏ lên. Thân thể của nàng run rẩy rất nhỏ, nhưng run rẩy này hoàn toàn khác trước kia: Lúc trước là vì sợ hãi, mà giờ khắc này sợ hãi dù chưa tiêu tán, nhưng lại thêm vào một phần phẫn nộ. ---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Khương Tuyết Ninh lúc này mới ngẩng đầu lên, một lần nữa nhìn Vưu Phương Ngâm, lộ ra một nụ cười. Càng xán lạn, trong mắt Vưu Phương Ngâm càng khó chịu. Khương Tuyết Ninh vươn tay kéo nàng ngồi xuống, đáy mắt là ý cười kín đáo, lại mở miệng ra lại an ủi: “Ai, đều tại ta, đang êm đẹp lại nói chuyện này làm gì chứ? Dù sao

trong nhà, ta đã không được sủng ái, trong cung lại không có quý nhân ưa thích, tự nhiên không thể so sánh với nhị tỷ ngươi. Có lẽ ta vô tình phạm vào kiêng kị gì của nàng. Trong cung sao có thể không ủy khuất chứ? Ta chịu đựng là tốt rồi, cũng chỉ nửa năm mà thôi."

Vưu Phương Ngâm ngồi xuống, hạ mắt xuống, thân thể không những không buông lỏng, lại còn căng thẳng hơn lúc trước. Khương Tuyết Ninh liền cho Đường nhi Liên nhi ra ngoài, ra vẻ thoải mái mà nói: "Nhìn xem, ta thấy ngươi tổn thương đã quên mất chính sự. Trong tay ngươi hiện tại có không ít tiền, miễn cưỡng cũng có thể xem như thương nhân rồi. Ta nghe người ta nói, hơn một tháng nay, có một vị chủ ruộng muối đến từ Tứ Xuyên, hình như họ Nhâm, tên Nhâm Vi Chí, vẫn đang bương chải bên ngoài kiếm tiền làm ruộng muối ở nhà. Rất nhiều người đều biết ruộng muối nhà bọn hắn đã làm muối hơn một trăm năm, dưới mặt đất sớm đã không còn nước mặn nữa, cho nên dù vị Nhâm lão bản này nói sau này sẽ tùy theo tỉ lệ quyên vốn mà chia hoa hồng, mọi người cũng không muốn đưa tiền cho hắn. Nhưng Nhâm lão bản này cũng nói, hắn phát minh ra công cụ mới, đào giếng xuống sâu hơn…"

*Vũ: Chắc mấy thím đang nghĩ tác giả chém gió hoặc ta dịch điêu, cơ mà ở Tứ Xuyên thật sự có nghề làm muối như vậy, lấy nước từ giếng khoan lên nấu thành muối. Mấy thím lên bác Gồ mà xem, ta không viết điêu đâu. Ta nói thật đó!!!

Ruộng muối nổi danh Đại Càn hầu như đều ở phương nam. Nhưng Tứ Xuyên là ngoại lệ. Nơi này có thể coi là vựa muối lớn nhất trừ bờ biển ra! Có nhiều giếng đào xuống chỉ cho nước mặn, họ lấy nước từ giếng lên, dựng lò muối gần đó, trải qua nhiều giai đoạn mà nấu ra muối, gọi là "Muối giếng". Muối giếng Tự Cống tiêu thụ nam bắc, mười phần nổi danh, bởi vậy ở nơi này, xuất hiện to to nhỏ nhỏ trên trăm nhà làm muối lậu, triều đình cũng không quản được.

Ba đời nhà Nhâm Vi Chí đều kinh doanh ruộng muối, truyền đến tay hắn là đời thứ tư. Nhưng một cái giếng làm sao có thể trên trăm năm khai thác mà không cạn? Giếng muối Tự Cống đều là "Miệng rộng

mà cạn", một cái giếng chỉ có thể đào sâu như vậy, nhiều lắm chỉ có thể đào miệng giếng rộng ra một chút, lấy thêm chút nào được chút nấy. Dần dần, lượng nước thu được sẽ giảm dần, cuối cùng không thể lấy được nước nữa. Giếng muối sẽ trở thành "Giếng phế ". Ruộng muối cũng sẽ theo đó mà điêu tàn.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Nhâm Vi Chí tiếp nhận ruộng muối là lúc nó đã sắp điêu tàn, đầy tớ bỏ đi gần hết, gia nghiệp lớn như vậy nói đổ liền đổ. Người trong tuyệt cảnh, bỗng nhiên đứng trước áp lực như vậy, rất khó tiếp nhận. Cho nên trong hai năm sau đó hắn rượu chè cờ bạc tiêu sầu, khóc lóc đau khổ trong ruộng muối ngoại trừ giếng phế thì không còn gì cả. Nhưng tới một ngày, hắn ngã sấp xuống bình rượu. Còn một không để ý đè xuống trên mặt đất cứng rắn, hắn đập xuống, mảnh vỡ bình rượu liền đâm xuống đất. Thế là trong nháy mắt, ánh sáng chợt hiện ra với hắn trong khốn đốn cùng cực!

Nhâm Vi Chí bỗng nhiên thôi uống rượu, thậm chí còn không ra ngoài, suốt ngày nhốt mình trong nhà, mua đống sách về chế tạo, bỏ ra ròng rã ba tháng dốc lòng nghiên cứu, vẽ ra mấy bản vẽ phức tạp. Nhưng lúc này hắn đã cạn tiền. Chung quanh cũng không có mấy người nguyện ý cho hắn mượn tiền. Nhâm Vi Chí đành phải lên kinh đến cầu một người bạn của phụ thân trước kia hỗ trợ, nào ngờ người bạn của phụ thân hắn tiếp đãi chu đáo, mượn ít tiền thì cho, nhưng mượn gần vạn lượng lại từ chối đủ kiểu.

Nhâm Vi Chí ở kinh thành hai tháng, cuối cùng nản lòng thoái chí. Hắn nóng lòng lo ruộng muối trong nhà, bất đắc dĩ mới thả ra tin tức hắn nghiên cứu được công cụ có thể khai thác "Phế giếng", hi vọng nhờ việc chia hoa hồng ruộng muối tương lai, mượn được một khoản tiền, về nhà thực hiện kế hoạch. Loại công cụ mới này nghe nói là "Trác đồng tỉnh".

Kiếp trước, Khương Tuyết Ninh trong cung nghe nói chuyện cũ này lúc Thẩm Giới triệu kiến đám đại thần đất Thục, mà Nhâm Vi Chí đã treo cổ tự vẫn gần ba năm. Lần đó hắn thực sự từ kinh thành kiếm

được một khoản tiền. Trở về Tứ Xuyên bận bịu một hồi cũng chế tác được "Trác đồng tỉnh" này, nhưng vận khí hắn không tốt, buổi tối đầu tiên dùng thử trác đồng tỉnh, đã trúng khí nóng (có thể là khí đốt thiên nhiên?) sâu trong giếng, bên ngoài lại có đèn lồng, khí nóng cùng lửa trong đèn lồng đốt lên. Cả giếng muối bị cháy rụi. Cái trác đồng tỉnh đầu tiên bằng gỗ lim và tre cũng bị thiêu trong lửa. Thậm chí, mấy tên đầy tớ cũng mất mạng.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Những thương nhân lúc trước cho hắn mượn tiền, lập tức tới đòi lại. Nhâm Vi Chí bế tắc. Ruộng muối bị hủy, trác đồng tỉnh không có, đã phải bồi thường tiền cho nhà đầy tớ, còn phải trả tiền vốn cho các thương nhân kia, cùng đường mạt lộ hắn phải bán sạch nhà cửa, trả hết nợ nần, rồi dùng dây gai treo cổ ở ruộng muối còn lưu lại cái trác đồng tỉnh đã cháy rụi, kết thúc một đời long đong, rời đi nhân thế.

Sau khi hắn chết ba tháng, bản vẽ trong hộp bị người phát hiện;

Sau khi hắn chết bốn tháng, chiếc trác đồng tỉnh thứ hai được người chế tạo ra, đào thành công cái giếng sâu hơn hai mươi trượng lấy được nước mặn, hồi sinh cái giếng phế đã bỏ hoang;

Sau khi hắn chết một năm, trác đồng tỉnh đã trở thành công cụ thiết yếu ở giếng muối Tự Cống vốn "Miệng nhỏ đào sâu";

Sau khi hắn chết ba năm, chỗ nào có giếng muối đều cung phụng chân dung hắn!

Nói cách khác, Nhâm Vi Chí phát minh ra trác đồng tỉnh, hoàn toàn có thể dùng để khai thác nước mặn sâu dưới đất, chỉ là hắn vận khí không tốt, không thể qua nổi lúc gian nan nhất. Khương Tuyết Ninh còn nhớ rõ, kiếp trước Vưu Phương Ngâm cùng nàng đàm luận chuyện nàng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đã từng cảm thán sai lầm đánh mất cơ hội cực tốt này, vì không biết năm đó Nhâm Vi Chí mượn tiền. Nàng còn nói cái gì mà "Giếng khoan kỹ thuật" cùng "Khí thiên nhiên". Những vật cổ quái này, Khương Tuyết Ninh nghe mà không hiểu. Nhưng nàng biết chân tướng chuyện này, cũng biết

trong lúc này có bao nhiêu khó khăn phức tạp.

“Phải biết để một việc khó khăn xảy ra được, trước đó hẳn đã có rất nhiều bế tắc tuyệt vọng, nếu cắn răng chống đỡ vượt qua mới biết được ‘Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn’ (hoàn cảnh khó khăn tới tận cùng bất chợt gặp được trợ giúp).”

Vũ: dịch xong đoạn này ta có cảm giác như vừa đọc xong một quyển truyện khám phá thế giới á =)))

Khương Tuyết Ninh nhìn Vưu Phương Ngâm, ý vị thâm trường (sâu xa) nói, “Vị này vì ý chí đã dám mượn nhiều tiền như vậy còn nói mình có thể khai thác ‘giếng phế’, chắc hẳn ‘Trác đồng tỉnh’ này nhất định dùng được. Nếu hắn có đủ tiền, chiếm trước tiên cơ, mua lại ‘Phế giếng’ các ruộng muối khác không cần, lấy ‘Trác đồng tỉnh’ khai thác, có trời mới biết sẽ làm ra sự nghiệp bao lớn.”

Chuyện làm muối, Vưu Phương Ngâm không hiểu bao nhiêu. Nhưng không trở ngại nàng lý giải ra mấu chốt bên trong lời nói của Khương Tuyết Ninh. Đó là ——Nhâm Vi Chí này là người có bản lĩnh. Nếu như ném tiền cho hắn, dù có thể tốn rất nhiều, nhưng chỉ cần hắn vượt qua là có thể mở ra một bầu trời mới!

Khương Tuyết Ninh biết nàng ít nhất đã hiểu được mấu chốt, ánh mắt nhẹ chuyển, nhớ tới Vưu Nguyệt, liền giả vờ lo lắng nhắc nhở Vưu Phương Ngâm: “Phải biết, tin tức lần này ta không dễ dàng có được, ngươi tuyệt đối đừng nói khắp nơi. Lần này với lần trước không giống nhau. Lần trước chỉ bán tơ xong thì thôi, lần này cần phải trải qua quá trình gian nan, nếu trong lúc đó có biến cố gì, tiền bỏ ra coi như mất hết. Đây là mua bán lâu dài, quá trình khó khăn, không phải người bình thường có thể chịu được. Nếu có người không giữ được bình tĩnh biết được, nhất thời xúc động cũng bỏ tiền ra, cuối cùng vốn cũng không thu được, vậy không phải đã hại người ta sao?”

Vưu Phương Ngâm nắm chặt tay, lúc nghe thấy lời Khương Tuyết

Ninh nói, trong đầu bỗng nhiên có một suy nghĩ điên cuồng. Nhưng nàng không nói ra. Giống như tự hỏi cái gì, chậm rãi nhẹ gật đầu, nói: "Phương Ngâm ghi nhớ."

Khương Tuyết Ninh nhân tiện nói: "Nên chỉ điểm ta đều đã chỉ điểm, hôm nay ngươi ra ngoài đã lâu, trong nhà còn có tỷ tỷ lợi hại như vậy, cũng không giữ ngươi nữa, ta đưa ngươi ra ngoài."

Vưu Phương Ngâm liền đứng dậy hành lễ. Khương Tuyết Ninh đứng dậy xỏ giày thêu, đưa nàng tới cửa, lại nhét một bình thuốc vào tay nàng: "Đây là thuốc cho ngươi, nhớ đắp lên vết thương, rất nhanh sẽ khỏi."---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Nước mắt Vưu Phương Ngâm suýt rơi xuống: "Ngài thật tốt với ta."

Trong lòng Khương Tuyết Ninh cười nàng một tiếng cô nương ngốc, lại xoa đầu nàng: "Biết ta tốt với ngươi, thì tự đối với mình khá hơn chút. Đúng rồi, lần trước kiếm nhiều tiền như vậy, tuyệt đối đừng để vị nhị tỷ kia biết. Nếu không lại đánh hỏi ngươi 'Con đường phát tài' đó. Nàng khi dễ ta, dù sao cũng là trong cung, vô luận thế nào ta cũng sẽ nhịn. Nhưng ngươi trong phủ, ta thật sợ ngươi bị nàng động tay. Ta biết, trong lòng ngươi cũng lo lắng cho ta, nhưng tuyệt đối đừng bởi vì ta cùng nàng có xung đột mà..."

Đường nhi cùng Liên nhi bên ngoài nghe lời này thực quen tai: Đây chẳng phải Vưu Phương Ngâm đã nói sao? Nhị cô nương dùng mà không ngượng sao!

Vưu Phương Ngâm lại hoàn toàn không phát hiện ra, nghe nàng nói, run lên, hốc mắt đỏ, cúi đầu thấp hơn, chỉ trầm giọng đáp: "Vâng." Khương Tuyết Ninh lúc này giống như mới thả lỏng, gọi người đưa nàng xuất phủ.

Vưu Phương Ngâm từ cửa hông đi ra, xe ngựa còn ở bên ngoài đợi. Xa phu đã đợi sắp ngủ gật, thấy nàng ra mới phấn chấn tinh thần, hỏi vội: "Tiểu thư, bây giờ đi đâu đây a?"

Vưu Phương Ngâm nắm trong tay bình thuốc nho nhỏ, đứng trên bậc thang, nhìn rất lâu rất lâu. Khuôn mặt không có biểu cảm gì nhưng đáy lòng phẫn nộ kích động, chỉ lần nữa nắm chặt bình thuốc, rõ ràng từng chữ nói: “Đi Thanh Viễn bá phủ.”

*

Vưu Phương Ngâm vừa đi, Khương Tuyết Ninh khí chất yếu đuối lúc trước liền mất tích. Nàng hừ nhẹ một tiếng, thoải mái mà phủi tay. Trở mặt nhanh đến mức khiến Đường nhi Liên nhi trợn mắt há hốc mồm!

Người bản tính yếu đuối muốn muốn thay đổi thì không dễ dàng. Nhưng cũng không phải là không có cách nào. Khương Tuyết Ninh đời trước dù sao cũng rất có khả năng diễn kịch dỗ dành người, bây giờ thay vì dỗ nam nhân thì dùng sang nữ nhân, dù sao hiệu quả cũng như vậy. Nàng tuy có lòng muốn dạy Vưu Phương Ngâm buôn bán kiếm tiền nhiều hơn, nhưng tình cảnh của nàng tại bá phủ quá khó khăn, hoàn toàn không thể an tâm làm những chuyện này. Muốn diệt bên ngoài trước hết phải yên bên trong. Nếu không giải quyết chuyện hậu trạch, buôn bán bao nhiêu cũng không yên lòng. Vưu Nguyệt lòng dạ hẹp hòi, tâm địa lại độc ác, coi Vưu Phương Ngâm này ngốc thật, nhưng biết đâu sẽ cho nàng bất ngờ thì sao.

Liên nhi còn không hiểu rõ tất cả chuyện mới phát sinh, chỉ cảm thấy rối rắm: “Cô nương, nàng, ngài, vừa rồi...”

Khương Tuyết Ninh không muốn giải thích, chỉ nói: “Không còn sớm nữa, đi xem xe ngựa chuẩn bị xong chưa, chúng ta cũng nên xuất phát rồi.” Liên nhi không cách nào hỏi thêm gì nữa.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Bên này phái người đi kiểm tra xe ngựa. Bên kia lại có hạ nhân trong phủ vội vàng mang tới một giỏ lê tươi mới, vui mừng nói: “Nhị cô nương! Đây là Chu phủ Cẩm Y vệ Chu đại nhân bên Tà Nhai hồ

đồng phái người đưa tới, nói rằng lê Thương sơn xốp giòn mới từ An Huy đem tới, được phía trên thưởng xuống, đặc biệt đưa tới cho ngài nếm thử chút đồ tươi."

Có mười hai mười ba trái lê trong giỏ, đều rất tươi non, vỏ màu vàng nhàn nhạt. Khương Tuyết Ninh thấy, lại nghe hạ nhân bẩm báo như vậy, sắc mặt hơi đổi. Đồ bên trên thưởng. Vậy là Chu Dần Chi đã đến lên chức thiên hộ. Nếu như vậy... Chỉ sợ chạng vạng tối hôm nay, Yến Lâm chưa chắc sẽ tới.

Đường nhi thấy nàng thật lâu không phản ứng, cẩn thận từng li từng tí hỏi một câu: "Cô nương?" Khương Tuyết Ninh lúc này mới lấy lại tinh thần, nói: "Một giỏ lê thôi, đặt vào trong là được." Nàng nói xong, rủ tầm mắt, đi trở vào phòng, lẳng lặng ngồi.

Một lúc sau, Liên nhi trở về, nói: "Xa giá đã chuẩn bị xong. Nhưng nhị cô nương ngài hình như không thoải mái lắm, hôm nay, còn, còn đi Tầng Tiêu lâu không?"

Khương Tuyết Ninh trừng mắt, nói: "Đi thôi." Biết đâu được?

* Tác giả có lời muốn nói:

* Vưu Phương Ngâm (tức giận): Nhị tỷ ta có phải đã khi dễ ngươi không?

Khương Tuyết Ninh (ủy khuất): Chúng ta vốn đang nhắc chuyện Trương Già, cũng không biết ta nói câu nào chọc giận nàng, nàng, nàng lại, lại, lại ấn ta vào QAQ...

Vưu Nguyệt (người da đen dấu chấm hỏi): excuse me???

Chương 38: Sấm sét đầu đông

Hôm qua vẫn là trời trong nắng đẹp, chạng vạng tối thậm chí có thể trông thấy ráng chiều. Nhưng đến hôm nay xe ngựa của Khương Tuyết Ninh vừa ra khỏi phủ, ngoài trời đã âm u, ráng hồng dày đặc trên tầng trời thấp, gió lạnh xào xạc sau lập đông đã có mấy phần lạnh thấu xương.

Trời sắp mưa rồi. Phố lớn ngõ nhỏ người buôn bán nhỏ sớm đã cuống quít dọn hàng, kinh thành náo nhiệt bỗng trở nên trống trải an tĩnh hơn rất nhiều. Chỉ có vài đám lá rụng bị gió xoáy cuốn bay tơi tả dọc theo dãy nhà san sát.

Tầng Tiêu lâu không còn bao nhiêu khách. Thời tiết thế này, sẽ không có nhiều người tới. Người hầu bàn bận rộn cả một ngày đang tựa bên quầy nói với chưởng quỹ vài câu, không ngờ, đúng lúc này bên ngoài vọng tới tiếng xe ngựa dừng lại, đứng trước cửa Tầng Tiêu lâu. Hầu bàn sửng sốt một chút, mới vội vàng ra ngoài chào hỏi.

Trong cơn gió lạnh cuộn lá rụng bay đầy trời, màn xe vén lên, nha hoàn trong xe xuống trước, sau đó buộc cho vị tiểu thư kia áo choàng lông chồn tuyết trắng. Hầu bàn ở Tầng Tiêu lâu đã từng gặp rất nhiều quan lại quyền quý trong kinh, nhưng lần đầu gặp cô nương đẹp như vậy. Nhìn nàng là biết xuất thân cao, cần gì phải ra ngoài thời tiết này?---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Hầu bàn đón người vào, chần chờ một chút, mới hỏi: “Cô nương tới đây là …?”

Khương Tuyết Ninh nhìn lướt qua đại sảnh dưới lầu quạnh quẽ không người, lại nhìn về phía bậc thang lên lầu hai, rủ mắt nói: “Lên

tầng hai chọn một nhã gian, ta chờ người."

Hầu bàn lập tức nói: "Vậy mời ngài lên lầu."

Khương Tuyết Ninh mang mấy người đi lên lầu. Ngoài đường, Đao Cầm đứng ở khuất trong bóng cây, chỉ thấy cảnh cửa Tầng Tiêu lâu mở ra, thân ảnh vị "Ninh nhị cô nương" kia dần dần biến mất chỗ cầu thang, lông mày chậm rãi nhíu chặt.

*

Hôm nay hiếm khi Tạ Nguy không ở trong Chước Cầm Đường làm đàn. Lữ Hiển như lão nhà giàu mới nổi, nằm dạng chân trên giường La Hán, đạp bàn trà vốn bày đoan đoan chính chính bị đẩy lệch sang một bên để nằm cho thoải mái, miệng nhai điểm tâm Hạnh Phương Trai vừa đưa tới, trong tay lại cầm sổ sách tháng này của hắn, cẩn thận nhẩm xem tháng này kiếm được bao nhiêu.

Vừa nhấc mắt trông thấy Tạ Nguy đứng trước cửa sổ, liền vui gần chết. "Chà chà người cũng có lúc gặp báo ứng a?" Lữ Hiển giả mù sa mưa cảm thán, "Ngươi nhìn đi, suốt ngày chỉ biết áp bức ta, bắt ta bỏ tiền ra cho ngươi làm việc, kết quả mua tơ sống cũng bị người ta mua trước, còn thêm một chuyện đau đầu, phái Đao Cầm kia ra ngoài giờ còn chưa về, chắc lai thấy gì hay ho rồi. Ai, Tạ Cư An a Tạ Cư An, ta là thần tài của ngươi, về sau ngươi tốt với ta một chút, hiểu không?"

Kiếm Thư đứng chéo phía sau, trợn mắt liếc hắn. Lữ Hiển giống như mọc mắt sau đầu, lo lắng nói: "Kiếm Thư, mắt liếc của ngươi thật xấu. Còn trừng ta nữa, lần sau liền để ngươi đi cùng Đao Cầm nha."

Kiếm Thư: "..." Vẫn là thôi đi. Chuyện theo dõi người đến kẻ tám chuyện chung còn không có, biết đâu về lại giống như Đao Cầm, bị tra tấn thành kẻ lầm bầm lầu bầu một mình cả ngày sẽ không tốt. Nhịn một chút trời yên biển lặng.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Tạ Nguy lúc này mới quay lại nhìn Lữ Hiển một chút, vừa thấy tư thế nằm phơi bụng vểnh chân của hắn, lông mày liền nhăn nhăn, chỉ nói: "Ngươi có tin ta lập tức ném ngươi ra ngoài cửa sổ không."

Lữ Hiển: "..." Được thôi, ngươi là lão đại ở đây. Nhịn một chút trời yên biển lặng.

Hắn quệt quệt miệng, ngồi thẳng người mười phần không tự nguyện, trên mặt lại có mấy phần ý vị sâu xa: "Tạ Cư An, ngươi a, thật có ý tứ. Nhìn thì giống như người đọc sách đứng đắn, bên người lại có hai tên nhóc con, gọi là 'Sách' 'Cầm' cũng được đi, hết lần này tới lần khác còn thêm 'Đao' với 'Kiếm'. Ta tinh tế mà suy nghĩ, trong lòng ngươi hẳn giấu diếm hung ác a."

Tạ Nguy bình tĩnh trả lời: "Ta nếu không hung ác, ngươi chịu làm việc cho ta?"

Lữ Hiển liền vỗ tay cười ha hả: "Đúng a, đúng a!" Nhớ năm đó Hàn Lâm viện đầy người tài ba chí sĩ, Lữ Hiển cậy tài khinh người, cũng chỉ để mắt mỗi Tạ Nguy. Về sau Tạ Nguy vội về nhà chịu tang, hắn nhìn đám người còn lại dung tục vô dụng, liền dứt khoát từ quan treo ấn cũng trở về Kim Lăng, tới cửa bái phỏng, đã bị Tạ Cư An thuyết phục, rõ ràng xuất thân tiến sĩ bị lời dụ dỗ lại thành con buôn. Nhớ lại liền ứa nước mắt. Lữ Hiển thở dài một hơi: " Quản bao nước thẳm, non xa, để ta tìm kiếm cho ra bạn lòng a!"

(Vũ: đây là câu thứ năm trong bài Ly tao của nhà thơ Khuất Nguyên, ta lấy bản dịch của Nhuận Tống nha. Rõ ràng tên này xuất thân tiến sĩ, mở miệng ra liền trích thơ trung quân ái quốc, cơ mà bị keo kiệt thành tính, bản chất con buôn lấn át hết rồi. *cười khóc*)

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến tiếng bẩm báo: "Đao Cầm công tử trở về rồi!" Lữ Hiển trưng ra biểu cảm cạn lời. Quả nhiên, một lát sau, thiếu niên áo xanh xuất hiện ở cửa Chước Cầm Đường, bước chân đi vào không hề phát ra tiếng, khom người nói: "Đã tìm được người."---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Lữ Hiển lập tức chấn động tinh thần, ánh mắt tỏa sáng, hỏi vội: "Đông gia phía sau Vưu Phương Ngâm là ai?"

Nhưng Đao Cầm chưa trả lời. Hắn chỉ ngẩng lên, nhìn về phía Tạ Nguy, trong mắt có vài phần chần chờ. Tạ Nguy hiểu được, người Đao Cầm phát hiện thân phận hẳn không bình thường: "Nói ra đi."

Đao Cầm nói: "Thuộc hạ nói ngắn gọn. Ngay từ đầu theo tiên sinh phân phó, đi Thanh Viễn bá phủ xem, ở ngoài đợi thật lâu, còn tưởng vị Vưu cô nương kia hôm nay sẽ không xuất phủ. Nhưng không nghĩ tới, liền thấy nàng lặng lẽ đi ra, ăn mặc như hạ nhân trong phủ, mang ngân lượng, đi tới một tiệm vải vóc mua một xấp lụa loại tốt nhất, hình như hoa văn mây hạc, sau đó đi mua hai ống bút, nhưng cách quá xa thuộc hạ không rõ là bút gì, còn có…"

Tạ Nguy: "…"

Lữ Hiển: "…"

Kiếm Thư đứng bên cạnh âm thầm vỗ Đao Cầm một cái, thấp giọng nhắc nhở: "Nói ngắn gọn."

"A." Đao Cầm sực nhớ ra tật xấu của mình, khẽ gật đầu, quyết định làm theo, đổi cách nói gắn gọn hơn. "Nàng mua rất nhiều thứ, có vải lụa, bút mực, thậm chí còn có một ít son phấn bột nước. Sau đó còn đi miếu dâng hương, nơi đó hôm nay có rất đông người, khách hành hương cũng rất nhiều, ta đi theo nàng không cẩn thận bị sư tiếp khách trông thấy, đành góp hai lượng tiền dầu vừng. Vưu Phương Ngâm hình như cũng góp, sau khi vào trong điện thì cầu bùa bình an…"

Lữ Hiển: "…"

Kiếm Thư: "…"

Tạ Nguy chậm rãi đưa tay day nhẹ mi tâm, nói: “Nói điểm chính.”

Đao Cầm đột nhiên trong lòng có chút ủy khuất, hoàn toàn không cảm thấy mình nói nhiều a. Theo dõi chẳng lẽ không phải nên báo cáo cẩn thận như thế sao? Hắn mấp máy môi, buồn buồn nói: “Ninh nhị cô nương.”

Kiếm Thư trợn mắt, vẻ mặt không tin nổi, vô thức quay đầu nhìn Tạ Nguy. Tạ Nguy đứng trước cửa sổ, trầm mặc. Lữ Hiển nghe không hiểu gì, cũng không biết Ninh nhị cô nương này là ai, tức gần chết: “Bảo ngươi nói điểm chính chứ không phải nói như vậy a! Người này liên quan gì tới Vưu Phương Ngâm? Là đông gia của nàng sao? Gặp nhau thế nào? Ngươi nhìn thấy cái gì? Ài, không đúng, ‘Ninh nhị cô nương’ là ai a? Đao Cầm ngươi ngốc sao, chỉ nói mỗi cái tên thì biết là ai a? Trong kinh thành họ Ninh dù không nhiều nhưng cũng không ít, rốt cuộc là nhà nào? Ngươi ——”

Một lùm vấn đề như măng mọc đầu xuân tuôn ra không dứt. Lữ Hiển cứ thế thao thao bất tuyệt. Nói mỏi miệng, hắn mới nhận ra thần sắc ba người còn lại có gì đó bất thường, nội tâm giật mình, lập tức ý thức được chuyện không đơn giản: ” ‘Ninh nhị cô nương’ hắn nói, các ngươi đều biết?”

“Ầm ầm”. Chân trời chợt vang lên tiếng sấm rền. Một trận mưa to lạnh thấu xương cuối thu đầu đông, từ trên trời giáng xuống, bỗng chốc bao trùm cả kinh thành. Giọt mưa to rải đầy mặt hồ yên tĩnh bên ngoài Chước Cầm Đường, cũng đập vào song cửa sổ phía trước, tóe lên hơi nước nhỏ bé.

Tạ Nguy nhìn chăm chú, chỉ chậm rãi nói: “Trời mưa rồi a.”

*

Một trận sấm sét đầu đông màu lam nhạt phá vỡ hoàng hôn buông xuống, cũng trong nháy mắt chiếu sáng thư phòng Dũng Nghị hầu phủ mờ tối. Từng chồng từng chồng sách chất cao, lúc sấm chớp xẹt

qua, hiện lên như những ngọn núi nhỏ. Ngọn nến trong góc bị gió thổi nghiêng ngả. Vẻ ngoài tuấn lãng của Yến Lâm cũng theo ánh nến lay động hiện lên vẻ băng lãnh thâm trầm hiếm thấy.

Chu Dần Chi bình tĩnh ngồi đối diện Yến Lâm. Hắn vừa được thăng làm Cẩm Y vệ thiên hộ, có thể nói đã có tư cách đụng chạm đến quyền lực trung tâm của Cẩm Y vệ, triệt triệt để để nhảy lên trở thành một vị cấp cao có thể diện. Chỉ là vị trí này không phải mười phần đường đường chính chính có được. Nhưng có sao? Chu Dần Chi cảm thấy từ trước đến nay bản thân không phải chính nhân quân tử, tất cả thủ đoạn trên thế gian, chỉ cần có thể đạt mục đích đều là thủ đoạn tốt.

Tú xuân đao hắn mới được ban cho, sớm đã cởi xuống đặt trên bàn, lúc này chỉ mặc trên người y phục đen, nói với Yến Lâm: “Chu mỗ tham mộ quyền thế, trong lòng đều là danh lợi. Cho nên dù sớm biết chuyện này, nhưng trước khi được lợi, vì trách nhiệm Cẩm Y vệ giao phó, nên không dám nói với thế tử. Đến khi nhị cô nương tiến cử ta cho thế tử, thế tử vừa lao lực giúp Chu mỗ có được vị trí thiên hộ. Chu mỗ là tiểu nhân, tiểu nhân chỉ cần có lợi sẽ làm. Cho nên, hôm nay mới nói thẳng hết thảy ra với thế tử.”

Điều tra Dũng Nghị hầu phủ, là mật lệnh của Cẩm Y vệ. Đời này ai không biết Cẩm Y vệ chỉ nghe lệnh thánh thượng? Đến cùng là ai hoài nghi Dũng Nghị hầu phủ liên quan tới nghịch đảng Bình Nam vương xuất hiện trong kinh lần này, đã rõ rành rành. Chu Dần Chi cho dù là thiên hộ, cũng chỉ theo lệnh phía trên làm việc, làm việc lật lọng, với người không có thế lực như hắn là cực kỳ nguy hiểm. Hắn biết chuyện này đối với thế tử, thậm chí đối với toàn bộ Dũng Nghị hầu phủ, là sấm sét giữa trời quang. Cho nên đánh giá thần sắc Yến Lâm, hắn cũng không khuyên giải gì thêm.

Nghe tiếng sấm rền rĩ bên ngoài, mưa to như trút nước, hắn chỉ chậm rãi nói: “Nếu Dũng Nghị hầu phủ xác thực không có chút nào liên hệ với nghịch đảng Bình Nam vương, Dần Chi đã chịu ân thế tử, tự nhiên sẽ không tạo ra chứng cứ hãm hại hầu phủ. Nhưng nói ra

sợ ngài không tin, những ngày này, tại hạ mật tra hầu phủ, lại phát hiện hầu gia cùng Bình Nam vương thật sự có thư từ qua lại. Việc này, thế tử có biết?"

Yến Lâm nghe, chỉ cảm thấy hoảng hốt. Phụ thân tại sao lại liên hệ với dư nghiệt Bình Nam vương? Bàn tay trên đầu gối chậm rãi nắm chặt, hắn nhắm nghiền hai mắt, chỉ hỏi: "Ngươi đã tra được, vậy khi nào báo cáo?"

Hôm nay Chu Dần Chi có thể tra ra, ngày khác ắt sẽ có Triệu Dần Chi, Vương Dần Chi cũng giống vậy. Còn có thể sẽ điều tra ra càng nhiều, càng đáng sợ hơn Chu Dần Chi. Tâm tư Đế vương, ai có thể ước đoán được?

Yến Lâm dù sao cũng là người đi lại trong cung nhiều, mưa dầm thấm đất, cũng biết không thể nào giấu được chuyện này, chỉ có thể chuẩn bị trước càng kỹ càng tốt. Chu Dần Chi nhìn thiếu niên còn chưa tới quán lễ này, bỗng nhiên cảm thấy hắn không phải kẻ ngây ngô dễ tin người. Vị thế tử này đã suy nghĩ hơn những người đồng lứa rất nhiều. Hắn nhớ tới Khương Tuyết Ninh, chỉ hồi đáp: "Sau bảy ngày, thượng trình chi tiết."

Yến Lâm liền bật cười. Những chuyện liên quan tới Chu Dần Chi trong chớp nhoáng này lần lượt hiện ra trong đầu Yến Lâm, đan thành một tấm lưới kín kẽ. Những chuyện lúc trước không hợp lý, sau cuộc trò chuyện này, đều trở nên hợp lý. Kể cả những lời Ninh Ninh nói lúc trước... Hắn càng cười, càng ngăn không được chua xót trong lòng.

Chu Dần Chi chỉ ngồi ở kia nhìn, như một ngọn núi trầm ổn, không nhúc nhích, chỉ có ánh mắt lóe lên, phảng phất đối với thiếu niên trước mắt có mấy phần bội phục, lại phảng phất như thờ ơ lãnh tĩnh.

Bên ngoài đã điểm canh giờ dậu. Chu Dần Chi đã nói hết, liền đứng lên, khẽ khom người với Yến Lâm: "Chu mỗ chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, trên triều đình càng không thể gây nên sóng gió gì, hết thảy chỉ nghe

lệnh làm việc, mong thế tử chớ trách. Trời đã trễ, mưa lại lớn, Chu mỗ còn phải về nhà, không dám quấy rầy thế tử thêm nữa, xin cáo lui."

Yến Lâm hai mắt không mang chút cảm xúc nhìn lên, chỉ nói: "Thanh Phong, tiễn Chu thiên hộ." Thanh Phong đứng trước cửa, lên tiếng trả lời.

Chu Dần Chi hành lễ, cầm bội đao trên bàn, đi ra ngoài, nhận ô trong tay Thanh Phong, nói một tiếng: "Không dám làm phiền." Sau đó theo Thanh Phong đi dọc hành lang ra ngoài.

Chương 39: Mưa đêm trùng phùng

Chu Dần Chi rời đi. Yến Lâm ngồi trong thư phòng thật lâu. Thanh Phong ở bên ngoài hỏi: “Thế tử, bên lầu Tầng Tiêu kia thì...”

Yến Lâm từ từ dùng bàn tay phủ lên mặt mình, hỏi ngược lại hắn: “Phụ thân trở về chưa?”

Thanh Phong khẽ giật mình, trả lời: “Hầu gia chắc đang ở Thừa Khánh đường.”

Yến Lâm liền đứng dậy, ra khỏi thư phòng của mình, lại dọc theo hành lang bên cạnh bày đầy những hòn non bộ, vội vã đi tới Thừa Khánh đường. Bên ngoài trời vẫn mưa tầm tã. Cho dù là đi dưới hiên, gió lạnh cũng mang hơi nước phả vào người. Thanh Phong giật nảy mình, thấy người đã đi xa hơn mấy trượng mới phản ứng được, bận bịu cầm ô đuổi theo: “Thế tử gia, ô!”

Thừa Khánh đường của Dũng Nghị hầu phủ, là nơi ở của đương kim Dũng Nghị hầu Yến Mục, phụ thân Yến Lâm. Yến Lâm mới vừa đến gần, lão quản gia bên ngoài đã cười tươi rói: “Thế tử tới rồi, phía dưới vừa đưa tới hai vò rượu ngon, hầu gia đã mở ra, đang suy nghĩ mưa to thế này thì nên tìm ai cùng uống, ngài đến thật đúng lúc.”

Yến Lâm không trả lời, bước chân cũng không ngừng lại. Lão quản gia lập tức có chút sững sờ, quay đầu nhìn bóng lưng Yến Lâm đã đi vào, nhịn không được hỏi Thanh Phong một câu: “Thế tử gia hôm nay sao vậy?”

Dũng Nghị hầu Yến Mục, đã hơn bốn mươi tuổi, trên đầu có một chút tóc trắng, nhưng chưa lộ ra bao nhiêu. Dù sao cũng xuất thân nhà

binh, từng lãnh binh đánh trận, nên dù là đến tuổi này, bề ngoài của ông nhìn qua cũng còn rất cường tráng. Trên cằm ông có vài sợi râu thô sáp, mặt mày có mấy phần phóng khoáng chỉ quân nhân mới có, mơ hồ còn thấy một vết sẹo trên trán, là năm đó đánh trận còn lưu lại.

Lúc này, đúng như lão quản gia nói, ông vừa mở một vò rượu. Trên bàn bày biện một chút thức ăn nhắm rượu. Vừa rót rượu vào ly, mùi rượu cùng thức ăn tản mát trong không khí ẩm ướt. Thấy Yến Lâm tiến đến, hắn cười lớn một tiếng, giọng nói vang dội: "Không phải nói hôm nay con ra ngoài sao, tại sao lại tới đây rồi? Vừa vặn, con nếm thử rượu này đi." Dũng Nghị hầu chỉ chỉ ly rượu trên bàn. Yến Lâm đứng trước bàn, yên lặng nhìn phụ thân của mình một chút, mím chặt môi phảng phất như đang kìm nén, sau đó đưa tay bưng ly rượu, uống một hơi cạn sạch. Thiếu niên sắp cập quan (sau quán lễ là cập quan), yết hầu nhấp nhô. Một ly rượu mạnh rót vào nóng rát tới tận tim phổi! "Ba" một tiếng, Yến Lâm đặt ly rượu xuống.

Dũng Nghị hầu hiểu rõ nhi tử mình, ngày thường có thể coi là không có gì giấu nhau, đến chuyện nó thích nha đầu nhà Khương thị lang ông cũng tường tận, nhưng dáng vẻ như vậy, ông còn chưa thấy bao giờ. Thế là, ông ý thức được Yến Lâm có việc. Dũng Nghị hầu hơi đánh giá, cười lên: "Làm sao, tranh cãi với tiểu nha đầu Tuyết Ninh kia sao?"

Yến Lâm không cười, ánh mắt cũng nhìn thẳng phụ thân, hỏi: "Phụ thân, ngài biết thánh thượng phái Cẩm Y vệ tra nghịch đảng Bình Nam vương không?"

"..." Dũng Nghị đang bưng ly rượu lên lập tức dừng lại. Hắn ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt sâu sắc của Yến Lâm, đôi mắt thiếu niên như đã thấu suốt ngọn nguồn, khiến người không thể né tránh. Nhưng mà tinh tế suy nghĩ ý tứ bên trong lời nói của hắn, Dũng Nghị hầu bỗng nhiên trong một tích tắc hiểu được cái gì.

Không có bối rối. Cũng không có ngoài ý muốn. Chỉ nở nụ cười, tiếp

theo là cười to, giống như nhớ lại chuyện cũ hoang đường, nhịn không được lắc đầu, lúc mở miệng lại mang theo hận ý cùng điên cuồng khắc cốt ghi tâm ——

“Chuyện nên tới, kiểu gì cũng sẽ tới! Hai mươi năm trôi qua, ta không quên được, bọn hắn làm việc trái lương tâm cũng không quên được a! Ha ha ha ha...”

*

Dũng Nghị hầu vì sao lại có thư từ qua lại với dư nghiệt Bình Nam vương? Rõ ràng hai mươi năm trước Bình Nam vương liên hợp với loạn đảng mưu phản đánh vào kinh thành, lúc giết tới hoàng cung, Dũng Nghị hầu vẫn cùng Thành quốc công trung quân, bình loạn. Kiếp trước, cuối cùng vẫn là bí ẩn không có lời giải.

Giờ hẹn đã qua thật lâu, Yến Lâm vẫn không xuất hiện. Khương Tuyết Ninh chậm rãi thất vọng, tiếc nuối. Lúc đầu nếu không bị tuyển vào cung thư đồng, nàng nên nói với Yến Lâm trước mấy ngày, nhưng hết lần này tới lần khác bị một đám người dính lấy giày vò, làm rối loạn toàn bộ kế hoạch, trong cung nhiều người phức tạp, căn bản không có cơ hội nói rõ ràng. Mà bây giờ, Yến Lâm chắc đã rồi?

Đứng trước cửa sổ của nhã gian trên tầng hai, nàng nhìn mưa rơi bên ngoài. Mưa thật lâu. Mưa thật to. Sắc trời đã dần dần tối, nhiều nơi trong kinh thành đã đốt đèn lên, ánh sáng ấm áp mờ nhạt tỏa ra từ cửa sổ các nhà, cũng chiếu sáng màn mưa xa gần, nước mưa tung tóe cùng hơi nước xa gần như ẩn như hiện. Gió dần dần lạnh thấu xương. Đường nhi Liên nhi sau lưng nàng thấy gió lớn, có chút lo lắng, tiến lên muốn đóng cửa sổ lại, nhịn không được oán trách hai câu: “Thế tử gia muộn như vậy mà vẫn chưa tới, có lẽ là có chuyện gì trì hoãn a? Cô nương, nếu không chúng ta đi về trước đi?”

Khương Tuyết Ninh chỉ nói: “Đừng đóng.” Thanh âm nhẹ nhàng, ánh mắt vẫn như cũ nhìn mưa rơi sáng lên ngoài cửa sổ. Liên nhi, Đường nhi lập tức liếc mắt nhìn nhau. Luôn cảm thấy hôm nay có

chút không bình thường. Cô nương không chủ động hẹn tiểu hầu gia ra ngoài bao giờ nay lại hẹn, tiểu hầu gia xưa nay chưa từng trễ, lần này lại trễ. Nhưng các nàng cũng không dám hỏi nhiều. Khương Tuyết Ninh nói đừng đóng cửa sổ, các nàng vươn tay ra chỉ đành trở lại, muốn khuyên Khương Tuyết ninh đừng đứng bên cửa sổ nữa: "Hay là ngài vào trong ngồi đi, bọn nô tì nhìn giúp ngài, khi nào tiểu hầu gia tới sẽ báo. Bên cửa sổ gió lớn, thân thể ngài không tốt, nếu sơ ý mà nhiễm phong hàn, bọn nô tì thật đảm đương không nổi."

Khương Tuyết Ninh như không nghe thấy, vẫn đứng yên không nhúc nhích. Liên nhi Đường nhi không dám khuyên nữa. Bên trong nhã gian an tĩnh trở lại, chỉ nghe ồn ã tiếng mưa rơi bên ngoài, ngẫu nhiên xen lẫn thanh âm ăn uống linh đình từ quán rượu gần đó truyền đến.

Tiếng vó ngựa cùng với bánh xe lộc cộc xuyên qua màn mưa vọng đến. Liên nhi Đường nhi đều chấn động. Nhưng từ cửa sổ nhìn xuống dưới, xe ngựa kia không phải của Dũng Nghị hầu phủ, cũng không dừng trước Tầng Tiêu lâu, mà là Tẩy Trần hiên đối diện. Có hạ nhân trên xe xuống trước, cung kính che ô lên, đón người trong xe xuống. Trường bào xanh đen, cau mày, hình như không thích trời mưa. Ngũ quan cũng coi như đoan chính, chỉ là đôi mắt quá sâu. Khóe môi phảng phất như đang cười, lúc nhìn người cũng không coi là chân thành, thậm chí có một loại lãnh khốc trời sinh. Khương Tuyết Ninh đứng bên cửa sổ, chỉ một chút liền nhận ra —— Là Trần Doanh! Trên triều nổi danh ác quan, bây giờ là Hình bộ thị lang, cũng là người kiếp trước suýt chút nữa hại chết Trương Già...

Sao hắn lại ở đây? Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình. Chỉ thấy sau khi Trần Doanh xuống xe lập tức có người đón vào Tẩy Trần hiên, không bao lâu từ cửa sổ đóng chặt trên tầng hai truyền ra thanh âm náo nhiệt, cho dù cách màn mưa cũng có thể nghe thấy đám người thân thiện hô "Trần đại nhân".

Lúc này hầu bàn tiến đến đổi trà nóng cho Khương Tuyết Ninh. Nàng liền hỏi: "Đã trễ thế này, lại ngoài trời lại mưa, Tầng Tiêu lâu các

ngươi còn không có khách, Tẩy Trần hiên đối diện lại thực náo nhiệt."

Hầu bàn nhìn theo hướng nàng, nhớ lại liền cười lên: "A, đối diện a. Nghe nói là Hình bộ Trần đại nhân mời khách, đều là các vị quan lão gia trong Hình bộ, bình thường không tới chỗ chúng tôi. Lần trước ở Trần đại nhân vừa đi, Tạ thiếu sư liền bị tập kích chỗ chúng tôi, Trần đại nhân cảm thấy là điềm xấu, sau đó đổi sang ăn ở Tẩy Trần hiên."

Như vậy sao? Khương Tuyết Ninh vẫn nhìn khung cửa sổ có mấy bóng người lắc lư. Nhìn thấy có bóng người đến gần. Sau đó cửa sổ bị mở ra, mùi rượu cả phòng cùng tiếng cười truyền ra, từ chỗ Khương Tuyết Ninh dễ dàng trông thấy cả đám người, đều mang bộ mặt nịnh bợ. Nàng lập tức nhíu mày, biết nàng có thể nhìn thấy người khác, người khác cũng có thể thấy nàng, liền muốn xoay người gọi Liên nhi Đường nhi đóng cửa sổ lại.

Nhưng vừa mới quay người, muốn mở miệng——Tình cảnh sau khi Tẩy Trần hiên đối diện mở cửa sổ, như một quyển tranh vẽ, bỗng nhiên ập tới trong ký ức, cố định trong một góc an tĩnh. Tim nàng nhẹ nhàng rung động, thân thể phảng phất cứng ngắc trong nháy mắt, không biết vì sao lại có một chút chờ mong kỳ quái, khiến nàng quay người nhìn lại phía khung cửa sổ đối diện!

Bên trong Tẩy Trần hiên bày tiệc, trên bàn có khay ngọc đựng nhiều món quý và lạ mắt, bên bàn toàn là mệnh quan triều đình. Trần Doanh đến liền bị đám người mời đến chỗ trên cùng. Trong đám người này dù sao chức vị của hắn rất cao, nên bọn họ đều tươi cười tới mời rượu hắn, một hồi đứng lên ngồi xuống náo nhiệt vô cùng. Thế là người kia an tĩnh ngồi một góc, liền lộ ra vẻ khác lạ.

Bị khung cửa sổ khắc hoa che mất, Khương Tuyết Ninh chỉ có thể thấy một góc mặt của hắn. Hắn mặc trang phục quan viên hạ phẩm cổ tròn vải mịn xanh đen, hai tay áo rộng, lộ ra đôi bàn tay thon dài, nhẹ nhàng đặt trên hai đầu gối. Ngồi trên ghế tròn, lưng thẳng tắp. Trương Già hướng ra phía ngoài nhìn màn mưa liên miên không dứt. Phía sau cả phòng xã giao náo nhiệt, phảng phất đều không chạm

đến được vẻ thanh lãnh tĩnh của hắn. Cho dù chỉ là một góc mặt không hoàn chỉnh, nhưng Khương Tuyết Ninh có thể khẳng định —— Là hắn. Chắc chắn không phải là ai khác. Tư thái an tĩnh nhìn mưa như vậy, dù đã qua thật lâu, vẫn còn khắc thật sâu trong trí nhớ nàng, không chút hư hao. Trương đại nhân, vẫn thích nhìn mưa như vậy a...

Giờ khắc này, đáy mắt Khương Tuyết Ninh đầy nước mắt ấm áp. Ký ức kiếp trước trong khoảnh khắc ùa về. Mưa to dưới đình, là hắn đứng ở bậc thang đưa tay xé đi một góc quan bào bị nàng cố ý giở trò giẫm lên, lúc ngẩng đầu lên nhìn nàng, trên mi mắt dính đầy nước mưa; Sau giờ ngọ bên trong Càn Thanh cung, là hắn cúi đầu đứng phía dưới, ở trước mặt nàng hạ mắt không ngẩng lên, bàn tay chậm rãi siết chặt cứng ngắc; Trên con đường lầy lội, là hắn che bả vai bị thương, lúc vươn tay về phía chân đau của nàng, hầu kết có chút nhấp nhô, trên mặt đất một dải uốn lượn máu và nước;...

Nàng làm gì không được lại theo ý mình trêu chọc một người tốt như vậy? Đại khái là nội tâm nàng cất giấu một con quỷ, muốn nhuộm trắng thành đen, quấy trong thành đục, muốn lôi thánh nhân từ nơi cao cao xuống tận cùng, trong đau khổ của nhân thế phù hoa đánh bại mọi kiên trì giãy giụa... Như thế mới thỏa mãn. Kiếp trước, nàng thiếu Yến Lâm, Yến Lâm đã trả thù gấp mười gấp trăm lần; nhưng nợ Trương Già, dù đã đem một mạng ra đổi, cũng trả không được.

Nàng là ma chướng mà Trương Già thanh liêm chính trực lẫm liệt cả đời, cuối cùng không vượt qua được. Mà Trương Già, lại là một góc sạch sẽ cuối cùng trong nội tâm đầy hỗn tạp dư vị thế gian của nàng.

Nàng từng không ít lần thoáng nghĩ: Nếu như không phải hoàng hậu, nàng thực muốn bất chấp tất cả gả cho người này. Từ đó về sau, vì hắn nâng tay áo phủi đi bụi bặm ô nhơ trên vai, vì hắn cúi người nhặt đi gạch đá khỏi vấp chân trên con đường phía trước, biến thành một người tốt, có thể yên tâm hưởng thụ điều tốt hắn làm cho nàng.

Nhưng nàng lại là hoàng hậu. Nàng bị tâm tư trần tục che mắt, hại

chính mình, cũng hại hắn. Khương Tuyết Ninh nhìn qua đối diện, tầm mắt chậm rãi trở nên mơ hồ, không biết là vì mưa như trút nước, hay bởi nước mắt trào ra...

Có người từ dưới lầu Tẩy Trần hiên vội vàng đi lên. Trương Già ngồi yên đã lâu rốt cuộc khẽ động. Người kia nói với hắn cái gì, hắn liền gật đầu, đứng dậy cáo từ, cũng không thèm nhìn sắc mặt ai, mở cửa ra ngoài. Hầu bàn của Tẩy Trần hiên ở trước cửa đưa ô cho hắn, hắn tiếp nhận, mở cái ô giấy dầu màu xanh đậm ra che lên. Theo hướng ô đưa lên, gương mặt sâu trong trí nhớ nàng dần lộ ra, từ cái cằm thanh lãnh, môi mỏng khẽ nhếch, sống mũi thẳng tắp, đôi mắt hẹp dài bình tĩnh, mày dài hơi chau...

Phảng phất cảm giác thấy gì, hắn nhìn lên. Thế là cứ như vậy hai ánh mắt đụng nhau. Cách màn mưa nhạt nhòa cùng con đường dài hẹp, nàng bên cửa sổ trên lầu, hắn trước bậc thang dưới lầu. Trên khóe mắt Khương Tuyết Ninh, một giọt nước mắt lặng yên rơi xuống.

Trên ô, một giọt mưa lạnh khẽ rơi xuống mu bàn tay Trương Già. Nhưng hắn cảm thấy như vừa bị bỏng. Thiếu nữ tươi sáng đẹp đẽ, không phấn son, không vũ mị, cứ như vậy sạch sẽ mà ôn nhu, đứng sau màn mưa hắn yêu thích, đôi mắt long lanh nhìn hắn. Lúc này, ngón tay cầm ô nắm chặt. Nhưng hắn cuối cùng vẫn không đi qua, cũng không biểu hiện gì bất thường, chỉ nhìn thật lâu, rồi quay đi, bước xuống bậc thang, dùng tán ô che đậy tất cả bí mật của mình, từ tầm mắt của nàng rời đi.

Khương Tuyết Ninh nghĩ: Thật tốt, hết thảy mọi chuyện còn chưa xảy ra.

Chương 40: Kiếp trước đã qua

Trương Già xuất thân từ kỳ thi chọn quan lại (lại khảo). Lại khảo không giống với thi tiến sĩ, thi xong chọn những người ưu tú lại dùng nhưng quân bổng thì khác những quan viên còn lại, vào cửa công cứ "Chuyện gấp thì dùng, chuyện thường thì thôi", xem như trợ lý lâm thời làm việc tại quan phủ.

Bản triều có quy chế, quan chức như vậy không thể làm ngự sử, cũng không được tham dự khoa khảo nữa, cho nên thông thường người tham gia lại khảo đều là thi hoài không đạt hoặc xuất thân hàn vi. Trương Già thuộc loại sau.

Phụ thân mất từ nhỏ, chỉ có mẫu thân quả phụ nuôi lớn, dù tài cán ưu tú, nhưng không mười phần thông hiểu bát cổ, kinh nghệ, sách lược, lại khảo đạt thì làm thủ hạ của ngự sử giám sát Hà Nam Cố Xuân Phương, chuyên giải oan, chỉnh lý luật lệ, lại có kỳ tài. Cố Xuân Phương bởi vậy đặc biệt tiến cử hắn cho triều đình. Chưa tới ba năm, hắn nhờ được làm bình phán một nghi án, được thánh thượng nhìn trúng, thăng làm hình khoa cấp sự trung.

Chỉ là kiếp trước, đường làm quan của hắn về sau thực không suôn sẻ. Khương Tuyết Ninh nhớ tới đã cảm thấy trong miệng đắng chát. Hắn vốn có thể ghi tên sử sách, lấy "Trực", lấy "Chính" mà rời xa những tranh đấu hỗn loạn cung đình, nhưng lại bị nàng cuốn vào.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Lúc Trương Già vừa thăng làm Hình bộ thị lang, Cẩm Y vệ muốn triệt để nắm giữ quyền lực hình ngục, nhưng Trương Già lại thấy Cẩm Y vệ làm việc phách lối, lạm dụng tư hình, hai bên có nhiều xung đột

quyền lực, cho nên luôn đối chọi gay gắt. Mà khi đó Chu Dần Chi đang nắm phủ ty trấn Bắc. Hắn một lòng muốn diệt trừ Trương Già, Trương Già thì dốc hết sức muốn thu hồi quyền lực hình ngục, nhiều lần vạch tội Chu Dần Chi làm việc trái pháp luật, bại hoại triều cương. Hai người thủy hỏa bất dung.

Người phía sau Chu Dần Chi lại là Khương Tuyết Ninh, nàng lúc đó đang đối nghịch với Tiêu thị, có nhiều chỗ cần dùng Chu Dần Chi, cho nên ngay từ đầu nhìn Trương Già tựa như nhìn chướng ngại vật, thấy thế nào cũng không vừa mắt. Ngay từ đầu, là bởi vì lập trường gây khó khăn đủ đường; Về sau lại phát hiện người này mặt lạnh, đùa giỡn hắn rất vui.

Nàng dù sao cũng là hoàng hậu, dù lời nói cử chỉ quá phận một chút, Trương Già bị trêu chọc cũng phải nhẫn nhịn nàng, nhường nàng, nhưng nàng cũng không phải là người thấy tốt là thỏa mãn, ngược lại càng lấn tới. Trương Già thế là thường "can gián" nàng. Khương Tuyết Ninh khi đó coi nhưu bị che mắt, không đặt những lời này trong lòng, chỉ cảm thấy người này cổ hủ, gian xảo, ngoan cố.

Về sau Tiêu Xu cùng Tiêu thị từng bước ép sát, lại có một ngày bọn họ có được chứng cứ một đám vây cánh Chu Dần Chi mưu lợi riêng nhận hối lộ, còn cố ý giao cho Hình bộ thẩm tra xử lí, án này rơi vào tay Trương Già. Tiền triều cùng hậu cung liên đới rõ ràng. Tiêu Xu tâm cao khí ngạo, nhìn chằm chằm vị trí hoàng hậu, lại còn có thai, chỉ cần sinh hạ hoàng tự xong thì đã nắm chắc, nếu lại để cho nàng ở tiền triều đánh thế lực của mình (KTN) xuống, thành công có được hậu vị, thì Khương Tuyết Ninh chết không có chỗ chôn. Dù sao lúc trước nàng cùng Tiêu thị tranh đấu ác liệt như vậy mà. Nàng cùng Tiêu Xu, bất kể là ai đạt được cơ hội, cũng sẽ không để kẻ thù bình yên vô sự.

Trong một đêm, Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên liền tiến thoái lưỡng nan tựa hồ chỉ có thể chịu chết. Mọi người đều thích dệt hoa trên gấm, hiếm ai đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Đám người vây quanh lúc nàng thịnh sủng nay như thủy triều rút đột ngột không thấy

tăm hơi. Nhưng Khương Tuyết Ninh không muốn chết. Thế là, nàng lựa chọn Trương Già.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Ngày đó, Thẩm Giới triệu kiến mấy vị đại thần trong đó có Tạ Nguy ở Càn Thanh cung, có Trương Già – người phụ trách thẩm tra xử lí án này, mãi cho đến lúc cửa cung đóng còn chưa nói xong, cho nên liền truyền chỉ để mấy vị đại nhân ngủ lại trong cung. Khương Tuyết Ninh liền đứng thật lâu dưới tường hoàng cung chờ đợi. Thân ảnh của nàng bị bóng tường cao bao trùm tối tăm.

Tiểu thái giám dẫn đường phía trước đốt đèn lồng, chiếu vào thân ảnh hai người một trước một sau, xa xa đi đến. Đó là Tạ Nguy. Ước chừng là vì đi đến gần, hắn liếc mắt nhận ra nàng, vậy mà dừng bước, nói: “Chợt nhớ buổi sáng có đánh rơi ngọc bội ở nội các, ta trở lại lấy, Trương đại nhân đi trước đi.” Dứt lời hắn quay người đi. Một tiểu thái giám trong đó lập tức xách đèn lồng đuổi theo.

Lúc này, Khương Tuyết Ninh bước ra: “Trương đại nhân, bản cung có chuyện muốn nói với ngươi.” Trương Già tựa hồ không nghĩ tới nàng lại lớn mật dám nửa đêm trong cung ngăn hắn lại. Lại càng không cần phải nói hôm nay còn có Tạ thái sư. Hắn lặng rũ mắt, đã đoán được dụng ý của nàng, chỉ nói: “Nương nương đã mời, nhưng tha thứ Trương Già không thể tòng mệnh.”

Đêm hôm u ám, cô nam quả nữ. Một hoàng hậu, một ngoại thần. Trương Già dù liêm chính nhưng cũng sợ tai mắt nên nói xong câu này thì khom mình hành lễ có ý rời đi, Khương Tuyết Ninh liền kéo tay áo dài rộng,hắn vừa nhấc bước, lập tức dừng lại. Ngón tay thon dài tuyết trắng của nàng phủ lên hoa văn sẫm màu, hơi ngẩng đầu nhìn hắn, giọng nói khe khẽ: “Đại nhân muốn nhìn ta chết đi sao?”

Trương Già không nói gì. Ngón tay Khương Tuyết Ninh liền chậm rãi giữ chặt, sơn móng tay đỏ tươi trong bóng đêm toát lên vẻ đẹp kinh tâm mị diễm, nàng dùng tư thái mềm mại chính mình cũng không quen, khẩn cầu hắn: “Lúc xe ngựa lật trên đường lầy, ngươi thà gãy

chân cũng che chở ta; loạn quân ám sát, ta trốn trong bụi cỏ hoang, ngươi lại cam tâm mạo hiểm đánh lạc hướng. Trương Già, ngươi tốt với ta như vậy, có thể tiếp tục tốt như vậy được không?"*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Một khắc này, hai tay hắn cứng ngắc xuôi bên người, chậm rãi nắm chặt, nói: "Nương nương là nhất quốc chi mẫu, Trương Già chỉ là thần tử. Ăn lộc của vua, thì trung với vua. Khi gặp nạn, không ngại bỏ mạng vì nương nương, đó là bổn phận của Trương Già. Nhưng án của Chu Dần Chi vốn là quốc sự, liên quan tới hưng suy một triều đại, Trương Già không dám có tư tâm."

"Là bổn phận..." Khương Tuyết Ninh nắm tay áo hắn ngoan cường không buông tay, nghe đến đó thì cười một tiếng, thẳng tắp nhìn mắt hắn. Chỉ hỏi: "Thật sao?"

Trương Già rốt cục tránh né ánh mắt của nàng, hai mắt nhắm nghiền, hầu kết nhấp nhô giống như cất giấu một phần giãy dụa, nặng nề nói: "Nếu nương nương cảm thấy thần ngày xưa cứu giúp, thực có đi quá giới hạn, thần nguyện chịu phạt."

Khương Tuyết Ninh thế là chậm rãi buông tay ra. Một góc tay áo bị nàng tóm đến hơi nhăn, rủ xuống. Nàng có vẻ hoảng sợ nói: "Ta biết đáy mắt Trương đại nhân không chứa nổi hạt cát, những người này kết bè kết cánh trong triều, nên có luật pháp trừng trị. Nhưng ngươi có biết, Chu Dần Chi ngã xuống, kết cục của ta là gì không? Ta không muốn cầu Trương đại nhân bỏ qua cho bọn hắn, nhưng xin Trương đại nhân giơ cao đánh khẽ, để cho ta vượt qua cửa ải này. Ngày khác tội ác những người này, ta tất sẽ đem từng cái từng cái tới trước mặt đại nhân, để bọn hắn nhận tội đền tội!"

Trương Già cất bước muốn đi. Khương Tuyết Ninh cũng không ngăn cản, chỉ là lúc bóng dáng hắn sắp ẩn vào màn đêm, lại nói ra lời nói dối lớn nhất cả đời này: "Trương Già, ngươi giúp ta một chút. Sau lần này, ta sẽ làm người tốt, có được không?"*Truyện được dịch và đăng

tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Trương Già đứng yên tại chỗ thật lâu. Sắc trời quá tối, đỉnh đầu tuy có ánh trăng mông lung, nhưng nàng khó mà phán đoán được Trương Già đang nghĩ gì. Nàng chỉ nghe được, nhịp tim mình như hồi trống trận. Tối hôm đó, Trương Già rốt cục vẫn không nói câu nào, rời đi từ bên tường cung dài dằng dặc. Mà Tạ Nguy đi lấy ngọc bội rơi thật lâu cũng chưa trở về. Khương Tuyết Ninh đứng yên trong đêm, nghe tiếng báo canh giờ trong cung, mới trở về Khôn Ninh cung.

Mỗi ngày tiếp theo đối với nàng đều là dày vò. Đến tận nửa tháng sau —— một án vây cánh Chu Dần Chi mưu lợi riêng nhận hối lộ trải qua tam tư hội thẩm, tin tức truyền ra, một nửa có liên quan tới vụ án chứng cứ vô cùng xác thực, theo tội cách chức lưu vong hoặc xử trảm, một nửa khác lại bởi vì chứng cứ mơ hồ, khẩu cung trước sau mâu thuẫn mà may mắn thoát khỏi, có quan hạ một bậc, có quan phục nguyên chức. Mà quá trình thẩm tra xử lí án này còn tra ra một điểm lôi ra chuyện Tiêu thị trong triều kết đảng phái, làm cho Thẩm Giới kiêng kị. Mưu đồ của Tiêu thị thất bại trong gang tấc. Hậu vị của Khương Tuyết Ninh được bảo vệ.

Ngày đó nàng thật sự vui vẻ từ nội tâm, liên tiếp sai người đi nghe ngóng khi nào hạ triều, đến Chu Dần Chi cũng không muốn gặp, chỉ nghĩ làm sao ngăn Trương Giàlại ở đâu, nói gì với hắn. Nhưng nàng vạn vạn không ngờ tới, người trở về bẩm báo nói, Trương đại nhân bị hạ ngục. Khuyên tai nàng đang cầm lên lập tức rơi xuống, vỡ nát.

Ngàn tính vạn tính cũng không tính được, lòng người dễ biến. Hoặc là, Chu Dần Chi vốn là sói hoang khó thuần. Lúc nàng cố hết sức muốn bảo trụ thế lực của mình, bảo trụ Chu Dần Chi, lại không nghĩ đến, lúc việc vừa bị chọc ra, Chu Dần Chi cân nhắc lợi và hại, chẳng biết lúc nào đã đầu quân cho Tiêu thị, nghe lệnh Tiêu Xu.

Một nửa kia đến cùng có thật vô tội hay không, Khương Tuyết Ninh không biết. Nàng chỉ biết là, Chu Dần Chi sau khi tam tư hội thẩm kết

thúc lại đưa ra chứng cứ xác thực đám người này mưu lợi riêng nhận hối lộ, trong nháy mắt đẩy Trương Già lúc trước nói bọn hắn trong sạch, vào hiểm cảnh, lại liên hợp trên dưới triều đình vạch tội Trương Già làm việc tư tâm trái pháp luật, vu oan hắn cùng hoàng hậu có tư tình. Nửa đời trong sạch, cuối cùng chịu ô nhơ.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Ngày xưa hắn là kẻ thù của Cẩm Y vệ, nay vào ngục trong tay Chu Dần Chi sao có thể bình an được? Chớ nói chi còn có một Hình bộ hữu thị lang Trần Doanh đối chọi gay gắt với hắn, giỏi dùng đủ loại cực hình. Khương Tuyết Ninh không dám nghĩ, thời gian hắn trong ngục phải trải qua thế nào. Cũng không dám nghĩ, hắn có phải tưởng rằng nàng tính toán hắn, cuối cùng diệt trừ hắn.

Nàng chỉ biết là, Trương Già chưa tới nửa tháng, nhà cửa bị tịch thu, mẫu thân góa phụ của hắn không người chiếu cố ngày đêm lo lắng an nguy của con trai độc nhất, bệnh nặng mà qua đời. Trương Già nổi danh là con trai có hiếu. Mà lúc người qua đời, đến lần cuối gặp mặt cũng không có được. Nghe nói, Trương thị lang mặt lạnh tâm lạnh, khi biết tin mẫu thân bệnh qua đời, trong ngục nghẹn ngào khóc lóc đau khổ cả đêm.

Hắn cả đời thanh chính, xử vô số án, chưa từng có lỗ hổng. Trong dân chúng có nhiều tiếng tốt. Lúc ấy phán quan thẩm tra xử lí Trương Già vì đó không dám hoặc không muốn hạ bút định tội, trong triều cũng có nhiều người cầu xin cho hắn. Nhưng cuối cùng, chính hắn ngày thứ ba sau khi mẫu thân qua đời, nhờ ngục tốt đưa giấy bút, tự mình viết xuống từng chữ từng câu định tội chính mình, nhận tội xử trảm. Bản án trình lên tam tư, hết nửa triều đình đều thở dài.

Bây giờ nghĩ lại, đêm đó cầu khẩn dưới tường hoàng cung, đúng là lần cuối cùng Khương Tuyết Ninh gặp hắn. Cũng không biết, kiếp trước Tạ Nguy phải chăng nói là làm?*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Người đã đi xa dần trên con đường dài màn mưa phủ kín. Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, lạnh thấu xương, Khương Tuyết Ninh chậm rãi thu hồi ánh mắt, rốt cục cảm giác mặt có chút lạnh. Đưa tay sờ mặt, nàng phát hiện mặt đã ướt đẫm nước mắt từ bao giờ.

Trương Già, kiếp trước, ta là hoàng hậu, là người xấu, nợ ngươi thật nhiều thật nhiều. Đời này, ta không làm hoàng hậu, chỉ làm người tốt —— Phải chăng, sẽ xứng với ngươi?

“Cô nương, ngài, ngài thấy cái gì, sao lại khóc?” Thấy nàng yên lặng đứng trước cửa sổ thật lâu, Liên nhi Đường nhi bước tới xem thử, thấy nàng nước mắt đầy mặt thì kinh ngạc đến ngây người.

Khương Tuyết Ninh lại cười cười một tiếng, cầm khăn thêu lau qua vành mắt hồng hồng, nói: “Không có việc gì, gió lớn quá, đau mắt thôi.”

Nàng để hai nha đầu đóng cửa sổ lại, chờ Yến Lâm đến có chút mệt mỏi, liền tựa ở ghế quý phi trong phòng nghỉ ngơi, lúc nhắm mắt lại, trong lòng lại là một mảnh bình yên. Chỉ nhẹ nhàng nói: “Yến Lâm tới thì gọi ta.”

Hai nha đầu đều thấp giọng đáp: “Vâng.”

Nhưng đã trễ như vậy, Yến thế tử sẽ tới sao?

Chương 41: Mùi rượu

“Năm đó tính tình cô mẫu ngươi bực nào mạnh mẽ? Nhưng trước khi đi cứ kéo ta tay, bệnh đến nói không ra lời, chỉ nhìn ta, liên tục rơi nước mắt... ”

Đến tận lúc trút hơi cuối cùng vẫn không nhắm mắt.

“Một triều đại Đại Càn to lớn lại để một hài đồng sáu tuổi đứng ra, đối mặt với thiên hạ đầy đao kiếm tàn nhẫn này! Chung quy vẫn là ta có lỗi với cô mẫu con, càng có lỗi với đứa bé kia!”...

Hình ảnh phụ thân trong Thừa Khánh đường vẻ mặt rưng rưng mà bi phẫn vẫn như cũ hiện lên trong đầu, còn có giọng nói khàn khàn không cam lòng cất giấu oán hận. Gần hai mươi năm qua, Yến Lâm chưa bao giờ thấy ông ấy như thế. Phảng phất như mọi cảm xúc chôn giấu trong lòng đều phóng ra, muốn hóa thành nham thạch hừng hực thiêu huỷ hết thảy.

Mưa to như muốn trút hết nước trong Thiên Hà xuống, bao phủ nhân thế. Kinh thành lớn như vậy, giờ phút này chỉ như một con thuyền cô độc. Hắn ngẩng đầu nhìn bên ngoài mái hiên đen như mực, thỉnh thoảng có tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, đi thẳng vào màn mưa!

Thanh Phong sau lưng hắn vốn định theo hắn trở về phòng liền sợ ngây người, sửng sốt một chút mới vội vàng bung ô đuổi theo, vội hỏi: “Thế tử, ngài muốn đi đâu?”

Giọng Yến Lâm trong mưa có chút mơ hồ: “Chuẩn bị xe, đi Tầng Tiêu lâu.”

Lúc này Thanh Phong mới kịp phản ứng, hắn là muốn đi gặp Khương nhị cô nương. Nhưng... Hạt mưa rơi xuống trên tán ô, nặng như hạt châu rơi xuống muốn chọc thủng qua. Thanh Phong nhịn không được khuyên nhủ: "Đã trễ như vậy rồi, giờ hẹn cũng qua lâu, mà tối nay lại còn mưa lớn như vậy, Khương nhị cô nương đợi ngài không đến, hẳn là đã sớm trở về a? Ngài đi chỉ sợ cũng phí công, nếu lo lắng, chi bằng phái một người trong phủ đi xem một chút làm được."

Yến Lâm không quay đầu lại: "Cho dù chỉ có một phần vạn khả năng, ta cũng không muốn để nàng đợi uổng công."

*

Ước chừng là mưa bên ngoài quá ồn ào náo động, sau khi Khương Tuyết Ninh nhắm mắt lại, tiếng mưa rơi này liền chui vào trong mộng của nàng, kéo nàng về một trận mưa to sau giờ ngọ của ngày mùa hè chói chang. Nàng cùng cung nhân vội vàng đi tới hồ sen. Đình tránh mưa ngay trước mắt. Nhưng lúc các nàng chạy đến, bên trong đã có một người ngồi. Thế là đình nghỉ chân cùng hồ sen hoa nở đầy trở thành vật làm nền cho người đó. Trên người nàng dính mưa, từ ngoài đình đi vào. Đột nhiên khung cảnh như tranh thủy mặc tan vỡ.

Một lần nữa ngưng kết lại là nhà tranh ở thôn trên núi, nàng ngồi ở cái bàn duy nhất còn khô ráo, cuộn tròn hai chân, ôm lấy hai đầu gối, nháy mắt nhìn Trương Già trầm lãnh đứng trong góc, nhịp tim không biết vì sao nhanh hơn. Sau đó nàng nghe giọng mình có chút không lưu loát lại ẩn giấu một điểm khẩn trương: "Ngươi, ngươi hay là cũng tới đây ngồi đi?" Trương Già quay đầu nhìn lại. Đôi mắt trong suốt lạnh nhạt kia, chỉ nhìn đã khiến nàng ngơ ngẩn. Giờ khắc này nàng muốn vươn tay ra chạm vào gương mặt đó, nhưng không khí quanh mình tràn đầy hương vị bùn đất cùng cỏ xanh, không biết tại sao, bỗng nhiên lẫn vào một chút mùi rượu, từ xa đến gần, dần dần nồng đậm lên. Rõ ràng là mùi vị vô hại, lại giống như đao kiếm xuyên phá màn mưa.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Khương Tuyết Ninh rơi vào ác mộng. Hồ sen ở sơn trang cùng đình trú mưa không có. Nhà tranh trên đường gặp chuyện chạy thoát cũng mất. Nàng đi chân trần đứng trên mặt đất tại tẩm điện băng lãnh của Khôn Ninh cung, đang dùng đũa hương gạt hương tàn trong lò hương, suy nghĩ xuất thần. Trong cung lại không có cung nhân khác. Nàng cảm giác được lạnh lẽo, bàng hoàng, cùng sợ hãi.

Quả nhiên, không lâu sau, ngoài điện có tiếng bước chân. Chỉ là lần này khác với dĩ vãng. Tiếng bước chân có chút lộn xộn, có chút bất ổn. Lúc bóng dáng kia xuất hiện ở ngoài cửa, dùng sức đẩy cửa điện ra, gió bên ngoài lập tức mang theo mùi rượu nồng đậm quét vào, tay Khương Tuyết Ninh run rẩy một cái, đũa hương trên tay rơi xuống đất. Một tiếng chói tai vang lên. Gương mặt Yến Lâm đã mất đi ngây ngô thời niên thiếu, mang theo mấy phần men say hỗn độn, lại khiến đôi mắt so với ngày xưa thì sáng tỏ hơn, giống như trở lại thời niên thiếu xuân phong đắc ý. Hắn hướng nàng cười: “Ninh Ninh, đừng sợ...” Mà nàng lại nhận ra nguy hiểm trước nay chưa từng có, từng chút từng chút lùi lại. Nhưng Khôn Ninh cung cũng không lớn, huống chi là tẩm điện nho nhỏ này? Hắn từng bước tới gần, rốt cục vẫn bắt được nàng. Mùi rượu nồng đậm lập tức tới gần nàng, bao phủ mũi miệng nàng, như lao tù vây khốn, xâm chiếm nàng...

Trong hoảng hốt, có ngón tay ai mơn trớn trên gò má nàng. Xúc cảm băng lãnh kia khiến nàng rùng mình. Lúc Khương Tuyết Ninh tựa trên ghế quý phi bừng tỉnh dậy mở mắt ra mang theo nỗi khiếp sợ từ trong mộng, một bóng dáng người ngồi trước mặt, có chút quen thuộc, lại có chút lạ lẫm. Cho dù bị mưa lạnh thấm ướt, từ người hắn vẫn loáng thoáng ngửi được mùi rượu nhàn nhạt, lại quanh quẩn không dứt. Nàng chợt sợ hãi. Hoàn toàn vô thức lui lại. Sau một khắc mới phân biệt rõ ràng, thiếu niên trước mắt còn chưa có vết tích gian nan vất vả, cũng không có thâm trầm đè nén, chỉ có chút trầm mặc hiếm thấy, không giống với Yến Lâm kiếp trước.

Yến Lâm đã đến từ nửa khắc trước. Mưa ngoài cửa sổ vẫn chưa nhỏ đi chút nào. Hắn tới Tầng Tiêu lâu lúc nàng đã tựa trên ghế quý phi mà ngủ thiếp đi, khuôn mặt nhỏ nhắn chừng bằng bàn tay lộ ra từ

trong mền nhung, càng xinh xắn đáng yêu, tại thời điểm đặc biệt thế này, khiến hắn cảm thấy đau lòng. Chắc là đợi đã lâu a? Yến Lâm cho rằng tay mình quá lạnh làm nàng tỉnh, nên nói khẽ: “Dọa ngươi rồi?”---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Khương Tuyết Ninh trừng mắt nhìn: “Ngươi uống rượu?”

Yến Lâm lúc này mới ý thức được mình đầy mùi rượu, trong một ý niệm này lại nhớ lại lúc nói chuyện cùng phụ thân, trầm mặc thật lâu, mới nói: “Mới cùng phụ thân nói chút chuyện, uống mấy chén.”

Chu Dần Chi đã lên được thiên hộ, trời lại mưa gió, hắn cùng Dũng Nghị hầu nói những gì? Khương Tuyết Ninh có thể đoán đại khái. Nàng hôm nay vốn muốn tìm Yến Lâm nói rõ ràng, nhưng giờ phút này nhìn hắn, lại không biết vì sao, một câu cũng không nói ra được.

Trong phòng không có người ngoài. Nha hoàn đều đã lui ra. Nhất thời yên tĩnh cực kỳ. Tâm tư Yến Lâm cũng đang không ngừng cuồn cuộn, khiến hắn cảm giác mình như trên một khối đá ngầm mà ngay tiếp theo sóng sẽ đánh tới, nhưng hắn không thể tránh né, chỉ có thể đứng tại chỗ, nhận lấy, chịu đựng. Nếu không có tối nay, nếu không có Chu Dần Chi, nếu không có trò chuyện cùng phụ thân lúc nãy, sợ đến một ngày đứng trước cảnh khám nhà diệt tộc, vạn kiếp bất phục, hắn mới thắc mắc mình rốt cuộc đã làm sai điều gì.

Còn nhớ buổi tối hội đèn lồng trùng dương đó. Ninh Ninh xoay đầu lại hỏi hắn: “Yến Lâm, ngươi luôn sủng ái ta, che chở ta như vậy, nhưng ngươi có từng nghĩ. Nếu một ngày, ta không có ngươi, sẽ ra sao, phải làm gì không?”

Hắn là thế tử Dũng Nghị hầu phủ, trong nhà được sủng ái, hoàng thượng yêu thích, văn võ đều không kém, thậm chí lúc đám hoàn khố đệ tử trong kinh mê đá gà đấu chó an tâm hưởng thụ bậc cha chú ban cho, hắn đã theo phụ thân đi qua rất nhiều nơi, cũng đã gặp rất nhiều khó khăn, nhìn xa hiểu rộng, cũng thừa kế hùng tâm tráng chí từ bậc cha chú. Gian nan khốn khổ, xưa nay hắn không coi là gì. Cho

nên hắn cảm thấy mình có hết thảy đều là đương nhiên, sẽ không thay đổi. Tựa như hắn từng nói với Thẩm Giới, “Ta sủng, ta cưới nàng”. Cho tới hôm nay, hắn mới biết được, có nhiều thứ sinh ra có được, chưa hẳn là mãi mãi.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Hắn sủng ái nàng. Hắn che chở nàng. Hắn không giấu tâm tư, muốn trước mặt người khác thể hiện sự tồn tại đặc thù của nàng, ước gì toàn kinh thành đều biết, Khương Tuyết Ninh sẽ là thê tử tương lai của hắn. Nhưng lại quên, thế sự biến ảo, ai cũng không biết ngày mai sẽ phát sinh cái gì.

Bây giờ, hắn chỉ hận mình cân nhắc không đủ chu toàn, xử sự còn quá lỗ mãng. Yến Lâm không dám nghĩ —— Nàng yếu ớt như vậy, nếu không có hắn, làm sao đối phó nổi với trong phủ làm khó dễ? Nàng vốn không nhất định vào cung làm thư đồng, nhưng lại bị hắn đưa vào, tương lai làm sao đối mặt với từng bước hiểm ác kia? Người người đều biết nàng cùng hắn là thanh mai trúc mã, quan hệ không tệ, nhưng biến cố nảy sinh, hôn sự không thành, nàng phải làm sao?

Đại cục đã định, mưa gió sắp nổi lên, hắn hối hận mình nhất thời ngây thơ non nớt không đủ thành thục, càng đau lòng thiếu nữ hắn nâng trong lòng bàn tay mấy năm nay, Yến Lâm chỉ cảm thấy yết hầu như bị thứ gì chặn lại, rất khó nói được thành lời. Hắn ôm nàng vào lòng thật chặt. Giọng khàn khàn có chút run rẩy: “Ninh Ninh...”

Trong vòng tay mạnh mẽ của thiếu niên, thân thể Khương Tuyết Ninh cứng ngắc: “Yến Lâm —— ”

Khuôn mặt của hắn nơi cổ nàng, có kìm lại run rẩy, khẩn cầu: “Đừng nói, Ninh Ninh, đừng nói nói, nhân từ với ta một chút. Đừng nói...”-Đọc full tại Truyenfull.vn---

Giờ khắc này, thiếu niên trở nên mềm yếu hiếm thấy. Giống như sợ nàng nói ra cái gì. Khương Tuyết Ninh cảm nhận được áp lực đè nặng trên vai hắn, lại nhìn trời đêm đen kịt ngoài cửa sổ, chỉ có gian

phòng này có chút ánh sáng ấm áp. Trong lòng dần mềm nhũn. Nàng gồng mình chậm rãi trầm tĩnh lại, vươn tay ra, phủ lên bả vai của thiếu niên, nói: “Không sao, sẽ không sao đâu.”

Yến Lâm đoán ra nàng hôm nay hẹn hắn để nói gì sao? Khương Tuyết Ninh không rõ ràng. Nàng chỉ trong đêm mưa tĩnh lặng thâm trầm này, nhớ tới ích kỷ cùng hèn hạ của bản thân——Ở nội trạch, nàng đếm tới đếm lui cũng không có người có thể sử dụng, mà chuyện Dũng Nghị hầu phủ cho dù không có Chu Dần Chi, cũng sẽ có người khác. Đã vậy, dùng Chu Dần Chi dù sao vẫn tốt hơn, biết rõ hoàn cảnh, còn có thể mật báo cho Dũng Nghị hầu phủ, để Yến thị có thể chuẩn bị.

Về vấn đề nàng làm thế nào biết Dũng Nghị hầu phủ sẽ xảy ra chuyện, thì không cần lo lắng. Chu Dần Chi là “Người thông minh” tâm cơ thâm trầm, sẽ suy đoán nàng là từ phụ thân hoặc chỗ người quyền quý khác biết tin, bởi vì thiên hạ không có tường nào gió không thổi qua được; tuổi Yến Lâm dù không lớn, nhưng cũng am hiểu sâu một ít chuyện trong quan trường, cho dù biết nàng sớm biết hầu phủ sẽ xảy ra chuyện, cũng sẽ chỉ cho là nàng là từ chỗ Chu Dần Chi biết được, sau đó mới để Chu Dần Chi tới nói ra. Người thông minh đều không thích nói rõ. Huống chi đó cũng không phải chuyện không thể lý giải, chính bọn hắn sẽ tạo ra lý do hợp lý nhất để giải thích, như thế, nàng sẽ ẩn mình được.-Đọc full tại Truyenfull.vn---

Giọng của nàng nhẹ nhàng chậm rãi, không hiểu sao lại khiến lòng khẽ yên ổn. Yến Lâm nghe chăm chú, nhắm mắt lại. Qua rất lâu, hắn mới buông nàng ra, mắt có chút ẩm ướt, cười một tiếng: “Đợi ta thật lâu a? Đều tại ta, lại quên sớm để người đến báo ngươi một tiếng. Lúc ta tới chỉ mong, ngươi đã về rồi, để trong lòng ta đỡ áy náy. Nhưng đến nơi này, thấy ngươi vẫn chờ, ngoài áy náy, trong lòng còn có chút vui vẻ. Ninh Ninh, nhìn ta rất buồn cười a?”

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn, không biết nói gì.

Yến Lâm lại giống như ảo thuật từ trong ngực áo móc ra một vật, kéo

tay nàng, xỏ vào cổ tay, chỉ nói: “Trên đường tới nhìn thấy có bà bà bán hoa dưới mái hiên tránh mưa, ta nhìn thấy hoa này, không biết sao lại thấy rất giống ngươi. Thế là nghĩ, nếu ngươi ở đây, ta đến trễ như vậy, nên có thứ gì bồi tội với ngươi. Nhận hoa của ta rồi, đừng tức giận nữa nha.”

Giọng thiếu niên ôn hòa như gió xuân. Hắn thắt trên cổ tay Khương Tuyết Ninh một chuỗi hoa nhài tuyết trắng, từng đoá từng đoá mềm mại nở ra trên dây chỉ, còn có hai phiến lá xanh mướt trang trí, buộc lại liền giống như hai khối ngọc bích rũ xuống dưới cổ tay nàng. Đêm mưa lạnh lẽo, yên ắng, bỗng nhiên có hương thầm lan tỏa. Mùi hương tươi mát, thấm vào ruột gan.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ít người biết, hoa nhài chỉ nở ba quý. Đó là nhất định phải chăm sóc rất khá. Cuối thu đầu đông, hoa nhài càng hiếm thấy, giống như tâm ý thiếu niên, thật trân quý. Khương Tuyết Ninh đột nhiên có chút hận bản thân. Yến Lâm thấy nàng trầm mặc, chỉ nâng mặt nàng lên xem xét, nói: “Chẳng lẽ thật đúng là tức giận rồi?” Khương Tuyết Ninh lắc đầu.

Trời đã quá muộn. Yến Lâm dù rất muốn ở cùng nàng, nhưng không dám để nàng trở về quá muộn, càng sợ bây giờ thời buổi rối loạn, lại ảnh hưởng xấu danh tiết nàng, nên đưa nàng trở về. Hai người cùng nhau từ Tầng Tiêu lâu đi ra. Yến Lâm che ô, dìu nàng lên xe ngựa.

Lúc này, Khương Tuyết Ninh đứng dưới ô, ngẩng đầu nhìn hắn, mi mắt mơ hồ rung động trong bóng tối, nói khẽ: “Yến Lâm, về sau đừng uống rượu được không? Ta sợ.”

Đừng uống rượu? Yến Lâm không rõ ràng lắm, muốn nói nam nhi chí khí có mấy ai không uống rượu? Nhưng rủ mắt xuống chạm đến lại là ánh mắt nàng mềm mại ẩn giấu mấy phần yếu ớt, không biết vì sao đáy lòng phảng phất có chút đau xót, thế là chiều theo mà cười sủng nịch, hứa hẹn với nàng: “Được.”

Chương 42: Vưu Phương Ngâm thay đổi

Hôm nay, Khương Tuyết Ninh về tới phủ rất muộn. Sau khi rửa mặt xong nằm trên giường, đã là đêm khuya. Vòng hoa nhài Yến Lâm thắt ở cổ tay nàng đã được nàng cẩn thận tháo xuống, nhẹ nhàng bày trên hòm của hồi môn, mùi thơm ngát sâu kín truyền đến bên gối nàng, trở nên cực kì nhạt, lại thấm vào trong giấc mộng nặng nề.

Chỉ là hôm sau trời vừa sáng, chuỗi hoa nhài này đã tàn hết. Đóa hoa vốn nở tươi, giờ đã héo tàn, hiện ra vẻ uể oải yếu đuối. Hoa nhài mùa đông, đã hiếm có lại đẹp mắt, nhưng không tính là thời điểm nở rộ tốt nhất. Khương Tuyết Ninh đứng trước gương nhìn nó hồi lâu. Sau đó nhặt lên, bỏ vào một hộp hương trầm Tây Tạng nhỏ, đặt trên bàn.

Trong cung chỉ cho hai ngày, để nhóm thư đồng trúng tuyển về nhà thăm viếng phụ mẫu, tạm biệt người nhà, thuận tiện chuẩn bị để ở lại trong cung, thời gian thực không tính là nhiều, chạng vạng tối hôm nay liền vào cung lần nữa. Nha hoàn bà tử trong phòng đang giúp Khương Tuyết Ninh thu dọn đồ đạc. Nàng ngược lại không cần bận rộn, chỉ ngồi ngoài hiên ngẩn người, suy nghĩ lên thế cục cùng tình cảnh mình hôm nay.

Vốn không có ý định vào cung, kết quả gặp một đám "đồng đội thần thánh", mỗi người một tay đẩy nàng vào cung. Khương phủ ở kinh thành cố nhiên thân phận không tính là thấp, nhưng so với đại tộc thế gia khác thì kém xa tít tắp, kiếp trước nàng vào cung chỗ dựa lớn nhất kỳ thật là Yến Lâm. Nhưng không lâu sau Dũng Nghị hầu phủ liền xảy ra chuyện.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Nàng khi đó tính tình vốn không hợp với đám người, nên không chơi

cùng những thư đồng khác, lại bởi vì Dũng Nghị hầu phủ xảy ra chuyện, trong cung không ít người mượn gió bẻ măng, bỏ đá xuống giếng, cho nên ăn một phen đau khổ. Cũng may càng về sau nàng dựa được vào Thẩm Giới. Sau đó, tình cảnh mới dần dần chuyển biến tốt đẹp hơn, không ai dám khi dễ.

Kiếp trước nàng ngốc, đối với chuyện xảy ra lúc đó không có chuẩn bị bất kỳ cái gì, cho nên ăn rất nhiều đau khổ. Bây giờ Dũng Nghị hầu phủ xảy ra chuyện là không thể tránh khỏi, mà vào cung cũng đã định, nàng còn phải ở trong cung nửa năm, đời này nàng lại không muốn liên lụy quá sâu với hoàng tộc, như vậy con đường tốn tâm tư lấy lòng Thẩm Giới vô luận thế nào cũng không đi nữa. Nhưng nếu như vậy... Đời này, nàng nên làm thế nào, mới có thể để nửa năm trong cung khá hơn chút đây? Nhất là một phen giày vò trong cung mấy ngày trước, nàng trong vô tình lại trở thành người có nhân duyên kém cỏi nhất. Chu Dần Chi quá nguy hiểm. Trước đó bất đắc dĩ dùng hắn vì quá gấp, về sau phải cẩn thận một chút. Nhưng, ngoại trừ người này, còn ai có thể sử dụng sao?

“Ai...” Lại là một chuyện đau đầu. Khương Tuyết Ninh nhìn cơn mưa chẳng những không tạnh ngược lại càng thêm mấy phần u ám đầu đông, lại thở dài một cái. “Cũng không biết Vưu Phương Ngâm bên kia thế nào…”

*

Vưu Phương Ngâm đã bố trí tạm ổn, chỉ là còn có chút không xác định. Hôm qua sau khi từ chỗ Khương Tuyết Ninh trở về, nàng nửa đường liền vòng qua bên Hứa Văn Ích một chút, lần này không nhắc chút nào tới chuyện hầm muối đất Thục cùng trác đồng tỉnh, ngồi hai khắc liền rời đi —— Cũng không phải thật có chuyện gì muốn tìm Hứa Văn Ích, mà là Khương Tuyết Ninh đã phân phó như vậy. Nói là cái gì mà “Cố tình bày nghi trận”.

Giờ này khắc này nàng nhìn tờ giấy toàn chữ mình viết cong cong vẹo vẹo, ngón tay lại run lên, nhịp tim có chút nhanh hơn: Những gì

hôm qua nhị cô nương nói nàng đều ghi nhớ, trong nội tâm đáng là có ý nghĩ trả thù Vưu Nguyệt để ả ăn chút đau khổ. Nhưng nàng từ nhỏ đến lớn, còn chưa từng cố tình hại ai. Kế hoạch đã tính xong, nhưng lúc làm, lại sinh ra mấy phần thấp thỏm.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

"Nàng ở trong phòng?" Ngay lúc nàng do dự thấp thỏm, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng bước chân gấp rút mà hỗn tạp, còn có tiếng hỏi đầy khinh miệt.

Lập tức có người trả lời: "Là ở đây."

Giọng trong trẻo kia mới nói: "Đi, vào xem nàng đến cùng đang giở trò quỷ gì!"

Tiếng bước chân lớn hơn, người đã tới rất gần. Sống trong phủ bao nhiêu năm, cũng bị nàng ức hiếp chừng ấy năm, Vưu Phương Ngâm há có thể nghe không ra kia là giọng Vưu Nguyệt? Cơ hồ lập tức liền cất vội tờ giấy trên bàn vào tay áo, khẩn trương đứng lên, ngẩng đầu nhìn ra cửa, kêu một tiếng: "Nhị tỷ tỷ."

Vưu Nguyệt lúc này vừa vặn đi tới. Trước đây Vưu Phương Ngâm nhìn nàng đều sợ hãi đến không dám nhìn thẳng, thậm chí run lẩy bẩy; nhưng lúc này, trong đầu Vưu Phương Ngâm hiện ra tình cảnh hôm qua nhị cô nương cố nén ủy khuất cùng đắng chát—— Nhị cô nương đã vì nàng làm nhiều như vậy, trong cung còn vì đã cứu nàng mà bị nhị tỷ tỷ làm khó dễ, bây giờ là lúc nàng nên báo đáp nhị cô nương. Trái tim bỗng trở nên kiên định. Bàn tay Vưu Phương Ngâm giấu trong tay áo lặng yên nắm chặt, cũng siết chặt trang giấy nàng vừa viết lúc nãy. Nàng biết, cơ hội đã tới.

Vưu Nguyệt hôm nay mặc váy màu hồng đào, bởi vì hai ngày này thời tiết bỗng nhiên chuyển lạnh, còn mười phần yếu ớt xỏ tay trong ống tay bằng da thỏ giữ ấm, đứng ở cửa bễ nghễ nhìn thoáng qua Vưu Phương Ngâm, lại nhìn một vòng căn phòng nhỏ, đúng là ngay cả đi vào cũng ghét bỏ, chỉ đứng trước cửa, cười lạnh nói: "Nghe nói,

hôm qua ngươi hình như đã xuất phủ?"

Vưu Phương Ngâm lập tức nói: "Không có, không có chuyện đó."

"Không có?" Khuôn mặt Vưu Nguyệt lập tức trầm xuống, quát hỏi người sau lưng. "Trương mụ ngươi nói xem, đến cùng có hay không!"

Phía sau nàng lộ ra bóng dáng một bà tử nhìn rất lợi hại, chỉ Vưu Phương Ngâm chua ngoa nói: "Lão nô tuyệt đối không nhìn lầm, hôm qua đi tiệm vải mua chút tơ lụa đặt may bộ đồ mới cho ngài, kết quả liếc mắt liền thấy nha đầu này mua một thất vải tơ tốt nhất đi ra. Lão nô mặc dù lớn tuổi, nhưng nhiều năm vậy còn chưa nhìn sai lần nào. Lúc ấy lão nô liền buồn bực, địa vị của tam tiểu thư trong phủ ra sao, lấy bạc đâu ra mà mua đồ tốt như vậy, chỉ lo trong phủ có chuyện gì không sạch sẽ, không dám không bẩm lại với nhị tiểu thư."---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Vưu Nguyệt nhân tiện nói: "Trong phòng ta vừa hay mất một chút bạc." Nói xong liền cười như không cười nhìn Vưu Phương Ngâm.

Vưu Phương Ngâm nghe xong làm sao không biết các nàng có ý định gì? Nếu là ngày xưa nàng chỉ sợ đã gấp đến đỏ mắt, không biết làm sao giải thích. Nhưng bây giờ nàng có thể nghĩ tới những việc cần làm tiếp theo, mà trên mặt vẫn tỏ ra bối rối như trước, nói: "Không phải ta, ta không có lấy, ngay cả chỗ ở của nhị tỷ tỷ ta còn không dám tới gần, làm sao lấy được tiền? Các ngươi đừng ngậm máu phun người!"

Vưu Nguyệt ở trong cung đã rất tức giận, nhưng vì có chuyện mất mặt nên mới không dám nói với ai, chỉ có thể nói mình cùng Khương phủ nhị cô nương có mâu thuẫn, chịu rất nhiều ủy khuất, còn lại không tiện phát tác. Vốn chuẩn bị nhịn xuống, ai nghĩ đến một thứ nữ nho nhỏ trong phủ cũng dám bày trò? Ta đang lo không có chỗ trút giận đây!

Vưu Nguyệt bước qua liền cho nàng một bạt tai, khuôn mặt tinh xảo đầy ác ý cay nghiệt, nói: “Ngươi không lấy bạc của ta, tiền đâu mà mua tơ lụa? Trên trời rơi xuống chắc? Người đâu, cẩn thận lục soát phòng nàng cho ta!”

Vưu Phương Ngâm lúc trước rơi xuống nước liền bệnh một trận, càng không cần phải nói gần đây còn bị chèn ép ăn bớt, thể cốt vốn không tốt, một tát này cực nặng, trên mặt nàng có dấu tay hồng hồng, suýt chút thì ngã xuống, trong đầu toàn tiếng ong ong, không nói nổi lời nào.

Nha hoàn bà tử lập tức tiến vào phòng nàng. Ly ấm trà trên bàn thì đập vỡ, gối đầu đệm chăn lôi xuống, thậm chí đến mấy vật trang trí nhỏ cũng bị ném xuống đất, cả gian phòng tuy nhỏ hẹp nhưng gọn gàng nay thành một mảnh hỗn độn. Không bao lâu liền có bà tử tìm ra mấy lượng bạc cùng hai tấm ngân phiếu năm mươi lượng giấu ở dưới đáy rương quần áo, lập tức quát to một tiếng “Tìm ra rồi”, sau đó như nhặt được của quý dâng vào tay Vưu Nguyệt: “Nhị tiểu thư, ngài xem!”---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Vưu Nguyệt xem xét, con ngươi liền co rút. Vốn lúc nghe nói nàng còn chưa tin, nghĩ Vưu Phương Ngâm chỉ là bùn nhão không thể trát tường, một phế vật làm sao có bản lĩnh kiếm nhiều tiền như vậy? Nhưng bây giờ ngân lượng cùng ngân phiếu đã ở ngay trước mắt, khó tin cũng phải tin. Phẫn nộ trong lòng lập tức bừng lên. Nàng siết chặt ngân phiếu cùng ngân lượng, nói: “Được lắm, tại trước mắt ta mà còn dám làm ra chuyện trộm gà trộm chó! Lần trước có Khương Tuyết Ninh không biết liêm sỉ kia che chở ngươi, để ngươi không bị phạt. Ai ngờ ngươi như tìm được chỗ dựa, ngay cả tiền của ta cũng dám trộm!”

Mấy nha hoàn bà tử lập tức đè Vưu Phương Ngâm xuống, nàng thì kịch liệt giằng co, trừng đôi mắt đỏ hoe lên: “Công đường thẩm tra người đều phải có chứng cứ, bạc vụn không có ấn dấu, nhưng hai tấm ngân phiếu này lai lịch rõ ràng, là ta dùng tiền di nương để lại cho ta đi mua bán mà kiếm được! Đến tiền trang cửa hàng bạc đều

có thể tra được, nhị tỷ tỷ muốn đẩy ta vào chỗ chết, cần gì phải lấy cớ vụng về thế này? Tiền trong phòng nhị tỷ tỷ bao nhiêu chẳng lẽ còn không rõ ràng sao!"

Vưu Nguyệt không nghĩ nàng còn dám mạnh miệng. Nàng chưa kịp phản ứng, ngay sau đó mới giận tím mặt, lập tức phân phó đám bà tử kia vả miệng nàng. Không ngờ, lúc Vưu Phương Ngâm giãy dụa, lại có một mảnh giấy từ ống tay áo nàng rơi xuống mặt đất. Vưu Phương Ngâm lập tức muốn nhào qua đoạt lại. Vưu Nguyệt thấy vậy, trong lòng hơi động, bước tới trực tiếp dùng sức dẫm lên bàn tay vươn ra kia, day qua một chút, mới cười lạnh, trong khi Vưu Phương Ngâm như có chút không cam lòng lại hoảng sợ, nhặt cục giấy lên: "A, để ta nhìn xem ngươi viết thứ quỷ gì..." Vừa nói, nàng mở trang giấy ra.

Chữ viết không tính là đẹp, nhưng không khó nhìn. Vưu Nguyệt nhìn sơ qua liền ngây ngẩn cả người: Hầm muối, trác đồng tỉnh, Nhâm Vi Chí? Vưu Nguyệt nàng có mất ngân lượng không, chính nàng biết rõ. Cho nên đối với số tiền của Vưu Phương Ngâm, Vưu Nguyệt cũng rất hiếu kì. Lúc nhìn thấy trang giấy này, nhất thời có chút hoài nghi, nhưng tỉnh táo ngẫm lại, có thể Vưu Phương Ngâm thật sự được "Cao nhân" gì đó chỉ cho bí quyết kiếm tiền---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Nha hoàn bên cạnh hết sức tò mò, muốn xem thử: "Tiểu thư, viết cái gì a?"

Vưu Nguyệt vô thức che lại, không để nha hoàn trông thấy nội dung trên giấy. Ánh mắt nàng lấp lóe lộ ra mấy phần tham lam, chỉ thấy Vưu Phương Ngâm nhìn chằm chằm, nàng nhếch môi, trong lòng cực kỳ khoái chí, nói: "Nhốt nàng vào kho củi trước đi, đừng suốt ngày trốn ra ngoài chạy loạn, làm hỏng thanh danh phủ chúng ta!"

Thô sử bà tử lập tức kéo Vưu Phương Ngâm đi. Cũng bởi vậy, Vưu Nguyệt không thấy được trong nháy mắt nàng xoay người đó, khuôn mặt Vưu Phương Ngâm đầy lạnh lùng hờ hững.

*

Chiều tối gần tới giờ Dậu, xe ngựa Khương phủ đã chuẩn bị xong. Ước chừng là bởi vì lần trước tiến cung tuyển chọn, Khương Tuyết Ninh biểu hiện cũng không tệ lắm, hoặc cũng có thể vì nàng ngày đó vừa hồi phủ đã náo loạn trong nhà, còn đi tìm Khương Tuyết Huệ "thăm hỏi", cho nên lần này, Khương Bá Du cùng Mạnh thị đều không nói thêm gì, chỉ nhắc thận trọng từ lời nói đến việc làm, liền thả nàng đi.

Hôm nay lúc đến trước cửa cung, chỉ có mình nàng. Lần thứ hai vào cung khác lần đầu, dù sao đã quen hoàn cảnh, bởi vậy cũng không chờ đủ người nữa, mà là ai tới, liền có tiểu thái giám mang giúp hành lý, dẫn đường tới Ngưỡng Chỉ trai.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Khương Tuyết Ninh đang xuống xe, bên cạnh vừa vặn có xe ngựa tới. Lại là Diêu Tích. Hai ngày không thấy, nàng tựa hồ gầy đi một chút, lúc xuống xe lông mày vẫn nhíu lại, ngước mắt trông thấy Khương Tuyết Ninh, ánh mắt dừng lại một chút, phảng phất như có lời nói muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng.

Khương Tuyết Ninh thế là nghĩ —— Hai ngày này, Diêu Tích trở về, đã xử lý việc hôn nhân cùng Trương Già thế nào rồi?

Chương 43: Trương Già từ hôn

Kiếp trước, Diêu gia vì lui việc hôn nhân của Diêu Tích cùng Trương Già, trừ rải lời đồn bốn phía rằng Trương Già có mệnh khắc vợ, còn chèn ép hắn trên triều, Cẩm Y vệ vì diệt trừ chướng ngại vật Trương Già này, cố ý thêu dệt tội danh, Diêu thái phó biết rõ Trương Già oan uổng lại cố ý làm ngơ, thậm chí bỏ đá xuống giếng, hại Trương Già bị giam vào ngục. Mãi về sau nguyên Hà Nam đạo ngự sử Cố Xuân Phương thăng nhiệm làm Hình bộ thượng thư, tra ra mọi chuyện, Trương Già mới được phục chức.

Đời này Khương Tuyết Ninh từng cảnh cáo Diêu Tích, nhưng nàng cũng không thể đoán được, Diêu Tích cùng Diêu thái phó sẽ lựa chọn thế nào. Ánh mắt hai người đối đầu trong nháy mắt, cửa cung có chút yên tĩnh. Khương Tuyết Ninh cùng Diêu Tích có chút mâu thuẫn, nhưng hòa khí trên mặt vẫn phải lấy lệ một chút, cho nên giống như đã quên chuyện mấy ngày trước, chủ động chào hỏi một tiếng, nói: “Diêu tiểu thư.” Diêu Tích khẽ giật mình, cũng chỉnh đốn trang phục hoàn lễ. Chỉ là có những lời Khương Tuyết Ninh từng nói, thái độ của nàng không thể nào thân thiện nổi. Khương Tuyết Ninh cũng không thèm để ý.

Thái giám ở cửa cung kiểm tra vật các nàng mang theo xong, hai người liền tiến cung. Lần trước vào cung, Khương Tuyết Ninh còn có hi vọng, mình chỉ vào cung tuyển chọn một lần, sau đó sẽ bình yên vô sự ra, trải qua cuộc sống tự do tự tại. Nhưng trời không theo ý người. Không thoát khỏi vận mệnh vào cung thì cũng thôi đi, đời này còn bị Tạ Nguy theo dõi, Dũng Nghị hầu phủ lại sắp xảy ra chuyện, nàng không dám nghĩ lần này vào cung sẽ ra sao nữa.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Tầng tầng cửa cung mở ra trước mắt, như là vòng chụp trên đường cung kéo dài vô tận, điểm xuyết tường cung màu son cao cao. Tử Cấm thành nặng nề áp lực. Hết thảy trong hoàng cung đều xây quá cao quá lớn, đến mức con người đi vào, ngẩng đầu lên nhìn cũng thấy gian nan.

Càng đi, Khương Tuyết Ninh phảng phất như trở về kiếp trước: Đường cung hoặc chật chội hoặc rộng lớn, giữa những ô gạch đều thấm đầy máu tươi, cho dù mỗi thân cây ngọn cỏ vẫn bám đầy vết tích lãnh khốc vô tình; trên tường cung đỏ thắm, có nhiều chỗ đỏ như son khiến lòng người kinh diễm, có chỗ đầy vết đao kiếm lạnh lùng; mà trước cửa cung, không phải kỳ lân thụy thú, mà là khuôn mặt dữ tợn của Chu Dần Chi, đầu lâu không nhắm mắt được, bị ba cây đinh sắt tàn nhẫn xuyên qua, đính trên đỉnh đầu tất cả mọi người…

Có lẽ vì đã cuối thu đầu đông, gió xuyên đường vào cung thêm mấy phần nghẹn ngào buồn bã lại có chút lạnh lẽo, nàng nhịn không được rùng mình, co rúm vai lại. Tạ Nguy năm đó tạo phản, bóng dáng hắn đứng đó xa xôi lại nổi lên như ác mộng. Nửa năm này, nàng thật có thể bình yên trở về sao?

*

Giờ phút này bên trong Ngưỡng Chỉ trai, đã có mấy vị thư đồng tới trước, vui vẻ cười nói. “Nha, Phương Diệu a Phương Diệu, ngươi lại mang theo cả đống đồ loạn thất bát tao.”

“Đây là để đổi vận a. Các ngươi cũng biết, ta đọc sách không bao nhiêu, nếu không phải lúc trước có Khương nhị cô nương đoán đề, ta làm sao qua được? Giá bút đổi vận này, ta sẽ đặt trên bàn sách, chỉ mong các tiên sinh đừng quất ta lên đọc sách a trả lời cái vấn đề a. Thọ Phật Vô Lượng, phù hộ phù hộ!”

“Nói vậy có ai biết các tiên sinh sẽ dạy cái gì sao?”

“Ngoại trừ Tạ tiên sinh sẽ dạy cầm, những người khác còn không rõ.”

“Tiêu tỷ tỷ mang thật nhiều sách a, đây đều là bản độc nhất hiếm thấy trên đời a?”

Hai người Tiêu Xu, Trần Thục Nghi lần này vẫn cùng đi, ngồi gần cửa sổ trong phòng; Phương Diệu cũng tới rất sớm lại không chịu ngồi yên, rục rịch trong phòng, nói muốn điều chỉnh phương vị, cho mọi người thay đổi phong thuỷ; Chu Bảo Anh tuổi tác nhỏ nhất, khuôn mặt đỏ bừng lại ngáp dài gục xuống bàn, vừa nhìn đã biết buồn ngủ.---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Tiêu Xu không nhịn được hỏi nàng: “Bảo Anh ngươi sao vậy?”

Chu Bảo Anh chép miệng, vô cùng ủy khuất: “Lần trước xuất cung, sau khi về nhà, phụ thân lại nói ta trong cung không hiểu quy củ, không học vấn, lúc đầu còn cho ta mua điểm tâm của Hạnh Phương Trai, lần này thì dẹp luôn…”

“…” Hóa ra là vì ăn. Tiêu Xu bị câu trả lời này làm cho nghẹn lời. Nhưng chỉ một lát, cái mũi nhỏ của Chu Bảo Anh bỗng nhiên hướng hít hà quanh, giống như mèo con ngửi được mùi đồ ăn, ngẩng đầu lên, đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ cũng mở to: “Có đồ ăn, có đồ ăn!” Mà mùi thơm này tuyệt đối là rất ngon! Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, Chu Bảo Anh dễ dàng ngửi được mùi đồ ăn ngon, liền lập tức bật dậy, tới cửa xem xét, ngạc nhiên kêu lên: “Oa, Tiểu Diêu tỷ tỷ mang đồ ăn đến!”

Bởi vì lần này tuyển chọn thư đồng, có hai vị họ Diêu, một vị là cô nương nhà Hàn Lâm viện thị giảng Diêu Đô Bình – Diêu Dung Dung, một vị là cô nương nhà thái tử thái phó kiêm Lại bộ thượng thư Diêu Khánh Dư – Diêu Tích. Nếu như đều gọi “Diêu tiểu thư”, thì khó phân biệt. Cho nên đám người theo tuổi của các nàng, xưng Diêu Tích là “Đại Diêu cô nương”, xưng Diêu Dung Dung là “Tiểu Diêu cô nương”.

Lúc này bưng hộp cơm đi tới chính là Diêu Dung Dung, nàng vốn xuất thân hơi thấp, nên vào cung luôn rất cẩn thận chặt chẽ, bất ngờ

bị người trong Lưu Thủy các phóng ra, kém chút thì giật nảy mình. Thấy là Chu Bảo Anh, mới đưa hộp cơm ra. Nói: “Đây là đào phiến cao ta tự mình làm, nghĩ đến chư vị tỷ tỷ cùng bảo Anh muội muội trước đó rất chiếu cố Dung Dung, cho nên mang theo, biểu hiện chút tâm ý, xin mọi người nếm thử.”

“Là cho chúng ta ăn!” Chu Bảo Anh vừa ngửi được mùi thơm ngòn ngọt liền nhịn không được chảy nước miếng, nghe Diêu Dung Dung nói vậy, tươi cười trên mặt lập tức rực rỡ, vội vàng đưa tay ra. “Vậy ta nếm thử trước!”

Đào phiến cao là dùng gạo nếp, nhân đào cùng đường làm ra, đều cắt thành những miếng nhỏ thật mỏng, nhìn qua trắng như tuyết, cảm giác mềm mại như bông, nhân đào ở giữa lại thêm phần thơm ngọt. Làm tốt hay không tốt, phải xem ăn vào thế nào. Trong kinh, cửa hàng làm đào phiến cao ngon kỳ thật không nhiều, cho dù có, Chu Bảo Anh cũng đã nếm qua toàn bộ. Nhưng nàng không ngờ, Diêu Dung Dung làm đào phiến cao thật là ngọt mà không ngán, cơ hồ vào miệng liền tan, lại như có như không dư vị ngọt ngào. Mới ăn một miếng, nàng liền trợn mắt, thốt lên: “Trời ạ, thật ngon!”*---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Chu Bảo Anh là kiểu người yêu đồ ăn như mạng, lại bởi vì xuất thân tốt, cho nên đồ ngon trên đời cơ bản đều từng ăn, tự nhiên sẽ có khẩu vị rất kén chọn, không phải thứ gì cũng khiến nàng khen được. Cho nên, chỉ cần nàng tán dương, nhất định rất ngon, chớ nói chi là vui mừng hào hứng thế kia.

Tất cả mọi người đều tò mò, mặc dù cảm thấy Diêu Dung Dung có đôi khi không quá phóng khoáng, tỉ như lúc trước nói chuyện với Khương Tuyết Ninh không quá thông minh, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng mọi người xã giao mặt ngoài. Nhất thời bọn họ đều lấy đào phiến cao ăn thử. Quả nhiên hương vị rất không tệ. Đến Tiêu Xu cắn một cái cũng nhịn không được nhíu mày, có chút kinh ngạc: “Thực ngon, so ra còn hơn Hạnh Phương Trai cùng Tề Vân trai nổi danh trong kinh. Diêu cô nương hóa ra còn có tài năng này.”

Diêu Dung Dung lập tức đầy kinh ngạc vui vẻ, hiển nhiên không ngờ còn được Tiêu Xu tán dương, bàn tay bưng hộp có chút run lên, đỏ mặt nói: “Dung Dung kiến thức nông cạn, ở nhà không ra ngoài nửa bước, đành phải nghiên cứu những thứ này. Tiêu tỷ tỷ cùng mọi người thích, ta thật vui.” Tất cả mọi người đều nói nàng khiêm tốn. Bầu không khí trong phòng bởi vì hộp đào phiến cao ngoài dự liệu mà trở nên thoải mái hơn.

Khương Tuyết Ninh cùng Diêu Tích đến đúng lúc này. Trong tay Phương Diệu đang cầm cái la bàn tính gì đó, vừa nhấc mắt thấy các nàng liền quen thuộc chào hỏi: “Còn đang suy nghĩ các ngươi khi nào mới đến, cũng may vừa kịp. Tiểu Diêu cô nương mang đồ ăn ngon đến, các ngươi mà trễ nữa, chỉ sợ Bảo Anh sẽ ăn sạch.” Chu Bảo Anh bất mãn chu môi. Chính Diêu Dung Dung cúi đầu cùng những người khác nói chuyện khẽ giật mình, lúc trông thấy Diêu Tích còn tốt, nhưng thấy Khương Tuyết Ninh lại có chút không được tự nhiên, tươi cười cũng miễn cưỡng, nhưng vẫn đứng lên đưa hộp ra, nói: “Phương tỷ tỷ nói đúng, đây là đào phiến cao ta làm, hai vị tỷ tỷ cùng nhau nếm thử?”

Tâm tình Diêu Tích hôm nay hiển nhiên không tốt hơn mấy hôm trước bao nhiêu, có khi còn tệ hơn, ẩn ẩn có mấy phần nôn nóng. Thấy Diêu Dung Dung đưa đào phiến cao, nàng thậm chí hơi không kiên nhẫn, chỉ lãnh đạm nói: “Cám ơn, nhưng ta hôm nay không có khẩu vị.” Liền trực tiếp đến ngồi bên Tiêu Xu cùng Trần Thục Nghi. Diêu Dung Dung lập tức xấu hổ đến cực điểm. Ánh mắt của mọi người lại tập trung chỗ Diêu Tích, âm thầm suy đoán việc hôn nhân của nàng có phải có biến hóa gì, mới khiến nàng như thế.

Khương Tuyết Ninh vốn không định ăn bánh ngọt này. Thứ nhất là ấn tượng của nàng với Diêu Dung Dung không tính là tốt, luôn luôn diễn xuất điềm đạm đáng yêu giống như ai khi dễ nàng; thứ hai… Kiếp trước, món này nàng ăn tới mức suýt buồn nôn. Chỉ nghe ba chữ này thôi cũng khó chịu. Nhưng Diêu Tích đã cự tuyệt, nàng mà lại cự tuyệt thì bầu không khí cũng quá xấu hổ, cho nên nể mặt, lấy

một miếng thật mỏng, nhã nhặn cắn một ngụm nhỏ, sau đó cười cười nói: “Cám ơn.”

Cái phản ứng gì thế này? Cũng quá bình thản đi. Phải biết đào phiến cao Diêu Dung Dung làm đến Chu Bảo Anh cũng nhịn không được tán thưởng hương vị, Khương Tuyết Ninh ăn lại không có gì đặc biệt? Chỉ chớp mắt này, Chu Bảo Anh liền hoài nghi vị giác mình, mười phần buồn bực nhìn nàng, nói: “Khương gia tỷ tỷ không cảm thấy thật ngon sao?”

Ngon? Khương Tuyết Ninh nhìn hộp bánh mình vừa lấy một miếng, lại nhớ tới Tạ Nguy. Vị Tạ thái sư về sau nghe tiếng xa gần kia. Kiếp trước hai năm nàng vừa lên làm hoàng hậu, từng trong cung ngoài cung tìm rất nhiều đầu bếp, thử làm rất nhiều đào phiến cao, chỉ là cuối cùng cũng không làm ra được hương vị năm đó. Đến cùng là Tạ Nguy làm quá tốt, hay tâm cảnh của nàng không còn như lúc đó? Khương Tuyết Ninh thực không rõ. Hiện tại nhớ tới nàng vẫn cảm thấy mình đang nằm mơ —— Đây là Tạ Cư An xuất thân thế gia, chính nhân quân tử trong mắt người thiên hạ, thánh nhân sao có thể gần nhà bếp, dính hơi khói?

Diêu Dung Dung làm đào phiến cao, đương nhiên không thể nói không ngon, nhưng có ai từng thấy trăng sao, mà còn tán thưởng minh châu sáng chứ? Khương Tuyết Ninh nhìn Diêu Dung Dung bên cạnh đã yên lặng cúi đầu cắn môi. Cuối cùng nhàn nhạt, tìm cớ, nói: “Rất ngon, chỉ là ta không thích ăn đồ ngọt, mong rằng chớ trách.”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Sơn hào hải vị cũng có người không thích mà. Khương Tuyết Ninh nói vậy đương nhiên không sai. Chỉ là quan hệ của nàng với Diêu Dung Dung có chút vi diệu, cho nên nói vậy lại có chút khiến người nghĩ khác đi. Chu Bảo Anh ngược lại tâm tư đơn thuần không nghĩ nhiều, chỉ lẩm bẩm một câu: “Ta đã nói rồi, lưỡi của ta vẫn rất lợi hại. Ai, Khương nhị tỷ tỷ không ăn cũng được! Vậy còn dư lại đều là của ta!” Nàng nghĩ tới đây lập tức hào hứng. Cũng mặc kệ sắc mặt Diêu

Dung Dung, trực tiếp lấy cái hộp tới trước mặt, ăn vô cùng vui vẻ.

Tám người lần này vào cung thư đồng, trừ Vưu Nguyệt ra đều đã đến. Khương Tuyết Ninh cũng tùy ý ngồi xuống bên cạnh Phương Diệu. Đám người lại hàn huyên chuyện hai ngày xuất cung vừa rồi, rất nhanh liền chú ý tới Diêu Tích, dù sao tất cả mọi người ngồi đây đều biết việc hôn nhân nàng cùng Trương Già, nhìn nàng như vậy khó tránh có chút bận tâm. Tiêu Xu thấp giọng hỏi nàng: "Chuyện nghị thân có biến cố gì sao?"

Diêu Tích rũ mắt, suýt nữa lại rơi lệ: "Ta sau khi về nhà đã cầu xin phụ thân rất nhiều lần, phụ thân vẫn không đồng ý, càng nói Trương Già kia là lương phối, đến mẫu thân cũng khuyên ông ấy không được. Bây giờ ta cũng không biết làm sao cho phải…"

Tiêu Xu nhíu mày, vô thức nhìn Khương Tuyết Ninh một chút. Khương Tuyết Ninh nhàn nhạt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, bưng ly trà lên uống, giống như việc này không có chút quan hệ gì với nàng. Đám người có lẽ không nhớ rõ những thứ khác, nhưng ngày Khương Tuyết Ninh lạnh lẽo ác độc nhấn đầu Vưu Nguyệt vào trong hồ, vẫn còn rõ mồn một trước mắt. Nhất thời đều như Tiêu Xu, quay đầu nhìn nàng.

Khương Tuyết Ninh cảm thấy buồn cười: "Nghị thân cũng không phải ta, càng không chút liên quan tới ta, chư vị nhìn ta làm gì?" Nàng tỏ ra không liên quan, vốn không có vấn đề gì, nhưng trong mắt Diêu Tích lại thành cười châm chọc trên nỗi đau của người khác, trong chốc lát có ý nghĩ muốn đứng lên lý luận cùng Khương Tuyết Ninh.

Bất ngờ, không đợi nàng mở miệng, bên ngoài có người đến. Là một tiểu cung nữ phục vụ ở Ngưỡng Chỉ trai, bước chân vội vã, trong tay còn có một phong thư, tiến đến hành lễ, nâng phong thư quá đỉnh đầu, nói: "Thỉnh an mấy vị cô nương. Đây là Diêu thái phó bên ngoài sai người truyền tin, nói giao cho Diêu tiểu thư."*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Diêu Tích lập tức sững sờ: Nàng mới rời khỏi nhà không lâu, làm sao phụ thân lại viết thư tới? Phong thư kia giao đến tay nàng. Bên ngoài là chữ viết mạnh mẽ hữu lực của Diêu thái phó. Ngày trước xem thư nhà, nàng luôn cảm thấy an tâm, hôm nay lại không biết vì sao, có chút tâm hoảng ý loạn. Thậm chí nàng không đợi về phòng mình, mà mở luôn trong sảnh.

Phong thư thật mỏng bên trong chỉ có hai trang giấy. Nhưng khi Diêu Tích trông thấy chữ viết, liền ngẩn người: Không phải chữ phụ thân. Phụ thân quen viết theo lối hành thư, cứng cáp hữu lực, luyện đến như nước chảy mây trôi. Nhưng lần này là dùng sấu kim thể, nét bút rất mảnh, từng nét từng nét đâu ra đấy, lộ ra một chút lãnh mạc trầm tĩnh.

“Tư phụng Diêu công thân khải, vãn bối Trương Già, nhận được hậu ái, thưởng thức trong triều, có hôn ước với lệnh ái. Vẫn ghi nhớ ơn, chưa từng quên lãng. Nhưng nay biến cố, làm người lỗ mãng, lại làm quan cương trực, mà quân vương không để tâm, đã đắc tội kẻ gian nịnh phía sau, nay tình thế nguy nan…” Ngôn từ ngắn gọn, đã trần thuật rõ ràng thân phận cùng ý định người viết. Rõ ràng chỉ là một tờ giấy viết thư hơi mỏng, từng dòng chữ đơn giản khúc chiết, lại phảng phất có thể nhìn thấy nam tử tên “Trương Già” kia dưới đèn bình tĩnh nâng bút viết từng chữ thanh lãnh.

Chưa từng có nửa phần nịnh nọt? Hắn thanh tỉnh, thậm chí thản nhiên, trình bày tình cảnh của mình với Diêu phụ, không khiến Diêu phủ khó xử, cũng không ham Diêu phủ tiền tài quyền thế, chủ động từ hôn.

Nhất thời, Diêu Tích vốn sắc mặt tái nhợt, bỗng nhiên ửng hồng, tựa hồ xấu hổ lại như thẹn thùng, cuối cùng nước mắt đong đầy rơi xuống. Trước kia nàng không biết. Nhưng hôm nay nhìn phong thư Trương Già viết cho phụ thân, liền biết người này không màng danh lợi, cũng biết mình đã bỏ lỡ một mối lương duyên. Mà lúc trước nàng lại còn muốn thiết kế hãm hại, bức hắn từ hôn… Ngoài áy náy, còn trào lên một tia hối hận khó mà diễn tả bằng lời… Diêu Tích cũng

không biết nên nói cảm giác của mình lúc này là thế nào. Chỉ có nước mắt rơi xuống, nàng cầm giấy viết thư, vùi mặt trong khuỷu tay, nằm trên bàn khóc lớn.

Đám người bị nàng dọa sợ. Tiêu Xu cùng Trần Thục Nghi đều đi đến bên cạnh nàng, vội hỏi: “Không phải Diêu đại nhân truyền tin sao, trên thư nói cái gì rồi?” Diêu Tích chỉ khóc không đáp.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh lại đưa mắt sang tờ giấy viết thư bị cánh tay Diêu Tích đè hơn phân nửa, lúc nhìn thấy từng chữ với nét bút mảnh khảnh cứng nhắc kia, liền im lặng nở nụ cười. Thì ra, chữ của hắn sớm đã như vậy… Nàng còn tưởng rằng về sau mới luyện thành.

Trương Già a… Không dùng ám kế, tâm tư quảng đại.

Đời trước, nàng may mắn thế nào, mới có thể gặp được một người tốt như vậy?

Lúc Yến Lâm đối tốt với nàng, nàng còn quá nhỏ, quá bướng bỉnh, không biết trân trọng; chờ về sau hiểu được, lại không ai thật lòng tốt với nàng. Chỉ có một người ngoại lệ.

Khương Tuyết Ninh rũ mắt, nhìn Diêu Tích dựa bàn khóc thút thít, trong lòng bỗng nhiên nghĩ: Không muốn liên luỵ người khác, chủ động lui hôn sự. Như vậy, Trương Già bây giờ không có hôn ước a?

Chương 44: Biến đổi

Thân phận Tiêu Xu cao nhất trong mấy người, quan hệ cùng Diêu Tích cũng không tệ, hỏi nàng nửa ngày, thấy nàng chỉ khóc không đáp, lông mày liền nhăn lại. Nàng dứt khoát không hỏi, trực tiếp lấy tờ giấy kia từ dưới cánh tay Diêu Tích ra ngoài. Đọc xong liền hiểu rõ.

Hiển nhiên, phong thư này vốn không phải viết cho Diêu Tích, mà là viết cho phụ thân Diêu Tích, thái tử thái phó Diêu Khánh Dư. Diêu thái phó đọc xong liền, chuyển cho Diêu Tích nhìn. Nhưng ông không nói gì thêm.

“Trương Già này lại là nhân vật như thế…” Tiêu Xu đọc xong cũng khẽ trầm giọng than một câu.

Nàng thật ra thích người mạnh mẽ, rất không kiên nhẫn nghe người ta khóc, cho nên nói với Diêu Tích: “Đừng khóc, còn ngại chưa đủ mất mặt sao?” Tiếng khóc của Diêu Tích nhỏ lại. Tiêu Xu mới hỏi: “Vài ngày trước ngươi mới nói, không muốn cửa hôn sự này. Bây giờ Trương Già chủ động viết thư từ hôn, không cần ngươi tốn tâm tư thủ đoạn giày vò, chẳng lẽ không tốt?” Diêu Tích cúi đầu, không ai thấy rõ thần sắc nàng, mới vừa khóc nhỏ đi ẩn ẩn đè nén, giờ lại khóc lên. Tiêu Xu cùng Trần Thục Nghi liếc mắt nhìn nhau, biết chuyện không nên nói chỗ đông người, cũng đoán được tâm tư Diêu Tích, liền nói: “Đi vào nói đi.” Nói xong hai người liền giúp đỡ Diêu Tích đứng dậy, đi trong phòng nàng.

Đám người còn lại nhìn nhau. Phương Diệu sắc mặt cổ quái, kim đồng hồ của la bàn trong tay theo động tác ngoái nhìn của Phương Diệu mà nhẹ nhàng lắc lư, nhịn không được nói thầm một tiếng:

“Thỏa mãn tâm nguyện còn không vui mừng, thật kỳ quái…”

Khương Tuyết Ninh lại trào phúng nhếch môi. Tiêu Xu cùng Trần Thục Nghi có thể đoán được, nàng tự nhiên cũng có thể, chỉ là lại không cao hứng nổi. Nhân vật chính đều đã đi, nàng cũng không muốn ở lại thêm, liền lấy cớ dọn dẹp phòng mà trở về.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Phương Diệu suy nghĩ một chút, lại theo sau. Khương Tuyết Ninh quay đầu nhìn nàng một cái. Phương Diệu ngượng ngùng cười, giống như có chút xấu hổ, nhưng bước chân vẫn đi theo Khương Tuyết Ninh không ngừng, chỉ nói: “Lúc ấy tiểu thư Diêu Tích kém chút tin Vưu Nguyệt, làm ô nhơ thanh danh Trương Già, Khương nhị cô nương còn phát giận, bây giờ đã từ hôn rồi, Khương nhị cô nương lại không quan tâm mấy. Chúng ta tương đối đần, Diêu Tích nàng vì sao lại khóc, các nàng còn muốn nói chuyện gì a?”

Từ ngày đầu tiên vào cung, Phương Diệu đã nhận định Khương Tuyết Ninh là người có “Vận thế”, đến cùng là thật hay giả, Khương Tuyết Ninh không thể truy cứu. Chỉ là đã tiến cung, còn ở lại nửa năm, tự nhiên không thể như trước không có lấy một người bạn. Phương Diệu này thần thần đạo đạo, có phương thức sinh tồn của mình, đời trước cũng coi là một trong số ít những người bình yên rời cung, tuy nịnh nọt một chút, nhưng không có ý xấu. Khương Tuyết Ninh vừa nghĩ, liền cười nói: “Ngươi cảm thấy Diêu thái phó vì sao đưa tin đến?”

Phương Diệu nói: “Không phải để Diêu Tích xem sao?”

Khương Tuyết Ninh nói: “Nhưng thư đó vốn viết cho Diêu thái phó, lại từ một nam tử, chuyển cho tiểu thư khuê các xem, rất không thích hợp a? Lại nói, nếu chỉ muốn cho nàng biết Trương Già từ hôn, vậy cứ viết thư báo là được, cần gì phải gửi nguyên thư?”

Phương Diệu trừng mắt nhìn, ngạc nhiên. Nàng nhịn không được vò

đầu: “Khương nhị cô nương có ý là?”

Khương Tuyết Ninh đảo mắt, tươi cười trên môi dần nhạt, bình bình đạm đạm nói: “Phong thư này hẳn là mới đưa đến chỗ Diêu thái phó không lâu, Diêu thái phó còn chưa kịp trả lời. Trương Già xuất thân nghèo khó, lại được Diêu thái phó cho cửa hôn sự này, nghĩ cũng biết Diêu thái phó rất để mắt nhân phẩm Trương Già. Diêu Tích muốn từ hôn, Diêu thái phó hiển nhiên không chịu. Muốn để nàng có thể từ phong thư này nhìn ra nhân phẩm quý giá của Trương Già, Diêu Tích cũng không ngốc, sao không nhìn ra được? Diêu thái phó còn chưa hồi âm, đã chuyển thư cho nữ nhi mình xem, để nàng suy nghĩ lại một chút.”

Phương Diệu nghe xong trợn mắt hốc mồm, thật lâu mới tỉnh hồn lại: “Ý của Nhị cô nương là, Diêu Tích khóc vì nàng… Nàng nhìn phong thư này lại muốn gả cho Trương Già?!”

Khương Tuyết Ninh đã đến cửa phòng mình. Nàng dừng lại, nhìn qua khe hở giữa hai cánh cửa, chỉ nói: “Ai biết được?” Nói xong, nàng liền đẩy cửa đi vào, cũng không để ý Phương Diệu bên ngoài sắc mặt ra sao, liền tiện tay cài cửa lại.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Phương Diệu đứng ngoài cửa, cũng không ngại, hồi tưởng lời nói vừa nãy của Khương Tuyết Ninh, nàng thực hiếu kỳ Diêu Tích, Tiêu Xu cùng Trần Thục Nghi sẽ nói những gì. Sau đó nàng quay người về phòng mình. Chỉ là mới đi chưa được hai bước, nàng bỗng “Ài” một tiếng, quay đầu nhìn về phía cửa phòng Khương Tuyết Ninh đã đóng lại, nói thầm: “Vừa rồi các nàng có nói lá thư này là Trương Già viết sao?” Sao nàng không nhớ nhỉ? Chẳng lẽ là trí nhớ mình không tốt, vừa mới tính phong thuỷ, nên không nghe thấy điểm mấu chốt? Phương Diệu lại gãi đầu, không nghĩ ra nguyên cớ, dứt khoát ném nghi hoặc này ra sau đầu, thong thả về phòng.

*

Một ngày này, người cuối cùng đến Ngưỡng Chỉ trai là Vưu Nguyệt. Nghe nói trong phủ có việc chậm trễ, tiến cung vừa lúc đóng cửa. Lúc này Diêu Tích đã cùng Tiêu Xu, Trần Thục Nghi nói xong, cảm xúc cũng ổn định, ngoại trừ vành mắt hơi đỏ ra, đã không có gì khác thường. Lúc trước Vưu Nguyệt từng hiến kế cho Diêu Tích từ hôn Trương Già, mặc dù bởi vậy bị Khương Tuyết Ninh nhấn vào hồ cá, nhưng quan hệ cùng Diêu Tích đã kéo gần lại.

Buổi tối nàng vừa đến, liền tới chỗ Diêu Tích nói chuyện. Thật không nghĩ Diêu Tích lại như biến thành người khác, dù còn nói chuyện cùng nàng, nhưng thái độ so với lúc trước, lãnh đạm không biết bao nhiêu, khiến Vưu Nguyệt như đâm đầu vào tường đồng vách sắt, nhất thời đứng không được ngồi cũng không xong, cười không được, nhăn mặt càng không ổn, đành câm nín, lúng túng ngồi bên cạnh.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Đêm đó Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y phái người thưởng rất nhiều thứ, còn có Tô thượng nghi của thượng nghi cục tự mình đến nói rõ với các nàng chuyện làm thư đồng. Trong cung quy định, hoàng tử đọc sách bắt đầu từ lúc trời chưa sáng. Nhưng thánh thượng nghĩ trưởng công chúa là cô nương, lại thư đồng đều là các tiểu thư được trong phủ nuông chiều, nên nới lỏng rất nhiều, chỉ để giờ Mão mỗi ngày đến Phụng Thần Điện nghe các tiên sinh giảng bài.

Lần này có mời năm vị tiên sinh. Một ngày hai lớp, phần lớn đều buổi sáng. Buổi chiều thì để trưởng công chúa cùng nhóm thư đồng tự học hoặc chơi đùa. Chỉ có Tạ Nguy ngoại lệ, tiên sinh khác chỉ phụ trách một môn, hắn thì đồng thời hai môn, lại bởi vì thỉnh thoảng đi Văn Uyên các làm nhật giảng, cho nên một môn trong đó chuyển sang buổi chiều. Nếu lúc đó có gì khác thì hắn sẽ điều chỉnh.

Tô thượng nghi nói: “Quân tử lục nghệ, lễ nhạc xạ ngự thư số, chỉ có hai loại ‘Xạ ngự’ chư vị tiểu thư không cần học, còn lại tiên sinh đều sẽ dạy, ngoài ra còn học văn, học họa. Tạ đại nhân dạy là ‘Cầm’ cùng

‘Văn’, cần cực kỳ chú ý. Bút mực cùng thư tịch phải dùng, trong cung đã chuẩn bị xong, đặt trên thư án ở Phụng Thần Điện, nhưng đàn là các vị thư đồng tự mình mang đến. Ngày mai các tiên sinh sẽ đến, trước giảng cho các ngươi phải học cái gì, làm sao học. Trưởng công chúa cũng tới. Mong rằng chư vị thư đồng sau này, cùng trưởng công chúa, dốc lòng cầu học, tôn sư trọng đạo, không cô phụ thánh thượng ân điển.” Tất cả mọi người ghi tạc trong lòng.

Sau khi Tô thượng nghi đi, cả nhóm đều mười phần mong đợi, tranh luận có chút hưng phấn suy đoán ngày mai sẽ học cái gì, các tiên sinh sẽ ra sao. Nhưng mà Khương Tuyết Ninh lại vui không nổi. Chỉ cần vừa nghĩ tới đi học, nghĩ đến Tạ Nguy, nghĩ đến học đàn, liền cảm giác mười đầu ngón tay ẩn ẩn đau, hận không thể xuất cung ngay lúc này.

Nhưng sáng sớm hôm sau, nàng vẫn như cũ không thể không đúng giờ rời giường. Sau khi đánh răng rửa mặt xong, nàng ôm đàn đi ra, cùng mọi người hội họp, đi đến Phụng Thần Điện. Ai cũng biết đàn là Tạ Nguy dạy, thời gian xuất cung về nhà kia, tất cả mọi người tốn không ít công phu chọn đàn, đều là đàn do chước cầm sư có danh tiếng làm ra, hoặc đàn cổ nhiều năm, đều cẩn thận bọc trong túi. Khương Tuyết Ninh cũng vậy. Không ngờ, lúc ra khỏi Ngưỡng Chỉ trai, Tiêu Xu nhìn túi đàn của nàng, lại nói: “Túi đàn này của Khương nhị cô nương nhìn hơi quen.”

Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình, nhìn túi đàn xanh sẫm: Đây là “Tiêu Am” lúc trước Yến Lâm mang nàng đi U Hoàng quán mua, túi đàn cũng không đổi, là cái Lữ Hiển đưa lúc mua. Nàng không biết Tiêu Xu sao lại cảm thấy quen mắt, chỉ nói: “Túi đàn bình thường thôi, khắp nơi đều có thể thấy mà.”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

“Túi này thật không phải chỗ nào cũng thấy được. Nghe nói lúc trước U Hoàng quán có một cổ cầm tên là ‘Tiêu Am’, ta liền sai người đi mua. Nhưng chủ tiệm đàn lại nói, đàn này Yến thế tử tìm, không bán cho người khác. Ta còn tiếc rất lâu, không ngờ hôm nay lại gặp được

ở chỗ Khương nhị cô nương." Tiêu Xu hôm nay mặc cung trang tím đậm, đoan trang mà quý khí, như ép cả đám còn lại xuống, chỉ nhìn Khương Tuyết Ninh nở nụ cười, "Xem ra, đàn kia không phải Yến thế tử cần dùng, mà là tìm cho Khương nhị cô nương."

Mọi người lập tức nhìn chằm chằm đàn của Khương Tuyết Ninh. Trần Thục Nghi, Phương Diệu, Chu Bảo Anh chỉ là có chút hiếu kì. Vưu Nguyệt lại nhớ tới một màn bị vả mặt hôm trùng dương yến, sắc mặt không tốt, ánh mắt nhìn Khương Tuyết Ninh giấu mấy phần khinh miệt. Diêu Dung Dung thì đứng phía sau mọi người nên nhìn không ra là dạng gì.

Từ sau trùng dương yến Thanh Viễn bá phủ, tin tức về quan hệ của Dũng Nghị hầu thế tử Yến Lâm cùng Khương gia nhị cô nương liền truyền ra trong kinh thành, nhà nào tin tức hơi linh thông đều biết. Mà tháng sau đã là quán lễ của Yến Lâm, đám người thế là đều đoán hai nhà Yến, Khương đã âm thầm định xong việc hôn nhân, nên cũng không lên án đôi trẻ. Một là do hai nhà đều không nói gì, sao tới lượt người ngoài; thứ hai là Dũng Nghị hầu phủ thế lớn, người ngoài cũng không dám nhiều lời. Nhưng Tiêu Xu bây giờ lại nói ra không e dè.

Khương Tuyết Ninh tự nghĩ kiếp trước cùng Tiêu Xu có mâu thuẫn là vì ngôi hoàng hậu, không ai nhường ai, cho nên đấu tới ngươi chết ta sống, cuối cùng ai cũng không có kết cục tốt; mà đời này nàng không muốn làm hoàng hậu, càng không gả cho Thẩm Giới, giữa hai người không có xung đột lợi ích, mà Tiêu Xu thế gia đại tộc kiêu ngạo cùng mưu trí không thua nam nhi, đáng lẽ không tự gây ra tranh chấp mới đúng. Nói cách khác, theo lý Tiêu Xu sẽ không nhằm vào nàng.

Cho nên trong lúc không biết nàng là cố ý hay vô tình, Khương Tuyết Ninh chỉ có thể coi là nàng vô tâm, nên không phát giận, chỉ coi như bình thường cười một tiếng: " 'Tiêu Am' tuy tốt, nhưng so với danh cầm trong thiên hạ chỉ sợ là dạng tầm thường. Tiêu đại cô nương mặc dù bỏ qua cây đàn này, nhưng chắc hẳn tuỳ tiện liền có thể tìm được một cây tốt hơn a?"*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Tiêu Xu liền cười lên, không tiếp lời, càng không giải thích, chỉ gọi cung nữ ôm đàn theo kịp mình, đi tới Phụng Thần Điện. Ánh mắt của mọi người không khỏi đều rơi vào trên đàn của Tiêu Xu. Nhưng ai cũng không nhận ra lai lịch cây đàn kia, chỉ có thể thông qua túi đàn treo ngọc trụy Hòa Điền suy đoán đàn kia nhất định không bình thường.

Một nhóm tám người, đi theo đường cung dọc tường cung đỏ như son. Lúc này sắc trời còn chưa hửng sáng. Nơi sắc trời xanh sẫm giao với tường cung đỏ chút tản ra sáng ngời, con đường như vậy, Khương Tuyết Ninh kiếp trước đã đi không biết bao nhiêu lần, quen thuộc đến nhắm mắt cũng sẽ không đi nhầm, cho nên trong lòng không yên mà đi cuối cùng.

Diêu Tích vốn đi trước nhất, nhưng không biết làm sao, nàng vừa đi, vừa quay đầu nhìn. Thấy Khương Tuyết Ninh đi cuối cùng, nàng liền bước chậm lại, chỉ chốc lát, đã đi bên cạnh Khương Tuyết Ninh. Khương Tuyết Ninh lúc này mới chú ý tới nàng, ẩn trong ánh sáng còn mờ đục lặng lẽ nhíu mày, biết là vô sự không lên Tam Bảo điện, cho nên hỏi: “Diêu tiểu thư có chuyện gì không?”

Diêu Tích nhìn nàng chăm chú rất chân thành. Sau một lúc lâu, mới khẽ cười: “Chỉ là bỗng nhiên rất hiếu kì với Khương nhị cô nương. Nếu không có Khương nhị cô nương khuyên bảo mấy ngày trước, chỉ sợ ta đã làm ra sai lầm lớn, ô nhơ danh dự người không nói, còn bỏ lỡ một mối lương duyên. Hiện tại nhớ lại, thực nên cảm tạ một phen. Chỉ là trong lòng có chút nghi hoặc nan giải. Khương nhị cô nương từng nói, ta nên ngồi yên mà chờ. Lúc ấy ta không rõ, đến hôm qua thấy phụ thân chuyển phong thư từ hôn kia, mới biết được Khương nhị cô nương có ý gì. Nếu không phải biết nhị cô nương cùng Yến thế tử là một đôi, chỉ sợ ta thật sự nghĩ ngươi cùng Trương Già có quan hệ. Bất quá nhị cô nương, hình như hiểu rất rõ Trương đại nhân?”

Khương Tuyết Ninh chỉ nhìn đường, không nói tiếp.

Đáy lòng Diêu Tích liền sinh ra mấy phần khúc mắc. Chỉ là nhớ tới lá thư hôm qua, còn có lời Tiêu Xu nói với nàng, lại khó được mấy phần ngượng ngùng ngọt ngào. Gò má nàng lặng lẽ ửng đỏ, thanh âm cũng có chút do dự cùng thấp thỏm hiếm thấy, nói với Khương Tuyết Ninh: “Nay ta mới biết được, vì sao phụ thân thưởng thức hắn. Hắn viết thư cho phụ thân tuy là vì từ hôn, nhưng là sợ tương lai đường làm quan trắc trở, sợ ta gả cho hắn chịu khổ. Nhưng nữ nhi quan trọng nhất không phải là tìm lương nhân (kết lương duyên) sao? Ta đọc lá thư này, liền muốn, nếu thật có thể cùng hắn kết nhân duyên, về sau nhất định sẽ không chịu uất ức, còn có phụ thân giúp đỡ, chưa chắc đã tệ. Ta muốn viết thư nói cho phụ thân, ta đổi ý, Khương nhị cô nương thấy thế nào?”

“…” Phía đông đã hiện ra sắc vàng nhàn nhạt, Tử Cấm thành chìm trong sương mù phiêu đãng nồng đậm, Phụng Thần Điện phía trước trong sương mù chỉ lộ ra một góc mái chạm trổ, lại khiến Khương Tuyết Ninh nhìn ngơ ngẩn. Trong khoảnh khắc đó, ác ý ập tới như sóng trào. Có một giọng nói nào đó điên cuồng kêu to trong đầu nàng: Làm người xấu đi, Ninh Ninh, làm người xấu đi. Đừng quản người ngoài thấy thế nào, đoạt đi! Đoạt Trương Già lại! Hắn vốn là trời cao ban cho ngươi!

Nhưng nàng không thể. Trong cõi u minh phảng phất như có hai mắt xuyên qua sương mù nhìn nàng, nhắc nhở nàng, từng đáp ứng về sau sẽ làm người tốt. Cuối cùng những giọng nói này đều tan vào hư vô.

Khương Tuyết Ninh trừng mắt nhìn, chỉ cảm thấy mình đã rơi vào trong sương mù, nhìn sang Diêu Tích, nghe thấy giọng mình trấn định, không có nửa phần sơ hở nói: “Diêu tiểu thư vốn chưa gây ra sai lầm lớn, đi sai đường biết quay lại thật hiếm có, nếu có thể cùng Trương đại nhân kết nhân duyên, lệnh tôn chắc hẳn sẽ rất vui mừng.”

Chương 45: Lôi kéo cừu hận

“Quá tốt rồi, ta cũng nghĩ như vậy!” Diêu Tích nghe Khương Tuyết Ninh nói vậy, thì yên tâm hẳn, ý cười bên môi không nén được nữa, như băng tan dần ra, lại nói, “Ta về sẽ cho viết thư cho phụ thân. Nghĩ đến Trương Già mặc dù chủ động từ hôn, nhưng không phải không muốn cưới ta, chỉ là sợ ta gả qua bị liên luỵ. Nhưng nếu ta nguyện ý, vậy hắn nhất định không băn khoăn gì nữa. Như thế, như thế...” Như thế việc hôn nhân đã định rồi. Diêu phủ địa vị cao như vậy, mà nàng nhan sắc, tu dưỡng ở kinh thành đều là nhất phẩm, nên Trương Già sao có thể cự tuyệt được?

Bất quá, lời này nữ nhi khó nói ra, cho nên nàng ngập ngừng nửa ngày cũng không ra. Nhưng Khương Tuyết Ninh hiểu rõ. Đoạn đường tiếp theo đó, Diêu Tích đều đi bên cạnh nàng, tựa hồ không còn căm thù nàng, còn muốn làm bằng hữu. Dù sao nếu không có Khương Tuyết Ninh khuyên răn trước đó, nàng có lẽ còn không biết nhân phẩm Trương Già quý giá như thế.

Nhưng Khương Tuyết Ninh lại không muốn cùng nàng thân thiết. Để tay lên ngực tự hỏi, nàng thật thích Diêu Tích, tán đồng ý định của Diêu Tích sao? Đáp án là phủ định. Đối với chuyện Diêu Tích cùng Trương Già nghị thân, nàng không vui vẻ gì. Nhưng giờ này khắc này, Trương Già không hiểu rõ Diêu Tích. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Đời này, vì Khương Tuyết Ninh ngăn cản cùng khuyến cáo, Diêu Tích không dùng thủ đoạn bỉ ổi nói xấu Trương Già, đập cho hắn thanh danh khắc vợ, nên nay Trương Già thanh bạch. Nếu nàng nhận được thư từ hôn không chê ngược lại còn muốn gả cho Trương Già, từ cái nhìn của hắn Trương Già, Diêu Tích sẽ ra sao?

Không cần nghĩ cũng biết. Xuất thân vọng tộc lại chịu gả thấp, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, không bỏ đá xuống giếng, cũng không nịnh bợ, còn trọng nghĩa. Thấy thế nào cũng là cô nương cực tốt.

Trương Già sẽ đáp ứng a? Khương Tuyết Ninh biết Diêu Tích là dạng người gì, cũng thấy Trương Già không nên cưới nàng. Nhưng nàng không có tư cách làm gì hết.

Lúc trước răn dạy Vưu Nguyệt, cảnh cáo Diêu Tích, là bởi vì không cách nào ngồi nhìn Trương Già bị người ô nhơ danh dự; hiện tại Diêu Tích nguyện ý gả, trên đời này bất luận kẻ nào cũng có thể chỉ trích, phản đối, chỉ có nàng không thể, cũng không có lập trường —— Bởi vì, nàng đối với Trương Già có tư tâm. Nếu đi phá hư việc hôn nhân này, nàng tuyệt không không thể nói chỉ vì nhìn không nổi nhân phẩm Diêu Tích.

*

Sáng sớm bên trong Phụng Thần điện, nhóm cung nhân sớm đã bày án thư (bàn học, nhưng ta nghĩ để thế này hay hơn) chỉnh chỉnh tề tề, từ trước ra sau ba hàng là chín cái án thư. Ở giữa hàng thứ nhất là án thư bằng tử đàn sơn trổ, ghế tựa gấm vóc màu đỏ, khác hẳn những cái còn lại, văn phòng tứ bảo bày bên trên càng quý giá gấp bội. Đây hiển nhiên là chỗ ngồi của Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y.

Đám người đi vào, liếc mắt liền nhìn ra vị trí này đặc thù, đều tự giác ngồi xuống vị trí khác, đa số đều ngồi như lần trước vào thi. Khương Tuyết Ninh không chút do dự chọn chỗ trong góc gần cửa sổ, cũng là chỗ lần trước nàng ngồi. Cho dù có mở cửa sổ ra, ánh sáng chiếu vào, so với hai hàng phía trước, nơi này vẫn ít bị các tiên sinh chú ý hơn —— Còn ròng rã nửa năm nữa, nàng không muốn chọn chỗ ngồi ngay trước mặt Tạ Nguy đâu. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Tiêu Xu cùng Trần Thục Nghi hai người hiển nhiên đều có tự tin đối với học thức cùng xuất thân của mình, nên chọn vị trí bên trái cùng bên phải trưởng công chúa; Diêu Tích thì chọn chỗ ở giữa hàng thứ hai, sau lưng Thẩm Chỉ Y; hai bên trái phải thì theo thứ tự là Phương Diệu cùng Chu Bảo Anh; hàng cuối cùng từ trái qua phải còn lại Vưu Nguyệt, Diêu Dung Dung cùng Khương Tuyết Ninh.

Hôm nay xem như lần đầu Thẩm Chỉ Y chân chính đến Phụng Thần điện. Mẫu hậu cùng Tô thượng nghi mấy ngày nay đã thông báo, vì chuyện nàng nhập học này hoàng huynh thật vất vả mới đồng ý, trên triều đình rất chỉ trích, đa số cho rằng không hợp lễ nghi, cho nên nàng nhất định phải trân trọng cơ hội, không được qua loa lấy lệ. Thế là cố ý mặc cung trang vàng nhạt dệt kim thêu văn vừa vặn.

Khương Tuyết Ninh (có thể do tác giả nhầm, chỗ này hẳn là Thẩm Chỉ Y) chờ tám vị thư đồng tới được một lát, một khắc trước giờ Mão, nàng liền mang theo hai cung nhân thiếp thân, từ bên ngoài đi vào. Đám người nhao nhao khom mình hành lễ: “Thỉnh an trưởng công chúa.” *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Thẩm Chỉ Y rất lâu chưa vui vẻ như vậy, trên gương mặt xinh đẹp tươi cười rực rỡ, hai tay chắp sau lưng, nhẹ nhàng nhảy một cái đứng ở ngưỡng cửa, nói: “Về sau các ngươi đều là thư đồng của ta, còn gặp mặt nhiều, không cần mỗi lần đều hành đại lễ, các ngươi mệt ta cũng mệt, nhanh đứng lên đi.” Đang nói, ánh mắt nàng liền quét một vòng. Ngay sau đó liền “A” một tiếng, lại trực tiếp đi tới trước mặt Khương Tuyết Ninh: “Ninh Ninh, ngươi sao lại ngồi sau cùng?”

Thẩm Chỉ Y trên mặt điểm xuyết một cánh hoa màu đào, từ sau trùng dương yến lần trước, trên mặt không còn nét lo lắng ngày xưa, buông xuống vẻ cao cao tại thượng, trở nên bình dị gần gũi, còn có mấy phần hoạt bát của tiểu nữ hài.

Khương Tuyết Ninh lúc thấy ánh mắt ân cần của nàng, không khỏi

chấn động. Nhớ kiếp trước nàng đã từng gặp Thẩm Chỉ Y hồn nhiên vui vẻ như vậy, nhưng sau khi biết nàng là nữ nhi, vẻ mặt này liền biến mất, nàng trở lại thành Lạc Dương trưởng công chúa đáy mắt luôn quanh quẩn một tia uất khí, tính tình càng ngày càng tệ.

Khương Tuyết Ninh từng được Thẩm Chỉ Y đối "Tốt", sợ nàng mở miệng liền gọi mình ra phía trước ngồi, vội vàng giải thích: "Thần nữ tính tình ngoan cố ngu muội, học không giỏi, ngồi chỗ này cũng đỡ phiền lòng các tiên sinh. Lỡ như tiên sinh tức giận bảo xéo đi thì thật khó coi?"

Đây là uyển chuyển nói nàng không muốn bị tiên sinh trông thấy. Thẩm Chỉ Y nghe hiểu, liền vui vẻ nói: "Có bản công chúa bảo bọc, ai dám bảo ngươi cút chứ?"

Những người khác trong điện lập tức nhìn Khương Tuyết Ninh, ghen ghét có, phức tạp có, kiêng kị có, suy nghĩ sâu xa cũng có. Khương Tuyết Ninh có thể cảm giác được bầu không khí vi diệu trong điện. Nhưng nàng không dám nhìn. Sợ ngẩng đầu một cái sẽ bị mớ ánh mắt sắc như đao này đâm đến chết!

Thẩm Chỉ Y trong cung được ngàn vạn sủng ái mà lớn lên, ngoại trừ đối hoàng huynh cùng mẫu hậu ra, không biết gì gọi là "Thu liễm" (dè dặt, kiềm chế), lúc thích một người liền không hề cố kỵ mà đối tốt. Nàng kỳ thật có lòng muốn để Khương Tuyết Ninh ngồi bên cạnh. Ngồi gần một chút, vừa quay đầu liền trông thấy, thoải mái biết nhường nào?

Nhưng nhìn phía trước, hai bên trái phải đã có Tiêu Xu cùng Trần Thục Nghi ngồi, hai người đều là nàng quen biết trước kia, kêu người nào đổi với Khương Tuyết Ninh chỉ sợ đều không tốt, còn khiến người ta xấu hổ. Cho nên Thẩm Chỉ Y đành thôi. Nàng lầu bầu: "Ngươi đã muốn ngồi chỗ này thì cứ ngồi đi, ngày nào ngán muốn đổi lại cũng được. "

Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng thở phào: "Tạ trưởng công chúa điện

hạ chiếu cố.” Thẩm Chỉ Y mới đi tới trước thư án của mình ở hàng thứ nhất ngồi xuống. Tiêu Xu ngay lúc này đứng lên, tự nhiên đặt một hộp gấm trên thư án của Thẩm Chỉ Y, chớp mắt cười cười với nàng. Thẩm Chỉ Y lập tức ngạc nhiên kêu lên: “A Xu còn đem quà cho ta!” Nàng nâng hộp gấm kia lên mở ra, bên trong là một con rối bóng tinh xảo, lập tức yêu thích không nỡ rời tay.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Trần Thục Nghi cũng đứng lên, hai tay dâng lên lễ vật của mình: “Nghe nói trưởng công chúa điện hạ thích tranh của Cố Kỳ tiên sinh, trong nhà vừa vặn giữ được một bức, liền mang cho ngài.”

Thẩm Chỉ Y lại vui mừng: “Thục Nghi thật tốt với ta!” Lần này vào cung, tất cả mọi người đều làm thư đồng Thẩm Chỉ Y, trong nhà có người mưu đồ hoặc tâm tư tinh vi, kỳ thật đều chuẩn bị lễ vật cho Thẩm Chỉ Y, có cái tương đối quý giá, có cái chỉ là một phần tâm ý. Vốn không ai dám đưa trước. Nhưng có Tiêu Xu cùng Trần Thục Nghi dẫn đầu, mà Thẩm Chỉ Y còn mừng rỡ như vậy, đám người liền mạnh bạo hơn, nhân cơ hội này cũng dâng lễ vật của mình. Chỉ chốc lát, trên thư án của Thẩm Chỉ Y đã bày rất nhiều thứ.

Khương Tuyết Ninh nhìn liền trợn mắt hốc mồm. Nàng nhớ tới lần này về chỉ xử lý chuyện Vưu Phương Ngâm cùng Yến Lâm, căn bản không nghĩ tới Thẩm Chỉ Y. Hiện tại tất cả mọi người đưa lễ vật ra, chỉ mình nàng không có! Mí mắt nhất thời cuồng loạn. Trong nội tâm nàng mặc niệm dù sao nhiều người tặng lễ như vậy, mình còn ngồi trong góc không có cảm giác tồn tại, tốt nhất đừng có ai chú ý tới.

Nhưng trời không chiều lòng người, chính là có người miệng tương đối tiện (đê tiện). Từ lúc Thẩm Chỉ Y vào, Vưu Nguyệt đã nhìn Khương Tuyết Ninh, lúc này chú ý thấy tất cả mọi người mang lễ vật, chỉ có Khương Tuyết Ninh ngồi yên không nhúc nhích, còn cúi thấp đầu. Đây là chờ nàng bắt tận tay sao?

Có chuyện lần trước, nàng đã học được không đối kháng chính diện với Khương Tuyết Ninh, chỉ tỏ ra hiếu kì, cười nói: “Không nghĩ tới

mọi người tâm hữu linh tê, đều mang lễ vật đến tặng trưởng công chúa, mặc dù đồ khác biệt, nhưng đều mới mẻ. Bất quá ta nhìn Khương nhị cô nương ngồi bên cạnh không nói chuyện, chẳng lẽ là chuẩn bị lễ vật đặc biệt gì sao?"

Vưu Nguyệt vừa nói ra, cả đám người vừa di dời lực chú ý liền tập trung lại chỗ Khương Tuyết Ninh. Đến Thẩm Chỉ Y cũng xoay đầu lại, hai mắt sáng rực mà nhìn Khương Tuyết Ninh. Hiển nhiên đang chờ mong Khương Tuyết Ninh đem tới bất ngờ gì.

Khương Tuyết Ninh thực muốn xông qua xé nát cái miệng thối gây chuyện của Vưu Nguyệt, vừa quay đầu thấy đôi mắt mong đợi của Thẩm Chỉ Y, đáy lòng sinh ra mấy phần bất đắc dĩ. Nàng là thật sự không chuẩn bị bất kỳ thứ gì. Chẳng lẽ nàng tùy tiện gỡ xuống ngọc bội tùy thân tặng lấy lệ? Khương Tuyết Ninh thực không làm được. Nàng hơi rũ mắt, nhìn thẳng Thẩm Chỉ Y, thở dài một hơi nói: "Ta không có chuẩn bị lễ vật."

Tiêu Xu ngồi ở hàng phía trước nghe thấy lời này lông mày lập tức vẩy một cái, im lặng mỉm cười. Vưu Nguyệt được như ý mà cười, lập tức che môi lại, cực kỳ kinh ngạc: "Không thể nào, trưởng công chúa điện hạ tốt với Khương nhị cô nương như vậy, ngươi vậy mà... Thậm chí ngay cả lễ vật cũng không có..." Còn ý ác độc cay nghiệt thì không cần nói nữa.

Những người khác nhìn thần sắc Khương Tuyết Ninh cũng có chút vi diệu: Các nàng vốn nên đồng tình, nhưng người được trưởng công chúa điện hạ ưu đãi như thế, sao phải cần tới các nàng đồng tình chứ? Giờ phút này đều im lặng nhìn. Trong lòng thầm nói: Dù trưởng công chúa có thích Khương Tuyết Ninh, trong tình huống tương phản mãnh liệt như vậy, sao có thể không để bụng, vô luận thế nào cũng sẽ không vui a?*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Các nàng đoán không lầm, Thẩm Chỉ Y nghe Khương Tuyết Ninh nói không chuẩn bị lễ vật, thì trong lòng có chút thất vọng lạc lõng, thậm

chí có chút thương tâm, nghĩ mình đối tốt với nàng như vậy, người khác còn chuẩn bị lễ vật, nàng sao lại không nghĩ tới chứ? Nhưng vẻn vẹn sau một khắc, Thẩm Chỉ Y nhìn thấy Khương Tuyết Ninh cúi thấp đầu. Đã không cãi lại, cũng không giải thích. Nàng vốn có tướng mạo xinh đẹp kiểu cần được bảo hộ, khóe mắt đuôi mày khẽ động, đều phảng phất như cành hoa mang sương sớm run rẩy. Giờ phút này cái cổ thon dài hạ xuống làm cho lòng người mềm nhũn, thậm chí nhịn không được mà đau lòng. Thẩm Chỉ Y lại nhớ tới những gì Yến Lâm từng nói, nhớ tới thân thế Khương Tuyết Ninh, nhớ tới tình cảnh trong phủ của nàng...

Khương Tuyết Ninh đang cúi đầu suy nghĩ nên tìm lý do gì, vừa ngẩng đầu lên định giải thích: "Kỳ thật, ta ——" Thì lời nàng nghẹn lại, nhìn thấy Thẩm Chỉ Y đã đỏ cả vành mắt, nói với nàng: "Ta biết, ta đều biết."

Ngươi, ngươi biết cái gì rồi vậy? Khương Tuyết Ninh mơ hồ, suýt chút bị bộ dáng này hù sợ. Trực giác cảm thấy có gì đó không đúng: "Điện hạ..."

Thẩm Chỉ Y cũng đứng lên, đến trước mặt nàng, kéo tay nàng, kiên định nói: "Ninh Ninh, ngươi yên tâm, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để ai khi dễ ngươi! Không chuẩn bị lễ vật có sao đâu? Ngươi có thể làm thư đồng, đã là lễ vật lớn nhất cho ta rồi."

Khương Tuyết Ninh: "..." Nhưng đối với ta đó là sấm sét giữa trời quang được không hả! Ngươi lại tự bổ não cái quỷ gì a! (bổ não: trí tưởng tượng bay cao bay xa đó a)

Chung quanh tất cả mọi người nghĩ dù Thẩm Chỉ Y không trách tội, trong lòng cũng sẽ có khúc mắc, sao chuyện lại tiến triển đến mức độ này? Tiêu Xu sửng sốt. Vưu Nguyệt kinh ngạc đến suýt rớt cằm xuống đất!

Thẩm Chỉ Y trong lòng đã nhận định Khương Tuyết Ninh là nữ nhi cha không thương nương không yêu, tình cảnh trong nhà như vậy,

sao chuẩn bị lễ vật cho nàng được? Nàng còn suýt nữa trách tội, thực không nên. Cho nên sau khi đau lòng, không nhịn được muốn đối tốt với nàng, liền chỉ án thư của mình, nói: “Ngươi nhìn xem, đều là các nàng tặng cho ta, ngươi xem có thích cái nào, ta đều tặng cho ngươi!” Khương Tuyết Ninh: “...”

Xoát xoát xoát xoát —— Nghe như tiếng đao kiếm vô hình bay tứ tung! Tất cả mọi người không tin nổi những gì vừa nghe được, các nàng tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật cho trưởng công chúa, mà ngài vừa quay đầu đã đem tặng cho kẻ không chuẩn bị lễ vật?! Khác gì nói Khương Tuyết Ninh là trân bảo, chúng ta đều là rễ cỏ!*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Đừng nói là các nàng, đến Khương Tuyết Ninh cũng thay các nàng đau lòng. Ngay sau đó lại đau lòng cho mình. Đây quả thực là trong nháy mắt thay mình kéo cả đám cừu hận! Gương mặt xinh đẹp trước mắt chân thành đối tốt với nàng, thực không trách gì được. Thế là, Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên ngộ ra —— Từ nay về sau, toàn tâm toàn ý ôm chặt cây trụ Thẩm Chỉ Y này là được. Về phần người khác, nhìn thế nào cũng không giống có thể thân thiết, dứt khoát mặc kệ đi!

Bên trong Phụng Thần điện, bầu không khí nhất thời ngưng trệ. Đám người đều mang tâm tư riêng.

Cũng may ngoài điện truyền đến một tiếng nói thanh bình, phá vỡ tĩnh lặng ngột ngạt này, Tạ Nguy chầm chậm bước lên bậc thang, nhẹ giọng hỏi một câu: “Trưởng công chúa điện hạ cùng thư đồng đều đến rồi?”

Mí mắt Khương Tuyết Ninh lập tức nhảy một cái.

Chương 46: Chim sợ cành cong

Lúc Tạ Nguy từ ngoài đi vào, nhìn thấy chính là tràng diện như vậy: Toàn bộ Phụng Thần điện chẳng biết tại sao hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều hướng về một hướng, chỗ góc bên phải hàng thứ ba. Lạc Dương trưởng công chúa không ngồi ở vị trí của mình, lại đứng ở cái góc này, hốc mắt đỏ đỏ, lã chã chực khóc, cũng không biết là bị cảm động hay ủy khuất, đang kéo bàn tay mảnh khảnh của thiếu nữ trong góc đó.

Mà thiếu nữ này... Là Khương Tuyết Ninh.

Lúc này trong đầu Khương Tuyết Ninh đầy những thứ được – mất khi được Thẩm Chỉ Y ưu ái, hoàn toàn không để ý giọng của Tạ Nguy vang lên, thẳng đến khi trông thấy hắn xuất hiện tại cửa đại điện, nàng mới chậm chạp kịp phản ứng. Tạ Nguy nhìn nàng bị Thẩm Chỉ Y cầm tay, trong ánh mắt bình tĩnh kia, mơ hồ nổi lên một điểm như có điều suy nghĩ. Khương Tuyết Ninh không hiểu sao sau gáy chợt lạnh, bị hắn nhìn chăm chú lên bàn tay có cảm giác như trúng tên, nhất thời lông tơ đều dựng lên, hoàn toàn vô thức lặng lẽ rút tay mình về. Có trời mới biết Tạ Nguy thấy các nàng quan hệ tốt sẽ nghĩ như thế nào! Lỡ như lại hoài nghi nàng muốn gây sự thì sao?

Cũng may, lực chú ý của Thẩm Chỉ Y cũng bị Tạ Nguy hấp dẫn đi, không chú ý tới chi tiết nhỏ này, chỉ khẽ giật mình tươi cười, chủ động khom người cúi đầu với Tạ Nguy: “Chào tiên sinh, thỉnh an các vị tiên sinh.” Lúc này những người khác mới giật mình hành lễ. Khương Tuyết Ninh cũng lập tức đứng dậy, hướng về phía Tạ Nguy cúi đầu: “Chào Tạ tiên sinh.” *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Tạ Nguy lúc này mới thu hồi ánh mắt, chỉ là lại nhìn Khương Tuyết Ninh đang cúi đầu thật thấp một chút, mới đi vào, đi ngang qua người nàng, đứng trên chính điện, thản nhiên nói: “Không ai đến trễ, rất tốt. Không cần đa lễ, đều ngồi đi.”

Tất cả mọi người theo lời đứng thẳng dậy, lúc này mới dám lén nhìn hắn. Vẫn là đạo bào xanh biếc, tay áo rộng, trâm tóc xanh, trên tay áo còn dính chút sương mù lạnh thấu xương của tiết trời cuối thu đầu đông, khí chất siêu nhiên tuyệt trần, như ẩn sĩ trong núi. Nhưng hắn không tới một mình. Cùng đi vào với hắn còn có bốn vị tiên sinh Hàn Lâm viện tuyển ra. Trong đó có ba vị đã tới hôm khảo giáo học vấn lúc trước, một vị khác là lần đầu gặp, hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt nghiêm túc, ăn nói có ý tứ.

Khương Tuyết Ninh liếc mắt một cái liền nhận ra ba vị kia. Dù sao mới mấy ngày trôi qua, thái độ lấy lệ cùng những lời nói của ba vị tiên sinh này, nàng còn nhớ như in. Lúc này lông mày nhẹ chau lại. Khương Tuyết Ninh nhớ lại bài thi kia cùng ý định báo với Thẩm Chỉ Y, chẳng qua vẫn chưa kịp nói.

Tạ Nguy nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên, lường trước điện hạ cùng chư vị thư đồng còn chưa quen biết các tiên sinh, cũng chưa từng học sớm, cho nên ta cùng mấy vị tiên sinh đã thương nghị, hôm nay sẽ không lên lớp, chỉ để mọi người quen biết tiên sinh, lại nghe các tiên sinh nói một chút nửa năm này sẽ dạy những gì, yêu cầu ra sao.” Nói xong hắn liền nhìn về phía bốn người còn lại. Bốn vị tiên sinh này thế là đều bước tới tự giới thiệu thân phận cùng môn mình dạy.

Lần này thư đồng vào cung, sách cần dùng đến, đều đã đặt trước mặt các nàng:

Một quyển 《 Lễ Ký 》 do Quốc Sử Quan tổng toản Trương Trọng – Trương tiên sinh giảng;

một quyển « Kinh Thi » do Hàn Lâm viện thị giảng Triệu Ngạn Xương Triệu tiên sinh dạy;

một quyển « Thập bát thiếp » chính là thư pháp, do Hàn Lâm viện thị đọc học sĩ Vương Cửu Vương tiên sinh truyền thụ, nghe nói còn dạy vẽ;

một quyển « Toán sổ thập kinh » là toán học, do vị Quốc Tử giám tiến sĩ toán học Tôn Thuật Tôn tiên sinh hôm nay mới tới kia thuyết giảng.

Bốn vị tiên sinh, bốn quyển sách. Tựa hồ không có gì sai lầm. Nhưng khi vị Tôn tiên sinh giảng toán học kia nói xong, tất cả mọi người phát hiện có gì sai sai: Trên thư án của mỗi người đúng là đã đặt đầy đủ sách phải dùng, nhưng chỉ có bốn quyển, do bốn vị tiên sinh dạy. Vậy... Tạ Nguy đâu?

Khương Tuyết Ninh còn đang suy nghĩ trong hồ lô Tạ Nguy bán thuốc gì (đang âm mưu gì), Thẩm Chỉ Y ngồi phía trước ngay chỗ thuận tiện nên hỏi: “Thế nhưng Tạ tiên sinh, ở đay mới chỉ có bốn quyển sách của bốn môn khóa nha, không phải nói ngài ngoại trừ dạy đàn còn dạy cho chúng ta một môn sao?”

Tạ Nguy nói: “Ta dạy ‘Văn’.”

Thẩm Chỉ Y buồn bực: “Không có sách sao?”

Tạ Nguy liền ngước mắt nhìn thoáng qua hướng ngoài điện, nói: “Đã sai người đi lấy, một hồi sẽ đem tới.” Lấy? Trong cung sách gì không có, muốn chuẩn bị thì đã sớm chuẩn bị xong mới phải, sao lúc này mới sai người đi? Tất cả mọi người cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng Tạ Nguy không giải thích gì thêm, nói xong liền ngồi xuống, chỉ nghe vị giảng 《 Lễ Ký 》 Quốc Sử Quan tổng toản Trương Trọng kia đứng trên điện trích dẫn kinh điển, lấy sử nêu gương, giảng cho đám người những điều trọng yếu của nghiên cứu học vấn. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Trương Trọng đã ngoài sáu mươi, mái tóc hoa râm, chính là người lần đó nói nữ nhi chỉ hợp đọc 《 Nữ Giới 》 không cần biết quá nhiều thứ, tuy rằng học sâu hiểu rộng, nhưng nhưng giảng không chút thú vị, cứng nhắc lại buồn tẻ. Tất cả mọi người nghe đến hoa mắt váng đầu. Khương Tuyết Ninh trong lòng mặc dù cảnh cáo chính mình, Tạ Nguy còn ở đây, nhưng nàng thực không khống chế nổi tinh thần đang dần thất lạc, hai mí mắt bắt đầu đánh nhau. Lúc đầu sắp đập xuống thư án mới giật mình choàng tỉnh, kết quả vừa nhấc mắt đã nhìn thấy Tạ Nguy ngồi bên kia, trong tay bưng chén trà nhỏ, yên lặng nhìn nàng chằm chằm. Trong chớp mắt này, nàng bị dọa suýt chút thì ngã xấp mặt xuống đất. Có ngủ gật thôi cũng bị móng vuốt phi qua! Khương Tuyết Ninh triệt để thanh tỉnh, trong đầu đột nhiên hiện ra câu Tạ Nguy nói lúc ấy "Đừng chọc ta tức giận nữa", thế là lặng lẽ ép mí mắt cuồng loạn xuống, miễn cưỡng lên tinh thần nghiêm túc tiếp tục nghe lão hòa thượng Trương Trọng dạy học như niệm kinh kia.

Trọn vẹn nửa canh giờ, Trương Trọng mới nói: "Bởi vì lão phu học sử, cho nên khóa thứ nhất hôm nay của trưởng công chúa điện hạ cùng chư vị thư đồng, mới do lão phu tới nói, vì cái gì, chính là để nói rõ điểm chính, để các ngươi biết chữ 'Học' này trọng yếu bao nhiêu. Bởi vì cái gọi là 'Thư trung tự hữu hoàng kim ốc', lại nói 'Một tấc thời gian một tấc vàng', có cơ hội nghe các đại nho trong thiên hạ tụ hội giảng dạy không nhiều, các ngươi phải trân quý mới phải. Mong rằng về sau không kiêu không ngạo, cảnh cáo trước, các ngươi nếu đem tính nết kiêu căng khi như cô nương trong phủ ra, lão phu tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ."

Khương Tuyết Ninh trong lòng thở dài một tiếng: Cuối cùng cũng xong! Kiếp trước nàng không thích ngồi ở đây nghe giảng, không thể trách nàng không tiến bộ, còn không chịu học, thật sự là mấy lão già này ỷ mình học nhiều, dạy học toàn không nói tiếng người, mặc kệ các nàng nghe có hiểu hay không, có muốn nghe hay không, khiến cho không ai kiên nhẫn nổi. Hôm nay nếu không phải Tạ Nguy ngồi đây, nàng chỉ sợ đã sớm hất bàn mà đi. Mà càng đáng sợ chính là... Trước mắt chỉ là nửa canh giờ thôi, đã như một năm ở địa ngục, sau

này còn tiếp tục nửa năm nữa! Khương Tuyết Ninh thực có chút tuyệt vọng.

Tiêu Xu cùng Trần Thục Nghi ngồi phía trước cũng có chút nhăn mi. Thẩm Chỉ Y còn sau khi Trương Trọng giảng xong lặng lẽ đưa tay che miệng ngáp một cái thật to. Ngược lại, mấy vị tiên sinh mặt không đổi sắc, hoặc tĩnh tọa suy tư, hoặc nhắm mắt dưỡng thần, nửa điểm cũng không cảm thấy Trương Trọng nói như vậy có vấn đề gì. Chỉ có Tạ Nguy nhìn chín vị nữ học sinh trong điện buồn ngủ này một cái.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Hắn chưa kịp nói gì, ngoài điện đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Một tiểu thái giám vội vã chạy vào, trời lạnh thấu xương vậy mà trên trán thấm mồ hôi, trong ngực ôm một chồng sách, nói với Tạ Nguy: "Tạ đại nhân, sách ngài muốn đều đã đưa đi in, theo như ngài nói lúc trước đã đóng sách thành mười quyển." Mấy vị tiên sinh còn lại đều nhìn hắn. Trong điện Thẩm Chỉ Y cùng đông đảo thư đồng cũng nhìn về phía hắn. Tạ Nguy liền lấy một quyển từ trong chồng sách kia, lật ra vài tờ, như muốn xác nhận xem in ấn đã ổn chưa, sau đó mới khoát tay, để cung nhân phát ra cho đám người. Mỗi người cầm một quyển.

Bìa màu xanh bình thường như sách khác, nhưng phần tên lại không đề chữ nào, so với sách khác còn dày hơn một chút. Khương Tuyết Ninh mơ hồ nhớ lại kiếp trước Tạ Nguy hình như cũng phát một quyển sách như vậy, nhưng nàng khi đó sau khi nghe Trương Trọng giảng buồn ngủ liền chạy ra ngoài, về sau cũng không nghiêm túc nghe giảng, thậm chí quyển sách này cũng chưa từng lật ra. Cho nên giờ phút này lại có mấy phần hiếu kì —— Tạ Nguy vì dạy học mà chuẩn bị một quyển sách, bên trong đến tột cùng là viết những gì?

Nàng nhận được sách liền lật ra. Nhưng mà nhìn kỹ nội dung trong sách, lập tức kinh ngạc mở to mắt —— « Vô dật » « Trịnh Bách khắc Đoạn vu Yên » « Câu Tiễn diệt Ngô » «Tô Tần lấy liên hoành thuyết phục Tần » « Lưu Hầu luận » « Lục Quốc luận » « Công Thâu » «

Ngư ngã sở dục dã » (nghĩa là: Cũng là thứ ta muốn)« Tiêu Dao Du » « Mưu công » « Biển Thước gặp Thái Hoàn Công » « Quá Tần luận » « Kiếm các minh » « Thập tiêm bất khả trung sơ » « Trường An tuyết hạ vọng nguyệt ký »...

Vậy mà cái gì cũng có. Có từ « Kinh thư » « Tả truyện », cho đến « Quốc ngữ » « Chiến Quốc sách », thậm chí « Mặc tử » « Mạnh tử », từ Tiên Tần đến nhà Hán đến Ngụy Tấn, từ chính luận đến du ký, không có chỗ nào mà không lấy tinh hoa, chọn điểm đặc sắc nhất, gộp thành một quyển!

Tạ Nguy muốn dạy những thứ này sao? Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên cảm thấy mấy phần đắng chát. Khó trách nàng đấu không lại Tiêu Xu. Nghĩ xem Tạ Nguy bày mưu nghĩ kế, bố trí trác tuyệt, nhìn quyển sách này liền biết hắn dạy học thật nghiêm túc, nếu có thể học được mấy phần, cho dù chỉ là da lông, chỉ sợ cũng được ích lợi không nhỏ. Kiếp trước, Tiêu Xu đều nghiêm túc nghe; mà mình...

Đối với Khương Tuyết Ninh trùng sinh trở về lại ở kiếp trước đã đọc không ít sách, nhìn nội dung sách này trong lòng còn rung động, đối với tiểu thư khuê các khác, đây thực sự là kinh thế hãi tục. Đến Thẩm Chỉ Y thấy cũng trợn tròn mắt ngơ ngẩn thật lâu.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Trần Thục Nghi gia giáo rất nghiêm, dù cũng đọc sách viết chữ, nhưng lại biết có ít sách nữ nhi không nên đọc, trong nhà cũng chưa từng để nàng đọc. Giờ phút này khẽ lướt nội dung trong sách, mi tâm cau lại, không nhịn được mà hỏi: “Tạ tiên sinh chẳng lẽ muốn dạy những điều này sao?”

Tạ Nguy không ngẩng đầu, trả lời: “Không sai.” Ngón tay Trần Thục Nghi lật trang sách liền dần dần nắm chặt, đứng lên, cúi đầu với Tạ Nguy, gằn từng chữ một: “Thiên hạ từ trước đến nay càn khôn rõ ràng, âm dương có thứ tự. Nam tử đối ngoại, nữ tử đối nội, phân biệt rõ ràng, không để thay đổi. Gia phụ từng nói, chính luận chỉ có nam tử mới học, nữ nhi nếu cố học quá nhiều, chính là âm dương đảo

loạn, càn khôn điên đảo, làm trái thiên lý. Thục Nghi vốn kính trọng tiên sinh học thấu khắp thiên hạ, nhưng hôm nay lại biên soạn một quyển sách thế này để dạy cho đám nữ nhi, xin tha thứ Thục Nghi mạo muội —— tiên sinh làm thế này có hợp lễ không?"

"..." Tạ Nguy vốn còn đang xem xét bản in trong tay, nghe vậy, ngón tay vừa đặt lên câu cuối của « Quá Tần luận » "Không chịu thực thi nhân nghĩa mà dùng sức mạnh đánh chiếm thiên hạ", thì dừng lại. Hắn mới ngẩng đầu nhìn Trần Thục Nghi một chút, chỉ mỉm cười: "Không muốn học, có thể đi."

Đám người suýt bị dọa chết: Câu này có khác gì "Thích thì học, không thì cút" đâu?! Nhưng Khương Tuyết Ninh nghe thấy, đầu tiên là sững sờ, sau đó như thấy ánh sáng le lói trong bóng tối, trong đầu không ngừng quanh quẩn câu Tạ Nguy mới nói: Không muốn học, có thể đi. Có thể đi? Nàng nhất thời kích động, tay run một cái, làm rơi sách xuống đất. "Lạch cạch."

Lúc này toàn bộ Phụng Thần điện hoàn toàn yên tĩnh, đến mức tiếng động không lớn này cũng trở nên chói tai. Tạ Nguy nhìn lại, thấy là Khương Tuyết Ninh, ánh mắt liền sâu hơn, chỉ hỏi: "Khương nhị cô nương có ý kiến?"*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh bị dọa tới hồn muốn lìa khỏi xác. Câu "Không học nữa, ta đi" vừa xuất hiện trong đầu lập tức đè xuống, nàng không chút do dự lắc đầu thể hiện trung thành: "Tạ tiên sinh tuyển chọn tinh hoa, biên ra quyển sách này, là dụng tâm lương khổ. Ta nghĩ cùng trưởng công chúa điện hạ đọc sách, điện hạ là nữ nhi của hoàng gia, sao có thể so với khuê các nữ tử tầm thường. Nói 'không hợp lễ', thật sự là suy bụng ta ra bụng người, hoang đường đến cực điểm!"

Lông mày Tạ Nguy hơi động một chút, bên môi có chút ý cười nhìn nàng. Trần Thục Nghi phía trước cơ hồ lập tức quay lại ánh mắt lạnh lẽ thâm trầm, nhìn chằm chằm nàng! Sau lưng Khương Tuyết Ninh chợt lạnh, lúc này mới phản ứng được —— Tiêu đời rồi! Tạ Nguy

quá đáng sợ. Nàng vừa không để ý, nịnh nọt xong lại để lộ lời trong lòng!

Về sau xảy ra chuyện gì, nàng hoàn toàn không có ấn tượng, tuy là nhìn như trấn định ngồi đây, trong lòng lại tự mắng chính mình bảy bảy bốn chín lần, chỉ đại khái biết Trần Thục Nghi cuối cùng ngồi xuống không nói gì nữa. Dù sao có được cơ hội thư đồng này không dễ. Thái độ của Tạ Nguy không ôn hòa như hắn vẫn thể hiện, nên dù nàng bất mãn, cũng không thể không cân nhắc kỹ lại.

Đến giờ thìn ba khắc, các tiên sinh đã dặn dò xong việc ôn bài cùng ngày mai học đàn, thì thả các nàng về, Trần Thục Nghi là người đầu tiên ra khỏi Phụng Thần điện. Đám người Tiêu Xu lo lắng cho nàng, nên đi theo ra ngoài.

Khương Tuyết Ninh lại ít nhiều có chút xấu hổ, bất đắc dĩ đi đằng sau, nhưng mà ngẩng đầu một cái, đã nhìn thấy Tạ Nguy từ trên điện đi xuống, lúc ngang qua nàng, thoáng dừng lại. Da đầu nàng tê rần, không thể không ngượng ngùng nói: “Tạ tiên sinh.”

Lúc Tạ Nguy đứng đấy, cao hơn nàng không biết bao nhiêu. Hắn đang nhìn nàng chăm chú, đôi môi thật mỏng kéo ra một nụ cười ý nhị, một tay nắm quyển sách, một tay chắp sau lưng, nhàn nhạt nói với nàng: “Hôm nay coi như thông minh.”

Chương 47: Giả thanh cao

Thông minh...

Khương Tuyết Ninh nghe thấy hai chữ này, khóe mắt giật giật. Ý Tạ Nguy nói nàng rất không có cốt khí sao? Nàng có lòng muốn đứng lên phản bác một câu, nhưng lúc há miệng, cẩn thận nghĩ lại lời nói hành động của mình hôm nay, thực là da mặt không đủ dày để nói mình có cốt khí. Dù sao nếu có thể bình an vô sự, ai nguyện ý đi trêu chọc Tạ Nguy chứ? Trong lòng nhất thời cố nhẫn nhịn xuống. Cũng may đối phương tựa hồ cũng không có ý muốn nói gì nhiều với nàng, vừa nói xong, hắn đã lướt ngang qua, ra phía ngoài điện.

Khương Tuyết Ninh trong điện, nhìn theo phía sau hắn. Giờ phút này sương mù đã tan gần hết. Ánh nắng chiều xuống càng làm nổi bật phong tư cùng khí chất của Tạ Nguy, phảng phất như tiên nhân xuống trần, đâu có chút nào đẫm máu cùng hung ác nham hiểm như nàng từng thấy kiếp trước? Còn nữa... Vì sao nàng lại cảm giác lúc Tạ Nguy nói mấy câu này với nàng, tâm tình thực không tệ? Nhưng rõ ràng lúc nói với Trần Thục Nghi câu "Không muốn học, có thể đi", tâm tình của hắn hình như còn rất kém mà, cũng không biết hắn đã gặp chuyện gì, nếu không, Tạ Cư An xử sự thoả đáng đến giọt nước cũng không lọt, sẽ không đến mức nói ra những lời này.

Lúc nghĩ tới đây, Khương Tuyết Ninh bỗng cảm thấy không ổn: Tuyệt đối không phải chỉ vì hai câu nịnh nọt của nàng lại được lòng Tạ Nguy! Nếu dễ dàng như vậy, ở kiếp trước nàng đem hết đủ loại thủ đoạn đều không thể thành công, thì nực cười đến mức nào...

"Ninh Ninh, còn chưa đi sao?" Ngoài điện bỗng nhiên truyền đến một giọng nói. Khương Tuyết Ninh lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn, liền

nhìn thấy Thẩm Chỉ Y vốn rời đi lúc nãy không biết quay lại từ khi nào, đang đứng trước cửa điện nhìn nàng, nghĩ tới nàng ra ngoài an ủi Trần Thục Nghi, kết quả không thấy mình đuổi theo, liền trở lại tìm.

Khương Tuyết Ninh có chút cảm động. Nàng trả lời: “Ta ra đây.”

Thẩm Chỉ Y đợi nàng ra liền thấp giọng nói với nàng: “Trong nhà Thục Nghi quản rất nghiêm, Trần đại nhân cũng là nói một không hai, cho nên mới như vậy. Ngươi cũng thế, có ngốc không, dù trong lòng thật nghĩ như vậy, cũng không thể nói ra trước mặt mọi người nha.”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh vốn đâu muốn nói ra, chỉ là … Nàng không tiện giải thích, chỉ có thể nhận thua: “Là ta quá lỗ mãng, lần sau nhất định chú ý.”

Thẩm Chỉ Y nghe nàng giọng nàng có chút ấm ức, trong lòng liền căng thẳng, vội vàng trấn an: “Ai, ngươi cũng đừng nghĩ quá nhiều, Thục Nghi kỳ thật tính tình không tệ, chưa từng tuỳ tiện tức giận. Cho dù có cũng sẽ vì nể tình ta mà không so đo với ngươi.”

Khương Tuyết Ninh trong lòng thầm nói còn chưa biết được đâu. Nhưng lời này không nên nói ra trước mặt Thẩm Chỉ Y nên chỉ cười nhận ý tốt của nàng, nói: “Có điện hạ lo lắng là đủ rồi, cái khác ta cũng không quan tâm.”

Thẩm Chỉ Y nghe nàng nói vậy, ngước mắt liền thấy ánh mắt ấm áp của nàng, đôi môi cong cong đẹp đẽ còn có chút ý cười nhàn nhạt, không biết vì sao, cảm thấy nóng mặt tim đập thật mạnh, nhất thời càng không dám nhìn thẳng khuôn mặt kiều diễm này. Nàng xấu hổ cực kỳ: “Ninh Ninh ngươi, ngươi nói cái gì vậy a!” Nói xong thì thẹn thùng, giậm chân một cái, lại vứt xuống một câu “Ta về cung trước”, liền nhấc váy, chạy trối chết.

Khương Tuyết Ninh: “...” Không phải, nàng chỉ muốn ôm đùi (tìm chỗ

dựa) mà thôi, Thẩm Chỉ Y lại hiểu lầm cái gì đây? Đừng đừng đừng đừng hoảng... Khuê mật, chỉ là khuê mật thôi!

*

Trần Thục Nghi dù không phải người tính tình kiêu căng, nhưng từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu nàng tức giận như vậy. Vị Tạ tiên sinh này muốn dạy nữ nhi các nàng học những thứ không nên còn đỡ, dù sao hắn là tiên sinh, trên có tam cương dưới có ngũ thường, thân là học sinh thì nên tôn sư trọng đạo, nàng cũng không tiện nói thêm gì nữa. Nhưng Khương Tuyết Ninh là thứ gì? Lại dám nói nàng "Suy bụng ta ra bụng người, hoang đường đến cực điểm"!

Một đường đi ra khỏi Phụng Thần điện, Trần Thục Nghi quả thực không muốn nhìn Khương Tuyết Ninh thêm nữa, chỉ sợ bẩn mắt mình. Ngược lại những người khác cùng đến an ủi nàng. Một đoàn người trở lại Ngưỡng Chỉ trai đều khuyên nàng, nói: "Khắp kinh thành người nào không biết Khương nhị là trời sinh tính tình được nuông chiều mà hư hỏng, nói ra những lời này không có gì lạ. Trần tỷ tỷ từ trong ra ngoài đều khác nàng, cần gì phải so đo với nàng, mà tổn hại thân thể." *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Đương nhiên, có vài người là thật lòng khuyên, có vài người lại là giả vờ khuyên. Vưu Nguyệt chỉ sợ thiên hạ không loạn, còn ghi hận chuyện lần trước bị vả mặt, chua xót nói: "Đúng vậy a, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, trưởng công chúa điện hạ thiên vị nàng tới mức không thể nghiêng hơn được nữa, một phen tâm ý ta dâng cho điện hạ, vừa quay đầu đã đưa tới trước mặt Khương Tuyết Ninh cho nàng chọn. Dù nàng làm ra chuyện khác người, điện hạ cũng sẽ che chở nàng. Trần tỷ tỷ gia thế hiển hách, mặc dù cao hơn nàng không biết bao nhiêu, nhưng trong cung, vẫn đừng nên đối nghịch với nàng a."

Tiêu Xu chuyển mắt nhìn nàng một cái. Diêu Dung Dung lại hâm mộ thở dài: "Khương nhị cô nương có thể được nhiều người thích như

vậy, thật có bản lĩnh a."

Khuôn mặt Trần Thục Nghi càng âm trầm hơn. Vưu Nguyệt lại trào phúng cười một tiếng, phản bác: "Vậy cũng gọi là bản lĩnh sao? Nghe người ta nói nàng học văn không được, phẩm hạnh cũng không đoan chính. Ngày lần này vào cung tuyển thư đồng, tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy, nếu không phải trưởng công chúa điện hạ chiếu cố, nàng dựa vào cái gì có thể ngồi cùng chúng ta trong Phụng Thần điện?"

Diêu Tích chỉ ngồi nghe, yên lặng không nói. Trần Thục Nghi lại bỗng nhiên nhìn nàng nói: "A Tích hình như sáng nay có đi cùng nàng?"

Bởi vì có chuyện của Trương Già, Diêu Tích kỳ thật cảm thấy Khương Tuyết Ninh cũng không xấu xa như bọn họ nói, lần trước bị dày vò cũng là Vưu Nguyệt chứ không phải nàng, lúc ấy ngoại trừ bị dọa, cũng không có gì đáng nói. Nàng đúng là từng có ý định thân thiết hơn với Khương Tuyết Ninh. Dù sao cũng hiếu kì chuyện nàng cùng Trương Già. Nhưng xem xét thái độ của đám người, biết tất cả đều không thích Khương Tuyết Ninh, nàng liền bỏ đi ý niệm này, nói: "Ta chỉ là có chút lời nói muốn hỏi nàng thôi."

Trần Thục Nghi nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi muốn thân thiết với nàng."

Diêu Tích cười một tiếng: "Nàng xứng sao?"

Vưu Nguyệt lập tức phụ họa: "Đúng, nàng sao xứng làm bằng hữu của Đại Diêu tỷ tỷ? Chỉ tính dòng dõi thôi đã kém xa vạn dặm, đáp lại một câu thôi đã là cho nàng vinh dự rồi."

Phương Diệu ngồi bên cạnh thật lâu, trong lòng xem thường, nghe đến đây đảo mắt một vòng, nói: "Không phải sao, cũng chính vì Yến thế tử nâng nàng trong lòng bàn tay thương đến tận tâm can, mới khiến cho tất cả mọi người phải kiêng kị nàng ba phần." *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi

nguồn.*

Những người khác chưa nghe ra ẩn ý. Vưu Nguyệt còn tưởng là Phương Diệu cũng nghĩ như mình, hùng hổ nói thêm: “Cũng không biết Yến thế tử nghĩ thế nào, đã biết Khương Tuyết Ninh bị đưa tới thôn trang nuôi dưỡng, cả người đầy vẻ nghèo túng, dáng dấp thì mị hoặc mà tục tằn, nửa điểm khí chất đoan trang của đại gia khuê tú cũng không có, vừa nhìn đã biết không đứng đắn, làm gì đạt tới hai chữ ‘Mỹ nhân’?”

Phương Diệu tỏ vẻ như rất tán thành, lại gật đầu nói: “Không phải sao, chỉ có lông mày mảnh mai một chút, con mắt hơi to một chút, cái mũi lại nhỏ một chút, môi thì dễ nhìn hơn, làn da lại trắng hơn người khác một tẹo. Không đẹp, thật không đẹp chút nào!”

Vưu Nguyệt nói: “Đúng a, chỉ có lông mày mảnh một chút, đôi mắt to một chút...” Nói được hai câu, rốt cục đã cảm giác có gì không đúng. Vưu Nguyệt quay lại nhìn Phương Diệu, nghi ngờ nói: “Ngươi đây là mắng nàng hay khen nàng vậy? Ngươi có ý gì?”

Ánh mắt mọi người đều tập trung chỗ Phương Diệu. Phương Diệu giật nảy mình: “Đương nhiên là mắng a, không phải ta đang cùng mắng với ngươi sao?”

Vưu Nguyệt uất nghẹn, suýt thì thở không thông. Trần Thục Nghi lại khẽ nhíu mày, hỏi có phần không khách khí: “Phương Diệu cô nương đến cùng ở bên nào?”

Phương Diệu tỏ vẻ vô tội, lập tức hô to lên: “Ta, ta mắng vậy chẳng lẽ còn không rõ ràng sao? Đương nhiên là bên các ngươi a! Ta nói rồi, ta chỉ theo người có ‘Thế’!”

Thần sắc nàng không giống nói dối. Dù là Trần Thục Nghi cũng không nhìn ra sơ hở gì, lại nghĩ Phương Diệu đúng là đã từng nói như vậy, không khỏi càng ấm ức muộn phiền hơn. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi

nguồn.*

Hết lần này tới lần khác lúc này Chu Bảo Anh bên cạnh vừa gặm xong một miếng bánh ngọt hoa quế, không biết có nghe những lời phía trước hay không, cũng có thể chỉ nghe một nữa, lại ngẩng đầu lên nói: “Khương nhị tỷ tỷ sao? Thật sự rất đẹp a! Ta trước nay chưa từng gặp tỷ tỷ nào xinh đẹp như vậy.”

“...” Cả hội trầm mặc, toàn bộ Ngưỡng Chỉ trai im lặng như tờ.

Chu Bảo Anh còn kỳ quái hỏi: “Làm sao vậy, các ngươi không thấy thế sao?”

Phương Diệu nhịn cười suýt nội thương. Từ Trần Thục Nghi đến Diêu Tích lại đến Vưu Nguyệt, tất cả như ăn phải con ruồi, thần sắc phức tạp một lời khó nói hết.

Khương Tuyết Ninh không nhanh không chậm trở về, vừa vào thì nhìn thấy tràng diện an tĩnh như vậy, tất cả mọi người không nói lời nào, nghe thấy tiếng bước chân mới xoay đầu lại, đều nhìn nàng. Phương Diệu ngồi trong góc lặng lẽ giơ ngón tay cái với nàng. Khương Tuyết Ninh quả thực không hiểu ra sao. Bất quá nàng cũng đoán được hôm nay mình đắc tội không ít người, hoặc là cho dù không đắc tội, người khác cũng vì trưởng công chúa ưu ái nàng mà sinh lòng kiêng kỵ thậm chí ghen ghét. Cho nên ngược lại thản nhiên hơn, lúc bước qua bậc cửa, nàng còn cười một tiếng: “Chư vị chậm rãi trò chuyện, ta về phòng trước.”

Trần Thục Nghi cười lạnh một tiếng: “Ta nếu là Khương nhị cô nương, nói ra lời không có cốt khí như vậy trước mặt mọi người, chỉ sợ sớm đã xấu hổ không dám gặp ai, nhưng hóa ra Khương nhị cô nương da mặt dày, còn thản nhiên trở về như vậy.”

Lời nói không có cốt khí? Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ Trần Thục Nghi ngươi so với Tạ Nguy chẳng là cái thá gì, đắc tội ngươi hay đắc tội Tạ Nguy ta tất nhiên sẽ chọn vế trước, ta đâu có ngu!

Mà nàng thật sự cũng không thích lời nói kia của Trần Thục Nghi. Kiếp trước Vưu Phương Ngâm dù là nữ tử vẫn có thể sống tuỳ tiện thoải mái, cho nên chẳng qua là do quan niệm của triều đại khác nhau, hà cớ gì nữ nhi thì không được học? Dựa vào cái gì nam nhi dùng quyền mưu là trí kế trác tuyệt, bày mưu nghĩ kế, nữ nhi dùng quyền mưu liền thành âm dương điên đảo, không hợp lễ nghi? Hết thảy đều là chó má.

Nàng có chút ngước mắt, sắc trời chiếu vào làm nổi bật đường nét mỹ lệ trên gương mặt nàng, khí chất lại bỗng chốc thêm vào một chút kiêu ngạo ngang ngược, chỉ cười nhạo một tiếng, nói: “Ngươi có cốt khí thì đừng đến học khóa của Tạ tiên sinh a, ta cũng không trói chân ngươi, giả trang thanh cao làm gì!”

Trần Thục Nghi đứng phắt dậy: “Ngươi ——”

Khương Tuyết Ninh trả lời xong thì quay người rời đi, không muốn nhìn nàng thêm chút nào nữa, chỉ có giọng nói nàng khe khẽ như có như không truyền tới tai mọi người: “Trưởng công chúa còn chưa nói gì, ngươi là cái rễ hành gì chứ...”

Tất cả mọi người lặng lẽ nhìn Trần Thục Nghi. Thế là “Tiệc trà” chỉ trích sau lưng Khương Tuyết Ninh trong vô tình lặng lẽ tan rã, cũng không biết là ai nói một câu “Buổi chiều còn phải cùng trưởng công chúa điện hạ đi thỉnh an hoàng hậu cùng thái hậu nương nương, nên về phòng trước nghỉ ngơi”, người liền dần dần rời đi. Chỉ để lại Trần Thục Nghi khuôn mặt lúc trắng lúc tím, rất giống như bị người cho một bạt tai, đứng nơi đó, toàn thân run rẩy.

Chương 48: Trịnh Bảo

Từ khi bị tuyển vào cung, lộ trình dần sai lệch: Tên nàng không trình lên lại bị tuyển vào cung, khiến người ta hoài nghi nàng có hậu đài, danh tiếng không có còn kéo thêm cừu hận; sau khi nhập cung, nàng cố ý giả dốt để không được tuyển, nhưng đấu không nổi quá nhiều người muốn nàng vào cung, ngược lại còn bởi vậy khiến người ta cảm thấy mình bất tài không xứng, thành cái gai trong mắt người khác; cho tới hiện tại chân chính vào cung, người ngoài đã có thành kiến với nàng, nên không thể thân thiết được với ai nữa. Vạch mặt với Trần Thục Nghi, kỳ thật không phải chuyện gì to tát. Chỉ là kéo sóng ngầm ra ngoài sáng mà thôi.

Trở lại phòng mình suy nghĩ một phen, Khương Tuyết Ninh ý thức rõ ràng khốn cảnh mình phải đối mặt: Còn tận nửa năm nữa, Lạc Dương trưởng công chúa dù thích nàng, nhưng cung đình lớn như vậy, ai biết tương lai sẽ phát sinh cái gì? Phải biết trong hoàng cung tường thành trùng điệp này, chuyện đơn giản nhất là hại người. Mâu thuẫn đã phát sinh. Nàng dù không có ý muốn hại người, nhưng làm sao biết người ngoài có tâm tư muốn hại nàng không? Đời này nàng vốn không có ý định dính đến tranh đấu trong cung, chỉ chờ nửa năm sau thu thập bọc hành lý cao chạy xa bay. Nhưng cao chạy xa bay cũng có tiền đề, đó chính là: "Đến lúc đó ít nhất ta phải còn sống a..."

Đóng cửa phòng, nàng nằm thẳng xuống giường, đôi mắt bình tĩnh nhìn chăm chú đốm sáng từ ngoài cửa sổ lọt vào như thêu trên đỉnh màn, Khương Tuyết Ninh cảm thấy, mình nhất định phải làm gì đó. Đầu tiên, so với những kẻ không ưa nàng, nàng có ưu thế gì?

Gia thế? Nàng chỉ có thể coi là trung đẳng, nửa vời.

Quý nhân thích? Nàng chỉ có Thẩm Chỉ Y, nhưng người có quyền lực trong cung đâu chỉ mỗi Thẩm Chỉ Y.

Thông minh tài trí? Nàng hiểu nhìn sắc mặt nói chuyện, làm việc cũng thoả đáng hơn đời trước nhiều, nhưng so với người trí tuệ, chỉ có thể coi là nhanh trí cùng thông minh vặt, không hơn ai bao nhiêu.

Ưu thế chân chính mà nàng có chỉ là: Trùng sinh, tiên tri.

Nàng biết rất nhiều điều người khác không biết, cũng biết rất nhiều chuyện bây giờ còn chưa phát sinh, thậm chí còn biết nhiều người nàng bây giờ còn chưa gặp. Điều này nghĩa là nàng có nhiều cơ hội hơn người khác. Xu cát tị hung, nhìn được hạng người, cướp đoạt tiên cơ!*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Như vậy, nàng lấy hiểu biết kiếp trước để xem, bây giờ trong cung có chuyện gì, có người nào, có thể lợi dụng được? Khương Tuyết Ninh đếm ngón tay: " Thám hoa lang tương lai Vệ Lương, hiện tại vẫn còn học hành ở Dương châu; Tiêu Định Phi, đăng đồ tử vẻ ngoài thiếu gia, bây giờ còn không biết đang ở xó xỉnh nào lập mưu xuất hiện; Tôn thượng cung là người tốt, có thể tin tưởng được, nhưng thời gian này kiếp trước nàng đang ở đâu?" Dịch đình? Hay trong cung của phi tử nào đó không được sủng ái?

Tính đi tính lại, nàng có chút mờ mịt, nghĩ thật lâu vẫn không tìm ra được người nào có thể sử dụng. Ký ức con người vốn hỗn loạn vô trật tự, trùng sinh trở về cũng chưa chắc nhớ kỹ những chi tiết của kiếp trước, nàng luôn cảm giác mình đã bỏ sót chuyện gì đó rất quan trọng, càng nghĩ càng không có đầu mối gì, còn thêm hoa mắt váng đầu. Đầu giờ chiều, Khương Tuyết Ninh dứt khoát nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Tới giờ Mùi sơ khắc, bên ngoài có cung nhân nhẹ nhàng gõ cửa gọi nàng: "Khương nhị cô nương, tới lúc đi thỉnh an thái hậu nương nương cùng hoàng hậu nương nương rồi." Nàng chợt bừng tỉnh,

ngồi dậy.

*

Tiền triều do hoàng đế làm chủ. Hậu cung tự nhiên là hoàng hậu làm chủ. Theo quy củ, nhóm thư đồng tiến cung ngày đầu tiên phải đi thỉnh an thái hậu, hoàng hậu, chỉ là lần trước vào cung lịch trình quá chặt chẽ nên không ai cưỡng cầu; lần này vào cung lại là chiều tối hôm qua, sáng sớm nay còn đi Phụng Thần điện, cho nên chuyện thỉnh an này mới trì hoãn đến xế chiều hôm nay.

Khương Tuyết Ninh trong phòng mình rửa mặt một phen, lúc đi tới sảnh, những người khác cũng đang tới, chỉ là bởi vì lúc trước nàng nói hai câu không khách khí với Trần Thục Nghi, ánh mắt đám người nhìn nàng đều có chút kỳ quái, cũng không ai chủ động đi tới bắt chuyện với nàng. Chỉ có Phương Diệu thừa dịp không ai trông thấy nháy mắt ra hiệu với nàng.

Vưu Nguyệt lôi kéo Diêu Tích cùng những người khác nói chuyện, càng không để ai có cơ hội nói chuyện với Khương Tuyết Ninh, ý tứ là muốn cô lập nàng. Trần Thục Nghi trang điểm xong đi ra, thì trừng mắt lạnh lùng nhìn nàng, mặc dù không nói chuyện, nhưng tư thế giương cung bạt kiếm đã hết sức rõ ràng. Đến cung nhân dẫn các nàng đi thỉnh an cũng cảm thấy bầu không khí không đúng, không dám ngẩng đầu nhìn các nàng, nói chuyện nhỏ nhẹ: “Thái hậu nương nương hai ngày này nhiễm phong hàn, lúc này hoàng hậu nương nương đang ở Từ Ninh cung hầu bệnh, cho nên trực tiếp đi Từ Ninh cung thỉnh an, cũng đỡ khiến chư vị thư đồng tới lui hai chuyến, mời đi theo nô tỳ.”

Vị trí Ngưỡng Chỉ trai ở gần ngoài rìa, nhưng Từ Ninh cung lại sâu trong thâm cung, muốn tới phải đi xuyên qua gần nửa hậu cung, xuyên qua nhiều cung điện của các phi tần. Khôn Ninh cung đằng sau Càn Thanh cung, cũng trên trục trung tâm hoàng cung.

Trong tám vị thư đồng, Phương Diệu, Vưu Nguyệt, Diêu Dung Dung

là trước kia chưa từng vào cung, lần trước cũng không dám đi khắp nơi, vẫn còn lạ lẫm; Khương Tuyết Ninh đời này còn chưa vào cung, nhưng vì đời trước nên dù hoàng cung rộng lớn kết cấu phức tạp, nàng có nhắm mắt cũng không lạc, bởi vậy không hiếu kỳ mấy.

Vưu Nguyệt lại thấp giọng, tò mò hỏi Diêu Tích đi bên cạnh một câu: "Diêu Tích tỷ tỷ, phía trước là Khôn Ninh cung sao?"

Diêu Tích nhìn theo hướng nàng chỉ, nói: "Đúng vậy, hoàng hậu nương nương các triều đại đều ở Khôn Ninh cung. Hoàng hậu nương nương hiện tại đến từ Hà Nam Trịnh thị, là thê tử lúc còn chưa lên ngôi của hoàng thượng. Chỉ là bình thường đều ở trong cung không ra ngoài, thỉnh an lần trước chúng ta vào cung nàng đã miễn, chỉ để chúng ta qua bên thái hậu nương nương, nghe nói thái hậu nương nương thích náo nhiệt hơn."

Vưu Nguyệt nhẹ gật đầu: "Thì ra là thế."

Khương Tuyết Ninh không nhanh không chậm đi sau cùng, nghe Diêu Tích nói thì hàng mi khẽ động, nội tâm cười lạnh một tiếng. Thích náo nhiệt? Lão yêu bà kia còn ước gì cả hoàng cung đều vây quanh nịnh nọt đó chứ. Tiên hoàng chết quá sớm, mụ còn chưa làm hoàng hậu cho đã nghiện, đã phải rời Khôn Ninh cung, chuyển đến Từ Ninh cung thanh tịnh vắng vẻ, sao có thể cam tâm? Lão yêu bà xuất thân Tiêu thị, nguyên là muội muội của Định quốc công Tiêu Viễn, cũng là cô mẫu của Tiêu Xu, nhà ngoại cường đại, chuyện gì trong hậu cung cũng chen mồm vào được, cho dù sau khi tiên hoàng băng hà mụ thành thái hậu, cũng chưa từng ngưng vươn tay muốn khống chế hậu cung.

Kiếp trước Thẩm Lang băng hà, hoàng đệ Thẩm Giới kế vị. Khương Tuyết Ninh là Lâm Truy vương phi, đúng ra nên phong hậu, nhưng lão yêu bà lại thò một cẳng vào, nói: "Khương thị đức không xứng vị, cử chỉ không hợp, không có phong phạm mẫu nghi thiên hạ, hoàng đế nên bỏ trống hậu vị, phong nàng thành một trong tứ phi đi."*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com

mang đi xin ghi nguồn.*

Lúc ấy nàng nghe tin này suýt tức chết. Cũng may, các lão thần trên triều hiểu chuyện. Trên đời làm gì có trữ quân nào leo lên hoàng vị lại không phong thê tử trước làm hoàng hậu đâu? Nếu làm như vậy, không phải để thiên hạ chê cười sao? Dù xét lễ nghi hay quy củ đều không hợp lý. Cho nên bọn họ tấu trình lên khuyên ngăn. Nàng kiếp trước còn diễn xuất kiểu bạc liên hoa (nữ trắng trong thuần khiết, style thánh mẫu), chưa sai phạm gì, lại điềm đạm đáng yêu, càng bị người khi dễ càng càng kích thích người khác muốn bảo vệ, Thẩm Giới tốt xấu cũng là nam nhi, sao có thể để nàng bị khi dễ? Cho nên cuối cùng nàng vẫn leo lên hậu vị. Chỉ là một màn phong hậu náo loạn như thế, nàng cùng Tiêu thái hậu liền coi như đã kết thù.

Hoàng tộc cũng có chuyện nhà. Tiêu thái hậu làm bà bà (mẹ chồng) bắt bẻ nàng, động một tí lại lôi hiếu đạo ra dọa nàng, khiến nàng mỗi ngày đều rất không thoải mái. Mãi về sau Tiêu Xu vào cung, phong quý phi, lễ lạt còn phô trương hơn nàng biết bao nhiêu, Khương Tuyết Ninh mới chợt hiểu: Hóa ra lão yêu bà muốn nâng đỡ hậu bối nhà ngoại, để chất nữ (cháu gái) Tiêu Xu làm hoàng hậu a. Hậu cung thế là biến thành chiến trường Atula.

Khương Tuyết Ninh căn cơ vốn không sâu, vì không muốn bị cặp cô cháu này áp bức, chỉ có thể ai đến cũng không cự tuyệt, phàm ai nguyện ý trung thành, nàng đều hứa cho chỗ tốt, lại dựa vào khả năng nói chuyện lấy lòng người của mình lôi kéo được một đám tụ họp thành nhóm thế lực, lúc này mới miễn cưỡng ổn định.

Nhưng nàng dùng người không phân biệt trung thần gian nịnh như thế, dẫn đến vàng thau lẫn lộn. Trong mắt người ngoài cùng triều thần thanh lưu, nàng kết bè kết cánh, như khối u ác tính trong triều, thậm chí còn bị chỉ trích là hậu cung tham gia vào chính sự.

Càng về sau, lúc bị Tạ Nguy, Yến Lâm giam lỏng trong cung, tấu chương của đại thần trong triều buộc nàng tuẫn táng vì Thẩm Giới sớm đã bay tới tấp như tuyết mùa đông, cho nên kết cục cuối cùng

thảm thiết như vậy có mấy phần cũng là tự làm tự chịu. Vì vậy kiếp trước Khương Tuyết Ninh hận Tiêu thái hậu, còn hơn Tiêu Xu ngàn dặm. Bây giờ trùng sinh trở về còn phải thỉnh an lão yêu bà này...

Khương Tuyết Ninh nhớ liền ngứa hàm, phải cắn chặt mới có thể khắc chế xúc động muốn chửi mắng ngay lúc này. Diêu Tích đi phía trước còn không biết đằng sau có người cất giấu thâm cừu đại hận, chỉ dẫn câu chuyện tới chỗ Tiêu Xu, cười nói: "Ta cũng là tết Nguyên Tiêu hai năm trước may mắn theo gia phụ gia mẫu vào cung bái kiến mới thỉnh an thái hậu nương nương, lần này đi còn có chút khẩn trương. A Xu tỷ tỷ đến lúc đó nhớ phải giúp ta một chút, ngươi là chất nữ thái hậu nương nương thương yêu nhất, nếu lát nữa chúng ta lễ nghi có gì không ổn thỏa, chọc lão nhân gia không vui, phải nhờ ngươi nói giúp a."*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Tươi cười trên môi Tiêu Xu hơi cứng lại, nhìn Diêu Tích một chút, chỉ nói: "Bây giờ chúng ta chẳng qua đều là thư đồng trưởng công chúa điện hạ thôi, thái hậu nương nương lúc trước cũng rất thích A Tích muội muội, không cần phải lo lắng."

Khương Tuyết Ninh nghe xong liền biết, Tiêu Xu cực hiểu đạo lý cây to đón gió. Nàng là cháu gái ruột của thái hậu, coi như là họ hàng của Thẩm Chỉ Y, nhưng không làm việc phách lối, vào cung lâu như vậy cũng chưa từng nhắc quan hệ với thái hậu, chắc hẳn không muốn trở thành mục tiêu người ngoài chú ý. Nhưng mà a… Đã thế này làm sao còn khiêm tốn được nữa? Quả nhiên, Diêu Tích vừa nói, thần sắc của đám người đều có chút biến hóa.

Vừa đi vừa nói, không bao lâu đã tới gần Khôn Ninh cung, chỉ là cùng lúc đó đám người đã bắt đầu nghe thấy những thanh âm kỳ quái, càng lúc càng rõ ràng. "Ba, ba". Từng tiếng từng tiếng rõ ràng dứt khoát. Những người khác có chút hiếu kỳ ngẩng đầu lên nhìn quanh. Khương Tuyết Ninh lấy kinh nghiệm kiếp trước, lập tức nghe ra, đây là tiếng vả mặt bằng tay, mà còn rất mạnh!

Vừa vòng qua tường cung, Trần Thục Nghi phía trước bỗng dừng lại. Diêu Dung Dung nhìn thấy một màn phía trước thì kinh ngạc thốt lên một tiếng: “A.” Kêu xong, mới ý thức không ổn, vội vàng che miệng lại.

Bên cạnh cửa Khôn Ninh cung, có một thái giám đang quỳ, mũ trên đầu đã bị ném trên mặt đất, chỉ cắm trâm gỗ đơn giản, lúc này đang giơ tay lên, dùng sức tự tát trên mặt mình. Không chút lưu tình! Tự đánh mình cũng dùng toàn lực. Gương mặt vốn trắng đã đầy dấu bàn tay, khóe miệng bị rách đến chảy máu.

Nhóm thư đồng mới vào cung làm sau từng thấy trường hợp như vậy? Nhất thời không dám bước tiếp. Toàn bộ đều ngừng lại. Khương Tuyết Ninh đứng sau đám người, nhìn về phía tiểu thái giám kia, chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt. Nhưng trong chớp nhoáng này, nàng vậy mà cảm thấy có chút quen mắt, trong đầu lập tức lóe lên một gương mặt kiên quyết oanh liệt đầy máu tươi, dần dần phủ đầy trí nhớ.

Trịnh Bảo!

Về sau là thái giám hầu hạ bên người Thẩm Giới – Trịnh Bảo, kiếp trước trung thành tuyệt đối với Thẩm Giới, tuy là hoạn quan, nhưng tính tình cứng rắn ngay thẳng. Lúc Thẩm Giới bị Yến Lâm, Tạ Nguy hạ độc mà băng hà, Trịnh Bảo chỉ mặt hai người mắng chửi họ mưu phản, sau đó cười to, không chịu về phe bọn hắn, mà trực tiếp rút kiếm tự vẫn, tuẫn táng theo Thẩm Giới! Lúc đó người đương thời mỉa mai, nam nhi văn võ cả triều không ai so được với một hoạn quan.

Khương Tuyết Ninh rốt cục nhớ ra, chuyện mình đã bỏ sót ——Trịnh Bảo a. Nếu nàng nhớ không lầm, Trịnh Bảo hiện tại là tiểu thái giám phục vụ ở Khôn Ninh cung, nhưng kỳ thật đã được thái giám chưởng ấn hiện tại là Vương Tân Nghĩa nhìn trúng, muốn thu làm đồ đệ. Hắn sở dĩ đi theo Thẩm Giới, là vì có lần bị phạt quỳ gối trước Khôn Ninh cung, Thẩm Giới trông thấy, từng cầu tình để hoàng hậu bỏ qua cho

hắn. Từ đó liền trung thành tuyệt đối với Thẩm Giới, mãi đến khi hắn băng hà cũng chưa từng phản bội...

Nếu như, đời này không phải Thẩm Giới, mà là nàng cứu được Trịnh Bảo thì sao? Nhưng vấn đề —— Thẩm Giới là Lâm Truy vương, lời nói tất nhiên có tác dụng; còn nàng nay chỉ là một thư đồng nho nhỏ, làm sao cứu được hắn?

Chương 49: Mầm tai vạ

Đi tìm Yến Lâm? Dũng Nghị hầu phủ sắp xảy ra chuyện, hắn cũng đã biết tin tức từ Chu Dần Chi, âm thầm chuẩn bị còn không kịp, hiện tại còn không biết ở đâu, không nói đến hắn hiện tại tiến cung không thích hợp, chờ hắn đến đã mất một khoảng thời gian, có trời mới biết lúc ấy Thẩm Giới có khi đã kịp vào cung cứu Trịnh Bảo luôn rồi. Như vậy nàng còn làm được gì nữa? Nhưng bây giờ nàng không có địa vị, đến hoàng hậu còn chưa gặp bao giờ, trong cung cũng không biết mấy người, không nói ra mặt cứu người, đến thủ đoạn còn thi triển không được. Khương Tuyết Ninh đứng phía sau mọi người, cảm giác nhức đầu khó nghĩ.

Đám người dừng phía trước có chút rụt rè. Tiểu cung nữ dẫn đường hiển nhiên không ngờ sẽ gặp phải tình huống này. Con đường trước mắt là đường gần nhất đi Từ Ninh cung. Các nàng hầu hạ trong cung đã lâu đều từng thấy cung nữ thái giám bị phạt, bình thường chỉ cần cúi đầu không nhìn mà đi qua là được, nhưng đi cùng một nhóm đông thư đồng, thì có hơi khó xử.

Vẫn là Tiêu Xu nhíu nhíu mày, không muốn vừa mới tiến cung đã xúi quẩy, chỉ nói với cung nữ kia: “Tất cả mọi người vừa vào cung, không dám nhìn chuyện thế này, chúng ta vẫn nên đi đường khác thôi.”

Cung nữ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Tiêu đại tiểu thư nói đúng.”

Nàng lui trở về, khoát tay, dẫn đám người đi hướng khác, nói: “Mời chư vị thư đồng đi bên này.”

Khương Tuyết Ninh không lộ ra biểu cảm gì, lại có chút nóng ruột, nhưng trong chốc lát vẫn không nghĩ ra cách. Dù cảm thấy cơ hội mất đi là không trở lại, nhưng lại không thể không theo bước chân những người khác, chuyển hướng rời đi. Lúc rời đi, nàng quay đầu lại nhìn một cái. Trịnh Bảo vẫn quỳ gối trước Khôn Ninh cung, lưng thẳng tắp, tuyệt không giống như bọn thái giám trong cung quen khom lưng uốn gối, khuôn mặt thanh tú có mấy phần kiên nghị, rõ ràng nghe có người đến, động tác trên tay cũng không dừng lại nửa phần, cắn chặt răng, tát từng bạt tai lên mặt.

*

Bởi vì đường vòng xa hơn, cho nên đám người tới trước cửa Từ Ninh cung trễ hơn một chút, một ma ma nhìn có chút tư lịch đứng ngoài cửa cung mà chờ, nhìn thấy các nàng liền hỏi: “Sao lúc này mới tới? Trưởng công chúa điện hạ đã tới trước, ở bên trong nói chuyện với thái hậu nương nương rồi.”

Tiểu cung nữ sợ đến nỗi suýt ngã. Bỗng trong lòng Khương Tuyết Ninh khẽ động. Tiêu Xu nhìn lướt qua tiểu cung nữ kia, chủ động mở miệng nói: “Tới Khôn Ninh cung còn phải đi đường vòng, nên mới trễ, Từ ma ma chớ trách.”

Từ ma ma mới không trách cứ tiểu cung nữ nữa. Làm việc trong cung có những chuyện vừa nghe đã có thể đoán được vài phần, như đi đường vòng ắt phải có nguyên nhân, mà người lên tiếng là Tiêu Xu, ma ma đương nhiên sẽ không hỏi thêm, gương mặt vốn nghiêm túc thận trọng thậm chí còn hơi tươi cười, nói: “Thì ra là thế, vậy thì mời chư vị thư đồng vào. Đại tiểu thư cũng thế, lần trước vào cung vẫn chưa ghé qua, thái hậu nương nương nghe nói ngài được tuyển chọn thư đồng, còn nhắc tới mấy lần.”

Dù sao cũng là ma ma phục vụ bên cạnh lão yêu bà, gần như là nhìn Tiêu Xu lớn lên, tự nhiên rất quen thuộc, thái độ hiền lành. Khương Tuyết Ninh thấy vậy, đáy lòng khẽ suyt một tiếng. Nàng dù đã đi tới nơi này, kỳ thật trong lòng vẫn nhớ chuyện Trịnh Bảo, rõ ràng cơ hội

đang ở trước mắt, mà phải bỏ lỡ vì thỉnh an lão yêu bà này, thù mới hận cũ dứt khoát ghi thêm cho đôi cô cháu này.

Từ Ninh cung tuy là tẩm cung của thái hậu các triều đại, vốn chẳng xa hoa lãng phí, nhưng đến vị thái hậu này thì thay đổi. Phiên bang cùng các châu phủ tiến cống có bao nhiêu đồ tốt đều đưa đến Từ Ninh cung, nói là Thẩm Lang hiếu thuận, để cho Tiêu thái hậu thưởng ngoạn, nên Từ Ninh cung bây giờ nhìn mười phần hoa lệ. Đi theo Từ ma ma đi vào cửa cung, Khương Tuyết Ninh nhìn thấy một bể lớn chạm trổ trồng hoa súng và thả cá chép nhiều màu, lên bậc cấp vào chính điện, trần nhà là vàng chạm khắc, hai bên nạm đầy châu ngọc, đến mặt đất cũng trải thảm Ba Tư tiến cống loại tốt nhất.

Thẩm Chỉ Y hồi cung thì đổi sáng cung trang màu hồng phấn, lúc này đang ngồi cạnh Tiêu Thái hậu nói chuyện: “Ngài không thấy đâu, Tạ tiên sinh thật sự rất lợi hại đó…”

Trịnh hoàng hậu ngồi bên cạnh có chút lúng túng. Từ ma ma đi tới: “Thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, người đến rồi.”

Thẩm Chỉ Y đang nói đến mặt mày hớn hở nghe vậy, lập tức liền ngừng nói, quay đầu nhìn lại. Lấy Tiêu Xu dẫn đầu, tám vị được tuyển vào cung làm thư đồng đi vào, cũng không dám tuỳ tiện ngẩng đầu lên nhìn, sau khi Từ ma ma nói thì khom người bái lạy: “Thần nữ bái kiến thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương.”

Lễ nghi của đám người đều được Tô thượng nghi nghiêm ngặt dạy qua, mà các nàng lần đầu bái kiến hai nữ nhân trọng yếu nhất hậu cung, càng không dám qua loa, cho nên cơ hồ đều không tìm ra bất cứ sai sót gì. Bình thường, hành lễ xong sẽ được kêu bình thân ngay. Nhưng không ngờ, bên trên vọng xuống tiếng cười, hoàn toàn không để ý những người khác, mà trực tiếp gọi Tiêu Xu: “Xu nhi, mau đứng dậy đi để cô mẫu nhìn xem nào.”

Tất cả mọi người khẽ giật mình. Tiêu Xu thở dài, lại không tiện nói gì, vừa đứng lên liền tươi cười, kêu một tiếng: “Cô mẫu.” Nàng đi ra

phía trước.

Tiêu thái hậu năm nay đã bốn lăm bốn sáu tuổi, hạ sinh hai nam một nữ, trưởng tử là hoàng đế Thẩm Lang, thứ tử là Lâm Truy vương Thẩm Giới, út nữ là Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y. Ngày tháng trong cung như ý, nàng bảo dưỡng cũng rất thoả đáng. Cho nên nhìn qua cũng không có vẻ già, khóe mắt tuy có vết chân chim nhỏ, nhưng lại thêm phong nhã, khóe miệng mỉm cười phảng phất còn có thể liên tưởng được nhan sắc lúc trẻ, chỉ kéo tay Tiêu Xu nói: "Con thật không có lương tâm, lần trước vào cung cũng không biết đến bái kiến cô mẫu."

Tiêu Xu nói: "Lần trước vào cung là vì Chỉ Y tuyển chọn thư đồng, nếu khi đó đến bái kiến cô mẫu, chỉ sợ sẽ bị người lên án nói A Xu dựa vào cô mẫu mới có thể ở lại trong cung. A Xu bị người nói xấu không quan trọng, nhưng nếu để người ngoài nghĩ cô mẫu thiên vị, thì đó là lỗi của A Xu. Bây giờ đã ở lại trong cung làm thư đồng, về sau đương nhiên thuận tiện đến thăm cô mẫu, sẽ chuộc lỗi thật tốt với ngài."

Tiêu thái hậu liền để nàng ngồi bên cạnh, cẩn thận nhìn nàng, càng hài lòng, nói: "Ta cùng phụ thân ngươi nói, muốn giữ ngươi ở lại trong cung lâu hơn, nhưng hắn lại nói như vậy không hợp quy củ, huyên náo khiến nha đầu Chỉ Y đến bạn cùng tuổi cũng không có, còn phải ra ngoài cung tìm thư đồng đến, phiền phức! Giày vò đến giày vò đi, không phải ngươi vẫn vào cung đó sao? Mà ở Ngưỡng Chỉ trai kia còn không thoải mái bằng Từ Ninh cung của ai gia, thực sự là…" Chư vị thư đồng còn lại đang quỳ trên điện nghe lời này, đều cúi đầu không dám ngẩng lên.

Khương Tuyết Ninh hiểu rất rõ lão yêu bà, sao còn không hiểu ý bà ta là nói cả đám thư đồng ngoại trừ Tiêu Xu ra kỳ thật đều không cần thiết phải tới, càng không thể so sánh với Tiêu Xu? Chỉ là bây giờ nàng không phải hoàng hậu, nên không làm gì được. Đôi cô cháu cực phẩm này đang không coi ai ra gì, kéo nhau nói chuyện nhà.

Thẩm Chỉ Y nhìn mẫu hậu, lại nhịn không được nhìn Khương Tuyết Ninh còn quỳ phía dưới, có lòng muốn nói, nhưng biết rõ tính mẫu hậu, biết bà muốn lập uy với đám thư đồng nên không tiện mở miệng.

Tư thế quỳ đoan chính rất tốn sức. Khương Tuyết Ninh mới duy trì tư thế kia một lát, đã cảm giác đầu gối đau, trong lòng lại mắng lão yêu bà một ngàn lần. Cũng may Trịnh hoàng hậu khá nhân từ, thấy mấy cô nương phía dưới tuổi cũng không lớn, bắt đầu quỳ không vững nữa, do dự một chút, vẫn cười một tiếng, giả vờ lơ đãng mở miệng nói: "Tiêu đại cô nương đến, cuối cùng cũng thấy mẫu hậu vui vẻ hơn chút ít. Chỉ là ngài trò chuyện cao hứng, nhưng đám tiểu cô nương này vẫn còn quỳ kia, có vẻ sắp ngã rồi."

Tiêu thái hậu đang cùng Tiêu Xu nói chuyện liền ngừng lại. Thần thái ngưng tụ được uy nghi từ mấy năm chấp chưởng phượng ấn, nghe vậy quét nhìn phía dưới một chút, lại nhìn Trịnh hoàng hậu, tự tiếu phi tiếu nói: "Ngươi lại muốn làm người tốt."

Sắc mặt Trịnh hoàng hậu lập tức biến đổi, đứng dậy muốn tạ lỗi. Tiêu thái hậu lại khoát tay chặn lại, cười một tiếng, quay xuống nói: "Hoàng hậu thật tốt tính, không muốn thấy ai chịu khổ, nàng đã lên tiếng, nếu để các ngươi quỳ, thì ai gia có chút không tử tế nhỉ. Đứng lên đi."

"Tạ thái hậu, hoàng hậu nương nương." Đám người nghe ý tứ này đều có chút kinh sợ, đứng trang nghiêm quy củ phía dưới.

Khương Tuyết Ninh thừa cơ nhìn Trịnh hoàng hậu một chút. Đây cũng là một người đáng thương. Sau khi gả cho Thẩm Lang, làm hoàng hậu vài năm, trong lúc đó còn bị Tiêu thái hậu đè ép, không có chút uy nghiêm nào. Thẩm Lang băng hà Thẩm Giới kế vị, Trịnh hoàng hậu là hoàng tẩu, được phong thái thượng hoàng hậu, dời đến Trường Ninh cung, không con cái, một mình tới lui.

Thẩm Chỉ Y thấy Khương Tuyết Ninh đứng lên thì thoáng an tâm,

chu môi nũng nịu: “Mẫu hậu ngài làm các nàng sợ rồi, đều vào cung cùng ta chơi cùng ta học, còn rất rụt rè dè dặt, ngài làm vậy nhỡ các nàng bệnh, lấy ai chơi với ta?”

Tiêu thái hậu bất đắc dĩ: “Nhất thời quên gọi bọn họ đứng dậy thôi, sao lại thành dọa sợ được?”

Thẩm Chỉ Y hừ khẽ: “Ta còn không biết mẫu hậu sao?”

Tiêu thái hậu cười lên, chợt nhớ tới gì đó, lại nhìn xuống dưới, nói: “Ta nhớ Tô thượng nghi nói, trong số thư đồng mới tới có người ngươi rất thích, tên là Khương Tuyết Ninh sao? Đứng ra cho ai gia nhìn xem.”

Khương Tuyết Ninh nghe nửa câu đầu đã có linh cảm, quả nhiên đằng sau thật sự gọi tên nàng, mặc dù không muốn tới trước mặt lão yêu bà, nhưng không thể không đứng dậy, bộ dáng nhu thuận, lần nữa hành lễ: “Thần nữ Khương Tuyết Ninh, diện kiến thái hậu.”

Tiêu thái hậu đánh giá nàng. Nhưng chỉ nhìn một chút lông mày đã nhíu lại, nói: “Diễm lệ quá mức, không đủ đoan trang.”

“...” Khương Tuyết Ninh thầm bật ra suy nghĩ: Tạ Nguy nhanh tranh thủ thời gian mưu phản, chặt lão yêu bà này ném cho chó ăn đi! Bản cung đẹp vậy thì sao. Ăn bớt cơm nhà ngươi à?

Chỉ là trong lòng nghĩ như vậy, nhưng lời thì không dám nói ra. Mạng nhỏ quan trọng hơn. Nàng cũng coi như biết tính nết Tiêu thái hậu, tuyệt đối không được tranh cãi với bà ta, nếu không về sau không có quả ngon để ăn, nhất thời cố nhịn xuống, phục tùng khép mắt nói: “Thần nữ khi còn bé mệnh cách có kiếp nạn, cho nên phụ mẫu đưa thần nữ tới điền trang nghèo nuôi lớn, bốn năm trước mới đón về kinh, nên viết văn thô thiển, lễ nghi không thông, cử chỉ lỗ mãng. Hôm nay nhìn thấy thái hậu nương nương, tâm tình hoảng hốt, chân tay luống cuống, về sau nhất định chặt chẽ tự không chế bản thân, nghiêm túc làm thư đồng trưởng công chúa điện hạ, tất không dám

có chút lười biếng."

Tiêu thái hậu lập tức khẽ giật mình, không ngờ nàng lại nói ra những lời ấy, có chút kinh ngạc: "Tướng mạo lỗ mãng, nói chuyện lại rất ổn trọng." Chỉ là tướng mạo đẹp quá như vậy, nhìn thế nào cũng không thoải mái. Bà tùy ý khoát tay, nửa đùa nửa thật: "Thôi, đứng lên đi. Nghe nói ngươi được vị tiểu thế tử của Dũng Nghị hầu phủ kia yêu mến, mà cả họ trên dưới đều không ưa gì ai gia, làm khó ngươi nói ra được mấy lời như vậy."

Dũng Nghị hầu phủ Yến thị cùng Định quốc công phủ Tiêu thị, hơn hai mươi năm trước còn từng thông gia, bây giờ giống như cả đời không qua lại với nhau nữa, thậm chí có chút thù hận. Tất cả mọi người đều từng nghe nói phong thanh, lại không biết nguyên do. Thật không ngờ hôm nay lại nghe Tiêu thái hậu nói vậy, lập tức đều hơi kinh hãi.

Khương Tuyết Ninh là người trong cuộc, lại thầm có mấy phần linh cảm chẳng lành. Đầu tiên là Tiêu Xu trước mặt mọi người nói chuyện Yến Lâm đưa đàn cho nàng, bây giờ lại là Tiêu thái hậu nói đùa về quan hệ Tiêu thị cùng Yến thị, giống như đã không coi Dũng Nghị hầu phủ ra gì nữa. Nàng im lặng không lên tiếng lui về đứng yên.

Lúc này bên ngoài có cung nhân thông truyền, nói Lưu công công phủ nội vụ tới. Tiêu thái hậu khoát tay gọi người lại hỏi: "Có chuyện gì?"

Lưu công công kia ngày thường tai to mặt lớn, nay rất a dua nịnh nọt, lúc tới hành lễ cúi đến sắp chạm đất, chỉ giơ hộp gấm trong tay cao quá đầu, giọng nói lanh lảnh: "Thái hậu nương nương hôm kia đánh nát chuôi ngọc như ý, thánh thượng hôm nay nghe nói, liền nghĩ tới ngài? Cố ý dặn dò nô tìm ngọc như ý năm ngoái Thanh Hải tiến cống đưa tới tặng ngài."

Ngọc như ý Thanh Hải tiến cống? Đợi đã... Mí mắt Khương Tuyết Ninh bỗng giật một cái, trong lòng thầm kêu: Chuyện này còn để

nàng gặp phải?

“Hoàng đế vẫn có hiếu như vậy, đồ đâu trình lên ta xem nào.” Mặt mày Tiêu thái hậu đã có mấy phần vui vẻ. Lưu công công lập tức khom người hướng về phía trước, nịnh nọt đưa ngọc như ý đến dưới tay Tiêu thái hậu.

Ngọc như ý do hồng ngọc chế thành, cả khối hồng tím, duy chỉ có đầu như ý là trắng lóa như tuyết, vừa vặn điêu khắc thành hoa văn mây phủ, đường nét độc đáo, trân quý hiếm gặp. Tiêu thái hậu cầm trong tay, liền cực kỳ yêu thích. Chỉ là bà ta vừa nói “Không tệ”, lật ngọc như ý lại nhìn, trên mặt bỗng khẽ giật mình, tươi cười chợt cứng lại, đôi mắt nhìn chằm chằm mặt sau ngọc như ý, sắc mặt trở nên xanh xám!

Bởi vì phía sau khắc hai hàng chữ triện—— Ba trăm nghĩa đồng, chết thảm tội gì? Dung đế không đức, dám xưng thiên tử!

“Lớn mật!” Tiêu thái hậu giận tím mặt. Người ngoài còn không biết chuyện gì xảy ra, bà ta đã quăng ngọc như ý xuống đất, vỡ nát!

Mảnh hồng ngọc văng xuống bên chân Khương Tuyết Ninh, nàng không dám cử động loạn chút nào, da đầu đau nhức. Đúng là chuyện này, gieo mầm tai vạ sắp tới cho Dũng Nghị hầu phủ...

Chương 50: Đoạt cơ duyên

Lúc trước Tiêu thái hậu tỏ thái độ hờ hững lạnh lẽo với đám người, khiến bọn họ đã lo sợ hoảng hốt, nhưng so với cơn thịnh nộ lúc này thì thực chẳng đáng nói tới. Ai dám ngờ một thanh ngọc như ý dâng lên, đang êm đẹp vậy mà khiến người nổi giận. Chư vị thư đồng phía dưới không biết xảy ra chuyện gì, lo sợ bất an không dám lên tiếng.

Lưu công công dâng ngọc như ý đến chỉ cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, không chút nghĩ ngợi liền lập tức quỳ xuống, hô to: "Thái hậu nương nương bớt giận, thái hậu nương nương bớt giận a!" Hắn quỳ ngay trước bậc thang. Tiêu thái hậu đạp hắn một cước, đưa tay liền gọi cung nhân: "Người đâu, kéo tên nghịch đảng này xuống! Giao cho thận hình tư thẩm vấn đi!" Sắc mặt Lưu công công thay đổi hẳn. Hắn dù tới dâng ngọc như ý, lại hoàn toàn không biết huyền cơ phía sau có, nghe Tiêu thái hậu gọi một tiếng này, đã bị dọa đến mất hồn, vội dập đầu không ngừng, kêu khóc lên: "Oan uổng, nô oan uổng a! Nô chỉ là phụng mệnh đến dâng tặng ngọc như ý mà thôi, không biết nơi nào chọc giận thái hậu nương nương, xin thái hậu nương nương tha thứ, nô oan uổng a ——"

Thẩm Chỉ Y cùng Tiêu Xu ngồi bên cạnh Tiêu thái hậu, mới chỉ mơ hồ thoáng nhìn thấy phía sau ngọc như ý có chữ viết, nhưng không rõ là gì, đột nhiên thấy biến cố, cũng không dám mở miệng hỏi thăm.

Trịnh hoàng hậu cũng giật nảy mình. Nàng biết tính tình Tiêu thái hậu mặc dù trước nay không tính là tốt, có khi cay nghiệt, nhưng nếu phản ứng như vậy hẳn là có đại sự xảy ra, lại nói Lưu công công là "Nghịch đảng", liền đoán chuyện không nhỏ. Ngọc như ý mặc dù đã vỡ, nhưng vẫn còn mấy khối ngọc vỡ khá lớn. Trịnh hoàng hậu tạm chưa nói gì, chỉ từ trên điện đi xuống, nhặt lên một khối ngọc vỡ

trong đó mà xem, vừa thấy hai chữ “Nghĩa Đồng” sắc mặt liền thay đổi, cũng không tốt hơn Tiêu thái hậu bao nhiêu. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Đám cung nhân đã tới chế trụ Lưu công công. Trịnh hoàng hậu nhìn thoáng qua mấy thư đồng nhỏ tuổi phía dưới còn nơm nớp lo sợ đứng đấy, chỉ cố đè xuống kinh hãi trong lòng, nói với các nàng: “Các ngươi lui xuống trước đi.” Tiêu thái hậu tức tối đến xanh mặt, nhưng lần này lại không nói gì thêm.

Đám người nghĩ cũng biết việc này lớn, tuyệt đối không phải việc thư đồng mới vào cung nên biết, nghe Trịnh hoàng hậu lên tiếng, liền vội vàng khom người cáo lui. Tiêu Xu cũng đứng dậy, hành lễ bái biệt Tiêu thái hậu. Thẩm Chỉ Y còn kinh ngạc nhìn ngồi bên kia. Tiêu Xu đi ra liền kéo nàng một cái, cùng rời khỏi Từ Ninh cung.

Khương Tuyết Ninh từ trong Từ Ninh cung đi ra, bị gió đông lạnh lẽo thổi qua, mới phát hiện sau lưng đã ướt mồ hôi lạnh! Đây chính là án ngọc như ý liên lụy rất rộng kiếp trước. Ngọc như ý Nội vụ phủ tiến cử cho Tiêu thái hậu vậy mà phía sau có khắc lời đại nghịch bất đạo, lại còn chỉ thẳng tới thiên tử. Chuyện vừa xảy ra, lập tức dẫn đến một phen gió tanh mưa máu. Rất nhiều cung nhân bị liên luỵ cửu tộc, không ít thế gia đại tộc cũng bị cuốn vào trong đó, cuối cùng gặp họa xét nhà diệt tộc. Dũng Nghị hầu phủ xảy ra chuyện, bề ngoài mặc dù nhìn như không liên quan gì tới án này, nhưng thời gian hai chuyện xảy ra thật sự cách nhau quá gần, khiến người ta không thể không hoài nghi.

Nghĩ đến Dũng Nghị hầu phủ, nghĩ đến Yến Lâm, lại nghĩ tới đủ loại tiền căn hậu quả kiếp trước, bỗng nhiên tâm nàng loạn như ma, dùng sức nắm chặt bàn tay giấu trong tay áo, mới miễn cưỡng tỉnh táo lại. Chuyện nên tới sẽ tới thôi. Càng là lúc quan trọng càng không thể tự loạn trận cước, càng nên tranh thủ thế cục loạn lạc mà làm tốt những chuyện mình muốn làm, biết đâu hạt cát lại có thể cứu thủy hỏa, tế nguy nan?

Thẩm Chỉ Y bị Tiêu Xu kéo ra còn có chút không hiểu, lăng lăng hỏi một câu: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Tiêu Xu rũ mắt không nói gì. Thẩm Chỉ Y quét mắt nhìn qua đã thấy Khương Tuyết Ninh đứng ngoài rìa của đám người, đi qua ân cần nói: “Ninh Ninh, ngươi không sao chứ, sao sắc mặt tái nhợt thế này?”

Khương Tuyết Ninh nhớ tới Trịnh Bảo còn quỳ gối trước cửa Khôn Ninh cung, liên có một ý niệm, thầm nghĩ “Nếu bỏ qua sẽ không còn cách nào khác nữa”, thế là miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, thần sắc lại có chút sợ hãi hoảng sợ, thấp giọng nói: ” Ta có chút bị dọa sợ.” Thẩm Chỉ Y kỳ thật cũng bị hù dọa. Nhưng nàng nghĩ thầm chính mình là trưởng công chúa, đã hứa phải che chở Khương Tuyết Ninh, cho nên lập tức bày ra tư thái “chuyện này có đáng là gì”, kéo tay Khương Tuyết Ninh nói: “Không có việc gì, không có việc gì, có bản công chúa ở đây mà?”

Bàn tay của nàng nắm lấy ngón tay mảnh khảnh của Khương Tuyết Ninh, liền cảm thấy lạnh buốt. Khương Tuyết Ninh chỉ nhìn nàng không nói lời nào. Nhưng mi mắt lại yếu ớt rung động nhè nhẹ, như nai con bị thợ săn bắn trúng ánh mắt ẩn chút sợ hãi rất đáng thương, ngón tay cũng nắm lấy tay Thẩm Chỉ Y. Trong nháy mắt, Thẩm Chỉ Y mãnh liệt cảm giác được, bằng hữu trước mắt từng tươi cười xán lạn vẽ lên cánh hoa màu đào bên khóe mắt nàng, nay thực sự cần nàng, ỷ lại nàng.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Lúc đầu ra khỏi Từ Ninh cung vốn nên về các cung của mình, Minh Phượng cung của Thẩm Chỉ Y ngược hướng với Ngưỡng Chỉ trai, cho nên tới cửa Từ Ninh cung thì ai đi đường nấy. Nhưng bây giờ Thẩm Chỉ Y cảm thấy mình không thể cứ đi như thế, liền cầm tay Khương Tuyết Ninh, cong khóe môi, cười rựa rỡ như không có chuyện gì, kéo nàng đi về hướng Ngưỡng Chỉ trai, chỉ nói: “Nhìn ngươi nhát gan vậy, bản công chúa liền cùng ngươi trở về.” Nói xong còn quay sang những người khác: “Đi thôi.” Đám người thế là đều đi theo Thẩm chỉ Y cùng Khương Tuyết Ninh.

Trên đường đi, Thẩm Chỉ Y kể một vài tin đồn thú vị trong cung cho Khương Tuyết Ninh nghe, kể một hồi còn kêu Tiêu Xu cùng Trần Thục Nghi kể tiếp. Tiêu Xu còn tốt, vẫn bình tĩnh, bất động thanh sắc. Trần Thục Nghi đã kết thù với Khương Tuyết Ninh, nhưng có Lạc Dương trưởng công chúa lên tiếng, nàng lại không thể cự tuyệt, bất đắc dĩ chỉ có thể trơ mặt kể chuyện cười cho Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy nếu không phải chuyện hôm nay cực kỳ quan trọng, nàng đã không nhìn được mà cười ra tiếng. Trong lòng đang thầm phỉ nhổ chính mình. Kiếp trước nịnh nọt lấy lòng nam nhân thì cũng thôi đi, tốt xấu còn không ra tay với những nữ nhi thơm thơm mềm mềm. Nhưng nay trọng sinh, bản thân càng ngày càng không có giới hạn, càng ngày càng bỉ ổi!

Thẩm Chỉ Y còn không hề hay biết gì. Đoàn người đi về hướng Ngưỡng Chỉ trai. Lúc đến các nàng đã đi vòng qua Khôn Ninh cung, nhưng trở về một là tất cả mọi người không để ý, hai là Thẩm Chỉ Y cùng Khương Tuyết Ninh đi phía trước, cho nên rất tự nhiên đi đường gần nhất là đường đi ngang qua Khôn Ninh cung. Từ lúc có thể trông thấy tường Khôn Ninh cung xa xa, Khương Tuyết Ninh đã căng thẳng trong lòng, âm thầm cầu nguyện mọi việc còn kịp. Nhưng lúc ngoặt qua tường cung, tâm tư giật thót —— Đường cung phía trước hoàn toàn yên tĩnh. Tiếp bạt tai lúc trước nay đã không nghe thấy nữa. Giờ khắc này, Khương Tuyết Ninh gần như cho là mình đã bỏ lỡ cơ hội. Thật may, qua một khúc ngoặt nữa, liền nhìn thấy người còn đang quỳ ở đó.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Trịnh Bảo vẫn còn đây!

Chỉ là nàng còn chưa kịp thả lỏng một hơi, đã nhìn thấy phía trước cách đó không xa có người cũng đang dừng lại. Mãng bào hoa phục, hông mang đai ngọc. Thân hình cao ráo, khuôn mặt nho nhã, không phải Lâm Truy vương Thẩm Giới thì còn ai? Giờ phút này hắn đang đứng nhìn Trịnh Bảo quỳ thật lâu, ngẩng đầu liền muốn nói gì đó với cung nhân đứng bên cửa cung. Khương Tuyết Ninh nheo mắt, cũng

không muốn để Thẩm Giới cứ như vậy mở miệng cứu được Trịnh Bảo, cái khó ló cái khôn, cố ý nhấc chân đạp mép váy mình một chút, liền đứng không vững, "Nha" liền quỳ sụp dưới đất nhỏ giọng kêu lên một tiếng sợ hãi. Nàng phản ứng không lớn. Nhưng Thẩm Chỉ Y đi bên cạnh còn đang kể truyện cười cho nàng lại hoảng hồn, kêu lên: "Ninh Ninh!"

Thẩm Giới đứng phía trước cửa cung đang định hỏi thăm tiểu thái giám này vì sao bị phạt, nghe tiếng, lập tức quay đầu nhìn lại, liền thấy nhóm thư đồng còn nhận ra Khương Tuyết Ninh đã ngã sấp xuống. Bị chuyện này đột ngột cắt ngang, người bình thường đều sẽ quên mình đang muốn làm gì. Thẩm Giới cũng vậy. Hắn vội vàng đi tới, nhưng bởi vì còn có thư đồng khác ở đây, không tiện đến quá gần, chỉ hòa nhã nói: "Đường trong cung mặc dù đã lâu năm, nhưng năm trước mới tu chỉnh lại. Khương nhị cô nương sao không cẩn thận như vậy?"

Các vị thư đồng lần trước vào cung đã từng ngẫu nhiên gặp Thẩm Giới nên biết thân phận của hắn, thấy hắn đến gần liền nhao nhao khom mình hành lễ: "Chào Lâm Truy vương điện hạ."

Khương Tuyết Ninh thấy hắn đi tới trong lòng đã biết việc thành được một nửa. Nghĩ lại, nàng cùng hắn kiếp trước cũng là vợ chồng, nàng chết miễn cưỡng cũng coi như tuẫn táng cùng Thẩm Giới, đời này đoạt một cơ duyên của hắn thì thế nào? Coi như là Thẩm Giới đưa nàng phí lao lực cùng đền mạng đi. Dù sao hắn là Lâm Truy vương, tương lai làm hoàng đế đâu thiếu một Trịnh Bảo nho nhỏ. Nhưng nàng rất thiếu a. Nghĩ như vậy, Khương Tuyết Ninh bớt áy náy mấy phần, cấp tốc tìm từ nói: "Bẩm điện hạ, vì vừa đi bái kiến thái hậu nương nương, phượng uy sâu nặng, tâm tình hoảng hốt nên tự vấp ngã, khiến ngài chê cười rồi."

Tiêu Xu lẳng lặng nhìn nàng. Thẩm Chỉ Y thì tự giúp đỡ nàng đứng dậy, nghe lời này cũng chu mỏ nói với Thẩm Giới: "Vương huynh không ở đó, mẫu hậu lúc nãy thật đáng sợ đó."

Tính tình Thẩm Giới mặc dù khiêm tốn ôn hòa, nhưng sinh ra trong cung đình, mưa dầm thấm đất, chỉ lời này liền biết Từ Ninh cung đã xảy ra chuyện, thế là lông mày nhẹ chau lại, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Thẩm Chỉ Y liền nói: “Chỉ một thanh ngọc như ý, ai, cũng không biết nên nói thế nào...” Nàng có lòng muốn sắp xếp chuyện mà kể ra, lại có chút không biết nói từ chỗ nào, thế là loạn cả lên. Thẩm Giới nghe không hiểu gì cả. Cuối cùng vẫn là Tiêu Xu lời ít ý nhiều nói: ” Lưu công công Nội vụ phủ phụng mệnh thánh thượng tặng một thanh ngọc như ý Thanh Hải tiến cống, nhưng phía sau ngọc như ý hình như có khắc lời gì đại nghịch bất đạo, chọc giận cô mẫu, hiện giờ hoàng hậu nương nương cũng đang ở Từ Ninh cung, xử lý việc này.” Thẩm Giới không khỏi nâng mắt nhìn nàng một cái.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Thẩm Chỉ Y nghe Tiêu Xu nói ngắn gọn đến như vậy, liền vội vàng gật đầu, nói: “Đúng, chính là như vậy, vương huynh đi xem một chút đi.”

Thẩm Giới vốn cũng muốn đi thỉnh an Tiêu thái hậu, suy nghĩ một chút, liền nói: “Ta đi xem một chút.”

Lúc nói ra lời ấy, chuyện thái giám kia sớm đã bị hắn quên mất. Hắn cất bước muốn đi tới Từ Ninh cung, chỉ là lúc đi ngang qua các vị thư đồng, thoáng nhìn Khương Tuyết Ninh vừa ngã một phát đứng lên đang cúi đầu xoa gối, liền nhịn không được cười một tiếng, trêu ghẹo nói: “Đi đường bằng cũng có thể ngã xấp xuống được, Khương nhị cô nương nên nhìn đường cẩn thận đi, nếu không, rượu bồi tội với bản vương còn chưa uống lại phá tướng mất, về có người đau lòng đấy!”

Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình, nhất thời không kịp phản ứng “Rượu bồi tội ” là cái gì, mãi đến khi Thẩm Giới rời đi, nàng mới nhớ tới hiểu lầm lúc mình vừa trùng sinh, sau khi cho Thẩm Giới một bạt tai, từng nói qua ngày khác sẽ mời rượu bồi tội. Lời nói chỉ là lời

khách sáo. Nhưng không ngờ Thẩm Giới còn nhớ.

Các vị thư đồng thấy Thẩm Giới chỉ nói với Khương Tuyết Ninh, ánh mắt đã hơi khác thường, nay nghe được ba chữ "Rượu bồi tội" này, càng dò xét nàng. Tiêu Xu đứng bên cạnh Thẩm Chỉ Y, trên gương mặt bình tĩnh cũng lộ ra chút giật mình lo lắng, lúc nhìn lại Khương Tuyết Ninh, ánh mắt đã thâm sâu hơn mấy phần.

Khương Tuyết Ninh quét nhìn một vòng liền thấy rõ thần sắc cả đám người, trong lòng âm thầm kêu khổ. Nàng có lòng muốn giải thích mình cùng Thẩm Giới kỳ thật không có gì mập mờ. Nhưng vị Lâm Truy vương điện hạ này nói dứt lời đã đi mất, làm gì còn thời gian cho nàng giải thích? Vả lại, chẳng lẽ nói mình từng cho Thẩm Giới một bạt tai, rượu bồi tội này để bồi một bạt tai? Chẳng lẽ muốn chết sao?

Thẩm Chỉ Y hiếu kì hỏi: "Rượu bồi tội?" Khương Tuyết Ninh cười khổ nói: "Lúc trước không hiểu chuyện, có chút hiểu lầm cùng Lâm Truy vương điện hạ."

Thẩm Chỉ Y còn muốn truy vấn là hiểu lầm gì, nhưng lúc này ánh mắt Khương Tuyết Ninh đã nhìn về phía thái giám Trịnh Bảo quỳ trước cửa cung, thần sắc biến ảo, phảng phất nhịn không được có mấy phần rầu rĩ. Thẩm Chỉ Y nhìn theo ánh mắt nàng, thấy chỉ là tiểu thái giám quỳ gối trước cửa cung, cũng không để ý, ngược lại kỳ quái vì sao nàng phản ứng như vậy, nói: "Trong cung có người bị phạt là bình thường, chắc là làm sai cái gì phạt quỳ thôi." Khương Tuyết Ninh nói thật nhỏ: "Lúc nãy đến đã thấy hắn quỳ gối ở đó..."

Giọng nàng vốn nhỏ nhẹ yếu ớt, lại cố ý làm ra tư thái sầu khổ lo sợ không yên, nguyên bản chỉ có ba phần giả giả đồng tình cùng sợ hãi, lại diễn ra thật rõ ràng mười phần xúc động sợ hãi. Dù sao chuyện ở Từ Ninh cung mới xảy ra không lâu. Tiêu thái hậu vừa gặp đã để các nàng quỳ, không cho đứng lên, ra một cái oai phủ đầu thật lớn, người nhút nhát nhất định sẽ bị hù sợ.

Thẩm Chỉ Y vẫn chưa quên đâu. Giờ phút này thấy thần sắc Khương Tuyết Ninh, lại thấy tiểu thái giám quỳ gối kia, Thẩm Chỉ Y tự nhiên sẽ đoán nàng là trông thấy tiểu thái giám này bị phạt liền nhớ tới Từ Ninh cung lúc nãy, gợi lên sự sợ hãi với thâm cung, cảm thấy mình cùng tiểu thái giám này giống nhau, động một tí là phạm lỗi, gặp nguy hiểm... Nội tâm nàng nhịn không được oán trách mẫu hậu quá nghiêm khắc, lại oán trách hoàng tẩu sớm không phạt muộn không phạt, hết lần này tới lần khác chọn vào lúc này, nếu hù dọa Ninh Ninh thì làm sao bây giờ? Nàng nghĩ vậy liền khêu mi, khí chất uy nghi thiên chi kiêu nữ tụ lại. Thẩm Chỉ Y trực tiếp nói với một nữ quan đứng hầu trước Khôn Ninh cung: “Thái giám này phạm vào lỗi gì?”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Nữ quan vội vàng khom người hành lễ, trả lời: “Hắn tên là Trịnh Bảo, hôm nay lúc hầu hạ tâm thần bất định cũng không biết — — ”

“Không muốn nghe!” Lời tuy là Thẩm Chỉ Y hỏi, nhưng ngắt lời cũng là nàng, rõ ràng không kiên nhẫn, khoát tay trực tiếp hạ lệnh. “Người đã phạt quỳ lâu như vậy, cũng coi như xong. Tha hắn đi. Hoàng tẩu về có hỏi liền nói là ý của bản công chúa.”

Lạc Dương trưởng công chúa trong cung vốn được sủng ái, thánh thượng vì nàng còn mời tiên sinh Hàn Lâm viện đến dạy, còn tuyển thư đồng nữa, nữ quan hầu hạ bên người hoàng hậu, rất rõ ràng chuyện này, nghe nàng lên tiếng nào dám có nửa phần phản bác? Liền nói: “Vâng.” Sau đó phân phó hai bên: “Nhanh, đỡ người dậy, đừng ở đây làm phiền mắt điện hạ, còn hù dọa người.”

Tiểu thái giám hai bên lập tức tiến lên đỡ người đứng dậy. Trịnh Bảo quỳ ở đây đã mấy khắc, hai đầu gối sớm tê dại, vừa đứng dậy liền quỳ sụp xuống lại, gương mặt nguyên bản thanh tú nay đầy dấu tay đỏ bừng, chỉ có đôi mắt lóe sáng. Hắn ngẩng đầu liền nhìn Khương Tuyết Ninh một chút. Nhưng bất ngờ, hắn thấy được không phải gương mặt xấu hổ sợ hãi như giọng nói run rẩy lúc nãy, mà là đôi mắt yếu đuối lại cất giấu tỉnh táo kiên định, giờ phút này cũng đang

lắng lặng nhìn hắn. Rõ ràng như bông hoa bề ngoài kiều diễm bình thường, lại khiến hắn cảm thấy bên trong như mọc đầy gai.

Mi mắt Khương Tuyết Ninh run lên, nhẹ nhàng khép mắt lại, lần nữa mở ra đã cười với Thẩm Chỉ Y một tiếng: “Điện hạ thật tốt.”

Khuôn mặt Thẩm Chỉ Y chợt đỏ bừng. Nàng ho khan một tiếng, giả vờ trấn định bình tĩnh tự nhiên, hừ nhẹ nói: “Còn không phải sao!”

Chương 51: Mộ Nghĩa Đồng

Bầu không khí có một loại kỳ dị vi diệu. Đám người cũng không biết có phải cảm giác ra cái gì hay không, ánh mắt nhìn Thẩm Chỉ Y cùng Khương Tuyết Ninh có chút băn khoăn, có thể là cảm thấy Lạc Dương trưởng công chúa cũng quá tốt với Khương Tuyết Ninh đi.

Thái giám kia tên là Trịnh Bảo đã tạ ơn lui ra. Trong nội tâm Khương Tuyết Ninh một đại sự đã làm ổn, mặc dù còn không biết sau đó sẽ thế nào, nhưng đã bớt căng thẳng mấy phần. Nói như Vưu Phương Ngâm kiếp trước, nàng sẽ gọi là gì nhỉ? Nhớ lại, hẳn nên gọi là "Hí tinh" (tạm hiểu là diễn xuất đạt đi) đi. Cái khác không ra sao, nhưng diễn kịch giả bộ đáng thương nàng tự tin mình hạng nhất.

Nhưng nghĩ lại kỳ thật cũng không đến nỗi tệ như vậy. Nàng tuy lợi dụng Thẩm Chỉ Y mới đạt mục đích, nhưng nhìn khía cạnh khác, cũng coi như giúp Thẩm Chỉ Y kết một cọc thiện duyên a? Không tính là chuyện xấu, không tính là chuyện xấu. Khương Tuyết Ninh trong lòng tự khuyên bảo chính mình vài câu, lại nói một tiếng: "Chúng ta đi thôi."

Thẩm Chỉ Y không nói gì thêm. Nàng về Minh Phượng cung mặc dù ngược đường với nhóm thư đồng, nhưng lại kéo tay Khương Tuyết Ninh, cùng nàng đi về Ngưỡng Chỉ trai, còn đi vào trong sảnh ngồi nói chuyện cùng các nàng một hồi lâu mới rời đi.

Tiêu Xu từ đâu tới cuối đều có vẻ hơi trầm mặc. Lúc Thẩm Chỉ Y tới, nàng ngập ngừng nhìn, như có chuyện muốn nói, nhưng nhìn những người khác ngồi trong sảnh, lại không nói ra. Thẳng đến khi Thẩm Chỉ Y đứng dậy rời đi, nàng mới im lặng không lên tiếng đi theo ra. Khương Tuyết Ninh trông thấy, liền đoán nàng có lời muốn một mình

nói với Thẩm Chỉ Y, có lẽ liên quan tới chuyện ở Từ Ninh cung hôm nay và Tiêu thái hậu. Nhưng không ai đi theo.

Tiêu Xu vừa mới rời đi, trong sảnh liền yên tĩnh tới kỳ dị, đám người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ai cũng không mở miệng nói chuyện. Qua một hồi lâu, Phương Diệu mới sợ hãi vỗ vỗ ngực, phun ra tâm sự nhẫn nhịn suốt từ sớm, thở dài: "Vừa mới tiến cung đã gặp phải chuyện này, ta suýt chút bị dọa chết."

Đám người còn lại cũng đồng loạt cảm thán gật đầu. Còn nói: "Cũng không biết ngọc như ý kia có gì không đúng..."

Khương Tuyết Ninh tự nhiên biết ngọc như ý có gì mờ ám, nhưng chỉ ngậm miệng không nói. Dù sao nàng lúc ấy đứng phía dưới, không nên tỏ ra biết. Diêu Dung Dung thì khuôn mặt sợ hãi, chỉ là nàng khác biệt, dù sợ nhưng trong lòng không giấu nổi hiếu kì, do dự mãi, thấp giọng nhút nhát nói: "Lúc hoàng hậu nương nương nhặt khối ngọc vỡ kia lên, vừa hay ở bên cạnh ta, ta, ta có thoáng nhìn thấy hai chữ. Chỉ là, chỉ là, 'Nghĩa Đồng' là có ý gì a?"

"Nghĩa Đồng?!" Phương Diệu đang ngồi bấm đốt ngón tay tính hung cát cho mình, nghe thấy hai chữ này tay liền run lên, lại không tự chủ kinh hô một tiếng, gần như hoảng sợ nhìn Diêu Dung Dung, đến giọng nói cũng có chút mất bình tĩnh. "Ngươi thật sự nhìn thấy hai chữ này?"

Diêu Dung Dung triệt để bị phản ứng của Phương Diệu dọa sợ: "Nhìn, nhìn thấy..."

Chu Bảo Anh nhỏ tuổi nhất cũng không rành thế sự nhất, không hiểu ra sao: "Hai chữ này thì thế nào?"

*

Buổi chiều đầu đông, trên trời đầy mây xám xịt che phủ âm u, bên rìa của rừng bia đá trong Bạch Tháp Tự đã phủ đầy lá rụng, mấy nhánh

cây trơ trọi run rẩy trong gió lạnh buốt thổi qua. Trong Triều Ấm đình treo một cái chuông lớn làm bằng đồng thau, bên cạnh có một bậc đá thấp, trên bậc bày một bàn để đàn, một bàn trà, có lư hương hoa sen đặt ở một góc, hương triện bên trong mới cháy được non nửa.

Nhưng mà sau một khắc liền bị người tức giận hất đổ xuống dưới! "Bịch, đang!" Lư hương hoa sen ngã xuống dưới bậc, lăn xuống, hơn phân nửa tàn hương trắng bệch trong lò đổ ra đầy đất, ngẫu nhiên điểm xuyết trên mấy lá khô bên cạnh, nhìn thấy mà giật mình. Mí mắt Kiếm Thư giật giật, vội cúi đầu xuống không dám ngẩng lên nhìn. Giọng nói trước đây ấm nhuận khoan hậu nay đã lạnh lẽo như băng, Tạ Nguy dưới cơn thịnh nộ ngược lại trở nên vô cùng bình tĩnh hỏi một câu: "Ai bảo làm?"

Kiếm Thư nói: "Lúc thuộc hạ biết được tin tức thì lệnh đã hạ, hỏi bọn hắn lại chỉ nói là từ Kim Lăng đưa tin, trong lời nói hình như có chút không kiên nhẫn, giống như là phòng bị thuộc hạ. Thuộc hạ giả bộ rời đi sau đó ở lại theo dõi nửa canh giờ, trông thấy một cỗ kiệu từ hướng Lạc An phường đến, có một người hơn năm mươi tuổi, gầy guộc, để một chòm râu dê, mặc một thân áo xám, nếu thuộc hạ không lầm, là Công Nghi tiên sinh bên cạnh giáo thủ."*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Lúc không ở trong cung, không giải quyết việc công, Tạ Nguy quen mặc đồ trắng. Trắng không chút pha trộn hay tỳ vết. Mặc thế này khiến nhìn hắn càng không liên quan tới thế gian hỗn tạp, không dính lấy nửa điểm nhân quả của hồng trần thế tục. Cũng áo trắng như vậy, người khác mặc có lẽ giống như người buôn bán nhỏ, mà hắn lại toát ra khí chất thanh cao. Chỉ là giờ phút này bên trong thanh cao còn có mấy phần khốc liệt. Hắn lại hỏi: "Bên Định Phi thì sao?"

Kiếm Thư rủ mắt, giọng hơi trầm: "Biết được việc đó, Đao Cầm đặc biệt sai người đi kiểm duyệt cẩn thận mật tín Định Phi công tử đưa đến kinh thành tháng này, không hề có một câu nhắc tới chuyện hôm nay."

Tạ Nguy liền cười một tiếng: “Tâm ta không thay đổi, làm sao biết lòng người cũng vậy đây?”

Kiếm Thư nhất thời không hiểu lời này, muốn nói lúc còn ở Kim Lăng Định Phi công tử là tiên sinh nói gì nghe nấy, sau khi tiên sinh lên kinh, cũng thỉnh thoảng gửi mật tín thông báo tin tức trong giáo, rõ ràng là đứng về phía tiên sinh. Nhưng vừa muốn nói, lời lúc nãy lại xoẹt qua tâm trí hắn. Công Nghi Thừa trước nay đều bên cạnh giáo thủ, rất ít khi rời Kim Lăng. Tại sao người này đến kinh thành rồi, Định Phi công tử cũng ở Kim Lăng còn không hề hay biết, chưa cho bọn hắn chút tin tức nào?

Nghĩ tới đây, trong lòng Kiếm Thư đã nghiêm nghị: “Ý của tiên sinh là...”

Tạ Nguy nâng tay áo tuyết trắng dính xíu tàn hương, ngón tay nhẹ nhàng vỗ, chẳng những không rơi xuống, ngược lại làm cho tàn hương lan ra càng nhiều. Đôi mắt trong suốt xa xăm ngày thường, nay giấu hơi lạnh thấu xương. Môi hắn mím lại thành một đường thẳng, thần sắc ẩn giấu nguy hiểm khiếp người: “Công Nghi Thừa đã tới, chính là phụng mệnh giáo thủ. Hắn là chê ta lâu nay không động tĩnh, đề phòng ta đây.”

Kiếm Thư nhớ lại nội bộ Thiên giáo lục đục phức tạp, nhíu mi: “Tiên sinh sắp đặt một phen trong cung, còn chưa động thủ. Bây giờ Công Nghi tiên sinh đến hô mưa gọi gió, liền uổng công ngài lúc trước an bài, còn gan to bằng trời, tùy tiện lấy ngọc như ý khắc chữ gây nên sóng gió, bọn hắn thất bại không quan trọng, nhưng nếu bởi vậy liên luỵ đến tiên sinh…” Dù sao người liên quan đều là tai mắt trong cung của tiên sinh. Đây hoàn toàn là đặt tiên sinh vào hiểm cảnh!

Tạ Nguy trầm mặc, chỉ giương mắt nhìn về rừng bia đá phía trước. Lá rụng phủ đầy đất. Mỗi bia đá đều cao sáu thước, rộng một thước, rất khác bia đá bình thường, bên trên cũng không khắc lời Phật, mà là những cái tên bình thường. Càng về sau dứt khoát đến tên cũng

không khắc. Chỉ có từng khối bia đá trống không đứng đìu hiu khắp ngọn núi.

“Bây giờ thế cục trên triều căng như dây cung. Dính líu tới ta không quan trọng, chỉ sợ việc này gặp người có ý lợi dụng, hại đến người vô tội khác.” Hắn chậm rãi nhắm lại mắt, nhớ tới người trong giáo, lúc mở ra, đôi mắt đen sâu thẳm như đầm nước lạnh lẽo đã là một mảnh tĩnh lặng chết chọc, thậm chí lộ ra một phần hung ác nham hiểm, “Phá hỏng kế hoạch (trù tính) của ta. Thành sự không có, bại sự có thừa!”*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Kiếm Thư sớm đã không ưa đám người trong giáo kia, muốn mở miệng nói cái gì. Chỉ là khóe mắt liếc qua một cái, đã thoáng nhìn thấy người đang đi lên núi phía sau. Là một lão hòa thượng khoác cà sa, mặt mũi hiền lành. Thế là lời muốn nói đành ngậm lại.

Lão hòa thượng kia chính là phương trượng trụ trì Bạch Tháp tự, pháp hiệu Vong Trần, người hướng phật đều tôn xưng một tiếng “Vong Trần đại sư”, hôm nay Tạ Nguy hẹn hắn giảng kinh luận đạo. Hắn vừa đi tới Triều Âm Đình, đã nhìn thấy tàn hương bừa bộn trước bậc thang. Bước chân liền dừng lại. Tạ Nguy trong đình, lúc trước rõ ràng đầy lạnh lẽo hung ác, nay xoay người lại thì không còn chút gì, khóe môi thoảng qua nụ cười ấm áp như gió xuân hiu hiu, chỉ nói: “Vừa nãy Kiếm Thư lỗ mãng, làm đổ lư hương, mong đại sư chớ trách.”

Kiếm Thư: “...”

Vong Trần đại sư chắp tay trước ngực làm lễ, chỉ khoan hậu nói: “A di đà phật, không sao.”

*

Bên trong Ngưỡng Chỉ trai, người hơi có chút tâm tư nghe xong liền biết, Phương Diệu nghe Diêu Dung Dung nói ra hai chữ này đã phản

ứng mạnh như thế, tất nhiên là biết chút gì đó, thế là đều vặn hỏi không tha. Phương Diệu chỉ nói: “Nghe thấy hai chữ ‘Nghĩa Đồng’, các ngươi đều không nghĩ tới gì sao?”

Đám người có chút mơ hồ. Khương Tuyết Ninh không lên tiếng. Vẫn là Trần Thục Nghi phản ứng nhanh, nheo mắt, bỗng nhiên nói: “Ý ngươi, là... Nghĩa Đồng mộ?!”

Vừa nghe, lập tức có người “A” một tiếng, hiển nhiên cũng nghĩ tới. Chỉ là việc này đã xảy ra từ hai mươi năm trước, đại đa số trong các nàng cũng chỉ nghe nhắc qua, biết có nơi như thế, xảy ra vài chuyện gì đó thôi, lại không rõ ràng chuyện năm đó cụ thể ra sao. Chu Bảo Anh thì ngây thơ không biết, liền hỏi: “Cái gì, chuyện gì nha?”

Phương Diệu nhìn Trần Thục Nghi một chút, mới nói: “Là nghịch đảng Bình Nam vương liên hợp Thiên giáo phạm thượng mưu phản hai mươi năm trước…”

Bình Nam vương vốn là huynh đệ của tiên hoàng, mười phần dũng mãnh thiện chiến, trong triều có người ủng hộ. Nhưng không địch lại tiên hoàng cưới Tiêu thái hậu. Huynh trưởng Tiêu thái hậu là Định quốc công Tiêu Viễn, phía sau là gia tộc Tiêu thị, lúc đó Tiêu Viễn còn cưới tỷ tỷ của Dũng Nghị hầu sát vách, cũng chính là cô mẫu của Yến Lâm làm vợ, hai đại gia tộc hiển hách nhất Đại Càn nhờ quan hệ thông gia nối liền thành một thể với tiên hoàng, cùng ủng hộ thì sao tiên hoàng thất bại được? Cho nên cuối cùng hoàng vị thay đổi, là tiên hoàng thắng.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Hắn đăng cơ rồi liền phái Bình Nam vương đi đất phong. Ai ngờ Bình Nam vương không cam lòng, âm thầm nuôi quân, lại lan truyền trong bách tính, hấp dẫn rất nhiều tín đồ thiên giáo cấu kết, thế lực ngày càng lớn mạnh, hai mươi năm trước liền xuất binh tiến thẳng đến kinh thành. Trọng binh vây quanh cả hoàng cung. Tiên hoàng lúc đó đang đi săn ở Thượng Lâm uyển, nên tránh được một kiếp, được tinh binh ở Thượng Lâm uyển che chở trốn lên hướng bắc. Nhưng

Tiêu thái hậu khi đó vẫn là hoàng hậu cùng Thẩm Lang lúc ấy vẫn là thái tử còn ở lại trong cung.

“Nói đến việc này cũng kỳ quái, tinh binh Bình Nam vương cùng thiên giáo loạn đảng giết vào cung, lại không thấy tung tích thái hậu nương nương cùng thánh thượng, cho nên hoài nghi trong cung có mật đạo, để bọn họ chạy trốn xuất cung.”

Lúc Phương Diệu nói đến đây, thì dừng một chút, thần sắc đã hiện vẻ mơ hồ sợ hãi, “Nhưng phản quân đã vây thành, thái hậu nương nương cùng thánh thượng nếu lúc này từ trong cung chạy ra, nhất định phải qua cửa thành các phía mới có thể ra ngoài, nên lập tức phái trọng binh trấn giữ cửa thành, một người cũng không thả ra. Bình Nam vương hận tiên hoàng thấu xương, không tìm được thái tử điện hạ thì không chịu bỏ qua, liền phái người lục soát từng nhà trong kinh, phàm trong nhà có nam đồng (trẻ trai) bốn tuổi trở lên, mười hai tuổi trở xuống hoặc cao hơn ba thước, đều bắt lại...”

Đám người nghe đến đó quả thực không rét mà run. Khương Tuyết Ninh đã cảm thấy hơi buồn nôn. Giọng Phương Diệu có chút không lưu loát, nhưng mà như có thần linh thúc đẩy nàng nói tiếp, phảng phất chuyện này phải khiến cho thật nhiều người biết: “Lúc ấy rất nhiều bách tính trong kinh nghe có hoạ chiến tranh đã sớm trốn ra, nhưng vẫn còn không ít gia đình, cho nên bắt lại hơn ba trăm nam đồng. Thái tử điện hạ năm đó ước chừng tám tuổi, Bình Nam vương bắt cung nhân trong cung từng hầu hạ điện hạ đến phân biệt, hơn ba trăm nam đồng vậy mà không có ai là thái tử. Bình Nam vương liền giận dữ. Trong cung đã bị phong tỏa, hắn không tin người còn có thể chắp cánh mà bay, liền truyền lệnh toàn thành, nếu có người giấu thái tử, tốt nhất sớm giao ra, nếu không sẽ tàn sát hơn ba trăm nam đồng bị bắt kia.”

Chu Bảo Anh chưa từng nghe nói tới việc này, đôi mắt đã trợn tròn, nhẹ giọng hỏi: “Sau, sau đó thì sao?”

Sắc mặt Phương Diệu hơi trắng bệch, chỉ nói: “Về sau viện binh Định

quốc công cùng Dũng Nghị hầu nhanh chóng đẩy lùi phản quân, lúc mở cửa thành ra lần nữa, chỉ nhìn thấy thi thể chồng chất như núi ngay trước cửa cung. Tuyết rơi ba ngày ba đêm phủ kín, máu ngưng tụ thành băng cứng, cầm cái khoan sắt cũng không đục được, đục được một khối đã da thịt lẫn lộn, liền không dám động tới nữa. Chờ tuyết tan thành nước, người đã nát hết..."*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

"Ọe!" Diêu Tích vẫn yên lặng lắng nghe rốt cục nhịn không được, che miệng chạy vội ra ngoài. Sắc mặt những người khác cũng hết sức khó coi. Đến Phương Diệu kỳ thật cũng cảm thấy dạ dày cuồn cuộn, nhớ tới chuyện trong Từ Ninh cung hôm nay, càng nơm nớp lo sợ: "Về sau, hơn ba trăm nam đồng này đều được tiên hoàng hạ chỉ hậu táng, lập bia tại Bạch Tháp Tự, chính là 'Nghĩa Đồng' vì cứu thái tử mà chết, thế là rừng bia ở Bạch Tháp Tự gọi là 'Nghĩa Đồng mộ'. Nghe nói lúc ấy tiểu thế tử Định quốc công phủ gần bảy tuổi cũng có trong đó..."

Tính ra là huynh trưởng của Tiêu Xu. Chỉ tính xuất thân so với Tiêu Xu hiện nay còn cao hơn không biết bao nhiêu: Dù sao định thế tử ngoại trừ là con cháu Tiêu thị, còn có mẹ đẻ là tỷ tỷ của Dũng Nghị hầu Yến Mục, chính là huyết mạnh giao thoa giữa hai đại gia tộc.

Thanh Viễn bá phủ mặc dù xuống dốc, nhưng Vưu Nguyệt cũng từng nghe nói tới chuyện này, khó tránh khỏi lấy ra khoe khoang: "Nói ra, năm đó Yến phu nhân sau khi mất con đau lòng muốn chết, năm đó liền hòa ly cùng Định quốc công, trở về Dũng Nghị hầu phủ, không lâu sau thì mất vị bệnh nặng. Yến thị cùng Tiêu thị tựa hồ cũng là sau chuyện này, mới không qua lại nữa."

Diêu Dung Dung lập tức "A" một tiếng, hết sức kinh ngạc: "Nói vậy, Tiêu đại cô nương là con của mẹ kế?"

"Ầm!" Nàng vừa dứt lời, cánh cửa sảnh nửa khép lúc trước đột ngột mở ra đập vào tường, vang lên một tiếng thật lớn, dọa tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại.

Tiêu Xu đang đứng ở cửa. Trên mặt là thần sắc nghiêm nghị trước nay chưa từng có, lạnh giọng nói: “Các ngươi nói bậy bạ gì đó!”

Chương 52: Nga Mi

Mọi người đóng cửa lại nói chuyện, đến cung nữ cũng cho ra ngoài, Diêu Dung Dung chỉ vừa nghĩ đã thốt ra miệng, nay vừa vặn bị Tiêu Xu quay lại nghe thấy, nhất thời hoảng loạn, mặt đỏ tới mang tai. Bất kể Tiêu Xu có phải còn kế thất hay không, nhưng thân phận đại tiểu thư Tiêu thị là thật. Diêu Dung Dung biết mình không chọc nổi, lập tức đứng dậy, sợ hãi rụt rè mà cúi thấp đầu xin lỗi: "Ta không phải cố ý..."

Tiêu Xu cười lạnh: "Mẫu thân của ta tuy là kế thất, nhưng cũng do phụ thân cưới hỏi đàng hoàng, không có gì không thể nói. Các ngươi thật to gan, đây là hoàng cung, chỉ biết chút chuyện đã dám tụ lại nghị luận này nọ. Các ngươi ngại mình sống quá lâu chăng?"

Sắc mặt đám người lập tức biến đổi. Khương Tuyết Ninh thờ ơ lạnh nhạt.

Tiêu Xu chỉ nói: "Nên biết, nếu chuyện hôm nay các ngươi nói bị ta vạch ra, tất cả đều đừng hòng có kết cục tốt. Ngày mai học « Kinh Thi » còn phải theo Tạ tiên sinh học đàn, rảnh rỗi tới nỗi tìm đường chết, sao không tranh thủ ôn bài, luyện đàn đi? Ngày mai đi Phụng Thần điện tiên sinh hỏi tới thì đỡ mất mặt!" Đám người nhớ tới chuyện hôm nay ở Từ Ninh cung trong lòng vẫn còn sợ hãi. Lúc nãy, cả người nghe người kể đều mê mẩn vào câu chuyện. Nay bị Tiêu Xu nhắc qua, tất cả đều bị dọa toát mồ hôi lạnh cả người, lại càng không cần phải nói mặt nàng lạnh băng không chút ý cười, sợ đắc tội nàng sẽ bị báo lại với Thái hậu hoặc trong cung, cho nên tất cả đều khúm núm đồng ý.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh tự nhiên không nói gì. Đám người tan tác như chim muông, nàng cũng theo đó rời đi.

Chuyện phủ Nội vụ tặng ngọc như ý đến cùng ra sao, ở Ngưỡng Chỉ trai hoàn toàn không biết, chỉ mơ hồ nghe thấy bên ngoài có chút động tĩnh đánh giết. Tới buổi chiều mọi người ngồi cùng một chỗ dùng cơm, cũng không dám nhiều lời. Bầu không khí xấu hổ mà vi diệu.

Chỉ có Tiêu Xu khí định thần nhàn như không có chuyện gì, dùng cơm xong còn đi pha trà hỏi người khác có cùng uống không. Nhưng còn ai dám nữa? Chỉ có hai người Trần Thục Nghi, Diêu Tích xưa nay cùng nàng giao hảo, với Chu Bảo Anh thèm ăn lại chậm hiểu, ở cùng nàng dùng trà.

Khương Tuyết Ninh tất nhiên là rời đi. Sau khi về phòng, nàng liền đốt lên một chiếc đèn trước thư án, lấy quyển « Kinh Thi » ra, chuẩn bị trước cho ngày mai. Dù sao kiếp trước chuyện học của nàng vô cùng thê thảm, đời này lại muốn thành thành thật thật sống dưới tầm mắt của Tạ Nguy nửa năm, nếu muốn trà trộn mà qua chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Nhưng nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Sách đã đặt trước mắt, bị ánh sáng từ cây đèn bên cạnh chiếu vào sáng lóa, từng chữ trên sách như kiến bò đầy đất, quấy khiến nàng tâm phiền ý loạn, một chữ cũng đọc không nổi. Nhất thời nghĩ đến chuyện Dũng Nghị hầu phủ, lại nghĩ tới lời phía sau ngọc như ý, cuối cùng lại là hơn ba trăm mộ Nghĩa Đồng mà Phương Diệu nói... Tất cả đều hỗn loạn trong đầu.

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy đau đầu muốn nứt ra, bèn ném sách đi nằm lên giường muốn ngủ, lại ngủ không được, trợn tròn mắt tới tận nửa đêm, rồi không biết thiếp đi từ lúc nào. Nhưng đúng là ngày nghĩ gì, đêm mộng thấy. Trong mộng đầy máu cùng tuyết, đao kiếm hạ xuống, tiếng khóc của hơn ba trăm hài đồng đầy hoảng sợ tuyệt vọng, vang khắp trời đầy tuyết rơi mờ mịt, theo gió bấc thê

lương truyền đi rất xa... Nàng nhoáng một cái nhìn lại, Tạ Nguy đứng trên núi xác thịt kia nhìn nàng chăm chú.

Ngày hôm sau, dưới mắt Khương Tuyết Ninh thâm đen một mảng. Cung nữ bưng nước đến hầu hạ nàng rửa mặt thất vậy giật nảy mình. Nàng lại im lặng, soi gương, tô son điểm phấn, từng chút từng chút cẩn thận che đi quầng mắt thâm tiều tụy, lúc ra ngoài đã là mặt mày tỏa sáng, không ai nhìn ra sơ hở.

*

Hôm nay là buổi học chính thức, buổi sáng có hai lớp học.

Giờ Mão đến giờ Thìn là môn thứ nhất, hết một canh giờ, theo Hàn Lâm viện thị giảng Triệu Ngạn Xương học « Kinh Thi »;

Giờ Thìn hai khắc đến giờ Tị hai khắc là môn thứ hai, cũng là một canh giờ, đi theo thái tử thiếu sư Tạ Nguy học đàn.

Cho nên sáng nay Triệu Ngạn Xương tới trước. Vị tiên sinh này đã bốn mươi năm mươi tuổi, trong Hàn Lâm viện cũng xem như phái nghiên cứu học vấn, không bon chen nổi vào thế cục triều đình, nhưng lại học được bản lĩnh nhìn mặt đoán ý nịnh nọt. Khương Tuyết Ninh sớm biết hắn cùng hai vị tiên sinh khác xem thường nữ tử. Nhưng hôm nay chân chính nghe hắn giảng một buổi mới biết được: Nguyên lai khinh thường nữ tử cũng phải phân chia đẳng cấp.

« Kinh Thi » chia ra làm ba bộ « phong » « nhã » « tụng », khóa thứ nhất học bài « Quan thư » trong phần « quốc phong» thiên «Châu Nam », yêu cầu đọc thuộc lòng, nhưng Triệu Ngạn Xương chỉ dạy các nàng đọc, nói đại ý bài thơ này là viết về cái gì, lại không giải thích cho đám người cụ thể mỗi một câu thơ có ý gì —— Học như vẹt.

Đám người mặc dù đều được tuyển chọn làm thư đồng, nhưng không phải phương diện học thức mỗi người đều hết sức ưu tú, có

cao thấp không đều nhau. Cho nên Khương Tuyết Ninh cả gan hỏi chữ “Mạo” (hái, ngắt lấy) trong “Sâm si hạnh thái, tả hữu mạo chi” nghĩa là gì. Nào biết Triệu Ngạn Xương biến sắc, quát nạt nàng: “Hôm qua khai giảng lúc diễn giải đã thông báo cho các ngươi về ôn bài, bây giờ trên học đường lại tùy tiện hỏi là sao? Đến chữ này còn không biết thì đọc sách làm gì nữa!”

Khương Tuyết Ninh tức đến nghẹn lại. Trong lòng mắng hắn: Làm thầy thì phải truyền dạy giảng giải, bản cung nếu biết tất cả mọi chuyện thì đã cắt đầu cẩu ngươi xuống từ lâu rồi, còn cần ngươi giảng làm gì! Chỉ là tôn sư trọng đạo, dù sao cũng đã như một thanh đao treo trên đầu. Nàng đành im lặng như chưa nói gì, ngồi xuống.

Nhưng nếu chỉ có vậy thì cũng thôi đi, coi như cái tính tình chó cắn của Triệu Ngạn Xương đối với ai cũng thế. Nhưng lúc đọc thuộc lòng bài thơ, hắn gọi Tiêu Xu lên, nghe nàng đọc xong, tỏ vẻ cực kỳ tán thưởng, lại ân cần chủ động hỏi: “Chữ ‘Mạo’ trong câu ‘Tả hữu mạo chi’ ở đoạn cuối, trước nay tương đối ít thấy, nhưng nếu lý giải ý nghĩa của nó, chỉ cần liên kết với câu trước đó...”

Tiêu Xu lãnh đạm nói: “Tiên sinh, ta biết.”

Triệu Ngạn Xương sững sờ một chút, hơi xấu hổ, sau một khắc liền che giấu đi, nói: “A, a, biết là tốt, biết là tốt. Không hổ là quý nữ của Tiêu thị, học thức thực hơn người, có ngươi làm thư đồng trưởng công chúa điện hạ, lão hủ liền yên tâm.”

Tất cả mọi người đều cảm thấy một lời khó nói hết. Thẩm Chỉ Y ngồi chính giữa phía trước thì nhíu mày. Khương Tuyết Ninh nhìn thoáng qua liền biết, Triệu Ngạn Xương này là lão nho cổ hủ, chỉ sợ không cần nàng đâm thọc, hắn đã tự đắc tội với Thẩm Chỉ Y rồi, chỉ là không biết Thẩm Chỉ Y có nhẫn nhịn hay không.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Còn chưa giảng tới giờ Thìn, Triệu Ngạn Xương đã ngừng lại, ngồi một bên uống trà, để các nàng tự đọc sách. Chờ vừa tới giờ, hắn liền

chuẩn bị sẵn tư thế nhận lễ (chào) của đám thư đồng, cầm quyển sách trên bàn, nghênh ngang đi ra.

Vừa vặn đụng phải Tạ Nguy đi tới, Triệu Ngạn Xương kinh hãi: "Lớp của Tạ đại nhân là giờ Thìn hai khắc, sao ngài tới sớm như vậy?"

Tâm tình của Tạ Nguy hôm nay có hơi xấu, bên ngoài gió lớn cho nên hắn khoác áo choàng xanh thẫm, ôm nghiêng một một túi đàn màu đen, đứng dưới bậc thang của Phụng Thần điện, nghe Triệu Ngạn Xương nói vậy, lông mày liền âm thầm nhíu một cái. Chỉ là thần sắc nhỏ xíu như vậy cũng không dễ bị người khác phát hiện. Hắn cười nhạt nói: "Lần đầu dạy đàn, không dám lười biếng, đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì xử lý kịp, cho nên mới đến sớm."

"Thì ra là thế." Triệu Ngạn Xương thực cảm thấy hắn chuyện bé xé ra to, còn cố ý soạn ra quyển sách không quan trọng kia nữa, nhưng dù sao quan cao hơn một cấp cũng đè chết người, Tạ Nguy có thể không bận bịu như bọn hắn, cho nên chỉ nói, "Tạ tiên sinh quả nhiên cẩn thận tỉ mỉ, lão hủ hổ thẹn. Như vậy không trì hoãn ngài nữa." Hắn chắp tay bái biệt. Tạ Nguy ôm đàn không tiện hoàn lễ, chỉ hơi cúi người với hắn. Lúc này hai người một từ trên bậc thang xuống, một từ dưới bậc thang đi lên.

Chỗ ngồi của Khương Tuyết Ninh vốn gần cửa điện, vừa vặn nghe gần như toàn bộ đoạn đối thoại này, tâm tư vốn vừa thả lỏng khi hết giờ dạy quái quỷ kia, lập tức lại cứng ngắc. Ngày sau đó, một cái bóng dài phủ lên thư án của nàng. Tạ Nguy chầm chậm đi vào, qua bên cạnh thư án của nàng. Nàng không dám quay đầu nhìn. Mãi đến khi có một góc tay áo xanh đậm xoẹt qua bên người, nàng mới lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Tạ Nguy đi tới phía trên điện, cũng không nói gì, chỉ thinh lặng rủ mắt xuống mở túi lấy đàn ra đặt trên bàn, tiện tay khảy qua dây đàn thử âm, sau sau đó chậm rãi buông tay xuống, chặn dây đàn lại, tiếng đàn liền im bặt. Tiếng đàn thử âm đó, như tiếng nước suối chảy trong

khe đá, lại phảng phất như gió nhẹ qua thung lũng, khiến lòng người chợt an tĩnh lại. Người đánh đàn ra sao chưa nói trước được, nhưng đàn nhất định là cực tốt.

Khương Tuyết Ninh nhìn chăm chú cái đàn kia, chỉ thấy thân đàn từ đỏ sậm chuyển dần sang đen, nước sơn cực tốt, ẩn ẩn như có đường vân nước chảy mây trôi, nhìn như còn rất mới, cho dù không nhìn thấy tên khắc bên trong đàn, nàng cũng nhận ra đây là cây đàn Tạ Nguy tự tay làm, thường xuyên dùng nhất, tên là "Nga Mi". Trong lòng liền không nhịn được mà căng thẳng.

Về phương diện đàn, nàng thật sự không có chút thiên phú nào, không biết đánh đàn, cũng không nghe hiểu, chút tâm tư nhanh nhẹn ngày thường, vừa học đàn liền tiêu tán sạch sẽ, thực giống như đầu gỗ. Kiếp trước học đàn suýt chút thì bị người đến khóc lên. Cũng may về sau trốn học thành nghiện, cũng không ai truy cứu nàng.

Đàn mà Khương Tuyết Ninh nhận ra không nhiều, cây này của Tạ Nguy là một trong số đó. Một ngày kia sau trận tuyết đổ, toàn bộ ngói xanh trên tường đỏ của hoàng cung đều bị tuyết trắng che phủ, nàng cùng Trương Già đi dọc theo con đường dài bên ngoài Khôn Ninh cung, xa xa mơ hồ nghe thấy tiếng đàn truyền đến từ hướng thiên điện của Phụng Thần điện phía trước. Thế là ngừng bước. Nhưng tiếng đàn kia không bao lâu sau liền ngừng lại. Chỉ chốc lát sau đó Tạ Nguy lại ôm đàn từ thiên điện đi ra, ngang qua ngã rẽ trước mặt hai người, vừa quay đầu nhìn thấy nàng cùng Trương Già đứng đó, nhìn nàng một cái, lại nhìn Trương Già một chút, cũng không nói gì, thẳng hướng đi về phía Càn Thanh cung. Trương Già nói, cây đàn kia tên là Nga Mi. Khương Tuyết Ninh hiếu kì hỏi hắn, là trích điển tích nào? Trương Già nói không biết. Khương Tuyết Ninh ngẫm lại nói, "Nga Mi sơn bắc tuyết cực mục, phương trượng hải trung băng tác hồ?" (bài này ta chưa tìm ra bản tiếng Việt nên để tạm đây nha) Trương Già vẫn lắc đầu. Mãi về sau Tạ Nguy đốt đàn mưu phản, Khương Tuyết Ninh mới nhớ tới, còn có một đoạn thơ ít người biết: "Nhất chấn cao danh mãn đế đô, quy thời hoàn lộng Nga Mi

nguyệt...” (Trích từ bài Nga My sơn nguyệt ca tống Thục tăng Yến nhập trung kinh của Lý Bạch)

Chương 53: Học Đàn

Tạ Nguy kiếp trước cuối cùng là làm hoàng đế, hay đi làm Nga Mi nguyệt kia?

(Vì đoạn thơ gắn liền với tên cây đàn kia có nghĩa là: làm kinh đô chấn động một phen sau đó lại trở về quy ẩn sống qua ngày với trăng trên núi)

Nàng ngẫm lại có chút hoang mang. Nhưng cẩn thận suy nghĩ, làm nhiều chuyện coi trời bằng vung như vậy, lại tạo rất nhiều sát nghiệt, nếu không làm hoàng đế, chỉ sợ sẽ không có kết cục nào tốt đẹp?

Bởi vì còn chưa tới giờ lên lớp, sau khi Tạ Nguy thử tiếng đàn xong thì ngồi xuống gần đó, cũng không nói gì với các nàng. Theo lý thuyết giờ này vốn là giờ nghỉ giữa hai môn, đám người có thể tùy ý đi lại nghỉ ngơi. Nhưng Tạ Nguy ngồi ở đó như tỏa ra một loại uy hiếp kỳ dị, khiến không ai dám cao giọng ồn ào, thậm chí không dám tùy ý đi lại, mỗi người đều mười phần thông minh ngồi yên tại vị trí của mình, chỉ sợ để hắn có ấn tượng xấu. Cho nên, cả điện thanh tịnh an tĩnh hiếm thấy.

Hết hai khắc nghỉ ngơi, Tạ Nguy mới lần nữa đứng dậy, đi đến phía trên điện. Lúc này chín học sinh phía dưới kể cả Lạc Dương trưởng công chúa đều đứng lên, khom người cúi đầu chào hắn: “Học sinh bái kiến Tạ tiên sinh.”

Tạ Nguy khoát tay nói: “Không cần đa lễ.” Trên thư án bên cạnh hắn đặt một thanh thước. Hắn nhìn thoáng qua, tùy ý cầm lên xem xét thưởng thức, sau khi cho tất cả mọi người ngồi xuống, nhân tiện nói: “Hôm nay sẽ học về cổ cầm. Tạ mỗ biết, chư vị tiểu thư, kể cả trưởng

công chúa điện hạ, phần lớn đã học qua môn này. Chỉ là, nay đã theo Tạ mỗ học đàn, xin mọi người quên hết những thứ đã học trước kia đi, coi như mình chưa từng biết, học lại từ đầu từng bước từng bước một."

Khương Tuyết Ninh trông thấy hắn cầm thước liền cảm thấy ngón tay đau đớn. Nghe xong lời Tạ Nguy nói, chỉ cảm thấy không khác gì kiếp trước. Kiếp trước nàng vừa nghe thấy lời nói này trong lòng rất vui vẻ, nếu học từ đầu chưa chắc mình đã thua kém đám tiểu thư khuê các kia. Nhưng mà sự thực tàn khốc. Có đôi khi, không thể không thừa nhận, ông trời rất công bằng: Cho nàng tướng mạo hơn người, sẽ không để nàng có gia cảnh thư thái, cùng thiên phú cầm kỳ thư họa nữa.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

"Cổ nhân nói, trên trời có ngũ tinh (năm ngôi sao), dưới đất có ngũ hành, người có ngũ âm. Cho nên truyền thuyết, ngày xưa, Thần Nông đẽo cây làm đàn, tơ thừng làm dây cung, chỉ có ngũ âm: cung, thương, chủy, giốc, vũ, hợp với ngũ tinh trên trời cùng ngũ hành dưới đất, mà tạo nên âm nhạc. Về sau Chu Văn Vương trong tù, nghĩ tới Bá Ấp mà tìm tòi nghiên cứu, tăng thêm một sợi dây, gọi là dây văn; Vũ Vương chinh phạt Trụ, lại thêm một dây đàn, gọi là dây võ. Từ đây được xưng gọi là 'Văn võ thất huyền cầm'."

Tạ Nguy cầm thước, tay chắp sau lưng, thong thả vừa đi từ trên điện xuống vừa giảng, ánh mắt lướt qua gương mặt từng người. "Học đàn không dễ, như đi ngược dòng nước, có khi còn khó hơn đọc sách nhiều. Nói học đàn ba năm thành tựu nhỏ, trong năm năm thành tựu trung, bảy năm thành tựu lớn, đó là nói về 'Thuật' (kỹ thuật), thế nhưng học đàn là 'Đạo', có hiểu được 'Đạo' mới coi là có thành tựu. Chỉ là các ngươi tuổi không lớn, chỉ trong nửa năm, cũng không kịp học gì nhiều, nếu được cơ bản, có chút dáng vẻ, cũng đã xem như không tệ, hôm nay đây Tạ mỗ sẽ bắt đầu nói từ 'Tọa' (dáng ngồi) cùng 'Chỉ' (ngón tay)."

Hắn giảng cho hoàng đế cùng quan văn võ trên triều tại Văn Uyên

các đã quen, nay dạy một nhóm tiểu cô nương thực có chút như giết gà dùng đao mổ trâu, lại không giống vị Hàn Lâm viện Triệu tiên sinh lúc trước không kiên nhẫn, hắn lại đi thong dong, ngôn ngữ bình hòa. Không cao cao tại thượng, cũng không khinh thường các nàng. Lúc đứng trong Phụng Thần điện giảng bài cho những tiểu cô nương này, không khác gì khi đứng trong Văn Uyên các giảng cho cửu ngũ chí tôn.

Lúc trước đám người thấy cách Triệu Ngạn Xương giảng bài, liền nghĩ tới Tạ Nguy ở trên triều chủ trì nhật giảng cho hoàng đế cùng văn võ bá quan, dù đều nghe nói Tạ tiên sinh ôn hòa văn nhã, nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi lo lắng hắn cũng như vị Triệu tiên sinh kia nghiêm nghị, cứng nhắc. Giờ phút này nghe hắn dạy học khoan hậu như vậy, liền yên lòng. Hơi to gan, lại quen biết Tạ Nguy như Thẩm Chỉ Y, liền thử thăm dò giơ tay lên hỏi: "Vậy Tạ tiên sinh học bao nhiêu năm rồi, hiện tại tính là cảnh giới gì a?"

Tạ Nguy nhìn nàng một cái, cười nói: "Ta bắt đầu học đàn từ bốn tuổi, bây giờ miễn cưỡng coi như chạm tới ngưỡng cửa đi." (tức là còn chưa tới ngưỡng nhập môn đó)

Đám người không khỏi líu lưỡi. Thẩm Chỉ Y lại đếm ngón tay, đếm xong thì kinh hãi: "Ngài đã học hơn hai mươi năm mà còn ở ngưỡng này…"

Tạ Nguy nói: "Ta coi như ngu dốt, nhưng trưởng công chúa điện hạ nếu thông minh có linh tính, thì chưa hẳn đã cần lâu như vậy."

Hắn dừng bước vừa lúc đứng trước mặt Khương Tuyết Ninh. Khương Tuyết Ninh nghe thấy hắn nói hai chữ "Ngu dốt", liền nhịn không được ngẩng đầu nhìn hắn một chút: Họ Tạ như vậy còn nói "Ngu dốt", vậy trên đời này còn có người thông minh sao? Nhưng mà trên mặt Tạ Nguy không có chút gì là cố ý giả vờ khiêm tốn, chỉ có nghiêm túc khiêm nhường. Nàng ý thức được —— Tạ Cư An lại thật sự cảm thấy mình ngu dốt, hơn hai mươi năm chỉ có thể coi là thành tựu nhỏ.

Bởi vì hôm nay học đàn, nên đàn của tất cả đều bày trên bàn. Khương Tuyết Ninh cũng không ngoại lệ. Tiêu Am đang ở trước mặt nàng. Tạ Nguy hạ tầm mắt, lướt qua người nàng, liền dừng lại ở chỗ cây cổ cầm này, cũng không biết có phải nhận ra hay không, hắn nhìn thêm một lát, mới lại nhìn Khương Tuyết Ninh. Khương Tuyết Ninh lạnh người, dựng tóc gáy. Cũng may Tạ Nguy hình như chỉ vì cây đàn này mà nhìn nàng thêm một lần, cũng không nói gì, rất nhanh liền quay người đi tới trên điện.

Lúc này mới chính thức bắt đầu dạy đàn. Đầu tiên là học ngồi. Việc này đối với mọi người đều không khó. Dù sao mấy ngày trước đã theo Tô thượng nghi học "Đi đứng ngồi nằm", tư thế ngồi lúc đánh đàn dù hơi khác lúc Tô thượng dạy, nhưng cơ bản vẫn vậy, tóm lại là thân không được dao, đầu không được động, mắt phải nhìn, tai phải nghe, ngồi phải có quy tắc.

Khương Tuyết Ninh kiếp trước tốt xấu gì cũng đã trải qua mấy năm sống trong cung đình, trước đó lúc học Tô thượng nghi đã quá tai tiếng, giờ phút này trước mặt Tạ Nguy, tất nhiên càng không dám qua loa. Tạ Nguy nhìn từng người, đều gật đầu. Cuối cùng dừng bước trước mặt nàng, ngược lại cảm giác khá bất ngờ, nói: "Không sai." Khương Tuyết Ninh nghe thấy hai chữ này, mặt ngoài trấn định, nhưng trong lòng đã hận không thể đập đầu xuống đất.

Tạ Nguy vốn là cảm thấy nàng làm tốt mới khen một câu, không ngờ khen xong, trên mặt nàng lại có chút chột dạ, thần sắc miễn cưỡng, ngồi trước đàn Tiêu Am lại như ngồi trên bàn chông vậy. Sợ đến thế sao? Hắn dù không biết tại sao trong mắt nàng lại thành hồng thủy mãnh thú, nhưng chỉ tưởng mình làm nàng sợ, cũng không suy nghĩ nhiều.

Mãi đến lúc học thủ pháp —— Tạ Nguy bắt đầu từ tám thủ pháp của tay phải, từ dễ tới khó, dạy trước bốn cách là mạt, khiêu, câu, tích. Hắn làm mẫu trước một lần rồi để các nàng làm theo.

*Mạt (抹): Sử dụng ngón trỏ để gảy móc một chuyển động đóng, về phía lòng bàn tay.

Khiêu (挑): Sử dụng ngón trỏ để gảy móc một chuyển động mở ra, cách xa lòng bàn tay.

Câu (勾): Sử dụng ngón tay giữa để gảy móc một chuyển động khép lại, về phía lòng bàn tay.

Tích (剔): Sử dụng ngón tay giữa để gảy theo một chuyển động mở ra, cách xa lòng bàn tay.

Ở đây có vài thế gia tiểu thư đã sớm học qua, cho nên một lần liền làm được. Bên trong Phụng Thần điện thế là vang lên tiếng đàn đơn giản rời rạc. Nhưng mà... Luôn luôn có một tiếng hoặc nhanh, hoặc chậm, khi ngắn ngủi, khi ngân dài, còn thêm vài tạp âm có lẽ do ngón tay chạm phải dây đàn khác. Lông mày Tạ Nguy liền nhíu lại. Vốn tiếng đàn này xen lẫn thoang thoảng trong những tiếng đàn đồng điệu, nên cũng không rõ ràng mấy. Nhưng hắn học đàn nhiều năm, nghe rất nhiều nên dễ dàng phân biệt rõ, tiếng đàn kỳ dị này khó nghe như tiếng đao cùn cắt vải gấm vậy. Cực kỳ chói tai! Hắn nghe bốn năm âm, liền không nhịn nổi nữa, nhìn về phía phát ra tiếng đàn kia. Không phải Khương Tuyết Ninh thì còn ai?

Người ngồi sau cây đàn, tư thái không tệ, nhất là nàng có một gương mặt xinh đẹp hơn người, kiều diễm tươi đẹp, thêm mười ngón tay thon dài nuột nà, chỉ cần không chạm vào dây đàn thì thật là cảnh đẹp ý vui. Nhưng mà ngón tay vừa gảy dây thì âm thanh kỳ dị kia lại vang lên. Mà tay thì quắp lại như chân gà! Ngón tay không biết dùng lực, lúc nhẹ cứ như thổi bông, lúc mạnh thì dây đàn căng sắp đứt! Tạ Nguy nhìn dây đàn rung bần bật dưới ngón tay nàng, chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn lại, mí mắt giật giật. Tư thế ngồi chuẩn mực, lại đàn như quỷ thế này! Khó trách mới khen nàng một câu nàng đã chột dạ.

Khương Tuyết Ninh còn không biết mình đã bị Tạ Nguy để mắt tới, chỉ tập trung vào đôi tay không chịu nghe theo ý nàng. Lúc dùng son

phấn bột nước vững vững vàng vàng, nhưng vừa chạm phải dây đàn liền không biết mạnh nhẹ, đàn không ra cái thứ gì.

Nhưng nghĩ lại kỳ thật cũng không kỳ quái. Những nữ nhi khác tuổi còn nhỏ đều được học nữ công, duy chỉ có nàng còn ở nơi hương dã chạy nhảy vui đùa, xuống sông mò cá, leo cây bắt ve, bắt gà vịt nhà người khác thả rong nữa... Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng học qua thứ gì văn nhã tinh tế cả, đối với đàn càn không hứng thú. Êm tai thì sao, cũng chỉ có vậy. Có nghe được gì đặc biệt đâu? Với đôi tay này, tinh thần này mà muốn nàng học đàn thì đúng là muốn nàng phải chết rồi?---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Khương Tuyết Ninh càng đàn càng cảm thấy tiếng đàn của mình khác người, trong lòng càng trống rỗng, tình cờ ngẩng đầu chợt thấy Tạ Nguy đã đứng trước mặt nàng. Tay nàng run một cái, kém chút làm đứt dây đàn. Tạ Nguy từ trên cao nhìn xuống nàng, hỏi: “Chưa từng học?”

Khương Tuyết Ninh cảm thấy toàn thân cứng ngắc, nơm nớp lo sợ trả lời: “Tiên sinh không phải nói coi như mình chưa từng học, bắt đầu lại từ đầu sao?”

Mí mắt Tạ Nguy lại giật. Khương Tuyết Ninh thế là cảm thấy sau gáy dần lạnh toát. Tạ Nguy nhịn cố gắng không phát giận, lại nhìn cây đàn dưới tay nàng, chỉ nói: “Ngươi ngồi yên đi, đừng chà đạp cây đàn nữa.”

Quả nhiên hắn nhìn ra được cây đàn này! Đáy lòng Khương Tuyết Ninh lập tức kêu thảm thiết một tiếng, đúng ra nên sớm nghĩ tới: Họ Tạ mê cổ cầm, Yến Lâm nói đem đàn tốt đi học nhất định sẽ được hắn thích, lại không biết đàn tốt cũng phải là người giỏi mới được, nếu người không xứng với đàn chỉ sợ không những không thể lấy lòng Tạ Nguy, còn khiến hắn căm ghét. Bây giờ chính là nàng không xứng với đàn a.

Tạ Nguy nói hai câu này tuy là không lớn nhưng Phụng Thần điện

đâu rộng rãi bao nhiêu, người khác sao không nghe được? Nhất thời tiếng đàn xung quanh đều nhỏ đi một chút. Một đám người đều nhìn nàng đầy vi diệu mà khác thường.

Khương Tuyết Ninh nghe Tạ Nguy nói "ngồi yên", liền không dám đưa tay đụng vào đàn nữa, lại suy nghĩ mình đã không xứng với đàn, vậy đổi sang một cây xứng với nàng sẽ không coi là chà đạp nữa? Thế là lắp bắp nói: "Tạ, Tạ tiên sinh…"

Tạ Nguy thấy nàng ngoan ngoãn không động vào đàn nữa, căng thẳng bức bối trong đầu bỗng giảm bớt, vừa quay người đi, nghe nàng nói, liền dừng lại.

Khương Tuyết Ninh kích động lo sợ, lấy dũng khí nói: "Hay ta đổi một cây đàn kém thôi?"

"..." Tạ Nguy nắm chặt cây thước dài đến hằn lên vết đỏ, lúc nhìn nàng ánh mắt thêm chút thâm trầm. Còn tưởng nàng thông minh. Không ngờ còn muốn tìm đàn kém hơn cho xứng! Hắn lạnh mặt, chỉ cây thước về phía cửa điện, nói: "Ngươi ra ngoài trước đi."

Khương Tuyết Ninh ngây ngẩn cả người. Nàng nhìn theo hướng tay Tạ Nguy chỉ, trong đầu đùng một tiếng, hoàn toàn trống rỗng như mất hồn. Dù cho trong lòng có vạn câu hoang mang vạn câu không cam lòng, nhưng trước mặt Tạ Nguy lại nói không nên lời, nhất thời hốc mắt ửng đỏ, đứng lên đi ra đứng chỗ cây cột ngoài hành lang, nàng không nghĩ ra nổi đã đắc tội hắn thế nào, lại bị hắn phạt ra đứng đây, mất hết mặt mũi. Dù ở kiếp trước nàng cũng chưa từng bị ủy khuất như vậy.

Khương Tuyết Ninh đêm qua không ngủ ngon, lo lắng chuyện Dũng Nghị hầu phủ, sáng nay theo Tạ Nguy học đàn tinh thần càng căng thẳng, chỉ sợ chọc hắn tức giận, giờ phút này đứng dưới hiên, thật sự là càng nghĩ càng tức giận. Không có Vưu Phương Ngâm kiếp trước thì thôi, vì chuyện Dũng Nghị hầu phủ mà phải dùng Chu Dần Chi cũng được, trùng sinh trở về còn bị ép sống dưới tầm mắt của Tạ

Nguy, nhưng đời này nàng còn chưa chân chính làm chuyện gì xấu xa mà. Tại sao lại khắc nghiệt với nàng như vậy? Vốn là ba phần ủy khuất, nghĩ đi nghĩ lại liền thành mười phần. Khương Tuyết Ninh cũng không biết động phải cái gì, sầu khổ kiếp trước kiếp này đều ồ ạt tuôn ra, đôi mắt nóng lên, nước mắt như hạt châu lạch cạch lạch cạch rơi xuống. Nàng nâng tay áo chà đi lau đi nhẫn nhịn lại. Nhưng nước mắt càng lau càng nhiều, căn bản không như nàng muốn.

Tạ Nguy vốn nói "Ngươi ra ngoài trước đi", chỉ tính toán nói vài câu để đám người còn lại tự tập luyện, sau đó mới ra nói chuyện với nàng. Nhưng ai ngờ hắn mới dặn dò được một nửa, đã nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào từ bên ngoài vọng lại. Hắn quay người nhìn ra, lập tức cứng đờ. Thiếu nữ nhan sắc rặng rỡ tươi tắn hôm nay mặc bộ váy màu tím nhạt, thân hình tinh tế, đứng bên cây trụ dưới mái hiên, giống như bị ủy khuất cực lớn, vừa khóc nức nở vừa lau nước mắt, thật khiến người nhìn vừa bực mình vừa buồn cười. Chỉ là năm đó trên đường hồi kinh bị tập kích, cả người đầy bùn đất, nhưng hình như cũng chưa từng thấy nàng khóc...

Tạ Nguy nhìn nàng, cảm thấy có chút phức tạp, đưa tay nhẹ nhàng đè lên mi tâm mình, giọng nói vô thức mềm nhũn: "Đừng khóc nữa, vào đi."

Tiếng nghẹn ngào của Khương Tuyết Ninh lập tức dừng lại. Nàng cảm thấy mình khóc kỳ thật không liên quan gì tới Tạ Nguy, chỉ là uất ức nho nhỏ càng nghĩ càng lớn thôi, trong lòng cho rằng họ Tạ ý chí sắt đá, sợ là muốn để mình đứng bên ngoài tới một canh giờ. Ai ngờ hắn bỗng nhiên gọi nàng vào?

Sau khi kinh ngạc, cũng có mấy phần sợ mình nghe nhầm. Thần sắc Khương Tuyết Ninh trở nên cổ quái. Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ lại, một ý niệm chợt lướt qua: Không phải chứ, Tạ Nguy vậy mà lại tiếp nhận kiểu này?! Nàng có chút không dám tin. Nhưng mà cẩn thận hồi tưởng lại, kiếp trước nàng có khóc trước mặt Tạ Nguy sao? Không có. Một lần cũng không có. Khương Tuyết Ninh tâm tư chợt động, nước mắt vừa ngừng lại một lát, lại nghẹn ngào rơi xuống.

Quả nhiên là muốn khóc liền khóc, nói đến là đến. Chỉ là lúc này nhìn thì giống thật, nhưng lại là giả.

Quả nhiên, Tạ Nguy lại lộ ra một chút thần sắc như nhức đầu, nói với nàng: “Ta vốn không muốn phạt ngươi, về chỗ ngồi xuống đi.”

Có hiệu quả! Khương Tuyết Ninh kém chút cười ra tiếng. Ai dám tưởng tượng tử huyệt của Tạ Nguy lại ở chỗ này? Nàng chỉ cần biết mình có biện pháp đối phó với Tạ Nguy – tên ác bá áp bức nàng hai kiếp, không khỏi vui sướng khoái chí đến cực điểm. Nhưng trên mặt vẫn tỏ ra ủy khuất như cũ, khẽ “A” một tiếng, đi vào điện, trở lại vị trí của mình ngồi xuống.

Sau đó Tạ Nguy nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: “Chờ lát nữa tan học, một mình ngươi ở lại.”

Khương Tuyết Ninh: “...” Là tiểu nữ còn nhỏ dại, vui mừng quá sớm.

Chương 54: Phụ đạo

* Tên gốc của chương là “开小灶” vốn chỉ tập trung lại ăn uống, thường dùng nồi lớn để nấu ăn, mọi người ăn chung, mà “开小灶” cũng là làm một vài món ăn ngon đặc biệt dành cho một số ít người ăn. Sau này dùng để ví với việc đưa ra một số điều kiện hoặc đãi ngộ đặc biệt hơn bình thường.

Khương Tuyết Ninh từng nghĩ tới mười tám cách “xử” Khổng thánh nhân; bây giờ, nàng nhịn không được nghĩ có nên áp dụng với mình không.

Đám người lúc trước nhìn nàng bằng ánh mắt khác thường, bỗng nhiên có mấy phần đồng tình. Dù sao người ghen ghét hay xem thường, cũng chẳng ai ngờ rằng chỉ đánh đàn hơi tệ chút lại bị tiên sinh bắt ở lại. Không cần biết Tạ tiên sinh nhìn có bao nhiêu ôn hòa, đối với đám học sinh này, chuyện như vậy đều là “Tin dữ”, thật đáng sợ. Cho nên, trong sau đó… Mỗi người đều nhìn vào vết xe đổ của Khương Tuyết Ninh, đến Thẩm Chỉ Y lúc trước thần thái nhẹ nhõm cũng phải mười phần nghiêm túc luyện tập, chỉ sợ kẻ xui xẻo kế tiếp bị tiên sinh bắt ở lại chính là mình.

Khương Tuyết Ninh yên lặng không nói gì. Suốt một canh giờ, nàng ngồi yên tại chỗ mình, cũng không dám đụng vào đàn. Cuối tiết học, tất cả mọi người đứng dậy hành lễ cáo từ Tạ Nguy. Khương Tuyết Ninh không khỏi đưa mắt nhìn những người khác.

Giống như Tiêu Xu bất hiển sơn bất lộ thủy, chỉ nhìn nàng một cái. Giống như Vưu Nguyệt rõ ràng có khúc mắc cùng nàng thì âm mũi hừ nhẹ một tiếng, có chút cười trên nỗi đau của người khác. Phương Diệu thì là vạn kiểu thương tiếc nhìn nàng, ánh mắt thương mà

không giúp gì được. Khương Tuyết Ninh biết những người khác không đáng tin cậy, nhưng vẫn cố níu một cọng cỏ cứu mạng, nhịn không được lúc Thẩm Chỉ Y đi qua thì hô một tiếng: “Trưởng công chúa điện hạ…”

Thẩm Chỉ Y đi tới nắm chặt tay nàng, lời nói nặng nề mà đầy quan tâm: “Tạ tiên sinh là người rất tốt, ngươi phải cố gắng.”

Khương Tuyết Ninh: “…”

Thẩm Chỉ Y còn nhẹ gật đầu cổ vũ, sau đó mới đi ra ngoài.

Có chút tuyệt vọng. Người đã đi hết. Nhóm cung nhân phục vụ cũng rời đi hơn phân nửa. Ánh nắng bên ngoài chiếu vào giấy dán cửa sổ, sáng đến trắng lóa. Tạ Nguy cất cây cổ cầm Nga Mi của hắn vào túi, ôm nghiêng trong lòng, từ trên điện đi xuống, chỉ nhìn nàng một cái nói: “Đi theo.”

Khương Tuyết Ninh trong lòng như rơi xuống hầm băng, chậm chạp đuổi theo. Nhưng không nghĩ mới đi một bước, Tạ Nguy liền ngừng lại. Tầm mắt hắn buông xuống, ánh sáng từ cửa điện soi vào chỉ chiếu tới nửa dưới gương mặt như toát ra hơi thở lạnh nhạt u ám, nhắc nàng một câu: “Đàn.” Khương Tuyết Ninh lúc này mới kịp phản ứng, quay người cẩn thận ôm đàn Tiêu Am hôm nay về cơ bản vẫn chưa chạm qua.

Tạ Nguy trực tiếp đi tới thiên điện. Dù sao hắn vẫn có chút khác biệt với những tiên sinh khác, những năm này đều ở trong cung chủ trì lễ nhật giảng, nên trong cung liền trích ra thiên điện của Phụng Thần điện để hắn nghỉ ngơi. Khương Tuyết Ninh cách thiên điện kia càng gần, mí mắt càng giật nhiều hơn.

Tới cửa thiên điện, có một tiểu thái giám hầu hạ đang đứng ở cửa, thấy Tạ Nguy tới liền đứng thẳng người, mặt mũi tràn đầy tươi cười, nói: “Thiếu sư đại nhân vất vả, đã hết giờ học rồi a? Nội vụ phủ có đưa tới trà của Phúc Kiến, nô pha cho ngài nhé?”

Tạ Nguy nhàn nhạt “Ừ” một tiếng. Thái giám kia liền lui xuống phòng sát vách pha trà, chỉ là lúc đi cũng không khỏi tò mò nhìn Khương Tuyết Ninh một chút, tựa hồ thắc mắc vì sao Tạ thiếu sư lại mang cô nương này tới đây.

Tạ Nguy vào thiên điện. Khương Tuyết Ninh dừng bước tại cửa đại điện, giống như bên trong là đầm rồng hang hổ, không dám bước vào. Tạ Nguy cũng không quay đầu lại: “Vào đây.”

Khương Tuyết Ninh nghĩ, bây giờ đang ở hoàng cung đại nội, Tạ Nguy dù có bản lĩnh giấu diếm chăng nữa, cũng không dám ban ngày ban mặt giết người diệt khẩu, thế là kiên định bước vào. Một luồng hơi ấm chợt ùa tới. Nàng không khỏi ngẩn người. Thiên điện so với chính điện nhỏ hơn không ít, bố cục cũng không thoáng đãng lắm, ngoại trừ mở cửa ra vào cùng một cánh cửa sổ hướng đông ra, các cửa sổ khác đều đóng chặt, lò sưởi còn đốt than bạc. Trên sàn gạch băng lãnh trải thảm nhung thật dày, lúc bước đi không hề có chút tiếng động.Một giá sách cao cao bị tận dụng như vách ngăn, bên trên chất đầy các thể loại cổ tịch. Vòng qua giá sách liền thấy một án thư, một bàn để đàn, góc đông bắc còn có một sàn gỗ thật dài, bày biện mấy khối vật liệu gỗ, có mực thước, cái bào, các công cụ chạm khắc bên cạnh.

Mực thước: nguyên bản là thừng mặc 绳墨, một dụng cụ làm mộc.

Tạ Nguy treo đàn của mình lên xong, sau đó quay người nhìn Khương Tuyết Ninh chỉ về phía bàn để đàn trống bên kia, còn mình ngồi xuống giường sưởi gần cửa sổ, lơ đãng nói: “Nghe nói Ninh nhị cô nương hôm qua tại cửa Khôn Ninh cung cứu một tiểu thái giám tên là Trịnh Bảo.”

Khương Tuyết Ninh vừa đặt cây đàn trên bàn, nghe thấy lời này kém chút sợ đến ngã sấp xuống. Nàng vốn cho rằng Tạ Nguy bắt nàng lại thật sự muốn chỉ điểm nàng đánh đàn, ai ngờ tới vừa mới vào đã nói một câu như vậy, trong lòng thầm kinh hãi! Hôm đó cứu Trịnh Bảo

trước mặt đám đông, dù nàng muốn che giấu cũng không thể, huống chi hiện tại lại bị Tạ Nguy hỏi ngay trước mặt. Người này tương lai sẽ tạo phản tất nhiên có sắp xếp tai mắt trong cung. Nếu dám giả ngây giả dại trước mặt Tạ Nguy, chính là muốn chết. Khương Tuyết Ninh ép buộc mình trấn định lại, lúng ta lúng túng trả lời: “Vâng.”

Đáy mắt Tạ Nguy sâu hơn như có chút suy nghĩ, lại nói với nàng: ” Thái giám chưởng ấn Tư lễ giám Vương Tân Nghĩa là hồng nhân bên cạnh thánh thượng, Trịnh Bảo dù làm việc trong hậu cung, là một thái giám quản sự không đáng chú ý trong Khôn Ninh cung, nhưng Vương Tân Nghĩa âm thầm có phần coi trọng hắn, coi như một nửa sư phụ của Trịnh Bảo, lại bởi vì Trịnh Bảo trung thành lại mười phần có hiếu, nên gần đây có phần muốn tìm cơ hội đề bạt hắn. Ninh nhị cô nương có ý tốt lại cực kỳ trùng hợp.”

Khương Tuyết Ninh vạn vạn không ngờ hắn lại biết. Chuyện nàng âm thầm trù tính mới chưa tới một ngày đã bị người này nhìn thấu thực khiến nàng kinh hồn táng đảm. Nàng vô thức muốn phủ nhận. Nhưng vừa ngẩng đầu lên thấy ánh mắt hiểu rõ của Tạ Nguy, phảng phất như đã nhìn thấu nàng, nhất thời dũng khí mới tuôn ra lập tức tan sạch, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, nói không ra lời.

Tạ Nguy lạnh nhạt nhìn nàng: “Ngươi cũng biết điểm này, nên cố ý muốn cứu hắn sao?” Khương Tuyết Ninh không dám thừa nhận. Dù sao lần trước Tạ Nguy đã cảnh cáo nàng, để nàng ngoan ngoãn trước mắt hắn, đừng âm mưu gì càng đừng làm hắn tức giận. Nhưng ngay trước mặt Tạ Nguy nàng không dám nói dối. Bởi vì nói dối kết cục càng thảm hại hơn. Trong khoảnh khắc tâm tư xoay chuyển trăm mối, thời khắc mấu chốt, Khương Tuyết Ninh liền nghĩ tới tuyệt chiêu lúc nãy, thế là mím môi, cúi đầu xuống thật thấp. Chuyện đau lòng quá nhiều, chỉ cần nghĩ tới thôi đã có thể khóc lên. Nàng ngước mắt lần nữa hốc mắt đỏ lên, đôi mắt ầng ậng nước, giống thủy triều sắp dâng lên, ủy khuất nói: “Chuyện trong cung nhiều như vậy, Vương Tân Nghĩa Vương Cựu Nghĩa gì chứ, ta chỉ mới vào cung mấy ngày, làm sao có thể biết được?”

"…" Tạ Nguy nhìn nàng, không nói lời nào. Khương Tuyết Ninh cảm thấy phản ứng của hắn có chút không đúng, không như nàng nghĩ, trong lòng không khỏi có chút bồn chồn. Nhưng kịch đã diễn, sao có thể ngưng lại được? Nàng kiên trì tiếp tục giả khóc: "Huống chi ngay từ đầu cũng không phải ta muốn cứu tiểu thái giám cái gì mà Trịnh Bảo kia, là chúng ta trở về đi ngang qua trông thấy Lâm Truy vương điện hạ đứng trước mặt hắn như muốn cứu, chỉ là về sau có chuyện quấy rầy nên điện hạ quên đi. Ta thấy tiểu thái giám kia đáng thương, mới nói với trưởng công chúa điện hạ một câu. Chân chính lên tiếng cứu người là trưởng công chúa điện hạ. Tạ tiên sinh lần trước luôn miệng nói muốn tin ta, nhưng chuyện hôm nay làm gì có chút nào muốn tin ta? Gạt người!"

Thiếu nữ đang ở tuổi xuân tươi đẹp nhất, dung mạo mỹ lệ, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt ướt mềm mại, đáng thương khiến lòng người không tự chủ được mà đồng cảm yêu mến. Nhưng nàng vừa khóc còn vừa giả vờ lơ đãng nhìn sắc mặt hắn, đôi mắt đen trắng rõ ràng như ngọc lưu ly, có chút như nhiếp hồn đoạt phách. Tạ Nguy thế là nghĩ: Nhìn hắn giống như sẽ bị chiêu này đoạt mạng sao?

Khương Tuyết Ninh ngay từ đầu cảm thấy Tạ Nguy sẽ mềm lòng, nàng chỉ cần thuận theo qua ải là được, ai ngờ Tạ Nguy lại ánh mắt suy tư này nhìn nàng, bình tĩnh mà trấn định. Càng khóc, trong lòng càng không chắc chắn nữa. Vừa vặn lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa, là thái giám bưng trà tiến đến nói: "Thiếu sư đại nhân, trà." Tiếng nghẹn ngào của nàng liền dừng lại.

Thái giám kia bưng hai chén trà đến, một đặt trên bàn bên giường dưới tay Tạ Nguy, một đặt bên cạnh đàn trước mặt Khương Tuyết Ninh, cũng không biết có nghe thấy chuyện xảy ra lúc nãy, không ngẩng đầu lên nhìn nhiều, đặt hai chén trà xong liền khom người lui ra ngoài.

Tạ Nguy nâng chén trà lên, nhấc nhẹ nắp trà, nghe tiếng khóc ngừng, chỉ khêu mi: "Không khóc nữa?"

Khương Tuyết Ninh: "…" Lúc này còn không nhìn ra Tạ Nguy cố ý đùa giỡn thì nàng thiểu năng chắc. Nàng trung thực: "Đột nhiên cảm thấy hình như cũng không đến mức đau lòng như vậy."

Tạ Nguy "A" một tiếng, nhìn như rất vui vẻ uống hớp trà, cười như không cười nhìn nàng nói: "Thật lạ, học đàn không ra hồn, nhưng giả khóc lại rất giỏi."

Khương Tuyết Ninh ấm ức: "Không phải vì sợ ngài trách phạt à…"

Tạ Nguy nói: "Không làm trái lương tâm, cũng sợ quỷ gõ cửa sao?"

Khương Tuyết Ninh thấp giọng lầm bầm: "Quỷ không thể đi nhầm chỗ sao?"

Tạ Nguy không nói, chỉ nhìn nàng.

Khương Tuyết Ninh lập tức cúi đầu thật thấp, không dám tranh cãi nữa: "Tạ tiên sinh nói đều đúng, làm quỷ lợi hại biết bao nhiêu, sao có thể nhầm được?"

Tạ Nguy: "…" Hắn buông chén trà xuống, một lần nữa hỏi nàng: "Ngươi cứu Trịnh Bảo vì cái gì?"

Khương Tuyết Ninh ngoài mặt ngoan ngoãn, nhưng đầu óc đã nhanh chóng nghĩ tới nghĩ lui. Nói thật khẳng định sẽ bị diệt khẩu, nói dối chỉ sợ Tạ Nguy không chịu tin. Thế là, nàng lập tức có ý định, cũng cưỡng ép mình tháo bỏ mâu thuẫn cùng phòng ngự trong lòng, để có thể tỏ ra thành khẩn, yếu thế hơn, nói: "Tuyết Ninh mới vào cung, không chỗ nương tựa, tiên sinh, Yến Lâm, cùng trưởng công chúa điện hạ một lòng muốn ta vào cung, danh tiếng quá lớn, khiến các thư đồng khác coi ta như thù như địch. Nếu còn không có ai giúp đỡ, lại gặp chuyện như ở Từ Ninh cung, mỗi bước hung hiểm, vậy ngày khác chết như thế nào cũng không biết. Ta sợ, cho nên trên đường về ngang qua Khôn Ninh cung, mới nghĩ, nếu có thể cứu tiểu thái giám kia, có lẽ tương lai sẽ có chỗ dùng tới."

Tạ Nguy nghe vậy trầm mặc. Giọng Khương Tuyết Ninh nhỏ dần, giải thích cho bản thân: “Tâm tư ta không sạch sẽ, nhưng người khác cũng đâu cho ta cơ hội làm người tốt. Tiên sinh thấy ta làm cái gì, chỉ biết trách cứ ta, nhưng xưa nay không đặt mình vào hoàn cảnh của ta mà nghĩ.”

Bên trong Từ Ninh cung đã xảy ra chuyện gì, sau đó liên lụy bao nhiêu người, không ai biết rõ ràng hơn Tạ Nguy. Giờ phút này nghe Khương Tuyết Ninh nói tới, ánh mắt hắn có chút thay đổi, cuối cùng hỏi nàng: “Trong lòng ngươi ủy khuất sao?”

Khương Tuyết Ninh gật đầu: “Ủy khuất.”

Tạ Nguy lại im lặng.

Trái tim Khương Tuyết Ninh vẫn đang cuồng loạn, lúc ngước mắt lên có hơi e ngại, còn ẩn giấu mấy phần chờ mong, lại dò hỏi: “Vậy, vậy Trịnh Bảo thật lợi hại như vậy, về sau sẽ được Vương Tân Nghĩa kia đề bạt sao?”

Bộ dạng này giống như vốn không biết chuyện Trịnh Bảo, mà là vừa rồi nghe hắn nói mới biết. Tạ Nguy chợt muốn phân biệt thật giả. Chỉ là vừa nhìn thấy hai tay nàng đặt trên gối gò bó theo khuôn phép ngồi sau cái bàn để đàn, đôi mắt ướt đẫm, trên hai gò má tuyết trắng còn vệt nước mắt chưa lau khô, tâm tư lại chuyển đi, nói một tiếng: “Thôi.”

Hắn nói với nàng: “Vương Tân Nghĩa mới chỉ có dự định thôi, nhưng chuyện trong cung luôn thay đổi trong nháy mắt, một người hôm nay được xem trọng ngày mai có lẽ đã thất bại thảm hại. Trong cung có chút tính toán không phải là chuyện xấu, nhưng nếu không cẩn thận liên lụy vào tranh đấu cũng chưa chắc không gặp phải tai ương. Ta đã được Yến Lâm nhờ, lại nghe lệnh tôn nói, cho nên nhắc ngươi một câu: hành sự cẩn thận, đừng để đi sai bước nhầm.”

Bốn chữ “Đi sai bước nhầm”, ý vị thâm trường. Khương Tuyết Ninh thấy hắn tuyệt đối không đơn giản nhắc chuyện cứu Trịnh Bảo, chỉ sợ cũng đang cảnh cáo mình đừng vọng tưởng muốn thông qua Trịnh Bảo tố giác hắn có tâm tạo phản, làm sao còn dám giả ngu nữa? Nàng cúi đầu nói: “Vâng, cảm tạ tiên sinh chỉ điểm.”

Tạ Nguy nhân tiện nói: “Ngươi thử đàn lại một lần ta xem.” Khương Tuyết Ninh trong lòng còn đang nghĩ phen này đấu trí với Tạ Nguy thế nào, bị hắn nói bất ngờ, cho nên ngơ ngác thật lâu mới phản ứng được —— Náo nửa ngày vẫn phải phụ đạo cho nàng sao. Nàng còn tưởng rằng nói xong chuyện Trịnh Bảo hắn sẽ thả nàng đi! Nhìn Tiêu Am đang đặt trên bàn, Khương Tuyết Ninh thật muốn chết.

Tạ Nguy thấy nàng ngồi bất động đã nhẹ nhíu mi, nói: “Buổi chiều ta cũng không có việc gì, ngươi nếu không đàn, vậy cứ ở lại đây.”

Ai ai muốn ở đây với ngươi chứ! Quả thực so với Diêm vương còn đáng sợ hơn! Khương Tuyết Ninh cân nhắc một hồi, chung quy ý chí muốn sống của nàng mạnh mẽ hơn tự trọng, hít sâu một hơi, ngồi thẳng người, đưa tay lên gảy nhẹ dây đàn, đầy trắc trở đàn một đoạn ngắn mà Tạ Nguy vừa dạy « Tiên ông nói ». Tên cũ của khúc này là « Điều huyền nhập lộng », là khúc dành cho người mới học, chủ yếu để luyện tập thủ pháp. Khương Tuyết Ninh lúc nãy trong điện dù không chạm vào đàn, nhưng lại dụng tâm ghi nhớ khúc này. Lúc này, thủ pháp nàng dù không ổn định nhưng không gây ra lỗi gì lớn.

Tạ Nguy nhìn ngón tay nàng, chỉ nói: “Tiếp tục đàn.” Khương Tuyết Ninh cũng không dám nói thêm, nhịn một hơi, mười ngón tay một lần nữa nâng lên, đã có chút căng thẳng. Lần này nàng đàn quá mạnh tay ngay nốt đầu tiên. Thế là Tạ Nguy đứng lên, đi đến trước bàn nhìn cho kỹ. Chỉ là hắn càng nhìn, Khương Tuyết Ninh sai càng nhiều, đến nỗi ngay cả lần thứ nhất cũng không bằng. Tạ Nguy biết nàng sợ mình, chuyện này rất nan giải, nhưng hắn một khi đã nhắc tới đàn thì sẽ không quan tâm gì khác nữa, nên nói: “Khúc này liên kết mạch lạc, mỗi cuối câu đều hơi thả nhẹ một chút, ngươi ấn dây đàn thật chặt, đến lúc muốn thả lại cứng ngắc.”

Khương Tuyết Ninh thử buông lỏng, gảy lại một lần. Tạ Nguy chỉ nói một câu "Gỗ mục khó điêu", nhìn thấy tay phải nàng như vừa thả lỏng, năm ngón tay trái đã lại cong tròn, thủ pháp cũng không đúng, liền nhíu mi, hắn nghiêng người ra phía trước, vươn tay.

Ngón tay Khương Tuyết Ninh trắng thon dài như rễ hành, móng tay trong suốt nhàn nhạt hồng, dù thủ pháp không tốt, chỉ đặt trên dây đàn thôi cũng rất đẹp mắt. Lúc học đàn nàng sớm đã tháo vòng ngọc xuống. Tạ Nguy vốn muốn dạy nàng thủ pháp chính xác, nhưng khẽ nghiêng người tới gần, rũ mắt xuống lại trông thấy một đoạn cổ tay tinh tế trắng như ngọc, vết sẹo do năm đó hắn vạch trên tay nàng để lấy máu nay vẫn còn đó. Dù đã phai nhạt không ít, nhưng vẫn xấu xí đáng sợ như cũ. Ngón tay hắn vừa đưa ra, nhất thời khựng lại.

Khương Tuyết Ninh tự cảm thấy lần vừa rồi tốt hơn lần thứ nhất không ít, trong lòng đang nghĩ mình có tiến bộ sẽ được khích lệ, ai ngờ một câu "Gỗ mục khó điêu" liền thẳng thừng dẹp nàng xuống, bất ngờ hắn lại bỗng nhiên vươn tay ra. Trong chớp mắt da đầu nàng tê dại. Lại thấy Tạ Nguy như đang nhìn vết sẹo trên cổ tay nàng, không biết vì sao chợt sợ hãi, chỉ sợ bị hắn động tới, vội vàng đứng dậy! "Bịch!"

Nàng lúc đầu ngồi trước bàn, bỗng nhiên vội vàng đứng dậy, đụng phải mép bàn phía trước, vấp đệm gấm dài sau lưng, lập tức mất thăng bằng, nàng chỉ khẽ kinh hô, người đã ngã ngửa ra. Tạ Nguy lập tức vươn tay ra ——Áo choàng hắn xanh thẫm, tay áo rộng, xẹt qua trước mắt Khương Tuyết Ninh.

Sau đó… Vững vàng ôm lấy cổ cầm Tiêu Am. "Đông" một tiếng vang, cái bàn lật xuống, đệm gấm dài cũng trượt ra, Khương Tuyết Ninh đặt mông ngã ngồi trên thảm nhung thật dày, có hơi đau, nhưng ánh mắt cũng có chút ngốc trệ.

Tiêu Am bình yên trong vòng tay Tạ Nguy.

Hắn ôm đàn cũng đang nhìn nàng. Yên tĩnh. Ngoại trừ yên tĩnh, vẫn là yên tĩnh.

Tạ Nguy: "…" Tựa hồ có chỗ nào không đúng?

Khương Tuyết Ninh: "…" Không, hình như không có gì sai đâu.

Chương 55: Phủ nhận

Cái bàn kia rất nặng, vậy mà Tạ Nguy chỉ dùng chân nhấc lên đã lật nó lại, sau đó đoan đoan chính chính đặt Tiêu Am lên. Lúc này hắn mới nhìn Khương Tuyết Ninh, tựa hồ đang nghĩ có nên đỡ nàng dậy hay không.

Khương Tuyết Ninh nào dám để hắn đỡ? Nàng ngã không tính là nặng nên không quá đau, lúc nhìn thấy Tạ Nguy buông đàn xuống, liền vội vàng chống tay lên thảm nhung dày mà đứng dậy, nói: "Là Tuyết Ninh lỗ mãng, thật may đàn không sao."

Tạ Nguy liếc nhìn nàng một cái, nhẹ gật đầu: "Ừ."

Khương Tuyết Ninh: "..." Thế mà còn trả lời "Ừ"! Nàng ngã một phát mặc dù là nàng sai, theo lý không trách được Tạ Nguy, nhưng bị ngã còn nhận một câu như thế trong lòng tức giận là khó tránh khỏi, lúc này liền thầm nghĩ: Trương Già đời trước không kết hôn một là vì bị Diêu Tích hủy danh dự, hai là vận khí không tốt gặp phải nàng; Tạ Nguy đời trước cũng không thành gia, ngoại trừ do say mê học phật pháp, chỉ sợ là vướng phải tính tình này a!

Tạ Nguy không biết có phải nhìn ra trong lòng nàng bất mãn không, mới nói: "Đánh đàn cần phải tĩnh tâm, tâm vô tạp niệm. Ngươi gặp chuyện vốn không lỗ mãng, nhưng chỉ cần có chút tâm tư lỗ mãng, càng muốn đàn tốt càng làm ngược lại. Bởi vì cái gọi là 'Dục tốc bất đạt'. Cho nên hôm nay ta không dạy ngươi học đàn, học cũng vô dụng, ngươi ngồi xuống trước đi."

Khương Tuyết Ninh theo lời ngồi xuống, hỏi: "Vậy học cái gì?"

Tạ Nguy quay người đi đến trước bàn dài kia, cầm lên một khối vật liệu gỗ đã cưa ra, trả lời: “Không học.” Khương Tuyết Ninh sửng sốt. Tạ Nguy thản nhiên nói: “Ngươi ngồi yên trước đàn, đến khi nào tâm tĩnh lại hẵng học.”

Tâm tĩnh? Học đàn không phải là chuyện thủ pháp sao? Liên quan gì tới tâm tĩnh? Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy Tạ Nguy cố ý tìm tìm cách giày vò nàng, nàng ngồi đó, tâm không những không tĩnh, ngược lại càng nóng nảy.

Nhưng Tạ Nguy cũng không để ý đến nàng. Lần trước cây đàn hắn làm mất gần ba năm vì bị tập kích tại Tầng Tiêu lâu mà bị phá hủy chỉ trong chốc lát, khiến hắn khó chịu thật lâu, bây giờ lại lần nữa bắt đầu chọn vật liệu làm đàn, nhưng hắn dự định đồng thời làm hai cây. Như thế dù có xui xẻo cũng còn một cây. Cho nên hiện tại, hắn nhìn đống vật liệu gỗ này, muốn chọn ra hai khối để dùng.

Khương Tuyết Ninh ngồi sau cây đàn, lúc đầu vô số suy nghĩ như thủy triều ào tới, nhưng nghĩ một lát lại cảm thấy nhàm chán. Ngồi ở chỗ này, không có việc gì làm, thực dày vò. Nàng có hơi buồn ngủ, bất đắc dĩ đành ngồi nhìn Tạ Nguy, nhìn hắn chọn lựa vật liệu gỗ, cầm thừng mặc đo qua đo lại, cảm giác nghiêm cẩn đến hà khắc, không giống thái tử thái sư, ngược lại như thợ thủ công chi ly khắt khe ngoài phố xá. Mà... Người này nhìn chằm chằm mấy khối vật liệu gỗ kia, cầm khối này rồi thả xuống, cầm khối kia cũng buông ra, cân nhắc cả nửa ngày cũng không chọn ra được, giống như rất khó quyết định. Khương Tuyết Ninh nhìn một lát khóe miệng đã rúm lại: Thật không ngờ, người nhìn cũng bình thường, hóa ra lại không ít bệnh.

Lúc tan học vốn đã gần trưa, cửa sổ thiên điện mở, Tạ Nguy suy nghĩ nửa ngày, chọn vật liệu gỗ xong, ngẩng đầu nhìn một chút, ước chừng canh giờ đã quá trưa, ngẫm lại cũng không nên để Khương Tuyết Ninh đói bụng ở đây học đàn, cho nên định cho nàng về. Nhưng không ngờ, vừa quay đầu ánh mắt lướt qua bỗng thoáng thấy một bóng trắng nhỏ. Một con mèo trắng như cục tuyết nhỏ, không

biết từ đâu chạy tới, lại càng không biết tới từ lúc nào. Nó chỉ lớn chừng bằng bàn tay, con ngươi xanh như mực, nhìn nhỏ bé như mới sinh không lâu, ngồi xổm trên bệ cửa, nhìn khắp điện, bộ dáng tò mò như muốn nhảy vào, còn khẽ kêu "Meo ô" một tiếng. Mí mắt Tạ Nguy nhất thời giật một cái, thân hình hơi cứng lại, yên lặng lui về sau một bước.

Khương Tuyết Ninh vốn buồn ngủ, nghe vậy liền tỉnh một chút, ngẩng đầu nhìn theo tiếng kêu, đáy mắt liền đầy vui mừng: "Nha, mèo con từ đâu tới đâu, thật ngoan a!" Nàng đứng dậy muốn ôm lấy con mèo. Nhưng đứng lên mới nhớ tới mình đang phải ngồi ngay ngắn tĩnh tâm, không khỏi dừng lại nhìn Tạ Nguy.

Tạ Nguy lại nhíu mi, căn bản không có ý tứ đáp lại ánh mắt nàng, cất giọng liền gọi: "Người đâu." Tiểu thái giám phục vụ ngoài điện lập tức trả lời: "Thiếu sư đại nhân có gì phân phó?" Ánh mắt Tạ Nguy lạnh lẽo, ngón tay khẽ động, chỉ về phía con mèo con trên bệ cửa sổ một cái, nói: "Không biết mèo của cung nào chạy tới nơi này, ôm đi sai người hỏi một chút. Phụng Thần điện là nơi đọc sách thanh tịnh, về sau đừng để những động vật nhỏ này đến quấy rầy." Tiểu thái giám lập tức nơm nớp lo sợ, vội vàng nói: "Vâng." Sau đó bước nhanh tới ôm con mèo đi. Nói: "Nô sai người đi hỏi một chút, về sau nhất định coi sóc chặt chẽ, không để chúng vào trong điện."

Khương Tuyết Ninh há to miệng, mắt thấy tiểu thái giám ôm mèo đi, trong lòng bất mãn với Tạ Nguy liền tăng thêm ba phần, quay đầu muốn âm thầm dùng ánh mắt phát tiết phẫn nộ của mình.

Chỉ là vừa quay đầu chợt có chút kỳ quái —— Lúc nãy Tạ Nguy đâu có đứng cách bệ cửa sổ xa như vậy? Lúc tiểu thái giám ôm con mèo từ trên bệ cửa xuống, hắn cũng lơ đãng buông xuống thừng mực trong tay, quay người đi qua thư án bên kia cầm một phần công báo lên xem, toàn bộ hành trình đều cách con mèo hơn một trượng. Khương Tuyết Ninh bỗng cảm giác có gì đó kỳ quái, một suy nghĩ lớn mật trước nay chưa từng có, đột ngột xuất hiện.

Kiếp trước, nàng cũng nuôi mèo. Có một lần nàng ôm con mèo hoa mập mạp đi dạo ngự hoa viên gặp phải Thẩm Giới mang theo một đám đại thần đang đàm luận chuyện triều chính, nàng dừng lại làm lễ. Nhưng không nghĩ, lúc nàng khom người, con mèo hoa lại nhảy ra ngoài, phi tới bên chân Tạ Nguy, còn duỗi vuốt ra muốn bắt lấy tay áo rũ xuống của Tạ Nguy, giống như đang nhảy lên bắt bướm vậy. Nàng lập tức bị chọc cười lên. Kết quả vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Tạ Nguy đen mặt, nhìn con mèo xong liền nhìn nàng, lui về sau một bước.

Khương Tuyết Ninh khi đó là hoàng hậu, cũng không sợ hắn, chỉ nghĩ hắn cũng như đám triều thần khác chán ghét nàng kết bè kết cánh, cho nên đến mèo của nàng cũng ghét bỏ, nàng cũng không thèm bày ra sắc mặt tốt, khom lưng bế con mèo lên, ôm trong lòng, nhàn nhạt nói với con mèo: “Nhìn ngươi xem, ham chơi cũng không nhìn thử mình nhào vào ai, may mà thái sư đại nhân khoan dung độ lượng, nếu không lại lột da ngươi ra!” Nói xong nàng cũng không thèm nhìn phản ứng của Tạ Nguy, quay đầu rời đi. Mặc dù cảm thấy suy đoán này không hợp lý chút nào, nhưng nếu... Tạ Nguy khi đó thực sự không phải vì chán ghét nàng thì sao?

“...” Tiểu thái giám đã ôm mèo ra ngoài, Khương Tuyết Ninh lại nhìn Tạ Nguy chăm chú, đáy mắt xẹt qua suy nghĩ. Nhưng khi Tạ Nguy quay lại, mọi thứ lập tức biến mất sạch sẽ, giống như nàng vừa rồi không có cân nhắc gì. “Tạ tiên sinh?”

Tạ Nguy vẫn như cũ đứng cách xa bệ cửa sổ kia, nói: “Không còn sớm nữa, tâm ngươi vẫn chưa tĩnh tại được, học đàn như mài sắt, không thể xong trong một sớm một chiều, hôm nay ngươi về trước đi.” Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ cuối cùng xong, lập tức hành lễ cáo từ. Không ngờ, nàng vừa định lui ra ngoài, mới tới cửa, liền nghe Tạ Nguy nhàn nhạt bồi thêm một câu: “Chiều mai ngươi lại đến đây.” “Bang” một tiếng, nàng vấp ngưỡng cửa, may mà không có sấp mặt xuống! Thật vất vả mới đứng vững, trong lòng lại giận sôi lên, nhưng nàng chỉ có thể âm thầm cắn răng, gằn từng chữ một: “Tạ tiên sinh cất nhắc hậu ái, học sinh ngày mai lại đến!”

*

Ra khỏi Phụng Thần điện, nàng mới ý thức được mình quên ôm đàn về, vốn định trở lại lấy, nhưng nghĩ đến Tạ Nguy còn ở trong điện, liền lập tức từ bỏ ý niệm này. Dù sao nàng trở về cũng không tập luyện. Đàn để lại ở chỗ Tạ Nguy cũng đỡ mất công. Thế là nàng đi tay không mà về.

Từ Phụng Thần điện về Ngưỡng Chỉ trai vẫn là con đường quen thuộc, không nhiều cung nhân qua lại. Chỉ là nàng đi tới lại nghe thấy mấy tiếng cười đùa có chút quen tai. Bước chân Khương Tuyết Ninh lập tức dừng lại, vừa nhìn thấy đã hơi sững sờ.

Dưới tường hoàng cung màu son bên ngoài Ngưỡng Chỉ trai, một thiếu niên mặc trường bào xanh biếc đang đứng đó, thân hình cao mà thẳng tắp, cho dù giờ phút này không thúc ngựa rong ruổi, trên gương mặt vẫn mang khí chất hào sảng cùng tự do tự tại. Chỉ là lúc vừa thấy nàng đến, ánh mắt lại ảm đạm. Yến Lâm quên mất mình đang nói gì, cũng quên tiếp đó nên nói gì, những người xung quanh như biến mất, trong lòng hắn chỉ có bóng dáng người trước mặt.

Đám người Thẩm Chỉ Y Tiêu Xu hôm nay đi Khôn Ninh cung thỉnh an trùng hợp gặp được bọn Yến Lâm, bởi vì các nàng muốn về Ngưỡng Chỉ trai, mà một đám quý tử thế gia bọn hắn muốn đi Phụng Thần điện tìm Tạ tiên sinh, cho nên cùng đường, đi đến nơi này mới cáo biệt. Thẩm Chỉ Y và Yến Lâm quen biết từ nhỏ. Nàng đang muốn nói Ninh Ninh hôm nay bị Tạ tiên sinh bắt ở lại, không biết chừng hắn đi thiên điện sẽ gặp được, kết quả mới nói nửa câu, đã thấy ánh mắt Yến Lâm nhìn chằm chằm phía sau các nàng. Thế là tất cả đều quay đầu nhìn lại. Lúc nhìn thấy Khương Tuyết Ninh, nàng cực kỳ vui mừng, ngoắc tay gọi: “Ninh Ninh, ngươi về rồi, chúng ta lo lắng lắm đó!”

Nếu là bình thường, Khương Tuyết Ninh đã bị Thẩm Chỉ Y chọc cười, không chừng nghĩ đến lúc trước Thẩm Chỉ Y cầm tay nàng nói

Tạ Nguy rất tốt, sẽ còn oán Thẩm Chỉ Y không đáng tin. Nhưng bây giờ nàng không cười nổi. Nàng im lặng không lên tiếng đi tới.

Đám người Tiêu Xu, Diêu Tích đều băn khoăn nhìn nàng cùng Yến Lâm. Yến Lâm đi với mấy vị thiếu niên lạ mặt, mang hoa phục chắc là những người bị hoàng đế chọn tiến cung nghe nhật giảng. Trong đó có người nhìn con rất nhỏ, như mới mười bốn mười lăm tuổi. Đứng gần Yến Lâm nhất. Đầu tiên là trông thấy Yến Lâm nhìn về hướng Khương Tuyết Ninh, lại nghe Thẩm Chỉ Y kêu "Ninh Ninh", liền vỗ tay một cái, bừng tỉnh đại ngộ, cười nói với Yến Lâm: "Đây chính là Khương gia nhị cô nương sao? Yến Lâm ca ca ngày xưa cất giấu không cho chúng ta gặp, phải chờ đến tận hôm nay!" Nói gần nói xa chắc là cũng biết quan hệ Yến Lâm cùng Khương Tuyết Ninh. Tất cả mọi người hiểu rõ mà cười lên chế nhạo. Duy chỉ có Yến Lâm không cười.

Rõ ràng khi thấy nàng hắn vui vẻ như vậy, nhưng một câu của Diên Bình vương, liền kéo hắn vào vực sâu không đáy, khiến hắn cảm thấy thiếu nữ rõ ràng đứng trước mặt, lại như xa tận chân trời. Thiếu niên trường bào xanh biếc, gương mặt vẫn còn chút ngây ngô lại có chút nghiêm nghị, nói: "Diên Bình vương điện hạ đừng đùa, ta cùng Khương nhị cô nương bất quá bạn bè, bí mật thì cũng thôi đi, nhưng nếu hồ ngôn loạn ngữ truyền đến tai gia phụ, ta bị đánh chửi là nhẹ, hỏng thanh danh nhị cô nương là nặng, xin điện hạ nói cẩn thận."

Diên Bình vương tuổi không lớn lắm lập tức sửng sốt. Thẩm Chỉ Y cũng không kịp phản ứng. Tiêu Xu bên cạnh lông mày khẽ động, ngước mắt nhìn Yến Lâm, hơi kinh ngạc. Vưu Nguyệt sau khi kinh ngạc, lập tức biến thành cười trên nỗi đau của người khác: Dựng chuyện thật lâu, hóa ra Yến thế tử người ta không thèm để ý đến nàng!

Yến Lâm lại nhìn Khương Tuyết Ninh, ánh mắt kia cực kỳ nghiêm túc, phảng phất như mỗi giây phút đều rất quan trọng, muốn khắc sâu hình ảnh nàng vào lòng mình. Rõ ràng trong lòng như có một vết thương đang rỉ máu nhưng hắn lại cong môi, cười với nàng: "Diên

Bình vương điện hạ tuổi nhỏ, đồng ngôn vô kỵ, mong rằng Khương nhị cô nương chớ trách."

"..." Trong chớp mắt, nước mắt Khương Tuyết Ninh dâng lên như thủy triều. Nàng cuống quít cúi đầu, mới có thể che giấu chật vật trong lòng. Người ngoài không hiểu, nhưng nàng sao có thể không biết? Dũng Nghị hầu phủ nguy cơ sớm tối, Yến Lâm đã biết được, lại thực tình yêu mến nàng, nên sẽ không tùy theo tâm tính thiếu niên như ngày trước, cũng không muốn ai biết hắn thích nàng nữa. Hắn muốn rũ sạch hết thảy quan hệ với nàng, không muốn khiến nàng bị liên luỵ, cũng không muốn phá hỏng thanh danh của nàng, tựa như Trương Già chủ động từ hôn Diêu phủ.

Bàn tay nàng xuôi bên người lặng lẽ nắm chặt, kiên cường kìm nước mắt lại, cũng nhìn thiếu niên, trong lòng muốn nói rất nhiều, nhưng ở đây rất nhiều người, cuối cùng không câu nào. Có lẽ cũng không dám nói.

Chương 56: Mục đích không đơn thuần

Thẩm Chỉ Y biết quan hệ của Yến Lâm cùng Khương Tuyết Ninh, dù sao trước lúc tuyển chọn thư đồng Yến Lâm đã tìm nàng nói qua, còn bị nàng bắt được cơ hội trêu chọc một trận. Vậy mà bây giờ hắn lại rũ sạch quan hệ với Ninh Ninh? Nàng nhìn thần sắc hai người này, hoang mang sau đó lại có mấy phần phẫn nộ không lý do, thực sự bất bình thay Khương Tuyết Ninh, tiến lên một bước muốn chất vấn: "Yến Lâm, ngươi——"

"Trưởng công chúa điện hạ." Yến Lâm đã đủ khó chịu, Khương Tuyết Ninh sợ Thẩm Chỉ Y lại nói ra lời gì khiến hắn khó chịu hơn, nên vội đưa tay nhẹ nhàng giữ nàng lại, khóe môi khẽ cong, nở nụ cười giống như trấn an. "Diên Bình vương điện hạ tuổi nhỏ chỉ tùy tiện đùa một chút, không quan trọng."

"Nhưng ta muốn nói…" Không phải chuyện Diên Bình vương a. Thẩm Chỉ Y bị nàng kéo một cái liền ngừng lại, vừa định biện bạch, quay đầu thấy ánh mắt Khương Tuyết Ninh nhìn như bình tĩnh lại có mấy phần khẩn thiết thỉnh cầu, mặc dù không nghĩ ra vì sao, nhưng vạn câu chất vấn cũng không thể nói ra được nữa. Dù sao người ta xảy ra chuyện gì nàng cũng không biết. Vì vậy đành thuận theo lời Khương Tuyết Ninh vừa nói, giáo huấn Diên Bình vương: "Về sau ngươi còn nói hươu nói vượn nữa, ta tới chỗ hoàng huynh cáo trạng cho xem!"

"…" Diên Bình vương quả thực trợn mắt há hốc mồm. Mãi đến khi Thẩm Chỉ Y kéo Khương Tuyết Ninh mang đám người rời đi, hắn cũng không hiểu nổi, rõ ràng mình chỉ nói một câu, cũng không phải trò đùa, làm sao lại bị mắng thê thảm tơi tả như vậy. Nhưng Lạc Dương trưởng công chúa trước nay tính tình bá đạo, hắn không có

gan cãi lại, thấy mấy người đã đi, mới lầm bầm một tiếng: “Xảy ra chuyện gì vậy, liên quan gì tới ta?”

Yến Lâm không nói gì, chỉ tiếp tục đi. Mấy người cùng đi lại không chút phát hiện ra sự khác thường của hắn, mặc dù đều cảm thấy Yến Lâm gần đây trầm mặc nhiều hơn bình thường, nhưng so với dĩ vãng càng thêm ổn trọng, thiếu đi mấy phần thiếu niên ngây ngô lại thêm mấy phần ổn trọng thành thục, cho nên chỉ tưởng hắn sắp đến quán lễ mới thay đổi, cũng không suy nghĩ nhiều. Diên Bình vương mặc dù hoang mang với quan hệ Yến Lâm cùng Khương Tuyết Ninh, nhưng vì có mặt những người khác nên không tiện hỏi nhiều, đành cúi đầu buồn bực, cùng bọn hắn đi Phụng Thần điện.

Tạ Nguy lúc này còn đang ở trong thiên điện nhìn chằm chằm bệ cửa chỗ con mèo trắng từng dẫm qua, đôi mày nhíu chặt, phảng phất như đang suy nghĩ chuyện gì rất khó giải quyết. Nhưng khi đám người đến, sắc mặt đã trở lại như bình thường. Ngón tay nhẹ kéo căng thừng mực, hắn quay đầu đã nhìn thấy Yến Lâm bên cạnh Diên Bình vương, chỉ hỏi: “Sao các ngươi đều tới đây?”

Tất cả mọi người không nói lời nào. Có ai đó đứng phía sau đạp Diên Bình vương một cước. Diên Bình vương lập tức không đứng vững, lảo đảo mấy bước về phía trước, xuất hiện trong tầm mắt Tạ Nguy, mặt hắn liền đỏ bừng, có chút ngại ngùng mở miệng nói: “Là, là học sinh mấy ngày trước đây nghe tiên sinh giảng sách luận, về nhà bị gia phụ lấy ‘Nhập học’ làm đề luận, học sinh hai ngày này đã mài rất nhiều sách, miễn cưỡng viết được một bài, lại không biết tốt xấu ra sao, nên… nên tới nhờ tiên sinh xem qua trước, mới dám đem về cho phụ thân đọc.”

Đám người phía sau cười lên khe khẽ. Diên Bình vương tức giận: “Cười cái gì! Hôm nay cười ngày mai ắt đến phiên các ngươi!” Yến Lâm cũng thoáng khẽ cong môi. Chỉ là cười xong, ảm đạm trong mắt không những không tan đi, còn lan ra tới biểu cảm trên mặt: Hắn vốn cũng như Diên Bình vương vậy, lỗ mãng không hiểu chuyện, nhưng mà bây giờ không thể nào như vậy nữa.

Tạ Nguy nghe xong liền biết Diên Bình vương sợ viết không tốt về nhà bị mắng, nên cũng cười một tiếng, khoan hậu nói: “Bài tập của Diên Bình vương điện hạ mấy tháng nay đều không tệ, so với những người đồng lứa cũng đã rất tốt, dù viết còn có chỗ thiếu sót, chắc hẳn lệnh tôn cũng sẽ không so đo. Bất quá nếu điện hạ đã tự mình đến đây, Tạ mỗ cũng tò mò điện hạ gần đây tiến bộ ra sao. Chỉ là Phụng Thần điện này là chỗ trưởng công chúa điện hạ học, các ngươi nhiều người ở chỗ này lại không tiện, vẫn nên đến Văn Uyên các đi.”

Tất cả mọi người nói: “Vâng”.

Diên Bình vương cũng lập tức vui mừng ra mặt, nói liên tục: “Làm phiền tiên sinh.”

Tạ Nguy tiện tay buông thừng mực trong tay ra, chỉ nói mình còn thu thập mấy thứ trong thiên điện, nên để đám người đi Văn Uyên các trước, hắn tới sau. Đám người liền hi hi ha ha nhốn nháo đi ra. Chỉ là lúc bọn hắn ra tới cửa, Tạ Nguy lại nói: “Ta chọn vật liệu gỗ làm đàn, có mấy khối đã không cần nữa, có thể xin Yến thế tử dừng bước, khuân giúp một chút không?”

Yến Lâm khẽ giật mình, bước chân lập tức dừng lại, vô thức trả lời một câu: “Nguyện vì tiên sinh cống hiến sức lực.” Đám người quay đầu nhìn thoáng qua cũng không nghĩ nhiều, chào hỏi Yến Lâm rồi đi. Nhưng lúc vào trong điện lần nữa Yến Lâm chợt nghĩ: Tiểu thái giám đang đứng ngay cạnh cửa điện, nghe nói lần này vật liệu gỗ để Tạ tiên sinh làm đàn là nội vụ phủ đưa tới, vậy không cần nữa trả về nội vụ phủ thì để tiểu thái giám đi là được, sao lại kêu hắn giúp?

Tạ Nguy vẫn bình tĩnh lạnh nhạt chỉ vào hai khối gỗ trên bàn dài, nói: “Hai khối này không cần nữa, làm phiền Yến thế tử.” Yến Lâm liền bước tới. Chỉ là lúc đi ngang qua bàn để đàn, hắn nhìn thoáng qua liền nhận ra Tiêu Am, hắn đưa cho Khương Tuyết Ninh, trong lòng bỗng dưng ê ẩm, bước chân liền chậm lại.

Tạ Nguy cũng nhìn cây cổ cầm trên bàn, nói: “Ninh… Khương nhị cô nương tuy có chút ngang ngược bướng bỉnh, việc học cũng không xuất chúng, nhưng trước mặt ta coi như thông minh, cũng nhẫn nại đọc sách, lúc nãy vừa học thêm đàn ở đây. Yến thế tử có thể yên tâm chút ít rồi.”

Khi đó hắn còn không biết Dũng Nghị hầu phủ sắp xảy ra chuyện, cho nên nghĩ Ninh Ninh vào cung thư đồng, trong lòng liền vui vẻ, lại sợ nàng không qua được kỳ khảo học, sau khi kết thúc nhật giảng ở Văn Uyên các cố ý lặng lẽ nhờ Tạ tiên sinh chiếu cố nàng. Nhưng hôm nay… Là do hắn dốc hết sức đẩy Ninh Ninh vào cục diện nguy hiểm, sau này chưa hẳn đã có thể bảo vệ nàng. Yến Lâm nhìn thấy Tiêu Am chỉ cảm thấy chua xót, nhưng nghe Tạ Nguy nói như vậy lại có chút cao hứng, nhất thời không phân biệt được trong lòng là ngọt hay đắng, thế là cười nhẹ nói: “Nếu được như vậy thì có thể an tâm rồi.”

Hắn bước tới muốn nhấc hai khối gỗ lên. Tạ Nguy nhìn bóng lưng thiếu niên, có chút trầm mặc, hạ tầm mắt, đáy mắt lại có chút hoảng hốt u ám, một lúc lâu sau, tỏ ra như không có việc gì, nói: “Hôm nay lên triều sớm không gặp lệnh tôn, nghe nói là sinh bệnh, ngài ấy không sao chứ?”

Yến Lâm lại lần nữa cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn như cũ trả lời: “Vài ngày trước có mưa, phụ thân lại mê rượu uống không ít, vết thương cũ trên chiến trường những năm qua lại tái phát, vết thương có chút đau, cho nên không vào triều thôi, không đáng lo.”

Tạ Nguy liền gật đầu, nói: “Trong lòng thế tử có việc.” Yến Lâm trong lòng hơi lạnh, lại nhất thời không đoán được hắn có ý gì. Tạ Nguy lại nhặt túi bọc đàn lên, bọc lại Tiêu Am Khương Tuyết Ninh bỏ quên, treo cùng Nga Mi của hắn ở tường phía đông thiên điện. Hắn đưa lưng lại nên Yến Lâm không thấy được thần sắc hắn, chỉ nghe giọng hắn bình tĩnh không chút gợn sóng: “Kẻ làm thầy, truyền kiến thức, giải nghi vấn. Tạ mỗ thuở thiếu thời học đàn vụng về, may nhờ danh sư dốc lòng dạy bảo, đến nay không dám quên tiên sinh dạy bảo,

‘Nước chảy đá mòn, cát tụ thành tháp’, hai mươi ba năm mới có thành tựu nhỏ. Yến thế tử rất thông minh, chỉ nghe một chút liền hiểu, chỉ thánh nhân cũng sẽ có thắc mắc, thế tử cũng vậy. Nếu tin tưởng ta, về sau cũng như Diên Bình vương điện hạ thường xuyên đến tìm ta là được.”

“…” Yến Lâm chợt giật mình trong lòng, phòng bị mà nhìn hắn.

Tạ Nguy xoay người lại, chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Đi thôi, bọn hắn chờ đã lâu.”

*

Sau khi tách khỏi đám người Yến Lâm, Khương Tuyết Ninh cùng các nàng trở về Ngưỡng Chỉ trai. Thẩm Chỉ Y kéo nàng vào phòng ngồi xuống, một mình gặng hỏi chuyện nàng với Yến Lâm. Khương Tuyết Ninh tất nhiên nói không nên lời.

Thẩm Chỉ Y nhìn nàng, trong lòng chỉ thấy lo lắng suông, có vài phần tiếc rèn sắt không thành thép. Hỏi thật lâu cũng không nạy ra một câu nào, nàng chỉ có thể nói: “Ngươi bây giờ không muốn nói cũng không sao, khi nào muốn nói nhất định phải nói cho ta. Nếu Yến Lâm khi dễ ngươi, bản công chúa nhất định khiến hắn đẹp mặt!”

Khương Tuyết Ninh bất đắc dĩ, chỉ đành cám ơn ý tốt của nàng, nói thật lâu mới tiễn được Thẩm Chỉ Y cáu kỉnh ra về.

Sau khi ngồi trong phòng Khương Tuyết Ninh một hồi thấy bài trí quá đơn giản, Thẩm Chỉ Y vừa đi ra liền giáo huấn những cung nữ phục vụ kia: “Các ngươi phục vụ thế nào vậy? Trong phòng này giường sưởi không đốt, bình hoa không cắm, ghế gấm lại quá cứng, đến mấy vật bài trí cũng không có, đâu giống chỗ của nữ nhi khuê các? Báo lên trên cho bản công chúa, thay mới hết thảy đi! Nói cho đám người chỉ biết ăn hiếp kẻ yếu kia, lần sau bản cung tới còn thấy nghèo nàn như vậy, bọn họ sống không nổi đâu!”

Các cung nữ bị dọa nơm nớp lo sợ. Lời này truyền đến chỗ nữ quan, thái giám quản sự cùng nội vụ phủ, bọn họ càng sứt đầu mẻ trán, hô to oan uổng. Ai không biết Khương nhị cô nương này là hồng nhân (người được ưu ái, yêu mến) trưởng công chúa điện hạ khâm điểm vào cung thư đồng? Bạc đãi ai cũng không dám bạc đãi nàng a. Chỉ là các nàng vào cung thư đồng cũng không phải đi hưởng phúc, trước nay chưa từng có tiền lệ cung cấp đồ dùng cho thư đồng a. Trưởng công chúa nói khiến bọn hắn lo lắng sầu muộn chết mất. Nhưng tới đầu giờ Thân, đồ đạc từ nội vụ phủ vẫn như nước chảy tới Ngưỡng Chỉ Trai, khuôn mặt thái giám quản sự tươi cười đến chói mắt, nói với Khương Tuyết Ninh: "Trưởng công chúa điện hạ lệnh trang hoàng lại phòng ốc cho Khương nhị cô nương, nô không dám qua loa, tất cả bài trí kể cả chăn đệm đều đổi sang loại tốt nhất, ngài nhìn xem đã được chưa?"

Đám người bên trong Ngưỡng Chỉ trai bàn luận chuyện gặp Yến Lâm hôm nay. Nếu hai người thân thiết, Yến Lâm lại sắp tới quán lễ, không lâu sau đã có thể nói chuyện cưới gả, không cần che giấu quan hệ, trêu chọc vài lời cũng không tính là gì. Tất cả mọi người kiêng kị Khương Tuyết Ninh ba phần là vì đoán Khương phủ cùng Dũng Nghị hầu phủ đã âm thầm định ra quan hệ thông gia. Thật không ngờ Yến Lâm lại chính miệng phủ nhận. Như thế đâu giống như chuyện mọi người biết lúc đầu. Đại đa số không ai muốn có người sống tốt hơn mình, càng muốn bỏ đá xuống giếng hơn là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, huống chi Khương Tuyết Ninh còn chướng mắt thế kia? Đám người bí mật uống trà nói chuyện khó tránh mấy câu nói mát, chọc ngoáy. Thậm chí có mấy người mỉa mai, rõ ràng cười trên nỗi đau của người khác.

Nhưng căn bản chưa tới hai canh giờ, nội vụ phủ đã chuyển đủ thứ đồ đạc tới cho Khương Tuyết Ninh, cùng với thái độ nịnh bợ lấy lòng của thái giám quản sự kia, liền như cho mỗi người một cái vả mặt thật to. Chế nhạo còn chưa nói xong, đã bị đánh cho ngậm miệng. Trong lòng mỗi người đều hơi đau đau, đáy mắt cất giấu ghen tị, trơ mắt nhìn cả đám cung nhân bận bịu tới tới lui lui trong phòng Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh cũng đoán được đám người này tụ họp lại sẽ không nói gì tốt đẹp, nhưng Yến Lâm rũ sạch quan hệ, Dũng Nghị hầu phủ sắp xảy ra chuyện, đều trong dự liệu của nàng, kiếp trước cục diện còn hỏng bét hơn bây giờ, lúc ấy hoảng loạn sợ hãi bao nhiêu, nay càng trấn định lạnh nhạt bấy nhiêu.

Kiếp trước không có Yến Lâm, nàng dựa vào Thẩm Giới; Đời này không có Yến Lâm, vẫn còn có Thẩm Chỉ Y. Nàng cũng không biết vì sao mình có duyên phận sâu xa với hoàng tộc như vậy, nhưng bây giờ muốn tách ra cũng không được, liền dứt khoát thản nhiên nhận lấy, ghi khắc trong lòng.

Cung nhân bố trí trong phòng, nàng ngồi đó rất nhàm chán, đám cung nhân kia cũng không được tự nhiên, dứt khoát ra ngoài đi dạo dọc theo đường quanh Ngưỡng Chỉ trai. Đi chưa được hai bước liền nhìn thấy ngói lưu ly chói sáng trên mái Khôn Ninh cung. Thế là nàng nhớ tới Trịnh Bảo.

Có Thẩm Chỉ Y không đủ, người tầng trên không nhìn thấy bẩn thỉu của tầng dưới, cho nên phía dưới nhất định phải có người. Chỉ là không biết, kiếp trước Thẩm Giới cứu hắn, đời này là nàng cứu, Trịnh Bảo liệu có còn lựa chọn như kiếp trước? Trong đầu đang suy nghĩ tới lui, bước chân Khương Tuyết Ninh đã dừng lại.

Nàng không nên đi về phía trước. Dù sao một thư đồng mới vào cung, sau chuyện ở Từ Ninh cung, tất cả mọi người đi đường đều cúi đầu, nếu nàng đi loạn khắp nơi chọc phải chuyện gì thì không ai cứu nổi. Cho nên nàng quay người trở về.

Thật không ngờ vừa quay đầu đã nhìn thấy phía trước Khôn Ninh cung, một thái giám mặc y phục màu tím đi tới, lúc đứng lên thân hình lại khá cao, da mặt trắng nõn, mặt mày thanh tú, trên mặt dù còn vết thương chưa tiêu, nhưng so với hôm qua lúc quỳ chịu phạt đã tốt hơn nhiều. Khương Tuyết Ninh liền nhận ra hắn. Nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng, Trịnh Bảo đã nói trước: “Trịnh Bảo bái kiến

Khương nhị cô nương, đa tạ cô nương hôm qua cứu giúp."

Hắn vào cung khi tuổi chưa lớn lắm, cho nên giọng nói có chút tinh tế nhu hòa, lúc thấy Khương Tuyết Ninh ánh mắt khẽ nhúc nhích, đôi mắt như có nắng xuân chiếu vào hồ nước tuyết tan, ấm áp hoà thuận vui vẻ. Khương Tuyết Ninh biết, người này rất tinh tế, tỉ mỉ. Kiếp trước hắn cũng được tính là phụ tá đắc lực của Thẩm Giới, những gì Thẩm Giới có thể nghĩ tới hắn cũng nghĩ, Thẩm Giới nếu có bỏ sót, hắn lại nghĩ ra, nhưng xưa nay không thể hiện bản lãnh của mình trước mặt người khác, chỉ yên lặng làm việc. Như thế, ít có người chú ý tới hắn. Nàng thân là hoàng hậu, mới biết được Thẩm Giới tín nhiệm ai nhất; cũng chứng kiến lựa chọn của Trịnh Bảo, nên mới biết người này dưới vẻ ngoài nhu hòa có nội tâm cứng rắn kiên cường đến thế, nhận định một việc liền đặt cược cả sinh mạng.

Thẩm Giới cứu hắn, thuần túy là vì thiện ý; nhưng nàng cứu hắn lại không như thế. Khương Tuyết Ninh không biết hắn muốn tìm mình hay ngẫu nhiên gặp phải, nhưng không quan trọng, nhìn hắn nửa ngày, chỉ nói: "Nhưng ta mở miệng cứu ngươi, mục đích cũng không đơn thuần."

Trịnh Bảo khẽ giật mình. Hắn vốn ghi nhớ ân huệ này, nên đến tạ ơn, người trong cung đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thực quá ít, khiến đêm qua nằm trên cái giường chật hẹp thô ráp, hắn lại suy nghĩ đến trằn trọc khó ngủ. Nhưng không ngờ cô nương trước mắt lại trả lời như vậy.

Chương 57: Người trong lòng

Gia cảnh hắn không tốt, phụ mẫu vì trang trải chi tiêu trong nhà, thuở thiếu thời liền đưa hắn vào cung làm thái giám. Trong cung người như hắn không ít. Có đôi khi, hắn cũng nghĩ, vì sao hết lần này tới lần khác lại là mình, mà không phải huynh trưởng, hay ai khác. Nhưng mỗi lần nghĩ như vậy, một giọng nói khác từ trong tâm khảm hắn vang lên: Nếu không phải kế sinh nhai bức bách, phụ mẫu thương yêu con cái như vậy, làm sao lại đưa nhi tử vào trong cung làm hoạn quan? Không vào cung, hắn có lẽ đã sớm chết đói hoặc chết bệnh. Thế là các loại oán khí liền dần dần tiêu biến. Trịnh Bảo bởi vậy trở thành người ôn hòa bình thản hiếm có trong cung.

Nơi này có quá nhiều chuyện đấu đá, lục đục, phần lớn đều bắt nguồn từ một chuyện bất bình, không cam tâm, muốn trở nên nổi bật, muốn làm người đứng trên mọi người. Nhưng hắn không nghĩ như vậy. Trong cung không tranh không đoạt, an tâm làm tốt chuyện của mình, cũng chưa từng lẫn vào chuyện ngươi lừa ta gạt, chỉ đợi đến tuổi sẽ được thả khỏi cung, về nhà nhìn người nhà vui vẻ cười nói yên bình ấm áp.

Nhưng hôm qua... Chén Thiên Mục mà hoàng hậu nương nương yêu quý không phải hắn làm vỡ, mà là lúc hắn theo lời nữ quan phân phó, lấy xuống từ trên gác cao mở ra đã thấy nó vỡ nát. Vật này hoàng hậu nương nương mang tới từ nhà ngoại, dùng để nhìn vật nhớ người. Thường ngày chén Thiên Mục do hắn quản lý bảo quản, mà nay lấy ra lại không còn nguyên vẹn. Hoàng hậu nương nương trong cơn giận dữ xử phạt hắn, đó là lẽ đương nhiên. Trịnh Bảo cam tâm chịu phạt. Chỉ là lúc quỳ gối trước cửa Khôn Ninh cung, bị cung nhân thái giám qua lại nhìn hắn bằng ánh mắt khác thường, hắn không nhịn được mà nghĩ: Chén Thiên Mục đang êm đẹp đặt trong hộp,

sao có thể vỡ nát được? Mà thái giám ngày trước vẫn thân thiết với hắn, nay không một ai đứng ra nói giúp. Dù cho đã quen thấy người trong cung bo bo giữ mình, trong lòng cũng không khỏi có chút tự giễu a?

Khương Tuyết Ninh xuất hiện đúng lúc ấy. Một giọng nói mềm mại, nghe như có chút cố ý, cực giống những phi tần giả vờ nhu nhược trong hậu cung, có chút nhát gan có chút sợ hãi. Trịnh Bảo lúc ấy nghĩ, ước chừng là tiểu thư nhà ai sủng ái từ bé. Nhưng ai ngờ, vị tiểu thư này chỉ nói một câu đơn giản, liền giúp hắn thoát khỏi trừng phạt khắc nghiệt. Bề ngoài, người cứu hắn là Lạc Dương trưởng công chúa. Nhưng phàm những kẻ đã ở trong cung vài năm, ai cũng có thể nhìn ra, người chân chính cứu hắn là Khương Tuyết Ninh.

Ân tình của Lạc Dương trưởng công chúa tất nhiên phải nhớ trong lòng, nhưng càng nên tạ ơn vị Khương nhị cô nương này. Rõ ràng vốn không quen biết, chỉ đi ngang qua, đến bằng hữu của hắn cũng không dám xin tha, mà người lạ lại mở miệng cứu giúp. Trịnh Bảo cảm thấy như một luồng sáng xuyên qua khe hở chiếu vào chốn âm u. Chỉ một chút ấm áp, lại sưởi ấm người lữ hành giữa mùa đông lạnh, nguyện nương tựa một tia ấm áp này, mà tin tưởng thế gian còn tốt đẹp hòa thuận, tin tưởng mặt trời rực rỡ ngày xuân không lâu nữa sẽ đến.

Hắn thực sự rất vui vẻ đi tới đây. Nhưng vị Khương nhị cô nương ngày đó cứu hắn lại nói—— Ta cứu ngươi, mục đích không đơn thuần. Trịnh Bảo mờ mịt trong nháy mắt, suýt không kịp phản ứng, đợi đến khi chân chính ý thức được Khương Tuyết Ninh nói cái gì, đáy lòng liền giống như có gì đó rơi xuống. Hắn kinh ngạc nhìn Khương Tuyết Ninh nói không nên lời.

Khương Tuyết Ninh lại hỏi hắn: “Thất vọng a?”

Thất vọng? Có lẽ không tính là thất vọng, nhưng có một chút cô đơn không cách nào phủ nhận, dù sao hắn đã nghĩ vị cô nương này không giống những người khác trong cung. Trịnh Bảo chậm rãi nói:

“Ngài khiến ta có chút hoang mang.”

Khương Tuyết Ninh cũng không rõ trong nháy mắt tại sao mình lại thốt ra câu nói kia, có lẽ vẫn cảm thấy mình không xứng với chân thành của hắn a? Nàng mỉm cười: “Vậy ngươi đến báo ân sao?”

Trịnh Bảo nói: “Vốn định như vậy.”

Khương Tuyết Ninh khẽ nâng mày: “Hiện tại thì sao?”

Có lẽ vì thần sắc nàng quá mức nhẹ nhàng thoải mái, khiến người ta không khỏi thả lỏng theo, Trịnh Bảo cảm thấy tâm tư nặng nề của mình cũng nhẹ nhõm rất nhiều, lúc nhìn Khương Tuyết Ninh, mới phát hiện ánh mắt nàng nhìn hắn rất nghiêm túc. Là ánh mắt hắn từng nhìn thấy. Không khác gì ngày đó khi nàng cứu hắn, diễm lệ đẹp đẽ mà đầy gai góc. Thế là trong nháy mắt hắn hoảng hốt: Làm sao giống được? Trong cung người người hận không thể phủ lên tầng mặt nạ thật dày trên mặt, khiến không ai biết mình nghĩ gì mới được. Nhưng vị cô nương trước mắt lại rất thành thật, thản nhiên như vậy mà nói cứu hắn là có mục đích khác. Nếu người người trong cung đều thật lòng thật ý như thế, làm gì có những thứ bẩn thỉu ô uế kia?

Hắn bỗng nhiên nhịn không được cười lên, đôi mắt cong cong như hai vầng trăng non, nói: “Ngài đã cứu ta, nếu không nói, hoàn toàn là mục đích không đơn thuần; nhưng đã nói ra, mục đích lại trở nên rất thuần túy.”

Khương Tuyết Ninh gật đầu: “Đúng là ta muốn cứu ngươi, để ngươi làm việc cho ta a.”

Trịnh Bảo khẽ giật mình, nói: “Ngài rất thẳng thắn.”

Khương Tuyết Ninh chỉ lẩm bẩm nói: “Đó là vì ngươi chưa thấy lúc ta dối trá.” Nhưng câu này rất khẽ. Nàng lại nói tiếp: “Dù sao nghe nói Trịnh quản sự là người tốt, nếu nói một lời trung thành, sẽ là người

đáng giá để tín nhiệm. Ta nếu cứu ngươi để lừa ngươi, về sau ngươi phát hiện ta không tốt như thế, chẳng phải là dời đá đập chân mình sao? Ngươi yên tâm, ta chỉ ở trong cung nửa năm, thành thành thật thật cũng không làm chuyện xấu hại người, chỉ là sợ có một ngày tình cảnh không tốt tứ cố vô thân, cho nên muốn sớm tìm người chiếu cố ứng phó, vạn nhất gặp chuyện gì cũng không đến nỗi trở tay không kịp. Không biết Trịnh quản sự có nguyện ý giúp đỡ không?"

Trịnh Bảo quen cách người trong cung nói một nửa giấu một nửa động một tí là "Chỉ cần hiểu mà không cần nói ra", đã lâu chưa nghe lời nói ngay thẳng như vậy, đến mức nghe xong nhịn không được nhìn chung quanh xem có ai nghe thấy không. Chỉ là nhìn quanh một vòng, trong lòng lại có một chút bi ai kỳ dị. Vào cung nhiều năm như vậy, hắn đã bị hoàng cung này thuần hóa, đến mức dù không có ý hại người, cũng sợ tai vách mạch rừng.

Vị Khương nhị cô nương trước mắt này là người có tiếng nói trước mặt Lạc Dương trưởng công chúa, rất được điện hạ ưu ái, nhưng trong cung chuyện lên voi xuống chó đâu hiếm gặp. Phòng ngừa chu đáo có lỗi gì chứ? Huống hồ vô luận là xuất phát từ mục đích gì, đối phương đều đã cứu hắn, Trịnh Bảo phát hiện mình khó mà nói cự tuyệt được, trong lòng hắn có lẽ hiểu rõ, hắn không muốn cự tuyệt.

Mặt trời lui dần về phía tây, mấy tia nắng cuối cùng len lỏi giữa tầng mây, chiếu vào tường cung màu son, lại hắt lên khuôn mặt còn vết thương của hắn, như hòa tan trong ánh sáng ấm áp. Khương Tuyết Ninh chợt phát hiện thái giám trẻ tuổi này dáng dấp vô cùng tốt.

Trịnh Bảo suy nghĩ một lát trả lời: "Ngài là ân nhân của ta, nếu không hại người, Trịnh Bảo có gì không thể giúp đỡ chứ?"

"Vậy mà lại đáp ứng." Mặc dù là chuyện trong dự liệu, nhưng nàng không nghĩ sẽ dễ dàng như thế, khóe mắt nàng như khắc lên mấy phần vui mừng, cuối cùng kịp phản ứng, hỏi "Ta cứu ngươi mục đích không đơn thuần, cũng không phải người tốt gì, vậy cũng tính là ân nhân của ngươi sao?"

Trịnh Bảo lại nhìn nàng chăm chú, cười: “Có một số chuyện nên luận việc làm không luận tâm tư. Nếu luận tâm tư, trên đời kiếm đâu ra người tốt nữa?” Nếu luận tâm tư, trên đời kiếm đâu ra người tốt? Khương Tuyết Ninh nghe vậy, khẽ giật mình.

Giờ khắc này, Trịnh Bảo cảm thấy thần sắc nàng có chút cô đơn, phảng phất như lâm vào trong hồi ức không thể trốn tránh, cuối cùng bên môi lại vẽ ra một nụ cười, có thể tận cùng của cô đơn đó có mấy phần tươi đẹp, thậm chí có một chút như kiêu ngạo. Nàng khẳng định với hắn: “Có.”

Trịnh Bảo sửng sốt: “Ai?”

Khương Tuyết Ninh thực lòng vui vẻ, chắp tay sau lưng đi về phía trước hai bước, mới dừng bước, lúc quay lại trên mặt đầy ý cười, chỉ nói: “Về sau có cơ hội sẽ để ngươi gặp hắn.”

Sắc trời đã dần tối, Tử Cấm thành nặng nề áp bức. Nhưng thiếu nữ bước đi trên đường cung lại nhẹ nhàng thư thái. Trịnh Bảo nhìn bóng dáng nàng đi xa dần, không biết vì sao lại cười lên, bỗng nhiên nghĩ: Thần thái nhi nữ như vậy, hẳn là người trong lòng nàng a?

*

Ngoài ý muốn nhẹ nhàng làm xong chuyện Trịnh Bảo, lúc Khương Tuyết Ninh trở lại Ngưỡng Chỉ trai, tâm tình rất không tệ. Gian phòng cũng đã bố trí xong. Nàng đi vào nhìn chỉ cảm thấy mãn nhãn rực rỡ tráng lệ, bình hoa đổi thành bình sứ trắng Nhữ Diêu, bàn tròn đổi thành gỗ tử đàn sơn trổ, giấy Tuyên bình thường trên thư án cũng đổi thành giấy Bạch Lộc loại tốt nhất, không có chỗ nào không tinh xảo, quả thực so với khuê phòng nàng trong phủ còn tốt hơn.

“Trưởng công chúa điện hạ nếu là nam nhân thì tốt biết mấy.” Khương Tuyết Ninh nằm bẹp trên giường mềm mại, thoải mái gối lên mặt gối thêu tơ tằm, than thở một tiếng, “Phụ tá nàng làm hoàng đế,

ta làm hoàng hậu, vậy cũng cực tốt...” Đương nhiên nàng chỉ nghĩ thôi. Có Trương Già, nàng không muốn thích ai nữa.

Buổi chiều đám người Ngưỡng Chỉ trai dùng bữa xong, tập trung tại Lưu Thủy các, vừa ôn tập bài hôm nay, cũng tiện xem thử bài ngày mai tiên sinh dạy. Khương Tuyết Ninh dù không hợp tính với đại đa số người ở đây, nhưng trường hợp như thế này thì muốn ở lại. Bởi vì đám người Tiêu Xu, Trần Thục Nghi học thức đều rất tốt, ngẫu nhiên có thể giải đáp nghi vấn cho những người khác, mặc dù nàng không tiếp xúc nhiều, nhưng học hỏi không liên quan đến ân oán cừu hận, có thể nghe được chút nào tốt chút đó, cớ sao không làm?

Cho nên vừa đến canh giờ nàng cũng cầm sách đến. Bất quá lúc này còn có mấy người chưa tới, mọi người cũng không có trò chuyện đọc sách cùng học vấn, mà là cười đùa với nhau. Diêu Tích lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của mọi người. Chu Bảo Anh là người hoạt bát nhất trong nhóm, bước tới tóm lấy tay Diêu Tích, lắc lắc: “Diêu Tích tỷ tỷ ngươi nói đi, chúng ta sáng nay đều thấy, ngươi giao một phong thư cho cung nhân, lúc đầu thật tốt, nhưng phát hiện bị chúng ta nhìn thấy thì đỏ mặt. Mau nói mau nói, có phải chuyện lang quân như ý không?”

Bàn tay Khương Tuyết Ninh vừa mở sách ra, bỗng dừng lại. Diêu Tích bị bọn hắn huyên náo thì xấu hổ, dậm chân nói: “Đáng ghét, các ngươi lại chọc ta!”

Vưu Nguyệt lại che miệng cười, trêu ghẹo nói: “Trương Già kia đã thức thời chủ động từ hôn, Diêu Tích tỷ tỷ thuận nước đẩy thuyền đỡ phải cực nhọc. Về sau còn nhiều hôn sự tốt hơn, có gì phải lo nữa?” Tất cả mọi người đều gật đầu.

Nhưng không ngờ Diêu Tích lại nhìn Vưu Nguyệt, lắc đầu: “Không phải.”

Vưu Nguyệt không kịp phản ứng: “Không phải?” Đám người nhất thời yên tĩnh, đều có chút kinh ngạc nhìn Diêu Tích.

Gương mặt trắng nõn của Diêu Tích dần ửng đỏ, cắn cắn môi, hơi e lệ, nói: “Ta đổi ý rồi. Hắn nói muốn lui liền lui, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Đã đính hôn lại lui, người ta còn chỉ trích ta thế nào nữa. Hắn xuất thân không tốt không sao, nhà có quả phụ cũng không sao, dù sao ta cái gì cũng có, không cần hắn phải lo lắng nhiều.”

Chương 58: Thảo thư

Đám người đều không ngờ Diêu Tích lại nói ra những lời ấy. Chỉ có Tiêu Xu, Trần Thục Nghi vốn thân thiết nên dường như đã sớm biết, trên mặt không hề kinh ngạc. Vưu Nguyệt lại trợn tròn mắt không thể tin vào tai mình, thậm chí kinh ngạc thốt lên: “Không thể nào, Diêu Tích tỷ tỷ sao bỗng nhiên lại để ý Trương Già?!”

Lần trước vào cung, thái độ của Diêu Tích đối với hôn sự cùng Trương Già ra sao, đám người vẫn còn nhớ rõ. Tại sao người ta vừa lui hôn, thái độ Diêu Tích lại thay đổi? Tất cả mọi người có chút kinh ngạc.

Từ sau khi gửi lá thư ra ngoài, trái tim Diêu Tích liền có một loại thấp thỏm chưa từng có trước đây, lại bận tâm Trương Già sẽ phản ứng thế nào, đồng thời có chút chờ mong. Chờ mong Trương Già sẽ vì lựa chọn của nàng mà vui mừng kinh ngạc. Dù sao một cô nương biết rõ hắn gần đây tiền đồ khốn đốn, nửa bước khó đi còn nguyện ý gả cho hắn, trên đời này tuyệt đối không nhiều, phàm là nam tử bình thường, nhận được thư trả lời của nàng, ít nhiều sẽ cảm động a? Nếu là mấy ngày trước nghe Vưu Nguyệt nói như vậy, nàng nhất định vạn phần đồng ý, nhưng hôm nay nghe lại cảm thấy mười phần chói tai. Nàng tương lai sẽ gả cho Trương Già. Vưu Nguyệt lấy tư cách gì mà châm chọc Trương Già chứ? Đôi mày Diêu Tích khẽ chau, nhìn Vưu Nguyệt một chút, giọng nói lãnh đạm: “Trương Già không có gì không tốt cả.”

“...” Vưu Nguyệt lập tức nghẹn lời. Có ngu đi nữa nhìn thái độ Diêu Tích cũng biết mình nói sai rồi, đành phải ngượng ngùng cười lấy lòng, nói: “Đúng, đúng.” Nhưng mà lúc im lặng, nhìn thần sắc Diêu Tích trong lòng lại phức tạp một lời khó nói hết. Lúc Diêu Tích quay

đi, nàng thậm chí nhịn không được cười mỉa mai: Từng thấy người lật lọng, cũng đã thấy kẻ nói ra quay đầu liền không nhận, nhưng loại trở mặt đến triệt để thế này thì mới thấy lần đầu. Không biết mặt nàng ta có đau không nữa? Trước kia không biết là ai hạ thấp Trương Già coi hắn không đáng một đồng, giờ lại trở mặt quát nạt mình! Đáy mắt Vưu Nguyệt xẹt qua một tia khinh thường.

Khương Tuyết Ninh thờ ơ lạnh nhạt, nhận thấy tia khinh thường này chỉ bình tĩnh nghĩ, thì ra đám người này nhìn vậy chứ đâu đoàn kết một lòng, bên trong cũng không ít mâu thuẫn. Nàng nên vì phát hiện này mà cười ra tiếng. Nhưng nhìn Diêu Tích mang thần thái xấu hổ e lệ cùng mọi người nói chuyện, khóe môi Khương Tuyết Ninh như đeo một khối chì, cong lên không nổi nữa. Bỗng nhiên nàng lại có chút hận Trương Già, cũng hận bản thân. Kiếp trước làm sao lại bị ma quỷ ám, muốn lừa gạt Trương Già rằng mình sẽ làm người tốt? Cả buổi tối này, Khương Tuyết Ninh ngồi ở Lưu Thủy các từ đầu đến cuối, nhưng người khác đọc cái gì, hỏi cái gì, đáp cái gì, một chữ nàng cũng không nghe.

Sáng sớm ngày hôm sau, tâm tình nàng u ám. Nhưng hôm nay phải đi học ở Phụng Thần điện. Năm môn học, bốn vị tiên sinh, hôm qua học « Kinh Thi » cùng đàn, sáng nay học « Thập bát thiếp » của môn "Thư" cùng《 Lễ Ký 》của môn "Lễ", "Văn" của Tạ Nguy cùng toán học sẽ dạy vào sáng mai.

Cả đám thư đồng vẫn tới sớm một khắc như cũ. Theo lệ, Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y sẽ hơi trễ hơn một chút, nhưng cũng trước khi bắt đầu giờ học. Nhưng không ngờ, Hàn Lâm viện thị đọc học sĩ Vương Cửu từ cửa điện đi vào, vẫn chưa thấy Thẩm Chỉ Y đâu.

"Trưởng công chúa điện hạ sao còn chưa tới?"

"Thư pháp hôm nay là buổi đầu tiên, không đến là không ổn đâu..."

"Không có cung nhân thông truyền gì sao?" Tất cả mọi người thấp

giọng bàn luận.

Thị độc học sĩ Vương Cửu cũng đã hơn bốn mươi tuổi, để một chòm râu đen thô ráp, mũ cao đai rộng (峨冠博带), ngược lại có mấy phần phiêu dật nho nhã, thấy đã sắp đến giờ học, nhìn lướt qua vị trí chính giữa hàng thứ nhất vẫn trống không, liền hỏi một câu: “Trưởng công chúa điện hạ không tới sao, có chuyện gì sao?” Đám người đều lắc đầu. Vương Cửu liền nhíu mày, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Trưởng công chúa điện hạ được thánh thượng cùng thái hậu sủng ái, sớm như vậy dậy không nổi cũng bình thường, không muốn đến cũng bình thường. Không đến thì thôi.” Đám người im lặng, nhận thấy vị Vương tiên sinh này không vui, nhất thời đều không dám nói chuyện.

Khương Tuyết Ninh ngồi ở trong góc, nghe vậy lại đứng lên, khom người cúi đầu chào Vương Cửu, không kiêu ngạo không tự ti nói: “Lần này nhập học là trưởng công chúa điện hạ cầu xin thánh thượng, có thể được chư vị tiên sinh đích thân tới dạy, điện hạ rất vui mừng. Hôm qua người vẫn đến sớm cùng học sinh, tuân thủ nghiêm ngặt quy củ các tiên sinh định ra, cũng không phải người không thể chịu khổ. Chắc hẳn hôm nay đến trễ, là vì nguyên nhân nào đó, mong tiên sinh rộng lượng, tạm thời đừng trách tội vội.”

Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y được sủng ái cùng tính tình kiêu căng, không phải chuyện mới mẻ trong cung. Đừng nói Vương Cửu, đến chư vị thư đồng ở đây cũng nghĩ Thẩm Chỉ Y đi học sẽ tùy ý như vậy. Dù sao nàng là trưởng công chúa cao quý, muốn tới thì tới muốn đi thì đi không ai nói gì được. Bởi vậy khi nhóm thư đồng nghe Vương Cửu nói, đều không cảm thấy có gì không đúng.

Nhưng Khương Tuyết Ninh nói lời này… Từ ngữ tuy uyển chuyển, thái độ cũng khiêm tốn, nhìn như chỉ giải thích giúp Thẩm Chỉ Y, nhưng đối với Vương Cửu, ý tứ có chút vi diệu. Những người trước nay thích nghiên cứu văn chương thường từ một câu cũng có thể suy ra mười loại ý tứ. Cho dù nàng tựa hồ không có ý chống đối, nhưng người nghe trong lòng lại không vui. Vương Cửu lập tức nhìn

xuống Khương Tuyết Ninh, nhớ tới hôm qua tại Hàn Lâm viện nghe Triệu Ngạn Xương dạy các nàng thơ văn đã nói, trong mấy thư đồng, có một người ngồi trong góc rất không biết nghe lời, là nhị cô nương nhà Hộ bộ thị lang Khương Bá Du – Khương Tuyết Ninh, nha đầu thích gây sự. Hắn vốn không mấy để ý. Nhưng không ngờ đầu buổi học hắn vừa nói một câu, nha đầu này đã nhảy vào họng hắn. Vương Cửu nói: “Ta chỉ thuận miệng nói một câu, ý ngươi là ta nói oan cho trưởng công chúa?”

Khương Tuyết Ninh kiếp trước không thường xuyên lên lớp, nhưng biết rõ Lạc Dương trưởng công chúa dù được trong cung nuông chiều lớn lên, lại chưa từng trốn học lần nào cả, nàng học rất nghiêm túc. Vương Cửu này rõ ràng có thành kiến với Thẩm Chỉ Y, cho nên Khương Tuyết Ninh mới đứng lên giải thích, lời lẽ mười phần uyển chuyển, cũng đã chú ý ngữ khí, nhưng vẫn bị tiên sinh phản ứng mạnh như vậy, liền có chút cau mày, giải thích: “Học sinh không ý này.”

Vương Cửu mặt lạnh nói: “Không có ý này?” Hắn nhịn không được muốn giáo huấn tiểu nữ tử này một phen, đúng lúc lấy nàng ra lập uy trước đám thư đồng vô pháp vô thiên này.

Không ngờ, hắn vừa dứt lời, bên ngoài liền có tiểu thái giám vội vã chạy tới. “Từ Ninh cung thái hậu nương nương có chuyện, đặc biệt phân phó nô đến nói với tiên sinh.” Tiểu thái giám đứng ngoài cửa điện cúi người hành lễ, trên trán còn rịn mồ hôi, “Vài ngày trước trong cung xảy ra chút chuyện, thái hậu nương nương cùng hoàng hậu nương nương thanh tra nội vụ phủ tập trung chủ vị tất cả các cung đến, trưởng công chúa điện hạ lúc này cũng đang ở bên kia, cùng thánh thượng nói chuyện, hôm nay vốn nên đến lớp, nhưng vì chuyện gấp này nên không đi được, đặc biệt lệnh nô đến xin lỗi tiên sinh, mong tiên sinh rộng lòng tha thứ.”

“A...” Vương Cửu nghe xong thái hậu, hoàng hậu thậm chí là thánh thượng, sắc mặt liền thay đổi. Làm gì còn kiêu căng như lúc nãy? Hắn chắp tay, nói: “Thánh thượng, thái hậu cùng hoàng hậu nương

nương ở đó, trưởng công chúa điện hạ nếu đã có việc nhất thời không đi học được, thiếu một bài giảng cũng không sao, hạ quan ngày khác bổ sung cho trưởng công chúa điện hạ là được, xin công công chuyển lời tới thánh thượng, xin thánh thượng yên tâm."

Thái giám kia đáp một tiếng, rồi hành lễ vội vàng chạy đi, phảng phất như có chút bất an sợ kinh hồn táng đảm.

Khương Tuyết Ninh vừa nghe thấy mấy chữ "Thanh tra nội vụ phủ", trong lòng bỗng giật mình, nhớ tới vụ án ngọc như ý, lại nhớ tới thần sắc thái giám kia, liền biết mấy ngày nay trong cung sợ là không thể thiếu gió tanh mưa máu. Chuyện Dũng Nghị hầu phủ...

Vương Cửu lại không chú ý nhiều như vậy. Vừa định răn dạy Khương Tuyết Ninh liền bị Từ Ninh cung đến nói, hắn liền có chút không xuống đài được, càng như thế càng có chút buồn bực xấu hổ. Sau khi thái giám kia đi, Vương Cửu thấy Khương Tuyết Ninh còn đứng trong góc, cũng không thèm tỏ ra hòa nhã, nói: "Trên đời làm gì có học đường nào không có quy củ như vậy, tiên sinh nói học sinh lại bác bỏ? Dù hoàng tử triều đại nào, cũng phải hành lễ sư đồ với tiên sinh của mình, không thể qua loa. Khương đại nhân dù là đồng liêu của Vương mỗ, nhưng nói trước, nếu trong lớp học ngươi còn dám mở miệng chống đối, ta cũng sẽ không nể mặt mũi lệnh tôn đâu, ngươi ngồi xuống đi."

Khương Tuyết Ninh khép mắt, che lại ánh mắt sắc như đao. Nàng chỉ nhẫn nhịn, nói: "Đa tạ tiên sinh." Nói xong liền quy củ ngồi xuống.

Có vết xe đổ của nàng, tất cả mọi người đã nhìn ra tướng mạo Vương Cửu mặc dù nho nhã, nhưng tính tình không mấy dễ chịu, nên khi học đều rất cung kính, ngoan ngoãn. Hắn dạy thư pháp, cho nên đầu giờ học muốn thử nhìn thư pháp đám người ra sao, lúc nhìn người khác thấy không tệ, chỉ là đi đến trước mặt Khương Tuyết Ninh liền nhíu mi, chỉ nói: "Nữ nhi viết chữ phải tú mỹ phiêu dật, hoặc đoan trang uyển tĩnh, về sau đổi lại thể Trâm hoa tiểu khải là tốt nhất, nếu không được thì Triệu Mạnh Phủ, Vương Hi Chi, Liễu Công

Quyền hay Nhan Chân Khanh cũng được. Thảo thư ngông cuồng cứng rắn, như nước chảy suối trào, thích hợp với nam tử hơn, nữ nhi học Thảo thư khó tránh lộ vẻ làm càn không chịu bị trói buộc, không phục quản giáo. Về sau ngươi không được học Thảo thư nữa, tập viết theo Khải thư đi."

*Khải thư (楷書 hay 楷书 bính âm: kǎishū), còn gọi là chân thư (真書), chính khải (正楷), khải thể (楷體) và chính thư (正書), là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất.

Triệu Mạnh Phủ, Vương Hi Chi, Liễu Công Quyền hay Nhan Chân Khanh là những nhà thư pháp nổi tiếng của Trung Hoa cổ, đoạn trên nhắc tới cách viết của những người này theo lối Khải thư.

Thảo thư (tiếng Trung: 草書; bính âm: cǎoshū) hay chữ thảo là một kiểu viết chữ Hán của thư pháp Trung Hoa. So với triện thư, lệ thư, khải thư và hành thư, thảo thư có bút pháp phóng khoáng và tốc độ viết chữ nhanh hơn cả. Mức độ đơn giản hóa của chữ thảo là lớn nhất trong số các kiểu chữ Hán có những chữ Hán mà theo lối khải thư thì viết nhiều nét nhưng theo lối thảo thư thì chỉ cần một nét. Vì vậy thảo thư thường được dùng trong các trường hợp như tốc ký, thực hành nghệ thuật thư pháp, viết thư hay viết nháp một bản thảo. Tuy nhiên, thảo thư rất khó đọc, những người chỉ quen dùng khải thư (kiểu viết thông thường) có thể không đọc được các văn bản viết bằng thảo thư.

Khương Tuyết Ninh học Thảo thư là nhờ Thẩm Giới dạy kiếp trước. Lúc ấy hai người mới cưới, nam nhân a, ai mà không thích đẹp? Nàng lại giỏi nói ngọt, cho nên vừa lên làm Lâm Truy vương phi liền làm bộ yêu thích thư pháp, buộc mình luyện Khải thư rất lâu, nhưng học đủ kiểu Khải thư rất lâu vẫn cảm thấy mình bị gò bó ràng buộc, viết thế nào cũng không đẹp. Cho đến một ngày, Thẩm Giới bỗng nhiên nói với nàng, tại sao không thử Thảo thư? Từ đây mọi thứ liền tiến triển thuận lợi. Hoặc nước chảy mây trôi, hoặc điên cuồng phóng khoáng, theo nét bút tâm tư như được giải phóng, mặc dù chữ vẫn không mấy đẹp đẽ, nhưng lại có chút linh tính (có khí chất, sống

động).

Thẩm Giới lúc đầu còn thật vui vẻ. Nhưng có một ngày sau khi nhìn thấy nàng viết “Phiêu phiêu hà sở tự, thiên địa nhất sa âu” (phiêu diêu tự tại, giữa đất trời làm một cánh hải âu – trích thơ của Đỗ Phủ), liền trầm mặc rất lâu, sau đó lại nhìn nàng. Ánh mắt đó khiến nàng có chút hoảng hốt, cũng không biết mình viết sai chỗ nào, liền hỏi hắn: Nàng lại viết không đúng sao? Thẩm Giới vẫn nhìn nàng, nói: Không có, rất tốt. Khương Tuyết Ninh lúc ấy ngây thơ, mặc dù nghe hắn nói rất tốt, nhưng thấy hắn không vui, nên không học cái này nữa. Dần dần, việc này rơi vào quên lãng.

Sau này, có một lần nàng thấy tranh chữ phía dưới tiến cống lên dùng Thảo thư, nàng lại nhớ về khi đó. Chỉ là Thẩm Giới đã lên ngôi hoàng đế, nàng cũng không dám đi hỏi nữa.

Chỉ có một hôm, mười phần tình cờ nàng nhắc lại chuyện này với Tiêu Định Phi, tên này chuyện gì cũng dám nói cứ thế cười to, nhìn nàng nói: “Nương nương của ta a, có câu ‘Thấy chữ như thấy người’. Cho dù viết không đẹp, hoặc trong lúc người không hay biết, từ chữ của người cũng có thể nhìn ra được mấy phần tâm sự thật lòng...”

Chương 59: Thao tác một chút

Tiêu Định Phi nói năng không chút kiêng kỵ, từ khi hồi kinh liền trở thành người dẫn đầu đám công tử quý tộc ăn chơi trác tán, đá gà đấu chó, đua ngựa đánh bạc, không gì không chơi, cũng không gì không giỏi, khiến Định quốc công Tiêu Viễn tức giận đến choáng váng đầu óc, kể cả Tiêu Xu trong cung làm hoàng quý phi cũng bị "Ca ca" này lấy tôn ti ép lên ép xuống, còn suốt ngày tới lui chỗ kẻ thù của Tiêu thị là Khương Tuyết Ninh, cả gia tộc đều chỉ trích hắn vô pháp vô thiên lại không thể làm gì được hắn.

Triều chính trên dưới đều cho rằng hắn gặp đại nạn mà còn sống là ông trời mở mắt. Sinh trưởng ở nơi chợ búa buôn bán giết mổ, lẽ nào còn hy vọng hắn thành tài được sao? Huống chi văn võ bá quan đều khoan dung với hắn, hoàng tộc thì lại hổ thẹn, không dám làm khó hắn, càng khiến người này được đà ngang ngược hơn.

Chỉ là Khương Tuyết Ninh có đôi khi thấy hợp tính với người này, cho dù hắn nói năng tùy tiện phóng đãng, nhưng nhìn thế nào cũng thấy hắn thuận mắt hơn đám người khẩu phật tâm xà trên triều đình, thế là duyên phận đưa đẩy lại chơi cùng hắn.

Người ngoài từng nói đùa, hoàng hậu nương nương sủng ái tin tưởng Tiêu Định Phi, có lẽ là do đồng bệnh tương liên. Dù sao tuy là con vợ cả trong nhà, lại đều vì biến cố mà lưu lạc bên ngoài, sao hai người có thể không cùng chí hướng? Đến Khương Tuyết Ninh cũng không thể phủ nhận, ngay từ đầu không biết chân tướng, nàng đúng là đã nghĩ như vậy. Nhưng về sau, chỉ thuần túy vì cảm thấy tiếp xúc với người không che giấu gì thì thư thái hơn.

Thấy chữ như thấy người. Dù viết không đẹp, cũng có thể nhìn ra

mấy phần tâm sự trong lòng. Tâm sự của nàng là gì? Chẳng lẽ khi đó Thẩm Giới đã nhìn ra được điều gì rồi? Nhưng khi đó nàng còn chưa biết rõ lòng mình...

Bức thư pháp lối Hành thảo vừa viết xong đang đặt trước mặt, Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu nhìn Vương Cửu nghiêm túc đứng trước thư án, có ý muốn cãi lại rằng nàng chỉ thích lối viết thảo, chẳng lẽ viết kiểu gì không phải người viết thích là được sao? Nhưng nghĩ lại, nàng chỉ ở lại trong cung nửa năm. Học Khải thư coi như tu tâm dưỡng tính, tội gì phải huyên náo gây sự với tiên sinh, sau đó còn tìm thêm phiền toái cho nàng? Chờ xuất cung rồi nàng ưa viết cái gì thì viết cái nấy, ai quản được chứ? Thế nên nàng nhanh chóng bình tĩnh lại. Nàng cúi đầu với Vương Cửu, nói: “Tiên sinh dạy phải, học sinh ghi nhớ.”

Vương Cửu lúc này mới thỏa mãn nhẹ gật đầu, nói: “Cuối cùng có một chút dáng vẻ của học sinh.” Sau đó quay người đi đến phía trên điện, bảo đám người lật phần thứ nhất của « Thập bát thiếp » ra, giảng giải trước, lại để đám người thử viết. Nếu không tính tới việc quy củ cực nghiêm, không chấp nhận học sinh đứng lên hỏi nửa câu, chất vấn nửa lời, thì hắn cũng có thể xem như một vị tiên sinh có khuôn phép. Đến đúng giờ Thìn, Vương Cửu liền thu dọn đồ đạc cho tan học.

Hắn vừa đi, tất cả mọi người lập tức nhẹ nhàng thở ra. Phương Diệu nhịn không được nhìn thoáng qua Khương Tuyết Ninh, trong lòng vẫn còn sợ hãi, nói: “Thật làm ta sợ muốn chết, còn tưởng Khương nhị cô nương định nói chuyện như với Triệu tiên sinh hôm qua, Vương tiên sinh này thần sắc nghiêm nghị không dễ chọc tới, may mà không có, may mà không có!”

Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ hôm qua cũng chỉ hỏi Triệu Ngạn Xương chữ “Mạo” giải thích thế nào thôi, nhìn thế nào cũng không dính dáng tới hai chữ “chống đối” nửa phần, chẳng qua do họ Triệu kia nhìn thấy nàng thấp cổ bé họng nên mới lên mặt làm danh sư tôn quý thôi. Nếu dứt bỏ lập trường mà xem xét —— Học thức tầm nhìn

của Tạ Nguy cao hơn họ Triệu kia không biết bao nhiêu ngọn núi, lại vẫn rất mực khiêm tốn, chưa hề vì người khác chất vấn hai câu mà trở mặt, tu dưỡng cao thấp từ đó có thể nhìn ra được.

Nàng không mấy vui vẻ, cho nên chỉ đáp lại Phương Diệu bằng một nụ cười thân thiện, chứ không nói gì thêm.

Trần Thục Nghi từ ngày khai giảng đã có mâu thuẫn cùng Khương Tuyết Ninh, đến nay vẫn còn nhớ rõ chuyện tranh chấp đó, kết quả đi học hai ngày qua thấy Khương Tuyết Ninh gặp bao nhiêu chuyện uất ức, trong lòng liền vui vẻ. Dù sao tiên sinh như Tạ Nguy chỉ là số ít. Các tiên sinh khác không phải vẫn gò bó theo khuôn phép, tuân thủ nghiêm ngặt lễ pháp sao?

Nàng liền tóm lấy câu nói của Phương Diệu, tiếp lời: “Hàn Lâm viện thị độc học sĩ Vương tiên sinh cũng không phải nhân sĩ thanh quý bình thường, tổ tiên hắn chính là thương nhân buôn muối nổi danh Dương châu, về sau kiếm đủ tiền cả nhà liền từ bỏ buôn bán mà thi cử làm quan, tới đời Vương tiên sinh trong nhà đã có ba vị tiến sĩ. Lưỡng Hoài diêm vận sử hiện tại chính là đường huynh của hắn – Vương Hiến, trong triều cũng không phải nhân sĩ hàn lâm nghèo kiết xác, tứ cố vô thân, cho nên không đến mức gặp ai cũng a dua nịnh hót. Hộ bộ thị lang gì đó, người ta cũng chưa chắc đã sợ!”

Trong đám người, chỉ có phụ thân Khương Tuyết Ninh là Hộ bộ thị lang. Ai không hiểu đây là muốn đâm chọt nàng? Nhất thời tất cả đều nhìn Khương Tuyết Ninh. Ngược lại, Vưu Nguyệt nghe thấy chữ “Diêm” trong “Lưỡng Hoài diêm vận sử” trong lòng liền nao nao, nhớ lại trước khi vào cung đã phân phó hạ nhân đi kiểm chứng chuyện đó, liền suy nghĩ vài thứ, nhất thời lại quên bỏ đá xuống giếng chế nhạo Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh cũng không chú ý những người khác, chỉ khẽ xì một tiếng, nói: “Ngươi không thích ta cứ nói thẳng là được, quanh co như thế ngược lại khiến người ta xem thường, người biết thì nói Trần Thục Nghi cô nương là hòn ngọc quý trên tay Trần đại học sĩ,

còn kẻ không biết sợ sợ lại tưởng rằng Lưỡng Hoài diêm vận sử Vương Hiến là cha ngươi đấy!"

Trần Thục Nghi biến sắc: "Ngươi ——"

Khương Tuyết Ninh lớn lên nơi hương dã, từ nhỏ đã nhanh mồm nhanh miệng, so cãi nhau thật đúng là chưa từng thua ai, không mở miệng tranh cãi cùng người khác là nàng rộng lượng. Chỉ là có đôi khi nàng không nói gì, người khác lại tưởng rằng nàng dễ ăn hiếp. Nàng cười lên: "Trần cô nương nếu rảnh rỗi như vậy, chi bằng lật lại xem danh sách Lưỡng Hoài diêm vận sử các triều đại, thử hỏi có ai kết thúc nhiệm kỳ mà được yên ổn không? Dù sao cũng là chức quan béo bở người người đều muốn nhúng chàm, mà hễ tội danh liên quan tới muối, không xét nhà diệt tộc thì mất đầu, kể cả tội nhẹ cũng là mất chức thuyên chuyển. Muốn nâng người ta lên thì phải chọn điểm tốt mà nói, ta còn tưởng ngươi kiến thức rộng rãi lắm đấy!"

Trần Thục Nghi dù sao cũng lớn lên trong khuê phòng, gia giáo rất nghiêm, nên chưa hề biết lời lẽ cay độc nơi chợ búa hương dã, lời trào phúng như vậy càng chưa bao giờ nghe thấy, bây giờ đột ngột bị Khương Tuyết Ninh đập cho một tràng, liền tức đến suýt bùng nổ! Muốn cãi lại, nhất thời lại không biết nói thế nào. Trên mặt lúc đỏ lúc trắng chỉ cảm thấy cực kỳ khó xử, lúc không nhịn nổi nữa rốt cục thoắt đứng dậy, trừng mắt nhìn Khương Tuyết Ninh, bàn tay giơ cao, năm ngón tay gồng lên trắng bệch, vừa nhìn đã biết là tức đến mất lý trí muốn giơ tay đánh Khương Tuyết Ninh!

Chu Bảo Anh ngồi bên cạnh lặng lẽ ăn vụng đồ ăn vặt, nhìn các nàng tranh chấp cũng nghe không hiểu, nên vừa thấy Trần Thục Nghi vốn tu dưỡng rất tốt lại muốn động thủ đánh người, liền bị dọa khiến mứt hoa quả nghẹn lại trong họng. Hơi nhát gan như Diêu Dung Dung thì kinh hoảng hô một tiếng. Khương Tuyết Ninh thấy tình huống như vậy, trong lòng buồn cười khẽ khêu mi.

Nhưng không ngờ, đang lúc Trần Thục Nghi sắp vả xuống mặt Khương Tuyết Ninh, bên ngoài liền truyền đến: "Bái kiến trưởng công

chúa điện hạ, thỉnh an điện hạ." Thẩm Chỉ Y đến rồi! Cái tát của Trần Thục Nghi một liền dừng lại giữa không trung, dù thế nào cũng không tiếp tục được nữa, tay còn chưa kịp thu lại, đã trông thấy Thẩm Chỉ Y thần sắc có chút nghiêm trọng ở cửa điện, trong đầu lập tức "đùng" một tiếng trở nên trống rỗng.

Thẩm Chỉ Y vừa ở Từ Ninh cung đi đến, dù sao cũng lớn lên trong cung, nàng đã có thể nhận ra đây là khúc nhạc dạo của một trận gió tanh mưa máu, cho nên tâm tình không tốt. Nàng đi tới liền nhìn thấy bàn tay Trần Thục Nghi giơ cao trước mặt Khương Tuyết Ninh. Nhất thời không kịp phản ứng, kinh ngạc hỏi một câu: "Có chuyện gì đây?" T

rần Thục Nghi lập tức thu tay lại muốn giải thích: "Điện hạ, ta vừa rồi chỉ là..."

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh lại thở dài một tiếng. Tới hơi sớm rồi, bạt tai này còn chưa kịp đánh xuống nữa, hiệu quả liền giảm đi rất nhiều, khiến nàng có bán thảm (bán thảm: chuyên cung cấp các loại thảm thương, thảm thiết, thảm hại sỉ và lẽ ^^~) cũng không mấy thuyết phục, nếu không Trần Thục Nghi cứ chờ mà xem chuyện hay. Học ai thì khó chứ học đúng lúc như mưa Tống Giang thì có gì đâu? Nàng oán thầm một câu, nhưng bên ngoài lại không chút hàm hồ (hàm hồ: thiếu suy nghĩ, bạ đâu làm đấy), khóe miệng hạ xuống, tầm mắt khẽ buông, nước mắt liền rơi lạch cạch lạch cạch, ủy ủy khuất khuất nhìn Thẩm Chỉ Y khóc ròng, nói: "Trưởng công chúa điện hạ, Trần Thục Nghi nói ta thì thôi thôi, nàng còn muốn đánh ta!"

Thẩm Chỉ Y trong nháy mắt sắc mặt lạnh đi, nhíu mày nhìn về phía Trần Thục Nghi: "Ngươi có ý gì?!"

Trần Thục Nghi:???

Tất cả mọi người: Là ai nói đến mức người ta không thể cãi lại a! Một lời không hợp liền giả khóc bán thảm là thể loại thao tác gì vậy?!

Chương 60: Mèo

Trần Thục Nghi từ nhỏ đến lớn chưa từng bị kích thích như thế, lại bởi vì có khúc mắc trước đây với Khương Tuyết Ninh, nghe xong mấy câu này liền tức đến váng đầu, mới giơ tay định tát cho nàng một cái. Nhưng cho dù Thẩm Chỉ Y không xuất hiện, cái tát này cũng chưa chắc đã đánh xuống thật. Dù sao mọi người đều là thư đồng của trưởng công chúa, ồn ào hai câu còn có thể nói là đùa giỡn, nhưng ai động thủ trước thì nhất định là bên đuối lý, nàng không cần thiết phải vướng vào chuyện như thế vì Khương Tuyết Ninh.

Chỉ là Lạc Dương trưởng công chúa không sớm không muộn, lại xuất hiện đúng lúc này. Quá lúng túng. Quả thực khiến người hết đường chối cãi! Trần Thục Nghi giống như bị dội một chậu nước lạnh, từ đầu đến chân lạnh thấu xương, vội vàng khom người thi lễ với Thẩm Chỉ Y: “Bẩm trưởng công chúa điện hạ, là thần nữ cùng Khương nhị cô nương vì một lời không hợp mà tranh chấp, Khương nhị cô nương mồm miệng lanh lợi, thần nữ nói không lại nàng, nhất thời tức giận mất lý trí, là thần nữ sai, mong trưởng công chúa điện hạ khoan dung độ lượng, tha thứ cho thần nữ lần này.”

Giọng nói có chút run rẩy, hiển nhiên nàng rất sợ. Sau khi nguôi cơn tức vừa rồi nàng đã dễ dàng bình tĩnh lại, biết chuyện này nghiêm trọng đến mức nào, cũng biết Thẩm Chỉ Y vốn muốn đòi lại công bằng cho Khương Tuyết Ninh, nên dù thế nào nàng cũng không được giảo biện, tốt nhất là nói rõ đồng thời cúi đầu nhận sai, nhẫn nhịn lúc này, tương lai lại tìm cơ hội tính sổ.

Khương Tuyết Ninh trong lòng xùy một tiếng, đổi mặt nịnh nọt thật nhanh, lúc trước phách lối ngạo mạn nay gặp người tôn quý hơn nàng thì còn lên mặt được nữa sao? Đang yên đang lành, là Trần

Thục Nghi nhào tới gây sự a! Dù sao cừu oán đã kết, nàng không định để chuyện qua đi đơn giản như vậy, nhất định phải để nàng nhớ thật lâu!

Thế là, Khương Tuyết Ninh bày ra bộ dáng thê thảm đau đớn, đưa đôi mắt mông lung đẫm lệ, nhìn Trần Thục Nghi, thân thể còn hơi run rẩy, phảng phất không thể tin được nàng lại đổi trắng thay đen như vậy: "Ý của Trần tỷ tỷ, lại, lại là ta khi dễ ngươi sao? Ta, ta..." Nàng chỉ nói đến một nửa liên không nói tiếp nữa. Nàng cắn môi, đôi mắt mở to, giống như nhận ra Trần Thục Nghi lại là người như thế, còn toát ra mấy phần không cam lòng cùng đau lòng rất thật.

Cả Phụng Thần điện cực kỳ yên tĩnh. Chu Bảo Anh trợn mắt há hốc mồm, túi giấy chứa mứt hoa quả trượt xuống từ trên tay nàng, đổ ra đất; Vưu Nguyệt thì sau gáy lạnh ngắt, may mắn vừa rồi thất thần nên không cùng Trần Thục Nghi mỉa mai Khương Tuyết Ninh, nếu không hiện tại... Phương Diệu cũng ngốc trệ, biết vị Khương nhị cô nương này lợi hại, nhưng không ngờ lại "Lợi hại" đến trình độ này;... Đến Tiêu Xu cũng khiếp sợ nhìn Khương Tuyết Ninh, không biết tính cách chân thật của nàng ra sao, nhớ lại ngày đó nàng không nói một lời ấn đầu Vưu Nguyệt vào hồ cá, liền cảm thấy xa lạ như trong mộng. Kẻ ác độc, lạnh lẽo thấu xương lúc trước...Cùng người yếu đuối đáng thương hiện tại, là một người sao?

Thẩm Chỉ Y cất bước đi tới bên cạnh Khương Tuyết Ninh, do dự một chút, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng vươn tay vỗ nhẹ lên vai Khương Tuyết Ninh. Khương Tuyết Ninh cảm giác được, nên muốn quay đầu sang, tiếp tục bán thảm. Song gương mặt mà nàng nhìn thấy có chút khác lạ: Ánh mắt Thẩm Chỉ Y nhìn nàng không chỉ có yêu mến ngọt ngào như trước, nay lại có chút ảm đạm, có chút hối hận hổ thẹn, muốn nói lại thôi, đầy ngập ngừng lo lắng, cuối cùng lại nặn ra một nụ cười trấn an. Trong chớp mắt, Khương Tuyết Ninh nghĩ tới ánh mắt hôm qua Yến Lâm nhìn nàng, đầy ẩn nhẫn mà chịu đựng, đáy lòng nàng chợt căng thẳng—— Thẩm Chỉ Y ở Từ Ninh cung qua đây, Từ Ninh cung lại đang thanh tra nội vụ phủ, là vụ án ngọc như ý cuối cùng vẫn liên lụy đến Dũng Nghị hầu phủ sao? Nếu không phải,

Thẩm Chỉ Y sẽ không nhìn nàng như vậy. Ý niệm này vừa nảy ra, chuyện tranh chấp cùng Trần Thục Nghi bỗng nhiên không còn quan trọng nữa.

Nhưng Thẩm Chỉ Y lại không định bỏ qua chuyện này như vậy. Nàng chung quy vẫn ghi nhớ là Khương Tuyết Ninh ngay từ đầu không có ý định vào cung, là Yến Lâm tìm nàng, nàng cũng muốn Ninh Ninh vào cung, nên mới một phen giày vò, ép nàng ở lại. Lúc đó còn nghĩ, vào cung có gì phải lo lắng chứ? Thứ nhất có Yến Lâm che chở, thứ hai có nàng làm chỗ dựa, nên dù có chút chuyện bẩn thỉu ô uế, cũng sẽ không làm gì được Ninh Ninh. Nhưng hôm nay, ở Từ Ninh cung ẩn ẩn cảm nhận được gió tanh mưa máu sắp tới, nàng mới biết mình sai, nàng bỗng nhiên có chút hiểu được vì sao hôm qua Yến Lâm lại rũ sạch quan hệ với Ninh Ninh trước mặt mọi người. Nếu là nàng, nàng cũng sẽ làm như thế. Lúc chưa biết thì vì Ninh Ninh bất bình thậm chí phẫn nộ, biết rồi lại oán trách chính mình, đau lòng cho Ninh Ninh. Về sau, không còn Yến Lâm che chở, chỉ còn một mình nàng thôi.

Dù ngây thơ được nuông chiều, nhưng Thẩm Chỉ Y cũng là hài tử lớn lên trong cung. Nàng không đến mức không nhìn ra thần sắc Ninh Ninh mang theo mấy phần trêu tức, cố ý diễn kịch chọc tức Trần Thục Nghi, nhưng lúc nãy Trần Thục Nghi tức giận không giống giả bộ, lại càng không cần phải nói nàng biết Ninh Ninh tuyệt đối không phải người chủ động hãm hại người khác —— Có thể nâng bút vì nàng vẽ lên cánh hoa che đi vết sẹo xấu xí, còn nói ra những lời kia, Ninh Ninh tuyệt đối không phải người xấu.

Thẩm Chỉ Y nhẹ nhàng nâng tầm mắt, nhìn Trần Thục Nghi chăm chú, không chút tức giận, nhưng bình tĩnh so với tức giận lại càng lạnh lẽo đáng sợ hơn, chỉ nói rõ ràng từng chữ từng câu: “Những gì ngươi giải thích, ta không muốn nghe. Ngươi được tuyển chọn vào cung làm thư đồng của ta, ta cùng ngươi coi như người quen, ta không thích làm mất mặt Trần đại học sĩ, cho ngươi vào cung lại bị đuổi ra ngoài. Chỉ là ngươi, cả các ngươi nữa, nên biết, Khương gia nhị cô nương Khương Tuyết Ninh, là bản cung tự mình yêu cầu vào

cung. Về sau, nếu vô lễ với nàng, là vô lễ với bổn cung. Trước kia các ngươi không biết, nhưng nay bản cung nói rồi, ai tái phạm, đừng trách bản cung không giữ thể diện cho."

Đám người không ngờ Thẩm Chỉ Y lại nặng lời như vậy! Nhất thời tất cả câm như hến.

Khương Tuyết Ninh từ trong lời nói của Thẩm Chỉ Y xác định được gì đó, thần sắc có chút hoảng hốt.

Trần Thục Nghi hoàn toàn không rõ vì sao thái độ của Thẩm Chỉ Y bỗng nhiên nghiêm túc như vậy, lời nói tuy rất khó nghe, như vừa vả lên mặt nàng một bạt tai, nhưng nàng không cãi, cũng không dám cãi lại, sợ gây họa cho bản thân, chỉ có thể cúi thấp đầu, nơm nớp lo sợ đáp: "Vâng."

Thẩm Chỉ Y lại nói: "Ngươi đã biết mình vô lễ, lại dễ dàng bị tức giận mất lý trí như vậy thì chép lại 《Lễ Ký》 cùng « Bàn Nhược Tâm Kinh » mười lần đi, thứ nhất để nhớ cho kỹ, thứ hai để tâm tư bình lặng lại, sau này chớ đến nơi để đọc sách như Phụng Thần điện này làm náo loạn nữa."

Trần Thục Nghi trong lòng oán hận, sắc mặt rất khó coi, nhưng cố nhẫn nhịn xuống, khom người lần nữa nói: "Tạ trưởng công chúa điện hạ khoan dung độ lượng, Thục Nghi từ nay về sau sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm, không dám tái phạm nữa."

Thẩm Chỉ Y lúc này mới dời mắt đi, lại đến trước thư án của Khương Tuyết Ninh, nửa ngồi nửa quỳ, hai bàn tay đặt trên thư án, cằm tựa trên bàn tay, chỉ lộ ra trâm cài tóc châu ngọc xinh đẹp trên đầu, nháy mắt mấy cái nhìn nàng: "Ninh Ninh không tức giận nữa a?"

Khương Tuyết Ninh vốn đã giả vờ rất nhiều. Đời trước bao nhiêu đau khổ đều nhịn được, sao có thể không chịu nổi chút chuyện nhỏ này? Chỉ là nhìn Thẩm Chỉ Y cẩn thận lo lắng chăm sóc cho nàng từng li từng tí như vậy, trong lòng vừa vui vẻ lại vừa sầu bi, chỉ miễn cưỡng

vén lên một nụ cười khó coi, kéo Thẩm Chỉ Y dậy: “Đường đường là công chúa điện hạ, làm thế này thì ra thể thống gì?”

Thẩm Chỉ Y không dám nói cho nàng chuyện ở Từ Ninh cung, chỉ dỗ dành hy vọng nàng vui vẻ: “Không phải để đùa ngươi sao? Sợ ngươi không vui mà.”

Khương Tuyết Ninh mơ hồ đoán ra mục đích của nàng, liền nín khóc mỉm cười. Nàng lầu bầu nói: “Được điện hạ để ý như vậy, tin cậy một lòng, dù có ngàn vạn đau khổ cũng tan đi thôi, sao có thể không vui được?” Thẩm Chỉ Y lúc này mới cười lên theo. Nhất thời, trong điện tràn đầy không khí vui vẻ hòa thuận.

Nhưng hoà thuận vui vẻ chỉ có các nàng, những người khác đứng bên cạnh nhìn mà không chen vào được. Trên khuôn mặt Trần Thục Nghi thần sắc biến đổi. Ánh mắt Tiêu Xu lại lướt qua từng người trong điện, trong lòng chỉ khó hiểu: Trần Thục Nghi bình thường cũng coi như là kiệm lời, cẩn thận ít làm sai, dù hơi kiêu ngạo, nhưng cũng hiểu nếu vào cung thì không nên phát giận càng không nên gây xung đột; vị Khương nhị cô nương này sau khi vào cung, nhìn như ương ngạnh hồ đồ, nhưng lại không gây ra chuyện xấu gì lớn, sinh hoạt trong cung cũng không biểu hiện chút gì khó chịu hay hoảng hốt, lần trước ra sao lần này vẫn vậy, lại khiến người có chút không dám khinh thường nàng.

*

Cũng may tràng diện này không kéo dài bao lâu. Đúng giờ Thìn hai khắc, quốc sử quán tổng toản Trương Trọng dạy 《 Lễ Ký 》 gương mặt lạnh lùng, cánh tay kẹp mấy quyển sách thật mỏng, từ ngoài cửa đi vào. Đám người kể cả Thẩm Chỉ Y đều trở về vị trí của mình. “Học sinh bái kiến Trương tiên sinh.”

Trương Trọng mặt chữ quốc, hai hàng lông mày thô dày, nhưng đôi mắt hẹp, lúc nhíu mày lại liền khiến người ta cảm thấy hắn cay nghiệt khó tính. Lúc này hắn đưa mắt nhìn cả đám người, sắc mặt không

tốt. Hắn nhấc tay, đưa mấy cuốn sách mang tới cho thái giám bên cạnh, nói: “Ta đến vốn là dạy lễ, cũng không phải gì đó rất quan trọng. Nhưng đọc lịch sử nhiều năm, chỉ biết trên đời này nếu không có quy củ thì không ra vuông tròn, Chu triều vì lễ nghi sụp đổ nên mới gặp loạn xuân thu. Lúc đầu mấy vị tiên sinh nói, dạy công chúa cùng các tiểu thư quan lại quyền quý, thì nên dạy « nữ giới », chỉ là Tạ thiếu sư nói chư vị thư đồng đều có tri thức hiểu lễ nghĩa, những gì nên học sớm đã học qua, không cần vẽ vời thêm chuyện, có thể dạy thêm quốc gia đại nghĩa, nên mới đổi thành《 Lễ Ký 》. Thế nhưng lão hủ mấy ngày gần đây tại Hàn Lâm viện nghe nói, Phụng Thần điện tuy đã nhập học, nhưng lại có người không biết tôn ti trên dưới, đến cái gì gọi là nữ tử ôn nhu đoan chính hiền thục cũng không biết, ta thực cảm thấy hoang đường. Nay, ta tự nhận thấy thân mang trọng trách, nên đổi chương trình dạy, trước giảng cho chư vị thư đồng một chút « nữ giới », học xong « nữ giới », mới đến 《 Lễ Ký 》.”

Tiểu thái giám đặt sách lên thư án từng người một. Khương Tuyết Ninh cúi đầu xem, trên bìa viết hai chữ to vô cùng bắt mắt —— Nữ giới. Nhất thời nàng không nói ra được cảm giác lúc này, nói chung là mới vừa rồi náo loạn cùng Trần Thục Nghi cũng không đến mức buồn nôn như vậy. Đến Tiêu Xu thấy cuốn sách này, mặt cũng có chút biến sắc. Những người khác đều nhìn nhau. Chỉ có Trần Thục Nghi rốt cục cũng giãn được đôi mày ra, thậm chí còn chậm rãi nhẹ gật đầu, giống như mười phần đồng ý với lời của Trương Trọng vậy.

Trương Trọng là người cực kỳ cố chấp kiên định, đã quyết định liền mặc kệ những người bên dưới có thái độ gì kể cả trưởng công chúa, dù sao trưởng công chúa tương lai cũng phải lấy chồng, nghe một chút cũng tốt (Vũ: ta ghét thể loại này này). Hắn lật sách ra, giảng cho đám người thiên thứ nhất « ti nhược » (yếu đuối, ti tiện). Chỉ nói: “Thời cổ, bé gái sau sinh mấy tháng, không được ngủ trên giường trên tháp, mà phải cho nằm dưới giường, đưa con thoi có thể bằng đất nung làm đồ chơi, trai giới (chay tịnh) rồi tế cáo tổ tiên. Đó là để biểu hiện xuất thân ti nhược, địa vị thấp kém. Con thoi gạch ngói để nó hiểu được, phải tận tâm làm việc, cấy cày dệt vải, còn phải giúp phu quân chuẩn bị rượu và đồ cúng. Cho nên, là nữ tử, phải cần lao

cung kính, nhường nhịn nhẫn nhục, phải luôn biết sợ hãi kính phục...”

*Ta biết đoạn này hơi khác với Nữ giới bản tiếng Việt, nhưng đoạn này ta dịch nguyên từ đoạn gốc trong tiếng Trung, nên không cần phải hoài nghi ta chém gió nha.

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh. Sắc mặt Thẩm Chỉ Y cũng có chút âm tình bất định. Khương Tuyết Ninh ngồi trong góc, nghe mấy câu này bỗng nhớ lại kiếp trước lúc nàng cùng Tiêu thị còn đang đấu nhau ác liệt, trên triều những tấu chương khuyên hoàng đế phế hậu như tuyết rơi, nhiều không đếm nổi. Nàng từng vụng trộm xem qua lúc Thẩm Giới bệnh nặng, mỗi chữ trên tấu chương đều là nữ tắc nữ giới không khác gì Trương Trọng đang thao thao bất tuyệt lúc này. Bé gái sinh ra đến giường cũng không được nằm! Đạo lý chó má ở đâu ra vậy!

Trương Trọng còn đang hếch mặt lên trời mà giảng. Khương Tuyết Ninh lại bỗng nhiên đứng dậy, trực tiếp lật đổ thư án trước mặt mình! “Két két, bang bang!” Thư án bốn chân trượt trên sàn đại điện phát ra âm thanh chói tai, sau đó lật nghiêng lại, sách giấy bút nghiên đổ ào xuống đất, khiến tất cả mọi người đều kinh sợ quay đầu nhìn lại.

Trương Trọng lập tức nhíu mày nhìn nàng: “Chuyện gì đây?”

Khương Tuyết Ninh nói: “Tiên sinh, ta buồn nôn.”

Trương Trọng đã biết nàng từ lời kể của mấy lão tiên sinh khác, nghe thấy lời này sắc mặt liền thay đổi: “Ngươi mắng ai!”

Khương Tuyết Ninh tỏ ra mơ hồ: “Thật là kỳ quái, ta nói ta buồn nôn, tiên sinh sao có thể nói ta mắng chửi người được? Có lẽ là hôm qua ta không chú ý ăn phải thứ gì đó, hoặc hôm nay tới Phụng Thần điện này ngửi gì đó ô uế không sạch sẽ, lỡ như ọe ra trong điện, sẽ quấy rầy tiên sinh dạy học, cho nên hôm nay, xin thứ lỗi Tuyết Ninh thất lễ, cáo lui trước.”

Lời nàng nói rất khách khí, nhưng tươi cười trên môi nhìn thế nào cũng thấy ý tứ trào phúng, nàng quay người đi ra, đến lễ cũng không thèm làm. Tất cả mọi người sợ ngây người. Trốn học hiên ngang, dạn dĩ, lẽ thẳng khí hùng như thế, thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy!

Trương Trọng càng không ngờ Khương Tuyết Ninh không những không phục quản giáo, còn dám há mồm nói dối bỏ học ngay trước mặt hắn, gương mặt ngăm đen bỗng chuyển sang tím, ngón tay chỉ về phía bóng lung nàng đi ra mà run rẩy, gằn từng chữ: "Giỏi, giỏi, giỏi cho một nha đầu không phục quản giáo! Loại học trò ngang bướng tùy hứng như vậy, nếu xứng ở lại trong Phụng Thần điện đọc sách, thì Trương Trọng ta dứt khoát không dạy nữa, đến lúc đó để xem, ngươi lợi hại hay là ta lợi hại!"

Lúc này Khương Tuyết Ninh đã đi rất xa mà vẫn nghe giọng hắn gào lên sau lưng, nhưng nàng không hề quay đầu lại. Kiếp trước môn học của lão đầu này nàng không học buổi nào nên không biết hóa ra tính tình hắn ngang ngược đến thế, nhưng có lẽ cũng chẳng gây ra nổi bão bùng gì: Dù sao nàng kiếp trước trốn học ngay từ buổi đầu, mà đâu thấy hắn làm gì được a. Nghĩ vậy nàng liền cười lạnh một tiếng.

Chỉ là lúc này còn chưa qua giờ Thìn, định đi dạo trong cung một chút, nhưng chỉ sợ trong cung đang vì án ngọc như ý mà sóng ngầm mãnh liệt, nhỡ xui xẻo lại gặp họa; muốn trở về phòng đi ngủ, lại cảm thấy một mình thật nhàm chán. Khương Tuyết Ninh liền dứt khoát đi tới thiên điện. Tạ Nguy hôm qua nói nàng xế chiều nay học đàn, dù sao bây giờ nàng cũng rảnh, chi bằng đi xem Tạ Nguy có ở đó hay không, nếu có thì để hắn giày vò luôn, đỡ tốn công chiều lại phải đi.

Thiên điện Phụng Thần điện ngay bên cạnh chính điện, rẽ một góc liền tới. Nàng nhìn quanh, bên ngoài không có ai. Thái giám lần trước không ở đó, bên trong cánh cửa khép hờ cũng không có tiếng động gì. Có lẽ Tạ Nguy lúc này không ở đây, thái giám kia hình như chuyên hầu hạ hắn, nên chắc cũng không ở lại làm gì. Khương Tuyết Ninh chép miệng, thở dài, chuẩn bị rời đi. Chỉ là vừa định bước

xuống bậc thang, sau chậu hoa bên cạnh bỗng nhiên có tiếng “Meo ô”. Nàng lập tức dừng lại. Tiếng kêu này hơi quen tai. Khương Tuyết Ninh theo tiếng kêu lần tới chỗ chậu hoa. Một con mèo trắng nhỏ chừng bằng bàn tay trốn trong khe hẹp, móng vuốt nhỏ đang khều một miếng cá không biết lấy đâu ra, cái miệng nhỏ nhanh nhẹn xé từng miếng nhỏ nhai nhai nuốt nuốt.

“Thì ra là ngươi a!” Nàng lập tức nhận ra đây chính là con mèo nhỏ ngồi xổm trên bệ cửa sổ hôm đó bị thái giám ôm đi, liền mừng rỡ không thôi. Đã rất lâu rồi không ôm mèo, nàng hơi ngứa tay. Khương Tuyết Ninh ngồi xổm xuống nhìn nó một hồi, càng nhìn càng thấy đáng yêu, rốt cục không kìm lòng được nữa, nhẹ nhàng vươn tay, ôm lấy cục bông nhỏ này, đặt trên đầu gối mình, ngồi xuống trên bậc thang trước thiên điện. Con mèo nhỏ hình như không sợ người lạ. Nó đã ăn xong miếng cá, lại liếm mấy móng vuốt thò ra sau lớp lông trắng, ngón tay mảnh khảnh của Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu nhỏ của nó, thế là nó liền híp mắt lại mười phần hưởng thụ, lười biếng vặn mình trong tay áo nàng. Khương Tuyết Ninh nhất thời chỉ cảm thấy mọi phiền não đều tan biến.

Thiên điện tĩnh lặng vắng tanh, nắng trời chan hòa rải xuống bậc thang, thiếu nữ váy áo màu tím nhạt lười biếng ngồi trên bậc thang, nhẹ vỗ về một con mèo trắng nhỏ uể oải y như vậy, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng Trương Trọng dạy học từ chính điện vọng tới. Khương Tuyết Ninh làm ngơ như không nghe thấy.

Chỉ là một lát sau, nàng bỗng nghe thấy từ bên kia tường cung vọng đến tiếng bước chân dồn dập, còn có giọng một thái giám nói: “Vậy lát nữa nô lại đến nói cho thiếu sư đại nhân…”

Tạ Nguy! Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình, tiếng bước chân kia đã đến trước cửa cung. Nàng vô thức nhét vội con mèo nhỏ vào trong tay áo, sau đó ngẩng đầu nhìn chằm chằm cửa cung. Tạ Nguy quả nhiên đã xuất hiện ở đó. Hắn hiển nhiên không ngờ trước thiên điện còn có người, vừa trông thấy Khương Tuyết Ninh, biểu cảm lạnh lẽo trên mặt vẫn chưa kịp thu lại, ánh mắt lộ vẻ sâm nhiên nhìn nàng.

Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình, lông tơ sau gáy dựng đứng cả lên. Nhưng chỉ sau một khắc hắn liền thu liễm, biểu cảm lạnh lẽo khắc nghiệt nhanh chóng biến mất phảng phất như ảo giác, chớp mắt đã không thấy tăm hơi. Lúc này, xuất hiện trước mắt Khương Tuyết Ninh, lại là một Tạ Nguy ôn hòa như thánh nhân, không chút sơ hở. Hắn nhìn Khương Tuyết Ninh ngồi trên bậc thang một chút, lại nhìn thoáng qua hướng chính điện, đôi mày dài hơi nhíu lại, dừng chân trước mặt nàng, hỏi: "Ta bảo ngươi buổi chiều đến, lúc này hẳn Trương tiên sinh còn đang dạy học, ngươi không nghe giảng bài mà ngồi đây thì còn ra thể thống gì?"

Khương Tuyết Ninh ôm con mèo trong tay áo, ngồi im thin thít. Chỉ là nếu gặp Tạ Nguy mà không đứng dậy hành lễ sẽ khiến hắn hoài nghi, cho nên nàng chậm rãi đứng lên, động tác mười phần cẩn thận, tay áo rộng vẫn che kín mít, cúi thấp đầu, nói: "Bái kiến Tạ tiên sinh, bài của Trương tiên sinh ta không muốn nghe, liền nghĩ tới bài của Tạ tiên sinh, nếu Tạ tiên sinh có ở đây chi bằng học luôn bài của buổi chiều, đỡ phải đi thêm một chuyến."

Trong nội tâm nàng chửi mình ấm đầu, vừa rồi lựa chọn tốt nhất rõ ràng là ném con mèo ra, coi như không liên quan tới mình. Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn. Nàng vừa nói chuyện vừa âm thầm cầu nguyện: Mèo a, ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời nha, trước mặt đại ma vương tuyệt đối không được kêu lên đâu, nếu không hắn sẽ lập tức cho ngươi vào nồi luộc lên đấy!

Tạ Nguy nghe nàng nói lý do như vậy, đôi mày đang nhíu lại không những không giãn ra lại còn nhíu chặt, chỉ nói: "Trương tiên sinh còn đang dạy, ngươi lại xuất hiện ở đây hẳn là về sớm hoặc trốn học; không học bài của Trương tiên sinh lại đến chỗ ta học, nếu để Trương tiên sinh biết, hắn sẽ nghĩ gì? Uổng công ta hôm qua gặp Yến Lâm còn nói với hắn, ngươi hiểu chuyện nghe lời không cần phải lo lắng, không ngờ ngươi ngang bướng thành tính, không biết hối cải!"

Khương Tuyết Ninh nghe vậy trong lòng nghẹn lại. Vì những chuyện

kiếp trước khiến nàng vừa hận vừa sợ Tạ Nguy, nhưng lại vô thức cho là hắn không giống những tiên sinh khác, không khinh thị những học sinh nữ như các nàng, nhưng mà này hắn không chỉ không phân tốt xấu quát nạt nàng, còn mang Yến Lâm ra đe dọa. Đây là điểm yếu trong tim nàng. Lại càng không cần phải nói hôm nay nàng còn nhận ra dấu vết từ thái độ bất thường của Thẩm Chỉ Y! Nàng liền nhìn thẳng vào mắt hắn, hốc mắt đỏ lên, nhưng không rơi nước mắt, mà chứa đầy bất bình cùng phẫn nộ, trong lòng uất ức không thể nào đè nén lại. Đến mức lúc Tạ Nguy mặt lạnh đi ngang qua, nàng bùng phát!

Con mèo giấu trong tay áo bị nàng giơ tới trước mặt Tạ Nguy! "Meo!" Con mèo nhỏ vốn đang buồn ngủ biếng nhác, đột nhiên bị nàng giơ lên, liền bị dọa sợ mà kêu ầm lên đầy kinh hoảng! Tạ Nguy mới nhận được mật báo Từ Ninh cung đưa tới, vừa trở về lại gặp Khương Tuyết Ninh trốn học, tất nhiên không thể bình tĩnh ôn hòa được, phẩy tay áo đang muốn bước vào thiên điện. Nào ngờ trong tay áo Khương Tuyết Ninh còn giấu đồ! Khoảnh khắc con mèo bị đưa tới trước mặt hắn, đôi mắt vốn bình đạm lại trở nên dồn dập đầy sóng dữ, sắc mặt xanh xám, cả người nổi da gà, lập tức lui một bước, hất tay Khương Tuyết Ninh ra!

Khương Tuyết Ninh làm bị thương con mèo nên cầm rất nhẹ, lúc bị hất ra, con mèo nhỏ kinh sợ đáp xuống đất, nhanh như chớp men theo tường cung chạy mất.

Lúc này, Khương Tuyết Ninh cùng Tạ Nguy mặt đối mặt đứng đấy. Khương Tuyết Ninh không thể hiện chút cảm xúc gì, trên mặt Tạ Nguy cũng hoàn toàn lạnh nhạt.

Chương 61: Phạm lỗi

Bốn mắt nhìn nhau.

Khương Tuyết Ninh bình tĩnh một cách kỳ lạ. Nàng vốn không phải người tốt tính, nhẫn nại cùng oán giận đã tới giới hạn, lại vì trong lời nói của Tạ Nguy có một điểm như mồi lửa rơi xuống bùng cháy lên khiến kiên trì nhẫn nại của nàng hoàn toàn sụp đổ, thúc đẩy nàng làm ra việc mà trước kia nàng không dám làm. Đây là một loại trả thù. Đơn thuần chỉ là một loại trả thù.

Tạ Nguy nhìn cũng bình tĩnh như vậy. Nhưng mà loại bình tĩnh này với hắn mà nói chỉ là một loại hình tượng. Gương mặt không chút thay đổi của Khương Tuyết Ninh phản chiếu trong đôi mắt hắn, trong nháy mắt bị nghiền nát trong hỗn độn nguy hiểm cùng phong vân. Rõ ràng hắn không chạm vào con mèo kia, nhưng lúc này, cả người hắn lạnh lẽo ghê tởm như con mèo đó vừa men theo ống tay áo dài rộng của hắn lại leo lên cánh tay, chạm vào đầu ngón tay hắn, đầy đáng sợ mà ghê tởm. Cả người hắn căng thẳng, cứng ngắc, ngon tay có chút run rẩy nhè nhẹ. Tạ Nguy cố hết sức muốn xua tan cảm giác này, đồng thời đè xuống cỗ khí nóng giận đang hừng hực trong lòng, bởi vì lý trí hắn một mực ngăn cản, phẫn nộ là loại cảm xúc vô dụng nhất của con người. Nhưng hắn càng kiềm chế, phẫn nộ như sóng trào càng cuồn cuộn dâng cao. Hắn cuối cùng không nhẫn nại được nữa, nhìn thẳng nàng, chậm rãi nói: “Ninh nhị, ngươi cảm thấy ta mềm yếu, quá dễ nói chuyện sao?”

Không phải “Khương nhị cô nương” như hắn vẫn gọi trước mặt người khác, cũng không phải “Ninh nhị cô nương” khi chỉ nói với nàng, mà là hai chữ “Ninh nhị” trực tiếp, cứng nhắc thậm chí lạnh buốt!

Khương Tuyết Ninh cảm nhận được nguy hiểm nồng đậm trong không khí. Nàng lập tức căng thẳng, khi hắn dứt lời, hàn khí từ dưới lòng bàn chân lan lên dọc theo sống lung khiến nàng vô thức lui về sau một bước. Nhưng nàng đã quên, lúc này nàng đang đứng trên bậc thang của thiên điện. Khương Tuyết Ninh vừa lùi một bước liền vấp phải bậc thang, lập tức đứng không vững lảo đảo ngã ngửa ra, đúng vào lúc này một cánh tay mạnh mẽ bắt lấy cánh tay nàng, năm ngón tay dài mảnh khảnh bình thường chỉ cầm bút đánh đàn không ngờ lại cực kỳ có lực đồng thời ẩn giấu ba phần khốc liệt, kéo nàng về phía hắn!

Nàng đứng không vững nên hoàn toàn bị động nhào tới trước mặt hắn. Bàn tay hắn cứng rắn như gọng kìm sắt kẹp cánh tay mơ hồ có chút đau đớn, nhưng trong lòng nàng ngập tràn sợ hãi. Lúc nàng ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy gân xanh ẩn ẩn nổi lên trên cổ hắn, hầu kết bất động, còn có đôi môi mỏng vô cảm, cùng... Một đôi mắt lạnh lẽo u tịch hung ác nham hiểm! Thần sắc này so với lúc Tạ Nguy thể hiện trước mặt người khác, như hai người khác nhau! Sau gáy Khương Tuyết Ninh chợt tê buốt. Dù là kiếp trước lúc hắn cầm trường cung mang người phong tỏa hoàng cung, hay lúc thờ ơ nhìn loạn đảng tàn sát hoàng tộc, cũng chưa từng có thần thái đáng sợ như vậy!

Nàng muốn lui ra, tránh khỏi tầm mắt hắn, nhưng lại phát hiện nàng dường như không nhúc nhích nổi; Nàng muốn kêu lên, nhưng không phát ra được âm thanh nào. Hắn từ trên cao nhìn xuống nàng, tĩnh lặng mà cao lớn vững vàng như một ngọn núi, lại áp lực ngưng trọng nặng nề, nói: “Ngươi rất thông minh, cũng bị nuông chiều đến không biết trời cao đất dày, từ lần trước ngươi tiến cung, ta đã cảnh cáo ngươi, đừng chọc ta tức giận nữa.”

Khương Tuyết Ninh liền cười lạnh một tiếng: “Ta được nuông chiều đến không biết trời đất, đúng như Tạ thiếu sư nói, là ngang bướng không biết hối cải. Cũng không biết hình như thiếu sư đại nhân cũng đã nhiều lần rộng lượng bỏ qua rồi nhỉ.”

Tạ Nguy nói: “Ta không được răn dạy ngươi?”

Khương Tuyết Ninh ngước mắt đối mặt với hắn: “Tôn sư trọng đạo, tự nhiên là tiên sinh dạy gì, học sinh học nấy, tiên sinh nói sao, học sinh làm vậy. Tạ tiên sinh uy hiếp ta khiển trách ta hiểu lầm ta, đều là lẽ đương nhiên.”

Tạ Nguy nhìn nàng không nói lời nào. Khương Tuyết Ninh cảm thấy nộ khí trong lòng không những không giảm xuống, ngược lại càng điên cuồng sinh sôi, khiến lời nói của nàng càng sắc bén: “Chỉ là không ngờ, đường đường là thiếu sư, vậy mà lại sợ mèo, thật hiếm có.” Sắc mặt Tạ Nguy trầm xuống. Nàng lại không thay đổi, nói tiếp: “Hôm qua thấy thiếu sư đại nhân nhượng bộ lui binh với con mèo kia, trong lòng chỉ dám suy đoán mơ hồ, sao Tạ thiếu sư mưu lược đầy mình lại có thể sợ một con mèo nho nhỏ chứ? Suy đoán này vô luận như thế nào cũng quá mức hoang đường, đến mức chính ta cũng không dám tin tưởng. Không ngờ hôm nay tùy ý thử một lần, lại chứng minh suy đoán hoang đường này là thật. Hóa ra người hoàn mỹ cũng biết sợ, thánh nhân cũng như người phàm.”

Trước hôm nay, Tạ Nguy là người hoàn mỹ trong mắt mọi người, thậm chí đã được coi như một nửa thánh nhân, trong thiên hạ ít có chuyện có thể làm hắn đổi sắc mặt, Khương Tuyết Ninh sau khi trùng sinh càng bởi vì biết rõ nội tình của hắn mà kinh sợ hơn; nhưng sau hôm nay mới biết Tạ Nguy kiếp trước bá quan văn võ cả triều đều kiêng nể, lại sợ một con mèo nhỏ bé mềm mại vô hại, vậy mới biết —— Trên đời này chung quy không một ai hoàn mỹ. Thánh nhân cũng chỉ là một con người có xác thịt cũng có hỉ nộ ái ố! Phát hiện này khiến nàng nhất thời thoát khỏi sợ hãi cùng kiêng kị trước đây, tư thái đối chọi mà giằng co đối đầu với hắn.

Trong mắt Tạ Nguy lướt qua vô vàn cảm xúc. Đối với hắn, việc mượn sóng gió hung hiểm trong cung mà trừ khử một tiểu cô nương mới vào cung làm thư đồng vài ngày thực dễ như trở bàn tay; nhưng hắn không phải người tùy ý giận chó đánh mèo, nên chậm rãi buông tay

mình ra, cũng buông lỏng năm ngón tay nắm chặt cánh tay nàng. “Người hoàn mỹ biết sợ, thánh nhân cũng biết sợ. Nhưng mà Tạ mỗ không phải là người hoàn mỹ, càng không phải thánh nhân.”

Trong tay áo rộng rũ xuống của hắn, mấy đầu ngón tay vẫn khẽ run rẩy như cũ. Giọng nói hắn lại không chút ngập ngừng, nhưng trầm thấp mà chậm rãi, ánh mắt hắn như chứa áp lực nặng nề đè xuống trên vai nàng: “Khương Tuyết Ninh, ngươi nên ghi nhớ rằng, nếu có người không muốn chạm vào một thứ gì đó, chưa hẳn đã vì e ngại, cũng có thể là hắn thống hận, căm ghét đến cực điểm.”

Thống hận, căm ghét đến cực điểm. Như Thái sơn ập xuống, Khương Tuyết Ninh cảm giác hơi thở mình như nghẹn lại trong lồng ngực, ngước mắt nhìn hắn. Khuôn mặt Tạ Nguy trong mắt thế nhân không chút tỳ vết, nay phủ kín một tầng sương lạnh buốt đầy hiểm ác, đôi mắt rũ xuống che kín mọi cảm xúc phức tạp, phảng phất như một tượng thần cao cao tại thượng trong miếu mà người người bái lạy vậy, hoàn mỹ đến nỗi khiến người ta gần như chết lặng.

Nàng đột nhiên hiểu ra sai lầm của mình.

Nhưng lúc này, Tạ Nguy đã quay người đi, chỉ bình thản nói: “Sau này ngươi không cần phải tới học đàn nữa.”

Chương 62: Ma cao một trượng

Tạ Nguy đi vào thiên điện. Tiêu Am của Khương Tuyết Ninh đang treo trên tường bên cạnh Nga Mi của hắn. Hắn trông thấy mới nhớ ra, định nói Khương Tuyết Ninh đem đàn về, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy đôi mắt nàng hồng hồng nhìn hắn một cái rồi quay đầu bước nhanh xuống bậc thang rời khỏi Phụng Thần điện, chỉ để lại một bóng lưng như hờn dỗi. Nhất thời, lời này đành nghẹn lại trong lòng.

Trong thiên điện yên tĩnh, lò hương đã lạnh, chỉ còn hương tàn màu xám ảm đạm đã đốt từ tối qua. Tạ Nguy ngồi xuống, một lát sau, khi cơn giận tan hết, hắn mới nghĩ lại: đúng ra hắn không nên tức giận. Nàng còn nhỏ, tuy có chút tinh quái ngang bướng, nhưng chỉ là tâm tính nữ hài, lúc nãy giống như chỉ phát tác chút tức giận với hắn mà thôi. Mà hắn hôm nay cũng quá mất bình tĩnh, không giống thường ngày. Là gần đây xảy ra quá nhiều chuyện rối loạn, khiến tinh thần hắn không yên?

Hắn chậm rãi nhíu chặt đôi mày, giơ ngón tay lên nặng nề day day mi tâm.

*

Khương Tuyết Ninh đi thẳng một đường trở về, lại cảm thấy trong lòng không thể bình tĩnh được. Lúc Tạ Nguy nói với nàng câu kia, nàng cảm thấy mình có lẽ đã làm tổn thương người khác, trong khoảnh khắc chợt có chút áy náy. Nhưng câu nói tiếp theo của Tạ Nguy không cho nàng học đàn nữa! Ủy khuất lại trào lên. Nàng thế là liền vứt chút áy náy này lên chín tầng mây, cố chấp cảm thấy mình không sai. “Không học thì không học, hắn nghĩ ta cần lắm sao!”

Đạp thật mạnh từng bước trên con đường lát đầy đá, Khương Tuyết Ninh đi về hướng Ngưỡng Chỉ trai, lại nhịn không được cắn chặt răng. Tuy nói vậy, nhưng trong lòng nàng lại thấy có chút oan uổng. Nàng vốn định cách Tạ Nguy xa một chút, cũng sợ học đàn, nhưng tự mình không muốn học với Tạ Nguy không cho nàng học, là hai chuyện hoàn toàn khác biệt, trong lòng càng nghĩ càng khó chịu.

Trở về phòng mình, nhìn trái thấy bình hoa cắm có một cành bị lệch, nhìn phải lại thấy bức danh họa treo sau thư án quá xấu xí, vô cùng muốn đập phá gì đó cho hả giận, nhưng xung quanh toàn đồ bài trí quý giá Thẩm Chỉ Y cho người mang tới vì nàng, vô luận thế nào cũng không xuống tay được. Cuối cùng nàng chỉ có thể túm lấy một hộp quân cờ trên bàn cờ. Mỗi quân cờ đen trắng đều được mài bằng đá. Khương Tuyết Ninh nhặt từng quân từng quân ném thật mạnh vào tường.

"Còn tưởng họ Tạ ngươi tốt đẹp, hóa ra chẳng khác gì đám cuồng nho hủ lậu kia!" Nàng không đi học tự có lý do của mình, bình tĩnh mà nhìn lại, Khương Tuyết Ninh cảm thấy mình nhịn thật giỏi. Lúc Triệu Ngạn Hồng dạy « Kinh Thi » kia giở thói bất công, Vương Cửu dạy thư pháp xem thường nàng viết lối Thảo thư, nàng cũng không trở mặt, mà nhẫn nhịn còn tập trung nghe bọn họ giảng. Nhưng Trương Trọng không giống vậy. Nàng không chịu nổi người này đứng trên điện nói hươu nói vượn, dùng thứ ngôn từ khiến người buồn nôn kia.

Khương Tuyết Ninh vốn cho rằng Tạ Nguy khác biệt phàm tục. Căn cứ việc kiếp trước người này thật sự mưu phản tàn sát đến kinh người đẫm máu như thế, nên mới cho rằng hắn không phải là người ưa theo khuôn phép, tưởng hắn hiểu được nguyên nhân nàng không muốn nghe Trương Trọng giảng. Nhưng nàng vừa nói mình không muốn đi học, Tạ Nguy đến nguyên nhân cũng không thèm hỏi liền nói nàng ngang bướng không biết hối cải. Độc đoán bảo thủ như thế, có khác gì mấy lão tiên sinh khiến người chán ghét kia chứ?

Tuy kiếp trước cái chết của nàng gián tiếp có liên quan tới người

này, nhưng nàng chưa từng bởi vậy mà cảm thấy Tạ Nguy là tiểu nhân, là người tầm thường, ngược lại, nàng còn cực kỳ tán đồng năng lực cùng tài hoa của hắn. Nhưng mà hôm nay đây hết thảy ấn tượng đều sụp đổ vì sự độc đoán cùng phiến diện của hắn. Hình tượng của hắn trong mắt nàng bỗng rớt xuống ngàn trượng, tương tự như đám du côn chợ búa tầm thường, chỉ là một trong rất nhiều lão toan nho hủ lậu, cách hai chữ "bán thánh" (một nửa thánh nhân) xa không biết bao nhiêu.

"Ba!" Lại một quân cờ bị nàng ném mạnh vào tường, rơi bộp xuống, lăn trên mặt đất. Khương Tuyết Ninh mặt lạnh không nhìn nó chút nào. Ánh mắt nàng ghim chặt trên tường như muốn xuyên thủng nó, lộ ra chút âm trầm.

Khi những người khác tan học trở về, hai hộp quân cờ kia đã bị nàng ném hết. Cả trăm hạt đen trắng rải rác đầy đất. Bên ngoài có tiếng ai đó nhẹ nhàng gõ cửa phòng. Nàng cầm một quyển thoại bản ngồi trên ghế tựa mà đọc, nghe thấy liền hỏi: "Ai a?" Bên ngoài vậy mà vang lên giọng của Thẩm Chỉ Y: "Ninh Ninh, là ta." Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình, vội vàng thả quyển sách xuống, đứng dậy đi tới mở cửa ra, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Thẩm Chỉ Y đứng trước mặt, sau lưng nàng ấy cũng không có ai, thần sắc có chút bận tâm nhìn nàng: "Ngươi không sao chứ?"

Khương Tuyết Ninh nói: "Chỉ là kiếm cớ trốn học thôi, không có việc gì."

Thẩm Chỉ Y thở phào nhẹ nhõm nói: "Ta cũng đoán thế. Lời Trương phu tử kia nói, đến ta nghe cũng chịu không nổi!"

Khương Tuyết Ninh cũng thấy chán ghét người này, liền nhớ lại chuyện khảo họ lần trước, nên kéo Thẩm Chỉ Y vào phòng ngồi, nói: "Điện hạ cũng thấy người này không ổn?"

Thẩm Chỉ Y bức bối nói: "Trước nay chỉ nghe nữ nhi khuê các phải học « Nữ giới » nhưng chưa từng để tâm tới, ai ngờ hôm nay nghe

xong mới thấy, bọn họ đâu có coi nữ nhân như con người? Đáng ghét chính là thứ không ra gì như vậy, còn dám cầm vào cung mà giảng dạy!"

Khương Tuyết Ninh nói bóng nói gió: "Vậy điện hạ định xử trí như thế nào?"

Thẩm Chỉ Y vốn chỉ phàn nàn, cũng chưa nghĩ tới chuyện xử trí, nhưng nghe Khương Tuyết Ninh nói thế, nàng lại thật sự suy nghĩ một chút, hai mắt lập tức sáng lên, vỗ tay nói: "Đúng thế, bản công chúa chưa từng uất ức như vậy? Quyển « Nữ giới » này nhà bình thường dạy thì không nói làm gì, không lẽ bản công chúa cũng phải như thế? Ta đi qua bẩm báo hoàng huynh cùng mẫu hậu để người cảnh cáo phu tử cổ hủ này, hủy bỏ môn này của hắn."

Khương Tuyết Ninh mấy phần vui mừng: "Như thế thật tốt."

Thẩm Chỉ Y cũng hào hứng theo. Nhưng chưa được bao lâu, gương mặt nàng lại ủ rũ, giọng nói trầm thấp: "Chỉ là hai ngày này trong cung xảy ra nhiều việc, hoàng huynh cùng mẫu hậu cũng không vui, nếu là mọi khi nhất định sẽ chiều theo ý ta, nhưng bây giờ chưa hẳn đã quan tâm đâu."

Khương Tuyết Ninh nhất thời không nói gì. Thẩm Chỉ Y liền hít một hơi, nói: "Không sao đâu, chờ mấy chuyện này qua đi, nhân lúc thỉnh an mẫu hậu ta nhất định sẽ nói. Đừng nghĩ những thứ này nữa, hôm nay tiên sinh bực mình cũng không sao, ngày mai là bài của Tạ tiên sinh, hẳn sẽ dạy chúng ta bằng quyển ngài ấy tự soạn kia!"

"..." Nếu không phải nàng nhắc tới, Khương Tuyết Ninh suýt nữa đã quên chuyện này. Đúng vậy a. Tạ Nguy một mình dạy hai môn, về sau dù nàng không học đàn ở thiên điện, nhưng cứ ba ngày lại có hai bài của Tạ Nguy, sợ là còn bực bội dài dài. Chỉ là mâu thuẫn của nàng cùng Tạ Nguy không cần thiết phải kể với Thẩm Chỉ Y. Khương Tuyết Ninh nhàn nhạt cười, nói: "Đúng vậy a, Tạ tiên sinh khác bọn họ, ngày mai là vui rồi."

*

Mặc kệ trong lòng có bao nhiêu thành kiến với Tạ Nguy, hôm sau nàng vẫn phải dậy sớm đi học. Khương Tuyết Ninh tối hôm qua trước khi ngủ đã lĩnh ngộ được điều này. Tạ Nguy nếu vì giận dữ mà đuổi nàng xuất cung, vậy dĩ nhiên là vô cùng tốt, nàng liền có thể thực hiện kế hoạch chu du khắp thiên hạ rồi; nhưng nếu Tạ Nguy chỉ ngưng phụ đạo nàng học đàn, còn lên lớp vẫn tiếp tục, vậy gặp Tạ Nguy thì cứ cung cung kính kính, coi như không quen, mấy chuyện lúc trước cũng giả vờ như chưa từng xảy ra. Về phần nếu Tạ Nguy bởi giận cá chém thớt mà hại chết nàng... Khương Tuyết Ninh cảm thấy hắn nếu muốn làm vậy nhất định đã làm từ sớm, hơn nữa, chuyện nhỏ này nếu thật sự khiến hắn ra tay thì thật sự quá mất khí độ.

Tạ Nguy độc đoán không phân tốt xấu trách mắng nàng, nàng cũng ôm mèo dọa hắn, miễn cưỡng coi như hòa đi. Cho nên nàng dẹp bớt căm phẫn hôm qua xuống, tâm bình khí hòa đi Phụng Thần điện.

Bởi vì hôm nay môn đầu tiên là của Tạ Nguy, tất cả mọi người đều đến từ sớm. Sợ nghỉ giữa giờ nhàm chán, hôm nay Phương Diệu mang bộ cờ tướng theo. Thừa dịp còn chưa tới giờ Mão, nàng liền khoe ra, hai mắt Chu Bảo Anh tỏa sáng, vội vàng ngồi xuống đối diện nàng, nói luôn một tràng: “Hóa ra ngươi còn mang theo một bộ cờ, vậy mà không lấy ra sớm. Các ngươi đều nói ta chỉ biết ăn, nhưng ta nói cho các ngươi biết, ta không phải vậy đâu nha! Hôm nay ta sẽ bộc lộ tài năng, cho các ngươi kinh ngạc một phen a.”

Tất cả mọi người đều biết nàng dở hơi, nên cũng không coi lời nàng là thật, nhưng náo nhiệt ai mà không muốn hóng chứ? Thế là tất cả đều vây lại nhìn các nàng đánh cờ. Khương Tuyết Ninh vẫn ngồi ở chỗ mình, nhìn thư án bày biện chỉnh tề trước mắt, có chút thất thần, nghĩ: Hôm qua lúc nàng rời khỏi Phụng Thần điện đã xô đổ thư án, đồ đạc đều lăn lóc trên mặt đất, không ngờ hôm nay cung nhân đã dọn dẹp thỏa đáng, đến quyển « nữ giới » cũng đã gấp lại đặt gọn

bên góc bàn.

Thẩm Chỉ Y tới hơi trễ hơn, quệt miệng, mặt mày tiu nghỉu, thấy Khương Tuyết Ninh liền hô lên: “Ninh Ninh.” Khương Tuyết Ninh vừa nhìn liền đoán chuyện không thành. Nàng cười trấn an: “Điện hạ lúc trước đã nói, thái hậu nương nương cùng thánh thượng bận chuyện, cho nên kết quả này cũng trong dự liệu. Người đợi thêm vài ngày nữa, có khi vừa nhắc tới họ đã đáp ứng, cần gì phải ủ rũ thế này?” Thẩm Chỉ Y nói: “Cũng đúng.” Chuyện tố cáo Trương Trọng không thành đã trong dự liệu, chờ ngày khác nhắc lại là được, cũng không có gì lớn, thế là nàng lại hớn hở, kéo Khương Tuyết Ninh đi xem Chu Bảo Anh cùng Phương Diệu đánh cờ.

Phương Diệu mang cờ đến vốn chỉ định tùy tiện chơi vài ván cho đỡ nhàm chán thôi, ai ngờ Chu Bảo Anh ngày thường ngây thơ không hiểu chuyện, ai cũng tưởng nàng cố ý nói đùa chọc cười, lúc này lại khiến người người kinh ngạc. Từ khi ngồi xuống bàn cờ, Chu Bảo Anh như biến thành người khác. Ngày thường cái miệng lúc nào cũng nhai như sóc nay mím chặt, gương mặt non nớt thêm mấy phần nghiêm nghị, hai đầu lông mày thanh tú lại có mấy phần nghiêm túc thận trọng, hạ cờ nước nào ra nước nấy, chưa được một lát đã giết đến mức khiến Phương Diệu choáng váng! Nàng quả thực có chút không dám tin, nhoáng một cái quân “Sĩ” đã bị ăn mất, thế là vội vã khoát tay, muốn rút về nước cờ mới đánh xuống: “Không tính không tính, vừa rồi không tính! Ta còn chưa nghĩ xong, ta không đi chỗ này, ta đổi sang chỗ này!”

“Đi rồi sao có thể rút lại chứ!” Chu Bảo Anh ngây ngẩn: “Làm gì có chuyện đó?” Lúc nàng nói ra câu này hai mắt trợn trừng, giống như tức giận vì bị Phương Diệu giành mất miếng bánh xốp vậy. Cảnh tượng này vốn nên rất nghiêm túc. Nhưng gương mặt nàng phấn nộn tròn trịa, không những không đáng sợ, lại mười phần đáng yêu, khiến cả đám người bật cười, trêu chọc: “Đây là kỳ thủ giỏi cũng chịu không nổi kẻ nhây a!” Phương Diệu còn biện giải, nói Chu Bảo Anh đánh cờ khí thế như vậy, rõ ràng là khi dễ nàng, đi lại mấy bước cũng đâu có là gì. Tất cả mọi người cười đến ngã trái ngã phải. Ngay

cả Khương Tuyết Ninh thấy vậy cũng khẽ cười. Chỉ là nàng vừa chuyển mắt liền thoáng thấy một bóng người đi vào, rươi cười vui vẻ vừa rồi lập tức biến mất, khom người hành lễ: “Chào Tạ tiên sinh.”

Đám người lúc này mới phát hiện Tạ Nguy đã tới. Người đánh cờ đứng lên, kẻ xem cờ cũng thu lại nụ cười, quay người cùng nhau hành lễ. Tạ Nguy bước đến ngoài cửa điện thì dừng lại. Đêm qua hắn không ngủ, một nửa là vì nhiều việc, một nửa là trong lòng muộn phiền vì cục diện rắc rối phức tạp đầy bất lợi, nửa đêm lại đau đầu, có lẽ cảm lạnh nên sáng nay lúc rời phủ sắc mặt hơi trắng bệch. Hôm nay hắn không mặc đạo bào nhẹ nhàng như mọi khi. Kiếm Thư sợ gió đông rét buốt khiến hắn cảm lạnh càng nặng, nên mới khoác cho hắn một áo choàng lông cừu khảm một tầng nhung xanh đậm, lúc hắn đứng lại cảm giác vững vàng như núi cao. Lúc Khương Tuyết Ninh trông thấy hắn thì khẽ cười, bày ra tư thái không thể tìm được chút sai sót gì, Tạ Nguy tất nhiên thấy rõ ràng, lại không biết vì sao đáy lòng có chút khó chịu. Hắn thản nhiên nói: “Không cần đa lễ.” Hắn không nhìn Khương Tuyết Ninh nữa, cầm một quyển sách đi vào điện.

Tất cả mọi người biết là sắp vào học, nên vội vàng giúp đỡ Phương Diệu dọn dẹp bàn cờ, trở về vị trí của mình. Khương Tuyết Ninh cũng về chỗ. Tạ Nguy trước nay đều đi vào từ lối nhỏ bên phải, vừa vặn ngang qua thư án của nàng, ánh mắt lơ đãng lướt qua bỗng nhiên ngưng lại, sau đó hắn dừng hẳn bên cạnh nàng.

Khương Tuyết Ninh theo ánh mắt của hắn, phát hiện hắn đang nhìn quyển « nữ giới » bày ở một góc thư án kia, bên môi khẽ treo lên nụ cười có chút trào phúng.

Hai hàng mi dài của Tạ Nguy hơi nhíu lại. Trên bàn của đám người đều có quyển sách này. Hắn đưa tay cầm lấy quyển trên thư án của Khương Tuyết Ninh, lật hai trang, sau đó ngón tay liền ngừng lại, chỉ hỏi: “Lúc nhập học, Phụng Thần điện không hề có quyển sách này, là ai mang tới?”

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh thầm xùy một cái, nhưng không trả lời. Đám người lén nhìn nhau. Thẩm Chỉ Y do dự một chút, nói: “Thưa tiên sinh, hôm qua Trương tiên sinh nói học sinh không biết tôn ti trên dưới, nên trước khi học 《Lễ Ký》 phải dạy xong « nữ giới » đã, nên sai người phát cuốn sách này.”

“...” Trương Trọng? Vị quốc sử quán tổng toản này không giống như mấy tiên sinh khác ở Hàn Lâm viện, Tạ Nguy tiếp xúc không nhiều, không ngờ Thẩm Chỉ Y sẽ trả lời như vậy, càng không ngờ Trương Trọng dám sửa chương trình học hắn soạn ra. Ánh mắt lướt đến từng dòng trên quyển sách, đều là lề thói cũ, cứng nhắc, đầy khinh miệt nữ nhân. Hắn chợt nhớ lại chuyện tranh cãi gay gắt với Khương Tuyết Ninh hôm qua —— “Lúc này hẳn Trương tiên sinh còn đang dạy học, ngươi không nghe giảng mà ngồi ở đây thì còn ra thể thống gì?” “Bài giảng của Trương tiên sinh, ta không muốn nghe...” “Ta không răn dạy ngươi được sao?” “Tôn sư trọng đạo, tự nhiên là tiên sinh dạy gì, học sinh học nấy, tiên sinh nói sao, học sinh làm vậy. Tạ tiên sinh uy hiếp ta khiển trách ta hiểu lầm ta, đều là lẽ đương nhiên.”...

Tạ Nguy thấu suốt lòng người, nghe Thẩm Chỉ Y nói vậy, nghĩ một chút liền hiểu, hôm qua là hắn vô lý, quát nạt nàng không phân rõ trắng đen, mới khiến nàng giận dữ phản kích, nhất thời trong lòng có chút phiền uất không tên. Nhìn quyển sách này, hắn lại khó chịu thêm mấy phần. Dù hắn xưa nay ôn hòa thiện chí, nhưng kỳ thực bên trong lại không phải người dễ tính hiền lành, cho nên ngay lúc này, hắn không nói một lời liền ném quyển « Nữ giới » trên tay ra ngoài điện. “Xoạt” một tiếng, quyển sách lật ra mấy trang giấy trắng nằm bẹp trên bậc thang ngoài điện.

Khương Tuyết Ninh giật mình ngước nhìn lên Tạ Nguy. Gương mặt Tạ Nguy có chút tái nhợt nhưng cực kỳ bình tĩnh, chỉ cầm quyển sách của mình đi lên trên điện, đứng yên nhìn đám người một chút, liền chỉ tay phía trước điện: “Đều ném hết đi.” Thẩm Chỉ Y cực kỳ vui sướng, vung tay ném quyển « nữ giới » trên bàn mình ra ngoài. Những người khác lại nhìn nhau, sợ hãi không dám. Trần Thục Nghi

đã thua thiệt một lần trên tay Tạ Nguy, giờ phút này dù trong lòng có bất mãn, nhưng không dám mở miệng. Giọng Diêu Dung Dung mười phần yếu đuối: “Vậy, vậy Trương tiên sinh...” Tạ Nguy làm ngơ căn bản không để ý.

Lúc này, ai cũng nhìn ra được, so với hôm trước dạy đàn, tâm trạng của hắn xấu hơn không ít. Thấy mấy người không ném, nhưng hắn cũng lười nhắc lại, chỉ đặt quyển sách của mình xuống, thản nhiên nói: “Vào học.”

*

Tạ Nguy hôm nay vốn định giảng 《Sư Thuyết》(của Hàn Dũ), không phải vì cường điệu tôn sư trọng đạo, mà là để bọn họ hiểu rõ chữ “Học” này khẩn yếu thể nào cùng đạo lý “Sư đạo bất sư nhân” (Dạy được đạo lý không dạy nên người?), nhưng vừa vào điện đã nhìn thấy quyển « nữ giới » kia, lại còn có chuyện hôm qua, sợ Ninh nhị nghe bài này sẽ hiểu lầm hắn lấy đạo thầy trò ra chèn ép người, nên mới bỏ qua, suy nghĩ một hồi, liền chọn « Liêm Pha Lạn Tương Như liệt truyện » trong « Sử ký ». Từ “Hoàn bích quy Triệu” (trả đồ về cho chủ) giảng đến “Phụ kinh thỉnh tội” (chủ động nhận lỗi). Bởi vì có truyền thuyết, tất cả mọi người đều ngồi nghe hết sức chăm chú.

Lúc hắn giảng đến Liêm Pha hiểu lầm Lạn Tương Như, không nhịn được mà nhìn về phía Khương Tuyết Ninh, liền thấy nàng dường như không nhận ra cứ yên lặng ngồi trong góc, dù không trốn học, nhưng nhìn thế nào cũng không liên quan tới bốn chữ nghiêm túc học hành. Lông mày hắn thế là nhăn lại. Nhưng lúc này nếu lại quát nạt thì không khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, nên nhịn lại, không nhìn nàng nữa. Đến tận lúc tan học, Tạ Nguy mới lựa dịp đi ngang qua nàng, nhưng chưa kịp mở miệng, Khương Tuyết Ninh đã nhìn thấy, lại lãnh lãnh đạm đạm khom người hành lễ, nói: “Cung tiễn Tạ tiên sinh.”

“...” Bao nhiêu lời Tạ Nguy định nói với nàng đều bị câu này chặn lại, cuối cùng nhìn ra lòng nàng có khúc mắc không muốn nói chuyện với

hắn, lại nghĩ tới giờ Thìn hai khắc Quốc Tử giám Tôn Thuật sẽ đến dạy toán học, không tiện nói chuyện, nên đứng nhìn nàng nửa ngày cuối cùng đành phải rời đi. Chỉ là cả đoạn đường xuất cung hồi phủ, trong lòng hắn cứ nghẹn lại.

Lữ Hiển bấm đốt ngón tay tính canh giờ tới phủ Tạ Nguy bái phỏng, vừa vào Bích Đọc Đường liền trông thấy hắn ngây người nhìn bức tường trống trơn trước mặt, trong tay bưng một chén trà không biết đã bao lâu, mà trời lạnh như vậy vẫn không bốc lên chút hơi nước nào, liền vô cùng kinh ngạc. Bích Đọc Đường chính là thư phòng của Tạ Cư An. Từ trước đến nay chỉ khi gặp phải chuyện vô cùng nan giải Tạ Nguy mới ngồi nhìn bức tường trống trơn này mà tĩnh tâm suy nghĩ, hôm nay là vì chuyện gì? Vì án ngọc như ý trong cung bị làm lớn chuyện?

Hắn mặc trường sam kiểu văn nhân ngồi xuống sau lưng Tạ Nguy, chỉ nói: "Vô duyên vô cớ lại vào cung dạy những nữ nhi kia làm gì, bình thường nhật giảng đã bận rộn, nay lại thu nhận một đám học sinh, càng ngày càng khó gặp ngươi, một ngày đã mất tới năm sáu canh giờ trong cung rồi. Hôm nay đến vốn là muốn nói với ngươi chuyện Vưu Phương Ngâm kia, nhưng ngươi lại thế này, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Tạ Nguy thấy hắn thật ồn ào. Cho đến lúc này tay mới khẽ giật giật, lấy lại tinh thần bưng chén trà nhỏ kia lên uống, mới phát hiện trà đã nguội ngắt, đành phải tạm đặt trên thư án, nói: "Một chút chuyện nhỏ."

"Chuyện nhỏ?" Lữ Hiển không khỏi dò xét hắn, ánh mắt cổ quái, "Tạ Cư An ngươi cho tới bây giờ chỉ toàn ưu phiền vì đại nghiệp, ta còn chưa từng thấy ngươi bận tâm chuyện nhỏ đâu đấy."

Tạ Nguy nghĩ, còn không phải đạo lý kia sao? Nhất thời tự thấy buồn cười. Hắn cũng không thể nói với Lữ Hiển rằng hôm qua mình nóng nảy, gây sự với một tiểu nha đầu, lại còn chịu thua thiệt được, chỉ có

thể lắc đầu, bất đắc dĩ than: “Đạo cao một thước, ma cao một trượng, Tạ Nguy ta cuối cùng cũng có lúc bị người khác trị.”

Chương 63: Giảng hòa

Hôm đó trở về, Lữ Hiển xưa nay keo kiệt vắt cổ chày ra nước, bỗng dưng vui vẻ đến mức tự móc tiền túi mua một vò Kim Lăng Xuân tí tởn xách về U Hoàng quán. Tiểu đồng phục vụ sợ ngây người: “Ngài lên cơn sốt sao?” Lữ Hiển rót một chén rượu, sung sướng nhấp một ngụm, chỉ nói: “Ác nhân cuối cùng cũng có ác nhân trị, không phải không có quả báo mà là chưa tới lúc a! Ha ha ha...” Nếu mà có thể đánh nhau luôn thì càng tốt. Hắn cười toe mà nghĩ.

“...” Tiểu đồng vốn còn lo lắng hắn có bị bệnh không, lúc này liền xác định hắn chỉ nổi điên như thường ngày, khóe miệng hơi giật giật, yên lặng khép cửa lại, dứt khoát để hắn một mình trong phòng cười ngây ngô.

*

Hôm sau, trời vừa sáng, có đại triều ở Hoàng Cực điện. Sau khi hạ triều, trời vẫn còn sớm, Tạ Nguy bị mấy quan viên của Lại bộ lôi kéo nói chuyện hồi lâu mới thoát thân được, nhớ ra một chuyện liền chuẩn bị đi tới Quốc sử quán. Không ngờ vừa ngẩng đầu đã trông thấy dưới bậc thang của Hoàng Cực điện có hai người. Người bên trái khuôn mặt đứng đắn, lúc nói chuyện cùng người bên phải trên mặt mang ý cười không chút e dè, chính là Hình bộ hữu thị lang Trần Doanh; người bên phải Tạ Nguy không quen, mặc quan bào đen huyền, ngũ quan đoan chính, gương mặt thanh lãnh, đôi mắt hơi liễm, khiến người khác cảm thấy hắn lạnh nhạt, hà khắc.

Tạ Nguy đi xuống theo bậc thang, Trần Doanh liền trông thấy hắn, thế là cười một tiếng, chỉ nói với người bên phải: “Việc này lát nữa ta trở về nha môn Hình bộ rồi bàn lại.” Nói xong liền đi về phía Tạ Nguy.

Tạ Nguy thì nhìn thoáng qua phía sau hắn, ngoài ý muốn nhìn thấy người kia cũng đang nhìn mình khẽ vuốt cằm. Hắn liền giật mình, dù không biết thân phận người này, nhưng cũng gật đầu đáp lễ. Trần Doanh đứng trước mặt Tạ Nguy, khom người chắp tay thi lễ: “Nghe nói mấy ngày nay Tạ tiên sinh bận chuyện, còn phải ở trong cung dạy trưởng công chúa điện hạ, nên Trần mỗ không dám tùy tiện tới bái phỏng, không biết có ngày nào thích hợp?”

Tạ Nguy lại nói: “Người vừa nãy là ai?” “Vừa nãy?” Trần Doanh vô thức quay đầu nhìn lại, người kia đã xoay người đi về phía cửa cung, hai tay quy củ nắm lại trước người, toát ra khí chất thanh chính, thật sự là nửa điểm cũng không giống người hiện tại đang đối đầu ác liệt với Cẩm Y vệ như lời đồn đãi. Hắn nghĩ tới người này, giọng nói có thêm mấy phần nghiền ngẫm. “Là chủ sự thanh lại (để gọi người xuất thân từ lại khảo, kỳ thi tuyển quan lại) cách đây không lâu điều tới từ Giang Tây, họ Trương.”

Tạ Nguy hiện tại tuy không nắm chức vụ có thực quyền, nhưng dù sao phần lớn chuyện trong nội các, triều chính trên dưới đều qua tay hắn một lần, dù không tới mức lật tay thành mây trở tay thành mưa, nhưng rất nhiều chuyện cơ bản đều có ấn tượng. Nghe Trần Doanh nói, hắn liền nhớ ra, vì chuyện điều chức này hắn đã ký, nói: “Là Trương Già vạch tội Chu thiên hộ kia?” Trần Doanh lén đánh giá thần sắc Tạ Nguy, cười nói: “Chính là người này. Tạ tiên sinh có lẽ chưa biết, người này năng lực làm việc rất không tệ, chuyện hình ngục cực kỳ tinh thông, luật pháp từng khoản đều thuộc lòng, chỉ là tính nết vừa thối vừa cứng, không hòa hợp với đồng liêu. Hắn vừa tới Thanh lại chưa bao lâu, Cẩm Y vệ bắc trấn phủ tư bên kia đã bày tiệc chiêu đãi mỗ đến mấy lần rồi. Trần mỗ bây giờ còn chưa biết làm gì với hắn, Tạ tiên sinh ngài thấy sao?”

Trương Già này vốn là hình khoa cấp sự trung, từ lần vạch tội Chu thiên hộ, đắc tội Cẩm Y vệ, Thẩm Lang từng trước mặt mấy đại học sĩ nội các mắng người này không hiểu thời thế, chỉ biết tìm phiền toái. Dù sao Cẩm Y vệ cũng làm việc cho hoàng đế. Nhưng dù tức

giận như vậy, Thẩm Lang cũng vẫn vung bút điều hắn đi Hình bộ Thanh lại tư, từ thất phẩm lên lục phẩm, tuy là lên chức mà như giáng, nhưng có thể thấy hắn còn được Thẩm Lang ưu ái chút ít. Mặt khác... Ánh mắt Tạ Nguy có chút lóe lên, nhìn Trần Doanh nói: “Hình bộ Trịnh thượng thư tuổi tác đã cao, từ năm ngoái đã trình thánh thượng tấu chương xin nghỉ, chỉ là vẫn bị thánh thượng ém lại, nói nếu Trịnh thượng thư xin nghỉ thì chưa tìm được người thích hợp chưởng quản Hình bộ. Nhưng năm nay Hà Nam đạo giám sát ngự sử Cố Xuân Phương trước khi mãn nhiệm kỳ đã tiến cử hiền tài, đưa Trương Già từ một phụ tá phụ trách văn thư, nhập sĩ làm quan. Rượu tới thì uống, tiệc tới thì ăn, nhưng công việc phải làm sao, ngươi tự xem mà làm lấy.”

Trong lòng Trần Doanh lập tức thầm run lên. Hắn hiểu Tạ Nguy đang nói bóng gió, Cố Xuân Phương không lâu nữa sẽ trở thành lãnh đạo trực tiếp của mình, Trương Già chỉ sợ không được động tới, nhớ lại kế hoạch mình tính toán lúc trước, không khỏi hít sâu một hơi, cúi đầu nói với Tạ Nguy: “Đa tạ tiên sinh chỉ điểm.” Tạ Nguy lại nhàn nhạt, chỉ nói: “Gần đây bận chuyện, mấy ngày nữa ngươi lại đến thăm đi.” Trần Doanh nói: “Vâng.” Tạ Nguy không nói thêm gì nữa, quay đầu lướt qua Trần Doanh, đi thẳng về hướng Vũ Anh điện.

Quốc sử quán thuộc Hàn Lâm viện, đặt tại gian phía đông của Vũ Anh điện, chủ yếu phụ trách chỉnh sửa quốc sử, ghi lại công danh của các vị công thần. Vừa hết phiên triều sáng, quan lại trong sử quán đều đang uống trà trong đại sảnh. Thông thường giờ này sẽ nghị luận chút chuyện xảy ra gần đây, hoặc tin đồn thú vị các nơi, nếu có hứng còn ngâm thơ, đọc văn. Chỉ là hôm nay, bầu không khí có chút áp lực. Quốc sử quán tổng toản Trương Trọng nhìn tám quyển « nữ giới » đặt trên bàn, khuôn mặt đỏ bừng, đưa tay vuốt mép sách dính bùn đất khi bị người ta ném đi, đáy mắt đầy lửa giận. Tiểu thái giám đưa sách tới cũng không khỏi rụt cổ e sợ. Sau một khắc liền nghe một tiếng vang lớn, là Trương Trọng vỗ bàn đứng dậy, lớn tiếng chất vấn: “Phản, phản rồi! Ai ăn gan báo mà đến sách bản quan phát xuống cũng dám ném, lại còn đưa tới trước mặt bản quan?!”

Hắn vừa dứt lời, từ ngoài quốc sử quán truyền đến một tiếng cười: “Trương tổng toản bớt giận.” Cả Quốc sử quán lập tức yên tĩnh. Trương Trọng vậy liền quay đầu nhìn sang, thấy Tạ Nguy đến, liền thu bớt vài phần cuồng nộ, nhưng vẫn không chút ôn hòa, nói: “Thiếu sư đại nhân đến rất đúng lúc, nhìn đám nữ học sinh ở Phụng Thần điện kia xem, không nghe lời dạy cũng không chịu học sách, vô pháp vô thiên, cũng không biết lấy gan bạo đến mức nào!”

Tạ Nguy nhìn thoáng qua tám quyển « nữ giới » trước mặt, đôi mày hơi nhíu, liền ngồi xuống ghế, bình tĩnh nhìn Trương Trọng nói: “Thật áy náy, gan này là Tạ mỗ cho, sách cũng là Tạ mỗ ném, không ngờ Trương tổng toản tức giận như vậy, khiến Tạ mỗ có chút sợ hãi.” Cái, cái gì... Trương Trọng chỉ cảm thấy trong đầu “Ong” một tiếng, cơ hồ không thể tin nổi những gì vừa nghe, đến khi lời này vang vọng trong đầu thật lâu, lại nhìn Tạ Nguy trước mắt bình tĩnh mỉm cười, chỉ cảm thấy tâm hoảng ý loạn, lông tơ sau gáy đều dựng lên, chân cẳng như nhũn ra, đứng không vững suýt ngã ập xuống.

*

Đang đứng trên điện giảng « Kinh Thi » hôm nay chính là Triệu Ngạn Xương, Khương Tuyết Ninh ngồi nghe phía dưới, lại có chút không tập trung.

Hôm qua sau khi Tạ Nguy đi, không khí trong Phụng Thần điện có chút cổ quái. Quốc Tử giám toán học tiến sĩ Tôn Thuật dạy các nàng toán học giờ sau đó, người này còn trẻ, căn cơ cũng cạn hơn mấy vị tiên sinh kia, nhưng có lẽ vì vậy mà thái độ của hắn rất khiêm tốn, dạy học vô cùng cố gắng để đám người hiểu, hỏi gì đáp nấy, cuối cùng cũng khiến kẻ bị đám tiên sinh kia chán ghét mấy ngày nay là Khương Tuyết Ninh tìm về một tia hi vọng với chuyện học hành thư đồng này.

Chỉ là vừa tan học đám người liền bùng nổ. Hết thảy đều bởi vì hôm nay Tạ Nguy trước khi dạy học đã ném quyển « Nữ giới » mà

Trương Trọng tiên sinh phát, lại còn bảo bọn nàng ném hết. Quyển của Khương Tuyết Ninh vốn là Tạ Nguy ném, không tính là gì; nhưng quyển của Trưởng công chúa lại là tự mình ném. Bảy vị thư đồng còn lại lúc ấy đều ngồi yên bất động. Diêu Dung Dung nháy gan, vì thế nơm nớp lo sợ, nói: "Tạ tiên sinh đã nói ném đi, trưởng công chúa điện hạ cũng ném rồi, chúng ta lại không nhúc nhích, vậy, vậy có ổn không?"

Trần Thục Nghi mỉa mai nàng: "Lúc ấy sao ngươi không ném?" Diêu Dung Dung nghẹn đỏ mặt không dám nói gì thêm.

Chu Bảo Anh lại chớp chớp mắt: "Ta cũng muốn ném, nhưng thấy các ngươi đều không ném, nên giơ lên rồi lại để xuống."

Trần Thục Nghi cười lạnh: "Bảo Anh muội muội cũng muốn ngỗ nghịch chống đối lễ pháp rồi?"

Tất cả mọi người đều nhận ra lời nói của nàng có ý bất thiện. Tiêu Xu ngồi bên cạnh thật lâu không nói gì, nghe khẩu khí Trần Thục Nghi như thế, lại nhíu mi, quay đầu hỏi Khương Tuyết Ninh: "Khương nhị cô nương thấy thế nào?"

Khương Tuyết Ninh thật sự không nghĩ đến Tiêu Xu lại hỏi mình, cũng không biết Tiêu Xu có mục đích gì, nhưng dù sao sách nàng đã bị Tạ Nguy ném đi rồi, có nồi cũng là Tạ Nguy đội, cho nên chỉ đáp: "Muốn ném thì ném, không muốn ném thì giữ lại chứ sao." Tạ Nguy không phải cũng lười quản nàng sao. Nàng trả lời như vậy chẳng khác gì không trả lời. Tiêu Xu liền thâm sâu nhìn nàng một cái, rồi quay đầu nói với đám người: "Việc dạy học ở Phụng Thần điện vốn là Tạ tiên sinh nói gì thì là vậy, mấy vị tiên sinh còn lại học thức dù sâu, tuổi dù có lớn, nhưng trước mặt thánh thượng bọn họ không là gì cả. Ban đầu Tạ tiên sinh vốn không định dạy « nữ giới », nói thẳng ra là Trương tiên sinh tự tiện định đoạt. Ta nghĩ ngài ấy không biết cũng thôi đi, nay biết rồi nhất định sẽ có thay đổi. Mà chúng ta vốn là thư đồng của trưởng công chúa điện hạ, nay điện hạ đã ném, chúng ta là thư đồng mà lại bàng quan, người biết chuyện nói chúng ta là

thư đồng của điện hạ, kẻ không biết sợ lại tưởng rằng điện hạ lại làm thư đồng cho chúng ta."

Trần Thục Nghi không ngờ Tiêu Xu lại nói ra những lời này, đột nhiên đứng dậy: "A Xu lại tán thành việc ném sách này sao? Nhưng lúc ấy ta thấy ngươi ngồi yên lặng ngay ngắn, bây giờ lại phân tích lợi và hại như thế, thực đáng kinh ngạc a."

Tiêu Xu lại không tức giận, chỉ nói: "Ta chỉ cảm thấy ném sách có hơi thất lễ."

Diêu Tích hỏi dò: "Vậy ý của Tiêu tỷ tỷ là?"

Tiêu Xu nói: "Chúng ta chẳng qua chỉ là vào cung làm thư đồng, quan hệ trong triều dây dưa nhập nhằng, đắc tội tiên sinh quá mức cũng không tốt, lại càng không cần phải nói tới chuyện ném sách. Vì vậy ta thấy chi bằng sai người đem trả lại cho Trương tiên sinh. Trương tiên sinh không hỏi không sao, nếu hỏi, đó cũng là do ý của Tạ tiên sinh, không phải chúng ta không tôn sư trọng đạo. Chỉ là không biết ý của các ngươi thế nào?" Đây là biện pháp ôn hòa an toàn nhất. Tiêu Xu nói hết lợi và hại trong đó ra, vốn đám người còn do dự nay cơ bản đều bị thuyết phục, nhanh chóng gật đầu đồng ý. Duy chỉ có Trần Thục Nghi cười lạnh, nhìn Tiêu Xu không nói lời nào.

Cuối cùng đám người thu lại sách trên thư án cũng như ngoài cửa điện, Trần Thục Nghi không tham gia, cho nên mang đến Quốc sử quán trả cho Trương Trọng chỉ có tám quyển « nữ giới ». Quyển của Trần Thục Nghi vẫn như cũ bày bên góc thư án. Cũng không biết khi Trương Trọng nhận được mấy quyển sách này sắc mặt ra sao đây?

Lúc Khương Tuyết Ninh thất thần nghĩ tới đây, liền nhìn thoáng qua Trần Thục Nghi phía trước, sau đó lại rũ mắt nhìn quyển « Kinh Thi » trên thư án của mình. Bài học hôm nay là « Phạt Đàn ». Nàng nhìn chằm chằm nửa ngày, lại nhớ tới thần sắc của Tạ Nguy khi nàng "Cung tiễn" hắn hôm qua, chỉ cảm thấy trong lòng có chút mờ mịt, nàng trừng mắt nhìn, nắm bút lông cừu nhỏ bên cạnh, ngòi bút

nhúng chút mực, lướt qua lần lượt từng câu thơ, mấy chữ có ô vuông đều tô đen hết. Đợi đến khi nàng tô từ « Phạt Đàn » đến « sơn hữu phù tô », Triệu Ngạn Xương rốt cục cũng giảng xong, dù còn chưa tới giờ tan học, hắn vẫn khoát tay cho các nàng nghỉ ngơi, sau đó mang đồ rời đi.

Hắn vừa đi, Chu Bảo Anh liền nhảy dựng lên gọi Phương Diệu: “Mau mau, đánh cờ đánh cờ!” Phương Diệu im lặng uất nghẹn, thở dài lấy cờ ra, trong lòng không muốn đánh cờ chút nào, nên lôi kéo những người khác: “Các ngươi đến đây, các ngươi đến đây, chơi với nàng đi!” Chu Bảo Anh gấp đến độ dậm chân: “Tiếp theo sẽ học đàn đó, mà Tạ tiên sinh từ trước đến nay đều đến sớm, các ngươi nhanh lên đi đừng để mất thời gian nữa!” Đám người thấy vậy thì bật cười. Chung quy vẫn là Tiêu Xu tốt tính, ngồi xuống đánh cờ với nàng.

Thẩm Chỉ Y hai ngày này xem các nàng đánh cờ cũng coi như hiểu được chút ít, nhìn hai người triển khai thế cờ, liền ngoắc ngoắc tay gọi Khương Tuyết Ninh qua, chỉ là vừa quay đầu nhìn đã cảm thấy không đúng. Trên thư án mỗi người đều có một cây cổ cầm, trên bàn nàng lại trống không. Thẩm Chỉ Y đi qua, buồn bực hỏi: “Ninh Ninh, chẳng lẽ ngươi quên, hôm nay Tạ tiên sinh dạy đàn sao?”

Khương Tuyết Ninh còn đang ngồi tô ô vuông trong quyển « Kinh Thi », nghe thấy Thẩm Chỉ Y hỏi tới vấn đề này trong lòng thầm than, nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào: Không lẽ nói lúc đầu ta lười mang đi mang về nên mới để lại ở chỗ Tạ Nguy sau đó lại vì tức giận mà quên mang về luôn sao? Nàng thất thần, ngón tay cầm bút liền dừng lại. Đầu bút còn chấm trên sách, vết mực dần loang ra.

Tạ Nguy từ Quốc sử quán đi tới Phụng Thần điện, do đi thong thả, nên lúc lên bậc thang đến ngoài cửa điện, vừa nhìn đã thấy thiếu nữ cầm bút ngồi ngẩn ngơ đằng kia, trên quyển « Kinh Thi » lác đác vài ô vuông bị tô đen lại, ánh mắt liền ngừng một lát. Thật ra vẫn có chút tinh nghịch... Hắn khoát tay ngăn Thẩm Chỉ Y hành lễ chào mình, chỉ đi đến trước thư án của Khương Tuyết Ninh, lời nói có chút nghẹn lại trong lòng, cuối cùng vẫn mở miệng: “Hôm nay học đàn, nhưng đàn

của Khương nhị cô nương vẫn còn ở thiên điện, nếu hiện tại không bận gì có thể theo Tạ mỗ về lấy.” Giọng nói có chút dịu dàng kín đáo.

Khương Tuyết Ninh quay đầu lại mới nhìn rõ Tạ Nguy lúc này: Có lẽ vừa hạ triều, nên còn chưa thay triều phục, trên nền đen tuyền, nổi lên hoa văn vân lôi bên góc áo, bên thắt lưng mang ấn triện màu đen, Tạ nguy mặc triều phục đen tuyền như vậy không hiểu sao lại toát ra phong thái uy nghi trang trọng, khiến nàng như nhìn thấy lại Tạ Nguy ở kiếp trước. Nhưng ánh mắt hắn nhìn nàng lại rất bình thản. Khương Tuyết Ninh chậm rãi bỏ bút xuống, đứng lên, có lòng muốn cự tuyệt. Nhưng Tạ Nguy không cho nàng cơ hội nói ra, đã cướp lời: “Đi theo ta.” Cây cổ cầm kia chung quy là Yến Lâm tặng nàng, Khương Tuyết Ninh đứng tại chỗ do dự một lát, cuối cùng vẫn im lặng không lên tiếng theo sau Tạ Nguy ra ngoài, vòng qua hành lang, đi về phía thiên điện.

Lúc này ở đây không có thái giám hầu hạ. Tạ Nguy tiến lên đẩy cửa ra, vừa quay đầu đã thấy nàng đứng dưới bậc thang, liền nhớ lại lần đầu nàng đến thiên điện cũng như thế, hắn đang muốn mở miệng nói vài câu với nàng nhưng chớp mắt nghĩ lại liền nhịn không nói nữa. Hắn đi vào, lấy hai cây cổ cầm trên tường xuống. Thấy thế, Khương Tuyết Ninh mới đi vào thiên điện. Nàng nhận ra túi bọc của Tiêu Am, nhìn Tạ Nguy lấy xuống đặt trên thư án, chỉ nói thật nhỏ một câu “Làm phiền Tạ tiên sinh”, liền muốn bước tới ôm đàn đi. Nhưng không ngờ Tạ Nguy nhìn nàng một cái nói: “Ngươi cho rằng ta thật sự chỉ mang ngươi tới lấy đàn?” Khương Tuyết Ninh liền khựng lại.

Tạ Nguy thoáng nhìn thấy đầu ngón tay nàng dính mực, lông mày khẽ nhăn lại, liền chỉ chậu đồng bên cạnh đựng nước rửa tay: “Bên kia.” Khương Tuyết Ninh theo ánh mắt của hắn mới nhìn thấy trên tay mình chẳng biết lúc nào đã bị dính mực, lại nhìn túi đàn, liền biết Tạ Nguy bảo nàng đi rửa tay, đáy lòng hơi chút khó chịu, nhưng cũng không muốn nhiều lời với hắn, liền đi qua nhúng tay vào trong nước.

Mực này vốn đã đặc quánh lại, thực khó rửa sạch. Khương Tuyết Ninh mặt không đổi sắc yên lặng rửa một hồi mới nhấc tay ra, ngẩng

đầu lại phát hiện trên kệ không có treo khăn.

Vóc người Tạ Nguy rất cao, từ nãy đã ngồi dựa trên thư án nhìn nàng. Lúc này hắn cầm một chiếc khăn gấm trắng như tuyết trên thư án đưa tới, giống như hôm đó sau khi bị tập kích ở Tầng Tiêu lâu. Khương Tuyết Ninh lặng lẽ nhận lấy lau qua tay.

Tạ Nguy nhìn nàng lau xong mới đưa tay ra, nhận lại khăn gấm, thuận tay gấp chỉnh tề đặt trên thư án, nhẹ nhàng dùng ngón tay dài khẽ miết qua một đường, quay đầu nhìn nàng chăm chú, thở dài nói: "Vẫn còn giận ta sao?"

Chương 64: Sau này không vậy nữa

Tạ Nguy trong lòng không biết phải làm sao với nàng nữa, giọng nói ẩn ẩn mấy phần bất đắc dĩ. Lúc đó hắn quả thực giận quá mất khôn. Nhưng hai ngày nay nghĩ lại, hắn liền nhớ tới khẩn cầu cùng phó thác của Khương Bá Du và Yến Lâm lúc trước, hắn đã nhận lời mà nay chỉ vì một con mèo nhỏ lại nghiêm khắc với một cô nương chưa đầy mười chín tuổi như vậy, đúng là có hơi quá đáng. Lại càng không cần phải nói hắn còn võ đoán chuyện nàng trốn học nữa.

Đã khiến cô nương tức giận thì phải dỗ dành, có thể là ăn mềm không ăn cứng a? Tạ Nguy dò xét thần sắc nàng, liền thấy nàng hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, như không dám tin tưởng hắn lại có thể nói ra câu này, nhưng chỉ trong chớp mắt, hết thảy cảm xúc đều thu lại, chỉ cúi đầu đáp: "Tiên sinh nói quá lời rồi, học sinh không dám tức giận với tiên sinh."

Khương Tuyết Ninh vốn không muốn có bất kỳ liên hệ gì với Tạ Nguy, kiếp trước người này đã để lại bóng ma tâm lý cho nàng, đời này có quá nhiều dây dưa với hắn là ngoài dự liệu, nàng thực không kiểm soát được. Lý trí nói cho nàng biết, phải cách càng xa càng tốt.

Đêm qua nàng trở về nghĩ lại, xét tới việc Tạ Nguy ném quyển « Nữ giới » kia đi, đã biết hắn khác những loại tiên sinh hủ lậu khác. Nàng cũng có ý muốn giải thích lý do tại sao không muốn học môn của Trương Trọng, nhưng nghĩ lại, hiểu lầm chưa chắc đã không tốt. Biết đâu nàng lại tránh được việc Tạ Nguy giữ lại trước tầm mắt để giám sát. Cho nên nàng không mấy tức giận nữa, tiếp tục bày ra vẻ xa cách người ngàn dặm, quay người ôm đàn muốn rời đi.

Thiếu nữ vóc người đã bắt đầu trổ mã như cành liễu tinh tế mềm

mại, một bộ váy lụa tím nhạt rũ xuống lay động theo bước chân nàng, toát ra phong thái thanh tao tự nhiên chân thật, khác hẳn năm đó lúc lên kinh. Lẽ ra, Tạ Nguy đã không nhớ lại; nhưng nhất thời nhìn nàng ôm đàn, lại giống như trong trí nhớ của hắn, không biết có từ khi nào.

Thâm sơn trăng sáng, cỏ dại mọc hoang. Dưới tàng cây thâm ám u mị ẩn ẩn truyền đến tiếng khỉ mặt chó kêu đêm, lá cây tầng tầng lớp lớp tản ra trong không khí mùi ẩm mốc hư mục. Hắn sốt rất cao, bệnh đến mơ hồ. Lúc tựa vào khối đá lớn dưới chân núi, cơ hồ đã sắp hôn mê. Nhưng lúc này từ xa vọng tới tiếng bước chân chầm chậm, còn có giọng khàn khàn trong mệt mỏi lại có kích động cùng phấn chấn: "Có thôn! Qua hai ngọn núi phía trước nữa là có thôn rồi! Lúc nãy ta vừa nhìn thấy có khói bếp!" Tạ Nguy vẫn không mở mắt. Bước chân kia đã đi đến bên cạnh hắn, giọng nói cũng gần kề, lại lay lay cánh tay hắn: "Chúng ta sắp ra ngoài được rồi, tỉnh, ngươi tỉnh lại đi, đừng ngủ nữa!"

Tạ Nguy lại cảm thấy nàng thật ồn ào. Nhưng mà tiểu nha đầu kia thấy hắn không tỉnh lại, thì bắt đầu lo sợ không yên, giọng nghẹn ngào nói: "Ngươi đừng ngủ, Uyển nương nói như vậy mà ngủ sẽ không tỉnh lại được nữa. Ngươi chết thì ta phải làm sao bây giờ, ta thật sự rất sợ người chết..."

Tạ Nguy còn tưởng nàng lo lắng cho sức khỏe của hắn, không ngờ lại sợ hắn chết hù dọa nàng. Khi đó, hai người gặp sơn phỉ phải chạy trốn bán sống bán chết nàng không sợ, ngày đêm lạc trong rừng sâu nàng không sợ, lại chỉ sợ một người chết? Có đôi khi người chết lại lương thiện nhất thế gian này, không tiếu lý tàng đao, cũng không âm mưu quỷ kế. Nhưng nghe nàng khóc đến đau lòng thảm thương như vậy, hắn cuối cùng vẫn phải chậm rãi nhấc lên mi mắt nặng trịch lên, nhưng trong cổ họng đau xót, mùi máu tanh lại vọt lên khiến hắn không nói nổi câu nào. Tiểu nha đầu kia trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt ầng ậng nước. Thấy hắn chưa chết, khẽ giật mình sau đó liền vui vẻ: "Không chết là tốt, không chết sẽ không hù dọa người."

Khi đó hắn dù chưa có công danh hiển hách, nhưng sớm đã là thám

hoa từ khi còn niên thiếu, vào triều làm việc; ở Kim Lăng hắn cũng thiết lập bố cục, ngầm chèo chống đằng sau thiên giáo loạn đảng trong miệng người đời. Mặc kệ ở đâu hắn cũng không được tính là kẻ vô danh tiểu tốt. Nhưng tới phiên tiểu cô nương này, hắn không chết lại là việc có ý nghĩa nhất... Tạ Nguy nhịn không được ho khan mấy tiếng.

Khương Tuyết Ninh lại nhìn quanh, nói: “Ta tìm không thấy đồ ăn, mà thương thế cùng bệnh tình của ngươi không ai cứu chữa, nhưng ta phát hiện trên núi rất nhiều bẫy của thợ săn, nên trong làng nhất định có thợ săn, chỉ cần có người sẽ có hy vọng cứu chữa cho ngươi. Chúng ta mau đi thôi, có thể hừng đông sẽ đến được thôn làng đó.”

Nàng dìu hắn dậy. Đôi vai thiếu nữ mới mười bốn còn yếu ớt, Tạ Nguy cảm thấy chỉ cần hắn sơ ý nghiêng người đã có thể khiến nàng ngã sập xuống. Cây cổ cầm của hắn rơi ở bên kia vách đá. Hắn lung la lung lay đứng dậy, khẽ chuyển tầm mắt nhìn qua, cổ họng đau đớn khiến hắn chỉ thốt ra được một chữ: “Đàn...” Thiếu nữ kia lại có chút tức giận mà nhìn hắn: “Ta cứu ngươi đã rất khó, không mang đàn nổi nữa!” Tạ Nguy không nghe, cúi người muốn lấy đàn. Thiếu nữ kia rốt cục cũng nổi giận, xông lên ôm lấy cây đàn, lui về sau mấy bước, mím chặt môi, ước chừng là mọi uất ức bất mãn nay bùng nổ, xoay người không chút do dự đập mạnh cây đàn vào vách đá!

“Tranh ——” Tiếng đây đàn đứt cùng thân đàn vỡ vang lên! Cây đàn gãy đôi. Hắn cơ hồ không thể tin nổi mà nhìn nàng. Thiếu nữ lại nghiêm nghị nhìn hắn nói: “Đã sắp chết lại vẫn nhớ thương vật vô dụng, người như ngươi không xứng còn sống!” Đêm hôm đó ánh trăng bàng bạc chiếu trên người nàng như phủ lên một tầng tuyết trắng. Tạ Nguy năm đó bò ra từ trong núi thây biển máu bò, hơn hai mươi năm hao tổn tâm cơ mới kiên cường sống sót, lại là lần đầu bị người khác đập cây cổ cầm của mình, còn mắng “Không xứng còn sống”. Thật sự là chuyện trước nay chưa từng có. Hôm sau hai người thật sự đến được thôn kia, may mắn lại gặp được người Khương Bá Du sai tới nên mới chân chính thoát hiểm.

Chỉ là khi đó, chuyện đoạt vị khiến trong kinh sóng ngầm mãnh liệt, triều chính trên dưới giương cung bạt kiếm, hắn âm thầm làm việc thao túng thế cục hơn nửa năm đến thời gian nghỉ ngơi cũng ít đi. Đến lúc Thẩm Lang danh chính ngôn thuận đăng cơ, đại cục ổn định, hắn rốt cục cũng được nhàn hạ. Hôm đó, hắn tới thăm Khương phủ. Nhưng lúc đi qua một hành lang, lại thấy tiểu cô nương kia nay đã thay một bộ áo gấm, xô ngã một nha đầu khác cũng gần bằng tuổi nàng dưới giàn hoa, thần sắc đầy xảo trá cay nghiệt, thậm chí còn lộ ra ác ý... Thật sự cực kỳ lạ lẫm.

Tạ Nguy nhớ lại những chuyện trên đường lên kinh, lại là càng nghĩ càng thấy xa vời, bừng tỉnh giật mình như một giấc chiêm bao, khiến người ta hoài nghi những chuyện đó có thực sự từng xảy ra không. Hắn từng nhắc tới vài lần với Khương Bá Du, nhưng Khương Bá Du lại bởi vì hổ thẹn với nữ nhi lưu lạc khổ ải này nên cũng không thật sự quản nghiêm nàng. Lại càng không cần phải nói về sau nàng dựa vào Yến Lâm – thiếu niên trẻ tuổi nóng tính không biết thu liễm, lại càng không hiểu đạo lý hăng quá hoá dở, cứ thế chiều theo tính nàng hồ nháo ương ngạnh.

Kinh thành phồn hoa, cuối cùng vẫn hại người, chầm chậm làm phai mờ đi bóng dáng cùng tình cảnh ngày xưa trong ký ức. Tạ Nguy rất ít khi nhớ lại. Chỉ có cực kỳ ngẫu nhiên, những ký ức đó mới xuất hiện trong lúc lơ đãng, nhưng không để lại quá nhiều cảm xúc. Thiếu nữ lúc đó và sau này đã trở nên như hai người khác biệt. Hắn nghĩ, bất kể là Khương Bá Du phó thác, hay Yến Lâm thỉnh cầu, hắn đều có thể cự tuyệt. Nhưng vì sao lại đáp ứng? Có lẽ là muốn dạy nàng a? Con người sẽ có lúc lầm đường lạc lối, nhưng nếu có người uốn nắn, chưa hẳn đã không thể trở về đường ngay chính.

Chỉ là qua đoạn thời gian này tiếp xúc gần hơn với nàng, Tạ Nguy lại cảm thấy tiểu cô nương này vẫn còn thiện tâm, dù tính tình có chút nóng nảy như cũ, nhưng so trước đó hai năm lại tốt hơn rất nhiều. Đồng thời cũng làm cho hắn có chút khó hiểu. Hắn không biết có phải như Khương Bá Du nói, là Yến Lâm dạy nàng hay do nàng trưởng thành, hiểu chuyện. Nhưng tóm lại không xấu xa như hắn vẫn nghĩ.

Đầu ngón tay miết chặt vệt nước hơi lạnh trên khăn gấm. Tạ Nguy rút về tay, nhìn nàng quay người muốn đi, liền mềm lòng, nói: “Cũng được, lúc trước là ta không hỏi nguyên do đã hiểu lầm ngươi, ngươi giận là đúng.”

Hiểu lầm? Khương Tuyết Ninh thực sự sợ ngây người, có chút trợn mắt quay đầu nhìn hắn. Tạ Nguy hướng nàng cười một tiếng, đôi mắt đen sâu thẳm, lại có tia sáng lóe lên: “Huống hồ, tính ra ta nợ ngươi.”

Tính ra ta nợ ngươi. Câu nói này rất nhẹ nhàng, nhưng hàm nghĩa lại nặng như núi cao. Khương Tuyết Ninh vì câu nói này của hắn mà đáy lòng phiền muộn, nhớ lại từng chuyện ân oán vui buồn kiếp trước, cảm giác thật hoang đường: Đâu chỉ vậy, Tạ Nguy ngươi còn nợ ta nhiều lắm. Nàng thực muốn trực tiếp cáo từ rời đi. Nhưng giờ khắc này bước chân như dính lại trên mặt đất, không nhấc lên nổi: Người này thực khác xa Tạ Nguy mà nàng biết... Hắn đáng lẽ là vẻ ngoài thánh nhân tâm địa ma quỷ, là La Sát đòi nợ trong điện Diêm La. Cho dù người người nói hắn ôn hòa lương thiện, chính nhân quân tử, nàng nửa chữ cũng không tin. Nhưng hắn lại trước mặt thừa nhận đã hiểu lầm nàng. Là nàng điên, hay thế giới này điên rồi? Hoặc là —— Là nàng xưa nay chưa từng chân chính quen biết Tạ Nguy?

Tạ Nguy lại tưởng nàng bị hắn đánh động, nên đứng dậy đi qua, lấy cây Nga Mi trên tường xuống, giải thích với nàng: ” Việc làm của Quốc sử quán tổng toản Trương Trọng, thoạt đầu ta không biết, cho nên mới hiểu lầm là ngươi ngang bướng không hiểu chuyện, không biết cố gắng. Hôm qua ta thấy quyển sách kia mới biết hắn tự tiện chủ trương. Ta biết ngươi không thích, cũng biết người này trước sau bất đồng, cho nên về sau hắn không tới Phụng Thần điện dạy học nữa.”

Khương Tuyết Ninh vô thức nói: “Hắn không dạy nữa?” Tạ Nguy khép hờ mắt, thản nhiên nói: “Trương Trọng tuổi tác đã cao, chỉnh sửa sách sử đã lực bất tòng tâm, nếu lại để hắn dạy học cho trưởng

công chúa điện hạ, thật có chút làm khó hắn."

Lời nói này thật sự quá ẩn dụ quá uyển chuyển, nếu Khương Tuyết Ninh vẫn còn là thiếu nữ ngu muội ngoan cố không hiểu chuyện, e là sẽ tưởng Trương Trọng thực sự chán nản không muốn dạy các nàng học nữa! Nhưng hôm trước Trương Trọng còn mới nổi giận cao giọng đe dọa nàng a. Tạ Nguy hôm qua ném sách của hắn, bây giờ lại hời hợt nói người này sẽ không tới dạy nữa, nghĩ cũng biết là Trương Trọng đắc tội hắn, làm thật tốt! Nhưng... Vậy mà lại có chút cao hứng? Lão già kia nếu không dạy các nàng nữa, thì thật là quá tốt rồi! Khương Tuyết Ninh cắn cắn môi, vốn cảm thấy bản thân phải phân rõ giới hạn với Tạ Nguy, nhưng lúc này trên môi vẫn không nén nổi ý cười.

Tạ Nguy rất kiên nhẫn nhìn nàng: "Lần này ta nhận sai, Trương Trọng cũng không tới dạy nữa, hơn nữa ta còn trách lầm ngươi, nhưng bù lại ngươi cũng ôm mèo hù ta sợ, vậy coi như hòa rồi, ngươi bớt giận được không?" Nghe lời này... Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy người này nói giống như đang dỗ tiểu hài tử vậy, nhướng mày, liền có chút sĩ diện: "Ta mới không có đâu."

Tạ Nguy nhìn ra nàng là con vịt chết mạnh miệng, lại biết tiểu cô nương ngại mất mặt, nên nhướng mày không nói thẳng ra nhưng trong lòng cũng thả lỏng đôi chút, chỉ nói: "Chẳng qua lúc đó có vài lời không phải ta nói đùa, một số việc chớ hồ nháo trước mặt ta…"

Hắn nói xong thì quay người nhấc ấm trên bàn rót cho mình nửa chén trà nhỏ. Thực ra hắn không phải sợ mèo, mà là chán ghét thậm chí căm hận nó. Chỉ là Khương Tuyết Ninh từ đầu đến cuối đều cảm thấy rất kỳ quái. Ánh mắt nàng có chút lóe lên. Tạ Nguy đang nâng chén trà lên uống một ngụm, vừa mới chuẩn bị nói nên mang đàn trở lại Phụng Thần điện rồi. Nhưng không ngờ phía sau bỗng nhiên vang lên một tiếng —— "Meo." Run rẩy rợn người trong nháy mắt trào lên! Tay run một cái, chén trà trên tay suýt chút nữa rơi xuống đất, nhưng nước trà đã sánh ra, đổ xuống thư án. Da đầu Tạ Nguy tê dại, vội quay đầu nhìn lại. Nhưng thiên điện trống trơn, đâu thấy bóng dáng

con mèo nào? Chỉ có mình Khương Tuyết Ninh đứng sau lưng, nhìn hắn như có điều suy nghĩ, sau đó khóe môi chậm rãi câu lên thành một nụ cười, phảng phất như phát hiện chuyện gì rất thú vị, nhẹ nhàng nhấc tay lên, co lại như móng vuốt mèo cào cào trong không khí, nghiêng đầu hứng thú nói: “Vâng, Tạ tiên sinh không sợ mèo. Nhưng có lúc, căm hận cùng sợ hãi, hình như không dễ dàng phân biệt được đâu?”

Tạ Nguy lạnh mặt. Nhưng Khương Tuyết Ninh sau một khắc liền thả tay xuống, ngay trước khi hắn kịp nổi giận thì vội nói: “Hiện tại ta bớt giận rồi!” “...” Tay Tạ Nguy cầm chặt chén trà sứ men xanh, suýt thì bóp nát. Hắn cố nhịn xuống một chút, mới nói: “Ta không tốt tính như Ninh nhị cô nương thấy đâu.”

Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình rũ mắt xuống, không hình dung được cảm xúc trong lòng lúc này, một khắc sau ngước nhìn lên Tạ Nguy, lại cười lên, đáy mắt nhiều thêm mấy phần nghiêm túc: ” Tính tình Tạ tiên sinh cực tốt.” Tạ Nguy bực mình cười một tiếng. Hắn ném chén trà đi, cầm khăn gấm xoa tay, chỉ nói: “Tính ngươi ưa chọc ghẹo người như vậy, về sau ai chịu cho được?” Khương Tuyết Ninh nhíu mày, hừ một tiếng: “Cái này không cần tiên sinh lo lắng.” Tạ Nguy nghĩ lại thấy cũng đúng. Ánh mắt hắn dừng lại ở vệt nước trên khăn gấm, nở nụ cười bất đắc dĩ, đến cùng vẫn bỏ qua cho nàng, chỉ ôm lấy cây cổ cầm Nga Mi, nói: “Sau này không vậy nữa.”

Chương 65: Hãm hại

Khương Tuyết Ninh không ngốc, nàng trêu đùa người khác đều có giới hạn, huống chi đây còn là Tạ Nguy? Dù cảm thấy thái độ của hắn với nàng không giống như trong tưởng tượng, nhưng nàng sẽ không bởi vậy mà lấn tới, dù sao nàng vẫn không lường được giới hạn của hắn. Nàng nhanh chóng ngoan ngoãn đáp ứng, hắn nói gì cũng không dám cãi lại nữa. Tạ Nguy cũng thật sự không so đo với nàng, chỉ không nhanh không chậm đi phía trước nàng, trở lại chính điện Phụng Thần điện.

Đám người ba ngày trước đều đã chứng kiến cảnh Khương Tuyết Ninh học đàn ngu muội ngoan cố chọc giận Tạ Nguy, bị bắt ở lại, bây giờ nhìn nàng thành thật cẩn thận đi theo sau Tạ Nguy, liền cảm thấy toàn thân thoải mái sung sướng như trời hạ ăn đá bào vậy. Nhớ lại lúc nàng ngang ngược càn rỡ đắc ý cỡ nào? Dù Yến Lâm che chở, trưởng công chúa bảo vệ, cũng không chịu nổi vị Tạ tiên sinh đế sư đương triều này, ngay cả trưởng công chúa cũng không dám đắc tội hắn, vậy Khương Tuyết Ninh có giỏi giang nay vào tay Tạ thiếu sư thì còn làm gì được nữa?

Đến Lạc Dương trưởng công chúa thấy vậy cũng có chút đồng tình: Nàng biết Tạ tiên sinh đối với việc nghiên cứu học vấn luôn rất nghiêm cẩn, trước nay chưa từng dễ tính mà để ai lọt lưới, Ninh Ninh bị hắn giữ lại không biết sẽ bị hắn nghiêm khắc hành hạ thê thảm đến mức nào. Nhưng nàng cũng bất lực với chuyện này, trong lòng nghĩ: Không sao, không sao, về sau lại tốt với Ninh Ninh thêm một chút, bồi thường lại là được!

Khương Tuyết Ninh ôm đàn đi vào, lúc đầu còn không biết đám người này trong lòng nghĩ gì. Nhưng đợi đến khi Tạ Nguy nghe thấy

nàng gảy đàn một tiếng lập tức cho nàng dừng lại, ngồi yên tĩnh tâm, nàng lướt qua thần sắc đám người xung quanh, mới giật mình hiểu ra mấy phần, bọn họ đều cho rằng nàng ở chỗ Tạ Nguy bị hành hạ rất thảm? Thẳng đến lúc tan học, nàng cũng không dám sờ vào đàn thêm chút nào nữa.

Thời điểm kết thúc, Tạ Nguy từ đi qua bên người nàng, vẫn như cũ từ trên cao nhìn nàng một cái, hoàn toàn không có chút nào bình thản cùng kiên nhẫn lúc nãy ở thiên điện, hết sức lãnh đạm nói: "Học đàn, thứ nhất không nóng nảy, thứ hai phải tĩnh tâm, thứ ba phải chuyên cần luyện. Cả ba điều này ngươi đều không có, từ mai, mỗi ngày đều phải đến thiên điện tự luyện đàn, học không được sẽ không được ở lại đây nữa."

Khương Tuyết Ninh không kịp phản ứng cứ ngồi đó ngơ ra. Tạ Nguy sao lại trở mặt còn nhanh hơn lật sách thế này? Nàng không hiểu liền có một loại xúc động muốn vỗ bàn đứng dậy chất vấn, nhưng mà ngẩng đầu lên lại bắt gặp đôi mắt chứa ý cười của Tạ Nguy, nhất thời ngơ ngẩn, không kịp phản ứng. Nhưng Tạ Nguy nói xong liền trực tiếp ôm đàn đi ra ngoài điện.

Thấy người đi rồi, những người khác trong điện mới bắt đầu nghị luận ầm ĩ. Lạc Dương trưởng công chúa lòng đầy căm phẫn đi đến bên cạnh Khương Tuyết Ninh nói: "Tạ tiên sinh yêu cầu cũng quá nghiêm khắc đi! Hắn sao có thể nói ngươi như vậy chứ?" Chu Bảo Anh cũng phồng má nhẹ gật đầu: "Đúng vậy a, Ninh tỷ tỷ thật đáng thương a, chúng ta lúc mới học đàn cũng đâu đến mức đó nha, Tạ tiên sinh thật quá đáng..." Đến Diêu Dung Dung nhìn Khương Tuyết Ninh cũng có chút đồng tình.

Về phần đám người Vưu Nguyệt Trần Thục Nghi, dù vẫn ác ý trào phúng như cũ, nhưng lúc nhìn Khương Tuyết Ninh lại không còn là cảm giác như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, ghen ghét đến tận xương. Các nàng có vẻ từ chuyện này tìm được cảm giác ưu việt, thế là lúc nhìn Khương Tuyết Ninh ngẫu nhiên sẽ thêm chút khinh thị cao cao tại thượng, thậm chí còn có chút đồng tình đùa ghẹo mà dối

trá, có nhiều chuyện cũng không nói sau lưng, mà quanh co ngay trước mặt nàng, không còn chút nào vụng trộm như trước. Cứ như vậy kéo dài mấy ngày, Khương Tuyết Ninh phát hiện tuy rằng thỉnh thoảng sẽ bị những người khác đâm chọt vài câu, còn mấy chuyện mâu thuẫn chưa hòa giải được, nhưng lại bị vài người khác đồng tình đáng thương, sau đó từ từ hòa nhập vào đám người một cách đầy quái dị.

Thế là nàng bỗng nhiên học được: Gừng càng già càng cay. Vẫn là hồ ly họ Tạ kia xảo trá. Lui một bước, khiến người khác cảm thấy nàng thê thảm, mặc dù cừu hận không cách nào giải trừ, nhưng có thể làm cho kẻ thù vốn nhằm vào nàng khắp nơi, buông lỏng cảnh giác, thậm chí còn có những người vốn trung lập bởi vì đồng tình mà đến gần nàng. Không hổ là mưu lược của kẻ tương lai sẽ tạo phản a... Đùa bỡn lòng người lại không lộ chút vết tích. Cho nên hôm nay, khi ngồi đối diện, uống trà Tạ Nguy tự tay pha, Khương Tuyết Ninh cảm thấy, kỳ thật lúc nàng ở chỗ Tạ Nguy vẫn cực kỳ thuận lợi, nhưng vẫn tốt nhất vẫn không nên nói cho các nàng biết. Yến Lâm dung túng nàng, Thẩm Chỉ Y thiên vị sủng ái nàng. Hai người này đều tốt với nàng, nhưng lại vô tình đẩy nàng đến nơi đầu sóng ngọn gió; Tạ Nguy bề ngoài chèn ép, trách móc nặng nề, nhưng lại hóa giải được địch ý người ngoài với nàng.

Sau hôm đó, Quốc sử quán tổng toản Trương Trọng không còn xuất hiện ở Phụng Thần điện nữa. Nghe đám tiểu thái giám bàn tán, hình như là cáo lão hồi hương. Người dạy《 Lễ Ký 》 mới tới là một vị phu tử họ Trần, tên là Trần Trù, quy củ giảng bài, không chút nịnh trên lấn dưới, hình như có vết xe đổ của Trương Trọng nên cực kỳ kiên nhẫn, hỏi gì đáp nấy, có nghi ngờ tất giải đáp.

Đến vị Triệu Ngạn Xương dạy « Kinh Thi » lúc trước nịnh nọt Tiêu Xu kia, không quá hai ngày sau cũng gặp xui xẻo. Nguyên nhân là hắn giao bài tập cho bọn nàng viết thơ ngũ ngôn. Sau khi tan học Khương Tuyết Ninh lại qua chỗ Tạ Nguy học đàn, vẫn tâm không tĩnh như cũ, bị Tạ Nguy bắt ngồi yên trước đàn, lúc ngẩn người lại nhịn không được mà phát sầu vì bài thơ ngũ ngôn kia. Tạ Nguy mới

hỏi lý do. Nàng mới kể ra chuyện học thơ, nói: “Triệu tiên sinh học thức tất nhiên rất cao, nhưng người khác dù học tốt hắn cũng không khen lấy một câu, ta dù không thích Trần Thục Nghi, nhưng thi từ bút pháp của nàng thật sự chưa hẳn kém Tiêu Xu, nhưng trong mắt Triệu tiên sinh giống như chỉ có Tiêu Xu đứng đầu, trưởng công chúa điện hạ xếp thứ hai, người khác chỉ là cỏ dại không đáng kể. Ta cùng lắm chỉ đọc chút văn chương, không mê đánh đàn càng không làm nổi thơ từ, Triệu tiên sinh vốn không ưa ta, đến lúc đó miễn cưỡng viết ra sợ lại bị mang ra làm trò hề cho thiên hạ...”

Tạ Nguy yên lặng nhìn nàng một cái, không nói. Khương Tuyết Ninh chợt tỉnh ngộ: “Ta không nói xấu sau lưng, cũng không phải lén cáo trạng Triệu tiên sinh, mà là tiên sinh hỏi đó?” Tạ Nguy nở một nụ cười đầy ý tứ. Hắn đang cầm cái bào, bào khối nguyên liệu gỗ đã chọn ra để làm đàn lúc trước, cười xong lại để cả bào cả gỗ xuống, thoáng nghĩ gì đó, liền đi qua nhấc cái chặn giấy trên thư án lên, lộ ra mấy tờ giấy Trừng Tâm đường bên dưới, rút một tờ ra xem rồi đưa cho Khương Tuyết Ninh, nói: ” Vài câu này ngươi cầm về chép lại rồi nói là ngươi viết, đến lúc đó xem Triệu tiên sinh nói thế nào.”

Nhận lấy tờ giấy Trừng Tâm đường kia, chớp mắt trông thấy bốn dòng thơ trên đó, trong đầu Khương Tuyết Ninh liền nhớ lại bốn chữ Vưu Phương Ngâm kiếp trước khi vui đùa có nhắc tới: Điếu ngư chấp pháp (dùng thủ đoạn dụ dỗ khiến người khác phạm tội). Đương nhiên lời này nàng không dám nói với Tạ Nguy, huống chi có nói hắn cũng chưa chắc đã biết. Nàng quy củ nhận bài thơ này, hai ngày sau mang lên lớp nộp cho Triệu Ngạn Xương.

Có vẻ Triệu Ngạn Xương không rõ nội tình Quốc sử quán tổng toản Trương Trọng gặp xui xẻo, thấy mấy câu thơ Khương Tuyết Ninh nộp lên thì mắt đảo qua nàng một cái, nói: “Gieo vần thuận tai thì có tác dụng gì? Thật là không biết cái khỉ gì hết. Nhất là ‘Không sơn bất biện hoa’ thật vô nghĩa, đang ở trước “Không sơn” chớp mắt liền tới ‘Nhất đình ám’, đúng là rất sát đề, có trăng có núi có hoa có mây có gió, thế nhưng lại không liên quan chút nào với nhau hết!”

Một khắc này, Khương Tuyết Ninh âm thầm đồng tình thương xót hắn. Bởi vì Tạ Nguy sẽ dạy đàn giờ tiếp theo, ngày đó lại đến rất sớm, ngồi uống trà trong góc khác của chính điện, nghe rõ lời này không sót một chữ, liền tỏ ra kinh ngạc, nói: “Triệu tiên sinh, bài thơ này Tạ mỗ có thể nhìn qua chút không?”

Bài thơ kia như sau:

夜月明如玉，空山不辨花；

云来一庭暗，风去百枝斜。

Dạ nguyệt minh như ngọc, không sơn bất biện hoa;

Vân lai nhất đình ám, phong khứ bách chi tà.

Tạ Nguy đọc xong không nói lời nào. Triệu Ngạn Xương còn chưa hiểu tình huống, hỏi: “Tạ tiên sinh thấy thế nào?” Tạ Nguy trả lại bản thơ cho hắn, thần sắc cổ quái: “Ta thật không biết bài thơ này lại không đâu vào đâu, còn kém như vậy.”

Triệu Ngạn Xương rốt cục cũng cảm thấy có gì đó không đúng, thêm mấy phần thấp thỏm: “Ý của ngài là?”

“Nha.” Tạ Nguy lúc này nhìn thế nào cũng thấy không có ý tốt, cong ngón trỏ thon dài của mình khẽ chạm lên sống mũi, áy náy cười một tiếng, “Để Triệu tiên sinh chê cười rồi, thực ra thơ này là tại hạ bất tài tùy tiện làm trước đây, không đem ra ngoài nổi, đâu dám múa rìu qua mắt thợ, tùy ý bình phán?”

Triệu Ngạn Xương liền choáng váng. Tạ Nguy lại diễn rất thật, vừa nói liền nhìn Khương Tuyết Ninh một chút: “Có lẽ là Ninh nhị cô nương lúc ở thiên điện cùng ta học đàn có nhìn thấy, nên mới thuận tay ‘Mượn’?”

Sau đó lại không nghe Tạ Nguy nói gì thêm. Chỉ nghe người khác nói

Triệu Ngạn Xương sau khi trở về, ăn không ngon, ngủ không yên, trong đêm trước đèn thở dài, ban ngày gặp ai cũng hoảng hốt, ngày thứ hai liền thỉnh từ chức không dám đến học đường dạy trưởng công chúa nữa, lại tự xin điều chức ra ngoài, nhưng không có chỗ trống, nên đành từ ngũ phẩm Hàn Lâm viện thị giảng thành một lục phẩm Triều phụng quan nhàn nhã, vậy mà tự hắn còn cảm thấy may mắn.

Khương Tuyết Ninh tưởng chuyện cứ qua đi như vậy. Nhưng không ngờ tới sáng nay lại nghe đám người Diêu Tích, Trần Thục Nghi bàn luận, nói thánh thượng truy cứu việc này, nổi giận, do Trương Trọng và Triệu Ngạn Xương, liên lụy tới chuyện đảng phái, giáng chức rất nhiều người, kể cả học sĩ nguyên chưởng viện, sau đó Tạ Nguy trở thành tân học sĩ chưởng viện Hàn Lâm viện, quét sạch các phần tử bất chính trong viện.

Người người đều nói Tạ tiên sinh ngày càng hiển hách, nhưng Khương Tuyết Ninh lại cảm thấy việc này từ đầu tới đuôi đều do mưu tính của Tạ Nguy, đến chuyện dạy học ở Phụng Thần điện nho nhỏ còn có thể lấy ra làm bậc thang thăng tiến trên triều, thật sự đáng sợ.

Tạ Nguy ngồi bên kia bàn trà, chờ nước trong ấm sôi, liền rót vào chén trà lớn, sau đó khẽ nhấc nắp trà lên, thưởng thức hương trà bay lên, ngước mắt thấy nàng lại suy nghĩ ngẩn ngơ, lạnh nhạt nói: "Mấy ngày nay để ngươi tĩnh tâm, ngươi cũng không ngẫm ra cái gì, chỉ có công phu ngẩn người là luyện càng thâm hậu. Cho tới bây giờ ta thật có chút hoài nghi, không biết Ninh nhị cô nương trong bông giấu bao nhiêu vàng bạc (nhìn như bình thường lại biết nhiều thứ sâu xa). Lại đoán mò cái gì nữa?"

Khương Tuyết Ninh lúc này mới hoàn hồn. Nàng lại cảm thấy mấy ngày nay tĩnh tọa trong chính điện một canh giờ, lại sang thiên điện tĩnh tọa một canh giờ, vốn lúc trước còn nóng nảy khó chịu, nhưng bây giờ vừa ngồi xuống liền bắt đầu suy nghĩ ngẩn ngơ, đây đã là một loại tiến triển nhảy vọt rồi. Thế nhưng nàng không dám mạnh miệng trả lời Tạ Nguy. Nàng lẩm bẩm: "Tạ tiên sinh thăng chức trở

thành chưởng viện học sĩ, còn giỏi giang hơn cả cha ta, học trò mừng thay cho ngài."

Mấy ngày này nàng nói chuyện còn ngọt hơn nữa. Chỉ là việc này, đối với Tạ Nguy, lại không đơn giản như vậy. Mượn chuyện của mấy vị tiên sinh dạy học cho Lạc Dương trưởng công chúa ở Phụng Thần điện thanh tẩy Hàn Lâm viện, thật sự là vì tình thế bức bách, dù làm không để lại chút vết tích thì người có ý vẫn sẽ nhìn ra còn cho rằng hắn tính toán chi ly, chỉ vì cái lợi trước mắt. Thực có chút bất đắc dĩ. Nếu có thời gian, hắn có thể làm hoàn mỹ hơn, nhưng án ngọc như ý càng tra càng nghiêm trọng, gió tanh mưa máu vài ngày nữa sẽ nổi lên, hắn lại không có chút quyền hành gì thực tế, làm sao giữ được toàn cục?

Tạ Nguy cũng không giải thích, chỉ hơi rũ mắt, nói: "Trong cung dùng giấy đều có số lượng phân chia, tất phải kiêng kị. Ở chỗ ngươi nội vụ phủ đều đưa tới giấy Băng Dực cùng giấy Bạch Lộc, nhưng tờ vài ngày trước ta đưa cho ngươi lại là giấy Trừng Tâm đường, ngày mai ngươi đến nhớ mang trả lại chỗ ta, khỏi để người có chỗ lợi dụng."

Chi tiết nhỏ như vậy mà hắn vẫn để ý, không sợ nghĩ quá nhiều sau này rụng hết tóc sao? Nhưng Khương Tuyết Ninh cũng biết, trong cung mỗi tiếng nói cử động đều phải thận trọng, dù oán thầm nhưng vẫn ghi tạc chuyện này trong lòng. Uống trà một lát, bên ngoài có một tiểu thái giám lạ mặt đến đưa công báo cho Tạ Nguy. Nàng thấy thái giám kia như có lời muốn nói, liền khom người cáo từ.

Lúc về Ngưỡng Chỉ trai, chỉ thấy người của Thận hình tư từ hướng nội cung kéo mấy tên thái giám bị bịt miệng đi ngang qua, mỗi tên đều đầy thương tích, vừa nhìn đã biết là chịu cực hình, còn không biết sau đó sẽ xử lý thế nào. Khương Tuyết Ninh không dám nhìn tiếp, chỉ cúi đầu đi dọc tường cung mà đi qua. Không khí yên bình trước đại nạn như bao phủ khắp cung đình. Nhưng nàng nghĩ trong Ngưỡng Chỉ trai đều là thư đồng, sẽ không bị dính dáng tới án ngọc như ý.

Ai biết đến đêm nay, khi tất cả mọi người đang ngồi ở Lưu Thủy các ôn bài, một thái giám tay cầm phất trần gương mặt băng lãnh, mang theo một đám người trùng trùng điệp điệp xông vào Ngưỡng Chỉ trai, vung tay lên nói: “Cẩn thận lục soát cho ta!”

Một nhóm thư đồng phần lớn đều chưa từng thấy tràng diện đáng sợ như vậy, nhất thời thất kinh. Khương Tuyết Ninh cũng bất ngờ. Nàng cũng không nhớ kiếp trước lúc tra án ngọc như ý có người đến điều tra Ngưỡng Chỉ trai hay không. Vẫn là Tiêu Xu tỏ ra trấn định, cũng có lẽ bởi vì có cô mẫu là thái hậu, cho nên mạnh dạn hơn, hỏi thái giám kia: “Xin hỏi công công, đã xảy ra chuyện gì, lại muốn lục soát cái gì?”

Thái giám kia là thái giám tân nhiệm tổng quản nội cung Uông Thuyên. Hắn lại cung kính với Tiêu Xu, đáp lễ lại, cười nói: “Chắc là chư vị thư đồng đều đã nghe qua phong thanh, mấy ngày trước nội vụ phủ lại có người dám khắc trên ngọc như ý dâng cho thái hậu nương nương lời lẽ mưu phản, khiến thánh thượng thịnh nộ, mấy ngày nay luân phiên truy tra, đã bắt không ít người. Nhưng cũng không biết trong cung nhiều người lăm chuyện thế nào, Ngưỡng Chỉ trai này cũng thuộc trong cung, nay ta theo khẩu dụ của thánh thượng cùng ý chỉ của thái hậu nương nương, đến lục soát một chút thôi, xin chư vị đừng kinh hoảng.”

Tuy hắn nói thế, nhưng đám người hắn mang tới điều tra đâu có nửa phần khách khí. Bình bình lọ lọ đều xốc ngược lên. Phàm là thư tịch văn tự đều cẩn thận đọc qua. Khương Tuyết Ninh nhìn bọn họ như vậy thì nheo mắt, chợt nhớ tới tờ giấy Trừng Tâm đường còn để trong hộp, không khỏi có chút bận tâm.

Không đầy một lát, đám người đã tìm khắp các gian phòng. Phần lớn đều báo không có vấn đề. Mọi người đều nhẹ nhàng thở phào, chỉ nói là điều tra theo thông lệ thôi. Nhưng ngay lúc các nàng vừa thả lỏng, một thái giám điều tra vội vàng đi tới, trong tay nâng một tờ giấy, đưa tới tay Uông Thuyên, sau đó thấp giọng nói bên tai hắn gì đó. Uông Thuyên đọc lướt qua tờ giấy kia một lần, mới nói ra: “Tốt

a!”

Hắn ngẩng đầu lên liếc nhìn đám người, chỉ hỏi: “Vị nào là thiên kim phủ Khương thị lang?” Mọi người trong nháy mắt đều nhìn về phía Khương Tuyết Ninh. Cách một khoảng, Khương Tuyết Ninh không thấy rõ thái giám kia cầm cái gì, chỉ cho là tờ giấy Tạ Nguy đưa lúc trước, liền biết không tránh được, sợ phải phí tâm tư giải thích một phen. Thế là đứng dậy, trả lời: “Là ta.” Hai mắt Uông Thuyên dò xét nàng từ trên xuống dưới, cười lạnh một tiếng: “Gan lớn thật, dám làm dám chịu! Người đâu, đem loạn đảng này bắt lại cho ta!”

Loạn đảng?! Khương Tuyết Ninh chợt căng thẳng, nhất thời không kịp phản ứng, đã bị hai thái giám khống chế. Nàng không tin nổi: “Công công ngậm máu phun người, thần nữ sao có thể thành loạn đảng!” Uông Thuyên chỉ giơ tờ giấy kia trước mặt nàng. Đâu phải tờ giấy Trừng Tâm đường của Tạ Nguy?

Là một tờ giấy Bạch Lộc thường thấy trong cung, có hai dòng chữ:

Ba trăm Nghĩa Đồng, chết thảm tội gì?

Dung đế không đức, dám xưng thiên tử!

Giờ khắc này cả người Khương Tuyết Ninh lạnh ngắt. Bên trong Ngưỡng Chỉ trai bóng người trùng điệp, đèn đuốc huy hoàng. Nàng quay mặt lại nhìn những thư đồng vẫn cùng đi cùng về mấy ngày nay, cảm giác đèn lồng bọn thái giám mang đến điều tra quá chói mắt, chiếu vào mặt các nàng, đều hoàn toàn trở nên mơ hồ, khiến nàng nhìn không rõ nổi.

Chương 66: Theo lý mà tranh luận

Nàng thật không ngờ, lại có người đem loại thủ đoạn tranh đấu hậu cung âm hiểm này dùng với nàng. Kiếp trước Khương Tuyết Ninh xuất giá liền trở thành Lâm Truy vương phi, hậu trạch của Thẩm Giới cũng sạch sẽ; giai đoạn đầu vào cung, địa vị nàng vững chắc, chấp chưởng hậu cung, ai dám hại đến trước mặt nàng? Mãi đến sau khi Tiêu Xu vào cung, nàng mới chính thức bắt đầu đối mặt với nguy cơ. Nhưng tranh đoạt hậu vị xưa nay không đơn thuần chỉ là chuyện của hậu cung. Nàng cùng Tiêu Xu đều biết thủ đoạn hậu cung không ảnh hưởng nổi đến đại cục, lại rất thấp kém, nên trọng điểm tranh đấu đều đặt ở trên triều. Không có những thủ đoạn nhỏ âm hiểm độc ác kia, nhưng tranh đấu lại càng thêm gió tanh mưa máu, tàn khốc hơn.

Nhưng không ngờ, kiếp trước không gặp, đời này lại bị đền bù theo cách thức này. Khương Tuyết Ninh đột nhiên cảm thấy trào phúng đến cực điểm. Nhưng nghĩ lại, người ngoài muốn tất nhiên sẽ có ngàn vạn thủ đoạn đến hại ngươi, chỉ không ngờ, kiếp nạn lại đến trong tình huống này. Bản thân đột ngột rơi vào tình thế nguy hiểm, nhưng nàng lại tỉnh táo đến cực hạn.

Khương Tuyết Ninh thôi không nhìn đám người nữa, chỉ nhìn tờ giấy trên tay Uông Thuyên, nói: “Đây không phải đồ của ta.”

Uông Thuyên cười lạnh một tiếng: “Từ phòng ngươi lại dám nói không phải của ngươi?”

Khương Tuyết Ninh thản nhiên nói: “Nếu theo lời Uông công công, phòng ta ở trong cung, tờ giấy này lại soát ra từ phòng ta, cũng có nghĩa là tìm ra từ trong cung. Vậy chuyện này nên tính lên đầu ai đây?”

“Cưỡng từ đoạt lý!” Uông Thuyên không ngờ nàng sắp chết đến nơi mà vẫn nhanh mồm nhanh miệng như vậy, liền giận dữ, “Ngươi đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Vậy hôm nay ta nhất định sẽ cho ngươi biết trong cung không phải nơi ai cũng có thể tùy ý làm loạn! Mang vị này đi cho ta!”

Khương Tuyết Ninh chợt lạnh giọng chất vấn: “Ngươi có tư cách gì bắt ta đi?!”

Câu này của Khương Tuyết Ninh chẳng khác nào khiêu chiến với quyền uy của Uông Thuyên. Tất cả mọi người xung quanh đều kinh hãi, thần sắc cũng lộ ra hoảng sợ, cho rằng nàng điên rồi: Uông công công là tổng quản nội cung a! Chính Uông Thuyên cũng không ngờ nàng lại nói vậy, liền khinh miệt cười một tiếng: “Lần này điều tra chính là phụng chỉ Thái hậu nương nương, bắt hết những người khả nghi trong cung! Đừng nói nhảm nữa, giải nàng về Thận hình tư, chờ Thái hậu nương nương ngày mai xử trí!”

Khương Tuyết Ninh lại nói: “Ta không phải người trong cung.” Giọng nói của nàng quá mức tỉnh táo bình thản, còn thêm mấy phần uy nghiêm khiếp người, đám thái giám vốn muốn giải nàng đi đều sững sờ. Uông Thuyên cũng ngây người. Khương Tuyết Ninh yên lặng nhìn hắn nói: “Ta vào cung là để làm thư đồng của Trưởng công chúa điện hạ, là đích nữ của quan tam phẩm triều đình, không phải phi tần, càng không phải cung nhân, Thận hình tư muốn bắt ta, một nữ tử nhu nhược, thực khó lòng phản kháng. Nhưng cũng xin Uông công công suy tính rõ ràng, nếu như sau này chứng minh được ta trong sạch vô tội, mà lại xảy ra chuyện gì trong Thận hình tư…”

Sao nàng không biết Thận hình tư chứ? Người sống đi vào liền mất nửa cái mạng. Bây giờ từ phòng nàng tìm ra đồ của “Phản tặc”, nếu thật sự đi vào Thận hình tư, có trời mới biết sẽ gặp phải trọng hình gì! Nếu bị thương, phá tướng, sau này dù vô tội thì biết tìm ai nói lí lẽ? Cho nên nàng tuyệt đối không được đi.

Uông Thuyên lăn lộn trong cung nhiều năm, từng làm rất nhiều chuyện, có chút thủ đoạn hắn vẫn biết rõ. Chỉ là quan mới đến đốt ba đống lửa (lập uy), mãi mới chờ được lúc đám người nội vụ phủ kia xui xẻo, đến phiên hắn thượng vị, thì phải mượn cơ hội này biểu hiện trước mặt thái hậu nương nương một phen, nên mới làm ra chiến trận lớn như thế. Nhưng Khương Tuyết Ninh nói đúng. Nàng không phải cung nhân thái giám không có chỗ dựa, mà là thiên kim của Hộ bộ thị lang. Nếu nàng thật sự là nghịch tặc thì không có gì đáng nói; nhưng vạn nhất là oan khuất, mà hắn lại không nói hai lời bắt Khương Tuyết Ninh đi, sau này trách nhiệm tai tiếng sẽ đổ xuống đầu hắn! Uông Thuyên không ngốc, vừa nghĩ liền nheo mắt nhìn Khương Tuyết Ninh, âm hiểm nói: “Được! Ta vì Thái hậu nương nương làm việc nhiều năm như vậy, lần đầu thấy người cứng đầu như Khương nhị cô nương đây! Là tự ngươi nói không muốn đi Thận hình tư, lại cảm thấy ta không có quyền xử trí ngươi, vậy ta đành không làm nữa.”

Hắn khoát tay cho đám thái giám buông Khương Tuyết Ninh ra. Khương Tuyết Ninh đứng đó bất động. Uông Thuyên lại gọi một thái giám, nói: “Đi thông truyền tới Từ Ninh cung, nói đã lục soát được đồ của nghịch tặc nhưng người lại là thư đồng của Trưởng công chúa điện hạ, không chịu tới Thận hình tư, thỉnh thái hậu nương nương xem xét quyết định.” Thái giám lĩnh mệnh vội vã chạy đi.

Uông Thuyên ý vị sâu xa cười một tiếng, ngồi xuống ghế thuộc dãy bên trái, quét mắt nhìn đám thư đồng hoa dung thất sắc chung quanh, chỉ nói: “Chư vị đừng sợ hãi, tất cả ngồi xuống đi a.”

Đám người đâu dám ngồi? Nghe Uông Thuyên nói lại càng quy củ đứng cúi thấp đầu. Duy chỉ có Khương Tuyết Ninh vẫn rũ mắt, không biểu cảm gì, nhẹ nhàng phất tay áo mới bị nắm nhăn lại, trực tiếp ngồi xuống đối diện Uông Thuyên. Đám thư đồng kinh ngạc không nói nổi. Mí mắt Phương Diệu giật không ngừng, chỉ mong Khương Tuyết Ninh hôm nay đừng phạm phải sai lầm gì. Khương Tuyết Ninh lại không nhìn các nàng, thậm chí còn ung dung bưng chén trà lúc trước chưa uống xong lên, nhấp một ngụm.

Chưa tới hai khắc, thái giám lúc trước liền hớt hải chạy về, thở hổn hển nói: “Uông công công, thái hậu nương nương nói, ngài lập tức giải người đến Từ Ninh cung, nương nương muốn đích thân tra hỏi. Các thư đồng khác trong Ngưỡng Chỉ trai cũng phải tới, để thái hậu nương nương hỏi han.” Uông Thuyên liền nói một tiếng: “Tốt.”

Khương Tuyết Ninh lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua đám người còn lại: Các nàng vừa nghe nói mình cũng phải đi Từ Ninh cung, phần lớn người kinh hoảng, nhát gan như Diêu Dung Dung, Vưu Nguyệt liền run lẩy bẩy, cơ hồ đứng không vững; mấy người Diêu Tích, Phương Diệu cũng lộ vẻ thấp thỏm, cố gắng bình tĩnh; chỉ có Tiêu Xu vẫn trấn định nhất, nghe vậy thì hơi nhíu nhíu mày.

Uông Thuyên lúc này ngược lại có nửa phần lễ ngộ với Khương Tuyết Ninh, nhưng là ngoài cười trong không cười: “Khương nhị cô nương, mời?” Khương Tuyết Ninh nghĩ thầm, đúng là hai khắc, không xê xích mấy. Nàng buông chén trà xuống, đứng lên, cũng không cần người áp giải, tự mình đi ra ngoài.

Sắc trời đã tối, trong cung nhiều nơi đã lên đèn. Nhưng lại vô cùng yên ắng, một tiếng người nói cũng không có. Đoàn người đi trên đường yên lặng mà áp lực đầy hơi thở chết chóc. Thời khắc này trong Từ Ninh cung đèn đuốc sáng trưng, Tiêu thái hậu ngồi ở chủ vị trong chính điện khuôn mặt lạnh lẽo, Trịnh hoàng hậu cúi đầu ngồi phía dưới, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa cung. Trịnh Bảo thì khoanh tay đứng sau lưng nàng. Rốt cục, người cũng đến.

Nếu không tính tới bầu không khí hơi có vẻ nặng nề sát khí, thì toàn cảnh lúc này không khác mấy so với lúc đám người Khương Tuyết Ninh mới vào cung tới thỉnh an. Đám người cùng quỳ xuống thỉnh an. Gương mặt Tiêu thái hậu âm trầm, đến Tiêu Xu cũng không cho đứng lên, chỉ phất tay với Uông Thuyên. Hắn lập tức khom người đi tới, dâng lên tờ giấy chứa lời phản nghịch tìm ra từ phòng của Khương Tuyết Ninh, bẩm: “Nô theo ý chỉ của thái hậu nương nương, điều tra toàn bộ trong cung, nhất là những người vào cung gần đây,

hôm nay lúc tra đến Ngưỡng Chỉ trai, liền tìm ra vật này từ phòng Khương nhị cô nương, đặt trong một quyển sách trên thư án, nếu không phải cẩn thận tìm kiếm, khó lòng tra được."

Qua mấy ngày nay, Tiêu thái hậu không lạ lẫm gì với mấy lời trên giấy nữa, nên không còn thịnh nộ như lần đầu thấy ngọc như ý. Nhưng loại an tĩnh này thường thường ẩn chứa nhiều nguy hiểm hơn. Tiêu thái hậu thậm chí còn cười một tiếng, nói: "Lời mê hoặc dân chúng cũng đã mang vào cung rồi. Khương Tuyết Ninh, ai gia hỏi ngươi, còn lời gì muốn nói không?"

Lão yêu bà vẫn như đời trước, không hỏi trắng đen đã tùy ý định tội người khác. Khương Tuyết Ninh biết rõ tính tình này, nên không mấy bất ngờ, chỉ không kiêu ngạo không tự ti, thi lễ, nói: "Thần nữ bất quá chỉ là một nữ tử khuê các nho nhỏ, sao có thể cấu kết cùng loạn đảng? Mà chữ viết này rõ ràng không phải của thần nữ, nếu không tin có thể lấy chữ viết ở Phụng Thần điện hôm nay đến so sánh. Thỉnh thái hậu nương nương minh xét, thần nữ dù không biết vì sao tờ giấy này lại có trong phòng mình, nhưng tuyệt đối không phải thần nữ làm."

Tiêu thái hậu nói: "Ngươi thật sự chối đi sạch sẽ."

Khương Tuyết Ninh nói: "Thanh giả tự thanh, thần nữ không thẹn lương tâm."

"…" Tiêu thái hậu chợt phát hiện, cô nương này mười phần khác biệt với lần trước thỉnh an. Tiêu thái hậu nắm chặt tờ giấy, ánh mắt lại trầm xuống, yên lặng một hồi, mới nói: "Phụ thân ngươi là Khương Bá Du?"

Khương Tuyết Ninh thấy thái độ này của Tiêu thái hậu lập tức cảm thấy không đúng, trong lòng run lên, đáp: "Vâng."

Tiêu thái hậu liền nói: "Vậy Khương phủ các ngươi cùng Dũng Nghị hầu phủ rất gần, cũng thân thiết lắm a? Dù sao ngươi cùng Yến Lâm

chỉ thiếu nước nói chuyện cưới gả nữa thôi."

Khương Tuyết Ninh sợ hãi kinh sợ! Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng Tiêu thái hậu, lại nhìn thấy rõ ràng một tia tàn nhẫn xẹt qua!

Tiêu thái hậu hất chén ngọc trước án xuống đất, nghiêm nghị nói: "Người đâu, mang nàng xuống trượng hình, đánh tới khi nào nàng nhận tội mới thôi, để xem miệng nàng hay trượng hình thắng!"

Đến giờ phút này, Khương Tuyết Ninh rốt cục cũng xác nhận ——Dũng Nghị hầu phủ đã xảy ra chuyện! Ai hãm hại nàng còn khó mà nói, nhưng Tiêu thái hậu làm như vậy lại là muốn ép chết tất cả những người có liên quan tới Dũng Nghị hầu phủ a! Lão yêu bà đúng là lão yêu bà! Khương Tuyết Ninh kiếp trước đã chết một lần, đời này liên tục bị bức đến tuyệt cảnh ngược lại không thèm đếm xỉa gì nữa, cũng không còn sợ hãi nửa phần, trực tiếp rút trâm vàng trên đầu xuống, lạnh giọng quát: "Ai dám động đến ta?!"

Tiểu thái giám hai bên muốn bắt nàng thì bị câu này dọa sợ, lại thấy nàng nắm chặt trâm vàng trong tay giơ lên cổ, mà lạnh toát sống lưng! Đám người Diêu Dung Dung hoảng sợ gào thét! Những thư đồng cùng đi liền cuống quýt lùi lại! Ngay cả Tiêu thái hậu cũng kinh sợ: "Lớn mật, ngươi định làm gì!"

Khương Tuyết Ninh biết tình hình hôm nay đã hung hiểm tới cực điểm. Hoàn cảnh như vậy khiến lệ khí nàng chôn vùi đã lâu bộc phát, lại càng không cần phải nói nàng kiếp trước đã ăn không ít khổ dưới tay lão yêu bà này! Nhờ vào chút lý trí còn sót lại, Khương Tuyết Ninh nhìn chằm chằm Tiêu thái hậu nói: "Pháp lệnh của bản triều, hậu cung không được can thiệp vào triều chính! Thái hậu nương nương cùng hoàng hậu nương nương tuy là chủ lục cung, mẫu nghi thiên hạ, nhưng Tuyết Ninh không phải người trong cung, theo pháp lệnh, nếu liên lụy đến nghịch đảng, thì phải do trên triều tra án! Hơn nữa, Tuyết Ninh là nữ nhi nhà đại thần, tất cả án lý kiện cáo của quyền quý sẽ do Cẩm Y vệ hoặc Hình bộ thanh tra hội thẩm. Thái hậu nương nương chỉ dựa vào một trang giấy này đã muốn dùng

trượng hình với thần nữ, thần nữ không sợ chịu khổ, chỉ lo thái hậu nương nương phạm phải ô danh nghiêm hình bức cung, làm tiền triều văn võ đại thần không yên ổn!" Lúc nói lời này, tay nàng vững vô cùng. Cây trâm vàng sắc nhọn kia một mực nhắm ngay cổ nàng, nếu có người dám can đảm đến gần, lập tức sẽ có máu chảy!

Tiêu thái hậu trải qua hai triều đại, cũng biết nếu một vị nữ nhi đại thần vào cung chết không rõ nguyên nhân như vậy sẽ là chuyện vô cùng đau đầu, dù có thể qua loa lấy lệ xử lý, chỉ sợ trên triều chưa chắc có người chịu bỏ qua. Khương Bá Du đau lòng mất đi nữ nhi, ai biết hắn có làm ra chuyện gì điên cuồng không? Tiêu thái hậu vốn định dùng nghiêm hình tra tấn để Khương Tuyết Ninh nhận tội, nhưng không ngờ nàng cương liệt như thế, dù không nói thẳng, nhưng lại lấy cái chết ra uy hiếp, còn đem pháp lệnh triều đình tới hù dọa!

Gần đây trong cung đang âm thầm loan truyền tin hoàng đế muốn lập đệ đệ Lâm Truy vương làm hoàng thái đệ, nhưng cũng chưa loại trừ khả năng phiên vương còn lại được lập làm trữ quân (người thừa kế), tâm tư hoàng đế tựa hồ vẫn chưa hoàn toàn định đoạt. Nếu phiên vương thành trữ quân, Tiêu thái hậu chỉ còn là hư danh, dù sao phiên vương không phải con ruột của bà; Nhưng nếu Thẩm Giới được lập làm hoàng thái đệ, thì vẫn là cốt nhục thân sinh, bà vẫn là hoàng thái hậu hiển hách nhất. Bà tất nhiên là muốn Thẩm Giới được lập làm trữ quân rồi. Nhưng nhi tử hoàng đế kia chưa hẳn đã nghĩ như vậy. Tiêu thái hậu dù cảm giác Thẩm Lang ngày thường hiếu thuận, nhưng hoàng tộc đâu có tình thân, phàm là chuyện liên quan tới long ỷ đều rất vi diệu. Tiêu thái hậu nghe Khương Tuyết Ninh nói xong, lại nghĩ mông lung nên trầm mặc một lúc lâu, rồi bỗng đột ngột cười một tiếng, thả lỏng người, ngồi trở lại bảo tọa trên cao, nói: "Thật là lưỡi không xương a, bất quá ngươi nói cũng đúng. Ngươi đã là nữ nhi đại thần, thì hình phạt trong cung không thể dùng nữa. Ai gia theo mong muốn của ngươi!" Đáy mắt Tiêu thái hậu cất giấu một phần âm lãnh tàn nhẫn, nói với Uông Thuyên: "Sai người đi nha môn Hình bộ, gọi Trần Doanh tới cho ai gia!"

Ân Dũng Nghị hầu phủ là do Trần Doanh bỏ ra nhiều công sức. Người này cực kì thức thời. Đơn giản chỉ là diễn thêm một tuồng kịch, Tiêu thái hậu cũng không quan tâm thời gian dài hay ngắn, nói xong lại nhìn về phía Khương Tuyết Ninh nói: "Trần Doanh đảm nhiệm Hình bộ thị lang chưa tới nửa năm, đã thẩm qua rát nhiều án lớn, hắn đến, nhất định sẽ không oan uổng ngươi!"

Khương Tuyết Ninh ngược lại không dám buông lỏng nửa phần. Ánh mắt nàng bất động thanh sắc đảo qua chỗ Trịnh hoàng hậu một vòng, nhìn Trịnh Bảo đứng hầu sau lưng Trịnh hoàng hậu một chút. Lúc này Uông Thuyên cũng nhìn về phía Trịnh Bảo. Hắn mười phần tự nhiên phất tay, sai Trịnh Bảo đi. Khương Tuyết Ninh liền chậm rãi rũ mắt xuống —— Cung đình chính là như thế. Trong cung có vụ án muốn nhờ Hình bộ, mà lại còn liên quan tới nghịch đảng, chuyện quan trọng như vậy nhất định sẽ không phái một thái giám bình thường đi, cho nên trong điện không ai thích hợp hơn Trịnh Bảo. Nàng chỉ mong hắn nhanh nhạy lĩnh hội được ẩn ý của nàng.

Sau khi phái Trịnh Bảo đi, toàn bộ Từ Ninh cung yên tĩnh trở lại. Tiêu thái hậu lúc này mới nhìn sang Tiêu Xu, gọi nàng đứng dậy đến ngồi bên cạnh mình, cũng cho những người khác đứng dậy. Chỉ để Khương Tuyết Ninh một mình quỳ đó, tay nắm trâm vàng đã hạ xuống.

Phóng ngựa xuất cung đến nha môn Hình bộ không mất bao lâu. Sau gần nửa canh giờ, Trịnh Bảo liền dẫn người trở về. Khương Tuyết Ninh đã quỳ đến nỗi hai chân không còn tri giác, trong lòng biết cửa ải khó khăn nhất sắp tới rồi, cũng biết Trần Doanh là tên ác quan, lão yêu bà dám để hắn đến nhất định là chắc chắn hắn sẽ định tội nàng, nếu nàng thật sự rơi vào tay hắn, kết cục nhất định càng thê thảm hơn. Nàng khẽ nhắm mắt lại, chỉ nghe thấy mấy tiếng bước chân lướt qua nàng, sau đó là tiếng thỉnh an Tiêu thái hậu—— "Thần Hình bộ thị lang Trần Doanh, bái kiến thái hậu nương nương, thỉnh an thái hậu nương nương!" "Bình thân." Trong lòng Khương Tuyết Ninh lạnh lẽo, cưỡng ép mình không được run rẩy, sau đó liền nghe giọng Tiêu thái hậu mang theo chút nghi hoặc: "Người cùng ngươi tới là ai?"

Người kia đứng ở phía sau Trần Doanh, mặc quan bào đen tuyền, dù có hoa văn đỏ sẫm bên góc áo cũng không làm giảm khí chất lạnh nhạt đạm mạc của hắn, chỉ cúi đầu bình tĩnh nói: “Vi thần là chủ sự của Hình bộ Giang Tây Thanh lại tư, Trương Già, bái kiến thái hậu nương nương.”

“…” Một nháy mắt này, trong đầu Khương Tuyết Ninh vang ầm một tiếng như hồng thủy ập tới tiêu diệt hết vạn vật trở nên trống rỗng. Nàng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bóng dáng người cao gầy lạnh nhạt kia, cảm giác như đã qua mấy đời.

Chương 67: Cũng là trùng sinh

Không, thật sự là "Cách một đời người". Kiếp trước, từ sau khi Trương Già vào tù, nàng đã không gặp hắn nữa; đời này cũng chỉ nhìn nhau một khoảnh khắc ngắn ngủi trong đêm mưa nhạt nhòa lần trước ở Tầng Tiêu lâu. Mà nay người đã gần trong gang tấc. Nàng nhìn lên bóng lưng hắn, anh tuấn mà lãnh mạc, dù là lúc hành lễ với Tiêu thái hậu trên điện, lưng vẫn thẳng tắp, toát ra khí khái sáng láng. Trong khoảnh khắc đó, nàng suýt nữa rơi lệ.

Mặc dù không biết tại sao Trương Già lại xuất hiện ở đây, trong lòng cũng biết hắn lúc này nhất định không biết nàng, nhưng chỉ cần hắn đứng đó, trước mặt nàng, hỗn loạn cùng nguy hiểm của thế gian này như bỗng nhiên tiêu tán hết, chỉ còn lại ôn hòa và an nhiên. Như ngày mưa thong dong cùng lười biếng, người ngồi trong góc ngắm mưa huyên náo xung quanh mà hưởng thụ chút an bình ngắn ngủi.

Đã từng, nàng oán trách ông trời quá bạc bẽo với nàng, cho nhiều, cũng lấy đi rất nhiều; nhưng giờ khắc này, nàng lại muôn phần cảm kích. Cảm tạ ông trời cho nàng được gặp lại Trương Già. Khương Tuyết Ninh khe khẽ nhắm mắt, khóe môi lại cong lên dáng tươi cười đơn thuần vui vẻ, như không chút quan tâm đến hoàn cảnh nguy hiểm trước mặt.

Nội cung cùng triều đình xưa nay phân biệt ranh giới rõ ràng, nếu không có đặc lệnh không cho phép ngoại thần tới hậu cung. Bây giờ mặc dù phải tra án lớn, lại còn do thái hậu nương nương tự mình nhờ, nhưng giờ phút này rất nhiều cung nga nữ quan hầu hạ trong cung, thấy hai người Trần Doanh, Trương Già đều cúi đầu ẩn giấu kinh hoảng.

Những thư đồng khác đứng cách Khương Tuyết Ninh không xa. Người gia giáo nghiêm ngặt như Trần Thục Nghi, lúc này đã lùi ra sau cùng; Chu Bảo Anh sau khi nghe thấy hai chữ "Trương Già" này thì trợn tròn mắt, lại có chút hưng phấn dùng khuỷu tay lén chọc Diêu Tích mấy cái. Nhưng Diêu Tích lại không phản ứng gì. Chu Bảo Anh buồn bực quay sang, chỉ thấy Diêu Tích nhìn trân trân nam nhân cao gầy trong điện, nhìn đến ngây ngốc.

Đây là… Trương Già a? Ngoại trừ bề ngoài nhìn có vẻ liêm khiết lạnh lẽo, thần sắc đạm mạc ra, thì đâu có đáng sợ như lời đồn? Thậm chí nhìn hắn còn không giống tiểu nhân thích ăn bám nhà quyền quý chút nào. Hắn đứng ở đó như thân trúc cao thẳng, hiên ngang. Mà người này, sau này sẽ là phu quân của nàng. Ánh mắt Diêu Tích càng phát ra ý chí mãnh liệt hơn. Mãi đến khi Chu Bảo Anh lại đụng nàng một cái, nàng mới tỉnh lại, ý thức mình mới nhìn chằm chằm Trương Già thật lâu, lập tức hai má ửng hồng, e thẹn cúi đầu.

Tiêu thái hậu ngồi trên điện lại nhíu mi, cảm thấy hai chữ Trương Già này có chút quen tai, nhưng nhất thời chưa nhớ ra đã từng nghe ở đâu, chỉ nghi hoặc nhìn Trần Doanh, nói: "Ai gia không phải chỉ tuyên một mình ngươi tới sao?"

Trần Doanh là ác quan, nhưng khí chất lại nhàn nhã, không e sợ. Ánh mắt hắn lóe lên, cung kính nói: "Hồi thái hậu nương nương, Trương Già Trương đại nhân được điều nhiệm đến Hình bộ gần đây, mới chưa tới nửa tháng đã xử lý hơn phân nửa chuyện tồn đọng ở Giang Tây thanh lại tư năm nay, cũng rất có bản lĩnh. Hôm nay lúc người trong cung đến truyền ý chỉ của ngài, Trương đại nhân đúng lúc ở đó, hạ quan cũng không rõ chuyện trong cung phải chăng rất khó giải quyết, cho nên mới mời Trương đại nhân cùng đi, có hắn cùng hạ quan tra án, cũng có thể nhanh chóng phân ưu giúp Thái hậu nương nương."

Hắn vừa nói vậy, Tiêu thái hậu liền hiểu: "Tóm lại là người giỏi tra án. Vậy thì cứ làm như ngươi nói đi. Từ chuyện lời phản nghịch trên ngọc như ý vài ngày trước, ai gia cùng hoàng thượng hạ lệnh tra hết

trong cung một phen, mới biết trong cung này đông người lại hỗn loạn, không biết đã có bao nhiêu tai mắt của phản tặc. Hai người các ngươi nay tra xem phía sau là kẻ nào tác oai tác quái!" Dứt lời liền đảo mắt qua chỗ Khương Tuyết Ninh.

Trần Doanh nhìn theo liền thấy Khương Tuyết Ninh, nhớ lại Tạ Nguy phái người chuyển lời trên đường vào cung, lại suy nghĩ thái độ của Tiêu thái hậu đối với chuyện này, cảm thấy thực khó giải quyết. Cũng may hắn nhanh trí, sớm tính được chuyện lần này e là không dễ dàng, nên dứt khoát mang Trương Già theo. Người này tính cách cứng rắn, trong mắt ngoại trừ tra án trị an luật lệ thì không có gì khác, đẩy Trương Già ra phía trước, thì dù sau này có chuyện bất trắc cũng không tới chỗ mình.

Trần Doanh nghĩ vậy, liền trả lời "Vâng", sau đó liền nhìn hai bên Tiêu thái hậu: "Xin hỏi vật chứng đang ở đâu?" Tiêu thái hậu khoát tay, tổng quản nội cung Uông Thuyên lập tức đặt tờ giấy lúc trước trên khay đưa tới chỗ Trần Doanh. Trần Doanh cầm lên nhìn thoáng qua, nhíu nhíu mày. Nhưng hắn chỉ làm dáng thôi, một lát sau liền đưa cho Trương Già bên cạnh, nói: "Trương đại nhân cùng xem đi."

Giấy Bạch Lộc. Khổ giấy viết thư phổ biến. Chữ là thể Khải thư đoan chính. Trương Già nâng tầm mắt, nhận lấy tờ giấy xem xét, cảm giác lạnh lẽo ẩn hiện trên khuôn mặt, tản ra theo động tác của hắn, nói: "Nét chữ cùng thể chữ đều tương tự như hai dòng khắc trên ngọc như ý Thanh Hải vài ngày trước."

Giọng nói không chút căng thẳng lo lắng, lại lộ ra lạnh lẽo cương trực. Hắn cố hết sức khống chế mình, mới không quay người nhìn lại sau lưng, mới có thể không hồi đáp ánh mắt cách biệt đã lâu kia. Chỉ là trong lòng vẫn không khỏi lo lắng: Bây giờ nàng còn cách vị trí hoàng hậu đến ngàn dặm, sao lại dính líu đến chuyện này?

Trần Doanh nói: "Vậy vật này ở chỗ ai, thì người đó có liên hệ với phản tặc rồi?" Trương Già nhìn Trần Doanh, người này là ác quan, cũng rất chú trọng lợi ích của bản thân, lúc này hẳn sẽ không muốn

dây dưa vào cục diện rối rắm này, nhưng Trương Già không vạch trần, chỉ nói: “Chưa hẳn.”

Tiêu thái hậu nhíu mày: “Chưa hẳn?” Trần Doanh không lên tiếng. Trương Già không kiêu ngạo không tự ti, bình tĩnh trả lời: “Chuyện can hệ tới phản tặc rất rắc rối phức tạp, pháp lệnh có nói, không chứng không tội. Người này nếu chỉ có một tờ giấy thì không thể định tội, còn cần điều tra rõ ngọn nguồn, mới có thể khẳng định được.”

Tiêu thái hậu bỗng nhiên cảm thấy người này hình như rất không giống những quan viên khác trong triều, tư thái nói chuyện cực kỳ giống những ngôn quan, trực thần không nể mặt bất cứ ai. Loại người này từ trước đến nay rất khó nói chuyện. Khuôn mặt Tiêu thái hậu thêm chút âm trầm, nhưng lại nghĩ người này là Trần Doanh mang đến, nên không phát giận, chỉ lạnh lùng nói: “Vậy ngươi định tra thế nào?”

Trương Già nhìn chăm chú bốn câu đại nghịch trên tờ giấy, chỉ hỏi: “Vật này tìm ra từ chỗ ai?” Đây là biết rõ còn cố hỏi. Nhưng mọi người cũng hiểu đây là thông lệ lúc tra án trong nha môn.

Uông Thuyên liền đứng dậy nói: “Là ta dẫn người tự mình đi tra, đến Ngưỡng Chỉ trai thì phát hiện trong một quyển sách trên thư án ở phòng nhị cô nương phủ Hộ bộ thị lang cũng là thư đồng Trưởng công chúa điện hạ.”

Trương Già nói: “Sách gì?”

Uông Thuyên sững sờ, vô thức nhìn qua một tiểu thái giám đứng trong góc. Tiểu thái giám hiểu ý tiến tới, nhưng lúc trả lời lại có chút xấu hổ: “Bẩm đại nhân, tiểu nhân không học nhiều chữ, chỉ biết trên bìa sách có bốn chữ, trong đó có một chữ “thoại”.”

Trương Già lập tức nhíu mi: “Không đem sách tới sao?” Trần Doanh cũng không khỏi bĩu môi.

Nhưng bất ngờ lúc này lại có một giọng nói tỉnh táo bình tĩnh vang lên từ phía sau hắn: “Là « Vi Lô thi thoại » (của Ngô Kiều), trên thư án thần nữ chỉ đặt một quyển này, vừa mới đọc qua một canh giờ trước khi Uông công công dẫn người đến điều tra. Còn lại đều là bút mực giấy nghiên, thần nữ còn nhớ rõ.”

Đám người khẽ giật mình, nghe giọng cũng quay đầu lại nhìn. Khương Tuyết Ninh lại chỉ nhìn hướng về phía Trương Già. Trương Già trầm mặc. Nàng quỳ lâu, đã rất mệt, biết tính Trương Già nên cũng không suy nghĩ nhiều, lại nói với Tiêu thái hậu: “Thái hậu nương nương, đại nhân của Hình bộ đã nói ‘Không chứng không tội’, vậy có thể xin ngài cho thần nữ đứng dậy không? Thần nữ từ nhỏ đã yếu ớt, quỳ lâu khí huyết không thông, nếu ngất đi sợ sẽ trì hoãn tình tiết vụ án.”

Tiêu thái hậu làm hoàng hậu nhiều năm, sau đó thành thái hậu, dù năm đó Bình Nam vương mưu phản đánh vào kinh bà đều chịu đựng nổi, gặp qua muôn kiểu người, nhưng lại chưa thấy ai làm càn như Khương Tuyết Ninh! Nhìn điệu bộ này, bà chỉ cần không đáp ứng, nàng sẽ lập tức ngã xuống. Thật xảo trá!

Chỉ là Tiêu thái hậu cũng biết rõ đạo lý nhẫn nhịn nàng nhất thời xem nàng còn có thể nhảy nhót bao lâu, nên không quá so đo cùng nàng, chỉ giả vờ hiền hậu nói: “Nhìn xem ai gia quên mất, ngươi đứng lên trước đi.”

Khương Tuyết Ninh đương nhiên biết lão yêu bà này giả vờ, nhưng đây vừa vặn lại là nhược điểm của kẻ vờ vịt, dù sao trước mặt người khác phải đóng vai người tốt, sao có thể nói “Không” chứ? Vậy thì quá mất phong thái mẫu nghi thiên hạ a.

Trong lòng châm chọc như vậy, nhưng nàng vẫn hành động rất thiết thực, dùng tay chống trên mặt đất mà đứng dậy. Cách đó không xa có không ít cung nhân, nhưng không ai dám tiến tới đỡ nàng. Khương Tuyết Ninh quỳ lâu, hai chân sớm đã tê cứng. Lúc tự mình đứng lên vô cùng khó khăn, cơ hồ hai chân đều không có tri giác, sau

đó lại tê rần như kim đâm, nàng loạng choạng suýt ngã xuống.

Trong chớp mắt này, Trương Già nhìn thấy, ngón tay vô thức run lên một cái, lại nắm chặt, khắc chế bản thân theo thói quen lại đỡ nàng. Hắn nhìn nàng chăm chú, trong Từ Ninh cung rộng lớn này chỉ có nàng tứ cố vô thân, tự mình chống chọi mà đứng vững, sau đó cúi người nhẹ nhàng dùng tay nện vào bắp chân cùng đầu gối làm dịu tê cứng. Trong lòng không dễ chịu.

Trong nháy mắt cúi đầu xuống, Khương Tuyết Ninh bỗng có chút ủy khuất. Thậm chí hơi u sầu, cô đơn. Nhưng vừa nghĩ lại, tâm tình này cũng mất đi: Trên đời này ai không lẻ loi độc hành chứ? Huống chi Trương Già hiện tại cũng không biết nàng. Nàng cảm giác tri giác hai chân dần dần khôi phục, mới lần nữa đứng lên, cúi người hành lễ với Trương Già, nói: “Xin Trương đại nhân minh xét, tờ giấy này tuyệt đối không liên quan tới thần nữ, cũng không phải chữ viết của thần nữ.”

Trương Già đương nhiên biết không phải nàng, nhưng bây giờ cái khó là làm thế nào để chứng minh. Hắn ngưng lại một lát, mới có thể lấy giọng điệu bình thường hỏi lại: “Không phải chữ viết của ngươi?”

Khương Tuyết Ninh muốn nói, trong Ngưỡng Chỉ trai cùng Phụng Thần điện đều có chữ nàng viết, có thể mang đến so sánh. Nhưng không ngờ Tiêu Xu đứng hầu bên cạnh Tiêu thái hậu lúc này lại mở miệng, nói: “Khương nhị cô nương viết lối Thảo thư, gần đây dù có theo lời tiên sinh tập Khải thư, nhưng vẫn chỉ như chữ hài đồng, viết không ra được đoạn này. Không cần lấy chữ viết nàng so sánh, thần nữ làm chứng cho Khương nhị cô nương, bốn dòng này xác thực không phải nàng viết.”

Các thư đồng còn lại trong điện đều có chút kinh ngạc. Chẳng ai ngờ Tiêu Xu lại chịu đứng ra vào lúc này nói giúp Khương Tuyết Ninh. Đến Tiêu thái hậu cũng quay lại nhìn nàng, nói: “Đó chỉ là chữ viết trước mặt người khác thôi, làm sao biết nàng không có khả năng bắt chước?”

Khương Tuyết Ninh nghe xong lại không phản ứng gì quá lớn, chỉ nói: “Đa tạ Tiêu đại cô nương.”

Trương Già suy nghĩ, liền quay đầu tiếp tục hỏi Uông Thuyên: “Uông công công lúc nào đi Ngưỡng Chỉ trai tìm và tịch thu, tin tức này còn có ai biết?”

Uông Thuyên khẽ giật mình, trả lời: “Ta giờ Mùi đến phụng mệnh thái hậu nương nương chi, bắt đầu tra từ Tây cung, đến Ngưỡng Chỉ trai là giờ Dậu chính khắc. Bởi vì việc này lớn, ta cũng sợ không hoàn thành trọng trách thái hậu nương nương giao phó, không dám nhắc tới với ai, sợ kẻ gian biết được thì giấu mất, tổng cộng chỉ có ta cùng một nhóm thái giám thủ hạ trung thành biết được, tra một mạch từ tây cung qua mất chừng hai canh giờ, có lẽ có tiết lộ phong thanh.”

Kết hợp trước sau, Khương Tuyết Ninh đã biết —— Nếu tiểu thái giám kia nói thật, thời gian người hãm hại nàng hành động nhất định là sau khi nàng để sách xuống rời phòng đi Lưu Thủy các, đến trước khi Uông Thuyên dẫn người đến tra, lén để tờ giấy này vào trong sách nàng. Mà lúc đó các thư đồng còn lại đều có mặt trong Lưu Thủy các. Không nói đến sau màn tột cùng là ai, kẻ động thủ nhất định là cung nhân trong cung đi lại bốn phía cũng không gây chú ý.

Quả nhiên, Trương Già nghe xong đã hỏi: “Xin hỏi công công, cung nhân trong Ngưỡng Chỉ trai hiện ở nơi nào?”

Uông Thuyên nói: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, nên đã theo cung quy tạm giam tất lại.”

Trương Già nhẹ gật đầu, lại nói: “Còn chưa đủ, hết thảy cung nhân ra vào Ngưỡng Chỉ trai từ giờ Thân đến giờ Dậu hôm nay, cũng bắt hết lại, chuẩn bị tra hỏi.”

Tiêu thái hậu phía trên nghe vậy đã có chút mất kiên nhẫn, cảm giác Trương Già này muốn Khương Tuyết Ninh thoát tội, nhất thời nhíu mi: “Trương đại nhân những lời này sao nghe giống như là muốn

chứng minh người ngoài hãm hại, sao không tra hỏi người có hiềm nghi nhất trước?"

Thần sắc trên mặt Trương Già vẫn không chút thay đổi. Hắn trước nay đối với ai cũng là dáng vẻ ngăn cách, chỉ nói: "Thái hậu nương nương an tâm chớ vội, nếu muốn chứng minh vật này có liên quan tới… Khương nhị cô nương, cũng không mấy khó khăn."

Trần Doanh đứng bên cạnh nhìn, tuy chức quan cao hơn, nhưng nãy giờ vẫn bàng quan, đứng nửa ngày cũng không nói một câu. Cho tới lúc này mới mở miệng: "Trương đại nhân có biện pháp gì?"

Trương Già nhìn tờ giấy này lần nữa, ngón tay miết nhẹ góc giấy, bình thản nói: "Nếu là thư đồng vào cung, sẽ được kiểm tra tất cả đồ đạc mang theo và ghi lại ngay trước cửa cung, cho nên nếu không phải Khương nhị cô nương mua chuộc thái giám cung nhân kiểm tra lúc ấy, tờ giấy này nhất định là đồ trong cung. Huống chi tất cả giấy viết trong cung đều có phần lệ, không được giữ lại đốt đi, tất cả giấy dùng rồi đều sẽ nghiêm ngặt thu lại. Ngưỡng Chỉ trai là chỗ ở của thư đồng, giấy Bạch Lộc lại là giấy dùng trong cung, đưa đến bao nhiêu, Nội vụ phủ ắt có ghi chép. Thái hậu nương nương hoài nghi lời ấy do Khương nhị cô nương viết, dính dấp tới án ngọc như ý, vậy nên tra từ sổ sách Nội vụ phủ, lại tra số giấy trong Ngưỡng Chỉ trai. Nếu giấy của Khương nhị cô nương thiếu đi, thì hiềm nghi thêm năm phần."

Trong cung dùng giấy rất nghiêm ngặt, nên dù ai có chuyện gì đều tự truyền lời. Mỗi một tờ giấy đã dùng qua sau này đều phải nộp lên, nếu viết gì "Không đúng đắn", tự có người đến "Thu thập". Đây là quy củ được quyết định từ mấy triều trước.

Khương Tuyết Ninh vừa nghe Trương Già nói thì thực kinh ngạc, không ngờ vậy mà có thể tra ra từ tờ giấy, nghe qua chưa phát giác, nhưng tinh tế nghĩ lại, lại cảm giác lời này hơi qua loa, hẳn không nên từ người nghiêm chỉnh như Trương Già nói ra. Nàng nhìn tờ giấy trong tay hắn, bỗng nhíu mày: Giấy Nội vụ phủ phát ra, cũng

không phải cùng một kích cỡ. Người khác nghe xong đều cảm thấy nếu muốn theo ý thái hậu, đi chứng minh Khương Tuyết Ninh viết thì cách này đích xác là trực tiếp nhất hữu hiệu nhất. Duy chỉ có Tiêu Xu bỗng nhíu mày. Cũng không biết có phải giống như Khương Tuyết Ninh, cảm thấy lời ấy quá mức qua loa. Nhưng lúc này hai mắt Uông Thuyên đã tỏa sáng, khen: “Thật là biện pháp tốt.”

Thái hậu cũng không thấy có gì dị thường, chỉ nói: “Vô luận có phải nàng hay không, giấy này nhất định phải tra. Cho dù không phải nàng, thư đồng còn lại trong Ngưỡng Chỉ trai cũng chưa chắc đã không liên quan.”

Uông Thuyên liền chủ động nhận lệnh: “Nô dẫn người đi thăm dò.”

Trương Già lại nói: “Ngưỡng Chỉ trai dù sao cũng là chỗ ở của khuê tú, tra giấy là chuyện nhỏ, đã có cung nhân lúc trước bị giam cầm, chi bằng mệnh các nàng ở bên cạnh hiệp trợ, dù sao đều hầu hạ thư đồng, cũng biết chỗ này nọ. Đêm đã muộn, hạ quan cùng Trần đại nhân là ngoại thần vào cung tra án, hiển nhiên không tiện, cũng sợ kéo dài quá lâu.”

Uông Thuyên nhìn thoáng qua Tiêu thái hậu. Tiêu thái hậu nghe Trương Già nói, nhất là ” chỗ ở của khuê tú ” bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn thoáng qua Diêu Tích đứng trong nhóm thư đồng bên kia, tựa tiếu phi tiếu, chỉ nói: “Làm theo lời Trương đại nhân nói đi.”

Nơi ở riêng tư của nữ nhi, sao có thể cho phép một đám thái giám lục lọi lung tung? Rất nhiều thư đồng nghe có cung nhân bên cạnh hiệp trợ, sắc mặt mới hoà hoãn lại. Chu Bảo Anh còn nháy mắt với Diêu Tích. Khuôn mặt Diêu Tích lập tức đỏ ửng, hơi bất ngờ vì Trương Già nhìn lạnh nhạt cứng nhắc, lại có tâm tư thoả đáng tỉ mỉ như thế. Nếu chỉ là vì tra án, cho thái giám đi thăm dò cũng được, cần gì có thêm cung nhân đi theo? Tất nhiên là bởi vì nghĩ đến nàng. Hắn hẳn đã nhận được hồi âm của nàng rồi? Diêu Tích nhất thời cảm thấy trong lòng ngọt như nếm mật, nhịn không được đẩy Chu Bảo Anh một cái, ý bào nàng đừng làm càn nữa, nhưng bên môi lại ngượng

ngùng cười, giấu cũng không giấu được. Khương Tuyết Ninh hờ hững cúi đầu đứng trong điện, ngược lại không có phản ứng gì.

Người chia ra hai nhóm đi tra Ngưỡng Chỉ trai cùng Nội vụ phủ, đại khái mất kha khá thời gian. Trong điện nhất thời yên tĩnh. Chỉ là không bao lâu sau, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng thông truyền âm vang mà cao vút: "Hoàng thượng giá lâm ——"

Đám người đột nhiên giật mình, lập tức cùng nhau quay người quỳ hướng về phía cửa cung. Chỉ có Tiêu thái hậu vẫn ngồi trên điện không nhúc nhích.

Rất nhanh, một thân ảnh mang y phục hằng ngày màu đen thêu kim vân long văn từ bên ngoài đi vào, Thẩm Lang đã đăng cơ hoàng đế gần bốn năm, so với bào đệ Thẩm Giới thì hơi gầy hơn, sắc mặt có chút tái nhợt, dưới mắt cũng thoáng thâm đen, ngũ quan hai người khá giống, chỉ là ẩn ẩn lộ ra hơi thở bệnh tật.

Lúc trông thấy tình huống bên trong Từ Ninh cung, mí mắt thật mỏng của hắn khẽ động. Hắn tươi cười tiến lên thỉnh an Tiêu thái hậu trước, mới cho đám người đứng dậy, hỏi: "Trước khi tới trẫm đã nghe Từ Ninh cung tấu, đại thể biết xảy ra chuyện gì. Trần Doanh, tra thế nào rồi?"

Khương Tuyết Ninh kiếp trước cùng Thẩm Giới gặp qua vị "Hoàng huynh" này rất nhiều lần. Ngày nàng cùng Thẩm Giới đại hôn, Thẩm Lang còn đến Lâm Truy vương phủ uống rượu, đêm khuya mới hồi cung. Chỉ là hoàng đế Thẩm Lang này thân thể tựa hồ không tốt lắm, hậu cung đông đảo, mà dưới gối vẫn không có con, vốn còn gọi thái y đến chẩn bệnh, về sau đến thái y cũng không hỏi nữa, ước chừng thuốc thang đã vô dụng. Sau đó… chết không rõ nguyên nhân.

Khương Tuyết Ninh nghe giọng ma chết sớm này liền nheo mắt, kẻ này làm ra án oan kinh thế hãi tục của Dũng Nghị hầu phủ, cũng kẻ này đã dẹp bỏ tình nghĩa huynh muội, đưa Thẩm Chỉ Y đi Thát Đát hòa thân.

Trần Doanh tiến tới nói: “Bẩm, đã tra được chỗ mấu chốt, lệnh người đi Ngưỡng Chỉ trai cùng Nội vụ phủ đối chiếu giấy tờ.”

Thẩm Lang đưa tay: “Mang tờ giấy kia cho trẫm nhìn xem.”

Mắt Trương Già lóe lên, giao tờ giấy trong tay mình cho Vương Tân Nghĩa – thái giám chưởng ấn tư lễ giám bên cạnh Thẩm Lang. Người này trán cằm đầy đặn phúc hậu, đôi mắt sắc bén như chim ưng, bộ dáng rất khôn khéo, nhưng lại tất cung tất kính với Thẩm Lang. Thẩm Lang cầm tờ giấy kia mà nhìn, khuôn mặt lập tức âm trầm.

Vương Tân Nghĩa liền nói: “Thánh thượng bớt giận, lời mê hoặc dân chúng của đám loạn thần tặc tử thôi, ít ngày nữa là nhổ tận gốc, đừng vì thế mà tổn hại long thể, không đáng.”

Thẩm Lang không nói, ánh mắt nhìn phía dưới. Khương Tuyết Ninh ngẫu nhiên ngẩng đầu một cái liền chạm phải ánh mắt kia, đầy âm lãnh cùng kiềm chế, càng lộ ra ý tứ thâm trầm—— đây là đế vương đa nghi cũng rất nhẫn tâm.

Từ sau khi Thẩm Lang đi vào, cả Từ Ninh cung không ai dám động đậy, mỗi người đều quy củ đứng thẳng. Trên điện chỉ còn tiếng Tiêu thái hậu nói chuyện với Thẩm Lang, ngẫu nhiên Thẩm Lang sẽ hỏi thêm chuyện dư nghiệt Bình Nam vương phản loạn. Vừa nghe liền biết, gần đây kinh thành không yên ổn. Chỉ vì Khương Tuyết Ninh ở trong cung nên không cảm giác được thôi. Trong lòng nàng nghiêm nghị.

Lại qua một khắc nữa, Uông Thuyên lúc trước mang nhóm thái giám cung nhân đến tra giấy ở Ngưỡng Chỉ trai mới trở về, trên mặt đầy kinh hoàng, quỳ xuống liền bẩm: “Khởi bẩm thánh thượng, hồi bẩm thái hậu, nô phụng mệnh tra số giấy ở Ngưỡng Chỉ trai, sổ sách Nội vụ phủ có ghi: phát mười sáu (?) thếp giấy Bạch Lộc, sau đó Trưởng công chúa điện hạ ban thêm cho Khương Tuyết Ninh một thếp giấy

Bạch Lộc, một thếp giấy Băng Dực, nhưng nô đã đếm kỹ hết thảy, giấy Băng Dực không thiếu, giấy Bạch Lộc lại chỉ có bảy mươi bốn tờ!"

Theo lệ trong cung, một thếp giấy Bạch Lộc là hai mươi lăm tờ. Nội vụ phủ phát thêm mỗi người một thếp, trưởng công chúa lại thêm một thếp, vậy thì phải có ba thếp vị chi bảy mươi lăm tờ mới đúng, trong phòng Khương Tuyết Ninh thiếu một tờ, mà tờ giấy viết lời phản nghịch lại là giấy Bạch Lộc, vậy có nghĩa là gì?!

Thần sắc Thẩm Lang khẽ biến, vẻ mặt bừng bừng thịnh nộ. Tiêu thái hậu liền đứng dậy: "Hay lắm, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực! Khương Tuyết Ninh ngươi hoa ngôn xảo ngữ, nay có giỏi thì biện minh xem, tờ bị thiếu kia đâu rồi?!"

Khương Tuyết Ninh trong lòng xùy một tiếng, vẫn đứng yên bất động. Trương Già chính vào lúc này khom người cúi đầu, đến mí mắt cũng không thèm giật, chỉ nói: "Vẫn xin thánh thượng cùng thái hậu nương nương an tâm chớ vội."

Thẩm Lang lúc nãy trông thấy hắn đã đau đầu, bây giờ lại nghe hắn nói chuyện, giọng nói liền có phần không kiên nhẫn: "Trương Già, ngươi lại có chuyện gì?"

Trương Già nói: "Xin thánh thượng, truyền cung nhân mới giúp tra số giấy vào điện."

Thẩm Lang nhíu mày: "Lại có huyền cơ gì?"

Trương Già bình thản nói: "Tổng số giấy không khớp, hoặc do Khương nhị cô nương; hoặc do người thẩm tra có vấn đề. Vậy nên, xin thánh thượng tuyên bọn họ vào điện, soát từng người một, loại trừ được hiềm nghi của đám người này, thì mới có thể nói do Khương nhị cô nương được."

Trần Doanh là người tâm tư nhanh nhẹn, nghe câu nói này, đột ngột

hiểu ra dụng ý của Trương Già khi nói câu qua loa lúc nãy, đáy lòng bỗng sinh ra mấy phần kiêng kị mơ hồ. Hắn chính là Hình bộ thị lang, nên không muốn để Trương Già đoạt danh tiếng vì vậy liền nói: "Tuy có án ngọc như ý lúc trước, nhưng đã tra ra trong Nội vụ phủ có nghịch đảng, hoặc người bị mua chuộc. Khương nhị cô nương chỉ là một thư đồng, nữ lưu yếu đuối, lại bởi vì liên quan tới Dũng Nghị hầu phủ nên không cách nào loại trừ hiềm nghi, nhưng nào có ai lại làm việc sơ sẩy đến như vậy, ngoài sáng biết trong cung đang nghiêm cẩn tra án ngọc như ý mà còn giữ tờ giấy phản nghịch này bên cạnh? Thực không hợp lẽ thường, chỉ sợ là có người hãm hại. Hạ quan lúc trước đã thiết lập thế cục, dẫn xà xuất động, cho nên, xin thánh thượng theo lời Trương đại nhân, tuyên thái giám cùng cung nhân lên điện."

Ánh mắt Thẩm Lang lại đảo qua Khương Tuyết Ninh, cuối cùng mới nói: "Tuyên soát từng người ngoài cửa điện!"

Nghe những lời này cung nhân thái giám đứng ngoài cung hầu hết đều có chút bối rối, nhưng chỉ có một cung nữ mang y phục màu cam bị dọa đến mặt không còn chút máu, run rẩy đầy bất an. Người phụ trách điều tra thấy nàng khả nghi, lập tức bắt nàng ra. Cung nữ kia khóc lên: "Không phải nô tỳ, không phải nô tỳ…" Nhưng mà sau một khắc liền tìm ra từ trong tay áo nàng một tờ giấy có vết mực, cẩn thận kiểm tra, chính là giấy Bạch Lộc!

Thái giám điều tra được vật này, lập tức đưa vào trong điện. Uông Thuyên giận dữ, hoàn toàn không ngờ lại có người dám làm càn trước mắt hắn, mắng: "Thật sự là ăn gan báo! Tiểu tiện nhân không biết chừng mực! Nói, giấy này ngươi lấy từ chỗ nào?!"

Cung nữ đã sợ đến nhũn người, ánh mắt hốt hoảng đảo loạn khắp điện. Nàng vừa rồi chỉ nghe người tới nói phải thẩm tra đối chiếu giấy tờ, liền nghĩ cô nương chỉ nói nàng bỏ giấy vào phòng Khương Tuyết Ninh, nhưng không nói phải lấy đi một tờ, chỉ sợ có sơ hở, không thể hãm hại thành công, lại sợ bị cô nương trách phạt, cho nên lúc về Ngưỡng Chỉ trai, mới mạo hiểm giấu trộm một tờ. Lại bởi

vì giấy chưa dùng đều đặt chỉnh tề một bên, trực tiếp do bọn thái giám đếm, không tới phiên nàng, nên mới lặng lẽ rút một tờ giấy dính mực từ trong góc. Nhưng mà vết mực này lại là chữ viết, còn là chữ của Khương Tuyết Ninh. Như thế ngược lại đã chứng minh chắc chắn giấy này nàng trộm từ chỗ Khương Tuyết Ninh!

Nàng chỉ biết dập đầu trên mặt đất, đã lâm vào tuyệt cảnh nên không thèm đếm xỉa gì nữa, dứt khoát khóc to lên, nói: "Nô tỳ có tội, nô tỳ có tội! Là nô tỳ mấy ngày trước, lúc vẩy nước quét nhà thì nhìn thấy tờ giấy này mới viết một hai chữ, bởi vì biết giấy quý, lại biết Khương nhị cô nương xa hoa lãng phí sẽ không dùng lại, cho nên nhất thời bị ma xui quỷ khiến trộm đi, cũng chỉ định giữ lại luyện mấy chữ, viết hết thì lại trả về, cũng không có ai biết được. Nhưng không ngờ hôm nay lại dính vào chuyện đại sự như vậy, nô tỳ rất sợ, nên vừa rồi không dám nói…"

Cái trán đã đập đỏ lên, nhưng tất cả mọi người đều lạnh lùng nhìn nàng. Trương Già dạo bước đến trước mặt nàng, tầm mắt khẽ lướt qua, lại lấy một tờ giấy từ trong tay áo ra, đặt trước mặt cung nữ: "Ngươi muốn luyện viết thì chắc cũng biết chữ. Vậy ngươi không ngại đọc một chút, trên này viết những gì?"

Cung nữ kia quỳ gối bên cạnh nên Khương Tuyết Ninh vừa quay đầu đã có thể trông thấy nội dung trên giấy, liền nhận ra là công văn gần đây —— Thì ra Trương Già đã mắc bệnh "luôn mang công văn theo bên mình" từ sớm như vậy sao?

Dân chúng phần lớn đều là vì trong nhà nghèo khổ, cùng đường mạt lộ mới bán con vào cung làm cung nhân, thái giám. Cho nên bọn họ cơ bản đều không biết chữ, chỉ có mấy nữ quan hay thái giám quản sự lâu năm mới biết sơ qua mấy từ thôi —— ngay cả Trưởng công chúa muốn học hành đọc sách còn bị một đám lão già họm hẹm lên án, nữ tử xuất thân bình thường sao có thể học được mấy chữ đây?

Cung nữ này trong kinh hoảng, làm sao có thể tìm được lý do không có sơ hở. Khương Tuyết Ninh nhàn nhạt cười, nhìn cung nữ kia, nói:

“Bên trên là « Kiêm gia » trong « Kinh Thi », ta có lừa ngươi không?” Cung nữ kia nhìn chằm chằm nàng, hận đến run người. Khương Tuyết Ninh vẫn nhìn nàng, cười: “Nếu như không phải lúc này có nhiều người nhìn, ta thực muốn tặng ngươi hai bạt tai, còn phải hỏi thăm xem chủ tử ngu xuẩn thế nào mới dạy ra nô tài phế vật như ngươi nhỉ.”

Trương Già nghe vậy, hơi khép mắt. Trước kia, hắn từng nghe nàng nói lời tương tự. Khi đó là hắn không quen thấy nàng ương ngạnh. Về sau, nàng trước mặt hắn sẽ thu liễm hai phần, nhưng càng như vậy hắn càng nhận ra nàng không vui…

Khương Tuyết Ninh tuy cười nói, nhưng ánh mắt lại sắc lạnh. Nàng dứt lời liền quay lại nhìn những thư đồng khác trong Ngưỡng Chỉ trai, cũng nhìn Tiêu Xu đứng trên cao. Sau đó mới quay người nói với những người trên điện: “Chân tướng dù chưa tra ra manh mối, nhưng cung nữ này nếu không có ý hại người, thì sẽ không trúng phải bố cục Trương đại nhân thiết lập, cố ý giấu một tờ giấy để hãm hại thần nữ. Một cung nữ nho nhỏ không oán không cừu với thần nữ, phía sau nhất định có người sắp đặt, xin thánh thượng nhìn rõ mọi việc, chủ trì công đạo!”

Cho đến lúc này, mọi người mới toàn hiểu được: Thì ra Trương Già chỉ nói mấy câu đã thiết lập xong một cái bẫy. Sở dĩ cố ý cho cung nữ hỗ trợ kiểm tra, là để người có hiềm nghi vào Ngưỡng Chỉ trai, thực hiện việc “che giấu sơ hở” của màn hãm hại này! Chỉ cần động thủ, khi trở về vội vàng không kịp xử lý, càng sẽ không nghĩ tới còn có người chờ để lục soát chứng cứ! Lời Khương Tuyết Ninh nói cũng có lý. Trong cung nếu không người sai sử, ai dám có tâm tư hãm hại người ngoài? Chỉ là không biết kẻ đứng sau có ở trong điện không? Nếu có, trơ mắt nhìn cung nữ này nhảy vào bố cục Trương Già thiết lập, người này sẽ cảm thấy gì?

Thẩm Lang hiển nhiên cũng không ngờ bỗng nhiên thế cục thay đổi, nhìn cung nữ kia quỳ trên đất, nhất thời không nói gì. Tiêu thái hậu lại nhận ra thân phận cung nữ kia, nheo mắt không nói.

Nhóm thư đồng còn lại thì càng kinh ngạc hơn, không nghĩ tới lại là một cung nữ nho nhỏ này hãm hại Khương Tuyết Ninh. Chu Bảo Anh như nhớ ra gì đó, cẩn thận lén nhìn Diêu Tích. Diêu Tích hoàn toàn kinh ngạc. Nàng nhìn người kia, bỗng nhiên cảm thấy có chút thất vọng, nhớ lại lúc mình vọng tưởng, cảm thấy mười phần khó xử: Thì ra đề nghị các cung nữ hỗ trợ kiểm tra, chẳng qua để dụ kẻ hãm hại ra tay, mà không phải vì "Vị hôn thê" là nàng…

Thẩm Lang rốt cục mở miệng, hỏi cung nữ kia: "Ngươi không biết chữ, lời trên giấy còn không hiểu, vậy tất nhiên không phải mình ngươi làm. Phía sau đến tột cùng là kẻ nào sai sử ngươi?"

Chương 68: Bóng đêm thâm cung

Giờ khắc này, người khắp cả điện đều nhìn chằm chằm vào cung nữ kia. Thiên tử uy nghiêm, áp lực cường đại. Đối với những người từ lúc vào cung đã cảm nhận sâu sắc bị mỗi lời của hoàng đế nắm giữ sinh tử mà nói, đây thực sự là áp lực cùng sợ hãi kinh khủng. Đám người có thể thấy được sắc mặt nàng nhanh chóng tái nhợt, bàn tay trên mặt đất nắm lại thật chặt, phảng phất như đang cố gắng giãy dụa trong bất lực. Nàng hoảng sợ dập đầu trên mặt đất: "Hồi bẩm thánh thượng, nô tỳ không bị ai sai sử, nhưng vì thấy Khương nhị cô nương tuy chỉ là một thư đồng, vào cung lại sàm ngôn xui khiến Trưởng công chúa, nịnh nọt lừa dối người, không hòa nhập với các thư đồng khác. Nô tỳ vốn tận tâm hầu hạ, mà trưởng công chúa điện hạ sau khi ra khỏi phòng nàng lại nói nô tỳ hầu hạ không tốt, còn nói Nội vụ phủ hà khắc. Nô tỳ nhất thời không cam lòng, lại nghe cung khác nói Uông công công dẫn người tra án, bị ma xui quỷ khiến mới làm ra chuyện này. Cầu xin thánh thượng, thái hậu nương nương tha thứ..."

"Bịch!" Tất cả những gì bài trí trên bàn dài bằng gỗ tử đàn sơn trổ đều bị hất xuống đất! Thẩm Lang cũng là người đã trải qua tranh đấu cung đình, há có thể không nhận ra cung nữ này đang nói dối, lập tức thịnh nộ: "Nói hươu nói vượn, đến lúc này rồi còn cứng đầu láo xược! Vương Tân Nghĩa, cho người kéo nàng ra ngoài cửa cung phạt trượng, đánh tới khi nào nói thật mới thôi!" Vương Tân Nghĩa lĩnh mệnh.

Tiêu thái hậu lại nhíu mày, liếc mắt nhìn cung nữ phía dưới một chút, nhẹ nâng tay lên, day day huyệt thái dương, sâu kín thở dài. Bước chân Vương Tân Nghĩa lập tức dừng lại. Thẩm Lang cũng nhìn về phía bà: "Mẫu hậu, có gì không ổn?"

Tiêu thái hậu nói: “Đêm hôm khuya khoắt lại chém chém giết giết ngoài cửa cung, vậy cả lục cung trên dưới đều phải nghe tiếng nàng gào thét sao? Phi tần cung nhân thái giám sao còn ngủ được nữa? Ngẫm lại liền đau đầu. Vốn là không tra ra đến tột cùng là ai giở trò quỷ, bây giờ đã bắt được đầu manh mối, vậy thì tra ra ngọn nguồn chỉ là chuyện sớm muộn, chi bằng chuyển sang Thận hình tư đi.”

Khương Tuyết Ninh nghe câu này, chỉ cảm thấy châm chọc: Bỗng dưng không thể chịu được chém chém giết giết sao? Mới lúc nãy, lão yêu bà còn vung tay cho phạt trượng ép cung nàng mà nay trước mặt Thẩm Lang lại đổi lời không chớp mắt?

Trương Già hơi chau mày, nhìn thái hậu một chút. Thẩm Lang lại như tỉnh ngộ, nói: “Là nhi thần sơ sẩy, quên mất bệnh của mẫu hậu cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Vương Tân Nghĩa, đem cung nữ này ném tới Thận hình tư, bảo bọn hắn đêm nay chớ ngủ, tra hỏi rõ ràng cho trẫm.”

“Vâng.” Vương Tân Nghĩa tính ra đã là nửa sư phụ của Trịnh Bảo, có thể lăn lộn đến vị trí thái giám chưởng ấn tư lễ giám, sớm đã luyện thành lão hồ ly, có vài phần thương hại nhìn tiểu cung nữ này, sau đó vung tay lên. Hai bên lập tức có mấy thái giám đem cung nữ kia đi, còn nhét vải vào miếng nàng, khiến không chút thanh âm nào, chỉ có đôi mắt trừng lên đầy hoảng sợ.

Thẩm Lang từ trên cao nhìn xuống Khương Tuyết Ninh, nói: “Khương thị lang ở trên triều cũng coi là vì xã tắc, vì triều đình cúc cung tận tụy, hôm nay tuy đã tìm ra nguyên nhân, nhưng cũng khiến Khương nhị cô nương bị một phen ủy khuất. Vương Tân Nghĩa, ngày mai ngươi tự mình tới Nội vụ phủ, trích thưởng an ủi. Đợi Thận hình tư tra hỏi ra kết quả, nhất định sẽ trả lại cho ngươi công đạo.”

Khương Tuyết Ninh nói: “Thần nữ khấu tạ thánh thượng ân điển.” Nhưng trong lòng nàng lại ẩn ẩn có dự cảm, việc này sẽ dừng ở đây, “Công đạo” này quá nửa là nói suông.

Người đã bị đem tới Thận hình tư thẩm vấn, trong chốc lát sẽ không có kết quả. Từ Ninh cung lại là tẩm cung của Tiêu thái hậu, bà phải nghỉ ngơi. Giờ phút này vừa có một đám thái giám cung nữ, có ngoại thần bị tuyên triệu vào cung tra án, còn thêm thư đồng ở Ngưỡng Chỉ trai, thật "đông vui", Thẩm Lang mới nói: "Chuyện hôm nay tới đây thôi, đều lui ra đi."

Đám người liền cáo lui. Thái giám cung nữ phía ngoài lui trước, sau đó là thư đồng ở Ngưỡng Chỉ trai, cuối cùng mới là Trần Doanh cùng Trương Già.

Vừa ra khỏi Từ Ninh cung, đám thư đồng liền vây quanh Khương Tuyết Ninh. Phương Diệu không ngừng vỗ vỗ ngực sợ hãi: "Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết!" Chu Bảo Anh lại tỏ vẻ sùng bái: "Ninh tỷ tỷ trên điện thật lợi hại!" Đến Vưu Nguyệt cũng nhịn không được nói: "Thật sự là không muốn sống nữa..." Trần Thục Nghi thì lạnh lẽo liếc một cái: "Người khác đều không sao, chỉ có ngươi bị. Vậy mới thấy bình thường ngươi ăn ở không tốt, nếu không ai lại hận ngươi đến mức hãm hại thế này?" Diêu Dung Dung nhìn người này, lại nhìn người kia, không dám mở miệng. Diêu Tích thì có vẻ mệt mỏi. Tiêu Xu liếc nàng một cái, hơi nhíu mi, chỉ nhắc mọi người: "Có chuyện vẫn là trở về Ngưỡng Chỉ trai rồi nói sau, xảy ra chuyện lớn như vậy còn không kín miệng, ai biết ngày sau sẽ không bị họa từ miệng mà ra?" Đám người liền im bặt.

Khương Tuyết Ninh từ đầu tới cuối chỉ yên lặng rũ mắt, nghe vậy cũng chỉ ngẩng đầu nhìn Tiêu Xu thêm một chút rồi thôi. Nàng vẫn để tâm suy nghĩ chuyện này.

Mới đi chưa được hai bước, vậy mà gặp Thẩm Giới cùng Thẩm Chỉ Y vội vàng đi tới hướng Từ Ninh cung. Trên mặt Thẩm Chỉ Y có chút bối rối, xa xa trông thấy các nàng liền bước nhanh hơn, đi đến trước mặt liền nhìn về phía Khương Tuyết Ninh: "Ninh Ninh không sao chứ?" Này rõ ràng là nghe tin thì vội tới. Thẩm Giới cũng theo sau, hơi lo lắng nhìn Khương Tuyết Ninh: "Khương nhị cô nương vẫn ổn

chứ?" Hai huynh muội cơ hồ đều cùng một ý nghĩ. Khương Tuyết Ninh vốn muốn trấn an Thẩm Chỉ Y, nhưng nghe vậy lại không biết nói gì cho phải, chỉ có thể nói một câu trả lời cho hai người: "Hữu kinh vô hiểm, không có chuyện gì, vẫn tốt." Thẩm Chỉ Y lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Thẩm Giới nhìn nàng, đáy mắt vẫn còn ẩn ẩn lo lắng, nhớ tới ngoài cung tối nay phát sinh nhiều chuyện, lại nhớ lời Yến Lâm nhắc nhở, trong lòng muốn một mình nói chuyện với Khương Tuyết Ninh một chút, lại thấy nhiều người phức tạp, nên chỉ có thể tạm bỏ qua.

Thẩm Chỉ Y lại hỏi Tiêu Xu: "Hoàng huynh cũng ở đó sao?" Tiêu Xu nhìn hai huynh muội này hoang mang rối loạn, giống như mới trốn ra ngoài cung vừa về, chỉ nói: "Thánh thượng hơn nửa canh giờ trước đã đến, lúc này còn chưa đi, hẳn đang ở Từ Ninh cung nói chuyện cùng thái hậu nương nương." Thẩm Chỉ Y nghe xong liền vội vàng đi tới hướng Từ Ninh cung. Thẩm Giới lại thở dài một cái, cuối cùng vẫn không nói gì với Khương Tuyết Ninh, mau chóng đuổi theo Thẩm Chỉ Y.

Khương Tuyết Ninh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai huynh muội này một cao một thấp, lúc đi trên đoạn đường cung thật dài, vừa vặn đối mặt hai người Trần Doanh, Trương Già. Hai người dừng lại làm lễ. Thẩm Chỉ Y cùng Thẩm Giới vội vàng đáp lễ rồi đi ngay. Ngưỡng Chỉ trai ở phía nam, gần cửa cung, cho nên lúc đầu đi cùng đường với Trần Doanh, Trương Già xuất cung, nhưng vì tránh hiềm nghi, sau một ngả rẽ hai người tránh sang, đi đường khác mà về.

Khương Tuyết Ninh nhìn con đường kia, đứng yên bất động. Phương Diệu kỳ quái nói: " Khương nhị cô nương?" Khương Tuyết Ninh lại lắng nghe giọng nói không ngừng gào thét trong lòng, đảo loạn tâm tư, nàng bỗng hạ quyết định, chỉ nói: "Hôm nay nếu không có hai vị Trần, Trương đại nhân, Khương Tuyết Ninh ta chỉ sợ đã đầu một nơi thân một nẻo, nhận đại ân đương nhiên phải cảm ơn, ta đi nói, các ngươi về trước đi."

Phương Diệu trợn tròn mắt. Đám người cũng tỏ ra kinh hãi. Diêu

Tích khẽ giật mình, bỗng ngẩng đầu nhìn nàng! Nhưng Khương Tuyết Ninh không nhìn thần sắc ai, càng không có ý định giải thích, nói dứt lời liền quay người, trực tiếp đi về phía Trần Doanh, Trương Già vừa rẽ sang. Để lại một đám người nhìn nhau.

Hai người Trần, Trương vốn đi muốn đi từ từ, lại còn đi sau đám thư đồng nên rất nhanh nàng liền đuổi kịp. Trong đêm, thái giám mang đèn lồng soi đường cho hai người, nhìn thấy nàng trước tiên. Sau đó là Trần Doanh, Trương Già. Khương Tuyết Ninh đứng sau lưng hai người, khom mình cúi đầu, ngẩng đầu lên mới nói: "Đa tạ hai vị đại nhân cứu mạng, tiểu nữ mạo muội đến đây, là vì muốn gửi lời cảm tạ Trương đại nhân."

Trần Doanh nghe xong, đuôi mày hơi vểnh lên: "Cảm tạ Trương đại nhân, vậy thì không có chuyện của ta rồi." Hắn khôn khéo đã quen. Lúc trước còn có lời nhắc nhở của Tạ Nguy, liền biết Khương nhị cô nương trước mặt có chút đặc biệt, nên cũng không có nửa phần bất mãn, bên môi treo một nụ cười liền nói với Trương Già: "Trương đại nhân ở lại trò chuyện, Trần mỗ tới phía trước chờ ngươi." Trương Già không nói gì. Trần Doanh cũng đã quay người, mang theo tiểu thái giám kia đi.

Nhất thời, Khương Tuyết Ninh cảm thấy cực kỳ giống kiếp trước. Chỉ bất quá khi đó người mười phần thức thời chủ động rời đi là Tạ Nguy. Trương Già mặc quan phục, khoan bào đại tụ, hai tay nắm trước người, nhìn nàng. Bốn bề hơi tối, thân hình hắn như lẫn vào màn đêm. Khương Tuyết Ninh thấy Trần Doanh đi rồi, liền bước thêm một bước tới trước mặt hắn. Ai ngờ đoạn đường này ít người qua lại nên không biết từ bao giờ có một viên gạch vểnh lên, thế là nàng vấp phải. Nàng còn đang suy nghĩ nên nói gì, đâu kịp phản ứng? Thân thể lập tức mất cân bằng, sắp ngã xấp xuống.

Giờ khắc này, Trương Già nghe trong lòng mình nhắc nhở, đừng có liên quan gì tới nàng nữa; nhưng tay hắn lại như một thói quen vô thức đỡ lấy nàng. Năm ngón tay đường nét khớp xương rõ ràng, bởi vì cầm bút nhiều mà có nốt chai nho nhỏ, lúc nắm chặt cánh tay nàng

lại mạnh mẽ, vững chãi. Hơi ấm từ lòng bàn tay mơ hồ xuyên qua lớp vải áo, phảng phất như chạm đến da nàng. Khương Tuyết Ninh suýt thì bổ nhào vào lồng ngực hắn. Trán nàng cũng bị đập vào cái cằm góc cạnh thô ráp của hắn, có hơi đau một chút. Trương Già không dùng hương liệu, tay áo chỉ có mùi xà phòng giặt rất nhạt. Nhưng lúc nàng lăng lăng xoa xoa trán, ngẩng đầu lên bắt gặp đôi mắt đen tuyền của hắn, lại cảm giác như bị vây trong mùi hương nồng đậm khiến khuôn mặt nàng bỗng nóng bừng lên.

Một lát sau nàng mới phản ứng được, vội vàng lui lại một bước, đứng vững, kéo ra một khoảng cách hợp lễ nghi. —— Kiếp trước là nàng lỗ mãng, mới quen Trương Già đã luôn chớp cơ hội trêu chọc hắn, khiến hắn khó xử; về sau mới trân trọng hắn, yêu hắn, không động thủ động cước nữa. Đời này nàng thực không muốn Trương Già có ấn tượng xấu, để hắn nghĩ nàng phóng túng bộp chộp. Nàng thầm cảm thấy may mắn vì tiểu thái giám kia xách đèn lồng đi rồi, nếu không hai gò má ửng đỏ bối rối lúc này chỉ sợ không cách nào che giấu được, cố bình tĩnh lại, mới nói: “Là ta hôm nay tinh thần không ổn, không chú ý dưới chân, đa tạ Trương đại nhân.”

Hương thơm ngọt mềm bỗng rời đi. Giữa năm ngón tay Trương Già chợt trống rỗng, gió lạnh buốt thổi qua, hắn chậm rãi nắm bàn tay lại, duỗi xuống, chậm rãi nói: “Chỉ là tiện tay mà thôi, chuyện thuộc bổn phận, không cần phải nói cảm tạ.”

Lời này nghe rất quen tai. Hắn thật sự giống hệt như kiếp trước. Nhưng chung quy mọi chuyện còn chưa phải như kiếp trước. Nàng còn chưa làm tổn thương hắn, cũng chưa hại hắn, càng chưa khiến hắn phải chịu tù tội, hại mẫu thân hắn qua đời uất ức, hết thảy đều có thể khởi đầu lại, mà hiện tại nàng còn chưa gả cho Thẩm Giới, cũng không muốn làm hoàng hậu nữa.

Khương Tuyết Ninh cẩn thận từng li từng tí giấu hết thảy bí mật vào sâu trong đáy mắt, chỉ chân thành nhìn hắn, nói: “Trong cung hiểm ác, khắp nơi đều là bẫy rập, đến Trần thị lang hôm nay vào cung cũng muốn lấy lệ từ chối, mà Trương đại nhân lại chịu tra ra chân

tướng, còn trả lại trong sạch cho Tuyết Ninh, vậy là đã cao trọng hơn rất nhiều người chỉ ngồi không ăn bám trên thế gian này rồi."

Trương Già yên lặng hồi lâu, mới trả lời: "Hạ quan bất quá chỉ là người ngoài cuộc thôi, Khương nhị cô nương còn ở trong thế cục này, về sau nên vạn phần cẩn thận."

Thời khắc này, trước mặt nàng cũng xưng "Hạ quan" a? Khương Tuyết Ninh cảm thấy người này thật sự khiêm tốn. Nàng nói: "Đương nhiên, ta còn ở trong cung một thời gian nữa, ta sợ chết như vậy, há có thể để bọn hắn tuỳ tiện hại ta?"

"..." Bàn tay Trương Già rủ xuống bên người lặng lẽ nắm chặt. Nàng sợ chết, cũng rất sợ đau. Vậy thời khắc bị trùng vây giữa cung đình ấy, hoàng hậu xưa nay vốn kiêu ngạo uy nghi đã phải bỏ ra dũng khí nhiều cỡ nào, mới dám dùng mạng mình đổi lấy tính mạng hắn? Nàng không chút phòng bị hắn. Trương Già bỗng nhiên sợ mình đứng ở chỗ này nhìn nàng quá lâu, quyết tâm sẽ bị dao động, liền rũ mắt nói: "Khương nhị cô nương có phòng bị là tốt, đêm đã muộn, hạ quan vào cung không tiện ở lại lâu, cáo từ trước."

Khương Tuyết Ninh bỗng cảm thấy chút thất vọng. Nhưng nghĩ lại, có thể thấy hắn đã là rất tốt rồi, đừng nên mơ mộng xa vời nữa. Thế là, nàng cong môi lên thành một nụ cười, đưa mắt nhìn hắn rời đi. Chỉ là không ngờ, mới đi được hai bước, Trương Già chợt ngừng lại. Khương Tuyết Ninh nhìn hắn, có chút không hiểu: "Trương đại nhân?"

Trương Già xoay người lại nhìn nàng, tựa hồ do dự có nên hỏi hay không, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Khương nhị cô nương và Diêu tiểu thư đều làm thư đồng của Trưởng công chúa điện hạ, nghe nói từng vì chuyện của tại hạ mà tranh chấp. Diêu tiểu thư từng bởi vì từ hôn, nghĩ tới các loại thủ đoạn, không biết thực hư ra sao?"

"..." Chuyện nàng cùng Diêu Tích, Vưu Nguyệt tranh chấp ở Ngưỡng Chỉ trai lại truyền ra tới tai Trương Già rồi? Khương Tuyết Ninh ngẩn

người. Ngay sau đó lại nghĩ, thiên hạ đúng là không có tường nào không lọt gió qua được, chuyện truyền đi cũng không phải hiếm lạ. Chỉ là Trương Già hỏi, nàng nên đáp sao đây? Diêu Tích từng nghĩ tới đủ loại thủ đoạn thậm chí còn muốn hắt nước bẩn, đây đều là thật. Nhưng nàng dù sao cũng có tư tâm, nếu nói với hắn, lại giống như nói xấu sau lưng. Nếu giấu diếm thì sao? Nhưng người hỏi nàng không phải ai khác, là Trương Già.

Khương Tuyết Ninh cuối cùng không cách nào nói dối hắn, nhưng hai chữ "Là thật" cũng không biết vì sao không thốt ra được. Cũng có lẽ là một khắc này trong nội tâm nàng có suy đoán kỳ lạ cũng mong đợi sâu sắc, khiến tim nàng cuồng loạn, quên mất nên nói gì.

Trương Già nhìn vẻ mặt nàng, nói: "Ta đã biết."

Khương Tuyết Ninh giật nảy mình: "Nhưng Diêu tiểu thư hiện tại đã không nghĩ như vậy nữa, Trương đại nhân nếu đọc được phong thư nàng hồi đáp chắc đã biết rồi. Vì sao còn phải hỏi?"

Trương Già rũ mắt, chỉ thản nhiên nói: "Từ hôn."

Chương 69: Rất thích, rất thích

Hắn muốn từ hôn. Hắn không thích Diêu Tích.

Hai câu này, bỗng nhiên vang lên trong lòng Khương Tuyết Ninh, như hai tảng đá nện vào đáy lòng nàng, phá vỡ bình tĩnh cùng trấn định nàng cố gắng treo lên, mang đến vô hạn hân hoan cùng vui mừng.

Không cần phải kiêng kị gì nữa.

Bởi vì là chính Trương Già không thích Diêu Tích, là chính Trương Già muốn từ hôn, mà Khương Tuyết Ninh nàng đối không thẹn với lương tâm, không âm mưu thủ đoạn, nàng vẫn tuân thủ hứa hẹn cùng hắn kiếp trước, không làm người xấu. Tim Khương Tuyết Ninh đập rộn ràng.

Trương Già nói xong hai chữ này, lại thêm hai chữ "Đa tạ", hai chữ "Cáo từ", thì quay người rời đi theo đường cung dài thật dài. Ánh trăng trên trời như đang tối đi. Bởi vậy mà ánh sao lại trở nên rực rỡ. Rõ ràng trong thâm cung bóng đêm bao phủ này khắp nơi đều là nguy cơ không lường được, nhưng Khương Tuyết Ninh lại cảm thấy ánh sáng khắp đất trời đang phủ trên người hắn, mà nàng chỉ muốn hóa thành một tia sáng bé nhỏ, vì hắn chiếu sáng đường về gập ghềnh khúc khuỷu.

Phía trước có Trần Doanh đang chờ hắn. Tiểu thái giám cầm đèn lồng đứng cúi đầu. Bóng dáng Trương Già dần dần tới gần.

Khương Tuyết Ninh chợt nhận ra mình đã đứng ở đây quá lâu, nếu bị người có ý nhìn thấy, khó tránh khỏi sẽ bị lộ, liền quay người trở

về. Trong nháy mắt quay lưng lại, tươi cười trên môi lại tràn ra. Tối nay, chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi đã gặp phải một trận giáp mặt với sinh tử, nhưng vào lúc yên tĩnh hiếm có này, nàng lại tạm thời không muốn suy nghĩ nhiều thêm, chỉ muốn thuần túy chìm đắm trong hoan hỉ to lơn này, dù là chỉ trong chốc lát. Cứ thế, bước chân nàng không khỏi trở nên nhẹ nhàng hơn. Ngay trước ngã rẽ, nàng rốt cục nhịn không được tâm tư vui vẻ, muốn nghịch một chút, nên nhảy về phía trước một bước.

"Nha!" Bên kia ngã rẽ bỗng truyền đến tiếng kêu kinh hãi. Tiểu thái giám xách đèn lồng trong tay cũng lung lay theo, vô ý nói: "Lớn mật, dám va chạm thiếu sư đại nhân!"

"..." Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Tạ Nguy đứng trước mặt nàng, tựa hồ cũng không ngờ sẽ bị đụng phải, đáy mắt chút kinh ngạc, nhưng sau khi thấy rõ là nàng, lông mày liền nhíu lại. Nàng bỗng nhiên toàn thân cứng đờ. Tạ Nguy ngẩng đầu, ánh mắt vượt qua nàng, hướng về phía sau nàng nhìn thoáng qua. Bên kia Trần Doanh cùng Trương Già vừa vặn đi đến cuối đường, chỉ một lát liền rẽ sang, không thấy bóng dáng nữa. Nhưng Tạ Nguy thoáng nghĩ liền biết, thời gian này ngoại thần từ nội cung đi ra, không ai ngoài hai người Trần Doanh, Trương Già, lại thấy Khương Tuyết Ninh đang vui cười hơn hở, đâu có chút nào giống như mới bị người hãm hại, khó khăn tránh thoát được một kiếp?

Khương Tuyết Ninh không hiểu sao có chút rụt rè, chậm rãi đứng thẳng người, giống như người nhảy một bước đến trước mặt hắn vừa không phải nàng vậy, cung kính cúi đầu hành lễ với Tạ Nguy: "Chào Tạ tiên sinh."

Tạ Nguy lẳng lặng nhìn nàng: "Vui mừng như vậy sao?" Khương Tuyết Ninh tê cả da đầu. Tạ Nguy chỉ nhận lấy đèn lồng từ tay tiểu thái giám bên cạnh, khoát tay cho hắn lui ra, mới nói: "Nếu ta là ngươi, mới bị người hãm hại, may mắn giữ được một mạng, nhất định sẽ cười không nổi."

Lại tới giáo huấn nàng. Khương Tuyết Ninh nghe ra ngữ khí hắn không được tốt, lại nghĩ nàng trong cung hiếm lắm mới có được lúc vui vẻ như vậy, còn không thể tươi cười lên một chút sao? Nàng định bật lại hắn hai câu, nhưng nghĩ tình cảnh mình vốn đã gian nan, nếu lại đắc tội hắn, thì sau này mới thực sự nửa bước cũng khó đi. Thế nên, nàng chỉ rũ mắt cúi đầu không nói lời nào.

Tạ Nguy liền giơ đèn lồng, đi về phía trước, nói: "Hôm nay trong Từ Ninh cung thế nào, có nhìn ra được là ai muốn hại ngươi không?" Khương Tuyết Ninh có chút sững sờ. Tạ Nguy quay lại thấy nàng còn đứng ngốc tại chỗ, lông mày lại nhíu sâu hơn: "Ngươi không biết đuổi theo?" Khương Tuyết Ninh nói: "Nhưng ta không đi con đường này." Tạ Nguy nói: "Ngưỡng Chỉ trai trên đường xuất cung, ngươi có đi hay không?"

Khương Tuyết Ninh rụt cổ lại, rốt cục cũng kịp phản ứng: Đây chính là Tạ Nguy a, hắn cầm đèn lồng đi trước, gọi nàng đi cùng, nàng phải đi, nếu không nghe lời không phải là muốn chết sao? Nàng cúi đầu đi theo. Tạ Nguy lúc này mới cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn chút, vừa đi vừa nói: "Thật có mặt mũi nhỉ?"

Vui vẻ vì mới gặp được Trương Già vừa nãy đã bị người này chà đạp phá hủy gần hết, đầu óc bắt đầu an tĩnh lại, liền dần dần cảm thấy hơi lạnh đêm đông ngấm đến tận xương. Hồi tưởng lại chuyện xảy ra ở Từ Ninh cung, nàng trầm mặc một lát, sau đó mới chậm rãi nói: "Tra xét ra là tiểu cung nữ giở trò quỷ, nhưng Thái hậu nương nương nói đã quá muộn, ở trước cửa cung chém chém giết giết thì không tốt, Thánh thượng cho người nhốt nàng vào Thận hình tư thẩm vấn, không biết có ra kết quả hay không."

Tạ Nguy rũ mắt, đáy mắt chỉ có lạnh lẽo thâm sâu, hỏi: "Ngươi không nghi ngờ ai?"

Khương Tuyết Ninh nói: "Còn đang suy nghĩ."

Tạ Nguy không nghĩ tới thời buổi rối ren này, hắn xử lý đủ chuyện

ngoài cung, nàng trong cung còn không có chút khả năng tự vệ nào, càng nghĩ càng bức bối: “Cẩn thận nghĩ đi.”

Khương Tuyết Ninh mới nói: “Có đối tượng hoài nghi, lại không chứng cớ xác thực.”

Tạ Nguy nói: “Cũng không phải là hết thảy đều cần chứng cứ.”

Khương Tuyết Ninh nghĩ cũng phải: “Quá chú ý mỗi chi tiết có hợp lý hay không, có khi khó tránh khỏi sẽ xem nhẹ đại cục trọng yếu. Người đứng trên đỉnh núi mới nhìn hết được toàn cảnh.”

Tạ Nguy nói: “Lời này lại hợp ý ta.”

Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ, không hợp mới lạ. Kiếp trước, lời này chính là nàng ngẫu nhiên nghe được bên ngoài chính điện ở hành cung khi Tạ Nguy nói với các đại thần bên dưới, ấn tượng cực kì sâu sắc, nên mới nhớ thật lâu. Lời là hắn nói, sao có thể không hợp ý được? Chỉ là Khương Tuyết Ninh nghĩ tới suy đoán của mình, trên mặt lại có chút ủ rũ, chậm rãi nói: “Ta cảm thấy nàng không cần phải dùng thủ đoạn bỉ ổi lại đơn giản như vậy, nhưng nếu đúng như ta nghĩ, để không ai nhìn ra tác phong của nàng, trù tính như vậy mới hợp lý. Dù sao tới giờ khắc này, ta vẫn cảm thấy nàng không thể tính toán thiếu chu toàn như vậy. Thế nhưng nhìn toàn cục, thái độ của thái hậu mập mờ, người này vừa phải mua chuộc cung nữ, vừa biết được bốn câu phản nghịch, nhất định đã sớm chuẩn bị xong, tuyệt đối không phải là sau khi biết tin Uông Thuyên vây tra cung cấm mới bắt đầu làm. Nàng hẳn đã biết từ lâu, nên hôm nay mới có thể ung dung không vội như thế.”

Tạ Nguy mới hỏi: “Vậy ngươi định làm thế nào?” Hắn cho dù có thể như trước nay âm thầm bảo vệ nàng, nhưng chưa hẳn lúc nào cũng kịp, Ninh nhị nếu không thể tự vệ, tựa như chim tước trong lồng, thì thực không tốt.

Khương Tuyết Ninh cũng không biết vì cái gì, cảm thấy Tạ Nguy tối

nay liên tiếp hỏi mấy câu, ẩn ẩn như có ý kiểm tra dạy dỗ nàng, nhưng nàng cũng không suy nghĩ nhiều hơn, chỉ đáp: “Ta không làm gì thẹn với người, nên bất kể là ai muốn hại ta, không muốn ta sống tốt, vậy ta càng phải sống tốt hơn, khiến nàng càng khó chịu. Tạm thời không phải không có biện pháp làm gì nàng, nếu không làm gì, e rằng nàng sẽ tưởng ta dễ ăn hiếp lắm. Hôm nay nàng đã dám khiến ta ăn khổ, về sau cũng nên để nàng ngồi nằm không ổn, ăn ngủ không yên mới được.”

Lời nói này rất trầm ổn, giống như trong lòng nàng đã có kế hoạch. Tạ Nguy không khỏi ngoái lại nhìn nàng. Ánh sáng mờ nhạt từ đèn lồng trong tay phủ trên mặt nàng, nổi bật gương mặt kiều diễm xinh đẹp, chỉ là nàng hơi rũ mắt, có một loại hờ hững khó tả. Lúc này hắn mới giật mình, nàng không còn vui vẻ, càng không ý cười nhẹ nhàng thậm chí mang theo chút ngượng ngùng như ban nãy. Thế là hắn ý thức được, sự xuất hiện của hắn đã phá hư rồi. Tạ Nguy lại cảm thấy tâm tư mình hơi nóng nảy, nên lần nữa thả nhẹ giọng, hỏi nàng: “Vừa rồi sao ngươi lại đi đường này?”

Khương Tuyết Ninh “A” một tiếng, lại nghĩ tới Trương Già, mặt mày mới thả lỏng một chút, nói: “Trần đại nhân cùng Trương đại nhân đi bên này, học sinh nhờ Trương đại nhân điều tra rõ nội tình mới có thể thoát hiểm, nên mới đuổi theo cảm tạ.” Mặc dù có chút không hợp lễ nghi, nhưng nàng một khắc này thật sự không sợ bị hắn răn dạy. Chính là có một ý niệm như vậy trong đầu, vô luận thế nào cũng kìm lại không được.

Tạ Nguy nhìn thấy thần thái của nàng, bước chân bỗng dừng lại: “Trương Già?” Khương Tuyết Ninh ngước mắt nhìn hắn, nhẹ gật đầu. Tạ Nguy vốn không cười, giờ phút này lại lần nữa dò xét khóe mắt đuôi mày nàng, sắc mặt hơi trầm xuống, hỏi nàng: “Ngươi không phải thích Yến Lâm sao?” Khương Tuyết Ninh sửng sốt. Nhưng câu hỏi tiếp theo của Tạ Nguy mới khiến nàng như nổ tung: “Ngươi thích Trương Già?”

Đây cũng là chỗ đáng sợ nhất của Tạ Cư An. Cho dù ai đứng trước

mặt hắn, thoáng lộ ra chút sơ hở, nhất định sẽ bị hắn nhìn rõ ngọn nguồn, cho dù phủ thêm lớp da thật dày, cũng khó cản nổi! Khương Tuyết Ninh luống cuống như vậy một lát. Nhưng lập tức lại nghĩ, có gì để hốt hoảng đâu? Nàng thực sự không yêu Yến Lâm, có đủ chuyện ở kiếp trước, nay thực sự không thể làm ngơ đi mà yêu hắn. Bây giờ nàng không phải hoàng hậu. Không có cả núi lễ pháp trói buộc, nàng có thể rất thẳng thắn mà đối mặt với nội tâm, nhìn thẳng vào tình cảm của mình.

Chút ít dư quang tươi đẹp rực rỡ rốt cục lần nữa trở lại trên khóe mắt đuôi mày nàng, Khương Tuyết Ninh nhìn Tạ Nguy, lớn mật nói: "Thích." Tạ Nguy nhìn nàng chăm chú không nói gì. Nàng lại nhớ tới chuyện mình hổ thẹn với Trương Già kiếp trước, tầm mắt hơi rũ xuống, chỉ cảm thấy trong lòng đắng chát, thấp giọng khẽ thêm mấy từ: "Rất thích, rất thích..."

Chương 70: Cuối năm thâm hàn

Tạ Nguy nhìn nàng thật lâu. Khương Tuyết Ninh cảm thấy ánh mắt của hắn có chút lạnh. Tạ Nguy vậy mà hỏi: “Yến Lâm biết không?”

Mặc dù chưa từng hỏi rõ, nhưng Khương Tuyết Ninh có thể đoán được Tạ Nguy biết quan hệ của nàng cùng Yến Lâm, hay đúng hơn là tâm tư của Yến Lâm với nàng. Vốn cảm thấy người này có chút quản quá nhiều, nhưng nghĩ tới suy đoán kiếp trước Vưu Phương Ngâm nói, nếu là thật, Tạ Nguy để ý việc này cũng có gì quá đáng.

Về phần Yến Lâm... Chuyện nàng thích Trương Già hắn có lẽ không biết, dù sao nàng mới trùng sinh trở về bao lâu a? Nhưng ngày đó ở Tầng Tiêu lâu, những lời kia dù không nói ra, có lẽ trong lòng Yến Lâm hẳn đã minh bạch. Chỉ là hắn không muốn chính tai nghe thấy, mới không để nàng mở miệng.

Tạ Nguy giật giật khóe môi, ý cười hơi lạnh lẽo: “Nếu ta là Yến Lâm, nhất định sẽ lột da, rút xương ngươi. Chưa từng nghe nói ngươi quen biết Trương Già, dù ngày thường có thầm mến, hôm nay nhất kiến chung tình cũng chưa chắc không phải đồng tình đồng nguyện. Ngươi thích hắn, hắn chưa hẳn có thể trèo cao tới ngươi.”

Khương Tuyết Ninh nghe nửa trước thì cảm thấy sợ hãi, tới nửa sau thì suýt nhảy dựng lên, trong lòng buồn bực, xấu hổ: “Ngươi mới trèo cao, nói hươu nói vượn cái gì vậy chứ!” Bộ dáng này giống như mèo bị người đạp đuôi liền giương nanh múa vuốt.

Tạ Nguy nhìn thấy nàng như vậy, ánh mắt hắn trở nên sâu thẳm mà tĩnh lặng: “Ta mới nói Trương Già một câu, ngươi đã mất bình tĩnh. Nếu cứ dăm ba câu liền tự bộc lộ nhược điểm như vậy, là Ninh nhị

ngươi tín nhiệm Tạ Nguy ta là người lương thiện, hay ngươi cảm thấy thế nhân đều tốt đẹp, không cần đề phòng?" Khương Tuyết Ninh bỗng rùng mình.

Tạ Nguy bình tĩnh nói: "Ta nếu là ngươi, thích ai sẽ vĩnh viễn giấu ở đáy lòng, không nói ra, càng không để người ngoài biết được. Hôm nay may mắn người gặp ngươi là ta, tạm sẽ không làm gì ngươi; nhưng ngày khác gặp phải người muốn đối phó ngươi, liền đi làm khó Trương Già. Đến lúc đó ngươi sẽ biết bốn chữ 'Hại người hại mình' viết như thế nào. Đúng là cùng chơi với Yến Lâm, xuẩn chẳng khác gì nhau."

Hắn chưa từng nói chuyện "không khách khí" đến mức này. Khương Tuyết Ninh thậm chí không nghĩ tới hắn răn dạy nàng xong còn kéo Yến Lâm tới mắng chung, nhất thời chỉ kinh ngạc nhìn hắn, lại cảm thấy hắn nói không sai chút nào: Nàng cao hứng đến hồ đồ rồi, lại dám bộc lộ tâm tư trước mặt Tạ Nguy? Nhưng nghĩ lại, rõ ràng là Tạ Nguy nhận ra trước, nàng mới thừa nhận. Trong nội tâm bỗng đầy hoảng sợ.

Tạ Nguy cũng chỉ định dọa nàng một chút, để nàng nghiêm túc nhớ lâu hơn, nay thấy nàng đã sợ, liền biết nàng đã hiểu. Mặc dù hắn không biết vì sao trong lòng vẫn không vui, nhưng cũng không dư thời gian mà ở lại chỗ này lãng phí. Hắn trực tiếp đưa đèn lồng vào tay nàng. Chỉ nói: "Quá muộn rồi, trở về đi."

Khương Tuyết Ninh nhận lấy, nhưng thấy chỉ có một chiếc đèn này, vô thức muốn hỏi một câu "Vậy còn ngươi thì sao", lại thấy Tạ Nguy đã chắp tay quay lưng đi, dọc theo tường cung cao cao mà xuất cung. Bóng tối xung quanh dần bao phủ bóng dáng hắn. Người này lại khác Trương Già. Trương Già dù đi trong màn đêm, cũng khiến người khác thấy trên người hắn có ánh sáng; còn Tạ Nguy sau khi rời khỏi ánh đèn, lại hòa vào đêm tối, như thể hắn từ đó mà ra.

*

Mới trải qua chuyện lục soát tra án Ngưỡng Chỉ trai, đám người trở về đều chưa tỉnh hồn, còn có chút sợ hãi, đều không dám cứ như vậy trở về phòng, mà tập hợp cùng nhau ngồi ở Lưu Thủy các, uống chút trà nóng an ủi. Bởi vì tra ra là cung nữ hãm hại, giờ phút này không ai dám gọi cung nữ hầu hạ nữa. Trong này, trừ Khương Tuyết Ninh còn chưa về, hết thảy có bảy người.

Trần Thục Nghi dáng vẻ như việc không liên quan đến mình, nói: "Cũng coi như nàng vận khí tốt, gan lớn, dám trực tiếp chống đối thái hậu nương nương, còn dám nói mình là thần nữ không phải cung nhân, nên do Cẩm Y vệ hoặc Hình bộ tra, mới may mắn gặp Trần đại nhân cùng Trương đại nhân, thoát được một kiếp. Nếu không, sợ rằng nàng chỉ có đi không có về."

Diêu Dung Dung không biết vì sao lại nhớ tới chi tiết kia. Lúc ấy thái giám xuất cung đi Hình bộ đúng là người ngày đó quỳ gối bên ngoài Khôn Ninh cung. Nàng nhỏ giọng lẩm bẩm: "Thật sự là may mắn sao…"

Tiêu Xu chỉ nhìn nàng một cái, không nói thêm gì.

Chu Bảo Anh lại nháy mắt, nhìn ra ngoài cửa: "Ninh tỷ tỷ không phải đi cảm tạ sao, nói mấy lời là được rồi, sao còn chưa trở về?"

Sắc mặt Diêu Tích thoáng âm trầm. Vưu Nguyệt rất biết nhìn mặt nói chuyện, cơ hồ lập tức liền chú ý tới dị thường nho nhỏ này, tâm tư vừa chuyển, nghĩ tới quan hệ Diêu Tích cùng Trương Già, bỗng nhiên hiểu được Diêu Tích đang để ý cái gì. Nàng trước nay đâu sợ lửa cháy đổ thêm dầu, lúc này liền che miệng cười nói: "Ân cứu mạng, lại là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, đương nhiên là muốn nói thêm vài câu. Bất quá thật không ngờ, vị Trương Già trong truyền thuyết này, nhìn dù lạnh nhạt chút, nhưng lại tuấn tú lịch sự, chính nhân quân tử, Diêu Tích tỷ tỷ thật có phúc khí."

Dù biết Vưu Nguyệt là người thích châm ngòi thổi gió, gây sự bốn phía, cũng được Tiêu Xu cùng Trần Thục Nghi khuyên bảo rằng

người này không thể tin tưởng được, cho nên không xa cách lại không quá thân thiết càng không thâm giao, nhưng ai nghe lời này mà trong lòng có thể bình tĩnh nổi?

Trương Già chính là phu quân tương lai của nàng. Tình ngay lý gian, Khương Tuyết Ninh vô luận thế nào cũng nên tránh hiềm nghi mới phải! Chung quy vẫn là nha đầu lớn lên ở nông thôn, không có quy củ!

Diêu Tích nặng nề buông chén trà trong tay xuống.

Trần Thục Nghi đương nhiên cũng biết Vưu Nguyệt là loại mặt hàng gì, nhưng địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, nàng lại bỏ thêm một câu: "Đúng nha, Diêu Tích muội muội thật có phúc lớn. Chỉ là Khương Tuyết Ninh nay gặp xui xẻo rồi, lần này dù thoát được một kiếp, nhưng lại triệt để đắc tội thái hậu nương nương. Hiện tại trước mắt ngàn người nhìn chằm chằm, thái hậu nương nương chưa chắc đã làm gì nàng, nhưng về sau nàng còn ở trong cung, cho dù có trưởng công chúa điện hạ che chở, chưa hẳn đã có thể vui vẻ khoái hoạt như bây giờ."

Trong cung có mấy người không giẫm thấp nịnh cao? Nếu biết thái hậu không thích còn vội vàng đi lấy lòng, không phải là muốn chết sao. Trần Thục Nghi thốt ra lời này, có người cười trên nỗi đau của người khác, có người lại ít nhiều lo lắng.

Chỉ là nói sau lưng như vậy cũng sợ bị người nghe được. Dù sao thời điểm này hết sức đặc thù, nếu để Khương Tuyết Ninh nghe được còn hiểu lầm chuyện xảy ra là do các nàng hãm hại, vậy mới thật oan uổng, cho nên rất nhanh liền đổi đề tài.

Vưu Nguyệt thấy vào cung đã mấy ngày, hai ngày nữa liền có thể xuất cung, thế là nghĩ đến chuyện đã sắp xếp trước khi vào cung, đột nhiên cảm giác được đó là một cơ hội tốt vô cùng. Nàng không biết, nhưng những người khác kiến thức rất rộng rãi a. Nàng nghe những người khác vừa vặn nói đến phong cảnh Dương châu, liền xen vào

một câu: “Nghe nói thương nhân buôn muối Dương châu mỗi nhà đều phú khả địch quốc, sinh hoạt xa hoa lãng phí, chỉ sợ so với chúng ta cũng không kém mấy đâu.”

Tiêu Xu nói: “Khắp thiên hạ đều ăn muối, nên việc buôn bán này chỉ cần làm là có tiền. Hơn nữa, ruộng muối Giang Hoài lại làm muối đứng đầu các châu huyện, tự nhiên thương nhân buôn muối sẽ hội tụ, ganh đua so sánh lẫn nhau, cho nên ăn uống hưởng lạc, đừng nói là so với chúng ta, dù so với trong cung cũng chưa hẳn kém hơn.”

Tất cả mọi người đều chưa từng tới Dương châu, nghe xong không khỏi sợ hãi cảm thán. Vưu Nguyệt lại mắt sáng lên, nói: “Nhưng nghe nói giếng muối ở đất Thục cũng rất nổi danh, sao rất ít nghe nói thương nhân buôn muối bên kia cũng có tiền a?”

Lần này không cần Tiêu Xu nói, Trần Thục Nghi đã nhàn nhạt nhìn lướt qua nàng một cái, nói: “Đường đi đến đất Thục hiểm trở, trước nay qua lại khó khăn, tin tức cũng bế tắc, giếng muối cũng không phải là thứ năng suất cao, sao có thể so sánh với Dương châu?”

Xem ra còn không có ai biết Nhâm Vi Chí. Vưu Nguyệt âm thầm cân nhắc chuyện “Trác đồng tỉnh” trong truyền thuyết, nếu là thật, giếng muối nhất định sẽ vọt lên đứng đầu, nếu có thể từ đó kiếm được một chén canh...

Ngay lúc nàng muốn mở miệng hỏi tiếp, Khương Tuyết Ninh trở về. Phương Diệu trông thấy đầu tiên, liền hô một tiếng.

Trần Thục Nghi có ý riêng, cười: “Khương nhị cô nương sao lại đi lâu như vậy nha?” Trong tay Khương Tuyết Ninh còn cầm đèn lồng, dừng bước dưới mái hiên, thổi tắt đèn, mới nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: “Trên đường gặp phải Tạ tiên sinh, bị ngăn lại hỏi vài câu.”

Đám người thấy nàng không vui, lại nghĩ nàng luôn bị Tạ Nguy ép tập đàn, liền cho rằng nàng bị quở trách, trong lòng không hiểu sao lại có chút sảng khoái. Chu Bảo Anh mở to mắt, giọng mềm mềm nhu

nhu nói: “Tạ tiên sinh chắc lại mắng ngươi a?”

Khương Tuyết Ninh thấy đám người có lẽ đang tiệc trà, cũng không định tham dự, liền nói một câu vô thưởng vô phạt: “Cũng ổn, chỉ nhắc ta ngày mai đi học đàn như cũ thôi.” Mấy người mới không tin chuyện nhẹ nhàng như vậy đâu, trong lòng đều cười nhạo.

Khương Tuyết Ninh chỉ nói: “Hôm nay quả thực đã bị sợ hãi không nhẹ, cũng liên luỵ tới chư vị, thật xin lỗi. Ta có chút mệt mỏi, nên về phòng trước, chư vị cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Nói xong nàng tiện tay treo cái đèn lồng kia dưới hiên, lại đi dọc hành lang về phòng mình. Gian phòng bị người tra án làm loạn, nay đã thu dọn thỏa đáng. Chỉ là lúc Khương Tuyết Ninh một lần nữa ngồi trên giường nhìn như đã chỉnh lại gọn gàng, vẫn như cũ cảm thấy không rét mà run, phảng phất như lạnh lẽo trong lao tù.

*

Hai ngày tiếp theo, trong cung cực kỳ yên tĩnh. Khương Tuyết Ninh cũng không nghe lời đồn chuyện nhảm gì. Có lẽ rất nhiều chuyện vẫn đang truyền đi, nhưng không lọt vào Ngưỡng Chỉ trai, xung quanh yên bình phảng phất như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có lúc đi qua đường cung thật dài giương mắt chợt trông thấy có cung nhân nhìn nàng ánh mắt hiếu kỳ, nàng mới có thể thoáng cảm nhận được sóng ngầm dưới vỏ bọc yên bình này.

Sau đêm đó, quan hệ giữa nàng và Tạ Nguy tựa hồ không có gì thay đổi: Ba ngày hai lớp như cũ, luyện đàn cũng không ngắt quãng. Chỉ là nội tâm nàng rất khó bình tĩnh. Tạ Nguy liên tiếp cho nàng ngồi trước đàn mấy ngày, cũng không san bằng nổi sự nóng nảy của nàng, về sau liền dứt khoát mặc kệ, chỉ để nàng ngồi gần đó, hắn thì ngồi bên kia thư án, xử lý công văn chất thành đống trước mặt, rất hiếm khi mở miệng. Có đôi khi Khương Tuyết Ninh sẽ nghĩ, có lẽ đây mới là Tạ Nguy lúc bình thường.

Thẳng đến một ngày trước khi xuất cung tạm nghỉ, nàng rốt cục gặp

được Trịnh Bảo tại một góc vắng của ngự hoa viên. Trịnh Bảo lặng lẽ nói cho nàng, Trưởng công chúa điện hạ cùng Lâm Truy vương điện hạ đêm đó đến Từ Ninh cung, cầu tình cho Dũng Nghị hầu phủ, liền chọc giận Thánh thượng cùng Thái hậu nương nương, một người bị phạt cấm túc cho nên mấy ngày nay không đi học được, một người bị thánh thượng mắng một trận phạt đi Thái Miếu quỳ ba canh giờ. Nàng không khỏi sửng sốt. Trịnh Bảo lại ngước mắt nhìn nàng, đáy mắt có chút bất đắc dĩ, nói cho nàng, cung nữ hãm hại nàng sau khi bị nhốt vào Thận hình tư, đã chết không rõ nguyên nhân, cũng không hỏi ra được manh mối gì.

Khương Tuyết Ninh không biết chính mình làm thế nào đến được thiên điện Phụng Thần điện. Nàng hôm nay tới trễ. Nhưng Tạ Nguy vẫn còn chưa tới. Nàng đợi hồi lâu cũng không thấy người, ngồi trước cổ cầm Tiêu Am, chỉ cảm thấy trong phòng dù ấm áp nhưng tay chân lại lạnh băng.

Hai cánh cửa sổ khắc hoa hơi hé mở một nửa, gió mang theo buốt giá từ bên ngoài thổi vào. Thư án của Tạ Nguy luôn luôn bày biện chỉnh chỉnh tề tề, bút lông đều rửa sạch treo trên kệ, giấy đã dùng qua hoặc không cần nữa đều dùng thước hoặc chặn giấy đè lên, gió mạnh cũng chỉ lật ra vài trang. Nhưng mà có một tờ giấy đặt riêng ở góc thư án. Gió chỉ phất một cái, nó liền rơi trên mặt đất.

Khương Tuyết Ninh không khỏi nhìn theo. Một lát sau, Tạ Nguy còn chưa đến, nàng liền đứng lên đi qua, nhặt lên, vô tình nhìn qua chữ viết bên trên. Không phải phong thư, mà là một công báo của hai ngày trước! Trong chớp mắt, nàng như chìm vào hầm băng! —— Dũng Nghị hầu phủ, nghi ngờ có cấu kết nghịch đảng, chưa tra ra kỹ càng, trọng binh vây phủ, không được phép không cho rời phủ!

“Cộc cộc cộc.” Đúng lúc này, có tiếng ai gõ cửa điện. Tiểu thái giám phục vụ ngoài điện, cách cánh cửa nói vọng vào: “Thiếu sư đại nhân cho người tới truyền lời, hôm nay bận bịu nhiều việc không thể đến được, đã vất vả Khương nhị cô nương chờ một chuyến, vừa vặn ngày mai xuất cung nghỉ hưu mộc, cô nương tranh thủ nghỉ ngơi

mấy ngày cho tốt.” Khương Tuyết Ninh nhìn ra phía ngoài cửa sổ, bất tri bất giác, đã tới đợt rét đậm cuối năm. Từ nay đến quán lễ của hắn chỉ còn mười lăm ngày nữa.

* Tác giả có lời muốn nói:

Đừng hỏi Yến Lâm vì sao không thành được, từ chương 1 đã bắt đầu có ám chỉ, không muốn viết quá rõ.

Có người thấy mạch văn tương đối nhanh, chỗ nào không cần thiết hoặc không liên quan nhiều sẽ không viết quá sâu.

Nhưng đừng tùy tiện chụp mũ cho nữ chính.

Chương 71: Thiên giáo

Khi triều đình có đại sự, châu phủ có chính lệnh, cần thông báo cho nha môn các bộ biết được, đều in và phát hành công báo, cách mỗi mấy ngày sẽ đưa đến tay đám quan chức. Trước kia Khương Tuyết Ninh ngồi trong thiên điện này tĩnh tâm, Tạ Nguy thường ở gần đó xử lý công văn. Nhưng hắn từ trước đến nay là người nghiêm chỉnh, mang bao nhiêu thứ đến thì sẽ mang bấy nhiêu thứ đi, tuyệt sẽ không để sơ sẩy đến mức để sót một tờ công báo như thế... Là cố ý để lại chỗ này cho nàng xem trước sao? Khương Tuyết Ninh không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Sau khi tiểu thái giám kia thông truyền xong, nàng lại tỉ mỉ xem lại công báo hai lần, mới đi đến bên cạnh thư án, nhẹ nhàng nhấc chặn giấy bằng ngọc xanh biếc lên, đặt công báo này vào xấp giấy đã dùng qua hoặc không cần nữa.

*

Ngày kế tiếp, thư đồng rời cung.

Mặc dù những ngày này trong cung phát sinh rất nhiều chuyện, thậm chí đến Lạc Dương trưởng công chúa cũng còn bị cấm túc, nhưng các vị thư đồng khó khăn lắm mới nhịn đến hưu mộc xuất cung về nhà, tuổi cũng đều không phải lớn, nên dù có chuyện không vui, cũng nhờ được về nhà mà có chút hào hứng.

Vưu Nguyệt thì cực kỳ vui mừng. Nàng những ngày này đã từ chỗ Tiêu Xu, Trần Thục Nghi hỏi được không ít chuyện muối công, muối tư, chỉ cảm thấy từ đó có thể đào được lợi nhuận rất lớn. Trước khi vào cung, nàng ngoài ý muốn có được tin tức bí mật từ tay tiện nhân

Vưu Phương Ngâm kia, đã phân phó người dưới trong kinh thành tìm kiếm Nhâm Vi Chí, thuận tiện điều tra xem chuyện thật hay giả. Bây giờ đã qua mười ngày. Vưu Nguyệt tin tưởng, chờ nàng hồi phủ, hơn phân nửa là tin tức tốt kinh người đang chờ đợi mình!

“Lại phải tạm biệt các vị tỷ tỷ rồi, không ngờ mười ngày trong cung nói thì dài mà lại thấy ngắn, nội tâm ta còn có chút không nỡ tạm biệt mọi người.” Tuy nói vậy, nhưng khóe mắt đuôi mày Vưu Nguyệt đều là ý cười, “Chỉ mong hai ngày hưu mộc này mau chóng qua, để mau mau hồi cung, làm thư đồng Trưởng công chúa điện hạ, cũng đoàn tụ cùng chư vị tỷ tỷ.”

Đám người cơ hồ cũng không mang theo nhiều hành lý. Một là chỉ hưu mộc hai ngày, hai là trải qua chuyện Khương Tuyết Ninh suýt nữa xui xẻo vì một tờ giấy, đám người không dám mang thứ gì ra vào cung nữa, nên đều mang chút đồ nhẹ nhàng thôi. Sáng sớm, đoàn người trên đường đi tới cửa Thuận Trinh.

Mọi người vẻ mặt khác nhau, cơ bản đều không tiếp lời Vưu Nguyệt. Diêu Dung Dung lại nhíu mày, lo lắng thở dài nói: “Nói ra sợ khiến các tỷ tỷ cười chê, ta nhát gan, chuyện xảy ra trong cung quả thực làm lòng người run sợ. Vốn tưởng rằng các quý nhân nói gì thì là vậy, không ngờ cũng là bộ bộ kinh tâm. Ai, ngay cả thân phận cao quý như Trưởng công chúa điện hạ cùng Lâm Truy vương điện hạ cũng bị phạt…” Càng nói, giọng càng nhỏ lại, giống như sợ bị người khác nghe thấy.

Khương Tuyết Ninh đi cách nàng không xa, nghe vậy không khỏi nhìn nàng một cái, hồi tưởng kiếp trước, Diêu Dung Dung cũng nhát gan sợ phiền phức còn không biết nói chuyện, hình như cũng vào cung, chỉ là cũng không được sủng ái, còn chịu khi dễ. Nếu thật lòng e ngại trong cung “Bộ bộ kinh tâm”, còn vào cung làm gì? Nàng nghĩ tới đây, ánh mắt liền không khỏi nhìn sang Tiêu Xu—— Nữ tử này sau đó kém chút nữa đã trở thành người thắng lớn trong trận cung đấu đó. Vẫn trang phục đẹp đẽ, khí độ ung dung, bình tĩnh mà trầm ổn, có khí phách chỉ có vọng tộc thế gia mới có được.

Khương Tuyết Ninh nhớ rõ, kiếp trước mình khăng khăng muốn làm người trên vạn người, trở thành hoàng hậu, cho nên bỏ qua Yến Lâm, đoạt nhân duyên của Khương Tuyết Huệ, hao tổn tâm cơ gả cho Thẩm Giới. Toàn bộ quá trình dù gian khổ nhưng cũng không có gì nguy hiểm trở ngại thực sự. Đời này, nàng cùng Thẩm Giới gặp nhau đã ít đi, nhưng lại gặp phải những nguy hiểm cùng hãm hại kiếp trước không có. Đến cùng là bởi vì đời này nàng có thay đổi, làm cho người trong tối cảm thấy nguy cơ, nên xuất thủ hãm hại, hay kiếp trước vốn cũng có nhưng vì nguyên nhân nào đó nàng không biết, hoặc trời xui đất khiến đối phương không thể hãm hại thành công?

Tiêu Xu thản nhiên nói: "Trưởng công chúa điện hạ cùng Lâm Truy vương điện hạ là hoàng tộc, Thái hậu nương nương cùng Thánh thượng nhất thời giận dữ mới trách phạt thôi, đâu phải chuyện chúng ta có thể bàn tán?" Diêu Dung Dung nhất thời im bặt.

Khương Tuyết Ninh suy nghĩ một chút, lại cố ý tươi cười, tiếp một câu: "Tiêu đại cô nương nói rất đúng. Không nói đến thân phận hoàng tộc tôn quý, trách phạt rõ ràng chỉ là để bọn họ ngẫm lại, sẽ không làm thật đâu. Cho dù có thật sự bị cấm túc phạt quỳ mấy ngày, trưởng công chúa điện hạ có lẽ sẽ chán nản khó chịu, nhưng Lâm Truy vương điện hạ thì chưa hẳn. Nay đã là tiết Đông Chí, chính là thời điểm tốt để trốn trong phủ vẽ Tuế Hàn đồ, không biết chừng điện hạ còn vui mừng vì có được mấy ngày nhàn hạ nữa." Tiêu Xu vốn bình tĩnh đi phía trước, lúc nghe thấy ba chữ "Tuế Hàn đồ", bước chân đột ngột dừng lại, không khỏi quay đầu nhìn Khương Tuyết Ninh một chút, cười nói: "Khương nhị cô nương cũng biết thật nhiều."

Thẩm Giới mặc dù là Lâm Truy vương cao quý, về sau sẽ được lập làm "Hoàng thái đệ", nhưng hắn trước nay không ham mưu cầu danh lợi, tính tình ôn hòa, càng ưa thích văn chương hội họa hơn. Hắn có một sở thích rất ít người biết, chính ngày đông vẽ Tuế Hàn đồ. Nàng kiếp trước, sau khi gả cho Thẩm Giới mới biết, người bình thường rất khó biết rõ được. Không ngờ, Tiêu Xu cũng biết. Lúc này Thẩm Giới còn chưa được lập làm hoàng thái đệ đâu! Lại chỉ nghe nói Tiêu

Xu cùng Thẩm Chỉ Y thân thiết, chưa từng nghe nói Tiêu Xu cùng Thẩm Giới cũng tương giao... Nghĩ đến đây, đáy lòng Khương Tuyết Ninh cười lạnh một tiếng, trên mặt lại là nụ cười ôn hòa, như không hiểu ý tứ của Tiêu Xu vậy. Tiêu Xu cũng không nói gì thêm.

Một lát sau, cửa cung đã ở trước mắt, xe ngựa cùng cỗ kiệu các phủ tới đón người cũng đang chờ bên ngoài. Đường nhi, Liên nhi đã ròng rã mười ngày chưa gặp cô nương nhà mình. Hai người đều đứng chờ trước xe ngựa. Khương Tuyết Ninh từ bên trong cửa cung đi ra, nhìn thấy hai người lại khẽ giật mình: Hai nha đầu này đã mặc trang phục mùa đông, đồ trang sức đều thu thập đến chỉnh chỉnh tề tề, nhìn qua làn da trắng nõn, sắc mặt hồng nhuận, nụ cười vui mừng, vừa thấy nàng liền cao hứng vẫy vẫy tay. “Nhị cô nương, trong cung đọc sách có mệt lắm không a?” “Đã lâu không gặp thật sự rất nhớ ngài!”

Có trời mới biết, thời gian không có Khương Tuyết Ninh trong phủ, hai đại nha hoàn các nàng thoải mái sung sướng đến mức nào. Tiền tháng vẫn có đủ, lại không cần hầu hạ, càng không lo lắng cô nương động một chút lại căng thẳng với thái thái cùng đại cô nương. Lúc đầu còn chưa quen nhàn nhã như vậy, nhưng chỉ ba ngày liền quen, thật sự là vô cùng khỏe khoắn, còn có thể mập lên được nữa. Eo không mỏi, chân đã hết đau, tóc cũng nhanh dài hơn. Thử hỏi —— Trên đời này có gì sung sướng hơn hầu hạ cô nương vào cung làm thư đồng chứ?

Cho nên Liên nhi, Đường nhi hiện tại gặp Khương Tuyết Ninh mới vui vẻ như vậy, bởi vì chỉ cần hầu hạ nàng hai ngày, rất nhanh lại có được mười ngày “Nghỉ dài hạn”, mà trạng thái này còn kéo dài những nửa năm nữa. Quả thực cảm động trời đất!

Hai người chia nhau một dìu nàng lên xe ngựa, một ân cần cẩn thận hầu trà. Khương Tuyết Ninh vốn còn có chút không hiểu, nhưng ngồi xuống cẩn thận nghĩ chút liền rõ ràng. Đường nhi còn tốt, nàng ổn trọng nên không thể hiện rõ, nhưng hai mắt Liên nhi đã híp thành hình trăng khuyết, chỉ thiếu nước viết hai chữ “Vui mừng” lên mặt

nữa thôi. Khương Tuyết Ninh không khỏi cười theo, còn cố ý đùa các nàng: “Thấy cô nương trở về mà mừng rỡ như vậy a? Vậy xem ra là mong ta về quá rồi, chi bằng ta xin Công chúa điện hạ, dứt khoát không làm thư đồng nữa, mỗi ngày ở nhà, đỡ khiến các ngươi đau lòng nhớ thương.”

Đường nhi: “...”

Liên nhi: “A? Đừng nha, cơ hội vào cung làm thư đồng tốt bao nhiêu ——”

Nàng chưa nói xong đã thấy ánh mắt tựa tiếu phi tiếu của Khương Tuyết Ninh, lập tức giật mình, kịp phản ứng, vội vàng che miệng, khuôn mặt đầy vẻ ủy khuất. Khương Tuyết Ninh tựa vào đệm êm trong xe ngựa, nhìn các nàng vui buồn yêu ghét đều thể hiện trên mặt, mới cảm nhận được thoải mái buông lỏng đã không có rất lâu rồi. Gió nhẹ thổi qua màn xe. Nàng nhìn qua khe trống, thấy xa phu đong đưa roi ngựa, lúc vung dây cương chuyển hướng xe ngựa, Tử Cấm thành nguy nga đứng lặng yên trong sương sớm dày đặc, vừa vặn thoáng qua góc rèm hé mở rồi dần biến mất—— Mười ngày đầu tiên làm thư đồng với yên bình ngắn ngủi này cuối cùng cũng qua.

*

Xe ngựa trên đường về Khương phủ, Khương Tuyết Ninh hỏi những chuyện xảy ra trong phủ gần đây. Liên nhi, Đường nhi tuy hưởng thụ thanh nhàn, nhưng chuyện nên biết cũng đều rõ ràng, một cái cũng không thiếu. Khương Tuyết Ninh hỏi một chút, các nàng liền lần lượt kể ra.

Nàng vừa vào cung, tất cả mọi người trong phủ đều vui vẻ ra mặt, nhất là bọn hạ nhân từng bị nàng áp bức, làm khó dễ, vui như tết về; Mạnh thị cũng có thời gian thư thái hiếm có; Khương Tuyết Huệ thì nhận được vài thư mời của vương công quý tộc, vẫn là nghe đàn, ngắm hoa, làm thơ, trừ có mấy nhà khá hơn trong kinh đến hỏi việc hôn nhân ra, thì không có gì khác trước.

Chỉ là Khương Tuyết Ninh vừa nghe, vừa vén rèm cửa sổ nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy người đi trên phố đều bước chân vội vàng, đầu cúi thật thấp, giống như sợ trêu chọc phải chuyện gì. Kinh thành phồn hoa từ khi nào lại trở nên quạnh quẽ như vậy?

Dũng Nghị hầu phủ hiển quý, xây ở gần cửa Chu Tước, lầu các đình đài, tường cao liên miên, kéo dài gần nửa con phố. Xe ngựa về Khương phủ phải đi qua con đường này. Nhưng trên đường lại dày đặc binh sĩ mang giáp tay cầm đao kích, khuôn mặt nghiêm túc xếp hàng trấn giữ. Xe ngựa Khương phủ từ xa tới, liền có người nhìn chằm chằm. Thẳng đến khi trông thấy gia huy trên xe ngựa Khương phủ nhận ra địa vị mới thôi nhìn, cũng không chặn lại xét hỏi.

Khương Tuyết Ninh im lặng không nói. Đường nhi nhìn thần sắc nàng, cẩn thận nhỏ nhẹ nói: "Vài ngày trước bỗng nhiên có trọng binh tới vây quanh Dũng Nghị hầu phủ, Khương phủ chúng ta nhận được tin tức thì giật nảy mình, lão gia trong đêm liền sai người đi nghe ngóng. Nhưng chỉ biết tình huống phức tạp, trong kinh gần đây có nhiều phản tặc lẩn trốn, trong đêm lặng lẽ dán bố cáo ở cửa thành cùng cửa hàng các nơi, bên trên đều viết lời đại nghịch bất đạo. Thuận Thiên phủ cùng Cẩm Y vệ đều xuất động, bắt người khắp nơi, trong ngục kín chỗ, nghe nói đều là giáo chúng 'Thiên giáo'..."

Thiên giáo! Nghe đồn Thiên giáo này đã có hơn mấy chục năm trước, lúc đầu chỉ như một phái đạo phật bình thường, không ngờ về sau lại thu nạp rất nhiều lưu dân, du hiệp, giang hồ, nhiều kẻ sa cơ thất thế, lấy "Thiên" làm hiệu, cung phụng giáo thủ, tất cả hành động theo hiệu lệnh của giáo thủ. Hai mươi năm trước Bình Nam vương mưu phản, chính là liên hợp với Thiên giáo. Nhưng sau khi Bình Nam vương thất bại, vị giáo thủ thần bí này liền trực tiếp dẫn người rút khỏi kinh thành, thế lực Thiên giáo trong triều cũng bị vây quét tiêu diệt nhiều.

Chỉ là Thiên giáo truyền bá rất rộng, bên cạnh giáo thủ còn có hai người thần cơ diệu toán. Một người lớn tuổi, thường gọi là "Công

Nghi tiên sinh" ; Một người ít lộ diện, chỉ biết tên là "Độ Quân sơn nhân". Tuy rất ít người từng nhìn thấy bọn họ, nhưng thường bị bọn họ liệu trước được đường đi nước bước. Thế lực triều đình dù lớn, binh lực hùng mạnh, nhưng thường thua kém một chiêu, Thiên giáo lại đông đảo, am hiểu ẩn nấp, nên trước nay chưa thể diệt trọn.

Những năm gần đây, triều đình có chút chậm chạp, Thiên giáo lại bắt đầu rời xa kinh thành đến Giang Nam phát triển thế lực. Bây giờ không lẽ là muốn ngóc đầu trở lại sao? Khương Tuyết Ninh chỉ biết mình kiếp trước có vài lần bị Thiên giáo tập kích, mà Tạ Nguy về sau thì cơ hồ đã nhổ tận gốc toàn bộ Thiên giáo, nhưng nàng lại biết rất ít về giáo phái thần bí này, càng không rõ bọn họ hiện tại muốn làm gì. Nàng chỉ biết, Dũng Nghị hầu phủ sắp có chuyện. Thế lực Thiên giáo bỗng nhiên trở lại kinh thành, tuyệt đối không phải chuyện tốt, chỉ sợ sẽ bị người có ý mang ra thao tác giá họa!

Nàng khẽ day huyệt thái dương, lại cảm thấy căng thẳng đến mức đau đầu, nàng hỏi: "Phụ thân có trong phủ không?"

Đường nhi cẩn thận trả lời: "Có, biết hôm nay cô nương từ trong cung trở về, nên mới ở trong phủ đợi ngài trở về nói chuyện."

Khương Tuyết Ninh nhẹ gật đầu: "Lát nữa hồi phủ, ta đi thỉnh an phụ thân trước, các ngươi giúp ta hỏi thăm một chút tin tức Thanh Viễn bá phủ, nhất là của Vưu Phương Ngâm bên kia."

Chương 72: Chuyện cũ

Khương Bá Du đợi trong thư phòng một hồi. Chuyện xảy ra vài ngày trước trong cung sớm đã truyền đến chỗ hắn, chỉ là cuối cùng hữu kinh vô hiểm, thánh thượng lại ban thưởng cho Khương Tuyết Ninh một phen, đến trong nhà cũng thưởng không ít, khiến người làm cha là hắn chỉ có thể cảm tạ ân đức, lại không dám hỏi thêm gì nhiều.

Nhưng nghĩ lại —— Dũng Nghị hầu vừa bị giam cầm, thì Ninh nha đầu trong cung liền bị người mưu hại, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Khương Bá Du đã hơn bốn mươi tuổi, dù may mắn thăng quan đến Hộ bộ thị lang, nhưng nay nghĩ lại phần nhiều là do năm đó giúp Tạ Nguy lên kinh, có trợ giúp đương kim thánh thượng đăng cơ, miễn cưỡng xem như có công, cho nên bây giờ trên triều mới tạm coi như đứng được.

Nhưng hắn thực không có tâm tư thăng quan hơn nữa. Đến vị trí này đã hung hiểm vạn phần, lên trên nữa đều là ngươi lừa ta gạt, ngươi chết ta sống, liên lụy quá lớn, công thành lui thân ít càng thêm ít, đại đa số đều là vinh hoa phú quý một khắc, tai hoạ một đời. Tựa như Dũng Nghị hầu phủ hôm nay…

“Haiz…” Khương Bá Du nhìn quyển « Tả truyện » trước mặt thật lâu không giở được trang nào, khẽ thở dài một cái.

Lão quản gia xốc màn tiến đến bẩm báo: “Lão gia, nhị cô nương trở về.” Nói xong, hắn đứng tránh sang một bên.

Khương Tuyết Ninh xuống xe ngựa liền trực tiếp đến thư phòng của

Khương Bá Du, giờ phút này hơi cúi đầu từ ngoài cửa đi vào, khom mình hành lễ với Khương Bá Du ngồi sau thư án: “Nữ nhi bái kiến phụ thân, thỉnh an phụ thân.”

Ninh nha đầu lúc còn trong phủ, ngang bướng không chịu nổi, dù vào cung một chuyến tựa như đã trưởng thành, trầm ổn hơn, nhưng Khương Bá Du vừa nghĩ tới chuyện trong cung, lòng vẫn luôn cảm thấy lo lắng. Bây giờ nhìn nàng bình yên đứng trước mặt, cảm giác trong lòng có chút khó chịu. Hắn đứng lên đi tới, hai tay giữ vai nàng, tỉ mỉ, nhìn từ trên xuống dưới một hồi, mới gật đầu nói: “Tốt, tốt, ngồi xuống rồi nói đi.”

Trên đệm đã sưởi ấm, còn có thêm gối mềm. Khương Bá Du ngồi một đầu. Trong phòng có nha đầu phục vụ chuyển ghế gấm dài đến đặt dưới tay, Khương Tuyết Ninh ngồi xuống, dò xét thần sắc Khương Bá Du, mới nói: “Đường nhi nói phụ thân ở nhà chờ nữ nhi, không biết là có chuyện gì?”

Khuôn mặt nàng điềm tĩnh, không có uất ức tính tình quái gở như trước, mà nhiều hơn không biết bao nhiêu phần khí độ tu dưỡng của đại gia khuê tú, còn có chút uy áp mơ hồ. Khương Bá Du ngày trước cứ ngóng trông nàng có thể hiểu chuyện biết lễ nghĩa như Tuyết Huệ, nhưng bây giờ hồi tưởng lại hình ảnh tiểu nha đầu ngang ngược càn rỡ, cảm giác thực ra như vậy cũng rất tốt.

Hắn tự giễu cười một tiếng, nhớ tới chuyện muốn nói, nhất thời cảm giác có chút khó mà mở miệng, một lát sau mới hơi cúi đầu xuống nói: “Chuyện của con trong cung, cha đã nghe nói. Chuyện Dũng Nghị hầu phủ, con cũng biết rồi?”

Khương Tuyết Ninh nhẹ gật đầu. Khương Bá Du mới nói: “Vài ngày trước trong cung có đại sự, ngọc như ý nội vụ phủ dâng lên Thái hậu nương nương lại có khắc lời phản nghịch, mấy câu đó vốn là khẩu hiệu để Thiên giáo ‘Thay trời hành đạo’, tra ra dư nghiệt Bình Nam vương cũng thôi đi, không biết làm sao, lại kéo tới Dũng Nghị hầu phủ, hoài nghi Dũng Nghị hầu phủ cấu kết cùng dư nghiệt Bình Nam

vương và Thiên giáo, thậm chí còn có thư từ qua lại hai bên ở Dũng Nghị hầu phủ nữa. Bây giờ sự thật dù chưa tra rõ, nhưng triều đình lo hầu phủ chạy trốn hoặc làm loạn, nên đã vây hầu phủ lại trước, chỉ chờ tra ra manh mối liền định tội. Ta thấy, là lành ít dữ nhiều!"

Thư! Cho dù sớm chuẩn bị tinh thần, nhưng khi nghe tin tức xác thực từ Khương Bá Du, Khương Tuyết Ninh vẫn như cũ cảm thấy áp lực của số phận. Kiếp trước cũng thế. Dũng Nghị hầu phủ sở dĩ bị định tội, là bởi vì triều đình tra ra hầu phủ cùng nghịch đảng Bình Nam vương cấu kết, còn có cả thư từ. Nhưng đây cũng là điều kiếp trước nàng hoang mang nhất…

Khương Tuyết Ninh nhìn về phía Khương Bá Du: "Phe phái dư nghiệt Bình Nam vương đã sắp tàn hơi, lại càng không cần phải nói Bình Nam vương đã bỏ mình từ lâu, bây giờ nghịch đảng chẳng qua chỉ hỗn loạn năm bè bảy mảng, thậm chí đến Thiên Giáo cũng không bằng. Dũng Nghị hầu phủ nắm ba phần binh quyền thiên hạ, hai mươi năm trước còn cùng Định quốc công phủ dẫn quân đánh lui phản quân Bình Nam vương cùng Thiên giáo, giải vây kinh thành, lẽ ra là tử thù không đội trời chung, tại sao sau rất nhiều năm lại cấu kết cùng nghịch đảng?"

"Quả nhiên, đến con cũng cảm thấy không hợp lý?" Khương Bá Du cười khổ một tiếng: "Nhưng chính vì thế, mới khiến nguyên nhân trở nên rất thật. Chung quy vẫn là đáng thương cho tấm lòng của người làm cha mẹ!"

Khương Tuyết Ninh ngơ ngẩn. Nàng không rõ Khương Bá Du vì sao lại nói ra lời ấy. Khương Bá Du nhìn nàng mơ hồ, chậm rãi nói: "Họa này nguyên do bởi thảm sự 'Ba trăm Nghĩa Đồng' hai mươi năm trước. Qua nhiều năm như vậy, ba nhà dù chưa từng công bố, giống như không có gì xảy ra, nhưng hôm nay sóng ngầm phun trào, mới biết bọn họ đều còn ghi nhớ sâu sắc. Nhất là Dũng Nghị hầu phủ, với án này, càng canh cánh trong lòng…"

Là chuyện cũ Khương Tuyết Ninh nghe kể kia. Chỉ là so với lời

Phương Diệu nói ở Ngưỡng Chỉ trai, những gì Khương Bá Du nói, lại chứa nội tình Phương Diệu không biết được. Cũng có lẽ, vẫn chỉ là một góc của tảng băng thôi.

“Hai nhà Tiêu – Yến từng là thông gia, lúc đó Tiêu thái hậu trong cung còn làm hoàng hậu, Tiêu Viễn thừa kế tước vị làm Định quốc công, lại được Tiêu thái hậu làm mối, cưới tỷ tỷ của Dũng Nghị hầu là Yến thị làm vợ, không lâu sau liền sinh hạ một con trai, lấy tên ‘Định Phi’, phong làm thế tử.” Hoàng tộc, Tiêu gia, Yến gia, cứ thế gắn kết thành một.

“Năm đó lúc Bình Nam vương cùng nghịch đảng Thiên giáo dẫn quân đánh vào kinh thành, Yến phu nhân mang theo thế tử Định Phi tuổi nhỏ vào cung cùng hoàng hậu, thái tử, cũng chính là Tiêu thái hậu cùng thánh thượng bây giờ tổ chức yến ẩm.”

Khương Tuyết Ninh lập tức liền nhận ra chỗ không đúng: “Nhưng nghe đồn, năm đó thánh thượng bởi vì ẩn núp trong cung mà thoát được kiếp nạn, mà thế tử lại bởi vì tuổi tác tương đương với thái tử, mới bị Bình Nam vương nghịch đảng cùng Thiên Giáo bắt đi, thành một trong ‘Ba trăm Nghĩa Đồng’.”

Nếu lúc ấy tiểu thế tử trong cung, tại sao lại bị bắt? Nếu tiểu thế tử bị bắt, thái tử sao có thể trốn thoát được?

Khương Bá Du năm đó cũng ở kinh thành, tuy chỉ là một tú tài nho nhỏ, nhưng xem như từng trải qua chuyện này, nghe vô số tin đồn về “Ba trăm Nghĩa Đồng”, chỉ cười cho qua chuyện sau đó trong lòng lại thổn thức. Hắn thở dài một cái nói: “Nghịch đảng bắt ba trăm hài đồng mà vẫn chưa tìm được thái tử, liền bố cáo toàn bộ kinh thành lấy tính mệnh ba trăm hài đồng này để uy hiếp hoàng tộc giao thái tử ra. Thiên hạ dù tới bây giờ đều là dĩ quân vi thượng, dĩ thần vi hạ, vạn dân cung phụng thiên tử, (coi vua trên hết) nhưng cha mẹ những hài đồng này sao có thể ngồi nhìn cốt nhục của mình chết đi ngay trước mắt được? Kinh thành bị công phá, hoàng tộc đứng trên bờ sụp đổ, khắp nơi đều là lời gièm pha, khiến hoàng tộc cũng mất lòng

dân. Nhưng thái tử chính là huyết mạch hoàng thất, là thiên tử tương lai! Sao có thể chỉ vì ba trăm hài đồng dân thường mà rơi vào tay nghịch đảng?"

Khương Tuyết Ninh chợt nhận ra gì đó. Khương Bá Du cười một tiếng, nói: "Lúc ấy trong cung chỉ có thế tử tuổi tác tương tự với thái tử điện hạ, lại biết rõ chuyện trong cung, lễ nghi khí độ đều không có sai sót. Về sau, khi kinh thành thoát khỏi nguy khốn, người sống sót trong cung đều ca tụng Định Phi thế tử tuổi tác tuy nhỏ, lại lòng lo cho quốc gia đại sự, một vì an nguy thái tử, hai vì tính mệnh ba trăm hài đồng, đứng ra nhận là thái tử giao vào tay nghịch đảng. Chỉ là không ngờ phản quân không có nhân tính, tìm được người lại không đúng hẹn thả những hài đồng kia đi, mà còn trước khi viện quân đến, tàn sát tất cả, không để lại một ai!"

Tràng diện khốc liệt đẫm máu năm đó như còn ngay trước mắt. Khương Bá Du lắc đầu: "Năm đó tiểu thế tử hơn phân nửa là đã chết, nhưng chuyện xảy ra vào tháng mười một, đợi đến khi tác được người ra khỏi núi băng, tất cả xác chết đều đã khó mà phân biệt được. Nhưng Yến phu nhân vẫn hy vọng hài tử mình không ở trong đó, sống chết muốn đi tìm, thậm chí còn bất hoà với Tiêu gia, hòa ly trở về Dũng Nghị hầu phủ. Nàng sau đó chưa tới hai năm đã bệnh nặng qua đời, nhưng Dũng Nghị hầu phủ vẫn theo di ngôn, một mực âm thầm tìm kiếm tiểu thế tử."

Khương Tuyết Ninh nghe vậy, trong lòng lạnh lẽo, mơ hồ hiểu được, lại nói: "Ý cha là, Dũng Nghị hầu phủ sở dĩ bị người lục soát ra thư từ liên hệ với nghịch đảng Bình Nam vương, là bởi bọn họ vẫn còn tìm tiểu thế tử, mà năm đó biết rõ chuyện này nhất, ngoại trừ Thiên giáo, chính là dư nghiệt Bình Nam vương…"

Khương Bá Du gật đầu: "Việc này cũng là tâm bệnh của hoàng tộc cùng Tiêu gia!" Năm đó tiểu thế tử chỉ mới sáu, bảy tuổi, cái gì "Tuổi tuy nhỏ lại đứng ra vì quốc gia đại sự", đó là nói cho bình dân bách tính nghe thôi, hắn dù sao cũng lăn lộn chốn quan trường nhiều năm, không dễ tin những lời hoang đường như vậy.

Khương Tuyết Ninh lại nghĩ tới đủ loại vết tích để lại ở kiếp trước. Thì ra Dũng nghị hầu phủ có thư từ qua lại cùng nghịch đảng Bình Nam vương, là vì tìm kiếm "thế tử Định Phi" có lẽ sớm đã không còn trên nhân thế kia… Nàng mờ mịt nói: "Cho nên kiếp nạn này của Dũng Nghị hầu phủ, thật sự không thể hóa giải sao?"

Khương Bá Du biết nàng cùng Yến Lâm cũng coi như là thanh mai trúc mã, giờ phút này trong lòng tuyệt đối không dễ chịu, nhưng nhà bọn họ so với một đại gia tộc dậm chân một cái là toàn bộ triều đình đều run lên, thực không là gì cả.

Hắn trầm mặc hồi lâu, mới áy náy nói: "Là phụ thân vô năng. Lúc trước Hầu gia từng hỏi, còn đề cập qua việc hôn nhân của con cùng Yến Lâm, nói chỉ chờ tiểu tử kia qua quan lễ một cái, liền chuẩn bị hôn lễ. Tiểu tử kia dù hay trèo tường sang phủ chúng ta, cha thường mắng hắn, nhưng kì thực là thưởng thức tâm tính thiếu niên của hắn, có thể giỏi cả văn võ, khác với đám công tử ăn chơi trác tán trong kinh thành, cha rất hài lòng với hắn. Đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi, Khương phủ ta không bị liên luỵ vào đã là vạn hạnh, sẽ không bỏ đá xuống giếng, nhưng muốn đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, chỉ sợ dẫn lửa thiêu thân…"

Ý nói việc hôn nhân của nàng cùng Yến Lâm sẽ không thành được nữa. Khương Bá Du có lẽ cảm thấy nàng cùng Yến Lâm tình nghĩa thâm hậu, nếu không sớm nói với nàng tin tức này, chỉ sợ nàng bỗng nhiên biết được, kích động mà làm ra chuyện gì kinh thiên động địa.

Nhưng không ngờ Khương Tuyết Ninh nghe xong lại vô cùng bình tĩnh. Trong dự liệu thôi. Từ ngày đầu tiên nàng trọng sinh trở về, đều đã tự hỏi mình sẽ đối mặt cục diện này thế nào. Hiện tại, chuyện rốt cục đã xảy ra, nàng lại như chết lặng, trong lòng không có nôn nóng lúc trước, mà bình lặng cùng thấu suốt.

Trong thư phòng hoàn toàn yên tĩnh. Khương Bá Du chỉ dùng ánh mắt lo lắng nhìn nàng. Khương Tuyết Ninh ngồi yên thật lâu, rồi

chậm rãi đứng dậy, cúi mình với Khương Bá Du: “Bây giờ Dũng Nghị hầu phủ đã sắp gặp nạn, nữ nhi biết phụ thân cũng không thể xoay chuyển tình thế, nhưng hầu phủ có ân với Khương phủ, Yến Lâm có ân với nữ nhi, hôm nay đây Tuyết Ninh có một yêu cầu quá đáng.”

Khương Bá Du chưa bao giờ thấy nàng trịnh trọng như vậy, không khỏi sửng sốt. Khương Tuyết Ninh lại bình tĩnh nói ra tính toán của mình: “Ngày xưa Yến thế tử từng tặng nữ nhi rất nhiều vật quý giá. Hầu phủ gặp nạn, tất sẽ bị xét nhà. Triều chính trên dưới làm gì có chuyện nào không cần tiền? Nữ nhi có lòng muốn bán hết thành tiền, lại sợ chuyện gấp giá không bị ép, càng sợ thời buổi rối loạn liên luỵ trong phủ, cho nên xin phụ thân hỗ trợ.”

Đúng. Dũng Nghị hầu phủ gặp nạn hoàn toàn không có báo hiệu trước, bây giờ trọng binh vây phủ, không khác gì giam lỏng, dù cho có gia tài to lớn, đều không thể xoay sở nổi. Khương Bá Du biết Yến Lâm toàn tâm toàn ý với Ninh nha đầu, cũng cho rằng Ninh nha đầu không tim không phổi; Nhưng không ngờ, nàng còn nhớ rõ, lại nguyện ý báo đáp. Đôi mắt hắn hơi đỏ lên, muốn đồng ý, chỉ là nghĩ lại có chút sầu lo: “Nhưng hôm nay tình thế nguy cấp, triều chính trên dưới không ai dám nói giúp hầu phủ. Dù chuẩn bị nhiều tiền, cũng không biết nên đưa đến chỗ ai, lại càng không biết có ai dám giúp hầu phủ không…”

Khương Tuyết Ninh hơi khép mắt lại, chỉ nói: “Phụ thân không cần lo lắng, phần còn lại nữ nhi sẽ có biện pháp.” Có những lúc, dù sợ nuôi hổ gây họa, nhưng bất đắc dĩ đành phải liều thôi.

*

Dũng Nghị hầu phủ ngày trước đông như trẩy hội, bây giờ lại bị trọng binh vây chặt, đến con chim tước cũng không dám đậu lại trên bậc thang. Rường cột chạm trổ, đều cô quạnh ưu sầu. Bao nhiêu năm phồn hoa tựa như một giấc chiêm bao, người người hoảng loạn bất an, không biết ngày nào thanh đao treo trên đầu sẽ hạ xuống.

Hầu gia Yến Mục nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, còn không ngừng ho khan. Yến Lâm bưng chén thuốc ngồi trước giường, cười với hắn: “Mấy ngày trước trời mưa lớn, nói phụ thân đừng uống rượu, người còn không nghe, nằng nặc kéo con uống cùng, bây giờ nhiễm phong hàn rồi, đầu lại đau nữa, người biết sai chưa?”

Yến Mục ghét bỏ: “Thuốc này thật đắng mà.”

Thanh Phong mới đi vào, lại gần Yến Lâm, ngước mắt dò xét một chút, thấp giọng hỏi: “Hầu gia, thế tử, thiếp mời Linh Vận hiên tháng trước nhận làm cho quan lễ của thế tử đã đưa tới, quản gia đang ở trước cửa phủ cùng những binh sĩ kia kiểm tra, đặc biệt sai thuộc hạ trở về hỏi, những thiếp mời này… có gửi đi nữa hay không?”

Yến Mục nhìn Yến Lâm một chút. Yến Lâm đang đảo thìa trong chén thuốc thì dừng lại, đến mí mắt cũng không nhấc lên, chỉ nói: “Gửi, vẫn gửi. Sao lại không?”

Yến Mục thở dài nói: “Hầu phủ bây giờ đã ra thế này, dù phát thiếp mời, thì có mấy người dám đến, cần gì phải vậy?”

Yến Lâm bất vi sở động, trên mặt cực kỳ bình tĩnh: “Không gặp nguy nan, không biết lòng người. Bây giờ ông trời đã ban cho chúng ta cơ hội để thấy rõ, sao lại bỏ lỡ được?”

Yến Mục ngơ ngẩn. Yến Lâm chỉ nói với Thanh Phong: “Trở lại nói với quản gia đi.”

Thanh Phong có chút kinh ngạc nhìn Yến Lâm, phảng phất không nghĩ hắn sẽ nói ra những lời như vậy, hồi lâu mới phản ứng được, khom người đáp lời rồi lui ra ngoài.

Yến Lâm giúp Yến Mục uống thuốc. Yến Mục trầm mặc thật lâu. Đến khi uống xong, Yến Mục tựa trên gối đệm, thất thần, hỏi có chút không lưu loát: ” ‘Nước chảy đá mòn, tích cát thành tháp’, học đàn hai mươi ba năm. Vị Tạ tiên sinh kia, thật sự nói với con như thế

sao?”

Yến Lâm nhìn chằm chằm chén thuốc đã cạn, nói: “Vâng.”

Yến Mục đột nhiên bật cười, một giọt lệ lặng lẽ chảy xuống theo khóe mắt đã đầy nếp nhăn.

Chương 73: Cổ phiếu

Lúc gần đi, Khương Tuyết Ninh nghĩ nghĩ, mới nói: “Phụ thân, còn có một chuyện. Nửa năm tới, ước chừng nữ nhi đều ở trong cung, nếu không có gì bất thường, mười ngày mới hồi phủ một lần, lại cũng không ở lâu. Trong phòng lại nuôi một đám nha hoàn bà tử, thường ngày dù cần người vẩy nước quét nhà, nhưng cũng không cần nhiều như vậy. Chi bằng lát nữa nữ nhi giảm bớt mấy người. Hai nha đầu Đường nhi, Liên nhi trung thành, không biết có thể để bà tử quản sự trong phủ mang theo học tính toán sổ sách, hoặc nếu nông thôn có điền trang sản nghiệp gì, có thể dẫn các nàng đi nhìn cho biết thêm kiến thức được không?”

Khương Bá Du hãy còn đắm chìm trong vui mừng cùng phức tạp vì nhị cô nương nhà mình rốt cục cũng hiểu chuyện, chợt nghe nàng lời nói này, lại có chút không hiểu sao: “Nha hoàn bà tử không phải là không cần có năng lực gì sao, con lại cho hai nha hoàn này học sổ sách, kinh doanh sản nghiệp là vì cái gì?”

Khương Tuyết Ninh cảm thấy giờ phút này là thời cơ không thể tốt hơn. Nàng cân nhắc mở miệng nói: ” Chuyện xảy ra trong cung, phụ thân nếu đã hiểu rõ, tất sẽ biết nữ nhi lúc ấy tình cảnh khốn đốn cỡ nào, lại may mắn thể nào mới bình an thoát được. Nữ nhi từ nhỏ đã ở nông thôn được di nương nuôi lớn, lúc mới về cũng thực cảm thấy trong kinh vạn sự phồn hoa, không giống như thôn quê ruộng đồng. Nhưng hôm nay trải qua những việc này, lại cảm thấy kinh thành dù phồn hoa, nhưng chưa hẳn đã thật tự tại như nơi hương dã. Nữ nhi có một suy nghĩ thiển cận xin phụ thân chớ cười, là muốn sau khi kết thúc thư đồng, có thể rời kinh về điền trang sống một thời gian.”

Khương Bá Du sửng sốt. Hắn chỉ cảm thấy lời nói này của Ninh nha

đầu thật kinh thế hãi tục, khiến hắn không ngờ được, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại cảm thấy nếu có người trải qua những việc như nàng, hẳn cũng sẽ nghĩ như vậy. Thời khắc này áy náy trong lòng Khương Bá Du lại trào lên, qua một hồi lâu mới nói: "Nữ nhi, con còn chưa gả đi đâu, sao lại đòi ra ngoài rồi? Con cùng Yến Lâm tuy hữu duyên vô phận, nhưng sau này chưa hẳn đã không gặp được người khác tốt với con hơn Yến Lâm. Cho dù muốn rời kinh thành, tốt nhất cũng nên tìm một nhà khá giả mà nương tựa. Con yên tâm, cha cũng biết trong lòng con có khổ sở. Chỉ là nương con, nàng, nàng, aiiiiii…"

Hắn có lòng muốn giải thích giúp Mạnh thị vài câu. Nhưng lời đến khóe miệng, gặp ánh mắt đẹp trắng đen rõ ràng của Khương Tuyết Ninh, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài. Khương Bá Du vỗ vỗ vai nàng, chỉ nói: "Con cũng mệt mỏi rồi, trong cung chỉ sợ cũng ngủ không ngon a? Trở về phòng nghỉ ngơi thật tốt đi, về phần hai nha đầu Đường nhi, Liên nhi, con đã nghĩ vậy, cha liền để quản gia chiếu theo lời con mà xử lý."

Khương Tuyết Ninh chọn thời cơ này để nói ra bất quá chỉ là để làm nền trước, nửa năm sau nếu nàng có đột ngột nói muốn rời kinh, người nhà cũng không đến mức không chấp nhận được, cho nên Khương Bá Du không đáp ứng, cũng là nằm trong dự liệu. Nàng không tranh thủ, cũng không phản bác, mà thông minh gật gật đầu, khom người hành lễ cáo lui.

Trong lúc nàng hàn huyên cùng Khương Bá Du, Đường nhi Liên nhi đã tìm hiểu tin tức trở về, đứng đợi nàng ngời hành lang, thấy nàng ra liền đi theo sau, thấp giọng nói: "Thật không chịu nổi! Bà tử ở Thanh Viễn bá phủ nói, sau khi đắc tội Vưu Nguyệt tiểu thư, Phương Ngâm cô nương liền bị giam lại, tới sáu bảy ngày mới thả ra. Nhưng nay còn chưa được mấy ngày, Vưu Nguyệt tiểu thư lại trở về, còn không biết sẽ giày vò nàng ra sao nữa!"

*

Vưu Nguyệt hiện tại mới không rảnh đi giày vò Vưu Phương Ngâm

đâu, ngồi trong phòng mình, sau khi nghe gã sai vặt cùng bà tử báo tin, hai mắt đều phát sáng: “Các ngươi nói thật?” Bà tử còn có chút mơ hồ, không hiểu vì sao nàng để ý như thế. Nhưng tiểu thư để ý có nghĩa chuyện này trọng yếu, thế là càng dõng dạc nói: “Đều là thật, Nhâm Vi Chí kia đang ở khách điếm Thục Hương, suốt ngày nói với người khác về thứ đồ chơi hắn mới nghiên cứu ra có thể đào giếng càng sâu. Nhưng tất cả mọi người thấy hắn sa cơ thất thế, lại đòi nhiều tiền, nên không ai dám đầu tư cho hắn. Lúc nô phụng mệnh tiểu thư đi hỏi thăm, chưởng quỹ khách sạn kia còn đang đòi tiền phòng của hắn, nói nếu không đưa sẽ đuổi hắn ra. Gần đây, loại lừa đảo này cũng kiếm được tiền sao?”

Xem ra Nhâm Vi Chí bây giờ rất khốn đốn a. Nhưng nếu “trác đồng tỉnh” kia là thật… Vưu Nguyệt đứng lên đi tới đi lui, lại nhìn ra phía ngoài, thấy sắc trời còn rất sớm, chỉ nói: “Ta xuất cung cũng cũng chỉ có mấy ngày, loại cơ hội này nếu bỏ lỡ về sau biết đi nơi nào tìm? Các ngươi đừng nói nhảm nữa, lập tức sai người đi chuẩn bị xe ngựa, ta muốn ra ngoài.”

Bà tử giật mình: “Ngài đi đâu?”

Vưu Nguyệt chán ghét nhìn mụ một cái, hiển nhiên cảm thấy mụ không đủ nhanh trí lại còn nói nhiều, tức giận nói: “Đương nhiên là đi khách điếm Thục Hương!” Nói xong lại nghĩ tới Vưu Phương Ngâm, hỏi: “Tiện nhân kia đã an phận chưa a?”

Bà tử nói: “Một ngày chỉ cho ăn một bữa, cũng coi như an phận.”

Vưu Nguyệt đảo mắt, suy nghĩ: “Bản tiểu thư là kim chi ngọc diệp, há có thể xuất đầu lộ diện gặp kẻ thấp hèn? Tiện nhân kia có thể từng vụng trộm chạy ra phố xá mới biết được những tin tức này. Ngươi đi, đem tiện nhân kia đổi sang y phục sạch sẽ một chút, để nàng cùng ta ra ngoài.”

Bà tử cực kỳ kinh ngạc. Mụ thực nghĩ mãi mà không hiểu cô nương nhà mình muốn làm gì, muốn hỏi thêm vài câu, lại sợ bị nàng trách

phạt, đành phải mang theo một bụng nghi ngờ đi tới kho củi tìm người.

Bắt đầu từ ngày trời chuyển lạnh, kho củi đầy tiếng gió rít, lại chỉ có một cái giường cùng chăn mỏng. Vưu Phương Ngâm ôm đầu gối, ngồi co ro trong góc tường. Búi tóc lộn xộn, quần áo bẩn thỉu, lại bởi vì luôn chịu đói lại chịu lạnh, đêm không ngủ được, hai mắt đều đầy tơ máu, quầng mắt thâm đen, so với mười ngày trước càng tiều tụy hơn không biết bao nhiêu.

Lúc bà tử đi vào, nàng ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy mơ hồ bóng dáng, mãi đến khi nghe thấy giọng nói nàng mới phản ứng được. Nàng mở miệng, cổ họng khô khốc, giọng nói khàn khàn: “Nhị tỷ tỷ muốn thả ta ra ngoài?”

Bà tử thấy Vưu Nguyệt không dám thở mạnh, nhưng thấy Vưu Phương Ngâm lại vểnh mũi xì một cái, không thèm trả lời, chỉ gọi nha đầu thô sử bên cạnh đem đến một thau đồng đầy nước lạnh để dưới đất, sau đó ném một bộ váy vải của hạ nhân tới trước mặt nàng, nói: “Mau chỉnh trang sạch sẽ, lát nữa cùng nhị cô nương ra ngoài.” Bà tử nói xong thì hừ một tiếng liền bỏ đi.

Vưu Phương Ngâm ngồi trong góc sửng sốt hồi lâu mới phản ứng được, liền đứng dậy, lại cảm thấy trước mắt hoa lên, suýt thì ngã ập xuống. Cũng may nàng vội vàng vịn vào củi đống bên cạnh, mới chậm chậm làm từng thứ.

Nhị tỷ tỷ trước nay không ưa mình, bây giờ lại muốn nàng đổi quần áo sạch sẽ cùng nàng ra ngoài… Là vì chuyện ruộng muối sao? Trong đầu Vưu Phương Ngâm lại dần dần hiện ra thần thái của Khương Tuyết Ninh lúc kể chuyện này, cũng nhớ lại lúc nàng không muốn nhắc tới chuyện bị khi dễ trong cung, chỉ cảm thấy mười ngày chịu đựng này sắp có hồi báo, kho củi tăm tối như bỗng sáng lên mấy phần.

Nàng cắn chặt răng, cố chịu đựng khí lạnh, ở trong kho củi dùng

nước lạnh từ chậu đồng lau sạch thân thể đầy vết thương chồng chất cả mới cả cũ, sau đó mặc vào đồ hạ nhân bà tử lúc nãy để lại. Nàng vấn lại tóc, đi ra khỏi kho củi.

Vưu Nguyệt đã sớm ở trên xe ngựa ngoài cửa đợi cực kỳ kiên nhẫn, vừa nhìn lấy Vưu Phương Ngâm như ma đói tiều tụy theo bà tử đi tới, liền chế nhạo nàng: “Nhìn xem bộ dáng đáng thương này, thật giống di nương mệnh tiện kia của ngươi. Làm sao vậy, không còn khí lực mạnh miệng cứng đầu nữa?”

Vưu Phương Ngâm hành lễ: “Chào nhị tỷ tỷ.”

Vưu Nguyệt liếc mắt, trực tiếp buông màn xe xuống, nói: “Ngươi ngồi ngoài càng xe đi, chớ vào làm ô uế xe của ta.” Vưu Phương Ngâm còn có chút không rõ: “Nhị tỷ tỷ muốn đi nơi nào, lại mang theo ta làm gì?” Vưu Nguyệt chỉ nói: “Cho ngươi một cơ hội lấy công chuộc tội. Hiện tại bản tiểu thư muốn đi khách điếm Thục Hương, chiếu cố Nhâm Vi Chí kia. Ngươi nếu có thể giúp bản tiểu thư hoàn thành việc này, lần sau bản tiểu thư vào cung sẽ không phạt ngươi vào kho củi, còn có thể thả ngươi ra ngoài thắp cho di nương đã chết kia mấy nén nhang!”

Vưu Phương Ngâm trong lòng chấn động. Vưu Nguyệt lại cười lạnh một tiếng cảnh cáo nàng: “Bất quá ngươi tuyệt đối chớ lén làm gì sau lưng ta, ta không thiếu biện pháp trị ngươi đâu!”

Vưu Phương Ngâm ý thức cơ hội tuyệt vời đã tới, nàng lớn lên từ xem thường cùng đánh chửi của người khác, nên mấy lời này của Vưu Nguyệt cũng không quá khó nhẫn nại. Nàng tỏ ra lúng ta lúng túng lên tiếng: “Vâng.” Sau đó liền đàng hoàng bò lên trên càng xe, có chút sợ nắm chặt lấy, xa phu đồng tình nhìn nàng một chút rồi quất roi ngựa đi, xe ngựa rời Thanh Viễn bá phủ, đi tới khách điếm Thục Hương.

*

Khương Tuyết Ninh nghe thấy Đường nhi, Liên nhi hồi bẩm, chỉ cảm thấy đau đầu. Vưu Phương Ngâm rất nghe lời, đáng thương, cũng chịu cố gắng, nhưng muốn thi triển quyền cước trong hậu trạch này khó khăn cỡ nào? Đến chút tự do xuất phủ đều không có, suốt ngày còn bị Vưu Nguyệt hành hạ, không có nửa điểm năng lực phản kháng, thực khiến người lo lắng. Nàng vừa dùng cơm trưa, vừa thở dài.

Đường nhi an ủi nàng: "Vưu cô nương có thể được ngài xuất thủ cứu giúp đã là có phúc phận, nữ tử khắp thiên hạ đều nghe lời phụ mẫu, nàng nhất thời cũng khó thoát khỏi cục diện này a. Ngài ăn cơm thì cứ ăn cơm, nhưng tuyệt đối đừng thở dài, khiến bọn nô tì nghe xong cũng sầu theo."

Liên nhi cũng vẻ mặt đau khổ: "Đúng vậy a, cũng không nghĩ ra biện pháp a."

Khương Tuyết Ninh đặt đũa xuống, dứt khoát không ăn nữa, chỉ nói: "Ai nói không có cách nào? Chỉ là có dám làm hay không thôi."

Kiếp trước Vưu Phương Ngâm sau khi kiếm được "Món tiền đầu tiên" không lâu, liền tìm cơ hội không ai chú ý tới, chạy khỏi Vưu phủ, tìm người quen mua giấy thông hành rời kinh, dứt khoát đi Giang Nam khởi đầu mới.

Về phần Thanh Viễn bá phủ? Cũng chỉ là mất một thứ nữ không quan trọng thôi, báo quan xong thì coi như bị tên ăn mày nào đó bắt đi, liền không để ý nữa. Cho đến mấy năm sau, Vưu Phương Ngâm giàu khắp một phương thay hình đổi dạng trở lại kinh thành, Thanh Viễn bá phủ mới tới nhận thân, nhưng lúc này bá phủ đã suy tàn, lại càng không cần phải nói Vưu Phương Ngâm có tiền thể thông thiên, căn bản không sợ một cái bá phủ nho nhỏ, cho nên phiền toái gì cũng không có nữa.

Chỉ là đời này Vưu Phương Ngâm hơi nhu nhược, chưa chắc đã có được quyết đoán để dứt khoát một mình rời khỏi bá phủ như Vưu

Phương Ngâm kiếp trước, làm sao dám hi vọng xa vời đời này Vưu Phương Ngâm cũng sẽ dựng nghiệp được như vậy?

Cho nên Khương Tuyết Ninh cũng thật sầu. Nàng trái lo phải nghĩ cũng không tìm ra biện pháp để Vưu Phương Ngâm thoát được, mới dứt khoát tạm thời buông xuống, lại nói: "Tiếp tục nghe ngóng tin tức bên Phương Ngâm, trước chuẩn bị xe ngựa, chúng ta đi khách điếm Thục Hương."

Nhâm Vi Chí trong truyền thuyết kia, Khương Tuyết Ninh còn chưa được gặp. Mặc dù hiện tại nàng không định xuất thủ, nhưng nếu có thể gặp hắn trước, trong lòng cũng nắm chắc hơn một chút. Chỉ là nàng không ngờ, xe ngựa mới xuất phủ chưa tới một khắc, còn cách khách điếm Thục Hương thành Tây hai con đường, Liên nhi trong xe lặng lẽ nhìn bên ngoài chợt tròn mắt, kinh ngạc kéo tay nàng: "Cô nương, cô nương! Ngươi nhìn xem, có phải nô tỳ hoa mắt không, đây không phải là Phương Ngâm cô nương sao?"

Khương Tuyết Ninh không tin: "Cái gì?" Nàng nhìn theo hướng ngón tay Liên nhi: Hơi chéo phía trước cách đó không xa, một chiếc xe ngựa đang chuyển hướng, trên càng xe ngoại trừ xa phu, còn có một cô nương khuôn mặt thanh tú, mặc dù rất gầy, cũng tiều tụy rất nhiều so với lúc trước, nhưng không phải Vưu Phương Ngâm thì là ai nữa?

Khương Tuyết Ninh sửng sốt: "Kia là xe ngựa Vưu phủ?" Liên nhi liên tục gật đầu: "Đúng a, đúng là xe ngựa Vưu phủ, thật kỳ quái!" Cũng không biết kỳ quái là nói Vưu Phương Ngâm có thể ra ngoài, hay là nàng ngồi trên càng xe. Hoặc có thể là cả hai.

Khương Tuyết Ninh nhìn chằm chằm hướng kia thật lâu, lại là đột nhiên cười một tiếng, chỉ nói: "Gọi xa phu đuổi theo xa xa, không cần quá gần. Ta thấy phương hướng các nàng đi có thể giống như chúng ta, không bằng chậm lại một chút, nhìn xem các nàng muốn làm gì."

Đường nhi chần chừ: "Nhưng ngài không phải muốn đi tìm Nhâm Vi Chí kia để nhập cổ phần gì đó sao?" Nếu bị người khác tới trước…

Khương Tuyết Ninh dò xét Vưu Phương Ngâm hồi lâu, xác nhận nàng mặc dù tiều tụy nhưng thân thể không có gì đáng ngại, mới chậm rãi buông màn xe xuống, chỉ nói: “Việc này không vội.”

Đường nhi cực kỳ kinh ngạc: “Sao lại không vội?” Khương Tuyết Ninh cũng không thể giải thích rõ huyền cơ trong đó, chỉ là chợt nhớ tới vị nào đó kiếp trước làm nàng ấn tượng sâu sắc, thế là cười lên, nói: “Ngươi từng nghe nói tới ‘Đầu tư cổ phiếu’ chưa?” Không phải cứ ai ra trận trước là thắng đâu.

Chương 74: Một chiêu hiếm có

*Một vế của câu “Nhất chiêu tiên, cật biến thiên” là tinh thông một nghề hiếm có, kiếm ăn khắp nơi, tương đương với nhất nghệ tinh, nhất thân vinh.

“Mặc dù không biết ngươi nghe được tin tức từ đâu, nhưng ta đã phái người hỏi thăm rõ ràng, thực sự có một người tên Nhâm Vi Chí như vậy, nhà hắn đúng là có giếng muối lâu đời, chỉ là hiện tại đã không làm ra muối được nữa, đến đầy tớ trong nhà cũng không còn mấy người.”

Thấy đã gần đến khách điếm Thục Hương, Vưu Nguyệt mới nói với Vưu Phương Ngâm, “Thân phận của ta khác ngươi, khách điếm Thục Hương này cũng không biết là nơi ô uế bẩn thỉu gì. Đến lúc đó ta sẽ cho xe ngựa dừng bên ngoài, đến trà lâu đối diện chờ ngươi. Ngươi ngươi đi vào hỏi rõ ràng mọi chuyện rồi ra tìm ta. Nếu có ai hỏi thân phận ngươi, cứ nói ngươi chỉ đến thám thính tin tức, sau lưng còn có chủ nhân. Chớ vì không có mặt ta ở đó mà làm loạn!”

Hoàn toàn coi Vưu Phương Ngâm như nha hoàn sai bảo, nhưng so với dùng nha hoàn lại bớt lo hơn. Tiện nhân này có một món tiền không rõ lai lịch, không biết chừng là do tự mình kiếm được, mặc kệ là thật là giả, phái nàng đi vừa có thể che giấu tai mắt người khác; vừa có thể thử xem tiện nhân này sâu cạn ra sao, có giấu gì mờ ám hay không; đồng thời nếu có xảy ra gì ngoài ý muốn, cũng cũng có thể đổ lên đầu Vưu Phương Ngâm. Nếu dùng nha hoàn bà tử của mình cũng không thể có hiệu quả tốt như vậy. Vưu Nguyệt hết sức hài lòng đối với tính toán của mình.

Vưu Phương Ngâm nghe vậy cũng không nói gì, vẫn đầy vẻ nhẫn

nhục chịu đựng.

Xe ngựa vừa đến đối diện khách điếm Thục Hương liền ngừng lại. Vưu Phương Ngâm xuống xe. Vưu Nguyệt chỉ nói: “Nhớ kỹ, chớ nói với ai ngươi là người của Thanh Viễn bá phủ, nhớ phải hỏi cẩn thận, nhất là chuyện ruộng muối cùng tiền bạc hắn cần, ghi tạc trong lòng.”

Vưu Phương Ngâm nhẹ gật đầu, rồi đi vào khách điếm Thục Hương. Nghe tên khách điếm Thục Hương liền biết, là do thương nhân đất Thục tới mở. Phía tây kinh thành trước nay không phải nơi vương công quý tộc xây phủ, ngược lại có rất nhiều phường xiếc, hý kịch, trên phố lớn cũng phần lớn là đủ loại thành phần hỗn tạp nam lai bắc vãng, thậm chí còn có tên ăn mày ngồi xin bên đường nữa.

Cũng may Vưu Phương Ngâm coi như là người đã gặp qua nhiều “Cảnh tượng hoành tráng”. Dù sao lần trước làm chuyện tơ sống, ra vào hội quán Giang Chiết, đi qua mấy chục thương hội lớn nhỏ, dù nay có chút thấp thỏm, nhưng một khách điếm Thục Hương nho nhỏ này, còn không đến nỗi khiến nàng chân tay luống cuống.

Cũng thời khắc này, nàng rõ ràng ý thức được —— Mình đã thay đổi so với trước kia rất nhiều. Đứng trước cửa khách điếm, nàng nắm chặt tay, hít sâu một hơi, đi vào.

Khách điếm này có hai tầng, chiếm diện tích không nhỏ, nhưng bên trong lại trang trí cực kì bình thường, thậm chí còn hơi cũ kỹ rách nát, trên mấy mặt bàn bày ngoài hành lang hằn vài vết đao, cũng không biết trước kia từng xảy ra ẩu đả gì.

Đã qua bữa trưa, phía dưới cũng không còn bao nhiêu khách, chỉ còn vài tiểu thương và người qua đường nghỉ chân, gọi bầu rượu với mấy món ăn ngồi trong góc. Chưởng quỹ cũng phờ phạc đứng sau quầy.

Lúc Vưu Phương Ngâm đi vào hắn nhìn thoáng qua, ngáp một cái, coi như không thấy. Mãi đến một lúc sau, hai mí mắt đã sáp lại với

nhau, hắn mới chợt giật mình, kịp phản ứng là có khách. Chỉ là mở mắt ra đánh giá Vưu Phương Ngâm từ trên xuống dưới, trong lòng thầm buồn bực. Gần đây kinh thành loạn lạc, một cô nương một mình ra ngoài cũng thật hiếm thấy.

Hắn cười cười, tò mò hỏi: “Cô nương nghỉ chân hay ở trọ nha?”

Vưu Phương Ngâm nhìn cầu thang bên cạnh một chút, nói: “Tìm người.”

Nụ cười trên mặt chưởng quỹ kia nhạt đi mấy phần, thần sắc cũng hơi cổ quái, lại nói: “Không phải chứ, lại tìm người sao? Cô nương, ngài đừng nói với ta ngài cũng đến tìm tên họ Nhâm trên lầu kia a?”

Vưu Phương Ngâm có chút kinh hỉ: “Nhâm công tử có ở phòng không?”

Chưởng quỹ vốn đã lật sổ sách, lấy bàn tính ra, sẵn sàng đón khách, nghe vậy liền trợn mắt đóng sập sổ sách lại, không thèm ngẩng mặt, giơ tay chỉ phía cầu thang bên trái, nói: “Lên lầu, bên trái, phòng đầu tiên. Bất quá nửa canh giờ trước mới có người đến tìm hắn, hiện tại còn chưa đi đâu.”

Sớm biết nhiều người tìm như vậy, hắn đã thu phí theo đầu người rồi. Mỗi kẻ tới liền thu mấy văn tiền, cũng coi như bù vào tiền phòng tên nghèo này khất mãi không trả!

Vưu Phương Ngâm lại không biết hoàn cảnh của Nhâm Vi Chí bây giờ ra sao, nghe chưởng quỹ nói, trong lòng mười phần cảm kích, cúi đầu với hắn, nói: “Đa tạ chưởng quỹ, vậy ta đợi một chút nữa hẵng lên.” Cũng không biết có phải nói chuyện làm ăn hay không, lỡ quấy rầy cũng không tốt. Nàng không mang tiền, không thể gọi đồ ăn, nên nói xong đành đứng đó đợi.

Nhắc tới cũng vừa khéo, nàng mới đứng một lát, đã có người trên lầu đi xuống, tiếng bước chân giẫm trên cầu thang gỗ kẽo kẹt kẽo

kẹt. Vưu Phương Ngâm ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy một nam tử thân mang trường sam từ trên lầu đi xuống, khuôn mặt bình thường, dáng người cao gầy, tư thái vui mừng, chắp tay sau lưng, ngón tay còn đang vuốt ve một khối ngọc bội.

Hắn đi xuống liền đứng lại trước quầy, lấy trong tay áo ra tấm ngân phiếu, trực tiếp đặt trước mặt chưởng quỹ, nói: “Tiền phòng cho Nhâm công tử trên lầu, còn dư thì trả tiếp cho những ngày sau. Nếu thời gian dài, còn thiếu tiền thì ghi lại đó, ngày mười lăm hàng tháng tới U Hoàng quán thành đông lấy.”

Chưởng quỹ giật nảy mình: “Ây dô, thật xa hoa!”

Hắn cầm ngân phiếu lên nhìn, thấy bảy chữ “Ngân phiếu thông hòa một trăm lượng ” sáng loáng, nhất thời vui vẻ ra mặt: “Xem ra nên chúc mừng vị quý nhân này cùng Nhâm công tử, chuyện làm ăn đã đạt thành!”

Người này không phải ai khác, chính là kẻ trốn việc – Lữ Hiển – lão bản U Hoàng quán, thấy sắc mặt chưởng quỹ, con buôn này đã quen, mới khoát tay, nhân tiện nói: “Bất quá chỉ là thuận tay giúp đỡ một chút, còn chưa bàn được chuyện gì đâu.”

Chưởng quỹ lập tức nói: “Đã biết, đã biết.”

Lữ Hiển mắng thầm ngươi thì biết cái đếch gì, xùy một tiếng, cũng lười đáp lại, cứ thế xoay người rời đi. Lúc này tâm tình chưởng quỹ tốt hơn không ít, liền nhìn qua Vưu Phương Ngâm bên cạnh, nói: “Cô nương, khách của Nhâm công tử đã đi, ngài có thể lên gặp rồi.”

Vưu Phương Ngâm lúc này mới biết văn sĩ kia là khách của Nhâm Vi Chí. Nàng không khỏi nhìn hắn nhiều một chút.

Lữ Hiển thấy một cô nương lại tới chỗ hỗn loạn này, mặc dù cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không nghĩ nhiều, cứ thế rời đi. Nhưng nghe câu nói của chưởng quỹ, hắn đột ngột dừng lại. Cô nương này

cũng tìm Nhâm Vi Chí?

Lữ Hiển không nhịn được, quay đầu nhìn lại, lần này may mắn thế nào lại bắt gặp ánh mắt của Vưu Phương Ngâm. Thật sự là ăn mặc giản đơn, còn có chút keo kiệt. Ngũ quan không tệ, cũng xem như thanh tú, nhìn có chút ốm yếu gầy guộc, khiến đôi mắt trở nên quá lớn, có chút đáng sợ.

Hắn lập tức ngẩn người. Cô nương kia phảng phất như không ngờ hắn sẽ quay đầu, liền giật nảy mình, cả người kinh hãi, vội vàng cụp mắt, chỉ cúi người rồi vội vàng lên lầu. Lữ Hiển không khỏi cau mày lại: Chẳng lẽ là thân quyến của Nhâm Vi Chí? Nhưng chưa từng nghe nói hắn có tỷ muội, càng không có thê thiếp a. Trong lòng hắn có mấy phần hoài nghi.

Hắn vừa ra khỏi cửa, vừa giương mắt liền thấy một chiếc xe ngựa dừng đối diện, nhìn thấy huy hiệu, mí mắt hắn bỗng nhảy một cái, trong đầu lóe lên: xe ngựa Vưu phủ, trong trà lâu đối diện hắn còn có chủ tử của Vưu phủ; cô nương vừa rồi hắn gặp phải gầy yếu tiều tụy, dù mặc y phục nha hoàn, nhưng thần thái lại không giống, chẳng lẽ là... "Thứ nữ kia của Thanh Viễn bá phủ?"

Biểu cảm của Lữ Hiển như thấy quỷ lần nữa quay đầu nhìn lại khách điếm Thục Hương sau lưng, có chút đăm chiêu, cuối cùng lại cười một tiếng, "Có ý tứ! Thật sự là có ý tứ..."

Hắn vỗ nhẹ tay một cái, trong lòng thầm ra quyết định. Vốn muốn trở về U Hoàng quán, lúc này lại đổi ý, bước lên kiệu, nói: "Đi Tạ phủ."

*

Vưu Phương Ngâm lên tầng, dừng trước cửa phòng thứ nhất bên trái, nhẹ nhàng gõ cửa: "Xin hỏi Nhâm công tử có ở đây không?"

Nhâm Vi Chí năm nay hai mươi bốn tuổi, đã thi nhiều lần nhưng không qua nên từ bỏ, sau khi phụ thân qua đời tiếp quản ruộng muối

trong nhà. Chỉ là ruộng muối truyền đến đời thứ ba, trải qua hơn trăm năm khai thác, sớm đã sắp cạn kiệt, hắn lại có dáng vẻ thư sinh, không ham kinh doanh, nên hai năm nay việc làm ăn trong nhà đã không bằng lúc trước, thậm chí ngày càng sa sút. Hiện tại, đầy tớ cũng đã đi gần hết.

Hắn vay tiền bốn phía không thành, bất đắc dĩ phải bán sạch hơn nửa sản nghiệp tổ tiên để lại mới góp đủ lộ phí lên kinh.

Gần một tháng nay, có rất nhiều người nghe chuyện hắn phát minh trác đồng tỉnh, tới khách điếm thám thính tin tức. Nhưng phần lớn không phải thật sự muốn cho hắn mượn tiền, hoặc nhập cổ phần, mà toàn muốn mượn bản vẽ của hắn thôi.

Một tới hai đi lừa gạt không được, tự nhiên cũng không tới nữa. Người tới khách điếm này tìm hắn càng ngày càng ít, thậm chí không ít người nói hắn lừa gạt, phá hết sản nghiệp tổ tiên, lại kinh doanh ruộng muối không tốt, mới bịa chuyện phát minh, lên kinh giả danh lừa bịp.

Dùng lời những người đó thì là —— Mấy trăm năm qua nhiều người như vậy cũng không nghĩ ra cách đào sâu giếng, chỉ một kẻ ngốc chỉ biết đọc sách, đến ruộng muối cũng chưa tới mấy lần, càng không động vào việc ở đó, lại nói mình có biện pháp. Không nghĩ cũng biết là đàm binh trên giấy, nói dễ hơn làm!

Vừa tiễn Lữ Hiển đi, Nhâm Vi Chí có chút nản lòng thoái chí. Tiếp xúc qua nhiều người như vậy, lại từng tham gia khoa cử, hắn có thể nhìn ra Lữ Chiếu Ẩn này tuyệt đối không phải nhân vật nhỏ. Chỉ là đối phương hoàn toàn không vội vàng như những người khác, dù nghe ngóng chuyện ruộng muối nhà hắn, cũng hỏi hắn về trác đồng tỉnh, thậm chí còn nguyện ý cho hắn mượn bạc trang trải trước, nhưng vẫn không hề động đến chuyện cổ phần, chỉ nói mấy ngày nữa lại đến tìm hắn.

Nhâm Vi Chí không biết mình còn có thể chống đỡ bao lâu.

Hắn mặc một thân trường bào gấm vóc xanh đậm, ống tay áo đã hơi nhăn, đôi mắt phượng hẹp dài trên khuôn mặt trắng nõn, môi không mỏng không dày, là kiểu tướng mạo từ nhỏ chưa từng chịu khổ, nhưng mi tâm lại chứa đầy ưu tư. Đang suy nghĩ trăn trở đi tới lui trong phòng, nghe thấy tiếng gõ cửa cùng giọng nói, hắn khẽ giật mình, vội vàng ra, chỉ nói: “Có ở đây.”

“Kẹt kẹt” một tiếng, cửa mở ra. Nhâm Vi Chí nhìn thấy người đứng bên ngoài là một cô nương ăn vận mộc mạc. Hắn quan sát sau lưng nàng, cũng không thấy ai khác, liền hoang mang: “Là cô nương tìm ta?”

Vưu Phương Ngâm không ngờ hắn mở cửa nhanh như vậy, cánh tay gõ cửa còn đang giơ lên, lúc này liền lúng túng buông xuống, nói: “Nếu như ngài là Nhâm công tử, vậy đúng là ta tìm ngài.”

Nhâm Vi Chí không biết nàng, chỉ nói: “Cô nương tới tìm vì chuyện chi?”

Vưu Phương Ngâm nhớ lại những gì Hứa Văn Ích từng dạy, nên lời ít ý nhiều, tuyệt không thừa nước đục thả câu, mười phần ngắn gọn trả lời: “Giếng muối, ruộng muối, trác đồng tỉnh, xuất tiền nhập cổ phần.”

Nhâm Vi Chí lập tức há hốc miệng, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: Cô nương này nhìn qua đâu giống kẻ có tiền a! Nhưng người trong kinh thành thể loại gì không có? Hắn không có gì cả, không lẽ có ai dùng mỹ nhân kế lừa gạt bản vẽ của hắn a? Hắn nghĩ tới đó thì trào phúng cười một tiếng, mới lui về sau một bước, nhường lối cho Vưu Phương Ngâm đi vào, nói: “Thì ra cũng là vì chuyện muối, mời vào. Còn chưa thỉnh giáo cô nương nên xưng hô thế nào?”

Vưu Phương Ngâm trước kia dù từng bàn chuyện buôn bán với Hứa Văn Ích, nhưng Hứa Văn Ích đã có tuổi, nàng chỉ coi Hứa Văn Ích

như trưởng bối. Vị này lại không lớn tuổi hơn nàng bao nhiêu. Đi vào phòng trọ nhỏ của hắn, nàng khó tránh có chút câu nệ, chỉ nói: “Ta họ Vưu.”

Nhâm Vi Chí nhẹ gật đầu: “Vậy tại hạ gọi ngài là ‘Vưu cô nương’ đi, mời ngồi.”

Trong phòng khách chỉ có một cái bàn vuông trống trải, trên có mấy cái bánh bắp nướng đã nguội, cũng có mấy chén trà, cùng một bình trà. Bên cạnh bày ba cái ghế.

Hắn mời Vưu Phương Ngâm ngồi xuống đối diện, sau đó bưng ấm rót cho nàng một chén trà, hổ thẹn cười một tiếng: “Vài ngày trước, lúc đãi khách bằng loại trà nhạt thô này, tại hạ còn có chút ngượng nghịu, nhưng đến tình cảnh này, dù có muốn giữ thể diện cũng không làm được. Khốn cảnh bức bách, xin Vưu cô nương đừng ghét bỏ.”

Vưu Phương Ngâm cũng có chút thụ sủng nhược kinh, hai tay nhận lấy chén trà, nghĩ lại bản thân ở bá phủ đến trà thô cũng không được uống, nhất thời trong lòng có chút ảm đạm, chỉ nói thật nhỏ: “Không chê.”

Nhâm Vi Chí nhìn nàng. Nàng bưng chén trà uống một ngụm, lúc nhìn xuống bàn chợt thấy mấy cái bánh bắp nướng, liền ngước mắt nhìn Nhâm Vi Chí một chút, chậm chạp dè dặt nói: “Ta có thể ăn không?”

Nhâm Vi Chí khẽ giật mình, nhìn mấy cái bánh trên bàn, khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Đây, đây, là từ buổi trưa, ăn thì có thể ăn, nhưng mà đã nguội rồi...”

Vưu Phương Ngâm cong môi cười: “Không sao.” Nàng thật đói bụng. Được chủ nhà đồng ý, Vưu Phương Ngâm liền tạm buông chén trà xuống, cầm bánh lên, cắn từng miếng từng miếng. Đồ ăn lạnh tanh dần dần được nhiệt độ cơ thể làm ấm dần. Nàng rõ ràng không cảm

thấy mình quá ủy khuất, nhưng mới cắn vài miếng, nước mắt liền vô thức rơi xuống từng giọt nghẹn ngào.

Nhâm Vi Chí cảm thấy vị khách lần này rất lạ đời, nhưng không ngờ còn chưa ăn được nửa cái bánh nướng đã khóc lên rồi? Trong lúc nhất thời luống cuống tay chân, muốn tìm khăn gấm đưa cho nàng, nhưng loay hoay nửa ngày cũng không tìm được, hắn đành bất lực mà nói: “Ngươi, ngươi đừng khóc, người khác sẽ tưởng ta làm gì ngươi đó!”

Vưu Phương Ngâm cúi đầu, nhìn chằm chằm miếng bánh mới cắn dở, lại lầm bầm một câu không chút liên quan: “Còn sống thôi đã khó khăn như vậy, mặt mũi thì có là gì...” Nhâm Vi Chí sửng sốt.

*

Khương Tuyết Ninh ngồi trên xe đợi hồi lâu. Nhìn bên trái, Vưu Nguyệt trong trà lâu không ra; nhìn phải, Vưu Phương Ngâm trong khách điếm cũng vậy. Nàng thật nhàm chán. Nên làm gì bây giờ?

Vưu Nguyệt trong phủ làm mưa làm gió, khi dễ ngược đãi Vưu Phương Ngâm, nếu nàng không đi xuống tìm Vưu Nguyệt làm gì đó, thì thực khó chấp nhận a.

Nghĩ như vậy, Khương Tuyết Ninh quả quyết nói: “Xuống xe.”

Đường nhi, Liên nhi giúp đỡ nàng xuống, nàng liền trực tiếp đi đến trà lâu bên cạnh.

Trà lâu này cấu trúc dạng chữ hồi (回), phía dưới dựng một cái đài, chuyên dành cho người hát hí khúc hoặc kể chuyện, chỉ là lúc này không ai hát hí khúc cũng chưa kể chuyện, nhìn có chút quạnh quẽ.

Vưu Nguyệt ngồi ở tầng hai. Khương Tuyết Ninh đi vào liền thoáng nhìn lên trên lầu, vừa vặn trông thấy chỗ của Vưu Nguyệt, quay sang hầu bàn bên cạnh, chỉ vị trí kia, trút hết khí thế kiêu căng ngang

ngược nhẫn nhịn bao lâu nay ra, nói: “Ta muốn chỗ ngồi trên lầu kia.”

Hầu bàn xem xét tư thái của nàng, lại nhìn trang phục, biết là người có tiền, liền cười tươi rói chạy ra nghênh đón, ai ngờ tiểu thư xinh đẹp này phách lối kinh người. Khuôn mặt tươi cười của hắn liền cứng đờ. Mí mắt hắn giật giật nhìn trên lầu một cái, căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt nói: “Nhưng, nhưng chỗ kia đã có người...”

Khương Tuyết Ninh khêu mi, liếc xéo hắn: “Kêu ả biến đi a.”

Hầu bàn: “...” Nhìn ra được, vị cô nương này tuyệt đối là có thù với vị kia, tới tận nơi kiếm chuyện a! Hầu bàn trên trán đổ mồ hôi lạnh, nhất thời không biết nên xử lý thế nào.

Trà lâu này không lớn lắm. Khoảng cách trên dưới lầu chưa tới hai trượng, phía dưới nói chuyện, bên trên vẫn nghe rõ ràng. Vưu Nguyệt đang thầm nghĩ Vưu Phương Ngâm sao vẫn chưa ra, lại nghe thấy phía dưới có người nói chuyện, còn nói gì mà “Kêu ả biến đi”, phải biết lúc này trên lầu không đông khách, mà giọng nói này lại quá quen tai. Nàng nhướng mày nhìn xuống.

Vừa nhìn đã thấy “người quen”, nàng hận tới nghiến răng, đứng bật dậy: “Tốt, oan gia ngõ hẹp, ta không tìm ngươi làm khó dễ thì thôi, Khương Tuyết Ninh ngươi lại tự mình đến đây! Còn dám nói ta biến đi?!”

Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu một cái, giống như lúc này mới nhìn rõ là ai, kinh ngạc che miệng: “Ta còn tưởng trên lầu là kẻ nào không có mắt chiếm lấy chỗ ta vừa ý, không ngờ lại là Vưu nhị tiểu thư a!”

Vưu Nguyệt tức nghẹn: “Ngươi ——” Một tràng lời khó nghe sắp tuôn ra, nhưng nàng đảo mắt một vòng, nhanh chóng nhịn được, nhấc một bước, tư thái hiền dịu từ trên lầu chậm rãi đi xuống, nén giọng nói: “Aiii, vốn còn định so đo cùng ngươi, nhưng nghĩ lại ngươi bây giờ quả thực là phượng hoàng rụng lông còn không bằng gà, cảm thấy có chút đáng thương a.”

Đời trước chế nhạo kiểu này Khương Tuyết Ninh nghe không biết bao nhiêu lần, thực không đủ khiến nàng tức giận, chỉ cười cười, nhìn Vưu Nguyệt đi đến gần.

Sắc mặt nàng không đổi, nhưng sắc mặt Vưu Nguyệt lại đổi. Thấy lời này không có hiệu quả, thù mới hận cũ từ đáy lòng dâng lên, giọng nói càng ác độc: "Ngươi nhìn lại mình đi, xuất thân tiểu môn tiểu hộ, lại còn lớn lên ở thôn trang, nửa chữ quy củ cũng không hiểu mà tham lam muốn trèo lên đầu cành làm phượng hoàng. Trong cung là ta không dám nói, nhưng ra ngoài rồi, ta khuyên ngươi một câu, một cô nương không biết tốt xấu, câu kết cùng nam nhân làm bại hoại thanh danh thì cũng thôi đi, lại còn mắt mù không biết nhìn người. Cũng không biết ngày trước là ai ỷ vào Dũng Nghị hầu phủ thế lớn khinh người, nay cả nhà họ còn không biết khi nào thì rơi đầu. Thế tử Yến Lâm đã vậy, không biết về sau Trương Già kia sẽ như thế nào a!"

Đáy mắt Khương Tuyết Ninh thâm sâu hơn một chút. Nàng chậm rãi nhếch môi, ánh mắt khẽ lướt một vòng trong trà lâu, sau đó nói nhỏ như tự nhủ thầm: "Kỳ quái, trà lâu này sao đến bể cá cũng không có cái nào chứ..."

Bể cá! Vưu Nguyệt nghe hai chữ này, lông tơ cơ hồ lập tức dựng đứng hết lên, nhớ lại cảnh lần trước kẻ điên này lạnh lẽo đầy lệ khí nhấn đầu nàng vào trong trong hồ cá! Một loại cảm giác nguy cơ lập tức trào lên bao phủ! Nàng nhìn thấy ánh mắt Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng rơi ở trên người nàng, thậm chí vươn tay ra khoác lên vai nàng, lập tức bị dọa đến hét lên một tiếng, hất vội cái tay trên vai xuống!

Khương Tuyết Ninh khi còn bé tại thôn trang đã là tiểu ma đầu người gặp người sợ, chớ nói chi là sau khi trùng sinh còn có lệ khí áp bức tích tụ, căn bản không sợ một Vưu Nguyệt nho nhỏ này. Nàng nghĩ ra cách để Vưu Nguyệt "nhớ lâu" hơn một chút, nhưng còn chưa kịp động thủ, đã nghe Đường nhi sau lưng trầm thấp nói: "Phương

Ngâm cô nương đến rồi!”

Khương Tuyết Ninh nheo mắt, nhất thời nhớ lại tuồng kịch mình diễn trước mặt Vưu Phương Ngâm, là mình bị Vưu Nguyệt này khi dễ đến nỗi không dám nói với ai a! Nhất định không thể dễ dàng bị lộ như vậy được!

Nàng ứng biến cực nhanh, căn bản không đợi Vưu Nguyệt kịp phản ứng, hai chân khẽ khụy xuống, kinh hô một tiếng, nhu nhu nhược nhược ngã nhào trên đất, một tay nhẹ nhàng đặt trên ngực mình, một tay che nửa mặt sụt sùi khóc: “Vưu tiểu thư, ngươi, ngươi sao lại làm thế...”

“...” Vưu Nguyệt cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc, sau gáy như phản xạ có điều kiện bắt đầu run lên. Nàng vội nhìn quanh, xác nhận không có Trưởng công chúa, cũng không có Yến Lâm, mới thở dài một hơi, quay đầu nhìn Khương Tuyết Ninh còn đang diễn trò, tức giận lúc nãy liền trào lên, mở miệng chửi ngay: “Kẻ điên này! Suốt ngày giả vờ giả vịt cho ai xem? Ta đẩy ngươi sao? Ta có đẩy ngươi sao? Cho dù thật là ta đẩy, ngươi làm gì được ta? Ngươi nghĩ lúc này có ai thấy sao?”

Vưu Nguyệt dứt lời, vừa chuyển mắt mới thấy Vưu Phương Ngâm đứng trước cửa trà lâu. Người trước nay trong mắt nàng đều yếu ớt dễ ăn hiếp, lại đang nhìn chằm chằm nàng, hốc mắt còn đỏ lên, gằn từng chữ hỏi: “Ngươi đẩy nhị cô nương sao?”

Vưu Nguyệt lúc này mới nhớ ra Khương Tuyết Ninh là ân nhân cứu mạng của Vưu Phương Ngâm. Nhưng nàng không cảm thấy chính mình phải e ngại Vưu Phương Ngâm, dù sao cũng chỉ là một thứ nữ do tiểu thiếp sinh ra thôi.

Vưu Nguyệt cười lạnh một tiếng, còn đang muốn trào phúng một trận. Ai ngờ đột nhiên lại thấy Vưu Phương Ngâm không nói chữ nào, trực tiếp nhấc một cái ghế trong trà lâu lên, đi về phía nàng! “A ngươi làm gì vậy!” “Ngươi điên rồi!” “Người đâu, cứu mạng, cứu

mạng a!!!”

Vưu Phương Ngâm vừa ra khỏi khách điếm, nhìn thấy Khương Tuyết Ninh liền vạn phần kinh hỉ, nhưng lập tức lại thấy nhị tỷ tỷ đẩy ngã nàng, nhất thời chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, sau đó liền chuyển thành một ngọn lửa phẫn nộ không dập nổi!

Nàng cũng không biết mình có điên rồi không, nhưng giờ khắc này nàng không muốn nhượng bộ nữa, càng không lùi bước thỏa hiệp, chỉ muốn bản thân mạnh mẽ hơn chút nữa để có thể bảo vệ nàng ấy. Nhấc cái ghế lớn trong tay, nàng cũng không để ý đến những người khác trong trà lâu đang kinh loạn, trong mắt chỉ có Vưu Nguyệt, tới gần từng bước một.

Vưu Nguyệt làm sao từng thấy bộ dáng phẫn nộ bất cần này? Cho dù miệng có bật ra bao lời ác độc, chẳng qua chỉ là một tiểu thư khuê các, huống chi còn chưa bao giờ thấy Vưu Phương Ngâm hung thần ác sát như vậy, liền bị dọa đến liên tiếp lùi về phía sau, nước mắt chảy ra: “Ngươi, ngươi cút đi, có ai không, cứu mạng a!” Nàng thét lên. Nhưng đến nha hoàn cũng bị dọa, nhao nhao lùi lại, thét chói tai.

Vưu Nguyệt bối rối ngồi sụp xuống đất, nhìn quanh cầu cứu mới thấy Khương Tuyết Ninh lúc nãy ngã xuống—— Tiện nhân kia đâu còn dáng vẻ yếu đuối đáng thương lúc nãy? Đích thực là vẻ ung dung lười biếng, dù tình thế hỗn loạn vẫn từ tốn nhẹ nhàng chỉnh lại sợi tóc rũ xuống, có mấy phần thương hại thở dài mà nhìn nàng, thậm chí còn lắc nhẹ tay phân phó nha hoàn bên cạnh: “Khuyên ngăn chút, chớ gây ra án mạng.”

Vưu Nguyệt giận điên lên! Cùng một chiêu vậy mà dám dùng hai lần với cùng một người, mà nàng đã trúng kế một lần, lại còn trúng lần thứ hai! A a a a a a a! Ả đáng hận này! Thật! Ti! Tiện!!!!

Chương 75: Khương Tuyết Ninh PTSD

PTSD: Posttraumatic Stress Disorder, hội chứng rối loạn căng thẳng hậu sang chấn, đại khái tên chương nghĩa là ai đó có chướng ngại tâm lý với Ninh Ninh nha.

Nhất thời, khung cảnh trong trà lâu cực kỳ náo nhiệt.

Một người đuổi, một người chạy. Kẻ đuổi theo ánh mắt đầy phẫn nộ hung ác, dáng vẻ mềm yếu đã biến mất không còn dấu vết; kẻ chạy lại vô cùng chật vật, không cẩn thận còn bị đụng góc bàn, ngã ụp xuống.

Tên hầu bàn trong trà lâu mất sức chín trâu hai hổ mới đoạt lại được cái ghế.

Nhưng Vưu Phương Ngâm dù không có binh khí tiện tay cũng không chịu từ bỏ, nắm chặt Vưu Nguyệt không buông, kéo búi tóc cào mặt, khiến trâm châu trên đầu cũng rơi xuống, mà Vưu Nguyệt vừa khóc vừa gào, đâu chút nào giống thiên kim tiểu thư bá phủ vênh váo tự đắc lúc trước?

Đường nhi, Liên nhi lo lắng không yên, sợ có chuyện, nên vừa nghe Khương Tuyết Ninh nói xong liền vọt tới cố hết sức mới giữ được Vưu Phương Ngâm lại, vội vàng khuyên: "Phương Ngâm cô nương chút chuyện này không đáng để tức giận, bình tĩnh đã!"

Đôi mắt Vưu Phương Ngâm vẫn đỏ, cho dù có người khuyên, vẫn kích động đến nỗi run rẩy, dường như căn bản không nghe thấy Đường nhi, Liên nhi nói gì, cứ nhìn chằm chằm Vưu Nguyệt đã ngã ngồi trên đất: "Ngươi thử động vào Nhị cô nương lần nữa xem!"

Vưu Nguyệt đã bị dọa mất hồn.

Khương Tuyết Ninh nhìn cảnh này, lúc nãy còn thong thả cong môi cười khẽ, lúc này trong lòng không hiểu sao lại có chút chua xót: Cô nương ngốc này lại đánh cược tính mạng vì nàng rồi. Cho đến lúc này, nha hoàn vốn hầu hạ bên cạnh Vưu Nguyệt mới phản ứng được, vội vàng chạy tới đỡ cô nương nhà mình dậy, không ngừng nức nở, hỏi: “Tiểu thư, người không sao chứ?”

Vưu Nguyệt há hốc miệng run rẩy đứng lên, nhưng sợ Vưu Phương Ngâm còn chưa bình tĩnh lại, không dám lại gần, chỉ lui qua một góc, nói với giọng run run: “Phản, phản rồi, ngươi quên luôn họ mình là gì rồi sao!”

Vẻ này rõ là ngoài mạnh trong yếu. Khương Tuyết Ninh thấy sắc mặt nàng trắng bệch, hai chân còn đang run, liền biết nàng là cái gối thêu hoa, chỉ mạnh miệng thôi.

Nhưng nếu về Vưu phủ... Vưu Nguyệt là kẻ chuyên mượn gió bẻ măng, lấn yếu sợ mạnh, lúc này bị Vưu Phương Ngâm dọa sợ, nhưng nếu về phủ, trên dưới đều nghe lời Vưu Nguyệt, chỉ sợ Vưu Phương Ngâm sẽ khó sống nổi. Cho nên, Vưu Phương Ngâm không thể trở về nữa.

Khương Tuyết Ninh vừa nghĩ vậy, một ý định to gan bỗng xuất hiện. Vưu Nguyệt vừa nói, lại nhìn chằm chằm ánh mắt đáng sợ của Vưu Phương Ngâm, chỉ cảm thấy cả người mình đang run rẩy, rất sợ nói nhiều thêm một câu lại kích thích nàng, nên vội vã đổi đề tài, nhắm tới Khương Tuyết Ninh: “Cùng làm thư đồng mười ngày, ta thật sự không nhìn ra ngươi lại là kẻ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, bỉ ổi buồn nôn như thế!”

Khương Tuyết Ninh tỏ vẻ đau lòng: “Sao ngươi lại ngậm máu phun người như thế…”

Vưu Nguyệt nhận ra được nàng đang đóng kịch, tức giận oán hận xông lên não, chỉ mặt nàng mà mắng: “Đồ hồ ly ngàn năm ngươi ở trước mặt ta còn giả vờ cái gì? Cùng một mánh khoé lừa ta đến hai lần, còn không thèm thay đổi chút nào, ngươi không chán sao?”

Khương Tuyết Ninh nhìn nàng, ánh mắt bỗng trở nên kỳ lạ. Sao lại nghe ra ý Vưu Nguyệt là nàng phải đổi thủ đoạn một chút nhỉ? Cũng không phải là không đổi được…

Vưu Nguyệt vừa nói ra còn không cảm thấy có gì bất thường, chỉ mắng Khương Tuyết Ninh trút giận thôi, nhưng khi vừa nhìn lên trông thấy Khương Tuyết Ninh như đang suy nghĩ gì đó, chợt cảm thấy trong lòng lạnh buốt.

Đến khi kịp phản ứng, liền muốn tát mình một cái! Có ngốc không vậy, nói với nàng cái này làm gì! Để về sau nàng đổi trò mới lừa mình sao?

Vưu Phương Ngâm thấy Vưu Nguyệt mắng Khương Tuyết Ninh như thế, cơn giận vừa ép xuống lúc nãy lại bốc lên, thân mình hơ chuyển động, muốn xông tới lần nữa. Nhưng không ngờ Khương Tuyết Ninh lại nhẹ nhàng đè tay nàng xuống. Nàng lập tức giật mình, không dám động, chỉ sợ mình lỗ mãng không cẩn thận làm Nhị cô nương bị thương, đồng thời cũng có chút hoang mang ngẩng đầu nhìn.

Khương Tuyết Ninh lại không quay đầu, hơi rũ mắt, đôi hàng mi hơi run, khe khẽ thở dài, nhìn thế nào cũng thấy là người nhát gan sợ phiền phức, chỉ nói: “Xin Vưu nhị tiểu thư bớt giận, Tuyết Ninh hôm nay vô tình đi ngang qua trà lâu này mới dừng lại nghỉ chân một chút, ai biết trùng hợp lại gặp được ngài? Ngài hiểu lầm ta bất kính với ngài, cho nên mới động thủ với ta, nhưng ta không có nửa điểm ý tứ đánh trả lại. Đều là do Vưu Phương Ngâm này!”

Câu trước nàng còn nói nhẹ nhàng khe khẽ, đến câu sau lại đột nhiên lên giọng. Vưu Nguyệt sững sờ, không kịp phản ứng, vẻ mặt ngơ ngác.

Vưu Phương Ngâm cũng kinh ngạc cực kỳ nhìn Khương Tuyết Ninh trừng trừng, không rõ sao nàng lại nói vậy, nhưng sau một khắc liền cảm giác tay Khương Tuyết Ninh cầm tay nàng hơi nắm chặt lại, giống như ám chỉ nàng làm gì, sau đó liền thu tay.

Khương Tuyết Ninh giống như chẳng làm gì cả, quát lên đầy căm phẫn: "Ta mặc dù cứu mạng nàng, nhưng sau đó cũng không liên hệ gì với nàng. Không ngờ nàng hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta, không nói hai lời liền cầm ghế dài như vậy lên đánh người! Ban ngày ban mặt, dưới chân thiên tử, quả thực không coi ai ra gì, còn có thiên lý không, còn có vương pháp không!"

Vưu Nguyệt cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng. Khương Tuyết Ninh lại kiên định nhìn nàng nói: "Vưu nhị tiểu thư, ngài ủy khuất như vậy, suýt chút mất mạng, sao bỏ qua được? Chúng ta báo quan đi!"

Vưu Nguyệt choáng váng: "A?"

Khương Tuyết Ninh vẫn tiếp tục ra vẻ không muốn liên can gì tới Vưu Phương Ngâm: "Báo quan, bắt nàng lại! Hạng người không biết tốt xấu, không tuân thủ tôn ti, phải vào ngục mấy tháng, mới thật thà trung thực được!"

Báo quan, bắt Vưu Phương Ngâm vào ngục? Khương Tuyết Ninh tốt bụng như vậy?! Dù mặt trời có mọc hướng tây Vưu Nguyệt cũng sẽ không tin! Nàng đã thua thiệt dưới tay Khương Tuyết Ninh nhiều lắm, dùng bàn tay đếm cũng không hết! Lúc này chỉ cảm thấy trong đầu mơ hồ, trực giác có chỗ nào không đúng, dù đang ở trong trà lâu, nhưng nhìn thế nào cũng thấy chung quanh đầy cạm bẫy, vây chặt lại, chỉ chờ nàng bước vào! Không, quyết không thể báo quan! Dù nàng không biết Khương Tuyết Ninh muốn làm gì, nhưng chỉ cần làm ngược lại ý ả tuyệt đối sẽ không sai!

Thế là, sau đó hầu bàn cùng mấy vị khách uống trà liền nhìn thấy một

cảnh tượng quái dị, khiến lòng người hoang mang —— Vưu Nguyệt cảnh giác hét ầm lên: “Không, không báo quan, chút chuyện nhỏ này không cần báo quan!”

Khương Tuyết Ninh cực kỳ nhiệt tình: “Sao lại là việc nhỏ chứ? Đã giơ ghế lên muốn đánh người rồi, thực là muốn hại tính mạng ngài, ít nhất cũng là gây hấn gây chuyện, nhiễu loạn trị an kinh thành! Chuyện này hẳn dưới tay Cẩm Y vệ quản, ai không biết Cẩm Y vệ thủ đoạn lợi hại? Chúng ta báo quan bắt nàng lại, nàng tuyệt đối không có kết cục tốt! Dù ngài không báo quan, trà lâu người ta tự dưng bị phá đám như vậy cũng phải có lời giải thích a?”

Hầu bàn trà lâu: “...” Kỳ thật không đáng mấy đồng. Nhưng ta không dám nói ra đâu.

Vưu Nguyệt đã sắp suy sụp, ôm đầu mình: “Không được báo quan ——”

Khương Tuyết Ninh cũng không để ý nàng, trực tiếp quay người nói với Đường nhi: “Đi báo quan, mời đại nhân Cẩm Y vệ đến xem, hôm nay chúng ta nhất định phải đòi lại công đạo cho Vưu nhị cô nương!”

Đường nhi nhìn Khương Tuyết Ninh tự biên tự diễn từ đầu tới cuối, lĩnh hội được ý nàng, chỉ cảm thấy trên đầu ứa ra mồ hôi lạnh, nhưng ngẩng đầu nhìn cô nương nhà mình thật sự mặt không biến sắc tim không đập nhanh, diễn kịch điềm nhiên không chút chột dạ, giống y như thật! Nàng đáp lời liền rời khỏi trà lâu, tất nhiên là theo lời tiểu thư nhà mình phân phó đi báo quan.

Vưu Nguyệt cảm thấy tình huống không đúng, nhấc chân muốn đi ra. Không ngờ Khương Tuyết Ninh tay mắt lanh lẹ một tay bắt lấy nàng, vẻ mặt hoang mang, nói: “Đã đi báo quan rồi, Vưu nhị cô nương là khổ chủ đó, đừng đi nha!”

Mí mắt Vưu Nguyệt giật giật: “Là ngươi báo quan, không phải ta, ngươi buông ra!”

Khương Tuyết Ninh lại không chịu buông tay, cười đến lương thiện: "Ta đây không phải sợ ngài tức giận sao?"

Vưu Nguyệt giận sôi lên, cảm giác bất an càng mãnh liệt, chỉ muốn bất chấp tất cả hất tay Khương Tuyết Ninh ra, nhưng tay nàng vừa nhấc lên, liền bắt gặp ánh mắt đùa cợt của Khương Tuyết Ninh. Nghiễm nhiên muốn nói: Ngươi động một cái thử xem!

Tràng diện lúc nãy Khương Tuyết Ninh bị nàng "đẩy ngã" như còn ngay trước mắt, cơ hồ lập tức liền khựng lại, chỉ sợ Khương Tuyết Ninh lại ngã xuống đất vu oan, sau đó chung quanh lại lập tức xuất hiện Thẩm Chỉ Y, Yến Lâm, thì không sống nổi mất! Một kẻ có ý cản người, không kiêng nể gì cả; một kẻ lại không có can đảm, sợ ném chuột vỡ bình. Tình huống cứ thế giằng co. Khương Tuyết Ninh thoải mái nhàn nhã, Vưu Nguyệt lại lòng nóng như lửa đốt. Cũng may nha môn Cẩm Y vệ cách nơi này không quá xa, chỉ một lát, người đã tới.

Cẩm Y vệ được thiết lập hai mươi năm trước, lúc đó loạn Bình Nam vương vừa ổn định lại, tiên hoàng vì giữ gìn trị an trong kinh, liền lập ra Cẩm Y vệ, cùng Thuận Thiên phủ và chín thành binh mã ty chưởng quản trật tự trong kinh.

Chỉ là về sau Cẩm Y vệ dần dần phát triển, các đời chỉ huy sứ đều là cận thần thiên tử, quyền lực liền lan dần ra. Thám thính tình báo, chưởng ngục, tra án bắt người... Phàm là chuyện triều đình, đều có thể thấy tay Cẩm Y vệ vươn tới. Cẩm Y vệ cũng bởi vậy mà bị văn võ bá quan chán ghét. Chẳng qua hiện nay kinh thành mặc dù đã tạm coi là yên ổn, nhưng quy củ hai mươi năm trước tiên hoàng định ra vẫn còn đó, trong kinh xảy ra chuyện gì, vẫn tới báo Cẩm Y vệ như cũ. Chỉ là loại chuyện nhỏ nhặt như hai người đánh nhau này, chỉ cần tới Thuận Thiên phủ đã có thể giải quyết, những người này mắt mù báo Cẩm Y vệ làm gì? Thế mà lại thỉnh được Thiên hộ đại nhân tới…

Một ban sai Cẩm Y vệ tướng mạo đoan chính, vừa bước vào trà lâu,

trong lòng cũng không khỏi oán thầm, còn nhìn thoáng qua Cẩm Y vệ thiên hộ mới tấn chức – Chu Dần Chi bên trái hắn.

Phi ngư phục đen tuyền thêu hoa văn tinh xảo bằng chỉ vàng, bên hông mang một thanh tú xuân đao trong vỏ đao, bàn tay Chu Dần Chi nhẹ phủ lên chuôi đao ánh vàng. Hắn rất cao, lúc đi vào khiến mọi người đều cảm thấy mấy phần áp lực. Đôi mắt sắc xảo như chim ưng lướt qua liền nhìn thấy Khương Tuyết Ninh ngồi trong đại đường của trà lâu, khí định thần nhàn mà uống trà. Đối diện Khương Tuyết Ninh còn có một tiểu thư quý gia ngồi yên, sắc mặt xanh xám, bên cạnh lại thêm một cô nương đứng cúi đầu bộ dạng phục tùng hiện ra mấy phần trầm mặc. Hai người đứng sau nữa, hắn không nhận ra. Ban sai Cẩm Y vệ kia là thuộc hạ hắn. Những chuyện nhỏ nhặt này vốn không cần thiên hộ như hắn ra mặt, nhưng Đường nhi tới nha môn báo án chỉ đích danh hắn, Chu Dần Chi liền biết là Khương Tuyết Ninh có chuyện cần. Thế là hắn kêu mấy thuộc hạ cùng đi.

Người dẫn đầu lúc nãy là Phùng Trình, cao lớn thô kệch, đôi mắt to như chuông đồng có chút doạ người, giờ phút này lại có mấy phần chần chờ nhìn hắn.

Chu Dần Chi nhẹ gật đầu một cái. Phùng Trình hiểu ý, đứng thẳng người, bước tới, quát hỏi: “Là ai báo quan?”

Khương Tuyết Ninh nhìn Chu Dần Chi một chút, mới chuyển mắt nhìn Phùng Trình, đứng dậy thản nhiên nói: “Ta báo quan.” Vưu Nguyệt cũng bước tới, lại hận không thể biến mất khỏi đây.

Phùng Trình nhìn quanh, đã không có người chết, hình như cũng không ai bị thương, trong lòng buồn bực: “Ngươi là khổ chủ sao? Báo quan vì chuyện gì? Không phải nói có người gây hấn sao? Người nào đâu?”

Khương Tuyết Ninh chỉ một ngón tay: “Đều ở đây a.” Nàng chỉ Vưu Nguyệt trước, mới chỉ Vưu Phương Ngâm. Vưu Nguyệt tức giận trừng mắt. Vưu Phương Ngâm lại giương mắt nhìn, thật lòng mà nói

nàng không biết Khương Tuyết Ninh muốn làm gì, nhưng cái nắm tay ấm áp vừa nãy, khiến nàng tin tưởng Nhị cô nương tuyệt đối sẽ không gây bất lợi cho nàng, nên chỉ yên lặng nhìn.

Khương Tuyết Ninh kể lại mọi chuyện một lần: “Đại nhân ngài ngẫm xem, dưới chân thiên tử a, lại dám xách ghế dài lên đòi đánh người, nếu không phải chúng ta cản kịp thời, chỉ sợ đã có người chết! Vị này là Vưu nhị cô nương Thanh Viễn bá phủ, nàng chính là khổ chủ, không tin ngài có thể hỏi xem.”

Phùng Trình nghe thấy là bá phủ, liền để tâm. Hắn quay đầu nhìn về phía Vưu Nguyệt: “Nàng nói thật?”

Vưu Nguyệt nhân thời gian khoảng nửa chén trà nhỏ lúc người đi nha môn báo án đã cẩn thận suy nghĩ, Cẩm Y vệ dù ngoài mặt là trông coi trị an kinh thành, nhưng chuyện này thực sự nhỏ đến nỗi không đáng nhắc tới, cho dù có báo án, người ta một ngày trăm công ngàn việc chỉ sợ cũng không muốn để ý. Vô luận thế nào, Vưu Nguyệt nàng mới là khổ chủ. Khổ chủ không truy cứu, Khương Tuyết Ninh đừng hòng lấy chuyện này ra mưu hại nàng. Thế là Vưu Nguyệt không chút do dự phủ nhận: “Không có chuyện đó!”

Khương Tuyết Ninh bổ thêm một đao: “Nhưng vừa rồi mọi người đều nhìn thấy nha.”

Sắc mặt Vưu Nguyệt trong nháy mắt trở nên khó coi, cố nén xúc động muốn đánh người, gằn từng chữ nói: “Xin đại nhân minh xét, kẻ động thủ thật ra là thứ nữ của bá phủ ta, nhưng cũng chưa đánh được, chuyện này nên trở về để phụ thân trừng phạt nàng là được, không cần phải truy cứu.”

Phùng Trình hoàn toàn không hiểu nổi: “Ngươi không truy cứu?”

Vưu Nguyệt khẳng định như chém đinh chặt sắt: “Đúng.”

Khương Tuyết Ninh đã đánh sẵn bàn tính, nhất tiễn hạ song điêu,

nay Vưu Nguyệt sắp vào tròng, sao có thể để thoát được? Nàng mới mặc kệ Vưu Nguyệt nghĩ ra sao, cứ thế, đứng bên cạnh lạnh nhạt nói: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Vưu Phương Ngâm nếu phạm lỗi trong nhà tất nhiên sẽ do bá phủ xử lý, nhưng nay đã phạm tội ở bên ngoài nhất định phải theo quốc pháp mà trừng phạt. Nói nhẹ là đánh nhau một chút, nói nặng là giết ngươi bất thành a! Còn không đủ nghiêm trọng sao?”

“Nhưng, vị cô nương là ai vậy?” Phùng Trình không biết thân phận Khương Tuyết Ninh, nên sau khi biết Vưu Nguyệt là bá phủ đích nhị tiểu thư liền tưởng Chu Dần Chi tới đây là vì Vưu Nguyệt, mà Cẩm Y vệ cũng không muốn quản những chuyện vụn vặt này, bớt vài chuyện có phải tốt hơn không? Cho nên hắn thấy Khương Tuyết Ninh rất không vừa mắt. Thế là hắn liền nhíu mi nhìn chằm chằm nàng, vô thức cao giọng, nói: “Người ta là khổ chủ còn nói không truy cứu, ngươi còn bên cạnh ồn ào cái gì?”

Vưu Nguyệt lập tức vui mừng ra mặt. Khương Tuyết Ninh nhìn Phùng Trình một chút. Phùng Trình còn cảm thấy cô nương này không biết từ đâu ra mà nhiều chuyện như vậy, vốn trong Cẩm Y vệ diễu võ giương oai đã quen, đang định tiếp tục giáo huấn nàng, không ngờ phía sau bỗng nghe một giọng nói bình tĩnh mà lạnh lẽo cứng rắn: “Ngươi ồn ào cái gì?”

Phùng Trình lạnh gáy. Hắn nghe ra đây là giọng Chu Dần Chi, cơ thể lập tức cứng ngắc quay đầu nhìn lại, bắt gặp Chu Dần Chi cau mày nhìn hắn, đôi mắt sâu đen hun hút lạnh lẽo, thực khiến hắn như rơi vào hầm băng! Chuyện gì đang xảy ra vậy? Hắn chỉ nói với cô nương không có ánh mắt không hiểu chuyện kia một câu, thiên hộ đại nhân sao lại phản ứng thế này?

Cẩm Y vệ là nơi lục đục đấu đá, Phùng Trình thật vất vả mới chen được tới vị trí này, cũng coi như có chút khôn vặt, cơ hồ lập tức kịp phản ứng, chỉ sợ mình rống nhầm người rồi!

Khóe môi Vưu Nguyệt vừa cong lên lập tức đông cứng lại. Bên môi

Khương Tuyết Ninh lại phủ lên ý cười trào phúng nhàn nhạt.

Cả trà lâu trở nên yên tĩnh, hầu bàn nơm nớp lo sợ nhìn một đám Cẩm Y vệ trong đại đường, trong lòng như mọi người âm thầm cảm thán: Ai da, sao lại thành chiến trận lớn thế này?

Chu Dần Chi bước tới, chắp tay cúi người thi lễ với Khương Tuyết Ninh: "Thủ hạ không biết nặng nhẹ, mạo phạm nhị cô nương, mong nhị cô nương chớ trách." Khương Tuyết Ninh cùng Vưu Nguyệt đều là nhị cô nương trong nhà. Nhưng hiện tại không có bất luận kẻ nào dám nghĩ "Nhị cô nương" trong lời của Chu Dần Chi là Vưu Nguyệt.

Lúc này, trên trán Phùng Trình đã phủ một tầng mồ hôi lạnh. Sắc mặt Vưu Nguyệt bỗng biến đổi! Đến lúc này rốt cuộc đã hiểu ý định của Khương Tuyết Ninh! Quả nhiên là đổi thủ đoạn đối phó nàng rồi a! Nhìn nam nhân cao lớn mặc phi ngư phục Cẩm Y vệ trước mắt, nàng quả thực run rẩy, nói cũng ấp úng: "Ngươi, các ngươi..."

Chu Dần Chi không cười, càng bất kể phản ứng của Vưu Nguyệt, chỉ nói: "Trong kinh gần đây loạn đảng hoành hành, sớm đã có chỉ lệnh cấm gây hấn gây chuyện, các ngươi lại biết rõ rồi còn cố phạm phải, nay trong trà lâu này một lát cũng không hỏi ra được gì, không cách nào phán đoán có phải hành hung hay không. Người đâu, đem hai nghi phạm này về nha môn thẩm vấn."

Mấy Cẩm Y vệ sau lưng lập tức đáp: "Vâng!" Những người này đã từng bắt không biết bao nhiêu vương công quý tộc, nay gặp nữ tử cũng ra tay không chút khách khí, căn bản không quản giãy giụa thế nào, lập tức chế trụ.

Vưu Phương Ngâm còn may, hoàn toàn không phản kháng, vô cùng hiểu chuyện. Vưu Nguyệt lại liều mạng giãy dụa. Bá phủ bọn họ trước kia cũng từng có quan hệ dây dưa tới Cẩm Y vệ, tự nhiên biết đám người này có thủ đoạn gì, chỉ nghe nói những quan viên trong triều kia rơi vào tay Cẩm Y vệ đều sống không bằng chết, sao nàng còn dám đi? Đương hạ liền khóc lên: "Khương Tuyết Ninh ngươi thật

ác độc, lại cùng đám người này cấu kết muốn hại tính mạng ta! Ngươi — — ”

Khương Tuyết Ninh nhướng mày, lúc trước còn lá mặt lá trái bày ra vẻ lương thiện, lúc này đáy mắt lanh lẽo, chỉ nhìn nàng, giọng nói trầm trầm dứt khoát: “Ngươi ồn ào cái gì?”

Người đứng trong đại đường, như chìm trong băng tuyết. Một thân hờ hững thậm chí có chút lãnh khốc, khiến người đứng xem cũng cảm thấy trong lòng lạnh lẽo. Lời này tuy nói với Vưu Nguyệt, nhưng Cẩm Y vệ Phùng Trình lúc trước không có mắt dạy dỗ nàng một câu, nghe vậy, đầu càng cúi thấp hơn, trong lòng hối hận đến phát điên.

Vưu Nguyệt đột ngột ngậm miệng. Nàng nhìn chung quanh, thấy người vây xem sớm đã tản đi sạch sẽ, mà Chu Dần Chi lại dẫn đầu Cẩm Y vệ khí thế sâm nghiêm đứng trong đại đường, đáy lòng nhất thời sụp đổ, cũng không dám nói thêm câu nào. Có trời mới biết đám người này sẽ tra tấn nàng ra sao!

Vưu Nguyệt mất hồn lạc phách, bị một đám Cẩm Y vệ áp giải đi.

Vưu Phương Ngâm cũng bị giải đi theo, Khương Tuyết Ninh nhìn nàng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt. Vưu Phương Ngâm thế là cũng cười đáp lại. Chu Dần Chi thấy người đã đi xa, mới quay đầu nhìn Khương Tuyết Ninh nói: “Vài ngày trước nghe cô nương sắp xuất cung, Chu mỗ liền muốn tìm dịp tự mình tới phủ bái tạ, chẳng ngờ hôm nay gặp được, cũng có thể vì ngài tận sức mọn. Chỉ là không biết, việc này cô nương muốn xử trí thế nào?”

Khương Tuyết Ninh trở lại bàn trà, ngồi xuống. Nàng bưng lay trà lúc trước còn chưa uống xong lên, chỉ cười nhạt một tiếng: “Vưu Phương Ngâm là người của ta, ngươi a nhìn xem mà xử lý. Về phần Thanh Viễn bá phủ, gần đây ta rất thiếu tiền, lạc đà gầy còn hơn ngựa, phiền thiên hộ đại nhân giúp đỡ.”

Chương 76: Hiếu tử

Chu Dần Chi chen chân vào cửa công đã lâu. Nơi này trước nay có một quy luật: "Vào nha môn lột mất một tầng da", cho nên loại tình huống cần đến tiểu xảo thế này không hiếm gặp, nhất là trong lúc triều cục đang vô cùng bất ổn.

Cẩm Y vệ vốn đã khuấy đảo triều chính đến nỗi tiếng oán than dậy đất, nên chuyện như vậy càng quen tay, được đồng liêu xưng tụng là "nhân tài kiệt xuất".

Kẻ phạm tội, càng là nhà có tiền không quyền càng tốt, chỉ cần tống vào ngục vài ngày, liền bị dọa đến vỡ cả mật, trong nhà tự nhiên sẽ cuống quýt ôm bạc lót dưới luồn trên, chỉ sợ các đại nhân không nhận. Thật sự là ra tay rất phúc hậu.

Cũng có thể ra tay ngoan độc một chút, không quản ngươi là khổ chủ hay kẻ phạm tội, chỉ cần dính dáng tới kiện cáo, liền lấy danh nghĩa tạm giam chờ thẩm vấn bắt nhốt cả vào ngục, đến lúc đó không chỉ kẻ phạm tội muốn hối lộ, khổ chủ cũng phải hao tài tốn của.

Nếu không dâng bạc lên, vậy càng đơn giản. Hồ đồ quan đoạn hồ lô án (tạm dịch là quan hồ đồ phán án vào ngõ cụt, bất chấp đúng sai), bất kể ngươi có tội hay trong sạch, đều lôi ra dùng hình tất.

Hôm nay trên đường từ nha môn đến đây, Chu Dần Chi vẫn luôn nghĩ Khương Tuyết Ninh muốn làm gì. Sau khi tới trà lâu, tuy trong lời nói nàng rũ sạch quan hệ với Vưu Phương Ngâm kia, câu nào câu nấy đều vì muốn tốt cho Vưu Nguyệt, nhưng nhìn thần sắc vị "Khổ chủ" này lại không đến nỗi "cần được cứu khổ" như vậy. Thế nên hắn chỉ thoáng nghĩ, liền đoán được là nàng muốn trị Vưu

Nguyệt.

Không phải ở địa bàn của Cẩm Y vệ, hắn lại là thiên hộ mới nhậm chức, nên không dám quá trắng trợn thiên vị Khương Tuyết Ninh, nhưng tác phong làm việc lại không chút hồ đồ: Mặc kệ đúng sai trước tiên cứ bắt người, sau đó sẽ xử lý theo lời Khương Tuyết Ninh. Nhưng hắn không ngờ, Khương Tuyết Ninh lại có ý định như vậy.

Chu Dần Chi nhẹ gật đầu, không biểu hiện nửa phần kinh ngạc, càng không có ý hỏi lại, chỉ nói: "Ta hiểu."

Yến Lâm ngày trước từng tặng nàng rất nhiều thứ, nhưng nếu muốn bán lấy tiền cũng phải mất một đoạn thời gian, trong tay Khương Tuyết Ninh tuy đã có chút tiền, nhưng Dũng Nghị hầu phủ rơi vào tình thế này, dù có núi vàng núi bạc chỉ sợ cũng không đủ, huống hồ chuyện ruộng muối nàng nhất định phải làm cho được, mới đủ tiền đề phòng vạn nhất.

Vưu Nguyệt động tới nàng, coi như là không may. Hôm nay nàng vốn diễn trò, lại không lường trước Vưu Phương Ngâm dám bất kể sống chết, xách ghế dài lên đánh Vưu Nguyệt. Nếu cứ bỏ qua như vậy, Vưu Nguyệt mang Phương Ngâm hồi phủ, tất sẽ không tránh khỏi một trận đòn roi. Khương Tuyết Ninh thực không muốn nghĩ tới tình cảnh đó. Cũng không dám nghĩ. Cho nên nàng tình nguyện báo quan, để Chu Dần Chi cho người hầu hạ ăn ngon uống sướng trong ngục, còn hơn về phủ chịu tra tấn. Vô luận thế nào trước tiên phải tránh được mấy ngày này, về sau lại suy nghĩ tìm biện pháp nhất lao vĩnh dật (khổ một lần an nhàn lâu dài).

Khương Tuyết Ninh xoa xoa mi tâm, nói: "Vưu Nguyệt cũng là thư đồng Lạc Dương trưởng công chúa, sau hai ngày hưu mộc này sẽ phải hồi cung, ngươi nắm chắc thời gian mà xử lý, đừng náo quá lớn. Dù sao vị trí thiên hộ này ngươi còn chưa làm bao lâu, cho dù có công tra ra án Dũng Nghị hầu phủ cấu kết cùng nghịch đảng Bình Nam vương, nhưng cũng không nên để danh tiếng quá thịnh, bị người khác xem như cái đinh trong mắt."

Con ngươi Chu Dần Chi lập tức co rụt lại.

Khương Tuyết Ninh lại thản nhiên như không có chuyện gì, nói tiếp: "Mấy ngày này ta ở trong cung tin tức không thuận, chuyện Dũng Nghị hầu phủ gặp bất trắc, ngươi lược kể lại ta nghe. "

Trong trà lâu không còn ai. Cẩm y vệ đến bắt người xong đều đã đi hết. Nhưng vừa rồi có chuyện lớn như vậy, Chu Dần Chi vốn xử sự rất cẩn thận, chỉ nói ở đây không tiện nói chuyện, muốn mời Khương Tuyết Ninh đến hàn xá.

Lúc đầu Khương Tuyết Ninh định hôm nay tới gặp Nhâm Vi Chí một lần, nhưng ngoài ý gặp phải Vưu Nguyệt, nhìn thế nào cũng thấy hôm nay không phải ngày tốt, dù sao Vưu Phương Ngâm cũng đã gặp, nàng cũng không nhất định phải ra mặt nữa, cho nên liền đáp ứng.

Buông chén trà xuống, nàng cùng Chu Dần Chi ra khỏi trà lâu.

Xe ngựa của Khương Tuyết Ninh ngay bên đường. Chu Dần Chi thì cưỡi ngựa tới, chỉ là hiện tại đã không còn là con ngựa hắn yêu quý nuôi dưỡng hai năm qua. Khương Tuyết Ninh nhìn thoáng qua, nhớ tới chuyện trước đây không lâu nghe từ miệng Yến Lâm, Chu Dần Chi giết ngựa…

Kiếp trước, Chu Dần Chi cưới Diêu Tích. Về sau người này còn liên thủ cùng Trần Doanh, mưu hại Trương Già ngồi mấy tháng tù oan, mãi đến khi Tạ Nguy mưu phản, đầu Chu Dần Chi mới bị Tạ Nguy hái xuống, treo trên cửa cung. Nghĩ tới đây, tâm tình nàng u ám mấy phần.

Xa phu đã đặt sẵn ghế nhỏ bên càng xe. Khương Tuyết Ninh đi qua vịn tay Đường nhi, Liên nhi lên xe. Nhưng nàng không ngờ, lúc ngẫu nhiên nhấc mắt lên, lướt qua phía tiệm thuốc chếch đối diện, lại chạm phải một đôi mắt trầm mặc, bình tĩnh —— Thanh trâm búi tóc, không

chút loạn; tố xanh trường bào, rất đơn giản, mặc trên người hắn lại vô cùng hài hòa. Trên tay hắn còn cầm một bọc thuốc. Trương Già bình tĩnh đứng trước cửa tiệm thuốc, không biết là vừa ra, hay đã đứng đó từ lâu.

Trong chớp nhoáng này, thân hình Khương Tuyết Ninh cứng đờ, mọi động tác đều ngừng lại, trong đầu "Ong" một tiếng, trống rỗng.

Trương Già ngay lúc đó lại thu hồi ánh mắt nhìn nàng, cũng thu hồi ánh mắt nhìn Chu Dần Chi bên cạnh, hơi gật đầu xem như chào, rồi quay lưng tay nắm chặt bọc thuốc lẫn vào dòng người đến người đi.

Liên nhi ánh mắt nàng theo nhìn lại, chỉ nhìn thấy bóng lưng cao gầy, cũng không biết là ai, có chút không hiểu, hỏi: "Cô nương?"

Khương Tuyết Ninh đưa tay, hơi dùng sức đè chặt lồng ngực mình. Trong lòng nàng ngũ vị tạp trần. Rõ ràng chỉ là tình huống bình thường như thế, hiện tại Trương Già có lẽ còn không biết Chu Dần Chi – người vừa lên đảm nhiệm thiên hộ Cẩm Y vệ không lâu, nhưng nàng không thể ngăn nổi khó chịu cùng áy náy…

Chu Dần Chi chắc chắn không phải người hiền lành. Kiếp trước Trương Già đã chán ghét việc nàng dính dáng tới loại người này, nhưng đời này nàng thực sự chưa thể thoát thân được, chừng nào còn lẫn trong tràng diện đầy nguy cơ hiểm cảnh, không thể không dùng đến hắn.

Chu Dần Chi nhìn ra thần sắc nàng khác thường, trong lòng âm thầm ước đoán thân phận người kia. Lúc này, Khương Tuyết Ninh đã từ từ xoay đầu lại nhìn hắn. Trong ánh mắt kia có chút hoảng hốt, phảng phất xuyên qua hắn nhìn thấy gì đó, cuối cùng lại hiện lên đến mấy phần mơ hồ lo lắng không yên cùng thẫn thờ…

Chu Dần Chi chưa từng phủ nhận mỹ mạo của nữ tử trước mắt này, năm đó kho còn ở nơi hương dã, hắn sớm đã lĩnh giáo qua. Nhưng đây là lần đầu… Lần đầu hắn vì không hiểu nổi ánh mắt nàng mà

động dung. Hắn hỏi: “Nhị cô nương có chuyện gì sao?”

Khương Tuyết Ninh trân trân nhìn nam nhân cao lớn mặc một thân phi ngư phục trước mặt, như vẫn còn trong ảo mộng, chậm rãi nói: “Ta thật hi vọng, về sau ngươi không làm chuyện gì quá xấu xa; hoặc, nếu có làm cũng hãy giấu diếm thật tốt, đừng để ta biết…”

Chu Dần Chi ngước mắt nhìn nàng. Khương Tuyết Ninh đã rời mắt đi, không nói gì nữa, khẽ nhếch môi như tự giễu, quay người bước lên ghế nhỏ, vào xe ngựa.

*

Buổi chiều đầu đông, trong phủ Diêu thượng thư tọa lạc tại thành đông, tứ hợp viện u tĩnh lịch sự tao nhã, cổng ngoài dù đóng chặt, hành lang dài trong phủ thỉnh thoảng vẫn có nha hoàn bà tử đi lại cười nói.

Diêu Tích nghe người đến báo, vạn phần vui sướng chạy đến thư phòng của phụ thân, thậm chí không chờ nổi người thông truyền, liền cứ thế đi vào, hỏi: “Cha, Trương Già phái người đưa tin tới thật sao? Hắn viết gì vậy nha?”

Diêu Khánh Dư nay ngoài năm mươi, Diêu Tích là nữ nhi nhỏ nhất cũng là duy nhất của hắn, trước nay đều như hòn ngọc quý trên tay, cho nên dù ngày thường làm việc có chút không hợp quy củ, cũng không quát nạt.

Gã sai vặt thấy nàng đi vào rồi, cũng không thông bẩm nữa. Nhưng lúc này Diêu Khánh Dư ngồi phía sau thư án, nhìn phong thư mở ra trước mặt, gương mặt đã có vết tích thời gian nay đầy u ám.

Diêu Tích xưa nay luôn được sủng ái, một lòng muốn tin tức liên quan tới hôn sự mình, nên sau khi đi vào cũng không chú ý tới thần sắc của Diêu Khánh Dư, ngược lại vừa liếc mắt đã thấy phong thư đang mở ra bên cạnh.

Nàng lập tức bước tới: “Nữ nhi cũng muốn xem!” Thế là, nàng cầm lá thư lên. Trên tờ giấy viết thư trắng thuần đơn giản là bút tích mà Diêu Tích khi còn trong cung đã âm thầm xem lại rất nhiều lần, nhất bút nhất hoạ, rõ ràng bình ổn, nét chữ cứng cáp, như người ngày đó nàng gặp được ở Từ Ninh cung.

Thư viết cho Diêu Khánh Dư, nhưng nàng cũng không biết vì sao, mỗi lần đọc, lại có chút ngại ngùng e lệ, gương mặt nóng lên. Lần này nàng phải cố lấy lại bình tĩnh mới dám đọc. Trong thư Trương Già trước thăm hỏi Diêu Khánh Dư, sau đó mới nói đến chuyện hôn sự giữa hai nhà, lại cực lực khen khuê tú Diêu phủ tốt, Diêu Tích thật sự là càng xem càng xấu hổ, nhịn không được trong lòng thầm nói người này bề ngoài lạnh nhạt cứng rắn, vậy mà viết thư lại rất biết cách khiến người khác ưa thích. Thế nhưng ý niệm này vừa nảy ra, dòng chữ tiếp theo xuất hiện trước mắt nàng, khiến thần sắc vui vẻ lập tức đông cứng lại!

“Sao lại thế…” Nàng vội vàng đọc lại dòng này thêm lần nữa, gương mặt vốn xinh đẹp mơ hồ trở nên vặn vẹo, thân thể cũng run lên, xiết chặt lá thư, thần sắc hoàn toàn không tin nổi. “Hắn tại sao vẫn từ hôn. Phụ thân, hắn tại sao vẫn từ hôn!”

Nước mắt Diêu Tích trào lên, chỉ cảm thấy ngượng ngùng cùng vui thích lúc trước như một bạt tai vả mặt nàng. Nàng không thể nào chấp nhận được, mới vội vàng quay sang hỏi Diêu Khánh Dư.

Diêu Khánh Dư lại nâng đôi mắt từng trải nhiều sương gió, nhìn nữ nhi mình rất mực sủng ái, nhớ tới ngọn nguồn chuyện nghe được từ hạ nhân lúc nãy trong lòng hắn có chút không dám tin tưởng. Hắn không trả lời Diêu Tích mà hỏi ngược lại nàng: “Ngươi ở trong cung đã nói gì, muốn làm gì, quên rồi sao?”

Diêu Tích không hiểu kịp: “Cái gì?”

Diêu Khánh Dư từ lúc trông thấy phong thư này đã đè nén lửa giận,

rốt cục thời khắc này bùng nổ, đập bàn đứng bật dậy, lớn tiếng chất vấn: “Lúc trước lúc ngươi muốn Trương Già từ hôn, có phải trong cung đã cùng người mưu đồ, hủy danh dự, bêu xấu danh tiết hắn?!”

Diêu Tích chưa từng thấy phụ thân tức giận đến vậy. Trong chớp nhoáng này nàng không kịp phản ứng, kinh ngạc nói không nên lời: “Cha làm sao biết…”

Diêu Khánh Dư nghe thấy câu này, suýt nhịn không được mà vung tay đánh nàng! Nhưng rốt cuộc dù sao đây cũng là nữ nhi hắn thương yêu nhất. Cánh tay kia giơ lên thật cao, cuối cùng vẫn không đánh nàng được, ngược lại hất hết giấy tờ trên bàn xuống, tức giận đến lạc giọng: “Sao ta lại nuôi ra một nữ nhi như ngươi chứ! Trương Già vốn là người mà ta vì ngươi khổ tâm chọn lựa, nhân phẩm quý trọng, tính tình nhẫn nại, hiện tại dù thanh danh chưa hiển hách, nhưng một thời gian nữa tất sẽ có thành tựu! Ngươi bị mỡ heo che mắt nhất thời thấy hắn nghèo túng muốn từ hôn thì thôi đi, vi phụ cũng không đành lòng để ngươi gả đi chịu khổ, ai ngờ ngươi vì từ hôn lại nổi lên tâm tư mưu đồ hại người bực này! Trương Già cố ký mặt mũi ngươi là một cô nương, không tiện nói rõ ngọn nguồn trong thư, chỉ quy tội lên bản thân mình, nhưng chuyện ngươi làm, hắn biết tất cả! Mặt mũi Diêu phủ chúng ta bị ngươi làm mất hết rồi!”

Thật như sấm sét giữa trời quang đập xuống đầu. Diêu Tích cả người ngây ngẩn. Nàng lúc này mới biết được lý do Trương Già từ hôn, nhất thời tâm như rơi vào đáy cốc, suy sụp lui lại hai bước, phảng phất đứng không vững, chỉ lẩm bẩm: “Sao hắn biết, sao hắn biết được…”

Giọng Diêu Khánh Dư lạnh lùng nói: “Muốn người không biết trừ phi ngươi đừng làm! Ngươi đã làm ra loại chuyện như vậy, người khác sao lại không biết được!”

Diêu Tích cảm giác vô cùng mất mặt, tờ giấy viết thư đã bị nàng vò lại, hung hăng cắn răng nói: “Không thể! Đó chỉ là nói đùa trong cung, Trương Già làm sao biết được! Diêu phủ chúng ta hiển hách như

vậy, hắn lại là một kẻ xuất thân nghèo kiết hủ lậu sa cơ thất thế sao dám từ hôn? Trong nhà hắn còn có một góa phụ già, lúc biết có hôn sự này còn vui vẻ như vậy, không thể nào để hắn từ hôn! Nhất định là có người âm thầm xúi giục, phụ thân, nhất định là có người âm thầm châm ngòi, muốn phá hoại mối hôn sự này của con…"

Diêu Khánh Dư nghe lời này, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh buốt. Hắn nhìn nàng, nói không nên lời.

Trong đầu Diêu Tích lại đột nhiên hiện ra một gương mặt xinh đẹp khiến nàng ghen ghét, nước mắt rơi xuống, cắn răng lặp lại: "Nhất định là có người âm thầm châm ngòi…"

*

Trương Già mang thuốc về nhà.

Cuối ngõ sâu, qua một cánh cổng nhìn bề ngoài rất bình thường, bên trong cũng không giống quan gia môn hộ chút nào, chỉ có gian viện nho nhỏ đơn giản, trên thềm đá xanh sạch sẽ có một giá trúc treo quan phục của hắn.

Bên trong nhà chính phía đông truyền đến tiếng xê dịch bàn gỗ. Hẳn là có người đang quét tước. Một phụ nhân đã có tuổi mặc một thân y phục vải thô, trên eo còn mang tạp dề, đang chỉnh lại cái bàn trong phòng cho chỉnh tề, sau đó dùng khăn lau đến sạch sẽ sáng bóng. Lúc Trương Già đi vào, bà đang giặt khăn trong chậu gỗ. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy hắn, Tưởng thị liền cười: "Trở về rồi a, buổi tối muốn ăn gì không? Nương làm cho con."

Trượng phu mất sớm, Tưởng thị thủ tiết, một thân một mình nuôi lớn nhi tử, sương gió tháng năm tàn nhẫn lưu lại dấu vết trên người bà, khóe mắt đuôi mày khắc từng nếp từng nếp nhăn, khác hẳn những mệnh phụ của đám nhi tử có tiền đồ khác trong kinh.

Năm đó nhà chỉ có bốn bức tường, bà hao tổn biết bao công sức mới

khiến tiên sinh trong trường học nhận dạy Trương Già. Nhưng chi phí học hành khác trong trường cũng rất cao. Bút mực giấy nghiên, mọi thứ đều cần tiền. Tưởng thị liền nhịn ăn để dành tiền mua cho hắn, chỉ mong hắn có công danh, trở nên nổi bật, sau này rửa sạch oan tình cho chồng mình. Bà biết nhi tử thông minh, cũng tin rằng hắn học rất được. Nhưng không ngờ, hắn học mới mấy năm, lại giấu diếm bà đi nha môn tham gia lại khảo. Đến khi thi xong mới về nói với bà, hắn không đi khoa khảo chỉ đi lại khảo.

Bà tức giận đến nỗi cầm cây mây (roi mây) đánh hắn, vừa đánh vừa khóc, mắng: "Con nghĩ xem cha con chết oan uổng thế nào, năm đó đã dạy con cái gì! Đá không chịu mài dũa, không nên ngọc! Lại khảo xong thì có thể làm được gì? Quan phủ có chuyện gấp mới dùng, không cần thì bỏ! Cả đời đều thay người khác làm việc, con thật sự muốn chọc giận chết ta sao!"

Trương Già khi đó không tránh cũng không né, chỉ quỳ gối trước bài vị của phụ thân nghe bà đánh mắng. Trên lưng hắn bị đánh đẫm máu một mảnh. Đánh xong, Tưởng thị ném cây mây đi, ngồi thụp xuống đất mà khóc, chỉ hận chính mình vô năng, không biết kiếm ra nhiều tiền. Bà sao có thể không biết nhi tử không đi khoa khảo mà đi lại khảo, là vì biết trong nhà không có tiền, càng không muốn bà chịu khổ? Nhưng càng là biết, trong lòng bà càng khó chịu.

Từ sau khi Trương Già nhậm chức ở nha môn, có bổng lộc triều đình, trong nhà mặc dù vẫn nghèo, nhưng không đến nỗi túng thiếu như trước. Càng làm cho Tưởng thị không ngờ tới chính là ——Chưa tới nửa năm, Hà Nam đạo giám sát ngự sử Cố Xuân Phương tuần sát phủ nha, Trương Già kêu oan, cuối cùng khiến cho phủ nha phúc thẩm án cũ của phụ thân hắn, án oan mười mấy năm cuối cùng được rửa sạch.

Trương Già cũng bởi vậy mà được Cố Xuân Phương nhìn trúng, qua hơn hai năm liền tiến cử cho triều đình, đảm nhiệm hình khoa cấp sự trung, đặc cách trở thành "Kinh quan" (quan trong kinh, quan chính thức thay vì dự bị như trước).

Gian viện nho nhỏ này là hai mẹ con họ được cấp cho từ khi mới tới kinh thành. Vốn rất lụp xụp, hoang phế, nhưng sau khi Tưởng thị cần mẫn thu dọn, dù vẫn nghèo túng như cũ, không thêm được bao nhiêu vật bài trí, nhưng nhìn ấm cúng hơn, cũng có dáng vẻ của một cái "nhà" hơn.

Trương Già đặt thuốc trên bàn, nhíu mi không nói, tiến tới nhận lấy khăn lau trong tay Tưởng thị, bỏ vào chậu gỗ, lại bưng chậu gỗ đặt sang một bên, mới nói: "Hôm qua đã lau một lần rồi, trong nhà cũng không bụi mấy, thân thể người không tốt, đừng quá mệt nhọc."

Lúc hắn nói như vậy, khuôn mặt vẫn lạnh nhạt. Tưởng thị thấy vậy thì lắc đầu, chỉ nói: "Mặt con cứ lạnh nhạt không biểu cảm như vậy, làm việc cũng cứng rắn, nửa điểm không biết xót người, về sau làm sao cưới vợ được đây?"

Trương Già dìu bà ngồi xuống, không nói. Tưởng thị lại lải nhải: "Bất quá hôn sự với Diêu phủ kia bỏ rồi cũng tốt, đích thực là chúng ta trèo cao, nhưng cũng không đến nỗi phải dùng kế bỉ ổi như vậy mà hủy hoại danh dự người khác. Mà con nữa, y hệt cha con, tính tình cứng rắn, nói mềm không được, đối cứng cũng không xong. Tiểu thư cao môn đại hộ dù có gả tới, mấy người có thể chịu được?"

Trương Già cúi đầu mở bọc thuốc ra, không tiếp lời. Tưởng thị thấy hắn lại trầm mặc, tức giận nói: "Về sau a, vẫn nên để nương giúp con xem xem, trong mấy nhà bình thường có cô nương tốt nào biết chiếu cố, tốt nhất là dịu dàng hiền thục, yêu thương con còn có thể nhịn con. Nếu không, ngày nào đó nương xuống dưới gặp cha con, trong lòng cũng lo lắng không yên."

"…" Dây buộc bọc thuốc đã mở ra, dược liệu trộn lẫn tản ra trên giấy, mùi hương đắng chát cũng từ đó tỏa khắp phòng, ngón tay dài và gầy của Trương Già đặt trên giấy, không nhúc nhích. Đủ loại nhẫn nhục trong ngục kiếp trước, lại tràn qua trong trí nhớ hắn. Thật lâu sau, hắn mới đè xuống cảm xúc phức tạp trong lòng, cũng chôn chặt

ánh mắt tràn đầy vui sướng trong đêm tối dưới tường hoàng cung hôm đó, ép tới nỗi đáy lòng nặng nề đau đớn, sau đó ngẩng đầu nhìn Tưởng thị, chậm rãi nói: “Lời như vậy, người đừng nói lung tung.”

Chương 77: Ỷ thế đục khoét

Trong sân một tòa nhà tọa tại cuối ngõ Tà Nhai, Chu Dần Chi đứng dậy đưa Khương Tuyết Ninh đến ngoài cửa, chỉ nói: “Nhị cô nương nếu muốn thăm Vưu Phương Ngâm kia, chi bằng trễ chút hẵng tới, đỡ phải nhiều người phức tạp.”

Yêu Nương đi sau lưng hắn, cũng ra tiễn Khương Tuyết Ninh. Khương Tuyết Ninh nhân tiện nói: “Vậy ta sẽ thư thả lại sau.”

Nàng bước qua ngưỡng cửa xuống bậc thang đầy rêu ra ngoài đường, chợt dừng bước quay đầu nhìn Yêu Nương một chút, cười nói: “Cám ơn ngươi lần này vì ta pha trà.”

Yêu Nương thụ sủng nhược kinh (nhận được yêu thương mà kinh sợ). Nàng cùng lắm chỉ là tỳ nữ của Chu Dần Chi thôi, vị này rõ ràng là quý nhân có đại ân với đại nhân nhà mình làm sao lại khách khí với mình đến vậy, vội vàng nói: “Lần trước cô nương đến không có trà ngon chiêu đãi, Yêu Nương tay nghề thô kệch, chỉ sợ cô nương uống không quen, ngài thích là tốt rồi.”

Khương Tuyết Ninh lúc này mới cáo từ, quay về Khương phủ.

*

Lúc này tin tức Vưu Nguyệt cùng Vưu Phương Ngâm bị nha môn Cẩm Y vệ bắt giữ để điều tra xét xử đã truyền đến tai Thanh Viễn bá phủ.

Tất cả mọi người chỉ cho là Vưu Nguyệt ra ngoài chơi, có thể sẽ về trễ một chút. Ai ngờ đã đi lâu như vậy lại còn bị bắt?

Nhất thời toàn bộ bá phủ đều nhốn nháo không yên, Bá phu nhân (Bá phủ phu nhân) vừa nghe nói vậy suýt chút nữa nhắm mắt ngất xỉu tại chỗ, vẫn là đại tiểu thư Vưu Sương bình tĩnh nhất, hỏi gia nhân truyền lời rằng: “Muội muội ta đã phạm vào chuyện gì, tại sao lại bị bắt?”

Hạ nhân kia đáp: “Nghe người ta nói là cùng tam tiểu thư động thủ trong quán trà, nhị cô nương của phủ Khương thị lang vừa hay đang ở đó liền sai người đi báo án. Không ngờ Cẩm Y vệ vừa đến liền bắt cả hai người đi, nói rằng, trong trà lâu nhất thời không thể hỏi rõ ràng mọi chuyện được nên tốt hơn vẫn là đem về nha môn tiện tra hỏi nhiều hơn.” Những lời này đều là nghe người ta kể lại.

Lúc ấy thật ra chỉ có Vưu Phương Ngâm ra tay, nhưng đám người kia vừa nghe nói là cả hai đều bị bắt đi liền cho rằng hai người này đánh nhau, vì vậy lời kể lại tự nhiên cũng bị thay đổi. Bá phu nhân lập tức mắng lên: “Tiện nhân Vưu Phương Ngâm này, hễ dính vào nó thì không có nổi nửa chuyện tốt mà!”

Vưu Sương lại nhạy bén chú ý đến cụm từ “Khương nhị cô nương”. Nhưng nàng không được tuyển chọn vào cung làm thư đồng, hơn nữa, cũng chỉ nghe qua chuyện muội muội mình có ân oán cùng Khương Tuyết Ninh, lại không rõ nội tình lắm, tuy có chút nghi ngờ việc này có liên quan tới Khương Tuyết Ninh nhưng trước mắt cũng không vội kết luận, chỉ nói: “Muội muội đã được tuyển vào cung làm thư đồng, đây là một cơ hội khó có được. Lần này hồi phủ cũng bởi vì được nghỉ phép (hưu mộc), việc này tuyệt đối không thể bị náo lớn, mặc kệ muội muội có trong sạch hay không nhưng nếu truyền đến trong cung thì chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì. Chỉ cần sơ sẩy một chút thôi ắt sẽ có người chui vào chỗ trống, sợ rằng lúc ấy vị trí thư đồng này khó mà giữ nổi. Qua ngày mai lại là ngày hồi cung mà bây giờ muội muội còn bị giam giữ trong ngục, chuyện này càng khó giải quyết hơn. Chúng ta là nữ nhân nội trạch, không tiện xử lý việc này, giao thiệp với công môn, phải cần phụ thân ra mặt mới được.”

Bá phu nhân lập tức nói: “Đúng, đúng, chúng ta dù sao cũng là nhà huân quý! Mấy thủ hạ của Cẩm y vệ nói bắt người liền bắt người không thèm để mặt mũi chúng ta vào mắt hay sao? Ta liền đi gặp bá gia (xưng hô với Thanh Viễn bá), thỉnh bá gia đến xử lý.”

Một đoàn người vội vàng đi bẩm báo với Thanh Viễn bá. Ai ngờ Thanh Viễn bá vừa hỏi một chút tình hình cụ thể xong thì sắc mặt đại biến, đứng bật dậy hỏi: “Người bắt Nguyệt nhi chính là Cẩm Y vệ Chu thiên hộ vừa được tấn thăng?!”

Mọi người đều cảm thấy mơ hồ.

Thanh Viễn bá liền nổi trận lôi đình: “Hồ đồ! Hồ đồ! Đang êm đẹp lại đi trêu chọc Cẩm Y vệ làm gì? Chu thiên hộ cũ chúng ta còn có thể giải quyết được, vị mới vừa lên đảm nhiệm vị trí này mặc dù cũng xưng là ‘Chu thiên hộ’ nhưng ta đã sai người đi bái phỏng mấy lần hắn đều chưa từng hồi đáp gì cả. Cẩm Y vệ từ trên xuống dưới đều là ác quỷ ăn thịt người không nhả xương, bây giờ ta biết lấy cái gì đi lấp nổi bụng dạ bọn hắn! Thật là toàn gây rắc rối thôi!”

Bá phu nhân khóc lên: “Nhưng nếu Bá gia ngài không cứu, Nguyệt Nhi của chúng ta làm sao bây giờ a? Nghe nói đãi ngộ ở trong lao đều giống như phạm nhân cả, có trời mới biết Nguyệt Nhi ở đó có bao nhiêu đáng thương chứ…”

Thanh Viễn bá sắc mặt âm trầm cũng suy tính trước sau. Gần đây trong cung có tin đồn sắp tuyển phi cho Lâm Truy vương. Nguyệt Nhi thật vất vả mới nhờ bức họa tốt trong tiệc thưởng cúc hôm trùng dương mà được tuyển vào cung làm thư đồng, quả là cơ hội có một không hai, tương lai nếu có thể tìm được một mối hôn nhân tốt thì sẽ là sự trợ lực to lớn cho bá phủ.

Có lẽ cần phải đi đến ngục giam một chuyến… Nguyệt nhi là thiên kim đại tiểu thư chứ không phải là tam nha đầu do tiện thiếp sinh ra, không thể tùy tiện vứt bỏ, sự tình này mà truyền ra, về sau còn ai

nguyện ý cưới nàng?

Thật sự là tai bay vạ gió đến không kịp trở tay. Bá phủ dù cũng là thế gia truyền thừa, nhưng ba đời không có ai tiếp quản thực quyền, sớm đã bị đẩy ra ngoài thế cục triều đình hiện tại, chỉ còn cái như như thùng rỗng đẹp mắt mà vô ích, lại không biết còn phải tốn bao nhiêu mới xử lý xong chuyện này!

Thanh Viễn bá càng nghĩ càng giận. Nhưng chuyện này đã xảy ra như vậy hoàn toàn không có cách nào khác, chỉ đành cắn răng phân phó quản gia: "Đi, trước kiểm tra xem tiền bạc trong nội khố như thế nào, mặt khác lập tức chuẩn bị xe ngựa, ta đi nha môn nhìn xem tình hình như thế nào trước đã!"

*

Khương Tuyết Ninh trở lại Khương phủ lúc trời đã xẩm tối. Vừa vào cổng liền có bà tử nói với nàng: "Ngài hiếm khi được từ trong cung trở về một chuyến, lão gia và phu nhân nói cơm tối bày tại chính phòng, lão nô còn lo ngài về trễ nhưng bây giờ thì vừa kịp rồi."

Khương Tuyết Ninh nghe xong thì dừng lại một chút, nói: "Ta đã biết."

Cho dù nội bộ có như thế nào, bề ngoài vẫn là một gia đình. Trở về rồi thì ăn bữa cơm là điều tất nhiên.

Nàng trở về phòng mình thu thập một chút, sau đó liền đi chính phòng. Lúc này trên hành lang khắp phủ đều đã thắp đèn. Trong phòng Khương Bá Du cùng Mạnh thị đã ngồi được một lúc. Khương Tuyết Huệ ngồi bên cạnh Mạnh thị.

Trên bàn có một phong thiếp mời màu vàng, Khương Bá Du đang cúi đầu đọc đến nhíu mày nhăn trán. Khương Tuyết Ninh tiến đến hành lễ. Khương Bá Du liền gọi nàng đứng lên, nhìn nàng, đầy vẻ muốn nói lại thôi.

Khương Tuyết Ninh đã nhận ra, vừa nhấc mắt nhìn thấy thiếp mời hắn cầm trong tay, chữ viết mạnh mẽ hữu lực trên đầu phong thiếp lộ ra chút quen thuộc —— là chữ viết của Yến Lâm.

Khương Bá Du cảm thấy nàng cũng nên nhìn xem, thế là đem thiếp mời đưa cho nàng, nói: "Dũng Nghị hầu phủ gửi thiếp mời tới, mời đến dự quan lễ của thế tử."

Lúc Khương Tuyết Ninh lật thiếp mời ra, ngón tay liền nhẹ run lên một cái. Bởi vì trên phong thiếp mời này, mỗi một chữ đều là Yến Lâm tự tay viết, mặc dù không có một chữ nào đặc biệt nói về nàng, tựa hồ chỉ là thiếp mời bình thường mà thôi, nàng nghĩ cũng biết Dũng Nghị hầu phủ đưa thiếp mời cho mọi người, thì sẽ không có khả năng chỉ có mỗi tấm thiệp này, càng không thể mỗi một phong thiếp mời đều do Yến Lâm tự mình viết.

Nàng biết phong thiếp mời này là đặc thù.

Chính là dù đã rũ sạch mọi quan hệ cùng nàng trước mặt mọi người, nhưng thiếu niên này vẫn như cũ hy vọng nàng có thể ở bên cạnh, tận mắt chứng kiến quan lễ – chứng nhận sự trưởng thành của hắn.

Khương Tuyết Ninh chậm rãi khép lại thiếp mời.

Khương Bá Du hỏi: "Đến lúc đó con muốn đi không?"

Khương Tuyết Ninh nói: "Đi."

Mạnh thị nghe cuộc hội thoại của phụ thân – nữ nhi hai người, đáy mắt không khỏi hiện lên mấy phần sầu lo, có lòng muốn nói Dũng Nghị hầu phủ đã xảy ra chuyện, không biết sau này sẽ như thế nào, chỉ sợ những danh gia vọng tộc trong kinh thành còn tránh không kịp, há lại như bọn họ còn muốn dính vào? Chỉ là nhìn Khương Bá Du cũng nhẹ gật đầu, liền không nói ra nữa. Bà đành bất đắc dĩ: "Ngồi xuống dùng cơm trước đi."

Đầu bếp trong phủ trình độ nấu ăn thường thường bậc trung mà Khương Tuyết Ninh đối với chữ "Ăn" này lại khá kén chọn. Khương Tuyết Huệ ngồi bên cạnh nàng cũng yên lặng không nói. Người một nhà dùng cơm với nhau nhưng bầu không khí im lặng buồn bực, khó tránh khỏi cảm thấy có chút nặng nề.

Mạnh thị đợi đến sau bữa ăn, lúc trà được đưa lên mới nói: "Trong phủ mọi chuyện đều do lão gia quyết định, có mấy lời thiếp thân không tiện nói ra vào. Chỉ là trước mắt ai cũng biết Dũng Nghị hầu phủ đã bị Thánh Thượng vứt bỏ, chúng ta và Ninh tỷ nhi ngày trước được tiểu hầu gia chiếu cố rất nhiều, mặc dù quan hệ thông gia hai bên nay đã không thành, nếu luận tình nói lý thiết nghĩ quan lễ này quả thật là nên đi. Điểm này thiếp thân không phản đối. Nhưng Huệ tỷ nhi cùng hầu phủ không qua lại gì với nhau, ta vài ngày trước lúc cùng Định quốc công phu nhân uống trà, từng nghe nói Lâm Truy vương điện hạ đã sắp bắt đầu tuyển phi. Thiếp thân nghĩ nếu quan lễ này Ninh tỷ nhi đến, thì Huệ tỷ nhi coi như hết đường tính nữa."

Lúc Khương Tuyết Ninh vào cung làm thư đồng, cũng làm cho cả nhà nở mày nở mặt. Mặc dù cảm thấy nàng trong cung cùng Thanh Viễn bá phủ tiểu thư đánh nhau, khó tránh khỏi khiến người lớn bọn họ bây giờ gặp mặt bên ngoài cũng có chút khó xử ngượng ngùng, nhưng Mạnh thị cũng không nhiều lời với nàng, chỉ có thể cho Huệ tỷ nhi đi cùng ra ngoài nhiều hơn, để sau này có thể tìm được một mối hôn sự tốt.

Khương Bá Du cùng Dũng Nghị hầu phủ tuy là quan hệ không tầm thường, nhưng đại nạn rơi xuống như trứng chọi đá, tự nhiên cũng phải suy tính tình huống cả nhà từ trên xuống dưới, đối với lời nói của Mạnh thị phen này ông cũng không thể phản bác được gì.

Khương Tuyết Ninh cũng không nói gì.

Khương Bá Du mới nói: "Tính như vậy cũng được."

Nhưng bất ngờ ngay lúc này, người nãy giờ vẫn ngồi yên không nói

lời nào là Khương Tuyết Huệ vậy mà lại ngẩng đầu lên, nói: “Con cũng muốn đi.”

Mạnh thị mở to hai mắt: “Huệ tỷ nhi!”

Khương Tuyết Huệ lại nhìn Khương Tuyết Ninh một chút, cũng không đổi ý niệm của mình: “Phụ thân là nhất gia chi chủ, với chuyện đến quan lễ này, quyết định của ngài so với con cái chúng con càng quan trọng hơn. Hơn nữa tình hình Dũng Nghị hầu phủ hiện tại cũng không đến nỗi không thể cứu vãn được, phụ thân lẫn muội muội đều đi, vậy mẫu thân và con hiển nhiên cũng phải đi.”

Mạnh thị lập tức sửng sốt ngay cả Khương Bá Du cũng không ngờ.

Còn Khương Tuyết Ninh lại yên lặng nhìn sang, thấy dung mạo nàng thanh lệ, thần sắc bình tĩnh, nghĩ lại lời nàng vừa nói, về tình về lý mà nói, đại gia khuê tú như vậy, so với Tiêu Xu có thua kém chút nào đâu? Thế là chậm rãi cười nhẹ một tiếng.

Ý Mạnh thị lúc nãy không phải chính là đạo lý này sao? Khương Bá Du lại thầm khen Huệ tỷ nhi quả nhiên thấu tình đạt lý.

Dùng trà xong, Khương Tuyết Ninh cùng Khương Tuyết Huệ cùng hành lễ, trở về phòng mình. Đang cùng đi trên hành lang, bước chân Khương Tuyết Ninh chợt dừng lại, chỉ nói: “Nếu ta là ngươi, cơ hội cực tốt như vậy tất sẽ không dễ dàng bỏ qua. Dù sao khắp kinh thành đều biết, Lâm Truy vương điện hạ cùng Yến Lâm giao hảo, quan lễ của Yến Lâm, hắn nhất định sẽ đến.”

Khương Tuyết Huệ biến sắc, giống như không ngờ nàng lại nói ra những lời ấy, cả người cũng căng thẳng theo. Khương Tuyết Ninh lại vẫn bình thản như thường. Nàng nhìn xuống chiếc khăn thêu Khương Tuyết Huệ đang nắm trong tay, nhẹ nhàng rút nó ra, mở trên lòng bàn tay mình, để lộ mặt thêu hình hoa huệ lan màu xanh nhạt, ở bên góc còn có khương hoa màu đỏ, sau đó nàng nâng mày lên nhìn qua Khương Tuyết Huệ nói: “Ta cũng thực hy vọng rằng ngươi có thể

cầm theo chiếc khăn thêu này vào cung.”

Khăn thêu bị Khương Tuyết Ninh thả trở lại trên tay Khương Tuyết Huệ. Khương Tuyết Huệ nhìn Khương Tuyết Ninh, không hiểu nàng ấy đang nói cái gì.

Khương Tuyết Ninh vốn không thân thiết với Khương Tuyết Huệ, bản thân cũng có dự định khác nên không muốn chờ cho nàng hiểu rõ, càng không muốn giải thích gì thêm. Đáy lòng Khương Tuyết Ninh vẫn đang băn khoăn muốn đi tìm Vưu Phương Ngâm, nên sau khi đặt chiếc khăn vào tay Khương Tuyết Huệ liền quay người theo hướng cổng phủ mà đi.

Đây nghĩa là đêm đã khuya nhưng vẫn muốn ra ngoài. Tuy vậy cả phủ từ trên xuống dưới không một ai dám xen vào, đều nhìn giống như đã quen rồi vậy.

Khương Tuyết Huệ cứ đứng đó nhìn theo bóng lưng nàng: Nàng ấy hoàn toàn không quan tâm cái nhìn của người ngoài, đủ loại quy củ thế gian này áp đặt cho những nữ tử nội trạch đều bị nàng chà đạp dưới chân, nhất thời trong lòng lại có cảm giác cực kỳ hâm mộ.

Nhưng đó cũng chỉ thoáng qua trong chốc lát mà thôi.

Nàng chưa từng gặp những gì Khương Tuyết Ninh từng trải qua, hiển nhiên sẽ không thể rèn ra được tính cách như vậy, nói cho cùng, đều là mỗi người mỗi số mệnh.

*

Đã trễ lắm rồi, Chu Dần Chi vẫn còn ở nha môn chưa về.

Thuộc hạ hỏi hắn: “Thiên hộ đại nhân không về sao?”

Chu Dần Chi trả lời: “Ta đang có việc, các ngươi về trước đi.”

Những Cẩm y vệ bình thường này không dám hỏi thêm, cứ vậy từng nhóm ba người năm người đều khoác thêm ngoại bào choàng vai bá cổ ra ngoài uống rượu, chỉ còn lại một mình Chu Dần Chi ở đó.

Lúc Khương Tuyết Ninh đến đã là giờ Tuất. Bên ngoài mang áo choàng thuần đen cùng với mũ trùm có thể che hết khuôn mặt, bên trong lại mặc váy dài màu vàng nhạt càng làm nổi bật lên thân hình tinh tế, lúc đến trước nha môn, nàng kéo mũ trùm xuống lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, mi mục như họa.

Chu Dần Chi nhìn nàng một chút lại đem ánh mắt rũ xuống, nói: "Buổi chiều lúc Thanh Viễn bá phủ bên kia đến muốn xin cứu người ra, nhưng Chu mỗ nhớ rằng nhị cô nương nói hưu mộc là hai ngày này, nên tạm thời không vội, để đến ngày mai thả người cũng coi là muộn."

Hắn mới được phong chức thiên hộ không lâu, nhưng đây vẫn là lần đầu cảm thấy được việc có thể nắm quyền hành lại tốt đến như vậy.

Buổi chiều Thanh Viễn bá đã tự mình đến, đối với hắn cũng không dám làm ăn to nói lớn. Cứ vậy đưa đến một hộp ngân phiếu ba ngàn lượng.

Chu Dần Chi nhìn hắn một cái, chỉ nhướng mày, nói: "Bá gia không cần phải như thế, nha môn sau khi thẩm vấn người xong liền thả tự do ngay, nhiều nhất cũng chỉ mất từ bảy đến tám ngày. Nếu như lệnh ái không liên can đến chuyện này đương nhiên sẽ bình yên vô sự trở về."

Thanh Viễn bá mí mắt giật giật. Hắn lại lấy ra từ trong tay áo bên trái ngân phiếu năm ngàn lượng ra, chồng lên.

Lông mày Chu Dần Chi liền nhăn lại càng sâu: "Đều là việc của bọn tiểu bối, Cẩm Y vệ cũng hiểu được co giãn, không đến mức dính líu đến thiên giáo loạn đảng gì đó, bá gia xin yên tâm hồi phủ đi."

Thanh Viễn bá nghe xong suýt chút bị dọa cho quỳ sụp xuống. Lúc này ông ta mới cắn chặt răng, đau giống như đứt từng khúc ruột, lại từ trong tay áo bên phải lấy ra thêm ngân phiếu năm ngàn lượng nữa, để lên bàn. Lúc nói chuyện nghe như muốn khóc, nói: “Nữ nhi của ta từ lúc sinh ra đều chưa từng ăn chút khổ sở nào, trong nhà đều sủng ái yêu thương nó, dù đôi khi có chút ngu ngốc nhưng không biết làm hại ai. Nó thật vất vả mới được tuyển chọn tiến cung làm thư đồng, chưa đến một ngày nữa là phải hồi cung, xin thiên hộ đại nhân giơ cao đánh khẽ, dàn xếp ổn thỏa một chút.”

Chu Dần Chi lúc này mới nói: “Bá gia đau lòng ái nữ, nghe thật có chút cảm động, nếu như thế, ta lệnh cho người thẩm vấn trong đêm, vậy ngày mai ngài đến là được rồi.”

Thanh Viễn bá lúc này mới thiên ân vạn tạ rời đi. Một vạn ba ngàn lượng đương nhiên là để lại trên bàn. Về phần sau có thầm chửi bới hắn ra tay ngoan độc không, thì không biết được.

Giờ phút này Chu Dần Chi liền lấy ra từ trong tay áo mình một phong bao nhỏ đưa cho Khương Tuyết Ninh, nói: “Bá phủ ngày mai sẽ phái người tới đón Vưu Nguyệt, nhưng mà lại không nhắc chữ nào đến vị tiểu thư còn lại cũng trong phủ kia. Ta có nói với Thanh Viễn bá về chuyện lưu người để thẩm vấn mà Vưu Phương Ngâm là người gây chuyện nên tạm thời không thể thả ra. Bá gia liền nói đó là điều hiển nhiên rồi cứ vậy rời đi.”

Khương Tuyết Ninh mở phong bao mình vừa nhận ra xem. Nàng liếc vào thì thấy hai tấm ngân phiếu năm ngàn lượng sau đó liền gấp lại như cũ, đúng là lạc đà gầy còn hơn ngựa. Mặc dù mười ngàn lượng không tính là nhiều, thế nhưng tuyệt đối không ít, huống hồ nhân phẩm Chu Dần Chi ra sao, trong nội tâm nàng đã hiểu rõ, chỉ sợ Thanh Viễn bá lúc ấy đưa ra còn nhiều hơn, nhưng đến tay nàng chỉ còn chừng này thôi.

Cũng không biết lúc ấy thần sắc Bá gia kia thế nào, để Vưu Nguyệt biết được chuyện này, không biết sẽ hận đến bao sâu? Khương

Tuyết Ninh đáy lòng thầm mỉm cười một cái.

Biết rằng, tiền này dù có dùng để đầu tư vào ruộng muối, cộng thêm bản thân bù vào cũng không được bao nhiêu.

Nàng nói: “Lần này tốn cả núi tiền để cứu Vưu Nguyệt, bá phủ chắc chắn sẽ không bỏ tiền ra lần thứ hai chỉ để phí vào một thứ nữ đâu. Một người trưởng nữ, một là thứ nữ, người vào cung làm thư đồng, kẻ thì cha không thương nương không yêu, nếu chết trong ngục tối có lẽ cũng không ai quản. Bọn họ còn cho rằng ngươi phải nắm “vật cầm cố” của họ trong tay mới yên tâm, nên mới sảng khoái cố ý để Vưu Phương Ngâm lại để ngươi cầm tiền này mà yên tâm.”

Đều là người trên quan trường, nhìn lắm thủ đoạn cũng thành quen. Chu Dần Chi nghe vậy chỉ nhẹ gật đầu.

Khương Tuyết Ninh lại hỏi: “Phương Ngâm thế nào rồi?” Chu Dần Chi liền dẫn nàng đi tới nhà tù ở phía sau.

Ngục tốt vừa nhìn thấy thiên hộ đại nhân mang nữ nhân đến, cả người đều quấn bên trong tấm áo choàng không nhìn thấy rõ được bộ dáng, thế nhưng cũng không dám hỏi nhiều, không nói hai lời liền mở cửa dẫn cả hai đi vào.

Cẩm Y vệ phần lớn là bắt người theo ý chỉ của hoàng đế, nên phạm nhân ở đây không phải vương công thì cũng là quý tộc, thường xuyên phải dùng vài thủ đoạn để những người này nói ra “Sự thật”, vì vậy trong lao ngục khắp nơi trưng bày hình cụ hết sức ghê tởm.

Khương Tuyết Ninh kiếp trước hay đời này đều chưa từng tới nơi thế, nên chỉ cần nhìn một cái cũng cảm thấy giật mình sởn gai ốc. Nhưng mà sau một khắc lại là không thể kiềm chế mình nhớ tới Trương Già. Ở kiếp trước, hắn đã thật sự vào đây còn bị kẻ thù là nam nhân trước mặt này thẩm vấn. Lúc ấy hắn đã phải đau đớn khuất nhục đến mức nào?

Trong lao ngục bốn phía đều không có cửa sổ, không khí âm u ẩm ướt, đến mùa đông còn lạnh lẽo gấp bội. Có vài phòng đang giam giữ phạm nhân, phần lớn đều đã đi vào giấc ngủ. Cũng có một vài người mở to mắt, nhưng nhìn thấy người đi qua cũng không phản ứng, như cái xác không hồn, trong ánh mắt là lãnh tĩnh khiến người ta run sợ. Càng đi về phía trước người bị giam giữ càng ít. Phần lớn là trống rỗng.

Tới tận trong cùng của dãy nhà giam, Khương Tuyết Ninh mới nhìn thấy trên mặt đất ngoài cửa nhà lao, rải xuống nền chút ánh nến hiu hắt.

Xem xét bên trong, gian này tuy vẫn là phòng giam nhưng lại thu thập rất sạch sẽ chỉnh tề: là phòng tách biệt với giường chiếu sạch sẽ, còn có cả chăn nệm thật dày; một thư án dựa sát tường, bên trên là bút mực giấy nghiên; ánh đèn tỏa ra từ đây.

Có một người cúi đầu ngồi dưới đèn, cẩn thận đọc quyển sổ đang mở trước mặt, búi tóc tán loạn xõa xuống được buộc đơn giản thành một chùm, từ phía trước vai rủ xuống đến ngực, mi thanh mục tú lại có chút thư thái dịu dàng mềm mại. Đó chính là Vưu Phương Ngâm. Khương Tuyết Ninh ngây ngẩn cả người, đứng trước cánh cửa phòng giam mà nhìn vào trong, nhất thời cũng không biết nên làm gì cho tốt. Chu Dần Chi đứng sau lưng nàng cũng yên lặng không nói.

Ngược lại bởi vì nơi đây yên tĩnh và khi bọn hắn từ bên ngoài bước tới đã có tiếng bước chân, nên Vưu Phương Ngân nghe thấy liền quay đầu nhìn lại. Bắt gặp Khương Tuyết Ninh đứng ở bên ngoài, nàng lập tức cực kỳ vui vẻ, vội vàng đứng dậy, trực tiếp mở toang cánh cửa nhà giam ra, hô lên: “Nhị cô nương sao lại tới đây!”

Khương Tuyết Ninh: “…” Nàng sâu kín nhìn Chu Dần Chi một chút. Không thể không nói, người này tuy có hổ lang chi tâm, nhưng kiếp trước nàng thích dùng, còn thiên vị và coi trọng hắn đều là có nguyên nhân cả. Cung cách làm việc thật sự rất hoàn mỹ.

Cửa phòng giam ngay từ đầu là không khóa, giống như cánh cửa bình thường được cài lại mà thôi. Chu Dần Chi thấy tình cảnh như vậy thì nhường bước, lui qua một bên. Khương Tuyết Ninh đi vào đánh giá xung quanh, cuối cùng vẫn là cảm thấy nơi này quá chật hẹp, nhìn qua Vưu Phương Ngâm nói: “Ta nghĩ việc này đột ngột xảy ra làm liên lụy ngươi phải vào lao ngục một chuyến…”

Vưu Phương Ngâm chưa bao giờ vui vẻ đến thế. Nàng trái phải nhìn quanh, tuy ở phòng giam nhưng lại thoải mái hơn cả viện nhỏ của mình trong phủ, khi nghe Khương Tuyết Ninh nói lời ấy, liền vội vàng lắc đầu nói: “Không có, không hề, tuyệt đối không đâu! Chu đại nhân an bài cho ta rất ổn, ta biết nhị cô nương làm vậy vì không muốn ta hồi phủ chịu phạt, đều tại ta quá xúc động lỗ mãng. Ta, ta ở chỗ này rất vui vẻ, thật sự rất vui vẻ.”

Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình: “Vui vẻ?”

Vưu Phương Ngâm lại gật nhẹ đầu, không thể che hết được nét mừng rỡ trên mặt, liền muốn nói với nàng rằng nơi này so với kho chứa củi trong phủ tốt hơn không biết bao nhiêu, ngoài có đèn ra còn có sổ sách để học, chỉ là lời nói vừa đến đầu môi, ánh mắt lại chạm phải ánh mắt của Khương Tuyết Ninh, trong lòng cảm thấy việc này không nên để cho nàng biết. Vì vậy, dù đã mở miệng nhưng lời vẫn không thốt ra. Đầu cũng cúi xuống không còn vui sướng ra mặt nữa, trở lại bộ dáng sợ đầu sợ đuôi như thường thấy.

Khương Tuyết Ninh thấy nàng như vậy dù chưa nghe cũng đoán được bảy tám phần. Lại nhìn thấy thân hình nàng gầy gò tiều tụy, sao lại không biết những ngày nàng tiến cung, Vưu Phương Ngâm ở trong phủ đã trải qua rất không dễ dàng chứ? Đáy lòng nhất thời cực kỳ chua xót.

Nàng gượng cười một tiếng, kéo Vưu Phương Ngâm đến bên giường ngồi xuống, nước mắt đã bắt đầu dâng lên, chỉ có thể nói: “Ta biết trong phủ ngươi bị bọn họ khi dễ, nhưng chuyện trong bá phủ ta không tiện nhúng tay, bất đắc dĩ mới nghĩ ra loại biện pháp này.

Cũng may, ở đây có thiên hộ đại nhân chiếu cố cho ngươi, đừng quan tâm gì nữa, tốt xấu gì ngươi cứ ở nơi này thêm ít lâu. Tiếp qua hai ngày nữa, đợi Chu đại nhân thư thả chút, có thể vụng trộm thả ngươi ra ngoài. Ta chưa đầy một ngày nữa sẽ lại tiến cung, chuyện ruộng muối bên Nhâm Vi Chí phải trông cậy vào ngươi rồi. Ngươi ở nơi đơn sơ thế này, nếu có thể vui vẻ ta tự nhiên rất cao hứng; nhưng nếu không thích, ngàn vạn lần đừng cam chịu, rất nhiều chuyện ta còn cần nhờ Phương Ngâm giải quyết đó."

Nàng vừa cười vừa nói, trong thanh âm lại mang một cỗ chua xót khiến Vưu Phương Ngâm trong lòng cũng chua xót theo, vội vàng cam đoan với nàng: "Nhị cô nương yên tâm, Phương Ngâm mặc dù ngu đần, nhưng những ngày qua đã bắt đầu đọc được sổ sách. Lần này gặp được vị Nhâm công tử kia, cũng đã nói qua vài chuyện. Nhị tỷ tỷ trong phủ sau khi biết chuyện này, cũng muốn làm. Phương Ngâm còn nhớ rõ lời ngài đã nói. Sau khi ra khỏi đây, còn có thể ra ngoài buôn bán nữa, thiên hạ dù sao cũng không có ở đâu tốt bằng nơi này đâu. Ta, ngài, ta dù sao cũng thật sự rất vui mừng…"

Nàng nói rất lộn xộn. Vốn định nói gì đó an ủi Khương Tuyết Ninh, lại ăn nói vụng về, cuối cùng lại thành một mớ bùi nhùi, không đầu không đuôi.

Thiên hạ này lại có người cảm thấy trong lao còn sung sướng vui vẻ hơn ở nhà… Khương Tuyết Ninh nghe vậy, lúc đầu trong lòng dần thả lỏng, nhưng nghĩ lại, sau đó lại cảm thấy mười phần đau lòng. Cuối cùng cũng không dám nói thêm về đề tài này, chỉ sợ chính mình nhịn không được hỏi nàng mấy ngày qua sống trong phủ thế nào.

Vì vậy, Khương tuyết Ninh mới lấy phong bao Chu Dần Chi vừa đưa lúc nãy ra, giao vào tay Vưu Phương Ngâm, nói: "Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, giếng muối Nhậm gia tuy có lụn bại cũng còn hơn xa nhà bình thường, trong tay không có chút ngân lượng thì làm việc gì cũng khó, nên chút tiền này ngươi cứ cầm đi."

Vưu Phương Ngâm mở ra xem, liền bị dọa sợ. Nàng đời này thực sự

chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy.

Khương Tuyết Ninh lại biết tiền này là từ Thanh Viễn bá phủ tới, nên giao vào tay Vưu Phương Ngâm mới đúng, coi như đền bù cho nàng chút đỉnh. Chỉ là Khương Tuyết Ninh cũng không tiện nói rõ cho nàng, nhớ tới khốn cảnh trước mắt, liền nói: “Thanh Viễn bá phủ không đối xử với ngươi như người bình thường, lại còn có Vưu Nguyệt làm tỷ tỷ ngươi khắt khe đến vậy, vốn không nên ủy khuất ngươi tiếp tục phải về đó. Nhưng hiện tại ta còn chưa tìm ra biện pháp tốt nhất để ngươi thoát thân…”

Vưu Phương Ngâm vội vàng trấn an nàng: “Không có việc gì, Phương Ngâm thật sự không sao, dù cả đời ở đó cũng không sao.”

Khương Tuyết Ninh lại không cười nổi nữa, nhìn qua nàng, lần đầu cảm thấy cô nương thực khiến người thương mến: “Vốn dĩ biện pháp rời khỏi bá phủ tốt nhất cũng nhất danh chính ngôn thuận nhất, là tìm người ổn thỏa mà gả đi, như thế không ai có thể nói này nói kia được. Nhưng không ngờ, nay ta muốn bảo vệ ngươi chỉ có thể ra hạ sách này, khiến ngươi phải vào nhà giam một chuyến, có lẽ nhân duyên tương lai lại càng khó tìm.”

Rời khỏi bá phủ, biện pháp tốt nhất là lấy chồng. Vưu Phương Ngâm chớp chớp mắt. Sau đó rũ mắt xuống, nàng lại nhìn phong bao một vạn lượng ngân phiếu trong tay mình, trong lòng rối ren.

Chương 78: Thâm cung, lời trong lòng

“Thật sự là tiểu tiện nhân kia động thủ với con, lại xách ghế dài đến muốn đánh con, con thậm chí còn không dám làm gì nó! Đều là Khương Tuyết Ninh chết tiệt kia ở bên cạnh xúi giục, cố ý khích tiểu tiện nhân làm như thế!”

“Nó cho tới bây giờ đều toàn bị ngươi khi dễ, sao dám đánh ngươi?!”

“Thật, cha, con không nói dối, người nghe con giải thích…”

“Ngươi từ trước đến nay trong phủ ương ngạnh thì cũng thôi đi, đã đi ra ngoài còn muốn động thủ đánh nó, truyền ra thì người ta nói bá phủ tệ bạc đến mức nào? Lại còn để bị người bắt được tận tay, gọi Cẩm y vệ tới, bắt cả hai đứa đi! Có biết trong phủ vì cứu ngươi đã bỏ ra bao nhiêu tiền hay không?”

“Cái gì?”

“Một vạn ba ngàn lượng, tới một vạn ba ngàn lượng đó, mất trắng cả!”

…

Bởi vì người ngoài truyền lời đều nói là nàng cùng Vưu Phương Ngâm động thủ mới bị người của Cẩm y vệ bắt đi thẩm vấn, cho nên bá phủ trên dưới đều tưởng rằng nàng ra ngoài còn động tay động chân với Vưu Phương Ngâm, mới sinh ra chuyện như vậy. Đến Thanh Viễn bá cũng nghĩ thế. Dù sao ai có thể tin tưởng nổi một Vưu Phương Ngâm nhát gan yếu đuối như thế, bình thường trong phủ một nha hoàn cấp thấp đã có thể khi dễ nàng, lấy gan hùm đâu ra mà

chủ động xách ghế dài đòi đánh đòi giết đích tiểu thư Vưu Nguyệt? Quả thực là nói dối cũng không biết chọn lý do mà!

Vưu Nguyệt hứng trọn cơn thịnh nộ của Thanh Viễn bá, thật sự không thể giải thích nổi! Bị nhốt trong nhà giam một đêm, vừa lạnh vừa đói, ngục tốt còn phá lệ hung ác, chỉ đưa chút cơm nguội bốc ra mùi thiu, đêm đến đèn cũng không cho thắp, trong bóng tối còn có thể nghe thấy tiếng chuột bò qua lại sột soạt, dọa nàng liều mạng thét lên… Cả một đêm, nàng chìm trong hốt hoảng căng thẳng, không dám chợp mắt.

Đến sáng ngày thứ hai, lúc người của bá phủ tới đón nàng trở về, hai con mắt đã sớm khóc đến sưng lên, đáy mắt đầy tơ máu, váy áo nhơ bẩn, tóc tai rối loạn, cứ thế nhào vào lòng bá phu nhân khóc òa thành tiếng.

Vưu Nguyệt vốn tưởng rằng, sau khi trở về phủ, ác mộng này sẽ kết thúc. Không nghĩ tới, đó bất quá mới chỉ là bắt đầu.

Vừa mới về tới phủ, liền bị phụ thân khiển trách, bắt nàng quỳ trên mặt đất, chất vấn nàng tại sao lại gây ra đại họa, còn nói nếu không phải nàng khi dễ ẩu đả với Vưu Phương Ngâm, sẽ không chọc tới Cẩm Y vệ! Có trời mới biết chân tướng là Vưu Phương Ngâm xách ghế dài muốn đánh nàng trước! Lúc ấy nàng đến ý niệm muốn đánh lại còn không dám có! Nhưng ai bảo nàng ngày thường khi dễ Vưu Phương Ngâm đã quen, nay dù nói ra sự thật để biện giải cho mình, từ phụ mẫu đến nha hoàn, không một ai tin tưởng, ngược lại đều nhíu mày tưởng rằng nàng lấy cớ, trốn tránh trách nhiệm! Vả lại, một vạn ba ngàn lượng! Đó là khoản tiền nhiều biết bao nhiêu a!

Vưu Nguyệt hai mắt trợn tròn: “Phụ thân ngươi điên rồi sao? Tại sao có thể đưa cho bọn họ tới một vạn ba ngàn lượng?! Cẩm Y vệ Chu thiên hộ mới thăng chức kia cấu kết cùng Khương Tuyết Ninh làm việc xấu! Tiền này giao vào tay hắn nghĩa là tới tay Khương Tuyết Ninh rồi! Con biết rồi, con biết rồi…”

Lúc nói tới chỗ này, thần sắc nàng bỗng nhiên vặn vẹo. “Đây chính là một cái bẫy, một cái bẫy! Cha, người tin tưởng con, đây là do tiện nhân Khương Tuyết Ninh cố ý xúi giục Vưu Phương Ngâm đánh ta, lại cố ý báo quan, gọi họ Chu kia đến, hòng vơ vét tiền của bá phủ chúng ta! Bọn hắn đã dám làm ra loại chuyện này, lại còn bức ép cha lấy tiền, chúng ta chi bằng chúng ta bẩm báo vào cung đi, nhất định có thể khiến bọn chúng sống không được chết cũng không xong!”

Thanh Viễn bá chỉ cần nhớ tới một vạn ba ngàn lượng kia, tim liền rỉ máu, mặc dù là để chuộc Vưu Nguyệt về, nhưng hôm nay bá phủ vốn đã giật gấu áo vá vai, hơn một vạn lượng bạc này quả thực khiến ông đau như rút gân, lột da vậy. Cho nên nay thấy ái nữ trở về, ông chẳng những không có nửa phần vui sướng, ngược lại càng thêm nổi giận. Nghe thấy nàng hiện tại còn nói hươu nói vượn, Thanh Viễn bá rốt cục không thể nhịn được nữa! “Ba!”

Dưới cơn thịnh nộ, một bạt tai rốt cục đã giáng xuống mặt Vưu Nguyệt! Vưu Nguyệt còn đang gào thét muốn gọi người đi báo quan, cáo trạng Chu Dần Chi kia nhận hối lộ, liền bị một bạt tai này đánh đến nỗi khuôn mặt lệch sang một bên, trong đầu “Ong” một tiếng, thân mình lảo đảo, ngã nhào sang bên cạnh! “Nguyệt nhi!” “Phụ thân!” “Bá gia ngài làm gì vậy a?!” Nhất thời người đi đỡ Vưu Nguyệt, kẻ tới giữ Thanh Viễn bá lại, trong đại đường hoàn toàn loạn thành một mảng.

Vưu Nguyệt không thể tin được phụ thân từ trước đến nay chỉ sủng ái nàng vậy mà lại đánh nàng, hơn nữa còn là bởi vì chuyện nàng bị lừa vào ngục oan mà đánh nàng, cả người đều ngây ngẩn, nước mắt cứ vậy trào ra rồi rơi xuống.

Nàng đẩy người đang đỡ bên cạnh ra, đứng dậy, trực tiếp xông ra ngoài đại đường, chạy về phòng mình. Hộc tốc cầm chìa khoá, lục tung lên, bất cứ thứ gì đáng tiền đều lấy ra. Đám nha hoàn bà tử thấy sắc mặt nàng đáng sợ như vậy, cũng không dám tiến tới can ngăn. Nhưng lúc này muốn can cũng không ai biết nàng đang định làm gì.

Bá phu nhân ở lại trong đại đường khuyên bá gia nguôi giận, chỉ có đại tiểu thư Vưu Sương lo lắng nàng, vội vàng chạy về phòng, thấy nàng lục hết đồ tích góp của mình ra, thì giật nảy mình: "Ngươi làm gì đó? Phụ thân bất quá là nhất thời tức giận mới vậy, ngươi ngày bình thường khi dễ Vưu Phương Ngâm, nhốt người trong kho củi liền mười ngày, lần này còn ở bên ngoài đánh nàng, mới náo ra này cái họa như vậy, chẳng lẽ hiện tại còn muốn lấy chuyện rời nhà trốn đi ra uy hiếp ai sao?"

"Đến tỷ tỷ ngươi cũng tin tưởng bọn họ, không tin ta sao?" Vưu Nguyệt từ trước đến nay đều cảm thấy trong bá phủ này chỉ có tỷ tỷ này cùng mình là tỷ muội ruột thịt, là con vợ cả, còn Vưu Phương Ngâm do tiện thiếp sinh ra thì không xứng xách giày cho các nàng. Ngày thường nàng có đối xử với Vưu Phương Ngâm quá phận cũng không thấy tỷ tỷ này ra mặt nói chuyện a. Lúc này lại đến đóng vai người tốt sao!

Nàng cười lạnh: "Được, được, ngươi không tin thì cứ không tin! Khương Tuyết Ninh kia chính là ác quỷ ăn thịt người không nhả xương, mọi người đều sống trong kinh thành này, sớm muộn cũng có ngày sẽ đụng phải, đến lúc đó ta lại chống mắt xem các ngươi sẽ gặp phải kết cục gì!"

Vưu Sương cảm thấy muội muội bị nhốt trong lao một ngày đêm đã không còn lý trí, vì vậy nghe lời này liền ngây ngẩn cả người. Vưu Nguyệt lúc này đã bày đồ ra đếm. Trên mặt nàng có mấy phần cố chấp đến đáng sợ, chỉ nói: "Về phần rời nhà trốn đi? Ngươi yên tâm, ta không đến mức xuẩn như thế. Không phải là vì hơn một vạn lượng bạc kia mới đối xử với ta như vậy sao? Ta sẽ để cho các ngươi nhìn xem, hơn một vạn lượng bạc đáng giá gì!"

"Ngươi đếm tiền làm gì?" Vưu Sương không hiểu sao có chút sợ hãi.

Vưu Nguyệt lại nhìn nàng cười quỷ dị: "Không làm gì." Nhưng trong lòng lại nghĩ, tiện nhân Vưu Phương Ngâm kia nay còn đang ăn khổ trong nhà giam, nghĩ sao cũng thấy thảm hơn mình không biết bao

nhiêu lần. Nàng ta nhất định có ngày phải trở về phủ. Đến lúc đó Vưu Nguyệt nàng sẽ trả thù lại gấp mười gấp trăm lần!

Nghĩ xong lại quay đầu trực tiếp kêu hạ nhân lúc trước đi khách điếm Thục Hương thám thính tình huống tiến đến, hỏi: "Bên phía Nhâm Vi Chí thế nào rồi?"

Hạ nhân kia những ngày qua đều ẩn núp nghe ngóng tình huống, sáng nay vừa vặn có tin tức khẩn yếu, nghe Vưu Nguyệt hỏi, liền vội vàng bẩm báo: "Hôm qua có vị Lữ lão bản của U Hoàng quán nổi danh trong kinh thành đi khách điếm bái phỏng qua Nhâm công tử, sáng nay lại đi một chuyến, nghe nói là Lữ lão bản đã xuất tiền vào cổ phần, nhưng còn chưa rõ thật giả."

Vưu Nguyệt nghe vậy, trong lòng vui mừng. Có đại thương nhân mở đường, chuyện này chín phần là đáng tin cậy. Nhưng ngay sau đó trong lòng lại nóng như lửa đốt. Chuyện này nếu như bị người khác đoạt trước, vậy coi như không tranh nổi chút tiện nghi gì.

Tuy nghĩ vậy, ngoài miệng nàng chỉ nói một tiếng "Ta đã biết", liền ôm lấy hộp ngân phiếu, quay đầu bước ra ngoài.

Vưu Sương thấy mí mắt giật giật, giữ chặt nàng hỏi: "Ngươi định làm cái gì nữa?" Vưu Nguyệt mười phần không kiên nhẫn hất nàng ra: "Không cần ngươi quản!"

*

Hai ngày hưu mộc, chớp mắt liền qua đi, lại đến lúc nhóm thư đồng hồi cung. Bên trong Ngưỡng Chỉ trai bắt đầu có người tới, dần dần huyên náo hơn.

Khương Tuyết Ninh một đêm kia ở trong phòng giam nói chuyện với Vưu Phương Ngâm hồi lâu mới rời đi, trở về phủ nhưng lại không biết vì sao bị ác mộng quấn thân, suốt đêm ngủ không yên giấc, ban ngày lại vội vàng kiểm kê đồ trước kia Yến Lâm tặng nàng, xếp hết

vào trong rương, giao cho Khương Bá Du xử lý, cứ vậy đến lúc hồi cung, vẫn không chút nghỉ ngơi hay thả lỏng. Nhưng nàng nhìn qua chỉ là giống như có chút buồn ngủ thôi. Trong nhóm thư đồng còn có khối người tiều tụy hơn nàng.

Trải qua chuyện tra ra đồ có lời phản nghịch lúc trước, cung nữ bên trong Ngưỡng Chỉ trai đã đổi thành một đám khác, đều là những gương mặt lạ. Từng người từng người cúi đầu đứng cách rất xa.

Trong Lưu Thủy các, Trần Thục Nghi ngồi pha trà, Tiêu Xu uống trà, Chu Bảo Anh lại đang ăn điểm tâm, Diêu Dung Dung thì cẩn thận từng li từng tí ngồi bên cạnh, đánh giá biểu cảm của đám người, cũng không dám nói chuyện.

Diêu Tích cùng Vưu Nguyệt ngồi phía đối diện. Vành mắt hai người này đều hơi phiếm hồng, chỉ là Diêu Tích cúi đầu, buông thõng mắt, khuôn mặt bình tĩnh, nhìn chung trà trước mặt, ẩn ẩn lộ ra mấy phần âm trầm, yên lặng không nói; Vưu Nguyệt thì hai mắt sưng vù vẫn chưa tiêu, cho đã dùng trứng gà luộc ấm lăn qua, nhìn chật vật như vừa bị đánh vậy, một đôi mắt giương lên, không chút che giấu nào gắt gao nhìn chằm chằm Khương Tuyết Ninh mới từ bên ngoài vào. Bầu không khí này, đến đồ đần nhìn cũng biết là có gì đó không đúng.

Khương Tuyết Ninh vừa mới tiến vào, không chú ý tới Diêu Tích, bởi vì giờ khắc này vẻ ngoài Vưu Nguyệt nhìn thật sự quá thảm, cũng quá chói mắt, khiến mọi người không thể không chú ý tới nàng.

Khương Tuyết Ninh đã đoán được Vưu Nguyệt sẽ rất thảm, nhưng thật không ngờ sẽ thảm đến mức này. Nhìn ánh mắt hận thiếu nước muốn ăn nàng vào bụng này, có lẽ đã biết chuyện một vạn lượng kia rồi a? Chỉ là Khương Tuyết Ninh nửa điểm cũng không chột dạ. Khóe môi nàng ngậm chút ý cười, dạo bước tiến đến trước mặt Vưu Nguyệt, như nghiêm túc mà như đùa giỡn, nói: “Nhìn xem, Vưu cô nương bộ dạng thế này, làm sao giống như là về nhà gặp phải kiếp nạn vậy? Đến cả một tầng son phấn cũng che không được vết tích

trên mặt, đây là gặp phải chuyện gì nha?”

Vưu Nguyệt thật sự là hận muốn giết chết Khương Tuyết Ninh. Nhưng trải qua chuyện ở trà lâu, Vưu Nguyệt mới xem như triệt triệt để để hiểu được: Bất kể trong cung hay ngoài cung, nàng đều đấu không lại nữ nhân này. Chí ít là trước mắt đấu không nổi! Nữ nhân này lòng dạ rắn rết, ác độc đến cực điểm! Nàng đối với Khương Tuyết Ninh là vừa hận vừa sợ, cũng biết trong Ngưỡng Chỉ trai này, chính mình không có chút ưu thế gì, nên đối mặt với khiêu khích cùng trào phúng rõ ràng này của nàng, chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng, không dám đáp lấy một câu.

Ở đây đều là người sáng suốt, chỉ đơn giản từ một hiệp này, liền đoán được trong hai ngày ngắn ngủi xuất cung này, Vưu Nguyệt sợ là đã ăn thua thiệt rất lớn trước mặt Khương Tuyết Ninh, đến mức giờ phút này mặc dù cừu hận, nhưng lại sợ hãi đến nên nỗi thở mạnh cũng không dám.

Khương Tuyết Ninh thấy nàng biết sợ, ngược lại cảm thấy bớt lo. Chỉ là nàng thong dong ngồi xuống, lúc ngẩng đầu lên, lại trong vô tình bắt gặp ánh mắt trầm lãnh của Diêu Tích, nhưng vừa thấy nàng ngẩng đầu lên, trầm lãnh kia liền vội vã thu vào. Diêu Tích vậy mà còn kéo khóe môi hướng nàng cười một tiếng.

Khương Tuyết Ninh bỗng nhớ đến chuyện trong cung đêm khuya hôm đó, Trương Già muốn từ hôn, lại nghĩ về tươi cười của Diêu Tích thời khắc này, chỉ cảm thấy sau lưng đột ngột phát lạnh: Diêu Tích lòng dạ hẹp hòi, tâm tư cũng không phải thuần khiết gì, sẽ không phải là tưởng rằng Khương Tuyết Ninh nàng cáo trạng sau lưng làm hỏng hôn sự của nàng ta chứ? Nhưng Diêu Tích một câu cũng không nói. Khương Tuyết Ninh càng không tiện hỏi thêm. Khoảnh khắc ngắn ngủi ánh mắt gặp nhau này, tựa như chưa từng xảy ra, cũng không làm sủi lên nửa phần bọt nước.

Tám vị thư đồng phần lớn là đến vào buổi chiều. Lần trước xuất cung, Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y còn đang bị thái

hậu nương nương cấm túc; Đến khi các nàng hồi cung lần này, lệnh cấm túc Thẩm Chỉ Y đã giải trừ, hơn nữa qua một thời gian học, các nàng cũng coi như đã quen biết Thẩm Chỉ Y hơn, lúc này do Tiêu Xu đề nghị, tính canh giờ, đi Minh Phượng cung tìm Thẩm Chỉ Y, cũng tiện thể giúp nàng giải sầu.

Thẩm Chỉ Y thực sự buồn chán đến sắp đổ bệnh. Bởi vì cầu xin giúp Dũng Nghị hầu phủ, nàng lại cùng mẫu hậu một lời không hợp liền rùm beng lên. Nói là phạt nàng cấm túc phản tỉnh, nhưng nàng cũng không biết chính mình sai ở nơi nào. Hôm nay đây mặc dù đã giải trừ cấm túc, nhưng cũng hờn dỗi không muốn đi Từ Ninh cung thỉnh an.

Nhóm thư đồng đến cực kỳ đúng lúc. Minh Phượng cung chính là tẩm cung của nàng, thứ đồ chơi gì cũng có. Cứ vậy, cả đám người liền kéo nhau cùng chơi, một hồi diễn rối bóng, một hồi lại hạ song lục (双陆: song lục, một loại cờ cổ của Trung Quốc), còn mấy lần chơi trốn tìm, đến đêm muộn khi Tô ma ma tới nhắc nhở, mới dừng lại.

Khương Tuyết Ninh đêm trước ngủ không ngon giấc, cả một ngày dài cơ bản cũng không chợp mắt, nên lúc chơi có hơi mất tập trung, nhìn các nàng hạ song lục từng lượt từng lượt, suýt chút ngủ gật.

Thẩm Chỉ Y để ý nàng nên thấy rõ cả. Nàng cũng mặc kệ ai nghĩ thế nào, trước cho những người khác tản đi, lại kéo tay Khương Tuyết Ninh, phồng má nói: “Ninh Ninh ngươi có phải buồn ngủ lắm hay không? Ngưỡng Chỉ trai cách tẩm cung của ta xa lắm, đêm nay ngươi ngủ ở chỗ ta đi.”

Ngủ ở đây? Khương Tuyết Ninh vừa nghe thấy một chữ “Ngủ” thật sự là toàn thân giật cả mình, nhất thời có bao nhiêu buồn ngủ đều tan biến hết!

Nàng mở miệng muốn cự tuyệt. Nhưng thần sắc vui vẻ lúc trước Thẩm Chỉ Y cùng đám người chơi đùa nay đã biến mất, tầm mắt buông xuống, cười nhẹ một tiếng, lại có chút dáng vẻ ủ rũ phiền muộn, nói thật nhỏ: “Ta muốn tìm người trò chuyện một chút.”

Lúc này Khương Tuyết Ninh mới phát hiện, chính mình tựa hồ là kẻ ăn mềm không ăn cứng. Nàng biết Thẩm Chỉ Y tại sao lại bị cấm túc, cũng biết nàng chơi thân cùng Yến Lâm từ nhỏ, ngẫm lại giờ phút này nàng là Trưởng công chúa cao quý, lại chỉ có thể nhìn hoàng huynh mình mệnh trọng binh vây quanh Dũng Nghị hầu phủ mà bất lực… Vốn câu từ chối đã đến khóe miệng liền không thốt ra được. Khương Tuyết Ninh cuối cùng chỉ nói một tiếng: "Được."

Tẩm cung của Trưởng công chúa, tất nhiên là muốn bao nhiêu xa hoa có bấy nhiêu xa hoa, kim câu hương trướng, cao sàng nhuyễn chẩm. Thẩm Chỉ Y cứ thế kéo Khương Tuyết Ninh lên giường. Nàng để Khương Tuyết Ninh đổi sang tẩm y của mình (áo ngủ), đuổi hết cung nữ ma ma phục vụ ra ngoài, chân trần ôm gối tú cẩm đến bên cạnh, cứ thế, hai người nằm cùng nhau trên giường.

Trong thâm cung một mảnh tĩnh lặng. Đèn nến trong điện đều đã dập tắt, chỉ còn chút ánh sáng thưa thớt chiếu vào từ ô cửa dán giấy Cao Ly. Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Thẩm Chỉ Y nằm bên cạnh nàng, trân trân nhìn lên đỉnh màn, nói: "Ninh Ninh, ngươi nói xem, người lớn bọn họ sao lại nghĩ khác với chúng ta nhiều đến thế? Yến Lâm tốt như vậy, hầu phủ cũng tốt như vậy. Khi còn bé, ta tới hầu phủ bọn hắn, có một cây anh đào cao cao, trên cành đã có quả anh đào đo đỏ, nghe nói là cô mẫu của Yến Lâm năm đó tự tay trồng xuống. Ta rất thèm ăn, cũng rất nghịch, cứ muốn trèo lên cây hái anh đào ăn. Yến Lâm nói còn chưa chín, không cho ta trèo lên. Có một lần, ta liền lừa hắn nói bá phụ gọi hắn đi luyện võ, ta tự mình vụng trộm trèo lên trên cây, hái được anh đào kia mà ăn, kết quả thật sự là chua đến ê hết cả răng."

Khóe mắt Khương Tuyết Ninh bỗng thấm ướt.

Hai tay Thẩm Chỉ Y ôm gối trước bụng, đặc biệt muốn khóc lên: "Sau đó Yến Lâm trở lại tìm ta, lại tìm không thấy. Ta trốn ở trên cây, muốn dọa hắn một cái, kết quả không cẩn thận từ trên cây rơi xuống, ngã

trên mặt đất, đau đến khóc thật lớn. Yến Lâm bị dọa sợ, kịp phản ứng cũng không dám đụng đến ta, sau khi gọi người, lại mặt lạnh giáo huấn ta, nói ta bị vậy là đáng đời. Bá mẫu thấy hắn hung ác như thế, liền đem gia pháp ra đánh hắn một trận cho ta nguôi giận. Ta đã quên khi đó ta mấy tuổi, cũng quên những chuyện xảy ra tiếp theo, chỉ nhớ mãi cây anh đào cao cao kia, thật cao thật cao, hôm đó trời rất nắng, còn có quả anh đào, nhớ rõ ràng là chua, nhưng trong lòng lại thấy rất ngọt rất ngọt…"

Nàng nói đến đây, liền khóc lên. Mấy ngày nay đến cả lúc uất ức cáu giận cũng chưa khóc qua lần nào, thế nhưng có lẽ là cảm thấy Ninh Ninh không giống những người khác, lần đầu tiên gặp, Ninh Ninh đã như khảm vào tâm can nàng, nên mọi chuyện mới có thể nói với Ninh Ninh không e ngại như vậy.

Nàng cùng Tiêu Xu cố nhiên thân thiết, nhưng loại thân thiết này vẫn còn cách một tầng ngăn cách… Có đôi khi nàng thậm chí cảm thấy không thoải mái. Rõ ràng nàng là trưởng công chúa tôn quý nhất trong cung, nhưng cách người ngoài nhìn Tiêu Xu, mẫu hậu yêu chiều Tiêu Xu, như không thua kém bản thân mình bao nhiêu.

Nàng lại luôn cảm thấy, Ninh Ninh khác với A Xu rất nhiều.

Thẩm Chỉ Y trước nay chưa từng đau lòng đến vậy. Thẩm Chỉ Y nhịn không được vòng tay ôm lấy Khương Tuyết Ninh, gục đầu vào lòng nàng yên lặng khóc, nước mắt cứ thế lặng lẽ rơi xuống, nhưng lại không dám khóc to sợ cung nhân bên ngoài điện nghe được. Khương Tuyết Ninh cảm giác cổ áo mình đã ướt một mảng, chỉ nghe thấy giọng Thẩm Chỉ Y khe khẽ: "Ta thật sợ hãi, về sau không có Yến Lâm, không có thư đồng, không có tất cả mọi người, cũng không có ngươi, chỉ còn lại một mình ta…"

Khương Tuyết Ninh chợt nghẹn ngào. Nàng cố hết sức mở to hai mắt, dùng sức khắc chế chính mình, mới có thể giữ không để cảm xúc mình sụp đổ trong tối nay, tại thâm cung ẩn tàng nguy cơ này. Đến một công chúa cao quý, cũng có thời khắc thương tâm hoảng

hốt đến vậy… Người sống trên thế gian này, nào có ai là ngoại lệ?

Thẩm Chỉ Y khóc rất lâu, khóc mệt rồi, liền dần dần buồn ngủ, nằm bên cạnh nàng chậm rãi thiếp đi. Khương Tuyết Ninh vì nàng dém lại góc chăn. Khương Tuyết Ninh xoay người lại, nhìn chăm chú vị công chúa vốn nên được hưởng ngàn vạn sủng ái này, nhớ tới vận mệnh bi thương của nàng kiếp trước, một hồi sau, nhẹ nhàng cúi người hôn lên trán nàng, sau đó mới lui lại, xuống khỏi giường, đi chân đất trên nền tẩm điện băng lãnh, tới trước cửa sổ chạm khắc, nhẹ nhàng hé mở một khe nhỏ, nhìn ra bên ngoài.

Từng chiếc từng chiếc đèn cung đình treo cao. Tường đỏ mái cong, chi chít nối liền.

Minh Phượng cung so với Ngưỡng Chỉ trai mộc mạc, thật sự là càng giống Khôn Ninh cung hơn.

Khương Tuyết Ninh ngủ không được, cũng không dám ngủ.

Chương 79: Cung trang

Khương Tuyết Ninh gần như cả đêm không ngủ, đến khi trời sắp sáng mới nghĩ đến hừng đông còn phải đi Phụng Thần điện nghe giảng, đành cố ép mình quên đi tẩm cung này mà chợp mắt một chút.

Nhưng thời gian cũng không quá một canh giờ.

Càng là hoàng gia quy củ càng nghiêm, những chuyện như ngủ nướng, Khương Tuyết Ninh trong phủ có thể có, Thẩm Chỉ Y trong cung lại khó cầu.

Rất nhiều năm sống trong cung, vừa đến đúng canh giờ, không cần cung nữ đến gọi, Thẩm Chỉ Y liền tự mở mắt, thức dậy để cung nhân hầu hạ rửa mặt mặc y phục, hiển nhiên sớm đã thành thói quen. Ước chừng là đêm qua khóc phát tiết hết một trận, sáng nay nàng ngoại trừ hốc mắt có hơi sưng ra, dường như đã khôi phục tinh thần sáng láng như trước. Nàng không những tự mình rửa mặt, còn chỉ huy nhóm cung nhân qua hầu hạ Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh khuya ngày hôm trước đã ngủ không ngon, đêm qua lại một phen giày vò thì càng mỏi mệt, chỉ là nhìn Thẩm Chỉ Y khôi phục được bộ dáng vui cười, cũng không tiện biểu hiện ra ngoài khiến nàng nhìn ra, làm hỏng tâm tình tốt hiếm có này của nàng. Thế là, Khương Tuyết Ninh ép mình không để ý đến huyệt thái dương hai bên đang căng thẳng đau nhức, bên môi treo lên nụ cười, vừa nói chuyện với Thẩm Chỉ Y, vừa thuận theo nhóm cung nhân hầu hạ.

Cung nhân ở Ngưỡng Chỉ trai không hầu hạ sinh hoạt thường ngày. Nhưng Khương Tuyết Ninh là người kiếp trước đã tại vị hoàng hậu nhiều năm, nên khi được nhóm cung nhân hầu hạ cũng không có gì

mất tự nhiên. Chỉ là sau khi Khương Tuyết Ninh đưa khăn gấm lại vào tay cung nhân kia, vô thức khoát tay ý bảo nàng lui ra, một cỗ lãnh ý bỗng xông lên khiến nàng ta không nhịn nổi mà run sợ. Thẩm Chỉ Y vẫn không phát giác ra dị thường này.

Nữ quan phục vụ trong tẩm điện nhìn Khương Tuyết Ninh một chút, lại có chút khó xử hỏi Thẩm Chỉ Y: "Điện hạ, ngài đêm qua nhất thời hứng khởi giữ Khương thư đồng ở lại trong điện, nhóm cung nhân còn chưa kịp đi Ngưỡng Chỉ trai lấy y phục của Khương thư đồng tới, không biết nên…"

Nên mặc cái gì? Thẩm Chỉ Y cũng quay đầu lại xem xét, giờ phút này Khương Tuyết Ninh đứng bên kia chỉ mặc một trung y tuyết trắng, gương mặt mỹ nhân không chút son phấn, ước chừng là vừa tỉnh ngủ, nên còn có thần sắc yếu nhược, cực kỳ giống mỹ nhân sầu mi khinh tỏa trong tranh vẽ của nhân sĩ xưa nay. Thật sự là quá đẹp. Mắt Thẩm Chỉ Y chợt sáng lên, lập tức nói với nữ quan kia: "Vóc người Ninh Ninh cũng tương đương vóc người ta, mặc y phục của ta là thích hợp nhất rồi! Đến đây, Ninh Ninh, ta sẽ chọn cho ngươi bộ đẹp nhất!"

Khương Tuyết Ninh:??? Nàng còn đang nghĩ lại những năm đó sống trong Khôn Ninh cung bị dưỡng thành thói quen an nhàn sung sướng, căn bản không chú ý các nàng đang nói cái gì, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Thẩm Chỉ Y kéo qua ngồi xuống trước gương.

Tiếp đó liền nghe Thẩm Chỉ Y tả hữu hô gọi. Một hồi hô cung nữ này đến vì nàng thoa phấn vẽ mi, một hồi hô cung nữ kia cầm một thân cung trang đến, lại tự mình mở của hồi môn ra, lấy khuyên tai hồng bảo thạch, vòng tay cảnh thái lam, khoa tay tới lui khắp trên thân Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh nhất thời có chút dở khóc dở cười, chỉ cảm thấy Thẩm Chỉ Y giống như bỗng nhiên có được một búp bê tiểu cô nương, nhất định phải ăn mặc chải chuốt cho nàng đến thật xinh đẹp mới bằng lòng bỏ qua. Nàng hơi buồn ngủ, liền không có tinh thần

ngăn cản, dứt khoát một hồi đứng lên một hồi ngồi xuống, tùy ý Thẩm Chỉ Y loay hoay.

Thẩm Chỉ Y lại đổi sang một đôi khuyên tai khác lên vành tai Khương Tuyết Ninh, chỉ cảm thấy loại lưu ly tím nhạt như yên hà này cũng chỉ có màu da trắng tuyết cùng cái cổ mảnh khảnh như Khương Tuyết Ninh mới trấn trụ nổi, thật sự đẹp đến độ làm cho người ta không nỡ rời mắt. Chỉ là Thẩm Chỉ Y lại nhìn thêm một chút, thần thái phi dương tươi tắn lúc trước lại chuyển thành mặt mày rũ xuống.

Khương Tuyết Ninh thoáng nhìn, mới hỏi nàng: “Không đẹp sao?”

Thẩm Chỉ Y thả tay xuống, ánh mắt vẫn không rời, chỉ là sâu trong đáy mắt có chút tự ti cùng đau lòng: “Đẹp, nhưng chính là vì quá đẹp, ta nhịn không được mà nghĩ, dạng tính tình không tranh không đoạt này của ngươi, trong cung còn bị người mưu hại, nếu về sau không có Yến Lâm, biết tìm ai đến che chở ngươi.”

Khương Tuyết Ninh không nói gì.

Thẩm Chỉ Y lại là đặc biệt nghiêm túc suy tư, tròng mắt chợt đảo qua nhanh như chớp, sau đó liền sáng lên, lại hỏi nàng: “Ngươi cảm thấy vương huynh ta thế nào?”

Thẩm Giới?! Khương Tuyết Ninh nheo mắt, lập tức nhớ tới quỹ tích vận mệnh mình kiếp trước, không chút nghĩ ngợi, lập tức nói: “Đa tạ điện hạ nâng đỡ, Lâm Truy vương điện hạ tất nhiên là nho nhã đoan hậu, Tuyết Ninh thấp kém chỉ muốn an ổn sống qua ngày thôi, ngài đừng đùa như vậy được không.”

Thẩm Chỉ Y rất không hiểu: “Vương huynh của ta có gì không tốt?”

Khương Tuyết Ninh trong lòng thầm nói, vương huynh ngươi chỗ nào cũng tốt, chỉ là không thích hợp với ta.

Thẩm Chỉ Y nghĩ đến chuyện này thì cực kỳ hưng phấn, trong cung

đều là người của nàng, cũng không sợ bị người bên ngoài nghe được, trực tiếp ngồi xổm trước mặt Khương Tuyết Ninh nói: “Thật đó, Ninh Ninh, ta nghe mẫu hậu cùng hoàng huynh nói qua, ít lâu nữa sẽ tuyển phi cho vương huynh. Nếu như ngươi có thể trở thành vương phi của vương huynh ta, tương lai vương huynh hơn phân nửa sẽ được hoàng huynh lập làm hoàng thái đệ, về sau cũng ở trong cung. Vậy chẳng phải là có thể mỗi ngày cùng ta ở chung một chỗ, cùng ăn cùng chơi cùng đi ngủ sao?” Hai mắt nàng đều sáng rực.

Khương Tuyết Ninh nghĩ tới đời này Thẩm Chỉ Y đối với mình rất chân thành, nàng có lòng muốn trực tiếp cự tuyệt, nhưng chạm phải ánh mắt như vậy, lời đến bên miệng, lại không thốt ra được. Nhưng nếu không nói rõ ràng… Chuyện lúc trước rõ ràng không có trình tên họ nàng lại vẫn cứ trời xui đất khiến vào cung làm thư đồng, lại một lần nữa hiện lên, ngay sau đó là đủ loại chuyện trải qua sau khi vào cung, cùng những vấn đề tương lai sẽ xảy ra nữa. Nàng thật sự sợ hãi, cũng vô cùng mệt mỏi. Trải qua những phồn hoa kiếp trước, Khương Tuyết Ninh thực không muốn giẫm lên vết xe đổ.

Nàng bỗng nhiên dùng một loại ánh mắt nghiêm túc trước nay chưa từng có, nhìn Thẩm Chỉ Y, nhẹ nhàng lấy chuỗi khuyên tai lưu ly tím từ tay Thẩm Chỉ Y, thả lại trên của hồi môn, nói: “Tuyết Ninh là điện hạ phá lệ triệu nhập cung, quá trình có bao nhiêu trắc trở, chắc hẳn điện hạ so với ta càng biết rõ ràng hơn. Điện hạ cũng đã biết, ban đầu người Khương phủ báo vào cung không phải là ta. Nhưng được lọt vào mắt xanh của điện hạ, phụng chiếu vào cung, lại được điện hạ nhiều phen chiếu cố. Có thể quen biết điện hạ, Tuyết Ninh thật lòng vui mừng. Nhưng sống trong cung không phải là điều Tuyết Ninh yêu thích, Tuyết Ninh xuất thân hàn vi, tâm không có chí lớn, chỉ muốn trở lại nơi hương dã từng sống thuở nhỏ, một lòng hy vọng…”

Thẩm Chỉ Y giật mình. Nàng không ngờ Khương Tuyết Ninh sẽ nói ra những câu như vậy. Chuỗi lưu ly tím trong tay thay bằng bàn tay ấm áp của Khương Tuyết Ninh. Nhưng một cỗ tức giận từ đáy lòng Thẩm Chỉ Y dâng lên. Thẩm Chỉ Y muốn nói “Ta đối đãi với ngươi tốt

như vậy, ngươi sao dám nghĩ đến chuyện rời đi", nhưng vừa chạm vào ánh mắt thành khẩn của Khương Tuyết Ninh, lửa giận mới bốc lên kia tựa như bị nước dội qua, chậm rãi tắt ngúm, ngược lại thành mấy phần cô tịch cùng đau lòng. Nàng nói: "Ngươi không thích trong cung?"

Khương Tuyết Ninh nói: "Nơi này mỗi ngày trôi qua đều khiến ta ngột ngạt."

Thẩm Chỉ Y nhẫn nhịn một hơi: "Vậy ngươi nói, ai làm ngươi ngột ngạt, ta diệt hết bọn hắn, để ngươi thoải mái mà ở lại!"

Quả thực là tính tình con nít mà. Hai mắt trợn tròn lên, hàng mi tinh tế cũng hất lên, dưới khóe mắt tuy có một vết sẹo cũ, nhưng lại không ảnh hưởng gì tới khí chất cao quý của nàng. Chỉ là hàm vẫn nâng lên, bờ môi mím thật chặt, hiển nhiên không chịu từ bỏ ý đồ.

Khương Tuyết Ninh cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ. Giờ phút này, nàng chỉ sợ đề tài này lại tiếp tục, ngược lại kích thích tính trẻ con của Thẩm Chỉ Y, đẩy mình đến cái hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, vụng trộm khiến nàng gả cho Thẩm Giới, nhưng không có chỗ nói rõ lí lẽ, đành thở dài liền muốn nói sang chuyện khác, nói: "Vẫn là nhìn xem hôm nay mặc cái gì đi, khuyên tai này cũng rất đẹp mà…"

Nhưng Thẩm Chỉ Y cũng không phải người dễ bị gạt như vậy. Nàng thật sự rất thích chơi cùng Khương Tuyết Ninh, vừa cùng nàng ăn mặc chải chuốt, lại cùng nàng tâm sự hàn huyên, nên cứ thế chất vấn: "Là cung nhân Ngưỡng Chỉ trai không tận tâm? Hay đám phế vật Nội vụ phủ kia chia phân lệ khắt khe? Hay Vưu Nguyệt lại khi dễ ngươi? Ngươi nói đi, đến cùng là ai khiến ngươi ngột ngạt? Ninh Ninh…"

Điệu bộ này, nghiễm nhiên là Khương Tuyết Ninh hễ nói ra một tên nàng liền túm lấy một tên!

Trên trán Khương Tuyết Ninh dần rịn ra mồ hôi lạnh. Nhưng những

vấn đề Thẩm Chỉ Y đưa ra lại một cái tiếp một cái, suy đoán càng lúc càng ly kỳ, cứ thế huyên thuyên không ngừng. Khương Tuyết Ninh ngẩng mặt lên trời thở dài. Lần đầu tiên, nàng thực muốn có một cái miệng "rộng": Sớm biết như thế, nàng trực tiếp nói với Thẩm Chỉ Y một câu "Ta chỉ muốn làm thư đồng của điện hạ, không phải làm hoàng tẩu", có khi Thẩm Chỉ Y sẽ mừng rỡ trực tiếp bỏ đi ý nghĩ đem nàng gả cho Thẩm Giới, đâu cần phải như hiện tại bị lật qua lật lại tra hỏi? Thật sự có cảm giác như bị sét đánh hỏng rồi a!

Rốt cục, đến khi Thẩm Chỉ Y nói ra suy đoán ly kỳ thứ hai mươi ba, Khương Tuyết Ninh không chịu đựng được nữa, thử mở miệng nói: "Điện hạ đã để ý ta thống khoái hay ngột ngạt như vậy, vậy ta… Đã nói, kỳ thật ta xuất cung liền sẽ thoải mái…"

Thẩm Chỉ Y nhìn nàng lộ ra tươi cười ngọt ngào: "Ninh Ninh a, ngươi nằm mơ đi."

Khương Tuyết Ninh: "…"

Thẩm Chỉ Y cầm chuỗi khuyên tai lưu ly tím đeo lên tai nàng, mười phần tươi tắn dỗ dành nàng: "Đổi đi, đổi sang cái khác bản công chúa nhất định sẽ cho ngươi!"

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh yên lặng rơi lệ, suy nghĩ nửa ngày, trong đầu bỗng nhiên toát ra một biện pháp gan to bằng trời: "Chuyện khiến ta ngột ngạt nhất là học đàn, Tạ tiên sinh ba ngày hai cử bắt ta đi học đánh đàn, yêu cầu còn cực kỳ nghiêm ngặt…"

Thẩm Chỉ Y: "…"

Khương Tuyết Ninh chớp chớp mắt: "Người đã nói nhất định sẽ làm mà."

Thẩm Chỉ Y: "…"

Lúc này đến phiên Thẩm Chỉ Y trong lòng yên lặng rơi lệ: Cả triều

văn võ bá quan đều biết địa vị của Tạ tiên sinh trong nghiên cứu học vấn, phải biết chuyện nàng trong cung đi học đã dẫn tới mãn triều chỉ trích, nếu không có Tạ tiên sinh cho phép, chỉ sợ không thể học được. Hơn nữa, khí khái Tạ tiên sinh dạy học ngày thường dù cho nàng một trăm lá gan, nàng cũng không dám đến trước mặt hắn càn rỡ, làm sao ngăn cản hắn xách Khương Tuyết Ninh đi học đàn a!

Cái gì cũng có thể mất, nhưng mặt mũi Lạc Dương trưởng công chúa không thể mất được! Thẩm Chỉ Y cố nén chột dạ, hiên ngang ra vẻ chính trực mà rằng: "Tạ tiên sinh chịu nghiêm túc dạy ngươi như vậy, công vụ triều đình đều bận bịu chịu không nổi, mỗi ngày còn phải rút ra hơn nửa canh giờ để dạy ngươi học đàn. Đây là chuyện người người ngưỡng mộ, ngươi sao có thể ghét bỏ Tạ tiên sinh nghiêm ngặt chứ? Quá đáng!"

Khương Tuyết Ninh muốn mở miệng: "Nhưng ——"

Thẩm Chỉ Y cướp đường: "Ngươi nói thêm một câu nữa ta liền đem chuyện ngươi ghét học đàn nói với Tạ tiên sinh!"

Khương Tuyết Ninh: "…" Trước kia ta vậy mà không biết ngươi lại còn biết uy hiếp người?! Khương Tuyết Ninh quả thực sợ ngây người.

Thẩm Chỉ Y lại ho khan một tiếng, mặt không đỏ tim không nhảy mà nói: "Ai nha, bản công chúa cũng không phải vạn năng, ngoại trừ hai chuyện này ra còn có ai khiến ngươi ngột ngạt, mau nói ra đi, bản công chúa nhất định sẽ vì ngươi chủ trì công đạo!"

Khương Tuyết Ninh suy nghĩ hồi lâu, ủy khuất nặn ra một câu: "Không có nữa."

Chỉ là đến khi thay y phục trang điểm hoàn tất, cùng Thẩm Chỉ Y dùng tảo thiện, nàng nhìn khối bánh xốp bên trên dùng nhân bánh hoa hồng xếp thành nửa đóa hoa lan bỏ vào trong chén, gắp lên cắn một ngụm nhỏ, lại chậm rãi rũ mắt xuống.

Thẩm Chỉ Y hỏi: “Thế nào?”

Ánh mắt Khương Tuyết Ninh có chút lóe lên, nhìn khối bánh xốp nhỏ kia, chỉ nói: “Không có gì, bất quá bỗng nhiên nhớ lại tỷ tỷ trong phủ, cũng có làm loại bánh này, nhất thời có hơi nhớ nhung…” Nàng nói xong liền đổi chủ đề, tiếp tục ăn.

Thẩm Chỉ Y lại cúi đầu suy nghĩ một lát, nghiêm túc ghi tạc câu nói này trong lòng.

Dùng tảo thiện xong hai người liền đi Phụng Thần điện. Lúc các nàng đến đó, những người khác đã đến cả rồi. Đám người đang nói chuyện, nghe thấy Lạc Dương trưởng công chúa đến, đều ngoái đầu nhìn. Nhưng không ai ngờ, vốn định xem xét lại biến thành nhìn trân trân không rời mắt được —— Chỉ là ánh mắt này không phải ở chỗ Lạc Dương trưởng công chúa, mà là rơi vào Khương Tuyết Ninh!

Vào cung đã lâu, nhóm thư đồng vẫn mặc y phục mang từ ngoài cung lúc đến. Khương Tuyết Ninh ăn mặc thường ngày thiên về thanh lịch, có chút ỷ vào vẻ ngoài tốt mà lười biếng, ăn mặc tùy hứng. Nhưng hôm nay nàng từ Minh Phượng cung đến, mặc cung trang do nhóm cung nhân chọn lựa rất lâu từ cung trang của Thẩm Chỉ Y trước đó.

Trên vải áo tuyết trắng thêu từng tầng kim tuyến tinh mịn. Tiên hạc màu xanh đậm ngậm mây ở gấu váy như đang muốn bay lên, trên ống tay áo rộng hoa văn sóng nước tầng tầng lớp lớp đẹp khôn tả xiết, bên hông còn treo một khối bạch ngọc tròn tinh xảo, duy chỉ có túi thơm màu xanh nhạt thêu mẫu đơn là của nàng.

Khuôn mặt lại càng tinh xảo đến chói mắt. Màu da vốn trắng nõn, vẽ mày họa mi, bờ môi đỏ son sắc sảo như được gọt giũa, vừa nhìn đã choáng ngợp, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười đều khiến lòng người rung động.

Nhưng điều làm cho tất cả mọi người kinh ngạc chính là ấn tượng nàng đem lại: Không chút nào bất xứng hay khó coi như trẻ con trong nhà trộm mặc vào hoa phục tinh xảo. Khương Tuyết Ninh mặc một thân cung trang này, những hờ lỗ mãng tùy ý vốn có tựa hồ đã mất đi hai phần, vịn tay cung nhân từng bước một đến gần, lại toát ra một loại khí chất lẫm liệt cùng uy nghi như người đã quen ở địa vị cao, được người người triều bái.

Tiêu Xu nhìn nàng hơn nửa ngày cũng không kịp phản ứng.

Lạc Dương trưởng công chúa lại vô cùng cao hứng khoe khoang với đám người, đây là thành quả nàng vất vả điểm trang cho Khương Tuyết Ninh cả một buổi sáng.

Đám người nhìn thấy dung mạo khí chất Khương Tuyết Ninh tỉ mỉ trang điểm xong thay đổi nhiều như vậy, sau khi cảm thấy rung động, trong lòng đều có chút chua chua, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ tán thưởng, nhất thời cảm xúc phức tạp như làm đổ bình ngũ vị vậy.

Khương Tuyết Ninh trước khi ra khỏi Minh Phượng cung đã soi gương qua, chỉ cảm thấy cung trang hoa lệ này mặc lên người, đẹp tất nhiên là đẹp, nhưng lại phảng phất như trong ác mộng, kẻ nhìn thấy trong gương không phải mình, mà là hoàng hậu kiếp trước không biết tiến lùi, bị phồn hoa che mắt. Nàng thực muốn đổi sang một bộ khác nhưng đã sắp tới giờ đi học, không kịp đổi nữa, đành phải mặc như thế đến Phụng Thần điện.

Nàng một đêm không ngủ, tâm tư lại lo lắng, cứ thế không nghe giảng chút nào, thẳng lúc kết thúc giờ của bài thứ nhất, thấy tất cả mọi người đặt cổ cầm trên bàn, nàng mới sực nhớ ra giờ tiếp theo là Tạ Nguy dạy cổ cầm. Thế là nàng xoa xoa mi tâm, cố gắng ép mình tỉnh táo một chút.

Tiêu Am còn đang đặt ở Thiên Điện, Khương Tuyết Ninh ra khỏi cửa thì theo hướng thiên điện mà đi.

Không ngờ, hôm nay Tạ Nguy vậy mà đã đến thiên điện từ rất sớm. Tiểu thái giám canh cửa điện thấy nàng thì hơi kinh ngạc, sau khi thông truyền, liền mở cửa để nàng đi qua.

Khương Tuyết Ninh vào trong điện.

Tạ Nguy sáng nay không có nhật giảng, cũng không muốn ở trong Nội các nhìn đám lão đầu tử kia cãi nhau, nên mới tới thiên điện xử lý công văn, giờ phút này hắn vừa đứng dậy lấy "Nga Mi" của mình từ trên tường xuống, vừa quay đầu trông thấy Khương Tuyết Ninh, cũng ngẩn người.

Khương Tuyết Ninh hành lễ: "Chào Tạ tiên sinh."

Ánh mắt Tạ Nguy dừng lại trên người nàng hồi lâu, dò xét quần áo cùng trang dung nàng, lông mày dần dần nhíu chặt, chỉ nói: "Không đẹp." Nói xong hắn liền ôm nghiêng cây Nga Mi, đi ra ngoài cửa điện.

"…" Khương Tuyết Ninh đứng ngơ tại chỗ, quả thực đầu đầy kháng nghị.

Người này gây cái gì đây a? Mặc dù chính nàng cũng cảm thấy rất không thích kiểu ăn mặc này, nhưng tại sao nghe lời từ miệng Tạ Nguy nói ra lại không xuôi tai như thế?

Trang dung quần áo của nữ nhi gia, nam nhân thối nhà ngươi biết sâu cạn gì mà xen vào?

Huống chi, nàng làm sao có thể không! đẹp! chứ!

Họ Tạ không hổ là ngày thường chỉ đọc Phật kinh Đạo Tạng, đời trước đến nữ nhân cũng không dính vào, sợ là không có cô nương nào thích hắn nổi đi!

Đáng đời ngươi không cưới được lão bà!

Chương 80: Ngủ thiếp đi

Gần đây học đàn cơ hồ chỉ tập trung vào chỉ pháp của tay phải. Tương ứng với mỗi loại chỉ pháp được học đều có mỗi khúc đàn cho các nàng luyện tập. Tạ Nguy yêu cầu rất nghiêm, ai cũng không dám qua loa lơ là. Đến Thẩm Chỉ Y lúc học cũng vô cùng quy củ. Duy chỉ có Khương Tuyết Ninh hôm nay khi đi học, đôi mắt cứ vậy mở thật to, dù sao cũng không cho phép nàng sờ vào cổ cầm, dứt khoát ngồi ở hàng thứ ba dựa tường, trừng Tạ Nguy, phảng phất như muốn dùng ánh mắt đâm xuyên qua hắn.

Tạ Nguy nhất thời không hiểu nàng đây là muốn làm gì.

Cũng may Khương Tuyết Ninh liên tiếp hai đêm đều không ngủ ngon giấc, mắt có hơi cay cay, trừng hắn chưa được một khắc, mệt mỏi cùng buồn ngủ liền cuồn cuộn trào lên, chỉ một lát liền không chống đỡ nổi, ngáp một cái thật to. Vì vậy, nàng có thể kiên trì không nhắm mắt lại úp sấp trên bàn đánh một giấc đã là vô cùng có nghị lực rồi, làm gì còn tinh thần trừng hắn nữa.

Thêm một bài giảng cứ thế qua đi trong mơ hồ của nàng.

Lúc tan học, tất cả mọi người đã biết Khương Tuyết Ninh học đàn xong xưa nay đều bị Tạ tiên sinh tóm lấy, không ai muốn ở lại hóng chuyện lỡ xui xẻo bị tóm lại cùng, cho nên nhanh như chớp trốn mất dạng.

Khương Tuyết Ninh tất nhiên lại không thoát được.

Tạ Nguy ôm cây cổ cầm từ trên điện đi xuống, mới hỏi: “Ngươi trừng ta làm gì?”

Khương Tuyết Ninh thật vất vả nhịn đến khi tan học, vừa định ngáp thêm một cái, nghe thấy lời này lại không thể không cưỡng ép nhịn xuống, biện giải cho mình: “Làm gì có chuyện đó? Ngài nhất định là nhìn lầm, học sinh làm sao dám làm chuyện như vậy?”

Tạ Nguy thản nhiên nói: “Không chỉ dám làm, còn dám nói dối.”

Khương Tuyết Ninh cười giả lả: “Có thể là học sinh nghiêm túc nghe ngài giảng bài, nhất thời nhập thần, lại nhìn ngài tới ngây người với ánh mắt có mang mọi loại tình cảm sùng kính trân trọng đi.”

Tạ Nguy bất vi sở động: “Phải không?”

Khương Tuyết Ninh nhìn dáng vẻ không mặn không nhạt này của hắn liền bực bội, lập tức lại nghĩ tới thần sắc lúc người này nhíu mày nói nàng “Không đẹp”, thế là mấy phần ý định trả thù âm thầm trồi lên, cười đến phá lệ ngọt ngào, nói: “Cũng có thể là, là Tạ tiên sinh hôm nay giảng buồn tẻ không thú vị, mười phần không tốt, cho nên học sinh nghe không hiểu được gì, không tự chủ được chỉ có thể nhìn ngài.”

Tạ Nguy: “...” Buồn tẻ không thú vị, nghe không hiểu được gì! Nếu nói lúc trước cả người hắn còn tư thái thong dong, lúc nghe xong hai câu này của Khương Tuyết Ninh, sắc mặt lập tức trầm xuống, đáy mắt cũng lạnh lẽo hơn mấy phần. Từ xưa tới nay chưa từng có ai đánh giá hắn như thế—— Từ bốn năm trước, khi trở lại kinh thành bắt đầu chủ trì nhật giảng ở Văn Uyên các đến nay, bất kể là tiên sinh hay học sinh, đồng liêu hay hoàng đế, đều tán thưởng hắn có thừa, dám mở mắt bịa đặt như Khương Tuyết Ninh thật sự là lần đầu gặp. Trong lòng thầm kìm chế lại, môi mỏng của Tạ Nguy mím lại thành một đường thẳng, vừa nhìn là biết sắp nổi giận rồi. Nhưng ánh mắt hắn hạ xuống đến chỗ Khương Tuyết Ninh, lại nhịn.

Hắn bình tĩnh nói: “Bản thân không chú ý, còn suýt ngủ gật, nghe không rõ, ngược lại trách tiên sinh giảng không hay, thật giỏi.”

Khương Tuyết Ninh tươi cười không chút thay đổi: “Ngài nói đúng lắm.”

Quả thực không biết ngượng mà, Tạ Nguy nói sao nàng chính là vậy. Tạ Nguy cũng lười so đo cùng nàng, liền đi ra ngoài điện.

Thật không ngờ hắn mới quay người đi, Khương Tuyết Ninh ngay sau lưng hắn đã cắn răng nhỏ giọng thì thầm: “Lão già đến vợ cũng tìm không ra, không biết thưởng thức, không phải cũng dám nói ta không đẹp sao a! Ngươi cũng có năng lực lắm!”

“Ngươi nói cái gì?” Bước chân Tạ Nguy dừng lại, trực tiếp quay đầu nhìn nàng. Sau gáy Khương Tuyết Ninh chợt phát lạnh, vội vàng ôm nghiêng cây cổ cầm nhanh nhảu theo sau, phảng phất như kẻ vừa rồi nhỏ giọng thì thầm căn bản không phải nàng vậy, dáng vẻ cực kỳ chân chó đến bên cạnh Tạ Nguy, nói: “Học sinh nói mình là già rồi, cái gì cũng không hiểu không biết thưởng thức, nên không thể cô phụ thiện tâm của Tạ tiên sinh, chịu kèm cặp thêm cho ta, chúng ta đi học đàn thôi.”

“...” Thật dám coi như hắn nghễnh ngãng? Tạ Nguy nhìn chằm chằm nàng thật lâu, cảm thấy học sinh này thực giỏi “vắng chủ nhà gà mọc đuôi tôm”, lại nghĩ tới đủ loại lời đồn đãi nơi phố xá về sự ương ngạnh của nàng, chỉ cảm thấy bản thân nên ước thúc nàng một chút, tránh cho nàng cảm thấy hắn dễ tính, được nước lấn tới. Nhưng đợi đến lúc muốn phát giận, lại thấy nàng dùng đôi mắt sáng tinh tinh nhìn mình. Bộ dáng này thật sự là cực kỳ thông minh. Cứ vậy, lời răn dạy của Tạ Nguy đến bên miệng, đành nuốt trở vào, chỉ phất ống tay áo rộng, nói: “Vẫn còn biết ai là tiên sinh ai là học sinh, đi thôi.” Hắn xoay người bước đi.

Khương Tuyết Ninh hướng về phía bóng lưng hắn thè lưỡi, lúc này mới đuổi theo. Lại đến thiên điện Phụng Thần điện. Tạ Nguy đặt Nga Mi trên cái bàn khác, chỉ nói: “Mấy ngày nay đều là dạy chỉ pháp tay phải, hôm nay theo lý ngươi hẳn đã có thể lĩnh hội được cũng có thể

đàn khúc đàn tương ứng với các chỉ pháp rồi. Trong điện lúc ta đánh đàn ngươi ngồi cách rất xa, sợ cũng không thể thấy rõ chỉ pháp như thế nào. Cho nên hiện tại ta sẽ đàn một lần, ngươi cần nhìn kỹ chi tiết chỉ pháp, ta đàn xong sau đó ngươi cứ luyện tập một chút, rồi đàn lại cho ta nghe."

Khương Tuyết Ninh lập tức cảm thấy đầu óc sắp phát nổ rồi.

Tạ Nguy lại chỉ hỏi nàng: "Nghe hiểu chưa?"

Khương Tuyết Ninh ngồi trước bàn để đàn mình, vô cùng thành khẩn nhẹ gật đầu, nói: "Nghe hiểu rồi ạ."

Cầm chi nhất đạo đối với Tạ Nguy mà nói, đã là hạ bút thành văn (vô cùng dễ dàng). Hắn gảy khúc « thải vân truy nguyệt » sáng nay đã gảy cho đám người nghe ở chính điện Phụng Thần điện. Tiếng đàn róc rách tuôn như tiếng suối chảy trong khe đá. Loại khúc đàn này thích hợp dùng cho luyện tập chỉ pháp, vận luật đơn giản mà nhẹ nhàng, giống như giọt nước theo dòng suối chảy tung lên cùng gió thổi qua, nhẹ nhàng đáp trên lá trúc, cũng không phức tạp, qua cách đàn của Tạ Nguy những hoa lệ tô vẽ bên ngoài như giảm bớt đi, có vài phần mộc mạc nguyên sơ.

Hắn đánh đàn trước nay tâm vô bàng vụ (không để ý đến xung quanh). Đến khi tiếng đàn kết thúc, hắn chậm rãi hạ tay xuống, chặn dây đàn, ngăn lại dư âm, mới ngẩng đầu lên: "Ngươi thấy rõ —— " Hai chữ "Rồi chứ" nghẹn lại trong cổ, câu nói đột ngột im bặt nửa chừng. Sắc mặt Tạ Nguy bỗng kém đến cực điểm —— Bên bàn để đàn cạnh đó, Khương Tuyết Ninh nguyên bản một lát trước còn ngồi đoan đoan chính chính, vừa mới đó còn mở to hai mắt trả lời một câu "Nghe hiểu rồi ạ", chẳng biết từ lúc nào đã nằm bẹp xuống bàn.

Bàn để đàn không lớn bao nhiêu, nàng nằm úp xuống liền đẩy cổ cầm Tiêu Am kia lệch sang một bên, mặt gối lên hai cẳng tay, đôi mắt đã nhắm lại, hít thở đều đều chậm rãi. Vậy mà dám ngủ thiếp đi!

Bàn tay Tạ Nguy còn đặt trên dây đàn bỗng nhiên trở nên có chút nặng, hắn sợ mình sơ ý một chút sẽ đè đứt phăng dây đàn, nên liền chậm rãi nhấc ngón tay lên. Trên mặt cũng dần dần trở về không chút cảm xúc như thường ngày. Trong thiên điện không có vật gì có thể dùng như thước, chỉ có nhạc phổ hôm nay phải dùng. Hắn đứng dậy cầm nhạc phổ kia, cuộn lại trong lòng bàn tay, đi tới chỗ Khương Tuyết Ninh, muốn gọi nàng tỉnh dậy. Chỉ là lúc hắn đi qua, đứng ở bên cạnh nàng, giơ khúc phổ đã cuốn thành ống lên, muốn "Thỉnh" nàng thức dậy, lại không biết vì cái gì, chợt ngừng lại.

Cung trang phức tạp, nhìn tất nhiên là hoa lệ, nhưng mặc lên lại nặng nề. Thân hình thiếu nữ vẫn hiển lộ rất tinh tế. Lúc đứng hay ngồi, sống lưng thẳng tắp, mặt mày nhìn linh lợi hoạt bát, còn không cảm thấy gì bất thường; nhưng giờ phút này lúc nàng gối lên hai tay mình, cứ như vậy nằm ngủ thiếp đi trên bàn đàn, cuộn mình lại khiến nàng trở nên nhỏ bé hơn. Một thân cung trang hoa lệ, bỗng giống như bộ khôi giáp cứng rắn. Nhưng giấu ở bên trong... Chỉ là thiếu nữ yếu nhược.

Thiếu nữ ngủ thiếp đi, dù mắt đã phủ một tầng phấn mịn nhưng vẫn không giấu được quầng mắt thâm nhạt đầy mệt mỏi. Đôi mắt nhắm lại, hàng mi khẽ buông. Môi son diễm lệ có một ít bởi vì nằm sấp nên cọ lên tay áo rộng của cung trang, giống như vài cánh hoa rơi, lại giống như mấy nét bút tùy ý phất trên giấy, tự nhiên mà sống động. Một chuỗi khuyên tai lưu ly tím tinh tế rũ xuống từ vành tai mềm mại. Bên ngoài, sắc trời không quá chói chang, lúc chiếu xuyên qua lưu ly tím sáng long lanh, liền chiết quang ra mấy phần ánh sáng nhu hòa mà rực rỡ, phủ lên làn da tuyết trắng của nàng.

Những ngày qua, Khương Tuyết Ninh đến thiên điện, đều là hắn dạy, nàng lắng tai nghe. Kể cả khi hắn cho nàng ngồi đó tĩnh tâm, nàng cũng ngoan ngoãn không một lời oán giận.

Hôm nay chỉ trong chốc lát hắn không để ý, nàng đã gục xuống ngủ quên.

Ánh mắt Tạ Nguy rơi trên hàng mi nhắm chặt, cùng đôi mày khẽ nhăn, trong lòng thầm hoài nghi nàng có phải đang gặp ác mộng hay không. Qua hồi lâu, cuối cùng hắn vẫn hạ cuốn nhạc phổ xuống. Nhưng đứng bên cạnh thiếu nữ đã ngủ say, hắn nhất thời lại có chút không biết nên làm như thế nào cho phải. Học sinh khó giải quyết đến vậy... Thật sự là mới gặp lần đầu. Sớm biết như thế, sao phải tự làm khổ mình rước thêm phiền phức này? Khương Tuyết Ninh có học được hay không, đâu có liên quan gì tới hắn...

Đáy lòng hắn khẽ mỉm cười một cái. Dù nhịn không được thầm nghĩ, tiểu nha đầu này có phải đêm qua chơi đùa quá khuya không nghỉ ngơi đủ hay không, nên hôm nay mới thèm ngủ như vậy, nhưng từ sau khi trải qua chuyện sách « nữ giới » lần trước, hiểu lầm nàng một lần, hắn liền không tuỳ tiện kết luận võ đoán nữa.

Đứng bên cạnh nàng nửa ngày, Tạ Nguy bất đắc dĩ lắc đầu, yên lặng cười một tiếng. Cuối cùng hắn vẫn không gọi nàng dậy, để nàng tùy ý ngủ.

Chỉ là không ngờ, hắn vừa mới xoay người đi, chuẩn bị tranh thủ thời gian tiếp tục xử lý chút công văn, bên ngoài liền có tiếng người gõ cửa, truyền lời: “Tạ tiên sinh, thánh thượng tại Càn Thanh cung, đang nghị sự, mời ngài qua đó một chuyến.”

Là thanh âm có chút trầm hậu của thái giám. Ước chừng hắn cũng hoàn toàn không nghĩ tới bên trong còn có người đang ngủ, nên thanh âm có chút lớn.

Tạ Nguy vừa mới nghe liền nhíu mi, vô thức quay đầu lại nhìn Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh trong mộng đang cởi vớ xuống nước bắt tôm vô cùng vui vẻ thì nghe thấy ba chữ “Càn Thanh cung”, liền ngẩn người, con tôm bự kia thế là vụt thoát khỏi tay nàng, mất tăm. Nàng nóng nảy, dùng lực nhào tới phía trước một cái, đầu liền đập xuống bàn, lập tức tỉnh lại. Cả người ngơ ngác vẫn còn không kịp phản ứng.

Nàng ngồi bật dậy, hô lên: “Cá của ta, tôm của ta!” Sau đó vừa ngẩng lên, cứ thế va phải ánh mắt hàm ý phức tạp của Tạ Nguy.

Khương Tuyết Ninh: “...” Cây cổ cầm ở trước mặt, Tạ Nguy cũng đứng đó. Nàng đột nhiên cảm giác trong lòng lạnh buốt, cả người cũng lạnh theo.

Tạ Nguy nhớ lại lúc trước còn hoài nghi nàng gặp ác mộng, bỗng nhiên cảm thấy mình gần đây tựa hồ có hơi nhân từ quá mức, giờ phút này chỉ lẳng lặng mà nhìn nàng, mỉm cười: “Cá có, tôm có, chi bằng ta đi Ngự Thiện phòng, thỉnh đầu bếp làm chút sơn hào hải vị cho Ninh nhị cô nương?”

Chương 81: Thống khoái

Cá gì, tôm gì! Giờ có cho Khương Tuyết Ninh một trăm lá gan nàng cũng không dám ăn!

Bất quá... Vừa nhắc tới ăn, trong đầu nàng liền xuất hiện đào phiến cao (bánh ngọt đào). Nếu như nam nhân trước mắt này tự mình xuống bếp, bảo nàng ăn, cũng không phải không thể, đúng không?

Không không không, nhất định phải bỏ đi loại suy nghĩ nguy hiểm này thật nhanh! Tạ Nguy vốn kiêng kị nàng biết được bí mật của hắn, nàng mà sơ ý nói ra, có trời mới biết người này sẽ làm ra chuyện gì, đến lúc đó thực sự thành họa từ miệng mà ra, chuyện sẽ vô cùng không tốt.

Nghĩ tới đây, trên mặt Khương Tuyết Ninh liền lộ ra tươi cười ngượng ngùng, trong lòng thấp thỏm, cẩn thận từng li từng tí biện giải cho mình: "Đêm qua học sinh ngủ lại ở tẩm cung của trưởng công chúa điện hạ, không quen chỗ, cho nên hôm nay mới buồn ngủ như thế..."

Đuôi lông mày của Tạ Nguy khẽ nhúc nhích: "Chỗ trưởng công chúa?"

Khương Tuyết Ninh dị thường thành khẩn nhẹ gật đầu, còn khoát tay, tay áo rộng mà tinh xảo của cung trang liền mở ra trước mắt Tạ Nguy, nói: "Thật, ngài nhìn xem, đến y phục cũng là của trưởng công chúa tìm cho ta."

Ánh mắt thiếu nữ nhìn hắn còn có chút rụt rè, giống như cũng biết chính mình phạm vào sai lầm lớn, không có ý trốn tránh hay chối bỏ,

tuy nhiên cũng có cố ý nói lý do cho mình... Tạ Nguy nhìn cung trang của nàng, nhíu mày vẫn không buông lỏng ra. Nhưng giọng nói lúc này đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Ngủ không ngon thì trở về ngủ bù đi, vừa vặn hôm nay ta cũng có việc.”

Khương Tuyết Ninh vui mừng, không ngờ Tạ Nguy lại dễ nói chuyện như vậy, thế là bắt đầu một trận nịnh nọt lấy lòng hắn: “Tạ tiên sinh thật sự là thông tình đạt lý...”

Nào có thể đoán được lời nàng còn chưa dứt, Tạ Nguy đã nhàn nhạt bổ sung thêm một câu: “Phần hôm nay bù qua ngày mai.”

Khương Tuyết Ninh: “...” Nàng phải sớm nghĩ tới mới đúng! Họ Tạ có bao giờ buông tha ai bao giờ! Nàng vui mừng quá sớm!

Tạ Nguy tận mắt nhìn thấy bên môi thiếu nữ câu lên ý cười rồi ngưng trệ, chút tươi tỉnh mới tỏa ra cũng trong nháy mắt trầm xuống, không biết vì sao u ám vốn chồng chất trong lòng hắn, lại tản đi một chút, nói: “Chỉ pháp hôm nay ta giảng, ngươi ngày mai nhất định phải học được, nếu không...”

Khương Tuyết Ninh lập tức gật đầu như giã tỏi: “Được được được, nhất định sẽ học được!”

Tạ Nguy nhịn cười, cất giọng đều đều “Ân” một tiếng, đi thẳng ra ngoài thiên điện, cùng thái giám đến thông truyền lúc trước đi đến Càn Thanh cung.

Thấy hắn đã đi xa, Khương Tuyết Ninh lúc này mới thoải mái thở phào một tiếng: “Làm ta sợ muốn chết!”

*

Giờ này khắc này ở Khương phủ, cũng có người bị kinh hãi.

Chiều nay, Mạnh thị muốn dẫn Khương Tuyết Huệ đi Hàn Sơn tự

cầu phúc. Trước khi đi, hai người còn đang ngồi trong phòng uống trà nói chuyện.

Mạnh thị nhớ lại thái độ trong lời nói của Khương Bá Du đầy ý bảo vệ Khương Tuyết Ninh, khe khẽ thở dài, nói: “Vốn người trong phủ chúng ta báo tên lên danh sách thư đồng là con, không biết sao lại thành Ninh tỷ nhi được vào. Nó đi theo Uyển nương, học ra cái tính tình không vị nể ai, về sau chỉ sợ sẽ càng không coi ai ra gì. Bây giờ Dũng Nghị hầu phủ gặp nạn, Lâm Truy vương điện hạ lại sắp tuyển phi, ta chỉ mong con hôm nay có thể cầu được quẻ tốt, thêm chút vận khí tốt.”

Khương Tuyết Huệ ngồi dưới tay Mạnh thị, yên lặng không nói lời nào. Ánh mắt nàng rủ xuống, nhìn trân trân khăn thêu trong tay, đến nay vẫn không hiểu nổi ý tứ trong câu nói ngày đó của Khương Tuyết Ninh.

Lúc này bên bỗng có giọng quản gia hoang mang rối loạn tiến đến thông truyền: “Phu nhân, có công công trong cung đến!”

Mạnh thị cùng Khương Tuyết Huệ gần như đồng thời đứng bật dậy. Mạnh thị mặt mũi tái nhợt, giọng nói cũng phát run theo: “Là chuyện trên triều sao? Là lão gia xảy ra chuyện hả? Hay là Ninh tỷ nhi trong cung lại gây họa rồi?”

Quản gia làm sao biết a? Chỉ là toàn Khương phủ đều biết nhị cô nương nhà mình vài ngày trước trong cung từng gặp phải một phen kinh hiểm, gần đây trên triều cũng không an bình, bây giờ lại có người từ trong cung tới, ai nấy đều lo chuyện xấu tới. Thật không ngờ, vị công công kia đi vào thì ý cười đầy mặt, khom người chào: “Phu nhân hữu lễ, đại cô nương hữu lễ, gia ta phụng mệnh Lạc Dương trưởng công chúa điện hạ xuất cung đến, đặc biệt tuyên Khương đại cô nương vào cung làm thư đồng, xin đại cô nương thu thập một chút rồi theo gia ta vào cung, trưởng công chúa điện hạ không thể chờ lâu đâu.”

Người này là thái giám hầu hạ bên cạnh Thẩm Chỉ Y – Hoàng Nhân Lễ. Bất quá Mạnh thị cùng Khương Tuyết Huệ đều không biết điều này, nghe lời ấy thì nhất thời kinh nghi bất định. Mạnh thị có chút không dám tin tưởng: “Đang êm đẹp, sao trưởng công chúa điện hạ lại tuyên đại cô nương chúng ta vào cung?” Bà nói đến đây thậm chí có chút sợ hãi: “Chẳng lẽ là nhị cô nương phủ chúng ta gây họa rồi?”

Hoàng Nhân Lễ mới từ trong cung ra, biết nhất thanh nhị sở (vô cùng rõ ràng) tình hình đêm qua Khương Tuyết Ninh được trưởng công chúa điện hạ giữ lại ngủ cùng, nên nghe Mạnh thị nói lời ấy thì hơi kinh ngạc nhướng nhướng mày, tươi cười trên mặt liền phai nhạt mấy phần, nói: “Phu nhân không cần lo lắng, điện hạ chúng ta rất ưu ái Khương nhị cô nương, đêm qua còn giữ nhị cô nương ở lại trong cung nữa. Có điều buổi sáng lúc nhị cô nương dùng tảo thiện, có nhắc tới điểm tâm đại cô nương làm, điện hạ chúng ta liền ghi tạc trong lòng, đoán là nàng nhớ người thân, nên mới phái gia ta tới đón đại cô nương vào cung, cùng làm thư đồng cho điện hạ, như thế ngày ngày đều gặp mặt, sẽ không nghĩ tới chuyện xuất cung nữa.”

“...” Mạnh thị nghẹn một hơi, im bặt. Lạc Dương trưởng công chúa cho Khương Tuyết Huệ vào cung, nhưng không phải bởi vì nàng thích Khương Tuyết Huệ, cũng không phải Khương Tuyết Huệ tài hoa xuất chúng thế nào, mà chỉ vì một câu Khương Tuyết Ninh tùy tiện nói trong lúc dùng tảo thiện!

Khương Tuyết Huệ thì càng kinh ngạc. Trong lòng nàng vô cùng rõ ràng, Khương Tuyết Ninh từ lúc hồi kinh đã chán ghét nàng bao nhiêu, đến sắc mặt tốt còn không thèm bày ra, bây giờ vậy mà lại nhắc với Lạc Dương trưởng công chúa muốn ăn điểm tâm nàng làm... Khương Tuyết Huệ đúng là biết làm điểm tâm. Thế nhưng có trời mới biết điểm tâm nàng từng bưng qua cho Khương Tuyết Ninh, đều bị Khương Tuyết Ninh hất đổ hết ra đất! Sau đó cười không chút ý tốt, nói: “Xin lỗi, ta sẩy tay làm đổ, lãng phí một phen tâm ý của ngươi rồi.”

Nhưng Khương Tuyết Huệ phản ứng cũng cực nhanh. Mạnh thị do

dự đã khiến Hoàng Nhân Lễ hơi nhăn mày. Khương Tuyết Huệ liền vội vàng khom người, nói: “Nhờ có trưởng công chúa điện hạ nâng đỡ, Tuyết Huệ tạ trưởng công chúa điện hạ ân điển, sẽ nhanh chóng thu thập, theo công công tiến cung.”

Hoàng Nhân Lễ thầm nghĩ cô nương này vẫn còn chút cơ linh, liền gật đầu, sắc mặt hơi hòa hoãn.

*

Thật vất vả mới trốn thoát khỏi ma trảo của Tạ Nguy, Khương Tuyết Ninh từ thiên điện Phụng Thần điện trở về Ngưỡng Chỉ trai, cũng không ăn trưa, liền trực tiếp nhào vào giường mình, đánh một giấc không biết trời trăng mây gió gì nữa. Mãi cho đến buổi chiều có cung nhân đến gọi nàng, nàng mới tỉnh lại.

Nguyên lai là Lạc Dương trưởng công chúa lại nổi hứng ham chơi, kêu nhóm cung nhân trong cung mình cùng nhau chơi ném thẻ vào bình rượu, sau đó dứt khoát sai người tới Ngưỡng Chỉ trai kêu nhóm thư đồng cùng chơi nữa.

Mọi người vào cung, thứ nhất là cùng Thẩm Chỉ Y đọc sách, thứ hai chính là bầu bạn chơi đùa cùng nàng. Thẩm Chỉ Y đã cho gọi, ai dám không đi? Khương Tuyết Ninh ngủ cũng coi như vừa đủ, liền tranh thủ thời gian thức dậy rửa mặt, cùng đám người đi Minh Phượng cung.

Thẩm Chỉ Y đang cùng cung nhân chơi ở chính điện, bọn họ thấy nàng hiếm khi cao hứng đến vậy nên cứ thế cùng nàng chơi đùa. Khương Tuyết Ninh vừa bước vào trong điện khóe miệng liền giật giật. Cũng không biết Thẩm Chỉ Y học được chiêu trò từ đâu, có mấy cung nhân trên mặt dán tờ giấy thật dài, thậm chí bị cầm bút vẽ lung tung trên mặt, dáng vẻ có hơi ủ rũ, hiển nhiên là thua nên phải nhận “Trừng phạt”.

Nhóm thư đồng vừa đến, lập tức bị Thẩm Chỉ Y kéo lại cùng chơi.

Trong nhóm tất nhiên có người ước gì nhân cơ hội này lấy lòng Thẩm Chỉ Y một phen, thế nên tham gia mười phần tích cực. Khương Tuyết Ninh lại không phải vậy. Nàng buổi trưa không ăn gì, đang hơi đói, mắt thấy trong điện có bày biện chút mứt hoa quả bánh ngọt, liền không muốn tham gia, giả vờ hùa theo cổ vũ, mọi người phía trước chơi đùa, còn nàng ngồi phía sau ăn điểm tâm.

Thẩm Chỉ Y đương nhiên liếc mắt liền nhìn thấy nàng, nhưng nàng đang ăn nên không gọi mà cứ để vậy.

Đám người trước chơi một vòng ném thẻ vào bình rượu. Thẩm Chỉ Y giữa một đám tay ném thường thường, cũng coi như nổi bật. Thẩm Chỉ Y ném trúng, đám người liền vỗ tay hoan hô, Khương Tuyết Ninh ở xa xa cũng lớn tiếng khen hay. Nhưng lại có người không chịu nổi khi thấy nàng thanh nhàn như vậy, mới lượn sang chào hỏi: "Khương nhị cô nương không tới chơi sao? Nghe nói ngươi trước kia thường chơi đùa ngoài chợ, những trò vặt như ném thẻ vào bình rượu này, nhất định là cực kỳ am hiểu a, có thể cho chúng ta chiêm ngưỡng tài năng không?"

Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu nhìn lên, là Trần Thục Nghi. Vị đại gia tiểu thư này khóe môi nhếch lên tươi cười nhàn nhạt, quăng một ánh mắt đầy thâm ý sang nhìn nàng, thần sắc nhìn thế nào cũng thấy trào phúng. Khương Tuyết Ninh trong tay vừa mới lấy một miếng mứt hoa quả nhỏ, lúc này nhẹ nhàng buông xuống, mở miệng định đáp lại. Không nghĩ tới Thẩm Chỉ Y thấy chuyện như vậy thì nhướng mày, trực tiếp nói thẳng với Trần Thục Nghi: "Không thấy Ninh Ninh đang ăn sao, nàng ăn xong tự sẽ tới chơi, ngươi lắm mồm cái gì?"

Lời này cũng quá không khách khí đi! Tất cả mọi người sợ đến ngây người! Chính Trần Thục Nghi cũng hoàn toàn không ngờ được, miệng há hốc, nhất thời có chút không biết tiến lùi ra sao. Phải biết, Trần Thục Nghi nói thế nào cũng là hòn ngọc quý trên tay Trần đại học sĩ, thân phận cũng coi như tôn quý, thường ngày cùng chơi với Tiêu Xu, trong cung có ai không nể nàng chút mặt mũi? Kể cả Thẩm Chỉ Y trước kia gặp nàng đều vẻ mặt ôn hoà. Nhưng bây giờ bất quá

chỉ hỏi Khương Tuyết Ninh một câu, lại bị Thẩm Chỉ Y nói thẳng mặt? Trên mặt Trần Thục Nghi có chút thất thố, thoạt đỏ thoạt trắng, lúng ta lúng túng mở miệng muốn giải thích: “Điện hạ, ta không có...”

Khuôn mặt Thẩm Chỉ Y vẫn lạnh lùng không chút thay đổi: “Không có ý này thì ngậm miệng lại.” Cả điện, trong nháy mắt, yên lặng như tờ. Khương Tuyết Ninh cũng kinh ngạc nhìn Thẩm Chỉ Y. Người sáng suốt đều nhìn ra, tâm tình Lạc Dương trưởng công chúa tựa hồ không tốt lắm, trong lời nói toàn bộ đều là ý muốn bảo vệ Khương Tuyết Ninh, đến một tiểu thư khuê các như Trần Thục Nghi cũng không thèm nể mặt. Khương Tuyết Ninh đến cùng là dùng loại bản lĩnh gì mới mê hoặc người khác được đến nước này?

Vưu Nguyệt trong lần hưu mộc ngay trước đó đã kết đại thù với Khương Tuyết Ninh, hận nàng thấu xương, nhưng không dám nói chữ nào, cũng không dám có hành động gì, chỉ sợ rơi vào cạm bẫy của Khương Tuyết Ninh, vì vậy mới chỉ có thể dùng ánh mắt để diễn tả xem thường cùng oán hận của mình với Khương Tuyết Ninh.

Sau đó... Nàng còn chưa kịp nghĩ kỹ xem một lát nữa Khương Tuyết Ninh quay sang nhìn, phải làm thần sắc ra sao mới có thể kích thích đối phương phẫn nộ nhất, ánh mắt này đã bị Thẩm Chỉ Y nhìn thấy. Thẩm Chỉ Y nhìn chằm chằm nàng một lát, dương mày: “Ngươi dùng loại ánh mắt này nhìn Ninh Ninh là có ý đồ gì?”

Vưu Nguyệt:? Nàng cả người đều ngơ ngác. Nói không dám, làm không được, thì cũng thôi đi, bây giờ đến ánh mắt cũng không được dùng sao?! Vưu Nguyệt sợ hãi đến nỗi lập tức thu hồi ánh mắt, run run rẩy rẩy nói: “Ta, ta...”

Thẩm Chỉ Y căn bản không muốn nghe: “Nếu còn dùng loại ánh mắt này nhìn Ninh Ninh, ta cho người móc hai mắt ngươi ra!”

Vưu Nguyệt sợ run cả người, trên trán rịn ra đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trong nháy mắt liền trắng bệch, thiếu nước quỳ luôn xuống đất nữa thôi, lúc này đến đầu cũng không dám ngẩng lên chút nào, chỉ

luôn miệng nói: “Vâng, vâng.”

Đầu tiên là Trần Thục Nghi không có làm gì lập tức bị răn đe, sau đó Vưu Nguyệt vì một ánh mắt bị uy hiếp, những thư đồng khác mới cảm thấy không khí không ổn. Đại đa số đều không dám nói lời nào.

Diêu Tích lại nhìn Trần Thục Nghi một chút, cũng nhìn Vưu Nguyệt một chút, nhẹ nhàng mở miệng định khuyên một câu: “Thục Nghi tỷ tỷ có lẽ không có ác ý, Vưu nhị cô nương cũng bất quá chỉ là nhìn một cái thôi, trưởng công chúa điện hạ có lẽ là hiểu lầm a?”

“Hiểu lầm?” Thẩm Chỉ Y hôm nay vốn cũng không phải thật sự muốn chơi ném thẻ vào bình rượu mới gọi bọn họ tới, câu “Nơi này mỗi ngày trôi qua đều khiến ta ngột ngạt” buổi sáng Khương Tuyết Ninh nói, nàng còn chưa quên đâu. Ngày xưa không để ý, bây giờ vụng trộm lưu tâm quan sát, liền nhìn ra rất nhiều góc khuất.

Nàng cười lạnh một tiếng. Trong tay còn cầm bút mực vừa rồi vẽ lên mặt cung nhân bị thua, Thẩm Chỉ Y chậm rãi dạo bước đến trước mặt Diêu Tích, đánh giá nàng một lượt từ trên xuống dưới, nói: “Diêu tiểu thư hóa ra lại có tấm lòng trách trời thương dân (oán thế đạo, oán trời, thương xót dân chúng:)))))) đến vậy, chi bằng ta bẩm với hoàng huynh, dứt khoát đưa ngươi đi Bạch Vân am làm ni cô, tiện cho lòng từ bi của ngươi có chút đất dụng võ?”

Diêu Tích cũng không triển lộ ra bất kỳ ác ý gì với Khương Tuyết Ninh, chỉ đứng ra nói giúp Trần Thục Nghi cùng Vưu Nguyệt một câu mà thôi! Thế mà liền bị uy hiếp đưa lên chùa làm ni cô! Cô nương nào đối mặt được chuyện như vậy? Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh. Diêu Tích càng không ngờ được mình nói lời công đạo cũng bị chán ghét, trong nội tâm nhất thời vừa hận vừa sợ, bàn tay xuôi bên người chậm rãi nắm chặt lại, khó xử tới cực điểm, không nói nổi câu nào.

Khương Tuyết Ninh còn đang ngậm mứt hoa quả trong miệng, trong miệng vị chua chua ngọt ngọt lan tỏa. Lúc này nàng lại cả kinh nuốt

không trôi. Ánh mắt nàng băn khoăn trên từng người, rồi trở về chỗ Thẩm Chỉ Y, hoàn toàn không biết vị công chúa điện hạ tôn quý này phát điên vì cái gì, sao lại gặp ai cũng chán ghét nữa. Mặc dù nàng cảm thấy... thật thống khoái a!

Thẩm Chỉ Y chuyển mắt chạm đến ánh mắt mang theo mấy phần sùng bái của Khương Tuyết Ninh, trên mặt lập tức thoáng qua một mảnh ráng chiều đỏ, chỉ cảm thấy dưới lòng bàn chân như có đám mây bồng bềnh, cả người như muốn bay lên, thế là giả vờ lơ đãng chuyển dời tầm mắt đi, quay sang đối mặt với những người khác lại thành băng lãnh, không chút cảm xúc.

Thẩm Chỉ Y lớn tiếng: “Ngày trước ta đã nói, nếu ai dám đắc tội Ninh Ninh, đừng trách ta không khách khí. Không ngờ vẫn có người coi như gió thoảng qua tai. Đừng tưởng rằng hôm nay gọi các ngươi tới là muốn tìm bọn các ngươi vui đùa, gọi các ngươi đến, là để cảnh cáo các ngươi ——phàm là những chuyện bản công chúa có thể quản, ai muốn khiến Ninh Ninh ngột ngạt, ta liền khiến kẻ đó ngột ngạt gấp mười gấp trăm lần!”

Tên dùng để ném thẻ vào bình rượu còn đặt trên bàn. Trên mặt nhóm cung nhân còn dán mấy tờ giấy, dấu mực vẽ. Nhưng không khí vui vẻ chơi đùa lúc nãy đã tan biến sạch sành sanh. Các thư đồng đến lúc này cuối cùng đã hiểu được, hóa ra hôm nay gọi bọn họ tới là để lập uy! Vì một mình Khương Tuyết Ninh! Nhất thời trong lòng đều có suy nghĩ riêng, nhưng sau khi nghe Thẩm Chỉ Y nạt nộ một trận lúc nãy, không còn ai dám há miệng phản bác, hay nói giúp ai nữa, tất cả đều nơm nớp lo sợ.

Tiêu Xu tính ra vẫn còn trấn định. Chỉ là nàng lặng yên thu hồi ánh mắt nhìn về phía Khương Tuyết Ninh, lúc gục đầu xuống, cũng không khỏi tăng thêm mấy phần kiêng kị cùng không vui. Bởi vì, Thẩm Chỉ Y cảnh cáo, không thể nghi ngờ là bao gồm cả nàng. Nhưng thân phận nàng dù sao vẫn khác biệt. Tuy nhiên dù có Tiêu thái hậu, cũng không cố kỵ Thẩm Chỉ Y lắm, nhưng cũng sẽ không ngu xuẩn như đám người kia.

“Khởi bẩm điện hạ, người đã đón vào rồi.” Đúng lúc này, Hoàng Nhân Lễ tươi cười rạng rỡ, cầm phất trần trong tay tiến vào trong điện, khom người liền hành lễ với Thẩm Chỉ Y, bẩm báo như vậy.

Đám người không khỏi đều nhìn về phía hắn, nhất thời lại đầy nghi hoặc: Người được đón đến, ai? Thần sắc trên mặt Thẩm Chỉ Y lập tức buông lỏng, phảng phất như cũng cao hứng theo, bước nhanh tới chỗ Khương Tuyết Ninh, nói với Hoàng Nhân Lễ: “Gọi người vào đi, cho Ninh Ninh một kinh hỉ (bất ngờ)!”

Hoàng Nhân Lễ thế là vung tay lên. Khương Tuyết Huệ bên ngoài chờ đợi liền lên tinh thần nghiêm túc, khom người từ ngoài điện đi vào, mắt không dám ngó nghiêng, cũng không dám nhìn nhiều, nắm chặt khăn thêu trước người, thẳng tắp hướng về phía trước khom mình hành lễ: “Thần nữ Khương Tuyết Huệ, gặp qua trưởng công chúa điện hạ, trưởng công chúa điện hạ kim an!”

Hóa ra là tỷ tỷ của Khương Tuyết Ninh, Khương gia đại tiểu thư Khương Tuyết Huệ! Mọi người nhất thời đều cực kỳ kinh ngạc.

Thẩm Chỉ Y lại khoát tay nói: “Bình thân, từ hôm nay trở đi ngươi cũng sẽ là một trong những thư đồng của bản công chúa. Ngươi là tỷ tỷ của Ninh Ninh, có ngươi ở đây cùng Ninh Ninh, cũng có thể khiến nàng vui vẻ hơn.”

Lời này vừa nói xong, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt: Một Khương gia lại có hai thư đồng? Mà nghe ý tứ của trưởng công chúa, còn là đặc biệt gọi người đến bầu bạn với Khương Tuyết Ninh a! Nhất thời trong nhóm thư đồng biểu cảm gì cũng có.

Không giống với Khương Tuyết Ninh mười bốn sắp mười lăm tuổi mới hồi kinh, Khương Tuyết Huệ chính là cô nương đứng đắn được dạy dỗ trong cao môn đại hộ ở kinh thành, ngôn hành cử chỉ thục nhã rộng lượng, rất đoan chính trầm ổn, mặt mày thanh đạm uyển ước, hoàn toàn khác biệt với loại xinh đẹp đến khiếp người như

Khương Tuyết Ninh. Nhưng cũng không ai thấy vậy mà vui vẻ nổi.

Khương Tuyết Huệ tạ ơn Lạc Dương trưởng công chúa ân điển xong, lúc này mới đứng lên. Khăn thêu của nàng vốn đang giữ trên mấy ngón tay, theo động tác đứng dậy, liền nhẹ nhàng rủ xuống mở rộng ra, đóa khương hoa màu đỏ thêu bên góc nở rộ trên nền vải tuyết trắng.

Tiêu Xu lúc đầu trông thấy Khương Tuyết Huệ chỉ hơi nhíu mày. Nhưng khi đóa khương hoa đỏ thêu trên khăn đập vào mắt nàng, vẻ ngoài bình tĩnh không gợn sóng, nghiễm nhiên coi mình là người trên vạn người kia, đột nhiên vỡ nát, sắc mặt đã ẩn ẩn chợt biến đổi!

Thẩm Chỉ Y kéo tay Khương Tuyết Ninh, cười giống như đang tranh công: “Thế nào, Ninh Ninh, hiện tại đã thống khoái chưa a?”

Ánh mắt Khương Tuyết Ninh thoáng lướt qua gương mặt Tiêu Xu, thấy thần sắc kia, liền bỗng nhiên ý thức được, hiện tại, với tuổi tác Tiêu Xu cũng chỉ có thể như thế. Ngươi dám động tay động chân hại ta, ta liền đưa người ngươi thật sự kiêng kỵ tới trước mắt ngươi! Cho ngươi ăn ngủ không ngon, đứng ngồi không yên! Vị tỷ tỷ này của ta cũng không phải đèn đã cạn dầu (không phải người không có năng lực), ngươi cứ xem mà làm!

Bên môi Khương Tuyết Ninh lại tràn ra một nụ cười vô cùng lương thiện, lúc nhìn về phía Thẩm Chỉ Y, đã là mặt mày hớn hở chân tâm thật ý, ngọt ngào nói: “Cực khổ điện hạ hao tâm tốn sức rồi, lần này cực kỳ thống khoái!”

Chương 82: Ninh Nhị

Khương Tuyết Ninh thống khoái, nhưng nhiều người khác thì không. Đến bây giờ, còn ai không nhìn ra Lạc Dương trưởng công chúa làm hết thảy những chuyện này là vì Khương Tuyết Ninh?

Khương Tuyết Huệ vào cung cố nhiên cũng có chút khiến người khác chú ý, nhưng người thông minh đều có thể ý thức được đứng sau chuyện này lại là Khương Tuyết Ninh.

Thời điểm nàng nói ra hai chữ "Thống khoái", không biết bao nhiêu người trong điện âm thầm đen mặt. Vốn dĩ lúc nãy mấy người còn có tâm tình vui đùa, trong chớp nhoáng này cũng bị phá hư hầu như không còn gì.

Sau đó, Thẩm Chỉ Y còn mời Khương Tuyết Huệ đến cùng nhau chơi đùa. Trong nhóm có mấy người rõ ràng là miễn cưỡng vui cười xã giao.

Tiêu Xu từ sau khi nhìn thấy khăn thêu của Khương Tuyết Huệ thì không nói câu nào nữa. Ban đêm ở Ngưỡng Chỉ trai, đèn cung đình thắp sáng tỏ. Từ Minh Phượng cung trở về, vào đến phòng mình, vị đại tiểu thư của Tiêu thị nhất tộc, cháu gái ruột của hậu cung thái hậu nương nương này, khi không còn ai chú ý nữa, rốt cục bỏ mặc hết thảy biểu cảm ngụy trang trên gương mặt, duy còn lại loại bình tĩnh gần như lãnh tịch u ám. Cuối cùng đưa tay nhẹ nhàng day day trán. Tiêu Xu chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, bàn tay từ từ nắm lại thật chặt, đến khi mở mắt ra liền trực tiếp quét hết ly bình trên bàn xuống đất!

Cung nhân phục vụ bên cạnh giật nảy mình, trợn to mắt nhìn nàng.

Lồng ngực Tiêu Xu khẽ phập phồng, nhưng nàng không nhìn ai bên cạnh. Trong đầu nàng hiện ra tình cảnh ngẫu nhiên gặp phải Lâm Truy vương Thẩm Giới trong cung ngày đó, khăn thêu rơi ra từ trong tay áo hắn, còn có khăn thêu trong tay Khương Tuyết Huệ hôm nay... Người khác có thể đã quên, nhưng nàng vẫn còn nhớ kỹ nhất thanh nhị sở.

Không phải Khương Tuyết Ninh, người đó vậy mà không phải là Khương Tuyết Ninh!

Nhưng ai có thể ngờ được chứ? Trong cung gần đây, Thẩm Giới cũng khắp nơi chú ý đến chuyện của Khương Tuyết Ninh, trong lời nói ý quan tâm săn sóc, khi Dũng Nghị hầu phủ xảy ra chuyện, Yến Lâm lại trực tiếp rũ sạch quan hệ với Khương Tuyết Ninh. Đủ loại dấu vết để lại đều chỉ hướng tới Khương Tuyết Ninh. Cho nên lần trước Tiêu Xu nàng mới làm vậy... Ngón tay tựa trên bàn dần dần nắm chặt, Tiêu Xu chỉ cảm thấy một loại trào phúng đáng hận: Không chỉ không diệt trừ được mối uy hiếp chân chính, ngược lại còn bại lộ vết tích, tự rước về cho mình một cường địch chân chính...

Khương Tuyết Ninh chung quy vẫn rất nhạy bén.

*

Cùng lúc đó, trong phòng Khương Tuyết Ninh, bầu không khí có chút vi diệu. Nơi này sau khi bị Lạc Dương trưởng công chúa giày vò một trận, các loại vật trang trí sớm đã là cái gì cần có đều có, thơm mềm tinh xảo, tùy ý chọn một bức tranh chữ trên tường đều là bút tích thực của danh sĩ tiền triều.

Khương Tuyết Huệ học rộng, đương nhiên có thể phân biệt ra được. Nhóm cung nhân tự nhiên đã bố trí xong gian phòng của nàng, bất quá không khác gì các thư đồng khác. Nhưng sau khi đáp ứng lời mời đến phòng Khương Tuyết Ninh xem, mới vô cùng dễ dàng nhận ra sự chênh lệch đến nghịch thiên giữa hai người, từ đó mới hiểu được trình độ được sủng ái của muội muội ở trong cung đến nhường

nào.

Khương Tuyết Ninh đã thay cung trang phức tạp kia đi, chỉ mang váy xếp nếp đơn giản màu thiên thanh hoa văn nhánh sen uốn lượn, đến búi tóc lúc trước hao tâm tổn trí búi thành cũng đã xõa ra, tóc dài đen nhánh rối tung ở sau lưng, có mấy sợi bị nàng dùng ngón tay dài nhọn nhẹ nhàng quấn thành một lọn. Nàng chỉ dùng ánh mắt cười như không cười nhìn Khương Tuyết Huệ.

Khương Tuyết Huệ ngồi đối diện nàng, ngược lại là bình tĩnh như nước, nói: "Ngươi để cho ta vào cung, đến cùng là muốn làm gì?"

Trước mặt Khương Tuyết Ninh bày một cây cổ cầm, nhưng không phải Tiêu Am, mà chỉ là một cây cổ cầm so với bình thường còn bình thường hơn. Nàng duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng gảy một chút. Nghe thấy âm thanh phát ra xong, mới bình thản thong dong mà nói: "Đã vào đến trong cung này rồi, cũng mang theo khăn thêu kia, đại tỷ tỷ lại muốn nói rằng mình nửa điểm cũng không biết vì sao ta để ngươi vào cung, như vậy có phải quá giả không a?"

Khương Tuyết Huệ thế là cúi đầu nhìn khăn thêu kia, khẽ thở dài một tiếng: "Ngươi hận ta bao nhiêu, quan hệ chúng ta lại như thế nào, cả ngươi cả ta đều đã quá rõ ràng. Nếu nói là ngươi muốn giúp ta, ta tuyệt đối không tin."

Mặt mày của Khương Tuyết Huệ kỳ thật có chút đường nét tương tự như Uyển nương. Khương Tuyết Ninh nhìn nàng, ngón tay đang đùa giỡn trên dây đàn chợt ngừng lại một lát, nhớ lại những chuyện chính mình kiếp trước làm ra bởi vì ghen ghét người trước mặt: Trong lúc vô tình biết được Lâm Truy vương Thẩm Giới âm thầm hướng tới chủ nhân của khăn thêu, nàng liền nghĩ trăm phương ngàn kế ngăn trở Khương Tuyết Huệ tham dự tuyển phi, sau đó lại cầm khăn thêu này, "Có duyên gặp được" Thẩm Giới lần nữa. Thế là nàng thành công đoạt được nhân duyên của Khương Tuyết Huệ, làm Lâm Truy vương phi, trở thành hoàng hậu, triệt triệt để để giẫm "Tỷ tỷ" vạn phần chán ghét này dưới lòng bàn chân. Nhưng cuối cùng có

vui sướng đắc ý không?

Hình như không quá vui vẻ, cũng không quá đắc ý. Khương Tuyết Huệ vẫn sống rất tốt như thường. Có đôi khi, Khương Tuyết Ninh thậm chí còn suy nghĩ: Nàng đoạt nhân duyên của Khương Tuyết Huệ, Khương Tuyết Huệ đến cùng liệu có biết hay không?

Từ đầu tới cuối nàng vẫn không thể khoe khoang với Khương Tuyết Huệ. Bởi vì không lâu sau khi nàng được tuyển chọn làm Lâm Truy vương phi, Khương Tuyết Huệ liền gả chồng xa, rời khỏi kinh thành, nàng cũng không có cơ hội nói cho vị tỷ tỷ này sự thật, cũng không thể khoe mẽ hay chọc tức được.

"Ngươi biết ta sẽ không giúp ngươi là được rồi, trong cung này từng bước hung hiểm, có kẻ hiểu lầm chút chuyện, mới đem thủ đoạn vốn nên thi triển trên người ngươi, dùng đến chỗ ta, nhưng suýt chút nữa thì hại ta mất mạng?" Khương Tuyết Ninh khẽ nhếch môi đùa cợt, hồi tưởng lại sắc mặt đột biến của Tiêu Xu hôm nay khi trông thấy khăn thêu, thật cảm thấy sảng khoái, "Có người hôm nay trông thấy ngươi mang theo cái khăn thêu kia đến, sắc mặt cũng thay đổi a. Nghĩ thôi cũng thấy thời gian sau này ở trong cung của tỷ tỷ sẽ không phải rất như ý. Ta a, tự nhiên sẽ rất vui lòng khoanh tay đứng nhìn, tọa sơn quan hổ đấu."

Đổi lại người khác, chưa hẳn đã có thể đoán được kẻ sau rèm hãm hại là ai. Dù sao hết thảy đều là mánh khóe, không có chút manh mối. Nhưng Tiêu Xu không may liền gặp phải không chỉ là Khương Tuyết Ninh, mà còn là Khương Tuyết Ninh đã trùng sinh. Bây giờ còn không ai biết Tiêu Xu ngấp nghé vị trí hoàng hậu tương lai, nhưng Khương Tuyết Ninh kiếp trước đã cùng nàng đánh đến ngươi chết ta sống, thì ngay từ đầu đã biết đằng sau gương mặt nhìn như cao cao tại thượng không vướng hồng trần kia, cũng ẩn giấu bừng bừng dã tâm cùng hừng hực dục vọng. Một chút dấu vết để lại kia, muốn không nghĩ tới Tiêu Xu cũng khó!

Khương Tuyết Huệ nghe nàng nói lời ấy lại là lập tức nhớ tới chuyện

vài ngày trước nghe được: Ninh tỷ nhi trong cung bị mưu hại có dính líu tới lời mưu phản của thiên giáo loạn đảng, suýt chút nữa thì mất mạng! Đáy lòng Khương Tuyết Huệ lập tức nghiêm nghị. Cho đến lúc này, nàng mới mơ hồ hiểu được: chuyện lần đó, vậy mà liên quan tới mình!

Khương Tuyết Ninh tự nhiên có thể nói cho Khương Tuyết Huệ mọi tiền căn hậu quả, để Khương Tuyết Huệ cảnh giác với Tiêu Xu, nhưng dù sao nàng không cách nào không nghi ngờ Khương Tuyết Huệ, huống chi vị tỷ tỷ này cũng hoàn toàn không ngốc, nàng không cần thiết phải nói, cũng lười đi nói. Cho nên, câu chuyện chuyển sang một chủ đề khác.

Nàng loay hoay với chỉ pháp của mình, muốn làm sao để đến ngày mai đi học chỗ Tạ Nguy bên kia ngàn vạn lần không phạm phải sai lầm, nhưng ngoài miệng lại là mạn bất kinh tâm (không chút để ý) nói: "Ngươi biết khăn tay kia của ngươi, rơi vào trong tay ai không?"

Khương Tuyết Huệ yên lặng nhìn nàng chăm chú, cuối cùng vẫn rũ tầm mắt xuống, chậm rãi nói: "Có lẽ là biết."

"Tranh ——" Ngón tay Khương Tuyết Ninh hơi run lên, ngay đó tiếng đàn cũng bất thình lình vang lên chói tai. Nàng bỗng nhìn sang Khương Tuyết Huệ, ánh mắt cực kỳ sắc bén, giống như muốn nhìn thấu nàng ngay lúc này!

Biết! Khương Tuyết Huệ lại nói mình "Có lẽ là biết"! Nếu như nàng lúc đó đã biết, vậy kiếp trước Khương Tuyết Ninh cầm khăn thêu kia cùng Thẩm Giới "Có duyên gặp được", đồng thời cướp đi nhân duyên của nàng, Khương Tuyết Huệ hẳn đã biết! Nhưng Khương Tuyết Huệ chưa từng phát giận... Khương Tuyết Ninh thậm chí còn cho rằng, Khương Tuyết Huệ từ đầu tới đuôi vẫn không biết rõ tình hình!

"Sao vậy?" Khương Tuyết Huệ vốn cho rằng vị nhị muội muội từ trước đến nay oán hận mình, hôm nay một phen làm ra mọi chuyện,

hắn đã biết tình huống phần nào rồi. Nhưng vì cái gì, sau khi nàng thành thật trả lời, Ninh tỷ nhi lại lộ ra thần sắc như vậy? Nàng cảm thấy mình không thể hiểu nổi.

"..." Khương Tuyết Ninh lại yên lặng thật lâu không nói tiếng nào. Nàng nhìn chằm chằm cây cổ cầm trước mặt, chỉ cảm thấy không còn chút tâm tình nào mà luyện chỉ pháp nữa, liền trực tiếp đẩy cây đàn ra, lãnh đạm nói: "Ta mệt, những gì nên nói cũng đã nói kha khá rồi, thỉnh ngươi về phòng đi." Nàng xưa nay tính tình hỉ nộ vô thường như vậy, có thể kiên nhẫn ngồi xuống cùng Khương Tuyết Huệ nói chuyện một hồi lâu như vậy đã là hiếm có, giờ phút này dù hạ lệnh trục khách, cũng không khiến ai kinh ngạc.

Khương Tuyết Huệ dù cảm thấy nàng còn có chuyện không nói, nhưng chính mình cũng không tiện hỏi nhiều, thế là đứng dậy, cũng nói nàng sớm nghỉ ngơi, rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Tối hôm ấy, Khương Tuyết Ninh lại một lần nữa không thể vào giấc ngủ.

*

Sáng sớm hôm sau đến Phụng Thần điện, nhóm cung nhân đã sắp xếp thêm một vị trí vào hàng thứ hai, để Khương Tuyết Huệ ngồi xuống, nguyên bản tám vị thư đồng liền chính thức thành chín vị.

Đến khi các tiên sinh giảng bài tự nhiên đều kinh ngạc vạn phần. Bởi vì Khương Tuyết Huệ là nửa đường được thêm vào, những công khóa trước đây nàng đều chưa được học qua, các tiên sinh không khỏi đều có mấy phần lo lắng.

Trong đám người có vài kẻ vốn nhìn Khương Tuyết Huệ không thuận mắt, hoặc là đem cừu hận Khương Tuyết Ninh chuyển dời sang nàng, dù đều nghe nói Khương gia đại cô nương không giống nhị cô nương thiếu dạy dỗ, mà là vị tiểu thư khuê các chân chính, nhưng những gì tiên sinh trong cung dạy dù sao cũng rất khác biệt, Khương Tuyết Huệ cũng không thể mọi thứ đều biết, cho nên đều chờ xem kịch vui, muốn nhìn nàng xấu mặt trước mọi người.

Nhưng chuyện phát sinh tiếp theo đó lại giống như một bàn tay vả trên mặt các nàng—— Khương Tuyết Huệ không chỉ biết, mà còn là cái gì cũng biết!

Khương phủ mặc dù không tính là cao môn đại hộ, nhưng Mạnh thị lại là thật sự coi Khương Tuyết Huệ như khuê tú vọng tộc mà dạy dỗ, thi từ ca phú, lễ nghi tiến thoái, đúng là không gì không giỏi!

Chỉ là Khương Tuyết Huệ xưa nay làm người không thích khoe khoang thể hiện, rất ít khi triển lộ trước mặt người khác, cho nên rất ít người biết. Bây giờ lại bởi vì trong cung không thể không trả lời câu hỏi của các tiên sinh đặt ra, vả lại còn chưa hiểu rõ tình thế, nên không dám qua loa lấy lệ chút nào, cứ thế lấy ra mười phần nghiêm túc, dễ như trở bàn tay liền khiến các tiên sinh sợ hãi thán phục.

Hiện tại các tiên sinh đã khác với lúc Khương Tuyết Ninh mới vừa vào cung nhập học nên những chuyện như vậy cũng không tái diễn nữa, trải qua ví dụ là Triệu Ngạn Xương, đám người ước chừng cũng đều biết Tạ Nguy là hạng người gì, nên bề ngoài cũng không còn dám thiên vị Tiêu Xu nhiều nữa.

Khương Tuyết Huệ lại là tỷ tỷ của Khương Tuyết Ninh. Trong cung này, ai còn không biết Khương Tuyết Ninh được trưởng công chúa điện hạ săn sóc chứ? Bọn hắn ngược lại còn có lòng muốn muốn nịnh nọt vài câu, nhưng Khương Tuyết Ninh học quá kém, dù bọn hắn da mặt có dày bao nhiêu cũng khen không nổi. Lần này thì tốt rồi, Khương Tuyết Huệ đến rất đúng lúc! Lại cực kỳ phù hợp! Thứ nhất vừa là tỷ tỷ của Khương Tuyết Ninh, cũng được trưởng công chúa đặc biệt tuyển vào cung; thứ hai lễ nghi chu đáo, dịu dàng hiền thục, không khiến các tiên sinh khó xử, tuyệt không giống như nha đầu Khương Tuyết Ninh kia; thứ ba học thức hơn người, đọc thuộc lòng thi thư, thực hiếm có. Các tiên sinh đương nhiên sẽ không tiếc lời khích lệ, cứ thể càng thêm khen ngợi Khương Tuyết Huệ.

Chỉ trong vòng hai ba ngày, Khương Tuyết Huệ mới vừa vào cung

không lâu, liền trở thành người được các tiên sinh trong Phụng Thần điện thiên vị, tán thưởng danh phù kỳ thực (có tiếng có miếng). Vốn dĩ ở Phụng Thần điện, Tiêu Xu một mình độc chiếm ngôi đầu. Bây giờ nửa đường lại có một Trình Giảo Kim (kẻ ngáng chân, cản đường), dần dần che bớt hào quang của Tiêu Xu.

Tiêu Xu vui vẻ hay không, người khác rất khó biết được. Nhưng Khương Tuyết Ninh lại rõ bản tính nàng. Trước đây, Tiêu Xu có thể cao cao tại thượng, không vướng bụi trần, bất quá là bởi vì không có ai uy hiếp vị trí của nàng ta thôi. Chỉ khi nào cảm nhận được uy hiếp, vẻ lạnh nhạt kia tự khắc sẽ vỡ tan tành, thay vào đó là tầng tầng nguy cơ cùng cạm bẫy.

Cho nên, chỉ cần nghĩ tới tâm tình Tiêu Xu bây giờ, Khương Tuyết Ninh liền cảm thấy trong lòng thoải mái vô cùng —— Chịu thôi. Đời trước đấu lâu như vậy, Tiêu Xu đời này, hết lần này tới lần khác lại bởi vì hiểu lầm cái khăn thêu kia mà xuống tay với Khương Tuyết Ninh nàng, đương nhiên không thể nương tay được rồi!

Càng thú vị chính là, Khương Tuyết Huệ xuất thân không bằng Tiêu Xu, mặc dù trong Phụng Thần điện rất được các tiên sinh thích, thường ngày lại không tỏ ra kiêu căng chút nào, cử chỉ đều bình dị gần gũi, hoàn toàn khác biệt với Tiêu Xu, nên cực kỳ khiến người khác yêu mến. Đến Trần Thục Nghi cũng nguyện ý nói chuyện cùng nàng.

Huống chi, trong kinh từ trước vốn đã có tin đồn, nói quan hệ giữa hai tỷ muội Khương gia luôn luôn không tốt, Khương Tuyết Ninh trong phủ rất bá đạo ương ngạnh, luôn luôn khi dễ vị tỷ tỷ tính cách mềm mại này. Bởi vậy những người không hợp hay oán hận Khương Tuyết Ninh lại như vô tình hoặc cố ý tiếp cận Khương Tuyết Huệ, muốn kết giao cùng nàng.

Vưu Nguyệt càng cảm thấy Khương Tuyết Huệ tới như một sự trợ giúp lớn, có một ngày đi trên đường liền tiến đến bên cạnh Khương Tuyết Huệ, cười nói: “Ngày trước trên yến tiệc từng nhìn thấy

Khương đại cô nương, cho tới bây giờ vẫn tin rằng đại cô nương là người có bản lĩnh, nhưng không ngờ lại cao minh đến vậy. So với Khương nhị cô nương bất tài vô học kia, thật đúng là tốt không biết bao nhiêu lần, một người trên trời một kẻ dưới đất!"

Khương Tuyết Huệ liếc nhìn nàng một cái, yên lặng không nói chuyện.

Trần Thục Nghi cũng ở bên cạnh thản nhiên nói thêm: "Rõ ràng ngươi mới là đích trưởng nữ trong nhà, học thức tài hoa đối nhân xử thế cũng cao hơn muội muội kia không biết bao nhiêu, nhưng trong phủ vậy mà phải nén giận chịu để nàng khi dễ, thật sự là chuyện lạ. Nếu ta là ngươi, gặp cái loại bại hoại môn phong, bất tài vô học này, có cơ hội liền trị nàng cho không ngóc đầu dậy nổi! Nếu không, thanh danh cả phủ đều sẽ bị nàng bêu xấu hết!"

Những ngày này không dưới một lần bọn họ nói qua về Khương Tuyết Ninh trước mặt Khương Tuyết Huệ, nhưng Khương Tuyết Huệ chỉ nghe, mà không phản bác, đám người liền ngầm thừa nhận tỷ muội các nàng thật sự không hòa hợp, thế nên dần dần nói chuyện càng càn rỡ hơn. Tất cả mọi người cảm thấy Khương Tuyết Huệ đương cùng chung mối thù với các nàng.

Nhưng ai lường trước được, Trần Thục Nghi vừa nói ra lời này, đôi mày thanh tú của Khương Tuyết Huệ lại chau lên, bước chân dừng lại, nhìn về phía nàng, có chút lãnh đạm mà nói: "Nhị muội muội ta mặc dù đúng là không học vấn, nhưng cũng không tới mức bại hoại môn phong, mất hết thanh danh trong phủ. Lời này của Thục Nghi tiểu thư có hơi bất công với muội ấy. Khương phủ ta mặc dù so ra kém cao môn đại hộ một chút, nhưng trong nhà quản giáo cũng nghiêm, muội muội nếu có sai lầm gì, tự khắc gia phụ cùng gia mẫu quan tâm, làm gì đến phiên Thục Nghi tiểu thư nhiều lời?"

Đám người toàn ngây ngẩn. Khương Tuyết Huệ vậy mà lại nói giúp cho Khương Tuyết Ninh! Không phải quan hệ hai tỷ muội luôn luôn không tốt sao?! Trần Thục Nghi cũng giật mình biến sắc, nhìn về phía

Khương Tuyết Huệ. Khương Tuyết Huệ lại không kiêu ngạo không tự ti nhìn lại nàng. Vưu Nguyệt cũng nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh, lúc này đám người mới cùng nhau hồi tưởng lại: Người ta quan hệ có không tốt đi nữa, cũng đều là họ Khương, tỷ muội cùng một phủ! Cái gọi là "Muội muội", chính là trở về nhà ta mắng ngươi một vạn câu, người ngoài cũng không được phép tùy ý chửi bới! Huống chi còn gánh lấy danh tiếng vinh nhục của cả gia tộc, trước đó có ẩn ý nói vài câu thì cũng thôi đi, nay chỉ mặt gọi tên nói người ta bại hoại môn phong, Khương Tuyết Huệ sao có thể không phát hỏa?

Lần này không ai nói nổi câu nào. Bầu không khí có chút ngượng ngùng. Vừa vặn lúc này, phía trước, Khương Tuyết Ninh cầm trong tay một cuốn sách, mở cửa phòng mình đi ra, xa xa vừa nhấc mắt đã nhìn thấy các nàng bên ngoài Ngưỡng Chỉ trai, thế là càng không nói gì được.

Vẫn là Chu Bảo Anh đứng trong đám người có chút hiếu kỳ nhìn Khương Tuyết Ninh, giọng mềm mềm ngọt ngọt hỏi thăm: "Chúng ta đang cùng Khương đại tỷ tỷ nói về tỷ đấy, Khương nhị tỷ tỷ lại đi học đàn sao?"

Khương Tuyết Ninh vừa nhìn thấy đám người này tập hợp lại một chỗ, liền biết các nàng nói không có lời gì tốt đẹp. Lúc Chu Bảo Anh nói, sắc mặt đám người đều thay đổi. Đáy lòng nàng thầm cười một tiếng, chỉ nói: "Ta đi một chút xem Tạ tiên sinh có ở đó hay không."

Tạ Nguy lần trước có nói với nàng, ngày hôm sau đi thiên điện luyện tập chỉ pháp, nhưng hôm đó nàng đến, Tạ Nguy lại không đến. Cung nhân nói hắn bận chuyện trên triều, tạm thời không thoát ra được. Liên tục mấy ngày sau đó, hắn cũng không đến Phụng Thần điện, một bài giảng cũng không đến dạy. Theo lý thuyết Khương Tuyết Ninh có thể không cần đi thiên điện học đàn, nhưng nàng cũng không biết Tạ Nguy lúc nào làm xong chuyện, nhóm cung nhân càng không rõ ràng, liền đành phải mỗi ngày đi một chuyến đến thiên điện, chờ hắn một khắc. Tạ Nguy nếu không đến, nàng lại về. Hôm nay cũng giống như vậy.

Giờ này khắc này, không có Thẩm Chỉ Y ở đây. Vưu Nguyệt dù đã triệt để sợ Khương Tuyết Ninh, trước mặt nàng tuyệt đối không dám nói lời nào, nhưng bên cạnh còn có Trần Thục Nghi a. Nghe thấy Khương Tuyết Ninh nói tới chuyện học đàn, Vưu Nguyệt liền cười khẽ một tiếng, lại liếc Khương Tuyết Ninh một cái không chút nể mặt, ý vị thâm trường nói: “Xưa nay nghe nói Tạ tiên sinh cùng Khương đại nhân là lão hữu (bạn cũ), Khương nhị cô nương học đàn đáng lo như vậy, cũng chấp nhận hao tâm tổn trí dạy bảo. May mà bây giờ Khương đại cô nương cũng vào cung, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông. Chỉ tiếc tiên sinh gần đây bận rộn, chưa từng đến giảng bài, nếu không, gặp Khương đại cô nương tốt đẹp như vậy, nhất định sẽ hết sức vui mừng. Dù sao phải đẽo gỗ mục quá lâu, cũng thật đau lòng thay cho Tạ tiên sinh...”

Trong lời nói ẩn ẩn có ý khích bác. Nhưng Khương Tuyết Huệ không tiếp lời. Đến Khương Tuyết Ninh cũng không có nửa điểm tức giận, vẫn cười tủm tỉm như cũ, nói với Trần Thục Nghi: “Lời hôm nay Thục Nghi cô nương nói, Tuyết Ninh nhớ kỹ, ngày mai gặp trưởng công chúa điện hạ nhất định sẽ kể cho nàng nghe.”

“Ngươi!” Trần Thục Nghi hoàn toàn không ngờ nàng lại nói ra mấy câu như vậy, ngang nhiên trước mặt lấy mách lẻo ra uy hiếp! Tức nghẹn họng, sắc mặt nhất thời cực kỳ khó coi. Nhớ tới tình huống hôm đó bị Lạc Dương trưởng công chúa răn dạy, thân thể càng run rẩy —— tức giận đến cực điểm! (ta đang thắc mắc đoạn này là nói về Trần Thục Nghi hay Vưu Nguyệt, vì đoạn trước lời là do Vưu Nguyệt nói)

Khương Tuyết Ninh lại là nhìn cũng chẳng muốn nhìn nàng thêm một cái, lạnh lùng xùy một tiếng, liền cầm quyển sách trong tay, trực tiếp lướt qua bên cạnh nàng, căn bản không đặt một đám người ô hợp này trong mắt, lưng thẳng tắp, nhanh chân đi về phía Phụng Thần điện.

Cửa đại điện chỉ có tiểu thái giám trông coi. Khương Tuyết Ninh đi

đến bậc thang liền hỏi: “Tạ tiên sinh hôm nay đến chưa a?”

Tiểu thái giám lắc đầu, đẩy cửa ra cho nàng, trả lời: “Chưa có tin tức gì. Bất quá có nghe nói Tạ tiên sinh ở trên triều bận rộn, đã hai đêm không chợp mắt, đêm qua trở về phủ, hôm nay nói không chừng có thể sẽ đến.”

Khương Tuyết Ninh thế là nhẹ gật đầu, tiến vào trong điện. Nga Mi treo trên tường cao, Tiêu Am thì đặt ngang ở trên bàn để đàn. Sau khi vào điện, nàng ngồi xuống trước Tiêu Am. Đặt quyển sách trên tay xuống, là một quyển sách thuốc.

Hôm đó trên phố ngẫu nhiên gặp Trương Già, nhìn thấy hắn cầm bọc thuốc, nàng mới chợt nhớ tới, mẫu thân Trương Già thân thể không tốt, thường hay đau đầu. Vừa vặn mấy ngày nay Tạ Nguy bận rộn, nàng luyện đàn xong thì rảnh rỗi, nên mới nhờ Thẩm Chỉ Y nói thái y viện cho mượn quyển sách thuốc mà đọc.

Trước kia nàng lớn lên nơi hương dã, đã từng đi theo chơi đùa cùng một đại phu vân du bốn phương, nên có biết chút y lý, y thư, trong sách thuốc này viết không thâm thuý lắm, nàng từ từ xem ngược lại là có thể hiểu được.

Chỉ là hôm nay, đặt sách thuốc xuống, Khương Tuyết Ninh lại chỉ ngồi ngẩn người. Rõ ràng chuyện để Khương Tuyết Huệ vào cung, là vào ngày bị Tiêu Xu mưu hại đó đã nghĩ kỹ rồi, vị tỷ tỷ này của nàng xưa nay ưu tú, cho dù không có chuyện khăn thêu, cũng có thể khiến Tiêu Xu biết được, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, thế gian này không phải chỉ có nàng ta là tốt đẹp nhất, siêu việt nhất.

Nhưng đến khi thật sự nhìn thấy Khương Tuyết Huệ vào cung, Khương Tuyết Ninh nàng lại không bình tĩnh như nàng tưởng. Là bởi vì Khương Tuyết Huệ đã biết từ lâu rằng khăn thêu kia bị Thẩm Giới nhặt đi? Hay là bởi vì, Khương Tuyết Huệ thực sự tốt đẹp như người ta đồn đãi?

Nàng lớn lên nơi hương dã, Khương Tuyết Huệ lại lớn lên ở kinh thành; Nàng chơi đạp nước xiên cá, Khương Tuyết Huệ học cầm kỳ thư họa; Nàng ngang bướng không chịu nổi, cũng không biết tiến lùi, Khương Tuyết Huệ lại hiền thục mẫn tuệ hành xử có chừng mực;... Kiếp trước nàng chính là vì thế mà bất bình, ghen ghét, thậm chí căm hận. Nhưng đời này, muốn thản nhiên tiếp nhận mình sự thật mình không ưu tú như người khác, thực ra cũng không phải chuyện dễ dàng.

Một người là Khương đại cô nương, một người là Khương nhị cô nương. Tựa hồ trời sinh đã phân rõ cao thấp. Không chỉ có người ngoài so sánh, đến nàng cũng sẽ tự so sánh nhau một phen...

Sách thuốc đã đặt trước mặt, nhưng Khương Tuyết Ninh chỉ ngồi nhìn chữ ngoài bìa mà ngẩn người. Kể cả bên cạnh có người đến, nàng cũng không nhận ra.

Tạ Nguy hôm nay lại mang một thân đạo bào xanh biếc xuất trần, một cây trâm lam ngọc trên búi tóc cực kỳ đơn giản, vốn chỉ đến thiên điện Phụng Thần điện một chuyến, nhưng lúc tới cửa lại nghe tiểu thái giám nói Khương nhị cô nương ở đây, liền có chút bất ngờ.

Hắn đẩy cửa đi vào. Khương Tuyết Ninh vẫn ngồi trước bàn để đàn, không động đậy chút nào. Tạ Nguy cầm trong tay một phong tấu chương đã phê duyệt, bước chân trên thảm nhung không phát ra chút thanh âm nào, đứng ở sau lưng nàng, ánh mắt vượt qua bả vai nàng nhìn tới phía trước, vậy mà ở đó lại có một quyển sách thuốc.

"..." Nhất thời hắn câm nín. Mùi máu tươi ngai ngái cùng vị dược thảo đắng chát năm đó như lại tràn ngập trong miệng hắn, Tạ Nguy không khỏi nghĩ bụng: Tiểu lang băm năm đó suýt chữa chết hắn, không làm đại phu vân du giang hồ, nay lại ngồi nghĩ đơn thuốc hại người gì đây? Bộ dáng này hẳn là đã xuất thần rồi a.

Hắn đi qua, giơ tấu chương kia lên, gõ nhẹ trên đầu nàng, chỉ nói: "Tỉnh!"

Khương Tuyết Ninh bị gõ một cái, liền giật mình, suýt chút nhảy dựng lên. Nàng ngẩng đầu nhìn, khóe môi Tạ Nguy như có ý cười nhàn nhạt, lúc đi qua từ bên cạnh nàng, nhìn thần sắc hắn có chút mỏi mệt khó nhận ra, sắc mặt hơi tái nhợt hơn lần gặp trước.

Tạ Nguy quăng tấu chương kia xuống thư án, đi đến bên tường đưa tay ôm Nga Mi xuống, đặt trên bàn đàn của mình, gỡ túi bọc đàn ra, năm ngón tay nhẹ nhàng thử nhẹ âm đàn, cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Nghe nói Ninh nhị cô nương mấy ngày nay đều đến, hẳn đã nghe hiểu hết lời của Tạ mỗ, chỉ pháp cũng luyện xong rồi?"

Ninh nhị... Khi nghe thấy hai chữ này, Khương Tuyết Ninh liền ngây người, đến mức những lời hắn nói sau đó đều không nghe được nữa. Nàng xưa này vì sao chưa từng cảm thấy, dạng xưng hô quái dị này, hai chữ có chút không thích hợp, nhưng lại dễ nghe, thỏa đáng đến vậy?

Khương Tuyết Ninh, Khương Tuyết Huệ.

Khương, là họ của cả dòng tộc;

Tuyết, bất quá là chữ lót theo thế hệ;

Chỉ có một chữ "Ninh", thuộc về chính nàng, cũng phân biệt nàng với những người khác.

Kiếp trước, trên đường hồi kinh quen biết Tạ Nguy, Tạ Nguy cũng gọi nàng là "Khương nhị cô nương" như những người khác; nhưng qua mấy ngày, sau khi thoát khỏi hiểm cảnh, Tạ Nguy hình như đã đổi xưng hô cho nàng, không gọi "Khương nhị", lại gọi "Ninh nhị". Đời này cũng không có gì thay đổi.

Nhưng nàng trước nay vẫn không hiểu vì sao, cũng không biết Tạ Nguy phát bệnh gì mà gọi nàng như vậy. Chỉ là kiếp trước nàng không muốn liên đới tới Tạ Nguy, đời này lúc đầu lại quá e ngại, về

sau thì có quen thuộc hơn, nhưng chưa từng hỏi qua, cũng rất ít khi nghĩ xem, vì sao hắn xưng hô nàng như vậy.

Đáy lòng như nổi lên gợn sóng, xô vào lại thành một mảnh chua xót. Người người đều gọi nàng là "Khương nhị cô nương", ngày trước không cảm thấy gì, nhưng sau khi có Khương Tuyết Huệ, xưng hô này nghe sao mà chói tai quá.

Đáy mắt Khương Tuyết Ninh hơi nóng lên. Nàng trước nay đã biết rằng Tạ Nguy thấu hiểu lòng người, không ai giấu được, trước đó cũng từng lĩnh giáo. Nhưng không ngờ, người này thì ra sớm như vậy, sớm như vậy đã nhìn thấu nàng, nên mới không gọi nàng là "Khương nhị", lại gọi là "Ninh nhị", khó trách trên triều người người ca ngợi hắn. Chỉ là nàng kiếp trước thực ngu dốt, đến cuối cùng vẫn không hiểu được...

Rõ ràng người này kiếp trước gặp nàng vẫn luôn bày ra thần sắc nghiêm nghị, từng khiến nàng mất mặt, cũng từng làm nàng khó xử, đời này nàng e ngại hắn, lại bởi vì chuyện học đàn mà không có ấn tượng tốt với hắn, vẫn cảm thấy khuôn mặt hắn đáng ghét. Nhưng vì hai chữ này, nàng cảm giác Tạ Nguy hình như cũng không xấu xa đến vậy.

Khương Tuyết Ninh ngồi trước bàn để đàn, nhìn hắn trân trân, quên cả trả lời.

Tạ Nguy nói xong, cả nửa ngày vẫn không thấy nàng trả lời, lông mày hơi nhăn lại, liền ngẩng lên nhìn nàng, đã thấy thiếu nữ kia một đôi mắt hắc bạch phân minh thẳng tắp nhìn hắn, vành mắt có chút đỏ lên, mi mắt run run, một giọt nước mắt lại lăn xuống.

Đang yên đang lành tại sao lại khóc lên!

Động tác hắn dừng lại, đưa tay day day mi tâm mình, thực đau đầu, bất đắc dĩ thở dài: "Ai lại chọc đến ngươi rồi?"

Chương 83: Đào phiến cao cùng túi thơm

Hôm nay nàng tới là để học đàn, không phải để tranh cãi, cũng không phải bán thảm, huống chi Tạ Nguy không bất công càng không chọc giận nàng, chỉ là nhất thời do xưng hô "Ninh nhị" này khiến nàng nghĩ nhiều, cho nên mới xúc động, mất không chế một chút thôi. Chung quy, rơi nước mắt trước mặt người khác là chuyện rất mất mặt. Khương Tuyết Ninh vội vàng giơ tay áo lên, chà loạn trên mặt một trận, gương mặt trắng nõn hơi phiếm hồng, nhìn hơi giống như mèo con, chỉ nói: "Là do cát bay vào mắt, không có việc gì."

"…" Tạ Nguy chợt không biết nói thêm gì nữa.

Khương Tuyết Ninh điều chỉnh lại tinh thần, trở lại như bình thường, thuận tay liền đem quyển sách thuốc kia để qua một bên, mới hỏi hắn: "Tiên sinh hôm nay kiểm tra chỉ pháp sao, đàn khúc « Thải vân truy nguyệt » ạ?"

Tạ Nguy nhìn nàng, "Ừ" một tiếng, nói: "Đàn được rồi?"

Khương Tuyết Ninh không nói, chỉ chỉnh lại Tiêu Am cho ngay ngắn. Mấy ngày nay nàng cũng không chút lười biếng. Ngày trước không đàn là bởi vì Tạ Nguy nói tâm nàng không tĩnh, không cho nàng đụng; nhưng quả thật nàng vẫn biết, học gì từ tay Tạ Nguy, là không thể lừa dối mà qua được, lại càng đừng ôm hy vọng may mắn, vì đối với bất cứ chuyện gì người này đều rất tận tâm tận lực. Giờ phút này nàng liền không nghĩ gì nữa, đặt tay lên dây cung, ngón tay bắt đầu gảy khúc đàn.

Lại là một buổi chiều mùa đông như vậy. Bởi vì hôm nay Tạ Nguy đến đột ngột, chậu than bên trong thiên điện vừa đốt lên còn chưa đủ

ấm, cửa sổ lại mở ra một nửa, chút hơi lạnh cứ thế phả vào. Có cơn gió thổi đến mang theo chút hàn ý ngoài trời ùa vào vạt đạo bào xanh biếc, Tạ Nguy đứng đó, trước thư án, cách một khoảng, nhìn Khương Tuyết Ninh đánh đàn.

Tâm khó tĩnh là thật. Nhưng tâm tĩnh có thể luyện ra được. Bên khóe mắt thiếu nữ, nước mắt còn chưa khô, phấn hồng trên mặt bị lau loạn, đầu hơi cúi, mi mắt hơi khép lại, là một loại nghiêm túc xưa nay chưa từng thấy. Năm ngón tay thon dài, rất thích hợp đánh đàn. Cung thương giốc chủy vũ, thanh thanh đều chuẩn, âm âm đều hợp, chỉ pháp đã liên kết được dù còn có chút không lưu loát hơi non tay, nhưng đã làm ra dáng, cũng bớt đi phần vụng về lúc học ở Phụng Thần điện. Cùng dây đàn rung động, tiếng đàn róc rách như suối reo. Trong điện nhất thời trừ tiếng đàn, không còn âm thanh nào khác.

Đợi đến khi tiếng đàn lượn lờ sắp hết, thân hình Tạ Nguy mới giật giật, chậm rãi gật đầu: "Những ngày này cũng thực không hoang phí, đã ra hình ra dạng rồi. Tới thiên điện này chung quy không phải chỉ để ngủ, xem như đáng mừng."

Đây là đang trêu chọc nàng chuyện lần trước trong lúc hắn đánh đàn mà ngủ gục. Khương Tuyết Ninh há miệng nói: "Đó là ngoại lệ." Nhưng vừa dứt lời biện giải cho mình xong, cảm giác đói liền tự nhiên ùa tới, hóa thành tiếng "Ục ục" khe khẽ, nếu là đông người nhiều tạp âm thì không sao, đáng buồn là hết lần này tới lần khác trong điện chỉ có nàng cùng Tạ Nguy, yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng kim khâu rơi xuống cũng có thể nghe được, cho nên âm thanh khe khẽ này liền như sấm dội bên tai cả hai đều nghe rõ ràng.

Khương Tuyết Ninh: "…"

Tạ Nguy: "…"

Bốn mắt nhìn nhau, một xấu hổ đỏ mặt hận không thể đào hố chui xuống đất, một lại là lặng im dò xét hiển nhiên cũng không ngờ tới, thậm chí còn có chút buồn cười. Tạ Nguy giơ một ngón tay lên, nhẹ

nhàng ngăn trên môi mình, cuối cùng vẫn nhịn không được cười, nói: "Đích thực là ngoại lệ. Lần trước là ngủ không đủ, lúc này là ăn chưa no. Người biết chuyện đều nói ngươi trong cung được trưởng công chúa sủng ái tin tưởng một bề, kẻ không biết thấy dáng vẻ thiếu ăn thiếu ngủ này của ngươi, sợ còn tưởng rằng ngươi vào cung như ngồi tù cơm không đủ ăn, ngủ không đủ giấc."

Họ Tạ nói chuyện có đôi khi cũng rất tổn thương người khác. Khương Tuyết Ninh âm thầm cắn răng, nhìn hắn không nói lời nào.

Tạ Nguy liền hỏi: "Không ăn?"

Khương Tuyết Ninh buồn buồn "Vâng" một tiếng: "Buổi sáng đọc sách quên giờ, cứ vậy không để ý mà ngủ mất, liền quên ăn."

Trong cung cũng không phải như trong phủ, ngự thiện phòng không chờ ai. Tạ Nguy thật hiếm khi, lại muốn cười lần nữa. Nếu với tính tình hắn trước đây, chắc chắn đã không thèm để ý việc nhỏ như vậy. Có một câu nói rất đúng, căng da bụng chùng da mắt, người muốn học tốt nhất định phải có ba phần đói mới thanh tỉnh, ngưng thần dụng công được. Nói cách khác, là bị đói vừa phải.

Chẳng qua Ninh nhị đến học đàn, lúc nãy đàn cũng không tệ, có lẽ đã rất dụng tâm luyện tập, còn là một tiểu cô nương nhỏ tuổi như vậy nữa, hắn mủi lòng, liền mở hộp cơm nằm một góc trên thư án ra. Bên trong, tầng trên cùng có một đĩa đào phiến cao nhỏ. Tạ Nguy bưng ra, đặt trên bàn trà, sau đó đặt ấm nước lên bếp lò nhỏ bên cạnh, lại gọi Khương Tuyết Ninh: "Tới uống trà."

Từ khi hắn mở hộp cơm kia ra, ánh mắt Khương Tuyết Ninh liền đi theo cử động của hắn, sau khi thấy được đĩa đào phiến cao liền dính lấy không rời. Trong bụng trống trơn, còn lòng thì ngứa ngáy. Nghe thấy hắn gọi mình uống trà, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng là: Không được đi.

Tạ Nguy là tiên sinh, nàng là học trò, phải có tôn ti; nàng từng nghe

Tạ Nguy năm đó nói lời đại nghịch bất đạo, biết bí mật Tạ Nguy không muốn ai biết, Tạ Nguy rõ ràng có động cơ giết nàng diệt khẩu. Vạn nhất trong trà có độc thì sao? Nhưng đĩa đào phiến cao kia cũng bày ở đó. Khương Tuyết Ninh cuối cùng vẫn không chịu nổi cám dỗ của đồ ăn, đứng dậy đi đến gần. Đây nhất định không phải vì ăn. Tạ Nguy gọi nàng qua uống trà, sao nàng có thể không nghe theo? (vâng, chắc có ai tin:))))

Khương Tuyết Ninh nói một câu "Đa tạ tiên sinh", ngồi ở trước bàn trà, lén nhìn Tạ Nguy một chút, yên lặng duỗi ra cái móng vuốt nhỏ, nhón lấy một miếng đào phiến cao thật mỏng từ trong đĩa nhỏ, gặm một cái.

"…" Ngay lúc miếng đào phiến cao vào miệng, động tác nàng đột nhiên dừng lại. Trên mặt vốn thoáng có chút mừng thầm cũng hơi đông cứng lại. Tạ Nguy lúc đầu không để ý, chỉ cầm muỗng nhỏ lấy trà từ trong hũ trà ra, ngẩng đầu nhìn một chút, nói: "Sao vậy?" Khương Tuyết Ninh kịp phản ứng, lập tức lắc đầu: "Không sao."

Tất nhiên là nghĩ một đằng nói một nẻo. Nhưng chỉ cần dùng đầu óc ngẫm lại liền biết, bây giờ Tạ Nguy có thân phận gì, đây là đâu, làm sao có thể hy vọng được thưởng thức lại hương vị ngày đó chứ? Tốt nhất vẫn là không nên để lộ, nếu hắn nhìn ra, nhớ tới những chuyện năm đó, có trời mới biết hắn có nổi sát tâm hay không. Thế là nàng vội vàng vùi đầu, nhai kỹ nuốt chậm. Đào phiến cao này giòn xốp, vào miệng liền tan ra, nếu bỏ qua vị quá ngọt, thì cũng coi như tinh xảo công phu, ăn hai mảnh lót dạ một chút, tạm thời đỡ đói. Trước mặt Tạ Nguy, Khương Tuyết Ninh không dám qua loa lấy lệ. Nàng ăn xong một miếng, lại cầm thêm một miếng.

Tạ Nguy nhìn mặt nàng, rốt cục cũng phát giác được gì đó, mới hỏi: "Điểm tâm Ngự thiện phòng làm, không ngon sao?" Khương Tuyết Ninh liền vội vàng lắc đầu. Ánh mắt Tạ Nguy từ gương mặt nàng chuyển sang đĩa đào phiến cao. Trong thiên điện thường chuẩn bị điểm tâm riêng cho hắn, nhưng hắn rất ít dùng. Giờ phút này, hắn chọn một miếng thật mỏng lên cắn một ngụm nhỏ, lúc vị ngọt của

bánh đến đầu lưỡi, đôi mày hắn khẽ nhíu lại một chút.

Khương Tuyết Ninh chẳng biết tại sao trong lòng chột dạ cực kỳ. Đến đầu nàng cũng không dám ngẩng lên.

Tạ Nguy đặt miếng đào phiến cao không ăn nữa xuống, lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu, đến khi nghe tiếng nước trong ấm sôi lên hắn mới dời ánh mắt, mang ấm nước sôi tráng qua trà cụ, chậm rãi bắt đầu pha trà.

Lần này, Khương Tuyết Ninh đã hiểu được cái gì gọi là "Ăn mà nuốt không trôi". Tạ Nguy không nói lời nào, chỉ ngồi đó pha trà, lát sau lại hỏi nàng bài học vài ngày trước, thuận miệng khảo qua một vài bài cũ. Đến khi một bình trà qua bốn phao trà (có thể hiểu là bốn lần pha ra nước trà rồi uống), liền để cho nàng tiếp tục luyện đàn. Chính hắn lại không làm gì, cứ thế ngồi trước thư án, nhìn chằm chằm phong tấu chương kia hồi lâu.

Hơn nửa canh giờ sau, hắn mới nói với Khương Tuyết Ninh: "Cung cách bề ngoài tuy là có, nhưng căn cơ vẫn còn quá mỏng. Thường nghe nói cần cù có thể bù thông minh, không tính hoàn toàn đúng, nhưng cũng không thể nói là sai. Hôm nay luyện tới đây thôi, sau khi trở về chớ có chủ quan. Từ ngày mai trở đi, sẽ kiểm tra thêm văn pháp, vẫn tới thiên điện giờ này đi."

Khương Tuyết Ninh rốt cục thở phào, đứng dậy đáp lời, sau đó mới bái biệt Tạ Nguy, mang dáng vẻ vài phần cẩn thận nhanh chóng từ thiên điện lui ra ngoài, chuồn vội. Tạ Nguy lại ngồi trong thiên điện một hồi, mới cầm tấu chương kia xuất cung.

Tạ phủ cùng Dũng Nghị hầu phủ chỉ cách nhau một bức tường. Cái khác biệt chính là Dũng Nghị hầu phủ nhìn chính diện, Tạ phủ lại nhìn ra phía sau của con phố, hai phủ một cái hướng đông một cái hướng tây, dựa lưng vào nhau. Cho nên lúc xa giá hắn hồi phủ, phải đi ngang qua Dũng Nghị hầu phủ, dễ dàng trông thấy ngoài cổng phủ đầy trọng binh, ai nấy dùng ánh mắt lạnh như băng đánh giá người

qua lại.

Mới xuống xe đi bộ vào phủ, tới hành lang, Kiếm Thư liền bước nhanh tới trước hắn, thấp giọng nói: “Ngoại trừ Công Nghi tiên sinh ra, cũng có người của chúng ta nói, sáng nay trông thấy Định Phi công tử từ từ đổ phường Hằng Viễn (sòng bạc) đi ra. Nhưng chỗ đó ngư long hỗn tạp, lúc ấy cũng không có để ý, nên mất dấu.” Tạ Nguy đứng dưới mái hiên, không nói gì.

Bên kia cửa hông cách đó không xa lại truyền đến tiếng cười nói, là có người lên tiếng chào hỏi người gác cổng, đi vào trong phủ. Kiếm Thư nghe thấy, quay đầu nhìn lại, liền cười lên: “Lão Đào trở về.” Là đầu bếp trong phủ, làm thức ăn rất ngon. Lão Đào cao lớn vạm vỡ, trắng trắng mập mập, mặt mũi đầy vui mừng, một tay mang giỏ thức ăn, một tay còn lại ôm con cá, thấy Tạ Nguy đứng dưới hiên, liền vội vàng tiến tới hành lễ, nói: “Đại nhân trở về rồi, hôm nay mua được một con cá chép lớn mới câu, còn quẫy cực kỳ linh hoạt! Điểm tâm làm vài ngày trước đã bị Đao Cầm công tử vụng trộm ăn mất, nay ta còn mua mấy cân gạo nếp, một cân đào nhân, có thể làm chút đào phiến cao đấy!”

Tạ Nguy nhìn cái giỏ đầy ắp thức ăn kia một chút, ánh mắt như sâu hơn, nhẹ gật đầu.

*

Khương Tuyết Ninh nhanh như chớp phóng đi thật xa khỏi thiên điện Phụng Thần điện, đến cửa Ngưỡng Chỉ trai, quay đầu lại cảnh giác nhìn một lượt, thấy không ai đi theo, mới thở phào một hơi. Ăn một miếng đào phiến cao suýt chút thì bị dọa đến đổ bệnh mất! Nàng thật sự to gan quá rồi, đồ Tạ Nguy đưa mà dám ăn thì cũng thôi đi, còn dám liên tưởng tới đồ Tạ Nguy làm, quả thực là không muốn sống nữa mà! May mắn là hắn không phát hiện ra, nàng mới bình yên thoát thân. Nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực.

Diêu Tích cùng Vưu Nguyệt từ trong Ngưỡng Chỉ trai đi ra, vừa vặn

trông thấy dáng vẻ này của nàng, trong lòng nhớ lại tư thái lúc nàng xoay người đi tìm Trương Già hôm đó, nhất thời hận ý cuồn cuộn trào lên, liền cười nhạt nói: “Khương nhị cô nương không phải đi học đàn sao, lúc trở về lại hốt ha hốt hoảng, không phải lại bị Tạ tiên sinh dạy dỗ cho một trận chứ?”

Khương Tuyết Ninh quay đầu đã nhìn thấy nàng ta. Những ngày này địch ý của Diêu Tích đã từ từ hiển lộ, chỉ là người hận Khương Tuyết Ninh nhiều lắm, Diêu Tích thì có tính là gì? Còn chưa tới thời điểm cần phải quá mức chú ý. Khương Tuyết Ninh nghe châm chọc cũng không tức giận, ai kêu nàng hôm nay đánh đàn không tệ, miễn cưỡng cũng coi như được Tạ Nguy khích lệ chứ? Không vui đến lên trời luôn đã tốt lắm rồi.

Nàng nhướng mày cười cười, đầy vẻ biếng nhác, nói: “Vậy phải để Diêu tiểu thư thất vọng rồi, hôm nay rốt cục cũng có thể sờ được vào đàn, còn được Tạ tiên sinh khen một câu nữa đó. Về sau nhất định không ngừng cố gắng, không cô phụ một phen khổ tâm dạy bảo của tiên sinh.”

Người trong thiên hạ chưa hẳn thấy bằng hữu mình sống tốt, lại nhất định vui cho bằng thấy địch nhân của mình sống khó khăn. Nếu như người bản thân hận sống khổ cực, dù không gặp mặt, nghe tin từ xa trong lòng cũng vô cùng thỏa mãn.

Khương Tuyết Ninh chắc chắn là địch nhân của Diêu Tích. Nhưng nàng không những sống tốt, mà còn ngay trước mặt Diêu Tích nói mình sống rất tốt, trên mặt đầy ý cười thư thái, thực như đâm từng châm vào lòng Diêu Tích! Diêu Tích nghẹn họng không nói nổi. Vưu Nguyệt đã sớm sợ hãi, giờ phút này càng ngậm miệng yên lặng làm một bức bình phong, một câu cũng không nói. Khương Tuyết Ninh liền phủi tay, bước chân nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh các nàng.

Vưu Nguyệt dò xét sắc mặt Diêu Tích, nói khẽ: “Có lẽ Khương Tuyết Ninh kia chỉ làm ra vẻ vậy thôi, ai không biết nàng ta có tiếng là không học vấn? Học đàn cũng phải dựa vào thiên phú, ngốc đến chỉ

pháp còn không biết, Tạ tiên sinh sao có thể khen nàng? Chẳng qua là cố ý nói ra khiến ngươi bực bội thôi."

Diêu Tích hít sâu một hơi, phất tay áo xoay người rời đi. Chỉ là mới đi được đến cửa Ngưỡng Chỉ trai, ánh mắt trong lúc lơ đãng quét qua, bước chân liền dừng lại: Chỗ Khương Tuyết Ninh mới đứng lúc nãy, lại có một cái túi thơm đánh rơi.

Vưu Nguyệt thuận theo ánh mắt Diêu Tích, rất tự nhiên liền khom người nhặt lên, lật qua lật lại xem xét, vải nền màu nguyệt bạch, dùng chỉ tơ xanh thẫm thêu lên một đóa mẫu đơn tinh xảo, châm pháp tỉ mỉ, nhìn rất xinh đẹp. "Đây không phải của Khương Tuyết Ninh sao?" Trong lòng có chút ghét bỏ, nàng bĩu môi một cái, giơ tay liền muốn ném vào bồn hoa trong góc bên cạnh.

Không ngờ, Diêu Tích trông thấy, liền trực tiếp đoạt lấy, cầm trong tay nhìn kỹ. Vưu Nguyệt có chút không hiểu: "Phải trả lại cho nàng ta sao?"

Tâm tư Diêu Tích chuyển động, đáy mắt lại như có gì giấu diếm, chỉ nói: "Chỉ là cái túi thơm nho nhỏ thôi, gấp làm gì?" Vưu Nguyệt liền không nói thêm nữa. Diêu Tích nhìn chằm chằm túi thơm này nửa ngày, tiện tay bỏ vào trong tay áo mình, nói: "Khi trở về trả lại cho nàng cũng không muộn. Nhìn nàng mỗi ngày đều mang, không chừng lại là vật khẩn yếu, làm rơi lại đi tìm không ra sốt ruột chút cũng tốt." Vưu Nguyệt thế là cười lên: "Được đấy." Khương Tuyết Ninh đã đi qua, các nàng nhặt được túi thơm, cũng lười gọi nàng lại, trực tiếp đi tới ngự hoa viên.

Vài ngày trước, mai hổ đề (虎蹄梅) trong cung trồng đã nở.

Bệnh phong hàn của Thái hậu nương nương cũng đã đỡ hơn một chút, Hoàng hậu vì hiếu thảo mà mở tiệc trong ngự hoa viên mời phi tần các cung ra thưởng mai, bởi vì nể mặt mũi Tiêu Xu, nhóm thư đồng Ngưỡng Chỉ trai bên này cũng có thể được đến tham gia náo nhiệt. Loại chuyện như vậy, Diêu Tích cùng Vưu Nguyệt đương

nhiên không muốn bỏ lỡ.

Trong vườn, mai hổ đề đã sớm nở, mai vàng cũng mọc ra mấy nụ hoa nho nhỏ. Người đi trong vườn, ngược lại nhìn có mấy phần thú vị. Vưu Nguyệt sinh ra lớn lên ở Thanh Viễn bá phủ, rất hàn vi, yêu thích cùng người khác kết giao, lại càng không cần phải nói trong cơ hội ngàn năm có một này, liên tục đi đến trước mặt phi tần các cung nịnh nọt bợ đỡ, Diêu Tích nhìn cực kỳ chướng mắt. Nàng là khuê nữ danh gia vọng tộc, nên khinh thường những chuyện như thế. Vậy nên yến tiệc đến nửa chừng, Diêu Tích dứt khoát không nói một lời, mặc kệ đám người, một mình đi vào vườn thưởng mai.

Vườn mai khá lớn. Diêu Tích nói là thưởng mai, nhưng chỉ nhìn vậy thôi, trong loại thời tiết cuối đông lạnh lẽo này, khiến nàng không thể không nhớ tới ngày đó nhìn thấy Trương Già trong Từ Ninh cung, lại nghĩ tới chuyện phong thư từ hôn trong thư phòng phụ thân, trong lòng buồn bã sau đó lại đầy hận ý, cứ thế trong vô thức đi vào càng sâu trong vườn.

Nơi tận cùng có chút vắng vẻ. Một tòa u đình thường ngày ít người lui tới đứng giữa rừng mai, xung quanh bao bọc bởi cành mai rậm rạp, nhìn hơi kín đáo thâm trầm, khiến người có chút sợ hãi. Diêu Tích không phải người to gan, vừa tới nơi này liền tỉnh thần lại, muốn quay người trở về. Nhưng không ngờ, đi được mấy bước, một loạt tiếng bước chân cùng với giọng nói chuyện trầm thấp, từ đầu kia vườn mai truyền đến.

– Chuyện ngày đó của Ngưỡng Chỉ trai nếu không phải ai gia nhìn ra manh mối, chỉ dựa vào kế sách không chu toàn kia của ngươi, để tiểu cung nữ kia chịu thẩm án, lỡ như miệng không kín mà bật ra chân tướng, ngươi định tự xử lý thế nào?!

– Là chất nữ hồ đồ, mất bình tĩnh.

– Vạn sự đi thì dễ nghĩ lại khó, trong cung càng như thế. Không có ai là kẻ ngu! Đến đối thủ ra sao còn chưa thăm dò rõ ràng, đã tùy tiện

làm việc, thực khiến ai gia quá thất vọng.

– …

– Khương Tuyết Ninh vốn dĩ không có chuyện gì, đột nhiên vì ngươi hạ nước cờ sai mà thành kình địch; đã vậy còn rước thêm một Khương Tuyết Huệ vào cung, nhan sắc dù không đứng đầu, nhưng chuyện học hành lại có thể ngang hàng với ngươi, còn vô cùng có khả năng là chủ nhân khăn thêu kia của Giới nhi, ngươi không chỉ hồ đồ thôi đâu!

– Cô mẫu dạy rất đúng.

Tiêu thái hậu đi phía trước, Tiêu Xu sau lưng bà. Một người đầy vẻ giận dữ không gì kìm chế được, nghiêm nghị quát nạt, một người lại không giữ nổi vẻ cao cao tại thượng lạnh nhạt trước đây, chỉ cúi đầu yên lặng nghe. Phía sau hai người không có cung nhân nào đi theo. Rất hiển nhiên những chuyện như vậy cũng không thích hợp để bất cứ ai nghe thấy.

Tiếng bước chân dần dần tới gần. Quan hệ thường ngày giữa Diêu Tích cùng Tiêu Xu không tệ, âm thanh càng gần, dù không nhận ra giọng Tiêu thái hậu, cũng có thể nghe được giọng Tiêu Xu. Chợt nghe thấy hai người này bàn chuyện, Diêu Tích chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên đầu ứa ra, trái tim cứ thế nhảy bang bang trong lồng ngực. Nàng tuyệt đối không dám bước ra. Thấy một lùm mai rậm rạp bên cạnh, có thể giấu được người, liền vội vàng trốn ra phía sau, không dám thở mạnh chút nào.

Tiêu thái hậu tiếp tục đi về phía trước, lướt qua lùm mai kia, nói: “Ngươi tuy là người thông minh hiếm có ở Tiêu thị nhất tộc, nhưng đến cùng tuổi tác còn nhỏ, từng trải còn quá ít, suy nghĩ không đủ chu toàn, cũng chưa nghĩ ra đầy đủ cách ứng biến, hôm đó suýt chút nữa đã lâm vào bị động. Ai gia còn chưa từng nói là cho ngươi động thủ! Ai gia còn nhìn không ra ngươi muốn thế nào sao?”

Tiêu Xu nói: “A Xu hổ thẹn, tạ ơn cô mẫu dạy bảo.”

Tiêu thái hậu lại thở dài, nói: “Thánh thượng năm đó từng trải qua loạn Bình Nam vương, từ đó rất đa nghi, dù ai gia là mẫu thân thân sinh cũng không gần gũi, đến chọn hoàng hậu cũng chọn gia tộc nhỏ, người xuất thân từ Tiêu thị nhất tộc đến phi vị cũng không có, đó chính là kiêng kị. Giới nhi lại là tính tình ôn hoà hiền hậu, thân cận với ta hơn. Ta biết ngươi cũng là lòng mang chí lớn, nhìn khắp kinh thành, nữ nhi nhà huân quý, không ai xứng với vị trí mẫu nghi thiên hạ hơn ngươi.”

Diêu Tích trốn ở đó không dám động đậy, trong lòng mặc dù tự khuyên bảo mình, muốn sống thì đừng nghe, nhưng hai tai lại không tự bịt được, lời nói cứ không ngừng truyền vào, khiến nàng càng nghe càng kinh hồn bạt vía. Chuyện hôm đó ở Ngưỡng Chỉ trai vậy mà lại là Tiêu Xu hãm hại Khương Tuyết Ninh! Vì Lâm Truy vương Thẩm Giới, vì muốn trở thành hoàng hậu tương lai!

Tiếp theo đó nghe Tiêu Xu nói: “Cô mẫu có ý tứ là…”

Tiêu thái hậu lạnh lùng nói: “Thánh thượng chỉ cần vẫn còn tại vị, muốn lập Giới nhi làm hoàng thái đệ, nhất định sẽ không để nữ nhi Tiêu thị trở thành Lâm Truy vương phi, ngươi phải ẩn nhẫn, bình thản mới được.”

Tiêu Xu nói: “Chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn người khác lên làm Lâm Truy vương phi sao?”

Lúc này tiếng bước chân của hai người đã hơi xa, thanh âm cũng mơ hồ dần. Diêu Tích nuốt một ngụm nước bọt, không dám chờ thêm nữa, lặng lẽ vòng qua cây mai kia, muốn rời đi. Nhưng ai ngờ tâm hoảng ý loạn liền phạm phải sai lầm. Lúc nàng vội vàng khom người không cẩn thận đụng phải một cành mai, lập tức tiếng cành mai cọ nhau sột soạt vang lên.

“Ai ở đó!” Tiêu thái hậu quay đầu lại nhìn ở phía xa chỉ nhìn thấy

cành mai còn đong đưa, vô thức liền quát một tiếng chói tai! Diêu Tích lập tức nhận ra mình đã bị lộ, hoảng hốt vội vàng co cẳng chạy bừa. Chỉ là trong lúc sợ hãi tới cực điểm, ác ý cũng xông lên. Đáy mắt nàng tràn ngập ác độc, tâm tư vừa động, lại trực tiếp đưa tay vào tay áo, lấy túi thơm mới nhặt được kia, trực tiếp ném trên mặt đất. Sau đó bước nhanh ra khỏi vườn, dạo qua chỗ khác một vòng, mới trở lại tiệc thưởng mai.

*

Một đống phi tần trong cung tụ tập thưởng mai, còn có Tiêu thái hậu kia ở đó, Khương Tuyết Ninh còn lâu mới tới tham gia. Trong Lưu Thủy các, Phương Diệu bị Chu Bảo Anh kéo lại ngồi bên kia đánh cờ. Nàng liền đi qua, ngồi bên cạnh, vừa bóc đậu phộng cung nhân bưng lên ra ăn, vừa nhìn hai người đánh cờ ta tới ngươi đi.

Thẳng đến khi trời sẩm tối, những người đi thưởng mai mới trở về. Thấy trong Lưu Thủy các đang đánh cờ, tất cả mọi người đều tập trung lại, muốn nhìn một chút xem ván này Chu Bảo Anh sẽ lại thắng Phương Diệu bao nhiêu.

Tiêu Xu cũng ở đó. Thấy bên tay Khương Tuyết Ninh đã lột ra một đống vỏ đậu phộng, Tiêu Xu cười nhạt một tiếng, trong mắt lóe lên, liền đưa một cái túi thơm tới trước mặt nàng, nói: “Mới ở ngoài kia nhặt được một vật, nhìn có chút quen mắt, là của Khương nhị cô nương a?”

Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình, ngước mắt. Túi thơm trên tay Tiêu Xu chính là cái lúc trước Vưu Phương Ngâm làm thành công mối làm ăn đầu tiên, đích thân dùng tơ lụa nông dân làm tơ tặng, thêu lên rồi tặng lại cho nàng, họa tiết mẫu đơn xanh thẫm mười phần đặc biệt, rất xinh đẹp, tinh tế. Khương Tuyết Ninh lại kiểm tra bên hông mình, chẳng biết từ lúc nào đã trống không. Đôi mày nàng hơi nhíu, nhận lại túi thơm từ tay Tiêu Xu, cũng không thiên ân vạn tạ, vẫn có chút lãnh đạm, giọng như bình thường nói: “Là của ta, ngược lại không biết là rơi khi nào, làm phiền rồi.”

Bên góc túi thơm không biết bị thứ gì móc qua, hơ xù lông lên. Khương Tuyết Ninh nhìn mà có chút đau lòng, nhẹ nhàng vuốt vuốt một chút, mới cau mày treo lại bên hông.

Tiêu Xu lẳng lặng dò xét thần sắc, quan sát cử chỉ nàng, tuỳ tiện cũng có thể cảm giác ra sự lãnh đạm không muốn nói nhiều lời với Tiêu Xu nàng, nhưng trừ chuyện này ra, thật sự là mười phần thản nhiên. Vưu Nguyệt đứng phía sau thấy vậy có chút không hiểu ra sao. Diêu Tích nhìn thấy một màn này lại là tim liền đập loạn lên, suýt nữa hai chân mềm nhũn mà quỵ xuống.

Chương 84: Tính khí ác liệt

Đồ mất mà tìm lại được, tự nhiên nên vui mừng. Nhưng người trả lại là Tiêu Xu, chuyện này kỳ lạ biết bao nhiêu, Khương Tuyết Ninh nhìn thế nào cũng thấy không quen. Cũng may Tiêu Xu không có ý dựa vào cái này mà khơi ra chuyện gì, sau khi trả lại túi thơm liền đi. Thế là Khương Tuyết Ninh lại tiếp tục vui vẻ xem Chu Bảo Anh cùng Phương Diệu tỉ thí.

Lúc này hai người đang đánh cờ vây. Phương Diệu đã khựng lại ở nước này rất lâu rồi, phân vân mãi không hạ được cờ. Chu Bảo Anh buồn bực ngán ngẩm ra mặt, liền theo Khương Tuyết Ninh bóc đậu phộng ăn, còn quay đầu nhìn Diêu Tích cùng Vưu Nguyệt một cái, hiếu kỳ nói: “Hai vị tỷ tỷ cũng đi thưởng mai sao?”

Diêu Tích thấy Tiêu Xu rời đi mới thở phào một hơi, nay nghe Chu Bảo Anh hỏi vậy, lập tức lại căng thẳng, miễn cưỡng tỏ ra như không có việc gì cười nói: “Cũng có đi, nhưng ở đó không bao lâu, đều là nói chuyện cùng các nương nương thôi.”

Chu Bảo Anh liền “A” một tiếng. Nàng giống như đang muốn nói điều gì, đúng lúc lúc này Phương Diệu “Bụp” một tiếng hạ cờ xuống, ánh mắt của nàng liền dời đi, lập tức vỗ tay cười ha hả: “Ta biết Phương Diệu tỷ tỷ sẽ hạ cờ nơi này mà! Nhìn xem ta ăn mắt này của ngươi!” (mắt trong cờ vây, khá phức tạp, nên ai có lòng muốn tìm hiểu thì lên tra luật chơi nha, đa tạ)

Phương Diệu nhìn chỗ ngón tay nàng đặt xuống, lập tức sốt ruột kêu to lên: “Ngươi! Ngươi tại sao lại có thể hạ cờ nơi này? Không đúng không đúng, ta còn chưa nghĩ xong, ta không hạ ở đây nữa!” “Hạ rồi thì đừng hối hận nữa nha, tỷ tỷ!” Chu Bảo Anh thật vất vả lắm lại

thắng thêm một ván, còn lâu mới để Phương Diệu đi lại, hai người liền cứ vậy đùa qua giỡn lại trên bàn cờ.

Diêu Tích mới trải qua một phen kinh hiểm, chỉ cảm thấy tinh thần thật mệt mỏi, lại giả bộ vô sự ngồi ở Lưu Thủy các nhìn một hồi, mới nói mình buồn ngủ rồi cáo từ, đi ra ngoài. Vưu Nguyệt thấy thế, mắt sáng lên cũng đi theo sau.

Lúc Khương Tuyết Huệ từ trong phòng mình đi ra, vừa vặn trông thấy hai người một trước một sau trở về, nàng còn khẽ chào hỏi, nhưng có lẽ do chuyện hôm trước, nên thần sắc hai người kia có vẻ xa cách, còn hơi lãnh đạm quái dị. Nàng cũng không để chuyện này trong lòng.

Đến khi dùng xong bữa tối trở về phòng, chú ý tới trên túi thơm của Khương Tuyết Ninh có một đường bị xước đến xù lông, mới hỏi một câu: “Túi thơm này bị sao vậy?”

Khương Tuyết Ninh cúi đầu nhìn thoáng qua, nói: “Có thể là không cẩn thận làm rơi, Tiêu Xu nhặt được, thời điểm trả lại cho ta đã thế này, ước chừng là đã bị cọ vào đâu đó làm hư.”

Những vật như túi thơm khăn tay, đều là vật tư mật của nữ nhi. Nàng đã quen ra ngoài giao du, không để ý mấy tiểu tiết này lắm, nhưng Khương Tuyết Huệ lại lớn lên nơi hậu trạch vọng tộc, nghe vậy đôi mày hơi nhăn lại, nói: “Làm rơi lúc nào?” Khương Tuyết Ninh không thân với nàng, nếu như không tất yếu, hai người sẽ không nói chuyện. Bây giờ Khương Tuyết Huệ lại chủ động hỏi. Khương Tuyết Ninh thoáng nghĩ liền biết nàng đang lo lắng gì, dù sao loại đồ dùng tư mật như vậy một khi vào tay ai trong cung, dính dáng đến chuyện nam nữ, rơi vào trong mắt kẻ có tâm cơ, cũng đủ gây ra một cọc đại sự. Khương Tuyết Ninh không đáp lời, chỉ lần nữa tháo túi thơm xuống, trực tiếp mở ra xem.

Bên trong vẫn là hoa khô cùng trà thơm, không nhiều thêm thứ gì khác thường. Chỉ là hương thơm nhàn nhạt như có như không

nguyên bản lại ẩn ẩn một mùi hương hoa mai thấm vào lòng người... Cực kì nhạt, nhưng vẫn có thể phân biệt ra được. Khương Tuyết Ninh trong lòng lập tức run lên, chợt nhớ tới thưởng mai yến trong cung mà hôm nay nàng không đi. Từ sáng đến tối, những nơi nàng đi qua cũng chỉ có Ngưỡng Chỉ trai đến Phụng Thần điện, với đoạn đường này tuyệt đối không có dính tới một cánh hoa mai nào, huống chi lúc này chỉ có mai hổ đề là nở sớm nhất... Trừ phi Tiêu Xu dùng hương mai. Nhưng theo như nàng biết, là không phải.

Chẳng qua Khương Tuyết Huệ chỉ muốn hỏi một chút xem rơi từ lúc nào, sợ trong cung có người cầm túi thơm này thêu dệt ra chuyện gì, lại không ngờ sau khi Khương Tuyết Ninh mở túi thơm ra liền nhíu mày. Nàng khó tránh khỏi lo lắng: “Có gì không đúng?”

Đáy mắt Khương Tuyết Ninh sâu hơn, cầm theo túi thơm, đứng lên đi ra hướng cửa ngoài cửa Ngưỡng Chỉ trai, cũng không trả lời Khương Tuyết Huệ, nhìn quanh không thấy ai khác, trực tiếp bước thẳng xuống dưới bậc thang, nhìn kỹ từng chút một. Tới cửa Ngưỡng Chỉ trai, nàng chợt nhớ ra gì đó, bước chân ngừng lại.

Cửa các cung điện trong cung đều làm bằng gỗ. Lúc này trên hai cánh cửa còn chưa đóng lại, có hai vòng đồng rũ xuống. Nhưng cánh cửa bên trái kia ở mức cao khoảng ngang hông có một gai gỗ chĩa ra còn móc mấy sợi tơ mảnh màu nguyệt bạch. Khương Tuyết Ninh cẩn thận xem xét, liền phát hiện. Nàng nhẹ nhàng nâng ngón tay lấy được mất sợi tơ kia, so sánh cùng vết xước đến xù lông trên nền nguyệt bạch của túi thơm, giống nhau như đúc.

Nghĩ lại, lúc nàng từ Phụng Thần điện về tới Ngưỡng Chỉ trai, thực sự đi ngang qua phía bên cánh cửa này, có lẽ đã làm rơi lúc đó. Lúc ấy nàng chỉ gặp Vưu Nguyệt cùng Diêu Tích, không thấy ai khác. Nhưng túi thơm này cuối cùng lại là Tiêu Xu mang đến trả, lại còn vương chút hương hoa mai...

Khương Tuyết Huệ nhìn thái độ này của nàng liền biết đã xảy ra chuyện. Nhưng Khương Tuyết Ninh tựa hồ biết Khương Tuyết Huệ

muốn nói gì, chỉ ngăn lại: “Ngươi đừng quản nữa.” Nói xong liền cầm túi thơm trở về phòng.

Trải qua chuyện bị giá họa lần trước, Khương Tuyết Ninh đã cẩn thận hơn rất nhiều, dù sao nàng không còn là hoàng hậu cao cao tại thượng như kiếp trước, chỉ một chút âm mưu quỷ kế của người khác cũng có thể khiến nàng lâm vào nguy nan.

Chuyện này có gì kỳ quái không, tạm thời chưa bàn thêm. Khẩn yếu chính là, nếu có gì kỳ quái, vậy sẽ có liên lụy gì? Trong phòng thắp đèn, túi thơm cùng mấy sợi tơ đặt dưới đèn, Khương Tuyết Ninh ngồi trước thư án, nhìn hồi lâu.

Đêm đã khuya. Rất nhanh thanh âm cười đùa ở Lưu Thủy các nhỏ xuống, ngay sau đó vọng tới tiếng tạm biệt của Phương Diệu cùng Chu Bảo Anh, ước chừng là rốt cục đã đánh xong ván cờ, ngày mai lại tiếp tục chiến.

Lúc này, Khương Tuyết Ninh liền nghĩ: Ngồi đây hoài nghi, chẳng bằng ngày mai trực tiếp tìm Tiêu Xu, mở miệng đánh đòn phủ đầu mà hỏi. Dù sao chuyện bản thân không làm, người khác nếu muốn vu oan hãm hại, khó tránh sẽ có chỗ không chu toàn không hoàn mỹ, một khi lộ ra sơ hở, chắc chắn sẽ moi ra được. Vả lại, Tiêu Xu không phải người hồ đồ.

Khương Tuyết Ninh nghĩ vậy coi như thông suốt, liền định rửa mặt nghỉ ngơi. Không nghĩ tới, vừa đứng dậy, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa. “Cốc cốc.” Sau đó là giọng Chu Bảo Anh ngọt ngọt vang lên: “Ninh tỷ tỷ, tỷ đã ngủ chưa? Bánh ngọt trong phòng ta đã hết rồi, chỗ tỷ còn gì có thể ăn không?”

Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình. Mặc kệ là kiếp trước hay đời này, nàng cùng Chu Bảo Anh đều không thân thiết. Mơ hồ chỉ nhớ cô nương này về sau gả cho Diên Bình vương, không lo không nghĩ, suốt ngày nghiên cứu chuyện ăn uống, vô cùng tiêu diêu tự tại. Nhưng mà nửa đêm rồi còn tìm ăn? Nàng ra mở cửa, nói: “Còn có,

để ta lấy cho muội chút?" Chu Bảo Anh vừa cùng Phương Diệu chơi cờ xong trở về, có chút ngượng ngùng đứng ngoài cửa, phảng phất như biết khuya rồi còn tìm người xin đồ ăn là không nên, thấy Khương Tuyết Ninh mở cửa, liền mặt mày hớn hở, nhảy một bước vào trong, nói: "Cám ơn Ninh tỷ tỷ."

Điểm tâm trong cung đều đưa tới theo phân lệ. Chu Bảo Anh thích ăn, suốt ngày miệng đều không rời đồ ăn, điểm tâm hết cũng là chuyện thường. Khương Tuyết Ninh thì hoàn toàn ngược lại. Sau khi vào cung nàng ăn rất ít, những đầu bếp trong cung trước mắt đều không hợp ý lắm. Nàng đem mấy đĩa bánh ngọt của mình bỏ hết vào trong hộp cơm, nói: "Ta cũng không thích ăn, chi bằng đưa hết cho muội?"

Chu Bảo Anh cắn môi: "A, như vậy hình như không ổn…" Miệng tuy nói vậy, tay lại vô cùng thành thật đỡ lấy hộp cơm trên tay Khương Tuyết Ninh, đôi mắt cong cong như vành trăng khuyết, quả thực vui vẻ đến sắp lên trời rồi.

Theo nhân sinh quan của Chu Bảo Anh, người cho đồ ăn nhất định là người tốt, thế nên nàng liền mang một giỏ lời tốt đẹp ra đáp lại Khương Tuyết Ninh: "Ta đã biết Ninh tỷ tỷ người đẹp tâm cũng thiện, lại còn rất thương ta! Cái túi thơm Tiêu tỷ tỷ trả lại cho tỷ lúc nãy ta có từng nhìn thấy đó, chỉ là khi đó ta đang đứng ở hành lang, Diêu Tích tỷ tỷ cùng Vưu Nguyệt tỷ tỷ thì ở cửa, đã nhặt lên rồi, nhưng nghe các nàng nói sẽ trả lại cho tỷ nên ta mới không đi qua đó. Lúc nãy, các nàng trở về lại không nói gì với tỷ, ta còn nghi hoặc mà bứt rứt một chút đó, cũng may Tiêu tỷ tỷ vậy mà trả lại cho tỷ rồi. Thật sự là, nếu ta nhặt được thì tốt quá, không phải lúc này cũng tính ăn chùa điểm tâm của tỷ đâu…"

Đôi mày hơi nhăn lại, vẻ mặt có chút rầu rĩ. Nàng nói tới nói lui giọng ngọt ngọt, nhưng ngữ tốc lại không hề chậm, nghe như đang ngâm thơ vậy, nói một lèo suýt chút khiến cho người ta phản ứng không kịp. Nhưng đến khi Khương Tuyết Ninh ý thức được nàng nói cái gì, liền giật mình ngẩng đầu lên nhìn nàng, trong lòng chấn động!

Chu Bảo Anh lại giống như không hề hay biết gì, hai tay nắm chặt hộp cơm, có chút lo âu khó xử như gặp phải chuyện gì khó quyết định, cuối cùng vẫn nói với Khương Tuyết Ninh: “Như vậy đi! Hôm nay nhận điểm tâm của tỷ tỷ, ngày mai cung nhân bưng điểm tâm đến, ta liền đem một nửa phần của ta cho tỷ, tuyệt không đổi ý!”

Khương Tuyết Ninh: “...” Chu Bảo Anh thấy nàng yên lặng thì mặc định coi như nàng đáp ứng: “Vậy cứ như thế đi! Đa tạ tỷ tỷ, ta, về phòng đây nha?”

Khương Tuyết Ninh lúc này mới cười nhạt một tiếng, nói: “Trở về đi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Chu Bảo Anh lại nhảy chân sáo ra ngoài, vẫy vẫy tay với Khương Tuyết Ninh: “Tỷ cũng nghỉ ngơi sớm đi nha!” Nói xong liền hoan thiên hỉ địa mang theo hộp cơm đi về hướng gian phòng của mình, nửa đường còn không nhịn được, hé nắp hộp lấy một khối hạnh nhân cao ra nhét vội vào miệng, nghiễm nhiên là dáng vẻ của kẻ háu ăn.

Khương Tuyết Ninh nhìn theo đến tận khi bóng dáng nàng biến mất tại chỗ ngoặt trên hành lang, mới quay đi, chậm rãi khép cửa lại. Trong lòng trăm mối ngổn ngang. Quả nhiên là Diêu Tích cùng Vưu Nguyệt… Có điều điểm này lúc trước nàng đã hoài nghi, cho nên khi nghe Chu Bảo Anh nói cũng không mấy bất ngờ.

Ngoài ý muốn chính là Chu Bảo Anh lại vụng trộm sang kể cho nàng chuyện này. Nhìn như lơ đãng, nhưng nếu lúc trước nàng không nhận ra bất thường, nay chỉ nhờ vào lời này đã đủ để cảnh tỉnh nàng. Tiểu cô nương này… Khương Tuyết Ninh không khỏi cười một tiếng, mặc dù yêu ăn uống, nhưng đến cùng là người có năng lực trên bàn cờ chém giết Phương Diệu đến nỗi không chừa mảnh giáp, sao có thể ngốc như vẻ ngoài được. Loại nhạy bén như vậy, người bình thường không thể có được.

*

Ngày hôm sau đi Phụng Thần điện vào sáng sớm, Khương Tuyết Ninh ngoài mặt vẫn điềm nhiên như không có việc gì. Tiêu Xu cũng không khác thường. Ngược lại là Diêu Tích tựa hồ ngủ không ngon, có chút mệt mỏi, tinh thần không mấy tập trung.

Trần Thục Nghi còn trêu ghẹo nàng: “Nhìn dáng vẻ tiều tụy này mà xem, buổi tối bận suy nghĩ gì vậy? Ây da, ta quên mất, Diêu Tích cô nương của chúng ta khác mà, chuyện hôn nhân đã định rồi, đương nhiên phải suy nghĩ sâu xa hơn nha.”

Nếu trước kia nàng nói như vậy, Diêu Tích nhất định sẽ đỏ bừng mặt. Sau đó đám người sẽ đùa giỡn một phen, bầu không khí thoải mái vui vẻ. Thật không ngờ, lần này, Diêu Tích nghe xong sắc mặt lại lập tức thay đổi, thậm chí trở nên mười phần khó chịu, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Trần Thục Nghi, còn có một phần tức giận.

Trần Thục Nghi lập tức ý thức được, ý cười trên mặt nàng như khựng lại, chần chừ chốc lát, nói: “Làm sao vậy, không phải là không từ hôn với Trương Già kia sao?”

Đám người trong điện đều biết rõ việc hôn nhân của nàng cùng Trương Già, ngay từ đầu biết nàng muốn từ hôn, về sau không biết tại sao lại không muốn từ nữa, sau lần ngoài ý muốn gặp Trương Già ở Từ Ninh cung, về sau hình như hết sức hài lòng đối với Trương Già. Trai tài gái sắc, dù không môn đăng hộ đối, nhưng nếu nhà gái không một lời oán giận, thì cũng có thể thành một đôi giai ngẫu. Theo lẽ thường mà nói, cửa hôn sự này tự nhiên sẽ thành. Mặc dù có tin Trương Già chủ động từ hôn, nhưng không ai cảm thấy có vấn đề gì to tát. Mọi người, kể cả Tiêu Xu, đều quay lại, nhìn về phía Diêu Tích.

Bàn tay Diêu Tích đặt trên thư án chậm rãi nắm chặt lại. Nàng chỉ cảm thấy bên trong những ánh mắt tò mò này đều cất giấu ác ý cùng dò xét, thậm chí còn có một loại chờ xem kịch vui nữa. Phong thư Trương Già kiên quyết muốn từ hôn, nàng đã xem, lại cũng bởi vì một phen nói đùa trong Phụng Thần điện mà bị phụ thân lạnh nhạt

cứng rắn khiển trách!

Nhớ tới liền hận. Càng hận hơn chính là Trương Già kia vậy mà cũng dám từ hôn với nàng! Một tiểu thư khuê các như nàng mà bị từ hôn, sau này phải sống thế nào? Giờ phút này ánh mắt ân cần của đám người chẳng những không làm dịu lo lắng rối rắm trong lòng nàng, ngược lại càng gia tăng lòng oán hận.

Nhưng loại chuyện như vậy nàng tuyệt đối sẽ không nói ra. Cô nương nào thản nhiên nguyện ý nói mình bị từ hôn chứ? Diêu Tích cắn chặt răng, cười nhẹ một tiếng với Trần Thục Nghi, lại không hề khách khí, nói: "Trương Già kia không biết tốt xấu, xuất thân thấp kém, dù có tuấn tú lịch sự cũng thành khó coi, huống chi đã thỉnh người tính qua, hắn còn có mệnh cách thiên sát cô tinh. Cho nên ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quên đi thôi."

Tất cả mọi người kinh ngạc "A" một tiếng. Khương Tuyết Ninh lại là chính tai nghe Trương Già nói muốn chủ động từ hôn, giờ phút này nghe Diêu Tích nói, giống như là nàng chủ động lui hôn với Trương Già vậy, còn há miệng dám nói Trương Già là "Mệnh cách thiên sát cô tinh"! Như vậy có khác gì với hai người Diêu Tích cùng Vưu Nguyệt ngày đó bàn luận đâu? Gương mặt nàng hơi trầm xuống.

Diêu Tích lại khiêu khích cố ý nhìn nàng một cái: "Có điều, người mà ta chướng mắt, lại có mấy kẻ xuất thân thấp kém khác thèm khát tranh đoạt lấy. Cho nên nay từ hôn, biết đâu Trương Già kia có thể tìm ra người môn đăng hộ đối thì sao. Mặc dù chưa hẳn có thể so sánh được với ta, nhưng nồi nào úp vung nấy, bọn họ có khi lại thấy xứng lắm chứ!"

Người khác nghe vậy thì không hiểu ra sao. Duy chỉ có Khương Tuyết Ninh biết lời này là chửi mình, lồng ngực nhất thời nghẹn một mối. Nhưng đối phương lại không chỉ mặt gọi tên, nếu nàng nhảy ra phát giận ngược lại giống như mình thật sự có quan hệ không thể cho ai biết với Trương Già vậy, như vậy sẽ trúng kế của Diêu Tích.

Đúng lúc này, tiên sinh đến, nàng liền cố ép hỏa khí này xuống. Chỉ là càng ép, hỏa khí này ngược lại càng thịnh. Hôm nay học thư cùng lễ, từ đầu tới cuối buổi, sắc mặt nàng cũng không tốt hơn. Tiên sinh ở bên trên nhìn mặt nàng, đều tưởng mình dạy sai cái gì, huống hồ từ sau khi biết Khương Tuyết Ninh từng khiến hai vị phải thôi dạy, trong lòng không khỏi nơm nớp lo sợ, sợ người kế tiếp gặp nạn chính là mình, cho nên không dám chọc đến nàng.

Đợi đến khi tan học, Khương Tuyết Ninh đang từ trong điện ra ngoài, Diêu Tích cũng đúng lúc tới bên cạnh. Nàng không muốn nhường, Diêu Tích cũng vậy. Hai người chen qua lấn lại một chút. Khương Tuyết Ninh bộc phát tính khí, nhướng mày liền trực tiếp đẩy nàng một cái, không khách khí chút nào, nói: “Ta đi trước ngươi, đoạt cái gì mà đoạt, vội chạy đi đầu thai sao?”

Diêu Tích cũng là hôm nay thình lình bị Trần Thục Nghi hỏi chuyện hôn nhân, hễ nhớ tới Trương Già từ hôn liền hận thêm một tầng, đã vậy còn đa nghi thành bệnh luôn cảm thấy việc này có liên quan tới Khương Tuyết Ninh, cho nên trong lúc vô tình liền nảy ra tâm tư muốn đối nghịch, không chịu nhường, lại quên mất tính nết Khương Tuyết Ninh “cứng” tới độ nào, động vào liền phát nổ. Bị Khương Tuyết Ninh đẩy một cái, nàng lảo đảo suýt nữa ngã sụp xuống!

Tiên sinh trong điện còn chưa đi, nhóm cung nhân đứng một bên, thấy một màn này quả thực sợ đến ngây người, hoàn toàn không thể tin nổi có người tính tình ác liệt đến vậy, trước mắt bao người trực tiếp phát nộ!

Kể cả Diêu Tích cũng không ngờ tới. Nàng phải nhờ vào người giúp đỡ một chút mới đứng được, đến khi kịp phản ứng mới giận dữ: “Khương Tuyết Ninh ngươi có ý gì!”

Khương Tuyết Ninh cười lạnh: “Ý muốn “xử” ngươi.”

Thẩm Chỉ Y không đi nhanh như vậy, lúc này còn đang ở đằng sau, nàng không biết ân oán gút mắc trước đó của hai người, cho nên

nhìn thấy tràng diện này liền sửng sốt một chút. Người khác đều lặng lẽ dò xét thần sắc nàng.

Diêu Tích còn muốn cùng Khương Tuyết Ninh tranh cao thấp một hồi, nhưng quay đầu nhìn thấy Thẩm Chỉ Y đang chú ý tới, nên cực kì kiêng kỵ thu lại ngón tay đang chỉ mặt Khương Tuyết Ninh, oán hận nói: "Không làm tặc không chột dạ, theo lý đó kẻ tiểu nhân vụng trộm đương nhiên thẹn quá hoá giận."

Khương Tuyết Ninh xì khẽ một tiếng: "Không cần phải chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, ta khuyên ngươi tốt nhất nên thu liễm lại chút đi, bị người từ hôn thì ngoan ngoãn cụp đuôi lại mà đối nhân xử thế, dù sao duyên phận có hợp cũng có tan, người ta sẽ không đến nỗi rao ra ngoài. Nhưng nếu ngươi sĩ diện không muốn để ai sống tốt, người kia tự khắc cũng sẽ có ngàn vạn cách khiến ngươi không sống nổi. Ngươi dám ra ngoài nói hươu nói vượn một câu, ta đảm bảo sẽ để khắp kinh thành đều biết ngươi làm ra chuyện gì mới bị người từ hôn!"

Bị người từ hôn! Hóa ra Diêu Tích vậy mà bị từ hôn sao? Không phải lúc trước son sắt khẳng định mười phần, Trương Già từ hôn là vì không muốn liên luỵ nàng, chỉ cần nàng từ chối lui hôn, cửa hôn sự này nhất định sẽ thành sao? Tất cả mọi người nghe Khương Tuyết Ninh nói xong đều sợ ngây người. Sau đó, ánh mắt nhìn về phía Diêu Tích lập tức có chút vi diệu, có đồng tình, cũng có chút phức tạp một lời khó nói hết.

Diêu Tích hoàn toàn không ngờ Khương Tuyết Ninh vậy mà không khách khí như thế dám nói ra chuyện này trước mặt tất cả mọi người, bị ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm, trên mặt lúc xanh lúc tím, tức giận đến nỗi cả người run lên. Nước mắt cứ thế trào ra nhỏ xuống tí tách. Cô nương dù sao cũng vẫn sĩ diện, bị người khác vạch mặt như vậy, đương nhiên ủy khuất vô cùng.

Khương Tuyết Ninh lại rốt cục xả được cơn giận, nhìn cũng chẳng muốn nhìn nàng thêm chút nào, phất tay áo một cái trực tiếp rời đi,

đến hướng thiên điện. Dù sao nàng ương ngạnh đã quen, người khác thích nói sao thì nói vậy đi. Chỉ là nàng nói được tất sẽ làm được! Diêu Tích nếu dám làm ra chuyện nói xấu chèn ép Trương Già như kiếp trước, nàng dù có phải từ bỏ cuộc sống tiêu dao tự tại, ở lại kinh thành đầy rẫy nguy cơ cạm bẫy này, cũng sẽ khiến Diêu Tích phải trả giá đắt!

*

Trong thiên điện không khí ấm áp, địa long đã đốt từ sớm, đến nước pha trà cũng đã đặt trên bếp lò rồi. Tạ Nguy đến đây từ sáng. Một hộp cơm nhỏ đặt bên cạnh, một đĩa đào phiến cao bên góc bàn trà, hắn lại ngồi thất thần nhìn chằm chằm chén cháo màu đỏ vàng trước mặt.

Khương Tuyết Ninh đẩy cửa tiến vào, hắn vừa quay đầu liền nhìn thấy. Chỉ là nhìn mặt nàng như đang có thù với ai vậy, không giống như trước đây. Tạ Nguy hơi nhướng mày, định hỏi: Ai lại chọc ngươi rồi? Nhưng nghĩ lại một chút lời này hôm qua đã hỏi rồi, liền không mở miệng nữa.

Khương Tuyết Ninh lại cảm thấy cả bụng hỏa khí, đi tới trước mặt Tạ Nguy khom người hành lễ, lúc đứng dậy thấy hắn đang đánh giá thần sắc mình, liền biết là mình lại hỉ nộ rõ ra mặt rồi, bởi vì sợ Tạ Nguy hiểu lầm, mới nói: “Vừa nãy ầm ĩ với tiện nhân kia một trận, tiên sinh chớ trách.”

Tạ Nguy: “…” Đã dùng tới hai chữ này, hẳn là rất tức giận, Ninh nhị trước nay chưa từng như vậy. Nói cách khác, có thể khiến hai chữ “Tiện nhân” này bật ra, chuyện nhất định rất nghiêm trọng. Hắn thấy nàng hỏa khí đầy mình, nhìn thế nào cũng không giống có thể tĩnh tâm đánh đàn được, liền để nàng ngồi đối diện: “Ngồi đi.”

Khương Tuyết Ninh đi thẳng tới, ngồi xuống.

Tạ Nguy nhìn nàng một mặt thâm cừu đại hận, ngồi xuống bất động,

liền rủ mắt, nhấp một ngụm trà, lại thản nhiên nói: “Ngươi đang chờ ta rót trà cho sao?”

Trà đã pha xong trước khi Khương Tuyết Ninh đến, rót vào chén trà lớn (Trà hải). Khương Tuyết Ninh lúc này mới phản ứng được. Ngày trước Tạ Nguy rót trà cho nàng là lễ nghi của người pha trà, đã uống hai lần rồi nàng vẫn không để tâm chuyện này, nay bị hắn nhắc nhở, sau ót nàng liền lạnh toát, vội vàng nâng trà hải (chén trà lớn) lên, thấy Tạ Nguy buông chén trà xuống, liền mười phần thông minh châm trà cho hắn, sau đó mới chuyển sang rót cho mình.

Nàng rót xong cũng không dám nói chuyện, hai tay nâng chén trà lên, uống một hớp nhỏ. Hôm nay là trà Hầu Khôi (Thái Bình Hầu Khôi An Huy). Hiển nhiên cũng là ngự cống trong cung, sắc nước xanh trong, vị ngọt đằm thắm. Uống xong còn có thể cảm nhận dư vị ngọt thanh lưu lại…

À, ngọt thanh? Hầu Khôi có vị như vậy sao? Khương Tuyết Ninh đột nhiên ngơ ra một chút, đôi mắt vừa chuyển, đã nhìn thấy đĩa đào phiến cao bên cạnh.

Cũng giống như hôm qua nhỉ. Mùi vị kia nàng thực có chút ghét bỏ, không muốn nếm thêm lần thứ hai. Nhìn thoáng qua, nàng liền quay đi, tiếp tục uống trà.

Tạ Nguy nói: “Trong cung, làm gì cũng nên thu liễm, khiêm tốn, ngươi lại gây thù hằn khắp nơi, lần này lại xảy ra chuyện gì?”

Khương Tuyết Ninh lẩm bẩm: “Ta cũng biết tính ta không thích hợp ở trong cung, nhưng các vị có cho ta cơ hội lựa chọn đâu.”

Đang nói chuyện, mùi ngọt ngọt thanh thanh kia lại bay tới. Nàng nhịn không được, lại nhìn lướt qua đĩa đào phiến cao kia thêm một chút: Rõ ràng vị dở như vậy, mùi hương lại vô cùng mê người, đến cùng là cái thể loại gì chứ? Đầu bếp trong cung đúng là treo đầu dê bán thịt chó mà! Làm người phải có cốt khí, tuyệt đối không được

đưa tay ra! Nếu không lát nữa có dở, trước mặt Tạ Nguy, nàng cũng phải cố nhét vào miệng, quả thực quá thảm!

Tạ Nguy nhíu mày: “Ngươi đang trách ta?”

Khương Tuyết Ninh không tập trung, nên cũng không nhớ rõ mình mới vừa nói cái gì, vô ý thức “A” một tiếng, sau đó lập tức sửa lại: “Không dám không dám.”

Ánh mắt Tạ Nguy lại chuyển sang đĩa đào phiến cao bên cạnh. Hắn đã chú ý thấy Khương Tuyết Ninh nhìn nó không dưới ba lần, nói: “Muốn ăn thì cứ lấy, không ai cấm ngươi đâu.”

“Không không không, ta không đói bụng.” Khương Tuyết Ninh lập tức lắc đầu, nghiêm túc biểu thị cự tuyệt.

Tạ Nguy: “…”

Chương 85: Ăn vụng

Đây là loại biểu cảm gì? Khương Tuyết Ninh nghi hoặc nhìn hắn một cái, không hiểu sao có chút sợ, lại không biết mình nói sai cái gì: "Vậy ta ăn một cái?"

Tạ Nguy: "..."

Khương Tuyết Ninh lập tức đổi giọng: "Vậy vẫn là không ăn nữa thì hơn."

Tạ Nguy chợt có chút buồn cười, không phải cười Khương Tuyết Ninh, mà là cười chính hắn. Hắn vô cớ lắc đầu, lại nhìn chén trà nhỏ trong tay mình, chợt nhớ tới Yến Lâm, cảm thán: "Tính tình ngoan cố ác liệt, tính khí không tốt, còn không có nhãn lực (mắt nhìn người), cũng không biết Yến Lâm bị ma nào ám nữa."

Đang êm đẹp làm sao lại nhắc tới Yến Lâm rồi? Hơn nữa còn buồn bực vì sao Yến Lâm lại coi trọng nàng? Khóe miệng Khương Tuyết Ninh giật giật, nhỏ giọng thầm thì: "Cho nên Yến Lâm có người yêu hắn, còn ngươi thì không cưới được vợ a." Lời còn chưa dứt, nàng đã nhìn thấy Tạ Nguy ngẩng mặt lên, lập tức đổi giọng: "Ngài nói rất đúng, ta không học vấn, ta không xứng với Yến thế tử."

"..." Này rõ ràng là trong lòng có oán giận lại không dám chống đối hắn, nhìn thấy mà muốn cười, nhưng khóe môi Tạ Nguy vừa cong lên một chút, lại hạ xuống.

Yến Lâm.

Dũng Nghị hầu phủ.

Quan lễ.

Bất tri bất giác, thời điểm đã đến rất gần.

Khương Tuyết Ninh nói xong, cũng gần như đồng thời ý thức được điều này, trên mặt thoải mái nhẹ nhàng cũng thành trầm mặc. Nàng còn nhớ rõ quan lễ kiếp trước. Khi đó nàng hoàn toàn không biết gì về thế cục triều chính trên dưới cả, cũng căn bản không biết lúc ấy Dũng Nghị hầu phủ đã ở thời khắc nguy nan, còn hạ quyết tâm phải cố gắng lên làm hoàng hậu. Nhưng còn chưa làm được gì, đã trở lại bản tính mười phần ham chơi, suy nghĩ tìm món quà gì đặc biệt gì tặng sinh nhật Yến Lâm.

Kết quả, không ngờ hôm đó nửa đường nhớ lầm canh giờ, nàng đến muộn. Lúc xe ngựa đến nơi, cả hầu phủ sớm đã bao trùm trong máu tanh, gươm giáo, cùng tiếng kêu trời trách đất. Đám huân quý đến dự tiệc đã bị dọa cho trắng bệch, chạy trốn thục mạng. Nàng túm lấy một người lại hỏi: “Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Không ai trả lời nàng. Nàng liền mang quà đã chuẩn bị, xông vào phủ tìm người. Nhưng binh sĩ ngăn nàng lại. Nàng càng sống chết muốn đi vào. Nhưng lúc này một cái đầu lâu từ bên trong lăn ra, dừng lại trên bậc thang, máu tươi cứ thế tuôn ra, nàng lập tức bị dọa sợ, lại quay đầu thấy những người cầm đao kiếm kia đều lạnh lùng nhìn nàng. Cũng không biết là ai lôi nàng một cái, rốt cục vẫn là kéo được nàng trở về. Hồi phủ, nàng liền bệnh một trận.

Nói cách khác, kiếp trước, nàng thậm chí còn không đi dự quan lễ của Yến Lâm. Về sau, Yến Lâm bởi vậy mà hiểu lầm nàng tham lợi tránh hại, biết hầu phủ gặp nạn, mới cố ý không tới. Tiếp theo đó không lâu, nàng lại còn nói với hắn, nàng muốn làm hoàng hậu.

Về sau hắn đã trải qua gian nan vất vả, trở thành tướng quân về kinh, đứng trong cung điện huy hoàng của nàng, nhẹ nhàng giữ bả vai nàng lại, giúp nàng tháo trâm cài trên tóc xuống, nói với nàng: “Ngày đó, ta chờ nương nương rất lâu. Đứng ở đại đường, nhìn mỗi

một vị tân khách bước vào, đầy chờ đợi mong mỏi, hy vọng kế tiếp sẽ là ngươi. Nhưng hết người này tới người khác, Lâm Truy vương tới, ngươi chưa tới; Tạ tiên sinh tới, ngươi cũng chưa tới; đến Tiêu Xu tới rồi, ngươi cũng vẫn chưa tới. Nhưng ta nghĩ, Ninh Ninh đã đáp ứng ta, nhất định sẽ tới. Thế là ta chờ a chờ, chờ a chờ, đến khi trọng binh vây quanh phủ, đến khi thánh chỉ xét nhà truyền tới, đến khi bậc thang thấm đầy máu tươi, cũng không chờ được ngươi..."

Khương Tuyết Ninh không thể nào biện giải cho mình. Cũng có lẽ, đối với thiếu niên chìm trong hồi ức cừu hận cùng tăm tối, hết thảy giải thích đều vô nghĩa. Nàng chỉ có thể im lặng nhắm nghiền hai mắt.

Kiếp trước như thủy triều tràn qua trong trí nhớ, chân thực mà đau đớn, một lát sau Khương Tuyết Ninh mới chậm rãi nhìn chén trà trong tay mình. Mặt nước trong chén trà tĩnh lặng, phản chiếu bóng dáng Tạ Nguy ngồi đối diện. Nàng hỏi: "Quan lễ của Yến Lâm, nghe nói Tạ tiên sinh sẽ lấy tự (tên chữ) cho hắn."

Tạ Nguy nhàn nhạt: "Ân."

Nam tử hai mươi tuổi thì phải làm quan lễ, sau đó mới thành gia lập nghiệp. Quan lễ có lấy tự, vừa là đặt tên, vừa thể hiện chí hướng sau này. Nam tử xuất thân nhà huân quý, đến quan lễ cơ bản đều sẽ thỉnh hồng nho ẩn sĩ đến lấy tên chữ cho mình, tuy tuổi của Tạ Nguy so ra kém hơn các hồng nho khác trong giới trí thức, nhưng lại là thái tử thiếu sư chủ trì kinh tiệc lễ nhật giảng ở Văn Uyên các, trước đây còn chưa từng nghe nói ai có thể mời được hắn vỡ lòng hay lấy tên chữ cho ai. Yến Lâm tựa hồ là người đầu tiên. Cũng có lẽ là người duy nhất.

Nhưng Khương Tuyết Ninh lại không biết kiếp trước tên chữ của Yến Lâm là gì, đã kịp lấy hay chưa? Sau khi Dũng Nghị hầu phủ xảy ra chuyện, hết thảy chủ đề có liên quan đến Yến thị nhất tộc đều thành cấm kỵ, không ai dám nhắc tới. Đến sau khi Yến Lâm về triều, cũng không còn ai có thể thân mật gọi tên chữ của hắn. Cũng có lẽ có, chỉ

là nàng không biết được.

Tạ Nguy dò xét nàng một hồi, nói: “Bây giờ vọng tộc trong kinh đều biết Dũng Nghị hầu phủ đã không còn đường lùi, thiếp mời quan lễ dù đã gửi, nhưng người hồi âm sẽ đi không có bao nhiêu. Nhìn ngươi cũng không giống người làm việc thiện từ bi, đến lúc đó ngươi có đi không?”

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn nói: “Yến Lâm là bằng hữu tốt nhất của ta.” Cho nên mặc kệ tình hình thế nào, nàng vẫn muốn đi, hơn nữa đời này nhất định không được đến trễ, không được khiến thiếu niên kia thất vọng nữa.

Tạ Nguy nghe xong lại nhíu mày, lại khẽ xùy một tiếng. Bằng hữu tốt nhất? Hắn hình như muốn nói gì đó, nhưng sau đó lại nhẹ lắc đầu, cuối cùng vẫn không nói. Tựa hồ cũng không còn tâm tư uống trà, hắn đặt chén trà trong tay xuống bàn trà, nói: “Luyện đàn đi.”

Trà, Khương Tuyết Ninh kỳ thật còn chưa uống xong, nhưng thật ra lúc nãy cũng không khát lắm, tán gẫu xong đề tài này, hỏa khí khi tranh chấp cùng Diêu Tích lúc trước đã biến mất sạch sẽ, thay vào đó là nặng nề trầm uất.

Nàng đặt chén trà xuống, ngồi trước bàn luyện đàn, còn đàn « Thải vân truy nguyệt » để luyện chỉ pháp. Hôm qua đàn đã tạm được rồi, theo lý hôm nay sẽ tốt hơn. Nhưng không ngờ, căn bản không trôi chảy như hôm qua, lại còn trúc trắc gượng gạo, mới vài câu đã sai một âm.

Tạ Nguy quay lại nhìn nàng. Khương Tuyết Ninh ngừng lại, nhìn những ngón tay mảnh khảnh đặt trên dây đàn, cứ không ngừng run rẩy, sau đó là dây đàn bên dưới cũng rung theo. Nàng chậm chạp dùng sức nhấc bàn tay lên, nắm lại trước người, siết thật chặt. Nhưng run rẩy không những không ngừng, mà còn như truyền vào tận đáy lòng nàng. Nàng gục đầu xuống, nhắm chặt mắt lại.

Lần đầu tiên Tạ Nguy không hề trách phạt, mà chỉ thản nhiên nói: "Tâm không tĩnh được thì đừng đàn nữa."

Quan lễ của Yến Lâm đã sắp đến... Không nhắc đến còn tốt, một khi nhắc rồi, tâm sao có thể tĩnh được? Khương Tuyết Ninh cảm giác đáy lòng mình như bị tảng đá nặng nề đè xuống, đến hít thở cũng trở nên vô cùng khó khăn, thần thái sáng láng lúc cùng Diêu Tích cãi nhau nay đã tan biến, giọng trầm thấp đáp: "Vâng."

Không khí bên trong Phụng Thần điện lại rơi vào yên lặng. Tạ Nguy ngồi trước thư án đọc công văn, nhưng tựa hồ cũng không tập trung được. Khương Tuyết Ninh ngồi trước đàn, ngẩn người, không đầy một lát suy nghĩ liền phiêu diêu.

Qua chừng hai khắc, bên ngoài lại có thái giám đến, có việc bẩm báo với Tạ Nguy. Nhưng thấy Khương Tuyết Ninh ở bên trong, nên không mở miệng. Tạ Nguy liền đứng dậy, nói với Khương Tuyết Ninh: "Tự pha trà đọc sách, nghỉ ngơi một lát đi." Hắn nói xong thì đi ra ngoài điện. Tiểu thái giám kia đi theo hắn đến ngoài hành lang, thấp giọng bẩm báo gì đó. Khương Tuyết Ninh nghe không được. Chuyện của Tạ Nguy, nàng cũng không dám nghe.

Nàng ngồi trước đàn thật lâu, lúc nãy ngẩn người thì không cảm giác được gì, lấy lại tinh thần liền thấy thân thể có chút cứng ngắc. Tiêu Am này là Yến Lâm tặng nàng. Gương mặt thiếu niên chân thành cùng nhiệt huyết hiện ra rõ ràng trong trí nhớ, nhưng càng như thế, nhìn Tiêu Am lòng nàng càng nặng trĩu, thế là đành dứt khoát đứng lên, ngồi sang bàn trà, lần nữa nấu nước pha trà.

Đĩa đào phiến cao kia vẫn còn đặt ở chỗ cũ. Khương Tuyết Ninh vừa vặn nhìn thấy nó. Uống phao trà thứ nhất, nàng không chạm vào đĩa đào phiến cao; uống phao trà thứ hai, dạ dày có chút âm ỉ đau; đợi đến phao trà thứ ba, rốt cục cảm thấy mình cần phải ăn gì đó, thế là nàng đưa tay về phía đĩa đào phiến cao.

Từng miếng từng miếng trắng như tuyết, ở giữa điểm xuyết mấy

miếng đào làm nhân. Nhìn thoáng qua, không khác hôm qua là mấy. Nhưng cẩn thận nhìn lại, miếng nhân đào so với hôm qua hình như có lớn hơn một chút a? Đầu bếp trong cung chuyện gì làm không được, chứ đủ loại bánh ngọt đều có thể làm ra dáng vẻ cực đẹp, mùi cũng rất thơm, mặc dù ăn vào có ngon như vẻ ngoài hay không lại là một chuyện khác. Mà dù sao đây là trong cung a. Ai có tâm tình để ý nó ngon hay không đâu?

Cầm trong tay một miếng đào phiến cao thật mỏng, Khương Tuyết Ninh chăm chú nhìn nửa ngày, oán thầm vô số câu, rốt cục vẫn cho vào miệng, định nuốt vội.

Nhồi bột gạo nếp đều tay, rất mềm dẻo lại không mất độ xốp. Vị ngọt mà không ngán, chỉ ngọt thanh lại không quá độ. Mùi vị này... Lúc đầu không để ý, nhưng đến khi hương vị chạm đến đầu lưỡi, trong nháy mắt, mí mắt Khương Tuyết Ninh thật sự là giật một cái, suýt chút bị nghẹn, tay run suýt làm đổ chén trà!

Không quan tâm đào phiến cao này có mùi vị gì! Tóm lại nhất định không phải là đầu bếp trong cung làm! Đời trước nàng đã thử đào phiến cao của tất cả đầu bếp biết làm điểm tâm trong cung, nhưng không một ai có thể làm ra hương vị nàng muốn! Đời này, trong cung chưa đổi đầu bếp thì càng không thể nào làm ra được!

Vậy đĩa này... Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy vừa rồi như ăn phải độc dược, đưa tay day day mí mắt, hận không thể phun miếng đào phiến cao lúc nãy ra! Trời ạ nàng đến cùng đã làm gì vậy! Vẫn là câu nói kia, đồ của Tạ Nguy mà cũng dám ăn sao!!! Nói không chừng hắn có khi còn định dùng đĩa đào phiến cao này dò xét xem nàng còn nhớ chuyện bốn năm trước không thì sao? Tạ Nguy tâm địa quá ác độc. Đều là do hắn gần đây tỏ ra quá hiền lành, đến mức nàng thành thói quen được một tấc lại muốn tiến một thước, mất đi cảnh giác!

Tỉnh táo lại. Tỉnh táo lại. Chỉ ăn một miếng mà thôi. Tạ Nguy cũng chưa chắc đã đếm qua. Nhìn qua, đĩa đào phiến cao không khác mấy so với lúc trước. Lại vội vàng đưa tay loay hoay loay hoay, chỉnh

lại một chút, lần này thì nhìn không ra nữa. Sau đó ngồi chờ Tạ Nguy trở về.

Nhưng đợi nửa ngày, Tạ Nguy vẫn chưa quay lại.

Khương Tuyết Ninh mơ hồ lại ngửi thấy mùi hương của đào phiến cao thoang thoảng bay tới, đang cúi đầu nhìn chén trà lại lén liếc sang đĩa đào phiến cao một cái, vội vàng quay lại; xoay qua chỗ khác nhìn một chút, lại liếc qua một tẹo.

Kỳ thật... đĩa này cũng rất nhiều miếng a? Dù nàng có ăn thêm một miếng, cũng chưa chắc có thể nhìn ra được, nhỉ? Nàng quay lại nhìn thoáng qua phía cửa điện, nghe thấy tiếng nói chuyện khe khẽ vẫn chưa dừng, liền to gan hơn một chút, trộm vươn tay ra, vội vàng chộp thêm một miếng, cấp tốc nhét vào miệng.

Nàng lại nhìn đĩa đào phiến cao kia. Ân, rất tốt, không có sơ hở gì, nhưng mà mảnh bên trái này nhìn giống như bị dư ra, không hiểu sao lại có chút gây chú ý. Khương Tuyết Ninh cảm thấy không thể tùy ý nó như thế được, nếu khiến Tạ Nguy chú ý sẽ không tốt. Ném đi? Vậy thì quá lãng phí. Cho nên vẫn là ăn nó thì hơn, đây không tính là nàng ăn vụng, cũng không phải nàng muốn ăn, mà là để đĩa đào phiến cao này nhìn bình thường hơn một chút! Nàng thề, chỉ ăn thêm miếng này nữa thôi, nếu ăn nữa sẽ chết người đó!

Thế nhưng những chuyện như ăn vụng... Đã có lần đầu ắt sẽ có lần hai, có lần hai liền có lần ba, có lần ba vậy thì ngừng lại đã là chuyện vô cùng khó rồi. Vả lại, cứ ăn từng miếng từng miếng, thì nhìn qua giữa hai lần không khác biệt nhau là mấy... Thế là móng vuốt nàng lại một lần nữa vươn ra.

“Thật, một miếng cuối cùng, một miếng cuối cùng!” Khương Tuyết Ninh cầm trong tay miếng thứ mười, trong lòng tự nhủ, sau đó cắn một ngụm.

Tạ Nguy lúc này vừa vặn đi tới cửa điện, nghe loáng thoáng, nên hỏi

lại: “Cái gì cuối cùng?”

“Khụ khụ khụ!” Khương Tuyết Ninh giật mình run rẩy, miếng đào phiến cao vừa ăn vào chưa kịp nuốt xong cứ thế mắc lại ở cổ! Nàng hớp vội nửa chén trà nhỏ, mới đỡ nghẹn, xoay người lại nói: “Không, không có gì, nói đến phao trà cuối, học sinh còn thắc mắc sao Tạ tiên sinh ngài còn chưa trở lại.”

Tạ Nguy đến gần xem xét, nàng đích thực đã pha xong trà, chỉ là... Đĩa đào phiến cao lúc nãy đâu có ít như vậy? Hắn nhìn Khương Tuyết Ninh, tựa tiếu phi tiếu.

Khương Tuyết Ninh theo hướng hắn nhìn, thì phát hiện đĩa đào phiến cao kia... từ khi nào lại ít như vậy? Không không không không sao đâu! Biết đâu mắt Tạ Nguy mờ thì sao! Nàng ngượng ngùng cười một tiếng: “Vừa rồi có chút đói bụng, ăn một chút, chỉ ăn một chút...”

Tạ Nguy nhíu mày: “Ngươi cho rằng mắt ta mờ sao?”

Khương Tuyết Ninh cắn răng: “Nhiều hơn một chút một chút.”

Tạ Nguy thế là “A” một tiếng: “Nếm thử thấy như thế nào?”

Khương Tuyết Ninh nghĩ thầm mình cũng không được để lộ ra là còn nhớ hương vị năm đó, thế là trợn mắt nói dối: “Không khác hôm qua là mấy, đầu bếp trong cung thật là cơm cá giả mặt Bụt, nhìn thì đẹp, mà ăn lại không ngon, uống trà ăn kèm một chút còn được.”

Tạ Nguy đột nhiên cảm thấy ——Nha đầu lừa đảo này thật chán sống rồi. Vừa nghĩ, hắn liền tiến tới, động tác như muốn bưng đĩa đào phiến cao kia lên, nói: “Nếu đã dở như vậy thì cần gì phải làm khổ chính mình chứ, ném hết đi, gọi đầu bếp mới trong cung cất công làm ra một đĩa khác cho Ninh nhị cô nương.”

Ném đi?! Khương Tuyết Ninh thốt lên: “Đừng a ——” Lời vừa ra khỏi

miệng, nàng liền muốn vả cho chính mình hai bạt tai.

Tạ Nguy dừng lại, ánh mắt đầy hứng thú nhìn nàng.

Khương Tuyết Ninh rốt cuộc nhận ra, mình không chỉ có nghịch lân (Trương Già), lại còn có cả tử huyệt. Đúng là từ sang thành kiệm khó biết bao nhiêu a. Nàng lớn lên nơi hương dã, ăn uống no bữa nay lo bữa mai, cho nên chỉ cần được ăn thứ gì ngon, liền cứ thế nhớ mãi không quên.

Nội tâm nàng một mảnh ảm đạm, dứt khoát không thèm đếm xỉa gì nữa, lợn chết không sợ bỏng nước sôi, mặt không chút thay đổi, hứng lấy cái nhìn chăm chú của đối phương, mặt không đỏ tim không nhanh, giọng cực kỳ bình tĩnh khảng khái nói: “Cũng không đến nỗi tệ như vậy, làm người phải biết tiết kiệm, không được lãng phí.” Sau đó đưa tay nhận lấy đĩa đào phiến cao kia từ tay Tạ Nguy.

Tạ Nguy: “...” Nếu sớm biết chỉ cần một đĩa đào phiến cao đã có thể thu thập được tổ tông này trở nên ngoan ngoãn đến vậy, lúc trước phí công lớn như thế hết trách mắng rồi huấn dạy, lo lắng nàng học không tốt, là vì cái gì...

Đột nhiên hắn có chút hoài nghi khả năng nhìn người của bản thân rốt cục có dùng được hay không? Hắn vô cớ cười một tiếng.

Chương 86: Chia sẻ

Lúc rời khỏi Phụng Thần điện, Khương Tuyết Ninh tất nhiên không quên mang theo đĩa đào phiến cao còn chưa ăn hết. Tạ Nguy nhìn nàng. Nàng còn tỏ ra vô cùng chính trực, giải thích: "Tạ tiên sinh thường vào cung từ trước khi mặt trời mọc, chắc cũng không muốn điểm tâm mang vào lại phải mang ra, như vậy đĩa đào phiến cao này cứ vậy đặt ở trong điện không ai ăn, để qua ngày mai sợ sẽ không ngon nữa, chi bằng để học sinh mang về cho."

Tạ Nguy không nói. Khương Tuyết Ninh liền cho rằng hắn đã chấp nhận. Thế là nàng một tay xách hộp cơm, nhanh chân bước vội ra khỏi Phụng Thần điện: Dù sao ăn vụng cũng lộ rồi, diễn cũng diễn rồi, Tạ Nguy không nhìn ra thì càng tốt, nếu đã nhìn ra nàng cũng đâu thể thay đổi suy nghĩ của hắn được. Vậy chi bằng thừa dịp đầu còn trên cổ, sống lâu thêm ngày nào hay ngày nấy, có thể ăn được chút nào hay chút nấy. Đào phiến cao dùng mạng để đổi lấy này, đương nhiên phải mang về ăn cho bằng hết!

Nghĩ rõ ràng điểm này, bước chân nàng liền trở nên nhẹ nhàng, thoăn thoắt, đi trên đường mà như sắp bay lên trời rồi.

Tạ Nguy vẫn đứng đó nhìn theo nàng, chỉ cảm thấy những bi thương hay vui vẻ của nàng đều rất chân thực, cũng thật giản đơn.

*

Các thư đồng khác đều đang ở Ngưỡng Chỉ trai, chỉ có Khương Tuyết Ninh là bị Tạ Nguy xách đi luyện đàn thêm mà thôi, cho nên thời gian của nàng so với những người khác thường không khớp, lúc người khác đã nghỉ ngơi có khi nàng mới về tới, lúc nàng nghỉ ngơi

bọn họ có lẽ đã đọc sách rồi.

Lúc này cũng vậy. Khương Tuyết Ninh mang theo hộp cơm trở về, đám người cơ bản đều đã nghỉ trưa, cả Ngưỡng Chỉ trai vô cùng yên ắng. Nàng vào phòng đặt hộp cơm trên bàn mình, mở ra lại nhịn không được ăn thêm hai miếng nữa, mới suy nghĩ.

Chuyện bị hãm hại đã từng xảy ra một lần, còn có thể lấy cớ là không có phòng bị, không cẩn thận mắc phải; nhưng nếu như lại phát sinh lần nữa, nói do sơ sẩy thì nhất định là lý sự cùn, là ngốc thật.

Ngồi đây âm thầm suy đoán, không bằng tới gặp mặt nói cho rõ ràng. Huống chi đời này nàng cùng Tiêu Xu chưa có xung đột lợi ích trực tiếp nào, đoạn thời gian ở trong cung này, đáng ra không nên khó khăn như vậy mới đúng.

Túi thơm dính tới chuyện kia, giờ phút này đang đặt trên bàn. Một vết xước trên vải hết sức rõ ràng. Khương Tuyết Ninh nhìn chằm chằm nó một lát, vừa nghĩ xong, liền đậy hộp cơm lại, trực tiếp lấy túi thơm, đứng đậy đẩy cửa đi ra ngoài.

Phòng của nàng ở một góc của Ngưỡng Chỉ trai, vừa xa vừa vắng vẻ nhất. Phòng Tiêu Xu lại là chỗ tốt nhất, tọa bắc hướng nam, hai phía đều có cửa sổ, ánh sáng rất thích hợp, còn gần một đầu hành lang, xung quanh lại không có phòng nào khác.

Khương Tuyết Ninh đi qua đó cũng không mất bao lâu. Trước cửa lại có cung nhân đứng đó chờ hầu hạ. Lúc Khương Tuyết Ninh đi qua, cung nhân đứng ở bên ngoài liền nhìn thấy, khom người thi lễ với nàng, trực tiếp nói: “Khương nhị cô nương là đến tìm Tiêu đại cô nương a? Cô nương chúng ta đang đợi ngài.”

Khương Tuyết Ninh lập tức có chút kinh ngạc nhướng mày. Đây thật sự khiến nàng có chút ngoài ý muốn. Nàng nhìn cung nhân này một cái, không nói gì. Cung nhân cũng không nói nhiều thêm, tiến lên đẩy cửa, mời nàng vào.

Khương Tuyết Ninh đi vào trong. Căn phòng này bố trí không kém hơn phòng nàng bao nhiêu, khắp nơi đều phô ra khí chất của thế gia huân quý, thoạt nhìn không lộng lẫy, nhưng kể cả một lọ hoa nhỏ tùy tiện đặt trong góc cũng là gốm Nhữ Diêu men "vũ quá thiên thanh".

Cung nhân đứng trước thư án hầu hạ bút mực. Tiêu Xu mặc một thân váy lụa tím nhạt, một tay nâng tay áo, một tay cầm bút, đang vẽ tranh. Một dòng sông lớn chảy qua, hai bên bờ tương xứng, một cây tùng đại thụ sừng sững trên núi cao, cái bóng trải dài xa xăm cô độc mờ dần trên sông nước. Khí thế tham vọng không nhỏ!

Các nữ tử khác, bất kể là tiểu thư khuê các, hay tiểu gia bích ngọc (nữ tử gia tộc nhỏ nhưng được nuông chiều), phần lớn đều thiên về lối vẽ tỉ mỉ hoa lá chim chóc, viết chút khuê trung xuân oán (tư tình nơi khuê phòng), nhưng Tiêu Xu hiển nhiên không như vậy, nàng thích tranh thủy mặc giang sơn, bố cục rộng lớn khoáng đạt. Cũng có lẽ, đây là ấn tượng nàng muốn để lại trong mắt người khác.

Khương Tuyết Ninh đi vào, ngòi bút nàng vừa vặn chấm vào cái bóng mờ dần của cây đại thụ, ngước mắt trông thấy, liền câu môi cười một tiếng, nói: "Ta biết Khương nhị cô nương sẽ đến tìm ta, chỉ là sớm hơn rất nhiều so với ta nghĩ." Đang khi nói chuyện, nàng đặt bút xuống. Cũng khoát tay, cho cung nhân hầu hạ bút lực lui ra. Trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

Khương Tuyết Ninh sớm biết Tiêu Xu không phải người dễ chịu, nghe vậy cũng không kinh ngạc, chỉ nói: "Vậy xem ra, ta cũng coi như vượt quá dự tính của Tiêu đại cô nương rồi."

Tiêu Xu nhẹ gật đầu: "Há lại chỉ có chuyện này thôi đâu, quả thực là có chút bội phục."

Khương Tuyết Ninh nói: "Ngươi muốn nói đến chuyện lục soát Ngưỡng Chỉ trai lần trước sao?"

Tiêu Xu cười một tiếng: “Khương nhị cô nương thật hiểu lòng người.”

Khương Tuyết Ninh xùy một tiếng, cũng không muốn nói nhảm, trực tiếp đặt túi thơm kia lên trên thư án: “Túi thơm hôm qua ngươi trả lại, đích thật là của ta. Chỉ có điều, nơi ngươi nhặt được túi thơm, ước chừng cũng không phải là nơi ta đánh mất.”

Tiêu Xu nói: “Ta biết.” Khương Tuyết Ninh lập tức nhướng mày. Tiêu Xu lại trầm mặc, tựa hồ cân nhắc một chút, mới nói: “Chuyện lục soát Ngưỡng Chỉ trai lần trước là ta làm, nhưng hết thảy lại bắt nguồn từ một hiểu lầm hoang đường, mà ta, ta không có ý định nhằm vào ngươi.”

Khương Tuyết Ninh đột nhiên cảm thấy Tiêu Xu rất thú vị. Nhìn Tiêu Xu, nàng mỉm cười: “Ta cũng biết.”

Màn đối thoại này đầy ý vị sâu xa. Mà hai người đều có ý thăm dò đối phương.

Kỳ thật khi biết sự tồn tại của Khương Tuyết Ninh, Tiêu Xu cũng không định coi Khương Tuyết Ninh là kẻ địch của mình, một là nàng xuất thân vọng tộc, người có sức uy hiếp đối với nàng rất ít, hai là Khương Tuyết Ninh cùng nàng thực chất không có xung đột lợi ích. Muốn coi là kẻ địch, hai điều trên thiếu một cũng không được.

Nhưng sau khi vào cung, hết thảy tựa hồ thay đổi. Khương Tuyết Ninh nhìn qua cũng thấy rất được coi trọng, mặc dù xuất thân không bằng, nhưng ở trong cung lại không kém hơn nàng.

Thêm vào đó, Thẩm Giới còn quá mức để ý tới Khương Tuyết Ninh, thậm chí còn giữ gìn một chiếc khăn thêu. Người hơi nhạy một chút đều biết, Thẩm Giới rất có thể sẽ được lập làm hoàng thái đệ, mà nàng lại muốn trở thành hoàng hậu. Dưới loại tình huống này, Khương Tuyết Ninh đương nhiên trở thành mối nguy cơ đe dọa tới nàng, hơn nữa, còn có thể là kẻ địch rất mạnh.

Một lần, nàng tình cờ biết được chuyện trong cung hạ lệnh kê biên tài sản điều tra nghịch phạm, nên cho rằng kế nội ứng ngoại hợp này dù không thành cũng có thể khiến Khương Tuyết Ninh vào Thận hình tư ăn một phen đau khổ, những chuyện xảy ra ở trong đó, cũng không phải do Khương Tuyết Ninh định đoạt được. Như thế liền có thể dễ như trở bàn tay tiêu trừ một mối nguy cơ.

Nhưng thật không ngờ, vị Khương nhị cô nương xuất thân thấp kém này vậy mà gặp nguy không loạn, dựa vào lí lẽ biện luận, thậm chí không tiếc lấy cái chết ra uy hiếp, cuối cùng hóa giải được nguy cơ.

Càng không ngờ tới, chủ nhân đằng sau khăn thêu của Thẩm Giới lại là người khác. Kẻ địch của nàng căn bản không phải Khương Tuyết Ninh, mà là Khương Tuyết Huệ! Thật sự là nháo ra một vở hài kịch!

Tiêu Xu luôn luôn sĩ diện, nhưng bởi vì việc này bị thái hậu cô mẫu quát nạt, cho dù có không cam lòng thế nào đi nữa, cũng không thể phản bác —— Là sai một li, đi một dặm. Như thế về sau đối phó Khương Tuyết Huệ, còn phải đối phó thêm cừu nhân mới – Khương Tuyết Ninh nữa, thực sự là muốn tính cũng tính không nổi.

Một kẻ mạnh, bất quá chỉ là cái dũng của kẻ thất phu, không đỡ nổi thiên đao vạn kiếm. Tiêu Xu cũng không muốn gây thù hằn quá nhiều. Mà chuyện túi thơm lần này, vừa vặn cho nàng một cơ hội tuyệt hảo để vãn hồi sai lầm lúc trước, bớt đi một kẻ địch mạnh.

Tiêu Xu đánh giá thần sắc Khương Tuyết Ninh, nhẹ nhàng đưa tay, mời nàng ngồi xuống, nói: “Ngày đó thật sự là vô tình sai một li đi một dặm, suýt nữa khiến Khương nhị cô nương chịu oan, trong lòng ta thực áy náy bất an. Chỉ là không quá thân thiết với Khương nhị cô nương, nên không biết phải làm sao mới hóa giải được hiểu lầm này...”

Vô tình sai một li đi một dặm? Vô tình? Kế hãm hại kia nếu thành, nay rất có thể nàng đã đầu một nơi thân một nẻo rồi! Không hổ là xuất

thân vọng tộc, Tiêu thị nhất tộc a, coi mạng người như cỏ rác, còn mình thì cao cao tại thượng nhìn xuống! Cho dù là Tạ Nguy cũng không có loại tính tình khiến người chán ghét này!

Khương Tuyết Ninh phát hiện, nàng cùng Tiêu Xu dù đã cố ý nhưng không có cách gì hòa hợp được. Có lẽ bởi vậy kiếp trước nàng cùng Tiêu Xu mới đấu nhau tới ngươi chết ta sống. Đối phương đã có ý lôi kéo nàng giảng hòa, nàng cũng không nên lập tức cự tuyệt, tốt xấu gì cũng phải chiếm chút lợi ích đã chứ?

Cho nên, Khương Tuyết Ninh ra vẻ như trút được gánh nặng, thoải mái nhàn nhạt nở nụ cười, nói: "Tiêu đại cô nương thân phận tôn quý như vậy, nếu thật muốn hòa giải hiểu lầm, đó là cho ta thể diện rồi, ta nào dám không nghe theo?" Chỉ là phải xem ngươi có thật sự muốn hay không thôi.

Tiêu Xu nhìn lại nàng, tựa hồ cân nhắc lời nàng là thật hay giả, qua thật lâu, cũng lười vòng vo cùng nàng, mới nói: "Trước mặt người thông minh còn vòng vo thì thật vô nghĩa. Thẳng thắn nói ra đi, nếu ngươi cuối cùng là muốn xuất cung, ta cũng không muốn cùng ngươi kết thù. Tuy rằng ta có thể đấu thắng ngươi, nhưng đả thương địch một ngàn tự tổn tám trăm, huống chi ta còn phải đối phó tỷ tỷ ngươi. Ta sẵn sàng bày tỏ thành ý, chỉ là không biết thù lúc trước có thể xóa bỏ hay không?"

Xóa bỏ? Định lấy thúng úp voi sao? Mơ tưởng cũng thật đẹp. Năng lực ép mua ép bán thực không tệ nha. Bất quá đây là trong nội tâm thầm nghĩ, ngoài mặt Khương Tuyết Ninh vẫn vô cùng hiền hòa dễ chịu, còn tỏ ra rất hứng thú mà nói: "Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề, dù sao chúng ta thế đơn lực mỏng, thực không thể đấu lại ngài. Chỉ là không biết, Tiêu đại cô nương chịu ra thành ý bao nhiêu."

Tiêu Xu cầm túi thơm của nàng lên, nhìn nhìn suy tư một lát, liền cười nói: "Luôn có ít tôm tép nhãi nhép phía sau bày trò, thực khiến người ta chán ghét. Khương nhị cô nương không thích, ta cũng

không thích, chi bằng xử lý thỏa đáng một lượt, cũng giúp bên tai mọi người thanh tịnh hơn."

Dáng vẻ Khương Tuyết Ninh vô cùng hài lòng: "Nếu vậy thì thật sự là quá tốt rồi." Dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết, Tiêu Xu định dùng túi thơm của nàng thiết kế ra trò gì đó, không chừng còn dính đến chuyện gì khẩn yếu nữa.

Tiêu Xu hiển nhiên không phải người lương thiện gì. Cái gì mà "Thành ý" cái gì mà "Xóa bỏ", toàn lời đường mật! Trên thực tế, cho dù không có Khương Tuyết Ninh nàng tồn tại, Tiêu Xu cũng nhất định sẽ tìm ra kẻ chân chính vứt túi thơm, chấm dứt hậu hoạn! Nói hay nói tốt như vậy bất quá là dùng chuyện này kéo thêm nàng vào thôi. Nếu thật có thể dỗ nàng bỏ qua thù hận kia, vậy thì một mũi tên trúng hai đích rồi, không phải sao?

Khương Tuyết Ninh sẽ không lên con thuyền ma này, thật sự nàng muốn xuất cung, nên không cần thiết vạch mặt với Tiêu Xu sớm như vậy, dù sao nàng cũng đã đưa Khương Tuyết Huệ vào cung rồi, sau này có đóng kịch mặt đỏ mặt trắng một thời gian cũng không có vấn đề gì. Cho nên Khương Tuyết Ninh đáp ứng mười phần dứt khoát.

Hai người phen này trò chuyện cũng coi như chủ khách đều vui vẻ, cuối cùng Tiêu Xu còn tự mình tiễn Khương Tuyết Ninh tới ngoài cửa.

Nhưng đến khi đi qua hành lang dài rồi, quay đầu lại, nhìn cửa phòng Tiêu Xu đóng kín, những ký ức hỗn loạn rối ren kiếp trước bỗng ập tới đầy trong trí nhớ nàng.

Kiếp trước, nàng cùng Tiêu Xu chết sống muốn ngồi trên vị trí hoàng hậu kia. Lại không lường được, một khi giang sơn đổi chủ, dù có là hoàng hậu cao quý cũng chỉ như sâu kiến mà thôi.

Tiêu Xu thông minh một đời, từng bước từng bước tính toán muốn leo lên hậu vị, nhưng lại hoàn toàn không biết gì về nguy hiểm ẩn núp

trong bóng tối kia: Kẻ địch chân chính của nàng, hay Tiêu thị nhất tộc, căn bản không phải bất luận một vị thư đồng nào trong Ngưỡng Chỉ trai giờ phút này, mà là vị Tạ thiếu sư cao cao trên Phụng Thần điện truyền dạy cho bọn họ kiến thức thâm sâu, có vẻ ngoài như thánh nhân, Tạ Cư An kia!

Nghĩ tới đây, đáy lòng nàng bỗng nhiên có một loại cảm giác khoan thai, siêu việt, tọa sơn quan hổ đấu. Nàng cười nhẹ một tiếng, quay người đi về phòng mình.

Còn có một đĩa đào phiến cao trong phòng đang chờ nàng đó.

Nhân sinh khổ cực ngắn ngủi, còn phải dùng thời gian tranh đấu lục đục, thật vô nghĩa mà!

*

Khương Tuyết Ninh một lần nữa lật quyển sách thuốc kia ra, lấy đĩa đào phiến cao từ trong hộp cơm đặt trên thư án, vừa đọc sách vừa thuận tay lấy một miếng mà ăn, một buổi chiều đông nếu qua như thế sẽ vô cùng khoái hoạt.

Ước chừng nửa canh giờ sau, bên ngoài có người đến. Chu Bảo Anh "Thành khẩn" tối qua nay đang đứng bên ngoài gõ cửa, giọng nói tràn đầy vui mừng: "Ninh tỷ tỷ! Ta đến trả điểm tâm cho tỷ a!"

Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình, vặn óc suy nghĩ thật lâu mới nhớ ra, Chu Bảo Anh hình như có nói là mượn điểm tâm của nàng, chờ khi cung nhân đưa điểm tâm mới đến sẽ lấy ra một nửa trả lại nàng. Bất quá... Nàng lắc đầu cười một tiếng, đi qua mở cửa, nói: "Ta còn tưởng ngươi nói đùa chứ."

Chu Bảo Anh quả thật đang ôm hộp cơm đứng bên ngoài, cái mũi ngọc tinh xảo khẽ nhăn một cái, có chút đắc ý: "Những chuyện liên quan đến ăn đều là đại sự, Bảo Anh nói được tất sẽ làm được mà!"

Nàng đi tới, mở hộp cơm ra. Bên trong có ba tầng, chứa đầy các loại điểm tâm. Hiển nhiên cung nhân Ngự Thiện phòng cùng Ngưỡng Chỉ trai đều biết nàng thích ăn, nên điểm tâm mỗi ngày đưa tới cho nàng đều là phong phú nhất, nhiều rất nhiều kiểu dáng cùng chủng loại.

“Đây là hạch đào tô, hạnh nhân tô, còn đây là bánh nhân hoa hồng, hoàng đậu cao...” Hai mắt Chu Bảo Anh sáng lấp lánh, chỉ từng loại từng loại cho Khương Tuyết Ninh xem. Nhưng đang nói liến thoắng, nàng bỗng nhìn thấy đĩa đào phiến cao bày trên thư án, cũng không biết vì cái gì, ánh mắt liền không dứt ra được.

Khương Tuyết Ninh đang buồn bực vì sao nàng chợt ngưng lại, ngẩng lên nhìn mặt nàng, lại thuận theo ánh mắt nàng, nội tâm lập tức lộp bộp một cái, lạnh toát. Thất sách... Vừa rồi lúc đi mở cửa cho Chu Bảo Anh vào, vì sao lại không giấu đĩa đào phiến cao này trước chứ!

Chu Bảo Anh cắn cắn môi, nhìn Khương Tuyết Ninh một cái, lại nhìn đĩa đào phiến cao kia một cái: “Ninh tỷ tỷ, cái này, nhìn có vẻ rất ngon...”

Khương Tuyết Ninh: “...” Nàng muốn nói, không, ngươi nhìn lầm rồi, cái này tuyệt đối không ngon đâu.

Nhưng ai có thể chịu nổi ánh mắt to tròn long lanh như nai con của Chu Bảo Anh chứ? Quả thực giống như không cho nàng ăn chính là một tội ác. Huống chi, tiểu cô nương này hôm qua còn có vẻ như vô ý đến cảnh tỉnh nàng một phen.

Khương Tuyết Ninh suy nghĩ một lát, cuối cùng không nhẫn tâm cự tuyệt, mặc dù cảm thấy đau thấu tim gan, vẫn mỉm cười sờ đầu nàng, nói: “Muội muốn ăn, vậy ta chia một nửa cho muội mang về, có được không?”

Chu Bảo Anh lập tức mặt mày hớn hở: “Được!”

Chương 87: Ném đi

“Trịnh thượng thư cũng thật là già quá nên hồ đồ rồi, đã cáo lão từ quan, tấu chương ban thưởng cũng truyền xuống rồi, vậy mà hôm qua còn trước mặt mọi người cầu tình cho Dũng Nghị hầu phủ tại nghị sự nội các nữa. Có ai không biết hiện tại thánh thượng đang nổi nóng chứ? Chuyện này hắn thật đúng là không biết nhìn tình thế. Không phải sao, hắn nói xong thánh thượng liền nổi giận. Mình hắn gặp nạn không quan trọng, ngược lại liên lụy đến một đám đồng liêu, ai nấy đều lo lắng hãi hùng, aiiiii...” Trần Doanh thở dài một tiếng. Than xong vẫn không khỏi dò xét thần sắc Tạ Nguy ngồi đối diện.

Đây là tại Tạ phủ.

Chiều hôm qua, trong khi nội các nghị sự đã xảy ra tranh chấp, suýt nữa thì gây chuyện lớn. Nhưng lúc đó Tạ Nguy hình như đi Phụng Thần điện dạy nữ học sinh nào đó, không ở nội các, do đó không bị liên lụy tới chuyện này. Trần Doanh nhịn không được mà nghĩ trong chuyện này liệu có huyền cơ gì không. Cho nên thừa dịp sáng nay không cần lên triều sớm, tranh thủ đưa bái thiếp đến gặp Tạ Nguy, tự thuật lại chuyện xảy ra hôm qua, dò xem ý vị thiếu sư đại nhân này thế nào.

Tạ Nguy dù không có mặt ở nội các thời điểm đó, nhưng mọi chuyện đều nhất thanh nhị sở. Thái giám đến thiên điện Phụng Thần điện lúc đó đã bẩm rõ tình huống cho hắn. Cho nên khi nghe Trần Doanh nói những lời này, hắn không mấy kinh ngạc, chỉ nói: “Chính là bởi vì Trịnh thượng thư đã cáo lão hồi hương, tấu chương truyền xuống rồi, coi như gần đất xa trời, nên vướng bận ít hơn những người khác, mới dám làm ra chuyện như vậy. Đổi lại là kẻ khác sợ còn phải lo lắng mũ miện trên đầu, ấn tín bên hông có giữ được hay không.

Thánh thượng mặc dù tức giận, nhưng cũng đề phòng miệng lưỡi thiên hạ, nên sẽ không đến mức xử phạt Trịnh thượng thư quá nặng."

Những lời này, nói có khác gì không nói đâu? Trần Doanh đương nhiên biết lão đầu tử Trịnh thượng thư này vì sao lại dám nói như thế. Nhưng... Vẻ mặt hắn có chút khó xử, nhìn Tạ Nguy nói: "Nhưng Trịnh thượng thư đã bị bắt giam rồi, chẳng lẽ còn có thể được thả ra?"

Tạ Nguy cười một tiếng: "Cái này thì phải xem Trần đại nhân cùng thuộc hạ cũ trong Hình bộ ra sao." Trần Doanh như có điều suy nghĩ. Tạ Nguy thản nhiên nói: "Thánh thượng là người ghi nhớ tình xưa nghĩa cũ, Trịnh thượng thư nửa đời vì triều đình cúc cung tận tụy, nay công nhiên trong nghị sự của nội các chọc giận thánh thượng, nếu không bắt giam, người người bắt chước, vậy thì uy nghiêm thiên tử còn đâu? Nhưng người đến lúc cũng cần bậc thang để bước xuống. Huống chi Trần đại nhân cùng các đồng liêu Hình bộ, đều là thuộc hạ ngày trước của Trịnh thượng thư, Trịnh thượng thư làm việc như thế nào, đã rõ như ban ngày. Tình người ấm lạnh, chỉ trong một ý niệm mà thôi."

Hành tẩu trên quan trường, ai không muốn xu cát tị hung? Nếu chỉ dựa vào hai chữ "Nhân nghĩa", căn bản không thể đi được xa. Trần Doanh từ trước đến nay đều là mặc kệ sống chết của người ngoài, chỉ một lòng suy nghĩ xem người bề trên nghĩ thế nào, nghe lời ấy, trong lòng có chút nghiêm nghị, liền hiểu được ngụ ý của Tạ Nguy: Hoàng đế cố nhiên đã tống giam Trịnh thượng thư, thế nhưng lại muốn xem thử những người khác trên triều phản ứng thế nào; vả lại, Trịnh thượng thư làm cấp trên của hắn đã nhiều năm, đến vị trí này của hắn cũng là Trịnh thượng thư cất nhắc, nếu nay hắn bỏ đá xuống giếng, người khác trước mặt sẽ không nói gì, nhưng sau lưng không khỏi cảm thấy hắn bạc tình bạc nghĩa, âm thầm xa lánh; huống chi tân thượng thư Cố Xuân Phương sắp lên đảm nhiệm, chỉ sợ cũng quan tâm tới phẩm tính của thuộc hạ. Quan mới đến đốt ba đống lửa (quan mới lên phải làm gì đó để lập uy). Ai biết lửa này có đốt tới chỗ

hắn không?

Trần Doanh vừa nghĩ đến đây, đã thông suốt, cũng biết Tạ Nguy sắp phải vào cung giảng bài, không dám quấy rầy thêm nữa, đứng dậy vươn người vái chào, cung kính nói: “Hạ quan lại làm phiền Tạ tiên sinh chỉ điểm rồi.”

Tạ Nguy rất bình thản: “Trần đại nhân tâm tư kín đáo, đợi một thời gian nhất định cũng sẽ nghĩ tới thôi, quá lời rồi.”

Trần Doanh biết lời này bất quá chỉ là khách khí. Cái gọi là “Đợi một thời gian”, tất có sớm hay muộn, nhưng một số việc nếu không làm sớm một chút sẽ biến thành sai. Mà Tạ Nguy lợi hại nhất, cũng đáng sợ nhất ở chỗ ngay lúc hết thảy vừa phát sinh liền nhìn rõ đại cục, trong lòng nắm chắc, điều khiển thế cờ, bày mưu nghĩ kế. Hắn cười một tiếng, cũng không phản bác, cúi người lần nữa, mới cáo từ.

Kiếm Thư đứng hầu bên cạnh, khi Trần Doanh đi ngang qua thì hơi cúi người (chào, tỏ ý tôn trọng), nhưng sau khi bóng dáng Trần Doanh biến mất ở ngã rẽ cuối hành lang, đôi mày hắn lại nhíu chặt, nói với Tạ Nguy: “Vị Trần đại nhân này làm người thật đúng là khôn khéo, vạn sự đều muốn hỏi cho rõ mới làm, mọi chuyện đều đến thỉnh giáo ngài, thứ nhất là hắn thật sự cẩn thận, thứ hai cũng có ý lấy lòng ngài, nhưng đáng ra nếu vậy hẳn nên nghe lời tiên sinh răm rắp mới đúng. Nhưng chuyện trong cung lần trước, hắn lại làm không thỏa đáng. Rõ ràng lời ngài dặn là một mình hắn, nhưng lúc người trong cung tới Hình bộ, hắn lại mang theo Trương Già chủ sự thanh lại tư tra án cực kỳ lợi hại. Rõ ràng là không muốn đắc tội hai bên, đã muốn làm theo lời ngài nhắn, nhưng cũng không muốn liên lụy vào, nhìn thế nào cũng giống kẻ ba phải.” Ý hắn nhắc tới chuyện Ninh nhị bị hãm hại kia.

Nhiều năm như vậy lòng người hiểm ác Tạ Nguy nhìn đã quen, nên cũng không cảm thấy có gì bất ngờ, Trần Doanh làm như vậy nằm trong dự liệu của hắn, không làm vậy mới đáng phải suy nghĩ, bản thân có phải đã tính sai gì không. Dù sao thiên hạ này nào có ai

không cân nhắc lợi hại đâu? Cho nên hắn chỉ nói: “Người này có thể dùng, không thể tin, trong lòng ta lường được.”

Dứt lời, hắn đặt chén trà trong tay xuống, đứng dậy, từ gian khách sảnh đi về phía Chước Cầm đường. Ở đây lại có người. Nếu Trần Doanh nhìn thấy người này, chỉ sợ trong lòng sẽ nghi hoặc: Sớm như vậy, lão bản của U Hoàng quán trong kinh sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Lữ Hiển hôm qua ngủ lại tại Tạ phủ, vừa tỉnh không bao lâu, đang ngáp một cái thật to, còn tranh thủ chà đạp trà ngon của Tạ Nguy. Đại Hồng Bào loại tốt nhất đã pha ba phao. Nhìn thấy Tạ Nguy vào, hắn liền cười: “Trở về thật đúng lúc, vừa pha xong một phao. Đuổi được Trần thị lang kia đi rồi?”

Tạ Nguy lại đi đến đứng đối mặt với bức tường trống không kia, đưa tay day day mi tâm mình, khóe mắt thoáng qua một chút mệt mỏi, nói: “Hoàng đế kiêng kị cùng chán ghét hầu phủ. Nếu có ai lên cầu xin cho hầu phủ, đều như chọc một gậy vào lưng hoàng đế. Hắn sẽ không làm gì đám triều thần này, nhưng lại ghi nợ hết lên trên đầu hầu phủ.”

Lữ Hiển nheo mắt: “Trịnh thượng thư không phải người của chúng ta?”

Tạ Nguy hơi rũ mắt: “Có người không dồn hầu phủ vào chỗ chết thì không chịu được.” Mọi chuyện xảy ra từ sau khi nghịch đảng Bình Nam vương lộ diện ở kinh thành, lần lượt hiện ra trong đầu hắn, liên kết dần lại, vô cùng rõ ràng. Chỉ là càng rõ ràng, cỗ lệ khí trong lòng như càng đè nặng hơn. Hắn nhẹ đưa ngón tay phủ lên một bên mắt, cũng che đi nửa gương mặt, bất chợt kêu: “Kiếm Thư!”

Kiếm Thư theo hắn đến Chước Cầm đường, nhưng chưa vào trong, chỉ đứng chờ cạnh cửa, lập tức nói: “Có.”

Tạ Nguy nói: “Lập tức sai người tới đại doanh hai nơi Phong Đài

cùng Thông Châu, canh chừng kỹ dịch đạo từ các nơi (đường truyền thư từ thời xưa), tin truyền ra không sao, nhưng phàm có tin truyền vào thành, hết thảy phải chặn lại, đến người vào thành cũng không được! Nếu có ai định truyền tin Dũng Nghị hầu phủ xảy ra chuyện, có thể bắt thì bắt, không thể bắt thì giết."

Giọng nói của hắn lãnh khốc, từng từ như chứa đầy sát khí. Lữ Hiển nghe vậy trong lòng phát lạnh. Kiếm Thư lĩnh mệnh, nhưng hơi do dự hỏi lại: "Nếu, nếu là người trong giáo muốn vào thành..."

"..." Bàn tay Tạ Nguy phủ trên mặt chậm rãi hạ xuống, khóe mắt đuôi mày đều nhiễm đầy khí thế nhà binh, sát phạt chuyển dần sang âm ngoan, trầm mặc hồi lâu, mới cất giọng trầm trầm: "Chống lại đều giết."

Sương sớm phủ trắng ngoài sân. Bên trong Chước Cầm đường lại có hương trà phiêu đãng. Nhưng mà giờ khắc này Kiếm Thư chỉ cảm thấy hàn khí của mùa đông đã xâm nhập vào xương cốt hắn! Hắn cẩn thận nhìn Tạ Nguy vài lần, cuối cùng cũng biết được, chuyện đến nước này, đối với Tạ tiên sinh đã không thể vãn hồi được nữa, cho nên thu lại tâm tình, cúi người lĩnh mệnh lui ra ngoài.

Lữ Hiển lại là thật lâu sau mới tỉnh hồn lại. Hắn đánh giá thần sắc Tạ Nguy, hiếm khi nghiêm túc không đùa giỡn, hỏi: "Tình hình trong giáo, đã tệ hại đến vậy rồi sao?"

Tạ Nguy nhắm nghiền hai mắt nói: "Tuổi tác hắn dần dần cao, đợi không được, ta cùng Công Nghi Thừa xưa nay lại không hợp nhau, sau khi ta lên kinh, những chuyện ở Kim Lăng không kiểm soát hết được, nếu hắn không thừa cơ chiếm lấy thì thật có lỗi với dã tâm hắn. Thế đạo bất loạn, thiên giáo bất khả truyền. Dũng Nghị hầu luyện quân kỷ cương nghiêm khắc, danh tiếng trong dân vô cùng cao. Một khi bẫy được hầu phủ đâm vào tử huyệt của hoàng đế khiến hắn xuất thủ diệt trừ, triều đình liền mất đi dân tâm, như thế thiên giáo mới có thể ngóc đầu trở lại. Huống chi Dũng Nghị hầu phủ chưởng quản ba phần binh quyền trong thiên hạ, hai đại doanh

Phong Đài, Thông châu đều có trọng binh đóng quân, chỉ nghe Dũng Nghị hầu xuất lĩnh. Nếu có người mượn cơ hội này truyền tới tin tức kích động quân tâm, dẫn tới trong quân bất ngờ làm phản..."

Đây là điều tối kỵ của quân vương. Đến lúc đó, vô luận Dũng Nghị hầu phủ có trong sạch hay không, chỉ sợ cũng khó tránh khỏi tru di cửu tộc! Điểm này, Lữ Hiển cũng có thể nghĩ đến. Chỉ là... Kỳ thật hắn muốn nói, nếu Dũng Nghị hầu phủ thật sự xảy ra chuyện, chưa hẳn đã không phải là chuyện tốt. Dù sao triều đình đánh mất dân tâm, hoàng đế không còn được thần phục, binh lực hai đại doanh Phong Đài, Thông châu càng có thể thừa cơ lôi kéo, chỉ cần đem cờ hiệu trả lại trong sạch cho hầu phủ, thảo phạt hôn quân mà đánh tới, thuộc hạ cũ của Dũng Nghị hầu rất có thể sẽ quay trở lại. Như thế, hi sinh một hầu phủ, lại có thể đổi lấy đại cục. Nhưng đối với Tạ Nguy, chuyện này hình như rất quan trọng.

Hắn không biết lợi hại trong đó, cũng không dám nói bừa, cho nên sau khi nhìn Tạ Nguy hồi lâu, cuối cùng vẫn không mở miệng nói gì thêm về chuyện này, chuyển đề tài: "Ngươi phái Đao Cầm đi nơi nào? Ta nghe nói hôm nay Vưu Phương Ngâm kia muốn gặp Nhâm Vi Chí, ta đang cần người thám thính một chút."

Tạ Nguy liếc nhìn hắn một cái nhíu mày: "Đao Cầm không rảnh." Lữ Hiển lập tức trừng mắt. Tạ Nguy nhàn nhạt nhắc hắn: "Ngươi để tâm tới chuyện của Vưu Phương Ngâm nhiều quá."

Lữ Hiển hoàn toàn không để trong lòng, xùy một tiếng, đầy vẻ tính toán chi li: "Lữ Chiếu Ẩn ta khảo học nhập sĩ thua Tạ Nguy ngươi đã đủ mất mặt, khổ tâm nghiên cứu con đường buôn bán này, tự tin rằng nắm thời cơ, tính toán hơn thua đều là thượng thừa. Tóm lại chỉ cần Tạ Nguy ngươi không đi buôn, tin chắc không ai vượt nổi ta. Nhưng mối tơ sống lần trước, đã bị người nhanh chân đoạt mất. Cơn tức này, nếu là ngươi, ngươi nhịn nổi không?"

Biểu cảm Tạ Nguy không chút thay đổi: "Ta có thể."

Lữ Hiển: "..." Đây cmn còn có thể nói chuyện bình thường được không hả! Hắn có lòng muốn phản bác, nhưng cẩn thận nghĩ lại tình cảnh Tạ Nguy những năm qua, lại không bắt bẻ nổi câu nào, cuối cùng nắm chặt tay, cả giận: "Mặc kệ, ngươi không cho mượn người thì thôi, chẳng lẽ ta không thể tự mình tra ra? Một Vưu Phương Ngâm nho nhỏ, Lữ Chiếu Ẩn ta còn không làm gì được nàng ta sao!" Dứt lời liền bưng chén trà nhỏ kia một hơi uống cạn, trực tiếp đi ra khỏi Chước Cầm đường.

Tạ Nguy cũng không ngăn cản hắn.

Lữ Hiển đi đến cửa viện thì quay đầu nhìn lại, họ Tạ đã lại quay mặt vào tường, không khỏi chửi thầm một tiếng: "Nãi nãi ngươi, thật sự không thèm ngăn lão tử lại! Được lắm, đủ ác. Ta nhất định sẽ làm đâu ra đấy, cho ngươi lau mắt mà nhìn!" Mắng xong liền hừ một tiếng, chắp một tay sau lưng, phe phẩy cây quạt, thong thả đi ra phố.

Khách điếm Thục Hương vẫn như mấy hôm trước. Lữ Hiển định qua tìm Nhâm Vi Chí tâm sự, tiện bề hỏi thăm xem có ai cũng định gia nhập cổ phần không. Không ngờ, hắn vừa bước vào cửa khách sạn, ngẩng đầu một cái đã nhìn thấy Vưu Phương Ngâm đứng nói chuyện cùng chưởng quỹ bên kia.

Hay lắm, lại là oan gia ngõ hẹp. Nghe nói gần đây Nhâm Vi Chí lại nhận được một khoản tiền, Lữ Hiển âm thầm điều tra, vậy mà lại đến từ Thanh Viễn bá phủ, tựa hồ là của Vưu nhị cô nương trong hậu trạch. Mà thời gian đó, hắn tình cờ gặp được Vưu Phương Ngâm ở khách điếm này. Một thoáng suy nghĩ, chuyện hắn thắc mắc hình như đã có manh mối. Chẳng lẽ chuyện tơ sống lần trước, đích thực là bá phủ chỉ đạo sau màn, thứ nữ này chỉ là tiểu tốt được phái ra?

Nghĩ tới đây, trên mặt Lữ Hiển liền phủ lên một tầng ý cười, phối hợp với bộ trường sam trên người nhìn qua có vẻ nhã nhặn, lại tiến lên chủ động chào hỏi Vưu Phương Ngâm: "Lần trước tình cờ gặp cô nương ở đây, nghe nói cô nương cũng có quen biết Nhâm công tử, hôm nay không ngờ lại có duyên gặp được. Tại hạ nay cũng đến tìm

Nhâm công tử, chi bằng cùng đi?"

Vưu Phương Ngâm lập tức khẽ giật mình. Nàng bây giờ còn đang ở trong nhà lao, chuyện nàng cùng Vưu Nguyệt phải vào nha môn cũng không phải vẻ vang gì, nên Vưu phủ căn bản không để lộ ra bên ngoài. Mà nàng thì chờ sau khi Vưu Nguyệt vào cung, mới chọn thời gian thích hợp, xin Chu Dần Chi thả mình ra, chuẩn bị xử lý chuyện Khương Tuyết Ninh giao phó. Gặp được Lữ Hiển, là chuyện ngoài ý muốn. Càng không ngờ đối phương vậy mà chủ động đến chào hỏi.

Lữ Hiển thấy nàng nửa ngày không nói lời nào, thử thăm dò lại hỏi một câu: "Cô nương?"

Vưu Phương Ngâm lúc này mới hoàn hồn, vừa câu nệ lại thận trọng, không biết thân phận người này ra sao, lại càng không biết hắn có dụng ý gì, huống chi nàng hôm nay gặp Nhậm Vi Chí, còn có chuyện khác phải nói, không tiện có mặt người ngoài. Cho nên nàng hơi cúi mặt nói: "Ta không quen ngài, vẫn nên đi một mình thôi."

"..." Lữ Hiển làm ăn đã lâu, còn chưa từng nghe ai lấy lý do đó ra cự tuyệt. Không quen... Nụ cười trên mặt hắn có chút cứng ngắc: "Cô nương nói cũng phải."

Vưu Phương Ngâm cũng không dám nhiều lời, chỉ khom người một cái coi như thi lễ, liền cám ơn chưởng quỹ bên cạnh, cúi đầu đi lên lầu. Lữ Hiển đành phải ở phía dưới chờ. Vưu Phương Ngâm càng đi lên cao, càng khẩn trương, đến trước cửa phòng Nhâm Vi Chí, mới hít sâu một hơi nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra lại đã là một mảnh kiên định, gõ cửa nói: "Nhâm công tử có ở đó không?"

Nhâm Vi Chí những ngày này đều ở khách điếm. Bởi vì có người gửi tiền đến đầu nhập cổ phần, hắn bắt đầu có hi vọng trở lại Tứ Xuyên sửa sang lại ruộng muối nhà mình, cho nên những ngày này, hắn không còn tiều tụy mà lấy lại được mấy phần thư thái, thoáng có chút anh tuấn tiêu sái. Hắn cười, mời Vưu Phương Ngâm đi vào: "Từ hôm qua sau khi nhận được tin liền không ra ngoài nữa, vẫn ở đây chờ,

không ngờ Vưu cô nương tới sớm như vậy."

Vưu Phương Ngâm đi vào, ngồi xuống. Nàng trực tiếp lấy từ trong tay áo ra hai thứ, đặt trên bàn: Hai tấm ngân phiếu tổng là một vạn lượng đặt bên trái, một tờ giấy thật mỏng có viết ngày sinh tháng đẻ đặt ở bên phải.

Nhâm Vi Chí nhìn thấy liền ngây ngẩn cả người. Hắn nói: "Vưu cô nương hôm nay..."

Vưu Phương Ngâm nói: "Ta bỏ tiền ra nhập cổ phần."

Nhâm Vi Chí trong lòng nhảy thót một cái, cơ hồ lập tức muốn nói có một vạn lượng này tiền vốn coi như đủ rồi, nhưng nhìn lại thần sắc Vưu Phương Ngâm, tựa hồ chuyện không đơn giản như thế, thoáng chút chần chừ, liền không lên tiếng.

Quả nhiên, Vưu Phương Ngâm nói: "Bất quá ta có hai điều kiện."

Nhâm Vi Chí nghiêm mặt: "Cô nương cứ nói."

Vưu Phương Ngâm ngồi đối diện hắn, nói: "Thứ nhất, tiền ta xuất ra để nhập cổ phần, lúc ký kết khế ước phải viết rõ có thể chuyển sang tay người khác, mà ngươi không có quyền can thiệp."

Nhâm Vi Chí lập tức nhíu mày, ngay sau đó lại thả lỏng ra. Hắn nói: "Người khác chịu xuất tiền đã rất khó, nay cô nương chịu xuất tiền, tiền đến tay ta, liền thành nhập cổ vào ruộng muối. Sau này chia hoa hồng thế nào, đối với ta không có gì khác biệt. Mặc dù trước nay chưa từng có tiền lệ như vậy, nhưng không phải là không thể." Đây là đáp ứng.

Vưu Phương Ngâm nhẹ gật đầu.

Nhậm Vi Chí nói: "Vậy còn điều thứ hai?"

Vưu Phương Ngâm xiết chặt hai tay trước người, hơi rũ mắt xuống, im lặng một lát, mới ngẩng đầu lên, nhìn thẳng hắn, nói: “Thứ hai là, cưới ta.”

Nhậm Vi Chí: “...” Hắn ngồi đối diện Vưu Phương Ngâm, nhìn trân trân cô nương mi thanh mục tú này, sợ đến ngây người.

*

Lữ Hiển này cái gì cũng tốt, trí tuệ mưu kế cũng là hạng nhất, nhưng tính tình lại vô cùng tệ. Trước khi Tạ Nguy rời phủ tiến cung, ngẫm lại cuối cùng phân phó Kiếm Thư vừa trở về: “Lữ Chiếu Ẩn làm việc ly kinh phản đạo (không theo quy luật, lẽ thường), kinh thành đang hỗn loạn, lại còn đi lo Vưu Phương Ngâm gì đó. Khi nào Đao Cầm trở về vẫn nên tạm nghe Lữ Chiếu Ẩn sai sử, tránh hắn suốt ngày phân tâm, không làm việc đàng hoàng.”

Kiếm Thư cười rộ lên, đáp lời: “Vâng.”

Tạ Nguy lúc này mới hạ màn xe xuống, vào cung. Hôm nay tuy có bài giảng, nhưng không nhật giảng, cũng không lên triều nghị sự, cho nên giờ vào cung trễ hơn. Lúc hắn đến Phụng Thần điện, Hàn Lâm viện thị độc học sĩ Vương Cửu giảng xong môn thư pháp vừa rời đi.

Đám người đang nghỉ ngơi chơi đùa. Chu Bảo Anh lặng lẽ từ trong điện chạy ra, nấp sau cây cột lớn ngoài hành lang, trên mặt cười tươi rói, hai mắt sáng long lanh lấy trong tay áo mình ra một túi giấy dầu nho nhỏ. Nàng cẩn thận từng li từng tí mở ra, đếm hết một lượt, liền thở dài: “Càng ăn càng ít, nhưng cũng không thể kêu Ninh tỷ tỷ lại chia cho ta thêm một ít nữa, như vậy có hơi quá phận a...”

Tạ Nguy đi tới vừa lúc nhìn thấy cảnh này, bởi vì biết tiểu cô nương nhà Chu đại nhân rất thích ăn, nên vốn cũng không lưu tâm. Nhưng sau một khắc, Chu Bảo Anh lại lấy từ trong túi giấy dầu kia ra một miếng đào phiến cao. Bước chân Tạ Nguy liền ngừng lại.

Chu Bảo Anh vừa mới cắn một miếng, chợt thấy dưới bậc thang xuất hiện một góc vải đạo bào xanh biếc, liền cứng đờ người, ánh mắt từ góc áo này nhìn lên, đã thấy Tạ Nguy đứng tại trước mặt nàng. Nàng giật mình đến nỗi lập tức lấy miếng đào phiến cao đang cắn dở giấu vội đi, nghiêm túc vấn an Tạ Nguy: "Chào Tạ tiên sinh."

Ánh mắt Tạ Nguy nhìn vào tay nàng, cùng với túi giấy dầu bên trên, ôn hòa cười, nói: "Trong cung hôm qua cũng có làm đào phiến cao sao?"

Diện mạo hắn rất tuấn tú, cười lên càng hòa ái, ấm áp. Chu Bảo Anh không chút khẩn trương, dù ngoại trừ đi học bình thường rất ít tiếp xúc với Tạ Nguy, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy Tạ tiên sinh là người hiền hoà, thế là cũng cười lên, rất vui vẻ nói: "Hình như không có, nhưng chỗ Ninh tỷ tỷ lại có, đào phiến cao này là Ninh tỷ tỷ cho, ăn rất ngon đấy! Ngon hơn tất cả đào phiến cao trong cung làm trước đây, còn ngon hơn lần trước Dung Dung mang tới nữa!"

Tạ Nguy bình thản nhìn nàng chăm chú: "Ngon như vậy sao?"

Chu Bảo Anh gật đầu chắc chắn: "Đương nhiên!" Nàng nhìn Tạ Nguy một chút, lại nhìn mấy miếng đào phiến cao còn lại trong túi giấy dầu, nhớ tới lời dăn dạy của phụ thân mẫu thân, cắn cắn môi, tựa hồ phân vân lắm, cuối cùng đành mở túi giấy dầu ra đưa về hướng Tạ Nguy: "Ngài muốn nếm thử không?"

Ý cười bên môi Tạ Nguy dường như có thêm gì đó sâu xa, nói: "Vậy thì nếm thử." Hắn đưa tay liền cầm luôn túi giấy dầu đi.

Chu Bảo Anh lập tức mở to hai mắt, nhìn bàn tay trống trơn của mình, miệng nhỏ cũng há hốc, tựa như muốn nói gì.

Tạ Nguy nhẹ nhàng hỏi: "Làm sao?"

Trong chớp nhoáng này, cảm giác lạnh lẽo kỳ quái từ sau lưng lan lên, Chu Bảo Anh nhìn gương mặt mỉm cười trước mắt, không biết vì

sao lại liên tưởng tới Diêm phủ yêu ma hay vẽ trên tường chùa miếu. Nhưng đây cũng chỉ là ảo giác trong nháy mắt. Nàng có chút mờ mịt, muốn nói "Ta chỉ định cho ngài cầm một miếng nếm thử, không phải muốn cho ngài hết", nhưng lời đến khóe miệng, bị ánh mắt Tạ tiên sinh ấm áp đạm mạc nhìn chăm chú, nàng lại không thể nói ra nổi, chỉ đành gãi gãi đầu, có chút tiếc nuối, nói: "Không có gì."

Tạ Nguy cứ vậy dùng bàn tay với các ngón dài mảnh khảnh cầm túi giấy, xoay người rời đi. Trong một khắc này, mọi biểu cảm phúc hậu, ấm áp trên mặt đều biến mất.

Hắn vào thiên điện. Tiểu thái giám bên ngoài lập tức tiến đến bố trí trà cụ, đưa ấm đun nước. Tạ Nguy đặt túi giấy chứa đào phiến cao lên thư án, ngồi yên hồi lâu.

Tiểu thái giám cúi người nói: "Thiếu sư đại nhân, hôm nay ngự thiện phòng có làm điểm tâm mới, hay là bảo bọn họ đừng đưa tới?" Tạ Nguy dời tầm mắt không nói gì. Tiểu thái giám nơm nớp lo sợ.

Qua hồi lâu, Tạ Nguy mới chỉ túi giấy đặt trên bàn, bình tĩnh thản nhiên nói: "Về sau không cần chuẩn bị nữa, còn có, ném thứ này đi đi."

SHARE THIS:

Chương 88: Tặng kiếm cho thiếu niên ấy

Hôm qua cho Chu Bảo Anh một nửa đào phiến cao, Khương Tuyết Ninh nhớ lại còn có chút ủ rũ. Nàng cúi đầu rũ mắt đi sau lưng Tạ Nguy vào thiên điện.

Tạ Nguy không nhìn nàng, chỉ thản nhiên, nói: “Luyện đàn đi.”

Lúc này Khương Tuyết Ninh còn chưa nhận ra có gì bất thường. Tạ Nguy trước nay không nói nhiều, mỗi câu chỉ mấy chữ, nàng đã quen.

Lần trước tâm không tĩnh, lần này nàng đã ổn hơn một chút. Sau khi ngồi đàn xong, chính nàng còn cảm thấy không tệ, hào hứng muốn nghe xem Tạ Nguy nói thế nào. Nhưng không ngờ, lúc nghe đàn, Tạ Nguy luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi đến khi tiếng đàn tan hết, mới quay lại nhìn nàng một cái, nói: “Lúc bắt đầu, tâm tình còn quá bộp chộp, tiết tấu hơi nhanh, đoạn giữa có chút ổn hơn, đến đoạn cuối thì trở lại như cũ. Thường thường sau khi ngươi tự cảm thấy hài lòng, rất nhanh sẽ làm kém đi. Quen tay hay việc, vẫn là phải luyện nhiều hơn một chút, tâm tĩnh lại một chút.”

Khương Tuyết Ninh nhìn nhìn ngón tay mình như có điều suy nghĩ.

Tạ Nguy lại nói: “Ngón tay lúc câu quá nhanh, huyền âm quá ngắn, phải chờ dư âm của âm trước kết thúc mới được bắt đầu.”

Thế là, Khương Tuyết Ninh rốt cục ẩn ẩn nhận ra —— Nhưng phát hiện này không liên quan tới đàn. Lại liên quan tới Tạ Nguy.

Hắn không phải luôn luôn cười, nhưng đáy mắt thường hàm chứa ý

cười kiểu lịch sự là chủ yếu, vậy mà mặt mày chỉ cần nhu hòa nửa phần như vậy, liền có thể khiến người khác thư thái như tắm gió xuân vậy. Hoàn mỹ không chút sơ hở.

Nhưng lúc ở thiên điện này, hắn vẫn sẽ cau mày, hay khi không có người khác cũng sẽ cười lạnh trách mắng nàng.

Thế mà hôm nay hết thảy đều nhạt đi. Không phải lạnh, chỉ nhạt đi.

Nói chuyện hay hành động không khác thường ngày là bao, nhưng Khương Tuyết Ninh luôn cảm thấy giống như có một tầng xa cách vậy.

Ý niệm này tới quá nhanh, cũng quá trực tiếp. Nàng thậm chí còn không kịp xem xét cảm giác này đến tột cùng từ đâu mà có, càng không biết có bằng chứng dấu hiệu nào không. Lực chú ý vừa dời đi, chớp mắt lại trở lại trên đàn.

“Tranh...” Khương Tuyết Ninh theo những lời Tạ Nguy chỉ điểm thử lại lần nữa, nhưng mà so với vừa rồi chỉ càng kém hơn. Nàng có chút không biết làm sao, nhìn qua hắn.

Ánh mắt thiếu nữ có một chút hoang mang, tựa hồ muốn mở miệng hỏi hắn gì đó, nhưng lại không dám. Tạ Nguy thế là nghĩ, hình như nàng trước nay vẫn luôn có chút sợ hắn như vậy.

Chuyện học đàn, nếu chỉ nói thôi thì không có tác dụng. Hắn dời bước, đến bên cạnh Khương Tuyết Ninh, nhẹ nhàng lấy quyển sách nàng đặt cạnh đàn đi, cúi xuống nghiêng người định đặt tay lên dây đàn. Song khi hắn nghiêng người, tay áo rộng rủ xuống bên cạnh cánh tay thiếu nữ mảnh khảnh, thế là chợt ngừng lại một chút. Chuyện đào phiến cao trở lại trong đầu óc hắn. Nàng coi hắn là ai chứ? Hoặc là, hắn tự coi mình là ai?

Sắc mặt không chút thay đổi, Tạ Nguy trực tiếp đưa tay kéo đàn dịch qua phía hắn. Khoảng cách với Khương Tuyết Ninh liền giãn ra. Rũ

mắt, hắn đặt tay lên dây đàn, gảy lại đoạn lúc nãy một lần, gảy xong mới trả lại đàn cho nàng, nói: “Thử lại lần nữa đi.”

Lần này ngồi gần, nàng nghe cũng rõ ràng hơn. Khương Tuyết Ninh đại khái đã hiểu được. Nàng thử lại một lần, quả nhiên tốt hơn nhiều.

Chỉ là ngước mắt nhìn kỹ Tạ Nguy, cảm giác kia của nàng lại trỗi dậy, đây không phải ảo giác. Khắc chế, xa cách. Loại duy trì khoảng cách này, bất kể là so với mỉm cười trách cứ, hay tận tâm chỉ bảo ngày trước, theo lý thuyết đều sẽ khiến nàng nhẹ nhõm hơn không ít. Dù sao ngay từ đầu nàng đã không muốn tiếp xúc gần với Tạ Nguy. Nhưng bây giờ, sau khi nhẹ nhõm, lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng tỉ mỉ suy nghĩ một hồi, vẫn không biết cụ thể là chỗ nào bất thường. Nếu như nói, chuyện này chỉ xuất hiện ngắn ngủi trong một ngày vậy còn có thể nói là do ảo giác, nhưng đã liên tục mấy ngày nay, không thể nào là ảo giác được. Thật sự là xa cách, lãnh đạm.

Vẫn giảng văn, vẫn dạy đàn, Tạ Nguy vẫn là Tạ Nguy như trước kia, vẫn là Tạ Nguy mà cả triều văn võ quen thuộc. Nhưng hắn không biểu hiện cảm xúc gì, khiến Khương Tuyết Ninh ngay cả một chút tùy hứng ngang bướng cũng không dám hiển lộ; trong thiên điện cũng không còn điểm tâm, đến trà hắn cơ hồ cũng không pha, lại càng không cần phải nói tới chuyện gọi nàng qua uống như mấy lần trước.

Loại cảm giác này, hình dung thế nào? Tựa như một người bước tới một bước, sau đó lại lui một bước, trở về chỗ cũ. Khương Tuyết Ninh trong lòng vô cớ cảm thấy không thoải mái, cũng không tự tại được. Trực giác nói cho nàng, ắt hắn đã xảy ra chuyện gì trong lúc nàng không biết, hoặc trong vô tình nàng đã làm sai gì đó, nhưng thời gian hai người gặp nhau nhiều như vậy, nàng thực không thể nhớ nổi. Mỗi lần muốn hỏi Tạ Nguy cho ra lẽ, lại cảm thấy mình lắm chuyện. Rõ ràng hết thảy nhìn qua đều rất bình thường, biết phải hỏi từ đâu đây? Thêm vào đó quan lễ của Yến Lâm càng ngày càng gần, những chuyện khác, Khương Tuyết Ninh cũng dần không để tâm nhiều nữa.

Kiếp trước nàng đã chuẩn bị quà cho Yến Lâm nhưng cuối cùng vẫn không tặng được; Đời này nàng vẫn chuẩn bị quà như vậy, chỉ hi vọng có thể bù đắp lại tiếc nuối của kiếp trước, đem trao đến tận tay hắn.

Đến thời gian xuất cung hưu mộc, Khương Tuyết Ninh thậm chí còn không kịp đi hỏi Vưu Phương Ngâm chuyện bên kia làm tới đâu rồi, đã vội sai người đi đến phường đúc kiếm ở thành tây. Nàng gửi bản vẽ đến đặc biệt yêu cầu làm. Thông thường, khách tới chỉ chọn kiếm làm sẵn. Khách yêu cầu làm phải chi ra nhiều hơn. Rất hiển nhiên, vị "Khương nhị cô nương" bọn hắn không quen biết này chính là kiểu "Thượng chủ" (khách vip) gia tài bạc vạn.

*

Từ nửa năm trước, quan lễ của tiểu hầu gia Dũng Nghị hầu phủ Yến Lâm đã là đại sự hơn nửa kinh thành mong ngóng, không biết bao nhiêu khuê tú chờ gả đếm từng ngày đến quan lễ của thiếu niên ấy, bà mối các nơi đã sớm rục rịch, chỉ cần sau quan lễ sẽ tới hỏi thăm. Nhưng tình cảnh bây giờ, thật sự không ai ngờ được.

Chỉ trong nửa năm, Dũng Nghị hầu phủ vốn hiển hách đến nỗi có thể sánh vai cùng Tiêu thị nhất tộc, nay đã ngập trong nguy cơ, cả phủ trên dưới bất cứ lúc nào cũng có thể lâm vào tù tội, đầu rơi máu chảy. Đám người ngày trước nịnh bợ luồn cúi khắp nơi, chỉ sợ quan lễ tiểu hầu gia mình không được mời, bị cả kinh thành chế nhạo; bây giờ lại là từng phong thiếp mời thiếp vàng gửi đi các phủ, hoặc là bị đóng cửa không nhận, hoặc là nhận mà không hồi âm, sợ dính dáng tới hầu phủ, rước họa vào thân. Nhân tình thế thái, bất quá cũng chỉ như thế.

Chư vị thư đồng trong Ngưỡng Chỉ trai trừ Khương Tuyết Ninh, gần như không ai có quan hệ cá nhân với Yến Lâm, nên vốn phần lớn đều xu cát tị hung, không định đi.

Nhưng Thẩm Chỉ Y lại muốn đi. Không những muốn đi, nàng còn

muốn quang minh chính đại, gióng trống khua chiêng mà đi.

Tất cả mọi người là thư đồng trưởng công chúa, nghe Thẩm Chỉ Y nói muốn đi xong, liền có chút do dự, sau đó lại nghe Tiêu Xu nói cũng muốn đi, những người còn lại liền như ngồi đống than, không đi cũng không được.

Tất cả họp nhau bàn luận, cuối cùng dứt khoát đi cùng Thẩm Chỉ Y. Như thế sau này nếu có truy cứu, cũng không liên quan tới gia tộc sau lưng các nàng, chỉ xem như một nhóm cô nương đi cùng trưởng công chúa điện hạ mà thôi.

Cho nên, mùng tám tháng mười một, đám người chia nhau lên xe, xuất phát từ trong cung đi về hướng Dũng Nghị hầu phủ.

Thẩm Chỉ Y vốn định đi cùng Khương Tuyết Ninh, nhưng ngay trước khi xuất phát lại bị Tiêu Thái hậu gọi đi, nên đành phải để các nàng đi trước. Thế là, Khương Tuyết Ninh vừa vặn cùng xe với Chu Bảo Anh.

Trải qua chuyện "Mượn bánh ngọt" lần trước, quan hệ của hai người đã thân hơn không ít. Nhưng đám người Trần Thục Nghi, Diêu Tích giống như rất lo lắng cho Chu Bảo Anh, sợ tiểu cô nương này bị hồ ly tinh nàng lừa gạt đem bán đi vậy. Không quản là ở Phụng Thần điện hay Ngưỡng Chỉ trai, đám người đều vây lấy Chu Bảo Anh, tỏ ra mười phần phòng bị Khương Tuyết Ninh. Chu Bảo Anh cũng mơ hồ, nhưng nàng không cảm thấy có vấn đề gì cả. Dù sao chỉ cần trong miệng có đồ ăn, trong tay có cờ đánh, liền có thể không để ý đến chuyện bên ngoài, ngồi yên cả ngày.

Lúc này thế mà lại cùng xe, Chu Bảo Anh còn vui sướng khoa tay múa chân một trận. Dù sao ký ức về đào phiến cao lần trước thực sự khắc quá sâu vào ấn tượng của nàng. Mới vừa lên xe, nàng liền ôm lấy cái gối tựa, háo hức hỏi Khương Tuyết Ninh: "Ninh tỷ tỷ, các nàng đều không cho ta nói chuyện với tỷ, cũng không cho ta tới tìm tỷ, những ngày này ta thèm sắp chết rồi! Tỷ còn đào phiến cao không

a?”

Thật sự là hết chuyện để nói. Khương Tuyết Ninh cũng đã thèm suốt mấy ngày nay rồi a. Chỉ tiếc đồ không phải nàng làm, cũng không phải đầu bếp nhà nàng làm, càng không phải ngự thiện phòng trong cung làm, Tạ Nguy những ngày này cũng không hề đề cập gì ngoài chuyện học đàn, học văn, giống như giữa hắn cùng Khương Tuyết Ninh, không có gì ngoài quan hệ thầy trò vậy. Nhưng mà... Đây hình như cũng là sự thật mà.

Cho nên Khương Tuyết Ninh càng không dám hỏi gì, chỉ sợ lại làm sai chọc giận hắn, càng sợ nếu như nàng quá sốt ruột sẽ khiến hắn nhớ tới chuyện ngày trước mà kiêng kỵ nàng. Giờ phút này nàng ngồi trong xe, cũng có chút bất đắc dĩ, nhàn nhạt cười một tiếng, đáp lời Chu Bảo Anh: “Không còn nữa, ta chỉ có một chút đó, sau khi chia cho muội một nửa, còn lại đều ăn hết rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Bảo Anh lập tức xụ xuống. Nàng vô cùng âu sầu, nhỏ giọng phàn nàn: “Sớm biết như thế, lúc Tạ tiên sinh lấy đi, ta sẽ không hào phóng như vậy. Chính ta còn chưa ăn được mấy miếng mà...”

“Tạ tiên sinh?” Khương Tuyết Ninh chợt khẽ giật mình. “Ngươi nói Tạ tiên sinh?”

“Ân.” Chu Bảo Anh nhẹ gật đầu, dáng vẻ có chút mờ mịt, sau đó chép miệng đầy ủy khuất, “Ninh tỷ tỷ, tỷ không biết đâu, đào phiến cao lần trước tỷ cho ta, ta lấy về chỉ ăn vài miếng, liền gói lại, buổi tối trước khi đi ngủ còn đếm một lần mới cất đi, để hôm sau ăn. Kết quả không ngờ tới sáng hôm đó lén trốn ra ngoài điện ăn, thì bị Tạ tiên sinh bắt gặp.”

Khương Tuyết Ninh rốt cục ý thức được mình sai chỗ nào.

Khuôn mặt bánh bao của Chu Bảo Anh còn tức giận: “Ta thật không ngờ, Tạ tiên sinh lại là người như vậy! Hắn hỏi đào phiến cao, ta

không thể không trả lời, trước khi vào cung đọc sách cha còn dạy ta phải tôn sư trọng đạo, thế là ta mời hắn nếm thử. Vốn tưởng hắn chỉ lấy một miếng, ai ngờ hắn lấy hết, còn hỏi ta có gì không đúng sao! Ta còn không nỡ ăn mà..."

"..." Khương Tuyết Ninh ngồi yên lặng rũ mắt, nhất thời có chút hoảng hốt. Tiếng vó ngựa cộc cộc, khoang xe khẽ lắc lư. Ký ức kiếp trước phủ bụi thời gian nay như được vén bức màn chợt hiện ra rõ ràng trong trí nhớ.

Quân tử xa nhà bếp, tựa như có nhiều nơi nữ tử không được vào từ đường vậy, đây là một trong những quy củ sâm nghiêm nhất của thế gia đại tộc. Tạ Nguy là quân tử, gần như thánh nhân. Nhưng khi đó nàng vẫn chỉ là một nha đầu nông thôn, không biết thân phận hắn, cũng không hiểu quy củ vô dụng này, nghe những người trong phủ tới đón nàng nói, vẫn chưa từng hoài nghi, chỉ coi hắn là biểu thiếu gia bà con xa đi Khương phủ tìm nơi nương tựa.

Sau khi gặp phải sơn phỉ, hai người lưu lạc nơi núi rừng, không biết tin tức, thậm chí cũng không biết làm sao mới thoát được khỏi khốn cảnh. Núi cao thâm cốc, như là lồng giam hai người. Lúc ấy Tạ Nguy bị bệnh rất nghiêm trọng, nhìn như chỉ còn chút hơi tàn, khác hẳn vẻ mệt mỏi, thỉnh thoảng ho khan, tính tình đáng ghét như khi mới bắt đầu lên kinh cùng nàng. Khương Tuyết Ninh đã biết mình là đích nữ Khương phủ. Đối phương lại chỉ là bà con xa tám gậy tre đánh cũng không tới. Nàng sợ người khác cảm thấy nàng là nha đầu hương dã không biết quy củ, cũng sợ người khác bởi vậy mà xem thường nàng, cho nên dù gặp nạn cũng còn muốn sai sử Tạ Nguy, kêu hắn đi hái chút quả dại mà ăn đỡ đói. Kết quả đương nhiên là không sai khiến được.

Sau khi bị lạc vào rừng, Tạ Nguy cứ vậy ôm cây cổ cầm của hắn đặt nghiêng trên chân, ngồi ở mỏm đá, nhìn sơn lĩnh trong sắc trời tối dần. Âm thanh gì hắn cũng không nghe thấy. Kỳ thật hắn tựa hồ đang tự hỏi cái gì so với chuyện gặp rủi ro này nghiêm trọng hơn, cho nên cứ như đang ở thế giới khác vậy.

Nhưng Khương Tuyết Ninh khi đó nhìn không rõ, tưởng người này mười phần không nể mặt mình, bởi vậy còn có chút thẹn quá hoá giận. Bất đắc dĩ đành phải tự mình đi. Đây dĩ nhiên không phải tự nàng muốn đi. Nhưng Khương Tuyết Ninh khi đó cũng không có cách nào khác, đành ép mình tự tìm lý do: Con ma ốm này vừa nhìn đã biết đi hai bước là ngất xỉu, đừng nói ra ngoài bắt gà rừng thỏ rừng gì, đến hái chút quả dại, nói không chừng lại lảo đảo ngã gãy chân, đến lúc đó nàng có khi nàng còn phải nghĩ xem làm sao kéo nổi người này đi cùng? Vậy thì thật xui xẻo. Cho nên rất nhanh nàng liền điều chỉnh tốt tâm thái.

Thế là năng lực của kẻ thôn quê mà đám nhà giàu kinh thành cực kỳ xem thường, rốt cục cũng có đất dụng võ. Ngày đông, trong rừng không có trái cây dại. Nhưng nàng dùng cả tay cả chân hao tâm tốn sức giày vò một hồi cuối cùng cũng làm ra một cái bẫy nhỏ, lại có vận khí vô cùng tốt bắt được một con thỏ rừng lông xám vụng về, hí ha hí hửng ôm về chỗ cũ.

Thỏ ở nơi hoang dã, còn chưa gặp người bao giờ, lúc vừa bị bắt, còn liều mạng giãy dụa. Nhưng có thể do Khương Tuyết Ninh ôm dễ chịu, nên không đầy một lát nó liền nằm yên trong lòng nàng. Nàng nhịn không được vui vẻ khoe khoang với Tạ Nguy: “Nhìn xem! Thỏ ta bắt được, có ngoan hay không?”

Tạ Nguy nghe nàng nói, rốt cục cũng quay đầu lại nhìn một cái, cũng nhìn con thỏ trong lòng nàng, ánh mắt kia đầy đạm mạc hờ hững, cũng có lẽ có một chút xíu thương hại. Khương Tuyết Ninh còn đang đưa tay sờ sờ lớp lông mịn của nó. Tạ Nguy lại bình thản hỏi nàng: “Nhóm lửa a?”

Trong nháy mắt đó, mọi cử động của nàng đều khựng lại. Nàng giương mắt trân trân nhìn Tạ Nguy hồi lâu. Bởi vì, đến tận khi Tạ Nguy hỏi câu này, nàng mới chợt nhớ ra: Nàng bắt con thỏ này về, là vì no bụng, nàng cùng Tạ Nguy đã mấy canh giờ không ăn gì rồi, rất đói, rất đói.

Nàng đứng yên ở đó không trả lời. Tạ Nguy đợi nàng một hồi, đến khi sắc trời đã tối, ước chừng là biết nàng trả lời không được, liền không hỏi nữa, mà cẩn thận đặt cây cổ cầm kia bỏ vào một góc không sợ sương gió, mới đi qua gom củi nổi lửa. Đốt đống lửa lên, hơi ấm cũng lan tỏa, như mực nước thấm nhuộm trên giấy, cảnh vật chung quanh dần rõ ràng hơn, chiếu vào nàng đang ôm con thỏ không buông tay, họa ra cái bóng lung lay trên mặt đất.

Tạ Nguy tới trước mặt nàng. Hắn cao hơn nàng rất nhiều. Ánh sáng từ đống lửa hắt vào khuôn mặt hắn, đôi mắt u trầm như ẩn chứa quang hoa. Hắn đưa tay về phía nàng, muốn nhận lấy con thỏ kia.

Khương Tuyết Ninh vô thức ôm chặt lại, ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Chúng ta, chúng ta hay là ăn gì khác đi, ta, ta lại đi bắt con vật khác về..."

Tạ Nguy trầm mặc nhìn nàng chăm chú: "Vậy con tiếp theo ngươi có từ bỏ được không?"

Nàng đứng ở đó ngây ngẩn không biết nên trả lời thế nào. Tay Tạ Nguy vẫn đang vươn ra. Nàng ôm chặt con thỏ, không muốn đưa cho hắn. Nhưng ước chừng nàng dùng lực quá mạnh, làm đau con thỏ, nên nó liền cắn lên mu bàn tay nàng một cái, khiến nàng đau mà buông ra. Nó liền nhào vào tay Tạ Nguy.

Hắn lại lấy từ trong tay áo rộng thùng thình ra một thanh đoản đao. Khi đó Khương Tuyết Ninh mới biết được, hắn vậy mà mang đeo đao bên người. Bây giờ nghĩ lại, một biểu thiếu gia bà con xa ốm yếu, thư sinh tay trói gà không chặt, sao lại mang theo đao chứ? Phàm là mang đao bên mình, đều là những người sống trong nguy hiểm, luôn mang theo để phòng thân. Nhưng khi đó nàng còn ngốc, không biết nghĩ sâu.

Tạ Nguy nắm chặt con thỏ kia, đặt trên tảng đá bên cạnh, muốn động đao. Nhưng nàng đứng ở bên cạnh đã run rẩy. Ước chừng là mắt đỏ

lên. Tạ Nguy trông thấy, động tác tay liền dừng lại, một hồi sau, hắn rốt cục vẫn không nói gì, mang con thỏ kia đi ra xa. Chờ đến khi hắn trở lại, con thỏ mới còn nhảy nhót đã bị lột da lông đi, bỏ nội tạng, xuyên trên một nhánh cây vót nhọn. Hắn nhẹ nhàng gác ở trên đống lửa. Người này thậm chí còn tìm ít lá cây hương liệu hoang dại rải lên.

Khương Tuyết Ninh ôm đầu gối mình, ngồi bên cạnh đống lửa, vùi đầu cắn chặt tay áo mình, mới không rơi nước mắt. Tạ Nguy nướng xong, tách cái đùi thỏ ra đưa cho nàng. Nàng nhìn nhìn, cái đùi thỏ kia da chín vàng, bị nướng chảy ra dầu bóng nhẫy, bên trên dính chút hương liệu không biết tên, từng thớ thịt bị xé ra, rốt cục nhịn không được, "Oa" một tiếng khóc lên. Khóc đến nghẹn ngào, không thở nổi.

Tạ Nguy cũng không biết nên làm gì với nàng. Cầm đùi thỏ vươn ra nàng không nhận, lại không quá thân quen, càng không biết nên khuyên thế nào, đành phải thu tay về, vẻ mặt không chút biến đổi, bắt đầu ăn.

Ăn gần một nửa, thấy nàng còn đang ngồi đó khóc. Hắn liền ngừng lại, nhìn nàng một lát, lấy từ trong áo ra một chiếc khăn tay sạch sẽ, mở ra đặt cạnh nàng. Bên trong có mấy miếng đào phiến cao. Chỉ là không nhiều, còn nhét trong áo, bọc vào tay khăn, nên hơi nát, nhìn không có vẻ gì là rất ngon. Tạ Nguy nói với nàng: "Ăn không nổi thì ăn tạm cái này đi."

Khương Tuyết Ninh chung quy thật sự rất đói. Nàng cũng biết mình chỉ cần nghĩ đến con thỏ ngoan ngoãn nằm trong lòng là đã không muốn ăn, cũng không dám ăn. Nên mặc dù trước đó nhìn ma bệnh biểu huynh bà con xa này không vừa mắt, nhưng vẫn nhặt khăn tay lên, lấy đào phiến cao bên trong ra ăn. Không ngờ, đây thật sự là điểm tâm ngon nhất trong cả hai đời mà nàng từng nếm qua. Ngọt ngọt, mềm mềm.

Mà dù sao cũng chỉ có một chút như vậy, sau khi ăn xong, ngược lại

càng thêm đói. Thế là nàng lại tức giận. Giận chính mình làm người không có cốt khí, cuối cùng vẫn nhận lấy một cái đùi thỏ khác từ tay Tạ Nguy đưa tới, vừa khác vừa gặm, còn thút tha thút thít tự tìm lý do biện minh: “Ai, ai bảo nó dám cắn ta...”

Tạ Nguy ngồi bên cạnh an tĩnh nhìn xem đống lửa, tựa như có nở nụ cười, phút chốc lại biến mất, cũng yên lặng không nói.

Thời điểm đó, đống lửa đã cháy thật lâu. Cành thông ném vào phát ra tiếng nổ lách tách. Khương Tuyết Ninh kỳ thật không còn nhớ rõ mùi vị của thịt thỏ kia ra sao nữa, nhưng vẫn nhớ như in hương vị thơm ngọt của đào phiến cao, còn có, tà áo trắng sạch sẽ của Tạ Nguy rủ xuống trên mặt đất, dính chút khói lửa bụi bặm, bị bẩn mấy chỗ...

Người lâm vào tuyệt cảnh, rất nhiều chuyện sẽ không nghĩ tới được. Cho nên sẽ làm chuyện bình thường không dám làm, sẽ nói lời bình thường không dám nói. Tính cách cũng sẽ trở nên khác biệt. Sinh tử trước mắt, tất cả mọi người bóc đi tầng mặt nạ dối trá để sinh tồn lúc trước, triển lộ ra bản thân chân thật nhất, có lẽ là mặt tốt nhất, cũng có lẽ là mặt xấu nhất.

Nhưng đến tột cùng là con người trong khoảnh khắc ngắn ngủi lâm vào tuyệt cảnh là chân thật? Hay con người vất vả bon chen giữa phù hoa trần thế mới là thật? Khương Tuyết Ninh vẫn không thể hiểu được.

Chu Bảo Anh thấy Khương Tuyết Ninh thật lâu không nói câu nào, cứ thất thần không rõ là buồn hay vui, trong lòng không hiểu sao có chút thấp thỏm, rất sợ mình làm sai cái gì, cẩn thận từng li từng tí giật giật ống tay áo nàng, hỏi: “Có, có chỗ nào không đúng sao?”

Tầm mắt Khương Tuyết Ninh khẽ động, lúc này mới trở về với thực tại. Nàng cong cong môi, nụ cười như có như không, thanh âm khe khẽ như tiếng thở than, nói: “Không sao đâu.” Con người Tạ Nguy này a, tâm nhãn thật sự là so với cây kim còn nhỏ hơn.

Lúc này, xa phu bỗng dừng xe, bẩm với bên trong một tiếng: "Khương nhị cô nương, đến phường đúc kiếm rồi." Khương Tuyết Ninh nói với Chu Bảo Anh: "Ta muốn xuống lấy đồ, ngươi đợi một lát." Chu Bảo Anh liền "A" một tiếng, ngoan ngoãn ngồi trong xe đợi nàng.

Người ở phường đúc kiếm sớm biết hôm nay nàng sẽ tới lấy kiếm, nên đã chuẩn bị thỏa đáng. Kiếm kia dài ba thước hai phân. Mũi kiếm đúc từ vẫn thạch (sắt thiên thạch), rèn ra lưỡi kiếm sáng loáng, không nạm nhiều đá quý như kiếm Yến Lâm thường dùng, chỉ đơn giản, phong mang tất lộ. Mũi kiếm vừa ra, hàn quang bức người.

Kiếp trước, còn không biết thế sự sâu cạn, nàng chỉ nghĩ Yến Lâm xuất thân nhà tướng, về sau cũng sẽ mang binh đánh giặc, nên có một thanh kiếm có thể giết người; Đời này, vạn sự thăng trầm đều đã như bụi trần thoáng qua, nhìn kiếm này, lại thấy hợp với vận mệnh của hắn, thảm liệt mà tàn khốc. Nàng vẫn thực lòng mong thiếu niên ấy vĩnh viễn nhiệt huyết như trước kia. Nhưng ông trời không cho phép.

Người rèn kiếm đem kiếm cho nàng nhìn, sau đó liền bỏ vào trong hộp, hai tay đưa cho Khương Tuyết Ninh. Nàng trong vô thức ôm nghiêng nó như ôm cây cổ cầm. Nhưng đợi đến khi đi ra ngoài, mới nhớ ra, hộp kiếm không phải cổ cầm, chỉ cần đặt ngang là được.

*

Bởi vì mất một chút thời gian ở phường đúc kiếm, xe ngựa của Khương Tuyết Ninh cùng Chu Bảo Anh phải đầu giờ thìn mới đến Dũng Nghị hầu phủ.

Ước chừng bởi vì hôm nay là quan lễ của Yến Lâm, trọng binh vốn vây quanh phủ đã lùi sang hai bên, nhìn cũng không đến nỗi dọa người. Tân khách tới không tính là nhiều, nhưng cũng không phải ít, đều dừng lại trước cửa, từng người đưa thiếp, sau đó được quản gia

tươi cười dẫn vào, phảng phất không khác gì hầu phủ hiển hách ngày trước.

Thẩm Chỉ Y xuất phát sau, lúc này xe ngựa vừa khéo gặp Khương Tuyết Ninh trước cổng phủ. Vén màn xe lên, nhìn thấy nàng, liền hô một tiếng: "Ninh Ninh!" Khương Tuyết Ninh ôm hộp kiếm xuống xe. Thẩm Chỉ Y trực tiếp nhảy từ trên xe xuống, cũng không để ý cung nhân bị hù cho hết hồn, tiến tới kéo Khương Tuyết Ninh đi về phía đại môn (cửa lớn) hầu phủ: "Đi, chúng ta đi gặp Yến Lâm!"

Người trong phủ có ai không biết nàng? Không ai tiến đến ngăn đón, đều tránh đường cho nàng đi. Nàng còn hỏi quản gia bên cạnh một câu: "Yến Lâm bây giờ đang ở đâu?" Quản gia nở nụ cười, khuôn mặt mười phần hiền hoà: "Thế tử đang ở bên ngoài Khánh Dư Đường tiếp các vị đi cùng Diên Bình vương điện hạ nói chuyện." Thẩm Chỉ Y liền biết được phương hướng.

Nàng khi còn bé đã tới Dũng Nghị hầu phủ không biết bao nhiêu lần, nhắm mắt cũng có thể đi đến, giờ phút này không chút chần chừ kéo Khương Tuyết Ninh một chạy một mạch, vòng qua tường xây, xuyên qua sảnh đường, đi qua hành lang, rốt cục trông thấy Yên Lâm bên ngoài Khánh Dư Đường.

Thẩm Chỉ Y thế là giơ tay lên vẫy vẫy, lớn tiếng hô: "Yến Lâm!" Người bên kia đều quay đầu nhìn sang. Thiếu niên vốn đứng dưới mái hiên đưa lưng về phía các nàng, giờ phút này nghe thấy giọng nói, liền quay đầu lại, thấy là các nàng, gương mặt bình thường không kiêu ngạo không xu nịnh, lập tức xán lạn lên, vui sướng, rạng rỡ.

Yến Lâm trước cười một tiếng với Thẩm Chỉ Y, nói: "Ngươi cũng tới tham gia náo nhiệt."

Dứt lời, ánh mắt liền dừng lại ở người đứng bên cạnh. Thẩm Chỉ Y quay đầu thấy Khương Tuyết Ninh còn đang kinh ngạc đứng ngơ ngác ở đó, liền đẩy nàng một cái, Khương Tuyết Ninh cứ thế nhào tới

phía trước hai bước, bất ngờ đứng trước mặt thiếu niên.

Đã nhiều ngày không gặp, thiếu niên gầy đi một chút, lại trông mạnh mẽ rắn rỏi hơn trước kia không ít. Nhưng lúc nhìn về phía nàng, hết thảy đều thật nhu hòa. “Ngươi cũng tới rồi.”

Hai chữ “Ninh Ninh” trước đây thường thân mật gọi nàng, bị hắn lặng lẽ vùi vào đáy lòng, lại không muốn giống người khác lạnh nhạt gọi nàng là “Khương nhị cô nương”, đành dứt khoát chào hỏi nàng như vậy. Tình cảnh nguy nan của Hầu phủ, giờ khắc này giống như không tồn tại nữa. Hắn nhìn cái hộp nàng ôm trong lòng, cười hỏi: “Đây là cái gì?”

Khương Tuyết Ninh lúc này mới phản ứng được, cách sinh tử một đời, rốt cuộc hôm nay đã được tận tay trao kiếm cho hắn. Nàng nhìn hắn chăm chú, cười đáp lại: “Quà sinh nhật.”

Tặng cho ngươi. Từ kiếp trước đã muốn tặng cho ngươi.

Nguyện ngươi, vĩnh viễn như kiếm này, sắc bén không đổi.

Chương 89: Cây anh đào

Một chiếc hộp vô cùng bình thường. Mặt ngoài phủ bằng nước sơn đen, duy chỉ có trên khóa cài có khắc hình kiếm mười phần sắc bén. Yến Lâm dù sao cũng là con nhà tướng, vừa nhìn liền biết đây là hộp đựng kiếm, thế là nở nụ cười, lại không lập tức đưa tay nhận lấy, ngược lại cố ý trêu chọc nàng, cười hỏi: "Có nặng không?"

Trường kiếm đúc từ tinh thiết cùng vẫn thạch, có thể không nặng sao? Khương Tuyết Ninh một cô nương tay chân yếu ớt ôm hộp kiếm, một đường bị Thẩm Chỉ Y kéo từ ngoài cửa chạy vào, đến trâm hoa trên đầu cũng hơi lệch, trán thì rịn ra mồ hôi, tay mỏi đến rã rời. Nghe Yến Lâm mỉm cười trêu chọc, nàng tức giận đến nhướng mày, lại chỉ nói: "Ngươi biết nặng còn không mau nhận lấy a?"

Yến Lâm ngẫu nhiên cười xấu xa trêu chọc, nàng thốt ra lời trách cứ. Hết thảy đều hiển lộ ra thân mật giữa hai người. Dù chưa có bất kỳ tiếp xúc tay chân nào, nhưng sự thân thiết vẫn toát ra hết sức tự nhiên, hoàn toàn khác biệt với tình cảnh ngày đó Yến Lâm lạnh nhạt với Khương Tuyết Ninh. Nhưng giờ phút này chung quanh hình như không có ai kinh ngạc. Hoặc có thể có chút kinh ngạc, nhưng chỉ thoáng nghĩ liền bình thường trở lại: Những người còn tự thân tới Hầu phủ dự quan lễ Yến Lâm trong thời điểm nhạy cảm này làm gì có ai không phải là hảo hữu của hắn. Cho nên có để bọn họ thấy cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Nhìn đôi tay nâng hộp kiếm của Khương Tuyết Ninh đã có chút run rẩy, một đôi mắt đẹp còn đang trừng hắn, Yến Lâm nhịn không được mà cười thành tiếng, rốt cục vẫn tiến tới, tự tay nhận lấy hộp kiếm này.

Tháo khóa, hộp kiếm liền mở ra. Thanh kiếm dài hơn ba thước, sắc trời chiếu xuống, tay khẽ nghiêng, hàn quang từ lưỡi kiếm lóe lên chói mắt. Xung quanh nhất thời vang lên mấy tiếng cảm thán.

Yến Lâm nhìn qua mũi kiếm lạnh lẽo kia, chợt trầm mặc. Hầu kết khẽ chuyển động, hắn lần nữa nhìn Khương Tuyết Ninh đứng trước mặt, nói: “Không có vỏ kiếm sao?”

Trong đôi mắt đen tuyền của thiếu niên, khoảnh khắc đó phảng phất như có tia cảm động lướt qua, nhưng chỉ một thoáng lại biến mất vô tung vô tích.

Lòng nàng chợt có chút chua sót, nhưng lại cong môi cười, mang theo vài phần xinh đẹp mà cố chấp, vẻ mặt như không chút lo lắng, nói: “Kiếm của du hiệp mới cần vỏ, kiếm của tướng quân thì không cần. Dù có một ngày phải đi xa, nó cũng sẽ không phải ở trong vỏ quá lâu, nếu ngươi muốn vỏ kiếm, vậy thì tự mình chọn đi.”

Kiếm của kẻ du hiệp mới cần vỏ. Kiếm của tướng quân đã định phải ra chiến trường. Từ khi còn nhỏ, ngươi đã bộc lộ tài hoa, đến khi trưởng thành tất sẽ là tinh anh, tựa như bảo kiếm giấu trong vỏ, không còn khí thế bức người nữa, mà sẽ tích tụ một loại thuần thục đã qua rèn giũa. Nhưng loại rèn giũa này, nàng thực lòng hi vọng nội tâm thiếu niên được quyền lựa chọn chứ không phải do vận mệnh áp đặt! Thế nên, nàng chỉ tặng kiếm, không tặng vỏ!

Yến Lâm đưa tay cầm chuôi kiếm, nhẹ nhàng nhấc lên, kiếm liền theo tay hắn mà chuyển động. Đây không phải kiếm của đệ tử huân quý mà xưa nay hắn vẫn dùng. Kiếm này sắc bén, lạnh lẽo, thậm chí còn dữ tợn. Kiếm quang chói lòa, lại vô cùng phù hợp với một mảnh tiêu sát ẩn sâu trong lòng hắn.

Diên Bình vương vừa nhìn liền nhịn không được vỗ tay, khen: “Kiếm tốt!”

Thẩm Chỉ Y hùa theo nhốn nháo, tò mò: “Gọi Thanh Phong đến,

đánh một chút, thử kiếm đi!”

Yến Lâm bất đắc dĩ cười một tiếng. Nhưng còn một hồi lâu nữa quan lễ mới cử hành, cũng đích thực là không bận chuyện gì khác, liền ra hiệu Thanh Phong đi lấy một thanh kiếm khác đến, đấu một trận thử kiếm, thần thái bỗng nhiên có mấy phần khoáng đạt như trước đây.

Khương Tuyết Ninh trước bậc thang nhìn hắn, thất thần.

Yến Lâm lại quay đầu nhìn về phía nàng, nói: “Món quà sinh nhật này, ta rất thích.”

Khương Tuyết Ninh lại cười không nổi: “Ta còn sợ không kịp tặng nữa.”

Yến Lâm cười với nàng, trên mặt như toát ra một tầng nhu hòa, vô cùng chắc chắn, khẳng định: “Sẽ không. Thiên hạ ai cũng có thể không kịp, nhưng ta biết, ngươi nhất định sẽ tới.” Cho dù tương lai, có lẽ ta không thể lấy ngươi; Cho dù về sau, Dũng Nghị hầu phủ sẽ bị hủy diệt.

Tin tưởng Ninh Ninh mà hắn chờ nhất định sẽ tới, giống như tin tưởng mặt trời mỗi ngày đều mọc lên từ phương đông, mỗi dòng sông cuồn cuộn đều sẽ đổ về biển cả vậy, là chuyện đương nhiên như thế, không chút nào hoài nghi.

Giờ khắc này, Khương Tuyết Ninh suýt chút thì bật khóc. Thiếu niên đứng trước mắt nàng, vĩnh viễn sẽ không biết được, khả năng mà hắn tin tưởng sẽ không tồn tại kia đích xác có xảy ra —— Kiếp trước nàng đã không đến kịp.

Yến Lâm kiên định tin tưởng bất luận thế nào nàng vẫn sẽ đến quan lễ của hắn, tin tưởng hắn có thể đợi được, nhưng kiếp trước dù trì hoãn thế nào, đến tận khi xét nhà, nàng vẫn không tới kịp, tới cũng không thể đi vào.

Có lẽ chính bởi vì tin tưởng tuyệt đối, cho nên mới tuyệt vọng đến vậy. Mà nàng không chỉ không tới kịp, còn khiến thiếu niên này tuyệt vọng nhiều hơn nữa.

Kiếp trước, nàng thật sự rất tệ, rất tệ.

*

Đông đảo thư đồng trong cung căn bản đều cùng nhau tới, chỉ là những người khác dù sao cũng không giống với Lạc Dương trưởng công chúa, hay Khương Tuyết Ninh, Thẩm Chỉ Y có thể trực tiếp hỏi phương hướng rồi đi vào, nhưng các nàng thì không dám, cũng không được.

Sau khi đưa thiếp mời ở cửa, mọi người mới đi vào. Diêu Tích cúi thấp đầu đi theo đằng sau Tiêu Xu cùng Trần Thục Nghi, dùng một loại ánh mắt vô cùng lạnh lùng bàng quan đánh giá quang cảnh bên trong Dũng Nghị hầu phủ.

Đang lúc sắp cùng nhau vào đại sảnh, sau lưng lại truyền đến một giọng nói, là có người đưa thiếp mời vào tay quản gia, nhẹ nhàng nói: “Trương Già.”

Nàng tuy chỉ từng nghe qua một lần ở Từ Ninh cung, nhưng giọng nói thanh lãnh đạm mạc rõ ràng, không chút chập chùng kia lại như đã khắc sâu vào tai Diêu Tích vậy, khiến nàng lập tức nhận ra.

Đây là tự giới thiệu lúc đưa thiếp mời. Bước chân Diêu Tích lập tức khựng lại, vội vàng ngoái đầu nhìn——

Trương Già mới vừa bước lên bậc thang, đang đứng ngoài cửa, trình thiếp mời. Tầm mắt hơi rũ xuống, mặt mày đạm mạc. Hôm nay hắn không mặc quan phục, chỉ mặc một thân áo bào cổ tròn vải mịn xanh đen mộc mạc đơn giản, cũng không mang thêm phục sức nào, đứng chung một chỗ với tân khách vừa vào, tựa hồ vô cùng mờ nhạt đến khó có thể chú ý tới. Nhưng Diêu Tích chỉ nhìn lướt qua đã nhận

ra hắn.

Trương Già lại không chú ý tới người ngoài, càng chưa từng nhìn về phía Diêu Tích, chỉ cùng một số ít quan viên Hình bộ có tới, đi qua bên sảnh khác.

Diêu Tích đột nhiên cảm giác được một cỗ oán hận bùng lên trong lòng. Nàng đứng ở đó rất lâu mà không dịch một bước nào, thẳng đến khi thân ảnh Trương Già biến mất sau khung cửa lăng hoa, mới nắm chặt tay, cố ép xuống cảm xúc như sóng trào trong lòng, đi về phía trước. Chỉ là nàng không tập trung được, dù dời bước, nhưng tâm tư lại như vẫn còn ở chỗ cũ.

Tiêu Xu cùng những người khác sớm đã đi trước một khoảng, đối diện lại có một nam tử thân mang phi ngư phục từ bên trong đi ra, Diêu Tích vừa quay người lại, suýt nữa thì đụng phải người này!

"A!" Nàng bất ngờ không kịp chuẩn bị, giật nảy mình, lập tức lui một bước, kinh hô lên. Đợi đến khi trông thấy trước mắt là một nam tử, vóc dáng cao lớn, liền vô thức nhíu mi, nói: "Đi đường không biết nhìn sao?"

Chu Dần Chi có thể nói là một trong số ít những Cẩm Y vệ dám đến tham dự quan lễ này, huống chi chức vị thiên hộ trong triều cũng không phải là thấp. Nhưng không ngờ đang đi vậy mà kém chút bị cô nương này đụng phải.

Nếu chỉ có vậy thì cũng thôi đi, việc rất nhỏ không đáng nói, nhưng người không nhìn đường lại dám nói hắn không nhìn. Hắn vốn hỉ nộ không lộ, lúc này vẻ mặt vẫn không thay đổi, nghĩ lại, người còn dám tới Dũng Nghị hầu phủ trong tình thế này, không phú thì quý, phía sau nhất định có chỗ dựa, cho nên chỉ hơi khom người với Diêu Tích, nói: "Đi đường không cẩn thận, làm phiền cô nương rồi."

Diêu Tích cũng nhìn ra hắn là Cẩm Y vệ. Nhưng phụ thân nàng chính là thượng thư lục bộ, học sĩ nội các, thái tử thái phó, sao có thể dè

dặt với một thiên hộ nho nhỏ? Thấy đối phương xin lỗi, cũng không tỏ thái độ quá phận gì. Nàng lại là một cô nương, đụng phải một nam tử trong tình cảnh này, tâm tư khó tránh khỏi một chút nhạy cảm, không nói, phất ống tay áo một cái, trực tiếp đi về phía Tiêu Xu.

Chu Dần Chi lại quay đầu nhìn nàng một cái, hỏi đồng liêu bên cạnh: "Đó là tiểu thư nhà ai?"

Đồng liêu kia nói: "Nhà Diêu thái phó." Nói xong lại bỗng "A" một tiếng, nháy nháy mắt cười lên: "Thiên hộ đại nhân cũng cảm thấy hứng thú sao?"

Chu Dần Chi khóe môi giật giật, đáp: "Thuận miệng hỏi một chút." Chỉ là cô nương này vừa rồi lúc xoay người đi trong đáy mắt chứa đầy cừu hận cùng oán độc, nên hắn mới có một chút hiếu kì thôi. Người có cảm xúc quá cường liệt, dễ dàng bị lợi dụng. Huống chi là còn cừu hận rõ ràng như thế?

Chu Dần Chi không hỏi thêm nữa, quay người cũng đi tới hướng Trương Già lúc trước.

*

Lúc Tạ Nguy tới đã không còn sớm. Hôm nay không vào triều, phủ đệ của hắn lại ngay sát vách, nên không cần ngồi xe ngựa đến, cũng không cần kiệu, chỉ dẫn theo Kiếm Thư, từ từ mà đi ra ngoài, chốc lát sau đã đến cửa phủ Dũng Nghị hầu.

Quản gia thấy hắn từ xa xa đã lập tức khom người đi tới đón. Từ trước khi Dũng Nghị hầu phủ xảy ra chuyện, hầu gia đã tỉ mỉ tìm kiếm trong triều, không biết nên thỉnh ai đến lấy tự (tên chữ) cho Yến Lâm, không ngờ ngẫu nhiên một ngày hạ triều đi về cùng Tạ Nguy, hàn huyên vài câu coi như hợp ý, lại hỏi một chút, Tạ Nguy vậy mà đồng ý, tất nhiên là cực kỳ vui mừng. Chuyện này cứ thế liền định đoạt.

Có thể nói trong đông đảo khách khứa tới đây hôm nay, vị này chính

là người trọng yếu nhất, quản gia tự mình dẫn hắn đi vào, cười nói: "Tạ thiếu sư tới rồi, hầu gia đã đặc biệt dặn dò, nếu ngài tới nhất định phải mời vào Thừa Khánh đường ngồi một chút."

Tạ Nguy mặc một thân y phục tuyết trắng, hoa văn áng mây ẩn hiện, dáng vẻ xuất trần. Lúc bước lên bậc thang, hắn như thần tiên từ trên chín tầng trời vậy. Hắn nhìn quản gia một chút, đi vào trong phủ, nhìn đình đài lầu các hai bên, trong lòng có chút hoảng hốt như lâm vào mộng cảnh, chỉ hỏi: "Nghe nói hầu gia những ngày này đổ bệnh, không biết nay đã đỡ hơn chưa?"

Quản gia thở dài, cười khổ: "Làm sao có thể khỏe lại nhanh như vậy được đây? Trước đó không lâu Hầu gia còn cùng thế tử gia uống rượu, khuyên cũng không nghe. Chỉ là mấy ngày nay cấm quân đến a, bớt đi mấy chuyện phiền nhiễu, lại hiếm khi được rảnh cùng thế tử gia trò chuyện, bệnh dù không khỏi hoàn toàn, tâm tình lại thư sướng không ít."

"Vậy sao..." Tạ Nguy giương mắt nhìn, giọng trầm thấp nói: "Vậy cũng tốt."

Dũng Nghị hầu Yến Mục ở Thừa Khánh đường, vừa khéo tại đằng sau Khánh Dư Đường. Muốn tới Thừa Khánh đường tất sẽ đi ngang qua Khánh Dư Đường. Xuyên qua hành lang uốn lượn khúc khuỷu, hòn giả sơn cây cảnh hai bên, cũng toát ra được khí thế một tòa phủ đệ nhiều năm, chỉ là rất nhiều rường cột chạm trổ đều là mới sửa lại, cỏ cây trong phủ cũng hoàn toàn khác với hơn hai mươi năm trước. Tạ Nguy đi qua, trong lòng lại cảm thấy có chút xa lạ.

Trong hồ gần Khánh Dư Đường rất nhiều cá chép đang bơi lội. Phía đầu hành lang thì trồng một cây anh đào cao cao. Giữa mùa đông, lá cây sớm đã rụng hết. Bất quá nó bình thường đã rất cao, cơ hồ hơn cả mái nhà, có mấy cành thậm chí còn che trên mái hành lang. Đứng phía dưới nhìn lên, bóng cây cao nhiều cành mà hiu hắt dưới bầu trời xám trắng, phảng phất như có thể khiến người ta tưởng tượng ra dáng vẻ xanh tốt của nó những ngày vào hạ. Tạ Nguy nhìn cây anh

đào, không dời mắt đi được.

Quản gia thấy hắn như vậy, chỉ tưởng hắn nghi hoặc tại sao một Dũng Nghị hầu phủ lớn như vậy lại để một cây anh đào trưởng thành dạng này, chỉ cười lên nói: “Ngài chớ trách, cây anh đào này là năm đó hầu gia tự tay trồng xuống cho biểu thiếu gia, đã hơn hai mươi năm rồi...” Nói đến đây hắn dừng lại một chút, vẻ mặt hơi mất tự nhiên. Ước chừng là đoán Tạ Nguy không biết hắn nói tới ai, mới bổ sung thêm nửa câu: “Là Định Phi thế tử của hai nhà Tiêu – Yến thông gia năm đó...”

Bàn tay Tạ Nguy để trước người vô thức nắm lại thật chặt, phảng phất như đè xuống cảm xúc mãnh liệt bỗng nhiên xuất hiện trong lòng, chậm rãi nói: “Thì ra là thế.”

Đang khi nói chuyện, ba người đã đến phía trước Khánh Dư Đường. Một đám thiếu niên đang tập trung ở đây, vừa xem xong Yến Lâm cùng Thanh Phong thử kiếm, đều vỗ tay khen hay, chợt vừa quay đầu lại trông thấy Tạ Nguy thì giật nảy mình, nhao nhao quay người nghiêm túc hành lễ: “Chào Tạ tiên sinh!”

Yến Lâm nhìn Tạ Nguy, ánh mắt phức tạp, lại không nói gì. Khương Tuyết Ninh tuy biết Tạ Nguy cũng là thầy dạy của Yến Lâm, sắp lấy tự cho hắn, nhưng không ngờ sẽ gặp hắn ở nội trạch này, giật mình trong chốc lát, mới vội vàng cùng những người khác hành lễ. Thế nên nàng chậm nửa nhịp.

Tạ Nguy chú ý tới, nhưng cũng không trách gì nàng, chỉ nói: “Không cần đa lễ.” Hắn vừa chuyển mắt, nhìn thấy trường kiếm trong tay Yến Lâm, mới mở miệng định nói gì đó. Bất ngờ, phía sau cây anh đào kia truyền đến một tiếng “Meo”. Một con mèo hoa nhỏ trên lông tuyết trắng điểm xuyết lấm tấm màu vàng từ phía sau cây anh đào phi ra như đang đuổi theo gì đó, vô cùng nhanh nhẹn phóng về phía Tạ Nguy. Cả người hắn bỗng nhiên cứng ngắc.

Tất cả mọi người bị con mèo hấp dẫn, đều nhìn theo nó. Khương

Tuyết Ninh trong lòng lại giật thót, thấy con mèo hoa này sắp đến gần Tạ Nguy, không kịp nghĩ nhiều, vô thức cúi người vội vàng vươn tay ra, chặn con mèo lại, bế lên!

Con mèo hoa bị nàng ôm vào lòng, không thể nhào về phía Tạ Nguy nữa. Nó kinh hoảng giơ vuốt cào, kêu meo meo. Ánh mắt của mọi người liền chuyển tới chỗ nàng, hơi kinh ngạc vì hành động đột xuất này. Khương Tuyết Ninh gồng mình đứng yên tại chỗ không dám xê dịch nửa bước, lại vờ đưa tay giống như bình thường nhẹ nhàng vuốt ve lông con mèo hoa nhỏ kia, tay áo rộng cứ thế che khuất hơn nửa con mèo.

Tim nàng đang nhảy loạn.

Tạ Nguy im lặng nhìn nàng một chút. Nàng chỉ ôm thật chặt con mèo kia, sợ nó lại thoát ra, trên mặt thì như không có việc gì, cười với đám người một tiếng, nói: “Không ngờ hầu phủ cũng có nuôi mèo con, thật sự là khiến người khác yêu thương mà.”

Chương 90: Hai mươi năm phong ba

Tiểu cô nương yêu mèo, thật sự là chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn.

Yến Lâm thấy vậy, thì nhìn nàng cười sủng.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung tới chỗ Khương Tuyết Ninh, ngược lại cơ hồ không ai chú ý tới khác thường của Tạ Nguy trong nháy mắt đó, đến khi nhìn lại một lần nữa, Tạ Nguy đã không còn chút sơ hở.

Thẩm Chỉ Y tò mò hỏi Tạ Nguy: "Tạ tiên sinh định đi Thừa Khánh đường sao?"

Tạ Nguy không nói. Quản gia cúi người hành lễ với Thẩm Chỉ Y, cười giải thích: "Đúng vậy, hiếm khi được khách quý như Tạ thiếu sư đến thăm, hầu gia đặc biệt thỉnh thiếu sư đại nhân qua đó trò chuyện."

Cũng khó trách, trên dưới triều đình đều biết tính tình Tạ Nguy dễ chịu, nhưng rất ít nghe nói hắn thân thiết cùng ai. Cho tới bây giờ đều là người khác muốn nịnh bợ hắn, tới cửa bái phỏng, lại chưa từng nghe hắn chủ động thăm ai.

Bởi vì biết sắp tới giờ, tất cả mọi người không dám nhiều lời, trì hoãn hắn. Đương nhiên, Tạ Nguy là thầy dạy của bọn hắn, cũng không có chuyện gì hàn huyên. Cho nên, sau vài câu chào hỏi, quản gia liền dẫn Tạ Nguy đi tới hành lang, qua cửa thuỳ hoa, hướng về phía Thừa Khánh đường.

Thấy hắn đã đi xa, Khương Tuyết Ninh mới rốt cục thở phào một hơi. Trong lòng thả lỏng, lực tay cũng nhẹ lại. Con mèo hoa kia liền chớp lấy cơ hội, lập tức đạp hai chân, từ trong lòng nàng vọt ra ngoài, kêu "Meo" một tiếng, như một làn khói nhảy lên lan can, biến mất vào bên trong hòn giả sơn sát mép hồ.

Cho đến lúc này, nàng mới cảm thấy đau nhói từ cổ tay truyền đến. Nàng xem xét, trên cổ tay chẳng biết lúc nào đã có một vết cào, rỉ máu. Vừa nhìn liền biết lúc nãy ôm mèo bị móng vuốt nó cào. Chỉ là nàng quá mức tập trung, lực chú ý hoàn toàn không ở chỗ này, nên không cảm nhận được, thả lỏng rồi mới thấy đau.

Thẩm Chỉ Y còn hướng Tạ Nguy đi, nhịn không được dùng cánh tay thọc Yến Lâm, trêu chọc: "Con cháu huân quý khắp kinh thành, chỉ có Yến Lâm ngươi có thể diện nhất, mời được cả Tạ tiên sinh đến lấy tự, cũng không biết bao nhiêu người ghen tị đâu nha."

Yến Lâm cũng thất thần nhìn lúc này mới quay lại. Hắn hơi rũ mắt, nói: "Hơn phân nửa là nhờ thể diện của phụ thân."

Diên Bình vương cũng không để ý nhiều như vậy, đứng một bên ồn ào: "Mặc kệ mặc kệ, tóm lại là chuyện tốt. Còn một canh giờ nữa mới cử hành quan lễ, hôm nay mọi người tới đều là khách, Yến Lâm ngươi là chủ, chủ tùy khách chọn. Chúng ta thật vất vả đến một chuyến, ngươi phải chiêu đãi chúng ta thế nào đây a?"

Yến Lâm cười nhìn hắn: "Ngươi muốn làm gì?"

Diên Bình vương tuổi tác chưa đủ lớn, nhìn chung quanh một chút, giống như sợ bị ai phát hiện, mới nhướng mày: "Có rượu không?"

Đám người nghe thấy liền đồng loạt cười to. Mặc dù là Diên Bình vương đề nghị, nhưng đám người thật đúng là hiếm khi được dịp tập trung đông đủ như vậy, đến Thẩm Chỉ Y cũng vô cùng đồng ý.

Yến Lâm không biết phải làm sao với bọn họ nữa, đành phải gọi

Thanh Phong cùng hạ nhân lấy chút rượu, thịt, điểm tâm đến bày dưới tán cây anh đào, cùng ngồi xuống uống rượu vui đùa.

*

Quản gia dừng bước trước Thừa Khánh đường, nhẹ gõ cửa: “Hầu gia, Tạ thiếu sư đến rồi.”

Bên trong truyền ra tiếng ho khan, giống như vội vàng ngồi dậy, giọng nói già nua ẩn chứa cảm xúc lại không ai ước đoán được: “Mau, mau mời vào.”

Thế là quản gia lúc này mới đẩy cửa. Tạ Nguy đứng lặng trước cửa một lát, mới đi theo vào trong.

Mùa đông, sắc trời lúc giữa trưa cũng không bằng sáng sớm ngày hè. Cửa sổ che lại hơn phân nửa, cũng không đốt đèn, nên nhìn có chút u ám. Trong không khí thoảng qua mùi thuốc đắng chát. Trên giường, qua màn trướng vén lên gần hết, Dũng Nghị hầu Yến Mục chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này như già đi rất nhiều, hai bên tóc mai đã nhuốm màu sương trắng, duy chỉ có đôi mắt vẫn vô cùng sắc bén, nhìn đăm đăm người mới bước vào gian phòng.

Một thân khí độ trầm ổn, vững chãi như núi cao, lại đôn hậu thận trọng, giống thánh nhân, cũng giống ẩn sĩ. Hai hàng mày dài đạm mạc, hai mắt sâu tĩnh lặng. Yến Mục cẩn thận nhìn chằm chằm ngũ quan của hắn, tựa hồ muốn từ vẻ ngoài xa lạ này tìm kiếm mấy phần quen thuộc.

Nhưng vô luận ông lục lọi trong trí nhớ ra sao, thời gian đã qua hai mươi năm, gương mặt năm đó có rõ ràng bao nhiêu, cũng đều bị năm tháng mài mòn. Huống chi đây đâu còn là đứa trẻ sáu bảy tuổi, muốn từ trên mặt nam tử đã thành thục tìm lại hình bóng năm đó, cũng có chút khiên cưỡng. Đâu phải người người lớn lên, đều giữ được dáng vẻ khi còn bé. Chẳng qua là, trong lòng người cảm thấy giống, thì nhìn thấy giống thôi.

Yến Mục lại ho khan hai tiếng, nhẹ đưa tay: “Tạ thiếu sư mời ngồi, Yến mỗ có bệnh trong người, những ngày này cũng không thể ra ngoài, tiếp đón tiên sinh không chu toàn, xin thứ lỗi. Tiên sinh chịu đến, thật là vinh dự của tệ phủ.”

Tạ Nguy ngồi yên lặng trên ghế gấm dài bên cạnh.

Yến Mục nói: “Khuyển tử ngang bướng, nhờ thánh thượng ân điển, tuyển triệu nhập cung vào học ở Văn Uyên các, nghe nói được tiên sinh chiếu cố nhiều. Hắn không gây phiền phức cho tiên sinh a?”

Tạ Nguy đáp: “Thế tử không ngang bướng, cũng rất hiểu chuyện, lúc vào Văn Uyên các học cũng ít khiến người phải bận tâm. Hầu gia tài học uyên thâm, quản giáo cũng thật nghiêm khắc, vãn bối... Tài sơ học thiển, bất quá chỉ ước thúc hắn thêm một chút mà thôi.”

Vãn bối. Nếu tính tuổi tác, Tạ Nguy thật đúng là vãn bối. Nhưng làm quan trên triều, kể cả Tiêu gia còn phải nể mặt hắn ba phần, cũng chưa từng nghe nói hắn tự xưng “Vãn bối” trước mặt Định quốc công Tiêu Viễn.

Yến Mục trong lòng có chút căng thẳng. Nhưng sau đó lại tuôn ra mấy phần thê lương, thở dài: “Tạ tiên sinh nếu tài sơ học thiển, vậy thiên hạ này chỉ sợ không ai dám xưng uyên bác nữa. Ngài thấy Yến Lâm đùa giỡn ngang bướng mà cảm thấy tốt, vậy có lẽ chưa từng thấy hài tử nhu thuận chân chính rồi. Trước kia Yến Lâm có một vị biểu huynh, đọc thơ học văn, chỉ cần xem qua là thuộc, thông minh lanh lợi thực khiến người khác yêu mến. Chỉ ngoại trừ đánh đàn hơi kém chút, nhưng lại chịu khổ luyện. Hài tử nhỏ như vậy đã biết chăm chỉ chịu khó, quá hiếm có. Muội muội ta khi đó thường mang hắn từ Tiêu thị bên kia về phủ chơi, ta thấy hắn liền hy vọng tương lai con ta cũng được như vậy. Chỉ tiếc, phản loạn Bình Nam vương cùng thiên giáo năm đó, trọng binh vây thành, Yến Lâm chưa được sinh ra, đứa bé kia đã không còn...”

“...” Tạ Nguy rủ mắt, ngón tay đặt trên gối khẽ run rẩy, chậm rãi siết chặt tay, mới ngăn lại được. Hai mắt Yến Mục đỏ hoe, nằm tựa trên giường, ánh mắt đầy hoài niệm, nuối tiếc, có chút tang thương, trong giọng nói lại giấu chỉ trích cùng thống khổ đối với thế đạo vô tình: “Hài tử nhỏ như vậy, mới hơn sáu tuổi còn chưa tới bảy tuổi đâu. Trời rất lạnh, tuyết phủ xuống rồi đông cứng lại. Mẫu thân hắn lảo đảo mất hồn từ trong cung ra, gạt hết những người ngăn trở nàng, xông tới đống tuyết cao cao trước cửa cung, liền dùng tay đào, đào không được thì đoạt đao kiếm của binh sĩ bên cạnh, đoạt dùi đục trong tay bọn họ, cứ thế đập vào. Núi băng tuyết kia thật sự quá cứng, quá dày, khiến tay muội ấy rướm máu. Đào ra được một đứa bé, năm sáu tuổi, nhưng tuyết đông lại, căn bản không phân biệt được là ai. Cuối cùng người trong nhà khóc lóc giữ muội ấy lại...”

Tạ Nguy ngồi bất động như một pho tượng.

Yến Mục lại nhìn về phía hắn, mắt rưng rưng, giọng nói không giấu được bi thương, nghẹn ngào: “Hắn mới có mấy tuổi đầu a, còn chưa từng ra khỏi kinh thành. Mùa đông năm đó lại lạnh như thế, cũng không biết trong cung có đốt đèn, có nhóm lửa không, trong đêm có ai đắp chăn cho hắn không. Người phải nhẫn tâm đến mức nào mới đẩy hắn ra nơi đầu sóng ngọn gió như vậy? Nếu ông trời có mắt, phát lòng từ bi, để đứa nhỏ này còn sống trên đời, vậy không biết lúc này hắn sống có tốt không?”

Tạ Nguy rốt cục chầm chậm nhắm nghiền hai mắt, trong cổ họng đau buốt, qua rất lâu rất lâu, giống như đã cố ép nó xuống, mới mở mắt ra lại. Hắn muốn nhìn Yến Mục cười một tiếng. Nhưng khóe môi như bị quả chì kéo xuống, cong không nổi, chỉ có thể giữ khuôn mặt cứng đờ, nói thật nhỏ: “Người hiền ắt có trời phù hộ, trải qua kiếp nạn sẽ được tôi luyện thành ngọc tốt.”

“Đúng, đúng...” Yến Mục nở nụ cười, nhưng nước mắt trào ra, lại cảm thấy những nhẫn nhịn hai mươi năm qua như đã giải ra hết, hóa thành hào khí cao vạn trượng! “Trải qua kiếp nạn ắt sẽ được tôi luyện thành ngọc tốt!”

Muội muội của ông năm đó dưới cơn nóng giận, hòa ly trở về Hầu phủ, nhưng vẫn không muốn tin hài tử của mình táng thân trong ba trăm Nghĩa Đồng kia, ngậm đắng nuột cay nhẫn nhục, tìm kiếm khắp nơi. Chỉ tiếc thiên hạ rộng lớn, đưa trẻ vẫn bặt vô âm tín, dù sao cũng chỉ mới sáu tuổi, có thông minh bao nhiêu đi nữa, làm sao trốn khỏi tay quân phản loạn đông đảo như vậy?

Tìm rất lâu, vẫn không tìm được. Tất cả mọi người đều cảm thấy có lẽ chỉ có mẫu thân hài tử cố chấp không tin mà thôi.

Cho đến nửa năm trước, dư đảng Bình Nam vương bị bắt mới có tin, năm đó bọn hắn cùng thiên giáo tàn sát kinh thành, Định Phi thế tử không nằm trong ba trăm Nghĩa Đồng, mà bị giáo thủ thiên giáo mang đi. Yến Mục không dám nghĩ, nếu lời những người này nói là thật, hài tử xuất thân từ hai đại vọng tộc, có huyết mạch quý tộc tử, rơi vào tay loạn đảng hung tàn ngoan độc kia, đã nhiều năm như vậy, không biết đã trải qua bao nhiêu thống khổ... Chỉ cần nghĩ tới, ngũ tạng liền như lửa đốt, không chút yên ổn!

Giờ phút này tay ông run run cố vươn về hướng thanh niên trước mắt. Tạ Nguy đứng dậy bước tới gần, khuỵu xuống đưa tay ra, liền bị Yến Mục nắm lấy, nắm rất mạnh, khiến tay hắn đau đớn. Tạ Nguy ngước mắt, liền nhìn thấy đôi mắt hằn tơ máu của Yến Mục! Bên trong tràn ngập thù hận! Cuối cùng lại hóa thành sâu thẳm bi ai.

Ông nhìn hắn giọng khàn khàn: “Lúc ngài đến, ngang qua phía trước Khánh Dư Đường, hẳn cũng nhìn thấy một cây anh đào, trồng đã hai mươi hai, hai mươi ba năm. Năm đó mới trồng xuống chưa lâu, còn kết quả không nhiều, đứa trẻ kia a liền ngồi ở trên bậc thang dưới mái hiên đọc sách, ngày ngày ngóng trông anh đào chín. Bây giờ cây anh đào đã cao lớn rồi, đến đầu mùa hè, dưới tán lá xanh mướt treo chi chít quả đỏ. Hạ chí năm sau, Tạ tiên sinh không ngại có thể đến hái nếm thử, so với rất nhiều năm trước, đã ngọt hơn bao nhiêu rồi...”

Trong cổ họng Tạ Nguy như thắt lại, một hồi sau, mới nghẹn ngào

một tiếng rất khẽ tưởng chừng như chỉ mình hắn nghe thấy: “Được.”

Yến Mục nói xong, đã thấm mệt. Ông chưa từng hỏi cũng có lẽ sẽ không hỏi, nếu như đứa trẻ kia còn sống, còn ở lại thế gian này, vì sao không sớm về nhận thân.

Tạ Nguy từ trong phòng lui ra ngoài. Nắng gắt chiếu trên hành lang như đâm vào mắt hắn, cũng đâm vào đáy lòng hắn, đau đớn, khiến hắn nhịn không được đưa tay lên giữ chặt bên ngực trái, chân lảo đảo hai bước, một tay vịn vào cột hành lang, móng tay hằn lên vết tích, mới chống đỡ được, không ngã xuống. Lông mày hắn nhíu chặt, khuôn mặt trắng bệch.

Bên cạnh cửa, cách đó không xa, quản gia giật nảy mình, vội vàng đi tới muốn dìu hắn. Tạ Nguy lại tự mình đứng thẳng dậy, vững vàng.

Quản gia rất lo lắng: “Ngài không sao chứ?”

Tạ Nguy chậm rãi buông lỏng tay, lệ khí dâng trào rõ ràng nơi đáy mắt, nhưng trong chớp nhoáng lại cất giấu đi, lúc ngước mắt lên đã vô cùng tĩnh lặng, tựa như mặt nước hồ không chút gợn sóng: “Không đáng ngại, chỉ là thân thể có bệnh cũ gặp lạnh nên hơi khó chịu thôi.”

Chương 91: Thử kiếm

Phía trước Khánh Dư Đường đã bày lên rượu và đồ ăn kèm, cả hội vừa chơi tửu lệnh, vừa uống rượu.

Tửu lượng Khương Tuyết Ninh quả thực bình thường, lại bị Thẩm Chỉ Y túm lại bắt uống một ít, thế là hai gò má liền ửng hồng lên, trông rất xinh đẹp.

Thẩm Chỉ Y liền nhịn không được vỗ tay một cái, chỉ nàng lại quay sang hỏi đám người: "Nhìn xem, Ninh Ninh có đẹp không?"

Ở đây đều là bằng hữu của Yến Lâm, vẫn còn tính tình tuổi mới lớn. Lúc nãy ngại vì nam nữ khác biệt nên không dám nhìn sang phía các cô nương, nhưng lúc này Thẩm Chỉ Y hỏi, đám thiếu niên kể cả Diên Bình vương đều lặng lẽ đưa mắt lên nhìn Khương Tuyết Ninh, nhất thời có kẻ da mặt mỏng liền đỏ mặt.

Chỉ có Yến Lâm thản nhiên mà nghiêm túc, cười lên: "Đẹp lắm."

Khương Tuyết Ninh không nói được gì. Nàng vốn là dính rượu mới đỏ mặt, nay lại vì hai chữ đơn giản này mà đỏ thêm mấy phần, càng kiều diễm quyến rũ.

Đám người cứ thế cười nháo, rượu vừa uống vào, lời nói lại ra, phảng phất như quên hết phiền não lắng lo thế sự.

Lúc đám người Tiêu Xu đến, bắt gặp chính là tràng diện như vậy.

Tới dưới hiên, cước bộ của nàng ngừng bước, các thư đồng khác cùng một thiếu niên hoa phục đi ở sau lưng nàng cũng dừng lại.

Thẩm Chỉ Y vừa giơ ly rượu lên muốn hô hào Diên Bình vương uống, ngẩng đầu một cái trông thấy Tiêu Xu, đầu tiên khẽ giật mình, sau đó liền cười lên: “A Xu các ngươi cũng tới rồi. Ài, đây không phải là Tiêu Diệp sao? Vậy mà cũng tới đây ha.”

Thiếu niên đứng sau lưng Tiêu Xu, cằm có hơi hếch lên. Nghe thấy Thẩm Chỉ Y gọi thẳng tên họ hắn, môi liền hơi mấp máy, nhưng bởi trở ngại thân phận công chúa của đối phương khá cao, không tiện phát tác, chỉ có thể miễn cưỡng cười cười, nói: “Tiêu Diệp bái kiến Trưởng công chúa điện hạ.”

Tiêu Diệp. Khương Tuyết Ninh nghe thấy cái tên này liền quay đầu nhìn lại. Thiếu niên mười tám mười chín tuổi kia, mặt mày cực kỳ giống Tiêu Xu. Hắn mặc y phục từ gấm Thiên Thủy màu trời hoa văn áng mây, bên hông lại treo rất nhiều túi thơm ngọc bội, còn đeo thanh trường kiếm trên vỏ khảm đầy bảo thạch.

Mặc dù mở miệng chào hỏi, nhưng lại không thèm nhìn ai, thần sắc còn có vài phần kiêu căng.

Đây là trưởng nam hiện tại của Tiêu thị nhất tộc.

Định quốc công tục huyền (lấy vợ kế), sinh ra Tiêu Xu cùng đệ đệ này, nghe đồn năm đó là thai long phượng, nhận được vô số lời tán thưởng trong kinh, nếu không có gì bất ngờ, rất nhanh hắn sẽ được phong làm Định quốc công thế tử, thừa kế Tiêu thị nhất tộc. Thân phận quý trọng như thế, kiêu căng một chút cũng không có gì lạ.

Chỉ là… Hai năm nữa, Tiêu Định Phi xuất hiện, hắn còn có thể kiêu căng được, cười được, vậy mới là bản lĩnh.

Khương Tuyết Ninh thu hồi ánh mắt.

Thẩm Chỉ Y vẫy vẫy tay nói: “Chúng ta đang chơi tửu lệnh uống rượu đây, các ngươi cũng cùng chơi đi.”

Tiêu Xu thi lễ: “Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Yến Lâm lẳng lặng nhìn, không đồng ý cũng không phản đối.

Lúc Tiêu Diệp đi tới, bành bành trướng trướng ngồi xuống, nhìn lướt qua một lượt đồ ăn bày trên bàn, nhếch miệng nói: “Uống rượu gì đây?”

Diên Bình vương hơi chậm tiêu, thành thực trả lời: “Rượu hạnh hoa ủ lâu năm đó.”

Tiêu Diệp lắc đầu: “Cái này có gì ngon đâu.” Tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn.

Hắn hôm nay đến mang theo một thanh quạt xếp mạ vàng, khép lại gõ gõ trên mặt bàn, nói: “Sớm biết các ngươi đều tới sớm như vậy, còn ở đây uống rượu, ta liền đem Tử Kim Đàn nhà chúng ta đến cho các ngươi, là người quen ở Giang Nam đưa tới, đệ nhất rượu ngon.” Yến Lâm cười cười không nói gì.

Tiêu Xu nhướng mày, nhìn Tiêu Diệp một cái. Tiêu Diệp liền sờ sờ mũi, tựa hồ kịp phản ứng lại, nhưng trong ánh mắt vẫn lộ ra chút xem thường như cũ, bưng chén rượu đặt trước mặt lên, mới nói: “Đương nhiên, rượu hạnh hoa ủ cũng không tệ, tửu cũ là rượu ngon, cũng có thể uống một chút.”

Đám người vốn đang uống rất hào hứng, nghe lời này của Tiêu Diệp lại bỗng chán ngán.

Người đang ngồi dây có ai không phải con cái nhà huân quý? Cho dù Tiêu thị nhất tộc có hiển hách, cao hơn người khác, nhưng nhà ai lại không có vài hũ rượu ngon? Nếu không phải hôm nay là quan lễ của Yến Lâm, chỉ sợ cả đám sẽ lập tức phất tay áo bỏ đi, không thèm đáp lời Tiêu Diệp.

Đến cùng vẫn là Diên Bình vương tính tình hiền lành, thấy bầu không khí bỗng nhiên không đúng lắm, vội vàng đứng ra hoà giải, bưng một chén rượu, đứng lên, hướng về phía Yến Lâm, nói: “Hôm nay là ngày của Yến Lâm, mọi người hiếm khi gặp nhau đông đủ thế này, chi bằng cùng nhau kính hắn một chén, chúc sinh nhật hắn, thế nào?”

Thẩm Chỉ Y liền đáp ngay một tiếng: “Được!” Đám người đương nhiên cũng không dị nghị, cùng nhau đứng lên bưng rượu, giơ cao về phía Yến Lâm.

Một người nói: “Ta chúc Yến thế tử phúc như Đông Hải…” Yến Lâm cười lên: “Ngươi nín lại cho ta.”

Một người khác liền xông lên nói: “Để ta để ta, đương nhiên là muốn như nguyệt chi hằng, như nhật chi thăng (y nói sống lâu sống thọ, tiền đồ rộng mở), như...” Yến Lâm thở dài: “(Phàm) Tục quá.”

Đến phiên Tiêu Xu, nàng suy nghĩ một chút, nâng chén nhìn thẳng Yến Lâm, nói: “Ta cũng tục vậy, mong Yến thế tử mỗi năm đều có hôm nay, hàng tháng đều có ngày này.”

Mỗi năm có hôm nay, hàng tháng có ngày này. Người khác nghe vậy chỉ nghĩ, Tiêu Xu chúc Yến Lâm sống lâu trăm tuổi. Nhưng mà Khương Tuyết Ninh lại cảm thấy vô cùng chói tai, trong nháy mắt nghe thấy Tiêu Xu nói ra mấy từ này, sắc mặt nàng liền đột ngột thay đổi, ánh mắt sắc bén, nhìn qua Tiêu Xu.

Khóe môi Tiêu Xu vẫn đang treo một nụ cười nhàn nhạt, phảng phất như lời chân thành từ nội tâm mà ra vậy. Khương Tuyết Ninh càng không có cách nào phán đoán, nàng ta là vô tâm, hay cố ý.

Yến Lâm đang ngồi đối diện Khương Tuyết Ninh, nghe vậy cũng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Xu một chút, nhưng mặt không đổi sắc, toát ra một loại trầm ổn vượt qua tuổi của hắn, thậm chí còn nói câu cảm tạ: “Có thể được Tiêu đại cô nương chúc mừng một câu này, Yến Lâm ghi nhớ thật lâu.”

Tiêu Xu nói: “Khách khí rồi.”

Yến Lâm quay sang Khương Tuyết Ninh, ánh mắt bình bình đạm đạm kia liền nhu hòa đi rất nhiều, nói: “Ngươi ấy, ngươi sẽ chúc ta gì đây?”

Khương Tuyết Ninh không ngờ Yến Lâm sẽ chủ động gọi nàng, trong lòng còn đang nghĩ ở đây đông người như vậy, mỗi người nói một câu, nàng lẫn cùng đám người nói qua là được. Lần này bị Yến Lâm mở miệng nhắc tới, tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng. Nàng há hốc miệng, trong đầu trống rỗng.

Yến Lâm nhìn ngón tay mảnh khảnh của nàng bưng chén rượu ngơ ngác, dáng vẻ không biết phải nói gì, liền mỉm cười, vươn tay ra chủ động dùng chén rượu của mình đụng nhẹ chén rượu của nàng một cái, nói: “Ngươi nghĩ không ra, vậy để ta chúc ngươi đi.”

Khương Tuyết Ninh kinh ngạc nhìn hắn.

Thiếu niên mười phần nghiêm túc nhìn nàng chăm chú, nói: “Nguyện cho ngươi có trăng sao bầu bạn, trăm sầu lo đều có thể giải, muôn gian khó đều có thể qua.”

Nói xong trực tiếp ngửa đầu uống cạn chén rượu.

Đám người liền cùng nhau hô lên rồi uống cạn chén rượu trong tay mình. Khương Tuyết Ninh phản ứng chậm một chút. Đợi đến khi Yến Lâm buông chén rượu xuống mà nhìn nàng, nàng mới phát giác ra trong lòng mình chua xót, cũng ngửa đầu nâng chén uống cạn, đôi mắt long lanh, sáng tỏ, động lòng người.

Hôm nay Yến Lâm là chủ, đám người đều vây quanh Yến Lâm mà nói, từng ly từng ly đều uống cùng Yến Lâm.

Tiêu Diệp xuất thân Định quốc công phủ tự hỏi thân phận địa vị của

mình so với Yến Lâm thì không thấp hơn, nhưng từ sau khi ngồi xuống lại không ai quan tâm tới, thế là càng ngồi càng cảm thấy phiền chán, liền dứt khoát đặt chén rượu xuống, đứng lên đánh giá quang cảnh trong Khánh Dư Đường.

Hộp kiếm lúc trước Khương Tuyết Ninh tặng cho Yến Lâm đang đặt gần đó. Hắn đi qua liền nhìn thấy, tò mò cầm kiếm lên, ngó nghiêng, rồi lắc đầu: "Kiếm này nhìn cũng quá đơn giản, lại quá nặng đó? Người ta đều nói kiếm thì phải nhẹ nhàng, kiếm thế này sao có thể xuất hiện ở hầu phủ được?"

Yến Lâm đang cùng với đám người nói chuyện vừa quay đầu lại, thấy vậy, ánh mắt liền lạnh xuống. Đến Thẩm Chỉ Y cũng nhíu chặt mày. Yến Lâm đi qua, chỉ nói: "Có kiếm nhẹ, cũng có kiếm nặng, kiếm khác nhau, thì đạo khác biệt, vẫn là xin Tiêu công tử trả kiếm lại cho ta đi." Sau đó liền cầm lấy thanh kiếm từ tay Tiêu Diệp.

Tiêu Diệp nghe giọng Yến Lâm bình tĩnh, nhưng hoàn toàn không đặt hắn vào trong mắt. Tiêu Diệp lớn lên trong cẩm y ngọc thực, người người nâng niu, nên từ trước đến nay không biết cái gì là thu liễm, cứ thế cười lạnh một tiếng: "Bản công tử học kiếm là do Liễu Tiếp tiên sinh – kiếm sĩ trứ danh trong kinh truyền thụ, ý của Yến thế tử là lời ngài ấy không đúng?"

Kiếm du hiệp và kiếm tướng quân, căn bản không phải cùng loại. Nhưng Yến Lâm cũng không muốn giải thích nhiều lời với hắn, chỉ nói: "Ngươi nói sao thì là vậy đi."

Hắn càng trả lời như vậy, Tiêu Diệp càng cảm thấy hắn khinh mạn, nên kiêu căng cùng bất mãn vốn đè xuống nay lập tức bùng ra.

Mắt thấy Yến Lâm sắp cất kiếm vào lại trong hộp, Tiêu Diệp liền trực tiếp rút bảo kiếm bên hông mình ra khỏi vỏ! Nhoáng một cái, gác lên thân kiếm trong tay Yến Lâm!

Hắn cười: "Làm gì phải gấp gáp giấu kiếm đi như vậy? Nghe nói kiếm

thuật của Yến thế tử được Yến hầu gia đích thân dạy, Liễu Tiếp tiên sinh cũng nhiều lần khen ngợi kiếm thuật của hầu gia, hôm nay may mắn gặp dịp, Yến thế tử mới nhận được một thanh kiếm, không biết có thể lĩnh giáo một chút không?"

Lưỡi kiếm của Tiêu Diệp dài, mảnh, thậm chí có chút mềm. Kiếm của Yến Lâm lại rộng khoảng ba ngón, dùng vẫn thạch đúc thành lưỡi kiếm, có ba phần kiếm quang u ám.

Yến Lâm vẫn giữ nguyên tư thế sắp cất kiếm vào hộp, cúi thấp đầu, ánh mắt cũng nhìn xuống, dễ dàng nhìn thấy đôi mắt Tiêu Diệp sáng bừng bừng phản chiếu trên thân kiếm.

Tức giận, sát phạt, lạnh lẽo. Thế là lông mày hắn nhếch nhẹ, cổ tay rung lên, Yến Lâm thì đếm biểu cảm cũng không thay đổi, thẳng thừng giơ kiếm lên, trực tiếp hất ngược kiếm của Tiêu Diệp lại, suýt nữa thanh kiếm tuột khỏi tay hắn!

Tiêu Diệp vội vàng không kịp chuẩn bị, kinh hãi sững sờ.

Yến Lâm cầm trường kiếm, mũi kiếm nghiêng nghiêng, trường kiếm Khương Tuyết Ninh lúc nãy nâng bằng hai tay mà vẫn cảm thấy quá sức, trong tay hắn lạ nhẹ nhàng linh hoạt, vẻ mặt vô cùng tự nhiên, cười nói: " 'Lĩnh giáo' không dám nhận, nhưng Tiêu công tử đã có ý muốn thử kiếm, vậy so một lần cũng không ảnh hưởng tới toàn cục."

Tiêu Diệp sắc mặt lập tức trầm xuống. Hắn tự phụ được học kiếm thuật từ danh sư, nên thực không để loại học "tại nhà" như Yến Lâm vào mắt, lại thấy Lạc Dương trưởng công chúa cùng đám con cháu huân quý trong kinh ở đây, liền muốn khoe khoang, để tất cả bọn họ sáng mắt ra, vì thế không chút nghĩ ngợi liền hét to một tiếng: "Được! Xem đây!" Lời còn chưa dứt, hắn đã vung kiếm xông tới.

Tất cả mọi người giật nảy mình, không nghĩ tới hai người họ nói so liền so. Khương Tuyết Ninh cũng bật dậy. Ngược lại, Thẩm Chỉ Y hưng phấn: "Ồ, lần này thú vị rồi đây!"

Chân Yến Lâm vẫn không nhúc nhích, chỉ rủ mắt, nghiêng người liền tránh được một kiếm này. Trường kiếm của Tiêu Diệp đi sát qua vai Yến Lâm. Tiêu Diệp nhướng mày liền muốn hồi kiếm tiếp tục tấn công, nhưng trọng kiếm nơi tay Yến Lâm trong phút chốc đảo ngược, thân kiếm nặng nề kia xẹt qua một đường vòng cung đánh vào trên thân kiếm của Tiêu Diệp. Nhất thời hai kiếm ma sát vào nhau, trên không trung như lóe lên tia lửa, thân kiếm chấn động mạnh, Tiêu Diệp suýt nữa không giữ nổi, vội vàng rút kiếm lùi lại mới đứng vững được.

Vừa mới giao thủ đã ăn thua thiệt, hắn cảm thấy vô cùng mất mặt, cho nên càng không nhịn được. Tiêu Diệp cắn chặt răng, nhấc trường kiếm lên làm theo như sư phụ dạy, xuất đủ loại kiếm chiêu hoa mắt ra, nhưng Yến Lâm không xuất kiếm thì thôi, đã ra chiêu liền trúng chỗ yếu hại. “Choang!” “Choang!” “Choang!”...

Yến Lâm mặc cẩm bào xanh đậm, tay áo như mang theo kình phong, lúc đầu còn để cho Tiêu Diệp mấy phần mặt mũi, cũng định dó xem hắn sâu cạn ra sao. Nhưng qua chưa được mấy chiêu liền phát hiện người này bất quá chỉ giỏi khoa chân múa tay, học chút da lông liền tự cho là đúng, không biết tự lượng sức. Tiếp theo đó, từng kiếm, từng kiếm càng nhanh, càng mạnh, càng dứt khoát!

Tiêu Diệp cảm thấy hổ khẩu mình (khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ) đã run lên, hai chân cũng đứng không vững, trong khi Yến Lâm lại nhàn nhã bổ thêm một kiếm nữa. Cứ mỗi chiêu, Tiêu Diệp lui về sau một bước, cuối cùng lùi đến sát cây anh đào!

“Coong!” Một tiếng bén nhọn vang lên. Yến Lâm mặt không đổi sắc, thân trường kiếm lạnh lẽo nặng nề trong tay trực tiếp đập vào cổ tay Tiêu Diệp, lại phất một cái, kiếm bay ra khỏi tay Tiêu Diệp, vẽ nên một đường cung trong không trung! Lúc rơi xuống trên bậc thang lát đá xanh, tiếng “Leng keng” thanh thúy vang lên.

Mọi người đứng quan sát trên hành lang nhất thời hít sâu một hơi.

Trên mặt Tiêu Diệp một lúc đỏ lúc trắng. Hoàn toàn không chừa cho Tiêu Diệp hắn chút mặt mũi nào!

Yến Lâm từ nhỏ đã theo phụ thân chăm học khổ luyện, dù cũng là con cháu nhà huân quý trong kinh, nhưng tới hai đại doanh Thông châu, Phong Đài, lại có thể đánh ngang tay với binh sĩ đứng đầu, mặc kệ tập võ hay học kiếm, đều có khuynh hướng thực dụng, trực tiếp!

Trên chiến trường nếu không giết được kẻ địch, người chết sẽ là mình. Thế nên, kiếm thế của hắn nhìn vô cùng lãnh khốc, thậm chí còn mang trọng uy khiến người kinh hãi!

Sau khi đánh rơi kiếm Tiêu Diệp, tay hắn lại chuyển, hai tay nắm chuôi kiếm, thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ đứng thẳng người lên, ôm quyền cúi người nói với đối phương: “Đa tạ.”

Hổ khẩu của Tiêu Diệp còn đang run lên, cắn răng nói: “Ngươi!”

Giữa mi tâm Yến Lâm nhiễm lên một chút băng sương, uy áp lạnh lẽo lúc trước đè ép xuống rốt cục hoàn toàn phát ra, thậm chí có một loại sắc bén mà con cháu nhà huân quý trong kinh tuyệt đối không thể luyện được: “Làm sao?”

Tiêu Diệp nhìn hắn nửa ngày, lại lui một bước, cười lạnh một tiếng nói: “Thôi, kẻ phàm phu tục tử, cũng chỉ có chừng đó mà thôi.”

Thẩm Chỉ Y lúc này đã đi xuống, nhìn chằm chằm hắn nói: “Ngươi nói cái gì?”

Yến Lâm vậy mà không tức giận, chỉ là nhìn Tiêu Diệp từ trên xuống dưới, bình thản cười một tiếng, nói: “Nếu Định Phi thế tử năm đó còn đây, có lẽ sẽ không đến lượt phế vật thế này.”

Định Phi thế tử… Trong kinh nay chỉ còn rất ít người từng nghe qua

cái tên này. Nhưng bí mật liên quan đến quan hệ Tiêu – Yến hai đại gia tộc, chung quy vẫn có người lan truyền: Tiêu Xu cùng Tiêu Diệp đều là do tục huyền (vợ kế) sinh ra, thê tử nguyên phối (vợ đầu) của Định quốc công chính là muội muội của Dũng Nghị hầu, cô mẫu của Yến Lâm, nguyên bản người thừa kế Tiêu thị nhất tộc cũng là Định Phi thế tử – con trai trưởng của thê tử nguyên phối, nếu không phải Định Phi thế tử hai mươi năm trước bất hạnh lâm nạn chết yểu, Yến phu nhân hòa ly trở về Dũng Nghị hầu phủ, làm gì đến phiên tục huyền bước chân vào cửa, Tiêu Diệp thành con trưởng? Chỉ sợ đến cơ hội sinh ra cũng không có.

Lời này của Yến Lâm nhìn như bình thản, nhưng uy lực không nhỏ. Ánh mắt của mọi người đều tập trung ở chỗ tỷ đệ Tiêu thị.

Tiêu Diệp đâu ngờ Yến Lâm không hề có điềm báo trước vậy mà nhắc đến đề tài này? Sắc mặt hắn biến đổi, cơn thịnh nộ liền muốn bùng phát.

Thời khắc mấu chốt này, Tiêu Xu quát lạnh một tiếng: “Ngươi câm miệng!”

Tiêu Diệp cứng lại, trong mắt đầy oán hận, nhưng cuối cùng không dám lên tiếng nữa. Tiêu Xu lại đi tới, vẫn có thể bảo trì một chút trấn định, chỉ là sắc mặt cũng không dễ nhìn, thi lễ với Yến Lâm một cái, nói: “Xá đệ lỗ mãng, ngôn từ vô ý, chọc Yến thế tử không vui, Tiêu Xu thay hắn nhận lỗi. Nghe nói huynh trưởng Định Phi thiên tư thông minh, tuệ mẫn hơn người, nhưng mà việc này đã qua gần hai mươi năm, gia phụ chưa chắc đã hết đau buồn. Người xưa đã đi, chuyện cũ khó dò, Yến thế tử hôm nay sao lại nhắc tới, còn hùng hổ dọa người như thế?”

Yến Lâm nhìn Tiêu Xu, chỉ đi đến trước lan can, vững vàng cất trường kiếm lăng lệ băng lãnh vào hộp, mới thản nhiên nói: “Đúng vậy, dù sao người cũng đã đi, chuyện xưa khó tỏ. Một người như vậy nếu may mắn còn sống, là chuyện đáng sợ đến nhường nào, nên có bao nhiêu người vì đó nơm nớp lo sợ, đêm ngủ không yên nhỉ.”

Cốc Vũ: Quà Quốc Khánh nhưng trễ 1 tiếng nha. Mọi người đọc xong có góp ý gì thì comment giúp mình, đa tạ!

Chương 92: Quan lễ có mưa

Trong lời nói này ẩn giấu một tia hiểm ác. Tiêu Xu đối mặt với Yến Lâm.

Đám người nghe vậy không hiểu sao trong lòng lo lắng bất an, nhưng lại không biết huyền cơ trong đó, nên chỉ biết đứng nhìn hai người họ.

Cũng may lúc này đằng sau truyền đến giọng nói của quản gia, đang nói chuyện với một người khác: “Quan lễ đã định tại đầu giờ trưa, yến tiệc đãi ở tiền sảnh, hiện tại rất nhiều tân khách đã đến, thiếu sư đại nhân đi đến đó lúc này là vừa vặn.”

Tạ Nguy đã từ Thừa Khánh đường trở về. Sắc mặt hắn so với lúc nãy tựa hồ tái nhợt đi một chút, đến khi trở lại trên hành lang, ngẩng đầu liền trông thấy đám người, chỉ hỏi một câu: “Còn chưa đi tiền sảnh sao?”

Yến Lâm liền đóng hộp kiếm lại, chắp tay trả lời Tạ Nguy: “Đi ngay đây ạ.”

Ánh mắt Tạ Nguy đảo qua đám người, lúc nhìn Tiêu Xu thì không có gì bất thường, nhưng nhìn thấy Tiêu Diệp lại ngừng một cái, sau đó mới cùng quản gia đi dọc theo hành lang ra hướng tiền sảnh.

Không khí giương cung bạt kiếm tràn ngập Khánh Dư Đường lúc trước đã tan đi không ít. Diên Bình vương lập tức thừa dịp cười lên, nói: “Ngày tốt mà, sao hỏa khí lại lớn như vậy chứ? Đều là chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, đi thôi, đến tiền sảnh đi, đừng để Tạ tiên sinh cùng nhiều tân khách như vậy phải chờ lâu.”

Tiêu Diệp liền hừ một tiếng, cười lạnh quay người đi. Tiêu Xu dù trên mặt có chút nghi ngờ, nhưng tựa hồ cũng không có ý truy hỏi đến cùng, chỉ lịch sự thi lễ với Yến Lâm, rồi cùng Tiêu Diệp rời đi.

Có Diên Bình vương cười đùa điều hòa không khí, cộng với tỷ đệ Tiêu thị rời đi, đám người rốt cục cũng bình ổn tâm thái lại, nhao nhao đi ra tiền sảnh.

Yến Lâm thả chậm bước chân lại, đi cuối cùng, Khương Tuyết Ninh thì đi phía trước. Chỉ là, lúc thấy đoàn người sắp rời khỏi Khánh Dư Đường, hắn bỗng thấp giọng kêu một tiếng: “Ninh Ninh.”

Thân mình Khương Tuyết Ninh hơi chấn động một chút, bước chân liền ngừng lại. Nàng xoay người nhìn hắn. Thiếu niên nhìn đám người phía trước, sau đó mới đi đến trước mặt nàng, cười với nàng một tiếng, bàn tay giấu sau lưng đưa ra, ném cho nàng một đồ vật mềm mềm mà khá nặng: “Tặng cho ngươi.”

Khương Tuyết Ninh vô thức đưa tay tiếp được.

Diên Bình vương phía trước chợt phát hiện thiếu người, liền không khỏi quay đầu nhìn, xa xa gọi hắn: “Yến Lâm, làm gì đó?”

Yến Lâm ngẩng đầu lên đáp: “Ta tới đây.”

Lần nữa cúi đầu nhìn Khương Tuyết Ninh, khóe miệng hắn cong lên, chỉ là đáy mắt nhiều thêm một phần phiền muộn, chỉ thoáng qua liền biến mất, nhẹ giọng nói: “Đáng tiếc thời điểm này không còn hạt khiếm thảo.” Nói xong liền đi về phía trước, hòa vào đám người Diên Bình vương.

Khương Tuyết Ninh đứng ngây ngẩn, sau đó nhẹ nhàng mở túi gấm ra. Bên trong túi là hạt thông xào đã bóc hết vỏ.

Giống như trước đây.

Nàng phảng phất như lại có thể trông thấy dáng vẻ hăng hái, tươi sáng của thiếu niên nhảy qua tường Khương phủ cao cao lúc trước, duỗi chân ra tùy ý ngồi phía trước cửa sổ, quăng cho nàng một túi hạt thông đã bóc vỏ xong.

Ngẩng đầu nhìn, bóng lưng thiếu niên vẫn thẳng tắp như cũ, nhưng so với trước kia, đã nhiều hơn mấy phần nặng nề trầm ổn. Khương Tuyết Ninh nhịn không được nhẹ nhàng hít sâu một hơi, cuối cùng không biết vì sao trong lòng lại muốn cười lên.

Mây từ chân trời không biết đã kéo đến tự khi nào, gió thổi làm gợn sóng nổi lên trên mặt hồ vốn yên ả, có mấy con cá chép dưới hồ ngoi lên đớp lấy. Tựa hồ trời sắp mưa. Nàng nghiêm túc buộc lại túi hạt thông, sau đó mới cất bước đi về phía trước.

*

Bên trong thủy tạ (đình nghỉ chân ở bên hồ hoặc giữa hồ), hầu hết người đã rời đi. Lúc ngoài trời chợt chuyển âm u, bước chân Trương Già ngừng lại một chút, đứng bên lan can, nhìn ra ngoài.

Trần Doanh thấy vậy, cũng không khỏi dừng bước.

Vị Hình khoa cấp sự trung này được điều nhiệm đến Hình bộ làm chủ sự Thanh lại tư. Trong ấn tượng của Trần Doanh, Trương Già là một người kỳ quái, không nóng lòng giao tế hay khơi thông mối quan hệ trên quan trường, dù là mấy lần đồng liêu hội họp, hắn cũng chỉ đến lộ mặt rồi rời đi.

Cẩn trọng, không chút nóng vội, phần lớn thời gian đều không nói lời nào, chỉ có khi tra án hoặc thẩm vấn phạm nhân mới có thể nói vài lời, thực sự là tích chữ như vàng, nhưng cho dù là lúc nói chuyện cũng vẫn cảm thấy được sự trầm mặc của hắn.

Một người như vậy giống mặt biển sâu tĩnh lặng, dưới vẻ mặt lạnh

nhạt hàm chứa rất nhiều cảm xúc suy nghĩ phức tạp, không phải tận lực ẩn giấu, chẳng qua có thể là không quen biểu đạt, cũng không muốn thổ lộ.

Trịnh thượng thư – nguyên là Thượng thư Hình bộ bởi vì nói giúp Dũng Nghị hầu phủ mà chọc giận thánh thượng, bị một đạo thánh chỉ cưỡng chế sớm rời chức về quê. Tân Hình bộ thượng thư Cố Xuân Phương đã lên đường, ít ngày nữa sẽ đến kinh thành, trở thành lãnh đạo trực tiếp của đám người ở Hình bộ.

Mà Bá Nhạc của Trương Già, chính là Cố Xuân Phương. (Bá Nhạc: chỉ người phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng nhân tài)

Ánh mắt Trần Doanh hơi lóe lên, chợt nảy ra một suy nghĩ, lại thấy đây là cơ hội vô cùng tốt, thế là cười một tiếng đi đến bên cạnh Trương Già, nói: “Trương chủ sự còn chưa đi sao, đang nhìn gì vậy?”

Trương Già quay lại nhìn hắn một cái, thần sắc không sợ hãi, cũng không thân thiện, vẫn thanh thanh đạm đạm như cũ, chỉ nói: “Trời sắp mưa rồi.”

Trần Doanh chợt cảm thấy đầu óc không đủ dùng. Hắn vô cùng muốn nói rằng mưa thì có gì đáng xem, thời tiết Giang Nam mưa dầm mỗi ngày còn đáng ghét nữa, chỉ là lời ra khỏi miệng liền biến thành: “Ngày thường thấy Trương chủ sự kiệm lời ít nói, giống như trăm lo ngàn nghĩ, không ngờ hóa ra còn có nhã hứng này, thì ra là tâm tư tinh tế, chẳng trách năm đó tuệ nhãn của Cố đại nhân có thể nhận ra tài năng của Trương chủ sự, thật là khiến người người ngưỡng mộ a.”

Trương Già nói: “Hạ quan vốn đần độn, may có Cố đại nhân người không ghét bỏ, năm đó khổ tâm dạy dỗ mới có hôm nay, nhưng mà hiện tại cũng chỉ là quan nhỏ tầm thường thôi, Trần đại nhân nói quá lời rồi.”

Trần Doanh vội vàng khoát tay: “Đâu có đâu có!”

Trong thủy tạ lúc này chỉ còn hai người bọn họ, không khí cũng lộ ra chút trống vắng. Trần Doanh đứng bên cạnh hắn cũng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy mây đen kịt, chỉ nói: "Trịnh đại nhân bộc trực mà mất chức, bị thánh thượng hạ chỉ về quê dưỡng lão, Cố Xuân Phương đại nhân ít ngày nữa sẽ đến nhậm chức, Trần mỗ cũng từng nghe thanh danh anh minh của Cố đại nhân, lại bởi vì Cố đại nhân vẫn nhậm chức bên ngoài mà chưa từng có duyên gặp mặt lần nào. Trương chủ sự ngày trước là thủ hạ của Cố đại nhân, ít nhiều cũng có chút coi trọng, tính đi tính lại, chờ lúc Cố đại nhân hồi kinh, vẫn phải nhờ cậy Trương chủ sự giúp tiến cử Trần mỗ một hai."

Nói thật, bây giờ, ở Hình bộ, người người đều muốn nhờ Trương Già nói giúp vài lời với thượng cấp. Nhưng đáng tiếc, Trương Già lại không phải người dễ bắt chuyện. Đám người có ý nịnh bợ hắn, hoặc thông qua hắn biết được một chút thói quen của Cố Xuân Phương, nhưng lúc đối mặt với Trương Già lại đau đầu vạn phần, sau lưng không biết đã vụng trộm mắng kẻ khó chơi, cả ngày không nói nửa câu này bao nhiêu lần.

Ý tứ của Trần Doanh đã nói rất rõ ràng. Hắn định sớm một bước gặp được Cố Xuân Phương, hi vọng có thể nhờ người quen cũ – Trương Già này dẫn bước, như thế cho dù Cố Xuân Phương thanh chính không thiên vị, cũng không thể cự tuyệt. Nói thế nào Trần Doanh hắn cũng là cấp trên của Trương Già, không như những người khác. Hắn cảm thấy Trương Già dù không muốn đáp ứng, cũng sẽ không tiện cự tuyệt.

Nhưng vạn vạn không ngờ tới, Trương Già vậy mà thản nhiên nói: "Cố đại nhân đến nhậm chức xong chúng ta đều sẽ gặp ngài ấy, sao lại cần Trương mỗ tiến cử? Trần đại nhân cất nhắc như thế, Trương mỗ thực không dám nhận."

Trần Doanh suýt chút nghẹn chết. Bộ mặt tươi cười giả dối hắn treo lên sắp không duy trì nổi nữa, mí mắt giật một cái mới miễn cưỡng nghĩ ra một câu có thể đi đường vòng tránh được chuyện xấu hổ

này, nhưng lúc vừa ngẩng đầu đang muốn nói, đã thấy hành lang phía trước có một bóng dáng xinh đẹp yêu kiều đi tới, thế là lông mày đột nhiên vẩy một cái, thế là quên luôn điều muốn nói.

Cô nương kia Trần Doanh đã gặp qua cách đây không lâu, ở Từ Ninh cung. Đây là một trong những thư đồng của Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y, nhân vật chính của vụ nghịch đảng ở Ngưỡng Chỉ trai lần trước, hơn nữa... Thái tử thái sư Tạ Nguy còn từng ngỏ lời với hắn để bảo vệ nàng ta!

Bởi vì một túi hạt thông kia trì hoãn, Khương Tuyết Ninh bị rơi lại phía sau đám người, nhưng không ngờ lại trễ quá nhiều, đành dứt khoát đi đường tắt tới. Thật không nghĩ đến, trong thủy tạ bên này lại có người.

Từ xa xa nàng đã nhìn thấy bóng dáng người kia, trong lòng chợt giật thót một cái. Khi đến gần, thấy rõ là hắn, đáy lòng có một loại hoan hỉ kích động âm thầm trỗi dậy.

Lúc này Trương Già cũng nhìn thấy nàng. Bốn mắt nhìn nhau. Trương Già nâng tầm mắt, Khương Tuyết Ninh lại nhìn lướt qua hắn trong chốc lát mới chuyển mắt nhìn Trần Doanh một chút, khom người hướng hai bọn họ thi lễ: “Chào Trần đại nhân, Trương đại nhân.”

Lúc nàng thi lễ, một đoạn cổ tay tuyết trắng lộ ra. Ánh mắt Trương Già dừng lại trên người nàng, liền nhìn thấy mấy vết cào không phải rất rõ ràng, còn vương vết máu nhàn nhạt, bàn tay hắn giấu trong tay áo rộng lặng lẽ nắm chặt lại. Trong lòng có chút chập chùng, nên hắn yên lặng không nói gì.

Trần Doanh lại cười với Khương Tuyết Ninh: “Khương nhị cô nương cũng tới a, vậy đã gặp được Tạ thiếu sư chưa a?”

Trương Già không lên tiếng, Khương Tuyết Ninh âm thầm có chút thất vọng nho nhỏ. Nhưng nghĩ lại, nàng cùng hắn hiện tại vốn không

quen, tính Trương Già trước nay không nói nhiều, cho nên rất nhanh nàng ổn định tâm tình, lại mang lên dáng tươi cười, đáp lời Trần Doanh: “Tạ tiên sinh đi gặp hầu gia, vừa rồi đã đi tiền sảnh rồi.”

Trần Doanh liền “A” một tiếng, đường đường một mệnh quan tam phẩm, ngang chức với phụ thân của Khương Tuyết Ninh, nhưng nói chuyện với Khương Tuyết Ninh lại là vẻ mặt hiền hoà vô cùng, nói: “Đa tạ Khương nhị cô nương đã báo, ta đang nghĩ làm thế nào tìm Tạ tiên sinh đây, lát nữa sẽ cùng Trương đại nhân tới đó.”

Quan hệ giữa Trần Doanh cùng Tạ Nguy rất tốt sao? Đáy lòng Khương Tuyết Ninh có chút nghi hoặc, lại nhìn Trương Già một chút, nhưng mặt mày hắn vẫn không chút biến hóa, nàng không hiểu sao nổi lên một điểm phiền muộn, nhân tiện nói: “Vậy ta đi trước, hai vị đại nhân, cáo từ.”

Đến khi nàng đã đi rất xa, Trương Già vẫn nhẫn nhịn, không quay đầu nhìn nàng. Trần Doanh lại nhìn chăm chú đến khi thân ảnh nàng biến mất, mới thu hồi ánh mắt, đáy mắt lộ ra mấy phần hứng thú, trêu ghẹo Trương Già: “Ta làm sao thấy vị tiểu thư yêu kiều này nhìn ngươi không chỉ một chút thôi nhỉ, chung quy ngày đó ở Từ Ninh cung ngươi cứu nàng khỏi nguy nan, cũng tính là ‘Cứu mỹ nhân’ a, hình như người ta có chút ý tứ với ngươi đấy?”

Trương Già rủ xuống ánh mắt: “Để Trần đại nhân chê cười rồi.”

Trần Doanh nhún vai, lại nghĩ đến một chuyện khác, lẩm bẩm: “Cũng đúng, dù sao cũng là người Tạ tiên sinh mở miệng muốn bảo vệ, đâu đến phiên người ngoài.”

“...” Đáy lòng Trương Già bỗng nhiên căng thẳng, hắn quay lại nhìn Trần Doanh.

Trần Doanh chỉ nói: “Làm sao vậy?”

Trương Già nhắm mắt lại, nói: “Không có gì.”

Tâm tư Trần Doanh đang bận rộn nghĩ xem lát nữa gặp Tạ Nguy nên nói cái gì, ngược lại không phát hiện bất thường của Trương Già, chỉ lẩm bẩm: “Tạ thiếu sư thật sự khiến người ta không hiểu nổi, tuy thỉnh thoảng cũng có chút qua lại thăm hỏi, nhưng luôn cảm thấy không thân không sơ. Bất quá nhắc tới cũng cảm thấy rất kỳ quái, Trương chủ sự dù không tới lui cùng Tạ tiên sinh, nhưng cũng khiến Trần mỗ cảm giác không hiểu được con người ngươi. Ngươi nói ngươi không yêu mỹ nhân, người khác đi Tần lâu Sở quán (kỹ viện) bảo ngươi đi, ngươi không đi; cũng không yêu hoa phục mỹ thực, suốt ngày độc lai độc vãng. Thật sự khiến Trần mỗ khó hiểu, Trương chủ sự rốt cuộc chí hướng nơi nao?”

“Sàn sạt sàn sạt”, mưa rồi.

Hơi nước như một tầng lụa mỏng, che trên mặt hồ, phủ xuống đình đài lầu các, lập tức khắp đất trời như tĩnh lại, tràn đầy một loại mông lung đẹp đẽ.

Trương Già ngẩng đầu nhìn ra ngoài trời.

Qua hồi lâu, đến khi Trần Doanh đã cho rằng hắn thất thần không trả lời vấn đề này, hắn mới chậm rãi mở miệng nói: “Chí không cao, hướng không xa. Một đời thanh bạch, phụng dưỡng chí thân, tìm được một chỗ, yên tĩnh nhìn mưa. Chỉ vậy thôi.” (Chí thân: người thân thuộc nhất)

Chương 93: Đại Dũng

Trận mưa ngày đông, gió bấc thổi lạnh buốt. Người đi trên đường phố vốn không nhiều, lúc này càng thêm quạnh quẽ. Các quán xá trong kinh cũng vắng người, lão bản tiểu nhị rảnh rỗi ngồi nhìn trời mà than thở.

Chỉ là không lâu sau khi trời đổ mưa, cuối con đường tĩnh lặng kia lại truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc, vang dội, nối liền một mảnh không dứt, hòa lẫn tiếng giục ngựa.

Chưa được một lát liền có một tướng quân cao cao người khoác khôi giáp, râu tóc xám trắng phi ngựa, dẫn theo một đám kỵ binh chạy ngang qua phố, hướng tới nơi trú đóng của cấm quân ở cửa thành mà đi.

Người người nhìn thấy đều kinh sợ. Đến khi đoàn người dày đặc sát khí này đi qua hết rồi, lão bản cùng bọn tiểu nhị trong cửa hàng mới dám khe khẽ than thở, dáng vẻ vô cùng sợ hãi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?”

Gió bấc thổi càng mạnh, ráng hồng nơi chân trời càng lúc càng đậm. Mưa rơi xuống, rất nhanh liền biến thành tuyết. Trận tuyết đầu mùa năm nay, cuối cùng cũng trút xuống rồi.

*

Có đôi khi Khương Tuyết Ninh ngẫm lại, thấy ông trời cuối cùng vẫn còn chiếu cố nàng mấy phần, chí ít là đã cho nàng gặp lại được Trương Già.

Nàng đi đường tắt, qua thủy tạ, rất nhanh liền đến tiền sảnh. Tuyết mịn thưa thớt rơi xuống lả tả, nàng nhìn chỉ cảm thấy có chút tiếc nuối: Trương Già yêu nhất là mưa, bây giờ mưa lại biến thành tuyết, hắn có thể sẽ không vui a?

Ở trong tiền sảnh, tân khách đã ngồi rất đông. Nàng vốn định trực tiếp ngồi xuống chỗ mình, chỉ là đi đến phía trước chỗ ngoặt hành lang nàng nhìn thấy Khương Bá Du, hắn tựa hồ đang nói chuyện đồng liêu trong triều.

Hôm nay là quan lễ của Yến Lâm, trong triều cũng có mấy quan viên mạo hiểm tới. Khương Bá Du tất nhiên là một trong số đó.

Ông mặc một thân áo bào cổ tròn màu lam sẫm hoa văn bách phúc (hoa văn với nhiều chữ "phúc" đa dạng kiểu chữ viết, kích thước), cùng một người khác dưới tán cây tùng trồng trong hoa viên, cau mày, nghe người kia nói, không khỏi lắc đầu: "Đắc tội nhà khác còn dễ nói chuyện, đắc tội vị Tiêu nhị công tử kia thì khó qua rồi, Trịnh gia này cũng thực đáng thương."

Người kia thở dài: "Chứ còn sao nữa, bên chợ thành tây đều biết người Trịnh gia, nghe nói có con trai đưa vào cung làm thái giám, dù không tính là hào môn thế gia gì, nhưng mức sống cũng coi như tốt hơn bách tính bình thường một chút. Nhưng nay gặp phải Tiêu thị nhất tộc, bá chiếm ruộng đất vườn tược, bức họ dời mộ tổ thì cũng thôi đi, còn muốn tống cả nhà họ vào ngục, thực thảm."

Vừa mới dứt lời, hắn ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Khương Tuyết Ninh. Thế là những lời tiếp theo đều nuốt trở lại, cười với Khương Bá Du: "Thị lang đại nhân lúc trước cứ nhắc hoài, rốt cuộc lệnh ái cũng đến đây rồi."

Khương Bá Du quay lại liền nhìn thấy Khương Tuyết Ninh, đôi mày đang nhíu chặt cũng thoáng thả lỏng ra một chút, chắp tay với đồng liêu kia, hơi áy náy, đồng liêu kia không mấy để ý, liền chắp tay với Khương Tuyết Ninh, rồi đi vào trong sảnh.

Khương Tuyết Ninh đi tới lúc nãy cũng đã nghe thấy mấy câu. Nàng tiến tới thi lễ cùng Khương Bá Du, lại không nhịn được, hỏi: “Phụ thân lúc nãy nói chuyện có nhắc tới Trịnh gia ở ngõ chợ thành tây đúng không?”

Khương Bá Du nói: “Đúng vậy, làm sao, con quen biết?” Ông nhớ Trịnh gia kia có một người vào cung làm thái giám, vừa nghĩ tới đó, liền hỏi thêm một câu.

Khương Tuyết Ninh quả thực nhớ tới Trịnh Bảo, bởi vì kiếp trước Trịnh Bảo là đại thái giám chưởng ấn tư lễ giám, hắn ở nơi nào tự nhiên là triều chính trên dưới người người đều biết. Mấy chữ “Ngõ chợ thành tây” này nàng còn chưa quên.

Nghe Khương Bá Du khẳng định, nàng liền để tâm tới. Lần trước gặp chuyện ở Ngưỡng Chỉ trai nếu không có Trịnh Bảo, chỉ sợ sẽ khó mà qua được, nàng liền nói với Khương Bá Du: “Trịnh gia này khả năng cao là người nhà của một thái giám quản sự trong Khôn Ninh cung tên là Trịnh Bảo, phụ thân có lẽ không biết, lần trước nữ nhi bị giá họa ở Ngưỡng Chỉ trai có thể may mắn thoát được phần lớn là nhờ người này tùy cơ ứng biến, hắn thật là người tâm tư trung nghĩa thiện lương. Sau đó, Tạ tiên sinh từng nói cho nữ nhi, công công tư lễ giám Vương Tân Nghĩa có ý muốn thu hắn làm đồ đệ, ít ngày nữa sẽ đề bạt đến hầu hạ bên cạnh thánh thượng...”

Nói tới nửa câu sau, dù biết chung quanh không có ai khác, nhưng giọng nàng vẫn ép xuống rất khẽ, chỉ mình Khương Bá Du có thể nghe được.

Chuyện Trịnh Bảo sẽ được Vương Tân Nghĩa thu làm đồ đệ đi Tư lễ giám hầu hạ, Khương Tuyết Ninh dĩ nhiên không phải biết từ chỗ Tạ Nguy. Lúc trước Tạ Nguy cũng không phải cố ý muốn nói cho nàng chuyện này, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc nàng muốn làm lộ chuyện này ra.

Quả nhiên, Khương Bá Du vừa nghe, mặt liền biến sắc. Người lăn lộn trên quan trường đã lâu, trước nay đã học được "Nghe huyền ca mà biết nhã ý" (nghe lời đoán ý), không cần nói sâu, liền rõ ràng ý tứ cất giấu đằng sau.

Chuyện Trịnh gia đắc tội vị Tiêu Diệp công tử ván đã đóng thuyền sẽ thừa kế gia nghiệp kia của Tiêu thị, kỳ thật vốn không phải Trịnh gia sai, chỉ vì lúc Tiêu Diệp dạo chơi ngoài kinh liền thích một mảnh đất ở chân núi, muốn rào lại làm bãi săn, khởi công xây dựng biệt phủ nghỉ hè, thế là đuổi hết dân cư ở đó đi.

Mộ tổ cùng ruộng đất Trịnh gia vừa vặn nằm trong số đó. Vốn cho rằng có thể nói đạo lý một chút với Tiêu thị, không ngờ bẩm báo nha môn xong lại khiến Tiêu Diệp giận dữ, khiến nha môn giam cả nhà họ vào ngục.

Người mới nói chuyện cùng Khương Bá Du là Thuận Thiên phủ doãn. Chuyện như vậy rơi vào tay mình, thật sự là khoai lang nóng bỏng tay, là nên mới kể khổ với Khương Bá Du.

Đang thời buổi rối ren, đối với văn võ bá quan, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, tất nhiên Khương Bá Du cũng thế. Nhưng nếu Trịnh Bảo này trong cung từng có ân với Ninh nha đầu, còn có Tạ Cư An nói người này rất có tiền đồ, chuyện tất nhiên khác biệt. Hắn nhíu mi suy nghĩ sâu xa, cuối cùng nói với Khương Tuyết Ninh: "Việc này ta đã biết, con yên tâm."

Quan lễ sắp bắt đầu, nên tất cả mọi người đã tập trung ở đại sảnh. Khương Bá Du mới nói: "Con cùng đi với Trưởng công chúa điện hạ sao? Đi thôi, chúng ta nhanh tới đó."

Khương Tuyết Ninh trong lòng biết Khương Bá Du đã có định đoạt, nhưng cũng không tiện hỏi, chỉ nói một tiếng "Vâng", rồi theo Khương Bá Du đi vào trong sảnh. Cho dù Dũng Nghị hầu phủ nay đã không còn ở thời kỳ danh vọng nhất, nhưng sảnh đường này cũng có đông đảo tân khách ăn mặc chỉnh tề, trang trọng.

Nhìn vào bên trong một chút liền có thể trông thấy Tạ Nguy ngồi vị trí thượng khách, bên cạnh hắn là Yến Lâm – nhân vật chính hôm nay.

Khương Tuyết Ninh vội nhìn lướt qua sảnh đường, non nửa đều là những gương mặt quen thuộc.

Kiếp trước rất nhiều thế gia vốn cũng coi như thân thiết với Dũng Nghị hầu phủ, nhận được thiếp mời hầu phủ nhưng không đến, về sau, khi Yến Lâm khải hoàn về triều, Tạ Nguy mưu phản, những gia tộc này hoặc bị tiêu diệt, hoặc bị tách rời khỏi trung tâm quyền lực; mà người không quản phong ba vẫn tới hầu phủ chúc mừng quan lễ Yến Lâm, đại đa số đều thành nòng cốt nắm quyền lực trong triều, cho dù có một số ít người ăn lộc của vua, mang tư tưởng trung quân, khiển trách lên rằng Yến Lâm hiệp trợ Tạ Nguy mưu phản, cũng không bị trả thù gì, cho dù không thăng quan tiến chức, tốt xấu cũng coi như bình yên vô sự.

Chuyện đời có đôi khi lại là trêu ngươi như vậy: Ngươi muốn tránh họa, lại không biết vì tránh mới dẫn tới tai họa thật sự; có đôi khi đạt được thứ ngươi muốn, lại mất đi thứ càng đáng giá hơn.

Đám người Thẩm Chỉ Y tới một lúc lâu vẫn không thấy Khương Tuyết Ninh, có chút sốt ruột, vừa nhìn thấy nàng tới liền vội vàng ngoắc: “Ninh Ninh, bên này.” Khương Tuyết Ninh liền đi qua.

Triều đại Đại Càn quan niệm nam nữ tách biệt dù không quá nghiêm khắc, nhưng bình thường quan lễ của nam tử trừ trưởng bối ra cơ bản là không có khách nữ đến. Nhưng Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y dù sao cũng là thân phận tôn quý, lại thân thiết với Yến Lâm từ nhỏ, tất nhiên có thể dự thính trong sảnh, vị trí ngồi lại còn rất cao. Những thư đồng này nhờ hào quang của Thẩm Chỉ Y, vị trí cũng ở gần đó.

Khương Tuyết Ninh tức thì bị Thẩm Chỉ Y kéo một phát, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh nàng.

Có người nhẹ nhàng gõ gõ một cái chuông đồng nho nhỏ trong sảnh, xung quanh lập tức yên tĩnh lại. Ánh mắt mọi người nhất thời đều tập trung lên phía trên.

Dũng Nghị hầu Yến Mục mặc một thân hoa phục nặng nề, được lão quản gia đỡ, từ hậu đường đi ra. Đám người vừa thấy liền vội vàng hành lễ, trên mặt Yến Mục tuy hơi nhợt nhạt, nhưng hôm nay ngày vui như vậy, cũng có chút tinh thần hơn ngày thường, lộ ra mấy phần khí phách như khi còn trẻ, đáp lễ xong thậm chí còn nở nụ cười. "Được chư vị để mắt, đại giá quang lâm, hầu phủ ta thực vinh hạnh."

Ánh mắt hắn nhìn cả sảnh đường đông nghịt người, trong đôi mắt sắc bén lại có mấy phần cảm động, "Yến Mục bốn mươi lăm năm bôn ba xuôi ngược chinh chiến sa trường, không ngờ tới tuổi mới bấy nhiêu đã bệnh tật đầy mình, khiến chư vị chê cười rồi. Hôm nay ngày đông tuyết lạnh, chư vị lại không ngại đến đây, thực khiến lão già này nở mày nở mặt, cũng cho khuyển tử thể diện biết bao, Yến Mục ta vĩnh viễn ghi nhớ trong tâm, tại đây xin được cảm tạ!" Dứt lời hắn lại vươn người vái chào một lần.

Nói hôm nay "Ngày đông tuyết lạnh", nhưng ai cũng nghe ra được nửa ý còn lại, tình thế hầu phủ trước mắt vô cùng nguy nan, bị ép vây bốn bề. Nghĩ tới Dũng Nghị hầu phủ đời đời trung liệt, Yến Mục khi còn trẻ cũng từng lãnh binh tác chiến, bây giờ lại bị thánh thượng hạ lệnh, trọng binh vây phủ, đao kiếm treo trên cổ, không biết khi nào thì hạ xuống, thực khiến lòng người thổn thức.

Yến Mục làm một cái lễ trọng như vậy, đám người sao đứng yên được? Nhất thời đều vội nói "Hầu gia quá lời rồi" "Hầu gia đừng như vậy", rồi thi lễ trọng hơn mà đáp lại.

Quan lễ lúc này mới chính thức bắt đầu. Cả sảnh đường được bố trí không khác từ đường tông miếu là mấy. Yến Lâm mặc trên người trường bào mới tinh màu trắng, theo như nghi thức cổ đi từ ngoài phòng vào, trước khấu thiên địa, sau đó tế tông miếu, lại bái phụ

mẫu, do tán giả (người phụ tá?) có mặt đọc lời chúc, bắt đầu nghi thức đội mũ.

Sĩ tộc tam gia 士族三加 (câu này ta tra không ra, ai hiểu comment giải thích giúp ta với, đa tạ!).

Yến Lâm đưa hai tay ra, tùy ý để thâm y màu đen tuyền phủ lên bờ vai, nặng nề bao phủ lấy hắn, đai lưng dài rộng bản cũng được tán giả buộc chặt trên eo hắn, một khối ngọc bội hình tròn khắc hoa văn như ý mang vào, buông xuống vạt áo.

Hắn khom người bái lần nữa. Tán giả liền hô to: “Nghi thức gia quan, mời đại tân!”

Quan lễ, quan trọng nhất chính là nghi thức gia quan. “Đại tân” thường là người đức cao vọng trọng, sẽ đích thân gia quan, lấy tự (tên chữ) cho người chịu lễ.

Giọng tán giả vừa dứt, ánh mắt mọi người liền tập trung tới chỗ Tạ Nguy.

Theo quy củ, đại tân phải ăn mặc chỉnh tề, trang trọng. Nhưng hôm nay Tạ Nguy chẳng những không ăn mặc chỉnh tề, trang trọng, thậm chí chỉ mặc một bộ trường bào tuyết trắng, bên ngoài thêm áo choàng lông cừu hoa văn hạc trắng, dáng vẻ phiêu dật không dính khói lửa thế gian, đứng giữa đám người ăn mặc chỉnh tề, trang trọng lại nhìn có vẻ không thích hợp. Nhưng mà chủ nhà không nói gì, thì ai nói cho được.

Yến Mục lúc này cũng đang nhìn Tạ Nguy.

Tạ Nguy đã trầm mặc ngồi nhìn hồi lâu, giờ phút này rốt cục thu lại tầm mắt, thản nhiên đứng lên, đi tới phía trước. Yến Lâm ngước mắt nhìn hắn, quay người qua hướng hắn.

Hạ nhân trong phủ bưng một khay gỗ phủ sơn mài đưa qua, tán giả

nhận lấy, đứng cúi đầu bên cạnh Tạ Nguy.

Trên khay bày một cái quan bằng bạch ngọc, rộng ba tấc, cao một tấc rưỡi, đỉnh quan hướng ra sau hơi cuốn lên, ánh sáng chiếu vào, bạch ngọc long lanh như tỏa ra hào quang. Một đôi trâm gỗ đơn giản đặt bên cạnh quan ngọc. Quan vàng thường phối với trâm ngọc, quan ngọc thì phối trâm gỗ, cái trước phú quý xa hoa, cái sau lại thanh cao, mộc mạc. Gia huấn của Dũng Nghị hầu phủ như thế nào, từ đó có thể thấy được chút ít.

Tạ Nguy nói: "Quan giả (người chịu quan lễ), từ sau lễ này, là một người trưởng thành, là con, là huynh đệ, là người làm đại sự, lấy hiếu, đệ (?), thuận làm đầu, trước làm người, sau trị người. Nay Nguy được lệnh tôn mời, gia quan cho thế tử, sau này xin thế tử nhớ kỹ những lời huấn hôm nay."

Hắn lấy ngọc quan từ mâm gỗ sơn mài kia. Yến Lâm vén áo bào lên, quỳ trước người hắn. Lực chú ý của mọi người đều đặt ở trên tay Tạ Nguy, ngược lại cực ít chú ý xem hắn nói cái gì, dù sao những lời trong quan lễ tới lui cũng chỉ có chừng ấy.

Nhưng mà Khương Tuyết Ninh đứng phía dưới nghe vậy lại giật mình trong lòng —— Thiếu. Tạ Nguy nói thiếu!

Trong《 Lễ Ký 》 có nói trưởng thành là phải "là một người trưởng thành, là con, là huynh đệ, là người làm đại sự, làm quân thần", phải "Hiếu, đệ, trung, thuận", nhưng Tạ Nguy mới chỉ nói là một người trưởng thành, là con, là huynh đệ, là người làm đại sự lại không hề nói "Làm quân thần" càng không nhắc tới nửa chữ "Trung"!

Yến Lâm cũng trong thời khắc này, ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh trầm sắc bén kia đập thẳng vào mắt Tạ Nguy. Tạ Nguy lại hạ tầm mắt đặt ngọc quan trên đỉnh đầu Yến Lâm, bình thản nói với hắn: "Cúi đầu."

Trong lòng Yến Lâm như Trường Giang cuồn cuộn nổi sóng, có kinh ngạc, có hãi hùng, nhưng thời điểm này ngàn vạn không dám biểu lộ

ra nửa phần, chỉ nhìn chằm chằm Tạ Nguy một lát, rốt cục vẫn theo lời cúi đầu xuống.

Tán giả liền đưa trâm gỗ. Tạ Nguy tiếp nhận.

Nhưng đang lúc hắn muốn xuyên trâm gỗ qua ngọc quan, bên ngoài Dũng Nghị hầu phủ bỗng nhiên nổi lên tiếng đao kiếm ồn ào, ngoài cửa tựa hồ có hộ vệ hầu phủ quát to "Các ngươi làm cái gì đó", ngay sau đó liền im bặt, tiếp nối lại là một tràng tiếng kêu thảm thiết, chợt nghe một người lạnh lùng cao giọng quát: "Thánh thượng có chỉ, Dũng Nghị hầu phủ cấu kết nghịch đảng, ý đồ phản loạn, xúi giục trong quân bất ngờ làm phản, nay xử theo tội loạn thần tặc tử! Phàm là người của hầu phủ đều bắt lại, dám phản kháng—— bất luận tội, giết chết!!!"

"Cái gì!" Tân khách trong sảnh đều sợ hãi cả kinh, phần lớn đều hoảng loạn, nhìn ra bên ngoài. Dũng Nghị hầu Yến Mục toàn thân chấn động, đứng bật dậy!

Bên ngoài, chẳng biết từ khi nào tuyết đã rơi càng nhiều, một đội binh sĩ khôi giáp cầm đao kiếm lạnh lẽo trên tay, trực tiếp giết hộ vệ ngăn lại ở cửa, sát khí theo bước chân mà tản ra, hướng về phía tiền sảnh. Người dẫn binh gương mặt lạnh cùng kia, chính là Định quốc công Tiêu Viễn!

Bàn tay Khương Tuyết Ninh trong tay áo run lên, một màn đẫm máu nàng đã từng thấy kiếp trước ở cửa hầu phủ phảng phất như lại hiện ra trước mắt, khiến nàng như rơi vào hầm băng!

Tất cả mọi người đều biết Dũng Nghị hầu phủ đối mặt với nguy cơ sớm tối, lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện. Nhưng hôm nay là quan lễ của Yến Lâm, trong cung không nói gì, ắt thánh thượng đã ngầm đồng ý. Không ai lường được, thánh thượng vậy mà lại động thủ ngay hôm nay, ngay lúc này, mà người dẫn binh còn là Định quốc công Tiêu Viễn của Tiêu thị nhất tộc tiếng tăm lừng lẫy!

Bỗng nhiên gặp phải biến cố này, cơ hồ tất cả mọi người đều rối loạn tinh thần. Đôi mắt già nua của Yến Mục nhìn chằm chằm Tiêu Viễn đang đến gần.

Con ngươi Yến Lâm cũng co lại, liền muốn đứng dậy, nhưng mà một bàn tay nặng nề chợt đè chặt lên vai hắn. Hắn ngẩng đầu. Là bàn tay của Tạ Nguy, ép xuống ngọn lửa chợt dâng trào trong lòng hắn, ngẩng đầu từ góc độ này không cách nào phân biệt rõ ràng được thần sắc của đối phương, chỉ cảm thấy Tạ Nguy bình tĩnh như lòng biển sâu, nhưng bàn tay trên vai hắn lại truyền đến cảm giác vô cùng rõ ràng: Các ngón tay đang nắm chặt vai hắn, móng tay như muốn xuyên qua lớp áo khảm vào da thịt hắn!

Vẻ mặt Tạ Nguy rất bình tĩnh, giống như hoàn toàn không nhìn thấy đại họa trước mắt, cũng không nghe thấy động tĩnh đáng sợ gì, ánh mắt vẫn như cũ nhìn ngọc quan trên đầu Yến Lâm.

Tạ Nguy chặn Yến Lâm lại, sau đó nặng nề đưa tay, đỡ lấy ngọc quan. Trâm gỗ trên tay hắn, chậm rãi xuyên qua ngọc quan. Vẻ mặt hắn vẫn thong dong như mưa rả rích trên núi, ẩn trong đó mấy phần nặng nề, quyết liệt, đọc lên: “Kẻ sĩ hào kiệt, khí tiết hơn người. Rút kiếm mà lên, động thân mà đấu, đây là thất phu gặp nhục; nhưng lâm nguy không kinh hãi, vô cớ không nóng giận, được thiên hạ xưng danh là đại dũng giả. Thế tử không kinh hãi, không nóng giận.”

Chương 94: Thánh chỉ không dùng được

Hai mươi năm trước, hai nhà Tiêu Yến là thân gia. Nhưng sau khi đứa trẻ còn chưa đầy bảy tuổi kia tử nạn trong lần Bình Nam vương làm phản bao vây kinh thành, quan hệ thông gia vốn yếu ớt này liền cứ thế tan vỡ.

Tiêu Viễn ngồi ở vị trí Định quốc công này đã hơn hai mươi năm. Năm đó lão Định quốc công có ba con trai trưởng, vốn dĩ vị trí Định quốc công này không đến lượt Tiêu Viễn.

Bất quá khắp kinh thành đều biết hắn vận khí tốt, đích trưởng huynh nguyên bản nên được lập làm thế tử gặp bạo bệnh thành một kẻ đần. Định Quốc công đang lúc do dự sẽ lập ai, Tiêu Viễn trên giáo trường cùng Yến Mục mới kế Dũng Nghị hầu "Không đánh nhau thì không quen biết", thế là cưới tỷ tỷ ruột(?) của Yến Mục là Yến Mẫn làm vợ, bởi vậy dễ như trở bàn tay thay đổi được thế yếu của bản thân nơi nội trạch, đạt được một thê tử đoan trang thành thục, lại lấy được ủng hộ của họ ngoại.

Rất nhanh, lão Định quốc công liền thỉnh phong cho hắn, lập làm thế tử.

Sau khi lão Định quốc công qua đời, Tiêu Viễn liền danh chính ngôn thuận trở thành quốc công gia.

Tiêu Định Phi là con trai trưởng duy nhất của hắn cùng Yến Mẫn. Đứa nhỏ này thông minh lanh lợi, lại đồng thời có huyết mạch hai gia tộc Tiêu – Yến, có thể nói vừa ra đời liền được cả kinh thành chú ý tới, lên năm tuổi liền được thánh thượng khâm điểm phong làm thế tử.

Nhưng Tiêu Viễn không thích đứa bé này. Nhất là sau khi Bình Nam vương làm phản, phàm nghe ai nhắc tới cái tên này, sắc mặt liền trầm xuống, thậm chí có lúc còn trở mặt. Bởi vì sau lần đó Yến Mẫn hòa ly với hắn!

Dũng Nghị hầu phủ mấy đời lập công trên chiến trường, chậm rãi góp nhặt công huân, mới thu được địa vị hiện tại; nhưng Định quốc công phủ lại là thế gia đại tộc truyền đời chân chính, mấy trăm năm hương hỏa chưa ngừng.

Trước Tiêu Viễn, chưa từng có bất luận một vị quốc công gia nào lại hòa ly cùng thê tử! Đối với nam nhân mà nói, từ trước đến nay chỉ có bỏ vợ, chứ hòa ly là vô cùng nhục nhã!

Nữ nhân trong nội trạch, tóc dài kiến thức ngắn, làm sao biết triều cục nặng nhẹ ra sao? Tiêu Viễn không định buông tha, nhưng ai ngờ Yến Mẫn có hầu phủ làm chỗ dựa, còn có hoàng tộc hổ thẹn với Yến thị nhất tộc, thế nên nghe Tiêu thái hậu khuyên nhủ một phen, hắn rốt cục vẫn đặt bút viết, đồng ý hòa ly cùng Yến Mẫn.

Nhưng từ đó về sau, hai nhà Tiêu – Yến liền đoạn tuyệt qua lại. Hai mươi năm trôi qua, Tiêu Viễn vẫn không đặt chân trở lại Dũng Nghị hầu phủ. Hôm nay, là lần đầu tiên sau hai mươi năm!

Binh sĩ mang trên mình trọng giáp, đao kiếm đi theo phía sau Tiêu Viễn, đến từ cửu trọng cung, thánh chỉ do thánh thượng tự mình viết đang ở trong tay hắn, tất cả oán hận trong quá khứ, giờ khắc này cứ thế thoải mái phát ra!

Tiêu Viễn bước lên bậc thềm, tóc nhìn thấy được bên dưới mão quan cao cao đã chuyển sang hoa râm, mặc thâm y, mũi giày vểnh lên, hùng hổ tiến vào trong sảnh, mang theo ánh mắt chứa vài phần nguy hiểm đảo qua hết mọi người ở đó, lúc trông thấy Tạ Nguy vẫn đang gia quan cho Yến Lâm thì nhíu mày một cái, cuối cùng lại nhìn về phía Yến Mục đã đứng dậy.

Sắc mặt Yến Mục lạnh lùng, nói: “Dũng Nghị hầu phủ ta đã mấy thế hệ tận trung vì nước vì dân, lời Định quốc công mới nói là có ý gì?”

Tiêu Viễn cười lạnh một tiếng: “Đương nhiên là ý tứ của thánh thượng! Một canh giờ trước, Thông châu truyền đến tin tức, có người âm thầm xúi giục, năm vạn đại quân đóng quân ở đại doanh bất ngờ làm phản, muốn đòi lại công đại cho Dũng Nghị hầu phủ! Yến Mục a Yến Mục, sự kiện Bình Nam vương năm đó hai nhà chúng ta cũng coi như bị thiệt hại nặng nề, lại không ngờ nay ngươi còn dám âm thầm liên hệ với loạn đảng, thánh thượng nhân nghĩa có ý tha cho cả nhà ngươi khỏi tội chết, vậy mà các ngươi lại dám có ý đồ mưu phản! Ngày chết của ngươi tới rồi!”

Đại doanh Thông châu bất ngờ làm phản! Mọi người ở đây có ai không biết tin tức trong triều? Mới nghe thấy Tiêu Viễn nói bốn chữ “Bất ngờ làm phản” đã suy đoán được phần nào, nay nghe hắn nói tỉ mỉ, chỉ cảm thấy lông tơ sau lưng đều dựng lên, cả đám đều quay lại nhìn Yến Mục.

Lúc Yến Mục nghe nói đại doanh Thông châu bất ngờ làm phản cũng khẽ giật mình, nhưng ngay sau đó nghe câu “Hai nhà chúng ta cũng coi như bị thiệt hại nặng nề”, thê lương trong lòng bỗng hóa thành lửa giận tràn ngập! Hắn vỗ bàn “Ầm” một cái! Chén trà trên bàn đều rơi xuống đất, vỡ nát! Yến Mục nhìn Tiêu Viễn, mắt đỏ ngầu, mỗi chữ như chứa đầy phẫn nộ, chất vấn: “Tiêu thị ngươi cũng dám nói bị thiệt hại trong loạn Bình Nam vương sao?!”

Cả sảnh đường rộng lớn bỗng im bặt, ngay cả tiếng thở mạnh cũng không có. Một mặt là do thánh chỉ đến, kiếp nạn sắp đổ xuống Dũng Nghị hầu phủ; một mặt là vì hai vị chủ nhân của hai đại gia tộc hiển hách Tiêu – Yến đang ở thế giằng co, giương cung bạt kiếm!

Mấy thư đồng nhát gan một chút sớm đã bị dọa đến nỗi mặt tái nhợt không còn chút máu. Đến Khương Tuyết Ninh cũng cảm thấy cổ mình như bị ai siết chặt—— Biết là một chuyện, tự mình trải qua lại là

một chuyện khác.

Quan lễ của thiếu niên cuối cùng vẫn không tránh khỏi bị vấy máu, mây đen diệt tộc đang dần bao phủ.

Trong nháy mắt, Yến Lâm muốn đứng lên, đi đến bên cạnh phụ thân, cùng ông ấy đối mặt với vận mệnh tàn nhẫn sắp ập đến.

Nhưng Tạ Nguy trước mặt hắn, lại một lần nữa đưa tay ra.

Tán giả nào có từng gặp phải tình cảnh như vậy? Hắn sợ đến nỗi hai chân nhũn ra, run rẩy, suýt chút nữa quỳ xuống. Tạ Nguy đưa tay ra thật lâu không thấy ai đưa đồ, liền nâng tầm mắt lên, thong dong nói: "Cây trâm."

Cả sảnh đường yên ắng, không ai dám nói gì, trong như có một cây cung kéo căng, chỉ sợ kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì đó. Lúc Tạ Nguy bình thản nói ra hai chữ này, đám người đều giật thót, có người lông mày run lên, chuôi đao trong tay suýt chút rút ra đánh giết, quay đầu lại nhìn, hóa ra là Tạ Nguy.

Tán giả cũng không kịp phản ứng. Mãi đến khi Tạ Nguy hơi nhíu mày, lặp lại một lần nữa: "Cây trâm."

Quan ngọc phải phối với một đôi trâm gỗ, mới chỉ xuyên cây trâm bên trái, vẫn còn một bên nữa. Ai tưởng tượng nổi trong tình cảnh đao treo sau gáy như vậy Tạ Nguy còn để tâm tới chuyện gia quan cho Yến Lâm?

Tán giả lúc này mới tỉnh hồn cầm trâm gỗ gần như trong vô thức đưa tới tay Tạ Nguy. Tạ Nguy nhìn cũng không thèm nhìn người khác một cái, nhận được trâm gỗ liền xuyên qua quan ngọc.

Ánh mắt của Định quốc công Tiêu Viễn lúc này cũng chuyển tới chỗ Tạ Nguy, đôi mày vốn hơi cau lại, nay càng nhíu chặt. Tuy biết vị Tạ tiên sinh này chính là cận thần của thiên tử, xuất thân từ Tạ thị ở Kim

Lăng, là người rất có bản lĩnh, nhưng dáng vẻ thản nhiên này hoàn toàn không để ai vào mắt a.

Tiêu Viễn hoàn toàn không muốn nhiều lời cùng loại người này. Theo Tiêu Viễn, đám người ở Dũng Nghị hầu phủ này không khác gì người chết, nên liền trực tiếp vung tay lên, lạnh lùng nói: “Bớt nói nhảm, chư vị đại nhân hôm nay đến dự tiệc xin đừng lộn xộn, phàm là vây cánh của Yến thị, bắt hết cho ta!”

“Vâng!” Binh sĩ sau lưng hắn hô lên một tiếng, lĩnh mệnh, liền muốn xông tới.

Nhưng không ngờ vào lúc này, liền có một giọng nói cắt ngang: “Theo luật lệ Đại Càn, thánh chỉ truyền xuống thì người tuyên chỉ phải đọc thánh chỉ, quốc công gia đã mang thánh chỉ đến, sao chưa đọc đã đòi bắt người?”

Tiêu Viễn sửng sốt một chút. Theo luật lệ đúng là phải như vậy, nhưng thánh chỉ trong cung truyền tới, hắn chẳng lẽ lại dám giả truyền thánh chỉ? Đáy mắt lập tức dâng lên mấy phần túc sát (giết chóc). Hắn nhìn qua hướng phát ra giọng nói, liền thấy một thanh niên cao gầy mang áo bào màu tím đạm mạc đứng trong đám người, không ăn mặc chỉnh tề, trang trọng, cho nên không biết quan phẩm ra sao, chỉ đoán cấp bậc không cao, tướng mạo lại nhạt nhẽo không mấy ấn tượng, mới lạnh giọng hỏi: “Ngươi là người phương nào?”

Người kia hai tay đều cất trong tay áo rộng, dáng vẻ bình thản, không chút căng thẳng, chỉ nói: “Hạ quan là chủ sự Hình bộ thanh lại tư, Trương Già.”

Trương Già. Cái tên này, Tiêu Viễn lại có chút ấn tượng, là hình khoa cấp sự trung gây nên một trận đàm luận trong triều, một ngôn quan xương cứng theo đúng nghĩa đen! Mí mắt hắn nhất thời giật một cái.

Tiêu Viễn vẫn đang cầm thánh chỉ trong tay. Trước quần chúng nhìn chằm chằm, dù cảm thấy mặt mũi không ổn lắm, nhưng hắn không

thể ngang nhiên cự tuyệt đọc thánh chỉ được!

Thế nên lúc này liền diễn ra một cảnh đọc thánh chỉ. Lúc này Tiêu Viễn còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, cười lạnh, liền qua loa một tiếng "Tạ" Trương Già nhắc nhở, đem thánh chỉ mở ra, đọc: "Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết …", khách quan mà nói, xác thực không khác lời hắn nói lúc mới vào phủ là mấy, thứ nhất là trong quân bất ngờ làm phản, thứ hai cấu kết nghịch đảng Bình Nam vương, nên lệnh cho Định quốc công Tiêu Viễn tự mình dẫn cấm quân tịch biên Dũng Nghị hầu phủ, phàm là người trong phủ hết thảy giam vào ngục.

Ngay sau hai chữ "Khâm thử", Tiêu Viễn liền khép thánh chỉ lại, trên mặt đầy vẻ nén giận mà nói: "Đã nghe tuyên chỉ, các ngươi dù sao cũng phải tin rồi a? Dù có cho bản công lá gan lớn bằng trời, cũng đâu thể giả mạo thánh chỉ? Người đâu ——"

"Quốc công gia, Dũng Nghị hầu còn chưa tiếp chỉ đâu." Trương Già ở bên cạnh nhìn, mắt thấy Tiêu Viễn muốn hạ lệnh bắt người, liền không mặn không nhạt bồi thêm một câu.

"…"

"…"

"…"

Lúc này đừng nói là người truyền chỉ Định quốc công Tiêu Viễn, đến Dũng Nghị hầu Yến Mục trong lòng đã tiếp nhận vận mệnh đại nạn này, cũng không kìm được mà trợn mắt, không hiểu vị Trương đại nhân này đến cùng là muốn làm gì.

Tạ Nguy lại là lúc nghe thấy hai chữ "Trương Già" liền nhíu mày lại. Nghi thức gia quan đã xong, Yến Lâm đứng dậy vái chào Tạ Nguy. Ánh mắt Tạ Nguy thì lẳng lặng rơi trên mặt Trương Già, không nói gì.

Tiêu Viễn suýt chút nữa bị câu này làm cho nghẹn chết, trên mặt lúc trắng lúc đỏ, cắn chặt răng, nói: “Bản công chẳng lẽ không biết, còn cần ngươi nhắc nhở?” Sau đó mới đưa thánh chỉ ra phía trước, nói: “Dũng Nghị hầu đi lên tiếp chỉ!”

Yến Mục tiến lên tiếp chỉ, nhưng nhìn Trương Già lại thấy lạ, nghĩ thầm hầu phủ có lẽ không có bằng hữu nào như vậy, không biết đối phương đang âm mưu dương mưu gì.

Tiêu Viễn vốn tưởng đến đây sẽ vô cùng thuận lợi, ai ngờ gặp phải tên họ Trương này nhiễu sự, lại một lần nữa phất tay cho binh lính lên bắt người.

Nhưng mà lần này căn bản chưa kịp mở miệng, mí mắt Tiêu Viễn đã giật một cái! Bởi vì ông ta thấy họ Trương này bước tới chỗ Yến Mục, bàn tay vẫn cất trong tay áo rộng nay đưa ra, giống như muốn hỏi mượn thánh chỉ trong tay Yến Mục nhìn một cái, lại quay mặt hỏi Tiêu Viễn: “Xin hỏi quốc công gia, lúc nãy ngài có nói tin tức đại doanh Thông châu bất ngờ làm phản truyền tới đây một canh giờ trước, thánh thượng lúc đó mới hạ thánh chỉ muốn tịch biên hầu phủ?”

Người này đến cùng muốn làm gì? Tiêu Viễn mang bội kiếm bên hông, lúc này đã sắp mất kiên nhẫn cầm vào chuôi kiếm, trầm giọng đáp: “Đúng vậy.”

Trương Già liền nói với Yến Mục: “Xin cho vãn bối mượn thánh chỉ nhìn xem.”

Tiêu Viễn không nhẫn nhịn nữa: “Một quan chức nhỏ nhỏ mà múa rìu qua mắt thợ, đến tột cùng là muốn thế nào!”

Mắt Yến Mục khẽ chuyển, liền trực tiếp đưa thánh chỉ ra. Trương Già nhận lấy, ngón tay dài khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng mở ra, chỉ nói: “Quốc công gia bớt giận, xét nhà diệt tộc chính là đại tội, theo luật thì bắt buộc phải là ý của thánh thượng, do Trung Thư tỉnh chính lệnh

các cấp đóng ấn xong mới có thể truyền xuống. Hạ quan hôm qua nghe nói Trung Thư tỉnh Chử Hi Di đại nhân bị bệnh. Tin tức Thông châu bất ngờ làm phản mới truyền tới một canh giờ trước, mời Chử đại nhân vào cung phải mất chút thời gian nữa, truyền đại nhân tới đây tuyên chỉ xét nhà lại một phen trì hoãn, một canh giờ e rằng không đủ dùng. Cho nên..."

Nói tới đây, ánh mắt của hắn đã rơi xuống thánh chỉ. Bí mật kiếp trước Trương Già từng nghe được từ chỗ Cố Xuân Phương, quả nhiên là thật —— Thánh chỉ tịch biên Dũng Nghị hầu phủ, xác thực do Thẩm Lang tự tay viết, nhưng thời điểm tuyên chỉ năm đó trên thánh chỉ kỳ thật chỉ có bảo ấn của hoàng đế, chứ không có ấn của Trung Thư tỉnh!

Về sau trong hồ sơ của án Dũng Nghị hầu phủ lại xuất hiện thánh chỉ có đủ hai ấn, nghe nói sau khi tàn sát tịch biên xong, tân nhiệm Trung Thư tỉnh Bình Chương tri sự đóng ấn lên sau.

Mà nguyên Bình Chương tri sự Chử Hi Di lão đại nhân lại bị cách chức, mang bệnh cũ mà về quê, chưa tới nửa năm đã qua đời vì bệnh. Đồng liêu đến phúng viếng, chỉ có một mình Cố Xuân Phương. Bởi vậy hắn mới biết được chuyện này. Đại khái cũng có thể hình dung ra cảnh tượng Chử Hi Di phong quang bực nào, cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế.

Ánh mắt Trương Già rời khỏi chỗ trống không đáng ra phải có ấn của Trung Thư tỉnh kia, nhìn thẳng vào Tiêu Viễn, chỉ nói: "Quốc công gia, thánh chỉ này, sợ còn chưa tuyên được, cũng xử không nổi tội a."

Tiêu Viễn không thể nhịn được nữa, rút kiếm trực tiếp kề ngang cổ Trương Già! Trong lời nói là cơn thịnh nộ khó át nổi: "Thằng nhãi ranh đâu ra mà dám nói bậy! Thánh chỉ mà Thánh thượng tự mình viết, ngươi có thể xen vào sao?! Bản công hôm nay sẽ lấy thủ cấp ngươi, xử như loạn đảng!"

Khương Tuyết Ninh vạn vạn không ngờ tới Trương Già sẽ đứng ra,

lại còn liên tiếp nói mấy câu nói như vậy, dáng vẻ đọc luật lệ Đại Càn xuôi ngược như chảy thực không làm bộ, chỉ là không biết kiếp trước, tình hình chuyện này đến tột cùng ra sao. Trái tim nàng lập tức lại nhảy bang bang trong lồng ngực, suýt nữa muốn vọt ra ngoài!

Trần Doanh thì từ lúc Trương Già mở miệng, đã lặng lẽ lùi ra xa hắn. Nhưng Trương Già lại vô cùng bình tĩnh. Hắn trả thánh chỉ lại, hàn quang lấp lóe của lưỡi kiếm phản chiếu trên gương mặt lạnh nhạt của hắn, không vui không buồn, dáng vẻ vô cùng kiên nhẫn khuyên bảo: “Quốc công gia có tức giận mà giết hạ quan tại đây cũng không có nghĩa lý gì, thánh chỉ vẫn phải đưa vào cung, mời Trung Thư tỉnh đóng ấn, mới truyền được.”

Thánh chỉ đã đưa đến, binh sĩ cũng đã vây quanh phủ, người này lại nói thánh chỉ không được (không có hiệu lực), còn phải đưa về đóng ấn mới trở lại xét nhà!

Lẽ nào lại như vậy, lẽ nào lại như vậy!

Tiêu Viễn sống gần năm mươi năm chưa từng tao ngộ chuyện ly kỳ như thế, suýt nữa tức giận đến xì khói, một câu đầy đủ cũng nói không nên lời, tay run run không ngừng: “Ngươi! Ngươi, ngươi ——
“

SHARE THIS:

Chương 95: Yến Hồi

Trên đời này có ai không biết ý hoàng đế chính là thánh chỉ? Thánh chỉ, chữ "Thánh" này chỉ thiên tử, là thánh thượng! Phàm là quyết định của hoàng đế, mấy người có thể sửa đổi? Huống chi còn là đương kim thiên tử muốn đối phó với Dũng Nghị hầu phủ!

Tiêu Viễn vốn cho là bản thân mang theo thánh chỉ tới đây, hôm nay nhất định có thể xả hận một trận, khiến Dũng Nghị hầu phủ không ngóc đầu lên được, quỳ dưới đất run lẩy bẩy, nhưng ai ngờ lại gặp phải tên Trương Già này.

Nếu đọ công phu mồm mép, võ tướng sao có thể bì với văn nhân?

Đôi mày thô dày nhíu chặt một cái, Tiêu Viễn đã dễ dàng nhận ra phảng phất mình đang lâm vào quẫn cảnh, đáy lòng thất kinh, bỗng run lên, âm trầm nhìn chằm chằm Trương Già, nói: "Tiêu thị nhất tộc ta trước nay trung quân, nguyện vì thánh thượng cống hiến, thánh chỉ chính là bản công tận mắt nhìn thánh thượng viết, há có thể bởi vì một chủ sự thanh lại tư nho nhỏ như ngươi điêu ngôn xảo ngữ mà làm chậm trễ? Hôm nay bản công nhất định phải giết ngươi làm gương, xem xem chém một kẻ cản trở thánh ý, cấu kết loạn đảng tặc thần như ngươi, thánh thượng sẽ trị tội ngươi hay trị tội bản công!"

Tiếng nói vừa dứt, hắn đã thật sự rút kiếm hướng tới Trương Già!

Tân khách trong sảnh đường vô cùng kinh hãi, một là vì Tiêu Viễn quy chụp tội lên đầu Trương Già, hai là trong lời nói của hắn đã lộ ra sát khí.

Lúc này, chợt có ai đó quát lớn: "Định quốc công định lạm sát kẻ vô

tội sao!” Cả người Khương Tuyết Ninh đã lạnh buốt. Bởi vì nàng nhớ rõ, kiếp trước Thẩm Lang rõ ràng hạ chỉ bắt giam tất cả mọi người của Dũng Nghị hầu phủ, chờ điều tra rõ mọi chuyện mới xử lý. Nhưng ngày đó lúc nàng tới, khắp hầu phủ đã là cảnh tượng máu chảy thành sông!

Điều này chứng minh —— Hoặc là quan lễ kiếp trước đã xảy ra biến cố gì, hoặc là Định quốc công Tiêu Viễn phụ trách việc này cố ý lấy cớ, đại khai sát giới!

Mắt thấy Tiêu Viễn từng bước tới gần Trương Già, văn võ đại thần chung quanh càng phẫn nộ, đông đảo binh sĩ nhao nhao xúm lại bao vây sảnh đường nắm chặt đao kiếm trong tay, dáng vẻ sẵn sàng động thủ, Khương Tuyết Ninh căng thẳng đến không thở nổi. So với tất cả mọi người ở đây, nàng càng cảm nhận được nguy hiểm từ sự mất khống chế kia!

Trong thời khắc nguy cấp, ánh mắt chợt nhìn thấy Tiêu thị nhị công tử Tiêu Diệp đứng trong đám khách nhỏ tuổi, cách vị trí những thư đồng Ngưỡng Chỉ trai không xa, thế là những rối ren bỗng nhiên có lời giải.

Khương Tuyết Ninh nhanh chóng tiến lên một bước, ghé sát tai Thẩm Chỉ Y thấp giọng nói mấy câu. Thẩm Chỉ Y đang cau mày nhìn tình thế hỗn loạn trước mắt, nghe thấy câu nói này thì kinh ngạc nhìn Khương Tuyết Ninh một cái, nhưng chỉ hơi suy nghĩ một chút nàng liền hào hứng, cũng chuyển mắt nhìn về phía Tiêu Diệp.

Thanh kiếm lúc trước Khương Tuyết Ninh tặng cho Yến Lâm chưa cất vào kho, mà là do Thanh Phong ôm, đứng ở một bên. Thẩm Chỉ Y không nói hai lời, bước tới mở khóa hộp lấy thanh kiếm ra, đi nhanh về phía Tiêu Diệp!

Tiêu Diệp cùng Yến Lâm cũng coi như cùng tuổi, nhưng từ lúc hắn sinh ra, đi đâu cũng bị so sánh với Yến Lâm, hắn xuất thân là con trai trưởng của Tiêu thị, sao có thể cam tâm bị chèn ép như vậy? Huống

chi lúc nãy hắn còn náo loạn với Yến Lâm.

Giờ này khắc này, hắn tận mắt đứng nhìn Dũng Nghị hầu phủ gặp nạn, trong lòng không biết đã khoái chí tới mức nào, chỉ còn thiếu vỗ tay cười to nữa thôi. Thế nên ánh mắt của hắn không những không kinh hoảng như những người khác, ngược lại đầy vẻ tươi cười, cũng không chú ý tới khác thường ở chỗ Khương Tuyết Ninh và Thẩm Chỉ Y.

Nhưng kiếm kia thật sự rất nặng. Thẩm Chỉ Y không đề phòng, vừa nhấc kiếm lên, liền bị trọng lượng của nó trì xuống, suýt nữa ngã nhào trên đất. Đến lúc này liền hấp dẫn ánh mắt chung quanh. Tiêu Diệp nhìn lại, nàng cũng không khỏi nhìn sang Tiêu Diệp.

Trong nháy mắt đó, Tiêu Diệp chợt thấy sau lưng lạnh toát, ý cười lúc trước vụt biến mất, phản ứng đúng là còn nhanh hơn thỏ, cuống cuồng hô lớn: “Phụ thân cứu con!”

Tiêu Viễn đang muốn giơ kiếm đặt trên cổ Trương Già, lập tức ngẩn người. Hắn quay đầu xem xét, liền trông thấy Tiêu Diệp bên kia co cẳng muốn chạy qua bên này.

Thẩm Chỉ Y nhất thời căng thẳng. Khương Tuyết Ninh đứng hơi xa ra bên ngoài, nhưng lại vừa vặn ngay trên đoạn đường Tiêu Diệp phải đi qua.

Nàng nheo mắt, kế hoạch thầm tính không theo kịp biến hóa, mặc dù trong lòng một vạn lần nói với mình đang lúc đầu sóng ngọn gió này tuyệt đối không được để lộ mình ra, nhưng trong nháy mắt lúc Tiêu Diệp vội vàng hoảng hốt chạy ngang qua trước mặt, nàng rốt cục vẫn hung ác cắn răng đạp ngay gối hắn một cái!

“Ầm!” Vị công tử này còn đang âm thầm cảm thán mình chạy trốn thật kịp thời, tự khen mình nhanh trí nếu không sẽ trở thành công cụ uy hiếp của người khác, căn bản đâu có ngờ tới một cước trời giáng như vậy?

Lúc hắn nhìn thấy Khương Tuyết Ninh chỉ thấy trong lòng lạnh lẽo, đau đớn truyền tới từ đầu gối, sau đó không tự chủ được mặt úp sấp xuống, "Đông" một tiếng, đầu đập trên mặt đất cứng ngắc, thậm chí hình như đã chảy máu rồi!

Thẩm Chỉ Y lúc này rốt cục chớp được cơ hội, kịp phản ứng, lập tức rút kiếm tiến lên đặt trên cổ Tiêu Diệp!

Tiêu Viễn giận tím mặt: "Trưởng công chúa điện hạ có ý gì đây?"

Thẩm Chỉ Y vốn đã ẩn ẩn nhận ra thái độ của mẫu hậu cùng hoàng huynh với Dũng Nghị hầu phủ, thậm chí hôm nay vương huynh (Thẩm Giới) muốn đến, mẫu hậu cũng không chấp thuận.

Nếu Định quốc công Tiêu Viễn làm việc công, nàng không tiện xen vào, nhưng hôm nay đã làm thành cái dạng này, thật sự là khinh người quá đáng! Nàng là bạn của Yến Lâm, làm sao có thể nhẫn nhịn được?

Dù thế nào Thẩm Chỉ Y cũng là một công chúa của vương triều này, lúc nàng lạnh mặt, vẫn rất có uy lực: "Thánh chỉ của hoàng huynh chỉ bảo ngươi bắt người, ngươi lại muốn đại khai sát giới! Ngươi muốn lấy việc công trả thù riêng sao? Tiêu Viễn ngươi hãy nghe cho kỹ đây, nếu ngươi dám động vào bất cứ người nào trong sảnh đường này, bản công chúa đảm bảo, nhi tử hèn nhát không nên người này của ngươi, lập tức rơi đầu!"

Kiếm kia trong tay Yến Lâm linh hoạt tự nhiên, nhưng vào tay nàng lại có chút miễn cưỡng. Mũi kiếm đặt trên mặt đất, thân kiếm hợp cùng mặt đất tạo thành một cái góc. Cái cổ của Tiêu Diệp vừa vặn nằm trong này.

Bởi vì kiếm quá nặng, tay Thẩm Chỉ Y hơi động một chút, cái góc kia liền nhỏ hơn một phần, lưỡi kiếm cơ hồ dán sát vào cổ Tiêu Diệp, khiến hắn lập tức sợ mất mật, rú lên: "Phụ thân, nàng ta muốn giết

con, mau mau cứu con!”

Một màn này, đừng nói Tiêu Viễn, đến tất cả mọi người trong Dũng Nghị hầu phủ hiện tại cũng không ngờ tới. Tân khách cả sảnh đường lại lần nữa trợn mắt há hốc mồm.

Cổ Trương Già cũng đang bị Tiêu Viễn áp kiếm vào, giờ phút này lại không khỏi ngẩng đầu nhìn Khương Tuyết Ninh vẫn âm thầm đứng bên kia. Dáng vẻ nàng vẫn không có gì bất thường. Không có mấy ai thấy được một cước vào thời điểm mấu chốt kia là của nàng.

Kiếp trước, nàng không đến; đời này nàng đến là để sửa sai, bù lại tiếc nuối của kiếp trước sao?

Tiêu thị nhất tộc hiện tại chỉ có một con trai trưởng là Tiêu Diệp, còn chờ hắn thừa kế gia nghiệp, huống chi Tiêu Diệp lại do Tiêu Viễn dốc lòng nuôi lớn, vô cùng thân thiết, ai ngờ Thẩm Chỉ Y lại dùng Tiêu Diệp uy hiếp!

Tiêu Viễn tỏ ra điềm nhiên nói: “Trưởng công chúa điện hạ chẳng lẽ đứng về phía Yến thị chống lại thánh chỉ sao?”

Thẩm Chỉ Y lúc nãy cũng không phải không nghe thấy, căn bản không để Định quốc công đặt vào mắt: “Thứ nhất, thánh chỉ không đúng luật lệ, Hình bộ Trương đại nhân nói đúng lắm, ngươi nên trở về đóng ấn đi đã; thứ hai, bản công chúa mặc kệ các ngươi trên triều đình có chuyện gì, phạm nhân trước khi xử trảm còn được một bữa bữa ăn ngon, hôm nay là quan lễ của Yến Lâm, vẫn chưa kết thúc, chớ có làm xằng làm bậy! Hoặc ngươi lập tức lui ra, hoặc ta giết nhi tử ngươi!”

Giờ khắc này, trên mặt Thẩm Chỉ Y đầy quả quyết và sát phạt, khí thế này, Khương Tuyết Ninh chưa từng nhìn thấy. Cô nương từng ôm lấy nàng mà khóc, nước mắt ròng ròng, dáng vẻ yếu ớt ở Minh Phượng cung đêm đó, cuối cùng cũng có lúc mang lên khôi giáp cứng rắn. Hào quang lẫm liệt của phượng hoàng chân chính!

Yến Lâm từ lúc Trương Già mở miệng, đã chấn kinh, đến khi Khương Tuyết Ninh, Thẩm Chỉ Y xuất thủ, vẫn đứng nguyên tại chỗ mà nhìn.

Văn võ đại thần đến quan lễ vốn đã bất mãn Tiêu Viễn cầm thánh chỉ không đóng ấn đến, lấy lông gà làm lệnh tiễn, nay có Thẩm Chỉ Y đứng ra nói, rốt cục cũng không nhìn nổi nữa, phụ họa nói: "Quan lễ của nam nhi, đánh dấu sự trưởng thành, một đời chỉ có một lần, Định quốc công sao phải quyết liệt tuyệt tình đến vậy?" "Đúng vậy a, làm cũng khinh người quá đáng!"...

Dần dần, những giọng phụ họa trong sảnh đường nhiều hơn, cũng to hơn. Đám người này nếu ở trên triều, cũng là một thế lực không nhỏ. Tiêu Viễn nghe vậy, sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

Yến Lâm lại hơi ngẩng đầu, một cỗ nhiệt huyết bỗng mãnh liệt bành trướng trong lồng ngực như một đám lửa, nóng đến nỗi khiến hắn có chút run rẩy, hốc mắt cũng đỏ lên, lo lắng cũng áp lực vẫn chôn giấu như bị đốt tan ra, hóa thinh không. Thế đạo gặp gian nguy, mới hiển lộ lòng người có ấm có lạnh!

Bàn tay thiếu niên buông bên người chậm rãi nắm chặt, chỉ muốn khắc một màn diễn ra trước mắt vào thật sâu trong trí nhớ...

Tạ Nguy đang đứng ở trên bậc, y phục tuyết trắng không nhiễm bụi trần, chỉ đánh giá sự biến hóa sắc mặt của Tiêu Viễn, lại nhìn Thẩm Chỉ Y cầm kiếm uy hiếp Tiêu Diệp giằng co cùng Tiêu Viễn, rốt cục mở miệng nói: "Định quốc công vẫn nên lui một bước đi."

Tiêu Viễn sớm đã chú ý tới sự hiện diện của Tạ Nguy. Văn võ cả triều đều biết Tạ Nguy là cận thần thiên tử, Tiêu Viễn cũng cảm thấy thánh thượng hoàn toàn là người này nói gì nghe nấy, cho nên không ai dám mạo phạm, chỉ sợ gieo xuống mầm tai vạ. Thật không ngờ Tạ Nguy lại nói với hắn lời này.

Tiêu Viễn nhìn chằm chằm Tạ Nguy nói: “Thiếu sư đại nhân cũng muốn đứng về phía Yến thị sao?”

Tạ Nguy nhẹ nhàng phất tay, ra hiệu cho tán giả đang ngây người bên cạnh hắn lui xuống, dáng vẻ ung dung thong thả, thậm chí còn cười khẽ một tiếng, nói: “Việc là của thánh thượng giao xuống, muốn xử lý cũng là xử Dũng Nghị hầu phủ, quốc công gia chỉ là người bị kẹp ở giữa, vạn sự nên cẩn thận cho thỏa đáng. Đông đảo binh sĩ đều bao vây ở đây, chỉ mất công chạy thêm một chuyến mà vẹn cả đôi đường, hà cớ gì lại không làm? Đã là tiếng nói của các vị đồng liêu ở đây, thánh thượng nếu hỏi, quốc công gia cứ thành thật trình bày, thánh thượng mặc dù sẽ giận, nhưng chắc hẳn cũng không đến nỗi giận chó đánh mèo...”

Tất cả mọi người nghe lời này quả thực đều hít một hơi khí lạnh! Ánh mắt chung quanh nhìn về phía Tạ Nguy nhất thời đều trở nên kinh hãi, những người nghĩ nông cạn, thậm chí còn có chút phẫn nộ.

Tiêu Viễn nghe xong cũng thầm giật mình, sau đó lập tức kịp phản ứng lại: Lời này của Tạ Nguy nhìn như đang nói giúp Dũng Nghị hầu phủ, nhưng thực tế lại ám chỉ đám người đứng về phía Dũng Nghị hầu phủ sẽ lãnh hậu quả gì.

Thánh chỉ lát nữa truyền đến, Dũng Nghị hầu phủ nhất định bị tịch thu; mà nếu có người còn dám chống lại thánh chỉ, đứng về phía hầu phủ, để thánh thượng biết được, nhất định sẽ giận dữ a! Đến lúc đó hắn không sai gì, vậy món nợ này cuối cùng còn không phải tính tới trên đầu Dũng Nghị hầu phủ sao? Hồi cung đóng ấn, nhìn như không nên làm, kì thực rất có lợi a!

Nghĩ thông suốt, Tiêu Viễn suýt nữa nhịn không được cười ha hả, lại nhìn Tạ Nguy chỉ cảm thấy hắn thật giống tiên nhân trên trời, thánh hiền trên đài cao, tinh diệu tuyệt luân, thế là sảng khoái thu kiếm, nói: “Nếu Tạ tiên sinh đã lên tiếng, vậy bản công nên nể mặt ngài. Bản công liền hồi cung, thông bẩm với thánh thượng việc này, sau đó lại đến!”

Tạ Nguy rũ mắt không nói gì.

Khương Tuyết Ninh lại có thể nghe được tiếng xì xào bàn tán chung quanh, ánh mắt của mọi người tựa hồ cũng đang nhìn Tạ Nguy, có vẻ hành động của hắn lúc nãy rất đáng lên án. Bất quá nghĩ sâu hơn một chút, liền muốn bái phục Tạ Nguy sát đất. Dùng một câu thay đổi càn khôn, cùng lắm cũng chỉ tới trình độ như thế này thôi.

Nghĩ cũng biết, người được mời đến Dũng Nghị hầu phủ làm đại tân cho quan lễ của Yến Lâm, hẳn không phải tiểu nhân âm hiểm, nhưng những lời hắn nói ra vừa rồi, lại có thể dễ dàng hóa giải cục diện bế tắc, thậm chí làm sáng tỏ lợi và hại trong đó.

Quân vương kiêng kỵ nhất chính là võ tướng công cao chấn chủ, Dũng Nghị hầu phủ những năm gần đây công huân còn chưa tới mức chấn chủ, nhưng chuyện liên quan cấu kết loạn đảng, nói cho cùng vẫn rất nhạy cảm.

Nếu cả triều văn võ đều đứng về phía hầu phủ, ai biết sẽ không có ai làm hại hầu phủ chứ? Cho nên việc làm của bọn họ lúc nãy coi như đã phạm sai lầm rồi. Nếu hôm nay có thể may mắn vượt qua kiếp nạn này, tất sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm, không quay ngược lại hại hầu phủ. Tiêu Viễn đã tưởng tượng sẵn trong đầu lời thoại, chỉ đợi hồi cung hung hăng cáo trạng.

Hắn quay người, hạ lệnh với binh sĩ chung quanh: “Bao bây hết toàn phủ này cho ta, nội bất xuất ngoại bất nhập!”

Dứt lời thì nhìn về phía Thẩm Chỉ Y. Trên mặt hắn hơi có vẻ tức giận, trầm giọng nói: “Công chúa điện hạ cũng nên thả người rồi a?”

Thẩm Chỉ Y không nói gì, rút kiếm lại. Nhưng đầu Tiêu Diệp lúc nãy đập xuống vẫn còn choáng váng, đầu gối lại đau, nên tự mình không thể dậy nổi. Vẫn là Tiêu Xu nhìn Khương Tuyết Ninh một chút, mới phất tay cho hạ nhân đỡ hắn dậy.

Trọng binh vây phủ trùng trùng điệp điệp trấn giữ vô cùng nghiêm ngặt, khiến hạ nhân trong phủ ai nấy sợ hãi đến mặt trắng như tờ giấy.

Tuy Tiêu Viễn đã cầm thánh chỉ trở về trong cung, sảnh đường vẫn chìm trong yên tĩnh. Yến Mục đăm đăm nhìn Tạ Nguy thật lâu mới hồi thần lại, cắn răng, cất cao giọng nói: "Đã gia quan, thỉnh Tạ tiên sinh ban tự cho con ta!"

Tán giả chưa từng gặp loại tràng diện này, tay chân như nhũn ra không động đậy được. Vẫn là lão quản gia phản ứng nhanh, lập tức trình lên bút mực giấy nghiên đã chuẩn bị sẵn, khom người đến trước mặt Tạ Nguy: "Thỉnh tiên sinh ban tự cho thế tử." Yến Lâm cũng nhìn về phía Tạ Nguy.

Năm ngón tay Khương Tuyết Ninh lặng lẽ nắm chặt trong tay áo, đến vết cào trên cổ tay cũng không cảm thấy đau, vô thức nín thở, không chớp mắt, căng thẳng nhìn chằm chằm.

Giấy Tuyên bày ra trong mâm son, được quản gia giơ cao. Ánh mắt mọi người đều tập trung về hướng Tạ Nguy. Hắn vén tay áo rộng lên, nhấc bút, lúc hạ xuống trên giấy lại ngừng rất lâu, cuối cùng vậy mà đặt bút, nói: "Thế sự khó liệu, sớm định ra hai chữ, bây giờ chỉ giữ một chữ này, cũng chưa chắc đã không tốt."

Đám người tò mò nhướng mắt nhìn trên giấy —— nét chữ như rồng bay phượng múa, trong mỗi nét bút không quá sắc sảo, nhưng vững vàng, mạnh mẽ. Chỉ độc một chữ: Hồi! (回)

Yến Lâm, tự chỉ có một chữ "Hồi".

"Đại bàng một ngày bay theo gió, phi thẳng một hơi chín vạn dặm. Trời xanh không phải chốn nương thân, biển cả mới là nơi tâm hướng về. Đại nạn vượt qua, sơ tâm chớ đổi! Nên lấy tự là 'Hồi'."

Vũ: Câu này trích trong bài: Thượng lý ung của Lý Bạch

大鹏一日同风起, 扶摇直上九万里。

Đại bàng nhất nhật đồng phong khởi, phù dao trực thượng cửu vạn lý.

Đại bàng một ngày bay theo gió, phi thẳng một hơi chín vạn dặm.

Chương 96: Thay đổi quỹ đạo

Hoàng đế trẻ tuổi, tương cận nhi lập (hơn hai mươi gần ba mươi tuổi), nhìn bóng lưng còn có vẻ phong tư anh tuấn bừng bừng phấn chấn, nhưng nếu nhìn chính diện, hai hốc mắt đã hơi lõm sâu, lộ chút túng dục quá độ.

Bên kia bàn cờ, ngồi đối diện hắn là một hòa thượng mặt lớn miệng rộng. Chỉ là hòa thượng này cũng không giống dáng vẻ của hòa thượng bình thường khác, thần sắc không có sự hiền hòa, bề ngoài mười phần khôi ngô, đôi mắt tam giác treo ngược, nhìn thế nào cũng giống hung thần ác sát. Đây là quốc sư đương triều, Viên Cơ hòa thượng.

Tiêu Viễn biết, bốn năm trước Thẩm Lang có thể thuận lợi đăng cơ, hòa thượng này tựa hồ cũng có công lao trong đó, tuy không lớn như Tạ Nguy, nhưng lại rất được hoàng đế tín nhiệm, thêm thái hậu nương nương ưu ái người nhà Phật, nên xây một ngôi chùa cho hắn không nói, còn phong hắn làm quốc sư.

Dù Tạ Nguy còn trẻ tuổi, nhưng chỉ đưa cho hắn một cái danh thái tử thiếu sư không thực quyền, so ra thì có vẻ hơi keo kiệt.

Triều chính trên dưới không ít người đem hòa thượng này ra so sánh với Tạ Nguy. Tạ Nguy sao lại không biết chuyện này, nhưng hòa thượng có thể thành sự, tất nhiên năng lực không tệ.

Tiêu Viễn không dám qua loa, sau khi đi vào bên trong đại điện, liền thêm mắm dặm muối trình báo lại những gì mình đã tao ngộ ở Dũng Nghị hầu phủ, chỉ là lúc nhắc tới Tạ Nguy, đến cùng có chút kiêng kị, cũng sợ bị Tạ Nguy tay không giành mất công trạng trước mặt hoàng

đế, cho nên dứt khoát không nhắc tới một chữ nào.

Sau khi kết thúc, hắn liền hỏi: “Thánh thượng, bọn họ lớn mật đến vậy, nên xử trí thế nào?”

Thẩm Lang đang kẹp một quân cờ giữa hai ngón tay, đôi mắt hẹp dài của hắn trong chớp nhoáng trở nên âm trầm, trong đại điện vốn mờ tối càng lộ vẻ đáng sợ, ánh mắt rơi xuống chỗ Tiêu Viễn.

Tính ra, hắn dù là hoàng đế cao quý, lại phải gọi Tiêu Viễn một tiếng “Cữu cữu”. Nhưng cữu cữu này làm việc...

Làm hoàng đế không khác ngồi tù là mấy, quyền lực nhìn như cực lớn, lại luôn phải đề phòng mồm mép thiên hạ.

Loại thời điểm thế này, “Đao” liền trở nên cực kỳ trọng yếu. Cái gì bẩn thối sẽ giao cho đám người này đi làm, chính mình chỉ cần ngồi trên cao, làm một vị quân vương đáng kính không dính mùi bùn!

Nếu không giao vậy nuôi dưỡng tâm phúc làm thá gì? Nói cách khác, là tâm phúc thì phải làm việc tâm phúc nên làm! Vậy mà tâm phúc này còn muốn làm “Người tốt”, không muốn chọc phiền phức, trong tình huống như vậy còn muốn bản thân mình sạch sẽ không dính dáng tới...

Bất quá chỉ là thánh chỉ đóng thiếu một ấn, vị cữu cữu này lại chạy thẳng về cung cáo trạng!

Vậy chẳng lẽ đóng xong lại chạy đến để thế nhân biết thánh thượng hắn muốn trút giận lên hầu phủ sao? Đã vậy còn sợ gánh trách nhiệm, thật sự là phế vật!

Thẩm Lang sắp bùng nổ rồi, nhưng nghĩ lại, bận tâm tới thái hậu bên kia, cuối cùng đành ép xuống, chỉ lạnh lùng trực tiếp kêu Vương Tân Nghĩa: “Lão đầu tử Chử Hi Di đang dưỡng bệnh đừng gọi hắn tiến cung, mang cữu cữu đi Trung Thư tỉnh lấy ấn đến đóng trước. Dũng

Nghị hầu phủ loạn thần tặc tử không thể tha thứ, hết thảy giam vào ngục cho trẫm! Trái lệnh đều giết!"

Tiêu Viễn lập tức lớn giọng đáp: "Vâng!" Hắn lén nhìn sắc mặt Thẩm Lang mặc dù không tốt, nhưng chỉ nghĩ Thẩm Lang nổi nóng do Dũng Nghị hầu phủ phản kháng, căn bản không nghĩ tới nguyên nhân Thẩm Lang bất mãn chân chính là hắn cùng Tiêu thị nhất tộc, cũng nghĩ không ra dụng ý của Tạ Nguy khi khuyên hắn hồi cung, lúc đi ra còn có chút phấn chấn.

Hành lễ xong, Tiêu Viễn liền cùng Vương Tân Nghĩa đi lấy ấn. Đại Càn luật lệ quy định, muốn đóng ấn phải có Chử Hi Di mới được, nhưng dùng ấn trong cung, dùng ấn cũng ở trong cung.

Chuyện cưỡng ép lấy ấn, cũng không phải người người đều là Trương Già, dù trong lòng có cảm thấy không ổn, cũng không ai dám xen vào. Huống chi Chử Hi Di còn không ở đó?

Tiêu Viễn đóng ấn xong liền đi, bên trong đại điện Thẩm Lang lại đột ngột lật ngược bàn cờ, cắn răng: "Trẫm ra tay với Dũng Nghị hầu phủ, Tiêu thị hiển nhiên vô cùng vui mừng, nhưng lại âm thầm đề phòng trẫm sau này cũng ra tay với bọn họ a!"

Hoàng đế nghĩ vậy không sai. Nếu chưa đóng đại ấn, thì sau này có thể nói là nhất thời giận dữ công tâm. Nhưng nếu Tiêu Viễn đã biết đại ấn của Trung Thư tỉnh chưa đóng, còn làm theo thánh chỉ, thậm chí đại khai sát giới với Dũng Nghị hầu phủ, Tiêu Viễn sẽ bị chỉ trích, ngày khác chuyện này cũng sẽ trở thành cái chuôi của hắn. Chỉ cần Thẩm Lang muốn, liền có thể đẩy Tiêu thị vào chỗ chết!

Viên Cơ hòa thượng ngồi đối diện hắn, nhìn bàn cờ lật úp, quân cờ rơi đầy đất, trên mặt lại không có nửa phần kinh hoảng, chỉ cười một tiếng: "Chẳng lẽ thánh thượng thực sự không có ý này sao?"

Thẩm Lang liền chuyển mắt sang nhìn hắn, lại chậm rãi dời đi. Hắn đứng dậy, đi ra, đứng ở cửa cung, nhìn tầng tầng lớp lớp bậc thang

bạch ngọc bên dưới cửa cung, cười lạnh một tiếng nói: “Cũng đúng, không trách bọn hắn cảnh giác. Trừ Dũng Nghị hầu phủ xong, kế tiếp chính là Tiêu thị. Thiên hạ này chỉ có duy nhất một hoàng tộc, thêm hai đại thế gia làm cái gì!”

*

Tế tổ, gia quan, lấy tự. Tất cả lễ nghi hoàn tất, quan lễ cũng tới lúc kết thúc.

Yến thị nhất tộc do Yến Mục dẫn đầu, dâng cho Tạ Nguy vàng bạc, bút nghiên các loại để đáp tạ, lại cho Yến Lâm bái ba lần, từ đây phụng Tạ Nguy như trưởng bối, nghi thức mới xem như kết thúc.

Lễ xong, Yến Lâm cũng khom người vái chào tất cả mọi người trong sảnh đường, nói: “Hôm nay chư vị đại nhân, lão hữu không quản nguy nan, không ngại đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, ân tình này Yến Hồi vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng!”

Một thiếu niên, sau quan lễ, đã coi như thanh niên trưởng thành, có thể tự xưng tên tự của mình.

Mọi người đều biết họa hôm nay chỉ sợ sẽ không tránh được, đáy lòng đều thở dài một tiếng, lục tục hoàn lễ.

Tạ Nguy ở bên cạnh nhìn, lại có chút thất thần. Mãn triều văn võ ước chừng đều có cảm giác như vậy —— Hoàng đế đối với hắn – vị thiếu sư này nói gì nghe nấy.

Nhưng thực tế lại không phải, bất quá là bởi vì mỗi lần hắn nói đều đánh trúng tâm ý của Thẩm Lang, mà chưa từng nói lời thật lòng thôi. Như thế mới khiến những người có này ảo giác đó, dẫn đến không ai dám đắc tội hắn. Kể cả Tiêu Viễn.

Nhưng hắn lại có thể dựa vào việc hiểu rõ tâm lý hoàng đế, mà tính toán kẻ khác: Tiêu Viễn trước hết là cữu cữu của hoàng đế, thứ hai

xuất thân từ Tiêu thị đại tộc, tự cho là thân cận hoàng đế, chỉ sợ chỗ kiêng kỵ thật sự của hoàng đế ở đâu cũng không rõ.

Thế nhưng chính vì vị trí của Tạ Nguy quá đặc thù, thiếu sư trong tay còn không có thực quyền, so với Viên Cơ hòa thượng, quốc sư hiển sơn bất lộ thủy kia, hiển nhiên hơi kém một chút, chỉ khi nào có thực quyền mới dẫn tới kiêng kị của hoàng đế.

Nhưng không có thực quyền, một số việc cuối cùng lực bất tòng tâm. Huống chi hắn điều động nhân lực còn bị thiên giáo phía sau cản tay...

Đại doanh Thông châu bất ngờ làm phản! Hắn sớm đã phái người bố trí phòng vệ chặn đường ngoài cửa thành Thông châu, ai cản trở, giết chết bất luận tội, nếu người trong quân doanh không biết tin tức, vậy "Bất ngờ làm phản" từ đâu ra! Từ đáy lòng Tạ Nguy dâng lên một cỗ lệ khí sát phạt.

Bên ngoài lại truyền đến tiếng la hét ầm ĩ, hẳn là Tiêu Viễn cầm thánh chỉ đã đóng ấn trở về. Lần này không ai nói gì được nữa. Mặc dù có người sẽ cảm thấy hắn trở lại quá nhanh, nhưng ấn tín ở đó, đối diện loại chuyện thật giả khó đoán này, nếu lại nói giúp hầu phủ, chỉ sợ không chỉ dẫn lửa thiêu thân còn hại hầu phủ, cho nên tất cả đều trầm mặc.

Điều này cũng làm cho Tiêu Viễn có loại cảm giác một quyền đấm vào bông, vô cùng ức chế. Hắn ác thanh ác khí hạ lệnh bắt người.

Vệ binh Dũng Nghị hầu phủ đều nhìn Yến Mục, Yến Mục chỉ khoát tay, ra hiệu bọn họ đừng phản kháng, để binh lính Tiêu Viễn mang tới, trói hết tất cả mọi người của hầu phủ.

Chỉ là, lúc có hai tên lính cầm gông cùm muốn kẹp lên cổ Yến Mục, Trương Già đứng cách đó không xa hơi nhíu mày, lại không mặn không nhạt thả một câu: "Không dùng hình với quan tước."

Tiêu Viễn tức đến lệch mũi. Hai tên lính đứng sững lại trợn mắt, nhìn về phía Tiêu Viễn xin lệnh. Tiêu Viễn âm thầm trù tính về sau sẽ cho họ Trương này đẹp mặt, giờ phút này chỉ có thể giận có chém thớt, bởi vậy tức miệng mắng to: "Không nghe thấy sao?! Không dùng hình với quan tước, lão thất phu này bắt đi là được! Đầu óc các ngươi có phải là khiếm khuyết gì không?!"

Hai tên lính trong lúc còn chưa rõ tình huống đã bị mắng cho bụi bay đầy đầu, đành phải mang gông lui ra.

Yến Mục lại một lần nữa nhìn về phía vị Hình bộ thanh lại tư chủ sự vốn không quen biết này, cười khẽ một tiếng, hiên ngang bước ra khỏi sảnh đường, đi cùng những người khác trong phủ.

Yến Lâm hơi chậm lại phía sau. Từ lúc đi ngang qua chỗ Khương Tuyết Ninh, trong lòng hắn bỗng nổi lên sóng lớn, cuối cùng vẫn là không nhịn được. Không thèm quản thiên hạ đồn đãi nữa! Giờ khắc này, hắn chỉ một lòng nghĩ tới tình cảm với nàng!

Thế là bất ngờ trước mắt bao người, hắn đưa tay ôm nàng vào lòng, thật chặt, sau đó chớp chớp mắt, nói: "Ta đi đây, Khương nhị cô nương, nhớ giữ kiếm giúp ta."

Cả người Khương Tuyết Ninh đều ngây dại. Nhưng mà không chờ nàng kịp phản ứng, Yến Lâm đã bước ra ngoài cửa.

Hầu phủ vốn náo nhiệt, bỗng chốc trở nên quạnh quẽ. Một lát trước vẫn đang tổ chức quan lễ, tân khách đầy cả sảnh đường, bây giờ lại là bàn ghế bừa bộn, đồ đạc hỗn độn!

Ông trời a. Vì sao lại tàn nhẫn với thiếu niên này như vậy? Khương Tuyết Ninh nghĩ, dù sao chính mình về sau cũng không định ở lại kinh thành, ôm thì ôm đi, nàng cũng không quan tâm thanh danh. Nếu về sau có ai thật sự thích nàng, chẳng lẽ sẽ để ý cái ôm này sao? Nhất thời nghĩ đến trước kia, lại nghĩ sau này, thần sắc nàng ngẩn ngơ. Trong lúc lơ đãng ngẩng đầu, lại bắt gặp một ánh mắt lạnh

nhạt.

Trương Già trong lúc vô tình đã nhìn nàng thật lâu. Thẳng đến khi nàng cũng ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt hắn, hắn mới ý thức được điểm ấy. Nàng kiếp trước làm hoàng hậu tân tân khổ khổ, lo ngày lo đêm, sau khi trùng sinh trở về, đã biết ai mới là người thắng lớn cuối cùng, bây giờ hiển nhiên mọi chuyện sẽ chuyển sang quỹ đạo khác, Yến tiểu tướng quân sẽ không lặp lại vận mệnh kiếp trước, còn thâm tình với nàng, hẳn nàng sẽ khuây khỏa phần nào?

Nhưng hắn thì không. Trước khi lội vào vùng nước đục này, trong lòng hắn đã nghĩ kỹ; nhưng hôm nay làm xong, ngược lại...

Những vị đại nhân tới đây hôm nay, hắn đều không có thâm giao. Mắt thấy Tiêu Viễn cùng một đám binh sĩ đang "Thỉnh" đám người rời đi, chuẩn bị kê biên tài sản hầu phủ, Trương Già rốt cục vẫn ngẩng đầu, nhìn tuyết rơi bên ngoài dần dần lớn hơn, phủ trắng như lông ngỗng, cũng không có ai để chào hỏi, quay người liền bước ra ngoài.

Trong nháy mắt đó, Khương Tuyết Ninh lại nhớ tới Trương Già kiếp trước. Người này cực kỳ yêu mưa, nhưng tên nàng lại có chữ "Tuyết". Cho nên kiếp trước lúc vừa mới biết có người khó chơi như thế, trong ngày mùa đông nàng đi Càn Thanh cung vừa vặn gặp được hắn, liền tuỳ tiện ương ngạnh hỏi: "Trương đại nhân đã thích mưa như vậy, gặp ngày tuyết rơi, lại còn phải đi cùng một đường với bản cung, hẳn ngươi rất chán ghét ta?"

Khi đó Trương Già không trả lời. Nhưng Khương Tuyết Ninh ngầm nhận định là hắn chán ghét.

Về sau thiên giáo loạn đảng ám sát hoàng đế, nàng gặp nạn, cùng Trương Già trốn trong gian nhà tranh, bên ngoài lại đang đổ mưa, thế là nàng lại hỏi hắn: "Trương đại nhân thích mưa như vậy, bây giờ lại cùng bản cung đứng dưới một mái nhà nhìn mưa, chắc ngươi cũng biết tên bản cung còn có chữ 'Tuyết', có phải rất chán ghét a?"

Trương Già lại không nói gì. Khương Tuyết Ninh cũng như lần trước, ngầm thừa nhận là hắn chán ghét. Nhưng chờ thật lâu thật lâu sau, lúc nàng đã nhìn màn mưa bên ngoài mà thất thần, lại nghe hắn đáp: "Cũng không có."

Cũng không có gì cơ? Không thích nhìn mưa như vậy, không biết tên nàng có chữ "Tuyết", hay là... Không chán ghét như vậy?

Một khắc này, lòng nàng hiếm khi lại trở nên thấp thỏm, ruột gan bỗng trở nên nóng nảy, rất muốn rất muốn quay lại xác nhận, có phải hắn vừa trả lời hay không, rất muốn rất muốn lần nữa truy vấn, là không chán ghét ta như vậy sao?

Nhưng trong tay nàng còn nắm chặt cây trâm phượng mới tùy tiện tháo xuống trước đó một lúc. Đầu phượng tua rua, sáng đến chói mắt. Trong khoảnh khắc đó, nàng ý thức được: Bản thân là hoàng hậu, một khi thật sự vượt qua ranh giới, chờ đợi nàng cùng Trương Già, sẽ là vạn kiếp bất phục. Nàng sợ hãi, nhát gan. Nàng không dám hỏi kỹ.

Ngày đó trời mưa rất lâu rất lâu, Khương Tuyết Ninh lần đầu tiên hi vọng, nếu có đời sau, nàng nguyện thời gian cùng hắn ở trong gian nhà tranh đó, vĩnh viễn không kết thúc.

*

Tân khách cuối cùng cũng đã rời đi. Yến Lâm đã nói, Khương nhị cô nương, giúp ta giữ kiếm. Cho nên lúc gần đi, Khương Tuyết Ninh lại để thanh kiếm nàng mang tới lúc trước, để lại vào trong hộp, thanh kiếm nặng nề trong tay, hàn quang lạnh lẽo toát ra như phản chiếu dáng vẻ của nhân thế đau khổ.

Trong cung sai người tới, đã đón Thẩm Chỉ Y đi trước. Thẩm Chỉ Y cũng lười nói nhiều, cùng bọn họ rời đi.

Tiêu Xu đi chậm lại đằng sau một chút, lúc ngang qua Khương Tuyết Ninh, cười lạnh trào phúng: “Trước nay không nhận ra, Khương nhị cô nương lúc lâm nguy lại có bản lãnh lớn như vậy.”

Khương Tuyết Ninh thản nhiên đáp: “Nếu không gặp nguy, ta cũng không biết mình có bản lãnh lớn như vậy a.”

Hai người Diêu Tích, Trần Thục Nghi đều đứng bên cạnh Tiêu Xu, cười cợt mà nhìn nàng. Tiêu Xu phất tay áo đi ra. Hai người kia liền đuổi theo.

Chu Bảo Anh lúc rời đi lại nhìn Khương Tuyết Ninh, dáng vẻ có chút bận tâm, muốn nói với Khương Tuyết Ninh gì đó, nhưng đám ngươi Trần Thục Nghi rời đi không bao lâu, liền quay đầu gọi nàng, nàng chỉ có thể im lặng đi theo.

Trong ngày đông rét buốt, tuyết rơi thật dày. Đảo mắt nhìn mái đình đài lầu các, hành lang đều trở thành một mảnh trắng xóa. Lúc Khương Tuyết Ninh ra, đứng trước Dũng Nghị hầu phủ, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bầu trời âm u. Nhưng có lẽ tâm cảnh nàng hôm nay không còn giống kiếp trước, cảm giác sau mây đen sẽ có ánh mặt trời, tuyết rơi mãi rồi sẽ tạnh.

Tạ Nguy vẫn đi phía sau Khương Tuyết Ninh. Lúc nàng nhìn trời, hắn vừa bước tới bậc cửa. Ánh mắt hai người chạm nhau.

Khương Tuyết Ninh trầm mặc không nói, cũng không biết nên nói cái gì. Tạ Nguy lại nhìn đường đi bên ngoài đã phủ đầy tuyết, xe ngựa đi qua cũng lưu lại dấu bánh xe rõ ràng, ước chừng chỉ lát nữa, lại bị tuyết vùi lấp đi.

Lúc hắn đi ngang qua trước mặt Khương Tuyết Ninh, chuẩn bị trở về phủ, trong lòng kỳ thật không nghĩ gì cả. Thậm chí là trống rỗng. Nhưng mà sau khi đi qua, trong đầu hiện ra hình ảnh nàng ôm hộp kiếm trước người vừa rồi, rốt cục như sực nhớ ra, dừng bước, có chút mệt mỏi quay đầu nói: “Ngươi qua đây.”

Khương Tuyết Ninh không ngờ “Tạ Nguy thế mà lại chủ động nói chuyện” còn chưa kịp phản ứng, ngây ngẩn cả người, vô thức nói: “Ta muốn về cung.”

Tạ Nguy nhìn nàng. Khương Tuyết Ninh chợt giật mình, vội vàng đi tới. Tạ phủ ở ngay bên cạnh Dũng Nghị hầu phủ, cách nhau một bức tường, thực không xa. Tạ Nguy đi phía trước, Khương Tuyết Ninh không thấy được thần sắc hắn, chỉ nghe hắn hỏi: “Còn thích Trương Già sao?”

Khương Tuyết Ninh thế là nhớ tới ánh mắt Trương Già nhìn mình lúc nãy. Nàng há miệng, hơi cúi đầu, nửa ngày mới chậm chạp nói: “Sao có thể không thích hắn?”

Tạ Nguy đáng giá nàng, tựa hồ trầm mặc một lát, cuối cùng mới nói: “Không làm chuyện thẹn với lòng, làm việc biết trước sau. Chỉ hơi lạnh lùng, thẳng thẳng một chút, bất quá, cũng tốt.”

Cũng tốt. Cũng tốt là có ý gì? Khương Tuyết Ninh kỳ thật có chút không rõ, nhưng nghe những lời phía trước, lại cảm giác Tạ Nguy nhìn như công nhận tính cách Trương Già, thế là đáy lòng thoáng ấm áp, cũng không biết vì cái gì, lại như đứa trẻ được khen mà kích động. Kể cả Tạ Nguy mang nàng đi vào Tạ phủ, nàng cũng không nhận ra.

Bên trong Chước Cầm đường, Lữ Hiển ruột gan rối rắm, vắt óc suy nghĩ Vưu Phương Ngâm đáng chết kia rốt cuộc lần này đến cùng là muốn làm gì, nhịn không được trong phòng đi tới đi lui. Lúc này nghe bên ngoài có người hô một tiếng “Tiên sinh”, liền biết Tạ Nguy trở về.

Hắn ngẩng đầu một cái vừa vặn trông thấy Tạ Nguy vào cửa, mở miệng liền muốn phàn nàn, ai ngờ ánh mắt vừa lướt qua, nhìn thấy một tiểu cô nương nhỏ nhắn theo đằng sau Tạ Nguy, trong chớp nhoáng này đầu óc như nổ ấm, trống rỗng, suýt chút cắn phải lưỡi: “Ngươi thế mà lại mang nữ nhân hồi phủ?!”

Chương 97: Bôi thuốc

Lúc Tạ Nguy đi vào cũng không ngờ Lữ Hiển lại đang ở chỗ này, nhưng nghĩ lại Khương Tuyết Ninh có lẽ không quen biết, nên không tiện nói nhiều.

Nghe Lữ Hiển nói vậy, Tạ Nguy trầm mặc một lát, nhướng mày, nói: "Đây là một tiểu cô nương của Khương gia, ngươi nói hươu nói vượn gì đó?"

Lữ Hiển đương nhiên còn nhớ Khương Tuyết Ninh. Vị Khương nhị cô nương này lần trước đi cùng Yến thế tử, đến tiệm của hắn mua đàn, cầm "Tiêu Am" kia đi, Tạ Nguy còn bất mãn hắn một trận. Nhưng đưa một tiểu cô nương về đây còn là chuyện nhỏ được sao?

Quen biết Tạ Nguy nhiều năm như vậy, trong phủ này đến một nha đầu cũng không có. Tạ Cư An dốc lòng học Phật giáo và Đạo giáo, thanh tâm quả dục không gần nữ sắc, đến mèo con chó con chim chóc cũng không nuôi, tòa phủ đệ này lớn như vậy trên trên dưới dưới chỉ sợ vừa đập vào chân tường một cái cũng có thể bắt ra mấy con chuột béo ục ịch! Mang một cô nương hồi phủ, đó đơn giản chính là mặt trời mọc đằng tây đó!

Ánh mắt Lữ Hiển rơi ở chỗ Khương Tuyết Ninh, cô nương này so với lần trước gặp càng thêm xinh đẹp, vòng eo tinh tế, tư thái linh lung, đôi mắt hắc bạch phân minh, vốn là thấu suốt đơn thuần, nhưng bởi vì đôi mắt hoa đào khiến nàng như ẩn hiện mấy phần quyến rũ tự nhiên. Từ ngũ quan cùng khí sắc, khuôn mặt này thực không được xem là đoan trang. Hiện tại mới mười chín, còn chưa tới hai mươi đã như thế, lớn lên chút nữa thì còn đến mức nào? Trong lòng hắn luôn cảm thấy một loại cổ quái không thể diễn tả bằng từ ngữ được.

Chước Cầm đường không phải ai cũng có thể vào. Nhưng dù sao hiện tại là ở trước mặt người ngoài, mấy tiểu cô nương bây giờ đều rất thông minh, Lữ Hiển liền không nói tiếp chuyện kia, cưỡng ép nhặt lên cái cằm vừa ngạc nhiên quá mà rớt xuống đất, dáng vẻ vô cùng áy náy, chắp tay nói với Khương Tuyết Ninh: "Xin thứ cho Lữ mỗ mắt mũi vụng về, quá kinh ngạc lại không nhận ra được, nguyên lai là nhị cô nương phủ Khương thị lang, đàn 'Tiêu Am' kia vẫn dùng tốt chứ?"

Có trời mới biết lúc Khương Tuyết Ninh trông thấy Lữ Hiển liền bị dọa đếm xám hồn! Người khác không biết quan hệ của Lữ Hiển cùng Tạ Nguy, nhưng nàng biết. Trong nháy mắt đó suýt chút lộ ra sơ hở, cũng may Lữ Hiển trông thấy nàng mười phần kinh ngạc, lực chú ý của Tạ Nguy lại ở chỗ Lữ Hiển, không để ý tới nàng, mới cho nàng cơ hội che giấu.

Nghe Lữ Hiển hỏi Tiêu Am, Khương Tuyết Ninh lấy lại bình tĩnh, trả lời: "Đa tạ Lữ lão bản lúc trước tìm đàn giúp, Tiêu Am là cổ cầm, tự nhiên cực tốt. Lữ lão bản cũng ở đây, là đưa đàn tới cho Tạ tiên sinh sao?"

Lữ Hiển khẽ giật mình, lập tức cười lên: "Đúng vậy a đúng vậy a, gần đây có tin tức của một cây đàn tốt, bất quá chủ nhà hình như không muốn bán, dù sao cũng đã được Cư An nhờ vả, nên mới tới thương lượng một chút."

Đây là thuận theo bậc thang nàng đưa mà leo xuống, hắn hoàn toàn không có nửa điểm hoài nghi Khương Tuyết Ninh. Nhưng Khương Tuyết Ninh từ cách hắn gọi thẳng tên chữ của Tạ Nguy, đánh giá ra hai người này quan hệ xác thực không tệ, tuy vậy nàng vẫn không nói thêm lời nào.

Tạ Nguy quay người qua hướng nàng nói: "Đưa tay ra." Khương Tuyết Ninh chưa kịp phản ứng, nhưng không hiểu sao lại thấy hơi rùng mình, vươn tay trái ra.

Đôi mày dài của Tạ Nguy hơi chau lại, xốc ống tay áo nàng lên xem. Cổ tay trắng như tuyết lại sạch sẽ, không có vết thương gì. Hắn lại nói: “Đưa tay kia.”

Lần này Khương Tuyết Ninh mơ hồ phát giác được gì đó, tay phải xuôi ở bên người, có chút không dám vươn ra. Trong mắt Tạ Nguy thoáng chút tức giận, nhưng hắn vẫn nhịn xuống. Hắn cúi người, không muốn nhiều lời với nàng, vươn tay về phía bàn tay giấu trong tay áo nàng không dám đưa ra kia, vén ống tay áo nhiều tầng dài và rộng lên, liền nhìn thấy vết cào dính máu đã khô trên cổ tay nàng.

Khương Tuyết Ninh chợt thấy đầu hơi ê ẩm: “Đều là vừa rồi không cẩn thận...”

Tạ Nguy lại thả tay nàng ra, chỉ cái ghế bên cạnh, nói: “Ngồi xuống.” Khương Tuyết Ninh quả thực theo không kịp suy nghĩ của người này, lại hoặc là nói, căn bản đoán không ra người này ý nghĩ, có chút mờ mịt giương mắt nhìn, lại trông thấy Lữ Hiển ở bên cạnh nhìn nàng với ánh mắt càng ngày càng cổ quái, giống như thấy được thỏ ba chân hay rùa đen có sừng vậy, vô cùng hiếm lạ.

Nàng đầy một bụng nghi hoặc, lại không dám nói. Tạ Nguy bảo nàng ngồi, nàng chỉ đành thấp thỏm ngồi. Chước Cầm đường là nơi Tạ Nguy thường ở lại, trên bàn dài gần cửa sổ còn đặt vật liệu gỗ cùng thừng mực dùng để làm đàn, thậm chí còn có dây đàn phế bỏ quấn thành nhiều vòng để ở trong góc. Hộp đựng thuốc bôi thì đặt trên giá sát tường cách bàn dài không xa.

Tạ Nguy đi mấy bước liền lấy tới một bình rượu nhỏ cùng một bình thuốc cao, thêm một khăn gấm trắng sạch sẽ, nhúng qua chút rượu, đến trước mặt nàng, lại bảo nàng đưa tay ra.

Khương Tuyết Ninh có chút giật mình lo lắng. Dù sao nàng cùng Tạ tiên sinh từ đầu đến cuối chưa từng nói gì thừa thãi, nay đối phương bỗng nhiên để ý tới nàng, còn muốn bôi thuốc cho nàng, thực khiến

nàng thụ sủng nhược kinh. Đương nhiên, vẫn là “Kinh” (sợ) nhiều một ít.

Nàng chậm chậm đưa tay ra. Khăn gấm thấm rượu liền đặt lên vết thương trên cổ tay nàng, mới đầu còn chưa cảm thấy gì, nhưng chỉ qua hai lần hít thở, đau rát nóng bỏng từ đó chợt xông đến!

Cho đến lúc này Khương Tuyết Ninh mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng —— Lấy rượu chấm lên vết thương a!

Một tiểu cô nương da mịn thịt mềm đã rất rất lâu chưa phải chịu qua đau đớn như vậy, nước mắt cứ thế ứa ra, lập tức đứng vụt dậy, rút tay về, lui ra cách xa Tạ Nguy một chút, thậm chí còn ủy khuất phẫn nộ: “Ngươi làm gì vậy!”

Một túi gấm nhỏ từ ống tay áo nàng rơi xuống mặt đất. Tạ Nguy còn đang cầm cái khăn gấm kia, nhất thời nhíu mày: Lấy rượu rửa vết thương tất sẽ đau nhức một chút, nhưng đến mức này sao, cần gì phải phản ứng mạnh như vậy?

“Hi hi.” Bên cạnh cách đó không xa Lữ Hiển chẳng biết lúc nào đã lấy hạt dưa ra vừa cắn, vừa hóng chuyện, không để ý liền trực tiếp cười ra tiếng.

Tạ Nguy khom người nhặt túi gấm trên mặt đất lên, nghe âm thanh này, quay đầu đã thấy Lữ Hiển ngồi đó, trên mặt liền thoáng trầm xuống, lại thản nhiên nói: “Ngươi làm sao còn ở đây?”

“...” Lữ Hiển đang cắn hạt dưa vui vẻ thì giật mình, suýt chút bị nghẹn chết. Hắn bày ra dáng vẻ ta biết hết, lại không nói thật lâu, khẽ cười lên, thầm nghĩ: Vậy ta TM hiện tại có thể ra ngoài được rồi! Hắn vung tay quăng một nắm hạt dưa trên bàn lách tách, sau đó phẩy tay, thư thái thong dong thoải mái đứng lên, mỉm cười một cái nói: “Ta ra ngoài chờ, không quấy rầy nữa.”

Lữ Hiển đi ra ngoài thật. Nhưng Khương Tuyết Ninh vẫn đứng đấy,

vô cùng cảnh giác nhìn Tạ Nguy, nước mắt còn chưa khô, dù sao cũng thật đau mà.

Tạ Nguy lại cầm túi gấm lên xem, lúc nãy nàng làm rơi xuống đã vung ra mấy hạt thông bóc sẵn trên đất, không khỏi nhìn nàng nói: "Đi tới quan lễ còn mang theo những thứ này."

Khương Tuyết Ninh giương mắt nhìn hắn không nói lời nào. Tạ Nguy thế là đặt túi gấm xuống bàn, ánh mắt có chút lóe lên, nói: "Vậy hẳn là Yến Lâm đưa cho ngươi."

Nhắc tới thiếu niên kia, Khương Tuyết Ninh lại trầm mặc. Tạ Nguy tựa hồ cũng đau lòng, một hồi lâu không nói, mới gọi nàng: "Tới đây. Chỉ đau một chút như thế đã chịu không được sao?"

Tổ tông ngươi đồ nam nhân thối, đáng đời ngươi không lấy được lão bà!!! Khương Tuyết Ninh suýt chút nữa thì tức chết. Nàng vừa gấp gáp vừa giận dữ, nhưng nhìn khăn gấm trên tay Tạ Nguy lại dè dặt. Đấu tranh tâm lý một lúc lâu, nàng mới nói: "Ta có thể tự mình làm được." Chí ít vẫn nhẹ tay hơn ngươi.

Tạ Nguy nhìn thẳng nàng một lát, rốt cục vẫn đưa khăn gấm ra. Khương Tuyết Ninh nhận lấy, nhưng nửa ngày không dám ra tay.

Tạ Nguy thản nhiên nói: "Ngươi định ở lại qua đêm ở phủ ta sao?" Khương Tuyết Ninh nghe xong, tâm tư liền lạnh đi một nửa, dứt khoát xem như cái tay này không phải của mình, nhẹ nhàng dặm khăn gấm lên vết thương.

Tự mình động thủ tốt xấu còn có thể chuẩn bị tâm lý, đau nhức thì đau nhức, nhưng cắn môi còn có thể nhẫn lại. Chỉ là sau khi lau sạch vết thương xong, gồng gánh một hồi, cả người nàng giống như mất hết sức lực. Đến cùng vẫn là Tạ Nguy bôi thuốc cao cho nàng.

Loại thời điểm này, Khương Tuyết Ninh khó tránh khỏi có chút hoảng hốt. Kiếp trước, không xảy ra việc gì trước sự kiện mưu phản đó,

trong mắt thế nhân Tạ Nguy là một thánh nhân, nhà hiền giả. Không ai tìm ra được lỗi của hắn, người người cho dù không thể thân cận với hắn, cũng nguyện ý nói cùng hắn thêm vài câu. Là hắn quá mức hoàn mỹ, đến mức có chút không chân thực.

Khi xảy ra mưu phản, trong mắt thế nhân, Tạ Nguy lại từ một thế cực này đảo ngược sang một thế cực khác, thành phản tặc, phản thần, mang dã tâm lang sói, nịnh thần trong miệng tất cả mọi người.

Là quá mức ô nhơ, hay người đời có chút bất công.

Trước khi trùng sinh, nàng cảm thấy là vế trước. Sau khi trùng sinh trở về, lại có chút không chắc chắn, giống như là vậy mà không phải vậy, hoàn toàn lạc vào mê lộ.

Bất quá ngẫm lại, chuyện này có liên quan gì tới nàng đâu? Chuyện Dũng Nghị hầu phủ đã xảy ra, tiếp theo phải chờ kết quả. Tốt tốt xấu xấu gì, cũng coi như kết thúc. Sau đó, nàng chỉ muốn thu thập hành lý, rời khỏi kinh thành phồn hoa mà đầy nguy cơ chết chóc này, tiêu dao đến những nơi kiếp trước chưa từng đến, cái gì mà Tạ Nguy a, Tiêu – Yến a, hoàng cung a, đều muốn ném ra sau đầu hết.

Khương Tuyết Ninh nghĩ đến xuất thần. Lúc Tạ Nguy bôi xong thuốc cao cho nàng thì phát hiện ra, mới nhàn nhạt lên tiếng kéo tinh thần nàng về: “Mèo con chó con không hiểu tình người, dù có nuôi dưỡng hết lòng, nhưng hung tính trời sinh khó trừ tận, về sau đừng tiếp xúc quá gần với chúng.”

Khương Tuyết Ninh ngước mắt nhìn hắn. Hơi nghĩ qua một chút liền biết, thái độ của Tạ Nguy đối với nàng thay đổi, hơn phân nửa là vì chuyện con mèo lúc nãy a? Nàng im lặng hồi lâu, tựa hồ đang cân nhắc cái gì, rốt cục vẫn nói: “Bảo Anh giúp ta mấy việc, hôm đó trở về, vừa vặn nàng đến, cho nên mới đem đào phiến cao tiên sinh cho, chia nàng một nửa...”

Tạ Nguy quay lưng về phía Khương Tuyết Ninh, tay đang để bình

thuốc cao trở lại trong hộp thì chợt ngừng lại một chút, sau đó nói: “Đã biết.” Nhàn nhạt, từ giọng nói không nhận ra cảm xúc hắn.

Khương Tuyết Ninh cảm thấy những gì nên nói đều đã nói hết, liền chậm rãi thả ống tay áo xuống, đứng dậy cáo từ. Chỉ là lúc rời đi, chợt nghĩ tới con đường dài dằng dặc không rõ phương hướng phía trước, bước chân nàng không khỏi ngừng lại. Nàng giống như lấy hết dũng khí, mới có thể ngăn lại sự run rẩy, xoay người hỏi: “Tiên sinh hiện tại còn muốn giết ta không?”

“...” Tạ Nguy vừa mới đóng hộp lại, trong chớp nhoáng này giống như có thứ gì khác cũng bị khóa vào đó. Hắn ngoái nhìn, đáy mắt như biển sâu u ám không chút gợn sóng, nhất thời lại như có chút ủ rũ, nói: “Ngày đó ta nói nhiều như vậy, ngươi chỉ nhớ một câu ta muốn giết ngươi sao?”

Khương Tuyết Ninh sửng sốt. Trong đầu nàng dần rối bời, lại không rõ chuyện gì, cố gắng nhớ lại Tạ Nguy nói lúc đó.

Nhưng Tạ Nguy đã khoát tay, nói với nàng: “Hồi cung đi thôi.” Nói xong lại kêu: “Kiếm Thư, đưa nàng ra ngoài.”

Chương 98: Định Phi công tử

Khương Tuyết Ninh rời đi. Trước khi ra ngoài còn không quên cầm túi gấm lúc trước Tạ Nguy đặt trên bàn.

Lữ Hiển đứng bên ngoài sờ sờ cằm suy nghĩ nửa ngày, vẫn là đi đến: "Aiyo wei, sao mà nóng tính vậy a?"

Tạ Nguy ngồi bên cạnh bàn, hai mắt nhắm nghiền, cho đến lúc này, những ồn ã náo động quấy nhiễu tâm trí hắn mới lui đi.

Hôm nay đã xảy ra quá nhiều việc. Lữ Hiển sáng nay ở trong phủ, tùy thời nghe ngóng động tĩnh sát vách, sao có thể không biết chuyện gì được? Chỉ là hắn không thân thiết Dũng Nghị hầu phủ, đồng tình thì đồng tình, thổn thức thì thổn thức, nhưng có thể mười phần tỉnh táo đối diện—— Chuyện này có lợi với bọn họ.

Từ góc nhìn của hắn mà nói, hắn hi vọng Tạ Nguy cũng tỉnh táo như mình, chỉ tiếc lời này không dám nói ra khỏi miệng.

Tạ Nguy nửa ngày không nói gì. Lữ Hiển cân nhắc một hồi, tạm thời chưa nghĩ ra làm sao để mở miệng. Nhưng mà trôi qua một lát, lại nghe Tạ Nguy kêu: "Đao Cầm."

Vẫn đứng trong góc ngoài cửa, Đao Cầm lúc này mới lặng yên không một tiếng động đi đến, ngước mắt nhìn Tạ Nguy một chút: "Tiên sinh?"

Ánh mắt Tạ Nguy cực kỳ bình tĩnh, chỉ nói: "Tra xem Công Nghi Thừa đang nơi nào, thỉnh hắn qua phủ một lần."

Mời Công Nghi Thừa đến?! Lữ Hiển bỗng nhiên có chút khẩn trương, ẩn ẩn cảm thấy trong lời nói Tạ Nguy cất giấu một loại hung hiểm bất thường, nhịn không được mở miệng nói: "Ngươi cùng hắn không phải trước nay nước sông không phạm nước giếng sao?"

Tạ Nguy không trả lời hắn, dừng một chút, lại nói: "Sau đó cũng tìm Định Phi tới."

Lần này đến phiên Đao Cầm kinh ngạc.

Tạ Nguy ngồi bất động, không ai biết hắn đang nghĩ gì, chỉ nói: "Tới lúc nên dùng hắn rồi."

*

Ngõ liễu tường hoa, Tần lâu sở quán.

Trong kinh thành nổi danh nhất là Túy Lạc phường, vừa đến buổi tối liền diễn ra khung cảnh sa hoa phung phí, ăn uống linh đình, thanh âm sáo trúc cùng nữ nhân điểm trang, đích thị là động tiêu tiền, ngập trong ôn nhu hương.

Bất quá hiện tại lại là giữa trưa. Từ sau khi tuyết rơi, đường đi phía trước đã trở nên yên tĩnh. Thỉnh thoảng có mấy gã tạp sự hay nha hoàn ra ngoài chạy việc vặt cho các cô nương, che dù vội vã đi qua, lưu lại một chuỗi dấu chân trên tuyết, sau đó lại đi vào bằng cửa sau kỹ viện.

Trong phòng Hồng Tiên cô nương ở Túy Lạc phường, trên giường mềm, phủ một lớp lông chồn thật dày, sa trướng màu phấn hồng thơm nồng, mềm mại rủ xuống trên mặt đất.

Trên bục gỗ hoa lê, hai kiện áo bào tinh xảo như tùy ý thả ở đó. Một thanh trường kiếm cắm lệch vào bình gốm họa tinh xảo.

Bên ngoài không biết nha đầu của ai lúc bưng trà làm đổ, bị ma ma

nghiêm khắc điêu ngoa quở trách. Âm thanh này, rốt cục cũng đánh thức người đang ngủ say trên giường êm.

Một cánh tay tay rắn rỏi, từ trong chăn gấm ấm áp đưa ra ngoài, nam nhân nằm trên giường chậm rãi mở mắt, là một đôi mắt hoa đào phong lưu ẩn tình, ánh mắt lưu chuyển liền lộ ra vẻ quyến rũ vô lại. Hắn nhìn chằm chằm ánh nắng nhàn nhạt từ ngoài cửa sổ xuyên vào phòng hồi lâu.

Hồng Tiên cô nương đã sớm tỉnh, giờ phút này liền rúc vào bên người hắn, giọng mềm mại yêu kiều cười: “Công tử ngủ ngon a.”

Làm hoa khôi đầu bài của Túy Lạc phường, Hồng Tiên bình thường đã vô cùng xinh đẹp, giờ phút này, không mang xiêm y, nằm sát bên cạnh, chỉ cần vừa động đã có thể khiến người ta dục vọng sôi trào.

Nam tử kia thu hồi ánh mắt, nhìn xuống nàng, thế là lại một phen mây mưa phóng túng.

Mãi đến khi cô nương dưới thân nỉ non khóc không thành tiếng, hắn mới ngừng lại, lúc ngửa mặt lên, có giọt mồ hôi từ gương mặt trượt xuống, ngừng lại nơi hầu kết nhấp nhô, khêu lên tiếng rên đầy khoái cảm. Xong chuyện, hắn thở dốc một hơi, lại đứng dậy ra khỏi giường êm, nhặt quần áo rơi trên đất từ tối qua lên, tuần tự mặc vào.

Lúc này liền có thể nhìn ra, nam nhân này vóc người rất cao, cánh tay cùng đường cong eo đều vô cùng đẹp. Sau khi mang đai lưng vào, vạt áo trước ngực cũng không sửa lại, hơi tán loạn, lộ ra một mảng lồng ngực rắn chắc, thấm ướt mồ hôi khiến người ta đỏ mặt.

Thân thể Hồng Tiên đã như nhũn ra, động đậy cũng đau nhức, chống tay nửa nằm nửa ngồi tựa trên gối, nhìn vị khách ra tay vô cùng hào phóng xa xỉ tối qua, có chút ưu sầu chua sót, hỏi: “Công tử không ở thêm mấy ngày sao?”

Nam nhân kia đang nhặt ngoại bào thì bỗng run lên một chút, mặt

mày lại toát ra vẻ phóng đãng làm liều. Hắn ngoái nhìn nàng: “Ơ lâu trong kinh, nếu cứ yên một chỗ, chỉ sợ sẽ có phiền phức tìm tới.”

Hồng Tiên không hiểu: “Chẳng lẽ ngài phạm tội? Giết người?”

Nam nhân kia cười một tiếng, mang ngoại bào vào, trên nền màu xanh thẫm điểm xuyết hoa văn lất phất trắng như tuyết, dáng vẻ trông vô cùng lỗi lạc: “Phạm tội thì còn chưa có. Làm sao, không nỡ xa ta?”

Hồng Tiên hờn dỗi: “Ai cũng nói kỹ nữ vô tình, kì thực vô tình nhất vẫn là nam nhân các ngươi, ngủ xong liền đi.”

Hắn dùng một cây trâm ngà nhanh nhẹn búi tóc lên, lại một lần nữa đi tới hướng giường êm. Sa tướng hồng phấn bị hắn đẩy lùi vào trong, mềm mại phất phơ. Như một làn gió, đến trước mặt Hồng Tiên, hắn cúi người, cách lớp màn, hôn nhẹ lên đôi môi thơm mềm của Hồng Tiên, cười đến có chút tà khí bất kham: “Nếu có người tới đây tìm ta, ngươi cứ nói ta đi “Thập Niên Nhưỡng” (rượu mười năm ủ) ở thành đông tìm rượu uống, rõ chưa?”

Dứt lời hắn đã xoay người, cầm kiếm lên, không đi cửa chính, mà đẩy cửa sổ ra, trực tiếp nhảy xuống.

Bên ngoài là mênh mông tuyết phủ. Cửa sổ vừa mở liền bị gió lạnh thổi ập vào. Ánh mắt Hồng Tiên cách một tầng phấn sa, dù đã quen nghe những lời phong hoa tuyết nguyệt, nhưng nhẹ nhàng đưa tay khẽ chạm môi, hồi tưởng lại cái hôn lúc nãy, tâm tư vẫn có chút dao động.

Người đi rồi, nàng vẫn còn si ngốc nhìn ra cửa sổ, ngẩn ngơ.

*

Lúc đi là cùng xe ngựa với Chu Bảo Anh, nhưng Chu Bảo Anh đã bị đám người Tiêu Xu lôi đi mất, cho nên Khương Tuyết Ninh chỉ đành

một mình trở về.

Tay nắm chặt túi hạt thông Yến Lâm cho, nàng ngồi thất thần thật lâu. Trong đầu đều là câu Tạ Nguy nói lúc nãy, nhưng nàng khi đó vừa trùng sinh trở về, đối mặt với Tạ Nguy trong lòng chỉ có sợ hãi, chỉ nghĩ tới chuyện đối phương muốn giết mình, cái khác thật đúng là không quá để ý đến. Cho nên, hiện tại nàng vắt hết óc cũng không nhớ ra cái gì hữu dụng.

Sau một hồi, nàng bỗng nhíu mày: Nàng nghĩ tới Tạ Nguy làm gì? Mặc kệ người này ngày trước từng nói gì, nhưng trong câu lúc nãy tựa hồ ý hắn là sẽ không động thủ với nàng, huống chi dù có cho nàng một trăm lá gan, nàng cũng không dám đâm sau lưng hắn. Như thế tính ra, nàng kỳ thật đã an toàn rồi.

Khương Tuyết Ninh thế là lắc đầu cười một tiếng. Sau khi trải qua chuyện của Dũng Nghị hầu phủ, cuối cùng nàng cũng coi như trong áp lực lo sợ tìm được một chút an tâm.

Trong xe buồn buồn, nàng mới nhẹ nhàng vén màn cửa sổ lên, cho gió bấc lạnh thấu xương từ bên ngoài thổi qua gò má, mang theo hơi lạnh đến run người, sau đó lại thở dài một hơi.

Ngoài đường vắng người đi. Các cửa hàng phần lớn cũng đã đóng cửa. Nàng nhìn một hồi, cũng đã thấm lạnh, liền buông màn xe xuống.

Nhưng mà ngay lúc đó, lại có một con bạch mã cao lớn giẫm lên tuyết trắng phi vượt qua bên cạnh xe ngựa nàng.

Người cưỡi ngựa bên hông mang bội kiếm, trường bào màu xanh thẫm đón gió phần phật bay múa, bóng dáng tuấn dật thâm trầm của hắn lướt nhanh qua cửa sổ xe... Tiêu Định Phi?!

Trong chớp mắt màn xe rủ xuống, ký ức đã phủ bụi trong đầu Khương Tuyết Ninh đột nhiên bị phát động, cơ hồ lập tức liền nhấc

màn xe lên lần nữa. Nhưng con ngựa kia đã đi xa, người phóng ngựa mà đi kia cũng không thấy rõ nữa.

Nàng thế là nghi ngờ mình gặp ảo giác: Kiếp trước vị "Định Phi thế tử" này là sau khi Thẩm Lang băng hà, Thẩm Giới đăng cơ, mới xuất hiện ở kinh thành, trở về Tiêu thị. Đời này tại sao lại sớm như vậy đã ở đây?

Hẳn là nàng nhìn lầm rồi. Màn xe xốc lên, rốt cục chậm rãi thả trở xuống. Chỉ là Khương Tuyết Ninh chợt nhớ lại: Người này thực sự rất xấu xa. Nếu có thể sớm tìm ra hắn, tiễn hắn về Tiêu gia hết ăn lại uống, đảm bảo có thể khiến Tiêu thị nhất tộc từ trên xuống dưới gà bay chó chạy, tức giận đến ăn cũng nuốt không trôi...

Đoạn đường từ Dũng Nghị hầu phủ hồi cung không xa lắm, chưa đầy một lát đã tới. Dũng Nghị hầu phủ xảy ra chuyện, cả hoàng cung đều tỏa ra một loại sát khí lạnh đến đóng băng.

Đến Ngưỡng Chỉ trai cũng yên tĩnh hơn trước đây rất nhiều. Chuyện xảy ra ở Hầu phủ hôm nay, tất cả thư đồng đều đã nhìn thấy rõ: Lần này hoàn toàn khác với chuyện đấu khẩu giữa nữ nhi với nhau lần trước, Khương Tuyết Ninh cư nhiên đứng về phía hầu phủ, còn dám động chân với công tử Tiêu thị, không khác gì tuyên bố đối địch với Tiêu Xu.

Ngay cả Phương Diệu xưa nay hơi thân cận cùng nàng một chút cũng khó xử cực kỳ, không dám cùng nàng nói chuyện.

Còn như Trần Thục Nghi, Diêu Tích đã kết thù, thì càng không cần phải nói, dù không ra mặt làm gì, nhưng rõ ràng là đang bàng quan, đứng chờ nàng gặp xui xẻo. Thỉnh thoảng có cơ hội, những người này còn lạnh nhạt trào phúng vài câu.

Từ sau khi từ hầu phủ về cung, Thẩm Chỉ Y không đến lớp nữa, không biết có phải lại chịu phạt gì không. Sau đó Phụng Thần điện cũng đã nghỉ vài ngày, dù sao trưởng công chúa điện hạ không đến,

các tiên sinh chẳng lẽ lại dạy cho thư đồng?

Khương Tuyết Ninh ngược lại không quan tâm đám người kia đối với mình thế nào, sau khi hồi cung chỉ lo lắng an nguy của Dũng Nghị hầu phủ, lại lo lắng cho Thẩm Chỉ Y bên kia, nên ăn không ngon, ngủ cũng không yên.

Bất quá chợt có một lần đi ngang qua, lại nghe người ta nói Trịnh Bảo không còn ở Khôn Ninh cung nữa. Thế là nàng rốt cục kìm không được, bí mật nhờ người tìm cái cớ gọi Trịnh Bảo ra gặp mặt một lần, muốn hỏi chút tình hình.

Trịnh Bảo bây giờ đã ở Tư lễ giám, quần áo trên người cũng đổi sang một bộ khác, nguyên bản đã mi thanh mục tú, bây giờ càng đẹp hơn. Hắn đứng ở đó, dưới tường hoàng cung nói với Khương Tuyết Ninh: “Nhị cô nương không tìm ta, ta cũng sẽ đến tìm nhị cô nương.”

Khương Tuyết Ninh nhíu mày hơi nghi hoặc một chút. Trịnh Bảo lại cười cười: “Chuyện trong nhà, đa tạ Khương thị lang đại nhân giúp đỡ.”

Khương Tuyết Ninh lúc này mới nhớ ra, hôm quan lễ có nhắc tới với Khương Bá Du, không ngờ lại làm nhanh như vậy, ước chừng Khương Bá Du cũng sợ thời cuộc đặc thù, nàng ở trong cung tứ cố vô thân a?

Đáy lòng nhất thời có chút phức tạp. Nhưng nàng cũng không tranh công, chỉ thản nhiên nói: “Có qua có lại thôi. Chuyện của Hầu phủ hiện tại thế nào rồi?”

Trịnh Bảo bây giờ đã được hầu hạ ngự tiền (trước mặt vua), tự nhiên rất nhiều chuyện đều biết rõ, mới nói: “Mấy ngày liên tiếp triều nghị đều đang tranh luận việc này, huyên náo xôn xao. Chuyện đại ấn của Trung Thư tỉnh, Chử Hi Di đại nhân tức giận đến đổ bệnh, lại bị hoàng thượng cách chức, tân nhậm Trung Thư lệnh bây giờ là tâm phúc của thánh thượng. Kê biên tài sản hầu phủ còn rất nhiều thứ

liên quan, kết thúc hết thảy chỉ sợ mất chút thời gian, nói không chừng sẽ kéo tới năm sau.” Kiếp trước chỉ mất hai tháng đã xong.

Khương Tuyết Ninh vẫn có mấy phần ưu tư như cũ, lại hỏi: “Trưởng công chúa điện hạ thì sao?”

Trịnh Bảo nói: “Tính khí Trưởng công chúa điện hạ, ngài cũng biết, thái hậu nương nương sai người đón nàng hồi cung vốn muốn giáo huấn một phen. Không ngờ điện hạ hồi cung lại đi Càn Thanh cung trước, đại náo một trận, chất vấn thánh thượng, khiến long nhan giận dữ, đích thân phạt nàng cấm túc trong cung. Chẳng qua điện hạ dù sao cũng là thân muội muội của thánh thượng, sẽ không có chuyện gì lớn, xin nhị cô nương yên tâm.”

Yên tâm? Làm sao yên tâm được? Khương Tuyết Ninh cười khổ một tiếng, nói: “Ta đã biết, đa tạ ngươi.”

Trong cung bây giờ người người lo lắng bất an, thần hồn nát thần tính, bởi vì án ngọc như ý lần trước, chỉ sợ làm sai lại dính dáng tới nghịch phản, nên không có chuyện gì cũng không dám ra ngoài.

Khương Tuyết Ninh gặp Trịnh Bảo cũng là mạo hiểm. Nàng hỏi xong liền chuẩn bị đi, dù sao buổi chiều Tiêu thái hậu lên tiếng, kêu lên một đám phi tần, cũng kêu thư đồng Ngưỡng Chỉ trai các nàng, đi ngâm mai thưởng tuyết. Tất cả mọi người đều đang chuẩn bị, nếu nàng về trễ khó tránh khỏi khiến cho người ta hoài nghi.

Nhưng không ngờ, nàng mới bước một bước, Trịnh Bảo đã gọi: “Nhị cô nương...”

Khương Tuyết Ninh quay người: “Làm sao vậy?”

Trịnh Bảo há miệng, tựa hồ do dự thật lâu, rốt cục vẫn nhắc nàng: “Buổi chiều ngâm mai thưởng tuyết, nếu ngài không thể không đi, vậy tốt nhất hãy cách Ôn tiệp dư của Phi Hương điện, xa một chút.”

Khương Tuyết Ninh lập tức sửng sốt. Nàng muốn hỏi nhiều hơn một câu.

Trịnh Bảo lại không nói thêm nữa, cúi người hành lễ với nàng, quay người dọc theo tường cung đi ra dần.

Chương 99: Hiệu ứng hồ điệp

* Hiệu ứng hồ điệp hay butterfly effect: lý thuyết về độ nhạy cảm của hệ với điều kiện gốc. Đơn giản là khi một sự việc thay đổi, chuỗi sự việc là hệ quả của nó cũng sẽ thay đổi.

Phi Hương điện, Ôn tiệp dư.

Phi Hương điện Khương Tuyết Ninh biết, nhưng Ôn tiệp dư gì đó, thì hoàn toàn không có ấn tượng. Nghe cái phân vị này, trong hậu cung cũng không tính là rất cao, vậy thì có thể gây ra chuyện gì được? Nghĩ theo hướng đó, đúng là không có chút manh mối nào.

Trên đường về Ngưỡng Chỉ trai, nàng càng nghĩ càng cảm thấy việc này liên can rất nhiều người, liền vắt hết óc, dứt khoát bức bách mình suy nghĩ theo phương hướng khác: Kiếp trước lúc này từng phát sinh chuyện gì rất lớn sao?

Chuyện lớn nhất chính là Dũng Nghị hầu phủ bị xét nhà. Khi đó nàng từ hầu phủ trở về thì ngơ ngơ ngác ngác, sợ đến nỗi bệnh nặng một trận, nằm trên giường mấy ngày.

Trong thời gian này, chỉ có Lâm Truy vương Thẩm Giới còn lo cho nàng, thỉnh thoảng phái một người đến thăm hỏi. Đợi nàng lành bệnh, chỉ nghe nói trong kinh có người gây họa, hoàng đế thịnh nộ lôi đình, trừng trị rất nhiều quan viên trong kinh, rất nhiều đại thần cũng gặp họa sát thân.

Còn có chuyện gì nữa? Tỉ như, chuyện đã qua rất nhiều ngày, Thẩm Lang vì sao lại đột nhiên nổi trận lôi đình?

Hai ngày trước tuyết mới bắt đầu rơi xuống, nhưng thời tiết sớm đã chuyển lạnh, trên đường cung nay vắng vẻ, chỉ có tiếng nàng bước đi.

Trăm mối ngàn mối, trong đầu phút chốc xẹt qua một ý niệm, Khương Tuyết Ninh vốn đang bước đi bỗng ngừng lại, đến mắt cũng mở to: Ngoại trừ loạn đảng cướp thiên lao ra, trong đoạn thời gian nàng đổ bệnh, trong cung tựa hồ còn có một chuyện không lớn nhưng xảy ra ở triều đại này nhất là khi Thẩm Lang tại vị, tuyệt đối không thể coi là chuyện nhỏ...

*

Trở lại Ngưỡng Chỉ trai, mọi người đều đang chuẩn bị cho buổi ngâm mai thưởng tuyết chiều nay. Lần này Khương Tuyết Ninh không bị bệnh, đương nhiên không thể cáo bệnh không đi.

Cho nên nàng chỉ đành mang một thân y phục mộc mạc, cùng áo choàng phấn xanh, đứng trong đám người ganh đua sắc đẹp, vừa vặn ở trung đẳng, không quá nổi bật, cũng không quá kém sắc khiến người chú ý.

Thần sắc nàng nhìn không khác ngày trước là mấy. Người khác tiếp xúc với nàng chưa được bao lâu, nên nhìn không ra có gì bất thường. Nhưng Khương Tuyết Huệ nói thế nào cũng là tỷ tỷ của nàng, dù rằng hai tỷ muội bình thường có khúc mắc, nhưng cũng coi như hiểu nhau khá nhiều, không biết sao nhìn mặt nàng lại cảm thấy đang có gì đó u ám.

Trên đường tới Mai viên, Khương Tuyết Huệ lặng lẽ xoay đầu lại nhìn nàng ba lần, lông mày cũng hơi nhíu lại, nhưng nghĩ tới quan hệ của hai người, cuối cùng vẫn không hỏi.

Trong Mai viên trồng rất nhiều giống hoa mai, hiện tại đang là thời điểm nở rộ. Tuyết rơi hai ngày trước còn chưa tan hết, phủ đầy dưới gốc mai, khung cảnh trời xanh tuyết trắng hồng mai rất đáng thưởng

thức.

Nữ nhân trong hậu cung do Tiêu thái hậu dẫn đầu, cơ bản đều đã đến. Bên trong Khán Tuyết hiên ở góc đông nam Mai viên, đại bộ phận thư đồng Ngưỡng Chỉ trai, vào cung lâu như vậy, rốt cục xem như lần đầu chân chính gặp được hậu cung của hoàng đế, phi tần của thiên tử.

Người ngồi ở vị trí cao nhất chính là Tiêu thái hậu. Phía dưới là Trịnh hoàng hậu tỉ mỉ ăn mặc một phen, tiếp theo đó là các phi tần ăn vận trang điểm người này so với người kia càng tinh xảo kiều diễm, đều là đại mỹ nhân, hoặc lạnh nhạt thanh cao hoặc quyến rũ lười biếng, phong tình vạn chủng, nói chuyện có thấp giọng thì thầm, có cởi mở hào phóng.

Nhìn một cái, thật sự khiến người ao ước. Làm hoàng đế tam cung lục viện, phi tần vô số, có thể coi là hưởng hết phúc trong thiên hạ.

Lúc Khương Tuyết Ninh đến đó, ngẩng đầu lên xem xét, nhịn không được hơi nhíu nhíu mày, trong lòng quả thực có mấy phần xem thường.

Lâm Truy vương Thẩm Giới không phải người túng dục, nhưng huynh trưởng hắn – Thẩm Lang khi còn tại vị lại là người ham hưởng thụ, từng có đại thần nhìn không nổi, dâng tấu chương khuyên nhủ hắn "Giới chi tại nhậm tịch chi hảo" (chuyện phòng the nên hạn chế lại thì tốt hơn), lời nói không tính là uyển chuyển, nên Thẩm Lang sao có thể nghe lọt được? Ngược lại còn thẹn quá hoá giận, không bao lâu sau liền tìm cái cớ điều vị đại thần này đi khỏi kinh thành.

Con thừa tự hiếm hoi, vậy còn không vất vả nỗ lực được sao? Cũng may hắn có một hoàng đệ Thẩm Giới, từ nhỏ đã thân thiết, đúng là tích được mấy phần cảm giác huynh trưởng như cha. Huống chi Thẩm Giới cũng thực nghe lời, cho nên tới nay hắn tung lời đồn trong triều rằng hoàng đế không có con nối dõi thì lập hoàng đệ làm trữ quân, mang ra chắn miệng lưỡi thiên hạ.

Mấy phi tần này, Khương Tuyết Ninh biết mặt không nhiều. Căn cứ những lần tiếp xúc hiếm hoi kiếp trước mà nói, nhiều lắm là biết được vị ngồi bên tay phải hoàng hậu mang trang sức lộng lẫy biểu cảm vài phần lười biếng là người đang thịnh sủng – Tần quý phi, tiếp theo còn có hai vị Thục phi, Hiền phi, các vị thấp hơn thì không nhận ra nổi. Đừng nói gì tới Ôn tiệp dư là ai.

Vì có lời cảnh báo của Trịnh Bảo, nàng trên đường đi tới vẫn nhớ kỹ, lúc cùng đám người đi vào hành lễ bái kiến cố ý đi chậm lại đằng sau, lúc ngồi xuống cũng chọn vị trí thấp nhất, tự nhiên cách các phi tần kia xa hơn. Tiêu Xu mười phần mịt mờ nhìn nàng một cái.

Khương Tuyết Ninh giống như chưa tỉnh ngủ vậy. Khi các thư đồng đi vào, những phi tần trong hậu cung này nhìn mấy cô nương còn chưa cập kê này, cảm xúc nơi đáy mắt muôn màu muôn vẻ.

Trịnh hoàng hậu từ trước đến nay không quá được sủng ái, ước chừng cũng thường thấy cảnh người mới thay người cũ, huống chi mấy cô nương này chỉ là thư đồng không phải vào hậu cung, cho nên thần sắc tự nhiên hiền lành nhất, còn chủ động nhắc tới một chuyện khác: “Vài ngày trước thánh thượng từng nhắc tới với thần thiếp chuyện tuyển phi giúp Lâm Truy vương điện hạ, nói rằng điện hạ đã là thiếu niên khí phách, hiện tại cũng là thời điểm nên thành gia lập nghiệp, như thế liền có thể ổn trọng hơn. Điện hạ cùng thánh thượng đều là thân nhi tử của thái hậu nương nương, lần này có lẽ sẽ phải tốn công sức giúp điện hạ, cẩn thận xem xét.”

Hôm nay Tiêu thái hậu đã sớm không còn mặt mày sa sầm như mấy ngày trước, dù sao phương hướng những chuyện xảy ra gần đây cơ hồ đều rất hợp ý bà, cho nên tươi tắn rạng rỡ, cả người nhìn có vẻ trẻ trung hơn rất nhiều.

Lời này của Trịnh hoàng hậu cũng không khiến bà mất vui. Lâm Truy vương rốt cục cũng muốn chọn phi, nghĩa là muốn thành gia lập nghiệp, đối với người làm mẹ như Tiêu thái hậu mà nói, đây tự nhiên

là một tin tốt, cho nên hiếm khi không đâm chọc Trịnh hoàng hậu, ngược lại cười nói: “Việc này tuy có Lễ bộ xử lý, nhưng chuyện gả cưới nam nhân sao có thể hiểu bằng nữ nhân được? Hoàng hậu quản lý hậu cung, mệnh phụ trong ngoài đều tới thỉnh an, nên thay điện hạ lưu tâm một chút mới tốt.”

Trịnh hoàng hậu có chút thụ sủng nhược kinh, vội nói: “Thần thiếp nhất định tận tâm tận lực, cũng hy vọng điện hạ kết duyên được với một vương phi như ý.”

Ngồi ở phía dưới, Tần quý phi ôm lò sưởi tay tinh xảo trong lòng, nghe vậy thì mở to mắt, thần sắc vẫn lười biếng nhìn thoáng qua nhóm thư đồng đang ngồi trong góc, cất giọng trêu ghẹo: “Theo thần thiếp a, đâu nhất thiết phải tốn sức như thế? Ầy, các cô nương có tài học nhất xinh đẹp nhất khắp cả kinh thành không phải đều ngồi ở kia sao? Thần thiếp thấy a, trưởng công chúa điện hạ tuyển nhóm thư đồng này thật sự là nhất cử lưỡng tiện, cũng đỡ đi một vòng tuyển chọn. Chỉ sợ Lâm Truy vương phi của chúng ta, đang ở ngay trước mắt rồi.”

Lời này không phải người được sủng ái ắt không dám nói. Lời vừa dứt, ánh mắt Tiêu thái hậu lập tức rơi xuống trên người nàng, sau đó nhìn sang hướng các thư đồng bên kia, lại mặt không đổi sắc nói: “Chuyện này ai nói chắc chắn được? Làm trưởng bối cũng chỉ có thể nhìn qua một chút, quan trọng nhất vẫn là hắn thích. Đi đi, đừng ở đây nói chuyện cùng lão già ta nữa, thừa dịp trận tuyết rơi đầu tiên của mùa đông năm nay, hiếm khi được ra ngoài dạo, đều đi xem một chút đi.”

Đề tài tuyển phi cho Lâm Truy vương Thẩm Giới cứ như vậy liền nhẹ nhàng lướt qua. Đám người tự nhiên cũng không dám nói thêm gì, tốp năm tốp ba đứng dậy đi ra bên ngoài.

Lúc này hoa mai đua nhau nở lãnh diễm, người trong vườn hoa thêm yêu kiều. Tần quý phi cũng vịn tay cung nhân đứng dậy chầm chậm hướng ra ngoài mà đi, một phi tần mang cung trang màu tím nhạt

khuôn mặt trái xoan, ngồi bên dưới một chút cũng yên lặng đứng lên, đi theo sau lưng nàng.

Tần quý phi nhìn một chút, sau đó đứng lại trước mặt Diêu Tích. Nàng hiếm khi cười đến vô cùng ôn hòa: "Lúc ngươi mới tiến cung bản cung đã muốn tìm ngươi trò chuyện một chút, dù sao mẫu thân của ta cũng thường nhắc đến mẫu thân ngươi. Biểu cô mẫu (chị em họ của cha) gần đây vẫn khỏe chứ?"

Mẫu thân của Diêu Tích cùng mẫu thân của Tần quý phi là họ hàng (?), thời điểm nàng mới vào cung đã từng nghe phụ thân nhắc qua, nhưng có câu nói rất hay, "Một chữ biểu bằng ba ngàn dặm", Diêu Tích vào cung trước nay vẫn không dám như Tiêu Xu, dù sao trong cung quan hệ họ hàng quả thực không quá gần. Thậm chí còn không dám hy vọng người ta nhớ được họ hàng này.

Nàng hoàn toàn không ngờ hôm nay lần đầu gặp, quý phi nương nương quan sủng hậu cung lại đi đến trước mặt nàng chủ động nói đến việc này, trong lòng không khỏi cảm động, vội vàng hành lễ nói: "Vài ngày trước xuất cung đã gặp qua, gia mẫu vẫn khoẻ mạnh, cảm phiền quý phi nương nương nhớ nhung, gặp qua quý phi nương nương."

Nói tới chỗ này, đột nhiên dừng lại. Ánh mắt Diêu Tích vừa chuyển đã nhìn thấy phi tần đứng bên cạnh Tần quý phi, hồi tưởng lại một chút, thần sắc hơi lãnh đạm xuống, nhưng cũng theo quy củ hành lễ nói: "Gặp qua Ôn tiệp dư."

Khương Tuyết Ninh gần đó cũng đang muốn đứng dậy suy nghĩ xem nên đi nơi nào tránh họa, nghe thấy ba chữ này, quả thực giật mình trong lòng, không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp kéo Phương Diệu bên cạnh, nói: "Chúng ta cũng đi xem một chút đi."

Phương Diệu ngây người còn chưa kịp phản ứng, Khương Tuyết Ninh đã kéo tay nàng trực tiếp đi ra khỏi Khán Tuyết hiên, không nhìn lại thêm cái nào.

Tần quý phi vừa lôi kéo Diêu Tích, ánh mắt quét qua tựa hồ còn chuẩn bị kêu thêm người khác, nhưng không ngờ quay sang, vị trí cuối cùng đã trống không, dưới bậc thang chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người đã đi xa dần.

Lúc này nếu kêu người lại, thì có vẻ hơi khiên cưỡng. Hai hàng lông mày thanh mảnh tỉ mỉ chăm sóc của Tần quý phi hơi nhướng lên, nhìn thoáng qua Tiêu Xu còn ngồi đó, đưa một ánh mắt biểu thị "Lực bất tòng tâm", sau đó liền không chút sơ hở mang theo Ôn tiệp dư hơi có vẻ nhát gan trầm mặc bên người cùng Diêu Tích vừa nói chuyện, đi ra ngoài.

Phương Diệu bị Khương Tuyết Ninh kéo đi ra được một đoạn mới lấy lại tinh thần, nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua, trong ánh mắt lộ ra mấy phần suy tư, xích lại gần Khương Tuyết Ninh hỏi: "E rằng có người hại ngươi?"

Bước chân Khương Tuyết Ninh dừng lại, trong lòng có hơi giật mình. Phương Diệu vuốt ve đồng tiền cổ trong tay, cười cười, có chút đắc ý nói: "Chuyện trong cung không phải đều như vậy sao? Chuyện lần trước ngươi triệt để đắc tội thái hậu nương nương như vậy, nay trước mặt còn là một bầy nữ nhân hậu cung, nếu ta là ngươi cũng sẽ tránh xa xa."

Hóa ra nàng không biết. Khương Tuyết Ninh trầm tĩnh lại, đẩy một cành mai rủ xuống phía trước ra, cười đáp: "Ngươi cũng biết ta gần đây tình cảnh không tính là tốt, thuyền cẩn thận đi được vạn năm nha."

Phương Diệu âu sầu trong lòng: "Đúng là nên như thế." Phương Diệu cố nhiên cũng đã bỏ ra chút tâm tư mới giành được vị trí vào cung làm thư đồng, nhưng đó là bởi vì phải phân cao thấp cùng tỷ muội trong nhà, tranh lấy cái danh, tương lai gả cưới cũng thuận lợi hơn.

Nhưng nàng chưa từng nghĩ tới chuyện ở lại trong cung. Trong tình cảnh đối mặt với các phi tần hậu cung này, nàng cũng nghĩ như Khương Tuyết Ninh, không muốn bon chen, chỉ hận không thể tránh bọn họ xa thật xa, cho nên hiện tại mới vui vui vẻ vẻ cùng Khương Tuyết Ninh đi dạo khắp nơi.

Hơn nửa canh giờ qua đi, trong Mai Viên rộn ràng tiếng cười nói, chưa phát sinh chuyện gì. Khương Tuyết Ninh không khỏi nghĩ, có lẽ là lo quá nhiều rồi. Loại chuyện này sao có thể làm giữa ban ngày được, vậy không phải là tìm chết sao? Nhưng mà vừa nghĩ tới đây, xa xa phía tây nam Mai Viên bỗng nhiên truyền đến một chuỗi tiếng kinh hô, ngay sau đó liền có người kêu lên ——

“Chuột, chuột!!!” “Nương nương ngài không sao chứ?” “Diêu tiểu thư chuyện gì xảy ra, sao lại bất cẩn như vậy...”... Tiếng đám cung nhân la lên vô cùng rõ ràng, người đang thưởng mai ngắm tuyết xa gần đều nghe được, nhất thời tất cả đều kinh nghi bất định, tập trung về phía phát ra âm thanh mà hóng xem có chuyện gì.

Khương Tuyết Ninh cùng Phương Diệu không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Hai người cũng xa xa đi theo phía sau đám người, lúc đến gần liền trông thấy, là mấy người Tần quý phi, Ôn tiệp dư cũng Diêu Tích, ước chừng là đang thưởng mai thì nhìn thấy chuột, bị dọa cho sợ, Ôn tiệp dư gầy gò ốm yếu kia đang nằm trên tuyết, cung nhân ba chân bốn cẳng đi đến đỡ, Tần quý phi thì nhíu mày, nhẹ giọng oán trách Diêu Tích.

Diêu Tích há miệng, dáng vẻ tựa hồ kinh ngạc, muốn giải thích gì đó, nhưng nhìn Tần quý phi lại không nói ra nổi, cứ vậy đứng một bên, có chút kinh hoảng. Nhìn cung nhân đỡ Ôn tiệp dư, nàng cũng chần chừ muốn qua.

Ôn tiệp dư này trong hậu cung phân vị không cao lắm, lại thấy Tần quý phi tốt với Diêu Tích, nên mới cười cười nói: “Diêu tiểu thư không cần phải tự trách, ai cũng có lúc bị hù sợ, ta không cẩn thận mới bị ngã, không đáng ngại.”

Nghe Ôn tiệp dư nói vậy, Diêu Tích mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nhưng Ôn tiệp dư vừa đứng dậy, sắc mặt liền cứng đờ, tựa hồ cảm thấy trong bụng có chút khó chịu, nên đưa tay ôm bụng mình. Cung nhân giật nảy mình: “Tiệp dư sao vậy?”

Thần sắc Ôn tiệp dư còn có chút mờ mịt: “Trong bụng giống như có chút không thoải mái...” Chính nàng còn chưa ý thức được, nhóm phi tần chung quanh đã biến sắc. Đám người nhìn nhau, không không ai mở miệng nói chuyện.

Ôn tiệp dư có chút gắng sức vịn tay nha hoàn đứng thẳng dậy, lần này lại cảm giác không đau nhiều như lúc nãy nữa, hoặc là đã khá hơn nhiều, nên mới cười lên, nói: “Không có gì đáng ngại, vẫn là tiếp tục thưởng mai thôi.”

Khương Tuyết Huệ đứng cùng đám người Chu Bảo Anh nhìn thấy cảnh này trong mắt như có gì đó xẹt qua, nhịn không được nói: “Tiệp dư nương nương bị trượt, y phục bị ướt, còn dính tuyết bùn. Trời lạnh dễ mắc phong hàn, dù người có làm bằng sắt cũng không chịu nổi, chi bằng ngài về cung trước thay y phục ấm áp hơn, lại để thái y xem qua một chút, uống canh nóng xua hơi lạnh đi, rồi quay lại thưởng hoa ngắm tuyết cũng chưa muộn.”

Nàng nhìn Ôn tiệp dư, trong mắt vô cùng nghiêm túc. Ôn tiệp dư lúc này tựa hồ rốt cục ý thức được gì đó, hơi run lên, lại càng rúm người lại, không khỏi nhìn về phía Tần quý phi nói: “Vị tiểu thư này nói cũng có lý, ta quên mất, vậy liền hồi cung đổi y phục xong lại đến, thất lễ rồi.”

Tất cả mọi người vội vàng đáp lời, ai nấy đều biểu thị lo lắng, bảo nàng nhanh đi về. Khương Tuyết Ninh nhìn Ôn tiệp dư rời đi, đáy lòng phát lạnh.

Quả nhiên, Ôn tiệp dư đi chưa tới hai khắc, liền có một tiểu thái giám vội vã chạy đến Mai Viên, giữa tiết trời lạnh giá, nhưng trán lại đẫm

mồ hôi, bẩm báo: “Không xong! Khởi bẩm thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, Ôn tiệp dư ra máu, thái y chẩn trị là có thai!”

Cả Khán Tuyết Hiên lập tức đều là tiếng hít khí lạnh. Sắc mặt Diêu Tích càng trắng bệch, sơ ý đánh đổ chum trà trên bàn. Nhưng lúc này, không còn ai bận tâm tới sự thất thố của nàng nữa.

*

Những chuyện nghe nói kiếp trước, đời này thật sự vẫn diễn ra. Nhưng mà từ nghe nói đến tự mình trải nghiệm, cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Kiếp trước, Khương Tuyết Ninh đổ bệnh, về sau ngẫu nhiên nghe nói có vị phi tần hậu cung phân vị không cao sinh non, Thẩm Lang biết liền nổi trận lôi đình, trên triều giận chó đánh mèo rất nhiều người, vừa làm trái ý liền bị hắn cách chức, dẫn tới rất nhiều triều thần chỉ trích.

Nhưng nàng không biết phi tần này đến cùng là ai. Đời này cơ hồ là tận mắt nhìn thấy, nghĩ lại lúc trước, Trịnh quý phi mang Ôn tiệp dư đi gọi Diêu Tích, chỉ thấy cả người lạnh toát.

Có chuyện như vậy, nên tiệc ngâm mai thưởng tuyết tự khắc tàn. Đám người sau khi trở lại Ngưỡng Chỉ trai, đều không nói lời nào.

Diêu Tích mấy ngày trước đó còn cười cợt đâm chọt khiêu khích Khương Tuyết Ninh, lúc này lại như người mất hồn ngồi yên không nói một câu nào, Trần Thục Nghi đi tới an ủi, Diêu Tích mới đưa hai tay lên che mặt, sợ hãi mà khóc lớn lên, nói đứt quãng: “Ta cũng không biết, không phải ta đụng, là có người ở phía sau đụng ta... Chuyện không liên quan đến ta...”

Ai không biết đương kim thánh thượng Thẩm Lang đã gần ba mươi mà còn chưa có con? Trong hậu cung này đến hoàng tử cũng không

có, nhóm phi tần dốc hết tâm sức muốn sinh hạ trưởng tử cho hoàng đế, biết đâu hắn vui vẻ lại phong làm trữ quân, từ đó mẫu bằng tử quý, muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Nhưng nhiều năm trôi qua, bụng ai nấy vẫn không có động tĩnh.

Cho tới nay trên triều đình đã truyền ra tin tức hoàng đế muốn lập Lâm Truy vương làm hoàng thái đệ, nhưng dù sao ván còn chưa đóng thuyền, nếu thật sự có hoàng tử được sinh ra, chuyện này nhất định sẽ thay đổi.

Hết lần này tới lần khác chuyện này lại xảy ra cùng Ôn tiệp dư! Nếu để thánh thượng biết... Diêu Tích nghĩ tới đây, toàn thân đã run rẩy, khóc to hơn.

Tiêu Xu ngồi gần đó nhíu mày, nói: “Ngươi sao lại không cẩn thận như vậy?”

Còn có người trấn an: “Chỉ chờ tin tức thôi, xem Tiệp dư nương nương có sao không đã.”

Khương Tuyết Ninh im lặng nhìn không nói, nàng biết đáp án của kiếp trước: Về sau là Thẩm Giới đăng cơ, huống chi nàng ngay lúc đó xác thực có nghe tin hài tử trong bụng Ôn tiệp dư không giữ được.

Khương Tuyết Huệ lại tựa hồ có chút thương hại, hít khẽ một tiếng. Sau đó, không ai nói gì nữa. Bên trong Ngưỡng Chỉ trai chỉ toàn là tiếng Diêu Tích khóc bi thương thống khổ, quấy đến nỗi những người khác tâm phiền ý loạn.

Mãi đến khi ngoài trời đã tối đen, rốt cục cũng có một cung nhân ra ngoài nghe ngóng tin tức vội vã chạy về. Tiêu Xu lập tức đứng lên hỏi: “Thế nào rồi?” Khương Tuyết Ninh cũng nhìn sang.

Cung nhân kia thở phì phò, trong mắt đầy kích động cùng phấn chấn: “Giữ được rồi! Hài tử của Tiệp dư nương nương đã giữ được rồi.

Thái y đại nhân nói may mà phát hiện sớm, hàn khí chưa ngấm sâu, mới không xảy ra chuyện, chỉ là về sau phải cực kỳ cẩn thận!"

Cái gì?! Giữ được rồi... Trong đầu Khương Tuyết Ninh bỗng "Ong" một tiếng, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời, đột ngột quay đầu nhìn qua Khương Tuyết Huệ—— Không phải nàng không đồng cảm với Ôn tiệp dư. Chỉ là giờ này khắc này, bất ngờ quá lớn, vượt xa khỏi dự đoán của nàng. Nàng thậm chí căn bản không lường trước hài tử này của Ôn tiệp dư còn có thể bảo trụ!

Cho đến lúc này nàng mới ý thức được: Đời này cùng kiếp trước, đã khác biệt cực lớn. Kiếp trước sau khi nàng vào cung trở thành thư đồng, căn bản không biết mình có đối thủ tiềm ẩn là Tiêu Xu, trong cung cũng không thích hòa nhập, càng không trở thành bằng hữu với Thẩm Chỉ Y, cũng không có chuyện đưa Khương Tuyết Huệ vào cung!

Như vậy ở kiếp trước thời điểm thưởng mai đó, không có Khương Tuyết Huệ; mà đời này, nàng không có mặt, còn mở miệng nhắc Ôn tiệp dư sớm trở về tìm thái y...

Khác biệt, hoàn toàn khác biệt! Nếu cái thai này của Ôn tiệp dư giữ được, nếu hài tử thuận lợi sinh ra, lại nếu là một nam hài tử, vậy tất cả những chuyện xảy ra sau đó, nhất sẽ khác biệt kiếp trước đến long trời lở đất!

Chương 100: Kinh thế hãi tục

Mặt trời đã sắp xuống núi, hai đại thần đang đi trên đường cung. Hồi tưởng lại những gì mới xảy ra trong ngự thư phòng lúc nãy, cả hai đều trầm mặc.

Qua hồi lâu, thấy trước sau không có ai, một người mới mở miệng. "Ngài nói xem Tạ thiếu sư lúc ấy nói thiếu một chữ kia, là cố ý, hay vô tình vậy?"

"Ai mà biết được."

"Nhưng ta nghĩ lúc ấy dù không ai nói gì, nhưng có lẽ không chỉ hai chúng ta nghe ra đâu a?"

"Còn phải nói sao?"

"Nhưng tại sao không ai tấu lên trên triều?"

"Sao ngươi biết không ai tấu?"

Người mở lời trong lòng chợt run lên, suy tư điều gì, sau đó trong lòng chấn động. Người kia vỗ vỗ bả vai hắn, như trấn an, lại hỏi: "Ngươi cũng nghe ra rồi, vậy vì sao không lên triều tấu?"

Người này trả lời: "Trong lòng ta cảm thấy, hầu phủ cũng thực đáng thương..."

Người kia mới thở dài: "Ai, kết cục này không phải đã định rồi sao?"

Người này vẫn còn chưa rõ lắm: "Ta chỉ không hiểu Tạ thiếu sư, đến

cùng là vì cái gì lại làm như vậy?”

Người kia cười một tiếng: “Ngươi cảm thấy Tạ thiếu sư là người thế nào?”

Người này không chút nghĩ ngợi đáp: “Triều thần có năng lực, rường cột nước nhà, bày mưu nghĩ kế, mưu tính sâu xa.”

Người kia mới nói: “Vậy ngươi cảm thấy hắn sẽ nói ra loại lời có thể rước họa vào thân không?”

Người này ngây ngẩn cả người. Loại chuyện này người bình thường có nghĩ đến cũng sẽ không làm, huống chi là Tạ Nguy trí kế trác tuyệt? Nghĩ sâu hơn một chút, không biết sao liền cảm giác trong lòng lạnh lẽo.

Gió rét thổi, hai người đều giấu tay vào trong tay quan phục, cứ thế trầm mặc đi dần về phía cửa cung.

Trong ngự thư phòng vẫn còn tập trung các đại thần nội các. Sắc trời tối dần, đèn đã thắp lên. Chung quanh đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng chiếu vào gương mặt Thẩm Lang âm tình bất định, hai mắt nhìn chằm chằm phong thư đang mở ra trên bàn—— thư tín tìm được từ Dũng Nghị hầu phủ!

Mấy vị phụ thần nội các có thể chân chính chen mồm vào được những việc trong triều, đều đứng cúi đầu phía dưới. Ánh lửa lung lay khiến cái bóng của bọn họ kéo dài trên mặt đất cũng lắc lư theo.

Thủ phụ Nội các Nghiêm Đình tuổi tác đã cao, mí mắt hơi sụp xuống, đã có chút buồn ngủ, thấy Thẩm Lang vẫn còn nhìn chằm chằm mấy phong thư kia thật lâu, bấm đốt ngón tay lại sắp tới giờ đóng cửa cung, nhưng những người khác bên cạnh không mở miệng, đành phải hít sâu một hơi, mở miệng trước nói: “Những thư tín này đều của Dũng Nghị hầu phủ liên hệ qua lại với nghịch đảng Bình Nam vương, nói không chừng chỉ vì che giấu tai mắt người khác, cũng có

thể hầu phủ được nghịch đảng che dấu, chuyện hai mươi năm trước, há có thể nói chắc như đinh đóng cột vậy?"

Định quốc công Tiêu Viễn từ lúc tìm được mấy lá thứ này trong lúc lục soát hầu phủ, tinh thần đã có chút không tập trung, mấy đêm liền ngủ không yên giấc, đến mức đôi mắt nổi tơ máu đo đỏ, nhìn qua rất doạ người.

Nghe Nghiêm Đình nói, Tiêu Viễn kìm không được, cơ hồ lập tức tiến lên trước một bước, giọng nói rõ ràng có chút tức giận: "Nghiêm các lão nói đúng lắm, hầu phủ cùng nghịch đảng có liên hệ chính là sự thật, biến cố Bình Nam vương vây kinh hai mươi năm trước, đứa trẻ chưa tới bảy tuổi kia đã sớm chết dưới đao loạn đảng rồi! Người mất đã mất, Yến Mục hắn cũng không phải không biết Bình Nam vương cùng thiên giáo nghịch đảng chính là thủ phạm đẩy cốt nhục Tiêu thị ta vào chỗ chết, biết rõ như thế còn bảo hổ lột da, tâm địa ngoan độc cỡ nào! Gửi những lá thư này chỉ lấy cớ để liên hệ với nghịch đảng thôi, kì thực là âm thầm cấu kết nghịch đảng, ý đồ mưu phản!"

"Đủ rồi!" Ngoài dự liệu, hôm nay Thẩm Lang có vẻ rất thiếu kiên nhẫn, mới nghe được hai người này nói vài câu, liền trực tiếp đập bàn một cái, sắc mặt u ám, giọng nói âm trầm.

"Thư từ qua lại là giả, vậy nếu những lời nghịch đảng Bình Nam vương nói là thật thì phải làm thế nào?"

Tiêu Viễn chạm phải ánh mắt của Thẩm Lang, nghĩ đến chuyện nếu đứa bé kia thật sự không chết, nếu đúng là bị giáo thủ của thiên giáo mang đi, trong chớp nhoáng này, hắn rùng mình, sau lưng lạnh toát!

Trong ngự thư phòng hiện tại cơ hồ đều là lão thần trong triều, đối với bí mật cung đình hai mươi năm trước, dù không chính tai nghe nói cũng có thể dựa vào dấu vết để lại mà chứng thực suy đoán của bản thân. Nghe Thẩm Lang nói vậy, tất cả im lặng không dám nói lời nào.

Bên ngoài gió lạnh thổi tấp vào cửa sổ, lọt qua khe hở, thanh âm như tiếng ai thở than nức nở. Cái bóng đám người lung lay kéo dài trên tường. Giờ này khắc này, nơi đây không giống như ngự thư phòng nghị sự, lại như tháp cổ hoang phế nơi thâm sơn cùng cốc. Tiếng gió rít gào, như quỷ núi khóc đêm, khiến người ta cảm giác như sẽ có một vong linh trong quan tài đã chôn kín từ lâu bước ra, đòi nợ người sống!

Tạ Nguy lẳng lặng đứng trong góc, bóng tối che phủ một nửa người hắn. Tất cả mọi người không nói gì. Thẩm Lang rốt cục cũng nghĩ đến hắn, dời mắt nhìn qua hắn hỏi: “Tạ tiên sinh thấy thế nào?”

Tạ Nguy lúc này mới ngước mắt, hơi khom người, đáp: “Sự kiện nghịch đảng Bình Nam vương hai mươi năm trước, thần không hiểu rõ lắm, nên thư này có vấn đề gì thần thực không biết. Nhưng nếu Định Phi thế tử còn sống trên đời, vậy là ông trời thương giúp, phải chúc mừng quốc công gia lâu như vậy lại tìm được tin tức của nhi tử mới đúng.”

Lúc hắn nói đến đây, mặt Tiêu Viễn gần như đã thành màu gan heo. Sắc mặt những người khác trong ngự thư phòng cũng muôn màu muôn vẻ.

Nhưng ngay sau đó, nghĩ một chút ai nấy đều thấy không có gì bất thường: Tạ Nguy là nhân sĩ Kim Lăng, từ nhỏ ở Giang Nam, đến năm hai mươi tuổi đi thi mới tới kinh thành, tất nhiên không rõ chuyện xưa này, nói như vậy, cũng không có gì sai.

Tạ Nguy nói xong còn nhìn sắc mặt của những người khác một chút, cũng không biết có phải cảm thấy mình không biết việc này không tiện nhiều lời hay không, liền chuyển lời, nói: “Chỉ là thần nghĩ, việc cấp bách chỉ sợ không phải truy cứu mấy phong thư này. Thần hôm nay có thấy một tấu chương của phủ Bắc Trấn dâng lên, nói ở một thôn trấn gần kinh thành bắt được một nhóm loạn đảng thiên giáo, hơn ba mươi người, không biết nên xử trí thế nào?”

Thẩm Lang nghe vậy liền nói: “Bắt hay lắm!” Hắn đứng lên, chắp tay sau lưng thong thả bước mấy bước trong ngự thư phòng, nói: “Vậy cứ nhốt bọn chúng vào thiên lao, cho Hình bộ cùng Cẩm Y vệ thay phiên thẩm vấn, nhất định phải từ miệng bọn chúng moi ra được gì đó! Dũng Nghị hầu phủ làm phản, thiên giáo loạn đảng ở ngay ngoài kinh, nhất định không phải trùng hợp!”

Tạ Nguy vì vậy đáp: “Vâng.”

Thẩm Lang định hỏi thêm gì nữa. Nhưng lúc này một thái giám bên ngoài tới, đến bên tai thái giám tư lễ giám chưởng ấn Vương Tân Nghĩa nói mấy câu, mắt Vương Tân Nghĩa trừng lên, vừa kinh hãi vừa vui mừng, vội hỏi một câu: “Thật chứ?”

Thái giám nói khẽ: “Thái y viện xác nhận đã giữ được, hoàng hậu nương nương mới cho người đến báo, là thật.”

Thẩm Lang liền nhíu mày hỏi: “Chuyện gì?”

Vương Tân Nghĩa mặt mày hớn hở, cầm phất trần trong tay, đi tới cúi người với Thẩm Lang, cao giọng nói: “Chúc mừng thánh thượng, chúc mừng thánh thượng a!”

Thẩm Lang khẽ giật mình. Ánh mắt các vị đại thần trong ngự thư phòng liền tập trung tới chỗ Vương Tân Nghĩa. Vương Tân Nghĩa mới tiếp lời: “Ôn tiệp dư nương nương ở Phi Hương điện có hỷ, thái y viện vừa mới xem qua mạch, hoàng hậu nương nương liền sai người đến báo tin vui cho thánh thượng a!”

Khí thế cả người Thẩm Lang liền thay đổi, có một loại vui mừng không thể tin nổi điên cuồng xông lên, lại không kìm được nắm lấy Vương Tân Nghĩa thật chặt, hỏi: “Là thật, là thật sao?!”

Vương Tân Nghĩa nói: “Thưa, là thật, ngài đi xem một chút không phải sẽ biết sao?”

Giờ khắc này Thẩm Lang sao còn nhớ được quốc gia đại sự? Vung tay, trực tiếp đi ra khỏi ngự thư phòng: “Bãi giá Phi Hương điện!” Thật sự vứt lại một đám đại thần, mang theo đám thái giám cung nữ trùng trùng điệp điệp, đi tới Phi Hương điện.

Các đại thần cứ thế ba mặt nhìn nhau, chỉ là hồi tưởng lại tin tức mới nghe được, thần sắc cũng thay đổi. Đôi mày Tạ Nguy hơi nhíu lại. Cái bóng phủ trên mặt hắn, nên không ai thấy được biến đổi nhỏ này.

*

Bên trong Từ Ninh cung, Tiêu thái hậu ném phắt lô sưởi tay trên bàn, khuôn mặt không có chút biểu cảm vui sướng khi biết tin phi tần có thai lại giữ được hài tử.

Tiêu Xu đứng bên dưới, sắc mặt cũng không tốt hơn bao nhiêu. Tiêu thái hậu cắn răng nói: “Đã không thể làm thành một mũi tên trúng ba đích thì thôi đi, hết lần này tới lần khác đến chuyện khẩn yếu nhất cũng làm không được!”

Tiêu Xu không dám chống đối, có chút sợ hãi vị cô mẫu này, hồi tưởng lại một màn xảy ra trong Mai Viên kia, chỉ cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo, khuôn mặt tỷ muội Khương thị xẹt qua trong đầu nàng. Nàng cúi thấp đầu xuống, giọng nói không lộ ra quá mức kinh sợ, chỉ bình bình đạm đạm nói: “Vốn tưởng rằng Khương Tuyết Ninh khó đối phó, không ngờ, thật khó giải quyết lại là tỷ tỷ nàng.”

Tiêu thái hậu có chút thẹn quá hoá giận: “Ngươi lúc trước nói, khăn thêu Giới nhi giữ, có thể là của Khương Tuyết Huệ này?”

Tiêu Xu thản nhiên nói: “Tám phần là vậy.”

Tiêu thái hậu lạnh lùng mắng: “Đều là sao chổi cả!”

*

Tin tức Ôn tiệp dư có thai giống như mọc cánh vậy, đến trưa hôm sau liền bay khắp cả hậu cung, người người dù không dám bàn luận bên ngoài, nhưng sắc mặt ai nấy đều hơi khác lạ.

Thánh thượng còn chưa có hoàng tử nào a. Không ai dám nghĩ cái thai của Ôn tiệp dư này nếu là con trai, sẽ gây chấn động hậu cung đến mức nào.

Ngưỡng Chỉ trai nơi Khương Tuyết Ninh ở, dù không phải hậu cung, cũng đã biết được phong thanh tin tức, nghe nói Ôn tiệp dư lập tức thăng lên chiêu nghi, thánh thượng ban thưởng như nước chảy vào Phi Hương điện, thái y viện từ trên xuống dưới tức thì bị thánh thượng đích thân gọi qua chỉ đạo một phen, để bọn họ từ đây tận tâm hầu hạ cái thai này của Ôn tiệp dư.

Không, hiện tại nên gọi là Ôn chiêu nghi.

Biết được cái thai của Ôn chiêu nghi không xảy ra việc gì, cả người Diêu Tích thả lỏng, thở phào một hơi, tay chân rã rời muốn quỳ trên mặt đất. Tất cả mọi người an ủi nàng. Diêu Tích sau đó lại khóc rống lên.

Khương Tuyết Huệ thì cau mày, thờ ơ lạnh nhạt.

Buổi tối, thời điểm trở về phòng, Khương Tuyết Huệ và Khương Tuyết Ninh lại về cùng một hướng. Đèn cung đình treo trên hành lang nhẹ nhàng lắc lư trong gió lạnh. Khương Tuyết Ninh cẩn thận hồi tưởng lại sự nhanh nhạy của vị tỷ tỷ này lúc chiều, không thể không bội phục. Đây mới là thế gia tiểu thư chân chính mà Mạnh thị dạy bảo ra, tâm tư thực nhanh nhạy, nàng nói: “Tỷ tỷ lần này được như ý nguyện rồi.”

Khương Tuyết Huệ cũng phát hiện vị muội muội này của mình từ mấy tháng nay bắt đầu tựa hồ trở nên thông minh hơn so với trước kia rất nhiều, bị nàng phát hiện ra, cũng nằm trong dự liệu, nhưng Khương Tuyết Huệ không chút nào chột dạ, chỉ nói: “Ta có mưu đồ,

nhưng dù sao cũng coi như cứu được một mạng người. Nếu trong lòng biết rõ có thể cứu lại khoanh tay đứng nhìn, đó mới là nghiệp chướng. Tình cảnh hiện tại cũng có thể xem như vẹn toàn đôi bên."

Nàng ngược lại nửa điểm cũng không phủ nhận chính mình có tư tâm.

Khương Tuyết Ninh nói: "Ôn chiêu nghi nhất định sẽ ghi nhớ tỷ, thánh thượng nếu biết việc này cũng sẽ ban thưởng, chỉ là tỷ làm như vậy cũng coi như đã đắc tội với người khác."

Khương Tuyết Huệ ngược lại đã nhìn thoáng ra được: "Được cái này ắt mất cái khác, sống trên đời, sao có thể khiến mọi người đều yêu thương được? Đắc tội thì đắc tội thôi."

Khương Tuyết Ninh mới cười cười một tiếng. Gian phòng của nàng đã gần ngay trước mặt, lúc tới cửa, liền dừng bước, nhìn qua Khương Tuyết Huệ nói một câu "Vậy thì chúc tỷ may mắn", sau đó mở cửa phòng mình ra, liền đi vào.

Y như lời Khương Tuyết Ninh nói, chỉ tới trưa hôm sau, liền có một nhóm thái giám vội vã mang rất nhiều đồ ban thưởng đi vào Ngưỡng Chỉ trai, một số là của Ôn chiêu nghi, một số khác lại đến từ hoàng đế Thẩm Lang, khen Khương Tuyết Huệ thông minh nhân hậu. Ban thưởng phong phú đến nỗi ai nhìn thấy cũng phải đỏ mắt ghen tị.

Sau đó, lại có một thánh chỉ khác, không chút lưu tình trách phạt Diêu Tích, nhát gan thất lễ suýt nữa hại hoàng tự trong bụng Ôn chiêu nghi xảy ra chuyện, lệnh nàng lập tức thu dọn đồ đạc xuất cung, hạ chỉ trực tiếp gạch tên nàng khỏi danh sách thư đồng!

Diêu Tích hôm qua còn tưởng rằng mình đã trốn qua một kiếp, lúc quỳ trên mặt đất tiếp chỉ, cả người như trong mộng. Thái giám truyền chỉ vừa đi, nàng mới đứng lên đi hai bước, trước mặt đều là u ám.

Tất cả mọi người không biết nên trấn an như thế nào. Dù sao để

được tuyển vào cung làm thư đồng khó khăn thế nào, tất cả mọi người đều biết. Nhưng hôm nay lại bị thánh thượng hạ chỉ trách phạt trục xuất khỏi hoàng cung. Chuyện này nếu truyền đến tai vọng tộc trong kinh, xem như đã mất hết mặt mũi, về sau thanh danh cũng hỏng, còn lấy chồng thế nào được nữa?!

Diêu Tích hốt hoảng, bước chân vô lực. Đám người chỉ thấy nàng đi ra, sắp nhấc chân bước qua ngưỡng cửa, thân thể lại lung lay, nhoáng một cái, ngã sụp xuống!

“Diêu cô nương, Diêu cô nương!” Nhất thời tất cả mọi người kinh hoảng không thôi, vội vàng nhào về phía trước đỡ người.

Khương Tuyết Ninh không làm việc vô ích như vậy, chỉ thờ ơ đứng bên cạnh mà nhìn: Diêu Tích cùng Vưu Nguyệt mưu đồ không coi ai ra gì, muốn hủy thanh danh Trương Già để ép hắn từ hôn, lúc rắp tâm hại người, có từng nghĩ tới kết cục hôm nay? Nhân quả tuần hoàn, đáng đời thôi.

Ánh mắt của nàng từ chỗ mọi người dời đi, lại là nhìn về phía một người khác trong Lưu Thủy các cũng không chạy đến đỡ người——Tiêu Xu.

Tiêu Xu cùng Khương Tuyết Ninh nhìn nhau một cái, lại nhìn thoáng qua Khương Tuyết Huệ đứng cạnh đám người dáng vẻ không lộ chút tâm tư nào, bên môi ý cười nhàn nhạt, nói: “Aiii đáng tiếc, vận khí thật không tốt.”

Khương Tuyết Ninh đáy lòng cười lạnh, trên mặt lại chỉ phụ họa nói: “Đúng vậy a, thật không tốt.”

Chuyện này nào có đơn giản như vậy? Từ lúc có chuyện túi thơm, Tiêu Xu đã cố ý muốn diệt trừ Diêu Tích. Hôm thưởng mai Tần quý phi chủ động kéo Diêu Tích đi, sau đó không lâu xảy ra chuyện, sắc mặt Diêu Tích không đúng, rõ ràng là muốn phản bác Tần quý phi nhưng không biết nói từ đâu cũng không dám nói; tiếp theo Khương

Tuyết Huệ lại nhắc nhở On chiêu nghi hồi cung mới biết mình có thai.

Hay cho một bố cục mưu kế tỉ mỉ!

Là có người biết chuyện có thai so với Ôn chiêu nghi còn sớm hơn, muốn mượn kế này diệt trừ hài tử của Ôn chiêu nghi, còn muốn thuận tay diệt trừ Diêu Tích, kéo thêm Khương Tuyết Ninh nàng vào, người lập mưu quả thực hao tổn tâm tư rồi.

Đương nhiên, chuyện hài tử trong bụng Ôn chiêu nghi bình yên vô sự, mới là điều khiến người đứng sau màn nghẹn họng nhất!

Chỉ là việc này liên lụy rất nhiều người, nếu truy cứu thêm không biết còn phải hãm vào bao sâu. Khương Tuyết Ninh thực không muốn tiến vào trong đó. Đời này có Khương Tuyết Huệ dính vào đã đủ rồi, nàng không muốn tranh quyền đấu đá, chỉ cần bo bo giữ mình, phòng bị người khác gia hại là được.

Trong cung quả nhiên náo nhiệt một trận. Nghe nói Thẩm Lang mừng rỡ mà tổ chức yến tiệc thết đãi quần thần. Chuyện này ước chừng có thể xem như tin tức tốt duy nhất Khương Tuyết Ninh nghe được trong hoàn cảnh đủ kiểu nguy nan này: Bởi vì đưa Khương Tuyết Huệ vào cung, ngoài ý muốn thay đổi vận mệnh Ôn chiêu nghi, bảo vệ được hài tử của Ôn chiêu nghi, tâm tình hoàng đế cũng không xấu đi, có lẽ xử lý sự vụ trên triều, so với kiếp trước cũng sẽ nhân từ hơn một chút. Chỉ là không biết người trên triều có bắt được cơ hội này không...

Dù sao, hậu cung nguy hiểm trùng trùng, hài tử của Ôn chiêu nghi có thể giữ được bao lâu, vẫn là một ẩn số!

Thứ nhất, Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y vẫn còn bị cấm túc, thứ hai là ở Ngưỡng Chỉ trai có Diêu Tích gặp phải chuyện như vậy, thứ ba từ khi Dũng Nghị hầu phủ xảy ra chuyện trong cung cũng không yên ổn, sau khi Ôn chiêu nghi nhận phong thưởng chưa tới hai ngày, trong cung liền tạm thời cho các thư đồng Ngưỡng Chỉ trai

về nhà, chờ trưởng công chúa điện hạ hết cấm túc lại vào trong cung. Nhưng lại lệnh giữ một mình Khương Tuyết Huệ ở lại. Nói là Ôn chiêu nghi nương nương nhắn nhủ, mời Khương Tuyết Huệ ở lại Phi Hương điện mấy ngày, nói chuyện giải sầu. Rõ ràng là nhờ sự kiện ở Mai Viên mà lọt vào mắt xanh của Ôn chiêu nghi. Đám người còn lại hâm mộ không thôi.

Sau khi nhận lệnh, mọi người thu thập hành lý xuất cung. Người khác ít nhiều đều có chút thấp thỏm bất an, Khương Tuyết Ninh lại vì việc này mà thở phào nhẹ nhõm. Người khác xuất cung đều trở về phủ, còn nàng nhớ tới chuyện Dũng Nghị hầu phủ nguy nan chỉ sợ cũng là lúc phải cần dùng tiền, suy nghĩ một chút, liền bảo xa phu cho xe ngựa đi nha môn Cẩm Y vệ.

Hôm nay là phiên trực của Chu Dần Chi. Vừa thấy nàng đến liền biết mục đích của nàng ở đâu, tự mình ra lệnh người không có phận sự lui đi, lấy danh nghĩa thăm tù mang nàng đi tới phòng giam Vưu Phương Ngâm.

Vưu Phương Ngâm đang ngồi đối diện với ô cửa sổ nho nhỏ trên cao, dựa vào ánh sáng mờ mờ rọi vào mà đọc sách. Khương Tuyết Ninh cứ nghĩ nàng vẫn coi sổ sách như trước, không ngờ đi tới gần lại thấy là « Thục trung du ký », nhìn tên giống như giới thiệu phong thổ đất Thục vậy. Nàng lập tức hơi kinh ngạc: “Làm sao bỗng nhiên lại đọc cái này?”

Vưu Phương Ngâm biết không nhiều chữ, bởi vậy đọc rất lâu, nhưng cũng hết sức chăm chú, Khương Tuyết Ninh đi đến bên cạnh nàng mới phát giác, còn giật nảy mình, nhưng mà sau đó liền vui vẻ ra mặt.

Khương Tuyết Ninh chưa từng nhìn thấy nàng tươi cười rực rỡ như vậy, nhất thời có chút ngẩn ngơ.

Vưu Phương Ngâm cắn cắn môi, nói: “Lần trước Nhị cô nương nói đúng lắm, Phương Ngâm cẩn thận suy nghĩ, đã tìm ra biện pháp,

nếu thuận lợi, chưa tới hai tháng là có thể rời khỏi bá phủ rồi."

Khương Tuyết Ninh sửng sốt: "Thật chứ?"

Vưu Phương Ngâm mở to mắt, gật đầu. Khương Tuyết Ninh có chút phản ứng không kịp, vô thức nói: "Biện pháp gì?"

Nhất thời, Vưu Phương Ngâm tựa hồ có chút thấp thỏm, hai gò má bỗng nhiên đỏ lên, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi: "Chính là..."

Khương Tuyết Ninh không nghe rõ: "Cái gì?"

Vưu Phương Ngâm rốt cục cố lấy dũng khí, giọng nói trở nên lớn hơn: "Ta phải lập gia đình."

"..." Khương Tuyết Ninh cảm thấy như bị sét đánh trúng, mí mắt giật giật, có một loại dự cảm chẳng lành. Nàng không nói nổi câu nào.

Vưu Phương Ngâm lại sợ nàng hiểu lầm, vội vàng khoát tay giải thích: "Ngài đừng lo lắng, ta tìm là vị Nhâm công tử đất Thục kia, không phải thật sự lấy chồng, là giả thành hôn, ta cùng hắn lập khế ước, đợi khi đến đất Thục sẽ hòa ly. Đến lúc đó Phương Ngâm sẽ là người tự do, có thể rời khỏi bá phủ, an tâm làm việc cho cô nương!"

Lập khế ước, giả thành hôn!

Khương Tuyết Ninh trợn mắt há hốc mồm, không thể tin nổi điều mình vừa nghe thấy: Loại biện pháp kinh thế hãi tục này chỉ sợ dù có là Vưu Phương Ngâm nàng quen kiếp trước cũng không dám nghĩ a!

Gan cũng quá, quá...

Chương 101: Tâm trạng của mẹ vợ

Bỗng nhiên nghe được tin tức này, Khương Tuyết Ninh nhất thời khó mà tiêu hóa được. Ngốc trệ thật lâu, nàng mới dùng một loại ngữ khí như đang trong mộng vậy, thì thào hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra...”

Vưu Phương Ngâm lúc này mới thuật lại đầu đuôi câu chuyện.

Toàn bộ sự tình kỳ thật không phức tạp. Lần trước nghe Khương Tuyết Ninh phân tích tình cảnh của nàng, Vưu Phương Ngâm liền dốc tâm tư suy nghĩ biện pháp nào có thể giúp cho mình an toàn rời khỏi bá phủ.

Nếu chạy trốn, về sau có lẽ sẽ bị bắt trở lại, kết cục càng thảm hại hơn; một mình tách ra lập nghiệp, nàng còn không có năng lực như vậy; nghĩ tới nghĩ lui, tự nhiên lại nghĩ đến hai chữ “Lấy chồng”.

Tìm người gả đi chẳng phải có thể danh chính ngôn thuận rời khỏi sao? Nhưng tìm ai đến cưới mình đây? Hơn nữa, quy củ từ trước là “Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử”, nếu sau khi gả đi tình trạng so với ở bá phủ còn tệ hơn, vậy chẳng phải là phí công sao? Cho nên, nếu như người cưới nàng tốt tính thật, hoặc có thể phối hợp với nàng, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Đêm hôm đó, Vưu Phương Ngâm liền viết tên tất cả những nam nhân mình quen biết ra giấy, từng người một, thậm chí bao gồm cả người gác cổng bá phủ Vương An. Nhưng mà không ai có thể thỏa mãn điều kiện trên.

Cuối cùng trên giấy chỉ còn một cái tên: Nhâm Vi Chí. Nhìn cái tên này, mắt Vưu Phương Ngâm càng lúc càng sáng, sau khi cân nhắc

trong đầu một phen, dựa vào vòng giao du có hạn của nàng mà nói, không ai có thể thích hợp hơn hắn!

Thứ nhất, Nhâm Vi Chí thiếu tiền, muốn cầu cạnh nàng;

Thứ hai, hắn ở tận đất Thục, sau khi gả đi có thể rời xa tầm mắt của bá phủ;

Thứ ba, tỷ tỷ nàng – Vưu Nguyệt cũng đang muốn nhập cổ phần vào ruộng muối của Nhâm Vi Chí;

Thứ tư, Nhâm Vi Chí có vẻ là người tốt.

Nàng biết mình không có đầu óc thông minh, chỉ có thể cẩn thận ghi lại phương pháp cực kỳ vụng về này, sau đó cất tờ giấy vào trong áo, cả đêm không chợp mắt được. Bởi vì, nàng đã có một kế hoạch cực kỳ to gan!

nhưng với nàng, chỉ cần có thể rời khỏi bá phủ, đó là chuyện tốt; chỉ cần có thể giúp nhị cô nương làm việc, đó là chuyện tốt. Gia huấn nữ giới, đàm tiếu thế nhân, để ý làm gì nữa?

Thế là, ngày đó trong lúc cùng Nhâm Vi Chí bàn chuyện ruộng muối, Vưu Phương Ngâm cũng nói luôn chung thân đại sự.

Khương Tuyết Ninh cho tới bây giờ cũng còn chưa tỉnh táo lại: "Nhâm Vi Chí phản ứng ra sao?"

Mặt Vưu Phương Ngâm hơi đỏ lên, tựa hồ ngại ngùng, giọng cũng nhỏ lại, nói: "Hắn giống như sửng sốt thật lâu, không dám tin. Nhưng trong tay ta dù sao cũng có tiền cô nương cho, hắn không nhận người cũng phải nhận tiền, cho nên sau khi đi qua đi lại trong phòng vài vòng, hắn vẫn ngồi xuống hỏi ta ngọn nguồn. Ta liền một năm một mười kể cho hắn biết."

Lúc nói đến đây nàng như sực nhớ ra gì đó, bỗng vội vàng khoát tay.

“Bất quá những gì liên quan tới cô nương một câu ta cũng không nhắc tới, nên hắn còn chưa biết. Cuối cùng lúc ta về hắn còn nói, cho dù muốn giả thành hôn, cũng là chung thân đại sự, không dám coi như trò đùa, cũng không dám lỗ mãng đáp ứng ta. Cho nên bảo ta hoãn việc này lại mấy ngày, thứ nhất hắn cần tỉnh táo lại suy nghĩ, thứ hai cũng hi vọng ta sau khi trở về nghĩ thêm một chút, nếu mấy ngày sau ta còn không đổi ý, hắn mới dám nói có đáp ứng hay không.”

Nếu nói được lời như vậy, Nhâm Vi Chí hẳn là quân tử. Khương Tuyết Ninh nghĩ cũng biết, đối diện với vạn lượng ngân phiếu, cưới một cô nương ngốc như thế, ruộng muối liền có cơ hội cải tử hồi sinh, vả lại Phương Ngâm dáng dấp cũng không tệ, tính tình cũng tốt, căn cứ vào tình cảnh ở bá phủ không tốt, có thể luận ra xuất thân có thể là thứ nữ quan gia, gả cho hắn – một người xuất thân thương nhân quả thực là gả thấp. Chỉ cần người biết suy nghĩ một chút liền có thể đáp ứng không cần do dự. Nhưng người này còn hết sức khuyên Vưu Phương Ngâm trở về suy nghĩ lại, xem như nhân phẩm không tệ. Chỉ là nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng nàng chưa từng nghe nói chuyện giả kết hôn này, nên vẫn rất lo lắng, lại hỏi: “Hiện tại hắn đồng ý rồi?”

Vưu Phương Ngâm gật gật đầu: “Đã đồng ý.” Nàng còn bổ sung thêm: “Trong nhà hắn không có phụ mẫu, mọi chuyện đều là một mình định đoạt. Hắn cũng nói rõ, sau khi thành hôn chính là vợ chồng trên danh nghĩa, tương kính như tân, cũng không cần phải chờ tận nửa năm như vậy, đợi khi về đất Thục thu xếp xong, chỉ cần ta nói là có thể hòa ly; nếu nhất thời vẫn chưa xong việc được, vậy ta tạm ở nhà hắn, đến khi mọi chuyện ổn thỏa thì nói tiếp. Ta cùng hắn đã viết khế ước, đang tìm thời điểm đi cầu hôn.”

Vưu Phương Ngâm ở bá phủ là một thứ nữ nho nhỏ không được sủng ái, chỉ sợ người trong phủ cũng sẽ không lưu tâm đến chuyện chung thân của nàng. Bên trong bá phủ như thế nào, nàng có hiểu ít nhiều. Huống chi Vưu Nguyệt cũng đang muốn kiếm tiền từ chỗ Nhâm Vi Chí, ước chừng sẽ mượn việc hôn sự này yêu cầu thêm gì

đó, vậy cũng không sao, cứ cho nàng ta là được, chuyện này không quá khó xử lý.

Khương Tuyết Ninh trầm mặc thật lâu không nói gì. Nàng nhịn không được dùng một loại ánh mắt đầy cảm thán mà nhìn cô nương trước mặt, trong mắt người ngoài chất phác, nhát gan thậm chí có chút vụng về, nhất thời lại chợt nhớ tới một câu: Đại trí nhược ngu, nội tú tại tâm.

*Đại trí nhược ngu: người cực kỳ thông minh lại có vẻ ngoài rất tầm thường.

Nhưng nghĩ lại, nếu Vưu Phương Ngâm đích thực là người so đo được mất, lo trước lo sau "Tâm tư linh hoạt", chỉ sợ cả đời cũng không thể nào làm ra quyết định to gan đến vậy. Càng là người ít nghĩ, càng dễ dàng làm ra những chuyện phi thường.

Hôm nay nàng đến, vốn chỉ định hỏi một chút chuyện bên Nhâm Vi Chí làm thế nào rồi, nhưng lại bị tin tức này nổ cho choáng váng, đến mức sau đó Vưu Phương Ngâm nói chính sự, nàng cũng không tập trung nghe được.

Một vạn lượng cổ phần đã xong rồi. Nhâm Vi Chí cũng đã đáp ứng cổ phần danh nghĩa này có thể chuyển nhượng sang người khác. Ngoài ra, Vưu Nguyệt, tỷ tỷ kia của Vưu Phương Ngâm cũng thêm hơn hai ngàn lượng vào cổ phần. Chuyện này tiến triển cực kì thuận lợi, bố cục hiện tại đã thiết lập xong, chỉ đợi những bước tiếp theo thôi.

Mắt thấy trời đã không còn sớm, Khương Tuyết Ninh ngồi cùng Vưu Phương Ngâm một hồi, ngẫm lại kỳ thật còn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không biết làm thế nào mở miệng, mới nói: "Hôm nay ta mới xuất cung, trong cung đang loạn, thời gian tới sẽ không cần vào cung làm thư đồng, chỉ ở trong phủ thôi, ngược lại còn nhiều thời gian để nói chuyện, vài hôm nữa ta trở lại thăm ngươi."

Vưu Phương Ngâm liền đứng dậy tiễn nàng. Chu Dần Chi đang chờ ở ngoài cửa nhà giam, lại tiễn nàng ra tới cửa nha môn.

Xe ngựa còn chờ ở bên ngoài. Xa phu trông thấy nàng liền hỏi: "Cô nương, hồi phủ sao?" Khương Tuyết Ninh vô thức nhẹ gật đầu, nhưng chờ ngồi vào xe đôi mày nàng nhíu chặt lại, bất luận thế nào cũng cảm thấy không yên lòng, càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy chuyện này không đáng tin cậy?

"Không được, Nhâm Vi Chí này ta đến mặt cũng chưa gặp, nhỡ như là tên lừa đảo thì sao?" Mi tâm nàng nhăn thành hình chữ xuyên, nghĩ tới Vưu Phương Ngâm ngốc nghếch, thật lâu sau, khi xe ngựa đã sắp rẽ sang đường hồi phủ, nàng mới vén rèm lên, "Trước đừng về phủ, đi khách điếm Thục Hương một chút."

Lúc đầu nàng tận lực tránh dính líu tới chuyện này. Dù sao tai hoạ ngầm lần mua tơ sống lúc trước vẫn còn đó, lại chưa biết được ai đang rình mò phía sau, tùy tiện dính vào, bại lộ chính mình, sẽ rất nguy hiểm. Nhưng bây giờ nàng không lo được nhiều như vậy. Nhâm Vi Chí này, nàng nhất định phải gặp xem hắn một lần!

Xa phu tất nhiên hơi kinh ngạc, thế nhưng biết Khương Tuyết Ninh trong phủ là người tính tình ương ngạnh, trong lòng mặc dù nói thầm trời đã trễ, nếu không hồi phủ chỉ sợ người trong phủ lo lắng, nhưng cũng không dám nói ra, dứt khoát quất roi, cho xe đi nhanh một chút. Không đầy một lát xe ngựa đã đến khách điếm Thục Hương.

Khương Tuyết Ninh xuống xe liền đi vào bên trong, trực tiếp chỉ mặt gọi tên muốn gặp Nhâm Vi Chí. Vẫn là gian phòng trên lầu kia. Nhâm Vi Chí lần đầu gặp Khương Tuyết Ninh, quả thực lấy làm kinh hãi. Sau khi mở cửa đón nàng vào, cả người đều là kinh ngạc, nhìn cách nàng ăn mặc cũng không giống thương nhân, cho nên rất hoang mang, không khỏi hỏi: "Không biết cô nương tìm tại hạ có chuyện gì?"

Khương Tuyết Ninh lại nhíu mày không nói. Nàng nhìn chằm chằm

Nhâm Vi Chí từ trên xuống dưới ba lần, mày cau thật chặt cũng chưa buông ra, thậm chí câu hắn hỏi cũng không trả lời, bước chân đến, vòng quanh hắn, từ bên trái sang bên phải, từ bên phải nhìn đến bên trái.

Nhâm Vi Chí chợt cảm thấy mình giống như thịt heo bày trên kệ vậy. Mà vị cô nương trước mắt này, nhìn thế nào cũng giống như khách hàng soi mói bắt bẻ... Cho dù ai bị dò xét một vòng như thế cũng sẽ không được tự nhiên, Nhâm Vi Chí cũng vậy, một cảm giác lành lạnh chạy dọc sống lưng hắn, ho khan một tiếng, lần nữa cẩn thận dò hỏi: "Cô nương?"

Bước chân Khương Tuyết Ninh lúc này mới dừng lại. Nhìn bộ dáng Nhâm Vi Chí này ngược lại cũng có chút khí độ, ngũ quan không tệ, chỉ là trông giống thư sinh hơn là thương nhân. Khó trách ruộng muối trong nhà lụn bại. Chỉ là người này bề ngoài tựa hồ nhìn cũng được, nhưng... Nàng vì sao vẫn không phải là rất tán đồng? Người này thế mà muốn cưới Phương Ngâm.

Khương Tuyết Ninh xác nhận một chút: "Ngươi chính là Nhâm Vi Chí?"

Nhâm Vi Chí còn hơi chần chừ: "Đúng."

Trong ánh mắt Khương Tuyết Ninh lộ ra mấy phần hà khắc cùng dò xét: "Ngươi cùng Phương Ngâm lập khế ước, muốn cưới nàng?"

Nhậm Vi Chí rốt cục cũng hiểu ra: Nguyên lai là vì chuyện này mà tới! Nhưng lúc trước Vưu cô nương tựa hồ không có đề cập qua trong bá phủ có ai thân thiết với nàng, vị cô nương trước mắt này có lẽ là thân thích nhà ngoại của nàng? Khó trách ánh mắt nhìn hắn đặc biệt giống như mẹ vợ soi xét con rể vậy. Tươi cười bên môi hắn trở nên cứng ngắc, trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi, nhất thời có chút xấu hổ, lúng ta lúng túng nói: "Vâng."

Khương Tuyết Ninh thế là ngừng lại, nhưng không nói gì. Có trời mới

biết trong đầu nàng đang nghĩ gì. Nhâm Vi Chí này lại rất xui xẻo a, cầm tiền trở về làm trác đồng tỉnh không bao lâu sau liền gặp trắc trở, ruộng muối xảy ra chuyện bị đốt sạch sẽ, người này rốt cục bị vận mệnh dồn vào đường cùng, treo cổ tự vẫn.

Đời này Khương Tuyết Ninh đầu tư tiền cho hắn. Nếu có thể gián tiếp thông qua Vưu Phương Ngâm nhắc nhở hắn mấy phần tất nhiên sẽ nhắc, dù sao bản thân nàng cũng có tiền ở đó. Nhưng loại chuyện trời cao hoàng đế xa này, ở đất Thục có gì xảy ra, nàng không thể nào nắm bắt được. Sau này còn có rất nhiều chuyện, nàng cảm thấy mình cứ nhắc nhở thôi, còn lại phải xem ý trời.

Nhưng Phương Ngâm, cô nương ngốc này lại muốn giả thành hôn!

Nếu vận mệnh Nhâm Vi Chí này lại y hệt kiếp trước nàng phải làm sao đây? Phương Ngâm nhà nàng thành quả phụ, phải thủ tiết? Chờ chút —— Quả phụ? Trong đầu Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên xẹt qua một ý niệm, ánh mắt nhìn Nhâm Vi Chí trở nên mấy phần cổ quái: Nếu hắn thật sự chết đi, vậy chí ít ruộng muối cũng sẽ để cho quả phụ a! Vậy Phương Ngâm chúng ta há không phải rất nhanh sẽ có gia tài bạc triệu sao?

Khụ khụ, đương nhiên chỉ là nghĩ một chút. Chỉ là nghĩ một chút chút mà thôi.

Thái độ Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên trở nên hiền lành hơn một chút, trên mặt cũng treo lên nụ cười ôn hòa lương thiện trước nay chưa từng có, mười phần lịch sự khoát tay mời hắn ngồi: “Nhâm công tử, chúng ta ngồi xuống nói chút chuyện a?”

*

Tạ phủ, Chước Cầm đường. Tạ Nguy hôm nay từ trong cung trở về rất sớm, nhưng không đọc sách hay xử lý công vụ, cũng không làm đàn chỉnh dây, mà rũ mắt tự mình chuẩn bị bàn trà, cực kỳ trầm tĩnh. Nước dùng để pha trà đã sớm đun trên bếp nhỏ, ùng ục ùng ục phun

hơi nóng ra ngoài. Dáng vẻ này hắn là đang chờ người.

Đến khi hắn đã chuẩn bị bàn trà xong xuôi, tiếng bước chân bên ngoài cũng truyền tới, Kiếm Thư dẫn một người đến gần, ở ngoài cửa bẩm: “Tiên sinh, Công Nghi tiên sinh đến.”

Chương 102: Thánh hiền ma quỷ

Công Nghi Thừa đã ngoài năm mươi tuổi, khuôn mặt mười phần gầy guộc, dáng người cũng giống như cành cây khô. Bề ngoài nhìn qua thường thường không có gì ấn tượng, trên cằm có một chòm râu dê, một đôi mắt xếch lại lộ vẻ nhìn thấu lòng người, cay độc, tinh thông trù tính, áo choàng vải xám mặc trên người nhìn hơi cũ, thật khiến người ta rất khó tin tưởng, người như vậy lại là một trong hai vị tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy thiên giáo, một mưu sĩ địa vị cực cao đi theo bên cạnh giáo thủ.

Hắn gia nhập thiên giáo đã gần ba mươi năm. Đi theo giáo thủ trải qua rất nhiều chuyện, có thể nói sớm đã quen nhìn sóng gió, không chút sợ hãi. Chỉ là khi người của Tạ Nguy tìm tới cửa, mời hắn qua phủ một lần, vị "cáo già" đa mưu túc trí này vẫn ngửi ra mấy phần bất thường.

Nhưng Công Nghi Thừa không sợ Tạ Nguy. Dù sao giáo thủ nuôi người này hai mươi năm thậm chí thu làm nghĩa tử, cực kì tín nhiệm, nhưng thân thế Tạ Nguy dù sao cũng đặc thù, loại tín nhiệm này tột cùng đến loại trình độ nào, chỉ sợ không dễ xác định. Hắn chỉ là có chút ngại phiền phức.

Nhưng người cũng đã tìm tới cửa, sao có thể không đi? Huống chi ở kinh thành đoạn thời gian này, Công Nghi Thừa quả thực phát hiện một chút bí mật không được tốt, cũng đang suy nghĩ muốn tìm thời cơ thích hợp cảnh cáo Tạ Nguy một phen, cho hắn nhớ kỹ, đâu mới là bổn phận của mình. Cho nên, Công Nghi Thừa vẫn tới.

"Mời vào." Từ bên trong Chước Cầm đường truyền ra giọng Tạ Nguy nhàn nhạt nói. Giống như trước đây mỗi lần Công Nghi Thừa gặp Tạ

Nguy ở Kim Lăng, mấy năm qua vẫn không thay đổi. Suy nghĩ này vừa lướt qua trong đầu, hắn đã đi vào.

Kiếm Thư đứng ngoài cửa, không vào theo.

Bên trong Chước Cầm đường có ánh nắng nhàn nhạt chiếu vào đậu trên bệ cửa sổ, Tạ Nguy mặc một thân đạo bào tuyết trắng, chỉ dùng một cây trâm gỗ mun búi tóc, có hơn phân nửa lại để xõa ra sau lưng, dáng vẻ tùy ý thoải mái.

Trà cụ đã chuẩn bị xong. Hắn ngẩng đầu nhìn thấy Công Nghi Thừa, mời ngồi xuống, rồi cười nhẹ một tiếng: "Vài ngày trước nghe nói Công Nghi tiên sinh đến kinh thành, ta còn có chút không tin, nghĩ tiên sinh nếu đến kinh thành chắc chắn sẽ sai người báo với Tạ mỗ một câu. Không ngờ, tiên sinh thật sự tới rồi."

Trung tâm thế lực Thiên giáo đều ở phương nam. Kinh thành phía bắc có lực lượng triều đình thâm hậu, càng về phía nam lực khống chế càng yếu, vì vậy thích hợp để thiên giáo phát triển thế lực hơn. Cho nên Công Nghi Thừa thường ở Kim Lăng.

Về phần kinh thành, đây luôn luôn là nơi lực lượng thiên giáo yếu kém. Nhưng mấy năm trước bắt đầu từ khi Tạ Nguy lên kinh thi hội, nhất là bốn năm trước trở lại kinh thành trù tính hỗ trợ Thẩm Lang đăng cơ, hắn liền trở thành cọc ngầm của Thiên giáo, những năm gần đây quyền lực càng lớn mạnh. Thế lực Thiên giáo cũng bởi vậy mà có thể âm thầm phát triển ở kinh thành, cho tới bây giờ đã đạt quy mô khá lớn. Chỉ là ở đây, Tạ Nguy mới là người có tiếng nói.

Theo lý thuyết, cùng là người trong giáo, Công Nghi Thừa vào kinh, vô luận thế nào cũng nên chào hỏi qua Tạ Nguy một tiếng, nhưng hắn không hề.

Công Nghi Thừa ngồi xuống đối diện Tạ Nguy, giờ phút này liền đưa mắt lên dò xét, tựa hồ đang phỏng đoán thâm ý giấu sau câu nói kia, nhưng lúc mở miệng lại dị thường trực tiếp: "Giáo thủ có lệnh,

chuyện gấp quấn thân, bề bộn ứng phó nhiều việc, không để ý nên quên mất. Huống chi ngươi không phải đã sớm biết rồi sao?"

Tạ Nguy rót nước nóng hổi vào trong chén trà. Công Nghi Thừa nhìn chén nước có hơi nóng mờ nhạt bốc lên, thản nhiên nói: "Đến kinh thành này, khắp nơi đều là tai mắt, việc giáo thủ phân phó còn có người hỏi một câu có nên để ngươi chỉ thị hay không, vậy cần gì ta phải tới báo ngươi nữa?"

Tay Tạ Nguy đang nâng ấm trà dừng lại một chút, nói: "Công Nghi tiên sinh nói quá lời, trên dưới thiên giáo đều phụng giáo thủ vi tôn, có lệnh tất sẽ làm, giáo thủ đối với Nguy ân trọng như núi, Nguy sao dám đi quá giới hạn?"

Công Nghi Thừa lạnh lùng cười một tiếng: "Thật sao?"

Tạ Nguy đặt lại ấm nước trên bếp lò nhỏ, sắc mặt không chút thay đổi, quay qua còn châm trà cho Công Nghi Thừa, nói: "Nguy tự thấy mình không làm gì tổn hại cho thiên giáo."

Ánh mắt Công Nghi Thừa bỗng trở nên sắc bén, đứng lên, thong thả bước hai bước, từ trên cao nhìn xuống Tạ Nguy, lại nói: "Chuyện ở ngoài hai thành Thông châu, Phong Đài ngươi giải thích thế nào?" Tạ Nguy uống hớp trà, nhíu mày: "Chuyện gì?"

Công Nghi Thừa thấy Tạ Nguy lạnh nhạt bình tĩnh như không biết rõ ngọn nguồn vậy, rốt cục cơn tức trong lồng ngực bùng lên, giọng nói cũng cao hơn, gắt hơn, trách mắng: "Cẩu hoàng đế hạ một nước cờ sai muốn đối phó Dũng Nghị hầu phủ, có thể kích động dân tâm dẫn tới thiên hạ đại loạn, càng có thể nhờ vào đó lôi kéo thế lực trong quân, làm lớn mạnh giáo ta, quả thật là cơ hội trời cho để phá vỡ triều đình! Nhưng tuần tự phái đi ba nhóm người đều biến mất không tăm hơi, sau đó không lâu thi thể lại tìm thấy ở bến tàu, toàn bộ đều bị chặn giết! Ngươi không biết chuyện gì nữa sao?!"

Ước chừng do hôm nay pha trà dùng nước quá sôi, nhấp một hớp

trà dư vị còn mang chút đắng chát. Ngày đông rồi, trà mới ngày xuân năm nay đã coi là cũ rồi. Tạ Nguy thế là chậm rãi buông chén trà trong tay xuống, ngước mắt đón lấy ánh mắt của Công Nghi Thừa, khẽ cười: "A, còn có việc này sao? Từ sau khi Công Nghi tiên sinh vào kinh thành, sự vụ trong giáo Nguy cũng không dám nhúng tay nữa, tất cả đều do tiên sinh xử lý, nên thật sự không biết còn xảy ra chuyện lớn như vậy. Ngài đã tra được là ai làm rồi?"

"..." Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt cùng thần sắc Tạ Nguy đều cực kỳ bình thản, Công Nghi Thừa lại là tập trung căng thẳng, cả khuôn mặt đều lộ ra một loại ngưng trọng khó mà diễn tả bằng lời.

Cho dù tới bây giờ nước sông không phạm nước giếng, nhưng Công Nghi Thừa cùng Tạ Nguy không hợp nhau là sự thật. Hắn cảm thấy nước cờ này của giáo thủ hạ sai rồi, năm đó vốn nên nhổ cỏ tận gốc không nên để lại người như vậy, còn tùy ý hắn đến vị trí cao như thể trong thiên giáo, lại thả hắn về kinh khiến ngày nay thế lực của giáo khó mà xâm nhập vào triều! Dẫn sói vào nhà, lại thả hổ về rừng!

Công Nghi Thừa nói: "Vậy thật kỳ lạ. Tệ nhân (từ tự xưng) còn tưởng rằng Độ Quân cùng Dũng Nghị hầu phủ dù sao quan hệ không quá xa, lần này quan lễ của tiểu hầu gia kia ngươi còn đích thân đi gia quan, lấy tự, nhìn thế nào cũng như muốn nối lại tình xưa, không biết còn tưởng ngươi bất mãn với kế hoạch của thiên giáo, âm thầm cản trở, lại cảm thấy giáo thủ quá mức tàn nhẫn a!"

Tạ Nguy nói: "Công Nghi tiên sinh hiểu lầm rồi." Nhưng lúc hắn nói lời này lại không nhìn thẳng Công Nghi Thừa, mà chuyển mắt xem cỏ cây trong sân viện, sau đó đứng lên, chắp tay đi tới phía trước cửa sổ: "Chí hướng của ta cùng chí hướng giáo thủ không khác nhau chút nào, Công Nghi tiên sinh trong giáo nhiều năm như vậy, nhìn những việc ta làm, hẳn đã sớm biết rõ."

"Đó là trước kia, tệ nhân tự cho là mình biết thôi. Bây giờ đến kinh thành, mới hiểu lòng người dễ đổi." Công Nghi Thừa cười đến trào phúng, "Trên dưới triều chính thậm chí toàn bộ kinh thành đều biết,

‘Tạ tiên sinh’ rất được thánh thượng ưu ái, trước đây không lâu thậm chí đã chấp chưởng Hàn Lâm viện, địa vị càng ngày càng vững chắc. Chỉ sợ chưa tới hai năm nữa, không chỉ có cái danh đế sư, thực quyền cũng sẽ nằm trong tay ngươi! Vinh hoa phú quý làm mờ mắt, làm gì còn ai nhớ được lời thề năm cũ?”

Song cửa sổ có khắc hoa văn tinh xảo, triển lộ vài phần hương vị Giang Nam. Chỉ là Giang Nam không có tuyết trắng, gió bấc lạnh lẽo thế này.

Bên cạnh cửa sổ đặt một lọ hoa, nhưng trời đông này không có hoa tươi, bên trong thế mà cắm ba mũi tên. Tạ Nguy đưa tay rút một mũi tên ra. Cảm giác tay nặng nề, mũi tên được làm từ huyền thiếc, trên thân vẽ hoa văn màu bạc tinh tế, đuôi tên lại gắn hai mảnh lá vàng mỏng tang đẹp đẽ. Loại tên này nhìn đã biết chỉ trưng cho đẹp chứ không đem ra bắn được, ước chừng là đồ chơi vị đồng liêu nào đó tặng. Ngón tay hắn nhẹ nhàng chuyển động. Mũi tên trong tay cũng quay vòng vòng.

Tạ Nguy nói: “Công Nghi tiên sinh nói vậy, là không tin ta sao? Vậy chuyện ngọc như ý trong cung, tiên sinh đã biết chưa?”

Ngọc như ý dâng cho Tiêu thái hậu có khắc lời của nghịch đảng. Một trận phong ba đổ xuống, hai ba năm tâm huyết bố trí của hắn hủy hoại chỉ trong chốc lát, lại còn bị ép phải cắt bỏ thế lực để tự bảo vệ! Món nợ này, hắn còn chưa tính đâu!

Nói tới đây, không khí có mấy phần đao quang kiếm ảnh đối chọi gay gắt.

Công Nghi Thừa nghe xong liền cười ha hả. Hắn vén áo bào lên, ngồi xuống, nâng chung trà, lại âm trầm trầm nói: ” Ta làm hỏng bố cục ngươi sắp xếp, lại thiệt hại người trong tay ngươi, quả nhiên ngươi bất mãn!”

Tạ Nguy đi tới trước bàn trà, phía sau chính là bức tường trống

không mà hắn thường ngồi đối mặt để tịnh tâm, chỉ nói: “Người khác có cầu, mới có thể bị ta lôi kéo. Phải vào cung làm đương sai, phần lớn đều là người xuất thân nghèo khổ. Dũng Nghị hầu phủ nhiều đời trung liệt, bảo vệ quốc gia, được xưng tụng là trụ cột của xã tắc. Công Nghi tiên sinh phụ tá giáo thủ nhiều năm, bày mưu tính kế, đã từng truyền giáo giảng đạo, nay đến kinh thành náo lên một phen phong ba án ngọc như ý liên lụi rất nhiều người vô tội, lại còn hãm hại Hầu phủ bất trung bất nghĩa, hại tính mạng cả nhà họ. Xin hỏi tiên sinh, ngài còn nhớ lời thề năm cũ không?”

“Được, được lắm! Ngươi cuối cùng cũng chịu nói thật!” Công Nghi Thừa nhịn không được mà vỗ tay, nhưng lúc nhìn Tạ Nguy ánh mắt lại thêm mấy phần miệt thị, “Mấy tháng trước khi giáo thủ phái ta bí mật vào kinh tìm hiểu tình huống để chủ trì đại cục, cũng lo lắng, thứ nhất sợ ngươi bị phú quý làm mờ mắt, thứ hai sợ ngươi cùng hầu phủ dính líu quá sâu, lòng dạ đàn bà! Ta vốn tưởng ngươi là người lấy đại cục làm trọng, không ngờ điều giáo thủ lo đều đúng cả!”

Tạ Nguy nhìn hắn, không tiếp lời. Ánh mắt Công Nghi Thừa lạnh lùng, đến giọng nói cũng lộ ra mấy phần hàn khí, nói: “Ngươi chớ quên, năm đó là ai tha cho ngươi một mạng, là ai để ngươi có hết thảy như hiện tại! Ngươi đã biết thiên giáo đối với ngươi ân trọng như núi, thì phải biết chính mình đang ở vị trí nào! Đại sự của giáo, há có thể để ngươi động tay động chân?!”

Tạ Nguy vẫn như cũ không nói gì. Mũi tên trên đầu ngón tay hắn lạnh toát. Chỉ có mũi tên sắc bén hứng lấy ánh nắng mà chói ngời.

Giọng điệu Công Nghi Thừa nghiễm nhiên đã không còn là trò chuyện đơn thuần, mà là răn dạy, lại đem công lao cống hiến trong giáo của mình ra mà giáo huấn Tạ Nguy. Trong lời nói thậm chí có mấy phần uy hiếp ý cảnh cáo.

Qua lần này, Tạ Nguy chắc chắn sẽ mất đi tín nhiệm của giáo thủ, cho nên hắn cũng coi Tạ Nguy ngang hàng nữa, vô cùng hiên ngang chính nghĩa nói: “Cứu khốn phò nguy, thiên hạ thống nhất, mới là lý

tưởng của thiên giáo ta. Vì đạt thành đại sự, hi sinh mấy mạng người vô nghĩa, hi sinh một cái Dũng Nghị hầu phủ thì có là gì! Trong thời loạn, thánh nhân cũng chỉ là phế vật, thiên hạ này chỉ có kiêu hùng chiến đấu mới là thực lực chân chính!"

Trong thời loạn, thánh nhân cũng chỉ là phế vật, thiên hạ này chỉ có kiêu hùng chiến đấu mới là thực lực chân chính. Tạ Nguy thật lâu không nói gì. Mãi cho đến khi lá vàng ở đuôi tên không còn chiết xạ sắc trời, hắn mới chậm rãi thả một câu: "Ngươi nói đúng lắm."

Công Nghi Thừa đã nói rất nhiều, rốt cục cũng nâng chén trà lên uống một ngụm thấm giọng, không thèm quay đầu nhìn ánh mắt của Tạ Nguy, chỉ nói: "Từ nay về sau, sự vụ của giáo trong kinh thành, ngươi chớ nhúng tay ——"

Lời mới nói được một nửa, đầu hắn chợt bị đè xuống! Tạ Nguy chẳng biết từ lúc nào đã đi tới phía sau hắn, vươn tay ra, không hề có điềm báo trước, dùng sức nhấn đầu Công Nghi Thừa xuống bàn trà!

"Bốp bốp!" Trà cụ trên bàn lập tức đổ vỡ tứ tung! Không nói tới chuyện Công Nghi Thừa tuổi tác đã cao, hắn càng không ngờ hôm nay mình tới phủ Tạ Nguy sẽ gặp phải nguy hiểm gì, bởi căn bản không nghĩ tới Tạ Nguy ở thiên giáo nhiều năm, lại dám làm ra chuyện kinh thế hãi tục đến vậy, căn bản phản ứng không kịp! Hết thảy đều chỉ trong nháy mắt!

Tạ Nguy mặt không đổi sắc, mũi tên trong tay lãnh khốc xuyên qua cổ Công Nghi Thừa. Mũi tên chế ra từ huyền thiết sắc bén cứ thế đâm ra trước yết hầu, lực tay lớn đến nỗi như đính hắn vào mặt bàn, máu phun ra, tung tóe trên trường bào trắng của hắn!

"Ùng ục..." Trong cổ họng Công Nghi Thừa phát ra âm thanh kỳ dị. Hai mắt đều bởi vì hoảng sợ mà trợn tròn, hắn điên cuồng giãy dụa, vươn tay ra, gắt gao nắm lấy tay Tạ Nguy đang đè mình, cũng giữ chặt cổ họng mình, tựa hồ muốn lấy loại nỗ lực yếu ớt này cứu vãn

sinh mệnh đang dần trôi đi theo dòng máu tuôn ra của mình. Nhưng đối mặt với người hờ hững đằng sau chỉ là phí công!

Không cam tâm, không dám tin!

Trong miệng Công Nghi Thừa đều là máu, trừng mắt muốn nhìn Tạ Nguy: "Độ Quân! Ngươi..." Nhưng thanh âm phát ra chỉ là tiếng ú ớ mơ hồ.

Tạ Nguy tựa hồ có chút thất thần, nhớ tới cây anh đào cao cao trong sân của Dũng Nghị hầu phủ, cất giọng vẫn trầm trầm như ngày thường, mà rằng: "Ngươi nói đúng. Thánh nhân chỉ phế vật, thiên hạ này chỉ có kiêu hùng chiến đấu mới là thực lực chân chính. Người tuân theo quy củ, làm gì cũng gian nan..."

Nếu vậy, còn tuân theo quy củ làm quái gì nữa? Những chuyện người khác làm được, hắn cũng làm được, hơn nữa còn ác hơn, tuyệt tình hơn! Giống như giờ phút này!

Tại điểm kết thúc của sinh mệnh, Công Nghi Thừa rốt cục ý thức được ý tứ của Tạ Nguy khi nói ra lời đó. Nhưng đã không còn thời gian nghĩ lại nữa. Hối hận muộn màng rồi.

Máu tươi từ cổ hắn không còn phun ra kịch liệt như lúc trước nữa, mà tựa như dòng suối ôn hòa, bình thản chảy. Trên dưới bàn trà, đều là máu. Tiếng hít thở dần dần không nghe thấy nữa. Máu còn hơi ấm chậm rãi chảy lan qua chân Tạ Nguy, hắn không xê dịch chút nào, cho đến khi Công Nghi Thừa hoàn toàn bất động, mới chậm rãi thả lỏng tay.

Gương mặt như thánh nhân, bàn tay lại dính đầy máu tươi!

Tạ Nguy xoay người lại, trên y phục tuyết trắng đã đỏ thẫm một mảng rộng, ngước mắt lên liền bắt gặp Kiếm Thư đứng sững ở cửa, hãi hùng nhìn hắn.

Tạ Nguy mới quay đi, bước qua cầm lấy một chiếc khăn sạch sẽ mà lau lau tay mình, bình thản nói: “Dọn dẹp một chút đi.”

Chương 103: Chứng sợ máu

* Nguyên văn tên chương là 晕血 hay 晕血症 (hematophobia) chứng ám ảnh hay sợ máu dữ dội và tái phát.

Lúc Lữ Hiển lân la đến nơi, chỉ thấy Tạ Nguy ngồi trên bệ cửa sổ, giống như đang ngắm phong cảnh bên ngoài vậy.

Sắc trời sâm sẩm tối, trong phòng đã thắp đèn lên. Hắn hoàn toàn không chút phòng bị trực tiếp đi vào phòng, há miệng đang muốn nói chuyện với Tạ Nguy, ai ngờ vừa chuyển mắt liền nhìn thấy trên sàn nhà loang lổ máu, dưới ánh đèn lay động tranh tối tranh sáng nhìn cực kỳ dữ tợn, trên bàn ngày thường ngồi pha trà còn đính lên một thi thể chết không nhắm mắt!

Sắc mặt Lữ Hiển chợt trắng bệch, cả người lung la lung lay, đầu choáng váng, cuống cuồng phi vội ra ngoài cửa, suýt nữa thì nôn dính trên người!

“Chao ôi, Công Nghi Thừa làm sao mà chết như thế!”

Chuyện vô cùng nghiêm trọng, Kiếm Thư cùng Đao Cầm đang dọn dẹp bên trong.

Máu trên tay Tạ Nguy còn chưa lau sạch hết, quay đầu nhìn Lữ Hiển một cái, nói: “Ta giết.”

Da đầu Lữ Hiển chợt đau nhức: “Không phải chỉ mời hắn qua phủ một lần thôi sao, các ngươi nước sông không phạm nước giếng, ngươi giết hắn làm gì?!”

Tạ Nguy đáp: “Nhưng nước giếng lại trọng phạm (đắc tội nặng nề) nước sông.”

Lữ Hiển sụp đổ: “Ngươi điên rồi!”

Tạ Nguy nhìn những ngón tay còn dính máu, ngửi mùi máu tươi nồng nặc trong phòng, đáy mắt lộ ra mấy phần chán ghét, chỉ nói: “Ta mời hắn đến đã không có ý định để hắn còn sống mà về, lời lẽ không hợp, giết thì giết thôi.”

Lữ Hiển nghe thấy câu này, rốt cục tỉnh táo lại chút, nhưng vẫn không quay người lại: “Ngươi có kế hoạch gì sao?”

Tạ Nguy nói: “Không có.”

Lữ Hiển hít sâu một hơi, tựa hồ đang cố nhẫn nhịn: “Ngươi là người trong Thiên Giáo, hắn là do ngươi mời đến phủ, người của hắn hiện tại còn ở kinh thành, nay xảy ra chuyện, ngươi làm sao tránh không dính tới được, về sau phải giải thích dàn xếp thế nào?!”

Thần sắc Tạ Nguy vô cùng bình tĩnh: “Không biết.”

“Không biết?!!” Lữ Hiển nhảy dựng lên, gương mặt vốn nhã nhặn bị những chuyện hôm nay khiến cho tức đến biến dạng, không nhịn nổi nữa, gào lên với Tạ Nguy: “Không có kế hoạch, không biết giải thích thế nào! Vậy mà lại giết hắn! CMN Tạ Cư An ngươi trúng tà hả! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ! Sao ngươi lại dám làm ra chuyện như vậy!!!”

Giọng Lữ Hiển thực sự rất to. Tạ Nguy rốt cục cũng hơi nhíu mày, nói: “Ngươi vội cái gì.”

Hắn vội cái gì?! CMN ai gặp phải chuyện thế này mà không hoảng hốt được chứ! Theo Lữ Hiển, Tạ Nguy tuyệt đối không phải người dễ kích động, cũng tuyệt đối không phải người có thể làm ra chuyện như vậy. Bố cục mưu đồ những năm qua ở kinh thành không có cái nào

không phải là tâm huyết, nhưng chỉ cần một bước sai, tất cả sẽ đổ sông đổ biển!

Lữ Hiển hoàn toàn không thể nào bình tĩnh được! Hắn chỉ cần quay đầu lại liền muốn lý luận với Tạ Nguy, nhưng vừa hơi xoay đầu, thoáng nhìn thấy máu me trên y phục tuyết trắng của Tạ Nguy, lại cảm thấy đầu óc quay cuồng, ruột gan nhộn nhạo. Thế là cơn tức không cách nào phát tiết nào chỉ còn cách xả lên Đao Cầm Kiếm Thư trong phòng. Hắn tức giận kêu la: “Hai người các ngươi đừng dọn dẹp phòng này nữa trước tiên đem tiên sinh nhà các ngươi đi thay y phục sạch sẽ đã!”

Kiếm Thư không hiểu: “Vì sao?”

Lữ Hiển giơ một cái tay lên che mắt lại để khỏi phải nhìn thấy cảnh tượng hoàng tráng trong phòng, mới dám quay đầu lại, tức đến giậm chân: “Còn vì cái gì nữa! CMN lão tử sợ máu!”

Đao Cầm: “…”

Kiếm Thư: “…”

SHARE THIS:

Chương 104: Dấu chân của Thiên giáo

Lúc Khương Tuyết Ninh rời khỏi khách điếm Thục Hương, trong lòng rốt cục đã yên tâm mấy phần. Từ đầu tới cuối nàng đều không nói tên họ mình, chỉ hỏi Nhâm Vi Chí rất nhiều, cũng cùng hắn trò chuyện một chút về đất Thục, tìm hiểu thêm tình hình ruộng muối, ngẫu nhiên nhắc tới Vưu Phương Ngâm mấy lần, đồng thời bí mật quan sát thần sắc Nhâm Vi Chí.

Không thể không nói, tiểu cô nương Phương Ngâm này, ngốc thì ngốc, nhưng trực giác thật sự không tệ.

Dù khoa cử nhiều lần thất bại mới bất đắc dĩ kế thừa gia nghiệp, nhưng Nhâm Vi Chí dù sao cũng được coi là người đọc sách, nói chuyện nhã nhặn, giáo dưỡng đàng hoàng, không có tính tình gian xảo như con buôn. Đừng nói chỉ là giả thành hôn, nếu thành phu quân thật cũng đủ quy cách.

Đến khi lần nữa trở lại xe ngựa, nàng quay đầu nhìn thoáng qua gian phòng trên lầu khách điếm vẫn còn sáng đèn, rốt cục cũng nở ra nụ cười nhẹ nhõm thực lòng.

Chỉ đi qua nhà giam Cẩm Y vệ thăm Vưu Phương Ngâm, lại đến khách điếm Thục Hương nói chuyện với Nhâm Vi Chí một hồi, vậy mà cũng mất không ít thời gian, đến khi trở về Khương phủ, trời đã tối đen rồi.

Khương Bá Du cùng Mạnh thị trong phủ chờ đến có chút sốt ruột. Hạ nhân trong phủ một đường mang theo đèn lồng đưa Khương Tuyết Ninh đến nơi, nàng liền đi vào, trước khom người cáo lỗi, nói: “Nữ nhi trên đường làm chút việc, nên trở về hơi muộn, khiến phụ thân

mẫu thân lo lắng rồi.”

Mạnh thị há miệng đang muốn nói gì, nhưng không ngờ Khương Bá Du lại giành trước: “Chuyện Dũng Nghị hầu phủ vừa xảy ra không lâu, quan phủ lại bắt được một nhóm loạn đảng thiên giáo, hiện nay kinh thành không ai dám ra ngoài, con đêm hôm khuya khoắt còn ở bên ngoài tản bộ, làm vậy mà được sao!”

Khương Tuyết Ninh rũ mắt không nói. Mạnh thị thở dài, thái độ bây giờ đối với Khương Tuyết Ninh trái ngược với trước đây, hoà thuận vui vẻ hiếm thấy, còn đỡ lời, khuyên Khương Bá Du: “Trong cung ngoài cung xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, ông cũng bị dọa cho phát sợ còn gì. Đừng dọa nữ nhi nữa, không phải lúc nãy ông còn muốn hỏi tình hình trong cung sao?”

Khương Bá Du mới dịu xuống. Ông vì đợi Khương Tuyết Ninh rất lâu còn chưa về, mới hơi sốt ruột, cũng không có ý định quát nạt nàng, cho nên rất nhanh bình tĩnh lại, hỏi nàng hiện tại trong cung đến cùng ra sao.

Đầu tiên là cho thư đồng về nhà; Thứ hai là chỉ giữ lại một mình Khương Tuyết Huệ. Khương Bá Du cùng Mạnh thị đều biết trong cung có đại hỉ sự, Phi Hương điện Ôn tiệp dư có thai được tấn vị lên Ôn chiêu nghi, cũng nghe nói Khương Tuyết Huệ lập công được ban thưởng, nhưng lại không biết rõ ràng chi tiết cụ thể trong đó. Khương Tuyết Ninh liền kể ra từng chuyện từng chuyện một, bao gồm cả Diêu Tích không may, Khương Tuyết Huệ được ban thưởng, lọt vào mắt xanh của Ôn chiêu nghi.

Khương Bá Du mới nói: “Chưa chắc đã là chuyện gì tốt.”

Mạnh thị cũng thở dài: “Cây cao đón gió lớn, như vậy có chút gây chú ý.”

Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ: các người cũng quá coi thường năng lực của Khương Tuyết Huệ đi. Chỉ là ngoài miệng nàng lại không nói

gì thêm.

Khương Bá Du lắc đầu: “Ta thà rằng con bé cũng về nhà yên yên ổn ổn như Ninh tỷ nhi, hiện tại thời buổi rối ren, trong cung lục đục, có thể hại người một lần ắt có thể hại hai lần, lần trước gặp xui xẻo là Diêu gia cô nương, ai biết lần sau có đến phiên Huệ tỷ nhi hay không?”

Mạnh thị nhíu chặt mày, bà vẫn vẫn chưa muốn đối mặt với nguy cơ đó: “Huệ tỷ nhi từ nhỏ đã cẩn thận, biết rằng hài tử này của Chiêu Nghi nương nương được thánh thượng rất coi trọng, con bé tất sẽ không dám lơ là. Thánh thượng đã vì chuyện này mà cho tất cả thư đồng về phủ, hạng giá áo túi cơm chưa chắc có cơ hội lợi dụng. Nếu Chiêu Nghi nương nương thật sự sinh hạ long tử, Huệ tỷ nhi lại có thể lọt vào mắt xanh của nương nương, cũng coi như cầu được phú quý trong hiểm nguy. Trên đời này nào có vàng từ trên trời rơi xuống đâu?”

Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ, chính là cái lý này. Nhưng có lẽ do nàng không nói chuyện hồi lâu, vẻ mặt lại hơi trầm, nên khiến người dễ hiểu lầm nàng ghen tị không vui.

Mạnh thị còn quay qua trấn an nàng nói: “Chỉ là Ninh tỷ nhi con đừng ủ rũ, bên Dũng Nghị hầu phủ đã xảy ra chuyện, hai phủ chúng ta dù sao cũng từng ngầm bàn qua hôn ước, Ninh tỷ nhi con khiêm tốn một chút cũng tốt. Cả nhà trên dưới cùng vinh cùng nhục, có Huệ tỷ nhi ở phía trước chống đỡ, về sau con cũng có thể từ đó mà được lợi.”

Mạnh thị hiển nhiên ngày trước không thích Ninh tỷ nhi, nhưng Huệ tỷ nhi có thể vào cung là nhờ vào Ninh tỷ nhi, bà đến cùng vẫn còn nhớ mình là mẫu thân thân sinh của Khương Tuyết Ninh, không nên quá mức nặng bên này nhẹ bên kia. Huống chi là thời điểm chật vật như thế này? Cả nhà trên dưới, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, nhất định không thể lục đục nội bộ lúc này.

Khương Tuyết Ninh lại có chút cổ quái ngước mắt nhìn bà một cái.

Mạnh thị rốt cục vẫn đặt vinh nhục cả nhà lên đầu. Nếu kiếp trước, Mạnh thị bày ra vẻ mặt ôn hòa như vậy với nàng, nàng có lẽ đã mềm lòng, hốc mắt cũng đỏ lên. Nhưng đến cùng, đã trải qua một lần sinh tử, đi qua trước quỷ môn quan một lần, nên Khương Tuyết Ninh không cảm thấy gì đặc biệt, giống như Mạnh thị tốt với mình cũng được, tệ cũng được, không quá ảnh hưởng. Huống chi chỉ là một câu trấn an không đau không ngứa như vậy?

Nàng bình thản đáp: "Vâng."

Khương Bá Du lại dò xét thần sắc nàng, nhìn ra nàng lãnh đạm, trong lòng thở dài, lại không tiện nói thêm, ngược lại nhớ ra một việc, mới quay đầu nói với Mạnh thị: "Ta có chuyện muốn nói riêng cùng Ninh nha đầu vài câu, bà về phòng trước nghỉ ngơi đi."

Mạnh thị lập tức sững sờ. Có lời gì không thể để bà nghe sao? Trong lòng bỗng có một chút bất mãn, nhưng lời Khương Bá Du đã nói, bà chỉ đành cưỡng chế ép một chút không thoải mái trong lòng xuống, mà trở về phòng trước.

Sau khi Mạnh thị rời đi, Khương Tuyết Ninh mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Khương Bá Du. Khương Bá Du chưa nói, nàng đã biết là chuyện gì, nhịp tim bỗng hơi nhanh lên một chút, chỉ hỏi: "Là chuyện lúc trước con nhờ phụ thân đã làm xong rồi sao?"

"Lần trước con giao cho ta mấy rương đồ kia, quý thì quý, nhưng nếu bán nhanh, khó tránh khỏi bị người thừa cơ ép giá. Vi phụ cũng không muốn bán đổ bán tháo uổng phí bảo vật của Hầu phủ, cho nên chỉ xử lý một nửa. Một nửa còn lại ta gọi phòng thu chi mang tới bảo khố phủ chúng ta, lại từ trong phủ lấy ra một vạn tám ngàn lượng, xem như trong phủ mua lại trước."

Khương Bá Du lấy một cái hộp nhỏ ra, đưa tới trước mặt Khương Tuyết Ninh. "Hết thảy gần ba vạn lượng, đều trong này, con xem qua một chút."

Ba vạn lượng. Phải biết dù có moi sạch toàn bộ Thanh Viễn bá phủ, chỉ sợ cũng chưa hẳn lập tức có thể lấy ra ba vạn lượng. Yến Lâm những năm qua tặng cho nàng bao nhiêu, từ đó có thể thấy được phần nào.

Khương Tuyết Ninh mở cái hộp kia ra, đếm qua, bên trong đều là ngân phiếu một ngàn lượng, ba mươi tấm một xấp thật dày. Nàng nhỏ giọng: "Phụ thân vất vả rồi."

Khương Bá Du nói: "Dũng Nghị hầu phủ cùng chúng ta giao tình lâu năm, có thể giúp đỡ tất sẽ giúp. Chỉ là vụ án này của hầu phủ rất nhanh sẽ giao xuống tam tư hội thẩm, nếu dự phòng sẵn về sau tiếp tế còn được, nếu muốn khơi thông lo lót, chỉ sợ..."

Khương Tuyết Ninh nói: "Nữ nhi nắm chắc, sẽ không làm loạn."

Nàng tuy nói vậy, Khương Bá Du vẫn thực sự cảm thấy nàng gần đây trở nên có chủ ý một chút, thậm chí nếu dùng cách nói trên quan trường, là... Lòng dạ có chút sâu.

Chỉ nói riêng đến sự kiện Mai viên lần này, hắn nghe lời Ninh nha đầu tường thuật đã cảm thấy nàng sớm nhìn ra chân tướng, chỉ là không muốn dính vào, cũng không muốn lấy danh tiếng này mà thôi. Nhưng hiện tại là chuyện trên triều đình, hắn vẫn là không khỏi lo lắng. Vì thế lại không nhịn được lại dặn dò Khương Tuyết Ninh thêm vài câu, sợ nàng một mình cầm một khoản tiền lớn như vậy, sẽ gây ra chuyện gì.

Khương Tuyết Ninh lại từng câu từng câu biểu thị đáp ứng, đem những lời Khương Bá Du nói để trong lòng, nàng biết những gì Khương Bá Du khuyên đều là đúng. Bản án Dũng Nghị hầu phủ do tam tư hội thẩm, thánh thượng đích thân giám sát, sao có thể dễ dàng lo lót khơi thông được? Sơ ý bước sai một ly liền có thể dẫn tới đầu rơi máu chảy.

Chỉ là triều đình xưa nay cũng không phải bền chắc như sắt thép,

khe hở tóm lại vẫn có, chỉ xem người cần thận bao nhiêu, có nhìn ra được hay không.

Nếu bàn về tin tức, chỉ sợ hiện tại không một ai linh thông hơn Trịnh Bảo, chỉ là nàng ngoài cung, không tiện liên lạc với hắn, nên dù có người như vậy, giờ phút này cũng không dùng được.

Ngoài cung chỉ có Chu Dần Chi.

Khương Tuyết Ninh nhận tiền từ chỗ Khương Bá Du xong, lại thêm ba ngàn lượng của cây cổ cầm vào, tổng cộng thành ba vạn hai ngàn lượng bạc. Hôm sau nàng liền tìm tới Chu Dần Chi, thám thính tình hình hiện tại vụ án của Dũng Nghị hầu phủ.

Chu Dần Chi dù đã là Cẩm Y vệ thiên hộ, lúc này cũng chỉ có thể cười khổ, nói: "Bản án đã giao đến tam tư, quyền thẩm vấn phạm nhân Cẩm Y vệ cũng chỉ ngang hàng với Hình bộ, muốn hỏi đến chuyện phía trên thì hoàn toàn không có cách nào. Huống chi vị trí thiên hộ này cũng quá thấp, nhiều lắm là có thể vào trong nhà lao, thay nhị cô nương trông nom mấy phần, nhưng cũng không thể chu toàn được hết. Huống chi Nguyên thượng thư Hình bộ Trịnh thượng thư rời chức, nguyên Hà Nam đạo ngự sử Cố Xuân Phương hai ngày trước đã đến nhậm chức, Cẩm Y vệ cùng Hình bộ tranh đấu nay bị chèn ép, sợ không có bao nhiêu cơ hội nhúng tay vào án này."

"Tam tư" trong Tam tư hội thẩm, chỉ Hình bộ, Đại Lý tự, Đốc sát viên. Nơi này gần như không có phần của Cẩm Y vệ. Phàm là người của Cẩm y vệ muốn động tay bên trong, ắt sẽ bị hai bên còn lại nhất trí công kích, nửa bước cũng khó đi.

Khương Tuyết Ninh lại nói: "Dũng Nghị hầu phủ nhà lớn nghiệp lớn, đồ đạc tịch thu vô số, bây giờ tất cả chứng cứ hẳn còn đang chỉnh lý. Ngươi tuy không thể nhúng tay, nhưng người ra vào thiên lao nhiều, ngươi lưu ý giúp ta có người nào kỳ quái ra vào đó."

Nếu nàng nhớ không lầm, vụ án này của Dũng Nghị hầu phủ rất kỳ

quái. Ngay từ đầu đã tìm ra thư từ qua lại của hầu phủ cùng nghịch đảng Bình Nam vương, có nói tới chuyện Định Phi thế tử không nằm trong số Nghĩa Đồng hai mươi năm trước, nhưng hơn nửa tháng sau tam tư hội thẩm lại nhiều thêm một phong thư. Phong thư này do Yến Mục đích thân viết cho nghịch đảng thiên giáo, có đề cập tới âm thầm bồi dưỡng thế lực thiên giáo, nguyện sắp xếp vài người bọn chúng vào trong quân.

Phong thư vừa đưa ra, lập tức được coi như bằng chứng không thể chối cãi. Cả phủ trên dưới chém một nửa, còn lại lưu vong ngàn dặm đến Bách Việt khói khí mù mịt, cả triều văn võ không có mấy người dám nói giúp cho bọn họ.

Vì sao phong thư này nửa tháng sau mới xuất hiện? Vì sao thư Yến Mục viết cho nghịch đảng thiên giáo lại tìm ra từ trong phủ? Hơn nữa, xét nhà không đặc biệt nhanh, nhưng tuyệt đối không chậm. Phong thư này nếu viết từ sớm vậy hẳn đã đưa tới tay hoàng đế cùng những lá thư kia rồi.

Khương Tuyết Ninh không rõ quá trình này có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu trong lúc này có cơ hội xoay chuyển, mà nàng lại bỏ lỡ, vậy sau này chỉ có thể nuối tiếc vô vọng. Cho nên nàng mới tới nhắc Chu Dần Chi một phen.

Chu Dần Chi dù không rõ vì sao nàng nói vậy, nhưng trong đầu chợt lóe lên, nhớ tới ngày trước, nàng chỉ cần một câu đã nói toạc tâm tư hắn vẫn ẩn giấu, loại cảm giác sâu không thể lường được kia lại xuất hiện trong lòng hắn.

Vị Khương nhị cô nương này, tựa hồ không đơn giản. Chu Dần Chi không biết người sau lưng nàng tột cùng là ai, nhưng càng là trong tình thế căng thẳng này hắn càng không dám lơ là chút nào.

Sau khi trở lại nha môn Cẩm Y vệ, hắn liền thỉnh thoảng đi thiên lao một vòng, lại thường xuyên đụng phải người của Hình bộ: Tỉ như vị Cố Xuân Phương kia, lại tỉ như người được Cố Xuân Phương tín

nhiệm – Hình bộ thanh lại tư chủ sự Trương Già.

Người ở Tam pháp tư tất nhiên không quen Cẩm Y vệ, thế nhưng không có lý do đuổi hắn đi, chỉ coi như Cẩm Y vệ bọn hắn tâm tư tham lam đánh mãi không chết còn muốn nhúng tay vào thiên lao này, nên rất nhiều lần châm chọc không hề khách khí chút nào. Nhưng Chu Dần Chi cũng không quan tâm.

Cứ thế, không bao lâu sau, hắn thật sự phát hiện ra một kẻ kỳ quái: Tựa hồ là một tiểu lại của Hình bộ, thường xuyên đi dạo trong thiên lao, ánh mắt cứ đảo qua người trong lao mà nhìn, cứ như đang trù tính gì đó.

Chu Dần Chi quan sát hai ngày liên tiếp, rốt cục cảm thấy người này quả thật có gì đó mờ ám. Đến ngày thứ ba hắn liền tìm cơ hội trực tiếp chặn người này lại trong một hẻm nhỏ, kề đao trên cổ đối phương. Đe dọa một hồi, Chu Dần Chi thực sự hỏi ra được một bí mật lớn!

Không nói hai lời, Chu Dần Chi âm thầm khống chế người lại nhốt vào trong phủ mình, ngay trong đêm đến bái phỏng Khương Tuyết Ninh, nói: “Bắt được một người, là cọc ngầm thiên giáo chôn trong nha môn, được lệnh của ‘Công Nghi tiên sinh’ gì đó, tìm thời cơ, đem một phong thư trình lên cho Hình bộ, nói phong thư này có thể khiến cho hầu phủ vạn kiếp bất phục. Nhưng những ngày này vị ‘Công Nghi tiên sinh’ kia bỗng nhiên không có tin tức, nhiều lần liên hệ đều không hồi đáp, khiến hắn dần bất an. Hắn rất sợ Công Nghi tiên sinh xảy ra chuyện, lại không dám lộ ra, có phong thư trong tay liền sinh lòng tham, muốn nhờ vào đó doạ dẫm hầu phủ một bút, lấy chút tiền liền đi, không ngờ quá khẩn trương lộ hành tung, nên bị ta bắt tại trận.”

Khương Tuyết Ninh nghe xong quả thực cảm giác da đầu đau nhức!

Án của Dũng Nghị hầu phủ vậy mà lại có dấu chân của Thiên giáo, đến “Công Nghi tiên sinh” tiếng tăm lừng lẫy cũng dính vào!

Chỉ là... người chức vị cao lại trọng yếu như vậy, sao đột nhiên không có tin tức, đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng ngẫm lại cũng thật sự không thể để ý nổi nhiều việc như vậy, nàng hít sâu một hơi, trực tiếp hỏi: “Thư có lấy được không?”

Nếu lấy được phong thư này, tuyệt đối sẽ tạo ra biến đổi nghiêng trời lệch đất!

Chương 105: Trời xui đất khiến

*Tên gốc của chương là 阴差阳错, Hán Việt là Âm soa dương thác: chỉ một sự việc vì bị ảnh hưởng bởi nhiều yếu tố ngoài mà có kết cục bất ngờ. Tên hiện tại là từ convert, nhưng ta vẫn không ưng ý lắm, ai có câu nào hay hơn thì góp ý giúp ta. Đa tạ.

Thế nhưng lúc Khương Tuyết Ninh hỏi tới vấn đề này, hai hàng lông mày của Chu Dần Chi hơi nhăn lại, do dự một chút, mới nói: "Không lấy được."

Khương Tuyết Ninh hơi bất ngờ, hỏi lại: "Không có?"

Chu Dần Chi nói: "Thư không có trên người hắn, phía Thiên giáo tựa hồ còn có người khác tiếp ứng. Người mà ta bắt được chỉ nói hắn tới tìm hiểu tình hình, phải chờ tới lúc thích hợp mới giao thư ra. Bởi vì chuyện xảy ra đột ngột, ta nghĩ chuyện này đối với Nhị cô nương hẳn là cực kỳ trọng yếu, cho nên chưa cẩn thận thẩm vấn hắn, vội tới đây báo trước một tiếng, không biết tiếp theo phải xử lý như thế nào?"

Ánh mắt Khương Tuyết Ninh lúc này chuyển sang nhìn Chu Dần Chi, tựa như đang tự hỏi gì đó, sau một lúc lâu mới đáp: "Người này còn ở chỗ ngươi không? Mang ta đi gặp hắn."

Lúc này đã là đêm hôm khuya khoắt. Chu Dần Chi có chút không ngờ Khương Tuyết Ninh lại quả quyết như vậy, nhưng nghĩ lại liền hiểu được, bản thân hắn dù sao cũng là người của Cẩm y vệ, chỉ sợ Khương Tuyết Ninh không dám tín nhiệm tuyệt đối, chuyện lớn như vậy tự mình đi một lần mới tương đối thoả đáng. Thế nên hắn cũng không ngăn cản.

Ngược lại, người gác cổng bên ngoài Khương phủ nhìn thấy nhị cô nương nhà mình đêm hôm khuya khoắt còn muốn ra ngoài, thì giật nảy mình. Nhưng Khương Tuyết Ninh chỉ phân phó nếu trong nhà có hỏi thì nói nàng đi cùng Chu Dần Chi ra ngoài làm việc, trong nhà không cần lo lắng, rồi cứ thế đi ra.

Chu Dần Chi thật đúng là không nói ngoa chút nào. Người kia quả nhiên bị hắn nhốt vào trong phủ mình. Chỉ là Khương Tuyết Ninh chợt phát hiện, mới hơn nửa tháng, Chu Dần Chi vậy mà đã dời phủ tới đầu ngõ cây liễu, mặc dù vẫn không tính là xa hoa như cũ, nhưng gạch xanh ngói đen, nhìn thế nào cũng thấy tốt hơn phủ cũ không biết bao nhiêu lần.

Trước cửa còn có một người đứng canh mang y phục Cẩm Y vệ đen tuyền, nhìn có vẻ là thuộc hạ của Chu Dần Chi. Tính ra, đối với chuyện đổi phủ đệ nàng không quá kinh ngạc, Chu Dần Chi nếu không kiếm được nhiều tiền như vậy thì không phải là Chu Dần Chi mà Khương Tuyết Ninh quen, nhưng chỉ mới vào Cẩm Y vệ thời gian ngắn như vậy mà hắn đã có thuộc hạ thân tín, năng lực thực sự không nhỏ. Lúc đi vào, Khương Tuyết Ninh không khỏi nhìn Cẩm Y vệ giữ cửa này nhiều thêm một chút.

Chu Dần Chi nói: “Tên hắn là Vệ Khê, võ nghệ rất ổn.” Khương Tuyết Ninh gật đầu.

Thiếu niên Vệ Khê kia, mày rậm mắt to, dáng vẻ rất câu nệ, chỉ là lúc Chu Dần Chi giới thiệu hắn không nhịn được lặng lẽ nhìn Khương Tuyết Ninh một chút, hiển nhiên cũng hiếu kì người có thể được cấp trên lễ mạo như vậy là ai. Không ngờ rằng, người này lại là một cô nương rất xinh đẹp. Hắn bất ngờ đến nỗi cứ thế trợn tròn mắt nhìn nàng. Đến khi tỉnh hồn lại mới phát hiện cô nương trước mắt đang dùng loại ánh mắt cười như không cười mà nhìn hắn, trong mắt lại không chút sắc bén, thế là hắn không hiểu sao lại đỏ mặt, lập tức gục đầu xuống.

Chu Dần Chi nhìn thấy một màn này, đôi mày của hắn hơi nhăn lại,

chỉ hỏi: “Người vẫn còn ở đây chứ?”

Vệ Khê lập tức tập trung tinh thần trả lời: “Vẫn còn bên trong.”

Chu Dần Chi thế là mang Khương Tuyết Ninh đi vào. Khương Tuyết Ninh lại nhíu mày cố ý nhìn thiếu niên Vệ Khê này thêm một cái mới cất bước theo sau Chu Dần Chi đi vào trong. Vệ Khê thì đầu óc rối rắm tụt lại đằng sau Khương Tuyết Ninh.

Người đang bị nhốt ở kho củi góc tây nam trong phủ. Đẩy cửa ra, khung cảnh bên trong ngược lại khá sạch sẽ. Một người bị trói vào cây cột bằng dây thừng thô lớn cùng với xiềng xích sắt, từ cửa đi vào liền có thể trông thấy y phục của tiểu lại Hình bộ trên người hắn.

Khương Tuyết Ninh dừng lại ở cửa, không đi vào trong. Chu Dần Chi lại đi thẳng đến trước mặt người kia. Không đợi hắn nói chuyện, người kia thấy là hắn liền ra sức giãy giụa, phảng phất lúc trước đã nếm không ít khổ sở, nay mười phần sợ hãi mà rằng: “Ta thực sự không biết gì cả, thư cũng không ở chỗ ta, ngươi không phải đã nói ta khai thì sẽ tha cho ta sao?!”

Chu Dần Chi từ trên cao nhìn xuống hắn nói: “Kẻ liên lạc với ngươi là ai?”

Người kia run rẩy: “Người trong giáo chúng ta đều làm việc bí mật, mấy người chúng ta đều nghe lệnh Công Nghi tiên sinh từ Kim Lăng, mỗi ngày cứ giờ Tý đưa thư tới Bạch Quả tự, sau đó sẽ có người lấy đi, hôm sau liền có thư hồi đáp. Nhưng ta từ trước tới nay chưa từng gặp những người kia, nhìn chữ viết trên hồi âm ít nhất có ba người. Chu đại nhân, ngài bắt ta cũng không có ích gì a! Thư thật sự không ở chỗ ta!”

Chu Dần Chi nhìn sang phía Khương Tuyết Ninh. Khương Tuyết Ninh vẫn đứng gần cửa, nhíu mày, lạnh lùng nói: “Ngươi là quan viên Hình bộ, lại có thể tiếp cận thiên lao, những người kia muốn ẩn thân âm thầm để ngươi thám thính tin tức, vậy chắc hẳn bọn hắn cũng

cần ngươi giao phong thư kia cho triều đình a? Nói cách khác, chỉ cần ngươi nói thời cơ đã tới, vậy bọn hắn ắt sẽ đem thư giao cho ngươi?"

Vừa nghe thấy giọng nói này toàn thân người kia đều nổi da gà. Cho đến lúc ấy tên xui xẻo kia mới ý thức được, lần này còn có người khác trở về cùng Chu Dần Chi, hơn nữa còn là một cô nương, nghe lời này có vẻ là người đứng sau Chu Dần Chi, nhất thời đáy lòng sinh ra mấy phần sợ hãi. Hắn vô thức quay đầu lại muốn nhìn xem đó là ai.

Nhưng hắn mới khẽ động, Chu Dần Chi đã đạp một cước thật mạnh lên người hắn: "Đó là người mắt ngươi có thể nhìn sao?"

Người kia bị đau lập tức la lên một tiếng. Chu Dần Chi chỉ nghiêm nghị nói: "Cô nương hỏi ngươi, có phải thế không?"

Người kia gào khóc: "Vâng, đúng!"

Khương Tuyết Ninh mới nói: "Vậy thì đơn giản, ngươi liên hệ với bọn họ, nói tam tư hội thẩm đang thời cơ đã chín muồi, có thể giao thư ra rồi. Ngươi viết thư đi, giờ Tý đêm nay liền đưa qua, chớ có giở trò gì."

Người kia hoảng sợ cực kỳ: "Không, không, nếu như bị trong giáo biết..."

Đôi mày Khương Tuyết Ninh lập tức nhíu lại. Chu Dần Chi quay lại nhìn nàng một cái, nói: "Hay là ngài tránh đi một chút?" Nói xong, hắn giật lấy một cái giẻ lau gần đó, nhét vào miệng người này.

Khương Tuyết Ninh thấy vậy liền lui ra ngoài. Nàng đứng dưới mái hiên bên ngoài kho củi. Chỉ chốc lát nàng đã nghe thấy tiếng kêu thảm truyền ra cùng với âm thanh xích sắt va chạm kịch liệt trên cây cột, một hồi lâu sau mới ngừng lại. Ước chừng là cái giẻ nhét miệng kia bị lấy khỏi, tiếng người kia thở hổn hển thống khổ mới truyền ra.

Nhưng so với lúc trước hắn tựa hồ đã suy yếu đi rất nhiều. Chu Dần Chi nhàn nhạt hỏi: “Viết không?” Người kia không dám chống đối nữa, vội nói: “Viết, viết, ta viết.”

Khương Tuyết Ninh liền biết, Chu Dần Chi khẳng định đã dùng chút thủ đoạn thẩm vấn của Cẩm Y vệ, để người này đi vào khuôn khổ.

Vệ Khê lập tức đi lấy giấy bút. Người kia run run rẩy rẩy viết từng nét một. Thư viết xong, Chu Dần Chi nhìn qua một lần, lại đưa Khương Tuyết Ninh xem. Khương Tuyết Ninh nhìn kỹ nhiều lần, không thấy gì bất ổn mới trả lại cho Chu Dần Chi, để hắn mang người này trong đêm đi đến Bạch Quả tự gửi thư đi, chờ những người kia mắc câu. Chu Dần Chi cho người mai phục tại phụ cận. Khương Tuyết Ninh thì đêm đó liền trở về.

Nhưng mà vạn vạn không ngờ tới, chạng vạng tối ngày hôm sau Chu Dần Chi đúng là bắt được người, nhưng lại chỉ mang theo nửa phong thư!

Vả lại, tựa hồ đã sớm đoán được có dàn cảnh như thế đang chờ hắn, không chút hoảng loạn, chỉ cười nói với Chu Dần Chi: “Hôm qua Chu thiên hộ bắt người đi, chúng ta đã phát hiện. Sau khi nhận được thư kia, liền đoán được có mai phục. Chỉ là, đồ bỏ đi kia hẳn đã kể hết cho ngài, nên tại hạ cũng không vòng vèo nữa. Bọn ta chính là cọc ngầm của thiên giáo cắm xuống, ngoại trừ Công Nghi tiên sinh ra, không liên lạc cùng ai khác, nhưng hiện tại mất liên lạc với tiên sinh, chỉ sợ đã ngài ấy đã gặp bất trắc hoặc rơi vào tay triều đình. Theo như Công Nghi tiên sinh phân phó, phong thư này vô luận thế nào cũng phải đưa đến Hình bộ, nhưng bây giờ kế hoạch này đã bị các ngươi nhìn ra, hẳn là không làm tiếp được. Bọn ta chỉ xuất thân thấp kém, chưa chắc nhất định phải xả thân hoàn thành nhiệm vụ này. Người sống trên đời, chỉ đơn giản là vì cầu danh cùng lợi. Nửa phong thư này Chu đại nhân chi bằng mang về xem thử, về phần nửa còn lại, phải xem Chu đại nhân ngài có bao nhiêu ‘Thành ý’.”

Chu Dần Chi cũng không ngờ có ngày bị người dùng chiêu này mà

trục lợi ngược lại chỗ hắn. Huống chi thư này...

Hắn hỏi: “Các ngươi muốn gì?”

Đối phương lạnh lùng nói: “Năm vạn lượng vàng, mua mạng của cả Yến thị nhất tộc, nhận được tiền bọn ta sẽ rời kinh thành, sau này không quay lại nữa! Nhưng nếu không có, nửa phong thư còn lại, đảm bảo sẽ xuất hiện trên bàn Định quốc công Tiêu Viễn!”

*

Hôm nay Tạ Nguy phải vào cung.

Bên trong Chước Cầm đường đã sớm dọn dẹp sạch sẽ, không còn chút vết tích nào. Thi thể Công Nghi Thừa cũng đã mang đi. Nhưng tâm tình Tạ Nguy lại tựa hồ không tốt hơn chút nào, thậm chí so với vài ngày trước còn tệ hơn rất nhiều. Sau khi thay qua bộ đạo bào màu thiên thanh, lông mày của hắn vẫn còn nhíu chặt, chỉ hỏi: “Còn chưa tra ra được sao?”

Đao Cầm đứng đằng sau, lắc đầu.Trên mặt Kiếm Thư cũng đăm chiêu căng thẳng, đến động tác chỉnh lại áo cho Tạ Nguy cũng trở nên mười phần cẩn thận, thấp giọng nói: “Tổng đàn ở Kim Lăng xác thực có lưu lại một số người ở kinh thành làm cọc ngầm, nhưng những người này chỉ nghe lệnh Công Nghi Thừa. Hiện tại chúng ta đã khống chế được hương đường ở kinh thành, thẩm vấn những người đi theo bên cạnh Công Nghi Thừa thời gian trước, chỉ biết hắn có truyền lệnh xuống, nhưng, nhưng không ai biết cụ thể là lệnh gì.” Nói càng về cuối, giọng nói càng nhỏ lại.

Tàn nhẫn cùng sát phạt trong mắt Tạ Nguy từ từ dâng lên, nhưng tựa hồ hắn vẫn nhẫn nhịn lại, hỏi: “Định Phi thì sao?”

Kiếm Thư càng không dám nhìn hắn, cúi đầu nói: “Hôm đó sau khi được tiên sinh phân phó, liền tìm kiếm khắp kinh thành, Định Phi công tử không hề trở lại hương đường. Có người nói hắn ở Túy Lạc

phường, nhưng người của chúng ta tới tìm thì chỉ biết hắn để lại một câu rằng đi 'Thập niên nhưỡng' uống rượu, nhưng tới đó cũng không tìm được người..." Nói cách khác, người này cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Tạ Nguy lại trầm trầm cười một tiếng: "Không sai, rất tốt."

Kiếm Thư, Đao Cầm đều nghe ra ý tứ hung hiểm bên trong lời nói ấy, lại không dám tiếp lời. Tạ Nguy sau khi chỉnh lý y phục xong, thản nhiên nói một câu "Tiếp tục tìm", rồi ra khỏi phủ, lên xe ngựa hướng hoàng cung mà đi.

Trong thư phòng, nghị sự đang diễn ra. Tâm tình Thẩm Lang đang tốt ở mức trước nay chưa từng có, ngoại trừ trong hậu cung Ôn chiêu nghi có thai ra, trên triều đình vậy mà cũng có chuyện tốt khác khiến lòng người phấn chấn.

Tạ Nguy mới vừa tiến vào, Thẩm Lang liền cười ha hả: "Tạ tiên sinh tới rồi a, phía Thuận Thiên phủ doãn đã báo tin, lần này tóm được một nhân vật trọng yếu của thiên giáo, Tạ tiên sinh lập đại công!"

Ánh mắt của mọi người đều dừng lại ở chỗ Tạ Nguy, ít nhiều đều có chút bội phục. Tạ Nguy giống như không nhìn thấy những thứ này, mỉm cười không chút sơ hở, nói: "Chỉ là thuộc hạ của thần may mắn phát hiện được hương đường nơi bọn họ tập trung, nên mới liên hệ với Thuận Thiên phủ doãn phái người vây quét, còn loạn tiễn bắn chết Công Nghi Thừa kia. Vi thần biết tin tức còn không nhanh bằng thánh thượng đâu, thực không dám tranh công."

Nếu Lữ Hiển ở đây, nghe thấy mấy câu này chỉ sợ sẽ vô cùng kinh hãi —— Công Nghi Thừa không phải bị Tạ Nguy tự mình giết sao? Tại sao lại thành Thuận Thiên phủ doãn vây quét mà chết?!

Nhưng ở trong thư phòng này không một ai biết chân tướng, bọn họ chỉ thầm nghĩ vị Tạ thiếu sư này vốn đã rất được Thẩm Lang tín nhiệm, sau việc này sẽ chỉ thêm chứ không bớt, thật khiến người

cực kỳ hâm mộ.

Thẩm Lang thì vui đến không khép miệng được. Hắn chắp tay dạo bước xuống, thậm chí dáng vẻ còn có chút hăng hái, nói: “Thiên giáo này tâm tư bất chính mưu đồ lật đổ triều ta, thừa dịp có án Dũng Nghị hầu phủ liền rải lời đồn làm loạn bốn phía, lần này lại bị ta tiêu diệt cứ điểm ở kinh thành, còn giết được phản tặc chuyên bày mưu nghĩ kế cho tên đầu sỏ kia! Cứ tiếp tục như thế rất nhanh ta sẽ có thể diệt tận gốc bọn chúng!”

Tất cả mọi người phụ họa “Thánh thượng anh minh”. Nhưng Hình bộ thượng thư mới nhậm chức Cố Xuân Phương trên mặt vẫn lạnh nhạt, mày thì nhăn lại, không có bao nhiêu vui vẻ, chỉ nói: “Đáng tiếc lúc Thuận Thiên phủ vây quét không biết thân phận người này, mà loạn tiễn bắn chết. Người này đã ở bên cạnh tên phản tặc kia hai ba mươi năm, bày mưu tính kế, nhất định biết rất nhiều chuyện nội bộ thiên giáo. Nếu khi đó có thể bắt sống hắn, tra khảo một phen, không biết chừng sẽ thu được bao nhiêu tin tức quan trọng...”

Mọi người nhất thời trở nên ngượng ngùng. Tạ Nguy nghe vậy, ánh mắt có chút lóe lên, lại phảng phất như nghĩ ra cái gì, nói: “Nếu có thể bắt sống đích thực là tốt nhất, nhưng người này chết rồi, cũng chưa chắc đã không phát huy được tác dụng.”

Hai hàng lông mày của Cố Xuân Phương đã lấm tấm bạc, nghe Tạ Nguy nói vậy, hắn lập tức nhướng mày, nhìn Tạ Nguy: “Tạ thiếu sư có cao kiến gì sao?”

“Không dám nhận.” Tạ Nguy rất lịch sự khiêm tốn, lúc nói chuyện cũng vái chào Cố Xuân Phương, mới đáp, “Cố đại nhân không nói, Tạ mỗ cũng không nghĩ sâu; nhưng Cố đại nhân nhắc tới, trong lòng Tạ mỗ ngược lại có một ý tưởng, chỉ là có chút nguy hiểm.”

Thẩm Lang lập tức hiếu kì: “Ý tưởng gì?”

Khóe môi Tạ Nguy thoáng cong lên, nói: “Triều đình tiêu diệt loạn

đảng thiên giáo, giết rất nhiều người của bọn hắn, trong đó còn có nhân vật trọng yếu như Công Nghi Thừa. Nhưng tin tức này mới chỉ quan phủ cùng triều đình biết được. Nói cách khác, thiên giáo cũng chưa biết Công Nghi Thừa đã chết. Nếu chúng ta thả tin tức giả, nói rằng Công Nghi Thừa không chết, chỉ là bị triều đình tóm được, đang nghiêm hình thẩm vấn. Theo Cố đại nhân mới nói, người này nhất định sẽ biết được rất nhiều cơ mật, thiên giáo sợ bị lộ, nhất định sẽ phái người tới cứu. Đến lúc đó ta chỉ cần sắp xếp mai phục, hoặc hung hiểm hơn..."

Lúc nói đến đây, hắn dừng lại một chút. Đám người nghe tới đó gật đầu liên tục. Đến Cố Xuân Phương cũng không khỏi vuốt râu suy tư, hỏi tiếp: "Hung hiểm hơn thì thế nào?"

Ánh mắt Tạ Nguy hơi rủ xuống, nói từng câu rõ ràng: "Những ngày qua, chúng ta đã bắt được không ít loạn đảng thiên giáo, sau khi luân phiên thẩm vấn, phần lớn đều nói đã từng gặp Công Nghi Thừa. Nhưng giúp bày mưu nghĩ kế cho tên phản tặc kia vẫn còn một người khác, gọi là 'Độ Quân sơn nhân', thì thâm tàng bất lộ, chưa từng có ai gặp được. Kể cả giáo chúng Thiên giáo, hay thậm chí một vài hương chủ của hương đường, cũng chưa từng gặp được. Chỉ có một vài người ở tổng đàn Kim Lăng biết được chuyện của hắn. Nếu lấy Công Nghi Thừa làm mồi, dụ địch tới cứu, lại phái một người khác trốn trong ngục cùng với giáo chúng thiên giáo, giả danh thành 'Độ Quân sơn nhân' này, một đường theo đông đảo giáo chúng được cứu trở về, nhất định có thể thám thính ra rất nhiều bí mật, sau khi nắm được tình báo, lại tùy thời trở về, tất sẽ có thể tiến công tiêu diệt!"

Nghe đến đó, đám người còn lại cơ hồ đều nổi da gà, đồng thời cũng không nhịn được thầm kêu một tiếng tuyệt (tuyệt vời). Đây thực là một kế hoạch to gan a! Nhưng thu hoạch to lớn đến nỗi khiến người ta không thể không động tâm.

Thẩm Lang mới hỏi: "Nhưng phái ai đi thì tốt đây?"

Đúng vậy a. Phái ai đi? Cái trước lấy Công Nghi Thừa làm mồi nhử còn được; nhưng cái sau, nếu sơ ý một chút mà bại lộ thân phận, có lẽ sẽ phải chết trên tay loạn đảng, thực quá mức nguy hiểm. Tất cả mọi người nhíu mày rơi vào trầm tư.

Tạ Nguy nhìn thoáng qua đám người, đợi một lát, không thấy ai nói chuyện, mới hơi nghiêng người, chuẩn bị mở miệng. Nhưng đúng lúc này, Cố Xuân Phương đứng cách đó không xa lại mở miệng: "Nếu bàn về trí kế, thanh danh của Tạ thiếu sư, lão thần đã nghe qua, lúc đầu đã nghĩ chỉ có thiếu sư đại nhân mới có thể ứng phó cục diện nguy hiểm bực này. Nhưng tên tuổi Tạ thiếu sư quá vang dội, nếu giả xưng là 'Độ Quân sơn nhân' kia, hẳn phải rất trắc trở, còn khiến người hoài nghi. Lão thần tiến cử một người, cũng biết nhiều về Thiên giáo, biết rõ bối cảnh, có lẽ có thể dùng."

Tạ Nguy trong lòng biết không ổn, nhìn Cố Xuân Phương.

Thẩm Lang lại hỏi: "Là ai có thể dùng?"

Cố Xuân Phương nhìn ra sau lưng mình một cái, sau đó mới nói: "Chính là thuộc hạ cũ của lão thần, cũng là một trong mười ba chủ sự thanh lại tư Hình bộ hiện tại, Trương Già."

Trương Già đứng ở cuối cùng, nhất thời ánh mắt của mọi người trong chớp nhoáng liền nhìn về phía hắn. Hắn rũ mắt cúi đầu, không có phản ứng gì quá lớn.

Tạ Nguy lẳng lặng đánh giá người này, bàn tay trong tay áo lặng lẽ nắm chặt: Cố Xuân Phương đã nói lời này, hắn không thể tự đứng ra nữa...

* Tác giả có lời muốn nói:

* Người cổ đại ngoài có tên có tự (tên chữ), còn có "Hào". "Độ Quân sơn nhân" chính là hào của người này, mà không phải tự.

Chương 106: Sai một ly, đi một dặm

Nghị sự trong thư phòng kết thúc. Tất cả mọi người lui ra, chỉ để lại mấy đại thần nội các cùng số ít cận thần của thiên tử bên trong, tựa hồ Thẩm Lang còn có gì khác muốn nói.

Cố Xuân Phương mới được triệu hồi về kinh thành nhậm chức, đương nhiên không nằm trong số này. Trương Già trầm mặc đi cùng đường với ông, đằng sau ông hai bước. Cố Xuân Phương quay lại dò xét thần sắc hắn, vừa đi vừa nói: "Lúc nãy nghị sự trong thư phòng đột nhiên đề xuất để ngươi mượn kế giả trang Độ Quân sơn nhân kia xâm nhập vào thiên giáo, không kịp thương lượng trước cùng ngươi, mong ngươi chớ trách ta."

Trên thực tế hai người cũng không có cách nào thương lượng trước đó được. Cố Xuân Phương đâu thể biết trước Tạ Nguy sẽ nói gì hôm nay, hết thảy đều là tùy cơ ứng biến mà thôi.

Trương Già thực không ngờ trời xui đất khiến lại bị liên lụy vào những chuyện phức tạp này. Hắn đời này không còn chí tung hoành nam bắc, chỉ muốn dành thời gian bầu bạn, chăm sóc tốt cho mẫu thân. Cuốn vào phân tranh, thật sự là ngoài dự liệu.

Kiếp trước từ khi Tạ Nguy cùng Yến Lâm mưu phản, cho đến huyết tẩy toàn Thiên giáo, tận khi đầu giáo thủ rơi xuống đất, "Độ Quân sơn nhân" trong truyền thuyết kia cũng chưa từng xuất hiện. Nếu thật sự có người này, còn trọng yếu như vậy, chẳng lẽ có thể độn thổ hay lên trời, bốc hơi khỏi nhân gian?

Thế là thế nhân đều nghĩ Thiên giáo căn bản không có hắn, mà loạn thần tặc tử cố ý dựng ra nhân vật thần tiên như thế để lừa gạt giáo

chúng, khiến cho bọn họ càng tin tưởng Thiên giáo mà thôi.

Trương Già ngược lại từng bởi vì đảm nhiệm chức vụ tại Hình bộ tiếp xúc qua rất nhiều bản án có liên quan đến thiên giáo, cũng từng phụng mệnh điều tra vị Độ Quân sơn nhân này đến tột cùng ai, nhưng mỗi lần đều không tra ra gì, cuối cùng cũng không giải quyết được.

Nhưng hắn từng có một hoài nghi. Chỉ là loại hoài nghi này không có chút căn cứ nào, lại còn rất khó tin, nên hắn chưa từng nói với ai. Nhưng đời này, có vẻ như có chút dấu vết. Tuy vậy, đối với Trương Già hiện tại, những chuyện này không quan trọng nữa.

Hắn rủ mắt, chỉ nói: “Đại nhân trước kia có ơn dạy dỗ Trương Già, lần này tiến cử cũng là cất nhắc vãn bối, sao có thể trách ngài. Chỉ là Tạ thiếu sư đã đề ra kế này, có lẽ trong lòng đã có người thích hợp, đại nhân như vậy, sợ sẽ khiến Tạ thiếu sư để trong lòng...”

Đôi mắt Cố Xuân Phương đã mang dấu vết của tuổi tác, nhưng lại càng thấu suốt lòng người. Hắn vuốt râu nói: “Chính là bởi vì Tạ thiếu sư đề ra, ta mới muốn tiến cử ngươi.”

Trương Già lập tức giương mắt lên nhìn về phía Cố Xuân Phương. Cố Xuân Phương hiếm khi lại đang day day trán, nhưng tựa hồ cảm thấy mình như vậy có chút quá nghiêm trọng, thế là hạ tay xuống, cười thở dài nói: “Có lẽ lão phu già rồi, nhiều thêm chút đa nghi. Luôn cảm thấy vị Tạ thiếu sư này, tuổi tác còn trẻ, nhưng dáng vẻ lại không tranh quyền thế, tâm tư cũng rất nặng, lòng dạ thật có chút sâu, không đơn giản như hắn vẫn thể hiện. Lúc ta ở tuổi như hắn, còn đang bon chen trong triều đâm chém tới bể đầu chảy máu, không hiểu chút gì. Hi vọng là do ta quá đa nghi...”

Trương Già không nói gì. Cố Xuân Phương chỉ vươn tay ra vỗ vỗ nhẹ bả vai hắn, nói: “Lần này thực là làm khó cho ngươi. Đúng rồi, mẫu thân ngươi gần đây thân thể ổn hơn chút nào chưa?”

Trương Già đáp: “Đưa mẫu thân tới kinh thành vốn là để phụng dưỡng nghỉ ngơi, nhưng bà ấy không chịu ngồi yên, ngày ngày vẫn bận rộn hết việc này tới việc khác, tới tới lui lui.” Tật này thật sự không khuyên nổi.

Cố Xuân Phương nhịn không được mà lắc đầu: “Ngươi thực là đứa con hiếu thuận, mấy đứa không ra gì trong phủ ta mà được một nửa như ngươi, lão phu đã bớt lo rồi!”

Chiều dần tàn, hai người cứ thế hướng cửa cung mà đi.

Những người bị giữ lại trong thư phòng, qua nửa canh giờ sau cũng đi ra.

Lúc Tạ Nguy tới cửa cung, trên mặt vẫn đầy ý cười. Nhưng khi lên xe ngựa rồi, thần sắc ấm áp ôn hòa vừa nãy liền biến mất, trên mặt chỉ còn lạnh lùng cùng tĩnh lặng.

*

Lữ Hiển cảm thấy cả người đều không ổn, từ khách điếm Thục Hương trở về, nhưng hai tin tức hắn nghe được mãi cho đến khi đi qua Dũng Nghị hầu phủ đã bị niêm phong, bước vào cổng lớn Tạ phủ, vẫn còn xoay vòng vòng choáng cả tâm trí hắn.

Cổ phần ruộng muối nhập vào rồi còn có thể sang tay cho người khác? Nhâm Vi Chí đến kinh thành lần này tiện thể giải quyết luôn chung thân đại sự, hai ngày trước đã đi Thanh Viễn bá phủ cầu thân? Gần đây sao lại xảy ra lắm chuyện khiến người ta khó hiểu như vậy?

Hắn nhíu mày thật chặt, cũng không để ý tới những người trong phủ chào hỏi hắn, cứ thế đi thẳng tới Chước Cầm đường.

Ngay lúc chân hắn sắp bước qua ngưỡng cửa mà vào, đột nhiên nhớ lại chuyện cách đây mấy ngày, sống lưng như có một luồng khí lạnh thổi tới. Thế là hắn lập tức rụt chân lại. Nhìn trái ngắm phải, Đao

Cầm Kiếm Thư đều không ở đây, hắn liền tùy tiện kêu một hạ nhân dời cái ghế tựa tới, dứt khoát ngồi ngoài hiên Chước Cầm đường, suy nghĩ đến ngẩn ngơ.

Lữ Hiển ngồi chờ Tạ Nguy. Nhưng không ngờ, chờ mãi Tạ Nguy mới về, ngẩng đầu lên lại thấy sắc mặt hắn không tốt hơn mình bao nhiêu, mí mắt liền giật giật. Hắn dò hỏi: "Trong triều xảy ra biến cố gì sao?"

Ngày đông, hoa cỏ trồng trong sân đều đã tàn lụi. Lá sen trong ao cũng khô vàng cuốn lại, soi xuống mặt nước. Ống tay áo của đạo bào xanh màu trời Tạ Nguy đang mặc, bay nhè nhẹ trong gió. Những chuyện xảy ra trong buổi nghị sự ở thư phòng vừa vặn đang đảo lại trong đầu, đúng lúc Lữ Hiển hỏi, thế là Tạ Nguy nhàn nhạt không biểu cảm kể lại một lần.

Lúc nghe tới đoạn Tạ Nguy hiến kế cho Hoàng đế, Lữ Hiển suýt chút thì nhảy dựng lên! "Mượn đao giết người, kế hay a!" Ngày đó Tạ Nguy giết Công Nghi Thừa, một nhân vật trọng yếu tiếng tăm lừng lẫy trong thiên giáo, nghĩ cũng biết nếu để tin tức truyền tới thiên giáo, nhất định sẽ dấy lên một trận phong ba. Chỉ là thân phận Tạ Nguy ở thiên giáo hay triều đình đều rất cao, sơ ý một chút sẽ gặp phải tình cảnh hai phía đều là địch, nếu để người khác biết bí mật của hắn, sẽ như người treo trên vách núi cao dựng đứng, sớm muộn cũng sẽ thịt nát xương tan!

Cho nên, sau khi giết người hắn phải lập tức khống chế hết thế lực thiên giáo trong kinh. Thuận theo thì sống, chống lại thì giết. Nhưng nếu vậy, ắt gây ra chấn động, thiên hạ lại không có bức tường nào không lọt gió, đã là tranh đấu thế lực trong giáo với nhau, truyền về Kim Lăng ắt sẽ khiến tổng đàn chú ý.

May thay, Tạ Nguy nắm được thóp (điểm yếu dễ lợi dụng) của bọn họ. Thân phận của hắn chính là cái thóp lớn nhất. Cho nên hết thảy đều làm đến mức thần không biết quỷ không hay!

Công Nghi Thừa rõ ràng là Tạ Nguy giết, bây giờ lại thành Thuận Thiên phủ doãn vây quét Thiên giáo giết, không phải rất "Danh chính ngôn thuận" sao? Đây đơn giản là kế "Mượn đao giết người" hoàn mỹ nhất!

Nghĩ cũng biết Tạ Nguy không có khả năng diệt trừ hết thế lực không thuận theo hắn. Bởi vậy, lần này mượn nhờ lực lượng từ triều đình, diệt trừ hết thế lực trung thành với phía Kim Lăng, từ đó Tạ Nguy muốn khống chế kinh thành càng trở nên dễ dàng; mà về phía triều đình, diệt trừ thiên giáo lần này, sẽ được coi là công lao to lớn của Tạ Nguy!

Một hòn đá hạ ba con chim trong sách vở, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Lữ Hiển nhịn không được vỗ tay tán thưởng. Nhưng thần sắc trên mặt Tạ Nguy không chút thay đổi, chỉ là nhàn nhạt bổ sung kết quả sau cùng —— Nghị sự quyết định người giả trang Độ Quân sơn nhân, không phải Tạ Nguy, mà là Trương Già.

Lữ Hiển lập tức trợn mắt há hốc mồm, cơ hồ không thể tin được điều mình vừa nghe: "Nhưng, nhưng chuyện này... Ngươi vậy mà không phản đối, cứ tùy ý để nó xảy ra như vậy? Trương Già kia sẽ không làm hỏng chuyện?"

Tạ Nguy hơi khép mắt lại, nói: "Ta cảm thấy, Cố Xuân Phương tựa hồ rất kiêng kị ta."

Lữ Hiển nói: "Lão già này mới từ nơi khác điều nhiệm về, ngày trước lại là ngự sử giám sát Hà Nam, sống hơn nửa đời người, khôn khéo nhất định phải có. Chỉ là ngươi đã có thể giấu được tai mắt người trong thiên hạ, vậy giấu thêm một người cũng chỉ mất thêm chút tâm tư, chút thời gian thôi. Nhưng Trương Già kia, nếu thật sự thám thính ra gì, gặp xui xẻo không biết chừng có thể là người của chúng ta."

Thiên giáo có rất nhiều hương đường, người trong giáo đều bí mật

phân tán ở các nơi. Trong này có một số ít chỉ nghe lệnh của Tạ Nguy.

Nếu chính Tạ Nguy đi "Giả trang" Độ Quân sơn nhân, đương nhiên sẽ không động tới thế lực của mình; nhưng nếu Trương Già đi, có trời mới biết hắn sẽ chọc ra cái mầm tai vạ gì!

Lữ Hiển ngoài mặt là thương nhân, những năm qua mối buôn bán rất nhiều, lại không thích những chuyện có rủi ro cao như vậy, đôi mày xoắn tít lại, mới nói: "Thời điểm then chốt không được làm liều. Hắn đã muốn chen chân vào Thiên giáo thám thính, thì đã chấp nhận rủi ro, chúng ta chi bằng tương kế tựu kế, thừa cơ giết hắn đi. Chết trong tay giáo chúng, triều đình sẽ tưởng rằng mưu kế bại lộ, sẽ không hoài nghi đến chúng ta."

Tạ Nguy thật lâu không nói tiếng nào. Lữ Hiển cảm thấy đây là cách làm thoả đáng nhất, không nghĩ thêm chút nào, liền hăng hái nói: "Ta đi bố trí một phen."

Hắn lúc này đã quên mất chuyện Nhâm Vi Chí cùng ruộng muối, cứ thế vỗ vào tay vịn ghế một cái, liền muốn đứng dậy đi làm. Nhưng chỉ chớp mắt sau, hắn lại nghe phía sau nói: "Không cần."

Lữ Hiển hơi giật mình, quay đầu nhìn Tạ Nguy, cơ hồ có chút không dám tin tưởng vào những gì tai mình nghe được: "Nếu để mặc người này giả thân phận lẫn vào thiên giáo, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu! Nếu không trừ bỏ nguy cơ này trước, chỉ sợ tai họa sẽ không lường nổi! Vì sao lại không cần?"

Vì sao? Trong đầu Tạ Nguy vậy mà lại xuất hiện một khuôn mặt, là lúc nàng gặp hắn bên tường hoàng cung đêm đó, đèn lồng trong tay hắn chiếu vào đôi mắt tiểu cô nương đó, trong mắt nàng như có tia lửa cháy rực rỡ mà sáng ngời. Ngươi thích Trương Già? Thích. Rất thích, rất thích...

Trong một thoáng, hắn chợt có chút ngẩn ngơ, sau đó mới nhìn sang

gương mặt đầy vẻ nghiêm trọng của Lữ Hiển, chậm rãi nói: “Kế này chính là để gậy ông đập lưng ông, Trương Già muốn một mình chen vào, nhất định không có ai giúp. Kế này đã do ta đề xuất ra, triều đình chắc chắn cũng sẽ để ta giám sát toàn cục. Trương Già là mệnh quan triều đình, nếu không thu hoạch được gì còn chết trong đó, chỉ sợ ta chưa hẳn thoát được trách nhiệm cùng chỉ trích. Giết hắn thì đơn giản, nhưng cũng để lại hậu họa. Chi bằng làm chậm lại một chút, xem hắn lẻn vào đến cùng có thể tra ra thứ gì. Nếu hắn biết gì không nên biết, vậy trước khi hắn kịp mang tin về kinh, tìm cơ hội trừ bỏ hắn cũng chưa muộn.”

“...” Làm như vậy, không phải tác phong bình thường của Tạ Cư An. Lữ Hiển nhạy bén ý thức được, ngoại trừ những gì Tạ Nguy nói ra, nhất định còn có nguyên nhân gì đó mình không biết. Nhưng hắn trầm mặc cân nhắc nửa ngày, cuối cùng vẫn không dám hỏi quá sâu.

Tạ Nguy đứng dưới hiên, nói với hắn lời này xong, chỉ nhìn lên bầu trời đang tối dần, rồi xoay người đi vào Chước Cầm đường.

Lữ Hiển vẫn đứng dưới hiên không nhúc nhích. Hắn đang muốn rời đi, đôi mày chợt nhíu lại, tựa như nghĩ tới điều gì, mới chợt phản ứng lại: “Chờ chút, không đúng, tạm bỏ chuyện Trương Già sang một bên. Giết Công Nghi Thừa, lại thanh lý thế lực trong kinh, thậm chí mượn đao giết người, đây rõ ràng là liên hoàn kế a! Lúc trước, giết Công Nghi Thừa xong, ngươi nói với ta là không có kế hoạch gì mà?!”

Tạ Nguy lại quay mặt vào bức tường trống không kia, trong Chước Cầm đường còn chưa thắp đèn, bóng dáng hắn hòa lẫn dần vào bóng tối, mờ mờ ảo ảo. Nhưng Lữ Hiển vẫn có thể nghe rõ giọng hắn nói rất thong thả, thản nhiên: “Lời ta nói, ngươi cũng dám tin.”

Lữ Hiển: “…” Chao ôi, trước kia sao ta không phát hiện ra nhà ngươi đê tiện như vậy a!

Chương 107: Sự hình thành của sàn giao dịch

Giữa các kẽ đá xanh dưới hành lang, ngày hè rêu xanh mọc dày đặc, thế nhưng đến ngày đông cũng đã tàn úa. Khương Tuyết Ninh ngồi yên nhìn chằm chằm mấy khe hở này đã lâu. Ánh mắt nàng thản nhiên mà an tĩnh. Cả thân người cũng phảng phất như ngừng lại.

Chu Dần Chi từng theo Khương Tuyết Ninh lên kinh, lại là thuộc hạ cũ của Khương Bá Du, mượn lý do đưa một chút thổ sản từ nơi khác tới cho Khương Bá Du để vào phủ cũng không khiến quá nhiều người hoài nghi.

Chỉ là giờ phút này, lòng nàng lại không tránh khỏi bồn chồn lo lắng. Từ sau khi hắn báo lại tình hình thương lượng cùng đám người Thiên giáo, Khương Tuyết Ninh đã mang bộ dáng như vậy, thật lâu không nói câu nào.

Nửa phong thư kia đang nằm trên tay nàng. Một nửa tờ giấy viết thư thật mỏng, còn rất mới, chữ viết mạnh mẽ hữu lực, sắp xếp từng dòng từng dòng thật chỉnh tề. Một cơn gió thổi qua, giấy viết thư cùng chữ viết trên đó lay động trên tay nàng.

Chu Dần Chi cũng biết việc này không hề đơn giản, cân nhắc trong chốc lát mới nói: “Đã bắt được người kia, nhưng vô luận thế nào cũng không chịu viết thư thông báo như người trước đó, lại nói việc này hắn đã thỏa thuận với đồng bọn rồi, dù nay có viết thư cũng không ai cắn câu nữa. Chi bằng, hoặc không làm, đã làm thì cho xong, trực tiếp dùng tính mạng hai người này ra uy hiếp, buộc bọn chúng đi vào khuôn khổ?”

Đây là cách làm thường thấy nhất. Hiếm ai có thể thật sự không để ý tới sống chết của bản thân, chỉ cần cho đối phương cảm thấy tính mạng mình thật sự bị đe dọa, thì dù có cứng rắn mức nào cũng sẽ chịu thua.

Nhưng Khương Tuyết Ninh lại khép hờ mắt, giọng trầm tĩnh, nói: "E rằng ném chuột vỡ bình, lại không thu được ích lợi gì."

Mối làm ăn này, ngay từ đầu đã không phải là giao dịch công bằng. Con người tất nhiên sợ chết, nhưng người nắm trong tay nửa phong thư còn lại, lại không phải người bị bắt, càng không bị uy hiếp tới tính mạng. Như thế, cho dù có uy hiếp bao nhiêu, bọn họ cũng không thèm để ý. Huống chi, vô luận tính toán thế nào, phía nàng cũng phải lo sợ nhiều hơn. Sợ nửa phong thư còn lại bị đưa tới triều đình, bị Tiêu thị nắm trong tay!

Năm vạn lượng vàng. Thật tham a! Gương mặt Khương Tuyết Ninh trở nên lạnh lùng, trong lòng cũng ít nhiều sinh ra mấy phần tức giận, nhưng cuối cùng đều bị nàng ép xuống: Từ ngày bắt đầu chuẩn bị tiền, không phải đã biết sẽ phải dùng vào lúc này sao? Huống chi nếu so với an nguy của Dũng Nghị hầu phủ, chút vật ngoài thân này thực không đáng nhắc tới. Chỉ là…

Nàng nhíu nhíu mày, nói: "Ra giá tuy cao một chút, nhưng không phải không thể tiếp nhận. Ta chỉ sợ, lời bọn hắn là giả. Hiện tại, Công Nghi Thừa kia không mất liên lạc, đám cọc ngầm thiên giáo ẩn núp tại kinh thành này mới có mưu đồ riêng. Nhưng nếu chúng ta đưa tiền, Công Nghi Thừa kia lại liên lạc tới, vậy khó mà đảm bảo bọn hắn sẽ không nuốt tiền còn đưa thư tới Tiêu phủ, như thế chúng ta được không bù nổi mất."

Chu Dần Chi nghe đến đó, dáng vẻ muốn nói lại thôi. Khương Tuyết Ninh nhận ra, mới hỏi: "Làm sao, có tin tức gì khác?"

Tin tức thì có… Nhưng Chu Dần Chi chức quyền còn chưa đủ lớn để

có thể biết tường tận, nên hơi chần chừ, không dám nói. Khương Tuyết Ninh hỏi, hắn mới do dự một chút, nói: "Về vị Công Nghi tiên sinh 'Mất tích' này, trên triều có chút tin tức. Trong Cẩm Y vệ đồn rằng, hai ngày trước, lúc Thuận Thiên phủ doãn vây quét thiên giáo, có bắn chết một vị thủ lĩnh thiên giáo, tựa hồ tên là 'Công Nghi Thừa'. Nhưng lúc ta sắp đến tìm Nhị cô nương, lại nghe đồng liêu nói, người này chưa chết, chỉ bị bắt lại giam giữ cùng những loạn đảng thiên giáo khác trong thiên lao."

Nếu trong hai tin tức này có một cái là thật, vậy độ tin cậy của chuyện những tên cọc ngầm Thiên giáo kia chuẩn bị tiền đi đường, liền tăng lên rất nhiều. Không có lửa làm sao có khói!

Khương Tuyết Ninh giương mắt, chậm rãi gấp lại tờ giấy viết thư trong tay, nói: "Chuyện đã đến nước này, không tin cũng phải tin. Chỉ là trong tay ta tạm thời không có đủ nhiều tiền như vậy, nói với đám người kia, chúng ta có thành ý mua lại lá thư trong tay bọn họ, nhưng cần bọn họ chờ thêm một tháng nữa. Phải biết, bọn họ tất nhiên có thể đưa thư cho Tiêu thị nhất tộc, nhưng Định quốc công chưa hẳn là người lương thiện, có nhận cũng phải tìm hiểu rõ nguồn gốc, biết đâu hứng lên còn giao bọn họ cho triều đình để lập công lớn thì sao. Nhớ nhắc bọn họ tạm thời đừng tự mình tìm đường chết."

Chu Dần Chi cảm thấy hãi hùng: "Nhưng một khoản tiền lớn như vậy…"

Khương Tuyết Ninh ngắt lời: "Ngươi cứ chuyển lời, bạc ta sẽ tìm cách." Gộp hết số bạc lần trước Khương Bá Du đưa cho, cộng thêm bọc riêng của nàng, cũng chưa tới bốn vạn lượng, huống chi còn phải đề phòng bất trắc. Thiếu bạc, thực sự khiến người ta phát sầu.

Sau khi Chu Dần Chi rời đi, Khương Tuyết Ninh ngồi một mình trong phòng, suy nghĩ thật lâu, rốt cục vẫn thở dài, hạ quyết định. Nàng sai người chuyển lời cho Nhâm Vi Chí.

Thế là sáng sớm hôm sau, đám thương nhân đi qua khách điếm

Thục Hương chợt phát hiện một chuyện bất thường —— trong đại sảnh khách điếm, chẳng biết từ lúc nào đã treo lên một cái bảng hiệu không nhỏ, bên trên viết "Ruộng muối của Nhâm thị Tứ Xuyên đã bán hết bốn phần cổ, bị chi hai vạn lượng bạc, ít ngày nữa đem trở về đất Thục, cải tạo ruộng muối. Về phần công dụng của trác đồng tỉnh ra sao, sẽ cho người cưỡi ngựa báo tin về kinh. Về bạc mua cổ phiếu, không cần Nhâm thị cho phép, vẫn có thể chuyển nhượng! Nhưng giá tiền cùng số lượng cổ phiếu chuyển nhượng đều sẽ được ghi lại trên bảng này."

Tấm bảng hiệu này, nhất thời như một hòn đá lớn đập xuống mặt hồ yên ả, khơi dậy muôn ngàn đợt sóng trong vòng giao du của thương nhân kinh thành!

*

"Hôn sự" của Nhâm Vi Chí cùng Vưu Phương Ngâm được quyết định rất nhanh. Từ lúc Vưu Phương Ngâm nói kế hoạch của mình cho Khương Tuyết Ninh, sau khi biết nàng không phản đối, phía nha môn Cẩm Y vệ do có Chu Dần Chi lên tiếng, đương nhiên cực kỳ phối hợp thả người về.

Xế chiều hôm đó Nhâm Vi Chí liền tới phủ cầu hôn.

Vưu Phương Ngâm trong phủ chỉ là một thứ nữ, bị giam oan nhiều ngày như vậy cũng không ai nghĩ tới chuyện chuộc nàng ra, về phủ còn nhận đủ loại ánh mắt khinh bỉ, từ bá gia, tiểu thư, đến nha hoàn, sai vặt.

Vưu Nguyệt lại còn ghi hận chuyện Vưu Phương Ngâm động thủ lần trước nên còn muốn thừa cơ trả thù.

Ai ngờ bỗng nhiên lại có người đến cầu hôn? Lần này thật đúng là trong phủ từ trên xuống dưới đều lấy làm kinh hãi.

Người ta tới nhà cầu thân, Thanh Viễn bá tự nhiên không thể đóng

của từ chối, nên đành theo quy củ mời người vào nhà nói chuyện. Nhâm Vi Chí không có thân quyến ở kinh thành, nên một mình tới bá phủ.

Thanh Viễn bá hỏi một chút, biết hắn có học hành nhưng không có công danh, lại còn là một thương nhân, liền không quá coi trọng. Tốt xấu gì bọn họ cũng là bá phủ, tuy Vưu Phương Ngâm chỉ là thứ nữ không mấy giá trị, ngoài mặt vẫn xuất thân nhà quan, sao có thể gả cho một thương nhân?

Nhưng sau đó nghe nói nhà hắn kinh doanh ruộng muối, lại vừa kiếm được một khoản tiền muốn về đất Thục, trong lòng lại hơi lung lay.

Thanh Viễn bá hỏi thêm một câu: Ngươi ra bao nhiêu sính lễ? Nhâm Vi Chí nói, ba ngàn lượng.

Bá gia không quá hài lòng, bưng trà lên đuổi khách.

Nhưng Vưu Nguyệt xuất cung về phủ mấy ngày nay lại vừa vặn nghe nói tới chuyện này thì động tâm, liền đánh bạo cho hạ nhân mời Nhâm Vi Chí vào nói chuyện —— Hiếm ai biết, nàng cũng quen Nhâm Vi Chí!

Ngày đó nàng bởi vì chuyện bá gia bỏ ra hơn một vạn ba ngàn lượng bạc chuộc nàng bình yên trở về, mà náo loạn với cả nhà một trận, mặc cho tỷ tỷ Vưu Sương khuyên can, cứ thế ôm tiền để dành của mình ra ngoài. Khi đó chính là đi tìm Nhâm Vi Chí mua cổ phần ruộng muối!

Không ngờ a, Nhâm Vi Chí vậy mà muốn cưới Vưu Phương Ngâm. Vưu Nguyệt thứ nhất hận Khương Tuyết Ninh, chèn ép mình mọi mặt, khiến mình mất hết mặt mũi, thứ hai hận Vưu Phương Ngâm – một thứ nữ do thiếp thất sinh ra lại dám xách băng ghế lên động thủ với mình, hận không thể không tìm cơ hội đẩy hai người này vào chỗ chết.

Nàng suy nghĩ một chút, liền nhịn không được mà cười lạnh. Rất đơn giản, tiện nhân Vưu Phương Ngâm này trước may đâu thể ra khỏi cửa phủ, sao có thể quen biết người ngoài? Nhâm Vi Chí này lại trực tiếp tới phủ cầu hôn, nhất định là lúc nàng để ả đi trước dò hỏi chuyện ruộng muối mà cấu kết với nam nhân. Đúng là tiện nhân không biết xấu hổ!

Đương nhiên, trong lòng nghĩ sao, lời nói chưa hẳn đã như vậy. Vưu Nguyệt cảm thấy, đối với mình, đây cũng là một cơ hội. Nói thế nào nàng cũng là đích nữ, trong phủ dù sao cũng có tiếng nói. Thế nên nàng liền ra ám hiệu với Nhâm Vi Chí một phen.

Nhâm Vi Chí cũng mười phần "Hiểu ý", vạn phần cung kính nhờ Vưu Nguyệt nói giúp chuyện hôn sự của mình, trước đưa hồng bao một ngàn lượng, chờ sau khi chuyện thành công sẽ cảm tạ thêm.

Vưu Nguyệt nắm tiền trong tay, liền cực kỳ vui sướng. Nàng lúc trước tốn hơn hai nghìn lượng mua cổ phần ruộng muối, dù sao trong lòng cũng xót của, nay nhận lại một ngàn lượng tự nhiên thư thái hơn nhiều. Huống chi còn có thêm một tầng bảo hiểm? Nếu Vưu Phương Ngâm gả đi, nói thế nào cũng là tiểu thư bá phủ, tiền Vưu Nguyệt nàng quăng vào ruộng muối, há không phải càng an tâm sao? Cho nên Vưu Nguyệt giả mù sa mưa bất đắc dĩ nhận lời nói giúp vài lời cho Nhâm Vi Chí.

Thanh Viễn bá phủ dù còn có cái tước vị, nhưng trong triều không nắm thực quyền, lần trước vì chuộc Vưu Nguyệt từ trong lao ra lại tốn kém khoản tiền thật lớn, suýt nữa thì vét sạch bá phủ. Ba ngàn lượng không nhiều, nhưng lại không ít. Thanh Viễn bá vừa trục khách, liền có chút hối hận.

Chỉ chốc lát sau, Vưu Nguyệt liền tới thuyết phục, nói bóng nói gió: "Phụ thân, ngài hồ đồ rồi. Tiện nhân thấp kém kia sao có thể được hào môn trong kinh để ý tới? Dù có cho không làm thiếp cho người ta, họ cũng chưa chắc đã muốn. Bây giờ Nhâm Vi Chí này, xuất thân mặc dù thấp một chút, nhưng tốt xấu cũng là người có học, quan

trọng hơn là trong nhà còn kinh doanh ruộng muối. Ngài có lẽ không biết, người nào có của dư của để trong kinh đều mua cổ phần ruộng muối của hắn, chờ hắn trở về nếu làm thành công, nói không chừng sẽ đổi vận, giàu nứt đố đổ vách. Lại càng không cần phải nói bây giờ người ta còn bỏ ra ba ngàn lượng làm sính lễ. Không cần biết hắn có làm thành công hay không, tiền này là ngồi mát cũng kiếm được a! Huống chi họ Nhâm muốn cưới tiện nhân kia, dù chúng ta không thêm hồi môn cho nó, thì hắn ta cũng đâu dám nói gì!"

Bá gia hơi ngập ngừng: "Nhưng ta đã đuổi người đi rồi…"

Vưu Nguyệt đảo mắt, nói: "Chuyện này có gì khó đâu? Chúng ta lại cho người gọi hắn tới đây một chuyến, hắn sao có thể không tới được? Ngài lúc đó gặp hắn, chỉ cần nói là khảo nghiệm thành ý của hắn một chút, rồi thuận thế đồng ý là được."

Sau một phen nói giúp như thế, ngày hôm sau Nhâm Vi Chí lại lần nữa tới Bá phủ. Thanh Viễn bá đẩy đưa hồi lâu, cuối cùng cũng đồng ý cửa hôn sự này. Phía Vưu Nguyệt lại được Nhâm Vi Chí gửi thêm hồng bao một ngàn lượng. Chuyện đến đó coi như đã hoàn thành được tám phần.

Chỉ là nhà Nhâm Vi Chí ở tận đất Thục, lại vội vàng muốn trở về kinh doanh ruộng muối, nên cứ thế ngày thành hôn cũng được quyết định một cách chóng vánh. Thời gian xác định là nửa tháng sau.

Nhâm Vi Chí về đất Thục trước, Vưu Phương Ngâm thì nửa tháng sau, mang theo "Đồ cưới" đã chuẩn bị thỏa đáng, gả đến đất Thục. Khương Tuyết Ninh nghe nói chuyện hoàn thành, liền thở phào một hơi, hết thảy đều trong dự liệu, không xảy ra gì ngoài ý muốn.

Nhưng những thương nhân trong kinh nghe chuyện lại tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Không ai ngờ Nhâm Vi Chí này vào kinh một chuyến, không chỉ mang về một khoản tiền lớn, còn tiện thể giải quyết luôn chung thân đại sự, thực vô cùng khó tin.

Ba ngày sau, Nhâm Vi Chí liền lên đường rời kinh. Lão bản của khách điếm sau khi nhận chút bạc thì tiếp tục treo tấm bảng hiệu kia.

Thương nhân tới lui trông thấy đều không nhịn được mà nghị luận một phen.

“Ruộng muối bốn thành bạc cỗ, hủy đi làm bốn vạn cỗ, đến hai vạn lượng bạc, coi như một cỗ đến giá trị năm tiền bạc, cũng chính là năm trăm văn. Ta không ngờ lại có người thật sự bỏ tiền ra, trong kinh thành có kẻ tiền nhiều như vậy sao?”

“Còn phải nói, ngài còn chưa biết sao?”

“Chuyện gì?”

“Lữ lão bản của U Hoàng quán trong kinh thành thẳng tay bỏ ra năm ngàn lượng, nắm trong tay một vạn cổ. Đúng là tiêu tiền như nước, thật sự dám mua!”

“Đúng vậy a, lỡ họ Nhậm kia ôm tiền chạy mất thì phải làm sao bây giờ?”

“Ngươi không biết gì sao? Người ta đã kết xong mối hôn sự với Thanh Viễn bá phủ, chính là để khẳng định, người ta không chạy đi đâu được, để các ngươi yên tâm. Huống chi cổ phần còn có thể chuyển nhượng, không yên tâm thì ngươi cứ bán đi a.”

“Lời nói gió bay như vậy, ai dám mua a!”

“Đúng vậy a, đừng nói là năm tiền một cổ, hai văn tiền một cổ ta cũng không mua. Một cái ruộng muối đã lụn bại, cầm một bản vẽ lại không cho người ta xem, ai dám tin hắn làm được?”

“Kỳ quái, Lữ lão bản chỉ bỏ ra năm ngàn lượng mà thôi, vậy còn một vạn năm ngàn lượng kia là ai a?”

“Ta biết có Lưu lão bản buôn tơ lụa vung tay bỏ ra mấy trăm lượng bạc, dù sao cũng không thiếu tiền, coi như giúp đỡ hậu bối. Các ngươi có ai muốn mua không? Ta có thể giúp các ngươi đi đàm phán a.”

“Ai thèm mua!”

…

Nói tóm lại, đám người nghị luận thì nghị luận, hiếu kỳ thì hiếu kỳ, nhưng trong khoảng thời gian Nhâm Vi Chí vừa trở lại kinh thành này, trừ bạc đã nhận trước đó ra, không có mấy người mua cổ phần. Dù có người mua, cùng lắm chỉ bỏ ra ba, bốn trăm, cao lắm là năm trăm văn tiền.

Chỉ là thực kỳ quái, sau nhiều ngày người qua kẻ lại hỏi thăm, đến ngày thứ năm thực sự có người tới mua một khoản lớn, là Lưu lão bản buôn tơ lụa – bằng hữu thân thiết của phụ thân quá cố của Nhâm Vi Chí.

Người này vì giúp đỡ vãn bối mà bỏ ra ba trăm lượng bạc mua sáu trăm cổ, coi như tiền bay theo gió, vốn cũng không có hy vọng hoàn vốn. Nhưng thế mà thật sự có người tìm hắn mua lại. Đến gặp mặt lại là một cô nương, Lưu lão bản không quen biết, dù sao đối phương ra giá ba trăm năm mươi văn một cổ, hắn có thể thu hồi được hai trăm mười lượng bạc, nên rất hài lòng, cũng không nghĩ nhiều nữa, cứ thế bán ra.

Thế là chưởng quỹ khách điếm Thục Hương kia liền sửa lại tấm bảng, dùng nét bút rõ ràng đoan chính ghi lại giao dịch này.

Cùng ngày treo bảng lên, vô số người vây xem. Tiền trà nước khách điếm bán được ngay hôm đó tăng lên gấp bội, khiến chưởng quỹ vui vẻ cười đến không khép miệng được.

Chỉ là mọi người nhìn thấy giao dịch kia thì đều lớn tiếng giễu cợt:

“Nhìn xem, mua vào hết năm trăm văn mà bán ra chỉ được ba trăm năm mươi, lỗ đến ba phần a! Những kẻ mua mấy ngàn lượng bạc nhìn thấy vậy ắt phải tức chết a?”

Có người phụ họa: “Đúng vậy a, thua lỗ quá.”

Có người lại thở dài: “Ta thấy Nhâm Vi Chí này không đáng tin, về sau chỉ sợ ba trăm năm mươi văn muốn bán ra cũng chưa chắc có người mua!”

Đất Thục cùng kinh thành cách nhau rất xa, tất cả mọi người càng chưa từng nghe nói tới “Trác đồng tỉnh”, căn bản không tin nổi thứ đồ này có thể dùng để lấy được nước muối từ dưới giếng lên. Thế nên, giá cổ phiếu của ruộng muối càng ngày càng thấp.

Mười ngày sau, lại có hai giao dịch khác, giá tiền lần lượt là ba trăm văn một cổ cùng hai trăm chín mươi văn một cổ.

Từ lúc biết cổ phần ruộng muối có thể tự do chuyển nhượng, Lữ Hiển liền thời thời khắc khắc chú ý tin tức từ khách điểm Thục Hương, khi biết giá còn ba trăm năm mươi văn liền nhịn không được chửi đổng một tiếng.

Đến khi xuống đến hai trăm chín mươi văn, hắn suýt tức đến hộc máu. Mặc dù biết mình chỉ trông cậy sau khi chế tác Trác đồng tỉnh ở ruộng muối thành công mới có thể kiếm tiền, nhưng thời điểm biết giá cổ phiếu, hắn vẫn không thể không tiện tay cầm bàn tính trong U Hoàng quán mà tính toán cẩn thận một chút.

Đầu tư năm ngàn lượng, đã lỗ gần một nửa! Hắn cảm thấy trái tim mình đang rỉ máu!

Ở Thanh Viễn bá phủ, Vưu Nguyệt trợn mắt há hốc mồm, đã mấy ngày liên tiếp ngủ không ngon, vụng trộm tính lại tiền của mình, trong lòng sỉ vả Nhâm Vi Chí ngàn vạn lần.

Không một ai coi trọng ruộng muối này. Trước đó, khách điếm Thục Hương còn có rất nhiều người thỉnh thoảng ghé qua xem một chút, nhưng nay thấy cổ phiếu đã bán không được nữa, người tới lui đã vô cùng thưa thớt.

Mãi cho đến một tháng sau khi Nhâm Vi Chí rời khỏi kinh thành, bỗng có tin tức truyền ra từ một thương nhân buôn muối —— Trác đồng tỉnh đã dựng lên rồi!

Nghe nói trác đồng tỉnh xây rất cao, khoảng chừng hơn mấy trượng, đứng sừng sững như một tòa lầu nhỏ vậy, nhìn vô cùng mới lạ. Sau khi dựng lên, Nhâm Vi Chí còn thuê một nhóm nhân công tới, đào giếng xuống nữa, trong khi lúc đó đã sâu tới hơn một trượng! Nhưng tin tức này chỉ lưu truyền nội bộ ở giới thương nhân mà thôi.

Không bao lâu sau, tin tức chính thức đã được công bố: là Nhâm Vi Chí từ sai người giục ngựa đem tin truyền tới kinh thành, trên tấm bảng ở đại sảnh khách điếm Thục Hương viết lên tin tức đầu tiên về trác đồng tỉnh!

Khách điếm vốn vắng lặng cả nửa tháng nay, đột nhiên nghênh đón đông đảo thương nhân hiếu kỳ, thậm chí còn có cả những người qua đường tới xem náo nhiệt (hóng thị phi). So lúc trước chỉ có hơn chứ không kém!

Những người đang nắm cổ phiếu trong tay cùng những người háo hức muốn mua đều tập trung lại tại đây nghe hóng tình hình.

Ruộng muối kia chỉ mới dựng trác đồng tỉnh lên, còn chưa lấy được một giọt nước muối nào, mà cái giá hai trăm chín mươi văn đã một đi không trở lại. Ba trăm văn không ai bán, bốn trăm văn không ai bán, năm trăm văn cũng không ai bán, mãi cho đến khi xuất hiện cái giá sáu trăm hai mươi văn mới có một giao dịch thành công!

Những người trước đó còn châm chọc mua bán thua lỗ, nay đều không khỏi nhìn nhau mà ngây người.

Hơn nữa, có những người thông minh, từ sự biến động giá cả này, bỗng ý thức được một chuyện còn trọng yếu hơn—— Tỉ như Lữ Hiển. Lúc nghe nói có sáu trăm văn cũng chưa chắc mua được cổ phiếu của ruộng muối, trong đầu hắn như có gì đó lóe lên, cho đến tận lúc này mới ý thức được mấy chữ "Cổ phần có thể tự do chuyển nhượng" đơn giản lại có thâm ý ra sao!

Nghĩa là, dù ruộng muối chưa kiếm ra một đồng nào, nhưng chỉ cần mọi người cảm thấy có thể kiếm được tiền từ nó, giá cổ phiếu có thể tăng đến không tưởng! Mà người cầm cổ phiếu trong tay, không cần chờ ruộng muối đi vào hoạt động chính thức, vẫn có thể dựa vào việc chuyển nhượng cổ phiếu mà kiếm lợi nhuận!

Thì ra tiền còn có thể kiếm được như vậy! Quả thực chưa từng nhìn thấy, chưa từng nghe thấy!

Lữ Hiển không khỏi suy nghĩ: Là chính Nhâm Vi Chí nghĩ ra biện pháp này, hay người khác mua cổ phiếu gợi ý ra như vậy?

Hắn chỉ đầu tư năm ngàn lượng, vậy một vạn năm ngàn lượng còn lại, đang ở trong tay ai a…

*

Một tháng chớp mắt liền qua đi. Những người nắm nửa phong thư còn lại kia cũng bắt đầu rục rịch không yên, mới gửi thư giục hỏi khi nào thì bên này đưa năm vạn lượng ra, kỳ hạn ước định đã sắp đến, hiển nhiên có chút nôn nóng.

Chu Dần Chi cũng nghĩ số tiền kia quá lớn, Khương Tuyết Ninh sao có thể gom góp đủ được? Hắn lại một lần nữa đi tới Khương phủ, truyền tin tức cho Khương Tuyết Ninh.

Đã sắp tới cuối năm, những ngày tuyết rơi trong kinh thành cũng nhiều hơn. Trong phòng đốt than ấm áp dễ chịu, Khương Tuyết Ninh

nghĩ sắp tới những chuyện kia ổn định, sớm muộn cũng phải vào cung, mà Tạ Nguy là người hà khắc, nàng đã lâu không chạm vào đàn, chỉ sợ lại bị hắn nói đánh đàn không tĩnh tâm, liền ngồi xuống trước đàn điều chỉnh dây cung.

Nghe Chu Dần Chi nói, ánh mắt nàng còn không thèm nhìn qua, tiện tay chỉ túi gấm trên bàn, thản nhiên nói: “Ngươi lấy trước một vạn lượng đi, nói bọn họ yên tâm.”

Về phần còn lại… Ngón tay Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng gảy qua, dây đàn rung động, liền tuôn ra một chuỗi thanh âm ôn nhuận như hòa tan vào không khí: “Về phần còn lại, cũng sắp rồi.”

Chờ một chút. Nhẫn nhịn thêm một chút nữa. Còn chưa phải lúc bán được giá tốt nhất.

Chương 108: Ngân phiếu

Kiếp trước Vưu Phương Ngâm chưa dùng qua biện pháp này, nhưng nàng ấy từng đề cập tới, Khương Tuyết Ninh vẫn còn nhớ rõ.

Áp dụng vào trường hợp của Nhâm Vi Chí cùng ruộng muối, chính là có tầng tầng lớp lớp mục đích, người bình thường đoán ra mở đầu chưa chắc đã tính được phần giữa, dù có tính ra phần giữa cũng chưa chắc lường được kết cục, đây chính là một trong những điển hình cho biện pháp kiếm tiền mà người người không ngờ tới.

Nhưng đây là lần đầu Khương Tuyết Ninh thực hiện nó, không có tiền lệ để tham khảo, cho nên thời thời khắc khắc phải chú ý cẩn thận. Chỉ sợ lơ là một chút sẽ bỏ qua thời điểm tốt nhất. Cho nên, dù so với người khác, nàng có lợi thế biết trước một số chuyện, không đến mức quá hao tâm tổn trí lo lắng suy tới nghĩ lui, nhưng cũng phải ngồi chờ ở gian phòng riêng tại khách điếm Thục Hương mới an tâm được.

Chu Dần Chi biết Khương Tuyết Ninh cùng Vưu Phương Ngâm của Thanh Viễn bá phủ có liên hệ, lại không biết hai người bọn họ cụ thể muốn làm gì. Nhưng gần đây, nghe vài tin đồn trên phố chợ, biết Vưu Phương Ngâm sắp gả cho Nhâm Vi Chí, chuyện ruộng muối đất Thục cũng đã nghe qua. Vốn hắn còn chưa liên kết được những chuyện này, nhưng nay nghe nàng nói vậy, trong đầu Chu Dần Chi chợt lóe lên, mơ hồ đoán được trong một vạn năm ngàn lượng bạc cổ phần ruộng muối kia chỉ sợ có hơn phân nửa ở trong tay Khương Tuyết Ninh. Nhớ lại lần trước lập kế tóm đích tiểu thư bá phủ "bóc" ra một vạn lượng bạc, trong lòng hắn không khỏi chấn động.

Thân cây cổ cầm trải qua năm tháng, lúc tấu đàn, dù trong phòng

không đốt hương, mùi huân hương từ nó vẫn thoang thoảng vương vấn. Tiếng đàn còn vang vọng trong không khí. Khương Tuyết Ninh nhìn chằm chằm mấy dây cung này, chỉ hỏi: “Trong triều gần đây có tin tức gì không?”

Chu Dần Chi nói: “Án của Dũng Nghị hầu phủ vẫn đang thẩm tra…” Nghe nói Tam tư suốt ngày bận bịu, chạy đông chạy tây. Một phía cho rằng hầu phủ dù có thư từ qua lại với nghịch thần loạn đảng, nhưng hầu hết đều bởi vì muốn nghe ngóng tin tức về Định Phi thế tử hai mươi năm trước, mục đích là vì tình thân, không thể xử như mưu phản, chỉ cần tịch biên tài sản, biếm thành thứ dân là đủ.

Một phía khác lại nhận định việc nghe ngóng tin tức của thế tử chỉ là cái cớ. Ai cũng biết vị Định Phi thế tử kia đã chết từ hai mươi năm trước, muốn tìm thì tới ‘Mộ Nghĩa Đồng’ mà tìm, Dũng Nghị hầu Yến Mục biết rõ đối phương là phản tặc mà vẫn liên lạc, rõ ràng có tâm tư mưu phản, cho dù tội không đến mức tru di cửu tộc, thì kẻ cầm đầu như Yến Mục cùng người thân ba đời cũng phải công khai chém đầu mới răn đe tâm tư bọn phản tặc được.

Khương Tuyết Ninh nghe xong thì trầm mặc, qua hồi lâu, lại nói: “Tạ thiếu sư hiện đang chấp chưởng Hàn Lâm viện, quyền hành trong triều ngày càng hưng thịnh, tai mắt cũng rất linh thông. Thuộc hạ ngươi có ai thích hợp không, để bọn họ lén bàn tán truyền ra chút tin tức?”

Chu Dần Chi lập tức khẽ giật mình trong lòng. Khương Tuyết Ninh lại là chậm rãi bổ sung thêm: “Đám người Thiên giáo kia sau khi lấy được tiền, nhất định sẽ không ở lại kinh thành, mà âm thầm rời khỏi. Ngươi là Cẩm Y vệ, quyền lực không tới, không làm được chuyện này, chi bằng, giao cho người khác đi.”

Số tiền kia vốn là nàng chuẩn bị cho Dũng Nghị hầu phủ, nhất định không thể để nó rơi vào tay hạng giá áo túi cơm. Nhưng chỉ dựa vào lực lượng của nàng, e rằng không có cách nào ngăn nổi việc này. Huống chi nàng cũng sợ đối phương nhận tiền không đưa thư,

không bắt được thỏ còn bị ưng mổ vào mắt, quan trọng chính là lá thư này không được phép có sơ xuất gì, cho nên nàng nhất định phải có phương án dự phòng.

*

Chu Dần Chi thực có chút đoán không ra dụng ý của nàng. Vị Tạ thiếu sư này tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản, nếu muốn thần không biết quỷ không hay giả bàn tán mà loan truyền tin tức là chuyện không hề đơn giản.

Nhưng hắn đảo mắt liền nghĩ đến quan hệ của Khương Tuyết Ninh cùng Tạ Nguy. Cũng có thể coi là thầy trò a? Vì sao đã muốn Tạ Nguy biết, lại không trực tiếp nói rõ? Có lẽ quan hệ giữa hai người này chỉ sợ còn gì đó ẩn khuất, có thể là chuyện hắn không nên suy đoán, chi bằng giả bộ không biết gì, không nghĩ thêm nữa, chỉ tận tâm hoàn thành chuyện nàng giao thôi.

Sau khi gặp Khương Tuyết Ninh, Chu Dần Chi liền mang ngân phiếu một vạn lượng khi rời đi. Ra tới cửa phủ, hắn vừa vặn trông thấy một cỗ xe ngựa hết sức bình thường dừng ở đó.

Hắn vừa ngẩng lên, Vưu Phương Ngâm vừa từ trên xe bước xuống. Ánh mắt hai người gặp nhau trong chốc lát. Vưu Phương Ngâm thấy hắn thì ngẩn người, nhưng ngay sau đó liền cười một tiếng, hướng về phía hắn thi lễ một cái, nhưng ở trước cổng lớn Khương phủ dù sao không tiện nói chuyện, nên cứ thế đi vào trong.

Vưu Phương Ngâm sắp gả đi rồi. Hai ngày nay Khương Tuyết Ninh cũng đang muốn tìm cơ hội hẹn nàng ra gặp mặt một lần, giao phó vài chuyện, không ngờ nàng lại tới trước, trong lòng có chút bất ngờ cùng vui vẻ.

Nhìn kỹ cô nương này, mấy ngày nay có vẻ thay đổi rất nhiều. Đại khái biết nàng sắp xuất giá, vì mặt mũi bá phủ nên cũng làm lấy lệ một chút, may cho thứ nữ thêm mấy bộ y phục không đáng bao

nhiêu tiền, huống chi còn phải trông cậy Nhâm Vi Chí kiếm thêm chút tiền, nên đối xử với Vưu Phương Ngâm đương nhiên sẽ không quá tệ.

Y phục màu đỏ hồng mới tinh, sắc mặt nàng cũng hồng hào tươi tắn lên không ít, dáng vẻ xinh đẹp cùng tú lệ. Khương Tuyết Ninh kéo nàng lại nhìn một vòng, trong lòng liền vui vẻ trở lại, nói: "Vốn dĩ ta còn cảm thấy Nhâm Vi Chí này cũng không quá tốt, nhưng thấy cách hắn đối phó với Bá phủ để lấy được ngươi, sau này ngươi cũng không cần phải ở đó chịu khổ nữa, ta lại cảm thấy người này miễn cưỡng cũng coi như xứng với Phương Ngâm nhà chúng ta."

Vưu Phương Ngâm bị nàng nói đến đỏ mặt, lúng ta lúng túng nói: "Là, là giả thành hôn."

Khương Tuyết Ninh lúc này mới nhớ ra, "A" một tiếng, lại không khỏi thở dài: "Xuất giá – chuyện lớn như vậy, rất nhiều cô nương cả đời chỉ có một lần, làm như vậy thực sự có chút bất đắc dĩ, khiến ngươi chịu ủy khuất rồi."

Vưu Phương Ngâm lại không cảm thấy có gì ủy khuất, xuất giá hiển nhiên là đại sự rất nhiều người cả một đời mới có một lần, nhưng đối với nàng, những ngày tháng ở Thanh Viễn bá phủ quá gian nan khổ ải, lần này có thể mượn cơ hội rời khỏi đó, thực là chuyện may mắn trước đó không dám nghĩ tới.

Mấy ngày nay, nàng đều không dám ngủ quá sâu. Chỉ sợ ngủ một giấc, tỉnh lại mới phát hiện hết thảy chỉ là một giấc mơ đẹp. Nàng cũng không biết làm thế nào để diễn tả suy nghĩ của mình, chỉ lắc đầu, kiên định nói: "Không có, không có ủy khuất. Ngược lại, Nhâm công tử đáp ứng chuyện này với Phương Ngâm, hắn mới chịu thiệt…"

Chịu thiệt a? Cầm một khoản tiền lớn, còn cưới được cô nương tốt, mặc dù là giả thành hôn, nhưng cũng là chuyện tốt trên đời này đốt đèn lồng cũng tìm không thấy, Nhâm Vi Chí kia lại còn dám nghĩ

mình chịu thiệt?

Trong lòng Khương Tuyết Ninh khe khẽ hừ một tiếng. Chỉ là trước mặt Vưu Phương Ngâm nàng cũng không nói thẳng ra: “Ngươi tới vừa đúng lúc, sắp tới sẽ có người từ đất Thục tới đón ngươi đi thành thân, chỉ sợ sau này khó có cơ hội gặp được nhau.”

Nàng vừa nói chuyện, lại xoay người sang chỗ khác lấy ra một cái hộp nhỏ. Trong đó chứa một xấp ngân phiếu. Khương Tuyết Ninh đặt vào tay Vưu Phương Ngâm, nói: “Ngày ngươi đi, ta không tiện lộ diện, dù sao tỷ tỷ ngươi – Vưu Nguyệt hận ta đến tận xương, gặp mặt có khi còn muốn bóp chết ta. Chỉ là, nghĩ cũng biết, với cái tính khí của Bá phủ kia, nhất định sẽ không chuẩn bị cho ngươi bao nhiêu đồ cưới. Vốn dĩ, ta chuẩn bị cho ngươi còn nhiều hơn một chút, chỉ là những ngày nay xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tiền cần dùng tăng lên, cho nên chỉ còn lại ba ngàn lượng ngân phiếu này, ngươi giữ bên người, đừng để ai biết, kể cả Nhâm Vi Chí. Tiền tài không được để lộ ra, cho dù ngươi tin hắn, cũng chưa chắc đã không gieo ra mầm tai vạ nào khác. Sau này đến đất Thục, nếu gặp phải chuyện gì, ta ở kinh thành ngoài tầm tay với, không chiếu cố được cho ngươi, trong tay ngươi có chút tiền này, cũng tiện xử trí.”

Thêm cho nàng ba ngàn lượng làm đồ cưới! Vưu Phương Ngâm giật nảy mình, cảm giác ngân phiếu này như than hồng nóng phỏng tay, căn bản không dám nhận, vội vàng đẩy trở về, cực kỳ kinh hoảng: “Ta, ta đã được cô nương chiếu cố rất nhiều rồi, sao còn có thể nhận tiền của cô nương?”

Khương Tuyết Ninh đã đoán được nàng sẽ không nhận. Nhưng số tiền này nàng nhất định phải cho Vưu Phương Ngâm, thái độ mười phần kiên quyết, nghiêm túc nói: “Tiền này không chỉ vì ngươi, mà cũng dự phòng ruộng muối bên kia có gì bất trắc. Dù sao lo xa thêm một chút cũng không mất mát gì. Nếu ruộng muối làm ăn tốt, Nhâm Vi Chí chia hoa hồng cho ngươi, trong tay ngươi có tiền đương nhiên sẽ không cần đụng đến tiền này. Tương lai có cơ hội, ngươi trả lại cho ta là được. Cứ coi như ta cho ngươi mượn, được không?”

Vưu Phương Ngâm lúc này mới do dự. Khương Tuyết Ninh lại một phen nói hết lời, nàng mới đưa tay nhận, nhưng đôi mắt đã đỏ lên, ầng ậng nước mắt, ngọng nghịu, muốn mở miệng cũng không biết nói thế nào.

Khương Tuyết Ninh bất đắc dĩ cầm khăn lau nước mắt cho nàng, vừa buồn cười, vừa cảm động chuyển sang đề tài khác: “Gần đây ngươi ở trong phủ vẫn tốt chứ, tỷ tỷ ngươi không có làm khó ngươi?”

Vưu Phương Ngâm mới đáp: “Không có, thời điểm Nhị tỷ tỷ nghe nói cổ phiếu bên khách điếm Thục Hương hạ thấp có nổi nóng mấy ngày, nhưng về sau giá tăng, tâm trạng lại vui vẻ, đối xử với ta cũng tốt hơn rất nhiều, còn mang ta ra ngoài mua thêm y phục trang sức mới.”

Xem ra Vưu Nguyệt gần đây sống rất thư thái nha. Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ, để nàng ta được như ý thêm hai tháng nữa, sau đó lại khóc lóc là vừa. Bất quá lời này sẽ không nói ra trước mặt Vưu Phương Ngâm, cho nên nàng chỉ khẽ cười lên: “Vậy thì tốt quá rồi.”

*

Khương Tuyết Ninh đang chờ đợi một thời cơ thích hợp, suy nghĩ cho kế hoạch tiếp theo của mình, nên dặn dò Vưu Phương Ngâm vài câu. Chuyện bên phía Chu Dần Chi rất nhanh cũng đã làm xong.

Mười ngày tiếp theo, không có tin tức nào từ đất Thục, nhưng tất cả mọi người như đang mong đợi gì đó, càng gần ngày thứ nữ của Thanh Viễn bá phủ xuất giá, khách điếm Thục Hương càng có nhiều thương nhân lui tới.

Dùng đầu ngón chân cũng nghĩ cũng biết —— Nhâm thị ở đất Thục kia sắp phái người tới đón dâu, đồng thời tất nhiên cũng sẽ mang đến tin tức mới nhất của ruộng muối, mà một khi trác đồng tỉnh là thật sự có thể lấy ra nước muối từ giếng đã bỏ phế, vậy giá cổ phiếu

nhất định sẽ lên đến trời!

Đám người cứ thế mòn mỏi trông mong từng ngày. Rất nhanh đã tới hai mươi ba tháng mười hai, một ngày trước khi Vưu Phương Ngâm xuất giá. Người đón dâu từ đất Thục cuối cùng cũng tới!

Sáng sớm hôm đó, trong đại sảnh khách điếm Thục Hương đông nghịt người, cho dù trong tay không có cổ phiếu ruộng muối Nhâm thị, thậm chí cũng biết mình không mua nổi, nhưng đều đến hóng chuyện, xem cảnh lạ hiếm thấy này. Tất cả mọi người thỉnh thoảng sẽ nhìn ra cửa. Mỗi khi có người đi vào đều phải ngoái đầu lại hóng xem một phen.

Cứ vậy, cả đại sảnh ngồi chờ tới gần trưa, tin tức vẫn chưa tới. Giờ cơm trưa đã kề cận, vài người không chịu nổi mà về trước, nhưng rất nhiều người vẫn ở lại khách điếm, gọi đồ ăn, cố chấp ngồi chờ.

Giờ ngọ hai khắc, một hán tử cường tráng y phục đơn giản từ xa xa phi ngựa tới, thả dây cương vào tay tiểu nhị, nện bước vào khách điếm, dùng giọng mang khẩu âm đất Thục la lớn: “Chưởng quỹ đâu rồi?”

Tất cả mọi người nghe xong, trong lòng lập tức chấn động. Chưởng quỹ đang giục tên hầu bàn ra sau bếp mang đồ ăn lên, nghe giọng này, xoay đầu lại, hai mắt lập tức sáng lên: “Ngươi là người Nhâm công tử phái tới?”

Hán tử hào sảng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng tinh, hiển nhiên là vui vẻ khoái chí đến cực điểm, nói: “Đúng đó. Ta là gia phó Nhâm công tử mới nhận, đặc biệt mang người vào kinh nghênh đón thiếu nãi nãi tương lai về Thục. Bảy ngày trước, trác đồng tỉnh Nhâm công tử làm ra đã lấy được nước muối từ giếng bỏ phế ngày trước, khắp cả vùng đều đến xem. Nhâm công tử sai ta thông báo một tiếng, cũng thỉnh chưởng quỹ viết tin tức này lên bảng, để mọi người mua cổ phiếu được yên tâm!”

Giọng hắn không nhỏ, người trong đại sảnh đều nghe được. Thế là "Ầm" một tiếng, cả đại sảnh như nổ tung, kẻ nói người cười, bàn tán rôm rả. Hán tử kia bởi vì còn phải đi Thanh Viễn bá phủ đón người, không ở lại thêm, báo xong tin tức liền rời đi.

Tất cả mọi người bị tin tức này làm cho chấn phấn. Cũng có một số ít người hoài nghi Nhâm Vi Chí có phải truyền tin giả hay không, dù sao loại chuyện như vậy quá kỳ diệu, khó tưởng tượng được. Nhưng vào buổi chiều, liền có tin tức khác truyền đến. Chuyện liên quan đến ruộng muối, tin tức linh thông nhất đương nhiên là từ các thương nhân buôn muối, rất nhanh tin tức kia liền được chứng thực.

Khai thác muối ở đất Thục, là đào giếng lấy nước muối từ dưới đáy lên, sâu đến ba, bốn trượng đã hiếm thấy, sâu hơn nữa rất khó lấy nước lên được. Thường thường một cái giếng đào sâu ba bốn trượng mà không lấy được nước muối nữa, sẽ bị bỏ hoang. Nhưng nhờ trác đồng tỉnh, nay có thể lấy nước từ mười trượng thậm chí mấy chục trượng!

Theo vòng xoay ống trúc, nước muối cứ thế mà lên theo, đây đâu chỉ đơn thuần là nước muối, là bạc vạn sáng lấp lánh a!

Thương nhân buôn muối vùng Giang Nam thì không sao, dù gì cũng làm muối từ nước biển, phát minh này không ảnh hưởng mấy tới bọn họ, chỉ là nhiều thêm một đối thủ cạnh tranh; nhưng đối với đám thương nhân buôn muối Tứ Xuyên biết tin tức này thực sự đứng ngồi không yên, không quan tâm ở nơi nào, tất cả đều ra roi thúc ngựa, muốn đến ruộng muối Nhậm thị nhìn xem một chút. Trác đồng tỉnh này ra đời, nhất định sẽ tạo nên biến đổi cực kỳ lớn với bố cục hiện tại của đất Thục!

Đám người nghe tin tức càng nhiều, nghi ngờ cũng càng nhỏ lại, đối với cổ phiếu ruộng muối Nhậm thị càng nhiệt tình hơn, giá cả đương nhiên sẽ không ngừng tăng!

Giá hơn sáu trăm văn căn bản đã không có ai muốn bán. Trong đại

đường có người hô giá bảy trăm, tám trăm, chín trăm cũng không ai thèm đáp lời. Cho đến sáng hôm sau, giá một lượng bạc (= 1000 văn) bỗng nhiên xuất hiện trên thị trường, nhưng vừa nghe có người muốn bán, liền có người ra tay đoạt được!

Thời cơ Khương Tuyết Ninh chờ đợi, cuối cùng đã tới. Giá cổ phiếu ruộng muối Nhâm thị đương nhiên sẽ còn tiếp tục tăng lên trong một khoảng thời gian nữa, nhưng chuyện lá thư Dũng Nghị hầu phủ đã rất gấp rồi, đám người thiên giáo kia chỉ sợ sắp hết kiên nhẫn, dù biết để thêm có thể kiếm càng nhiều tiền, nhưng nàng không dám đợi nữa. Cái giá một lượng bạc kia, chính là hòn đá dò đường của nàng. Nhưng vụ giao dịch này nàng không lộ diện, người mua cũng không lộ diện, đương nhiên không biết thân phận của nhau.

Một vạn lượng Khương Tuyết Ninh lừa được từ Thanh Viễn bá phủ lần trước đều giao cho Vưu Phương Ngâm mua cổ phiếu ruộng muối Nhậm thị, có thể nàng hiện tại là người nắm nhiều cổ phần nhất, tổng cộng có hai vạn cổ phiếu.

Vài ngày trước mấy trăm cổ phiếu trong tay vị Lưu lão bản kia cũng là nàng thừa dịp giá thấp mua đi. Chỉ bất quá, bấy nhiêu đối với nàng chỉ là số lẻ mà thôi.

Sau khi thả đi một ngàn cổ, trong tay nàng còn hơn một vạn chín, lấy giá hiện tại tương đương một vạn chín ngàn lượng bạc. Lúc trước tiền trong tay nàng có gần bốn vạn lượng, nhưng đưa cho Vưu Phương Ngâm làm đồ cưới, lại giữ một phần dự phòng, cho nên hiện tại còn chưa tới một vạn năm ngàn lượng.

Nhưng một vạn chín cổ phiếu cũng không phải là con số nhỏ. Người có thể bỏ ra nổi số tiền này không nhiều. Nếu nàng trực tiếp bán một vạn năm ngàn cổ, chỉ sợ sẽ khiến người đa tâm nghi ngờ, tại sao giá đang tăng rất mạnh lại muốn bán ra? Không biết chừng giá tiền sẽ lại giảm. Cho nên Khương Tuyết Ninh đành rao bán từng một ngàn cổ phiếu một, thuận tiện chờ cá cắn câu.

Trong kinh, phàm là thương nhân đều đang theo dõi tình hình chuyện này, tin tức vừa mới tung ra, liền có vô số người hứng thú, nhao nhao biểu thị nguyện ý ra giá mua. Tin tức cứ thế chớp mắt liền truyền đến tai Lữ Hiển. Người khác chưa nhận ra manh mối gì, Lữ Hiển đã phát giác ra có gì đó kỳ lạ, trong mắt như có gì đó lóe lên: "Không đúng, tình huống này không đúng. Giá cổ phiến ruộng muối Nhâm thị đang tăng, nhưng người này cứ ném ra hết một ngàn lại tới một ngàn cổ phiếu, chỉ sợ hắn là người đang nắm lượng cổ phần lớn nhất kia! Loại thời điểm này lại bán ra, hoặc là không coi trọng tương lai của ruộng muối Nhâm thị, hoặc là… Hắn hiện tại rất thiếu tiền!"

Bên trong U Hoàng quán thanh tĩnh không người. Tạ Nguy ngồi xếp bằng đối diện Lữ Hiển, nhìn hắn đánh bàn tính lách cách, không khỏi nói: "Người ta thiếu tiền, vậy thì sao?"

Lữ Hiển đảo mắt cực nhanh, cười hắc hắc nói: "Đương nhiên là thời cơ tốt để nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!" Trong lòng hắn sớm đã có một ý nghĩ nảy ra, bàn tính đánh được một nửa thì trực tiếp đặt xuống bàn, đứng phắt dậy, nói: "Không được, cơ hội tốt như vậy, ta tuyệt đối không thể bỏ qua!"

Tạ Nguy nhíu mày: "Ta còn muốn bàn với ngươi chuyện thiên giáo…"

Lữ Hiển khoát tay, không quay đầu lại: "Ngươi đã có tin tức đám người kia, bọn hắn gần đây lại muốn ra khỏi thành, vậy bắt được hẳn là dễ như trở bàn tay, đâu cần phải cùng ta thương lượng. Lão tử đang vội kiếm tiền, chuyện trọng yếu hơn nữa cũng đừng làm phiền ta, ta đi tìm người đây!"

Chương 108-2: 108-2: Ngân phiếu (2)

Ngoài trời, tuyết đang rơi, liên tiếp đã mấy ngày. Lữ Hiển trước khi ra khỏi cửa nghĩ nghĩ một chút, nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, dứt khoát đem theo ngân phiếu cùng ấn tín bên người, cầm lấy ô từ tiểu đồng đi thẳng tới Bạch Quả tự trong kinh.

Những ngày này hắn phái người nhìn chằm chằm Thanh Viễn bá phủ. Hành tung của Vưu Phương Ngâm, Lữ Hiển rõ như lòng bàn tay.

Ngày mai nàng sẽ xuất phát từ kinh thành đi đất Thục, cô nương trước khi xuất giá đương nhiên sẽ đến chùa miếu nào đó thắp hương, cầu cho nhân duyên thuận lợi. Vưu Phương Ngâm tuy giả thành hôn, nhưng việc nên làm bề ngoài nhất định sẽ làm đủ, không để ai nhìn ra sơ hở gì. Lần này nàng đi cùng một nha đầu trong phủ tới Bạch Quả tự.

Lữ Hiển cũng không để nhân vật nhỏ như vậy vào mắt, tùy tiện sai một người giữ chân nha đầu kia lại nói chuyện ở bên ngoài, còn hắn không chút khách khí, gõ cửa hỏi: “Bên trong có phải là Vưu Phương Ngâm Vưu cô nương không? Tại hạ Lữ Chiếu Ẩn, có một mối làm ăn muốn tìm cô nương bàn một chút.”

Vưu Phương Ngâm hôm nay đến dâng hương lễ phật, còn thuận đường cầu một xâm, giờ phút này đang ngồi đọc những lời trên đó, nghe tiếng gõ cửa thì run lên một cái, lại nghe người bên ngoài tự giới thiệu, trong đầu liền xuất hiện một khuôn mặt.

Nhị cô nương tính quả nhiên không sai, người này lại thật sự tìm tới. Trong nội tâm nàng không khỏi cực kỳ bội phục Khương Tuyết Ninh,

nhưng cũng có một chút căng thẳng, cố bình tĩnh lại, nói: “Mời vào.”

Lữ Hiển liền đẩy cửa đi vào. Một gian phòng thiền đơn giản, mộc mạc, treo bức tranh chữ đơn giản chỉ có một chữ “Không”. Chỉ là lúc Lữ Hiển nâng mắt lên nhìn Vưu Phương Ngâm, hắn không khỏi ngẩn người:

Ngày trước hắn từng gặp cô nương này ở khách điếm Thục Hương, mặc một thân y phục nha hoàn thô ráp, da dẻ thậm chí có chút xanh xao vàng vọt, nhìn dù thanh tú nhưng cũng mười phần thấp kém; bây giờ khí sắc tốt hơn, hai má cũng đỏ hồng, không biết có phải do sắp xuất giá hay không, gương mặt tỏa ra sự dịu dàng như nước, vậy mà lại khiến hắn có chút mất tự nhiên.

Cho đến lúc này, Lữ Hiển mới ý thức được —— Đúng a, con gái nhà người ta ngày mai gả đi, mình hôm nay lại dám chạy tới bàn chuyện làm ăn, thật sự rất to gan a.

Vưu Phương Ngâm hỏi: “Hình như trước kia ta có từng gặp qua ngài, không biết Lữ lão bản tìm đến, là vì mối làm ăn gì đây?”

Lữ Hiển lúc này mới hoàn hồn, cười một tiếng cố ém đi chút bất ổn trong lòng, nói: “Người khác không biết, nhưng Vưu cô nương cùng ta hẳn đều biết. Người thông minh không nói vòng vo, hôm nay ở khách điếm Thục Hương nghe đồn lại có người muốn bán cổ phiếu, là cô nương, à không, là người sau lưng cô nương sao?”

Vưu Phương Ngâm không nói. Lữ Hiển nói thẳng ra dự tính của mình: “Lữ mỗ dù không biết cô nương rốt cuộc cần tiền vào việc gì, nhưng chắc hẳn đang vội bán chỗ cổ phiếu này đi đúng không? Chỉ là thương nhân trong kinh chú ý cổ phiếu này tuy nhiều, nhưng có thể một lúc bỏ ra khoản tiền lớn như vậy mua lại, chỉ sợ không có mấy người. Lữ mỗ làm ăn nhiều năm nay, chữ tín vẫn luôn giữ vững. Các ngươi cứ chia lẻ ra từng một ngàn cổ bán đi, xử lý phiền phức, còn phải cẩn thận không để bị phát hiện, chi bằng có bao nhiêu đều bán cho ta, ta mua hết. Vưu cô nương thấy sao?”

Vưu Phương Ngâm nhớ lại lời Khương Tuyết Ninh dặn dò, liền hỏi: “Ngươi hẳn không bỏ ra nổi giá một lượng một cổ a?”

Lữ Hiển tựa tiếu phi tiếu: “Bên ngoài số lượng nhỏ nên giá tiền cao, nhưng nếu Vưu cô nương muốn bán hết một lượt, vậy làm sao còn có giá đó nữa.” Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của a, thực hành chính là như vậy. Lữ Hiển phát huy rất tốt tinh túy của câu này.

Vưu Phương Ngâm nghe xong, trong lòng liền ép nhịn xuống mọt hơi nghẹn ở cổ, cũng may Khương Tuyết Ninh lúc trước đã nói qua với nàng, nên bây giờ nghe từ miệng Lữ Hiển, cũng không phẫn nộ bao nhiêu. Chỉ là, Nhị cô nương quả thật liệu sự như thần. Đến chuyện người này cắn câu còn thừa cơ ép giá cũng tính ra được. Nàng nhíu mày hỏi: “Vậy Lữ lão bản ra giá bao nhiêu?”

Lữ Hiển hỏi ngược lại: “Vưu cô nương muốn bán bao nhiêu cổ?”

Vưu Phương Ngâm đáp: “Một vạn năm ngàn cổ.”

Lữ Hiển vụng trộm hít sâu một hơi, không khỏi chau mày nói: “Một vạn ba ngàn lượng.”

Vưu Phương Ngâm nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đanh lại, nói: “Lữ lão bản căn bản không phải thật lòng đến mua.”

Lữ Hiển lại cười: “Cực kì thật lòng.”

Vưu Phương Ngâm muốn tiễn khách. Lữ Hiển hết lần này tới lần khác né tránh không chịu đi, ngón tay nhẹ nhàng giữ lấy mép bàn, đột nhiên thong thả ném ra một câu: “Ngươi, hoặc là đông gia sau lưng ngươi, thì ra thiếu một vạn năm ngàn lượng a.”

Trong mắt Vưu Phương Ngâm liền bốc lên mấy phần lửa giận. Lữ Hiển thấy nàng như vậy, càng tin rằng mình đoán đúng. Loại cảm giác mình biết rõ hết thảy lại còn nắm quyền chủ động khiến hắn vô

cùng khoái chí, càng tỏ ra lười biếng, bổ sung thêm: “Vưu cô nương đừng dùng loại ánh mắt như vậy mà nhìn tại hạ, ngồi với thương nhân thì bàn chuyện bán buôn nha. Làm ăn, ai cũng có thời điểm tình hình kinh tế căng thẳng, Lữ mỗ trước nay là người hảo tâm, có thể giúp ai cũng đều giúp. Nếu thiếu một vạn năm ngàn lượng, chi bằng đưa một vạn bảy ngàn cổ cho ta, cô nương đỡ phải lo lắng chạy vạy?”

Có lẽ lời này đánh động tâm khảm của Vưu Phương Ngâm, hắn thấy thần sắc đối phương tựa hồ lộ vẻ do dự, giống như đang nghiêm túc cân nhắc lời hắn nói. Lữ Hiển liền vô cùng có tâm, không ngừng cố gắng, cổ động nàng. Tiếp theo là một tràng tận tình khuyên bảo, nhọc lòng liệt kê hậu quả nếu nàng đem bán lẻ số cổ này ra, khiến người ra hoài nghi người đứng sau có chuyện gì, nói không chừng còn không bán được cổ. Nhưng Vưu Phương Ngâm vẫn không nói nửa lời.

Lúc này, Lữ Hiển trổ ra đòn sát thủ, nghiêm mặt, nói: “Đã nói nhiều như vậy, Vưu cô nương vẫn không muốn bán, xem ra mối làm ăn này không thành rồi. Vậy Lữ mỗ xin cáo từ!”

Dứt lời liền đứng dậy chắp tay với Vưu Phương Ngâm. Vưu Phương Ngâm không cản hắn. Lữ Hiển từ trong phòng thiền đi ra ngoài, đồng thời trong lòng yên lặng đếm, quả nhiên, mới đếm tới ba, phía sau liền truyền đến tiếng nàng vội vàng gọi: “Lữ lão bản xin dừng bước!”

Ý cười liền thoáng hiện trên mặt Lữ Hiển. Hắn biết, chuyện thế là thành rồi. Biện pháp mặc cả này, dù cũ, nhưng vô cùng hiệu quả a!

Chỉ là lúc này hắn đưa lưng về phía Vưu Phương Ngâm, nên căn bản không nhìn thấy trên khuôn mặt trung thực thật thà của cô nương này cũng xẹt qua ý cười chiến thắng y như vậy.

Một bên vội vã đòi tiền, một bên vội vã muốn lấy cổ. Song phương cực kỳ ăn khớp với nhau, Lữ Hiển mang theo ngân phiếu cùng ấn tín tới, tất nhiên không cần phải nói nhiều; nhưng khiến hắn hơi kinh

ngạc chính là, Vưu Phương Ngâm vậy mà cũng mang theo ấn tín, cơ hồ lập tức liền ký kết khế ước với hắn.

Một tay đóng ấn tín, một tay giao tiền. Lữ Hiển cầm khế ước đi, Vưu Phương Ngâm cầm ngân phiếu về.

Lúc vừa rời khỏi Bạch Quả tự, Lữ Hiển quả thực vô cùng phấn chấn, thầm nghĩ, đại đa số cổ phần ruộng muối Nhâm thị đều đã nằm trong tay mình, tương lai chỉ cần ngồi đếm bạc nữa thôi.

Nhưng mới đi được chừng ba bước, tươi cười trên mặt hắn đột nhiên cứng ngắc. Hắn nhét khế ước vào tay áo, nhưng trong đầu chợt lóe qua hình ảnh thứ nữ Vưu phủ kia lúc nàng lấy ấn tín ra, "Ong" một tiếng: Nếu như không phải đã sớm chuẩn bị, ai đi ra ngoài dâng hương lại mang theo ấn tín chứ! Hắn là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Nhưng người ta chẳng lẽ lại không đoán ra được có người sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao?

Nghĩ tới đây, hắn cảm thấy trong lòng đã lạnh đi một nửa, lập tức biết mình quá gấp gáp: "Tuyệt đối thiếu tiền! Đối phương tuyệt đối thiếu tiền đến cùng cực! Nếu ta kiến nhẫn lchờ thêm một chút, nhất định có thể ép giá xuống càng nhiều nữa a! Đáng chết…"

Vậy mà lại nhảy vào hố bọn họ đào sẵn! Khuôn mặt Lữ Hiển sắp chuyển sang màu đen, cùng một con đường lúc đi mất chừng nửa canh giờ, khi về cứ đi một chốc lại dừng một chốc, đến khi trời sẩm tối mới về đến U Hoàng quán, thần sắc quả thực như đất trời sụp đổ, đáng sợ cực kỳ.

Tạ Nguy lúc này vẫn còn chưa đi. Nghe thấy tiếng đẩy cửa, Tạ Nguy ngẩng đầu nhìn thấy Lữ Hiển cả người đầy oán khí, không khỏi nhíu mày: "Ngươi làm sao vậy?"

Lữ Hiển mặt mày xanh lét, không nói gì, chỉ thả tấm khế ước kia lên bàn. Tạ Nguy liếc mắt nhìn, nói: "Đây không phải đã đàm phán thành công sao?"

Lữ Hiển nói: “Ta bị chặt chém rồi.” Đối với một thương nhân mà nói, mua một món đồ với giá cao hơn giá vốn có, tuyệt đối là điều sỉ nhục lớn nhất! Lữ Hiển bây giờ nghĩ lại, mới thấy mình bị chơi một vố rồi.

Tạ Nguy nghe hắn nói, cũng hiểu được tại sao sắc mặt hắn lại kém đến vậy: Người như Lữ Chiếu Ẩn, chính là kiểu có thể ăn mười phần, nếu chỉ ăn chín phần sẽ cảm thấy mình lỗ to. Rõ ràng có thể ép xuống giá thấp hơn nhưng lại không làm được, vì thế mà oán hận.

Có trời mới biết lúc này đầy trong đầu Lữ Hiển đều là gương mặt của Vưu Phương Ngâm, còn nhớ lại vụ đoạt mất tơ sống lần trước, càng nghĩ càng hận đến nghiến răng.

Nửa ngày sau, hắn mới đè được oán khí xuống, sau đó mới chú ý tới Tạ Nguy trời đã tối vậy mà vẫn chưa về Tạ phủ, vì vậy hỏi: “Sao ngươi còn ở đây?”

Tạ Nguy lại nhìn ra ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Tối nay có việc, đang chờ tin tức.”

*

Trời đã tối đen như mực.

Một vạn năm ngàn lượng ngân phiếu kia từ Vưu Phương Ngâm chuyển qua chỗ Khương Tuyết Ninh, lại đến tay Chu Dần Chi, cuối cùng giao cho hai tên áo đen che mặt. Chu Dần Chi chỉ dẫn theo Vệ Khê. Đối phương cũng chỉ có hai người. Bọn họ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, một tay giao tiền, một tay giao thư. Song phương đều rất cẩn thận, chuyện như vậy cực kì đặc thù, lại không dám để nhiều người biết, một bên xem thư không có vấn đề, một bên nhìn qua ngân phiếu không có vấn đề, không nói nhiều, ai nấy rời đi.

Hai tên áo đen kia ẩn vào bóng đêm, đi xa dần. Đi nửa đường, nhìn hai bên không thấy người nào qua lại, liền tiến một ngõ nhỏ, lúc trở

ra đã đổi lại y phục bình thường, bỏ khăn che mặt ra, đều là những gương mặt bình thường, không có gì đặc biệt.

Công Nghi Thừa mất liên lạc. Ngân phiếu cũng đã tới tay. Mấy người này, trong nội tâm vẫn nghĩ Dũng Nghị hầu phủ là hào môn trung liệt, đã từng cùng thiên giáo đồng mưu đại nghiệp, nên nay bán thư đi cũng coi như làm việc thiện. Nhưng hiện tại nếu cứ tiếp tục ở lại, chỉ sợ đêm dài lắm mộng, cho nên nhận được tiền liền dựa vào vài mối quan hệ của Thiên giáo rời khỏi kinh thành, cao chạy xa bay.

Ngay lúc bọn hắn giấu mớ ngân phiếu kếch xù trong lòng, đi đến gần cửa thành, ra ám hiệu với người liên lạc, bất ngờ nghênh đón bọn hắn lại là màn tên bắn như mưa! Sưu! Sưu sưu sưu!

Trong bóng tối, mũi tên xẹt qua, dễ dàng ghim vào người bọn hắn, ngân phiếu cầm chưa ấm tay, căn bản còn chưa rõ chuyện gì xảy ra đã ngã gục xuống đất, trợn trừng mắt, tắt thở.

Từ trên cổng thành, Đao Cầm đã mai phục từ lâu, nay đứng trong góc khuất, cất cung tên, lệnh cho những người khác: “Xuống dưới tìm kiếm cẩn thận, xem thử có đồ tiên sinh muốn hay không.”

Lập tức liền có mấy bóng dáng nhảy xuống dưới. Cẩn thận lục soát từ đầu tới chân, không thấy thư từ gì, chỉ có một xấp ngân phiếu thật dày, giao cho Đao Cầm, chần chờ nói: “Đao Cầm công tử, đã lục soát hết, trên thân đám người này không có vật đó.”

Đao Cầm vừa sờ vào xấp ngân phiếu, liền nhíu mày. Những người chết này trước đó đều âm thầm nghe lệnh Công Nghi Thừa điều khiển, không thể có nhiều ngân phiếu như vậy. Số này từ đâu mà có? Hắn thoáng nghĩ một chút, nội tâm bỗng có dự cảm cực kỳ không tốt, sắc mặt lập tức biến đổi, không nói lời nào, vội vàng lên ngựa, từ cổng thành phi thẳng về U Hoàng quán.

Trong phòng thắp đèn, ánh sáng khẽ lay động. Lữ Hiển mặt than đang ngồi gảy bàn tính, âm thanh vang lên như muốn phát tiết hết

tức giận của hắn. Trong tay Tạ Nguy đang mân mê một quân cờ bằng bạch ngọc, lại nhìn chằm chằm bàn cờ trước mặt, đã rất lâu không hạ nước cờ nào, thẳng đến khi tiểu đồng bên ngoài thông truyền nói Đao Cầm công tử trở về, hắn mới ngẩng phắt đầu lên, trong đôi mắt bình tĩnh chôn dấu mấy phần sát khí sắc bén!

Đao Cầm đi vào. Tạ Nguy hỏi: "Thế nào rồi?" Đao Cầm biết chuyện này khẩn cấp, không dám nhiều lời, chỉ đưa xấp ngân phiếu thật dày trình lên cho Tạ Nguy, nói: "Không tìm thấy thư Công Nghi Thừa sai bọn hắn gửi, chỉ lục ra được năm vạn lượng ngân phiếu này!"

"Chỉ có ngân phiếu, không có thư?" Đáy lòng Tạ Nguy đột ngột phát lạnh, cảm giác run rẩy như lan dọc theo sống lưng ra toàn thân. Hắn hiểu rất rõ lòng người, cơ hồ trong nháy mắt liền đoán được chuyện gì xảy ra: Sau khi mất liên lạc với Công Nghi Thừa, trong tay đám người này có phong thư, nhất định sẽ nảy lòng tham, dùng phong thư này đổi lấy một khoản tiền lớn!

Quân cờ trên đầu ngón tay hắn chợt chuyển vào trong lòng bàn tay, nắm chặt. Giữa mi tâm Tạ Nguy xẹt qua lệ khí, bàn cờ đen trắng trước mặt như trêu ngươi, khiến hắn tâm phiền ý loạn, liền vung tay hất bàn cờ xuống, quân cờ rơi đầy đất.

Lốp bốp. Trong gian phòng tĩnh lặng, âm thanh như chói tai hơn.

Tâm tình Lữ Hiển cũng không được tốt, nhưng lúc này cũng không dám thở mạnh. Chỉ là lúc ánh mắt hắn lơ đãng lướt qua xấp ngân phiếu kia, chợt "A" một tiếng: Hai tấm ngân phiếu trên mặt này, sao mà, sao mà… nhìn quen quá vậy?

Trong lòng hắn đột ngột "ầm" một tiếng. Một ý nghĩ kinh người bỗng nhiên xẹt qua trong đầu, khiến hắn đưa tay vội vã cầm xấp ngân phiếu này lên, nhìn kỹ từng tờ một. Càng nhìn, đôi mắt hắn càng sáng lên. Nhịp tim Lữ Hiển quả thực nhanh đến sắp phát nổ, thậm chí có một loại phấn khởi không nói ra được ập tới, trực tiếp từ bên trong đó rút ra một vạn năm ngàn lượng, giơ ra trước mặt Tạ Nguy,

giọng run rẩy nói: “Ngươi thấy quen không?”

Tạ Nguy nhíu mày: “Cái gì?”

Lữ Hiển hít sâu một hơi: “Đây rõ ràng là ngân phiếu buổi chiều ta mang ra ngoài để mua cổ phiếu ruộng muối kia! Không chỉ con dấu, ký hiệu, đến nếp gấp cũng giống nhau như đúc!”

Điều này có nghĩa gì, thật đúng là không thể rõ ràng hơn được nữa! Lữ Hiển sợ Tạ Nguy không tin, xòe ra từng tờ một, chỉ rõ từng chi tiết cho hắn xem: “Ta còn nghĩ tại sao đang êm đẹp, giá tăng ào ào lại bán tháo cổ phần đi, không ngờ lại dùng vào chỗ này. Nếu hắn dùng ngân phiếu này để mua lá thư vậy nhất định có quan hệ sâu xa với thứ nữ Thanh Viễn bá phủ kia!”

Vả lại… Ai sẽ tiêu một khoản tiền lớn như vậy để mua một phong thư là chứng cứ xác thực cho tội trạng của hầu phủ chứ? Hoặc là kẻ thù hận không thể đưa hầu phủ vào chỗ chết. Hoặc là…

Tạ Nguy bỗng trầm mặc, ngón tay thon dài nhẹ nhàng phủ lên mép xấp ngân phiếu vừa bị Lữ Hiển xòe ra trên bàn, tâm tư xoay chuyển, cuốn một góc lên, chợt nhìn thấy vết mực nho nhỏ, hẹp hẹp bên rìa ngân phiếu. Hắn nhíu mày lại, ánh mắt chợt dừng lại ở đó. Lữ Hiển cũng chú ý chỗ hắn nhìn, không khỏi giật mình, nói: “Làm sao ta lại nhớ lúc trước không có những vết mực này…”

Tạ Nguy ngước mắt nhìn hắn một cái. Sau đó, giống như nghĩ đến cái gì, lật hết từng tờ ngân phiếu lại. Lữ Hiển lập tức trợn mắt há hốc mồm. Bởi vì rìa bên phải mỗi một tấm ngân phiếu, đều có vết mực ấy!

Tạ Nguy suy nghĩ một chút, liền thay đổi trình tự, xếp lại tờ này trên tờ kia, rìa bên phải đều dịch ra một khoảng nhỏ, để các vết mực kia nối liền lại với nhau.

Lại có người viết lên trên rìa những tấm ngân phiếu này!

Chữ viết không quá tinh tế, thậm chí còn hơi xiêu xiêu vẹo vẹo, đọc lên lại có mấy phần ủy ủy khuất khuất, tỏ vẻ đáng thương, viết rằng: “Tiên sinh, là ta. Ta biết sai rồi.” Cuối cùng còn vẽ thêm một con rùa nhỏ.

Trong chớp nhoáng này, Tạ Nguy không nhịn được, cười ra tiếng, lệ khí trong đáy mắt bỗng như băng tuyết hoàn toàn tan biến đi.

Chương 109: Thực lòng tự hỏi

Kia là… Cái quái gì? Lữ Hiển ngồi đối diện Tạ Nguy, mấy chữ kia lại không quá tinh tế, xiêu xiêu vẹo vẹo, hắn đọc cực kỳ nhọc, nhịn không được vươn người ra phía trước xem cho rõ: "Viết cái gì, là ám hiệu sao?"

Nhưng hắn mới vừa kê đầu lại gần, ánh mắt Tạ Nguy lại dời đi, nhàn nhạt nhìn hắn một cái. Đôi tay mười phần tự nhiên cuộn xấp ngân phiếu lại. Lữ Hiển trợn mắt. Tạ Nguy giải thích một câu: "Không phải viết cho ngươi."

"…" Trên mặt Lữ Hiển có điểm hoài nghi, âm thầm liếc mắt qua xấp ngân phiếu đã được xấp chỉnh tề lại, nhướng mày, bật ra một câu kinh thiên động địa: "Vưu Phương Ngâm viết thư tình cho ngươi?"

"…" Thật đúng là miệng chó không mọc được ngà voi. Vẻ lo lắng lúc trước bao phủ trên người Tạ Nguy đã theo một tiếng cười đó mà tiêu tán, hắn lại khôi phục khí chất lạnh nhạt bình ổn thường ngày, chỉ nói: "Không phải."

Lữ Hiển nói: "Ta đoán có lẽ cũng không phải. Vưu cô nương người ta đã sắp thành hôn, lại chưa từng gặp ngươi, hẳn không thể gửi đồ gì cho ngươi lúc này được. Vậy kia là lời yêu thương cô nương nào gửi cho ngươi chứ?"

Tạ Nguy hơi cau mày lại: "Cái gì mà lời yêu thương?"

Ánh mắt Lữ Hiển vẫn nhìn chằm chằm xấp ngân phiếu không rời, đáy mắt thoáng qua tia sắc bén: "Không phải cô nương nào viết cho ngươi, còn liên quan tới chuyện trọng đại, vì sao ta lại không thể

xem?”

Năm vạn ngân phiếu tìm thấy từ chỗ cọc ngầm thiên giáo trực tiếp nghe lệnh Công Nghi Thừa, bên trong có một vạn năm ngàn lượng lúc trước hắn đưa cho Vưu Phương Ngâm, xếp lên còn giấu chữ viết. Từ đầu tới cuối đều liên quan đến an nguy của Dũng Nghị hầu phủ a. Sau khi Tạ Nguy nhìn mấy chữ này tựa hồ liền yên tâm, giống như chuyện này đã khống chế được, không có gì đáng lo nữa vậy.

Nhưng cảm giác của Lữ Hiển lại trái ngược với Tạ Nguy. Cũng không phải nghi kỵ từ chuyện lá thư, mà là trạng thái của Tạ Nguy trong nháy mắt đó mới khiến hắn bất an cùng cảnh giác. Đó không phải là trạng thái vốn có trước đây của Tạ Nguy.

Tạ Nguy thật đúng là bị hắn hỏi khó. Chữ viết như vậy, ngữ khí như vậy, còn thêm con rùa nhỏ đó, dù không hề có lạc khoản (phần ghi tên người viết), hắn vẫn biết được người viết là ai, người nào đứng sau Vưu Phương Ngâm, cho nên mới yên lòng. Vốn dĩ Tạ Nguy có thể cho Lữ Hiển xem thư và kể rõ mọi chuyện. Nhưng… Hắn vậy mà lại không hề có ý định đó.

Ngước mắt lên, đối diện với ánh mắt của Lữ Hiển, Tạ Nguy là người tâm tư nhanh nhạy, không đến mức không phát hiện được ngụ ý trong lời Lữ Hiển nói. Lữ Hiển hỏi: “Ngươi biết, làm bằng hữu nhiều năm như vậy, điều ta bội phục nhất ở ngươi là gì không?”

Tạ Nguy không mở miệng. Lữ Hiển giật giật khóe môi, nhưng đáy mắt cũng không có bao nhiêu ý cười: “Không phải trí kế, cũng không phải sự nhẫn nại—— mà là không gần nữ sắc.”

Nhưng Tạ Nguy ngẫm lại mọi chuyện từ trước tới nay, cũng không cảm thấy mình có chỗ nào làm không thoả đáng, Ninh nhị là học trò hắn, dòng chữ hay hình vẽ này cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi. Vả lại… Ninh nhị dù sao cũng không như những người khác.

Hắn, thứ nhất không quá quan tâm cô nương này hư thực ra sao,

thứ hai bất quá chỉ muốn ước thúc nàng dạy bảo nàng không để nàng đi sai đường, trừ những cái đó, hắn cũng không có tư tâm gì, càng không có ý nghĩ nảy sinh quan hệ nam nữ, chỉ coi nàng là vãn bối, là học trò. Thế nên hắn cảm thấy Lữ Hiển rảnh rỗi nghĩ lung tung.

Tạ Nguy cầm xấp ngân phiếu trong tay, hoàn toàn không có ý định trả cho Lữ Hiển, nói: "Bất quá chỉ là một thủ đoạn đùa giỡn không đáng nói, đưa ra cũng chỉ làm trò hề thôi, người nghĩ nhiều rồi."

Lữ Hiển nhịn không được trong lòng phán đoán xem lời này là thật hay giả. Nhưng thấy thần sắc Tạ Nguy không có gì bất thường, nhất thời lại chuyển sang hoài nghi bản thân có phải lòng dạ tiểu nhân, nghi thần nghi quỷ không: "Nghĩ nhiều một chút cũng tốt mà. Xem ra phiền phức lần này đã giải quyết xong, chỉ là người nhìn ra được thủ đoạn này của ai hay trong ám hiệu kia có trình bày rõ rồi? Nếu là về sau, tin tức chúng ta hành động, ngươi đã nói cho ai khác biết sao?"

"…" Ngón tay Tạ Nguy di di trên xấp ngân phiếu như có như không khựng lại một chút. Lữ Hiển nhìn thấy, lập tức cau mày. Hắn quen biết Tạ Nguy đã lâu, đến mức thấy thần sắc đối phương có biến đổi nhỏ xíu đã biết mình đánh trúng trọng, nhưng làm người thông minh nói chuyện nên biết dừng lại đúng lúc. Nhìn ra trời đêm không trăng sao bên ngoài, Lữ Hiển buông xuống một câu: "Ngươi nên về phủ rồi."

Tạ Nguy đứng dậy cáo từ. Lúc đi, hắn cũng mang theo xấp ngân phiếu một vạn năm ngàn lượng kia. Lữ Hiển không cản, chỉ thinh lặng tiễn hắn ra cửa. Nhưng mà khi lên xe ngựa hồi phủ, Tạ Nguy ngồi tựa vào thành xe, nhìn chằm chằm bút tích trên xấp ngân phiếu trong tay, suy nghĩ hồi lâu. Tới cửa phủ, hắn xuống xe. Đao Cầm nhìn thấy thần sắc hắn có chút không đúng.

Tạ Nguy giương mắt, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nở nụ cười, nói: "Ngày mai đi Khương phủ, gọi Ninh nhị tới học đàn. Dù không đi Phụng Thần điện, nhưng việc học không thể gián đoạn được."

*

Chu Dần Chi cảm thấy bất ngờ, sợ hãi trong lòng.

Buổi chiều, Khương Tuyết Ninh giao đủ số tiền kia cho hắn. Một khoản tiền lớn như vậy, dù có cho ai cũng không thể cam tâm mà đưa được, huống chi đám người này còn là cọc ngầm của Thiên giáo, dù không chặn được số tiền kia, chỉ cần tóm bọn họ giao cho quan phủ cũng đã lập đại công rồi. Cho nên dù để lộ tin tức cho phía Tạ Nguy, nàng cũng sắp xếp một đường lui khác.

Chạng vạng tối mới giao dịch với đối phương là nàng cố ý. Mai phục bên trong thành quá dễ gây chú ý, cho nên nàng mới để Chu Dần Chi tìm một số Cẩm Y vệ thân tín, mai phục bên ngoài cửa thành, xem xem nếu bọn họ ra được khỏi thành thì chặn giết, gặp may còn có thể cướp lại năm vạn lượng kia. Nhưng đợi suốt một đêm, không ai ra khỏi thành.

Sáng sớm hôm sau, Chu Dần Chi đến nha môn, liền nghe đồng liêu nhắc tới, đêm qua thủ vệ cửa thành có bắn giết mấy tên thiên giáo loạn đảng, có vẻ bọn chúng mua chuộc được thủ vệ cổng thành nào đó, muốn rời kinh, nhưng không ngờ thủ vệ này hai mặt, chỉ chờ bọn họ tự chui đầu vào lưới.

Mấy tên thiên giáo loạn đảng kia, Chu Dần Chi thực sự quen biết. Nhân sĩ giang hồ tuy nghĩa khí nhưng rất khôn khéo, có thể thông qua dấu vết để lại biết đồng bọn mình bị bắt, sau đó cầm nửa phong thư còn lại ra đe dọa, moi được một đống bạc, sao có thể vì không mua được thủ vệ cổng thành mà thua được? Trừ phi liên hệ cùng bọn hắn vốn là người bọn hắn tín nhiệm! Nhưng giữa chừng lại xảy ra biến cố. Đối phương lật mặt, lừa giết bọn hắn.

Nội tình nhất định còn phức tạp hơn, nhưng Chu Dần Chi không biết rõ nội bộ Thiên giáo nên không đoán ra hết được. Tuy vậy, từ tin tức này hắn có thể cảm giác được, phía sau câu chuyện, ngoại trừ hắn

cùng Khương Tuyết Ninh, tựa hồ còn một thế lực khác, càng thâm sâu khó lường hơn. Không thể không nói, một khắc này, hắn chợt liên tưởng đến chuyện lúc trước Khương Tuyết Ninh lệnh cho hắn tiết lộ tin tức: Không lẽ có liên quan đến vị Tạ thiếu sư hắn chưa từng quen biết nhưng cực kỳ nổi danh kia sao?

Chu Dần Chi lại một lần nữa cảm giác được, trong kinh thành đầy mưu ma chước quỷ này, hắn có tận lực cũng chỉ như dấy lên một ngọn sóng nho nhỏ trên biển khơi vô bờ mà thôi. Ra khỏi giếng, mới thấy được được đất trời bao la.

Từ lúc đứng vững trên vị trí thiên hộ Cẩm Y Vệ, hắn kỳ thực đã bắt đầu cân nhắc, sau khi Dũng Nghị hầu phủ sụp đổ, một tiểu cô nương không quan trọng như Khương Tuyết Ninh còn có thể mang tới cho mình cái gì? Nhưng lần này, hắn phát hiện —— Đến tiểu cô nương này, hắn còn không nhìn rõ được sâu cạn.

Lần này Chu Dần Chi đi tới Khương phủ đã không còn dáng vẻ cao cao tại thượng trước mặt thuộc hạ, giống như lúc mới tới kinh thành còn làm việc ở Khương phủ, khiêm tốn mà ẩn nhẫn.

Khương Tuyết Ninh cả đêm qua không thấy tin tức từ Chu Dần Chi, đến sáng nay vẫn còn lo lắng. Không ngờ nàng đang nghĩ ngợi, hắn lại tới. Nàng liền hỏi: “Thế nào rồi?”

Chu Dần Chi vừa kể lại tình hình tối qua cùng những gì nghe được ở nha môn sáng nay, vừa quan sát thần sắc của Khương Tuyết Ninh. Đặc biệt ở chỗ, Khương Tuyết Ninh tựa hồ không quá ngưng trọng như hắn nghĩ, giống như mọi chuyện đều trong dự liệu vậy, nhẹ nhàng thở ra một hơi yên lòng, nhưng sau đó lại chau mày, thoáng chút sầu lo. Chu Dần Chi thử thăm dò hỏi: “Có cần âm thầm tra xét một chút không?”

Khương Tuyết Ninh vịn trường kỷ bằng gỗ lim sơn trổ bên cạnh, chậm rãi ngồi xuống, lập tức lắc đầu, nói: “Đừng tra.” Loại thời điểm này, làm nhiều, sai càng nhiều.

Nàng nói: “Ta đã biết rồi, ngươi trở về đi, về sau đừng đụng tới chuyện này nữa.”

Chu Dần Chi lại cảm thấy hôm nay nàng nói chuyện so với ngày trước càng thêm khó lường, đến mức hắn có chút chần chừ không dám quyết định.

Khương Tuyết Ninh hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Chu Dần Chi lúc này mới tập trung tinh thần, mặc dù muốn hỏi phía sau chuyện này đến cùng có ẩn khuất gì, nhưng nhớ lại nàng ngày đó thản nhiên vạch trần ý đồ khi chen chân vào Dũng Nghị hầu phủ của mình, trong thâm tâm chợt có chút kiêng kị tiểu cô nương trước mặt, cũng sợ khiến nàng bất mãn, nên mới đáp: “Không có gì, chỉ là có chút ngoài ý muốn. Vậy hạ quan về trước, có việc,Nhị cô nương cứ phái người tới tìm ta là được. Nếu ta không ở nha môn, tìm Vệ Khê cũng được.”

Khương Tuyết Ninh nhớ tới thiếu niên ngày đó gặp ở phủ của Chu Dần Chi, thầm nghĩ người như vậy thực không tệ, thế là nhẹ gật đầu: “Ta đã biết.”

Chu Dần Chi lúc này mới cáo từ.

Hắn vừa đi, Khương Tuyết Ninh ngồi yên thật lâu, bỗng ôm đầu mình đập vào mặt bàn một cái: “Quả nhiên là hắn, xong đời rồi!”

Đây chính là năm vạn lượng đó! Bán đi nhiều đồ Yến Lâm cho nàng như vậy, dồn tiền của mình, lại bán tháo cổ phần ruộng muối Nhâm thị, mới vất vả gom đủ tiền. Bỗng nhiên bị đám người thiên giáo uy hiếp đòi tiền, cho dù đã đoán trước, nhưng trong lòng tóm lại vẫn có chút bất an. Huống chi nàng cũng lo đám người này đen ăn đen, cho nên không thể không chuẩn bị ba con đường.

Thứ nhất, phía nàng thành thành thật thật đưa tiền, nếu có thể đổi

được thư thật, tất nhiên là tốt nhất; Trên thực tế đúng là có hiệu quả. Đối phương có phần giữ chữ tín, cũng có lẽ cảm thấy bọn hắn chịu vì Dũng Nghị hầu phủ bôn ba chạy vạy chuẩn bị tiền, nên cho rằng là hạng người trung nghĩa thủ tín, mới đưa lá thư thật cho phía nàng.

Thứ hai, sai Chu Dần Chi mai phục ngoài cổng thành, để phòng bất trắc, dù chặn được thư hay lấy lại được tiền đều ổn. Con đường này thì không chắc sẽ ổn. Đường này có liên quan mật thiết tới đường thứ ba.

Thứ ba, nàng còn cho người âm thầm lộ tin tức ra, để phía Tạ Nguy phát hiện được mà chen chân vào, có thể nói là thêm một tầng bảo đảm cho bố cục này.

Bởi vì nàng không dám chắc hai còn đường trước của mình có thể không chút sơ xuất. Liên quan đến tồn vong của Dũng Nghị hầu phủ, tổn thất tiền tài, bại lộ bản thân đều là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới. Khương Tuyết Ninh không được phép thất bại, cho nên nàng mới cược một ván —— Cược Tạ Nguy thế lực cường đại đến nỗi khiến người khiếp sợ mà kiếp trước nàng biết, chỉ cần biết tin nhất định sẽ ra tay khống chế toàn cục, cũng cược tầm quan trọng của Dũng Nghị hầu phủ trong lòng hắn, hoặc có thể nói, là cược… Suy đoán không có chút chứng cứ nào của Vưu Phương Ngâm kiếp trước, là thật!

Nhưng, Khương Tuyết Ninh không biết nên nói là may mắn hay bất hạnh, suy đoán này, thế mà lại là thật!

Thử hỏi, Tạ Cư An sinh ra tại Kim Lăng lớn lên ở Giang Nam, chưa từng có thâm giao với Dũng Nghị hầu phủ, chỉ dạy Yến Lâm khi chủ trì nhật giảng tại Văn Uyên các không bao lâu, không nhận lợi lộc, không có ân oán tương báo, chỉ nghe được một tin đồn đã mạo hiểm bày bố cục ở ngay cổng thành, bất chấp thiệt hại. Hắn thật sự không có chút liên quan nào tới hầu phủ sao?

Kiếp trước, Khương Tuyết Ninh đã biết được một bí mật. Đó chính là, Tiêu Định Phi về sau trở lại Tiêu thị, cà lơ phất phơ chọc toàn bộ

Tiêu thị từ trên xuống dưới nổi trận lôi đình, căn bản không phải Định Phi thế tử thật sự!

Hồi ấy người này uống say. Triều chính trên dưới không một ai hoài nghi người này có phải thế tử thật hay không, dù sao chuyện năm đó hắn đều biết cả, chỉ thầm tiếc nuối vì sao khi còn bé giỏi giang sáng láng như vậy, lớn lên lại khiến người chỉ trích đến độ ấy.

Nàng cũng rất tò mò. Thế là, liền thừa dịp đó, rất có tâm cơ hỏi hắn về thời gian lưu lạc bên ngoài ra sao. Kết quả tay ăn chơi này lung la lung lay, thừa dịp trong đình không ai trông thấy, cố ý kề sát lại gần nàng, bờ môi như muốn dán vào vành tai nàng, nói: “Nương nương cho rằng ta uống say, sẽ nói ra “lời thật lòng” sao?”

Khương Tuyết Ninh giật mình, liền muốn lui lại. Không ngờ, người này lại giữ chặt tay áo nàng, bày ra dáng vẻ tươi cười có chút tà khí, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm nàng: “Nếu nương nương chịu ngủ cùng ta một đêm, ta sẽ nói cho người, ta thực ra không phải ‘Định Phi thế tử’ kia.”

Hắn nói hắn không phải Định Phi thế tử! Chuyện này khiến nàng kinh ngạc đến đơ người. Nhưng mà cử chỉ người này lớn mật, còn khiến Khương Tuyết Ninh ngoài ý muốn hơn. Nàng không ngờ đối phương trong cung cũng dám làm càn như thế, lập tức lạnh mặt, hất tay hắn ra, lùi lại.

Chân Tiêu Định Phi lảo đảo, đến khi đứng vững lại, ý cười bên môi không những không giảm lại còn sâu hơn, túm lấy tay cung trang hoa lệ của nàng, đưa lên mũi nhẹ ngửi qua. Trong ánh mắt hắn là càn rỡ đến nỗi khiến người căm tức. Ánh mắt Khương Tuyết Ninh lạnh xuống: “Ngươi muốn chết!”

Tiêu Định Phi lại nhíu mày, hoàn toàn không để trong lòng, lại còn kéo ngón tay nàng lại, in xuống một dấu hôn, cười khẽ: “Ta thấy nương nương có vẻ còn chưa biết tình cảnh mình hiện tại, suốt ngày điều tra những chuyện mình không nên biết. Nếu người kia biết

ngươi hôm nay nghe thấy ta nói chuyện gì, chỉ sợ dù hắn không muốn giết ngươi, trước khi tính sổ ta, đã tiễn nương nương đi trước rồi."

Cung nhân về lấy áo choàng cho nàng, lúc trở lại, nhìn thấy Tiêu Định Phi thì giật nảy mình. Khương Tuyết Ninh im lặng không nói thêm gì nữa. Tiêu Định Phi cong cong vẹo vẹo hành lễ với nàng rồi ra khỏi đình, dáng vẻ hẳn là trở lại yến tiệc.

Từ khi đó, Khương Tuyết Ninh bắt đầu không nhịn được mà suy nghĩ: "Người kia" mà Tiêu Định Phi nói là ai, "Hắn" là ai? Có lẽ hắn còn không có ý định giết nàng, nhưng hắn có năng lực để làm như vậy… Trái lo phải nghĩ nàng vẫn không có đầu mối gì. Nhưng kể cả những chi tiết rất nhỏ của Định Phi thế tử chân chính, Tiêu Định Phi đều biết, cho nên điều duy nhất nàng có thể xác định là: Nếu như phía sau hắn có người trù tính, nhất định có liên hệ mật thiết với vị Định Phi thế tử chân chính kia! Nói không chừng, còn là chính bản thân hắn!

Nhưng mà mãi cho đến khi tự sát ở Khôn Ninh cung, nàng vẫn chưa khám phá ra bí ẩn này.

Hiện tại… Nàng đang gục trên bàn sơn trổ, nghĩ tới đây, liền ngẩng phắt dậy: "Làm sao có thể như vậy?" Nhíu mày, nàng quả thực hoang mang không hiểu nổi. Nếu người này là Tạ Nguy, theo lời Tiêu Định Phi nói, hắn làm sao lại không muốn giết nàng? Không… Hiện tại còn chưa thể khẳng định người này là Tạ Nguy. Trong kinh chưa hẳn đã không có người khác nhúng tay vào việc này, có lẽ đích thực là đám người thiên giáo kia làm việc không cẩn thận bị bại lộ, mới bị giết?

Mấu chốt ở mười lăm tấm ngân phiếu kia. Nếu người đứng sau thực sự là Tạ Nguy, còn có Lữ Hiển ben cạnh, nhất định sẽ nhận ra lai lịch mười lăm tấm ngân phiếu này, chỉ cần xem xét một chút sẽ phát hiện chữ viết bên rìa, từ đó biết được thân phận nàng!

Khương Tuyết Ninh vì sợ người sau lưng là Tạ Nguy, nên cân nhắc

thật lâu, mới viết thêm lên ngân phiếu. Bởi vì nàng không có thời gian đi hối đoái ngân phiếu. Mà cho dù có hối đoái, khoản tiền lớn như vậy muốn tra cũng vô cùng dễ dàng. Nếu người sau lưng không phải Tạ Nguy, đương nhiên không có vấn đề gì, người khác dù phát hiện cũng không hiểu hàm ý, coi như nàng vẽ thêm một nét thừa, năm vạn lượng bạc cũng trôi theo dòng nước; nhưng nếu đích thực là Tạ Nguy, trông thấy ngân phiếu mà không có thư, nhất định sẽ thăm dò từ ngân phiếu. Giấy không thể gói được lửa. Huống chi nàng thế đơn lực mỏng sao có thể chống chọi với Tạ Nguy?

Vậy nên, để đề phòng bất trắc, chi bằng nàng cúi đầu nhận sai trước, bởi vì nàng quả thực không có ác ý, ngược lại còn giúp Dũng Nghị hầu phủ. Nếu như để Tạ Nguy điều tra ra mới nhận, có thể đã muộn, còn khiến hắn ngờ vực cùng kiêng kỵ. Vả lại… Nàng còn trông cậy vào nếu là Tạ Nguy, năm vạn lượng kia không chừng còn có thể lấy lại được.

Cho nên, lúc này mười lăm tấm ngân phiếu đã tới tay ai rồi?

Mi mắt Khương Tuyết Ninh không hiểu sao lại nhảy dựng lên. Đường nhi mới ra ngoài phòng thu chi lĩnh tiền tháng trở về, trên mặt lại có mấy phần cẩn thận, nói với Khương Tuyết Ninh: “Nhị cô nương, tiền viện có người tới, nói là do Tạ thiếu sư sai đi, thỉnh ngài qua học đàn, dù thế nào, luyện tập cũng không thể gián đoạn được.”

Khương Tuyết Ninh: “…” Một loại dự cảm bất thường ập tới. Nàng day day mí mắt mình: “Được, ngày khác ta sẽ đi.”

Đường nhi nơm nớp lo sợ: “Người kia nói, không thể đổi ngày, Tạ thiếu sư bận bịu, mời ngài đến trong hôm nay.”

Khương Tuyết Ninh: “…” Vội như vậy, là dạy nàng đàn xong để đi đầu thai cho kịp sao? Vậy mười lăm tấm ngân phiếu kia quả nhiên rơi vào tay họ Tạ rồi!

Chương 110: Đồ Lừa gạt, thiếu tiền thì chết sao

Tâm không cam, tình không nguyện, Khương Tuyết Ninh rốt cuộc vẫn phải chuẩn bị, ôm đàn của mình đi tới Tạ phủ.

Chỉ là nàng mới tới một lần cách đây không quá xa cũng không quá gần, hạ nhân trong phủ lại dường như vẫn còn nhớ rõ. Cứ thế, một người dẫn nàng đi thẳng tới Chước Cầm đường.

Khóm trúc mới trồng bên góc viện, ngày cuối đông vẫn xanh thẫm. Mặt hồ gần đó còn phủ một tầng băng mỏng chưa tan hết, ngẫu nhiên có thể thấy được mấy con cá nhỏ bơi lội dưới những cuống sen đã úa tàn. Cả viện toát ra hơi thở của miền sông nước Giang Nam, quả thực tinh xảo hiếm thấy ở kinh thành.

Mà giờ khắc này Khương Tuyết Ninh lại không có lòng dạ nào thưởng thức, trong đầu đều là ánh mắt soi xét của Tạ Nguy bay qua bay lại, mãi cho đến khi hạ nhân nói với nàng: "Đến rồi." Nàng mới tỉnh lại, vội nói cám ơn.

Tạ Nguy ở trong Chước Cầm đường, dáng vẻ vô cùng thong dong không chút nóng vội, bưng chén trà nhỏ đứng bên cửa sổ đã được một lúc lâu. Khương Tuyết Ninh đứng ngoài cửa, lề mà lề mề, trong lòng vạn phần không muốn bước vào.

Tạ Nguy đặt nhẹ chén trà nhỏ kia trên bệ cửa sổ, cũng không quay đầu lại nhìn nàng, nói: "Chuyện lớn như vậy cũng dám xía vào, nay gọi ngươi tới học đàn một chút, gan lại biến đâu mất. Ngươi không vào là chờ ta ra thỉnh mới chịu vào sao?"

Sắc mặt Khương Tuyết Ninh thoáng tái đi, rốt cục vẫn cắn răng, cẩn thận từng li từng tí bước qua ngưỡng cửa, đi vào, nghiêm cẩn thi lễ với Tạ Nguy: “Học trò chào tiên sinh.”

Tạ Nguy lúc này mới quay lại nhìn nàng. Tiểu cô nương ôm cây đàn, đến đầu cũng không dám nhấc lên, cứ cúi sát xuống, mắt như muốn dính vào mũi chân, chỉ giơ cho hắn cái đỉnh đầu, dáng vẻ hoàn toàn là một khuê tú nhát gan sợ phiền phức. Đáng tiếc tính tình nàng vẫn không quá nghe lời.

Hắn hôm nay ở trong nhà, mặc trường bào xanh biếc rộng rãi, tay chỉ về phía bàn để đàn còn trống bên cạnh, ra hiệu nàng đặt đàn xuống trước đã, sau đó mới nhàn nhạt hỏi: “Biết sai rồi sao?”

Vừa nghe thấy lời này, Khương Tuyết Ninh liền hiểu ra. Đây không phải nói tới câu lúc trước nàng viết trên ngân phiếu sao! Họ Tạ quả nhiên đã cầm tiền của nàng đi rồi! Khương Tuyết Ninh thầm than một tiếng, nhưng đặt đàn xuống cũng không dám ngồi, chỉ quy củ đứng bên cạnh, đàng hoàng nói: “Biết sai rồi.”

Thái độ nhận sai nhất định phải thành khẩn, bất luận thế nào cũng không được giảo biện. Tạ Nguy nói nàng sai nàng thì chính là sai!

Nhưng không ngờ, câu tiếp theo Tạ Nguy nói lại là: “A, sai ở chỗ nào?”

Khương Tuyết Ninh: “…”

Nàng loáng thoáng cảm thấy nếu mình không nhận sai trước sẽ chết rất thảm, nhưng nếu thật sự phải nói sai ở đâu, lại rất không nói nổi: Dù sao nàng cũng không thấy mình sai mà.

Tạ Nguy ném xấp ngân phiếu kia lên thư án trước mặt, bút tích đằng sau mấy tấm ngân phiếu xuất hiện rõ ràng trong tầm mắt nàng. Mí mắt nàng giật giật. Tạ Nguy nói: “Không phải ngươi làm rất tốt sao,

còn qua mặt kẻ làm tiên sinh này nữa."

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy người này hôm nay nói chuyện cứ có gì đó chế nhạo, khiến nàng không nhịn được muốn há miệng phản bác, nhưng ngẫm lại địch mạnh ta yếu, cuối cùng vẫn không dám hé răng. Nàng buồn buồn đáp: "Chuyện này rất quan trọng, học trò cũng không dám tin người khác."

Tạ Nguy chỉ hỏi: "Làm sao ngươi biết là ta sẽ lấy được ngân phiếu này?"

Khương Tuyết Ninh cực kì trung thực, không dám giấu diếm: "Là ta nhờ Cẩm Y vệ thiên hộ Chu Dần Chi đại nhân tung tin, ta biết tiên sinh sẽ biết, cho nên đoán." Nhưng nàng vẫn dùng chút tâm cơ, không nói "Ta phái Chu Dần Chi", cũng không gọi thẳng tên họ Chu Dần Chi, mà nói "Cẩm Y vệ thiên hộ Chu Dần Chi đại nhân", tận lực rũ sạch quan hệ giữa mình cùng Chu Dần Chi, phòng ngừa Tạ Nguy cảm thấy nàng âm thầm bồi dưỡng thế lực. Dù sao nàng liên đới với Chu Dần Chi đã vô cùng mạo hiểm, nếu còn bởi vậy mà bị Tạ Nguy ghi hận một phen, há không oan uổng sao?

Tạ Nguy lại nói: "Vậy tại sao lại tung tin tới chỗ ta?" Khương Tuyết Ninh bỗng á khẩu không trả lời được. Ánh mắt Tạ Nguy dừng lại trên mặt nàng, trong lúc này nàng vừa ngẩng lên liền chạm phải ánh mắt hắn, chỉ cảm thấy trong ánh mắt đen không dò thấy đáy kia, có ý nghiền ngẫm cùng xem xét, liền bị dọa hốt hoảng gục đầu xuống, nói: "Ngoại trừ Tạ tiên sinh ra không còn ai khác, học trò luôn cảm thấy nếu Tạ tiên sinh biết có lẽ sẽ nghĩ ra biện pháp gì đó, còn nước thì còn tát thôi."

Còn nước còn tát? Thế thôi? Tạ Nguy vòng qua nàng thong thả bước chừng hai bước, lại đột ngột cười một tiếng, dáng vẻ hứng thú mà nói: "Nhìn ta giống người tốt?"

Khương Tuyết Ninh không dám nói ra chuyện mình muốn thăm dò, càng không dám nói dự định kia, tiếp tục giả ngơ: "Tạ tiên sinh cũng

là tiên sinh của Yến Lâm nha, huống chi còn trong tình thế như vậy nhận lời gia quan cho hắn. Hầu phủ bị oan, nếu thực sự có cơ hội để xoay chuyển tình thế, Tạ tiên sinh ngài có năng lực, sẽ không khoanh tay đứng nhìn, càng không đến mức bỏ đá xuống giếng. Đã vậy, chi bằng thử một lần. Bây giờ không phải đã chứng minh được, tiên sinh ngài thiện lương nhân hậu, là người rất tốt sao?"

Tạ Nguy nói: "Đồ lừa gạt nhà ngươi nói còn hay hơn hát." Cái miệng nhỏ nói như rót mật vào tai, nịnh hót đến nỗi khiến người ta không phân biệt được nam bắc, đôi mắt như hai hạt châu đen bóng lanh lợi khéo léo, trên mặt còn treo nụ cười vô cùng ngọt ngào, mà lời nàng nói ra một câu cũng không đáng tin!

Khương Tuyết Ninh đứng trước mặt hắn thật sự cực kỳ câu thúc, toàn thân ngứa ngáy, muốn động chân, động tay, lại phải nhịn, kìm nén đến nỗi khó chịu. Nghe Tạ Nguy gọi nàng là "Đồ lừa gạt", nàng cũng không dám phản bác.

Nàng còn đang nhếch môi, khổ sở suy nghĩ nên làm thế nào mới thoát được khốn cảnh này, lại nghe Tạ Nguy nói: "Chỉ sợ ngươi cũng không thể khẳng định là ta, nhưng nếu như là ta, lại sợ phiền phức sau khi bị ta tra ra. Chi bằng cứ viết một dòng ẩn trên ngân phiếu. Người lấy được ngân phiếu không phải ta, dù có thấy cũng không hiểu; nhưng nếu là ta, vậy thì ngươi thành công rồi, bất luận thế nào cũng không thiệt thòi."

Hắn nói đều đúng những gì nàng dự tính. Đầu óc Tạ Nguy thực sự quá linh hoạt, đến nỗi khiến người ta sợ hãi. Khương Tuyết Ninh đành phải kiên trì nhận, nhỏ giọng nói: "Tạ tiên sinh nhìn thấu mọi việc, chút tâm tư của học trò thực không dám che dấu ngài."

Lúc này nhận lỗi, vẫn còn được tính là trung thực. Người Ninh nhị thích dù không phải Yến Lâm, nhưng từ trước đến nay tình cảm vốn không thể miễn cưỡng, không thể vì Yến Lâm thích nàng, đối tốt với nàng, nàng nhất định phải đối tốt với hắn như vậy. Huống chi Ninh nhị trước đây hành xử ương ngạnh xảo trá, có thể nhớ tới tấm lòng

của Yến Lâm, mà bỏ ra năm vạn lượng cứu hầu phủ, đây đã cực kỳ đáng quý. Cho nên dù Tạ Nguy có ý chí sắt đá đến mấy, cũng không thế trách móc nàng. Vậy là hắn hạ tầm mắt, hướng về phía nàng, đưa tay ra: "Có mang theo thư chứ?"

Trước đó bị người của hắn tìm tới phủ, muốn nàng đến "Học đàn", Khương Tuyết Ninh liền âm thầm đoán xem sẽ xảy ra chuyện gì, giờ phút này nàng không dám nói thêm tiếng nào, liền lấy phong thư từ trong tay áo ra, cung kính đặt vào tay Tạ Nguy. Một nửa lúc đầu cùng với nửa lấy được tối qua, nàng đều bỏ trong phong thư này.

Tạ Nguy cầm lấy phong thư, mở ra, đọc lướt qua một lần, thật lâu không nói tiếng nào. Thần sắc hắn mơ hồ thay đổi, trầm xuống rất nhiều, thậm chí có chút thất thần cùng hoảng hốt thoáng qua. Khương Tuyết Ninh lén nhìn hắn. Gấp thư lại, hắn hỏi nàng: "Ngươi xem rồi?"

Khương Tuyết Ninh chợt cảm thấy da đầu tê rần, có trời mới biết, trước khi đến nàng đã sợ nhất là Tạ Nguy hỏi vấn đề này, bây giờ quả nhiên hỏi, nàng biết nếu mình nói chưa xem, quỷ cũng không tin, đành cứng rắn nhận: "Xem rồi."

Trong thư, Dũng Nghị hầu Yến Mục chủ động đề xuất hợp mưu cùng thiên giáo! Chuyện kinh thế hãi tục đến nhường nào!

Tạ Nguy mới thản nhiên: "Ngươi lúc trước cho rằng Dũng Nghị hầu phủ là trung lương, nhưng đọc xong phong thư này, vẫn còn thấy bọn họ bị oan sao?"

Đây mới là vấn đề đáng sợ nhất! Mồ hôi lạnh trên trán Khương Tuyết Ninh suýt chút nhỏ giọt xuống. Triều chính trên dưới ai đọc xong phong thư này lại còn cảm thấy hầu phủ bị oan? Nàng nếu vẫn cảm thấy vậy, lý do là gì? Nhưng nếu cảm thấy hầu phủ không bị oan, người trước mặt là Tạ Nguy, nói ra không phải muốn chết sao? Chỉ là… Nhịp tim Khương Tuyết Ninh bỗng nhanh thêm mấy phần, cố nén một tia bất an trong lòng, ngập ngừng nói: "Chính là bởi vì vậy,

học trò mới muốn nhờ tiên sinh phân biệt giúp. Hiện tại còn có thể làm rõ hiểu lầm nếu có, nhưng một khi trình lên triều, thì không còn cách nào thay đổi được nữa. Chuyện trên triều phức tạp, học trò thực sự không dám."

"Ta thực không biết còn có chuyện ngươi không dám làm đó." Tạ Nguy thản nhiên nói, đặt thư xuống, nhưng không hề có ý tha cho Khương Tuyết Ninh, "Đây còn có thể có hiểu lầm gì được?"

Khương Tuyết Ninh đánh bạo nhìn hắn một cái, nói: "Nghe nói trong triều có tin đồn, hầu gia vì muốn điều tra tung tích của Định Phi thế tử trong sự kiện Nghĩa Đồng hai mươi năm trước, mới mạo hiểm liên lạc với nghịch đảng Bình Nam vương. Nếu, nếu Thiên giáo âm hiểm, dùng cái này làm mồi hãm hại hầu gia, cũng chưa biết chừng?"

"…" Trong chớp nhoáng, ánh mắt Tạ Nguy trở nên lạnh lẽo đến cực điểm, nhìn thẳng phảng phất như muốn xuyên thủng nàng!

Cả người Khương Tuyết Ninh bị dọa đến run lên một cái, lại tỏ vẻ như mình không hiểu tại sao Tạ Nguy lại nhìn như vậy, nơm nớp lo sợ: "Học trò cũng chỉ suy đoán lung tung…"

Dáng vẻ này của nàng, khiến Tạ Nguy ý thức được mình thất thố. Đúng vậy, Khương Tuyết Ninh sao có thể có thể đoán được? Hắn không nên biểu hiện rõ ràng như thế, cho nên ánh mắt không còn sắc lạnh nữa, chỉ nói: "Ngươi lại chịu tìm lý do giúp hầu phủ. Thư này để lại chỗ ta, ngươi không có ý kiến gì chứ?"

Khương Tuyết Ninh dám có ý kiến quỷ gì! Nàng còn lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình hơn. Nàng cẩn thận từng li từng tí: "Thực ra, dù học trò đã đọc thư, nhưng tiên sinh yên tâm, chuyện lớn như vậy, học trò nhất định không để lộ." Ngụ ý là, ngài làm ơn đừng giết người diệt khẩu được không?

Tạ Nguy vốn không có ý định đó, nhưng nàng có vẻ như rất sợ. Hắn đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, quay đầu liền muốn trút: Nói lung

tung nữa ta sai người rút lưỡi ngươi. Nhưng bắt gặp ánh mắt ươn ướt đáng thương của nàng, đôi môi anh đào hơi hé mở để lộ hàm răng trắng muốt, trong chớp mắt, Tạ Nguy chợt nhớ tới câu nói kia của Lữ Hiển. Nhưng ý nghĩ này tới nhanh đi cũng nhanh, không để hắn kịp bắt lấy, chỉ là không biết làm sao với câu lỡ miệng lúc này mới nói: "Ta không ý đó."

Khương Tuyết Ninh rốt cục yên lòng, lén thở phào một hơi, trên mặt cũng hiện lên nét tươi cười: "Tạ ơn tiên sinh!"

Tạ Nguy chỉ cây cổ cầm trên bàn, nói: "Ngươi xuất cung cũng khá lâu rồi, đàn bài tập ta giao xem."

Hắn bảo nàng đánh đàn. Vẻ mặt Khương Tuyết Ninh ngơ ra, nhìn Tạ Nguy, muốn nói lại thôi. Tạ Nguy quay lại, cau mày: "Làm sao?"

Khương Tuyết Ninh cắn cắn môi, rất sợ hắn nổi giận, nhưng nghĩ tới năm vạn lượng bạc kia, rốt cục vẫn đánh bạo, lúng ta lúng túng mở miệng: "Tiên sinh, có phải ngài quên chuyện gì không?"

Tạ Nguy hỏi lại: "Ta quên cái gì?"

Khương Tuyết Ninh liều mạng nói tiếp: "Để lấy được lá thư này, lúc trước ta đã phải bỏ ra năm vạn lượng bạc, bây giờ ngân phiếu đều đã về tay ngài, ngài xem xem có thể, có thể… nên, nên…" Nói tới đây, nàng ngẩng lên, lại bắt gặp ánh mắt sắc bén, lạnh lùng của Tạ Nguy, thế là sợ đến nỗi nuốt luôn câu tiếp theo vào bụng.

Tạ Nguy đã hiểu nàng muốn nói gì, chỉ đưa mắt nhìn ngân phiếu trên bàn, lại nhìn chằm chằm nàng, thản nhiên nói: "Ngươi đưa tay ra."

Hắn muốn trả cho nàng sao? Mắt Khương Tuyết Ninh sáng lên, dù có chút chần chừ, nhưng tay vẫn rất thành thật mà giơ ra. "Bộp." Tạ Nguy đưa tay đánh lên bàn tay nàng một cái. Hơi đau. Đây là tất cả những gì nàng nghĩ được lúc này. Khương Tuyết Ninh lập tức rụt tay lại, nhìn lên hắn, dáng vẻ không dám tin vào những gì mình vừa thấy,

mắt nàng đỏ lên, tay nắm chặt tay bị đánh, giận dữ lại không dám nói gì.

Tạ Nguy thản nhiên: “Ta còn chưa hỏi đâu, một cô nương không ra khỏi cửa như ngươi, kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy?” Khương Tuyết Ninh: “…” Tạ Nguy cong môi cười lên: “Ngươi đưa tay ra, ta trả cho ngươi.” Khương Tuyết Ninh ngậm miệng giấu hai tay sau lưng, không dám đưa ra nữa, sợ Tạ Nguy hỏi tiền từ đâu ra, nàng không dám kể hết ngọn nguồn, có giải thích cũng không rõ được, nên vội vàng cười nịnh nọt: “Không cần, không cần đâu, khoản đó học trò dùng để hiếu kính tiên sinh.”

Lông mày Tạ Nguy hơi nhướng lên một cái, lại bày ra dáng vẻ vô cùng chính trực: “Học phí này quá cao, tiên sinh ta cũng không dám nhận. Yên tâm đi, ta sẽ trả lại cho ngươi, chỉ là trước đó phải xem ngươi học hành thế nào rồi.” Nói xong hắn chỉ về phía cái bàn để đàn kia.

Khương Tuyết Ninh: “…” Bỗng nhiên rất muốn chửi tục một câu.

Trong lòng nàng rất uất ức, nhưng không dám nhìn mặt Tạ Nguy, cũng không dám biểu đạt, không nói lời nào ngồi xuống trước bàn đàn, ngẫm lại một lát liền đàn khúc “Thải vân truy nguyệt ” mà Tạ Nguy dạy lúc trước.

Nhưng đúng là đã qua hơn một tháng rồi, khiến tay nàng có hơi lạ lẫm.

Mặc dù nàng vẫn còn nhớ rõ chỉ pháp, nhưng lúc đánh đàn vẫn hơi cứng tay, đàn sai liên tiếp rất nhiều lỗi.

Tạ Nguy đứng trước bệ cửa sổ kia uống trà, nàng cứ đàn sai một âm, hắn lại quay đầu nhìn nàng một lần.

Hắn càng nhìn, Khương Tuyết Ninh càng căng thẳng.

Càng về sau, nàng không đàn nổi nữa, dứt khoát đẩy cây đàn ra, trong lòng bí bách ngột ngạt.

Tạ Nguy nhịn cười hỏi: “Ngươi không cần tiền nữa hả?”

Khương Tuyết Ninh không nhịn nổi mà muốn bỏ cuộc, mặt dày mày dạn nói: “Mấy ngày nay có hơi cứng tay, chi bằng tiên sinh dạy lại một lần nữa, để học trò thử lại?”

Tạ Nguy mới đặt chén trà xuống, nói: “Được thôi.”

Song khi hắn nghiêng người, đến bên cạnh Khương Tuyết Ninh, đưa ngón tay thon dài lên, đang định đặt lên dây đàn, liền nhìn thấy móng tay trong suốt trên đầu ngón tay mình.

Cảnh tượng bàn tay nhuốm máu rửa bao nhiêu lần vẫn không sạch cách đây không lâu, bỗng nhiên lấp đầy trong đầu hắn.

Động tác của Tạ Nguy dừng lại, ngón tay như bị treo trên không, cách đàn một khoảng, lại không hạ xuống được.

Khương Tuyết Ninh đang chờ ngón tay hắn hạ xuống trên dây đàn, lập tức cảm thấy hơi nghi hoặc, không nhịn được mà quay đầu nhìn hắn.

Vẻ mặt Tạ Nguy hơi phức tạp khó đoán.

Nàng khẽ khàng dò hỏi: “Tạ tiên sinh cũng có lúc không muốn đánh đàn sao?”

Tạ Nguy dời tầm mắt, đối diện với ánh mắt nàng.

Thiếu nữ nhìn hắn, hơi dè dặt, lại tựa như còn hơi mong đợi hắn đánh đàn mẫu, hắn đang muốn rút ngón tay cách dây đàn xa xa kia về, nhưng không biết vì sao, cuối cùng vẫn mềm lòng, đặt xuống đàn.

Chỉ là lúc tiếng đàn cùng với giọng nói giải thích của Tạ Nguy vang lên, Khương Tuyết Ninh lại hơi ngơ ra.

Nàng đột nhiên cảm giác được tâm sự ẩn giấu của hắn giờ phút này, dường như nàng đã từng gặp được ở đâu đó.

Suy nghĩ thật lâu, rốt cục nàng cũng nhớ ra.

Là trong một lần cung yến nào đó ở kiếp trước.

Khi đó Thẩm Giới còn chưa nằm triền miên trên giường bệnh, nàng còn được sủng ái, khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo. Trong yến tiệc, nhạc công gảy đàn bị sai âm, lo sợ tái mét mặt mày.

Nàng còn vỗ tay đùa giỡn, nói không bằng mời Tạ tiên sinh ra tấu đàn.

Sắc mặt của bách quan trong yến tiệc hơi biến đổi.

Tạ Nguy có vẻ cũng cau mày, nhưng mà khi đó nàng đã có hơi men, không còn e sợ mấy, trong lúc hoảng hoảng hốt hốt dường như hắn từng nhìn nàng một lần, cũng với vẻ mặt như lúc này.

Cuối cùng hắn có đàn không?

Khương Tuyết Ninh chỉ nhớ rõ mình cực kì buồn ngủ, không lâu sau đã say đến nỗi mắt lờ đờ nhập nhèm, chỉ nhớ loáng thoáng có tiếng đàn lượn lờ bên tai, thế nhưng có phải sau đó là Tạ Nguy đàn hay không, nàng hoàn toàn không có ấn tượng.

Tạ Nguy giảng về chỉ pháp thêm một lần nữa, rồi quay đầu qua hỏi nàng: “Đã học được chưa?”

Khương Tuyết Ninh nghe vậy thì giật mình, lúc này mới hoàn hồn, theo bản năng cũng xoay đầu lại.

Hai gương mặt cứ thế sát lại gần nhau trong khoảnh khắc, suýt nữa thì chạm vào.

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở hòa quyện.

Trên người thiếu nữ toát ra mùi hương hoa sơn chi ngòn ngọt, hàng mi dài che phủ đôi mắt như mặt hồ tĩnh lặng, mũi ngọc tinh xảo, đôi môi đỏ hồng hé mở, hai khuyên tai làm từ hai viên hồng ngọc đeo trên vành tai trắng mịn, như hai quả anh đào đỏ chín dưới phiến lá chờ người tới hái.

Thiếu nữ e ấp, mang theo sự rực rỡ mà tươi mới.

Khương Tuyết Ninh từ trước tới nay không phải người có tướng mạo đoan trang, sau khi vào kinh thành liền dần dần hết ngây ngô, nẩy nở, trổ mã, cái cổ thon dài, thân thể linh lung, da thịt lộ ra bên ngoài y phục như gió thổi liền tan, yếu ớt giống như hễ năm ngón tay chạm lên liền để lại ngấn hồng.

Tạ Nguy lại nhìn thấy đầu lưỡi nàng phiếm hồng.

Thế là, bỗng nhiên hắn nhận ra một điều rõ ràng mà trước nay chưa từng có: Dù cho trong lòng hắn vẫn coi Ninh Nhị như tiểu cô nương chưa lớn năm đó, nhưng đã bốn năm qua đi, tháng giêng năm sau là sinh thần của nàng, thêm một năm nữa liền đến tuổi cập kê. Nàng đã lớn rồi. Tướng mạo nàng xinh đẹp nổi bật như vậy, đủ để khiến rất nhiều thiếu niên trong kinh thành theo đuổi, ngày mộng đêm mơ.

Hắn không có ham muốn nam nữ với Ninh Nhị.

Tạ Nguy bỗng nhiên phát hiện được một ý nghĩ chợt lóe trước kia mà hắn từng không bắt được, đứng ở gần nàng, cả người hơi đờ ra.

Khương Tuyết Ninh cảm thấy Tạ Nguy ngay lúc này dường như có gì đó không đúng, lùi lại nhìn nàng mà bất động.

Gọi hai tiếng, Tạ Nguy không trả lời.

Nàng liền vươn tay ra muốn kéo tay áo Tạ Nguy, gọi thử một lần nữa: “Tạ tiên sinh?”

Không ngờ, Tạ Nguy lại nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng rút tay, đưa tay chặn tay áo mình lại, cứ như tránh né sợ bị nàng chạm vào vậy, cũng không bước tới gần thêm một bước, mà chỉ nói: “Ngươi hơi cứng tay, chỉ pháp còn chưa quên, thử đàn lại lần nữa đi.”

Khương Tuyết Ninh cảm thấy hắn có gì đó kỳ quái.

Nhưng vừa nghe hắn nói đánh đàn, cũng không tốn tâm tư suy nghĩ tiếp về chuyện mình bắt hụt vừa rồi nữa, ngược lại chỉ chăm chú đánh đàn.

Nàng đàn hai lần, cũng coi như đàn xong mà không có sai lầm gì.

Trên chân mày nàng nhuộm lên mấy phần vui mừng.

Khương Tuyết Ninh vô cùng vui vẻ quay đầu lại cười rạng rỡ: “Tiên sinh, tiền!”

Trên bàn chính là xấp ngân phiếu kia.

Nhưng Tạ Nguy lại không lấy ở đó, mà mở ra một chiếc hộp bên cạnh, trong hộp chứa đầy ngân phiếu.

Khương Tuyết Ninh lập tức tràn ngập chờ mong.

Thế mà, tiếp theo đó, thứ đưa tới trước mặt nàng không phải là một xấp, mà lại một tờ!

Mới một ngàn lượng!

Vẻ mặt hào hứng của nàng cứng đờ.

Tạ Nguy nói: “Không muốn nhận?”

Nói xong còn giả vờ cất vào lại.

Khương Tuyết Ninh vội vàng nắm chặt lấy, nói: “Muốn!”

Nhưng sau khi kéo được tờ ngân phiếu này từ tay Tạ Nguy, trong lòng nàng lại tràn ngập tức giận cùng uất ức, cảm thấy mình bị lừa gạt: “Tiên sinh không phải đã nói đàn xong sẽ trả lại cho ta sao?”

Tạ Nguy nhướng mày, thản nhiên nhìn nàng: “Ta nói là xem bài tập ngươi làm như thế nào đã, còn nhiều thời gian, ngươi lật đật cái gì?”

Khương Tuyết Ninh tức đến nỗi suýt chút thì giẫm chân: “Ta đàn chỉ đáng bấy nhiêu thôi sao?”

Tạ Nguy đứng cách nàng rất xa, xoay người đi đẩy lại cái hộp đầy ngân phiếu kia, khóe miệng hơi nhếch lên, chỉ nàng mà nói: “Ngươi đàn như vậy, nếu như đổi thành chỗ khác, dù có cho tiền, ta cũng không đi nghe.”

Chương 111: Tâm sự của công chúa

Tạ Nguy vốn không phải thực sự vì muốn kiểm tra bài của nàng mới gọi nàng tới, đầu tiên hỏi chuyện ngân phiếu, kiểm tra xem nàng đàn thế nào rồi, sau đó Kiếm Thư bên ngoài liền vội vội vàng vàng đến bẩm báo: “Tam ti hội thẩm, Thánh thượng thỉnh ngài qua đó.”

Tạ Nguy liền ngừng lại một chút, nói: “Ta đi ngay đây.”

Bây giờ còn có án nào khác cần tam ti hội thẩm nữa?

Khương Tuyết Ninh liền biết được, trên mặt có thêm chút hoảng hốt cùng lo lắng, đến chuyện tranh luận lại với Tạ Nguy về năm vạn lượng kia cũng không có tinh thần mà nói nữa.

Tạ Nguy đi nha môn Hình bộ, Khương Tuyết Ninh thì về phủ.

Trên đường đi, cả biểu cảm cũng có chút suy sụp.

Nhưng nàng không ngờ, xe ngựa vừa mới dừng lại ở trước cửa phủ, vừa xốc màn xe ló đầu ra, liền nghe thấy một tiếng cười từ bên ngoài: “Ta còn đang nói hôm nay không khéo, cố ý chuồn ra khỏi cung tìm ngươi, lại đúng lúc ngươi không ở phủ. Ai ngờ mới chưa bao lâu ngươi đã về tới đây rồi.”

Giọng nói trong trẻo, nghe rất êm tai này, Khương Tuyết Ninh rất quen thuộc.

Dường như trong nháy mắt nghe thấy câu nói này, ánh mắt nàng liền sáng lên, nhìn sang hướng giọng nói truyền tới, lập tức kinh ngạc kêu lên: “Trưởng công chúa điện hạ!”

Người đang chắp tay đứng đó không phải Thẩm Chỉ Y sao.

Hôm nay nàng ấy mặc kỵ trang màu xanh như nước, eo nhỏ và cổ tay đều thắt gọn lại, đứng trước một con ngựa tốt xinh đẹp màu đỏ thẫm, tóc nàng dài đen nhánh được buộc lại thành bím tóc, ngón tay thon dài trắng nõn đang nắm một cây roi ngựa.

Nụ cười trên mặt nàng ấy rạng rỡ như nắng.

Dưới đuôi mắt mặc dù có một vết sẹo, nhưng lúc này, nó làm giảm đi vẻ mềm mại dịu dàng của gương mặt tinh xảo, lại thêm vào sự hiên ngang trước nay chưa từng có.

Khương Tuyết Ninh chưa bao giờ nhìn thấy nàng ấy ăn mặc chải chuốt như thế, nên đột nhiên bị làm cho bất ngờ ngơ ra một lúc, sau đó trên mặt đầy vẻ kinh ngạc vì sự xinh đẹp của nàng ấy, nhảy xuống xe bước nhanh tới bên cạnh Thẩm Chỉ Y, vui vẻ nói: “Điện hạ như thế này thật xinh đẹp.”

Đã hơn một tháng không gặp, dường như Thẩm Chỉ Y đã có chút thay đổi.

Sự ngang ngược vốn có trên gương mặt nàng nay chìm xuống, lại xuất hiện sự lặng yên mà vững vàng chỉ có công chúa của đế quốc mới có, nhưng giữa lông mày lại dường như tăng thêm mấy phần lạnh lẽo giống như sương tuyết, trái lại càng tôn quý hơn.

Nghe thấy Khương Tuyết Ninh nói như vậy, nàng ấy liền cười lên.

Nàng ấy chỉ nói: “Ngươi đi đâu vậy, làm sao bây giờ mới trở về?”

Khương Tuyết Ninh mới nhớ lại chuyện đã gặp phải trong phủ của Tạ Nguy, không thiếu được lén mách hắn trước mặt Thẩm Chỉ Y, nói: “Trong cung mặc dù hạ chỉ cho chúng ta tạm thời xuất cung, nhưng điện hạ đừng tưởng rằng như vậy là không cần phải đi học

nữa. Còn không phải sao, hôm nay Tạ tiên sinh liền phái người đến xách ta đi kiểm tra bài tập đã giao, suýt chút nữa ta không còn mạng mà về nữa đấy."

Nói xong nàng còn le lưỡi.

Thẩm Chỉ Y lại chỉ cho rằng nàng nói quá lên thôi, nghe vậy thì cười một tiếng, lại trầm mặc trong chốc lát, mới nói: "Tạ tiên sinh đối xử khắc nghiệt với ngươi, nhưng cũng cực kỳ khác biệt, ngươi cứ làm tốt là được. Nên biết rằng, người có thể lọt được vào mắt xanh của hắn, cũng không nhiều."

Khương Tuyết Ninh liền khẽ giật mình: "Làm sao lại có cảm giác lời này của ngươi có hơi là lạ?"

Thẩm Chỉ Y không giải thích nhiều, chỉ gọi một thị vệ là người duy nhất đi theo nàng ấy tới đây hôm nay đưa một cây roi ngựa khác cho Khương Tuyết Ninh, nói: "Hôm nay ta chính là muốn xuất cung tìm ngươi chơi. Đã nhiều năm không thể xuất cung xem thử, thời gian qua ngươi cùng với Yến Lâm đã chơi những gì, nay cũng đưa ta đi chơi thử."

Khương Tuyết Ninh chỉ ngây ngốc nhìn roi ngựa: "Nhưng ta không biết cưỡi ngựa."

Thẩm Chỉ Y nói: "Vậy cứ ngồi trên ngựa cùng ta đi dạo chút cũng được."

Khương Tuyết Ninh nghĩ cái này cũng không khó lắm, liên bò lên trên ngựa trong tư thế không mấy đẹp đẽ dưới sự giúp đỡ của thị vệ bên cạnh, nắm lấy dây cương có phần căng thẳng, đi cùng Thẩm Chỉ Y đi ra đường.

Thời tiết trong kinh đã trở nên lạnh hơn, người ra ngoài cũng không đông lắm.

Nhưng hai nữ tử trang điểm xinh đẹp như vậy cưỡi ngựa đi ngoài phố xá, không thể tránh khỏi việc cuốn hút rất nhiều ánh mắt của người đi đường.

Khương Tuyết Ninh cũng rất quen thuộc phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành này, liền chỉ vào những cửa hàng lầu gác ở hai bên, mà giới thiệu với nàng ấy, rất nhanh liền đến nơi phố chợ của thành tây, sau đó chợt nhớ tới, mới hỏi: "Những ngày này, điện hạ trong cung…"

Thẩm Chỉ Y nói: "Cũng ổn, dù sao cũng là muội muội của Hoàng đế đó, ai dám làm khó ta chứ?"

Thế là Khương Tuyết Ninh không dám hỏi nhiều thêm.

Nhắc tới mới nhớ, theo như thời gian ở kiếp trước mà nói, nếu trong tình huống bức thư kia không xuất hiện, bản án của Dũng Nghị hầu phủ cũng nên có kết quả rồi nhỉ?

Đời này, những việc nàng có thể làm đều đã làm cả rồi, lại không biết kết quả cuối cùng ra sao.

Hai người cưỡi ngựa đi tới gần một con đường, chỉ nghe phía trước có âm thanh thổi kèn đánh trống rất náo nhiệt.

Mọi người chen chúc nhau ở hai bên đường xem cuộc vui.

Thẩm Chỉ Y tò mò: "Phía trước đang làm gì vậy?"

Khương Tuyết Ninh thấy hướng của con đường này có hơi quen, trong đầu lập tức như có tia chớp xẹt qua, nàng vỗ vỗ đầu mình, kêu lên: "Hỏng bét, ta quên mất, hôm nay Phương Ngâm xuất giá!"

Những chuyện ập tới trong hai ngày liên tiếp này quả thực quá nặng nề kích động, toàn bộ tinh thần của nàng đều đổ cả vào đó, sáng nay lại bị bên Tạ Nguy sai người gọi qua, làm gì kịp nghĩ tới, Nhâm Vi Chí ở đất Thục đã phái người tới đón dâu, hôm nay đương nhiên

Phương Ngâm phải xuất giá rồi.

Thẩm Chỉ Y dường như đã từng nghe nhắc tới cái tên này, nói: “Là thứ nữ của Bá phủ kia sao?”

Khương Tuyết Ninh cũng có chút kinh ngạc khi nàng ấy lại biết tới, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói: “Ta phải tiễn nàng ấy một đoạn, điện hạ có muốn đi cùng ta không?”

Thẩm Chỉ Y nói: “Vậy thì đi xem một chút.”

Nghe nói Vưu Phương Ngâm đã từng được Ninh Ninh cứu mạng, vào ngày Trùng Dương yến ở Thanh Viễn bá phủ, mặc dù Thẩm Chỉ Y đi trễ một chút, nhưng đã từng nghe nói chuyện này, hơi tò mò thứ nữ Phương Ngâm này rốt cuộc ra làm sao.

Thế là liền nắm dây cương, đi theo đằng sau Khương Tuyết Ninh.

Nhưng các nàng lại không tới Thanh Viễn bá phủ, mà là đi thẳng ra khỏi thành, chờ ở bên ngoài cửa thành, phía ngoài một quán trà gần đó.

Xuất kinh hay nhập kinh đều phải đi qua quan đạo này.

Người đi đường qua lại thật đông.

Có khách buôn bán nghỉ chân trong quán trà.

Nương tử ở quán trà mặc áo quần mộc mạc, mang theo ấm trà, tươi cười như hoa, đi ngang qua những cái bàn xếp dày đặc, thêm trà cho khách nhân từng bàn.

Khương Tuyết Ninh cùng Thẩm Chỉ Y vừa cưỡi ngựa tới, nương tử này liền nhiệt tình chào hỏi, hỏi các nàng rằng: “Hai vị cô nương muốn xuống nghỉ ngơi một chút uống một ngụm trà không?”

Khương Tuyết Ninh nói: “Vậy thì ở đây đi.”

Thẩm Chỉ Y liền hất dây cương lên, tung người xuống ngựa, buộc ngựa lại gần đó, đi vào quán trà trước. Nhưng mà cúi đầu nhìn thấy trên ghế dài đen sì kia bóng mỡ, lại có chút không ngồi xuống được.

Nương tử ở quán trà thấy cách ăn mặc của hai nàng liền biết không giàu cũng sang, vội vàng đi tới cầm khăn ra sức xoa xoa trên mặt ghế kia. Chẳng qua, cái ghế dài này trải qua nhiều năm bị người ta ngồi lên rồi, có lau mấy cũng không khá hơn chút nào, ngược lại làm cho bà ta có chút xấu hổ, cảm thấy có lỗi, cười nói: “Quán nhỏ nghèo nàn, khiến cho hai vị cô nương chê cười rồi.”

Nụ cười của nữ nhân này quả thực thành thật chất phác.

Trong nụ cười kia còn có mấy phần ngại ngùng.

Trước kia Thẩm Chỉ Y chưa từng tiếp xúc với những người thế này, giật mình, mới nói: “Không sao.”

Nương tử kia đặt hai chén trà con con trên bàn, châm trà cho hai nàng, nói: “Trông hai vị hẳn là đang chờ người, nước trà kém, xin hai vị đành chấp nhận.”

Khương Tuyết Ninh ngồi xuống nhấc chén trà lên thì uống một ngụm, cười nói: “Cũng rất tốt đó.”

Nương tử kia cũng có chút bất ngờ, tiểu cô nương này nhìn trông yểu điệu lại tựa như không để ý lắm với mấy chuyện này, sửng sốt một chút mới mang theo nước trà rời khỏi đó.

Một quán trà đơn sơ lại có hai cô nương như vậy tới, không khỏi khiến người chung quanh chú ý tới.

Nhưng nơi đây dù sao cũng là phía ngoài kinh thành, ai không biết là dưới chân thiên tử?

Nghĩ cũng biết hai vị cô nương kia có thân phận không đơn giản, chỉ riêng hai con ngựa buộc ở ngoài kia đã không tầm thường rồi, cũng không ai dám lại bắt chuyện, càng không người nào dám suy nghĩ xấu xa gì.

“Bây giờ vào Nam ra Bắc làm ăn thật không dễ dàng, vừa đến mùa đông là ở biên giới rất loạn, năm nay cũng không biết làm sao triều đình không xuất binh gì, khiến cho chuyện làm ăn của ta cũng không làm nổi, chỉ có thể về sớm ăn tết. Ây da, bị mụ ở nhà biết được, lại mắng cho một trận!”

“Hẳn ngươi còn chưa biết, trong kinh xảy ra chuyện…”

“Đúng vậy đó, là Dũng Nghi hầu.”

“Cũng không đến nỗi tệ như vậy, trên đời đường nào cũng là đường, phương bắc khó làm ăn, thì đi về phương nam cũng được. Không có ngoại tộc quấy rầy, sản vật còn phì nhiêu, đi một chuyến có thể kiếm không ít tiền. Chúng ta nộp lên trên nhiều thuế như vậy, triều đình cũng coi như đang làm việc, ngươi nhìn xem mấy con quan đạo này nối thông nam bắc, nối ngang đông tây, đi đất Thục cũng chỉ mất mấy ngày, nhiều lắm là đến bên kia thì trèo đèo lội suối khó hơn một chút, nhưng so ra với ngày trước đã thuận tiện hơn không ít rồi. Đi một chuyến, xe ngựa không mệt mỏi như trước, lại có thể tiết kiệm được không ít tiền.”

“Ôi, vừa nhắc tới đất Thục này…”

…

Các khách thương đều vào Nam ra Bắc, rất nhanh đã bắt chuyện với nhau, ngẫu nhiên cũng có hài tử của hai phu phụ nào đó đưa theo đùa giỡn khóc nháo, trái lại làm cho quán nhỏ này cực kỳ nhộn nhịp.

Khương Tuyết Ninh nghe bọn họ thảo luận chuyện triều đình, lại vô

thức nhìn sang Thẩm Chỉ Y một chút.

Ánh mắt Thẩm Chỉ Y lại rơi ở trên lá trà thô trước mặt.

Ngón tay của nàng áp lên thành chén trà thô ráp, qua thật lâu sau mới bưng chén lên, Khương Tuyết Ninh giật mình muốn mở miệng, nhưng còn chưa kịp nói gì, Thẩm Chỉ Y đã nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ.

Loại trà ở quán nghỉ chân ven đường này đều là dùng bã vụn của lá trà thượng đẳng giữ lại mà pha ra, trong vị nhàn nhạt có chút chát, dư vị cũng không ngọt, trái lại có chút đăng đắng mơ hồ.

Thực sự cho dù hai chữ miễn cưỡng cũng không nổi.

Vẻ mặt Thẩm Chỉ Y có chút ngẩn ngơ.

Khương Tuyết Ninh ngắm nhìn nàng ấy, cho đến lúc này mới dám khẳng định: Thẩm Chỉ Y có tâm sự, trên đường đi dường như cũng đang suy nghĩ gì, cho đến khi nhìn thấy nàng cũng không ngưng suy nghĩ.

Nhưng lúc này nàng cũng không dám hỏi kỹ.

Đang lúc âm thầm suy tư, trên đường cách đó không xa có cát bụi bay lên, là mấy con ngựa kéo một cỗ xe đi về phía này, đầu ngựa của xe ngựa có buộc một dải lụa đỏ tươi đẹp, vừa nhìn đã biết là có chuyện vui.

Lấy chồng ở xa đúng là có quy củ như vậy.

Nhà chồng phái người tới đón, nhà mẹ đẻ lại đưa người bề trên và quà lễ, đưa khuê nữ nhà mình đi về nhà chồng.

Hán tử cường tráng hôm qua từng đi khách điếm Thục Hương thông báo tin tức kia nhìn quán trà trước mặt, do dự một chút, vừa muốn

hỏi trong xe có muốn dừng lại uống ngụm trà rồi hẳng đi tiếp không.

Trong ngờ trong quán trà lại có người kêu một tiếng: “Phương Ngâm!”

Từ đây tới đất Thục còn một chặng đường dài, theo như hành trình của bọn họ e rằng phải nửa tháng nữa mới tới được, cho nên hôm nay Vưu Phương Ngâm cũng không mặc giá y, chỉ mặc y phục màu sắc tươi sáng, búi tóc lên cài trâm hoa mà thôi.

Vừa lúc xuất phủ, còn có chút mất mác.

Nhưng vừa nghe thấy tiếng kêu này, nàng ấy bỗng vui lên, lập tức nói với Hàn Thạch Sơn: “Vậy dừng ở đây đi!”

Vưu Phương Ngâm đi xuống xe.

Khương Tuyết Ninh thì từ trong quán trà ra, Thẩm Chỉ Y cũng theo ngay sau nàng, đi về phía này.

Hàn Thạch Sơn chính là hộ vệ Nhâm Vi Chí mới mời về, võ nghệ cao cường, vừa khéo hộ tống Vưu Phương Ngâm đi đất Thục, nhất thời thấy hai cô nương xinh đẹp đi tới phía này, không khỏi ngẩn ngơ, có chút không biết như thế nào cho phải.

Vưu Phương Ngâm lại là trong nháy mắt nước mắt đã muốn trào ra: “Ta còn tưởng rằng cô nương không tới tiễn ta nữa.”

Khương Tuyết Ninh “A” một tiếng: “Dù thế nào cũng là ngày tốt thành hôn, đã trang điểm rồi, ngươi lại còn khóc nhòe đi, biết lấy ai vẽ lại cho. Không phải ta đã tới rồi sao?”

Thẩm Chỉ Y ở bên cạnh, nhìn Vưu Phương Ngâm một chút, lại nhìn những người đưa nàng ấy đi đất Thục kia một chút.

Thế là hỏi: “Đây là muốn gả đi nơi nào?”

Lúc này Vưu Phương Ngâm mới chú ý tới bên cạnh Khương Tuyết Ninh còn có người khác, vừa ngẩng lên chú ý tới dung mạo của nàng ấy trước, lại thấy vết sẹo cũ nơi khóe mặt kia, có chút tò mò nhưng có người ở đây nên lại rụt rè.

Khương Tuyết Ninh mới nói: "Đây là Nhạc Dương trưởng công chúa, trong cung rất chiếu cố ta."

Vừa nói tới "Nhạc Dương trưởng công chúa", Vưu Phương Ngâm đã giật nảy mình.

Nhưng sau đó nghe nói nàng ấy rất chiếu cố Khương Tuyết Ninh trong cung, thì vẻ mặt nàng lại thêm mấy phần cảm kích và thân thiết, giống như người nhận chiếu cố không phải Khương Tuyết Ninh, mà là chính nàng ấy vậy.

Nàng ấy vội vàng khom người hành lễ: "Gặp qua trưởng công chúa điện hạ."

Những người hộ tống chung quanh kể cả Hàn Thạch Sơn đều giật nảy mình, vốn tưởng rằng đón chủ mẫu tương lai chẳng qua chỉ là một thứ nữ bá phủ, nào ngờ giờ phút này trong những người tới tiễn nàng ấy còn có cả công chúa, cũng không khỏi sinh ra mấy phần e ngại, đồng thời cũng nhìn Vưu Phương Ngâm bằng ánh mắt khác, thầm nghĩ chủ mẫu tương lai là người có bản lĩnh, cũng không thể nhìn bề ngoài nàng ấy mà coi thường được.

Thẩm Chỉ Y nhàn nhạt nói: "Không cần đa lễ."

Lúc này Vưu Phương Ngâm mới có chút nơm nớp lo sợ trả lời: "Là muốn gả đi đất Thục, từ khi ta sinh ra tới nay còn chưa từng đi đâu xa như vậy, nghe nói núi cao đường xa, mới phái nhiều người tới đón như vậy, cộng thêm đường đi đất Thục vừa cao vừa nguy hiểm!"

Thẩm Chỉ Y lại hoảng hốt một chút: "Xa như vậy sao…"

“Đúng vậy, rời đi kinh thành cũng không biết còn có thể trở lại hay không.”

Vưu Phương Ngâm nhẹ gật đầu, dường như cũng có một chút lo lắng cùng ưu sầu, nhưng mà sau khi nàng ấy quay đầu lại nhìn kinh thành rộng lớn đang bị tầng tầng mây đen mùa đông bao phủ, gương mặt thanh tú lại tahr lỏng ra, lo lắng cùng ưu sầu cũng hóa thành nhẹ nhõm cùng chờ mong.

“Chẳng qua đi một nơi rất xa rất xa không trở lại đây cũng tốt.”

Đối với nàng mà nói, bên trong kinh thành này, ngoại trừ Nhị cô nương ra, không có người nào, chuyện nào đáng để lưu luyến.

Đi thì đi thôi.

Cho dù có một ngày nàng ấy trở về, cũng nhất định là trở về vì Khương Tuyết Ninh.

Nàng ấy cũng không có bao nhiêu nuối tiếc khi phải rời xa nơi cũ, trái lại tràn ngập thiết tha và chờ mong với một hoàn cảnh sinh sống hoàn toàn mới sắp tới, cả người từ trong ra ngoài, rực rỡ như sống lại, tỏa ra một vầng hào quang sáng lấp lánh.

Chân trời tối tăm mờ mịt, nặng nề như đè xuống mặt đất, cây cối tàn lụi ở núi xa xăm như tầng tầng bóng ma bao phủ, ngẫu nhiên có thể thoáng nhìn thấy mấy bóng quạ xám lướt qua không trung, lẩn vào trong rừng.

Ngỗng trời đã bay về phương nam từ lâu.

Trên mặt đất là cây cỏ đã tàn lụi, nhưng năm tới, khi gió xuân thổi tới, sẽ lại phủ xanh khắp núi đồi.

Ánh mắt Thẩm Chỉ Y cũng nhìn theo mảng cỏ trơ trụi kia đi dần về

phía xa, đi tới bầu trời âm u ngột ngạt kia, dường như đã đuổi theo mấy con quạ đen đã không còn tăm hơi, không biết hội tụ lại nơi nào.

Rời khỏi kinh thành, lấy chồng ở đất Thục xa xôi.

Nàng ấy khẽ cười lên, giữa lông mày lại dường như bao phủ lên một sự phiền muộn thê lương khó mà hình dung được, nói: "Đi tới một nơi xa cũng không tệ, thật hâm mộ ngươi, rời khỏi nơi này liền tự do."

"…"

Rốt cuộc Khương Tuyết Ninh cũng biết cảm giác không đúng lúc trước là từ đâu ra.

Ở kiếp trước Thẩm Chỉ Y đi hòa thân với phiên bang là khi nào?

Là ngay đầu năm sau.

Nàng vốn tưởng rằng vẫn còn mấy tháng nữa, nhưng chẳng lẽ bây giờ Thẩm Chỉ Y đã biết được phần nào rồi?

Xa xa, tiếng vó ngựa vọng tới từng hồi.

Từ trên quan đạo hướng kinh thành có một đội Cấm Vệ quân cưỡi ngựa cấp tốc phi tới, đi thẳng lại gần bọn họ, người cầm đầu trông thấy Thẩm Chỉ Y mới yên lòng, có chút sợ hãi tung người xuống ngựa, hành lễ với nàng ấy: "Gặp qua trưởng công chúa điện hạ, Thái hậu nương nương cùng Thánh thượng biết được người ra khỏi thành, đều có chút lo lắng, đặc biệt ra lệnh cho mạt tướng đến đây bảo vệ người chu toàn."

Vẻ mặt Thẩm Chỉ Y liền thêm mấy phần mỏi mệt.

Nàng ấy đã sớm biết, nói là thả nàng ấy xuất cung giải sầu một chút, cũng sẽ không được quá lâu.

Thế là cười một tiếng, nói với Khương Tuyết Ninh: “Ta hồi cung đây.”

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên như bị thắt chặt lại, trong nháy mắt đó lại cảm giác thấy trong lòng đau buồn muôn phần, cũng không biết lấy sự can đảm đâu ra, kéo góc áo Thẩm Chỉ Y lại, bỗng nhiên không nhịn được sự xúc động trong lòng mà hỏi nàng ấy: “Điện hạ cũng không muốn ở lại trong cung nữa sao?”

Bước chân Thẩm Chỉ Y dừng lại, ngoái đầu nhìn nàng, trầm mặc một lát, mới nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Ai muốn đâu?”

Nhưng giống như trừ câu đó ra cũng không còn gì khác có thể nói nữa.

Trên đời này, có những người, mạng của mình lại không thuộc về mình.

Nàng ấy xoay người lại thẳng thừng lên ngựa, cũng mặc kệ đám Cấm Vệ quân phụng mệnh đến bảo vệ nàng ấy, thẳng thừng phi ngựa về kinh thành, bỏ tất cả mọi người lại đằng sau.

Khương Tuyết Ninh đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng nàng ấy biến mất ở quan đạo phía đàng xa, bị bầu trời âm u che lấp mất, thật lâu sau vẫn bất động.

Một ngày này, nàng tiễn Vưu Phương Ngâm đi.

Một ngày này, sứ thần Thát Đát tới kinh thành triều kiến Hoàng đế để cầu thân.

Cũng là một ngày này, một mình nàng dắt hai con ngựa trở về Khương phủ, liền bị Khương Bá Du gọi đi, nói: “Tam ti hội thẩm đã quyết định, Dũng Nghị hầu phủ cấu kết với nghịch đảng Bình Nam Vương, có ý đồ không tốt, nhưng niệm mình đã từng lập công vì xã tắc, Thánh thượng không đành lòng giết chết, đặc xá miễn tội chết

cho tam tộc, gia tài không phải sung công, phế tước vị biếm thành thứ dân, con cháu Yến thị phạt ba mươi trượng, đày tới Hoàng Châu, không có chiếu lệnh không được tự ý rời khỏi. Ôi, thánh chỉ đã hạ rồi, cũng xem như may mắn trong bất hạnh!”

Chương 112: Nỗi lòng

Biếm thành thứ dân, gia sản sung công, đi đày Hoàng Châu.

Còn kiếp trước thì sao?

Ở kiếp trước không chỉ biếm thành thứ dân, cả gia tộc nữ thành quan kỹ, nam thành tiện nô, ai dám kháng chỉ thì xử tử. Thân tộc đi đày đến Bách Việt sương mù khói độc, đày đi cách bốn ngàn dặm. Cả chặng đường đầy cực khổ, Dũng Nghị hầu Yến Mục đến đó không bao lâu, gặp thời tiết nóng ẩm, dẫn tới vết thương cũ tái phát, nằm triền miên trên giường bệnh không bao lâu sau thì qua đời.

Đời này so với ở kiếp trước đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Nhưng rốt cuộc vẫn phải đi đày sao?

Hoàng Châu.

Hoàng Châu là nơi nào chứ?

Khương Tuyết Ninh sống hai đời nhưng vẫn chưa từng rời kinh thành đi đâu quá xa, cho dù từng thấy nhắc tới trong sách vở, nhưng cũng rất khó tưởng tượng nơi đó rốt cuộc là một nơi như thế nào, có người ở hay không, rốt cuộc cách kinh thành bao xa.

Khương Bá Du cảm thấy cực kỳ may mắn, thấy nữ nhi này của mình hoảng hốt lo lắng trong phút chốc, rất sợ nàng buồn lo cho hoàn cảnh của Dũng Nghị hầu phủ, nên mới vội vàng an ủi: “Hoàng Châu ở Hồ Bắc, tuy là nơi hai mươi năm trước Bình Nam vương xua binh lên phía bắc đã từng tàn phá, đến mức bây giờ nơi đây thành một tòa

thành hoang phế, nhưng so với những nơi thường lưu đày khác như Tây Bắc, Liêu Đông, Bách Việt, đã tốt hơn rất nhiều rồi. Cùng lắm thì cuộc sống kham khổ hơn chút ít, nhưng cũng may không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ coi như một dân chúng bình thường. Nếu chịu đựng được, tương lai chưa chắc đã không có ngày trở lại."

Khương Tuyết Ninh lặng im không nói.

Khương Bá Du lại nói: "Có được kết quả như vậy đã là Thánh thượng khai ân ngoài luật rồi, ngoài mặt nói nể tình công lao của Hầu phủ, chứ thực ra vẫn là suy nghĩ cho hài tử còn chưa ra đời trong bụng Ôn Chiêu Nghi, không muốn đổ máu, sẵn sàng buông tha cho Hầu phủ, tích phúc cho đứa trẻ kia. Bằng không thì chỉ với chuyện Hầu phủ dám liên lạc với nghịch đảng Bình Nam vương, chỉ sợ cả Hầu phủ đã không còn đường sống rồi."

Khương Tuyết Ninh hiểu đạo lý này, nhưng mà chỉ nghĩ tới cả Dũng Nghị hầu phủ phải gánh oan khuất, rời khỏi kinh thành – nơi bao nhiêu thế hệ đã sinh sống, đi Hoàng Châu, kể cả thiếu niên kia cũng phải chịu khổ, khiến sự phiền muộn dâng lên cuồn cuộn từ đáy lòng nàng. Nàng rất đau lòng.

Nàng ấy hỏi: "Vậy khi nào thì phải đi?"

Khương Bá Du suy nghĩ một chút nói: "Gần đây thời tiết rét lạnh, cũng đã sắp cuối năm rồi, có tội vạ gì cũng chắc phải để qua năm sau."

Khương Tuyết Ninh như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

Nàng lại ngồi nghe Khương Bá Du nói chuyện một hồi, rốt cuộc mới trở về phòng mình.

Đồ trang trí trong phòng nàng đã đơn giản hơn trước đó không ít.

Cổ cầm Tiêu Am bọc trong túi đàn, treo nghiêng nghiêng trên tường.

Thanh kiếm mà hôm quan lễ Yến Lâm nhờ nàng cất giữ giúp, cũng đang nằm im lìm trong hộp kiếm. Đi đến trước gương, mở một cái hộp nhỏ ra, một vòng hoa nhài đã khô héo cũng lẳng lặng nằm trong đó.

Sâu trong thiên lao, ngày cũng như đêm.

Trời đông lạnh lẽo, không khí lại ẩm thấp.

Nhấc tay lên liền chạm phải cái giường duy nhất trong phòng giam này, chăn mền cũng lạnh như băng. Những gì mà mắt thường có thể trông thấy được đều nhờ vào hai ngọn nến lờ mờ le lói trên tường phía xa xa. Yến Lâm ngồi quay lưng lại hành lang, cho dù sau lưng đều phủ đầy những vết máu loang lổ, tầm mắt lại nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ nhỏ duy nhất trong phòng giam.

Thời tiết ngày hôm nay không tính là tốt, những gì nhìn thấy được cũng chỉ có một mảng tối tăm mờ mịt.

Thỉnh thoảng có chút mây khói lướt nhanh qua trên không trung.

Nhưng đến khi trời sẩm tối, dường như lại có trận gió lớn thổi qua phá tan tầng mây u ám nơi cuối chân trời, những ngôi sao thưa thớt sáng lên ở nền trời qua ô cửa sổ, vầng trăng lưỡi liềm lẳng lặng ngoi lên treo nơi đầu cành.

Đã rất lâu rồi, Yến Lâm không nhìn thấy cảnh đẹp như vậy.

Trên môi hắn phủ lên ý cười nhàn nhạt.

Trong gương mặt góc cạnh ngây ngô của thiếu niên vẫn có nét sắc bén, không bị tiêu hao chút nào, ngược lại càng tăng lên, giống như cây tùng cắm rễ trên đá cứng giữa hẻm núi đón gió gào, không khom lưng uốn gối hay nhát gan lùi bước.

Khương Tuyết Ninh nhân lúc trời tối đến đây thăm hắn, lúc nhìn thấy

chính là góc nghiêng kiên nghị như thế.

Trong từ ngắm trăng, cũng có nhã hứng lắm chứ?

Bước chân của nàng chợt ngừng lại, Chu Dần Chi đi theo phía sau nàng ấy tới, thấy thế nói khẽ: “Cô nương cố gắng nói ngắn gọn, nhanh chóng ra ngoài, hạ quan cáo lui trước.”

Lúc này Yến Lâm mới nghe thấy tiếng động.

Hắn quay đầu lại mới nhìn thấy một bóng người đứng bên tường dưới ánh đèn kia.

Có lẽ là tránh mặt người ngoài mà vào, nên nàng khoác trên người áo choàng đen, che phủ cả người rất kín đáo, nhưng một góc mặt trắng mịn vẫn nổi bật dưới ánh sáng mờ nhạt trong nhà giam.

Không cần nhìn thấy cả khuôn mặt, Yến Lâm cũng biết ngay là nàng ấy.

Chỉ trong chớp mắt đó, hắn liền cười lên khe khẽ: “Còn dám đến tận đây, nay giỏi giang quá nhỉ.”

Mắt Khương Tuyết Ninh ửng đỏ, thật lâu sau mới biết hắn nhận ra mình, lúc bước chân tiến về phía trước nàng cảm thấy như mình đang giẫm chân lên mây, từng bước nhẹ nhàng lơ lửng không chân thực.

Cũng là đi đến gần rồi, nàng mới nhìn thấy rõ vết máu sau lưng Yến Lâm.

Trong phòng giam lạnh lẽo ẩm ướt này ngoại trừ mùi bụi bặm và mục nát, còn thoảng chút mùi máu tươi và thuốc đắng nhàn nhạt.

Sau khi nghe nói bản án của Dũng Nghị hầu phủ đã được Tam ti thẩm xong, trong lòng nàng không thể nào yên tâm được, mới sai

người gọi Chu Dần Chi tới hỏi, rốt cục vẫn phải mạo hiểm nhờ hắn ta dẫn theo vào thiên lao.

Cũng may tội Hầu phủ phạm không phải tội chết, nên trọng binh vốn dĩ trú đóng ở thiên lao đều đã rút lui cả.

Phòng vệ của cả thiên lao cũng nới lỏng ra không ít, Chu Dần Chi nói, đã có người âm thầm tới điều tra dò xét Hầu phủ rồi, có lẽ muốn lén lút ra tay gì đó, nên bọn họ mới có thể lọt qua được tầng tầng lớp lớp cửa ải mà vào đây.

Khương Tuyết Ninh đứng ở bên ngoài, càng không dám tới gần, sợ thấy dáng vẻ chật vật của thiếu niên, cũng khiến hắn khó xử, chỉ hỏi: "Những ngày qua, ngươi…"

Vẫn ổn chứ?

Nghĩ cũng biết là không hề ổn, thì hỏi có nghĩa lý gì đâu?

Mới nói được nửa câu, nàng chợt im lặng, cảm giác cái miệng xưa nay nói gì cũng được, nay cũng không biết nên nói sao.

Yên Lâm lại nhìn nàng, nói: "Cũng ổn lắm."

Khương Tuyết Ninh liền thấy lòng chua sót.

Yến Lâm lại không nhịn được mà mỉm cười, nhưng có lẽ cũng vì vậy mà động tới vết thương phía sau, làm cho hắn bị đau, lập tức hít một hơi khí lạnh, lại ho khan mấy tiếng, sắc mặt hơi tái nhợt, nói: "Đừng đứng ở bên ngoài, vào đây đi."

Khương Tuyết Ninh sửng sốt.

Nơi này là thiên lao, giữa hai người còn cách một cánh cửa nhà lao thật dày, làm sao vào được?

Lại không ngờ rằng, thiếu niên kia vịn vào bờ tường lạnh buốt bên cạnh, nhọc nhằn đứng dậy, tới cửa nhà lao, tháo từng vòng dây xích, giống như trong nhà mình vậy, kéo cửa nhà giam ra, vẫy tay đón nàng.

Khương Tuyết Ninh trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này nàng mới chợt nhớ ra, ở kiếp trước, sau khi Yến thị nhất tộc xảy ra chuyện, Yến Lâm đã từng thực sự tới tìm nàng. Về sau nàng mới biết được Dũng Nghị Hầu phủ xảy ra chuyện.

Thử ngẫm lại, tội nặng như vậy, sao Yến Lâm thoát được?

Bây giờ, cánh cửa nhà lao lại khóa xích lỏng lẻo như vậy, dường như trong nháy mắt đánh thức lại ký ức kiếp trước của nàng, nhận ra chỗ khác thường: Nhìn như bị lưu vong, nhưng lại âm thầm được hưởng tự do như vậy, tình cảnh của Dũng Nghị Hầu phủ lúc đó, thực sự kém như những gì mọi người nhận định sao?

Dường như Yến Lâm đã đoán ra được nàng đang nghĩ gì, thấy nàng cứ đứng bên ngoài bất động thật lâu, rốt cục không nhịn được vươn tay ra túm nàng vào, nói: “Nhìn ngươi như vậy liền biết những ngày qua lo lắng sắp điên lên rồi, lại không chịu nghĩ tới Hầu phủ chúng ta dù sao cũng là một trong hai đại vọng tộc trong kinh, có căn cơ vững chắc trong triều, còn có một người lanh lợi như ngươi mật báo từ sớm, để chúng ta có thể chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, đâu thể thật sự rơi vào cảnh khốn cùng không làm gì được chứ?”

Khương Tuyết Ninh chớp chớp mắt, vẫn chưa phản ứng kịp.

Bị Yến Lâm kéo một cái, nàng không để ý nên bước chân lảo đảo, cũng may Yến Lâm phản ứng nhanh, đỡ lấy nàng, mới không bị ngã sấp xuống.

Dáng vẻ hơi ngốc ngốc ngơ ngơ của nàng, quả thực khiến Yến Lâm thở dài: “Nhìn người như vậy, ít lâu nữa ta đi Hoàng Châu rồi, chỉ sợ

cũng không yên tâm nổi.”

Khương Tuyết Ninh nói: “Ta cũng đâu đến nỗi ngốc như vậy.”

Yến Lâm ngồi ở góc tường kia, thậm chí có thể nói là một cái giường đơn sơ, vỗ vỗ bên cạnh mình bảo nàng tới ngồi xuống, nói: “Ta biết, nếu như ngốc thật sẽ không biết dùng Chu Dần Chi âm thầm báo tin. Lần này cũng là hắn giúp ngươi vào đây sao?”

Khương Tuyết Ninh nhẹ gật đầu.

Vì vậy Yến Lâm mới nói: “Người này dã tâm bừng bừng, có điều cũng không quá đáng ngại. Cỏ đầu tường, gió thổi chiều nào xuôi theo chiều ấy, chỉ cần ngươi là ngọn gió thổi mạnh nhất, bọn hắn sẽ không rời khỏi ngươi. Chỉ là nếu ngươi không có ý định làm ngọn gió thổi mạnh kia, thì phải cẩn thận với hắn ta một chút mới được.”

Khương Tuyết Ninh biết điều này.

Nàng ngồi xuống, rũ mắt xuống, lặng im không nói.

Trong nhà giam nhỏ hẹp, âm u, thiếu nữ ngồi cùng thiếu niên, giống như những buổi chiều dạo chơi nhàn nhã lười biếng rất nhiều năm trước, cùng nhau trèo lên tường viện, ngồi sóng đôi cùng bóc hạt khiếm thảo, cùng nhìn nhau cười, hai chân buông xuống bờ tường vung vẩy lắc lư; lại giống như lúc lén chạy tới ngôi chùa ở sau núi, ngồi tựa vào tượng phật to lớn, chụm tay đưa lên miệng, hô to về phía khe núi đối diện, dọa đàn chim nghỉ lại giật mình bay đi…

Thời gian trong quá khứ, vào khoảnh khắc này dường như đang yên lặng chảy qua.

Cái bóng của nàng và hắn đều đổ trên mặt tường ẩm ướt loang lổ, bị những khe nứt chằng chịt trên tường như nối lại với nhau.

Bỗng nhiên Yến Lâm rất luyến tiếc tòa thành này.

Bởi vì nơi này có người mà hắn nhớ nhung.

Hắn quay đầu qua nhìn gương mặt thiếu nữ điềm tĩnh, đột nhiên hỏi: "Không có lời nào muốn nói với ta sao?"

Khương Tuyết Ninh nói: "Chỉ là muốn tới ở cạnh ngươi thôi."

Nói gì cũng không biết, nhưng chỉ ngồi cạnh thế này, dường như đã rất an tâm rồi.

Đôi mắt thiếu niên như phủ thêm một tầng sương dày mờ mịt, nở cụ cười liền có phần khiến người ta động lòng, chỉ nói: "Ngươi tốt với ta như vậy, ta cũng tốt với ngươi không kém, nhưng vì sao ngươi không thích ta?"

Khương Tuyết Ninh gục đầu xuống, không nói gì.

Qua thật lâu sau, trong ánh sáng chập chờn mờ nhạt, giọng nói của nàng mới cất lên: "Không liên quan tới ngươi. Ta cũng nói rồi, ta là người xấu."

Yến Lâm lại vẫn nhìn nàng, không dời đi: "Là xấu theo nghĩa nào?"

Ký ức của Khương Tuyết Ninh chợt như sông dài chảy xiết, quay về kiếp trước.

Đời này, Yến Lâm thật sự không có chỗ nào không tốt.

Chỉ là vết thương khắc vào trong trí nhớ của nàng quá sâu, đến mức dù thế nào cũng không thể xóa được, đành phải tránh xa, lại phải cố hết sức đền bù…

"Ta đã từng mơ một giấc mơ. Trong mơ, ta khờ dại nới với ngươi là ta muốn làm hoàng hậu. Ngươi liền nổi giận. Về sau ta làm hoàng hậu, ngươi cũng quay về, sau đó cùng người khác nhốt ta lại, đối xử

rất tệ rất tệ với ta,…”

Giọng nói của Khương Tuyết Ninh hơi mờ mịt như sương khói, đoạn trước còn khe khẽ, đoạn sau như dây đàn khẽ run, nhưng rất nhanh sau đó lại ổn định, chỉ là chớp mắt nhìn về phía trước, một giọt nước mắt nóng hổi bỗng chảy dài.

Nàng nghĩ, khoảnh khắc này là chính nàng yếu đuối, đưa tay lên lau đi nước mắt, như không có chuyện gì, nàng còn cười: “Ta là con quỷ nhỏ nhát gan, trong mộng ngươi rất đáng sợ, nên ta mới không thích, vậy còn chưa đủ xấu sao?”

Rõ ràng nói là trong mộng, nhưng trong nháy mắt kia nước mắt nàng lăn xuống, Yến Lâm lại cảm thấy trái tim mình như thắt lại, thậm chí có phần không thở nổi.

Giống như có chuyện gì đó đã thật sự xảy ra vậy.

Tại sao trên đời lại có thể có người chỉ vì một giấc mộng mà không thích người khác chứ?

Nhưng giờ phút này, hắn không đành lòng truy hỏi, chỉ nói: “Vậy sao có thể nói là ngươi xấu xa được? Rõ ràng là ta trong giấc mộng của ngươi quá xấu xa, nên mới khiến Ninh Ninh không dám thích ta mà.”

Giọng nói của thiếu niên quan tâm mà dịu dàng như thế.

So với lời nói của nàng, trái lại giống như đang cố tình gây sự.

Khương Tuyết Ninh chợt khóc lên, vành mắt đỏ ửng, muốn ngăn lại mà không được, làm cho Yến Lâm bất đắc dĩ đưa tay thay nàng lau nước mắt đi, hỏi nàng: “Ngươi muốn làm hoàng hậu sao?”

Trước khi đến Khương Tuyết Ninh đã nghĩ, bất kể ra sao cũng không được khóc.

Thế mà lúc nước mắt không kìm được rơi xuống, liền cảm thấy mất mặt.

Nàng lui lại, đưa tay áo lên lau lung tung trên mặt, cũng tránh né ánh mắt sáng tỏ của thiếu niên, buồn buồn nói: “Cũng đã nói là trong mộng rồi, bây giờ không muốn nữa. Nhưng dù sao cũng là hoàng hậu, có ai không muốn làm người trên vạn người, muốn thôi thì có sao?”

Yến Lâm bật cười, ánh mắt lại sâu thêm mấy phần: “Hoàng hậu thì có gì mà người trên vạn người.”

Dưới bầu trời này, “người trên vạn người” thực sự chỉ có một thôi.

Khương Tuyết Ninh không biết vì cớ gì mà hắn nói ra lời ấy, có chút hoang mang nhìn hắn, thiếu niên lại đưa tay lên nhẹ nhàng xoa xoa đầu nàng, đáy mắt mơ hồ xẹt qua gì đó: Không có ai biết, trong lao tù này, ở hoàn cảnh khốn cùng này, một thiếu niên vừa trưởng thành, bỗng lặng lẽ có một tâm nguyện to lớn, nhưng hắn không nói ra với ai cả.

Bên ngoài có tiếng gõ mõ.

Đêm đã qua giờ tý.

Vầng trăng bên ngoài ô cửa sổ tấc vuông kia cũng đã lên tới giữa bầu trời, không nhìn thấy được nữa, chỉ để lại ô vuông vài đốm sáng thưa thớt, cùng bầu trời đêm màu mực.

Yến Lâm cảm thấy thời gian trôi qua thật sự hơi nhanh, lại nghĩ tới chuyến đi này không biết bao lâu mới có thể trở về, liền hỏi nàng: “Có người thương rồi sao?”

Khương Tuyết Ninh cúi đầu nói: “Có.”

Yến Lâm cười hỏi: “Đó là ai?”

Khương Tuyết Ninh không lên tiếng, cũng không dám nói.

Yến Lâm liền nhớ tới tên quan Hình bộ mà hắn từng thấy hôm quan lễ, nói: “Là vị đại nhân Hình bộ Trương Già kia?”

Khương Tuyết Ninh lập tức kinh ngạc ngước mắt lên nhìn hắn.

Yến Lâm lại có vẻ bình thản, nói: “Ánh mắt ngươi nhìn hắn, giống như lúc ta nhìn ngươi.”

Khương Tuyết Ninh không nói gì.

Yến Lâm chuyển tầm mắt sang nhìn nàng, dùng giọng điệu nửa đùa nửa thật nói với nàng: “Trong thời gian ta đi, ngươi phải cố gắng gả mình cho một người đáng tin cậy. Nếu không, chờ ta trở về, không cần biết ngươi có thích ta hay không, ta cũng sẽ giành lấy ngươi.”

Thiếu niên dùng giọng điệu đùa giỡn, thậm chí còn có ý cười, nhưng trong ánh mắt lại cực kỳ nghiêm túc.

Khương Tuyết Ninh biết hắn không nói đùa.

Nhưng mà, gả cho Trương Già sao?

Vậy nàng thật sự phải nỗ lực rất nhiều, rất nỗ lực, mới có thể xứng với hắn.

Nàng hừ một tiếng khe khẽ, biết rõ thiếu niên nhìn mình có phần trêu đùa, cũng không chịu thua, chỉ nói: “Ta sẽ làm như vậy.”

Vũ: ta cần người giúp edit, vì một mình ta có hơi khó kham nổi, bạn đọc nào có thể giúp một tay, xin để lại comment hoặc mail nha, ta sẽ chủ động liên lạc. Đa tạ.

Chương 113: Trời biết ý ta

Nét mặt của nàng như vậy, không phải rất giống mấy năm trước, đùa giỡn tức giận với hắn sao?

Nhưng Yến Lâm biết, nàng đang nghiêm túc.

Thế là bỗng nhiên có chút không nỡ: Đáng tiếc chẳng mấy chốc nữa hắn sẽ rời khỏi kinh thành, nếu không hắn thật sự rất muốn biết, rốt cuộc Trương Già kia có năng lực ra sao, lại mê đảo Ninh Ninh của hắn đến nỗi chết mê chết mệt thế này.

Chẳng qua có lẽ cũng là người không tệ nhỉ?

Hắn ngước mắt nhìn phía bên kia của thiên lao một chút, thấy bóng dáng của Chu Dần Chi như ẩn như hiện, lặng im một lát, vẫn nói: "Ngươi nên đi rồi."

Lại dám trà trộn vào một nơi như thiên lao tới thăm một phạm nhân không bao lâu nữa sẽ bị lưu đày, đã là chuyện cực kỳ to gan rồi.

Khương Tuyết Ninh cũng biết nếu mình ở đây quá lâu, chắc chắn sẽ khiến Chu Dần Chi khó xử.

Cho dù trong lòng có đủ loại phiền lo và không nỡ, nàng vẫn đứng lên, nói: "Ta đi đây."

Chỉ là mới đi ra được mấy bước, tới trước cửa phòng giam, bước chân lại không nhịn được mà dừng lại.

Yến Lâm nhìn về phía nàng.

Nàng lại nhìn thẳng vào hắn, mỉm cười: “Kiếm ngươi giao cho ta vẫn còn đó, hôm nay không thể mang vào cho ngươi được, ta sẽ giữ lại chờ ngày sau ngươi tới lấy.”

Yến Lâm nhớ lại lúc trước đã nhờ nàng giữ lại thanh kiếm, cũng cười lên theo, nói: “Một lời đã định.”

Khương Tuyết Ninh nói: “Một lời đã định.”

Nói tới đây, nàng mới xoay người đi, phủ lại áo choàng, lần nữa che kín cả người, đi ra phía Chu Dần Chi.

Thấy nàng từ trong ra, Chu Dần Chi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng không nói gì, chỉ đi phía trước, định yên lặng đưa nàng ra ngoài.

Thủ vệ trong thiên lao, dù đã rút trọng binh đi, cũng vẫn sâm nghiêm hơn lao ngục bình thường rất nhiều.

Đường ra phải qua ba cửa, hai cửa trước còn không sao, nhìn thấy là Chu Dần Chi thì không ai cản lại, nhưng đang lúc họ còn cách cửa cuối cùng không xa, phía trước lại vọng tới tiếng ồn ào la hét ầm ĩ!

“Mấy vị đại nhân là?”

“Đây là thủ dụ (ý chỉ tự tay viết) của Thánh thượng, lệnh cho hôm nay thực thi hình phạt lưu đày với Yến thị, lên đường đi Hoàng Châu, phải rời đi trước đêm trừ tịch. Thánh thượng đã nói, ngày đẹp không muốn thấy đám người này mà bực bội.”

“Vâng, vâng…”

…

Vậy mà người tới đây cũng không ít, vừa nghe tiếng khôi giáp binh

khí va chạm nhau trong khi bọn họ đi, liền biết người tới đều là Cấm vệ quân, phụng lệnh của Hoàng đế mà tới.

Chu Dần Chi nghe thấy, đột nhiên giật mình.

Khương Tuyết Ninh cũng giật nảy mình.

Luật của triều này là phạm nhân đã vào thiên lao đều không được thăm tù, bọn họ âm thầm tới thăm lần này đều là chuyện trong tầm có thể được, nhưng nếu đụng phải đám Cấm Vệ quân tới áp giải người này, bị bắt tại trận, vậy sẽ có chuyện lớn.

Liên luỵ Chu Dần Chi là chuyện nhỏ, nhưng rất có thể sẽ liên luỵ tới Dũng Nghị Hầu phủ!

Khương Tuyết Ninh đoạn đường phía trước một chút, quyết đoán nói nhỏ: “Trước tiên tìm một nơi để ta tránh đi một chút.”

Tránh đi một chút?

Nhưng thiên lao chỉ lớn bấy nhiêu, ở đây cũng không có phòng gì, nếu có chỉ có phòng giam.

Trên trán Chu Dần Chi cũng đổ mồ hôi lạnh.

Hắn đưa Khương Tuyết Ninh lùi lại phía sau một chút, vừa rẽ sang trái là một lối đi dài kẹp giữa bởi hai dãy phòng giam, đi thẳng một mạch tới cuối đường, liền phát hiện một phòng giam trông khá sạch sẽ gọn gàng, giữa giường và góc tường có một khe hở có thể ẩn vào được.

Chu Dần Chi nói: “Xin cô nương chịu khó một chút.”

Khương Tuyết Ninh đã biết chuyện khẩn cấp, nên vội vàng lặng yên sấp người xuống nấp vào trong góc, nói với Chu Dần Chi: “Không sao, ta nấp một lát, ngươi đi ra ngoài trước nhìn xem tình hình thế

nào.”

Khương Bá Du đã nói, lưu đày gì cũng phải chờ tới năm sau mà.

Sao bây giờ lại nói đi là đi được?

Nàng quả thực có chút không yên lòng được.

Chu Dần Chi liền lấy lại bình tĩnh, chỉnh lại áo, làm như không có việc gì, đi ra khỏi phòng giam, nhưng tới lúc hắn trông thấy đám Cấm Vệ quân tới đưa người đi đày từ phía xa xa, trong đầu chợt lóe lên, nhớ tới một chỗ rất không bình thường: Ở một phòng giam sâu trong thiên lao, cửa phòng mở dường như không có người, nhưng vừa nãy trên giường lại có chăn đệm xếp chỉnh tề…

*

Ngày đông gió rét, bên ngoài thiên lao treo hai ngọn đèn lồng, lay động không ngừng trong gió.

Cấm Vệ quân mang thủ dụ đưa người từ thiên lao ra ngoài, những người quan trọng nhất đều bị đưa lên xe tù, từng người một, những người không quan trọng khác thì đều dùng xiềng xích khóa lại đi bộ sau xe.

Mới chỉ hơn một tháng trôi qua, trông Yến Mục đã già đi rất nhiều.

Tóc mai bạc trắng như sương, vẻ mặt lại cực kỳ trầm tĩnh.

Thủ lĩnh Cấm Vệ quân trái lại có chút cung kính với ông ấy, sau khi chuẩn bị xong hết thảy, còn chắp tay nói với ông ấy một câu: “Hầu gia, chúng ta sắp phải đi rồi, trời lạnh gió buốt, chúng ta cũng chỉ phụng mệnh làm việc thôi, xin ngài lượng thứ.”

Yến Mục khẽ ừ.

Yến Lâm ở xe tù ngay phía sau lại cho chút bận tâm, nhìn lại phía thiên lao, trầm mặc không nói.

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp khởi hành, lại đều cực kỳ nghiêm túc, cũng không nói năng gì quá lớn.

Xe tù cứ thế chạy đi.

Kinh thành nửa đêm đã chìm trong giấc ngủ say, bách tính trong phường thị cũng không hay biết Hầu phủ công thần lương tướng ngày xưa đã lướt qua bên cửa sổ nhà họ, đến một nơi xa, giữa đêm tối như thế.

Ở một góc đường tối tăm, một chiếc xe ngựa lẳng lặng đứng đó.

Con ngựa phì ra một luồng hơi nóng.

Yến Mục là người trong quân ngũ lâu ngày, cực kỳ quen thuộc với ngựa. Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nhỏ không đáng kể này, mí mắt bỗng nhiên giật một cái. Ông ấy mở đôi mí mắt đang khép chặt ra, chợt ngẩng đầu nhìn qua hướng âm thanh vọng tới.

Thế là liền nhìn thấy chiếc xe ngựa kia.

Cũng nhìn thấy người ngồi ở trong xe ngựa đang nhìn về phía bên này.

Đội ngũ áp giải xe tù cách xe ngựa một khoảng khá xa.

Lại còn trong đêm đen như vậy, Tạ Nguy vốn không thể thấy rõ được.

Nhưng trong chớp nhoáng này, hắn lại nhìn thấy được đôi mắt sáng ngời của Yến Mục, một ánh mắt sáng rực thiêu đốt…

“Ha ha ha ha…”

Cũng không biết vì cái gì, Yến Mục bỗng nhiên ngửa đầu phá lên cười.

Trong tiếng cười tràn đầy vẻ yên lòng.

Binh sĩ áp giải đều bị tiếng cười này của ông ấy làm cho giật nảy mình, lại không biết nguyên do.

Rất nhanh, xe tù kia đã đi về phía xa.

Tiếng cười cũng dần dần không còn nghe thấy nữa.

Nhà cửa chập chùng trong kinh che khuất dần bóng dáng chiếc xe tù, chờ tới khi mấy bóng người mang áo tù cũng dần biến mất khỏi tầm mắt, Tạ Nguy cuối cùng mới chậm rãi hạ tầm mắt.

Đao Cầm, Kiếm Thư đều đứng ở bên cạnh xe ngựa.

Tạ Nguy yên lặng nắm chặt bàn tay, hắn nên bước ra gặp mặt một lần, nhưng tình cảnh hôm nay cùng bây giờ hiện tại, quyết định như vậy với hắn mà nói tuyệt đối không phải hành vi sáng suốt.

Qua rất lâu sau, hắn lần nữa ngước mắt lên.

Lại hỏi: “Bên kia chuẩn bị tới đâu rồi?”

Kiếm Thư, Đao Cầm đều biết hắn hỏi về chuyện gì.

Người của Dũng Nghị Hầu phủ phải đi lưu đày Hoàng Châu vội vã như vậy, ngoại trừ Hoàng đế Thẩm Lang thực sự không muốn người của Hầu phủ xuất hiện ở dưới mí mắt làm phiền lòng, càng quan trọng hơn là một suy nghĩ “Gậy ông đập lưng ông” mà Tạ Nguy nhắc tới ở ngự thư phòng.

Cấm Vệ quân canh gác thiên lao rút đi.

Bây giờ những phạm nhân quan trọng nhất trong thiên lao cũng rời đi rồi.

Những người ẩn nấp trong bóng tối kia sẽ kích động, cho là mình gặp được thời cơ ngàn năm có một rồi, chuẩn bị ra tay.

Kiếm Thư nói: “Không khác dự liệu của người là mấy, hẳn là tối nay.”

*

Khương Tuyết Ninh trốn trong góc kia, lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Người tới, người đi.

Nhưng thật lâu sau Chu Dần Chi vẫn chưa trở lại, thực sự khiến cho nàng cảm thấy có chút kỳ quái, không nhịn được lặng lẽ nhô đầu ra, quan sát chung quanh.

Lúc nãy tới vội vàng, không kịp nhìn kỹ.

Giờ phút này xem xét mới phát hiện căn phòng giam này có chút ngăn nắp thái quá.

Mặt đất cùng mặt tường tuy rằng đều đen xám, nhưng cái giường trước mắt này được sắp xếp rất chỉnh tề, trên chăn mền ngay cả một nếp nhăn cũng không thấy, còn có hai áo khoác xanh đen gấp cẩn thận đặt ở trên chăn.

Có lẽ người ở đây rất thích sạch sẽ.

Chờ chút…

Lúc vừa nghĩ tới đây, trong đầu Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên “ong” một tiếng, lập tức ý thức được choox không thích hợp: lẽ nào

phòng giam này thực sự có người ở?

Vừa nghĩ như thế, liền thấy tình hình nghiêm trọng.

Ngay sau đó càng nhiều chỗ bất thường nổi lên, tỉ như phòng giam này ở sâu trong thiên lao, tỉ như rõ ràng giống như có người ở, nhưng lúc Chu Dần Chi vội vã đưa nàng vào, cửa lại không khóa.

Một loại dự cảm bất tường quái dị lóe lên trong đầu nàng.

Khương Tuyết Ninh quyết định thật nhanh, phải rời đi.

Nhưng diễn biến mọi chuyện còn nhanh hơn suy nghĩ của nàng, thậm chí còn xa hơn rất nhiều so với dự đoán của nàng.

Dường như đồng thời với lúc nàng nhấc mép váy đứng dậy, hướng cửa thiên lao lại vọng tới tiếng hô giết!

Giọng nói của những ngục tốt cực kỳ kinh hoảng.

“Các người là ai, tới đây làm gì?”

“A…”

“Cướp ngục, cướp ngục, có người cướp ngục!”

Tiếng chém giết trực diện lập tức vang lên đầy chói tai, từ ngoài cửa vọng thẳng vào trong lao.

Trong lao giam giữ phần lớn đều là người có tội ác tày trời, giết người cướp của.

Vừa nghe thấy tiếng động này, lại nghe hai chữ “Cướp ngục”, mặc kệ nguyên nhân gì đều thức dậy từ giấc ngủ say, lúc này tất cả đều chấn động tinh thần, thiên lao vốn dĩ yên tĩnh đầy chết chóc bỗng nhiên dường như biến thành Địa Ngục nhân gian, khắp nơi đều là

tiếng gào cùng la hét ầm ĩ, mỗi cánh cửa phòng giam đều có người đứng đó, hoặc bẩn thỉu rối bù, hoặc vẻ mặt điên cuồng, như ma quỷ múa loạn!

Trong lòng Khương Tuyết Ninh đã lạnh đi một nửa.

Lúc này nàng mới nhớ tới, ở kiếp trước trong kinh quả thực có một vụ cướp ngục tiếng tăm lừng lẫy như vậy, chính là lúc bắt đầu của loạn đảng Thiên Giáo nổi dậy, tung tích của Tiêu Định Phi cũng là vì chuyện này mới truyền ra, về sau bị người ta tìm được.

Nhưng lại đúng vào ngày này sao?

Bất kể như thế nào nàng cũng không ngờ được, mình chỉ tới đây một chuyến lại gặp phải chuyện này!

Trong thiên lao này đều là những kẻ cực kỳ hung ác, một khi được thả ra còn không biết sẽ làm những chuyện sằng bậy tới mức nào.

Nếu nàng không cẩn thận bị người phát hiện…

Da đầu Khương Tuyết Ninh như muốn nổ ra, bước chân đã đến trước cửa phòng giam lại không biết mình có nên bước ra không, có nên thừa dịp hỗn loạn mạo hiểm chạy ra.

Từ cửa đã vọng tới tiếng hô hào.

Các phạm nhân trong phòng giam khác cũng bắt đầu ồn ào.

Có đao kiếm ai đó chém phăng ngọn đèn trên tường đi, hành lang lập tức tối đi không ít.

Lại có tiếng bước chân dồn dập từ hành lang đi tới!

Khương Tuyết Ninh nghe tiếng bước chân kia giống như càng lúc càng gần, lập tức liền trốn đi, không ngờ, ngay lúc nàng xoay người,

bóng dáng phía trước lại đi tới cực nhanh, thoáng chốc liền lọt vào tầm mắt nàng.

Một khắc này, nhịp tim nàng như muốn dừng lại!

Trường bào vải thô màu xanh đen, nhìn qua cực kỳ bình thường, so ra chỉ tốt hơn những phạm nhân trong lao này một chút, nhưng ánh đuốc chập chờn lại làm cho bóng dáng lạnh lùng của hắn ấm lên không ít, ngón tay thon dài cầm một chuỗi chìa khóa đồng thau. Hắn cau mày, so với trầm tĩnh ngày trước, giờ phút này trên gương mặt gầy gò, lại có vẻ lạnh thấu xương như sắp gặp kẻ địch!

Trương Già cũng hoàn toàn không ngờ trong phòng giam của mình lại có người.

Lúc đối phương trông thấy là hắn lại trợn mắt há hốc miệng.

Trong nháy mắt hắn trông thấy đối phương càng sửng sốt hơn, ngay sau đó trong đôi mắt lại nổi lên mấy phần giận dữ hiếm thấy, dưới tình thế cấp bách không khống chế được ngữ điệu của mình: “Sao ngươi lại ở đây?”

Khương Tuyết Ninh lúng ta lúng túng không biết nên nói sao.

Đứng tại cửa phòng giam, nàng lại không bước nổi một bước.

Trong lòng hoảng hốt chỉ xẹt qua một suy nghĩ: So với chuyện vì sao ta ở đây, vì sao ngươi ở đây không phải càng đáng để nghi ngờ hơn sao?

Nhưng mà nàng không nói gì cả, chỉ kinh ngạc nhìn hắn chằm chằm.

Trương Già chỉ cảm thấy trong lòng có một luồng khí nóng không khỏi vì đó mà vọt lên, nhìn chung quanh làm gì còn chỗ nào trốn tránh được?

Lúc loạn đảng Thiên Giáo tới cướp ngục, hắn còn có nhiệm vụ quan trọng phải làm.

Nhưng mà Khương Tuyết Ninh – một nữ nhân yếu đuối, hãm sâu vào tình hình nguy cấp như thế, nếu không quan tâm, ai biết nàng sẽ gặp phải chuyện gì?

Huống chi…

Sao hắn có thể để nàng lâm vào hiểm cảnh?

“Vào đi!” Trương Già đã không kịp giải thích thêm nữa, thẳng thừng túm lấy nàng còn chưa kịp phản ứng, đi vào phòng giam, sau đó ném chùm chìa khóa trên tay đi, cầm áo choàng vốn gấp gọn đặt trên giường, nói: “Cởi y phục ra.”

Khương Tuyết Ninh không thể tin nổi những gì mình vừa nghe thấy.

Nàng trợn to mắt nhìn Trương Già gần trong gang tấc, ngây ngốc tới nỗi đứng yên không nhúc nhích.

Trương Già lại giận nàng ngày thường phản ứng thông minh không ai bằng, lúc này lại như kẻ ngốc vậy, nghe thấy tiếng ầm ĩ bên ngoài đang dần tới gần, cũng không nghĩ được nhiều thêm, tự tay vội vã lấy áo choàng nàng phủ bên ngoài ra, mặc vào giúp, lại đưa trường bào cho nam tử màu xanh đậm bằng vải thô kia mặc bên ngoài cho nàng, lại thắt ngang eo thon.

Sau đó lại búi tóc giúp nàng.

Cũng may hôm nay Khương Tuyết Ninh vốn lén thừa dịp đêm tối tới đây, nên không ăn mặc quá cầu kỳ, chỉ có một dây lụa buộc tóc ra phía sau, Trương Già liền dùng dây lụa kia búi tóc nàng lên như kiểu của nam tử.

Thiếu nữ mặc áo bào của hắn, khó tránh khỏi có chút rộng, áo bào rủ

xuống rất thấp, hai tay đều bị tay áo dài rộng che phủ, nàng càng mảnh khảnh nhỏ bé hơn.

Giống như con mèo nhỏ nghe lời.

Nàng chớp mắt nhìn Trương Già, gương mặt trắng trẻo không son phấn, trong màn đêm hỗn loạn nguy cấp, toát ra vẻ kinh diễm cùng mê người nổi bật.

Lúc Trương Già buông tay xuống liền nhìn thấy gương mặt này, cũng nhìn thấy ánh mắt quá chăm chú của nàng nhìn hắn.

Khương Tuyết Ninh muốn hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì.

Nhưng Trương Già nhìn nàng chăm chú một lát liền dời đi chỗ khác, lại thẳng thừng xoa tay lên mảng tường đen xám kia, lúc bàn tay tới trước mặt nàng hơi dừng một chút, khóe môi nhếch lên, nói một tiếng "đắc tội", sau đó bôi lên mặt nàng!

Lời Khương Tuyết Ninh còn chưa kịp mở miệng thốt ra đột nhiên nuốt vào lại: "…"

Bàn tay Trương Già thô ráp.

Lúc bàn tay đen xám kia bôi lên mặt nàng, nàng có thể cảm giác được một cách rõ ràng những vết chai trong lòng bàn tay hắn xẹt qua làn da non mịn của mình, để lại cảm giác run rẩy khô khan mà ấm áp.

Chỉ một lát, gương mặt xinh đẹp của Khương Tuyết Ninh đã bị bôi bẩn nhem nhuốc, vừa khéo che đi mấy phần nhan sắc yêu kiều, ngoại trừ hơi nhỏ gầy, bề ngoài không khác gì phạm nhân khác trong thiên lao.

Mà những tên loạn đảng Thiên Giáo chém giết xung phong kia cũng vừa vọt tới.

Đúng là biết hướng xông thẳng vào phòng giam này.

Bọn họ không ít người, do mấy tên còn mặc áo tù nhân dẫn đường, trong tay cầm đao kiếm, trên mặt đều bịt khăn đen, chỉ lộ ra một đôi mắt, lại đều có ý sát phạt, thấy Trương Già dường như nhìn thấy người một nhà, hỏi thẳng: “Công Nghi tiên sinh đâu?”

Trương Già nói: “Ta vừa xem qua rồi, Công Nghi tiên sinh không có trong thiên lao, chỉ sợ là cái bẫy của triều đình bày ra! Đừng chậm trễ nữa, bây giờ không nghĩ nhiều được, rút lui ra ngoài trước mới được!”

Mọi người lập tức kinh hãi: “Gì cơ!”

Bên phía Thiên Giáo đều là vì cứu Công Nghi Thừa mà tới, thuận tiện cứu nhiều giáo chúng Thiên Giáo bị quan quân bắt lại trong ngục, bây giờ lại nghe mật thám nghe lệnh trực tiếp từ Công Nghi Thừa đang đứng trước mặt lại nói là Công Nghi Thừa không có trong thiên lao, lập tức biết tính nghiêm trọng của chuyện này, không dám chần chừ chút nào, liền muốn rút khỏi.

Nhưng mà người cầm đầu chuyển mắt liền nhìn thấy Khương Tuyết Ninh đứng phía sau Trương Già.

Lông mày liền nhíu lại.

Hắn hơi nghi hoặc một chút, nói: “Trương đại nhân, vị này là?”

Trương Già đứng trước người Khương Tuyết Ninh, thẳng thừng bắt lấy tay nàng, nói mà không có chút rung động nào: “Người của ta.”

Ánh mắt của những người khác đều lượn lờ trên mặt Khương Tuyết Ninh.

Nhưng giờ phút này cũng không phải lúc để truy hỏi tới cùng, người cầm đầu không hỏi nhiều, thẳng thừng thổi một tiếng còi vang dội,

liền vung tay lên nói: “Chúng ta rút lui!”

Giáo chúng Thiên Giáo xa gần nghe thấy âm thanh này vang lên, tất cả đều lui về.

Có mấy cửa nhà lao đã bị người ta chém ra rồi.

Phạm nhân vốn bị giam trong đó cũng như thủy triều trào lên, mọi người tụ lại một chỗ, xuyên qua hành lang thiên lao vốn đã bừa bộn này, xông ra ngoài!

Khương Tuyết Ninh cứ thế chìm trong biển người kêu gào loạn xạ, có cảm giác bị bao bọc lấy, thân bất do kỷ.

Mà ở phía trước nàng, vẫn luôn có một bàn tay nắm chặt tay nàng.

Bóng lưng của hắn trầm tĩnh mà nhẫn nhịn, không quay đầu lại, chỉ kéo nàng, bảo vệ nàng sau lưng mình, không buông ra, cứ thế đưa nàng đi thẳng về phía trước.

Nhất định là trời xanh nghe được tiếng lòng nàng rồi nhỉ?

Lại để cho nàng gặp được hắn ở đây.

Chung quanh ồn ào náo động cực kỳ.

Một góc trong đáy lòng lại chợt yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi Khương Tuyết Ninh có thể nghe thấy nhịp tim mình lại lần nữa trở nên dồn dập.

Phía trước sẽ gặp phải nguy hiểm gì?

Không biết.

Cũng không muốn biết.

Giờ này khắc này, bóng lưng ấy đã che kín tầm mắt nàng, chiếm hết trái tim nàng, cho dù là núi đao biển lửa, góc biển chân trời, nàng cũng cam tâm tình nguyện, không hề hối tiếc.

Chương 114: Tay nắm tay

Thường nói, đời người có bốn chuyện đại hỷ, đêm động phòng hoa chúc, lúc tên đề trên bảng vàng, trời hạn gặp mưa rào, xa quê gặp người quen cũ. Vậy mà lúc này đêm nay, e rằng còn có chuyện đại hỷ thứ năm.

Đó chính là "Bị giam gặp cướp ngục".

Thiên hạ thật sự không có chuyện nào khiến người ta vui sướng hơn là tìm được đường sống từ chỗ chết.

Chuyển mắt nhìn lại, trong thiên lao đông nghìn nghịt.

Rất nhiều người đang đợi thẩm, tử tù phạm trọng án, vừa thấy cơ hội ngàn năm có một này đều mừng rỡ như điên, hoặc là dùng sức lung lay hai bên cửa nhà lao còn chưa mở ra, hoặc là chạy vội từ trong ra, miệng thì gào thét gì đó không rõ.

Một đám người, khí thế cuồn cuộn.

Phần lớn đều phóng ra phía ngoài thiên lao.

Nhưng mà lại có mấy người cũng mặc áo tù nhân còn chưa kịp cởi ra, ngược lại giữa biển người, tay đều nắm chặt thanh trường đao, tìm trong từng gian từng gian phòng giam.

Rõ ràng những người này không phải Thiên Giáo.

Có một vài phòng giam bọn họ nhìn qua xong thì không ngừng chân, có một số phòng sau khi hỏi người trong đó là ai, hoặc là phất đao

lên, hoặc dùng chìa khóa cướp được từ tay ngục tốt mở cửa phòng giam, thả người ra.

Nhưng càng đi vào sâu bên trong, sự lo lắng trên mặt họ càng dày đặc hơn.

Khương Tuyết Ninh bị biển người bao bọc lấy, cũng bị Trương Già kéo tay, trong lúc cứ thế đi thẳng, lơ đãng ngẩng đầu nhìn lên, liền phát hiện mấy người bất thường này.

Nàng vẫn cảm giác thấy mấy người này giống như đang tìm người.

Thế là ánh mắt không khỏi lặng yên dõi theo bóng dáng họ.

Lại đi về phía trước, qua mấy phòng giam nữa, mấy người bỗng nhiên nhìn thấy gì đó, hô lên lên gì đó với bên trong một phòng giam.

Trong lúc tất cả mọi người đều kích động, vậy mà trong đó có một nam nhân ngồi yên lặng.

Áo tù bẩn thỉu mặc trên người hắn, không biết đã bao lâu rồi chưa giặt, dính đầy vết bẩn và vết máu, hai chân tùy ý đặt trên nền đất lạnh băng, người thì ngả ra sau tựa trên mặt đất phủ đầy rơm cỏ khô, hai cổ tay đặt trên đầu gối, bàn tay buông thõng phía trước.

Xiềng xích thô rắn chắc khóa ngang mắt cá chân hắn.

Đầu tóc dài có cảm giác đã lâu không để ý tới, xõa xuống, che khuất gương mặt hắn.

Trông hắn như hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh bên ngoài, thậm chí hắn còn không bước ra ngoài một bước nào.

Mãi cho tới khi mấy người kia tới, gọi hắn một tiếng, hắn mới ngẩng đầu lên.

Cửa nhà giam bị người ta vội vã mở ra.

Nam nhân đứng dậy, thân hình quả thực cao lớn mà vạm vỡ, cũng không nói nhiều, không cần những người kia tới giúp, xoay người đưa tay, hai bàn tay dùng sức nắm chặt xích khóa ở chân, kéo mạnh một cái, chỉ nghe "Leng keng" vang lên, xích sắt thô to lại cứ thế bị kéo đứt, đủ để thấy người này có sức mạnh thế nào.

Khương Tuyết Ninh vẫn theo dòng người đi về phía trước, từ xa xa nhìn thấy cảnh này thì nheo mắt lại.

Trong thiên lao vốn đã hỗn loạn huyên náo, nên không ai có thời gian chú ý tới người khác. Nào ngờ nam nhân tóc tai bẩn thỉu kia giống như cảm giác được vậy, đột nhiên ngay lúc này lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía Khương Tuyết Ninh.

Đôi mắt ưng sắc bén, thoáng bắn ra từ khe giữa tóc tai tán loạn của hắn.

Sau lưng Khương Tuyết Ninh chợt lạnh toát, chỉ cảm thấy trong ánh mắt này tràn ngập sự thờ ơ cùng tàn nhẫn không diễn tả bằng lời được, là ánh mắt mà chỉ những người cực kỳ hung ác đao kiếm đã đính máu tươi mới có được.

Song đã không kịp suy nghĩ kỹ thêm nữa.

Chỉ trong nháy mắt này, bọn họ đã đi qua ngã rẽ, tới cửa thiên lao, xông thẳng ra ngoài.

Binh sĩ áp giải Dũng Nghị Hầu phủ vừa rời đi, đang là lúc thủ vệ thiên lao nơi lỏng, bị giáo chúng Thiên Giáo đánh vào đã không chịu nổi, bây giờ sao có thể đánh trả được? Vì giữ được cái mạng nhỏ của mình, đều vừa đánh vừa lui, bị bọn họ chọc thủng dễ như trở bàn tay!

Trên con đường tĩnh lặng kia, xe ngựa của Tạ Nguy vẫn ở yên đó.

Chỉ chốc lát sau, Đao Cầm đi dò la tin tức đã trở về.

Tới trước xe ngựa liền khom người nói: “Mọi việc tiến triển thuận lợi, thiên lao đã bị đám người này công phá, cửa thành cũng đã sắp đặt thỏa đáng, chỉ còn chờ Trương đại nhân dẫn người đi qua thôi. Tiểu Bảo cũng ở đó, cả đoạn đường hẳn không mất hành tung. Chỉ là Mạnh Dương kia…”

Tạ Nguy sợ lạnh, nếu như không tất yếu, lúc trời có tuyết rơi, sẽ không ra khỏi cửa.

Dù sao nhìn thấy tuyết vẫn sẽ nhớ lại chuyện không tốt.

Giờ phút này, hắn ngồi trong xe ngựa, đến màn xe cũng không xốc lên, bởi vì lạnh lẽo mà khuôn mặt tái nhợt như ngọc, nhàn nhạt cắt ngang lời Đao Cầm: “Người nguy hiểm sẽ có tác dụng lúc nguy hiểm, tiểu tốt thôi, không phá hỏng được đại sự.”

Thế là Đao Cầm không dám nói nữa.

Xa xa đã nghe được chút động tĩnh truyền đến từ nơi cách đó mấy con phố.

Rất nhanh lại nhỏ đi.

Nghĩ có lẽ là đám người Thiên Giáo cùng phạm nhân trong ngục sau khi ra khỏi thiên lao đã đi qua con đường gần đó.

Có người sau khi trốn được không đi theo biển người, mà lặng lẽ biến mất trong bóng tối, một mình rời đi.

Nhưng đại đa số phạm nhân đều vô thức đi theo giáo chúng Thiên Giáo, theo họ lợi dụng màn đêm che chở, đi thẳng tới cửa thành phía Tây.

Láng máng có tiếng ai đó hỏi: “Không phải đã nói sẽ đi thành Đông sao?”

Sau đó Trương Già bình tĩnh trả lời: “Cửa thành đông sắp đặt mai phục, e rằng đi sẽ không giữ được mạng, các ngươi muốn đi thì đi.”

Thế là đám người đột nhiên yên tĩnh lại.

Cũng trong lúc đó, ở cổng thiên lao, lại là cảnh tượng rất khác.

Chu Dần Chi căn bản không kịp phản ứng với chuyện vừa xảy ra.

Sau khi giấu Khương Tuyết Ninh trong phòng giam sâu nhất kia, hắn liền giả bộ như không có việc gì ra ngoài xem xét tình hình Cấm Vệ quân tới đưa Dũng Nghị Hầu phủ đi đày, sau khi chuyện kết thúc liền chuẩn bị trở về đưa Khương Tuyết Ninh ra ngoài. Không ngờ tới có mấy vị đồng liêu ở Hình Bộ, Cẩm Y Vệ kéo hắn tới phòng sau nha môn uống rượu đánh bạc. Trước kia, Chu Dần Chi không từ chối những chuyện này, nếu như hôm nay cự tuyệt, sợ sẽ để lại sơ hở, đành phải đi theo đám người này trước, định bụng qua hai lượt thuận tiện lấy chút tin tức, sau đó sẽ lấy cớ thay y phục quay lại thiên lao.

Kết quả mới chơi hai ván, bên ngoài đã vọng tới tiếng la giết vang trời.

Toàn thân hắn chấn động, cầm đao muốn phi vội ra ngoài, nhưng viên quan phụ trách trông coi thiên lao kia thấy thế lại lôi kéo hắn ngồi xuống lại, cười nói: “Cẩm Y Vệ các ngươi không biết, ngày hôm nay trong thiên lao sẽ có đại sự, Thánh thượng hạ chỉ, đừng đi ra, đừng gây chuyện.”

Lại nhìn những người bên kia là Tam Pháp tư, ai nấy đều thản nhiên như không.

Hoàn toàn coi như không có nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Trong lòng Chu Dần Chi lo lắng, lại không dám đi tìm Khương Tuyết Ninh, nhẫn nhịn chờ dịp hỏi thăm, mới biết được hôm nay có một kế hoạch tuyệt mật, chỉ tiết lộ cho một số ít người biết, ngục tốt bây giờ còn ở trong thiên lao đều là những kẻ không rõ tình hình, là con tốt thí, chỉ để đám người kia thuận lợi cướp ngục đưa người đi!

Vậy Khương Tuyết Ninh…

Chu Dần Chi không dám nghĩ tới trong đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Hắn chỉ có thể hy vọng chỗ trốn mà hắn tìm cho Khương Tuyết Ninh ở sâu trong thiên lao kia, ở trong đó dường như cũng không có tù giam người nào quan trọng, nếu không đi sâu vào trong tìm hoặc tự nàng không đi ra, thì dù có loạn lạc thế nào, khả năng tìm tới trong đó cũng không cao, chưa chắc đã xảy ra chuyện gì.

Ngoài mặt hắn cố gắng bình tĩnh, tiếp tục đánh bạc với đám người này.

Thế nhưng hắn cứ cược bao nhiêu lại thua bấy nhiêu.

Có người trêu chọc coi thường hắn có phải trong lòng lo sợ hoảng hốt không, hắn cũng giống như nghe gió thoảng bên tai, hoàn toàn không để trong lòng.

Chờ tới khi động tĩnh ở thiên lao vọng tới dần nhỏ xuống, có người tới báo tình hình, hắn mới vội vàng cùng đám người đi ra ngoài, vào thiên lao lần nữa để xem xét.

Lần này bước chân của hắn đã không kìm được, vội vã đi thẳng vào chỗ sâu trong thiên lao kia.

Càng gần gian phòng giam kia, trái tim hắn cũng đập càng lúc càng nhanh.

Nhưng lúc đi qua ngã rẽ, rốt cuộc trông thấy gian phòng giam sạch sẽ kia, chỉ thấy trống không!

Bên trong phòng giam không một bóng người.

Duy chỉ còn lại một chiếc áo của nữ tử bị người ta tiện tay nhét vào dưới giường trong lúc vội vã, lộ ra một góc dưới lớp đệm chăn hỗn loạn.

Trong đầu Chu Dần Chi lập tức "ong" một tiếng, trong nháy mắt trở nên trống rỗng, giống như lọt vào hầm băng, máu toàn thân đều lạnh đi!

Lúc đi theo Trương Già thẳng tới cửa thành phía Tây, Khương Tuyết Ninh bị chuyện đột nhiên xảy ra này làm cho đầu óc bị choáng váng, rốt cuộc lúc này cũng vơi đi mấy phần mơ hồ cùng hỗn loạn, gió đêm thổi, tỉnh táo lại mấy phần.

Những chuyện xảy ra trước sau xoay vòng trong đầu nàng lần nữa.

Nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn bóng dáng đằng trước đang kéo tay mình đi, trong gió lạnh ập vào mặt, bàn tay to rộng của hắn nắm trọn lấy bàn tay nàng, từ lòng bàn tay kia lại truyền ra chút ẩm ướt ấm nóng, không biết là mồ hôi từ bàn tay hắn hay từ tay nàng.

Sao Trương Già lại ở trong thiên lao?

Sao trông đám người kia là giống như tới để cứu hắn ra vậy?

Vả lại lời Trương Già vừa nói, ngoài cửa thành Đông có sắp đặt mai phục, cứ như đã dự đoán được chuyện gì đó…

Có thể thấy được nàng bị cuốn vào chuyện này, hắn hình như rất không vui, có chút tức giận.

Ký ức kiếp trước của Khương Tuyết Ninh nói cho nàng biết, chuyện

cướp ngục lần này là do Thiên Giáo ra tay.

Mà tính cách của Trương Già có thể nhìn ra được phần nào, từ cảnh lúc trước hắn thực sự chịu cảnh tù tội, không có một phán quan nào dám hạ bút viết bản án cho hắn, bất đắc dĩ hắn đành phải tự tay viết cho bản án định tội cho mình.

Hắn tuyệt đối không phải người có thể thật sự tham dự vào chuyện cướp ngục.

Ở đây dường như có một âm mưu gì đó mà nàng chưa biết.

Nàng biết rõ mình lọt vào chuyện này e là ngoài ý muốn, chỉ sợ sẽ mang tới phiền phức cho Trương Già, trên đường đi nàng vẫn ngậm chặt miệng nghiêm túc đi theo hắn, không dám tự tiện hỏi câu nào.

Cũng may giờ phút này bầu không khí khẩn trương, nên không có người nào chú ý tới nàng.

Nam tử bẩn thỉu lúc nãy dùng tay bẻ gãy xiềng xích kia cũng đi theo phía sau như bao người khác, cực kỳ không đáng chú ý tới.

Lúc mới vừa ra khỏi thiên lao đã có người nghi ngờ, vốn dĩ Thiên Giáo đã chuẩn bị kế hoạch sẽ ra ngoài qua cửa thành Đông, dù sao trong giáo cũng đã có người sắp xếp đút lót ở đó rồi.

Nhưng Trương Già lại nói bên kia có mai phục.

Tên cầm đầu Thiên Giáo đang bịt mặt, nửa tin nửa ngờ, nhưng thấy Trương Già nói chắc chắn như vậy, mới liếc người bên cạnh ra hiệu, dứt khoát chia binh ra làm hai đường: Bất kể có phải có mai phục hay không, ở cửa thành đông cũng có huynh đệ Thiên Giáo tiếp ứng, thế nào cũng phải cho người đi xem tình hình ra sao.

Những tù nhân trốn ra đó cũng có mấy người đi theo.

Nhưng phần lớn, nhất là đám người vốn đã bị nhốt trong ngục từ trước, giống như rất tin tưởng Trương Già, đều đi theo tới cửa thành phía Tây.

Giờ phút này, tên cầm đầu mới cười ha ha mấy tiếng, dừng bước giữa đường phố tối tăm trong thành, đôi mắt sắc bén của hắn nhìn Trương Già, lại nói: "Ta ở trong giáo nhiều năm qua, trái lại không biết còn có mệnh quan triều đình cũng là người trong giáo, Trương đại nhân thật đúng là khó lường. Không biết là vào hương đường nào, năm nào?"

Dù cho đối mặt với đám người cực kỳ hung ác này, sắc mặt của Trương Già cũng không thay đổi chút nào.

Hắn vẫn thản nhiên, nâng mi mắt nhìn tên kia, không có ý định trả lời hắn, chỉ nói: "Việc này tới phiên ngươi hỏi sao? Cửa thành phía Tây đã ở trước mắt, đề phòng bất trắc, ngươi phái một người cùng ta đi cửa thành trước, sau khi xác nhận cửa thành phía Tây không có mai phục, lại dẫn người theo ra qua cửa thành."

Trên lông mày tên cầm đầu có một vết sẹo, lộ ra chút hung ác.

Nghe thấy Trương Già nói lời ấy, trong mắt liền lạnh đi mấy phần.

Nhưng mà bàn tay nắm chặt chuôi đao, trong nháy mắt, giống như hắn nghĩ tới điều gì, liền nhịn lại, chỉ nói: "Vậy ta đi cùng ngươi. Chỉ là Trương đại nhân cũng phải cho ta một lý do, chúng ta vốn dĩ đã an bài ổn thỏa rồi, dựa vòa cái gì ngươi nói bên kia có mai phục, chẳng lẽ là hoài nghi có người ở hương đường bên ta tiết lộ tin tức sao?"

Bên trong Thiên Giáo, nói là giúp đỡ tín nhiệm, vào giáo thì phải cùng sống cùng chết với huynh đệ.

Đây là giáo quy.

Đám người nghe xong lời của tên này cũng không khỏi xì xào bàn

tán, ánh mắt nhìn Trương Già cũng có mấy phần kỳ lạ.

Đương nhiên Trương Già biết lời của người cầm đầu Thiên Giáo này có ẩn chứa nguy hiểm, nhưng đã vào cục diện này, an toàn bản thân đã phải coi nhẹ rồi.

Cố Xuân Phương rốt cuộc vẫn có ơn tri ngộ với hắn.

Hắn bình tĩnh trả lời: "Ta vì cứu Công Nghi Thừa mới bước chân vào hiểm cảnh, triều đình tung ra tin đồn khiến chúng ta cho rằng Công Nghi Thừa ở trong thiên lao, chắc hẳn chư vị đều nhìn thấy cả rồi, không có bóng dáng của Công Nghi tiên sinh đâu cả. Bởi vậy có thể thấy được triều đình đã sớm phòng bị với chúng ta, Công Nghi tiên sinh đã không có ở đó, vậy thế cục này chắc chắn sẽ có ẩn khuất. Các ngươi không cảm thấy lần này đánh vào thiên lao quá đơn giản sao? Nếu triều đình đã định tương kế tựu kế, gậy ông đập lưng ông, sẽ bày mai phục ở cửa thành. Cửa thành đông chưa hẳn đã có mai phục thật, nhưng nếu có mai phục, các ngươi cứ nhất định phải đi cửa thành đông chắc chắn sẽ cửu tử nhất sinh. Không tin ta thì không cần phải đi cùng ta."

Dứt lời, hắn lại nhẹ nhàng buông lỏng tay, ngoái đầu lại nhìn Khương Tuyết Ninh vẫn luôn ngậm miệng không nói câu nào chỉ nhìn hắn, cất bước đi thẳng tới cửa thành.

Bàn tay bị buông ra lập tức cảm giác được gió lạnh luồn qua kẽ tay.

Nhịp tim Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên trở nên căng thẳng, hơi khó hít thở.

Những người khác cũng hoàn toàn không ngờ tới vị Trương đại nhân này lại nói chuyện như vậy, cũng không phải ngạo mạn, mà là bình thản giống như vì vốn đã đứng trên cao hơn bọn họ rồi.

Người cầm đầu Thiên Giáo chau mày lại.

Cũng không biết là ai trong đám người lẩm bẩm một câu: “Nghe rất có lý, lúc chúng ta bị giam trong thiên lao đã nghe nói vị đại nhân này là người có thủ đoạn thông thiên, lặng lẽ nghe ngóng từ chúng ta tung tích của Công Nghi tiên sinh. Chỉ có điều sao hắn lại dám gọi thẳng tên họ Công Nghi tiên sinh, thật to gan…”

Gọi thẳng tên họ Công Nghi tiên sinh?

Một số người để tâm suy nghĩ, bỗng âm thầm giật mình.

Cần biết, trong Thiên Giáo, Công Nghi Thừa là nhân vật quân sư hàng đầu bên cạnh Giáo thủ, địa vị còn cao hơn mấy phần so với các hương chủ của đường khẩu, có thể nói là gần với giáo thủ, bất kể là ai gặp đều phải lễ độ cung kính chào hỏi “Công Nghi tiên sinh”.

Trong giáo có mấy người có tư cách gọi thẳng tên họ hắn?

Chỉ bấm đốt ngón tay tính toán như thế, không khỏi lặng lẽ nảy ra chút suy nghĩ.

Lại nói về Trương Già, lúc tới cửa thành đương nhiên không thể tránh được chuyện bị người quát hỏi một câu, nhưng những người ẩn trong bóng tối nhìn thấy rõ ràng, binh sĩ thủ thành gần đó nhìn thấy là Trương Già thì không nói câu nào, một mực cung kính mà e ngại, vậy mà vừa vung tay lên, cửa thành cứ thể yên lặng mở ra.

Trương Già dẫn người trở về, nói: “Có thể ra khỏi thành.”

Tất cả mọi người cảm thấy có chút không dám tin tưởng, trong lúc nhất thời tất cả nhìn nhau, không một ai dám tiến về phía trước.

Trương Già nhìn bọn họ một chút, cũng không nói gì thêm, thẳng thừng bước đi, ra hướng cửa thành.

Khương Tuyết Ninh suy nghĩ một lát, đôi mắt lay động, không nói lời nào liền đi theo.

Bởi vì lúc được cứu từ trong lao ra, không có mấy người nhìn thấy, nàng lại mặc áo choàng của nam tử, thoáng nhìn dáng vẻ hơi gầy nhưng cũng không phân biệt được nam nữ, nàng đi theo hắn liền có vẻ như có người đầu tiên dám bước ra đi theo hắn rồi vậy.

Cửa thành đang ở trước mắt, tự do đang ở trước mắt.

Ai có thể không động lòng được?

Có người đầu tiên rất nhanh sau đó liền có người thứ hai, thứ ba, trong chốc lát đã có rất nhiều người theo cùng.

Binh sĩ thủ thành đều cúi đầu không nhìn bọn họ, hoàn toàn không có ý ngăn trở.

Những người phía sau thấy vậy cũng nửa tin nửa ngờ đuổi theo.

Quả thực là trải nghiệm trước nay chưa từng có: Tất cả mọi người thản nhiên, nghênh ngang đi qua cửa thành, ai nấy đều có phần không thể tin nổi, ngày trước có mấy người bọn họ đều phải cụp đuôi tránh né quan sai bắt bớ, vậy mà lại có ngày được binh sĩ thủ thành này cung kính tiễn ra khỏi thành, thật là trong lòng sảng khoái kích thích không nói nên lời!

Có người vừa ra khỏi cửa thành đã không nhịn được há miệng cười ha hả.

“Giỏi quá, giỏi quá, vẫn là Trương đại nhân lợi hại! Đời này lão tử chưa từng sảng khoái thế này bao giờ!”

“Ha ha ha đúng vậy, Giáo thủ thật là thần tiên, lại còn giấu được một nhân vật lợi hại như vậy ở kinh thành, đáng tiếc lấy ra quá trễ, nếu không sao trước kia chúng ta phải chịu uất ức như thế?”

“Vậy mà thật sự xuất hiện rồi…”

…

Người cầm đầu của Thiên Giáo không khỏi nhíu thật chặt lông mày lại, nhìn lên lần nữa, quan sát Trương Già tỉ mỉ, lục tìm trong trí nhớ chút manh mối về vị còn thần bí hơn cả Công Nghi tiên sinh kia, nhưng kết quả là không có gì.

Hắn tiến lên nói vài câu lấy lòng.

Sau đó liền mở miệng thử thăm dò: “Thật sự là người thô kệch mắt vụng về, không biết Trương đại nhân tài giỏi như vậy. Nghĩ hẳn là trong giáo đại nhân sẽ không dùng danh hào này, không biết, ngài có biệt hiệu khác không?”

Ánh mắt Trương Già lập tức lạnh đi mấy phần, rơi thẳng trên mặt người kia.

Vậy mà thật lâu không nói gì.

Khương Tuyết Ninh hơi nín thở.

Trương Già lại dời ánh mắt đi nơi khác, bình thản nói: “Không có biệt hiệu, chỉ là trước kia lại chưa từng nghe nói Hoàng hương chủ ngoài dũng cảm gan dạ ra, lại cũng là người kín đáo đa nghi.”

Ba chữ “Hoàng hương chủ” vừa được thốt ra, con ngươi Hoàng Tiềm liền co lại trong nháy mắt.

Hắn che mặt, người khác không nhận ra, nhưng biểu cảm của gương mặt dưới lớp khăn che đã thay đổi!

Chuyện Thiên Giáo bày ra lần cướp ngục này cũng là tuyệt mật, là giáo thủ tự mình hạ lệnh, hắn bí mật từ Thông Châu chạy tới kinh thành làm người dẫn đầu, những người hành động tối nay đều được triệu tập trong kinh, theo lý thuyết hẳn không một ai có thể nói toạc ra

thân phận của hắn mới đúng!

Vị Trương đại nhân trước mắt này…

Suy đoán lúc trước đã âm thầm cắm rễ trong lòng, giờ phút này càng khiến trên trán Hoàng Tiềm đổ mồ hôi lạnh.

Nếu là vị kia…

Hắn không còn hất hàm sai khiến như lúc trước nữa, thậm chí không dám hỏi thêm câu nào, vội vàng khom người nói: “Là thuộc hạ lắm mồm.”

Trương Già lại không nói gì nữa.

Trong tĩnh lặng, ánh mắt Khương Tuyết Ninh chuyển từ chỗ Hoàng Tiềm tới trên mặt Trương Già, lại nhìn ra được chút mánh khóe, đáy mắt không khỏi có mấy phần quái lạ: Người này giả mạo Độ Quân Sơn Nhân của Thiên giáo sao?

Trái lại là lựa chọn tốt.

Dù sao ở kiếp trước vị Độ Quân Sơn Nhân thần long thấy đầu không thấy đuôi này, mãi cho tới khi Thiên Giáo bị Tạ Nguy hủy diệt giết sạch sành sanh, cũng không lộ ra hành tung xác thực nào, nói không chừng là người không tồn tại, giả làm người như vậy không còn gì thích hợp bằng.

Nàng đứng sau lưng Trương Già.

Y phục vàng vốn mặc đã thay đi, cũng không có áo choàng, có chút mỏng manh, gió lạnh bên ngoài thổi qua liên run lên khe khẽ, đôi tay lại lạnh buốt, không khỏi ngẩng đầu nhìn Trương Già thật lâu.

Nhưng Trương Già đứng thẳng giống như không hề có ý định nắm tay nàng nữa vậy.

Khương Tuyết Ninh đứng trong đám người, khẽ cắn môi, chỉ cảm thấy đời này mình chưa bao giờ nhát gan như vậy, nhịp tim lại một lần nữa đập nhanh dữ dội.

Nàng lặng lẽ vươn tay ra, cầm tay Trương Già.

Trong nháy mắt đó Trương Già chấn động.

Hắn quay đầu lại, liền chạm phải một đôi mắt trong veo như nước, rõ ràng nhìn ra được đang cố gắng bình tĩnh, trong khoảnh khắc chạm phải ánh mắt hắn còn có có mấy phần ngượng ngùng mà né tránh, nhưng sau một khắc liền ngang nhiên nhìn lại, giống như đó là chuyện đương nhiên.

Nhưng vành tai như bạch ngọc kia đã ửng lên như phủ phấn son.

Trương Già biết, mình nên buông ra.

Nhưng mà giờ khắc này, lòng bàn tay kia lại lạnh buốt như vậy, hắn chú ý tới y phục mỏng manh trên người nàng, còn có sự run rẩy mơ hồ giữa những ngón tay, trong lòng bỗng nhiên có một giọng nói như thuốc độc mê hoặc: Đây hoàn toàn không phải che giấu tư tâm muốn lại gần nàng, ngươi đưa nàng ra ngoài, thì phải bảo vệ nàng chu toàn, đây không phải tư tâm.

Thế là hắn bị mê hoặc.

Tùy ý để bàn tay mềm mại mảnh khảnh kia kéo lấy, sau đó chậm rãi nắm chặt bàn tay mình, lại không dám nắm dùng lực quá mức.

Chương 115: Chén nước

Giáo chúng Thiên Giáo vốn định đi ra theo cửa thành Đông, bây giờ lại theo Trương Già đi cửa thành Tây, mà lúc nãy lại có một nhóm nhỏ giáo chúng Thiên Giáo đã đi qua hướng cửa thành Đông bên kia, Hoàng Tiềm không khỏi âm thầm sinh ra mấy phần lo nghĩ.

Nếu như lời Trương Già đã nói lúc trước, những người đã đi cửa thành Đông, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều rồi.

Hắn yên lặng chờ một lát không nghe thấy câu trả lời của Trương Già, trong lòng càng lúc càng tin tưởng thân phận người này không hề tầm thường, thế là lại không dám đắc tội hắn, cân nhắc một hồi mới nói: "Giờ đây đã ra khỏi thành rồi, xem như tạm thời yên ổn. Trong giáo vốn dĩ đã phái người tới tiếp ứng, chỉ có điều người ở phía thành Đông vẫn không có tin tức gì, tối nay lại xảy ra chuyện lớn như vậy, trong thành tất sẽ không yên ổn. Đêm nay đã khuya rồi, Trương đại nhân, chư vị giáo chúng cùng với các vị bằng hữu cùng trốn ra đây, chi bằng cùng chúng ta tìm một chỗ nghỉ chân ở ngoài thành trước đã?"

Mưu đồ một kế hoạch lớn như vậy, Thiên Giáo chắc chắn sẽ sắp xếp người tiếp ứng ở bên ngoài.

Đám người nghe xong đều không có ý kiến gì.

Đám tù nhân thừa dịp loạn lạc trốn ra từ thiên lao nghe vậy thì trước mắt như rõ ràng hơn, có người tính tình hoạt bát, thẳng thắn chắp tay nói: "Vậy thì thật sự cầu còn không được, sớm đã nghe nói tới danh tiếng tốt của nghĩa sĩ Thiên Giáo, vốn tưởng còn có mấy phần nói quá lên, hôm nay gặp mặt mới biết lời đó không ngoa. Chúng ta

được hưởng nhờ hào quang rồi.”

Thiên Giáo truyền giáo, từ trước đến nay đều không cự tuyệt ai.

Người gia nhập giáo có dân chúng bình thường, cũng có người buôn bán nhỏ, kẻ nhà nông mất ruộng chiếm đại đa số, trong đó nhiều hơn cả là những tên trộm cướp trong rừng, thậm chí giặc cướp thổ phỉ có thù hận với triều đình, cũng ở trong đó.

Đám tử tù từ trong thiên lao ra này, nếu như cũng có thể gia nhập Thiên Giáo, thì thật đúng là không còn gì tốt hơn.

Đã bị Trương Già nói toạc ra thân phận rồi, nên lấy khăn đen che mặt xuống, nghe thấy những lời mang ơn của những tù nhân này, trên mặt Hoàng Tiềm rốt cục cũng lộ ra mấy phần ý cười.

Cũng lúc này, Khương Tuyết Ninh mới nhìn rõ gương mặt người này.

Gương mặt chữ điền bình thường, chỉ có trên lông mày có một vết sẹo, thêm mấy phần khí chất giang hồ, đôi mắt tam giác treo ngược có chút sắc bén, cũng quả thực giống một người có vị trí không coi là thấp trong Thiên Giáo.

Đám người đã thống nhất, Trương Già cũng không ý kiến gì thêm.

Thế là đoàn người bí mật rời đi trong màn đêm.

Bên ngoài kinh thành có rất nhiều trấn nhỏ, có không ít người ở, chỉ là sẽ dễ bị người ta phát hiện. Phía Thiên Giáo đã sớm tìm được điểm dừng chân tạm thời, Hoàng Tiềm dẫn theo đám người đi thẳng về hướng rừng núi hoang vắng phía tây nam.

Tới cuối giờ Tý, rốt cục ở phía trước dưới chân một ngọn đồi, cũng nhìn thấy được một miếu thờ rách nát còn thắp đèn. Có lẽ sơn dân ở đây dùng nơi này để tế tự Sơn Thần, bức tường vây đắp lên từ bùn

đất đã bị mưa gió bào mòn nghiêng ngã muốn sụt xuống, cánh cửa mục nát đổ xuống trên mặt đất, gió thổi qua giấy còn sót lại trên cánh cửa run lên lẩy bẩy.

Thoáng nhìn còn có chút khiếp người.

Nhưng lúc đi tới gần liền có thể trông thấy có bóng người qua lại bên trong, là có người đang quét dọn sắp xếp bên trong.

Vừa nghe ở đường núi phía trước có động tĩnh vọng tới, dưới bóng tối bên ngoài bức tường đổ nát ngoài miếu liền xuất hiện mấy bóng người, ngẩng đầu nhìn liền thấy người tới còn nhiều hơn dự tính, không khỏi ngẩn ngơ, mới hỏi: “Đều cứu ra hết rồi?”

Hoàng Tiềm vô thức nhìn Trương Già đằng sau một cái, lắc đầu.

Người kia liền hơi nhíu mày, nói: “Người của phía công tử bên kia cũng còn chưa tới, e là phải chờ một lát, bên ngoài gió lớn, vào trong đã rồi nói.”

Dù sao Khương Tuyết Ninh cũng là tiểu thư nhà quan, dù ngày trước ở cùng Uyển Nương nhưng xưa nay cũng không phải người có thể chịu khổ được, dọc đoạn đường này cũng không ngắn, lại có tiếng là gập ghềnh hiểm trở, có vài lần nàng suýt chút nữa thì ngã sấp xuống.

Cũng may cả đoạn đường Trương Già đều chiếu cố tới nàng.

Mặc dù không nói lời nào, nhưng đều kịp thời đưa tay đỡ nàng, nhiệt độ giao nhau giữa hai bàn tay, tạo cảm giác an tâm lạ thường.

Vì sợ người khác chú ý tới nàng, trên đường đi nàng đều rất nhẫn nại.

Nhưng ngay lúc đi vào trong miếu thờ rách nát này, rốt cục Khương Tuyết Ninh cũng không gượng nổi nữa, thở dốc một hơi, cơn đau từ chân lúc trước vẫn luôn nhịn lại nay bắt đầu lan lên, hai chân bủn rủn

không còn chút sức lực nào, không đứng nổi nữa, thế là liền ngã ngồi trên mặt đất.

Nàng đang mặc y phục của Trương Già.

Toát ra chút mộc mạc, đơn giản mà hơi rộng, khi nàng ngã ngồi xuống đất, cổ áo lập tức hơi hở ra một chút, lộ ra làn da trắng noãn trên cổ, khóe mắt hơi ươn ướt, tạo cảm giác có chút đáng thương chật vật. Vì che giấu nên Trương Già đã bôi đen mặt nàng đi, nhưng có đôi mắt linh động như vậy, cũng đã đủ để lộ ra hào quang của nàng rồi.

Cũng may lúc này những người khác cũng đã tiến vào, đột nhiên tới một nơi an toàn như vậy, dù là tạm thời, cũng không khỏi thở dài một hơi, hành động cử chỉ cũng không tốt hơn Khương Tuyết Ninh là bao.

Miếu thờ rách nát này bốn phía đều hở.

Nhưng dùng làm nơi nghỉ chân tạm, lại đủ rồi.

Hoàng Tiềm đi ra ngoài nói chuyện cùng những người kia, những người còn lại thì mạch ai nấy ngồi xuống quây quanh trong miếu thờ, có kẻ tựa ở chân tường, có người tựa vào trụ, phần lớn đều là những kẻ liều mạng, nào để ý bẩn hay không?

Ai nấy đều ngồi trên mặt đất.

Trương Già lại nhìn chung quanh, cố lắm mới tìm được một chiếc bồ đoàn cũ kỹ tạm coi như nguyên vẹn ở dưới bàn thờ đã sụp đổ, thả trên mặt đất, cũng không nhìn Khương Tuyết Ninh chút nào, chỉ khẽ nói: “Trên mặt đất lạnh, ngươi ngồi đây đi.”

Khương Tuyết Ninh vốn dĩ đã cực kỳ mệt mỏi, ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn nhúc nhích nữa, nhưng mà nghe thấy hắn nói lời này, lại nhẹ nhàng nâng mi mắt lên, liền trông thấy đường nét góc

nghiêng của nam tử này nửa biến mất vào trong bóng tối, gầy gò mà trầm tĩnh, đôi môi đóng chặt, vành môi ngang thẳng, giống như mới vừa rồi không hề nói gì vậy.

Đây là một người ngôn từ không khéo cũng không thích biểu đạt.

Nhưng mà vừa rồi nàng nghe rất rõ không sót chữ nào.

Thế là giống như lúc trước ở ngoài cửa thành hắn cảm nhận được khi tay nắm tay, một loại ngọt ngào cực kỳ bí ẩn lặng lẽ xuất hiện ở đáy lòng nàng, rõ ràng đã lâm vào hiểm cảnh không rõ đầu đuôi này, vậy mà nàng vẫn cảm nhận được chút ngọt ngào bé nhỏ.

Khương Tuyết Ninh cũng không nói lời nào, nhìn hắn nháy nháy mắt, khóe môi liền nhẹ nhàng cong lên mấy phần, cực kỳ nghe lời chuyển sang ngồi xuống trên chiếc bồ đoàn không tính là sạch sẽ kia.

Trương Già lặng im không nói gì như cũ.

Hắn buông thõng tầm mắt, cũng không đáp lại ánh mắt của nàng, chỉ bình tĩnh nhấc vạt áo choàng, ngồi xếp bằng trên mặt đất bên cạnh Khương Tuyết Ninh, không nhìn ra chút kiểu cách nhà quan nào.

Miếu thờ này đã không ai tới tế bái từ lâu, chung quanh dù có vách tường, nhưng phần lớn đều có khe hở. Bức tranh vẽ trên tường đã không còn màu sắc vốn có từ lâu, chỉ còn chút vết bẩn bên trên mà thôi. Mặt trước có một pho tượng phật không rõ là gì, nhưng cũng rơi mất nửa cái đầu, trông không hề kinh khủng, trái lại có chút buồn cười.

Người tiếp ứng của Thiên Giáo đã dọn dẹp qua nơi này từ sớm.

Lúc này, một phu nhân búi tóc áo vải bưng một giỏ bánh hấp, còn có một nhóc con mười mấy tuổi buộc một nhúm tóc vểnh lên trời, tay mang cái ấm nước, tay kia cầm mấy cái chén sành thô, lần lượt đi vào.

“Hẳn các vị tráng sĩ đều mệt cả rồi?”

Phu nhân kia hơi mập, da mặt cũng hơi ngăm đen, đôi tay đưa ra có hơi thô ráp, có thể nhận ra được là người xuất thân nông dân, nở nụ cười rất đơn thuần chất phác, khiến người ta rất dễ có ấn tượng tốt.

“Trong đêm khuya cũng không tìm được đồ ăn gì khác, đây là bánh hấp trong nhà làm, miễn cưỡng có thể lấp bụng, xin mọi người chớ ghét bỏ.”

Từ trong lao ra, cả đoạn đường chạy lấy chạy để, căng thẳng không ngừng, mãi cho tới tận đây, có ai là không mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần đâu?

Lúc căng thẳng còn không cảm nhận được, giờ đây ngồi xuống nhẹ nhõm rồi mới thấy đói khát từ trong bụng.

Ngay thời điểm này, lại có bánh hấp đưa tới, quả thật là nắng hạn gặp mưa rào.

Nhất thời, chung quanh đầy tiếng cảm tạ, càng có người dám cảm thán Thiên Giáo cân nhắc chu toàn, rất là nghĩa khí.

Phu nhân kia đưa đồ ăn cho đám người, tiểu tử mười mấy tuổi kia thì rót nước.

Đứa trẻ gầy tong teo như con khỉ nhỏ, cái đầu lại tròn tròn, đôi mắt thật to, động tác tay chân có sự lanh lợi không phù hợp với lứa tuổi, cười lên cũng rất tươi vui.

Há miệng là gọi “Vị đại ca này”, làm cho nhóm người này nghe rất thoải mái.

Chỉ có điều, quả thực mấy người này chuẩn bị vội vàng gấp gáp, mặc dù có nước, nhưng chén cũng không đủ. Cũng may mọi người

đều là người vào nam ra bắc không câu nệ tiểu tiết, cũng một cái chén con, người uống ta cầm lấy lại uống, trái lại cũng không có gì là không được.

Nhưng mà tới Khương Tuyết Ninh, lại có chút lúng túng.

Đầu tiên là phu nhân kia đưa bánh hấp.

Khương Tuyết Ninh nhận lấy.

Lúc đầu phu nhân kia còn không quá để ý, nhưng tới khi Khương Tuyết Ninh đưa tay ra nhận lấy bánh hấp, trông thấy một đoạn cổ tay trắng như tuyết của nàng lộ ra, vẻ mặt liền giật mình lo lắng một chút, nhưng cũng không nói gì, chỉ cười với nàng một tiếng.

Khương Tuyết Ninh liền cảm giác phu nhân này đã nhận ra nàng là nữ nhi rồi, cảm thấy có chút lúng túng, vội vã rụt tay vào trong tay áo rộng dài, cầm cái bánh cắn một miếng nhỏ.

Tiểu tử kia đi theo tới rót nước ra.

Trên tay đứa trẻ là cái chén đã bị người khác dùng rồi.

Khương Tuyết Ninh không quá đói, nhưng lại hơi khát, nhìn chén nước này, cảm thấy do dự. Ngay lúc nàng cắn môi, muốn lấy can đảm đưa tay ra đón lấy cái chén, thì từ bên cạnh có một cánh tay vươn ra trước nàng, lấy được cái chén kia.

Đứa trẻ kia lập tức hơi sửng sốt, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Đó lại là người ngồi bên cạnh Khương Tuyết Ninh – Trương Già.

Hắn cũng không nói gì, chỉ dùng nước trong chén kia, cẩn thận chà sát thành và miệng chén, lại dùng nước rửa qua, mới nhận lấy ấm nước từ tay đứa trẻ, tráng một lượt nữa, mới rót nước vào, đưa cho Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh không khỏi ngơ ngẩn.

Ký ức của kiếp trước dễ dàng ùa về trong đầu.

Vẫn là lúc bọn họ bị tập kích.

Khi đó bọn họ chạy thoát được, nhưng thứ mang theo được chỉ có một túi nước cởi xuống từ một con ngựa gãy chân.

Nàng khát liền mở túi nước kia ra thẳng thừng uống nước.

Sau đó chờ tới khi nàng ngừng lại, ngẩng đầu lên thì thấy Trương Già nhìn nàng chăm chú, dường như có lời muốn nói, lại không nói nên lời.

Lúc đầu trái lại, nàng thật sự không để ý.

Hai người tìm đường núi mà đi, Khương Tuyết Ninh dừng lại uống nước hai lần, cũng không quên đưa túi nước cho Trương Già, hỏi hắn có khát không. Nhưng nam nhân viết hai chữ cứng nhắc lên mặt này, lại chỉ trầm mặc nhận lấy túi nước, sau đó giắt lên, không hề uống ngụm nào.

Khương Tuyết Ninh chỉ tưởng là hắn không khát.

Nhưng tới khi nắng lên, nàng tình cờ quay đầu lại trông thấy môi hắn khô, mới cau mày tỉ mỉ suy xét, cố ý lấy túi nước lại uống thêm một ngụm.

Sau đó nhìn hắn chăm chú, cười lên với vẻ như đang trêu tức hắn.

Nàng nói: “Là vì bản cung uống rồi, môi chạm vào rồi, nên ngươi không dám uống sao?”

Trương Già đứng trước mặt nàng, rũ mắt xuống, không tới gần cũng

không nhìn đi, vẫn dáng vẻ cẩn thận khắc chế như cũ, nói: “Tôn ti trên dưới, quân thần khác biệt, vẫn xin nương nương đừng đùa giỡn nữa.”

Thế là Khương Tuyết Ninh nảy ra mấy phần oán hận.

Nàng chỉ không quá quen một Trương Già như vậy, suy nghĩ trước sau một hồi, liền “À” một tiếng, kéo dài giọng ra, đi hai bước quanh hắn, nói: “Tôn ti trên dưới, quân thần khác biệt, nói thật êm tai. Vậy vừa rồi, vì sao Trương đại nhân không nói cho bản cung, túi nước này là của ngươi, lúc trước ngươi từng uống?”

Khi đó vẻ mặt của Trương Già ra sao?

Chắc là có chút thay đổi nhỉ.

Khương Tuyết Ninh chỉ nhớ rõ hắn chậm rãi nhắm chặt mắt lại, hai tay đan vào nhau giấu trong tay áo, trái lại không thấy rõ được trong lòng hắn thế nào, qua thật lâu mới cúi đầu, nhưng lại không giải thích cho mình, chỉ nói: “Là hạ quan mạo phạm.”

Nàng uống túi nước mà hắn từng uống.

Chỉ như vậy đã làm cho người này đứng ngồi không yên, như bị tra tấn giày vò.

Chuyện này không thể nghi ngờ là khiến cho Khương Tuyết Ninh có sự vui thích trêu đùa trước nay chưa từng có, đương nhiên nàng biết lúc trước Trương Già không nói gì, một là vì nàng đã uống rồi, hai là vì bọn họ chỉ có một túi nước nhỏ này thôi. Nhưng nàng càng muốn trêu đùa hắn, đưa cho hắn túi nước hắn không uống, nàng liền cố ý uống ngay trước mặt hắn, sau đó để mắt nhìn hắn, quan sát cảm xúc sâu xa rất nhỏ, không tính là tốt của hắn.

Giống như người bị mạo phạm là hắn vậy.

Thế là nàng lại nghĩ, nghe nói người này ngay cả một thị thiếp cũng không có.

Mãi đến đoạn sau, đi qua ngọn núi này, tìm được nguồn nước, sự vui thích này của nàng mới coi như tạm thôi.

Bây giờ, lại một chén nước đưa tới trước mặt.

Những chỗ người ngoài tiếp xúc đều được tỉ mỉ rửa sạch.

Nam nhân ngoài mặt cứng nhắc này, thực ra rất cẩn thận chu đáo, rất biết chiếu cố người khác.

Khương Tuyết Ninh ngẫm lại cũng không biết ở kiếp trước rốt cuộc mình đã gặp ma chướng gì, lại nỡ đi chọc ghẹo hắn, sỉ nhục hắn, lúc ngước mắt lên, mi mắt nàng rung động nhè nhẹ, đáy mắt liền phủ kín một chút hơi nước.

Nàng nhìn hắn chăm chú, vừa định nhận lấy chén nước.

Không ngờ hành động của Trương Già mới vừa rồi đã bị người khác chú ý tới, một hán tử dáng vẻ hào sảng nhìn thấy lại cười ha hả: "Đều là đàn ông đàn ang, uống nước còn phải lau chén cho sạch sẽ, thẹn thẹn thùng thùng cứ như một cô nương vậy!"

Trương Già nhìn lên, không phản ứng gì.

Khương Tuyết Ninh nghe xong lại cảm thấy như đáy lòng có một ngọn lửa lập tức bùng lên như lan trên đồng cỏ, đột nhiên đứng dậy, chộp lấy cái bánh hấp cứng rắn mới cắn một miếng nhỏ ném về phía mặt người kia!

Dù cách một khoảng, nhưng bị cái bánh nện vào mặt cũng hơi đau.

Người kia thực sự không ngờ chỉ một tiếng cười của mình lại gặp chuyện như vậy, bị đập cho ngơ ra một lúc, sau đó cơn giận cũng

bùng lên, nhưng lúc ngẩng đầu lại bắt gặp một đôi mắt nho nhã lạnh như băng, hơi lạnh từ sâu trong con ngươi kia lộ ra, thậm chí âm thầm tràn ra mấy phần gàn dở, cửa miếu thờ chợt có một trận gió lạnh thổi qua, khiến hắn giật nảy lên, rùng mình một cái!

Lửa giận lập tức bị dọa tắt đi phân nửa.

Phải biết ở đây có không ít người đều từ thiên lao ra, giết người cướp của, làm xằng làm bậy. Bề ngoài trông bẩn thỉu gầy còm, không biết chừng lại là nhân vật tàn nhẫn hung ác, nhẫn nhịn nhất thời còn tốt hơn là trêu chọc một tên sát tinh.

Người kia lại không dám mắng lại.

Lửa giận ở đáy lòng Khương Tuyết Ninh vẫn còn chưa tiêu đi, đang muốn mở miệng, chợt một cánh tay ở bên dưới đưa ra, dùng sức cầm chặt tay nàng.

Trương Già ngước mắt nhìn nàng, bình tĩnh nói: “Uống nước.”

Chén nước kia còn đang yên ổn trên tay hắn, không tràn ra chút nào.

Trước mắt không phải lúc tranh cãi trút chút giận này, huống chi cũng chưa chắc đã hơn được người ta, rốt cuộc Khương Tuyết Ninh cũng nhịn lại, lần nữa ngồi xuống, hạ hàng lông mày xuống, nhận chén nước từ tay hắn bằng hai tay, nhấp từng ngụm từng ngụm nhỏ.

Chén kia rất lớn, mặt nàng lại nhỏ như bàn tay vậy.

Lúc cúi đầu, khuôn mặt như vùi vào trong chén, giống như là nai con trong núi dừng lại chậm rãi uống nước bên khe suối.

Trương Già nhìn nàng, liền cảm thấy trong lòng cũng mềm mại đi.

Bên trong miếu thờ nhất thời yên ắng.

Hán tử kia nói thầm mấy câu, lại lườm Trương Già một chút, nhớ tới cảnh tượng ở cửa thành, đoán thân phận của người này trong Thiên Giáo không tầm thường, lại không dám có ý kiến gì, cũng chỉ đành xem như không có gì xảy ra, cúi đầu ăn bánh trong buồn bực.

Trái lại, một nam nhân bẩn thỉu trong góc tối, ánh mắt lọt qua kẽ tóc bù xù nhìn Khương Tuyết Ninh, như đang suy nghĩ gì đó.

Chương 116: Tâm tư quá giới hạn

Thực ra đám người hoặc ít hoặc nhiều đều chú ý tới Khương Tuyết Ninh, dù sao người này từ lúc ra khỏi thiên lao, đã một mực theo sát bên cạnh Trương Già. Chỉ là y phục của "hắn" tùy tùy tiện tiện, gương mặt cũng đen sì sì vô cùng bẩn, có điều trông dáng người hơi nhỏ bé, ngũ quan thoáng thêm chút thanh tú, những thứ khác trong đêm hôm khuya khoắt này dù cho có chút ánh sáng chiếu vào cũng chỉ mờ mờ ảo ảo, nhìn không rõ ràng được, vả lại còn phải kiêng kị Trương Già ở bên cạnh nữa. Người sáng suốt cho dù nhìn ra được chút manh mối, ngoài miệng cũng sẽ không nói gì.

Chỉ nói thầm trong lòng: Không ngờ trong Thiên Giáo cũng có người như vậy, đã làm quan thì sang trọng lịch sự, vậy mà ra ngoài còn đưa người theo. Cũng không biết đó là cô nương giả trang, hay là tiểu bạch kiểm da mịn thịt mềm trong Tần lâu sở quán nữa.

Người trong miếu thờ đều mang tâm tư riêng, nhưng cũng không ai đi tranh chấp vì một chuyện nho nhỏ này.

Rất nhanh liền có người chủ động dời chủ đề.

Có thể bị triều đình nhốt vào thiên lao thì đều là hạng có năng lực cả, vừa mở miệng như cái máy hát kể những chuyện mình đã trải qua, lại thêm chút mắm muối, cộng thêm chút giấm, liền trở thành truyện cổ có thật, còn đặc sắc hơn cả truyện tiên sinh kể bên chân cầu nữa.

Phu nhân kia đưa bánh hấp xong thì mang giỏ rời đi, đứa trẻ mười mấy tuổi kia lại nghe đến nỗi hai mắt phát sáng, dứt khoát ngồi ở ngưỡng cửa, dáng vẻ như định ở đây nghe kể tới sáng vậy.

Đám người Thiên Giáo kia giống như cũng mặc kệ đứa trẻ này.

Trái lại Khương Tuyết Ninh đã để ý đứa trẻ này từ lâu, dù sao ở nơi thế này lại có đứa trẻ mười mấy tuổi, thực sự có chút khó tưởng tượng nổi. Bây giờ Thiên Giáo ngay cả một đứa trẻ cũng không buông tha sao?

Nghe đám hào cường ác bá từ thiên lao ra này nói khoác về những kinh nghiệm mình từng trải qua trước khi vào đó, Khương Tuyết Ninh cũng uống nước đủ rồi, còn thừa lại hơn phân nửa chén, do dự một chút lại đưa về phía Trương Già.

Cho dù ngồi trên mặt đất, thân hình hắn cũng thẳng tắp.

Giờ phút này hắn xoay đầu lại nhận lấy chén nước, trong lòng Khương Tuyết Ninh lập tức nhảy một cái, nhưng sau khi hắn nhận lấy lại đặt chén nước xuống đất, giọng nói rất trầm trả lời nàng: “Ta không khát.”

Rốt cuộc vẫn là Trương Già, cổ hủ cứng nhắc không tiến bộ!

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh hừ một tiếng.

Nhưng nghĩ lại, chỉ sợ cũng chính vì người này trong sạch tự kiềm chế, nên nàng mới không thể kìm lòng được mà chìm đắm, dù sao người này hoàn toàn khác biệt với nàng, dường như không có bất kỳ chỗ nào tương tự, giống như chỉ đứng nơi đó, đã khiến cho người ta ngẩng đầu nhìn mà ngưỡng mộ, muốn chạm cũng khó mà chạm tới. Nếu ngày đó Trương Già giống như Tiêu Định Phi – một công tử cử chỉ lỗ mãng, trái lại quá nửa nàng sẽ coi thường hắn.

Lần này bất ngờ bị cuốn vào vụ cướp ngục này, thực sự ngoài dự liệu của nàng, cũng làm rối loạn kế hoạch ban đầu của nàng. Nhưng ở cạnh Trương Già, lại cảm thấy kế hoạch gì đi nữa, trong dự liệu hay ngoài dự liệu, cũng không còn quan trọng nữa.

Người này ở bên cạnh, là chuyện quan trọng nhất lúc này.

Chỉ là dù Trương Già chưa nói ra, nhưng nếu đã có quan hệ gần gũi với Thiên Giáo như vậy, tất nhiên là có mưu gì đó. Nàng ở đây, ắt sẽ có ảnh hưởng nhất định đến dự định của Trương Già, nên trước tiên phải làm là tự bảo vệ mình, không làm vướng chân hắn, sau đó là nhìn thời thế mà làm, dù sao với Thiên Giáo,…

Tốt xấu gì cũng có ưu thế trùng sinh ở đây, nàng cũng có phần hiểu rõ.

Chỉ hy vọng chuyện lần này đừng quá phức tạp.

Bất tri bất giác, lông mày Khương Tuyết Ninh lặng lẽ cau chặt lại.

Trong ngôi miếu đổ nát lúc này đang có người kể chuyện mình từng trải ngày trước: “Năm đó, lão tử mới chừng hai mươi. Cẩu quan mượn danh luật lệ triều đình, thu thuế trong thôn tới tận mười năm sau, lão tử vớ lấy dao mổ heo nhằm lúc cỗ kiệu của cẩu quan kia đi tới, thọc qua một phát, ruột tên kia đổ ra đầy đất. Ta vừa thấy sự đã thành liền chạy trốn, đã rất nhiều năm rồi, không ngờ đang ăn bát mì hoành thánh ở quán cách đó năm dặm thì gặp người quen, liền đi báo quan, lại bắt lão tử vào thiên lao. Ha ha, cũng may vận khí tốt, lại gặp được chuyện thế này, khiến lão tử lại được ra ngoài rồi!”

Nói đến đây trên mặt hắn không nhịn được, lộ ra mấy phần đắc ý.

Đứa bé kia ngồi chồm hổm ở ngưỡng cửa lại không nhịn được “A” một tiếng, làm cho đám người quay đầu lại nhìn nó.

Có điều không phải kinh ngạc, cũng không phải hoảng sợ.

Mà là đau.

Hóa ra đứa bé này cầm nửa cái bánh vừa ăn vừa nghe, kết quả nghe đến nỗi mê mẩn, không để ý đã ăn gần hết, cắn một cái liền cắn phải

tay mình, bị đau liền kêu lên.

Người chung quanh lập tức cười rộ lên.

“Sao mà ngươi ăn bánh còn ăn cả tay vậy?”

“Này là đói đến độ nào?”

“Đứa trẻ năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi, tên là gì, chẳng lẽ cũng gia nhập Thiên Giáo sao? Đã giờ này còn chưa về nhà, cha mẹ ngươi không lo lắng hả?”

Đứa trẻ kia liền chậm rãi rụt ngón tay vừa cắn phải lại, sờ sờ đầu mình, trông có vẻ ngại ngùng, giọng nói lại sảng khoái giòn tan: “Vừa tròn mười ba đó, không cha không mẹ, cũng không ai đặt tên, tất cả mọi người gọi ta là Tiểu Bảo, chư vị đại ca cũng gọi ta là Tiểu Bảo được rồi. Đừng thấy ta không lớn lắm, ta gia nhập giáo cũng đã ba bốn năm rồi đấy!”

Mọi người nhất thời kinh ngạc.

Chắc là Tiểu Bảo cũng cảm thấy được nhiều người nhìn vậy cực kỳ đáng tự hào, nên lưng cũng thẳng lên mấy phần, trên mặt cũng phủ đầy ý cười. Nhưng mà nó đang định mở miệng nói gì đó, cùng với động tác thẳng lưng lên, cái bụng mười phần không chịu phối hợp lại kêu lên “ục ục”, tiếng kêu có phần vang dội, không ít người nghe được.

“Ha ha ha…”

Đám người lập tức lại cười rộ lên.

Nó đang độ tuổi như thế, là tuổi ăn tuổi lớn, ăn một ngày ba bữa cũng không đủ.

Huống chi vừa rồi nó chỉ gặm nửa cái bánh hấp.

Tiểu Bảo có chút thẹn thùng, hơi đỏ mặt lên, đuôi tóc thắt bím dựng lên trời, đầu cúi sắp chạm đầu gối.

Nhưng lúc này, bên cạnh lại vang lên một giọng nói thô ráp không lưu loát: “Ăn nữa không?”

Tiểu Bảo nghe tiếng thì ngẩng đầu, liền trông thấy nửa cái bánh hấp đã bẻ ra đưa tới trước mặt mình.

Bàn tay cầm cái bánh kia cũng không sạch sẽ lắm, lòng bàn tay rất rộng, xương ngón tay cũng rất lớn, lại còn đầy vết thương nham nhở có mới có cũ, chỉ là bị đất bụi bẩn che đi quá nửa, trái lại không trông không rõ ràng lắm.

Nhìn theo hướng bàn tay này thì thấy một bộ đồ tù, cũng đầy vết bẩn như vậy. Người này ngồi bên cạnh Tiểu Bảo.

Mặc dù quá nửa người bị bóng tối bao phủ, nhưng vừa nhìn đã thấy được dáng người nam nhân cao lớn khôi ngô. Nhưng mãi đến khi hắn mở miệng nói chuyện, mọi người mới chú ý tới, ở đây còn có một người như vậy.

Tiểu Bảo ngày thường lanh lợi, trí nhớ cũng tốt, vậy mà giờ khắc này cũng không nhịn được thầm giật mình.

Bởi vì ngay cả nó cũng không có chút ấn tượng nào về nam nhân này.

Đại khái là vì bị giam trong thiên lao quá lâu, không nói chuyện với người khác, nên giọng nói của hắn tựa như tiếng lưỡi đao rỉ ma sát trên đá mài, khiến người nghe hơi khó chịu.

Tóc cũng dài quá, che khuất khuôn mặt.

Nhìn qua không phân biệt được sâu cạn, cảm giác rất bình thường,

không có gì đặc biệt.

Tiểu Bảo vô thức nhận lấy cái bánh người kia đưa cho, nói một câu cảm ơn.

Cái bánh trong tay Trương Già còn chưa ăn miếng nào, có vẻ muốn đưa ra, nhưng lúc này cổ tay hơi chuyển đi, âm thầm rút lại. Ánh mắt hắn dừng lại ở chỗ nam nhân lúc trước không khiến người ta chú ý tới kia.

Khương Tuyết Ninh nhìn Trương Già một cái, bờ môi nhuộm chút ý cười, mới chuyển tầm mắt nhìn lại Tiểu Bảo bên kia.

Song lúc ánh mắt rơi xuống trên ngón tay tiểu hài tử này, lại không khỏi chú ý tới.

Tiểu Bảo ngồi khá gần phía ngoài, trong ngôi miếu đổ nát có một đống lửa, nhưng lúc trước không chiếu được tới đó. Nhưng khi nó đưa tay nhận lấy cái bánh từ nam nhân kia, vừa khéo lại bị ánh lửa chiếu tới.

Khương Tuyết Ninh liền thoáng nhìn thấy ngón áp út của nó.

Bên trái cạnh móng tay nó có một vết tích nhỏ màu đen nhánh, chỉ là rất nhanh đã bị ngón tay khác che đi, chốc lát đó không thể phán đoán được là va chạm bị tụ máu, bớt hay vết gì đó không rõ từ đâu dính vào…

Nàng âm thầm rũ mắt, nhìn ngón áp út của mình, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh nhóm thư đồng các nàng đang ở Ngưỡng Chỉ Trai cầm bút luyện chữ, dùng ngón áp út đỡ lấy thân bút, nhưng bởi học hành chưa đến nơi đến chốn nên cạnh ngón tay sẽ bất cẩn bị dính vết mực.

Đứa trẻ này của Thiên Giáo bề ngoài y phục vải thô, không giống như được đọc sách luyện chữ.

Ánh mắt nàng lưu chuyển, trong lòng nảy ra vài ý nghĩ, nhưng tạm thời ép xuống, không hỏi thăm, cũng không để lộ ra.

Trái lại là nam nhân trong góc kia vì chuyện đưa bánh này mà cuối cùng lại khiến người khác chú ý tới.

Trên người hắn mặc áo tù, nhất định là người từ thiên lao ra.

Nhưng bây giờ, trong ngôi miếu đổ nát này, ngoại trừ người của Thiên Giáo đến cướp ngục ra, những người khác đều từ thiên lao ra ngoài, vậy mà hoàn toàn không có ấn tượng gì về một người như vậy, càng không biết người này từ đâu ra.

Có người hiếu kỳ, chắp tay muốn thỉnh giáo tên họ hắn.

Không ngờ, hán tử lúc trước mở miệng mỉa mai Trương Già còn lau bát kia, lúc hai mắt hắn mở to nhìn nam nhân bẩn thỉu kia, thân thể vốn khá to con lại không nhịn được hơi run lên!

Bánh hấp trong tay chưa ăn xong cũng rơi xuống đất.

Trong giọng nói của hắn tràn đầy hoảng sợ, sợ đến nỗi đứng bật dậy, chỉ vào người kia mà nói: “Mạnh, Mạnh, Mạnh, ngươi là Mạnh Dương!”

Mạnh Dương?!

Hai chữ này vừa được thốt ra đã đủ khiến ai nấy đều sợ hãi!

Những người biết cái tên này dường như đều cùng hít sâu một hơi khí lạnh, phạm nhân khác trong thiên lao ra vốn không để ý ngồi bên cạnh Mạnh Dương cũng rùng mình, không thể khống chế được lại rùng mình, theo bản năng vội lui về phía sau.

Lấy người này làm trung tâm, lập tức xung quanh tản ra tạo thành

một vòng trống.

Khương Tuyết Ninh trông thấy cảnh tượng này, mí mắt giật một cái.

Cái tên "Mạnh Dương" này đối với nàng thật sự rất lạ lẫm, căn bản đến nghe cũng chưa từng nghe thấy, nhưng lúc này giờ phút này không cần phải từng nghe thấy, chỉ cần nhìn phản ứng của đám người xung quanh liền biết, đây tuyệt đối không phải người hiền lành gì!

Phải biết, những người này từ thiên lao ra cả, trên tay ai không từng có vài mạng người?

Vậy mà khi nhìn thấy người này, bọn họ hoàn toàn giống như thấy sát tinh hung thần, loáng thoáng còn có sự sợ hãi sinh ra từ tận đáy lòng!

Vậy người này còn kinh khủng đến bực nào nữa?

Lúc trước ánh mắt Trương Già dừng ở chỗ Mạnh Dương, cũng không biết có phải đã nhận ra rồi hay không, lúc nghe người này nói ra tên họ, trái lại không có phản ứng gì.

Những người khác thì hoàn toàn khác biệt.

Đám người cướp núi cướp đường lúc trước còn khoác lác trước kia mình giết người cướp của thế nào, bây giờ toàn bộ câm nín như bị người ta vả cho vậy, thậm chí còn có mấy phần cung kính chắp tay với nam nhân vẫn ngồi dạng chân trong góc: "Lúc trước không biết Mạnh, Mạnh nghĩa sĩ cũng ở đây, thật là thất lễ, thất lễ!"

Thời điểm xưng hô hắn là "Mạnh nghĩa sĩ", lời nói rõ ràng có hơi khựng lại.

Đoán cũng ra là không biết nên xưng hô như thế nào.

Nghĩa sĩ?

Nếu như xách một thanh giới đao (đao của thầy tu, dùng để cắt đồ vật chứ không sát sinh) từ miếu hòa thượng về đến nhà, chém sạch cả nhà từ trên xuống dưới hơn năm mươi mạng người, cũng có thể xưng là "nghĩa", vậy khắm thiên hạ này, e rằng không một ai dám nói mình là "ác nhân" nữa!

Trong cổ họng Mạnh Dương dường như phát ra một tiếng hừ có ý cười, ngã người ra phía sau, cũng không vén tóc che mặt lên, tựa lên tấm ván cửa mục nát, nhắm hai mắt lại, không hề có nửa điểm muốn đáp lại người này.

Mọi người nhất thời có chút xấu hổ, lại có chút e ngại.

Trong thiên lao cũng có lớn nhỏ, người tốt không thể nào so sánh hơn kém được, nhưng làm đến trình độ như Mạnh Dương, thì trong số kẻ ác cũng có thể đứng hàng đầu.

Cũng may lúc này hương chủ Thiên Giáo Hoàng Tiềm lúc trước đi ra ngoài nói chuyện nay đã trở về, chỉ là sắc mặt trông không tốt lắm, nhìn quanh đám người một chút, cuối cùng ánh mắt rơi xuống chỗ Trương Già, nói: "Các huynh đệ trong giáo đi cửa thành đông bây giờ còn chưa có tin tức, những người dọc đường phái đi xem cũng không có ai tới nơi này, sợ là đã xảy ra chuyện. Hoàng mỗ mới vừa cùng huynh đệ trong giáo thương nghị một phen, nếu đã có Trương đại nhân ở đây, cũng không sợ triều đình phái người đuổi theo, vậy đành ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm. Sáng sớm ngày mai, người trong giáo tới tiếp ứng, đến lúc đó lại cùng nhau đi tới phân đà Thông Châu, nơi đó tương đối an toàn. Chư vị tráng sĩ từ thiên lao ra, ở bên kia cũng có thể theo đường thủy đi khắp nơi, không biết ý của chư vị thế nào?"

Tất cả mọi người trong thiên lao ra đều không nói gì, vô thức nhìn về phía Trương Già, lại có vài người nhìn sang Mạnh Dương.

Người ở dưới mái hiên (phải khom lưng cúi đầu), nói này cũng không đến lượt họ nói chuyện.

Mạnh Dương tựa người không hề cử động.

Trương Già nghe được mấy chữ "Phân đà Thông Châu" liền biết chuyến này tất có thu hoạch, nhẹ gật đầu, vẻ mặt không chút thay đổi: "Đã rời khỏi kinh thành, vậy thì toàn bộ đều nghe theo sắp xếp của Giáo Thủ."

Thế là đám người này nghỉ ngơi tại đó.

Chỉ là nơi này thực sự nhỏ hẹp, có nhiều bất tiện.

Hậu đường của miếu hoang này cách một bức tường còn có hai gian phòng nhỏ, trong đó một gian miễn cưỡng có thể sắp xếp một cái giường. Trương Già liền cực kì bình tĩnh mở miệng nói muốn ở đó.

Ánh mắt của mọi người thế là tự nhiên không hẹn mà gặp nhau ở chỗ Khương Tuyết Ninh.

Không một ai phản đối.

Chỉ là đợi lúc hắn đưa Khương Tuyết Ninh đi ra phía sau, đám người quay mặt lại nhìn nhau, trong lòng đều có chút thấu hiểu mập mờ không nói ra miệng: Đã lúc này rồi còn không quên chuyện kia được, quả là phúc không cạn mà!

Thôn vắng miếu hoang, phỏng chừng cũng có người khác từng tới đây, hoặc trước đó có người của Thiên Giáo từng quanh quẩn ở đây, nên căn phòng nhỏ phía sau này tuy đơn sơ, nhưng giường đúng là miễn cưỡng có thể nằm xuống được.

Chỉ là hơi lộn xộn.

Trương Già cũng không nói gì, cúi người tiến đến sửa sang lại một

phen.

Khương Tuyết Ninh nhìn qua, bỗng nhiên liền có chút giật mình lo lắng.

Trương Già thu dọn sẵn sàng thì xoay người lại, nàng mới nhớ tới chuyện Tiểu Bảo còn chưa nói với hắn, thế là mở miệng nói: “Trương đại nhân, vừa rồi ta…”

Trương Già nhìn nàng, nhẹ nhàng lắc đầu.

Đưa tay chỉ ra phía ngoài, còn có thể mơ hồ nghe thấy giọng nói của người ngoài đó.

Khương Tuyết Ninh liền hiểu, sợ là tai vách mạch rừng.

Chốc lát, nàng hơi khó xử, sau khi nghĩ một lát, nàng đưa tay phải mình ra, chỉ chỉ bên móng tay ngón áp út, sau đó làm động tác cầm bút, lại ra hiệu chiều cao thấp hơn mình một khoảng, cuối cùng dựng thẳng một ngón tay trên đầu mình giống như bím tóc dựng lên kia.

Khoa tay múa chân một phen như vậy thật khiến người ta khó hiểu.

Trương Già nhìn nàng nửa ngày, lại dường như hiểu được ý nàng, khẽ gật đầu.

Lúc này cũng không tiện nói chuyện, nhưng thấy hắn gật đầu. Một cách kỳ lạ, Khương Tuyết Ninh lại cảm thấy người trước mặt chắc chắn hiểu được ý nàng, thế là theo đó mà cười lên.

Chỉ là nơi đây chỉ có một cái giường.

Nàng nhìn thấy thì có chút xấu hổ, có chút không biết như thế nào cho phải.

Giọng nói Trương Già rất nhỏ, chỉ nói: “Nhị cô nương ngủ ở đây đi, ta

ở ngay cửa."

Trong căn phòng u ám, vẻ mặt hắn cùng giọng nói đều rất khẽ khàng, khó nhận ra. Trên khuôn mặt trầm mặc ít nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lúc này cũng không thấy được gì khác thường, chỉ có ánh trăng nhạt xuyên qua khe cửa sổ hở, như lưỡi đao khắc vào đáy lòng Khương Tuyết Ninh.

Kiếp trước cũng như thế.

Bọn họ thật vất vả mới tìm được chỗ ở, nhưng nàng là hoàng hậu, hắn là ngoại thần, đương nhiên chỉ có thể là nàng ngủ ở đó.

Lúc ấy nàng hoàn toàn không có ấn tượng tốt đối với người này.

Tự tiện đi thẳng vào trong, hoàn toàn không thèm để ý đến sống chết của người bên ngoài. Người cực kỳ mệt, nên cứ thế một đêm mộng đẹp đến tận bình minh, vừa mở mắt ra liền thấy ánh nắng mờ nhạt từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

Nàng duỗi lưng vươn vai một cái, đẩy cửa ra.

Sau đó liếc nhìn hắn.

Nam nhân cổ hủ kia ngồi trên một cái ghế cạnh tường, mi mắt khép lại, quan bào màu sẫm nhuộm sương mù sáng sớm, giống như càng đậm hơn, lại bị sương làm ướt, toát ra vẻ lạnh lẽo.

Nàng cho là hắn đã ngủ thiếp đi.

Không ngờ, lúc nàng đẩy cửa ra, đôi mắt Trương Già đang khép hờ cũng mở ra, nhìn về phía nàng. Hắn là đã ngồi như vậy cả đêm? Trên mi mắt hắn cũng đọng lại giọt nước, đôi mắt đen lại rất trong sáng, trong đó phản chiếu bóng dáng nàng.

Đó thật sự là buổi sáng sớm rất đẹp.

Sương mù thoang thoảng.

Sắc trời nhàn nhạt.

Hoàng hậu cao quý như nàng, đứng trước đôi mắt của thần tử, đáy lòng như tường thành cao cao giờ khắc này ầm ầm đổ sụp, có gì đó nhẹ nhàng tóm lấy nàng, khiến nàng không thể thoát khỏi đó được nữa.

Trong bóng tối, Khương Tuyết Ninh bỗng nhìn qua hắn với vẻ bạo dạn trước nay chưa từng có, không sợ bị người ta nhìn thấu bí mật mình ẩn giấu bấy lâu.

Nàng muốn mở miệng, không để hắn lại thức trắng cả đêm nữa.

Nhưng cuối cùng lại thành: "Vậy đại nhân chờ ta ngủ rồi mới đi ra, có được không?"

"…"

Cuối cùng Trương Già không thể từ chối được.

Nàng mặc nguyên y phục mà nằm nghiêng xuống, mặt quay vào trong vách tường, đưa lưng về phía Trương Già, trong lòng lại trở nên phức tạp, chỉ cảm thấy trong đầu lấp đầy suy nghĩ hỗn loạn.

Nàng nghĩ không bằng mình ngủ một lát, để Trương Già đánh thức mình, đổi cho hắn ngủ.

Nhưng đêm nay thực sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, cũng khiến nàng quá mệt mỏi, cực kỳ giống như tối đó ở kiếp trước. Nàng thực sự có chút ngẩn ngơ, đầu vừa đặt xuống chiếc gối cũ kỹ, đã mê man đi.

Trương Già ngồi ở bên cạnh, nghe thấy tiếng hít thở của nàng dần

dần trở nên đều đều.

Đã ngủ say rồi.

Chỉ là trong lúc ngủ mơ thiếu nữ co ro lại, có vẻ cảm thấy hơi lạnh. Thế là hắn cởi ngoại bào ra, bước chân khẽ tới bên cạnh, nhẹ nhàng đắp lên cho nàng.

Góc áo hơi thô ráp vô ý chạm vào cổ thiếu nữ.

Nàng liền vô thức đưa tay nhẹ nhàng cào cào một hồi, cực kỳ tự nhiên nằm ngửa người ra.

Trong không khí quyện làn hương thơm trong veo.

Trương Già còn duy trì động tác đắp ngoại bào lên cho nàng, giờ phút này mượn tia sáng lọt qua khe cửa kia, thấy rõ nữ nhân gần trong gang tấc, mi mắt nhắm lại, chiếc mũi ngọc tinh xảo, đôi môi mềm mại.

Người sợ đau sợ khổ sợ chết như nàng, làm sao lại dám tự sát vì hắn…

Rất muốn hỏi nàng, có đau hay không?

Nhưng hắn không dám.

Trong chớp mắt này, trong lòng Trương Già như chồng chất thủy triều cuồn cuộn, hợp thành một ngọn lửa cháy, khiến tâm can hắn như bị thiêu đau đớn không thôi.

Như có giọng nói bên tai mê hoặc hắn.

Hắn từ từ tới gần nàng, càng lúc càng gần hơn, hai gò má cơ hồ sắp áp vào gò má nàng, cánh môi dường như sắp chạm đến cánh môi nàng.

Mà ngay lúc sắp chạm đến, trong đầu lại giống như có tiếng chuông đồng đánh ầm lên một tiếng, khiến trong lòng hắn khó mà yên được, lập tức làm cho hắn lùi lại!

Trong bóng tối, hơi thở đầy vẻ kiềm chế.

Trong chớp mắt lùi lại kia, hắn mới tỉnh ngộ chuyện mình vừa muốn làm là gì, lại không khỏi đổ mồ hôi lạnh cả người, từ đáy lòng chợt nghiêm nghị: Sao hắn lại dám nảy sinh tâm tư đi quá giới hạn như thế!

Lồng ngực Trương Già phập phồng dữ dội, đi ra khỏi phòng. Lúc ra đến bên ngoài, liền tự vả mình một bạt tai.

“Ba” một tiếng khẽ vang lên.

Hắn nhắm mắt lại, bị gió lạnh bên ngoài thổi qua, rốt cuộc mới khôi phục mấy phần lý trí cùng bình tĩnh.

Lúc này người bên ngoài cũng đều đã lui vào trong góc ngủ thiếp đi.

Xung quanh tĩnh lặng im ắng.

Chỉ có Mạnh Dương kia lại đang ngồi trước đống lửa, nghe thấy động tĩnh, xoay đầu lại nhìn hắn một chút, đến khi thấy một bên gương mặt Trương Già có dấu tay, liền không khỏi nhướng mày, vẻ mặt có mấy phần kỳ dị.

Chương 117: Biết được

Đã sắp qua nửa đêm.

Nơi rừng núi mệnh mông, bên ngoài miếu thờ rách nát mơ hồ còn có thể trông thấy người của Thiên Giáo đang trông chừng, một là đề phòng người ta đánh lén, hai là vẫn còn mang chút hy vọng về những người lúc trước đi cửa thành Đông, biết đâu một lúc nữa có thể trở về.

Nhưng ở bên trong miếu thờ, chỉ có một đống lửa này thôi.

Trương Già và Mạnh Dương vừa khéo chính diện bắt gặp ánh mắt của nhau.

Nhìn thần sắc Trương Già liền biết đối phương hiểu lầm cái gì rồi.

Nhưng hắn cũng không giải thích, chỉ dạo bước đi tới trước đống lửa, ngồi ở bên cạnh Mạnh Dương, nhặt lên một nhánh cây, nhẹ nhàng bẻ gãy đi, ném vào đống lửa. Ánh lửa đỏ hồng chiếu lên hai má của hắn, trầm tĩnh lại có mấy phần ngẩn ngơ.

Lúc này đầu tóc che khuất khuôn mặt của Mạnh Dương đã được vén lên rất nhiều, lộ ra hơn phân nửa khuôn mặt, lại không thấy nửa phần hung ác, ngược lại có cảm giác hòa nhã như người thiền định, nhìn thế nào cũng không giống người có thể giết hơn năm mươi người nhà mình cả.

Nhưng những người cực kỳ ác độc thực sự trên thế gian, có mấy người mang gương mặt nhìn là biết kẻ ác đâu?

Bên môi hắn nhuốm lên chút ý cười.

Ánh mắt lướt qua những người chung quanh đã ngủ say, lại không sợ mình nói chuyện bị người khác nghe thấy, dùng giọng nói khàn khàn: “Hai năm trước lúc chưa vào tù đã từng nghe nói, dưới tay Hà Nam đạo Cố Xuân Phương có một quan lại có tài, thấu suốt từng chân tơ kẽ tóc, xử án rất giỏi. Tiếng tăm thanh chính của Trương đại nhân, Mạnh mỗ quả thật đã ngưỡng mộ từ lâu. Chỉ là không ngờ, sẽ gặp nhau ở nơi thế này. Ngay cả người như ngài cũng thông đồng làm bậy cùng Thiên Giáo, thật là…”

Đoạn sau còn chưa nói, nhưng tiếng “chậc” của hắn, không cần nói cũng hiểu được.

Mạnh Dương cầm trong tay một cây củi hơi thô, nhẹ nhàng dao động trong đống lửa, liền có tàn lửa từ đó bay lên.

Người ngồi ở bên cạnh, hơi lạnh cũng tan đi ít nhiều.

Ánh mắt Trương Già rơi vào cây củi trên tay Mạnh Dương, nghe những lời của hắn, thật lâu sau không nói gì.

Thẳng đến khi nhìn thấy cây củi kia trong lửa quá lâu cũng dần bị ngọn lửa quyện lấy, mới bình tĩnh nói: “Ngươi còn là nhân sĩ Xương Bình, nhà giàu có, hai mươi tuổi cưới kiều thê vào nhà. Không ngờ chưa đến hai năm, kiều thê đã thắt cổ mà chết, một xác hai mạng. Ngươi đau lòng nên lên núi xuất gia làm hòa thượng, pháp danh “Trạm trần”, vốn đã định xuất gia. Không ngờ, mấy năm sau, lại vô tình nghe được thê tử quá cố là bị người trong nhà giết hại, một là vì tài năng của ngươi, hai là vì ngươi cưới được nữ nhi nhà quan lớn. Trong cơn giận, tăng y trên người còn chưa cởi, đã mang theo giới đao hay dùng trong chùa, trở về nhà. Vì phòng đám người kia trốn thoát, trước hết ngươi châm lửa ở cổng sau, lại khóa cổng trước, sau đó mới đi vào trong. Thấy ai thì giết người nấy, bên trong kể cả cha huynh ngươi, cháu ngươi, người già sáu mươi hai đến đứa trẻ mới mười ba. Giết đến nửa đêm, chỉ còn một con chó ngươi đã nuôi

từ rất nhiều năm trước là còn sống."

"Cạch." Cây củi trong tay Mạnh Dương bỗng bị gãy lìa.

Đầu bị gãy rơi vào trong đống lửa, rất nhanh đã bị lửa thiêu.

Trong mắt hắn rốt cục cũng lộ ra mấy phần dư vị máu tanh, khóe môi lại cười lên: "Không hổ là Trương đại nhân, đến cái này cũng biết."

Trương Già nói tới những chuyện này cũng không cảm thấy gì, đã có quá nhiều thảm án qua tay hắn, dù có lòng thương xót cũng không đến nỗi bị tình cảm ảnh hưởng, tâm đã thắt lại rồi, hắn chỉ nói: "Ngươi bị giải vào thiên lao đợi thẩm vấn đã lâu, vốn định hết mùa thu thì xử trảm, hồ sơ vừa vặn đưa qua Hình bộ. Ta có chức vị tại Hình bộ, đương nhiên đã đọc hồ sơ của ngươi."

Nói cách khác, Trương Già còn hiểu rõ Mạnh Dương hơn người khác rất nhiều.

Đây là điều Mạnh Dương tuyệt đối không nghĩ tới.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy một loại nguy hiểm không diễn tả được, nảy sinh mấy phần kiêng kỵ trước nay chưa từng có đối với chủ sự Hình bộ Thanh Lại ti Trương Già nhìn thường thường không có gì nổi bật trước mắt.

Trương Già tựa như không hề có cảm giác gì đối với loại kiêng kị này, đáy mắt lạnh nhạt phản chiếu ánh sáng từ đống lửa trong miếu thờ, thản nhiên nói: "Ngươi giết một nhà hơn năm mươi mạng, tội lỗi là thật, bất kể vì nguyên nhân gì về tình về lý đều không thể tha, không thể giảm. Hồ sơ vừa đưa tới Hình bộ, đã viết ngươi hết mùa thu thì xử trảm. Không nghĩ tới, lại bị người ta đè lại, nói chuyện vợ ngươi treo cổ còn có điểm đáng ngờ cùng với điểm cần cân nhắc, chỉ bắt ngươi vào thiên lao, tạm không xử lý. Cho nên, sự tình mới kéo dài tới hiện tại, không giải quyết được."

Người như Mạnh Dương, chết muôn lần cũng khó đền hết tội.

Mặc dù đã lâm vào hiểm cảnh, nhưng đối với người mình yêu ghét, cũng không hề che giấu nửa phần, cuối cùng lại chuyển mắt nhìn thẳng đối phương, nói: “Ta trái lại rất muốn biết, sau lưng ngươi là ai, năng lực lớn thế nào lại có thể đè xuống chuyện lớn như vậy.”

Trong tay Mạnh Dương còn cầm đoạn còn lại của cây củi, khuôn mặt ôn hòa dù có chút bẩn, nhưng dưới ánh lửa đỏ hồng lại trông như Phật đà ngồi cao cao không thể với tới trong miếu thờ vậy, hắn nói: “Mạnh mỗ xuất gia ở Bạch Mã tự, hòa thương quy y cho ta lúc đó có pháp hiệu Viên Cơ, nghiên cứu phật pháp đã bốn năm, Trương đại nhân hiếu kỳ như vậy, có thể thử đoán xem?”

Bạch Mã tự, Viên Cơ hòa thượng.

Đó không phải là quốc sư đương triều được Hoàng đế Thẩm Lang thân phong sao?

Đại khái chuyện quy y này là thật.

Nhưng Trương Già lại không tiếp lời, bởi vì chuyện thật sự xảy ra sẽ không đơn giản như vậy. Nếu Viên Cơ hòa thượng làm chuyện này, không khỏi quá lộ liễu, cả triều văn võ đều đang nhìn chằm chằm mà.

Từ dạo lập đông, bình minh đến muộn hơn.

Nhưng trước nay Tạ Nguy vẫn ngủ không sâu lắm, lại quen dậy sớm, lúc mở mắt dậy khoác áo vào, ngoài trời vẫn còn tối đen. Hôm qua trời đổ tuyết mà hắn còn ra ngoài nên nhiễm khí lạnh, hắn ho khan mấy tiếng.

Kiếm Thư ở bên ngoài nghe tiếng hắn thức dậy, liền gọi người tiến vào hầu hạ.

Nghe thấy hắn ho khan, Kiếm Thư nói: “Lúc trước Lưu đại phu đã kê

cho ngài đơn thuốc rất có tác dụng, lệnh hạ nhân sắc một thang cho ngài nhé."

Tạ Nguy hơi chau mày, nói: "Không cần đâu."

Hắn rửa mặt qua loa xong liền đi tới trước án, lật mớ công văn chất đống trên án, chỉ là những chuyện này nếu không phải công văn triều đình, thì cũng là mật báo của Thiên Giáo, nhìn lướt qua chuyện nào cũng khiến người ta chán ghét.

Kiếm Thư vốn đã chuẩn bị kỹ càng tất cả công việc của Thiên Giáo để báo cáo, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy Tạ Nguy ngồi ở trước án kia thật lâu không nhúc nhích, không khỏi buồn bực, chủ động nói: "Đám người cướp ngục vừa rời đi, ở cửa thành có để lại ký hiệu, nhìn có vẻ là đã đi về hướng Yến Trang. Bên phái Giáo Thủ đích thân hạ lệnh phái một đám người đi tiếp ứng ở điểm dừng chân tạm thời của bọn họ, nhưng cụ thể là ai thì còn chưa biết. Thuộc hạ lo đánh rắn động cỏ nên không hỏi nhiều, có cần phải hỏi tiếp không ạ?"

Tạ Nguy lại không để ý đến, đột nhiên hỏi: "Không có chuyện gì khác sao?"

Kiếm Thư sửng sốt.

Tạ Nguy lại ho khan hai tiếng, ánh sáng từ ngọn đèn chiếu thẳng vào gương mặt nhợt nhạt của hắn, vẻ mặt lộ ra mấy phần bệnh tật triền miên, nhưng không muốn làm chính sự, chỉ đưa tay đẩy hết công văn sang một bên, đứng dậy đi đến Chước Cầm Đường phía trước, vừa đi vừa nói: "Qua tết là tháng giêng, cũng không còn mấy ngày nữa. Có một chuyện, ngươi sai người đi nghe ngóng xem hiện nay tiểu cô nương trong kinh thích những gì, nghĩ một danh sách quà sinh thần đưa lên, ta xem xét thử."

Tiểu cô nương thích?

Quà sinh thần?

Có sinh thần của ai vào tháng giêng sao?

Kiếm Thư lục lọi trong đầu mình một phen, lại vẫn không nhớ ra được có sinh thần của ai vào tháng giêng cả, nhưng nhớ lại ba chữ "Tiểu cô nương" trong lời Tạ Nguy nói, bỗng hiểu rõ, âm thầm líu lưỡi.

Hắn cũng không giống như Lữ Hiển động một ít là bô bô lên trước mặt Tạ Nguy, chỉ dám gào to trong lòng, ngoài mặt lại không để lộ chút gì, chỉ giống như nhận trách nhiệm lớn vậy, trịnh trọng nói: "Vâng."

Trong Chước Cầm Đường vẫn đang tối mờ mờ.

Tạ Nguy đi vào, đốt đèn lên.

Cây đàn đang làm đặt ở trước cửa sổ dùng gỗ sồi thượng hạn đã chế tác theo hình dạng của đàn, chỉ là còn chưa ghép lại, sơn lên. Hắn đặt đèn trên bệ cửa sổ, lại vén tay áo lên lấy cây đao khắc. Chỉ là lúc hắn chuẩn bị khắc lên chi tiết tạo hình thì tay dừng lại.

Chợt nghĩ tới…

Đàn của tiểu nha đầu kia tuy là cổ cầm, nhưng đàn cũ thì âm cũ, dù có giữ tốt đến mấy e là cũng có chỗ không như ý, lời xưa "mới không bằng cũ" chỉ là hoang đường thôi. Làm một cây đàn mới tặng sinh thần cũng không tệ, chỉ tiếc gần đây hắn bận quá, làm đàn cũng chậm, e rằng đàn chưa xong sinh thần của nàng đã qua rồi.

Chỉ một suy nghĩ như thế xẹt qua trong đầu.

Tay Tạ Nguy chợt ngừng lại sau đó lại vùi đầu tiếp tục làm đàn.

Kiếm Thư nhìn thấy luôn cảm giác hắn có chuyện giấu trong lòng, nhưng trong lòng tiên sinh có lúc nào là không có chuyện đâu?

Chuyện Dũng Nghị Hầu phủ tuy hữu kinh vô hiểm, thậm chí có thể coi là một nước cờ tuyệt diệu, chỉ còn chờ ngày nào đó phát huy tác dụng thôi. Nhưng rốt cuộc là rời khỏi trạch viện kia, rời khỏi kinh thành này, tiên sinh không nói, nhưng trong lòng e rằng cũng tích tụ rất nhiều chuyện khó chịu.

Hắn cũng không dám hỏi những công văn đang chất đống trên án kia phải làm sao đây, đành phải ra ngoài chờ, cũng không dám quấy rầy.

Sớm như vậy, đại đa số người vẫn chưa thức dậy đâu.

Bốn phía yên lặng như tờ.

Cho nên một khi có tiếng bước chân sẽ trở nên cực kỳ rõ ràng.

Kiếm Thư vừa ra ngoài đứng không lâu, đã nghe thấy tiếng bước chân như vậy từ tiền viện đi tới.

Là một người hầu.

Hắn đi đến trước Chước Cầm Đường liền nhỏ giọng hỏi: “Ngoài cửa có người cầu kiến, nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo, xin tiên sinh sắp xếp, đối phương tự xưng là Cẩm Y Vệ Thiên hộ Chu Dần Chi.”

Chu Dần Chi?

Kiếm Thư từng nghe nói đến người này, chỉ là không có ấn tượng tốt gì.

Lúc nghe vậy, hắn liền cau mày: “Có nói là vì chuyện gì không?”

Người hầu nói: “Không có.”

Kiếm Thư đoán Tạ Nguy không gặp, nhưng trước kia họ chưa từng tiếp xúc với người này nên không dám như người khác thẳng thừng

nói câu từ chối, mà tiến vào hỏi Tạ Nguy.

Quả nhiên Tạ Nguy nói: “Không gặp.”

Quan viên trong triều đến gặp Tạ Nguy cũng chẳng qua chỉ có vài nguyên do, lâu dần liền khiến người ra chán ghét, nếu không phải có chuyện cần mưu đồ, từ trước đến nay hắn chỉ muốn lo thân mình, không quan tâm gì đến chuyện của người ngoài.

Càng đừng nói là hôm nay.

Kiếm Thư nghe xong liền định bước ra ngoài, đuổi Chu Dần Chi kia đi.

Chỉ là bước chân hắn mới tới cửa, đao khắc trong tay Tạ Nguy chợt dừng lại.

Hắn bỗng nhiên nói: “Cho người vào đi.”

Kiếm Thư cũng không hiểu tại sao Tạ Nguy lại đổi ý, ngơ ra một chút mới phản ứng lại được, nhận lệnh cho người dẫn Chu Dần Chi đi vào.

Đã gần một đêm trôi qua, Chu Dần Chi vẫn còn mặc y phục tối qua, trên cổ áo Phi ngư phục thấm mồ hôi cũng thấm cả sương đêm.

Người vừa bước tới, Tạ Nguy đã nhận ra hắn có vẻ đã cả đêm không ngủ.

Nếu không một Cẩm Y Vệ Thiên hộ không cần vào triều sớm lại mới tinh mơ đã mặc thành cái dạng này.

Tạ Nguy chỉ hỏi: “Tạ mỗ không giao tiếp gì với Cẩm Y Vệ, trời còn chưa sáng Chu Thiên hộ đã tới tìm, không biết có chuyện gì khẩn cấp quan trọng?”

Quả thực đây cũng là lần đầu Chu Dần Chi đến Tạ phủ.

Nhưng chuyện đêm qua đã vượt rất xa tầm năng lực xử lý của hắn, mắt thấy trời sắp sáng còn chưa tìm được tung tích gì của Khương Tuyết Ninh, hắn đã biết mình nhất định phải báo với người khác. Nhưng nói cho Khương Bá Du biết trước sao? Chu Dần Chi thực sự không dám. Một khi sự tình bại lộ, một là âm thầm tìm quan hệ cho người vào thiên lao thăm Dũng Nghị Hầu phủ, hai là một tiểu thư nhà quan mà tung tích không rõ, bất kỳ tội danh nào rơi xuống đầu hắn đều không thoát được, hơn nữa còn chưa hẳn có thể giải quyết được vấn đề.

Ngồi trong phòng giam kia chừng nửa canh giờ, hắn hạ quyết tâm, dứt khoát đến Tạ phủ.

Không vì cái gì khác, chỉ muốn đánh cược một lần!

Tạ Nguy là tiên sinh của Khương Tuyết Ninh trong Phụng Thần Điện. Nữ tử khuê phòng tuổi tác không lớn lại có thể biết nhiều chuyện triều đình như vậy. Lần trước, chuyện chuộc thư từ tay Thiên Giáo tuy hắn rốt cuộc không rõ dụng ý của Khương Tuyết Ninh, nhưng âm thầm cảm thấy nàng có liên quan đến Thái tử thiếu sư Tạ Nguy này.

Tốt xấu gì cũng là một trong ba nhân vật lớn tại triều đình bấy giờ.

Nếu Tạ Nguy chịu ra tay, dù thế nào cũng ổn thỏa hơn hắn tự nghĩ cách một chút.

Lông mày giống như đao khắc của Chu Dần Chi đầy vẻ ngưng trọng, thậm chí có mấy phần bát chấp không còn lo được bất cứ gì nữa, khom người thi lễ với Tạ Nguy đồng thời nhắm mắt lại, nói: “Loạn đảng Thiên Giáo cướp ngục, Khương Nhị cô nương lúc đó ở trong thiên lao, bây giờ tung tích không rõ.”

“Xoạt!”

Một tiếng chói tai vang lên trong Chước Cầm Đường tĩnh lặng, là đao khắc trong tay Tạ Nguy tạo nên một vết tích thô to trên gỗ làm đàn, còn ghim thật sâu vào bên trong, cả lòng bàn tay phải cũng bị xước một chút, máu rỉ ra.

Cây đàn này đã không thể làm tiếp được nữa.

Trong lòng Tạ Nguy bỗng nhiên xuất hiện một ý nghĩ như vậy, ánh mắt dừng lại trên vết hằn kia một lát, sau đó chậm rãi xoay đầu lại, nhìn chằm chằm Chu Dần Chi, giống như chưa nghe rõ, khẽ hỏi lại: "Ngươi vừa nói ai?"

Cũng là sáng sớm.

Đám người nghỉ ngơi trong miếu hoang kia lần lượt tỉnh dậy.

Đống lửa cũng đã tàn, chỉ còn để lại chút tro tàn.

Sương mù trắng bàng bạc phủ khắp dãy núi, khiến xa gần đều trở thành những bóng dáng xám đen, nhưng trong sương mù dày đặc ấy lại có tiếng vó ngựa truyền đến.

Người trông chừng bên ngoài miếu hoang đợi đã lâu rồi, nghe tiếng vó ngựa liền hô lên: "Đến rồi!"

Đám người nghe thấy đều phấn chấn tinh thần.

Khương Tuyết Ninh ngủ ngon cả đêm, vừa mới tỉnh không lâu, mở to mắt ngồi dậy liền cảm giác được một kiện ngoại bào trượt xuống từ người mình, lúc này mới chú ý tới Trương Già đã không còn ở trong phòng, mà ngoại bào phủ trên người mình lại là của hắn mặc hôm qua.

Trên áo bào kia thấm một chút mùi hương mát lạnh.

Nàng giật mình, nhẹ nhàng vuốt ve đường may tinh tế trên cổ tay áo,

chỉ cảm thấy trái tim đang nhảy nhót thình thịch, vừa chua vừa chát. Trùng sinh kiếp này, có thể thấy hắn vẫn ổn đã cảm thấy rất vui rồi, nhưng ông trời lại quá tốt với nàng, cho nàng có cơ hội chung hoạn nạn với hắn nữa…

Khương Tuyết Ninh bỗng cười khẽ, mặc dù ngủ dậy cả người nhức mỏi, nhưng vẫn nhanh nhẹn rời giường, gấp gọn y phục này lại, từ trong phòng đi ra ngoài.

Nhưng lúc này tất cả mọi người đã đứng ở bên ngoài miếu hoang.

Nàng vừa nhìn đã thấy Trương Già đang đứng ở ngưỡng cửa, chỉ là cũng đang nhìn ra bên ngoài. Mạnh Dương hôm qua gây nên một trận kinh hãi, nay ngược lại vẫn ngồi trong góc như cũ, ngay cả tư thế cũng không khác mấy, không biết đêm qua có động đậy gì không.

Dù sao Khương Tuyết Ninh cũng không quan tâm.

Nàng đi ngang qua bên cạnh người này, đến bên cạnh Trương Già: "Trương đại nhân, y phục đây."

Dường như là người từ Thiên Giáo tới tiếp ứng.

Trương Già đang nghĩ người tới tiếp ứng là ai, nghe thấy giọng nói thì quay đầu lại, liền thấy thiếu nữ vừa tỉnh ngủ đã đứng bên cạnh mình rồi, có lẽ giường không thoải mái, tư thế ngủ không tốt, bên má trái còn có ngấn đỏ ửng lên, giống như vết hằn do gối đầu hoặc cổ áo của hắn để lại.

Hắn ngẩn ra, sau đó mới nhận lấy áo bào.

Chỉ là trên áo bào này còn vương lại hương thơm từ thiếu nữ, hắn chỉ cầm trên tay, không khoác lên người.

Bên ngoài miếu thờ, giữa màn sương dày đặc, rốt cuộc bóng dáng người đến cũng trở nên rõ ràng.

Đó là một đội nhân mã tinh anh.

Một nhóm hơn hai mươi người, hai người đi trước dẫn đầu, có thể nói là nhanh như chớp tới phía trước miếu thờ.

Hoàng Tiềm lập tức bước tới nghênh đón: "Tả tướng đại gia, Định Phi công tử, đã đợi được hai người rồi!"

Hai người đi đầu gồm một già một trẻ.

Người già tóc bạc da mồi, ăn vận như lang trung giang hồ, tên là Phùng Minh Vũ, chính là người được tổng đà Kim Lăng phái tới phân đà Thông Châu chủ trì, quản lý sự vụ phân đà, người trong giáo bình thường gọi là "Tả tướng đại gia", "Tả tướng" là tả thừa tướng, "Đại gia" thì là trong giang hồ tục xưng, đủ để thấy người này có địa vị cao thế nào.

Người trẻ tuổi lại có khuôn mặt tuấn tú, ngũ quan trưởng thành, ăn vận gấm vóc, bảo kiếm đeo ngang hông, tư thái hiệp khách phong lưu. Đôi mắt hoa đào hồn xiêu phách lạc, đôi mắt kia chỉ cần chuyển động đã đủ khiến các cô nương mặt đỏ tim run.

Người ngoài nhìn thấy cũng không khỏi thầm nói: "Thật là tuấn tú phong nhã."

Khương Tuyết Ninh vừa nhìn thấy, sắc mặt đã thay đổi, một luồng khí lạnh từ dưới lòng bàn chân đột ngột xông lên đến đầu, khóe miệng cũng không khỏi giật một cái: Hỏng bét, sao lại là hắn!

Người trẻ tuổi này không phải ai khác, chính là Tiêu Định Phi nàng đã quen biết kiếp trước!

Phùng Minh Vũ vị trí cao hơn chút, thể cốt đã già, không chịu nổi ngựa xóc nảy lắc lư, lúc vịn người thủ hạ bên cạnh đi tới, sắc mặt cũng không tốt lắm, chỉ thở gấp nói: "Nếu không phải có lệnh của

Giáo Thủ, ai lại đẩy lão già này tới hiểm cảnh này chứ. Làm sao, Công Nghi tiên sinh đâu?"

Lúc này hắn mới kịp đưa mắt nhìn quanh.

Nhưng mà vừa nhìn đã thấy tình hình có gì đó không đúng, ngoại trừ những người Thiên Giáo bọn họ lúc đầu ra, còn có thêm rất nhiều người còn mặc y phục tù nhân đầy vết bẩn.

Hoàng Tiềm biết sự tình khó giải quyết, vội đi tới nói khẽ với Phùng Minh Vũ cụ thể tình hình đêm qua.

Tiêu Định Phi cũng xuống ngựa rất tự nhiên đến bên cạnh nghe.

Khương Tuyết Ninh đứng bên cạnh Trương Già, rõ ràng nhìn thấy được lúc Hoàng Tiềm nói chuyện có nhìn sang hướng Trương Già bên này mấy lần, tim nàng điên cuồng đập loạn lên. Kiếp trước nàng đã biết Tiêu Định Phi có liên quan dây mơ rễ má với Thiên Giáo, không ngờ đời này nàng lại tận mắt chứng kiến! Sau này hẳn hắn sẽ "trở về" Tiêu thị, vị trí trọng yếu như vậy, liệu hắn có biết "Độ quân sơn nhân" thực sự có thân phận thế nào không?

Sau khi Phùng Minh Vũ nghe xong, hai hàng lông mày trắng xám liền nhíu chặt, vô thức cũng quay đầu lại nhìn đám người Trương Già ở phía sau.

Tiêu Định Phi cũng nghe rõ ràng.

Có điều…

Độ quân sơn nhân?

Hắn nhướng mày, tùy ý ấn trường kiếm bên hông, bước hai bước, đến trước miếu thờ, nhìn Trương Già từ trên xuống dưới, bên môi mang ý cười trêu tức đùa giỡn, nói: "Ngươi chính là "Độ quân sơn nhân" chẳng bao giờ thấy mặt của giáo chúng ta sao?"

Trương Già chỉ nghe Hoàng Tiềm kia gọi “Định Phi công tử”, đã nhíu chặt mày, lại xem xét bóng dáng bước ra từ trong sương mù dày đặc kia, bất kì một hành động lời nói, nhất cử nhất động, so sánh với Định Phi thế tử sau khi trở về Tiêu thị trong ký ức kiếp trước của hắn, mí mắt nhẹ nhàng giật một cái.

Sao người này lại xuất hiện ở Thiên Giáo?

Lông mày nhẹ chau lại, Trương Già muốn nói gì đó, nhưng lúc này Khương Tuyết Ninh đứng bên cạnh hắn lại bất chợt kéo tay áo hắn, khẽ giật một cái.

Lời hắn định nói sắp ra khỏi miệng lại rút về.

Động tác này không tính là lớn, nhưng lúc chung quanh đang tập trung vào, cũng không coi là nhỏ được.

Tiêu Định Phi đứng gần đó, dễ dàng chú ý tới.

Hắn không khỏi nhìn thoáng qua, nhưng không ngờ không nhìn đã không biết, vừa nhìn lại phát hiện ra bên cạnh “tiểu tử” này, tuy trên mặt bẩn, nhưng ngũ quan lại cực kỳ đẹp, ngón tay đưa ra kia trắng bóc, móng tay hồng phấn, làn da trắng như tuyết vô cùng mịn màng không bị cổ áo che khuất, khiến người ra tinh tế thưởng thức có thể nhận ra vài phần hương vị nữ nhi hút hồn.

Nữ nhân?

Tiêu Định Phi cũng không phải người đứng đắn gì, vừa nhìn thấy thì chuyện quan trọng gì cũng quăng hết ra sau đầu, trong đôi mắt hoa đào đẹp đẽ nổi lên chút hứng thú, tầm mắt dừng lại ở trên người Khương Tuyết Ninh không rời đi: “Không ngờ tới lúc nguy hiểm mất mạng, còn có thể đưa nữ nhân theo. Không biết xưng hô với cô nương thế nào đây?”

Hôm qua đã có người nhận ra người bên cạnh Trương Già có gì đó không đúng rồi, không phải là cô nương thì là tiểu bạch kiểm.

Đều trong giang hồ lâu ngày rồi, cũng không ai nói thẳng ra.

Nào ngờ "Định Phi công tử" của Thiên Giáo không rõ lai lịch này, thế mà lại nói toạc ra, khẳng định người ta là nữ tử, còn hỏi thẳng tên họ?

Khương Tuyết Ninh bỗng nghĩ: Tên hư hỏng này nên lập tức đưa về Tiêu thị đi, cho cả gia tộc kia biết thế nào gọi là "báo ứng"!

Chương 118: Lưu manh

Phía sau, Phùng Minh Vũ cùng Hoàng Tiềm đều không đoán được sẽ có cảnh thế này, nhưng mà dù sao thân phận Tiêu Định Phi khác biệt với bọn hắn, thật sự đi ra từ tổng đà Kim Lăng bên kia, ai gặp cũng phải gọi một tiếng "Định Phi công tử", thứ nhất là vì hắn không cung kính gì ai cả, thứ hai là không ai dạy được, đành phải ở đằng sau giả vờ đằng hắng nhắc nhở, để ám chỉ Tiêu Định Phi đừng lỗ mãng quá mức.

Làm gì có chuyện Tiêu Định Phi để ý đến họ?

Dù có trước mặt Giáo Thủ cùng Công Nghi Thừa hắn cũng không e dè gì, lập tức nói mà không thèm quay đầu lại nhìn, chỉ phất phất tay như đuổi ruồi: "Biết rồi biết rồi, chỉ hỏi thôi thì có làm sao."

Mọi người tại đó lập tức nhìn nhau, trợn mắt há hốc mồm.

Trương Già cau mày lại.

Khương Tuyết Ninh gặp vị "bằng hữu cũ" này lại không khỏi giật giật khóe miệng, theo bản năng liền muốn lấy ra điệu bộ đối phó người này ở kiếp trước, nhưng mà khóe mắt liếc qua bên cạnh thấy Trương Già, cũng không biết vì sao, lập tức lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ nhìn Tiêu Định Phi một chút, cả đáp lại cũng không đáp nửa câu.

Dáng điệu này bị Tiêu Định Phi nhìn thấy, tự nhiên có một kiểu ý vị khác biệt.

Thế là ánh mắt của hắn tuỳ tiện quay trở lại chỗ Trương Già.

Trương Già cũng nhíu mày thật chặt, vốn trong lòng đã không thích Tiêu Định Phi này, mà lại còn biết Tiêu Định Phi từng kết giao sâu với Khương Tuyết Ninh ở kiếp trước, không biết vì sao thành kiến lại càng nặng nề hơn, đáy mắt có vài phần lạnh lẽo, nói: “Xá muội trong lúc vô tình bị cuốn vào việc này, xin Định Phi công tử chờ hồ ngôn loạn ngữ.”

Xá muội?

Tiêu Định Phi không tin, đáy lòng cười khẩy: Thân muội muội, chắc không khác tình nhân muội muội mấy đâu nhỉ?

Hắn “à” một tiếng, nửa thật nửa giả nói: “Thì ra là thế.”

Mọi người đều giật mình, cũng không rõ có nên tin Trương Già hay không.

Khương Tuyết Ninh lại ngơ ra.

Khi nghe thấy hai chữ “Xá muội” liền có cảm giác thất vọng kỳ lạ xuất hiện, nhưng mà nghĩ lại: Bây giờ ngoài ý muốn nàng bị cuốn vào việc này, bất đắc dĩ phải cùng tiến cùng lùi với Trương Già, nếu không phải huynh muội, chẳng lẽ lại nói là “phu thê” sao?

Trương Già chính nhân quân tử, làm sao lại chiếm tiện nghi trong lúc này được?

Cho nên chỉ một lát sau nàng liền ổn định tinh thần lại, tẩy đi sự thất vọng kỳ lạ kia.

Nàng nhìn sang Trương Già.

Trương Già lại rũ tầm mắt.

Trên mặt Tiêu Định Phi vẫn mang nụ cười kia, lại hỏi: “Đại nhân

chính là Độ Quân Sơn Nhân sao?”

Lúc này Trương Già mới nói: “Ngươi nói là ta, thì chính là ta.”

Tiêu Định Phi nhướng mày: “Vậy ta nói không phải, thì ngươi sẽ không phải sao?”

Lấy Công Nghi Thừa làm mồi nhử dụ Thiên Giáo mắc câu, lại mượn thế lực triều đình, giả xưng là Độ Quân Sơn Nhân – người thần bí nhất Thiên Giáo, thừa dịp loạn lạc lẫn vào Thiên Giáo, đó chính là kế sách Tạ Nguy đã nói trong triều.

Kế sách này có một điều căn bản.

Đó chính là vài tấm mật báo liên quan tới Thiên Giáo lục soát được từ trên người Công Nghi Thừa, với thân phận của Công Nghi Thừa đương nhiên sẽ biết được rất nhiều bí mật, nên mới dám dựa đó mà giả mạo Độ Quân Sơn Nhân, cùng tên với Công Nghi Thừa.

Nhưng ở đó lại không hề nhắc tới Tiêu Định Phi nửa chữ.

Nếu Trương Già vẫn là Trương Già của ngày trước, giờ này khắc này đối mặt với một Định Phi công tử hoàn toàn không rõ nguồn gốc, chỉ sợ trên mặt không có vẻ gì nhưng trong lòng đã sớm loạn, nhưng mà ký ức kiếp trước dù sao cũng không phải không có tác dụng gì.

Hắn dám đồng ý nhận việc này, trừ mấy thứ tìm được trên người Công Nghi Thừa ra, đương nhiên cũng có chút tin tưởng ở bản thân mình.

Tỉ như ở kiếp trước lúc Tiêu Định Phi vừa trở lại kinh thành, đã gây ra cho Tiêu thị rất nhiều phiền phức, trong số đó có một vài chuyện cũng đáng xem như là bát nháo lộn xộn, lần này đúng lúc phát huy được tác dụng.

Ánh mắt mọi người chung quanh đều tập trung ở trên mặt Trương

Già, thấy hắn hồi lâu không nói, đám người Thiên Giác vừa tới liền nảy sinh lòng đề phòng, âm thầm ngăn chặn đường đi các hướng.

Trong lòng Khương Tuyết Ninh thầm run, nín thở chờ đợi.

Rốt cục Trương Già lại bình thản mở miệng: "Định Phi công tử từ trước đến nay không bị ràng buộc, nợ nần ở sòng bạc bốn phương tám hướng không trả, kỹ nữ mười chín thanh lâu vì ngươi mà ôm lòng si mê, bên hông mặc dù đeo bảo kiếm, luyện võ với thủ hạ không thắng nổi mười chiêu, Trương mỗ cũng muốn hỏi, sao công tử lại phải lẫn vào đầm nước đục này?"

Sắc mặt Tiêu Định Phi trong nháy mắt liền biến đổi, một câu "Làm sao ngươi biết được" theo bản năng sắp bật ra, lúc đến bờ môi mới âm thầm giật mình, đầu lưỡi vội thu lại câu nói ấy, chỉ nhìn chằm chằm Trương Già, trong mắt lạnh lùng, cùng cực kỳ nghiêm nghị thận trọng.

Hết thảy những chuyện đó đều là sự thật.

Nhưng thời gian xảy ra đã rất nhiều năm, cho dù người thân cận cũng chưa chắc đã nhớ, hôm nay lại nghe từ miệng người này chuyện nào chuyện nấy đều rõ ràng rành mạch, thật khiến người ta rùng mình!

Hơn nữa…

Đối phương còn hỏi, làm sao hắn lại lẫn vào đầm nước đục này.

Vừa rồi thoáng nghe Hoàng Tiềm nói thân phận người này không đơn giản có lẽ chính là "Độ Quân Sơn Nhân" trong giáo, trong lòng hắn còn cảm thấy thú vị, thầm nghĩ triều đình thực sự không có đầu óc, thật sự cho rằng tỏng Thiên Giáo không một ai biết Độ Quân là ai chăng?

Cho nên thấy Trương Già, liền muốn vạch trần ngay.

Nhưng mà đối đáp một phen kết quả lại nằm ngoài dự liệu của hắn, khiến cho đầu óc linh hoạt của hắn trong nháy mắt nghĩ đến một khả năng khác: Phải rồi, người này đã làm quan trong triều, nhất định có quen biết với người kia. Nếu có người kia ở đó, sao có thể để cho người khác tùy ý giả mạo mình? Hơn nữa Thiên Giáo còn không nghe được chút phong thanh nào!

Tiêu Định Phi chỉ nghĩ như vậy, dọc sống lưng đã lạnh buốt.

Đám người Phùng Minh Vũ, Hoàng Tiềm lại như lạc vào sương mù, ù ù cạc cạc không hiểu cho lắm: "Ta đợi ở phân đà đã lâu, may mắn đến tổng đà gặp được Giáo Thủ, cũng thường chỉ thấy Công Nghi tiên sinh, còn Độ Quân tiên sinh trước nay lại chưa từng nhìn thấy, nghe đại danh đã lâu lại chưa một lần thấy mặt. Định Phi công tử ở tổng đà lâu ngày, hẳn đã từng gặp, cho nên…"

Tiêu Định Phi không chút nghĩ ngợi liền nói: "Cho nên cái gì?"

Hoàng Tiềm lập tức sửng sốt.

Tiêu Định Phi nhăn mày lại giống như cảm thấy đối phương rất quá quắt, rất không khách khí nói: "Ta ở tổng đà lâu thì làm sao? Ở tổng đà lâu thì nên gặp được Độ Quân tiên sinh sao? Nhân vật như thể thần tiên kia là người mà ngươi hay ta có thể gặp được sao?"

Mẹ kiếp, thật sự để cho hai tên ngốc này gặp được có thể sẽ dọa bọn họ sợ tiểu ra quần mất!

Hắn không nhịn được oán thầm một câu.

Phùng Minh Vũ cùng Hoàng Tiềm còn không biết trong lòng vị "Định Phi công tử" từ tổng đà tới này đã bị tính vào hàng ngũ "kẻ ngốc", nghe hắn nói lời này có chút không phản ứng lại kịp: "Ý của ngài là.."

Tiêu Định Phi không chút do dự nói: "Chưa từng gặp!"

Chỉ vừa nghe xong vài lời trên họ Trương mặt như cá chết này nói, hắn liền có linh cảm đầm nước đục này chỉ sợ là tác phẩm của người kia, trong lòng mắng to thứ nhất là lão già họm hẹm kia mãi mà chưa chết, thứ hai là mắng tên họ Tạ tâm ngoan thủ lạt không đáng làm người, lại ngàn lần không dám vạch trần chuyện Trương Già là kẻ giả mạo, chỉ sợ lỡ như làm hỏng chuyện của người kia thì không gánh nổi.

Về phần Thiên Giáo?

Thiên Giáo c*t chó kia, liên quan gì đến hắn!

Lời phủ nhận hoàn toàn này vừa ra khỏi miệng, Phùng Minh Vũ cùng Hoàng Tiềm đều bất ngờ không nói nổi.

Trương Già lại cảm nhận được chút đầu mối.

Khương Tuyết Ninh dựa vào hiểu biết về Tiêu Định Phi ở kiếp trước liền cảm nhận được trong chốc lát vừa nãy lòng người đã vòng vo không biết bao nhiêu chặng, ba chữ "chưa từng gặp" này e rằng là giả!

Sau khi Tiêu Định Phi nói xong lại phất tay áo, không định đoái hoài gì thêm đến chuyện này.

Phải biết, lần trước hắn rời khỏi thanh lâu, nhắn lại lừa người đi tìm hắn đuổi theo đến tửu phường, thực ra là trở về phân đà kinh thành.

Kết quả ở ngoài cửa đã nghe người ta nói Công Nghi Thừa đi tới phủ người kia.

Lúc ấy hắn đã sợ mất mật, rụt cổ lại, sao còn dám ở kinh thành nữa? Lòng bàn chân như bôi dầu, chạy trốn nhanh như làn khói, chỉ là mới đến Thông Châu lại nhận được mật tín từ tổng đà tới, bảo hắn phối hợp đám người cướp ngục cứu Công Nghi Thừa bị triều đình bắt.

Đùa à!

Cứu Công Nghi Thừa?

Đi tới phủ của người kia, lão già Công Nghi Thừa kia còn có thể bị triều đình bắt sao? Chỉ sợ triều đình không muốn giết Công Nghi Thừa, người kia cũng là người đầu tiên giết chết Công Nghi Thừa, tiện bề khiến cho ông ta không thể mở miệng.

Ở đây chắc chắn có bẫy.

Chỉ là có mệnh lệnh của Giáo Thủ ở đó, hắn thực sự không chối từ được, giả bệnh cũng không trốn được, nghĩ đến chuyện dù sao mình cũng không cần phải đi cướp ngục thật, chỉ tiếp ứng mà thôi, có lẽ cũng không ảnh hưởng tới cái mạng nhỏ của hắn, nên mới cố ép đến đây.

Mà trong khoảnh khắc hắn tùy ý nhìn lướt qua đám người, chợt nhìn thấy trong góc có một bóng dáng không cao với bím tóc dựng lên.

Đứa bé kia cũng đang nhìn hắn.

Tiêu Định Phi nhận ra nó, bị dọa sợ đến nỗi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, lập tức trong lòng thầm thấy may mắn vì mình vừa rồi không nhất thời hồ đồ nói ra mấy lời như "Từng gặp Độ Quân Sơn Nhân", nếu không người kia gom cả nợ mới nợ cũ lại tính, e rằng hắn sẽ chết không có chỗ chôn!

Giờ phút này đám người đang nghe lại cho rằng mình hiểu rồi: Đại khái vị Độ Quân Sơn Nhân này của Thiên Giáo cực kỳ thần bí, ngay cả người trong giáo bọn họ cũng không dám tùy tiện xác nhận thân phận, mà vị Trương đại nhân này lúc trả lời bọn họ dù mập mờ nước đôi, nhưng thần thông quảng đại, bản lĩnh không nhỏ, có thể trực tiếp bảo người mở cửa thành thả bọn họ ra. Cho nên dù không phải Độ Quân Sơn Nhân thật thì cũng nhất định có liên quan không ít.

Người khác đoán vậy, Phùng Minh Vũ cùng Hoàng Tiềm cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa bọn họ nghĩ còn sâu hơn một tầng, Định Phi công tử trong giáo tuy bề ngoài có vẻ là nhân vật vẻ vang, nhưng bên trong lại là một hạt đậu đồng nổi tiếng chưng không nát, nấu không nhừ, nện không vỡ, rang không nổ!

Có thể biết được những chuyện xúi quẩy của hắn, nhất định là người trong giáo. Nghĩ kĩ lại, có thể câu "Ngươi nói là ta, thì chính là ta." lại là ám hiệu của hắn cùng Độ Quân Sơn Nhân, là lĩnh mệnh mà đến không nghi ngờ gì nữa, lời hắn nói chính là lời Độ Quân Sơn Nhân nói.

Bọn họ thật đúng là chưa suy nghĩ đến thế cục này.

Dù sao người này đã thể hiện năng lực trước mặt bọn họ, ra khỏi thiên lao, qua cửa thành, đều là hắn ra sức cả. Thiên Giáo ngày trước dù có hung hăng ngang ngược, triều đình cũng chỉ cần phái binh càn quét, cũng không đến nỗi đuổi tận giết tuyệt, có nhiều nơi quan lại còn ước gì bọn họ làm loạn lên để báo về triều xin ít bạc. Đột nhiên, từ đâu tới lại có thể thả được phạm nhân đi, phóng thích nguy hiểm loạn đảng đi, làm ra thế cục lớn đến vậy chứ?

Cho nên rất nhanh, thái độ đối với Trương Già của đám người liền trấn định lại, nghĩ tới nghĩ lui ở đây mà gọi hắn là "Trương đại nhân" có hơi là lạ, gọi "Công tử" lại không đủ cung kính, liền dứt khoát theo xưng hô của mưu sĩ trong giáo, hết thảy xưng là "Trương tiên sinh".

Hoàng Tiềm ám chỉ hỏi hắn có phải làm việc theo lệnh Độ Quân Sơn Nhân không.

Trương Già không phủ nhận, lại nói: "Sơn nhân gần đây ẩn dật siêu trần, không dính đến phàm tục, gần đây rất ít ra ngoài."

Mọi người nghe thấy lời này, đều nghĩ đến một thế ngoại cao nhân, liền cho rằng vị Độ Quân Sơn Nhân này ẩn cư, không để ý đến thế sự, nên mới phái Trương Già đến đây xử lý.

Cuối cùng Khương Tuyết Ninh cũng thầm thở phào.

Tiêu Định Phi bên cạnh nghe vậy, ở một góc người khác không nhìn thấy, hai mắt trợn trắng muốn rơi ra ngoài!

Chương 119: Cung hoa

Một đám người đi thương lượng của Thiên Giáo vì thế mới mời Trương Già ra một nơi vắng người để nói chuyện, trông dáng vẻ là muốn thương nghị chút chuyện.

Trương Già hiển nhiên không sợ.

Hắn còn âm thầm mang theo một số tín vật cùng mật hàm của Thiên Giáo tìm ra được từ trên người Công Nghi Thừa, vừa khéo mượn cơ hội này lấy được sự tín nhiệm của đám người này, liền quay đầu lại dặn dò Khương Tuyết Ninh một câu: "Đừng đi loạn, chờ ta về."

Thấy Khương Tuyết Ninh gật đầu đáp lại, mới đi cùng đám người kia.

Khương Tuyết Ninh nghe lời, cũng không đi loạn.

Chỉ là hiện tại đã không giống như đêm qua trời tối đen, rối ren hỗn loạn, không ai chú ý tới. Ngoài trời đã sáng tỏ, cho dù trên mặt bôi đen xám, cũng nhận ra được ngũ quan vô cũng xinh đẹp, là mỹ nhân từ trong trứng. Tiêu Định Phi lại nói toạc thân phận nữ nhi của nàng ra, Trương Già vừa đi, ánh mắt đám người còn lại đều lướt đến gương mặt nàng.

Tiểu Bảo ở trong góc nhìn nàng thật lâu.

Một lát sau, không biết tìm ở đâu ra một chậu nước, lấy nước từ con suối, cười hì hì nói với nàng: "Thì ra lại là muội muội của Trương đại nhân, đêm qua đã chậm trễ rồi, tỷ tỷ rửa mặt không?"

Khương Tuyết Ninh không khỏi khẽ giật mình.

Nàng vô thức nhìn ngón tay Tiểu Bảo, có lẽ sáng sớm đã rửa mặt, vết mực trên tay tối qua đã không còn bóng dáng nữa.

Ánh mắt đối phương nhìn nàng sáng lấp lánh.

Nhưng trong lòng nàng lại có chút nghiêm nghị e sợ.

Trương Già đã cho nàng một thân phận, nói nàng là muội muội hắn, mà Tiểu Bảo không biết thân phận nhưng trước mắt là người của Thiên Giáo, lại tự mình bưng nước đến, thực sự khiến người ta không thể đoán được dụng ý của nó.

Nhìn quang, những người khác cũng đã đến bên suối rửa mặt.

Tiếp theo đây còn một chặng đường phải đi, nước đã được đưa đến trước mặt, nếu nàng còn không rửa, tiếp tục mang khuôn mặt đen xám kia, chỉ sợ là chột dạ, có vẻ lạy ông tôi ở bụi này, còn sợ sẽ liên lụy khiến người khác nảy sinh lòng nghi ngờ Trương Già. Giữa hai chuyện có hại thì chọn chuyện nhẹ hơn, đáy lòng Khương Tuyết Ninh suy nghĩ một phen, liền trấn định tự nhiên cười một tiếng, ôn hòa nói tiếng cám ơn, thật sự cúi người xuống rửa mặt.

Tiểu Bảo tò mò nhìn nàng như đứa trẻ đầu đường nhìn cô nương xinh đẹp, không rời đi.

Nước suối sáng sớm lạnh lẽo rửa trôi đi cát bụi.

Gương mặt trắng nõn nà xinh đẹp của thiếu nữ lộ ra, dù không phấn son, tại nơi rừng núi hoang dã này cũng xinh đẹp hơi quá rồi.

Những tù nhân khác ngoài giáo chúng Thiên Giáo cùng trốn từ nhà lao ra ngoài, phần lớn đều là người nhà nông thô kệch, người xinh đẹp nhất ngày thường từng gặp được e rằng chỉ là cô nương nhà bên hoặc kỹ nữ tô son điểm phấn trong thanh lâu, dung mạo diễm lệ

nhường này nào đã có duyên được nhìn thấy?

Vừa nhìn, không ít người đều ngây ra.

Tiểu Bảo trông thấy gương mặt này lại âm thầm nhướng mày, nhưng không ai phát hiện, sau đó lại vô tay vui vẻ kêu lên: “Tỷ tỷ thật xinh đẹp!”

Khương Tuyết Ninh có lòng muốn nhân cơ hội này bắt chuyện vài câu cùng đứa trẻ này, thăm dò thực hư.

Không ngờ, nàng còn chưa kịp mở miệng, Tiểu Bảo đã vỗ đầu mình, chỉ nói: “Hỏng bét, quên việc mất rồi!”, sau đó chạy biến đi như một làn khói.

Đám người chỉ nói đứa trẻ quên việc nên hoảng hốt vội vã đi làm, đều không để ý.

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh lại cảm giác có gì đó sai sai, cũng không tham gia náo nhiệt với đám người bên kia, mà rảo bước, nhìn xa xăm về phía rừng rậm mà đám người đang bàn chuyện.

Gương mặt nàng đã rửa sạch, lông mày và lông mi ươn ướt còn vương giọt nước, trên người còn mặc áo choàng của nam tử không quá vừa người còn có vẻ quá đơn giản, lại càng làm nổi bật lên nhan sắc trong trẻo như phù dung, ánh mắt toát ra vẻ thông minh.

Thế là Trương Già kết thúc thương nghị cùng mọi người, từ trong rừng rậm đi về, liền phát hiện tình hình dường như có gì đó kỳ lạ.

Trên đường đi, những ai nhìn thấy hắn đều bày ra vẻ mặt tươi cười, thậm chí còn có chút ân cần.

Một tên cướp sông đã thay áo tù đi rồi, lúc hắn đi ngang qua còn chủ động đưa bánh hấp ra, cười nói: “Trương đại nhân hẳn còn chưa ăn sáng, ngài ăn một chút trước đi?”

Trương Già tùy ý nhìn hắn: “Đa tạ, có điều ta không đói.”

Lại có một nam nhân cường tráng, trên mặt có vết sẹo như đao chém, hào sảng tiến tới đón: “Trương tiên sinh thật đúng là thần thông quảng đại, Lão Cừu ta đã rất lâu rồi chưa gặp một nhân vật nào lợi hại như ngài. Đêm qua là chúng tôi hiểu lầm rồi, không ngờ tiểu cô nương yểu điệu kia thì là lệnh muội, ngài yên tâm, cả chặng đường này có chúng tôi ở đây tuyệt đối không để người ngoài làm tổn thương nàng chút nào.”

Trương Già: “…”

Không đợi hắn kịp trả lời, một giáo chúng Thiên Giáo bên cạnh đang chỉnh lại yên ngựa, đã khinh bỉ xùy một tiếng, lại xen vào nói: “Cô nương nhà họ có thân phận ra sao, ngươi lại có thân phận thế nào, nóng lòng muốn ăn thịt thiên nga như thế, cũng không sợ cắn phải môi.”

Biểu cảm của nam nhân có sẹo trên mặt kia lập tức thay đổi.

Trương Già cuối cùng cũng hiểu được cảnh tượng diễn ra nãy giờ, bởi vì lúc hắn về tới nơi, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Khương Tuyết Ninh đứng trước bức tường. Trên người thiếu nữ còn mặc áo choàng của hắn, nhưng gương mặt trắng trẻo nhỏ nhắn chỉ bằng bàn tay hắn đã lộ ra rồi, đang ngước mắt nhìn bức bích họa đã bị mưa gió ăn mòn gần hết, nắng sớm xuyên qua sương mù nhẹ nhàng chiếu xuống khóe mắt đuôi mày nàng, khiến người ta không thể dời tầm mắt.

Mà lúc này, bên cạnh nàng còn có một người rất chướng mắt.

Chính là tên Định Phi công tử của Thiên Giáo nhân lúc mọi người thương nghị lấy cớ nhàm chán trốn mất tăm.

Tiêu Định Phi không hề cảm thấy hứng thú chút nào với những

chuyện xúi quẩy của Thiên Giáo, lúc tại nhìn thấy Trương Già lấy tín vật ra, hắn liền tin chắc lão Công Nghi Thừa như rùa rụt cổ kia đã ngỏm củ tỏi rồi, suy nghĩ xoay chuyển, còn không bằng ra ngoài đi dạo.

Dù sao trong lòng hắn còn nhớ mãi bên ngoài có mỹ nhân kia.

Lúc ăn quay trở lại, vừa khéo trông thấy Khương Tuyết Ninh đứng bên cạnh bức tường đổ nát kia, có một thoáng hoảng hốt vì ngỡ như Vu Sơn thần nữ trên bức họa kia, không kiềm được mà tiến tới.

Bức họa trên tường chẳng qua chỉ vẽ phật, hơn nữa nhìn tới nhìn lui, màu vẽ đã sớm nhem nhuốc, không rõ đường nét nữa.

Cái này có gì đáng xem?

Tiêu Định Phi dốt nát, nóng lòng muốn giả vờ phụ họa mấy câu, nhưng dốc hết ruột gan cũng không nghĩ ra được từ nào tốt đẹp, dứt khoát bắt chuyện vô cùng thẳng thắng: “Cô nương có lòng tại Phật học sao?”

Khương Tuyết Ninh chẳng qua chỉ là đang chờ Trương Già, lại kiêng kị Thiên Giáo cùng những người trong thiên lao ra, không tiện tiếp xúc, nên cứ đứng bên tường tùy tiện ngắm nhìn thôi.

Nàng nào phải người học thức uyên bác?

Ở kiếp trước, về điểm “học không hay, kéo cày không biết” này, trái lại nàng cùng Tiêu Định Phi rất giống nhau.

Khóe mắt nàng đã nhìn thấy Tiêu Định Phi đi tới từ lâu, giờ phút này nghe hắn bắt chuyện như thế cũng không kinh ngạc, trong lòng cười thầm, lại cố ý ra vẻ không để ý, trả lời: “Không có gì cả.”

Mấy chữ này đơn giản là không để cho người ta tiếp được lời nào.

Nếu như là người khác nghe thấy câu này chỉ sợ đã nghẹn chết, nhưng dù sao Tiêu Định Phi cũng không phải người bình thường.

Sắc mặt hắn không thay đổi chút nào, vỗ tay cười lên: "Vậy thì vừa khéo, ta cũng không hiểu chút nào về nó, mấy thứ bỏ đi này ta nhìn thôi cũng chán ghét. Không ngờ cô nương cũng không có hứng thú, vậy là cùng chung chí hướng rồi."

Đã qua một đời, da mặt người này vẫn dày như vậy.

Khương Tuyết Ninh bước sang bên cạnh một bước, không nói câu nào.

Tiêu Định Phi liền cực kỳ tự nhiên theo sau: "Cô nương ở kinh thành sao? Ta cũng đã ở kinh thành một thời gian rồi, lại chưa từng nghe phương danh của cô nương, thật là trễ nải rồi. Ta tên là Định Phi, cô nương cứ gọi thẳng tên ta là được. Không biết nên xưng hô với cô nương thế nào đây?"

Khương Tuyết Ninh ngước mắt, lại bất ngờ nhìn thấy Trương Già đang đi về phía này từ đằng sau Tiêu Định Phi, nhất thời không hiểu sao lại nghĩ đến một câu "Xá muội" mà người này nói lúc trước, thế là mỉm cười nói với Tiêu Định Phi: "Trương đại nhân họ Trương, ta là muội muội của hắn, vậy Định Phi công tử cảm thấy nên xưng hô với ta thế nào đây?"

Tiêu Định Phi: "…"

Hắn hỏi câu vừa rồi, hoàn toàn là bởi không tin chuyện vớ vẩn mà Trương Già nói! Kết quả ngược lại bị Khương Tuyết Ninh dùng lý do này chặn họng, thật xui xẻo!

Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng vén ít tóc rũ xuống trước trán, tỏ ra dáng vẻ phong lưu phóng khoáng, nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm trên mặt mình, mở miệng nói chuyện vô cùng trực tiếp: "Vậy không biết cô nương nay đã bao nhiêu tuổi, đã kết hôn chưa, trong nhà bao

nhiêu người?”

Ánh mắt Khương Tuyết Ninh dừng lại ở người phía sau hắn, không nói chuyện.

Trương Già vừa bước đến gần đó, vừa khéo nghe được những lời này của Tiêu Định Phi, gương mặt vốn không có biểu cảm gì lại càng trở nên lạnh nhạt, giọng nói lạnh lùng mà rằng: “E rằng Định Phi công tử hỏi nhiều quá rồi.”

Lúc này Tiêu Định Phi mới ý thức được phía sau mình có người.

Tuy lời bị người ta nghe thấy, nhưng hắn suy xét, cũng thật sự không sợ người này.

Ai bảo hắn tự nói đây là muội muội của hắn chứ?

Tiêu Định Phi mỉm cười quay lại, trên mặt tỏ vẻ rất chân thành, lại không tức giận vì lời nói của Trương Già quá lãnh đạm, bày ra vẻ gia giáo vô cùng tốt: “Không nhiều không nhiều, tuyệt đối không nhiều. Thực ra tuổi tại hạ cũng không lớn, chung thân đại sự cũng một mực chưa hoàn thành, chỉ là thân thế không tốt, không có người thân, nên mọi việc đều phải tự mình tính toán. Vừa nãy nhìn thấy lệnh muội lần đầu, liền cảm thấy rất hợp ý. Trương đại nhân đến rất đúng lúc, hẳn ngài có sinh thần bát tự của lệnh muội chứ?”

Đề nghị kết thông gia mới đi hỏi ngày sinh tháng đẻ…

Tên này tính toán cũng hay lắm!

Khương Tuyết Ninh nghe vậy, khóe miệng cũng không khỏi giật giật.

Ấn tượng của Trương Già đối với người này trong nháy mắt xấu tới cực điểm, mặt mày như nhuốm sương lạnh, lãnh đạm bất thường, dứt khoát nói: “Không biết.”

Tiêu Định Phi cảm thấy không có lý: “Nàng là muội muội của ngài, sao ngài lại không biết?”

Sắc mặt Trương Già càng kém.

Khương Tuyết Ninh nhìn thấy thì cười trộm.

Trương Già liền không nhìn Tiêu Định Phi nữa, nhìn xuống, nói với nàng: “Đi thôi.”

Cũng không biết sao Khương Tuyết Ninh lại rất vui, cười híp mắt với Tiêu Định Phi, cũng nói một câu “Đi nào.” Sau đó hiên ngang lướt qua bên cạnh hắn, đi theo bước chân Trương Già.

Thiên Giáo bên này đã thương nghị thỏa đáng, lường trước phía triều đình có chuyện cướp thiên lao to lớn như vậy, nhất định sẽ phái binh lục soát bốn phía, chỗ ẩn thân này của họ mặc dù vắng vẻ, nhưng cả chặng đường khó tránh khỏi sẽ để lại dấu vết, vẫn nên nhanh chóng đến Thông Châu là an toàn nhất.

Cho nên đám người lập tức chuẩn bị lên đường.

Chỉ là những người thương nghị hành trình này đều là của Thiên Giáo, không có ai là tù nhân từ thiên lao ra. Thiên Giáo nói kế hoạch này ra, hoàn toàn không hỏi ý kiến bọn họ, khiến những người có tâm tư mẫn cảm âm thầm cau mày.

Có mấy người không khỏi lặng lẽ nhìn Mạnh Dương.

Không ngờ Mạnh Dương từ trong góc kia đứng dậy, dáng vẻ không để ý, dường như đi đâu cũng được, hoàn toàn không có vẻ để ý đến vấn đề này chút nào, theo đám người Thiên Giáo đi về phía trước.

Số ngựa có hạn, nhưng Thiên Giáo đã tín nhiệm Trương Già, lại nói hắn làm việc cho Độ Quân Sơn Nhân, không dám chần chừ, cũng cho hắn một con ngựa.

Trương Già đang chỉnh lại yên ngựa.

Khương Tuyết Ninh chắp tay sau lưng ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh hắn, quan sát vẻ mặt hắn, nhịn cười, nói: “Huynh trưởng vậy mà không biết sinh nhật ta, điều này không ổn đâu nhỉ?”

Hai chữ “Huynh trưởng” này của nàng nghe thì bình thường, nhưng thực ra có mấy phần chế giễu cười nhạo.

Nếu Trương Già không biết nàng cũng là trùng sinh mà quay về, e rằng còn không nghe ra được ý nghĩa gì, nhưng đời trước xem như hắn cũng hiểu được nàng, biết được tính tình của nàng, nên nghe ra được nàng không dễ chịu lắm.

Chỉ là hắn đành phải giả vờ không biết.

Tay cầm dây cương của hắn hơi dừng lại, hắn nói khẽ: “Chỉ là kế tạm thời, mong Khương Nhị cô nương thứ lỗi.”

Khương Tuyết Ninh nói: “Nhưng Trương đại nhân đã nói, ta là muội muội của ngài, nếu không biết sinh nhật ta, sau này người khác hỏi, không phải sẽ để lộ sơ hở sao?”

Trương Già không đáp.

Khương Tuyết Ninh nói: “Trương đại nhân không hỏi xem sinh thần của ta sao?”

Trương Già vẫn không nói như cũ.

Khương Tuyết Ninh liền cảm thấy trong lòng tức giận, thế nhưng không dám thể hiện tính nết được nuông chiều ra với hắn như kiếp trước, uất ức đáng thương nói: “Sinh nhật của ta là mười sáu tháng giêng, cũng không còn bao nhiêu ngày nữa là đến rồi.”

Đương nhiên Trương Già biết sinh nhật nàng.

Nàng là hoàng hậu mà.

Mỗi mười sáu tháng giêng, dù sau khi Tiêu Xu nhập cung, Thẩm Giới cũng mở cung yến cho nàng, mời gánh hát, treo hoa đăng khắp hoàng cung, còn cho Hàn Lâm viện chọn thơ phú mà nhóm Hàn Lâm đã viết cho nàng từ một năm trước, đám văn võ đại thần cũng vì niềm vui của hoàng đế, dâng lên các loại kỳ trân dị bảo.

Nàng thấy trân bảo liền vui vẻ, nghe thơ phú lại chán ngán.

Hắn liêm khiết thanh bạch, cũng không biết nên tặng gì.

Đêm đó trong ngự hoa viên trang hoàng tinh xảo đẹp đẽ, yến tiệc linh đình, hội tụ đông đủ người tài, phần lớn đều là người có công danh.

Khi ấy, Hoàng đế phái người thưởng cung hoa.

Hắn không thích tụ tập, một mình một hướng, hoặc e là người khác không thích, nên lấy hắn làm trò đùa, nói đại đa số văn võ trong triều đều xuất thân khoa cử, đều từng có trâm hoa ở Quỳnh Lâm yến, chỉ có Trương thị lang xuất thân từ kỳ thi chọn quan lại, thiếu mất chuyện tốt này.

Có lẽ Thẩm Giới cũng đã uống không ít, lại cười sai người đưa đến một đóa cho hắn.

Văn nhân triều đại Đại Càn có văn nhã đều yêu một chữ đẹp, thích có trâm hoa trên đầu.

Trương Già lại không phải kiểu người như vậy.

Hắn nhận đóa cung hoa kia, cảm tạ thánh ân, sau đó cầm trên tay, không đeo lên đầu.

Yến tiệc tàn, bởi vì có nhiều việc nên ở lại thêm một lát, vì vậy ra ngoài trễ hơn một chút.

Kết quả lúc đi qua hành lang, lại gặp Khương Tuyết Ninh.

Khi đó hai má nàng hây hây, cũng không biết đi từ đâu tới, bên cạnh lại không có cung nhân đi theo, đôi mắt trong suốt như phủ thêm lớp sương mù nặng nề, dáng vẻ không hề vui vẻ chút nào. Nhưng vừa thấy hắn, chút yếu đuối kia liền giấu thật sâu trong lớp vỏ dày, châm chọc nói: "Những đại nhân khác tốt xấu gì cũng tặng lễ, Trương đại nhân thì hay rồi, gửi một phong chúc mừng qua loa cho xong. Bản cung khiến ngươi nhượng bộ lui binh đến thế sao?"

Trương Già nói: "Hạ quan bần hàn, không có gì để tặng."

Dường như nàng chỉ hỏi một câu vậy thôi, không hề có ý truy cứu.

Sau đó ánh mắt nàng lướt qua, liền thấy đóa cung hoa trong tay hắn, vẻ mặt thế là có chút thay đổi, lại nhếch môi hỏi hắn: "Bần hàn thì bần hành, nhưng cũng có người thích đó thôi."

Vừa nãy lúc Hoàng đế thưởng cung hoa, Khương Tuyết Ninh không ở đó.

Hẳn nàng đã hiểu lầm rồi.

Trương Già muốn giải thích, nhưng mà vừa muốn mở miệng bỗng nhiên lại nghĩ: Vì sao hắn phải giải thích chứ?

Khương Tuyết Ninh thấy hắn không nói lời nào, liền càng buồn bực thêm mấy phần, nhưng trên mặt lại không thể hiện ra chút nào, từng bước một đi đến cạnh hắn, trên môi mang ý cười, lại nhẹ nhàng đưa tay rút đóa cung hoa từ tay hắn.

Ngón tay nàng dài mảnh, xinh đẹp vô cùng.

Sau đó liền chậm rãi cài cung hoa kia lên đầu mình, run run nở rộ bên cạnh trâm cài của nàng, nói: “Hẳn ngươi cũng không lấy ra được kỳ trân dị bảo gì mà tặng, bản cung đành nhận lấy đóa hoa này. Đẹp không?”

Hắn không biết trả lời như thế nào.

Khương Tuyết Ninh liền nói: “Nếu ngươi dám nói không đẹp, lát nữa bản cung gặp thánh thượng, liền nói với hắn trong cung có người thích ngươi, lén lút tình chàng ý thiếp với ngươi.”

Hắn ngay thẳng chính trực, nào sợ nàng nói bậy?

Chỉ là chốc lát đó, trên hành lang hoàng cung treo đèn ngũ sắc kéo dài, bóng dáng mặc cung trang ung dung của nàng có vẻ yếu đuối trong màn đêm, đóa cung hoa rung động trên tua rua của trâm cài, khiến cho khuôn mặt tái nhợt của nàng thêm mấy phần kiều diễm làm cho người ta rung động, cuốn lấy ánh mắt hắn.

Có lẽ là ma quỷ ám.

Hắn lại không giải thích, chỉ nói: “Đẹp lắm.”

Nào ngờ Khương Tuyết Ninh nghe xong, sắc mặt liền thay đổi, đóa cung hoa kia lại bị nàng lạnh lùng tháo xuống, ném bên cạnh chân hắn, cười nhạt: “Thật đúng là cấu kết với nha đầu nào đó trong cung rồi, ta còn coi Trương Già ngươi là chính nhân quân tử gì nữa chứ!”

Dứt lời nàng xoay người rời đi.

Trên hành lang chỉ còn một mình hắn, qua hồi lâu mới nhặt đóa cung hoa kia lên.

Trương Già vốn cho rằng cảnh tượng này đã bị lãng quên từ lâu, giờ phút này lại hiện ra trong đầu hắn, rõ ràng đến từng chi tiết.

Khương Tuyết Ninh vẫn còn đang nhìn hắn, âm thầm bất mãn: “Ta nói một lần, Trương đại nhân có nhớ được không?”

Trương Già nghĩ, sinh nhật nàng, sao ta lại không nhớ được?

Nhưng chỉ giấu đi hồi ức như thủy triều cuồn cuộn kia, chậm rãi nói: “Đã ghi nhớ.”

Chương 120: Nàng ấy thì khác

Edit: Mai. Beta: Vũ

Chu Dần Chi nói ra tất cả ngọn nguồn sự việc, trong lòng lại nổi lên sự bồn chồn hiếm thấy, cũng không dám ngẩng đầu đánh giá vẻ mặt của Tạ Nguy cho lắm.

Còn Tạ Nguy từ đầu đến cuối lại không hề mở miệng.

Ngón tay đánh đàn hay cầm bút thường ngày rất đẹp, giờ phút này đang rỉ máu, sắc mặt hắn lại không chút thay đổi, chỉ thả con dao khắc đã dính máu xuống, cầm lấy chiếc khăn gấm màu tuyết trắng trên góc bàn cầm máu, vết thương trên da thịt thấm ra vài phần cảm giác đau đớn.

Không tính là rất mãnh liệt.

Cũng chỉ một chút như vậy nhưng lại nằm ngay ở đầu ngón tay. Không đè nặng thì máu sẽ chảy thêm, nhưng ấn mạnh thì lại tăng thêm nhức nhối nơi vết thương.

Chu Dần Chi kể xong, nói: “Chuyện là như thế.”

Ánh mắt Tạ Nguy lại lơ đãng rơi trên vết máu dính nơi mũi dao khắc, hỏi: “Vậy là Khương Thị lang bên Khương phủ còn chưa biết đến chuyện này?”

Chu Dần Chi nói: “Chuyện này trọng đại, hạ quan không dám tự ý quyết định.”

Ánh mặt trời bên ngoài đã dần lan tỏa, chỉ sợ bên Khương phủ cũng sẽ phát hiện có chuyện không bình thường ngay thôi.

Chuyện này không thể kéo dài.

Trong nháy mắt này có rất nhiều ý tưởng xẹt qua trong lòng Tạ Nguy, từng thứ đều vô cùng rõ ràng, nhưng mà khi lướt qua rồi lại chẳng lưu lại bất kỳ dấu vết gì.

Chỉ còn lại đoạn hội thoại với Kiếm Thư đêm qua.

Kiếm Thư nói: "Mọi chuyện tiến triển thuận lợi, thiên lao đã bị đám người này công phá, bên cửa thành cũng đã sắp xếp thỏa đáng, chỉ còn chờ Trương đại nhân dẫn người đi qua. Có Tiểu Bảo ở đó, cả hành trình hẳn là sẽ không mất dấu. Chỉ là Mạnh Dương…"

Sau đó hắn nói gì nhỉ?

Hắn nói: "Mỗi người đều sẽ có giá trị sử dụng, chỉ là một tên tiểu tốt thôi, cũng đâu thể phá hỏng đại sự được."

Ánh nắng mờ ảo hắt vào từ khung cửa giấy màu trắng trong, xua tan đi màu sắc ấm áp được bao phủ bởi những ngọn nến lung linh trong Chước Cầm Đường, khuôn mặt Tạ Nguy chỉ còn lại vẻ bệnh tật, tái nhợt và lạnh lùng!

Một cảm giác âm u tàn độc không thể khống chế mà bùng lên.

Lồng ngực hắn hơi phập phồng.

Giờ khắc này hắn chậm rãi nhắm mắt lại mạnh mẽ áp chế, ngừng một lát mới nói tiếp: "Làm phiền Thiên Hộ đại nhân đến đây báo tin, ta và Khương đại nhân là bạn cũ, Ninh Nhị lại là học trò của ta, ta sẽ xử lý chuyện bên Khương phủ, ngươi cũng không cần nhúng tay nữa."

Tốc độ nói chuyện của hắn không nhanh, như là đang phải cân nhắc chuyện gì đó.

Mỗi một câu đều rất thong thả rõ ràng, nghe qua thì rất bình thường và điềm đạm, nhưng mà càng bình thường như vậy, càng điềm đạm như thế, lại càng khiến cho Chu Dần Chi cảm nhận được sự bất thường và thiếu bình tĩnh.

Từ góc nhìn của hắn chỉ có thể thấy được ánh sáng hắt lên một bên mặt Tạ Nguy, chiếc khăn gấm đang được ấn lên vết thương trên tay, còn có con dao khắc dính máu nằm trước thân đàn…

Mí mắt Chu Dần Chi giật giật, đáy lòng phát lạnh.

Hắn không dám nói rằng chuyện này không liên quan tới mình, chỉ cúi đầu xuống nói: "Hạ quan không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng việc này không tránh khỏi có liên quan đến hạ quan, sức hèn lực mọn không so được với Thiếu sư đại nhân, chỉ xin đại nhân nếu có chỗ nào cần dùng thì cứ việc phân phó."

Nói xong những lời này hắn mới cáo lui.

Tuy rằng Kiếm Thư ở bên ngoài Chước Cầm Đường nhưng vẫn luôn vểnh tai, nghe thấy rõ ràng tình huống bên trong thì thầm cảm thấy kinh hãi. Đợi sau khi Chu Dần Chi rời đi hắn mới bước vào trong, nhìn thấy Tạ Nguy bị thương ở tay lại tăng thêm vài phần kinh sợ.

Hắn nói: "Ngài…"

Tạ Nguy bình tĩnh ngắt lời hắn: "Gọi Lữ Hiển đến đây."

Trong Chước Cầm Đường có thuốc mỡ, mấy vết thương nhẹ không cần hắn phải lo lắng.

Kiếm Thư do dự một lúc, nhưng cuối cùng không dám trái lệnh, lập tức cưỡi ngựa đến U Hoàng Quán mời Lữ Hiển đến.

Trời mới biết thời tiết lạnh giá này, Lữ Hiển đang ngủ ngon lành trong chăn ấm đệm êm, trong mơ Ngọc Hoàng nói rằng hắn là kỳ tài có công với thiên hạ, ban thưởng cho hắn một tòa thành toàn bảo vật vàng bạc, hắn đang định nhận lấy thì có người xốc chăn ấm ra.

Kho báu vàng bạc nháy mắt hóa thành mộng ảo.

Sắc mặt hắn tái xanh, dọc đường đi hỏi han tình hình, ánh mắt càng thêm âm trầm mất kiên nhẫn, gần như đang đè nén lửa giận trong lòng đi đến Tạ phủ.

Tạ Nguy đã ngồi xuống một lần nữa.

Nhưng Kiếm Thư thấy rõ vết thương của hắn vẫn chưa được bôi thuốc, nhưng lúc này cũng không dám nhiều lời.

Chỉ có Lữ Hiển sau khi vào phòng thì ném luôn chiếc áo khoác lông cừu đang quấn trên người, không thèm ngồi xuống, khó chịu nói: "Chuyện vặt vãnh như vậy cũng phải tìm đến ta, Tạ Cư An ngươi có ý gì?"

Khương nhị cô nương mất tích rồi?

Mất tích thì mất tích thôi, mất tích lại hay!

Với tính tình của Lữ Hiển, chẳng cần quan tâm là mất tích thế nào, cứ che đậy thành ban đêm trên đường muốn về phủ thì gặp phải bọn bắt cóc, nhân cơ hội này lại đổ thêm một trọng tội cho Thiên Giáo, lại vì Khương Bá Du là cha của Khương Tuyết Ninh, Tạ Nguy và Khương Bá Du có giao tình, có thể xoay chuyển thành chuyện lúc trước vì Cố Xuân Phương tiến cử Trương Già tham gia việc này mà sinh ra chuyện ngoài ý muốn, và lợi dụng tình hình để "điều tra" tung tích của những người đó, đưa sự việc trở lại trong tầm kiểm soát.

Quả thực là một cơ hội trời cho!

“Chu Dần Chi tới tìm ngươi cũng không phải chuyện tốt, một cẩm y vệ Thiên hộ lại là hạng người có tâm tư thâm sâu, vội vàng chủ động đến tìm ngươi, nhưng với bản lĩnh của ngươi nếu muốn thu dùng cũng không thành vấn đề, không cần lo lắng về việc hắn sẽ huyên thuyên với người ngoài.”

Lữ Hiển thật sự là càng nói càng tức giận: “Tên Trương Già kia vào Hình bộ tra án rất có năng lực, rất giỏi nắm bắt các dấu vết để lại, để hắn tham gia việc này chính là mầm tai hoạ, phải trừ khử càng sớm càng tốt. Nếu ta nhớ không lầm thì Khương gia nhị tiểu thư này cũng quen biết với hắn, một cô nương nhỏ bé sao có thể biết nhẫn nhịn, nhất định nơi nào cũng lộ ra sơ hở. Vả lại nếu việc này còn liên lụy đến tiểu thư nhà quan, mấy tên quan trong triều kia nhất định sẽ cảm thấy kế sách ngươi đưa ra cũng không thỏa đáng, nếu bọn họ công kích ngươi, chỉ sợ ngay cả cục diện trong triều cũng không khống chế được. Không bằng cứ dùng cách dễ dàng nhất, cứ bảo hai người này đã chết cùng một chỗ, vĩnh viễn trừ bỏ hậu hoạn, thật sự không thể đơn giản hơn! Rốt cuộc ngươi bị động dây thần kinh nào mà mới sáng sớm đã cho người đến gọi ta?”

Sáng sớm còn chưa được uống một chén nước, vẻ mặt của Lữ Hiển càng trở nên cáu kỉnh.

Hắn đang định tự mình rót trà, hạ mắt xuống, nhìn thấy vết máu trên khăn gấm mà Tạ Nguy đang ấn vết thương, đột nhiên dừng lại, cau mày hỏi: “Tay ngươi bị thương à?”

Lúc này hắn quay đầu lại nhìn vào trong phòng mới phát hiện khúc gỗ và con dao khắc nằm ở đó.

Không hiểu sao trong lòng lại có một dự cảm không lành.

Quả nhiên, còn không đợi hắn mở miệng nói tiếp, Tạ Nguy đã nói: “Ta vào triều trước, hạ triều sẽ dẫn người truy đuổi Thiên Giáo. Trong kinh thành không thể thiếu người, tạm thời sẽ giao cho ngươi trấn

thủ.”

Đích thân dẫn người đuổi theo Thiên Giáo?

Nghe qua lời này thì kỳ thật không có vấn đề lớn gì.

Nhưng mà Lữ Hiển tinh ý nhận ra rằng Tạ Nguy không đề cập đến trọng điểm là cách tạo nên tai nạn ngoài ý muốn của Trương Già cùng Khương Tuyết Ninh, vì thế nhìn chăm chú vào hắn, hỏi: “Trương Già và Khương Tuyết Ninh thì sao?”

Tạ Nguy đứng dậy, trợn tròn mắt: “Chuyện này ngươi không cần lo lắng.”

Lữ Hiển dễ dàng nghĩ đến tình huống khi hắn hỏi về ngân phiếu đêm hôm đó trong U Hoàng Quán, lại nghĩ tới lại nghĩ tới Khương Tuyết Ninh chính là học trò của hắn, một loại linh cảm xấu lặng lẽ lan truyền.

Ánh mắt hắn dán sát lại: “Ngươi muốn đi cứu người?”

Tạ Nguy nói: “Chuyện cũng không hẳn là tệ như vậy, đến lúc đó xem xem.”

Sắc mặt Lữ Hiển hoàn toàn tối sầm lại, cân nhắc những lời này hồi lâu, thấy hắn đi ra phía hậu đường, liền biết hắn chuẩn bị thay quần áo lên triều, bèn nói: “Ta nghĩ Công Nghi Thừa ngươi còn giết được, là đã nghĩ đến con đường sau này, hiện tại lại muốn bỏ đơn giản mà tìm phức tạp, có sẵn phương pháp gọn gàng không dùng mà lại tự chuốc lấy phiền phức?”

Tạ Nguy không nói.

Lữ Hiển lạnh lùng nói: “Ngươi không muốn giết Khương gia nhị cô nương!”

Tạ Nguy khựng lại, nhưng vẫn nói: “Ừ.”

Lữ Hiển nói: “Lòng dạ đàn bà! Ngươi có biết hiện giờ tình thế của Thiên Giáo ra sao, trong kinh thành lại là tình hình như thế nào không? Sai một li đi một dặm, ngươi không thể chấp nhận dù là một chút rủi ro! Chỉ là một học trò ngươi dạy dỗ vài ngày thôi, có ai công thành mà không có thương vong, ngươi thế mà lại không nỡ sao?”

Trong những lời này ẩn chứa lời chất vấn còn sâu sắc hơn.

Cả hai người họ đều nhận thức rõ điều này.

Nhưng mà Tạ Nguy đã quay lưng lại với hắn, một lúc sau chỉ chậm rãi nói: “Nàng ấy khác.”

Điều mà Lữ Hiển lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Kiếm Thư ở ngoài cửa cảm thấy tim mình nhảy lên cổ họng.

Trong đầu Tạ Nguy xẹt qua hình ảnh ngày hôm đó trên đường bên ngoài Tằng Tiêu Lâu, cô gái nhỏ cẩn thận cầm lấy khăn gấm trên tay hắn, nhẹ nhàng lau vết máu trên tai mình. Lúc đó mấy tên thích khách Bình Nam Vương đều đã chết, đầu bị mũi tên xuyên thủng, nằm ngổn ngang trên mặt đất. Nàng liếc mắt nhìn qua, tuy cố trấn tĩnh nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn tiếp.

Hắn hiểu rõ bọn người Thiên Giáo.

Những kẻ thoát khỏi nhà tù lại càng là loại cùng hung cực ác, trong đó còn có Mạnh Dương, nếu nàng bị mắc kẹt trong đó…

Hắn siết chặt ngón tay, nỗi đau kia cũng trở nên rõ ràng, máu đỏ sẫm nhuộm đỏ chiếc khăn gấm, nhưng lại không phải máu của người khác.

Tạ Nguy nghĩ tình huống có lẽ không tệ như suy nghĩ của Lữ Hiển.

Hắn như thế này xem như là báo ân.

Thế là, lần đầu tiên sau rất nhiều năm, hắn thổ lộ bí mật chôn sâu nơi đáy lòng đó với một người không hay biết gì, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Lữ Chiếu Ẩn, nàng ấy không giống với người khác. Nàng từng cứu ta, ta nợ nàng một mạng…”

Chương 121: Đất trời bao la

Sinh nhật của nàng, Trương Già lại nói, đã nhớ rồi.

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy dù là lúc hai người thuận hòa nhất ở kiếp trước, người này cũng chưa từng ôn hòa với nàng như vậy, sau khi tim chợt loạn nhịp, trong lòng lại có chút vui mừng không kiềm chế được.

Nhưng vừa nghĩ sang hướng khác, sự vui vẻ trên mặt lại từ từ hạ xuống.

Thiên Giáo không tiện ở lại đây quá lâu, vừa sắp xếp việc ổn thỏa xong, liền muốn đưa mọi người rời đi ngay.

Số lượng ngựa không nhiều.

Nhưng Trương Già đã cơ bản đạt được tín nhiệm của Thiên Giáo, lại nói hắn đại diện cho Độ Quân Sơn Nhân, nên họ không dám chậm trễ chút nào, cũng sai người đưa ngựa cho hắn.

Khi Tiêu Định Phi đi đến đây đã cưỡi ngựa.

Lúc này liền ngồi trên con ngựa cao cao đưa tay về phía Khương Tuyết Ninh, cười nói mang ý ngả ngớn: “Lần này đi Thông Châu đường xá xa xôi, cô nương yếu đuối như vậy, hay là ta đưa nàng đi một đoạn nhé?”

Ra là mời nàng cưỡi chung một ngựa.

Khương Tuyết Ninh biết người này là một kẻ xấu xa chỉ ưa gương

mặt đẹp, cộng thêm giờ phút này tâm trạng nàng đang không tốt lắm, chỉ nhìn lướt qua hắn, lười phản ứng.

Tiêu Định Phi nhướng mày: “Nàng muốn cưỡi cùng ngựa với “huynh trưởng” nàng sao?”

Khương Tuyết Ninh mệt mỏi: “Liên quan gì tới ngươi?”

Chỉ năm chữ này đã lộ ra một chút gai góc, không còn cảm giác nhu mì điềm đạm như ấn tượng mà khuôn mặt của thiếu nữ tạo ra lúc trước. Nhưng Tiêu Định Phi trời sinh đã ti tiện, càng là đóa hoa trong bụi gai, hắn càng có thêm vài phần nóng lòng muốn thử, nghe vậy không hề nản lòng chút nào, trái lại dùng ánh mắt mang vài phần trêu tức cùng dò xét nhìn về phía Trương Già đang đang dắt ngựa cách đó không xa.

Trương Già: “…”

Hắn không nói gì, chỉ cụp mắt chỉnh lại yên ngựa.

Qua một hồi lâu, mọi người sắp xuất phát, hắn mới vươn tay về phía Khương Tuyết Ninh, yết hầu nhẹ nhàng nhấp nhô, dường như do dự một chút, mới chậm rãi nói: “Lên ngựa.”

Tiêu Định Phi nói không sai, đường đi Thông Châu này không tính là gần, mặc dù không lâu nữa có thể đến trấn, nhưng cũng không thể có xe ngựa. Một tiểu thư khuê các như Khương Tuyết Ninh, chẳng lẽ muốn nàng phải đi bộ sao?

Cho nên tuy rất không hợp lễ nghi, cũng chỉ đành tùy cơ ứng biến.

Khương Tuyết Ninh thấy thế nhẹ nhàng cười, đưa tay qua, được Trương Già đỡ lên ngựa, ngước mắt vừa vặn đối diện với ánh mắt không hề vui vẻ của Tiêu Định Phi, vì thế cố ý đáp trả bằng một ánh mắt khiêu khích.

Tiêu Định Phi dỗ dành nữ nhân từ trước đến nay đã rất quen tay, chứ đừng nói là chỉ dựa vào bề ngoài đẹp mã này đã có thể thuận lợi trôi chảy ra vào chốn ngõ liễu tường hoa, còn chưa từng gặp ai không nể mặt hắn như vậy. Nhìn lại tên Trương Già này, khuôn mặt nhạt nhẽo, không nhìn ra được chút suy nghĩ tình cảm gì, giống như phán quan thẩm người chết trong điện Diêm Vương vậy, cô nương bình thường nào lại đi thích người như vậy?

Thật sự là càng suy nghĩ càng làm cho người ta tức giận.

Hắn hơi cắn răng, chỉ hừ bằng giọng mũi, châm chọc một câu: "Hừ, huynh muội!"

Nhưng cuối cùng cũng không mỉa mai gì hơn nữa.

Tiêu Định Phi chỉ nhìn khuôn mặt nhìn như không hề dao động của Trương Già cười một tiếng, thẳng tay vung roi ngựa, cũng mặc kệ người khác thế nào, dẫn đầu phi ngựa về phía con đường núi bên ngoài miếu thờ rách nát kia.

Tất cả những người khác đều bị bỏ lại phía sau lưng hắn.

Lúc này Trương Già mới xoay người lên ngựa.

Hắn ngồi phía sau Khương Tuyết Ninh, lúc hai tay nắm yên ngựa phía trước, trông có vẻ như ôm nàng vào lòng mình một cách rất tự nhiên.

Hơi thở lạnh nhạt chỉ thuộc về hắn, liền bao quanh nàng.

Thân thể Khương Tuyết Ninh hơi khựng lại, không nhìn thấy vẻ mặt Trương Già phía sau ra sao, chỉ có thể nhìn thấy đôi tay không tính là rất đẹp ở trước mặt mình. Ngón tay rất dài, khớp xương rõ ràng, làm cho người ta không nhịn được mà suy nghĩ, chủ nhân của đôi tay này tuyệt đối không phải hạng người sống an nhàn sung sướng gì, hẳn đã chịu nhiều vất vả.

Nàng không dám tựa vào người hắn, chỉ hơi gắng sức nắm lấy mép yên ngựa phía trước.

Con ngựa đi về phía trước, theo kịp đám người.

Dãy núi vào mùa đông, có một loại yên ắng lạnh lẽo thấu xương.

Bốn phía đều là đồng không mông quạnh.

Không có tiếng chim hót, chỉ có tiếng gió gào thét bên tai, cùng tiếng vó ngựa giẫm trên tuyết và mặt đất.

Cùng Trương Già cưỡi chung một ngựa, cảm giác hoàn toàn khác với khi cưỡi cùng Yến Lâm.

Thiếu niên kia nhiệt huyết kiêu ngạo, từ nhỏ đã tập võ, chỉ tập trung chạy trên con đường dài rộng lớn của kinh thành, giống như phía trước không có bất cứ chuyện gì có thể ngăn cản hắn, mà những gì nhanh chóng xẹt qua hai bên tầm mắt của nàng, đều là thế giới phồn hoa sầm uất.

Người sau lưng nàng lúc này lại kiềm chế thận trọng, trầm mặc ít nói, đường núi quanh co uốn lượn có nhiều chỗ gập ghềnh hiểm trở, ở trên ngựa nhìn phía xa xa không thấy chân trời, gió tuyết bao phủ lên cây cỏ xanh ngọc khiến chúng mất đi màu sắc vốn có, chỉ còn tuyết trắng. Trong gió lạnh như quất vào mặt, chỉ có cái ôm như có như không từ sau lưng vẫn truyền đến hơi ấm nhàn nhạt.

Tâm trạng của Khương Tuyết Ninh theo đó cũng dần dần trầm tĩnh lại.

Trương Già phía sau lưng nàng, cũng không nhìn thấy vẻ mặt nàng, nhưng lại cảm giác được sự yên lặng bất thường của nàng.

Dáng vẻ yên lặng nhìn chăm chú phía trước, lại làm cho hắn nhớ tới

tình hình cùng thần thái đêm sinh nhật nàng kiếp trước, vì thế rốt cục nhớ tới những tin đồn lan truyền trong kinh kiếp trước có liên quan đến thân thế của nàng.

Nàng vốn là đích nữ của Khương Bá Du và phu nhân Mạnh thị, nhưng ngày vừa mới sinh ra, đã bị thiếp thất có thù với Mạnh thị trong hậu trạch âm thầm hoán đổi với nữ nhi của mình. Trời xui đất khiến, nàng cùng thiếp thất kia bị trục xuất đến điền trang, được bà ta nuôi dưỡng mười bốn năm khổ sở gian nan mới trở về kinh thành.

Nhiều người nói, tính tình xảo quyệt bén nhọn của nàng không hợp với khuê tú, chính là do tiện thiếp kia dạy hư.

Vốn dĩ việc này là không có bao nhiêu người biết.

Ngay cả Khương phủ cũng nói với bên ngoài rằng nàng chỉ có mệnh cách không tốt, nhất định phải nuôi dưỡng ở bên ngoài mười bốn năm mới có thể tiêu tai. Nhưng không ngờ, sau khi nàng trở thành hoàng hậu, đủ loại tin đồn và bịa đặt liên quan đến thân thế của nàng, không biết bằng cách nào lại lan truyền nhanh chóng, bay khắp kinh thành truyền đến đường lớn ngõ nhỏ.

Như vậy, mỗi khi sinh nhật đến, Khương Tuyết Ninh sẽ nhớ tới cái gì chứ?

So với nam tử trưởng thành, nữ tử dù sao vẫn bé nhỏ gầy yếu hơn.

Cho dù là ngồi trước người hắn, đầu cũng chỉ miễn cưỡng chạm được đến cằm của hắn, cổ mềm mại lộ ra một đoạn ngắn, da thịt trắng như tuyết, nhưng giữa rừng núi hoang dã này lại làm cho người ta có cảm giác cực kỳ yếu ớt.

Trương Già bỗng cảm thấy trong lòng giống như bị cái gì đó gõ một cái.

Có cảm giác đau đớn âm thầm.

Có một thoáng chốc, hắn rất muốn gạt đi hết thảy để ôm nàng vào lòng, nhưng mặc cho vó ngựa bước về phía trước qua vũng bùn lầy lội, hắn cũng không có động tác gì, chỉ dùng ống tay áo rộng thùng thình của mình, lặng lẽ ngăn những cơn gió lạnh phía trước nàng.

Thông Châu cách kinh thành không quá năm mươi dặm, nếu có ngựa tốt, chỉ hơn nửa canh giờ cũng đến rồi.

Nhưng bây giờ, đám người này không phải ai cũng có ngựa, hơn nữa bên trong còn có không ít tội phạm án cũ trốn thoát, ngay cả xiêm y sạch sẽ cũng chưa thể thay, không dám dùng tốc độ nhanh nhất mà nghênh ngang vào thành.

Người của Thiên Giáo hiển nhiên cũng cân nhắc đến điểm này.

Trên đường đi, bọn họ lại dừng ở bên ngoài một thôn xóm nhỏ ven sông.

Lúc này đang giữa trưa, mặt trời chói chang, xua tan đi vài phần lạnh lẽo, bên trong thôn trang người ta xây dựng những gian nhà tranh san sát, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng chó của mấy hộ gia đình sủa ầm ĩ, bên ngoài có thể nhìn thấy khói bếp uốn lượn chầm chậm bay lên.

Hoàng Tiềm đứng ngoài thôn huýt lên, cũng không thấy động tác gì, liền thấy mấy thanh niên trai tráng mặc áo vải thô từ trong thôn đi ra.

Hai bên liền ở đó nói chuyện với nhau.

Khương Tuyết Ninh khoác lên tay Trương Già mà xuống ngựa, giương mắt nhìn thấy cảnh này, trông thấy mọi người xung quanh đều dừng lại nghỉ ngơi, hoặc là nói chuyện với những người khác, hoặc là đi khắp nơi xem xét tình hình, cũng không chú ý tới phía bọn họ, mới nhỏ giọng hỏi: “Trương đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng đã muốn hỏi từ lâu.

Chỉ là dọc theo đường đi phần lớn đều ở cùng mọi người, thật sự không có cơ hội giao tiếp ngay trước mắt mọi người, cho dù trong lòng nàng có nghi hoặc, cũng không tìm được cơ hội hỏi thăm.

Trong lòng Trương Già biết chuyện lần này của mình vốn là đặt bản thân vào trong nguy hiểm, cũng muốn giải thích ngọn nguồn trước sau với nàng, nhưng hắn vừa định mở miệng, ánh mắt lại nhìn thấy vị đường chủ Phùng Minh Vũ của Thiên Giáo kia đang nở nụ cười trên khuôn mặt đầy nếp nhăn, đi về phía hắn.

Vì thế lời nói đến bên khóe miệng lại rút về.

Hắn nhìn về phía Phùng Minh Vũ: "Người thôn trang này đáng tin cậy, có thể dừng chân không?"

Phùng Minh Vũ cười nói: "Giáo chúng Thiên Giáo của chúng ta trải rộng khắp năm sống bốn bể, khắp nơi đều là huynh đệ, ở đây cũng đã sớm sắp xếp người của chúng ta đến tiếp ứng. Những kẻ ác từ trong thiên lao ra này, nếu không thay đổi xiêm y, cải trang đi, chỉ sợ ngay cả thành Thông Châu cũng không vào được. Lát nữa còn có thể thuận tiện dùng chút cơm ở đây, nghỉ một buổi trưa lại xuất phát tiếp tục đi."

Trương Già liền gật đầu nói: "Rất tốt."

Phùng Minh Vũ lại ân cần hỏi thăm vài câu, thậm chí còn hỏi tình hình của Khương Tuyết Ninh, sau đó mới rời đi.

Tất cả mọi người đều nghỉ ngơi ở ngoài thôn.

Thôn dân lại bưng ra bữa trưa do nhà mình chuẩn bị, có người phong phú một chút, có người đơn giản hơn một chút, đối xử với những "Loạn đảng Thiên giáo" trong lời của triều đình này, đúng là

thân thiết nhiệt tình tựa như huynh đệ.

Từ đêm qua đám người đã không ăn gì, huống chi còn có phần đông là ăn cơm tù sống qua ngày?

Lập tức ai nấy đều ăn rất vui sướng.

Khương Tuyết Ninh cũng ăn tạm một ít.

Những thôn dân kia cũng chuẩn bị một ít quần áo sạch sẽ bình thường, nhưng rõ ràng là không nghĩ đến chuyện ở đây còn có một cô nương, liền quay lại gọi một người phụ nhân trong thôn mang theo một bộ y phục sạch sẽ đến cho nàng.

Những người khác đều là đại nam nhân, không câu nệ, không ít người thay y phục ngay tại chỗ.

Sắc mặt Trương Già liền trở nên khá khó coi.

Đương nhiên Khương Tuyết Ninh không thể giống như bọn họ, chỉ nói với Trương Già một tiếng, liền tìm vào trong khu rừng bên cạnh, đi sâu vào trong thay y phục.

Chỉ là nàng đi rất lâu cũng không thấy trở về.

Lông mày Trương Già liền chậm rãi nhíu lại.

Đợi thêm một lát nữa vẫn không thấy người đi ra, liền nói với Hoàng Tiềm và Phùng Minh Vũ ở bên cạnh: “Xin chư vị đợi một chút, ta đi xem một chút.”

Hoàng Tiềm và Phùng Minh Vũ đương nhiên không dám nói gì, ai mà biết một cô nương ở vùng núi rừng hoang vu này có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó hay không?

Nhưng bọn họ thì không dám xem.

Người là do Trương Già đưa đến, tự nhiên nên để Trương Già đi xem, cũng không ai hoài nghi gì.

Cây cối trên núi vào mùa đông không quá rậm rạp, chỉ là chúng chắn ngang dọc trùng trùng điệp điệp nên không thấy rõ tình hình trong đó ra sao.

Trương Già thật sự có chút lo lắng.

Nhưng đi vào sâu trong rừng cũng không thấy ai, lại đi thêm không bao xa liền thấy phía trước đã có ánh nắng sáng lên, có nghĩa là đã đi xuyên qua cánh rừng này. Sau đó hắn vừa nhìn liền thấy Khương Tuyết Ninh lúc này đang đứng ở bên ngoài.

Bên ngoài cánh rừng này là một dòng sông, vào ngày đông không có nguồn nước gì, chỉ có bãi sông yên ả nằm dài trên những chỗ trũng.

Ánh nắng từ trên cao rọi xuống, sương mù từ trong rừng bay ra.

Mặt nước chiết xạ ánh nắng trắng chói lóa, phủ trên bóng dáng nàng.

Nàng đã thay sang y phục nữ tử nhà nông vô cùng đơn giản, áo bào vốn là của hắn, lúc này đang đặt trên một tảng đá lớn bên bờ sông. Vải áo xanh nhàn nhạt bao phủ nàng, căn bản không có kiểu cách hay màu sắc đẹp gì đáng nói, thực sự có phần không xứng với gương mặt xinh đẹp kia.

Thế gian có một số nữ tử, dường như chỉ nên được sinh ra trong nhà phú quý.

Nhưng chính Khương Tuyết Ninh lại hết sức thản nhiên, không có ý kiến gì với dáng vẻ một thân y phục này, tựa như sớm đoán được hắn sẽ tìm tới, lại chớp chớp mắt cười với hắn: “Giờ có thời gian nói chuyện rồi chứ?”

Trương Già hơi ngẩn ra, lập tức hiểu được.

Nghĩ cũng biết Khương Tuyết Ninh là một nữ tử tránh khỏi đám người để đi thay y phục, người khác không thân không quen gì với nàng đương nhiên khó mà nói đến xem tình hình của nàng thế nào được, chỉ có thể để một mình hắn đến.

Mà chắc chắn hắn cũng sẽ đi tìm.

Chỉ là vừa nãy hắn quan tâm quá nên loạn, lại không nghĩ đến chuyện này.

Khương Tuyết Ninh liền hỏi: "Sao Trương đại nhân lại ở đây?"

Trương Già nói ngắn gọn: "Thiên Giáo cấu kết với nghịch đảng Bình Nam Vương phạm vào kiêng kỵ của Thánh Thượng, phía triều đình tiêu diệt Thiên Giáo đã giết chết một người tên là Công Nghi Thừa – thủ lĩnh của Thiên Giáo, biết được chút tin tức bên trong Thiên Giáo, liền sai ta giả làm Độ Quân Sơn Nhân của Thiên Giáo là người ít ai biết được thân phận, điều tra chút tình hình bên trong Thiên Giáo, tiện để tiêu diệt nó. Chuyện cướp ngục cũng đã biết từ trước, chỉ là, không ngờ lúc đó Khương Nhị cô nương cũng ở đó…"

Đương nhiên Khương Tuyết Ninh đến là để thăm Yến Lâm.

Nàng thầm nghĩ chuyện của Dũng Nghị Hầu phủ không nhỏ, nếu kéo cả Trương Già vào nàng lại bất an, mà Trương Già cũng không mở miệng hỏi, nên nàng cũng không giải thích, chỉ nhìn hắn, bày ra dáng vẻ muốn giả ngơ lừa gạt qua ải.

Thực ra đêm qua Trương Già cũng đã nghĩ đến.

Còn ai có thể khiến Khương Tuyết Ninh nửa đêm nửa hôm khoác áo choàng mạo hiểm lén vào thiên lao chứ?

Đại khái chỉ có Yến Lâm thôi.

Trương Già không truy cứu, chỉ nói: “Cô nương vô cớ mất tích, Khương đại nhân tất sẽ lo lắng. Mà đoạn đường này lại thực sự nguy hiểm, Trương mỗ vốn nên cố hết sức giúp Khương Nhị cô nương nhanh chóng thoát hiểm, có điều trước mắt đây vẫn là đất của thôn trang nội ứng của Thiên Giáo, không dám để cô nương lại nơi này. Ở Thông Châu, Thiên Giáo có một phân đà trọng yếu, chính là cứ điểm lớn nhất phương bắc của bọn họ, lúc thăm dò sào huyệt chỉ sợ sẽ có một phen ác chiến. Hiệu thuốc Vĩnh Định trong thành Thông Châu chính là nơi tiếp ứng của triều đình, cho nên đến lúc đó xin Nhị cô nương hãy giả bệnh, tiện cho ta lấy cớ đưa cô nương thoát hiểm, trở lại kinh thành.”

Khương Tuyết Ninh nghe thấy thế, trong lòng thầm run lên, nhưng lúc ánh mắt vượt qua mặt nước mênh mông nhìn ra trời đất bên ngoài mênh mông bát ngát, trong lòng nàng chợt nảy ra một ý nghĩ vốn đã mọc khắp đáy lòng nàng bấy lâu:

Tại sao lại phải trở về kinh thành chứ?

Đây quả thực là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp mà trời cao ban cho nàng!

Trùng sinh trở về, tất cả những chuyện nàng chủ động hoặc bị ép buộc phải làm, đơn giản cũng là vì rời khỏi kinh thành, tránh xa nhà giam ở kiếp trước.

Hoàng cung tường cao bốn phía thực sự đã trở thành ác mộng của nàng.

Bao nhiêu lần tỉnh mộng nửa đêm, nàng chỉ muốn biến thành cánh chim mà lúc còn nhỏ ngồi dưới mái hiên dột nhìn thấy, bay qua cung điện dày đặc, ác mộng của kiếp trước, đi đến nơi mà Vưu Phương Ngâm kiếp trước đã đi qua, giang hồ bao la, tự do rong ruổi mà Yến Lâm kiếp này đã nhắc đến?

Hiện tại nàng đã rời khỏi kinh thành.

Nếu như không quay về, cứ như vậy cao chạy xa bay, ai có thể biết được hành tung của nàng?

Dù trên người không mang nhiều tiền bạc, nhưng trước tiên có thể đi thẳng đến đất Thục, cũng còn có ruộng muối của Nhâm thị và Vưu Phương Ngâm, chí ít không phải sầu lo về kế sinh nhai. Về sau lại đi đâu thì sau đó lại nghĩ tiếp.

Nàng không muốn trở về.

Không hề muốn.

Nàng cúi đầu xuống nhìn bãi sông bằng phẳng trước mặt, cũng không biết đáp lời Trương Già thế nào, trong lòng có chút khó chịu, qua rất lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Nhưng Trương đại nhân, nếu ta không muốn trở về thì sao?”

Trương Già sửng sốt.

Rốt cục Khương Tuyết Ninh cũng xoay đầu lại nhìn thẳng vào hắn, nói không hề kiêng kỵ: “Những ngày tháng trong cung, thời gian ở trong kinh, đều không hề thoải mái, ta không muốn về nữa.”

Lời này do ai nói ra cũng đều gây kinh thế hãi tục.

Nữ tử khuê các, tiểu thư thế gia, lưu lạc bên ngoài, nào có ai không muốn trở về, mà tự nguyện lang thang bên ngoài chứ?

Nhưng Trương Già lại không nói gì.

Ánh mắt trong trẻo của nàng giống như kim đâm vào đáy lòng hắn, khiến hắn cảm thấy mình sắp điên rồi.

Khương Tuyết Ninh thấy hắn không nói gì, lại cho rằng hắn nghĩ

nàng không chịu sự ràng buộc của lễ pháp, làm việc không ra gì, thế là ấm ức cúi đầu xuống, nói: “Vừa rồi ta chỉ nói chơi thôi, Trương đại nhân…”

“Không muốn thì đừng về.”

Nàng còn chưa nói xong, giọng nói nhàn nhạt của Trương Già đã truyền đến.

Khương Tuyết Ninh hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Trương đại nhân?”

Ánh mắt nàng bắt gặp ánh mắt Trương Già, Trương Già lại có chút không được tự nhiên nhìn sang hướng khác, nói: “Thông Châu không ai biết thân phận của cô nương, đến đó cô nương tìm cơ hội ẩn nấp, sau đó ra khỏi thành cũng y hệt như lúc trước triều đình vây quét Thiên Giáo.”

Khương Tuyết Ninh kinh ngạc, lập tức biến thành vui mừng.

Tựa như mây đen đè nặng trên đỉnh đầu lập tức tan đi không còn gì nữa, trong lòng nàng tựa như mặt nước trên bãi sông này, lập tức sáng bừng lên, thực sự vui vẻ không nói nên lời.

Nàng gần như nhảy cẫng lên, cười: “Trương đại nhân thật tốt!”

Thật sự là cả gương mặt đang nhíu lại đều giãn cả ra, khuôn mặt nhỏ chỉ bằng bàn tay không phấn trang điểm, lại còn lộng lẫy rực rỡ hơn ngày trước, trong ánh nắng trên sông lấp lánh, khiến người ta nhìn mà mê muội.

Trương Già nhìn cảnh này với vẻ gần như đầy trân trọng và yêu mến.

Bất kể là kiếp trước hay đời này, đều rất hiếm khi thấy được thời điểm nàng thoải mái tuỳ tiện như vậy…

Khương Tuyết Ninh đang vui, bàn chân giẫm trên bờ sông này, lại thấy một viên đá dẹt vì được nước sông cọ rửa lâu ngày, nhớ đến chuyện gì, thế là quay đầu kéo ống tay áo của hắn, láu lỉnh nháy mắt với hắn: “Trương đại nhân, ngươi tin ta ném viên đá này xuống nó sẽ không lập tức chìm xuống không?”

Mấy viên đá kia đều dẹt, tương đối mỏng, gọi là “miếng đá” sẽ thích hợp hơn.

Hắn nhìn thấy, ánh mắt lại hơi ủ rũ, không nói gì.

Khương Tuyết Ninh lại tưởng hắn không tin, dù sao ở kiếp trước nàng vui vẻ trêu đùa hắn như thế, hắn cũng không tin lắm.

Nàng liền giơ tay lên, ném viên đá kia ra.

Đây là trò mà khi nhỏ nàng thường chơi cùng đám bạn.

Ở nông thôn gọi là “Viên đá nhảy”.

Viên đá dẹt bay ra khỏi ngón tay nàng, chạm đến mặt nước, trong nháy mắt phát ra một tiếng “Soạt”, tóe lên chút bọt nước, lại không chìm ngay mà sau khi lướt qua mặt nước lại bay về phía trước, nhảy trên mặt nước hai lần nữa mới hết lực chìm xuống sông.

Mặt sông ngày đông vốn đang yên ả, gần gần xa xa, chậm rãi lan ra ba gợn sóng hình tròn.

Nhấp nhô nhấp nhô.

Kéo cả ánh sáng trên mặt hồ.

Khương Tuyết Ninh vốn tưởng mình đã lâu không chơi nên ngượng tay, không ngờ năng lực xưng bá cả thôn năm xưa vẫn còn, bản thân cũng thấy mình giỏi quá đi mất. Lại quay đầu nhìn Trương Già, lại

cười trộm, nhét hai viên đá còn lại vào trong tay hắn: “Trương đại nhân muốn thử một chút không?”

Hai viên đá kia rơi vào bàn tay khô ráo của Trương Già, còn dính chút bùn cát.

Hắn trầm mặc nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng lấy một trong hai viên, lúc đưa tay ra còn thoáng ngừng lại một chút mới ném ra ngoài.

“Tỏm” một tiếng, hòn đá kia như say rượu vậy, tức khắc chìm nghỉm xuống sông.

Khương Tuyết Ninh thấy thế, cười trộm, đến mức đau cả hông.

Vị Trương đại nhân này tuy không có xuất thân gì tốt, cũng đã chịu khổ, nhưng lại không biết gì về chuyện vui đùa, đừng nói gì đến mấy trò chơi của những đứa trẻ thôn quê học thì kém mà chơi thì giỏi thế này.

Ở kiếp trước nàng dạy hắn nửa ngày trời hắn vẫn không biết.

Trương Già cũng không phải là rất muốn học.

Hết lần này tới lần khác không làm gì được vì nàng là hoàng hậu, lại muốn thấy hắn xấu hổ, bắt hắn làm trò cười giải sầu, cho dù Trương Già không muốn cũng phải mang vẻ mặt không được dễ coi cho lắm, mặc cho nàng làm bậy.

Hôm nay đã cách hai kiếp, lại thấy được cảnh này, trong lòng Khương Tuyết Ninh thật sự thỏa mãn nói không nên lời, nhưng nhìn Trương Già cúi đầu nhìn viên đá còn lại trong lòng bàn tay, nhớ tới kiếp trước hắn không quá hứng thú với trò này, cũng không vui vẻ gì, rốt cuộc nàng vẫn le lưỡi, bớt lại mấy phần.

Vừa khéo phía bên kia cánh rừng có tiếng người ta hô lớn.

Đại khái là hai người họ cùng biến mất, khiến cho đám người Thiên Giáo kia hơi bận tâm.

Khương Tuyết Ninh liền nhún vai, biết rõ rằng đi quá lâu sẽ khiến bọn họ hoài nghi, vì vậy nói: “Ta về trước đây, nói là ở phía khác, không nhìn thấy ngươi.”

Nói xong liền nhặt áo bào lên đi về.

Trương Già nhìn bóng dáng nàng đi vào trong rừng, dần dần biến mất, mới chầm chậm cúi đầu nhìn xuống viên đá trong lòng bàn tay.

Núi xa bị tuyết trắng bao trùm.

Ánh mặt trời buổi trưa chiếu xuống mặt nước sông.

Hắn đứng bên bãi sông đất đá ngổn ngang hồi lâu, mặt không có cảm xúc chập chùng gì, ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng cầm viên đá dẹt kia, nhẹ nhàng ném ra mặt nước, viên đá kia nảy trên mặt sông ba, bốn lần, sau đó mới chìm xuống.

Gợn sóng lan dần ra, nối tiếp hòa vào nhau.

Lúc cầm viên đá, trên tay trĩu nặng, nhưng ném nó ra, cảm giác lại trống không.

Mặt sông dần dần yên ả trở lại.

Trương Già nhìn một lát, mới lau đi bùn cát dính trong lòng bàn tay, xoay người trở về.

Chương 122: Từ bỏ tên họ

Khương Tuyết Ninh về trước.

Những người khác kinh ngạc vì sao nàng lại về một mình, Khương Tuyết Ninh theo kế hoạch, ra vẻ kinh ngạc đáp rằng nàng không thấy Trương Già đâu cả.

Tiêu Định Phi giật một cọng cỏ tranh, cho lên miệng ngậm, vốn đang buồn chán, vừa nghe thấy lời này liền nhìn Khương Tuyết Ninh với vẻ ẩn ý sâu xa, trong mắt lại như viết rõ: Không biết đã làm chuyện mất mặt gì rồi, giấu đầu lòi đuôi!

Nhưng hắn đoán đám Thiên Giáo ngốc nghếch này đã bị ngu hóa, hẳn sẽ không nghĩ gì nhiều.

Quả nhiên đám người này không suy nghĩ gì nhiều thật.

Chỉ chốc lát sau Trương Già trở về, hỏi ra hai người đi hai hướng khác nhau, dẫn đến cũng không ai nghi ngờ họ từng bí mật nói chuyện. Đương nhiên, cho dù hoài nghi, nhiều lắm cũng chỉ như Tiêu Định Phi đoán rằng hai người "quan hệ huynh muội" này đã làm chuyện tình chàng ý thiếp gì đó rồi.

Đoàn người nghỉ chân tại nơi này một lát, lại tiếp tục khởi hành đi về hướng Thông Châu.

Hiếm có khi tâm trạng của Khương Tuyết Ninh rất tốt.

Ánh nắng sau giờ ngọ chói chang, dù cho đã vào đông cũng ấm lên mấy phần, cũng không biết có phải đám người Thiên Giáo này đã

nhận được tin tức gì hay không, đi đường ít nhiều có chút căng thẳng hơn so với buổi sáng, có phần lộ ra cảm giác không nhanh không chậm, trái lại giống như đi đường không quá vội vã vậy.

Nàng nhỏ giọng thầm thì một câu: “Thế này thật là kỳ lạ.”

Trương Già nghe thấy, mười phần tự nhiên thấp giọng nói: “Là đang chờ tin báo từ phía Thông Châu.”

Chân mày Khương Tuyết Ninh không khỏi nảy lên.

Trương Già lại nói tiếp nửa câu sau: “Bọn họ chưa hoàn toàn tín nhiệm thân phận của ta.”

Phải.

Bỗng nhiên nhảy ra một người như vậy, cho dù tin tám phần, hai phần còn lại vì thận trọng vẫn phải kiểm tra lại với phía Thiên Giáo, chỉ mong không có sai sót gì.

Nếu không cẩn thận dẫn sói vào nhà, sẽ gây nên sóng gió không thể cản nổi.

Khương Tuyết Ninh vừa nghĩ đến đây, chân mày liền cau chặt lại, khó tránh khỏi có chút bận tâm.

Chỉ là đang đi đường cùng mọi người, nên không tiện nói chuyện.

Có gì nghi ngờ chỉ đành ém lại.

Tiêu Định Phi lại cảm thấy nhàm chán.

Sáng sớm lúc xuất phát từ miếu hoang, hắn mời Khương Tuyết Ninh cưỡi chung ngựa, bị cự tuyệt không nể tình, liền quất ngựa đi thẳng một hơi. Đến giữa trưa cũng nhịn lại không nói năng gì với Khương Tuyết Ninh. Mà giờ khắc này cưỡi ngựa đi phía trước, lại vẫn không

nhịn được muốn nhìn ra phía sau một chút.

Tiểu cô nương này thật sự quá đẹp.

Lúc mặc y phục mộc mạc, kỳ thật liếc mắt nhìn qua sẽ không có ấn tượng sâu như những cô nương ăn vận chải chuốt tinh xảo, nhưng ngũ quan và tướng mạo đó, càng nhìn càng thấy đẹp, chút thần thái tự nhiên lúc trước ẩn hiện vẻ lo lắng không yên, giờ đã biến thành mấy phần tùy ý vui vẻ, khóe mắt đuôi mày đều nhuộm vẻ buông lơi, càng toát ra sự uyển chuyển xinh đẹp.

Tiêu Định Phi vẫn biết mình là kẻ phàm tục chỉ biết trông mặt.

Nhưng thỉnh thoảng hắn cũng hy vọng bản thân có chút tự trọng.

Thế mà khi một nữ nhân thân phận không rõ thậm chí còn không thèm để ý đến hắn xuất hiện như thế, hắn phát hiện, tự trọng gì đó, muốn giữ thật sự quá khó.

Rốt cục hắn vẫn ghìm cương ngựa, khiến con ngựa đi chậm hơn, chẳng bao lâu đã song hành với Trương Già và Khương Tuyết Ninh, trên mặt lại treo lên nụ cười, giống như việc Khương Tuyết Ninh cự tuyệt hắn lúc sáng sớm chưa hề xảy ra, có vẻ hơi lo lắng, nói: “Dọc chặng đường này phải hành động khiêm tốn, chừng mực, nên chỉ có thể đưa cho cô nương thân y phục này, thật sự là Thiên Giáo có chút thiếu chu đáo. Chờ thêm lát nữa, vào thành rồi, lại đổi cho cô nương bộ y phục xinh đẹp.

Khương Tuyết Ninh đã chú ý thấy hắn đến gần từ lâu.

Giờ phút này nghe vậy, ánh mắt nàng chỉ dừng lại ở con ngựa trắng như tuyết của Tiêu Định Phi: Không hổ là ngựa của công tử ăn chơi trác táng tương lai sẽ giày vò khiến cho Tiêu thị nhất tộc tức đến nỗi giậm chân, quả là phú quý không ai bằng!

Dưới cổ ngựa treo một chùm tua đỏ, xâu trân châu bạch ngọc, còn

treo chuông vàng.

Võ ngựa chuyển động, chuông vàng cất tiếng vang.

Là người thì đều biết hắn đã đến đâu rồi.

Ngựa y hệt người, ăn vận lẳng lơ như nhau.

Trương Già ở phía sau không nói lời nào.

Hắn cũng không phải là người biết ăn nói, cũng không có gì để nói với Tiêu Định Phi.

Khóe miệng Khương Tuyết Ninh lại nhẹ nhàng giật giật, nói: "Chuyện này không nhọc Định Phi công tử phí tâm. Chẳng qua là công tử và con ngựa này quả thật rất "khiêm tốn" đó."

Cũng không biết Tiêu Định Phi có nghe ra được ý tứ trào phúng trong lời nói của Khương Tuyết Ninh hay không, ngược lại giống như được khích lệ, được đà lấn tới, ngồi ở trên ngựa, thân mình nhàn nhã lắc lư: "Dù sao cũng đã xuất môn, thân mang chính sự, không muốn khiêm tốn cũng không được. Ầy, trông hai vị phía trước kìa."

Hắn vừa nói vừa bĩu môi nhìn Phùng Minh Vũ cùng Hoàng Tiềm trước mặt.

Khương Tuyết Ninh nhìn hai người.

Tiêu Định Phi nói: "Đừng tưởng rằng hai người này trông có vẻ thanh cao, thực ra bên trong là người Giáo Thủ phái đi để trông chừng ta. Ây dô, làm người phải tận hưởng cho trọn, mấy người này ấy à, không biết hưởng thụ gì cả, suốt ngày là loại chuyện bẩn thỉu cực khổ này, sao phải vậy chứ?"

Nếu người ta không làm mấy chuyện bẩn thỉu này, e rằng ngươi cũng không có mà hưởng đâu.

Khương Tuyết Ninh không nhịn được oán thầm một câu.

Nàng cười khéo léo: “Định Phi công tử nói đùa rồi, ngươi đã có địa vị trong Thiên Giáo cao đến vậy, chắc hẳn cũng từng cất công tập luyện, học hành khổ cực, nằm gai nếm mật, thức khuya dậy sớm, thật sự quá khiêm tốn rồi.”

Tiêu Định Phi mờ mịt: “Nàng nói gì cơ, gà có gan* sao?”

* Thanh niên nghe nhầm “ngọa tân thường đảm” là nằm gai nếm mật thành “kê trưởng đảm” gà có gan, nên hỏi lại như vậy.

Khương Tuyết Ninh: “…”

Là nàng quên mất người này chẳng học hành gì, không hiểu nổi mấy lời văn vẻ như thế.

Nụ cười trên môi thoáng chốc cứng đờ, nàng kịp điều chỉnh lại, nói thẳng đơn giản rõ ràng ra: “Ta nói rằng, nhất định công tử là người từng chịu khổ, nên mới có địa vị hôm nay.”

Ai ngờ, Tiêu Định Phi nghe vậy liền cười to vài tiếng, liên tục khoát tay: “Sai rồi, sai rồi!”

Khương Tuyết Ninh thầm giật mình: “Sai rồi?”

Mặt mày Tiêu Định Phi huênh hoang, hàm chứa mấy phần phóng khoáng, mùi vị phong lưu kia ngấm vào tận xương cốt, tùy ý đưa tay lên tuy chỉ là trò mèo nhưng cũng có chút thần thái đường hoàng bàn chuyện quốc gia đại sự, chỉ nói: “Ta chẳng phải kẻ chịu khổ cực gì. Cô nương không ở trong Giáo, nên không biết để có địa vị cao có mặt mũi trong Giáo khó khăn nhường nào, mười người chỉ còn hai thôi, một người trong đó có khi chỉ còn nửa cái mạng. Dưới gầm trời này, lại có người may mắn, đầu thai tốt. Tỉ như bản công tử, không biết cha mẹ xó xỉnh nào sinh cho một gương mặt trông vừa đẹp. Nhờ

mặt kiếm cơm, cũng nhờ chai mặt (không cần mặt mũi) để kiếm cơm, thấy thế nào, đẹp không?"

Vừa nói, hắn còn vừa chỉ vào mặt mình.

Chân mày dài mũi cao đôi mắt hoa đào, xương chân mày cao tạo nên đường nét sâu, môi mỏng hơi sáng bóng, khóe môi luôn luôn cong lên mấy phần, có chút dáng vẻ không chịu thuần phục.

Mới nhìn sẽ cảm thấy anh tuấn phóng khoáng.

Nhưng nếu nhìn kỹ vào chi tiết của ngũ quan, sẽ thoáng cho người ta cảm giác quen thuộc khó mà diễn tả thành lời.

Nếu như đổi lại là người ngoài nghe những lời này, e rằng sẽ chẳng nghe ra nông sâu gì.

Nhưng dù sao Khương Tuyết Ninh cũng là người từ kiếp trước trở về, trong đáy lòng hiện ra gương mặt của Tiêu Xu và đệ đệ của nàng ta – Tiêu Diệp, thậm chí là Định Quốc công Tiêu Viễn, so với gương mặt này thấy giống nhau đến ba phần.

Về bảy phần còn lại…

Nghe nói là rất giống thân mẫu của Định Phi thế tử, cũng chính là muội muội của Dũng Nghị hầu Yến Mục.

Nhờ mặt kiếm cơm.

Cũng nhờ chai mặt kiếm cơm.

Ý tứ của lời này sâu xa lắm.

Tiêu Định Phi ỷ không ai hiểu được, liều mạng nói thật, cuối cùng còn nháy mắt mấy cái với Khương Tuyết Ninh: "Ta còn là thiên mệnh chi tử, đi theo ta có thể hưởng phúc, cô nương không cân nhắc thử xem

sao?”

Khương Tuyết Ninh cười nhạt một tiếng: “Thiên hạ nào có ai cho không ai bao giờ, nếu cho gì ắt sẽ có lấy đi. Phúc khí của công tử, e rằng người khác không dùng nổi.”

Nếu cho gì ắt sẽ có lấy đi.

Tiêu Định Phi vừa nãy còn ba hoa không ngừng, chợt yên lặng, thần sắc cũng đình trệ, không biết nghĩ đến chuyện gì, chợt tối sầm lại. Một lát sau, hắn mới hừ một tiếng không vui vẻ gì cho cam, hếch cằm lên ra vẻ kiêu căng, “xùy” một tiếng không khách sáo, nói: “Nàng biết cái gì?”

Khương Tuyết Ninh lại không hề tức giận, chỉ cười mà nhìn hắn.

Tiêu Định Phi không biết vì sao lại cảm thấy hơi dè dặt, rõ ràng là lần đầu gặp cô nương này, nhưng đối phương lại không hề bị hắn câu dẫn, cũng không bởi vậy mà ngượng ngùng, còn thản nhiên độ lượng, không sợ hãi gì, giống như vừa khéo có thể khống chế được hắn.

Chỉ ánh mắt này thôi, đã có chút cảm giác nhìn thấu người khác.

Khiến cho hắn nhớ tới tên họ Tạ kia.

Nhớ năm đó, hắn vẫn còn là tên ăn mày nho nhỏ xin tiền bên ngoài miếu Thành Hoàng, áo quần rách rưới, bụng ăn không no, giữa ngày đông mặc bao bố bị người ta đuổi đi, đẩy xuống đất trên trán và đầu gối toàn là máu.

Ngẩng đầu lên mới phát hiện mình ngáng đường một đoàn quý nhân.

Đám người này ăn mặt không hẳn là rất phú quý, nam nhân dẫn đầu chừng hơn bốn mươi tuổi, dưới chân đi đôi giày đế trắng, mặc áo cổ

tròn lụa Hàng Châu tím, trông dáng vẻ tương đối nhanh nhẹn, chỉ là trên trán quá trầm ngâm uể oải. Theo lời tên mù hay xem bói trong miếu Thành Hoàng, đây là tướng mạo có sát khí, mệnh cách rất cứng, không phải người thường có thể chọc đến được, lúc gặp tuyệt đối phải nhượng bộ lui binh đi đường vòng mà tránh khỏi.

Hắn lập tức giật nảy mình, lại nhìn thấy đằng sau người này có tới hơn mấy chục người xếp hàng dài dằng dặc đi theo, dường như muốn đi đến miếu Thành Hoàng kia, liền vội vã tránh đi.

Nhưng không ngờ, đằng sau lại đột nhiên có người gọi hắn dừng lại.

Hắn tưởng bản thân gặp xui xẻo rồi, không nói lời nào hấp tấp bỏ chạy. Đương nhiên còn chưa chạy bao xa, rất nhanh đã bị tóm trở về, xách đến trước mặt đám người này, lập tức hắn van xin nịnh nọt, mong họ buông tha cho.

Nam nhân trung niên dẫn đầu kia nhìn phía sau hắn một cái.

Giọng nói lúc trước đã bảo hắn dừng lại, nay lại nói tiếp: “Lau sạch mặt mũi hắn đi.”

Gương mặt Tiêu Định Phi bị người ta lau sạch.

Lúc này hắn mới bị người ta tóm chặt cổ, ép ngẩng mặt lên, thế là rốt cục cũng nhìn thấy ở phía trước cách khoảng ba bước chân, có người đứng cách nam nhân trung niên kia không xa…

Đó là một thiếu niên.

Hoặc có lẽ là khoảng giữa thiếu niên và thanh niên.

Không dễ phán đoán cho lắm.

Bởi vóc người thiếu niên này cao hơn bình thường một chút, nhưng cũng gầy hơn một chút, mặt mày lạnh lùng, trên mặt có sự tàn nhẫn

lượn lờ như có như không, thêm mấy phần hơi thở bệnh tật, lúc thiếu niên ấy thấy rõ tướng mạo hắn, ánh mắt vốn bình tĩnh đột nhiên trở nên lạnh thấu xương.

Mười mấy năm qua, Tiêu Định Phi vẫn không quên được ánh mắt ấy.

Ánh mắt mà hễ hắn nhớ đến liền cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Lúc ấy hắn bị dọa sợ đến nỗi không cử động được.

Sau đó liền nghe thấy nam nhân trung niên kia gọi: "Độ Quân?"

Ánh mắt thiếu niên kia qua thật lâu sau mới thu hồi, nói tiếp: "Nghĩa phụ, hắn thích hợp nhất."

Hợp cái gì?

Hắn không hiểu chút gì.

Có điều đến sau này nghe hiểu được thì làm sao nào?

Có vẻ cũng chẳng làm sao cả.

Từ một tên ăn mày ngoài đường, đến công tử cẩm y ngọc thực, có thể nói là từ dưới đất được lên đến tận trời. Hắn đã chịu quá nhiều đau khổ, không muốn chịu khổ thêm nữa. Người khác sinh ra đã là vương hầu tướng lĩnh, tước vị thế tập (cha truyền con nối), vì sao lão tử không thể sung sướng chứ.

Huống chi là thứ người đó không cần.

Mười mấy năm tiếp theo, hắn cảm thấy vô cùng may mắn vì khi đó mình đã đưa ra lựa chọn chính xác.

Bởi vì bất kể hắn cắn răng chịu đựng thế nào cũng không sống nổi trong những ngày tháng mà người mất đi cái tên này đã trải qua.

Dù cho hắn mới là tên ăn mày từng xuất thân đê tiện.

“Ngươi biết từ bỏ cái tên này có ý nghĩa thế nào đối với người không?”

“Biết.”

“Vậy vẫn muốn từ bỏ sao?”

“Mẫu thân đi rồi, phụ thân không xứng, tên thành nỗi nhục, họ khiến ta hận. Họ tên như thế, ta không cần. Chỉ tạ ơn ông trời chiếu cố, trong nguy nan thấy rõ tình người, tuy sống an nhàn lại không dám quên*, nguyện bỏ họ tên cũ, từ bỏ người thân. Vua quan có khác gì dân? Gian nan thế nào, vẫn không đổi chí.”

* Cả đoạn này thật sự rất hay, nhưng ta dịch không trọn vẹn cả nghĩa cả từ được do vốn hiểu biết hạn hẹp, nên thêm đoạn này giải thích ra cho quý vị. Cái tên Tạ Nguy có thể thấy được trong đoạn “Chỉ tạ ơn ông trời chiếu cố, trong nguy nan thấy rõ tình người”, còn tên chữ của Tạ Nguy là Cư An, cũng thấy được ở đoạn “tuy cư an bất cảm vong” là đoạn ta ghi là “tuy sống an nhàn lại không dám quên” đó. Từ đây thấy được tên nam chính có nguồn gốc như thế.

Vua quan có khác gì dân?

Gian nan thế nào, vẫn không đổi chí.

Tiêu Định Phi nghĩ, người kia thật sự rất hận rất hận họ tên ba chữ này nhỉ?

Cũng không biết sao, đột nhiên hắn cảm thấy mất hết cả hứng.

Có lẽ cô nương xinh đẹp này nói đúng, có được cái tên này quả thật có được có mất, nhưng ai bảo hắn sinh ra đã là tên ăn mày chứ? Dù cho tháng ngày trôi qua không vui sướng như trong tưởng tượng

ban đầu, cũng tốt hơn những người không tên họ, gặp ngàn trắc trở, mười mạng không sống nổi một mạng chứ?

Làm gì có lý lẽ so đo được mất.

Vừa nãy hắn nói một câu "Nàng biết cái gì?", Khương Tuyết Ninh lại không hề tức giận.

Chỉ vì nàng biết mình đã đâm trúng chỗ đau của hắn.

Tiêu Định Phi cũng lười nói với nàng, xoay cổ, quay đầu thúc vào bụng ngựa, chỉ nói một câu "Đàn gảy tai trâu", liền đi về phía trước.

Khương Tuyết Ninh nhỏ giọng nói với Trương Già sau lưng: "Trương đại nhân cảm thấy cái tên của hắn có quen tai không?"

Đương nhiên Trương Già biết: "Định Phi thế tử."

Trong lòng Khương Tuyết Ninh bắt đầu tính toán thoăn thoắt, chỉ cảm thấy lần này là cơ hội tuyệt hảo, tai họa cực phẩm như vậy, nếu có thể được an bài thỏa đáng trước khi nàng trốn khỏi Thông Châu, để cả nhà Tiêu thị kia đón trở về, còn gì đẹp bằng?

Nghĩ đến đây, nàng vô thức quay đầu lại muốn thương lượng với Trương Già.

Không ngờ, Trương Già thấy nàng mãi không nói chuyện, cũng đang cúi đầu xuống nhìn nàng.

Cùng cưỡi một ngựa, cho dù Trương Già quân tử, Khương Tuyết Ninh khắc chế, khoảng cách không bao nhiêu ở giữa hai người, bởi đường xa xóc nảy, thỉnh thoảng cũng sẽ chạm vào nhau, huống chi là người cúi mình người quay đầu?

Trong giây lát không kịp đề phòng, cánh môi khô của Trương Già liền lướt qua vầng trán của Khương Tuyết Ninh, dừng lại bên thái dương

nàng.

Trong chớp nhoáng này, hai người đều khựng lại.

Vầng trán đầy trơn bóng của thiếu nữ, giống như một khối ngọc đẹp tỉ mỉ mài giũa.

Nhưng không giống với cảm giác cứng nhắc lạnh lẽo của gương mặt người, cánh môi của nam tử lại không hề cứng nhắc, chỉ là vì ngày đông, vì gió đông thổi liên tục, nên hơi lạnh.

Khương Tuyết Ninh lại cảm thấy bản thân như bị bàn là lướt qua.

Nhịp tim cũng ngừng trong một thoáng, kế đó là đập mạnh với tốc độ mãnh liệt hơn, khiến máu trong người như dồn cả lên mặt, đầu óc trống không, hoàn toàn quên mất mình vừa định nói gì, lùi lại gần như ngay lập tức, nói một câu "Ta thất lễ rồi", giờ tay che thái dương, nhanh chóng quay người lại, sợ bị người ta nhìn ra nhìn đó.

Chỉ là quay lưng lại cho người phía sau nhìn thấy hai vành tai tuyết trắng đã đỏ bừng.

Tay Trương Già còn nắm dây cương, thân mình vốn dĩ đã trầm tĩnh không ít lại lần nữa trở nên căng thẳng, ngồi cứng ngắc trên ngựa, bối rối thật lâu.

Tiêu Định Phi đằng trước dù đã đi nhưng vẫn nghĩ đến chuyện thiệt thòi vừa nếm ở chỗ Khương Tuyết Ninh, vẫn không cam lòng như cũ, nên không nhịn được quay đầu lại nhìn.

Kết quả vừa quay đầu lại thì gặp ngay cảnh này.

Trong lòng lập tức mắng thầm "Cẩu nam nữ gan to bằng trời ban ngày ban mặt đồi phong bại tục", trên mặt cũng xuất hiện vẻ bực tức mười phần không vui, huống hồ hắn là tên quen chuyện phố liễu tường hoa, lại bị cảnh này câu lên chút ý nghĩ không được sạch sẽ

cho lắm.

Phùng Minh Vũ cùng Hoàng Tiềm đang nói đến chuyện phái một người đi trước đến Thông Châu thăm dò tin tức, quay đầu trông thấy hắn giục ngựa đi tới, thần sắc không vui, cũng không khỏi sửng sốt.

Tiêu Định Phi tức giận nói: “Cứ cách đi cà nhắc này bao giờ mới đến được Thông Châu?”

Hoàng Tiềm cau mày.

Phùng Minh Vũ lại biết đó là đồ tổ tông, không chọc nổi, thở dài nói: “Đang định phái người đi trước dò xét tin tức của phân đà, công tử vội như vậy, có việc gấp gì sao?”

Tiêu Định Phi xùy một tiếng, nói: “Nói thừa!”

Hoàng Tiềm gượng cười, thăm dò: “Công tử có chuyện gì, hay là nói ra thử, để người đi thăm dò kia xử lý trước giúp ngài?”

Tiêu Định Phi liếc hắn một cái, cười khẩy: “Bản công tử vội vã vào thành chơi gái! CMN người dám để người khác thay mặt lão tử đi thử sao?”

Phùng Minh Vũ, Hoàng Tiềm: “…”

MN giờ đã là lúc nào rồi, sao ông trời còn không giáng sấm sét xuống đánh chết thằng oắt con này đi!

Chương 123: Tin tức hòa thân

Con ngựa "khiêm tốn" kia của Tiêu Định Phi, không ngừng phát ra tiếng leng ca leng keng suốt cả chặng đường đi. Lúc đầu người ta nghe còn cảm thấy khá phiền, nhưng cứ như vậy nghe mãi lại thành quen, thậm chí còn cảm thấy kiểu vui thú kỳ lạ, phảng phất như thổi vào hành trình khô khan đơn điệu này một màu sắc cực kỳ mới lạ.

Trời xế chiều, cuối cùng bọn họ cũng đã tới được ngoài thành Thông Châu.

Khương Tuyết Ninh nhớ tới kế hoạch đã bàn với Trương Già bên bờ sông lúc trưa, nghe nói sắp vào thành, còn căng thẳng mấy phần. Không ngờ Hoàng Tiềm đang cưỡi ngựa đi đằng trước, dẫn đầu ghìm cương ngựa lại, đỡ Phùng Minh Vũ từ trên ngựa xuống, nói với mọi người: "Mời các huynh đệ nghỉ ngơi ngoài thành trước đã, chúng ta chờ lát sau hãy vào thành."

Kinh thành đến Thông Châu nhanh cũng chỉ mấy canh giờ, bây giờ lại đi cả ngày đường.

Ban chiều, không chỉ Khương Tuyết Ninh và Trương Già, mà cả giáo chúng Thiên Giáo và phường trộm cướp chém giết trốn từ thiên lao ra cũng cảm nhận được: Đội ngũ đi với tốc độ rất chậm như đang chờ đợi, đang kiêng dè gì đó vậy.

Điều này khiến đáy lòng mọi người có chút nghi ngờ.

Nhất là những người phạm trọng tội có án cũ, lúc này liền có chút bất mãn: "Đã đến ngoài cổng thành cả rồi, cũng đã thay hình đổi dạng, mọi người chia thành mấy nhóm, mạch ai người nấy đi là được, sao

còn phải ở ngoài thành chờ? Có ý gì vậy?"

Hai người Phùng Minh Vũ, Hoàng Tiềm là người có quyền quyết định của Thiên Giáo, khi cướp ngục không có được tin tức của Công Nghi Thừa, sở dĩ thả hết mọi người trong thiên lao ra, trong lòng đương nhiên cũng có suy nghĩ lôi kéo những người này, biến họ thành người của mình.

Chỉ là lúc nghe được lời chất vấn này, hắn vẫn không nhịn được mà cau mày.

Giáo chúng Thiên Giáo đương nhiên là nói gì nghe nấy.

Nên Hoàng Tiềm cũng không lo lắng gì về họ, chỉ chắp tay nói với đám người trốn từ thiên lao ra, mặt mũi hiền hòa, giải thích: "Chư vị hảo hán an tâm chớ vội, nay đã không giống ngày trước, án Bình Nam Vương vừa dính đến Dũng Nghị Hầu phủ, chúng ta lại cướp ngục ra. Nếu chỉ có người của Thiên Giáo ta, đương nhiên sẽ cứ thế hiên ngang vào thành, nhưng chư vị hảo hán đều có án cũ, vừa ra khỏi thiên lao, vẫn nên cẩn thận thì hơn. Người đi thăm dò của Giáo ta đã sớm xuất phát, đi vào thành dò xét tin tức, lát nữa trở về nếu nói trong thành không việc gì, đương nhiên chúng ta sẽ vào thành. Mong rằng chư vị hảo hán rộng lòng tha thứ."

Có người tính tình nóng nảy, nghe ra được chút ngụ ý: "Ý của Hoàng hương chủ là chúng ta đã liên lụy quý Giáo rồi?"

Hoàng Tiềm biến sắc.

Phùng Minh Vũ lại là lão hồ ly, cười híp mắt nói: "Giáo ta tuyệt đối không có ý này, thực sự cũng chỉ vì tốt cho chư vị hảo hán mà thôi."

Hán tử đang nói kia là người có thân hình cường tráng, mặt mũi dữ tợn, hiển nhiên không phải người có tính tình tốt gì cho cam.

Nhưng hiện tại quả thật tình hình đang khó khăn.

Nếu không có lần cướp ngục này của Thiên Giáo, e rằng giờ đây họ còn đang trong đại lao chịu hình phạt chờ chết.

Cho nên cũng có người thông minh nhanh nhạy sợ ở đây nảy sinh xung đột, vội vã kéo người này lại, mỉm cười khuyên can, làm người giảng hòa: "Hoàng hương chủ cũng là nhân vật anh hùng tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, Lý huynh nói bậy gì vậy."

Hơn nữa, đây quả thật không phải nơi bọn họ có thể nói chuyện.

Trông thấy hán tử họ Lý kia nhướng mày hình như còn không phục, người này liền vội vàng nháy mắt ra dấu với hắn mấy cái, nhìn sang phía Mạnh Dương đã yên lặng ngồi xuống bên cạnh.

Giữa trưa khi họ tạm dừng chân ở thôn trang kia, mọi người đã thay đi áo tù nhân.

Giờ phút này Mạnh Dương mặc trên người một thân áo bào xám.

Hắn bị giam trong nhà lao đã lâu, vết thương trên người nhiều đến nỗi không che khuất được, từ lồng ngực kéo dài đến cổ. Đầu tóc vốn rối bời đã được buộc lại bằng dây vải, lộ ra gương mặt ôn hòa, ngay cả trong ánh mắt cũng không có quá nhiều khí thế hung ác, trái lại trông không có gì đặc biệt.

Hắn vẫn như cũ, nghe lấy mấy lời tranh luận ẩn giấu đao kiếm kia, lúc ánh mắt của mọi người chuyển sang hắn, hắn lại tỏ vẻ không hiểu lắm ngẩng đầu lên, cười với mọi người, lộ ra hàm răng trắng bóng: "Sao lại đứng đó, không ngồi sao?"

Nụ cười này hoàn toàn có thể gọi là nho nhã hiền lành.

Nhưng tất cả mọi người nhìn thấy nụ cười này đều không nhịn được rùng mình, tự dưng cảm nhận được mấy phần sợ hãi vốn không nên xuất hiện.

Lập tức đám người hung thần ác bá trốn từ thiên lao ra không nói được lời nào, cho dù trong lòng rất bất mãn với hành vi lề mà lề mề của Thiên Giáo, cũng đều kìm xuống, nơm nớp lo sợ không dám lên tiếng, ngoan ngoãn ngồi xuống ở nơi ngoại ô hoang vu này.

Suy cho cùng, kẻ ngang tàng sợ kẻ ác độc, mà kẻ ác độc lại sợ kẻ không thiết sống.

Theo lý, đám người này đã không làm ầm lên, Mạnh Dương cũng trông có vẻ như không để ý gì cả, Thiên Giáo nên vui mừng mới phải, nhưng Hoàng Tiềm và Phùng Minh Vũ thấy vậy, lại lặng lẽ nhíu mày.

Khương Tuyết Ninh cùng Trương Già thấy rõ cảnh này, lại liếc mắt nhìn nhau cực kì ăn ý: Thiên Giáo cứu đám người này ra ngoài là muốn thu nạp vào Giáo, nhưng đám người này lại chẳng có ai nghe quản giáo, lại không hề dễ dàng tùng phục, trái lại âm thầm đè nén bất mãn, dù không nói rõ, nhưng âm thầm lại do Mạnh Dương cầm đầu.

Hai người họ thế đơn sức bạc.

Sau khi vào thành hiển nhiên có viện binh của triều đình, nhưng kế hoạch vốn có nguy hiểm, không ai biết những người thăm dò tin tức của Thiên Giáo sẽ mang tin gì trở về. Sợ nhất là đám người trước mắt này bền chắc như thép, không tìm được khe hở. Nhưng hôm nay có dấu hiệu nảy sinh hiềm khích, trái lại có thể suy nghĩ một phen, xem có nên tác động một chút, tìm cơ hội bất ngờ nào đó.

Hai người không lên tiếng, nhưng ngầm hiểu lẫn nhau.

Thiên Giáo muốn dừng lại, họ không có ý kiến gì, cũng không dám có ý kiến.

Lập tức xuống ngựa, ngồi cùng với mọi người.

Hắn ngoài thành thường có người dừng chân, gần đó có một túp lều tranh, mọi người buộc ngựa ở đó cho ăn cỏ, ngoài trời tối dần, liền đốt lên một đống lửa cháy hừng hực.

Ánh lửa sáng rực cháy lên, cũng xua tan đi mấy phần rét lạnh.

Lúc bọn họ rời thôn trang đã mang theo lương khô, trên người cũng có túi nước, nên ngồi xuống quanh đống lửa, có tình nghĩa cùng chạy nạn cả một ngày trời, họ nói chuyện với nhau đã tùy ý hơn rất nhiều.

Trương Già lạnh nhạt kiệm lời, nhưng nội tâm Khương Tuyết Ninh lại là người biết ăn nói.

Dù sao kiếp trước nàng cũng dựa vào cái miệng nịnh nọt dỗ dành người khác mà.

Người khác thấy nàng đẹp như vậy, cũng sẵn lòng nghe nàng nói đôi câu.

Vốn Tiểu Bảo ngồi bên cạnh nàng, sau khi Tiêu Định Phi giữ yên ngựa xuống đi tới liền đuổi Tiểu Bảo đi, mặt dạn mày dày chen đến ngồi bên cạnh Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh liếc mắt thấy dáng vẻ của hắn vô lại y hệt kiếp trước, cảm thấy buồn cười: “Trên đường đi, Định Phi công tử nói rằng ngài tốt số, ta còn không tin, giờ ta đã tin rồi. Từ trước tới nay chưa từng nghe nói Thiên Giáo có người hào hùng đại nghĩa, cùng vui cùng buồn với dân đen trong thiên hạ, trông công tử chẳng giống giáo chúng Thiên Giáo chút nào.”

Tiêu Định Phi trợn trắng mắt: “Ngươi cũng chớ nói hươu nói vượn, mặt bản công tử trông trác táng phóng đãng, nhưng trong lòng cũng biết lo cho thiên hạ. Sao lại nói ra lời thế kia chứ, trước thiên hạ gì gì đó mà sau thiên hạ gì gì kia…”

Phùng Minh Vũ cùng Hoàng Tiềm vừa đi tới chỉ nghe thấy câu này, liền cảm thấy cơn tức cuồn cuộn ào lên não.

Phùng Minh Vũ tức giận đến nỗi trừng mắt.

Hoàng Tiềm cũng sợ người ngoài cảm thấy giáo chúng Thiên Giáo bọn họ đều là thể loại như thế, vội vàng bước tới nói: "Là lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau niềm vui của thiên hạ, có điều giáo nghĩa của bổn Giáo là Thiên hạ như một, Định Phi công tử của chúng ta đùa với mọi người thôi, xin đừng để ý."

Trong đám người có ai không nhận ra Tiêu Định Phi thuộc thể loại gì?

Có người mặt cười mà lòng không cười, cũng có người rất nể mặt mà gật đầu.

Khương Tuyết Ninh thuộc kiểu rất nể mặt kia, cũng không biết có hiểu hay không, dù sao cũng gật đầu, nói: "Vậy thì lợi hại quá, đây chính là lý tưởng của tiên cổ thánh nhân đó."

Hoàng Tiềm thầm nghĩ tiểu cô nương này lại còn có chút hiểu biết, đang định nhận sự lấy lòng này, không ngờ cánh bên kia lại có tiếng ai đó cười nhạt haha, trào phúng: "Thiên hạ có cái cc gì mà như một? Thế đạo hiện tại, ta thấy giáo nghĩa này của quý giáo quả thực nhàm chán."

Giọng nói này khàn khàn mà thô ráp, đâm vào màng nhĩ người ta.

Khương Tuyết Ninh nghe thấy thế thì nheo mắt, cùng mọi người nhìn về phía phát ra tiếng nói, bất ngờ là Mạnh Dương lúc trước cũng không rõ đã tìm đâu ra một vò rượu, giờ phút này ngồi dạng chân bên cạnh đống lửa, lồng ngực để trần, vừa uống rượu vừa nói lời này.

Gương mặt đầy nếp nhăn của Phùng Minh Vũ lập tức xuất hiện mấy phần kiêng kị.

Khương Tuyết Ninh cũng không thể nhìn ra sâu cạn từ người này, chỉ có trực giác cảm nhận được mấy phần nguy hiểm.

Nhất thời không ai nói gì nữa.

Nhưng lời Mạnh Dương vừa nói cũng thực sự khơi lên lòng bùi ngùi của một số người, một lát sau mới có người lắc đầu thở dài một tiếng, nói: "Thực ra lời Mạnh nghĩa sĩ nói đâu có sai? Thế đạo hiện tại quả thật chẳng nói nổi. Lúc ta còn trong thiên lao đã nghe nói, bọn họ lại bắt giam cả nhà Dũng Nghị Hầu. Đó là nhà trung trinh không đổi từng đánh thắng vô số trận vì bảo vệ Đại Càn ta, vô duyên vô cớ bị quy chụp tội danh liên hệ với nghịch đảng liền tống vào ngục. Các ngươi đến cướp ngục hôm qua đã chậm mất một bước, toàn gia Hầu phủ đều đã lưu đày đến Hoàng Châu, thực sự đáng thương. Đương kim triều đình mù mờ, thuế má nặng nề, dân chúng lầm than, còn nói gì mà Thiên hạ như một chứ!"

Danh tiếng của Dũng Nghị Hầu phủ, bách tính triều đại Đại Càn hoặc nhiều hoặc ít đều biết đến.

Dù sao mấy năm trước Hầu gia Yến Mục lãnh binh đánh trận bên ngoài, đánh lui dân man di xâm chiếm biên thùy nhiều lần, đánh cho đám mọi rợ này sợ hãi, thần phục với Đại Càn, lúc này mới khiến cho vạn dân có chút thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức.

Cuối cùng biên cảnh mới có người buôn bán qua lại.

Nhưng khoảng thời gian gần đây, các thương nhân biên cảnh lại gặp phải khó khăn.

Không nhắc đến chuyện này còn tốt, vừa nhắc tới khó tránh khiến người ta nhớ tới chuyện xưa, có người cười lên mà nói: "Nói ra không sợ các ngươi cười, lão tử năm đó bị ép phải lên núi ăn cướp, đã từng nghĩ đến chuyện xuống núi đầu quân dưới trướng Yến tướng quân. Nghe nói Yến tiểu thế tử kia tuy còn trẻ tuổi, nhưng đã

thừa kế ý chí của cha, không yếu kém gì. Đáng tiếc, còn chưa lên đường đi đã bị triều đình diệt loạn bắt vào trong lao. Ai mà ngờ được, haha, CMN trong thiên lao lại gặp được Yến tướng quân!"

Nói càng về sau càng khó tránh khỏi mấy phần thê lương.

Mạnh Dương trong góc uống rượu, không tiếp lời.

Hán tử họ Lý lúc trước mở miệng oán Phùng Minh Vũ và Hoàng Tiềm lại lần nữa bùng nổ, khinh thường nói: "Triều đình có bản lĩnh chống cự ngoại địch, triều đình không có bản lĩnh thì giết hại trung lương! Ba trăm mộ nghĩa đồng hai mươi năm trước còn chưa giải thích rõ ràng, huyên náo dư luận xôn xao, nghe nói cháu trai của Yến tướng quân cũng chết không rõ nguyên nhân, giờ thì hay rồi, Yến thị nhất tộc đều bị đẩy đi, chưa biết chừng vị ngồi trên long ỷ kia muốn giết gà dọa khỉ đấy. Aizz, CMN chuyện gì đâu không! Sứ thần Tartars đã vào kinh rồi, lại còn dám đòi cưới công chúa Đại Càn chúng ta như công cụ hòa thân, thật là CMN CC!"

"…"

Tartars, hòa thân, công chúa.

Khương Tuyết Ninh vốn đang dỏng tai nghe những người này nói, có lòng muốn hiểu thêm chút nội tình của Thiên Giáo, nhưng thật không ngờ vậy mà lại có người nhắc đến chuyện hòa thân này.

Ngón tay cầm túi nước của nàng bỗng run rẩy nhè nhẹ.

Người kia còn đang mắng: "Tartars là cái quái gì? Đồ dân thô bạo ăn lông ở lỗ! Cha chết còn phải để thê tử cho nhi tử! Thật là bất chấp luân lý! Mấy năm trước còn quỳ gối trước mặt chúng ta cầu hoà, còn phải cống nạp hằng năm. Đến nay Dũng Nghị Hầu phủ vừa ngã xuống, yêu ma quỷ quái gì cũng được đà lấn tới, triều đình bây giờ chỉ là đồ yếu ớt! Hòa thân hòa thân, không chỉ gả công chúa sang đó cầu hòa, còn phải thưởng cho bọn họ mấy thứ tốt nữa, ta nhổ vào!"

Trương Già nghe vậy, nhớ tới kết cục của Thẩm Chỉ Y ở kiếp trước, cũng nhớ tới cỗ quan tài mà văn võ cả triều rưng rưng đứng trang nghiêm đón về, vị công chúa nằm bên trong đã không còn mỉm cười được nữa. Hắn rũ mắt, lại không nhịn được mà nhìn sang thiếu nữ bên cạnh mình.

Nàng lại không hề phát hiện ra.

Người ngồi bên cạnh hắn, hàng mi dài che đi tia sáng sắc bén trong đáy mắt. Gò má dịu dàng bị ánh lửa nóng chiếu lên, lại dần dần mất đi huyết sắc, trở nên tái nhợt yếu ớt.

Có lẽ đôi khi rời đi cũng chưa chắc đã dễ dàng như vậy nhỉ?

Chương 124: Dàn dựng

Trong Minh Phượng cung, đèn đuốc huy hoàng.

Đám cung nhân đứng nghiêm cẩn dưới ánh đèn lập lòe, bên trong đại điện có rất nhiều cống phẩm của phiên bang chất thành đống cao cao, có nguyên bộ lông tuyết điêu, minh châu hiếm thấy lớn chừng bằng nắm tay, còn có bạch ngọc được làm thành cửu liên hoàn…

Ánh sáng chiếu lên, đều phản xạ ánh sáng lấp lánh, rọi lên gương mặt người ta.

Khi Tô thượng nghi từ ngoài vào, bà nhẹ nhàng hỏi: “Công chúa đâu?”

Cung nhân còn mang chút e sợ, khiếp đảm nói: “Ở bên trong, không đi ra, cũng không gọi chúng nô tỳ vào hầu hạ.”

Tô thượng nghi liền cảm thấy trong lòng như bị thít chặt đau đớn.

Bà đã nhìn trưởng công chúa điện hạ lớn lên, nói một câu bất kính thì là yêu thương nàng ấy như nữ nhi của mình, giờ lại thấy sứ thần Tartars cùng Thánh thượng nâng chén chúc mừng nhau ngay trên đại điện, dăm ba câu liền gả công chúa ra ngoài…

“Để ta vào xem.”

Tô thượng nghi đi qua, đưa tay vén rèm châu lên.

Cửa sổ chưa đóng lại, có gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, chuỗi hạt châu trên rèm lạnh buốt, lúc buông ra chúng va chạm vào nhau phát

ra âm thanh rất êm tai.

Nhưng Thẩm Chỉ Y nghe thấy lại như tiếng hai khối băng đập vào nhau vậy.

Trang điểm xinh đẹp của ban ngày đã tẩy xuống.

Vết sẹo từng dùng phấn hoa đào che đi nay trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết trên gương mặt trắng trẻo, tựa như cái gọi là thân tình của Hoàng gia, trước sóng lớn ập đến tẩy sạch cát phủ bên trên, rốt cuộc mới lộ ra bản chất nhơ bẩn xấu xí của nó.

Thẩm Chỉ Y nhìn thấy bóng dáng Tô thượng nghi trong gương, lại mang vẻ bình tĩnh khác thường, thậm chí còn cười nhạt, nói: “Ta không sao, Tô thượng nghi không cần phải lo lắng cho ta. Nếu lát nữa để mẫu hậu biết, biết đâu lại còn gây phiền phức cho thượng nghi.”

Điện hạ ngày trước đâu phải thế này?

Khi đó nàng ấy tùy ý thoải mái, thích gì thì nói cái đó, giờ gặp phải chuyện lớn như vậy lại bình tĩnh thế này.

Thẩm Chỉ Y không khóc, mà đôi mắt Tô thượng nghi lại đỏ lên, có điều xưa nay bà là người quy củ nghiêm cẩn, cũng không muốn thể hiện rõ cảm xúc sâu trong lòng, nhịn lại, mới nói: “Nghe nói điện hạ còn chưa dụng thiện, ta thực sự không yên lòng, bảo trù phòng làm vài món, dù uống chén canh ấm một chút cũng được.”

Thẩm Chỉ Y lại chỉ nhìn vết sẹo trên mặt mình, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, rũ mắt, nói: “Nhưng không ấm được trong lòng.”

Nước mắt Tô thượng nghi lập tức rơi xuống.

Cuối cùng Thẩm Chỉ Y cũng quay người lại ôm ma ma đã nhìn mình lớn lên, tựa như muốn hấp thu chút sức mạnh và ấm áp từ trên

người bà, lại tránh đi chủ đề hòa thân, mà là hỏi: “Thượng nghi, ngày mai Ninh Ninh không đến sao?”

Tin tức phải hòa thân với Tartars vừa được tung ra, Thẩm Chỉ Y không khóc cũng không nháo, chỉ bình tĩnh đón nhận. Có lẽ vì nàng bình tĩnh như thế, trái lại khơi dậy sự áy náy hiếm có của người huynh trưởng Thẩm Lang này, hắn chỉ hỏi nàng muốn gì, sau đó đều cố hết sức thỏa mãn.

Nàng lại chỉ nói muốn nhóm thư đồng hồi cung đi học.

Vì dỗ Thẩm Chỉ Y vui, Thẩm Lang liền đồng ý, lệnh cho các tiểu thư đã được tuyển chọn làm thư đồng vào cung tối nay. Nhưng Khương phủ lại trình sổ con cáo lỗi, nói Khương Tuyết Ninh mắc phong hàn sợ truyền bệnh cho công chúa, nên phải đợi sau khi khỏi bệnh mới vào cung.

Tô thượng nghi cũng nghe ngóng, trấn an nàng ấy nói: “Khương phủ mời đại phu tốt đến xem bệnh, nói bệnh tình tuy tới đột ngột nặng nề nhưng cũng đã ổn định, mấy ngày nữa đã có thể vào cung, xin công chúa đừng lo lắng.”

Thẩm Chỉ Y cảm thấy trong lòng trống vắng.

Ninh Ninh không đến, những thư đồng khác có đến hay không cũng chẳng có gì khác biệt.

Huống chi…

Nàng cong cong môi yên lặng mỉm cười, nói: “Cũng đúng, dù gì hiện tại Ninh Ninh vào cung cũng không có gì hay mà học. Tạ tiên sinh cũng đã đưa người đi dẹp Thiên Giáo nhiễu loạn, cũng không có trong cung giảng bài. Chờ Tạ tiên sinh trở về, bệnh của nàng ấy cũng khỏi rồi, biết đâu lại vừa khéo.”

Tô thượng nghi không hiểu rõ chuyện trên triều đình, đành nhẹ gật

đầu, nói: “Điện hạ nghĩ như thế là tốt rồi.”

Sau đó lại giống như mọi khi, tháo châu ngọc trâm cài của Thẩm Chỉ Y xuống.

Mái tóc dài xõa ra như mây, trong gương lại phản chiếu đôi mắt bình tĩnh như mặt hồ trầm lặng không gợn sóng.

*

Vì chuyện Thiên Giáo cướp ngục, trên triều quả thực đã có một phen bàn luận.

Dù sao ngay từ đầu không ai có thể nghĩ đến việc sẽ có nhiều đào phạm như vậy cùng theo ra khỏi ngục.

Kế hoạch là Tạ Nguy đề ra, đương nhiên cũng chịu rất nhiều chỉ trích.

Mặc dù từ trước đến nay hắn là quan văn, nhưng đã có người nghi ngờ kế sách của hắn, hoài nghi có sơ hở thả hổ về rừng như thế, đương nhiên hắn phải đứng ra dốc hết sức gánh lấy trách nhiệm này.

Trên thực tế…

Đây cũng chính là mục đích của Tạ Nguy.

Cố Xuân Phương tiến cử Trương Già mạo hiểm giả mạo Độ Quân Sơn Nhân, với hắn mà nói, là làm hỏng kế hoạch, bây giờ vừa lúc mượn cơ hội trong triều phê bình kín đáo về chuyện này, hắn tự xin gánh trách nhiệm, đuổi theo điều tra tung tích của đám người này cùng nghịch đảng Thiên Giáo, thu lưới hoàn tất, như thế tự nhiên thu hồi chuyện này vào tầm khống chế của mình.

Chẳng qua, đời luôn có một chút gì đó ngoài ý muốn.

Ban đầu bên ngoài miếu hoang mà đám người Khương Tuyết Ninh đặt chân đến, đã có một đại đội quan binh đồn trú.

Vốn dĩ miếu thờ rách nát hẳn sẽ bị thu dọn sạch sẽ.

Kiếm Thư từ phiến rừng cây khô mờ mờ ảo ảo bên ngoài trở về, nhấc chân bước vào trong miếu, liền trông thấy Tạ Nguy ngồi xếp bằng ở trên đệm gấm trong góc, đang ngước mắt lên nhìn Bồ Tát không có đầu, trong đôi mắt đen ẩn giấu sự u ám, ảm đạm khó hiểu.

Hắn ăn mặc rất dày, môi mỏng cũng nhợt nhạt không có huyết sắc.

Mặc dù hắn vẫn mang dáng vẻ bình thản như cũ, nhưng trên trán lại có thêm mấy phần lạnh lùng như sương.

Kiếm Thư khom người nói: “Bên ngoài trên một vỏ cây phát hiện ký hiệu Tiểu Bảo để lại, thật sự có một nữ tử đồng hành với Trương Già, có vẻ được đối phương che chở, có lẽ là Khương Nhị cô nương. Còn có…”

Đồng hành với Trương Già, có vẻ được đối phương che chở…

Nàng lại không hề lo cho an nguy của mình.

Bồ Tát kia chỉ có thân mình mà không có đầu, trong ánh sáng mờ nhạt u ám này trở nên rất đáng sợ.

Tạ Nguy nhìn, chỉ hỏi: “Còn có gì nữa?”

Kiếm Thư do dự một chút, giọng nói nhỏ đi mấy phần: “Tiểu Bảo nói, ngoại trừ Hoàng Tiềm cùng Phùng Minh Vũ ra, lần này Định Phi công tử cũng tới.”

Hai chân ngồi xếp bằng, hai tay tự nhiên đặt trên đầu gối.

Tay áo của hắn rống thùng thình, che đi mu bàn tay.

Ngón tay lộ ra ngoài, thon dài, lại có phần nhợt nhạt. Vết thương nho nhỏ trong lòng ngón áp út tay phải đã được xử lý, miệng vết thương đã kết vảy, lúc đặt tay lên đầu gối đã không còn quá đau.

Nghe thấy cái tên này, khóe môi Tạ Nguy cong cong: "Vậy thì lại trùng hợp quá."

Trong nụ cười có chút uy nghiêm đáng sợ.

Trong lòng Kiếm Thư biết hai chữ "Trùng hợp" này ám chỉ điều gì, liền nói: "Định Quốc công bên kia đã lãnh binh đi trước, thẳng đến hướng Thông Châu. Chuyện ngài giao phó mấy canh giờ trước, đã phái người làm xong, tin tức đã đưa đến chỗ Định Quốc công."

Nếu Tiêu Định Phi ở đây, nghe thấy lời này chỉ sợ sẽ nhảy dựng lên!

Đang yên đang lành sao Định Quốc công Tiêu thị đáng chết kia cũng dính vào đây?

Chuyện này phải nói từ ngày nghị sự kia.

Lúc đầu kế sách lấy Công Nghi Thừa làm mồi nhử dẫn Thiên Giáo vào cuộc là do một mình Tạ Nguy đưa ra, ngoại trừ chút nhầm lẫn gây bất trắc cũng nên do Tạ Nguy xử lý. Nào ngờ Định Quốc công Tiêu Viễn lại nhảy ra nói Tạ Nguy là quan văn không có năng lực lãnh binh tác chiến, chi bằng để ông ta làm sẽ ổn thỏa hơn.

Hoàng đế ngẫm nghĩ thấy cũng phải.

Hắn vung tay liền giao cho Tiêu Viễn và Tạ Nguy cùng xử lý việc này, dứt khoát chia binh hai đường truy tìm, tranh thủ thu lưới bắt được phản tặc, lùng bắt trọng phạm về quy án trong thời gian ngắn nhất, thuận tiện đem cứu Trương Già đang mạo hiểm về.

Giữa trưa, Tiêu Viễn đã mang theo thân binh của mình xuất phát.

Ngược lại Tạ Nguy không vội, chậm rãi theo phía sau.

Kiếm Thư lo lắng sắp bùng nổ.

Tạ Nguy lại chỉ nói với hắn: "Địa Ngục không cửa cứ xông vào, nếu hắn đã muốn đâm đầu vào chỗ chết, vậy phải để ông ta chịu thêm chút giáo huấn mới được."

Kiếm Thư nghe lời dặn dò này, ngạc nhiên không thôi.

Chỉ là hắn đi theo bên cạnh Tạ Nguy thực sự đã rất nhiều năm, sau khi yên lặng suy nghĩ một chút, quả thực sợ đến nỗi chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, thầm nghĩ lần này là một hòn đá hạ ba con chim, không thể nào tốt hơn được nữa. Đừng nói là Thiên Giáo cùng Tiêu thị, đến Trương Già kia, tiên sinh cũng…

Bên tỏng miếu thờ đã nổi lửa, nhưng gió bắc thổi tới phần phật cũng rất lạnh.

Sắc mặt Tạ Nguy lại tái nhợt đi mấy phần.

Nhưng sau một khắc lại ửng đỏ lên, hắn nhướng mày liền ho khan, bả vai lay động, cái bóng kéo dài trên tường cũng lắc lư theo.

Thế là người, đứng bất động trong bóng tối ngược lại trở nên rõ ràng hơn.

Đó là Đao Cầm mi thanh mục tú, mặc trang phục một thân lam sẫm, mang cung tên cùng túi đựng tên, như bóng với hình, đứng sau lưng Tạ Nguy.

Kiếm Thư biết, kiếm của mình ra khỏi vỏ chưa hẳn đã giết người.

Nhưng mũi tên của Đao Cầm rời cung, chắc chắn sẽ đoạt mệnh.

*

“Sắc mặt tỷ tỷ không được tốt, không khỏe ở đâu sao?”

Khương Tuyết Ninh nghe đám người còn đang đàm luận chuyện triều chính, im lặng thật lâu không nói câu nào, thình lình nghe thấy tiếng hỏi ân cần như thế, ngẩng đầu lên lại trông thấy một bím tóc dựng ngược lên đang lắc lư trước mắt mình.

Lại là Tiểu Bảo.

Đôi mắt Tiểu Bảo to tròn, đang ngồi xổm ở bên cạnh đống lửa thêm củi, lúc quay đầu nhìn nàng, giống như có chút lo lắng, hỏi một câu.

Lúc này Khương Tuyết Ninh mới bừng tỉnh, chợt hoàn hồn nghĩ, chuyện Thẩm Chỉ Y hòa thân là do Hoàng đế hạ chỉ, nàng chẳng qua chỉ là tiểu thư quan gia, có năng lực gì mà chi phối triều cục, ngăn cản chuyện này xảy ra chứ?

Không quản nổi.

Huống chi thật sự muốn vì người khác mà về lại “tù giam” kinh thành kia sao? Cần phải biết tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại nữa. Có lẽ về sau cũng sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa…

Đây là chuyện ngươi không quản được.

Đây là chuyện ngoài khả năng của ngươi.

Đây là con người có mệnh số cả rồi.

Nàng thầm nói với mình như vậy, ép buộc mình kéo suy nghĩ hỗn loạn trong đầu trở về, vô thức nói: “Không sao.”

Tiểu Bảo cũng rất khó hiểu, nhìn thẳng vào nàng: “Nhưng trông tỷ

giống như bị bệnh rồi.”

Bệnh?

Khương Tuyết Ninh nhớ tới kế hoạch với Trương Già.

Sau khi vào thành Thông Châu, nàng phải giả bệnh, sau đó đi y quán xem bệnh, thông truyền tin tức, liền có thể thoát khỏi hiểm cảnh, sau đó thần không biết quỷ không hay rời khỏi Thông Châu, rời khỏi kinh thành.

Giả vờ từ lúc này là vừa đẹp…

Thế là nàng cũng không chuẩn bị tinh thần gì, chỉ ra vẻ mỏi mệt ngồi bên cạnh Trương Già, người yếu ớt nói: “Có thể là đi đường chịu gió lạnh, hơi đau đầu.”

Thân thể các cô nương đều yếu ớt, huống chi là người như Khương Tuyết Ninh?

Lúc này đám người đều không nghĩ nhiều, cảm thấy rất bình thường.

Tiểu Bảo lại sáng mắt lên, như đang suy nghĩ gì đó.

Tiêu Định Phi vốn định chen đến bên cạnh Khương Tuyết Ninh, mí mắt vừa nhấc lên nhìn thấy Tiểu Bảo tới cho thêm củi vào đống lửa, trong lòng lại dè dặt, mang theo túi nước của mình lặng lẽ không tiếng động chuồn đi, đến bên cạnh Phùng Minh Vũ, hỏi: “Tả tướng đại gia, trong thành còn chưa có tin tức gì sao? Ta CMN thật sự không chờ nổi nữa!”

Chuyện này nếu còn không kết thúc nhanh chóng, e rằng sẽ có sát tinh đến đó.

Trong lòng hắn cực kỳ hoảng loạn, hận không thể lập tức tiến vào thành sau đó liền lẻn đi.

Phùng Minh Vũ vẫn còn nhớ những lời nói hoang đường kia mà hắn nói trên đường đi, da mặt giật giật, nói: “Hẳn là sắp đến rồi.”

Ông ta vừa dứt lời, trong bóng tối bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Đám người có đao kiếm trong người đều đặt tay lên chuôi kiếm.

Hoàng Tiềm lại nghe thấy trong bóng tối một tiếng còi vang, liền vội vàng đứng lên áp xuống phản ứng của mọi người, cười nói: “Hẳn là người đi thăm dò đã trở về, ta đi xem thử.”

Hoàng Tiềm đi sang đó.

Bên kia có một bóng đen nói chuyện với hắn, trình lên thứ gì đó.

Thân mình Hoàng Tiềm hình như hơi chấn động.

Hắn nhận lấy vật kia, chuyển giao cho Phùng Minh Vũ.

Đó là một hộp thư tinh xảo.

Lúc đầu Phùng Minh Vũ nhận lấy còn không mấy để ý, nhưng đến khi mở ra, kéo ra một tờ giấy viết thư cuộn lại nho nhỏ bên trong, nhìn thấy kí hiệu màu đen nho nhỏ vẽ lên góc trên bên phải giấy viết thư kia, đường nét lưu loát giống như dãy núi uốn lượn, quả thực có cảm giác như quay về nguyên trạng, sắc mặt ông ta liền thay đổi.

Đợi mở ra đọc xong, ánh mắt càng toát ra vẻ căng thẳng sợ hãi.

Dù ông ta đã nhiều lần cảnh báo bản thân không được rút dây động rừng, nhưng ánh mắt lấp lóe dữ dội vẫn như cũ không khống chế được lướt qua vị trí của Trương Già.

Trương Già cách quá xa, chỉ mơ hồ cảm thấy ánh mắt của đối

phương vòng qua chỗ mình.

Trong lòng hắn hơi run lên.

Tiêu Định Phi lại có phần không đợi nổi nữa, hỏi dồn dập: “Thế nào rồi, thế nào rồi?”

Phùng Minh Vũ nhét thẳng tờ giấy viết thư vào trong hộp thư, bỏ vào tay áo, không để người ngoài nhìn thấy ký hiệu, tâm tư xoay chuyển trong chớp nhoáng, mặt lại bày ra vẻ tươi cười, nói: “Để chư vị đợi lâu rồi, người thăm dò trả lời, hết thảy đều bình an, mọi người có thể vào thành.”

Cả đám người vui vẻ trở lại, nhao nhao đứng dậy.

Trương Già cũng đứng dậy.

Khương Tuyết Ninh lại cảm thấy trong lòng có sự bất an khó tả, nhẹ nhàng kéo tay áo hắn lại, môi vừa hé, chưa kịp nói gì, Phùng Minh Vũ đã rảo bước đến trước mặt hai người họ. Phía sau hắn là đống lửa đang cháy bập bùng, mặc dù đang cười, nhưng âm thầm có chút ý tứ dọa người, dáng dấp lại vô cùng cung kính: “Trương đại nhân, cùng đi nhé?”

Chương 125: Bỏ trốn

Gọi hắn là “Trương đại nhân”…

Trương Già nhẹ nhàng chủ động nắm lấy bàn tay Khương Tuyết Ninh, mặt vẫn thản nhiên hỏi: “Có tin tức mới sao?”

Phùng Minh Vũ nhẹ gật đầu, cười tủm tỉm: “Đúng là có chút tin tức không tầm thường, có điều giờ đang ở ngoài cổng thành cũng không phải nơi tiện nói chuyện, chúng ta vẫn nên vào thành, tìm một khách sạn dừng chân, sau đó bàn tiếp chuyện này với đại nhân.

Hắn vẫn dùng “Đại nhân”.

Lần này ngay cả Khương Tuyết Ninh cũng nghe ra được điều vi diệu ẩn giấu trong cách dùng từ này.

Trong lòng bàn tay nàng lấm tấm mồ hôi.

Trương Già biết chuyện có thay đổi, song bất kể thay đổi thế nào, đám người Thiên Giáo này không giết bọn họ ngay lập tức, nghĩa là tình hình còn chưa chắc là đường chết.

Hắn đi tới dắt ngựa.

Không ngờ, Phùng Minh Vũ lại bước đến bên cạnh, nói: “Dù phân đà Thông Châu của Thiên Giáo ta ở trong thành, nhưng hôm nay dẫn theo một đám trộm cướp, lại không tiện rêu rao khắp nơi. Để ổn thỏa, chúng ta nghĩ vẫn nên để mọi người chia ra từng nhóm đi thì tốt hơn.”

Khương Tuyết Ninh lập tức nhíu mày.

Phùng Minh Vũ cảm giác được sự không vui của nàng, nhìn nàng một cái, giải thích như để trấn an nàng: “Tuy Trương đại nhân và lệnh muội cùng đi đến đây, nhưng không biết lúc qua cửa thành, đám người kia sẽ gây chuyện gì hay không. Theo lý, đại nhân hẳn nên đi cùng muội muội, nhưng hễ một người gặp chuyện người còn lại cũng không thoát được, sợ rằng đại nhân không yên lòng. Cho nên lão hủ nghĩ, nếu đại nhân tin tưởng, tách ra để vào thành, vậy hãy để Hoàng Tiềm đưa Khương Nhị cô nương đi cùng, lão hủ cùng đại nhân vào thành. Không biết như thế thỏa đáng hay không?”

Thỏa đáng hay không?

Đương nhiên không!

Chỉ là Khương Tuyết Ninh ngước mắt nhìn bốn phía: Giáo chúng Thiên Giáo vây quanh, người đông thế mạnh; Hoàng Tiềm kia còn cầm đao đứng gần đó, hai mắt nhìn chằm chằm về phía này.

Dáng vẻ này, dù không thỏa cũng phải vô cùng thỏa đáng.

Nàng nói kèm theo sự châm chọc: “Quý giáo thật sự là suy nghĩ chu toàn.”

Ở trong mắt người ngoài, nàng là muội muội của Trương Già, tùy ý một chút cũng không sao.

Trương Già thì nhìn thẳng vào Phùng Minh Vũ một lát, thản nhiên nói: “Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh, làm phiền rồi.”

Phần đông mọi người đã sắp xếp ổn.

Ngựa đã dắt, lửa đã tắt.

Người của Thiên Giáo và những đào phạm từ thiên lao đều ba người

một nhóm, năm người một bọn, kéo nhau đi.

Người vui nhất phải kể tới Tiêu Định Phi.

Vừa nhận được tin cho phép vào thành, hắn không nói thêm lời nào thẳng thừng xoay người lên ngựa, quất roi, phóng ngựa phi thẳng về hướng thành, trong bóng tối xa xa chỉ truyền đến tiếng cười vui sướng của hắn: “Bản công tử đi trước một bước vào thành chơi đây, còn kịp thăm các nàng trong kỹ viện, các ngươi cứ từ từ đi là được!”

“…”

Đám người đều im bặt.

*

Sau khi Tiêu Định Phi dẫn đầu, đám người lần lượt chia ra từng nhóm vào thành.

Thông Châu chính là con đường quan trọng phía nam để ra vào kinh thành, mấy chục dặm ngoài thành còn có doanh trại quân đội đóng quân, trước do Dũng Nghị Hầu phủ thống lĩnh, trị quân nghiêm minh, cho nên bao năm qua không có bao nhiêu binh lính bóc lột, thổ phỉ cướp bóc, thương nhân nam lai bắc vãng rất nhiều, thời gian đóng cửa thành tương đối muộn.

Chỉ là Hầu phủ vừa ngã xuống, đại doanh Thông Châu từng có một trận làm phản bất ngờ, sau đó thì hơi loạn.

Đến giờ này, khó tránh có vài người lười biếng.

Khi trời tối, mắt binh sĩ thủ thành đã không mở ra nổi, liên tục ngáp ngắn ngáp dài, thấy người ra vào đều là hạng mặc y phục mộc mạc, càng không tỉnh táo nổi.

Mấy nhóm người đi trước đều vào thành êm đẹp.

Trương Già cùng Phùng Minh Vũ ở phía sau.

Hai người bỏ ngựa mà đi bộ vào.

Tuyết rơi vài ngày trước khiến đất vẫn còn ẩm, nhưng đã vào đông tiết trời quá lạnh, đất cũng đông cứng, bước đi lại cảm giác mặt đất có phần rắn chắc.

Chỉ là gió đêm thổi càng lúc càng lạnh hơn.

Thân hình Trương Già cao gầy thẳng tắp, trong gió se lạnh lại có mấy phần phong thái lạnh lùng sắc bén.

Trong giáo, Phùng Minh Vũ cũng xem như đã từng gặp rất nhiều hào kiệt khí phách, chỉ là dù sao giáo phái trong giang hồ, vẫn có ít nhiều hơi thở của thói tục, nhưng vị Trương đại nhân trước mặt lại rất nghiêm chỉnh, khiến người ta không tìm được chút sai lầm nào.

Chỉ riêng khí độ này đã đủ khiến ông ta không nhịn được thầm khen một câu.

Đáng tiếc sau khi đọc được lá thư này, người đầu tiên Phùng Minh Vũ nghi ngờ chính là hắn, giờ phút này liền cười nói: “Vừa nãy hình như lệnh muội không vui cho lắm, hẳn là có tình cảm rất sâu đậm với Trương đại nhân, huynh muội tình thâm, đột nhiên phải tách ra, đôi mắt trừng như muốn nhai sống lão hủ. Haizz, lại khiến lão hủ có cảm giác mình làm người xấu vậy.”

Câu này muốn nhắc đến lúc Trương Già và Khương Tuyết Ninh tách ra.

Trương Già cũng còn ấn tượng.

Lúc Thiên Giáo tách hai người họ ra, nhất định là có lòng thăm dò. Khương Tuyết Ninh không thể nào không nhận ra điểm này, nhưng

nhận ra chưa chắc đã phải nhẫn nhịn.

Ai bảo nàng là cô nương, lại còn diễn vai muội muội Trương Già?

Cho nên trông thấy Trương Già sắp phải đi với Phùng Minh Vũ, nàng châm chọc trào phúng: “Lão già họm hẹm rõ ràng có chuyện gì cần tìm đến huynh trưởng ta, đường đường chính chính mà gặp, còn lấy cớ làm gì!”

Nói xong thì hừ, đảo mắt một vòng, lại ra sức đạp Phùng Minh Vũ một cái!

Phùng Minh Vũ trợn mắt há hốc mồm.

Thiếu nữ giẫm xong thì mặc kệ, không thèm nhìn ai, xinh đẹp nghiêng đầu đi thẳng sang chỗ Hoàng Tiềm.

Trương Già suýt nữa thì bật cười, đành phải xin lỗi Phùng Minh Vũ, nói gì mà xá muội tính tình trẻ con, xin Phùng tiên sinh rộng lòng tha thứ.

Phùng Minh Vũ đâu thể không biết ngại mà so đo?

Tuổi tác của ông ta đã cao vậy, lại trong trường hợp đặc thù thế này, dù trong lòng tức giận cũng không tiện để lộ, chỉ có thể gượng gạo nói “không sao không sao”, xem như không có gì xảy ra.

Giờ hễ Trương Già nhìn xuống, vẫn có thể trông thấy dấu chân trên giày Phùng Minh Vũ.

Thiếu nữ tinh quái nghịch ngợm, tính tình có thù tất báo không chịu thua thiệt chút nào.

Hắn nhớ tới cảnh vừa nãy, khóe môi vốn lạnh lùng bỗng có thêm mấy phần dịu dàng ngay cả bản thân hắn cũng không nhận ra, chỉ nói: “Xá muội từ nhỏ đã từng phải chịu khổ, sau khi trở về nhà lại bị

mọi người chiều hư, tính khí không tốt lắm, mong tả tướng lượng thứ cho."

Gọi là "tính khí không tốt lắm" á?

Trừ người đàn bà chanh chua ngoài đường, Phùng Minh Vũ còn chưa từng thấy cô nương nào như thế!

Vị Trương đại nhân này quả thật đã thiên vị lệch lạc đến tận chân trời rồi.

Chỉ là vốn dĩ ông ta mở miệng cũng đã giấu tâm tư thăm dò, nên mới nói: "Từng phải chịu khổ, nàng không phải muội muội đại nhân sao?"

Thế là Trương Già biết mình đoán đúng.

Sau khi Thiên Giáo nhận được phong thư kia thực sự nảy sinh hoài nghi với đối với hắn và Khương Tuyết Ninh, nhất là chuyện một mình hắn lao vào hiểm cảnh còn đưa một cô nương theo, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không hợp lẽ thường, cho nên muốn điều tra chút gì đó, lúc này mới tách hắn và Khương Tuyết Ninh ra.

Chỉ là thân thế của Khương Tuyết Ninh…

Trương Già mở miệng, lại ngậm lại, cuối cùng tránh chủ đề này, biểu cảm lạnh lùng trở lại, chỉ nói: "Chuyện cũ đã qua, không muốn nhắc lại nữa."

Đây là dáng vẻ có điều cố kỵ, cũng không muốn nhắc đến, trái lại không giống như giả vờ.

Phùng Minh Vũ cũng là người tinh thông đạo lí đối nhân xử thế.

Hắn vừa nghĩ đến liền đổi chủ đề, nói nửa đùa nửa thật: "Vậy bà cô này hẳn là hơi khó hầu hạ rồi, xem như lão hủ đắc tội nàng ấy rồi. Không biết lệnh muội thích gì, đồ ăn đồ chơi đều được, lão hủ hỏi

trước một chút, đợi lát nữa vào thành liền bảo các huynh đệ trong giáo thu xếp một chút, cũng dễ bề làm cho lệnh muội vui vẻ, bớt giận."

Ngoài mặt, Trương Già phụng mệnh của Độ Quân Sơn Nhân tới đây.

Tục ngữ nói vuốt mặt phải nể mũi.

Phùng Minh Vũ khách khí với Trương Già một chút, nếu khách khí với cả muội muội Trương Già cũng không có gì đáng trách, cho nên câu nói này không có vấn đề gì lớn.

Nhưng Trương Già thẩm phạm nhân trong lao ngục sớm đã quen tay hay việc, biết rõ nếu có hai tên phạm nhân cùng gây án, tách hai người ra thẩm vấn nhất định có thể khiến họ lộ ra sơ hở.

Chẳng qua Thiên Giáo cũng chỉ có ý này mà thôi.

Có điều vấn đề này…

Khương Tuyết Ninh thích gì nhỉ?

Trương Già nghĩ, nàng thích ăn ngon mặc đẹp, dạo chơi hưởng lạc, từng tìm đầu bếp khắp thiên hạ làm đào phiến cao cho nàng, lại còn kén ăn nói không ngon, làm đi làm lại gần nửa năm, sau khi chán ngấy lại đuổi đám đầu bếp đó khỏi cung.

Thẩm Giới lại gọi gánh hát vào cung cho nàng.

Có dạo vì muốn nàng vui, các cung nữ dứt khoát ngay cả hoàng đế cũng lười đi quyến rũ dụ dỗ, suốt ngày hầu hạ ở Khôn Ninh cung, cho nàng xem những món đồ chơi mới từ bên ngoài.

Nàng thích trà Vân Vụ, đào phiến cao, lội nước nghịch nước, đá bóng, nghe kịch, chơi song lục,…

Mọi đồ chơi vui, mọi món ăn ngon.

Nhưng điều này cũng trở thành cái thóp để đám đại thần thanh lưu trên dưới triều công kích nàng, căm ghét nàng hưởng lạc, chán ghét nàng không có quy củ, vạch tội nàng không biết cần kiệm, không có phong phạm mẫu nghi thiên hạ.

Dưới cơn nóng giận, Khương Tuyết Ninh cắt trụi mẫu đơn trong ngự hoa viên đi.

Có lần bọn họ vào cung, mẫu đơn có thể thấy được trong ngự hoa viên, bụi nào bụi nấy đều là hoa lá nham nhở, vô cùng thê thảm.

Có đại thần liền nói thái giám chăm hoa lơ là nhiệm vụ.

Thái giám phục vụ liền nhỏ giọng bẩm: “Là Hoàng hậu nương nương tự mình cầm kéo cắt, nói rằng biết gần đây Thánh thượng thường triệu mấy vị đại nhân vào trong ngự hoa viên du thưởng (đi dạo, thưởng thức) nghị sự, nên cố ý cắt cho các đại nhân nhìn thấy màu sắc tươi đẹp của cảnh ngày xuân, giải tỏa muộn phiền.”

Mấy đại thần kia lập tức giận đến nỗi râu dựng lên mắt trợn tròn.

Thẩm Giới từ Càn Thanh Cung đến, thấy cảnh tượng bừa bộn đó nhịn không được cười thành tiếng, ho khan vài tiếng mới nghiêm mặt, nhưng không có chút ý tứ truy cứu nào, chỉ làm người hòa giải nói qua loa: “Hoàng hậu cũng coi như có lòng, mặc dù xem ra là, là…”

“Là” hết nửa ngày sau rốt cuộc cũng nặn ra được mấy từ.

Sau đó nói: “Hơi khác với mọi người mà thôi.”

Phùng Minh Vũ thấy Trương Già hồi lâu không trả lời, không khỏi nói: “Lệnh muội không thích gì sao?”

Trương Già dừng một chút, nói: “Cái gì nàng cũng thích cả.”

Phùng Minh Vũ nói: “Nhưng trông lệnh muội hình như có hơi…”

Có hơi kén chọn.

Lời này Phùng Minh Vũ không nói rõ ra.

Trương Già lại chợt nhớ tới con chim xinh đẹp kia.

Lông vũ màu xanh lục và lam trên đôi cánh, cái đuôi thật dài đẹp như Phượng Hoàng, tục gọi là “Chim loan phượng”.

Khi đó còn ở sơn trang nghỉ mát.

Hôm trước hắn gặp phải vị Hoàng hậu nương nương trong truyền thuyết kia ở đình đá bên hồ sen, bị làm khó dễ một trận, hôm sau Thẩm Giới lại dẫn văn võ bá quan đến bãi săn đi săn.

Đương nhiên Khương Tuyết Ninh cũng ở đó.

Nàng mặc một thân hoa phục, trong tay còn cầm quạt gỗ đàn hương tinh xảo, ngồi sau rèm nhìn người khác ở xa xa, dáng vẻ không hứng thú lắm.

Mãi đến khi giữa núi rừng có mấy con chim xinh đẹp bay qua.

Màu xanh lam pha xanh ngọc bích, vô cùng trong trẻo.

Nàng liền bị cuốn hút, đứng dậy tiến ra phía trước nắm lấy góc tay áo của long bào có hoa văn rồng đen thêu chìm của Thẩm Giới, chỉ vào mấy con chim nho nhỏ kia nói: “Ta muốn cái kia!”

Đương nhiên Thẩm Giới theo ý nàng.

Lập tức hắn liền nói với những binh sĩ trẻ tuổi tham gia săn bắn kia,

ai có thể bắn được mấy con chim loan phượng kia xuống, sẽ trọng thưởng.

Hiển nhiên những người kia kích động.

Nhưng hối hả nửa ngày cũng không thấy có kết quả.

Khương Tuyết Ninh liền mất vui.

Thế là Thẩm Giới an ủi nàng: “Chỉ một con chim loan phượng nho nhỏ, nếu nàng thật sự thích, hôm khác bảo nội cung chọn tới cho nàng mấy con, cho nàng treo ngoài cửa cung, được không?”

Khương Tuyết Ninh lại nói: “Trong cung nuôi có gì thú vị đâu, ta muốn chim loan phượng bên ngoài này.”

Thế là Thẩm Giới cũng hết cách, thở dài.

Đang lúc này, có mấy binh sĩ trong Ngự lâm quân bỗng nhiên kêu lên, cắt ngang: “Không phải tài bắn cung của Thái sư đại nhân rất tốt sao? Lần trước ta đã nhìn thấy, thiện xạ!”

Vốn dĩ nghỉ mát Thừa Đức lần này, Tạ Nguy không tới.

Hắn ở lại kinh thành xử lý chút đại sự triều chính cho Hoàng đế, chỉ là gần đây có vài chuyện không dễ định đoạt, phải thương nghị với Hoàng đế, cho nên hôm qua mới phi ngựa đến đây. Hoàng đế giữ hắn lại nghỉ ngơi một ngày, hôm nay còn chưa kịp đi, may mắn gặp dịp này.

Lời này vừa dứt, ánh mắt mọi người lập tức tập trung đến chỗ Tạ Nguy.

Vị thái sư đương triều trẻ tuổi này lúc ấy mặc một thân đạo bào xanh biếc, nhẹ nhàng cau mày.

Thẩm Giới lại cười lên, mời hắn thử xem.

Dường như Khương Tuyết Ninh không quá hoan nghênh người này, khóe miệng hơi nhếch lên, chêm thêm một câu ở đằng sau: “Phải còn sống.”

Lúc đó Tạ Nguy đã giương cung, tên đã trên dây.

Nghe vậy lại quay đầu nhìn Khương Tuyết Ninh một chút.

Lúc ấy Trương Già cảm thấy vị thái sư đương triều có danh tiếng nổi bật này, hẳn cũng không ưa gì Khương Tuyết Ninh cũng như các đại thần khác.

“Xoạt” một tiếng, mũi tên như xuyên qua mây trời, bay vào trong rừng.

Mũi tên bay rất hiểm phóng về phía cánh trái của một con chim loan phượng!

Con chim kia kêu lên thảm thiết sau đó chao đảo, bay nghiêng nghiêng xuống, rơi trên đồng cỏ.

Thế là Khương Tuyết Ninh triệt để không còn hình tượng mẫu nghi thiên hạ nữa, không nhịn được mừng rỡ kêu lên, dường như quên mất mình không thích Tạ Nguy, gọi cung nhân bên cạnh đi bắt chim.

Cung nhân nhặt con chim về, quả thật vẫn còn sống.

Có điều cánh bị thương một chút, nhưng vẫn xinh đẹp diễm lệ như trước, vừa khéo lại hợp nuôi trong lồng, treo dưới mái hiên.

Từ đó, trên dưới hậu cung đều biết, Hoàng hậu nương nương nuôi một con chim xinh đẹp ở Khôn Ninh cung.

Mấy ngày đó tất cả mọi người đều vui vẻ.

Bởi Hoàng hậu nương nương cười lên trông rất xinh đẹp, đôi mắt dịu dàng cong cong còn tuyệt đẹp hơn so với lông chim, đẹp hơn cả mẫu đơn Lạc Dương, xán lạn khiến người ta cảm thấy trong lòng như tan ra.

Nàng thích ngồi ở dưới hiên nhìn con chim loan phượng kia.

Mỗi lần ngồi nhìn liền ngồi hơn nửa ngày.

Có điều mỗi một ngày trôi qua, nụ cười của nàng lại càng nhạt đi.

Rốt cục, gần nửa tháng sau, nụ cười trên mặt nàng biến mất.

Nhóm cung nhân lặng lẽ nói nương nương treo chiếc lồng kia ở dưới hiên, bản thân ngồi nhìn nửa ngày, sau đó càng lúc càng sầu não uất ức.

Đến một đêm trời mưa rất lớn.

Sáng sớm hôm sau, nhóm cung nhân đến xem lại nhìn thấy lồng chim tinh xảo kia rơi dưới hiên, cánh cửa nho nhỏ đã mở ra, con chim xinh đẹp trong lồng kia đã không còn tung tích.

Nhóm cung nhân sợ hãi, nơm nớp thấp thỏm bẩm báo việc này.

Khương Tuyết Ninh lại không phản ứng gì.

Nghe nói nàng vùi mình trong cung ngủ hai ngày, ngay cả Hoàng đế đến cũng không để ý. Từ hôm đó về sau, dưới hiên Khôn Ninh cung trống trơn, không bao giờ nghe thấy tiếng chim hót vang nữa.

Có lẽ, ăn ngon mặc đẹp, vui chơi tận hưởng đều không phải thứ nàng thật sự thích?

Nàng chỉ yêu con chim có bộ lông diễm lệ kia.

Có điều khi con người ta ở trên núi, lại không nhận ra tâm tư chân thật của mình thôi.

Trương Già ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đang dần tối đen, lại nhớ tới lời thiếu nữ đã nói với mình bên bờ sông ngoài thôn trang kia, bỗng nhiên thật sự vui thay cho nàng.

Hiểm cảnh thì sao chứ?

Hắn nhìn Phùng Minh Vũ, bình tĩnh nói: “Nàng không kén chọn.”

Còn không kén chọn á?

Trong lòng Phùng Minh Vũ tự nhủ hắn lại không thấy thế, nếu muốn nói chuyện vòng vo với cái mặt lạnh này, còn không biết bao lâu sau mới có thể moi ra được chuyện mình muốn biết, dứt khoát từ bỏ những chuyện lông gà vỏ tỏi kia, đi thẳng vào vấn đề: “Nhưng lão hủ không rõ, một cô nương yểu điệu như lệnh muội, sao đại nhân nỡ đưa nàng ra ngoài, nếu có chuyện gì phải xử lý thế nào?”

*

Vấn đề này, nếu không trả lời cho tốt, sơ ý một chút sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

“Chuyện này…”

Trên đường đi Khương Tuyết Ninh đều nói chuyện với Hoàng Tiềm, đáp lại sự thăm dò của đối phương, lại không hề lo mình sẽ lộ ra sơ hở. Dù sao nàng thích Trương Già không phải giả vờ, nàng biết rất nhiều chuyện liên quan tới hắn.

Nhưng lời này của đối phương lại khiến nàng âm thầm giật thót.

Nhưng chỉ một lát sau, nàng đã quyết định được.

Hoàng Tiềm cùng Phùng Minh Vũ đều có một phen mưu tính, đều suy nghĩ người mà Độ Quân Sơn Nhân nhắc đến trong thư rốt cuộc là ai, người đáng nghi nhất ở đây trừ Trương Già ra không còn ai khác.

Mà Khương Tuyết Ninh, người Trương Già đưa đến, càng là sự tồn tại bất hợp lý.

Ai đã đi mạo hiểm còn đưa một muội muội theo?

Thực sự khiến người ta nghi ngờ khó hiểu.

Nhưng hắn không ngờ, sau khi mình hỏi câu này, thiếu nữ vốn miệng lưỡi sắc bén đối đáp trôi chảy, gương mặt vốn ngẩng lên trời lại hơi cúi xuống, ngập ngừng, dường như ngại trả lời.

Hoàng Tiềm chợt nghĩ tới điều gì đó.

Sắc mặt hắn trở nên quái dị: "Ngươi và vị Trương đại nhân kia, hẳn là…"

Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng hạ mi mắt, không ai nhìn thấy trong đôi mắt to được hàng mi dày và dài che đi đang giấu sự trào phúng. Trong lòng nàng chỉ nghĩ dù sao Trương Già cũng không biết nàng nói hươu nói vượn, thế là nhẹ nhàng cắn môi, tạo ra dáng vẻ e sợ xấu hổ hết sức, nói thật nhỏ: "Ta cùng huynh trưởng là lưỡng tình tương duyệt, bất đắc dĩ trong nhà không cho phép, lần này bỏ trốn chỉ sợ bị người ta biết được, kính xin hương chủ giữ bí mật cho, đừng nói với ai khác."

Hoàng Tiềm: "…"

Cả người hắn như bị sét đánh, CMN ông đây vừa nghe thấy chuyện gì vậy?

Chương 126: Bệnh thật

Sau khi vào thành, Thiên Giáo đã sớm tìm được một quán trọ đặt chân.

Trương Già và Phùng Minh Vũ tới sớm hơn một chút, đã ngồi trong sảnh.

Hoàng Tiềm đưa Khương Tuyết Ninh vào, nét mặt lại có chút kỳ dị, nhất là lúc ánh mắt liếc về phía Trương Già.

Hai bên hàn huyên vài câu, Phùng Minh Vũ nhìn trái nhìn phải từ đầu đến cuối đều cảm thấy ánh mắt Hoàng Tiềm nhìn Trương Già không đúng, liền cho hắn một ánh mắt, gọi hắn sang bên cạnh, nhíu mày hỏi hắn: "Ngươi có chuyện gì vậy? Giờ chúng ta chỉ đang hoài nghi hắn, sao ngươi lại tỏ rõ ra như vậy? Lỡ như hắn không phải nội ứng, người để hắn biết chúng ta hoài nghi, vậy chẳng phải đắc tội đến cả Độ Quân tiên sinh sao? Là hỏi ra được chuyện gì sao?"

Hỏi ra chuyện gì?

Không nhắc tới chuyện này còn được, vừa nhắc cả người Hoàng Tiềm đều cảm thấy không khỏe.

Hắn nói thầm ta cũng đâu muốn nhìn Trương Già như thế.

Nhưng ai mà ngờ chính nhân quân tử bề ngoài trông đoan chính nghiêm chỉnh thế kia, vậy mà bên trong lại làm chuyện như vậy với muội muội mình!

Quả thật không bằng cầm thú!

Tuy Hoàng Tiềm là người trong giang hồ, nhưng cũng biết hai chữ "Lễ pháp", nhịn lại, nhưng không nhịn được, vẫn nói: "Phùng tiên sinh, ông ghé tai qua đây…"

Bên này hai người thì thầm.

Sắc mặt Phùng Minh Vũ thay đổi đến mấy lượt.

Bên kia Khương Tuyết Ninh lại không hề có ý chịu trách nhiệm gì, nhớ lại biểu cảm của Hoàng Tiềm lúc nghe nàng nói mấy chữ "Huynh muội bỏ trốn", thậm chí còn không nhịn được cười rộ lên.

Nàng phủi tay, thoải mái mà đánh giá quán trọ này.

Vào thành Thông Châu lúc trời đã tối rồi.

Khi họ đi trong thành, đại đa số cửa hàng đều đã đóng cửa, chỉ có số ít còn bất chấp gió lạnh, rao hàng mì hoành thánh sủi cảo. Trên đường đi cực kì vắng vẻ, chỉ có Tần lâu sở quán xa xa là rất náo nhiệt, đương nhiên không thể so với kinh thành được.

Quán trọ này cũng mang chút vẻ túng bần.

Sơn quét trên cửa chính đã tróc ra không ít, tất cả đồ bài trí đều rất cổ xưa, cũng không trang trí gì khác nữa, chỉ vì sắp đến cuối năm nên bên cạnh cửa, cầu thang đều dán chữ phúc bằng giấy đỏ tươi, cũng lan tỏa được mấy phần ấm áp giữa cái lạnh thấu xương ngày đông.

Thông Châu hiển nhiên là một cứ điểm trọng yếu của Thiên Giáo, sau khi vào quán trọ, những người của Thiên Giáo rõ ràng đều buông lỏng không ít, ngồi xuống người uống rượu kẻ nói chuyện.

Chưởng quỹ cũng không hỏi thân phận bọn họ, một mực nhiệt tình chiêu đãi.

May mà thời tiết này rất ít khách, không có người ngoài chú ý tới.

Trương Già không phải người mù, từ lúc hội họp lại cùng mọi người sau khi qua khỏi cổng thành, hắn cũng cảm nhận được ánh mắt của Hoàng Tiềm nhìn mình không đúng lắm, nhưng trái lại dáng vẻ của Khương Tuyết Ninh thì rất bình thường.

Giờ phút này Hoàng Tiềm và Phùng Minh Vũ sang một góc nói chuyện, hắn liền túm Khương Tuyết Ninh qua.

Biểu cảm trên mặt trở nên có phần nghiêm túc.

Trương Già nhíu mày hỏi nàng: “Trên đường Hoàng Tiềm hỏi ngươi cái gì rồi?”

Khương Tuyết Ninh bỏ hai tay sau lưng, dáng vẻ lanh trí, thành thật nói: “Hỏi Trương đại nhân và ta có quan hệ gì, hành động nguy hiểm như thế sao Trương đại nhân lại đưa ta theo.”

Chuyện này trong dự liệu của Trương Già.

Hắn lại hỏi: “Ngươi nói thế nào?”

Khương Tuyết Ninh liền trở nên xấu hổ e thẹn, nhẹ nhàng cắn cắn môi, lại âm thầm đánh giá thần thái Trương Già, chỉ thấy đối phương nghiêm cẩn cứng nhắc không khác mấy so với kiếp trước, trái lại càng kích thích người ta có tâm tư trêu chọc đùa giỡn, thế là nháy mắt mấy cái lại nhỏ giọng nói: “Ta nói với Hoàng hương chủ…”

Nàng nói xong.

Trong đầu Trương Già khựng lại một lúc.

Hắn nhìn thiếu nữ gần ngay trước mắt, phản ứng không kịp.

Khương Tuyết Ninh lại tưởng hắn không nghe rõ, tiến tới muốn lặp lại lần nữa, giọng nói cũng hơi lớn hơn so với lúc nãy: “Vừa nãy ta nói chúng ta chính là huynh muội bỏ…”

Chữ “trốn” còn chưa kịp thốt ra, sắc mặt Trương Già đã biến đổi, bởi vì nàng cách hắn rất gần, liền vươn tay bịt kín cái miệng gây họa của nàng ngay lập tức, giữa hai hàng mi dài đã tràn đầy vẻ lạnh lùng, trách mắng: “Làm loạn!”

Đã là mùa đông lạnh thấu xương nhưng bàn tay hắn lại vô cùng ấm áp.

Hai gò má hơi lạnh của Khương Tuyết Ninh hấp thu độ ấm từ hắn, cánh môi trơn bóng như có như không áp vào lòng bàn tay hắn, có một thoáng nàng đã muốn lè lưỡi ra liếm thử xem hắn còn dám dùng tay bịt miệng nàng không.

Nhưng sợ là tên cổ hủ như Trương Già sẽ bị nàng hù chết.

Cho nên ý định này chỉ chạy vòng vòng trong lòng, cuối cùng vẫn không thành hiện thực. Nàng chỉ mở to mắt nhìn hắn, chớp mắt trông rất hiền lành đơn thuần.

Thế là Trương Già ý thức được cử chỉ của mình có phần sai sót, lập tức muốn buông nàng ra, nhưng trước khi buông tay lại nghiêm túc cảnh cáo nàng một câu: “Không được phép nói lung tung nữa”, thấy nàng nháy mắt mấy cái tỏ vẻ đồng ý, lúc này mới buông lỏng tay.

Khương Tuyết Ninh giả vờ không biết mình làm gì sai: “Là ta nói không đúng sao?”

Thần thái này của nàng vừa nhìn đã biết là giả.

Trương Già nhìn nàng, không hề có chút đùa giỡn nào, nói: “Về sau Nhị cô nương phải gả đi, danh tiết nữ nhi không được phá hỏng, hồ ngôn loạn ngữ như thế còn ra thể thống gì?”

Cần thể thống làm gì?

Dù sao nàng cũng không muốn gả cho ai khác.

Câu nói "Về sau người khác không cưới ta đại nhân cưới ta nhé" đến tận miệng, suýt chút nữa đã nói ra, nhưng cuối cùng vẫn là sợ hắn bị mình chọc giận càng không vui, nên nhịn xuống.

Đứng trước mặt Trương Già, nàng ấm ấm ức ức cúi đầu, nhỏ giọng biện giải cho mình: "Vậy người ta còn nói thế nào được? Chỉ chốc lát lại không nghĩ ra được lý do thoái thác nào khác. Lỡ như hỏng chuyện thì phải làm sao bây giờ?"

Đầu óc nàng nhanh nhạy thế nào, Trương Già biết.

Dù biết rõ dáng vẻ ấm ức của nàng trước mặt đây chín phần là giả, nhưng cơn giận trong lòng Trương Già chẳng biết vì sao lại không thể tuôn ra được, chỉ ép mình nhịn xuống, ngược lại khiến đáy lòng bị thiêu đốt đau đớn.

Một hồi lâu, hắn chỉ nhìn nàng không nói.

Khương Tuyết Ninh yên lặng nhìn chằm chằm mũi chân mình, chờ hắn nổi giận, nhưng cả nửa ngày chẳng thấy nói năng gì, ngẩng đầu lên đối mặt với một đôi mắt lạnh lùng ẩn giấu mấy phần khắc chế đau khổ, trong lòng đột nhiên nghẹn lại, nhớ về lúc nàng khiến hắn thất vọng ở kiếp trước.

Xưa nay nàng không để ý chuyện gì, nhất thời lại có phần hoảng hốt.

Tâm tư vốn định trêu đùa hắn lập tức tan đi sạch sẽ, nàng còn hơi sợ, cẩn thận đưa tay kéo kéo góc áo hắn, giọng mềm mại nhận lỗi: "Đều tại ta, đều tại ta, về sau ta sẽ không nói như vậy nữa, đại nhân bảo ta nói gì ta sẽ nói cái đó!"

Trương Già trầm mặc không rõ vì sao.

Bàn tay khiến góc áo hắn rung động, phảng phất như động đến trái tim hắn.

Hắn nghĩ, làm sao nổi giận với nàng đây?

Hắn rũ mắt, dừng một chút, hắn chỉ nói: "Bọn họ bắt đầu hoài nghi ta, ngày mai phải đi phân đà, đêm nay ngươi liền giả bệnh, chờ trời vừa sáng liền đi tiệm thuốc Vĩnh Định xem bệnh. Phía kinh thành hẳn cũng đang có người tìm cô nương, triều đình đương nhiên sẽ phái người hộ tống."

Đêm nay giả bệnh, sáng sớm mai rời đi.

Khương Tuyết Ninh khựng lại, nắm lấy góc áo của hắn còn không muốn buông tay, vô thức hỏi: "Vậy ngươi phải làm sao?"

Nhưng đúng lúc này, Phùng Minh Vũ và Hoàng Tiềm đã đi tới.

Nàng chỉ đành thôi.

Hiển nhiên đã biết được gì đó từ Hoàng Tiềm, Phùng Minh Vũ vốn khôn khéo nhưng trong nụ cười cũng có thêm mấy phần miễn cưỡng, ánh mắt dò xét hai người Khương Tuyết Ninh và Trương Già, ngược lại ngoài ý muốn phát hiện cũng coi như là trai tài gái sắc rất xứng đôi.

Chỉ tiếc…

Lại là huynh muội.

Trước mặt người này nắm lấy góc áo người kia, tới lui thân mật, còn không phải có chút vấn đề sao?

Uổng công suốt chặng đường ông ta còn cảm thấy Trương Già này

quả thật là chính nhân quân tử, nào ngờ…

Con người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Chỉ là so với chuyện hoang đường "Xá muội vừa vặn muốn tới thành Thông Châu" mà Trương Già nói, hiển nhiên "Huynh muội bỏ trốn" đáng tin hơn nhiều.

Phùng Minh Vũ hiển nhiên không đến mức làm rõ ra, ngầm thừa nhận Trương Già cũng là xấu hổ không tiện nói ra, cho nên chỉ chắp tay một cái mời Trương Già lên phòng khách trên lầu cùng nghị sự.

Trương Già đồng ý.

Chỉ là đang khi lên lầu, nhớ tới Khương Tuyết Ninh nói hươu nói vượn một phen với Hoàng Tiềm, không muốn làm hỏng thanh danh nàng, khó tránh khỏi muốn nói vài câu làm sáng tỏ với Phùng Minh Vũ và Hoàng Tiềm. Nhưng hai người này đều "Không có việc gì không có việc gì, hai chúng ta không hề hiểu lầm, huynh muội ngươi trong sạch", ra vẻ rất thấu hiểu cho Trương Già, trái lại khiến Trương Già hoàn toàn cạn lời, hiểu rõ bản thân nói thêm nữa cũng không ích gì, càng tô càng đen.

Cuối cùng, chỉ có thể tiếp tục trầm mặc.

Đương nhiên Khương Tuyết Ninh không thể đi theo đám bọn họ lên nghị sự, chỉ ở dưới lầu nhìn bóng dáng Trương Già biến mất ở chỗ ngoặt, mới quay người định bụng ăn gì đó trong quán trọ.

Chỉ là Tiểu Bảo với chỏm tóc dựng ngược lên hình như đã sớm dõi theo nàng.

Vừa nhìn thấy nàng quay người liền vội vã vẫy vẫy tay với nàng từ một bàn gần đó, cười hì hì rất thân thiết, gọi nàng: "Tỷ tỷ, sang bên này, có canh nóng và

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy cả chặng đường đứa trẻ này vẫn chiếu cố nàng rất nhiều.

Lúc thì đưa nước, khi thì lương khô, tuy vào lần đầu tiên gặp nó trong đêm đó vết mực đen sì trên tay nó khiến nàng vẫn một mực nghi ngờ, nhưng không tiện từ chối, liền sang đó ngồi, nói cảm ơn nó: “Làm phiền rồi.”

*

Sao đêm đông đầy trời, gió bấc còn rít gào.

Định Quốc công Tiêu Viễn mang theo một đoàn cả người cả ngựa trùng trùng điệp điệp lao nhanh, cuối cùng đã tới ngoài thành Thông Châu.

Quân tiên phong ghìm cương ngựa ngoài thành, bẩm lên trên.

Tiêu Diệp trẻ tuổi cũng đeo bảo kiếm ngồi trên lưng ngựa, nhìn qua tòa thành trì đang chìm trong bóng tối gần đó, không nhịn được cười lớn, đắc chí vô cùng: “Vẫn là cha cao siêu tài trí, chính vì cái gọi là tiền là tiên là phật, có tiền mua tiên cũng được. Gì mà nghĩa sĩ Thiên Giáo, còn không phải cho trăm tám mươi lượng bạc đã phun cả vị trí hang ổ của mình ra! Lúc này chúng ta đông người, tóm đám loạn đảng này quả thực như bắt ba ba trong rọ, dễ như trở bàn tay!”

“Ha ha ha…”

Tiêu Viễn đã rất nhiều năm không mang binh đánh trận, lần này lại đào trang phục tướng quân của mình ra lại, vuốt râu cười to nói: “Phen này, bắt loạn đảng là chuyện nhỏ, quan trọng là nhân cơ hội này bày tỏ lòng trung thành trước mặt thánh thượng, lập công, cho nên mới phải giành đi trước Tạ thiếu sư. Cũng không phải bản công không ưa người này, nhưng quả thực chuyện quan trọng. Diệp Nhi, con biết ngoài thành Thông Châu này là gì không?”

Hắn chỉ về hướng đông nam.

Tiêu Diệp nhìn theo hướng đó, mặc dù dưới bầu trời đen kịt một màu không nhìn thấy gì cả, lại đáp: “Là đại doanh mười vạn quân Thông Châu đang trú.”

Đôi mắt của Tiêu Viễn liền trở nên sắc bén.

Ông ta nhìn về hướng đó, giống như chim ưng khát máu, âm thầm giương móng vuốt ra, nói: “Lão già Yến Mục kia vừa ngã xuống, không có Dũng Nghị Hầu phủ, mười vạn quân đóng ở đại doanh Thông Châu này liền thiếu một tướng soái thống lĩnh, Thánh thượng cũng đang cân nhắc. Chỉ là con cũng biết, trên triều đình rất phê bình Tiêu thị nhất tộc chúng ta, Thái hậu nương nương cũng không tiện thiên vị quá mức, cho nên vạn sự đều phải có lý do chính đáng. Trước mắt là chuyện cực kỳ khẩn cấp quan trọng, phá huỷ phân đà Thông Châu của Thiên Giáo lần này, nên bắt thì bắt đáng giết phải giết, lập nên chiến công đầu!”

Tiêu Diệp là công tử ăn chơi trác táng, nghe lời ấy đã sớm không kiềm chế nổi, lập tức hưng phấn nói: “Vậy chúng ta liền vào thành, giết một trận cho thống khoái?”

Tiêu Viễn cười một tiếng: “Chuyện này không gấp.”

Sau đó phất tay cho binh sĩ sau lưng xuống ngựa đến chỉnh đốn lại: “Không vội, chờ ngày mai hai nhóm người Thiên Giáo và bọn ác đồ trốn thoát từ thiên lao tề tựu lại, chúng ta hốt gọn một mẻ, xử lý chuyện này thật gọn gàng.”

Tiêu Diệp lập tức nói: “Vẫn là phụ thân cao minh!”

Tiêu Viễn liền không nhịn được mặc sức tưởng tượng đến cảnh tượng lừng lẫy bản thân một mình nắm trong tay binh quyền ba nơi, thế là đắc chí cười lên ha hả.

*

Khương Tuyết Ninh sung sướng đã quen, mấy ngày liên tiếp đi đường ăn không ngon ngủ không yên, sau khi đến quán trọ này cuối cùng cũng trầm tĩnh lại mấy phần, thấy rượu thịt khách sạn đã chuẩn bị lại hiếm khi ăn nhiều hơn chút ít.

Tiểu Bảo chào hỏi nàng xong liền đến gần đám người Thiên Giáo kia cùng chơi xúc xắc.

Nàng nhớ lại lời Trương Già vừa nói, nảy ra ý định, liền đi lên lầu, suy nghĩ cách giả bệnh.

Lúc nhỏ còn sống ở thôn quê, nàng đã gặp được không ít đại phu vân du bốn phương, mấy thứ linh tinh cũng học được không ít.

Có một đạo sĩ giả danh lừa bịp từng dạy nàng một chiêu.

Kẹp một củ khoai tây dưới nách, sẽ không chẩn mạch đúng được, giống như mắc phải bệnh lạ vậy.

Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ không vào hang sao bắt được sói, giả bệnh cũng phải giả cho giống một chút, liền đứng dậy ra chốt cửa lại, cởi ngoại bào mang hơi ấm của thân mình ra, mở cửa sổ ra, đứng ngay hướng gió thổi đến, chỉ chốc lát sau da mặt đã tái nhợt, run lẩy bẩy. Sau đó nàng nghe tiếng người ta chơi xúc xắc bên ngoài đã tan đi, mới rón rén mở cửa phòng, lẻn xuống lầu, đi tìm phòng bếp phía sau quán trọ.

Đêm đã khuya, chung quan đều yên tĩnh.

Dù không biết phân đà Thiên Giáo rốt cuộc đang ở đâu trong thành Thông Châu, nhưng đám người kia ngày mai phải đi, đêm nay ít nhiều cũng cố kỵ đôi chút, không làm ồn quá khuya, đều đã đi ngủ cả.

Chỉ có căn phòng chữ thiên số một vẫn sáng.

Có lẽ Trương Già còn đang nói chuyện với hai người Hoàng Tiềm, Phùng Minh Vũ.

Bố cục của quán trọ khắp thiên hạ gần như đều không khác nhau mấy.

Khương Tuyết Ninh hữu kinh vô hiểm mò tới phòng bếp, nín thở tập trung, nhìn chung quanh một chút không thấy ai mới vươn tay ra chậm rãi đẩy hai cánh cửa, lách mình nhẹ nhàng linh hoạt vào trong, khép cửa lại.

Trong không khí lại phiêu đãng chút hương rượu.

Trong phòng bếp có rượu rất bình thường.

Nàng không để ý mấy.

Nhưng hoàn toàn không ngờ vừa xoay người, trên gáy đã bị một lực lớn tác động lên, là một bàn tay mạnh mẽ khống chế nàng, tay kia vội vã bịt miệng nàng lại, đẩy nàng áp vào cánh cửa!

Khương Tuyết Ninh bị dọa sợ suýt chết!

Nhưng mượn ánh sáng lờ mờ xuyên qua khe cửa khép hờ, trong đầu nàng chợt lóe, lập tức nhận ra…

Lại là Mạnh Dương!

Đôi mắt âm trầm, môi của hắn mím thật chặt, gương mặt lạnh lùng khắc nghiệt, nhưng dưới bàn tay hắn lại là da thịt trơn bóng, quá mềm mại, lúc này mới cảm nhận được người này là nữ tử, chân mày bất giác cau lại, vừa nghĩ liền nhận ra là nàng: “Là người?”

Trong lao ngục Khương Tuyết Ninh đã nhìn thấy người này lần đầu, cảm thấy quá nguy hiểm.

Nhưng không lâu trước đó, thần thái khi nghe người khác nhắc tới Dũng Nghị Hầu phủ khi trò chuyện bên đống lửa, nàng đã thay đổi cái nhìn về người này, trước mắt không dám nói lời nào, chỉ gật gật đầu.

Tóc Mạnh Dương rối bời, nhìn nàng chốc lát, phát hiện nàng đúng là không có ý kêu to lên, liền buông nàng ra, nói: “Ngươi tới nơi này làm gì?”

Khương Tuyết Ninh nói dối: “Đói bụng đến tìm đồ ăn.”

Mạnh Dương xùy một tiếng cũng không biết là tin hay không, quay người mò mẫm trên bếp lò cầm bình rượu lên uống.

Khương Tuyết Ninh liền biết đây là hiểu lầm.

Người này nửa đêm đến đây chỉ để tìm rượu uống thôi.

Nàng cũng không tiện bắt chuyện với người này, lại nghĩ đang có một người bên cạnh, nàng muốn tìm đồ cũng có chỗ cố kỵ, hành động của nàng lề mà lề mề, trong ánh sáng vô cùng u ám, mò được củ khoai tây, do do dự dự không dám cất vào.

Nào ngờ trong bóng tối Mạnh Dương nhìn nàng, hai mắt có sự sắc bén vụt qua, vậy mà nói: “Tiểu thư khuê các cũng biết loại mánh khoé giang hồ này à, muốn giả bệnh?”

Khương Tuyết Ninh lập tức rùng mình!

Mạnh Dương lại ngồi yên một mình uống rượu không hề có ý định quan tâm đến người khác, nói: “Đám người các ngươi ai cũng có tâm tư của người nấy sắp xướng thành một vở kịch lớn rồi, lấy khoai tây đi nhanh lên, đừng làm phiền ông đây uống rượu.”

Khương Tuyết Ninh từ sợ hãi chuyển sang kinh ngạc.

Nàng nghĩ nghĩ, người này làm việc quả đúng là rất kỳ lạ, cũng không giống như muốn kết giao với Thiên Giáo, hẳn là kiểu nhân vật nay đây mai đó không phục tùng ai trên giang hồ, dứt khoát quyết định chắc chắn nhét khoai tây vào trong tay áo muốn đi.

Chỉ là trước khi xoay người, bước chân chợt dừng lại.

Khương Tuyết Ninh quay đầu nhìn hình bóng trong bóng tối kia, cân nhắc về suy nghĩ vừa mới xuất hiện trong đầu, lại có chút do dự.

Từ khi thê tử hắn qua đời, hắn sống ở thế gian tựa như cái xác không hồn, sau khi giết mình cả nhà mình càng không hề áy náy, chỉ là bị giam trong thiên lao không có bao nhiêu rượu mà uống.

Vị Tạ tiên sinh trong kinh kia lại thường sai người mang rượu đến cho hắn.

Nhưng Mạnh Dương biết, rượu của những người trông có vẻ tốt đưa đến như thế, thường là thứ không thể uống, nên trước nay chưa từng động vào giọt nào.

Chẳng hiểu sao hắn cười, nhìn thấy Khương Tuyết Ninh không đi, liền nói: “Người giả bệnh là muốn thoát thân nhỉ? Vậy Trương đại nhân gì kia chẳng phải là tình lang của ngươi sao, không cùng đi à?”

Khương Tuyết Ninh nói: “Chính là bởi hắn không đi, nên ta mới nghĩ liệu có thể nhờ Mạnh công tử giúp được không.”

Dù Mạnh Dương xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng cũng rất lâu rồi không ai gọi hắn là “Mạnh công tử” nữa.

Hắn cảm thấy thú vị: “Hai ngươi lại là uyên ương số khổ.”

Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ nếu nàng cùng Trương Già thật sự là uyên ương số khổ vậy cũng coi như đáng giá, không phí công trùng

sinh chuyến này, nhưng kiểu người như Trương Già đối với nàng dù sao cũng là trăng sáng trên trời cao, đứng ở lầu cao nhất đưa tay lên cũng chỉ có thể chạm đến một chút ánh sáng.

Tâm trạng nàng suy sụp, lại không phủ nhận tình cảm của mình.

Chỉ nói: "Quả thật ta có ý với Trương đại nhân. Nghe nói năm đó Mạnh công tử cũng là xuất thân cực tốt, chính là báo thù vì thê tử mới phạm phải trọng tội. Nghe công tử nói đỡ cho Dũng Nghị Hầu phủ bên đống lửa, ta nghĩ ngươi cũng không phải kẻ cực kỳ độc ác. Lại nghe nói công tử có võ nghệ cao cường, mà ngày mai còn không biết có hung hiểm gì, cho nên cả gan muốn xin công tử bảo đảm an toàn cho hắn. Chỉ là không biết có thể giúp ngài làm chuyện gì không…"

Còn muốn xin một trọng phạm như hắn bảo hộ mệnh quan triều đình?

Mạnh Dương suýt chút nữa bật cười.

Nhưng nhìn cô nương trước mắt nói năng chân thành như thế, lại nhớ về rất lâu trước kia cũng có người thực tình đối xử với hắn, thế là hắn trầm mặc, lại nghĩ tới Trương Già suốt chặng đường đi, qua thật lâu sau, hắn bỗng nói: "Ngươi cam tâm tình nguyện vì vị Trương đại nhân kia, nhưng nếu hắn có gì đó giấu diếm ngươi thì sao?"

Vong thê của hắn cũng đã giấu rất nhiều chuyện chưa từng nói với hắn.

Mãi sau này hắn mới biết đó đều là "khổ".

Khương Tuyết Ninh không đoán được Mạnh Dương sẽ hỏi một câu như vậy, chỉ cảm thấy rất không hiểu được, vô cùng kỳ lạ.

Trương Già có thể giấu nàng điều gì?

Bây giờ đối với Trương Già, có thể nàng chẳng qua chỉ là một tiểu thư điêu ngoa suốt ngày kiếm chuyện với hắn, cực kỳ đau đầu, nói cũng chẳng nghe lời được mấy câu, vốn còn không quen biết. Nàng không biết rất nhiều chuyện của Trương Già thì bình thường, nhưng Trương Già thẳng thắn vô tư, tuyệt đối không thể nào liên quan đến chuyện "có điều giấu diếm" được.

Nàng nói: "Làm sao có thể như thế?"

Mạnh Dương chẳng hiểu sao lại cười lên.

Nhưng sau đó cũng không nói gì, càng không đồng ý với nàng, cũng không từ chối thẳng.

Khương Tuyết Ninh đợi nửa ngày không nghe hắn đáp lời, trong lòng liền nghẹn lại, giậm chân một cái rồi rời đi.

Giấu củ khoai tây trở về trên lầu, nàng mặc nguyên y phục nằm xuống.

Vốn còn định ngủ một lúc, hừng đông sáng mai sẽ giả bệnh theo kế hoạch, nào ngờ vừa ngủ đến nửa đêm về sáng, mơ mơ màng màng cảm giác toàn thân rét run, trong bụng quặn đau khiến nàng khó chịu quá mà tỉnh, trên trán còn có mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cả người giống như mắc bệnh nan y vậy!

Chẳng qua chỉ đứng trước cửa sổ hóng gió một lúc, nhiều lắm thì nhiễm chút phong hàn, sao bỗng nhiên lại thế này?

Nàng thất tha thất thểu đứng dậy, lại phát hiện tay chân không còn chút sức lực nào.

Không…

Không phải giả bệnh nữa, là bệnh thật!

Trong lòng Khương Tuyết Ninh hoàn toàn thật sự sợ hãi, đi được vài bước, vô tình động phải ly trà rơi xuống đất “choang” một tiếng, trong sự tĩnh lặng của lúc tờ mờ sáng, âm thanh này truyền đi thật xa, kinh động đến những người gần đó.

Chưa được một lát bên ngoài đã có người gõ cửa, là giọng nói của Trương Già: “Làm sao thế?”

Khương Tuyết Ninh muốn nói nhưng cổ họng khản đặc.

Thế là liền nghe một tiếng “ầm”, có người đạp cửa ra, lại có ba hay năm người cùng tiến vào, trong đó có Tiểu Bảo người đã gọi nàng qua dùng bữa lúc trước. Vừa nhìn thấy sắc mặt nàng tái mét, liền kêu lên: “Tỷ tỷ làm sao vậy, mắc bệnh gì rồi sao?”

Chương 127: Cơ hội

Mọi thứ trước mắt Khương Tuyết Ninh trở nên hoàn toàn mơ hồ.

Trông có vẻ như nàng bị bệnh rất trầm trọng.

Gương mặt lớn chừng bằng bàn tay tái nhợt không còn chút huyết sắc, bởi đau đớn chợt ập tới, trên trán nàng càng đổ nhiều mồ hôi lạnh hơn, toàn thân đau đớn dãy giụa, tay vịn góc bàn lại lung lay như sắp ngã.

Tiểu Bảo lập tức muốn bước tới đỡ nàng.

Lại không ngờ bên cạnh có một người còn nhanh hơn nó, đôi tay vốn luôn cầm bút mực, lật hồ sơ vụ án vươn tới, ôm ngang eo ngăn được nàng suýt ngã nhào xuống đất.

Khương Tuyết Ninh cố hết sức mở mắt nhìn lên, nhưng không nhìn thấy được gì rõ ràng.

Chỉ cảm thấy bàn tay đỡ lấy nàng, trong lúc dùng sức, lại dường như có chút run rẩy mà bình thường không có.

“Ôi thế này là thế nào, nhanh nhanh nhanh, đặt người lên giường đi.”

Từ sau khi nhân được bức thư ở ngoài thành, Phùng Minh Vũ liền mưu toan moi ra được chút gì từ miệng Trương Già – người có khả năng là “nội ứng” này, nên đêm khuya còn kéo Trương Già đi “Nghị sự”, thời điểm Khương Tuyết Ninh bên này xảy ra chuyện bọn họ đang ở trong phòng khách cách đó không xa, vừa nghe thấy động tĩnh lập tức chạy đến, nào lường trước sẽ gặp phải cảnh này? Nhất

thời ai nấy kinh ngạc không thôi.

“Buổi tối lúc ăn cơm còn rất ổn mà…”

Khương Tuyết Ninh được Trương Già ôm đặt lên giường, mặc dù động tác của hắn đã rất nhẹ, nhưng chỉ cần động đậy thôi trong bụng vẫn quặn đau như cũ, thậm chí âm ỉ lan tràn đến tỳ phổi bên trên.

Mà nàng lại không muốn khiến cho Trương Già quá lo lắng, luôn luôn cắn răng chịu đựng.

Gương mặt trắng bệch cũng hơi tái xanh.

Dĩ nhiên Trương Già đã từng nói với nàng sáng sớm sẽ giả bệnh, nhưng dáng vẻ bây giờ nào giống giả vờ? Người xưa nay cũng xem như tỉnh táo tự khắc chế, lúc này lại cảm thấy lòng bàn tay mình đây mồ hôi, suýt chút nữa thì mất đi bản tính.

Hắn đứng bên cạnh giường, cứ đứng như vậy trong chốc lát không biết phải làm sao.

Phùng Minh Vũ thấy dáng vẻ này trong lòng đã biết Trương Già quan tâm quá nên bị loạn, liền vội vã nói: “Trong giống như mắc bệnh cấp tính gì đó, hoặc là trúng kịch độc, lão hủ là nhân sĩ gian hồ biết một chút căn bản đông y, xin Trương đại nhân lui một bước, lão hủ đến chẩn mạch cho lệnh muội.”

Cơn đau đến rất kịch liệt, yết hầu cũng khản đặc như thiêu như đốt.

Khương Tuyết Ninh vô cùng sợ hãi.

Nàng yếu ớt vươn tay ra túm góc áo Trương Già.

Trương Già liền chỉ dời nửa bước, nói với nàng: “Không đi, ta ở đây…”

Quá nửa đêm gây ra động tĩnh như thế, không ít người đều biết.

Hạng người như Tiêu Định Phi là kẻ thích tham gia náo nhiệt không kiêng nể gì ai hiển nhiên cũng đứng ngoài cửa, lúc này không ai quản lý gì hắn nên chứ vậy đi vào. Còn chưa đến gần, xa xa nhìn thấy trên mặt Khương Tuyết Ninh xanh mét như ẩn như hiện, mí mắt bỗng nhiên giật một cái.

Đợi nhìn thấy Tiểu Bảo cũng ở ngay gần đó, trong lòng hắn liền trở nên lạnh lẽo.

Phùng Minh Vũ đưa tay ra xem mạch cho Khương Tuyết Ninh.

Ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên mặt của ông ta.

Nào ngờ ngón tay hắn phủ lên cổ tay Khương Tuyết Ninh nửa ngày, lại nhìn mắt miệng nàng, lộ vẻ nghi ngờ không chắc chắn, há miệng muốn nói gì, nhìn Trương Già một chút lại dường cố kỵ điều gì, không mở miệng.

Trương Già trông thấy, chỉ hỏi: “Phùng tiên sinh, xá muội thế nào rồi?”

Phùng Minh Vũ có chút do dự.

Mi tâm Trương Già có thêm mấy phần lạnh lùng, thậm chí có một loại lạnh thấu xương lúc trước chưa từng thể hiện ra với ai: “Có lời gì không tiện nói sao?”

“Không không không, không phải như thế.” Phùng Minh Vũ quả thật có điều kiêng kỵ, nhưng vừa nghĩ đến ông ta chưa từng dặn dò thủ hạ ra tay với một nữ nhi như Khương Tuyết Ninh, nên lại dám nói một câu không thẹn với lòng, liền giải thích: “Bệnh này của lệnh muội khí thế hung hãn, trông cực kì hung hiểm, ngược lại chưa từng nghe thấy bệnh cấp tính nào hoàn toàn không có tiền triệu, vì vậy có phần giống như trúng độc…”

Tiểu Bảo kêu to lên: “Trúng độc?”

Ánh mắt Trương Già lập tức bắn về phía Phùng Minh Vũ.

Phùng Minh Vũ cười khổ: “Chính vì trong lòng sợ rằng Trương đại nhân sẽ hoài nghi Thiên Giáo, nên lão hủ mới do dự. Chỉ là lão hủ đã đi cả chặng đường đến Thông Châu, thực sự không cần thiết phải ra tay với một nữ nhi nho nhỏ yếu ớt như lệnh muội. Có điều lão hủ chỉ biết chút ít y thuật, xem chút bệnh nhẹ đau nhức còn được, bệnh nặng độc nặng lại không dám luận gì nhiều. Việc cấp bách, vẫn nên đưa lệnh muội đi chẩn bệnh mới phải, cứ tiếp tục như thế sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Hoàng Tiềm nhíu mày: “Nhưng lúc này trời còn chưa sáng, đi đâu tìm đại phu đây?”

Tiểu Bảo lại nhạy bén nói: “Có, Trương đại phu của tiệm thuốc Vĩnh Định ở tại đó. Chỉ là tỷ tỷ bị bệnh gấp như thế, đi gọi người ta sợ chậm trễ bệnh, chúng ta đưa tỷ tỷ qua đó đi!”

Bốn chữ “Tiệm thuốc Vĩnh Định” vừa được thốt ra, đáy lòng Trương Già chợt xuất hiện sự chấn động rất nhỏ.

Hắn liền quay đầu lại, nhìn về phía Tiểu Bảo.

Đứa trẻ phải sau khi đến Thiên Giáo mới gặp được này có gương mặt trong trịa, dùng dây màu đỏ buộc tóc thành một chỏm dựng lên, áo đuôi ngắn vải thô, cách ăn mặc con nhà cùng khổ bùn xỉn, đôi mắt trông ngây thơ đơn thuần không biết sự đời đang đầy âu lo, dáng vẻ không hề toan tính, dương như chỉ xuất phát từ sự quan tâm tới Khương Tuyết Ninh mới nhắc đến “tiệm thuốc Vĩnh Định”.

Mà giờ khắc này đã không để hắn kịp nghĩ nhiều nữa, thứ nhất là lo lắng Khương Tuyết Ninh nguy hiểm đến tính mạng, thứ hai là tiệm thuốc Vĩnh Định quả đúng là nơi thông báo tin tức mà triều đình đã

lập nên, có thể đến đó hiển nhiên là tốt nhất.

Lúc này hắn liền cúi người muốn ôm nàng lên, bảo người dẫn đường.

Không ngờ Phùng Minh Vũ thấy thế liền biến sắc, nhìn Hoàng Tiềm, bỗng đứng dậy chạnq Trương Già lại, nói: “Trương đại nhân, chẳng bao lâu nữa trời sáng rồi, vốn dĩ ngài do Sơn Nhân phái tới, ta đã thông truyền với trong giáo, nói trời sáng sẽ đưa đại nhân đến phân đà. Nếu đại nhân đưa lệnh muội đi xem bệnh, vậy chúng ta…”

Phải.

Bây giờ Thiên Giáo đang hoài nghi hắn, sao có thể thả hắn đưa Khương Tuyết Ninh đi xem bệnh được?

Trong lòng Trương Già trầm xuống.

Đám người nói chuyện một lúc, Khương Tuyết Ninh đã không còn tinh thần và sức lực nữa, cũng không biết vì sao đau đớn chợt giảm nhẹ đi một chút, trái lại sự mỏi mệt nặng nề ập tới, bàn tay buông lỏng, ngón tay vốn đang nắm lấy góc áo Trương Già trượt xuống.

Sắc mặt Trương Già liền thay đổi.

Hắn không muốn lui bước, Thiên Giáo với Hoàng Tiềm cầm đầu đều nắm lấy đao bên hông, hiển nhiên đã được mật lệnh, mơ hồ có khuynh hướng giương cung bạt kiếm.

Lúc này, Tiểu Bảo đứng trong phòng, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, cũng không biết rốt cuộc có hiểu thế cục trước mắt hay không, cắn răng, sợ hãi giơ một tay lên, nói: “Hay là ta đưa tỷ tỷ đi xem bệnh?”

Ánh mắt Trương Già gần như rét lạnh, dừng lại trên người nó.

Hoàng Tiềm thì quát lên: “Ngươi làm loạn gì đấy!”

Phùng Minh Vũ lại trầm tư, không nói gì.

Giọng Tiểu Bảo giòn tan: “Trong thành Thông Châu này không có nơi nào ta không biết, ta đã đi học được mấy ngày, được tiên sinh dạy cho mấy chữ to chắc chắn ta sẽ không nhận nhầm bốn chữ “Tiệm thuốc Vĩnh Định”! Nếu Trương đại nhân cùng tả tướng đại gia không yên tâm, phái thêm hai người nữa đi cùng ta là được.”

Hoàng Tiềm thầm trách đứa trẻ không biết trời cao đất rộng này.

Phùng Minh Vũ lại đưa tay ngăn cản hắn, nói với Trương Già: “Hẳn Trương đại nhân cũng biết, ngươi chính là người của Độ Quân tiên sinh, nếu có tặc tử hạ độc với lệnh muội tất nhiên có mưu đồ, chúng ta cũng không dám để đại nhân gặp chút sơ sót nào. Tuy Tiểu Bảo còn nhỏ tuổi, nhưng lại thông minh nhanh nhẹn, quả thật thông thuộc đất Thông Châu này. Chúng ta phái thêm hai người, đi cùng hắn, lập tức đưa lệnh muội đi hiệu thuốc Vĩnh Định, thứ nhất không làm chậm trễ bệnh tình của lệnh muội, thứ hai cũng không trễ nải đại nhân đến thông đà. Nếu bệnh tình của lệnh muội được làm rõ, thì gọi Tiểu Bảo lập tức đến phân đà bẩm báo, như thế ổn chứ?”

Ánh mắt Trương Già nhìn chằm chằm Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo lại hiếm hoi được lúc nghiêm trang, cúi người với Trương Già: “Xin Trương đại nhân yên tâm, Tiểu Bảo nhất định sẽ chiếu cố tỷ tỷ thật tốt.”

Hai tay nó chắp lại cúi xuống.

Trương Già hơi cụp mắt, nhìn thấy trong kẽ móng tay ngón áp út bên trái của nó có một đường đen như mực, trong lòng giằng co, đã biết phía sau chuyện này còn có một phen mưu đồ khác, nhưng vì bảo đảm an nguy của Khương Tuyết Ninh, cuối cùng hắn chầm chậm nhắm mắt lại, ngầm cho phép.

Hắn tự mình bế Khương Tuyết Ninh đang mê man lên xe ngựa.

Sau khi nàng ngất đi, dường như đau đớn đã giảm bớt không ít, chỉ là chân mày vẫn cau chặt lại như cũ.

Trương Già vén rèm lên định bước ra ngoài.

Chỉ là do dự chốc lát, sợ gió lạnh bên ngoài thổi khiến cho nàng đang đầy mồ hôi dễ bị cảm lạnh, hắn nhấc tay áo lên, chậm rãi lau đi mồ hôi trên vầng trán trơn bóng của nàng.

Phía Thiên Giáo ngoại trừ Tiểu Bảo ra, quả nhiên còn phái thêm hai nam tử khác.

Vừa vặn một người đánh xe ngựa, một người bảo vệ.

Tiểu Bảo thì ở trong xe chiếu cố nàng.

Lúc Trương Già xa khỏi xe ngựa, nó đứng bên cạnh xe ngựa, đưa lưng về phía đám người Thiên Giáo, còn nở nụ cười miệng cong cong với hắn, sau đó lên xe cúi đầu vào trong xe ngựa.

Roi ngựa vung lên dưới trời đêm đang hửng sáng.

Bánh xe lăn đi lộc cộc.

Chỉ chốc lát sau đã biến mất ở cuối con đường lạnh lẽo.

*

“Soạt soạt.”

Trong bóng tối có tiếng như vải bị xé rách, lại phảng phất như có thứ gì đang phun lên tung tóe rất dữ dội.

Ngay sau đó chính là hai tiếng ngã xuống đất vang lên “bụp bụp”.

Trong lúc mơ mơ màng màng Khương Tuyết Ninh nghe thấy thế.

Ngay sau đó liền cảm thấy một mùi hương kỳ lạ nhẹ nhàng bay về phía mình, thông qua hơi thở thấm vào phổi nàng, tựa như một trận mưa lớn rửa sạch hết bụi mù chướng khí trong núi, cảm giác mê man vốn đang vây khốn nàng cũng buông lỏng ra trong phút chốc.

Lại có ai đó nhét vào miệng nàng một viên đan dược.

Cũng không cảm nhận được mùi vị gì, vừa vào miệng đã tan rồi.

Như giật mình bừng tỉnh sau một giấc chiêm bao, nàng chỉ cảm thấy trong mơ mình giống như đã đi đến Địa Phủ, bị tiểu quỷ bỏ vào trong chảo dầu chiên qua một lượt, lúc mở mắt ra quanh mình đã hoàn toàn yên tĩnh.

Nàng lại đang ở trên xe ngựa.

Chỉ là giờ phút này xe ngựa đang dừng lại.

Tiểu Bảo nửa ngồi nửa quỳ trước mặt nàng, trên mình còn mang mùi máu tươi, thấy nàng đã tỉnh, nó mới cất đi chiếc bình bạch ngọc nho nhỏ đang cầm trên tay, một đôi mắt sáng ngời có thần phảng phất như đang tỏa sáng trong bóng đêm, nói: “Khương Nhị cô nương tỉnh rồi.”

Khương Tuyết Ninh sợ hãi cả kinh.

Nàng hôn mê không biết chuyện gì đã xảy ra ban nãy, nhưng vừa nghe thấy xưng hô quen thuộc này, da đầu đã hơi tê, ngay sau đó mới nhận ra người trước mắt là Tiểu Bảo, con ngươi liền co lại, đã hiểu được hơn phân nửa: “Là ngươi đã hạ độc hại ta?”

Giờ phút này trên mặt Tiểu Bảo đã không còn sự tùy ý tự nhiên như

khi đối mặt với đám người Thiên Giáo, trái lại có sự thành thục vượt khỏi lứa tuổi, giải thích: “Kế tạm thời, cũng vì cứu cô nương ra, bất đắc dĩ đêm qua mới phải hạ độc trong thức ăn của cô nương, cũng chỉ có thể chống chịu qua một canh giờ. Cũng may chuyện hữu kinh vô hiểm, đã kết thúc rồi.”

Khương Tuyết Ninh nhìn chằm chằm nó không nói gì.

Tiểu Bảo lại lấy ra một bọc vải nho nhỏ, bên trong còn có mấy thỏi bạc, nói: “Đây là lộ phí. Sau khi trời sáng, Thông Châu sẽ có một trận đại loạn. Trên đường phía đối diện có một quán trọ, cô nương đến đó ở tạm một đêm. Tuyệt đối không được đi lung tung, nhiều nhất là qua một ngày sẽ có người tới đón cô nương.”

Từ nguy chuyển thành an, chẳng qua cũng chỉ như một giấc mộng vậy thôi.

Khương Tuyết Ninh nghe lời nó nói xong, không kiềm được ngây ra hồi lâu, nghĩ lại nguyên nhân hậu quả của tất cả mọi chuyện, liền hiểu rõ: Nếu triều đình muốn tung lưới bắt giữ người của Thiên Giáo, đương nhiên sẽ không đến nỗi để Trương Già mạo hiểm một mình, phía sau hẳn còn có kế hoạch gì khác. Nhưng Trương Già và nàng đã hẹn trước sẽ giả bệnh, mà Tiểu Bảo này lại chặn ngang hạ độc nàng, hiển nhiên song phương cũng không biết kế hoạch của đối phương. Nói cách khác, chí ít Trương Già tuyệt đối không biết có sự tồn tại của Tiểu Bảo!

Đáy lòng đột nhiên rét run.

Ngồi ở trong xe ngựa, nàng không hề động đậy cũng không tỏ ra gì, trong giọng nói lại có thêm mấy phần hàn ý, chợt hỏi: “Ngươi là người của ai?”

Tiểu Bảo kinh ngạc vì sự nhạy cảm của nàng, nhưng ngoại trừ biết vị tiểu thư trước mắt này chính là học trò của tiên sinh và chuyện mình phải cứu nàng ấy ra, nó cũng không biết gì khác nữa, sau khi cẩn

thận cân nhắc, nó cũng không nói rõ ra, chỉ nói: “Tóm lại không phải người hại cô nương.”

Khương Tuyết Ninh lại hỏi: “Trương đại nhân thì sao?”

Tiểu Bảo dừng một chút, giấu đi ánh mắt, điềm tĩnh nói: “Tiệm thuốc Vĩnh Định có bố trí, cô nương cũng biết, triều đình sớm đã có thiên la địa võng, không cần lo lắng.”

Phải.

Tiệm thuốc Vĩnh Định là nơi triều đình tiếp ứng.

Đối phương vừa nhắc đến, Khương Tuyết Ninh mới biết bản thân suýt thì quên mất, lập tức mỉm cười, dù trong lòng còn chút nghi ngờ chưa xóa đi được, nhưng đã an tâm mấy phần, cảm ơn Tiểu Bảo: “Phiền ngươi cứu giúp rồi.”

“Cô nương khách sáo.”

Giờ này hẳn bên phía Phùng Minh Vũ cũng đã đi đến phân đà.

Tiểu Bảo biết tiên sinh còn có một phen mưu đồ chờ đợi mình đi hoàn thành, không dám nán lại thêm, nhưng vẫn căn dặn Khương Tuyết Ninh lần nữa rằng ở lại quán trọ này chờ người đến đón, sau đó nó mới vén màn xe lên, nhảy ra ngoài, thân y phục sẫm màu không gây chú ý đã vụt mất khỏi tầm mắt rất nhanh.

Ở trong quán trọ đợi, chưa đến một ngày sẽ có người đến đón…

Khương Tuyết Ninh ở trong xe, vén rèm lên nhìn sang bên kia đường, quả nhiên có một quán trọ, trông dáng vẻ cũng rất có phong thái, lặng yên dưới bầu trời đang dần dần sáng lên.

Nhưng vì sao nàng nhìn thấy lại có cảm giác như một cái lồng giam sừng sững đáng sợ?

Nhìn lại, có mấy thỏi bạc đang đặt ngay trước mặt nàng.

Trăm lượng.

Đi đất Thục, đủ rồi.

Ý nghĩ kia chợt xuất hiện trong lòng, giống như tiếng ma quỷ dụ dỗ, không thể nào xua đi được. Khương Tuyết Ninh cụp mắt nhìn xuống, đưa tay cầm một thỏi lên, bên tai như còn vang vọng câu nói của Trương Già ở bãi sông buổi chiều hôm đó: Không muốn về thì đừng về.

Chương 128: Tiệm thuốc Vĩnh Định

Cuối năm cận kề, người đi xa đã trở về nhà, kẻ ngao du cũng về quê cũ, trên đường vắng tanh.

Lúc gà gáy, không gian vô cùng yên tĩnh.

Mà dưới những hàng cây du bên đường đã rụng hết lá, chỉ còn lại cành vắng trơ trụi, lại có một nhóm người đông nghịt, ai nấy đều mang bội đao bên hông, mặc trang phục gọn gàng, khuôn mặt nghiêm túc.

Dù đông người, lại không hề có tiếng cười nói.

Ánh mắt của mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều xoay quanh người đứng phía trước nhất kia.

Mây mù dày đặc vượt qua dãy núi, lan rộng ra, bao phủ hơn phân nửa bình nguyên trước thành Thông Châu, nên dù cách thành trì chỉ vài dặm, hình dáng của nó cũng mờ ảo thấp thoáng.

Tạ Nguy vẫn mặc y phục trắng như cũ.

Dáng người cao, ngồi trên một con tuấn mã đỏ thẫm cao cao, tuy không thấy hắn mang đao kiếm gì, nhưng bỏ đi ba phần khí chất nho nhã của quan văn trên triều, lại có một kiểu sắc bén hiếm gặp, trầm lặng như nước đầm sâu, sừng sững như núi cao vời, như đao sắc giấu trong vỏ.

Sương mù lành lạnh phả vào mặt người, lại mang vẻ trang nghiêm khắc nghiệt.

Đao Cầm Kiếm Thư đứng sau lưng hắn.

Trước mắt dù không ai rút đao vung kiếm, nhưng đều nhìn chằm chằm về phía tòa thành Thông Châu xa xa kia.

Phía đông đã xuất hiện ánh sáng bàng bạc.

Gần như ngay trong nháy mắt lúc một tia sáng chói đầu tiên từ mặt đất bay lên, phá tan sương mù, một tia sáng trắng y hệt lao thẳng từ dưới đất lên bầu trời ở bên tường thành, thoáng qua liền mất.

Đao Cầm Kiếm Thư lập tức chấn động toàn thân.

Kế hoạch mưu tính đã lâu, đã đến thời khắc tuyệt hảo để thu lưới.

Chỉ là đáy lòng hắn không hề có chút vui sướng nào.

Tạ Nguy cũng nhìn thấy tia sáng này, đôi mắt đen sâu thẳm vẫn chỉ tối đen như mực, trên mặt không mang biểu cảm gì, là sự tàn nhẫn cao như thần không gì sánh kịp, hắn đưa tay lên nhẹ nhàng phất về phía trước, rũ mắt nói: “Đi thôi.”

*

Kinh thành cùng cung đình có ý nghĩa thế nào với nàng?

Lúc xuống khỏi xe ngựa, Khương Tuyết Ninh nhìn chằm chằm quán trọ bên kia đường, suy tư hồi lâu.

Sương mù thoang thoảng bên trong thành trì, theo gió đông cuốn, phả vào mặt nàng, dính ướt váy áo mộc mạc, khiến nàng cúi đầu xuống, không nhịn được mà đánh giá lại bản thân lúc này.

Không đeo trâm vòng.

Không lụa là gò bó.

Cũng không cần phải cân nhắc lễ giáo thế tục, chẳng qua chỉ trong thành Thông Châu cách kinh thành gần mười dặm này, đã không có ai nhận biết thân phận nàng, người từng thấy bề ngoài của nàng đương nhiên càng không ai biết nàng là Nhị cô nương xui xẻo của Khương gia, là thư đồng của Nhạc Dương trưởng công chúa trong cung.

Tất cả gánh nặng hình tượng liền mất đi trong nháy mắt.

Nếu chưa từng trải, chỉ dựa vào những phán đoán thuở ấu thơ, con người vĩnh viễn sẽ không hiểu được, thứ gì mới là quan trọng nhất với mình.

Ở kiếp trước, Uyển Nương nói với nàng, nữ nhân trời sinh đã phải đi lừa gạt nam nhân, trời sinh đã nên mưu cầu vinh hoa phú quý, nữ nhân cao quý nhất thành công nhất thế gian thì nên ngồi bên cạnh hoàng đế, chấp chưởng phượng ấn, khiến những nữ nhân khác dưới bầu trời này đều phải nhìn sắc mặt nàng mà sống qua ngày.

Nàng đã chịu đủ những lời nói lạnh lùng hà khắc ở nơi thôn quê.

Về sau trở lại Khương phủ ở kinh thành, biết được thân thế thật của mình, càng thêm lòng bất bình, không cam lòng, cho rằng ông trời trên cao kia mắc nợ nàng, cứ thế đi vào ngõ cụt trăm cay nghìn đắng leo lên đến vị trí làm chủ lục cung.

Vinh hoa có, phú quý có.

Nhưng cũng có những người chung quanh ngấp nghé, trái lại cuộc sống không hề an nhàn yên ổn như khi còn ở nông thôn. Ra vào cung cấm thì càng là chuyện mơ mộng, muốn xem hội đèn lồng, nài Thẩm Giới, vị Cửu Ngũ Chí Tôn nho nhã hèn yếu này cũng không thể dẫn nàng đi đến phố phường trải nghiệm hương vị chân thực được, lại chuẩn bị hội đèn lồng trong cung tạo bất ngờ cho nàng, nhưng

đến miệng đám đại thần thanh lưu kia lại thành nàng xa hoa lãng phí, lỗ mãng thô thiển.

Thế này sai, thế ấy cũng là sai.

Với tính tình của nàng năm đó còn ở nông thôn, sợ rằng đã cầm gậy gộc đến, đập từng tên học giả nói hươu nói vượn kia, không đánh cho đầu rơi máu chảy không tha.

Nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại là hoàng hậu.

Hối hận rồi, muốn ném phượng ấn bỏ đi, những quyền thần phụ thuộc nàng không cho phép, còn có sủng phi bên trong lục cung nhìn chằm chằm nàng, chỉ cần nàng vừa được phép rời khỏi cung nửa bước, ngay sau đó đã phơi thây nơi hoang dã. Huống chi trước thì có Thẩm Giới không đồng ý, sau lại có Yến Lâm mưu phản giam lỏng nàng.

Một tòa cung đình, đúng là tường cao tứ phía, thập diện mai phục.

Dần dần thậm chí đi ngủ cũng không ngủ được, đêm dài khó có thể yên giấc.

“Không đáng, thực sự không đáng…”

Khương Tuyết Ninh giậm chân, cuối cùng đã nghĩ kỹ, kiên quyết được rồi.

“Trong tay bản cung có tiền, còn thêm chỗ dựa vững chắc như Phương Ngâm, rời khỏi kinh thành thì biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim liệng, đi đâu mà không sống yên ổn được chứ? Quan tâm bọn họ đấu người chết ta sống làm gì! Hẳn bên Trương đại nhân một nữ tử như ta cũng không giúp được gì, chẳng bằng nhân cơ hội này đi trước, tránh để bọn họ bắt trở về kinh thành còn bị sỉ nhục!”

Vừa nghĩ đến đó, nàng nhìn quán trọ tước mặt lần cuối, sau đó liền

xoay người, không vào khách sạn mà đi thừa dịp thành Thông Châu vừa thức dậy trong sáng sớm tinh mơ, người qua đường còn chưa nhiều, bước chân nhẹ nhàng, đi thẳng đến hướng cửa thành.

Ngân lượng nàng mang theo đủ để nàng đi đến đất Thục.

Đêm qua lúc nàng vào thành đã chú ý đến một cửa tiệm cho thuê xe ngựa ở ven đường, tiền trong tay nàng đủ để mua một nha hoàn một xa phu, thậm chí mua một hộ vệ sức dài vai rộng, đường đi đến đất Thục cũng an toàn hơn.

Ngày đông, trời sáng muộn, dù người xứ khác lui tới trong thành đã không còn nhiều, nhưng những người buôn bán tỏng thành vẫn tiếp tục làm, đều nhân lúc thời tiết cuối năm này bán nhiều đồ tết hơn, cũng mong ngày tết thêm cho người trong nhà vài chén thịt.

Cho nên nàng càng đi, người trên đường càng đông.

Tiệm xe ngựa ngay ở phía trước.

Cờ xí nghiêng nghiêng trong gió lạnh, cửa lớn lại đang có đông người ra vào.

Cách tiệm xe ngựa không xa, lại có người mở quán trà ngay trên đường, vừa nấu nước sôi đang định pha trà cho khách dừng chân.

“Thời tiết năm nay lạnh thật.”

“Thế này là lạnh gì? Tắc Bắc kia mới là lạnh kìa, ta vừa từ kinh thành trở về, nghe người ta nói năm nay Thát đát phái sứ thần đến tiến cống, lúc đi đường đã có mấy thớt ngựa chết rét rồi…”

“Phi, tiến cống gì, người ta là đích thân đến cầu hoà!”

“Cũng chuyện đó mà, haha, một chuyện thôi…”

…

Vốn Khương Tuyết Ninh chỉ đi ngang qua quán trà này thôi, muốn đi đến tiệm xe ngựa phía trước, nghe thấy hai từ "hòa thân", bước chân đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn vào trong quán trà.

Những người ngồi trong quán, quần áo khác nhau, giàu nghèo đều có, khuôn mặt cũng hết sức lạ lẫm.

Nhưng trong một thoáng nàng lại cảm thấy rất quen.

Loáng thoáng lại nhớ về ngày Vưu Phương Ngâm gả đến đất Thục xa xôi, rời khỏi kinh thành, qua dịch trạm, phảng phất trong quán trà tương tự, hình như khách khứa cũng tương tự, đến cả nội dung cũng gần tương tự nhau.

Bầu trời có ánh sáng chiếu rọi, lập tức mây xám tan đi. Nhà cửa san sát nối tiếp nhau và tường thành yên lặng cổ xưa, lập tức lui ra xa, đổ sụp thành một bình nguyên đầy cỏ dại.

Xe ngựa buộc lụa đỏ của Vưu Phương Ngâm đã đi xa.

Vó ngựa cuồn cuộn của Cấm Vệ quân tới gần trong bụi mù.

Nàng nhớ lại bản thân ép xuống sự xúc động bi thương kia, hỏi Thẩm Chỉ Y: "Điện hạ cũng không muốn ở trong cung sao?"

Trong vẻ ung dung của nữ tử kia mang mấy phần nặng nề, rõ ràng tuổi cũng tương tự nàng, dường như trong lòng lại tích tụ đầy tâm sự. Nhưng sau khi rời tầm mắt khỏi phương xa, lại lặng yên nhìn sang nàng, mỉm cười dường như đã nghĩ thoáng ra được gì đó, cười nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi.

Ai muốn đâu?

Nàng nói, ai muốn đâu?

Ai lại muốn ở trong cung chứ?

“Xin nhường đường, nhường đường cho!”

Trên đường cái có người làm công đẩy xe chở đầy hàng vội vã đi đến, nhìn thấy người đứng giữa đường không nhúc nhích, không khỏi sốt ruột lớn tiếng hô hào.

Lúc này những chuyện cũ trong đầu Khương Tuyết Ninh mới tan đi.

Không có cỏ dại, không có mây xám, không có đồng nội, cũng không có Thẩm Chỉ Y, chỉ có phố xá ngập tràn hơi thở sinh hoạt, đầy tiếng người ồn ào huyên náo, còn có ánh mắt kỳ lạ từ những người chung quanh.

Nàng sực tỉnh, vội vàng lùi lại.

Người làm công đẩy xe kia cũng không chú ý dáng dấp nàng ra sao, hối hả đẩy xe đi, chỉ lẩm bẩm: “Mới sáng sớm đã mộng du ngoài đường, làm gì vậy biết!”

Khương Tuyết Ninh nhìn người này đi xa, mới nhớ lại chuyện mình muốn mua xe ngựa.

Nhưng khi nàng bước đi tiếp, mới cảm thấy bàn chân đã nặng nề hơn mấy phần.

Trong lòng lại tuôn ra một sự ngẩn ngơ trống vắng, bàn tay nắm chặt túi nhỏ kia dần dần chặt hơn, bước tới bước tới không hiểu sao lại không đi được nữa, dừng lại trước một cửa tiệm còn chưa mở, ngẩn ngơ nhìn tiệm xe ngựa cách đó không xa.

Có thể do nàng đứng quá lâu.

Cửa hàng ở bên cạnh nàng có tiếng động, ngay sau đó là tiếng cánh

cửa mở ra.

Một dược đồng mặc áo xanh mở cửa, trong tay mang theo bảng hiệu hình vuông có viết hai chữ “Vĩnh Định”, đang định treo lên ở ngoài, ngẩng đầu lên trông thấy có một cô nương đang đứng bên ngoài, liền vô thức hỏi một câu: “Cô nương đến khám bệnh sao?”

Trong lòng Khương Tuyết Ninh đang vướng chuyện này, tâm không yên, quay đầu lại nhìn thấy bảng hiệu trong tay dược đồng này, mới phát hiện mình đứng đó lại làm phiền người ta mở cửa làm ăn, liền nói một câu “Không phải”, sau đó xin lỗi, đi về phía trước.

Song vừa đi được vài bước, liền cảm thấy sai sai.

Bảng hiệu mà dược đồng cầm trong tay vừa nãy chợt xẹt qua tâm trí nàng, chỉ để lại hai chữ “Vĩnh Định” trên đó, khiến cho nàng lập tức dừng chân, xoay người trở lại hỏi: “Nơi này là tiệm thuốc Vĩnh Định sao?”

Dược đồng vừa treo bảng hiệu lên, thấy nàng quay lại, hơi khó hiểu, trả lời: “Đúng vậy, cô nương muốn xem bệnh à?”

Khương Tuyết Ninh đánh giá tiệm thuốc này, người người qua lại chung quanh phức tạp, nhưng lại không hề có chút vẻ đề phòng sâm nghiêm nào.

Trong lòng nàng trầm xuống, lại hỏi: “Vừa nãy có một đứa trẻ mười mấy tuổi đến đây không?”

Dược đồng cho là nàng tới tìm người, liền nói: “Chưa từng thấy, nhưng cô nương lạc người thân sao?”

Chân mày Khương Tuyết Ninh nảy lên: “Chưa từng tới đây?”

Tiểu Bảo kia lại cố ý nhắc đến tiệm thuốc Vĩnh Định với nàng…

Nàng vốn tưởng rằng đối phương sẽ đến đưa tin!

Không đúng.

Chuyện này thật sự không đúng!

Khương Tuyết Ninh nghĩ tới đây thực sự có phần khó mà bình tĩnh nổi, không nói hai lời bước vào trong, nói thẳng: "Đại phu của tiệm các người ở đâu? Ta có chuyện quan trọng muốn gặp ông ta?"

Y thuật của Trương đại phu ở tiệm thuốc Vĩnh Định này được người người trong thành Thông Châu ca ngợi. Ông ta vừa thức dậy, dáng vẻ càng già càng dẻo dai, tinh thần sáng láng, vừa mới cầm một bộ kim châm cứu từ phía sau đi ra, thấy có người tìm, ông ta tưởng là nhà ai có bệnh cấp tính phải trị, còn khuyên nàng: "Là lão phu đây, cô nương đừng vội, bình tĩnh nói ra nghe nhà người có ai bệnh gì, triệu chứng ra sao, lão phu còn tiện chuẩn bị…"

Khương Tuyết Ninh nào nghe hắn nói nhảm?

Căn bản không đợi đối phương nói xong đã ngắt lời: "Thân phận Trương đại nhân có nguy cơ bại lộ, theo Thiên Giáo đến phân đà Thông Châu, viện binh của triều đình ở đâu rồi?"

Đôi mắt Trương đại phu mở to, không hiểu đầu cua tai nheo gì: "Cái gì…"

Khương Tuyết Ninh chợt ngây ra: "Ông không biết?"

Trương đại phu còn chưa bao giờ thấy loại người trên trời rơi xuống thế này, trong lòng nghi ngờ người này có chứng động kinh, tuân theo tấm lòng nhân nghĩa hành y cứu đời, trả lời: "Có phải cô nương tìm sai chỗ rồi không?"

Máu toàn thân Khương Tuyết Ninh như lạnh đi.

Nàng hỏi: “Xin hỏi đại phu, trong thành Thông Châu có mấy tiệm thuốc Vĩnh Định?”

Trương đại phu nói: “Chỉ có nơi này của lão phu thôi.”

Trong đầu Khương Tuyết Ninh lập tức lướt qua gương mặt của mấy người Trương Già, Tiểu Bảo, Phùng Minh Vũ, Hoàng Tiềm, thân hình lập tức lảo đảo, suýt nữa không đứng vững, lui lại vài bước mới miễn cưỡng ổn định, gương mặt đã trắng bệch.

Tiệm thuốc Vĩnh Định là giả.

Triều đình có chi viện cũng là giả.

Sao có thể như thế…

Trương Già, Trương Già làm sao bây giờ?

Trương đại phu nhìn nàng: “Cô nương, trông khí sắc cô nương không được tốt lắm.”

Khương Tuyết Ninh lại hỏi như đang nói mê: “Đại phu, đi đường nào đến nha môn?”

Trương đại phu không nghe rõ, còn nói: “Trong tiệm thuốc cũng không có bệnh nhân, hay là cô nương ngồi xuống đây bình tĩnh lại đã…”

Giờ phút này trong lòng Khương Tuyết Ninh nóng như lửa đốt, sao có thể nghe lọt tai lời dông dài, sắc mặt thay đổi, đã xuất hiện mấy phần tiêu điều mà tàn nhẫn, chỉ lớn tiếng hỏi ông ta: “Ta hỏi ông đường nào đi đến phủ nha?”

Chương 129: Bại lộ

Trans: Sunday, Vũ

Beta: Vũ

“Thiên Giáo thành lập đến nay đã lâu, hơn ba mươi năm rồi, ban đầu là những lưu dân Giang Nam mất tài sản ruộng vườn kêu gọi tập họp ở rừng núi mà thành, chuyên đối nghịch với quan phủ, trên giang hồ xưng là “Đại Đồng Hội”, cũng chưa làm nên thành tựu gì. Cho tới khi Giáo Thủ đặt chân đến đây, cảm hóa bằng đạo học, giảng đạo hơn mười ngày trong núi, người trong hội đều ngỡ là thần tiên hạ phàm, đề cử làm thủ lĩnh. Về sau lão nhân gia đổi tên “Đại Đồng Hội” thành “Thiên Giáo”, nói rằng chúng ta không còn là giặc cướp lưu lạc trong rừng xanh mà thành lập nên giáo phái mới nêu cao song song cả đạo giáo và phật giáo. Một là tránh đi mối hiềm nghi phạm thượng làm loạn, hai là truyền giáo giảng đạo khắp năm sông bốn bể, thêm nhiều tín đồ gia nhập, lập phân đà tại các tỉnh lị, nhỡ các huynh đệ gặp phải chuyện gì, cũng dễ bề chăm sóc chiếu cố.” Trong thành Thông Châu, Hoàng Tiềm vừa bước vừa chỉ về phía trước, cười nói.

“Trương đại nhân nhìn xem, phía trước là phân đà Thông Châu, còn xây dựng bên trong đạo quán dựa theo quy tắc cũ mấy chục năm trước. Các huynh đệ đã kính cẩn chờ đợi từ sớm.” Trương Già ngước mắt lên nhìn, quả nhiên là một đạo quán.

Phía tây thành Thông Châu này tựa vào núi, đó là tấm lá chắn tự nhiên, tuy thế núi không cao, nhưng cũng mang dáng vẻ mấy phần đẹp đẽ. Trên đó trồng những cây tùng già tươi xanh quanh năm kể cả mùa đông. Dưới chân núi có một cái cổng, phía trên treo ba chữ “Thượng Thanh Quan”, tấm biển và kiến trúc đều mang nét cũ kỹ,

như đã trải qua nhiều năm rồi, thậm chí nhìn từ bên ngoài vào đã vô cùng rách nát, có lẽ bình thường cũng chẳng mấy khói hương.

Sau khi nhìn Tiểu Bảo đánh xe đưa Khương Tuyết Ninh đến tiệm thuốc Vĩnh Định, Trương Già có phần mất tập trung, vẻ tẻ nhạt trên khuôn mặt hơi trở nên nghiêm nghị. Thấy đạo quán, hắn cũng chỉ gật gật đầu.

Nguồn gốc của Thiên Giáo được lưu truyền trong dân gian vô cùng thần kỳ, mà trong mắt một quan viên triều đình biết rõ chi tiết như hắn, lại chẳng có gì là kỳ quái bí mật cả. Những gì Hoàng Tiềm nói đại khái không sai.

Trước kia Thiên Giáo là những lưu dân mất ruộng vườn tài sản họp lại với nhau thành "Đại Đồng Hội", để đối đầu với hương thân hoặc ăn cướp của khách thương tới lui, dựa vào đó mà tìm một nơi để sinh sống. Nhưng vào khoảng mười lăm năm sau khi tiên hoàng đăng cơ, cũng tức là Đức Chính năm mười lăm, hai bên phật – đạo xảy ra một chuyện không lớn cũng không nhỏ.

Đạo giáo là giáo phái bản địa, thịnh hành tại trung thổ đã lâu. Chẳng biết làm sao hơn hai trăm năm trước phật giáo được truyền vào từ phương tây, gặp lúc loạn thế, đại giang nam bắc nhất thời có vô số tín đồ, âm thầm nhưng không thua gì đạo giáo. Hai bên sửa miếu cứ sửa miếu, khởi quan cứ khởi quan, đôi khi tranh đoạt nội bộ và địa giới, kèn cựa lẫn nhau. Cho đến lúc tiên hoàng đăng cơ, Phật giáo đã phát triển mạnh mẽ.

Khi ấy Phật giáo do Bạch Mã Tự dẫn đầu, tiên hoàng thậm chí từng đích thân tới Bạch Mã Tự dâng hương cầu phúc, trụ trì phương trượng chính là bản triều quốc sư Viên Cơ hòa thượng; Đạo giáo lại do Tam Thanh Quan đứng đầu, truyền rằng đạo chính thống đã có cả ngàn năm, Quan chủ có đạo hiệu là "Chân Ất", người người đều tôn kính gọi một tiếng "Chân Ất Đạo Nhân", cũng tinh thông đạo pháp.

Không ngờ năm đó, hai bên tranh chấp, gây ra náo động rất lớn. Hai

bên giáo đều có lòng muốn tranh địa vị, vì thế Viên Cơ hòa thượng và Chân Ất Đạo Nhân hẹn nhau dưới chân núi Thái Sơn luận đạo, hai bên dùng chân pháp Phật – Đạo, so cao thấp. Nhất thời người tu hành kẻ tin đạo tụ tập hết lại, nghe hai người giảng đạo.

Vì trôi qua đã lâu, chuyện rầm rộ năm đó chỉ còn lưu lại đôi câu vài lời, nhưng kết quả cuối cùng lại được lưu truyền rộng rãi… Chân Ất Đạo Nhân phía Đạo giáo thất bại thảm hại. Trên phố đồn rằng sau khi Viên Cơ hòa thượng cùng Chân Ất Đạo Nhân luận đạo mười ngày, nhiều đạo quán bị vạch trần tại trận, bắt cóc dân nữ, dung túng cái ác, giống như nhà thổ (nhà chứa kỹ nữ), còn nói Chân Ất Đạo Nhân là yêu ma giáng thế gây họa cho thiên hạ, là một tên "tà đạo", bị làm phép khiến cho hiện hình. Người người xôn xao.

Tam Thanh Quan bị người ta đập phá sạch sẽ, Chân Ất Đạo Nhân chạy chốn, biệt tích từ đây. Trải qua trận này, danh tiếng Viên Cơ hòa thượng vang dội, khói hương Bạch Mã Tự ngày một cường thịnh.

Nhưng điều ít ai biết là Chân Ất Đạo Nhân không thực sự biến mất.

Hắn thay đổi hoàn toàn, tự đổi tục gia danh tự cho mình, lấy ý "vạn sự giai hưu" (mọi chuyện an yên), đổi thành "Vạn Hưu Tử", chọn trúng thời cơ dân chúng lầm than, khi "Đại Đồng Hội" truyền giáo giảng đạo, lại khinh phật bỏ đạo, tự lập "Thiên Giáo", ngóc đầu trở lại. Lấy "thiên hạ đại đồng" làm tôn chỉ của Thiên Giáo, mọi người giúp đỡ nhau đều là huynh đệ, do đó được truyền tụng rộng rãi. Thiên hạ phần nhiều là bách tích nghèo khổ, nghe được giáo nghĩa không ai không vui mừng. Vì thế chỉ mấy năm đã thu được thành tựu. Hơn hai mươi năm trước, Bình Nam Vương mưu phản vì có sự giúp đỡ của chúng, mới có thể đánh thẳng tới kinh thành, suýt chút nữa lật đổ long ỷ của hoàng đế Đại Càn.

Rốt cuộc chân tướng luận đạo năm đó ra sao, tất nhiên Trương Già không thể biết được. Nhưng có thể suy luận theo lẽ thường, "Vạn Hưu Tử" hiện tại, người đang làm giáo thủ Thiên Giáo – "Chân Ất Đạo Nhân", đương nhiên vẫn còn ghim mối oán cừu năm đó. Bốn

năm trước Viên Cơ hòa thượng tương trợ Thẩm Lang đăng hoàng vị, công lao còn cao hơn Tạ Nguy một bậc, lại vì đức cao vọng trọng trong Phật giáo, được phong làm quốc sư, chỉ sợ càng khiến vị Vạn giáo thủ này xem như cái gai trong mắt cái đinh trong thịt.

Thiên Giáo đã tự sánh mình với phật giáo, phân đà như tu hú chiếm tổ chim khách, lẩn trong chùa miếu, đạo quán, cũng chẳng hiếm lạ gì. Chỉ là không rõ, bên trong có bao nhiêu hung hiểm đang đợi người sa chân.

Đám người Thiên Giáo đang cùng đi trước mắt, gần như đều từ phân đà Thông Châu tới, vô cùng quen đường nẻo đi đến Thượng Thanh Quan. Phạm nhân vượt ngục đi theo phía sau, trên mặt lộ ra sự lo lắng.

Tiêu Định Phi lắc lư phe phẩy quạt xếp mạ vàng phô trương giữa trời đông, lại quan sát bốn bề, tuy ngũ quan tuấn tú phong lưu, nhưng nét mặt lại có chút cảm giác không an phận. Hắn nhìn về phía cổng đạo quán. Mấy tên đạo đồng canh giữ bên ngoài, trông đều có vẻ linh hoạt, nhìn thấy bọn họ từ xa đã đi vào bên trong thông truyền. Tiêu Định Phi liền cảm thấy lòng bàn chân nặng như rót chì.

Trông thấy sắp đi đến bậc thềm của đạo quán, con ngươi hắn nhanh chóng đảo một cái, tức thì kêu lên "ôi chao", tay ôm sườn trái, nói phổi mình đau, cũng cần đi khám đại phu. Nào ngờ Phùng Minh Vũ sớm đã biết tính hắn, tuy không biết vì sao lại giả vờ thế này trước khi vào phân đà, nhưng lại ghi nhớ cẩn thận phân phó của giáo thủ phải trông coi hắn, không nhượng bộ lấy nửa điểm: "Ngô đà chủ ở bên trong đạo quán, nếu công tử không khỏe, hay là để lão hủ xem cho công tử trước khi vào, không ổn thì tìm đại phu, được không?"

Khuôn mặt Tiêu Định Phi tái mét ngay lập tức. Hắn nhìn trái nhìn phải, đều là giáo chúng Thiên Giáo, muốn đi thực sự là không thể nào. Cuối cùng chỉ có thể niết cái mũi cùng mọi người đi vào đạo quán.

“Thượng Thanh Quan” này là đạo quán bản địa ở Thông Châu, nhiều năm sau trận luận pháp phật – đạo, đạo giáo suy thoái, đạo sĩ bên trong dần dần chạy hết, ngược lại tiện cho Thiên Giáo chiếm làm sào huyệt, tựa lưng vào một ngọn núi thấp, quả nhiên được trời ưu ái.

Đạo đồng đón tại cửa, gặp mặt đã nói “Cung nghênh Hoàng hương chủ”. Vừa hạ tay xuống đã nhanh nhẹn dẫn đường đưa đám người vào trong.

Bên ngoài nhìn có vẻ yên tĩnh, nhưng qua một cánh cửa đã nghe thấy tiếng người phía trong huyên náo, cao giọng cười lớn. Trương Già cùng hai người Hoàng, Phùng đi qua khỏi cửa, thấy ngoài đại điện rộng lớn có bãi đất bằng phẳng, chật ních toàn người là người, y phục khác nhau, nhưng đều mang dáng vẻ to lớn cường tráng. Mười mấy vò rượu mạnh xếp ở cuối hàng lang, giữa trời đông hương rượu tỏa ra tràn ngập men cay như muốn đốt cả đạo quán này!

Đạo đồng dẫn bọn họ vào hô lớn một tiếng: “Hoàng hương chủ, Phùng tả tướng trở về rồi!” Bên trong lập tức yên tĩnh. Một tiếng cười sang sảng kinh động màng nhĩ chợt từ trong đại điện kia truyền tới, người theo âm thanh bước ra, là một nam nhân trung niên có thân hình cân đối, trên cằm để một bộ râu đen, khoác một ngoại bào xanh đen, bước đi vững vàng mạnh mẽ, hai mắt sắc bén lướt tứ phía, trực tiếp nghênh đón đám người Phùng Minh Vũ: “Hahaha, cuối cùng Phùng tiên sinh, Hoàng hương chủ cũng thành công trở về, thật đáng mừng đáng chúc!” Đây là đà chủ phân đà Thông Châu của Thiên Giáo – Ngô Phong.

Hai người Phùng Minh Vũ, Hoàng Tiềm lập tức khiêm nhường: “Đều là công sức các huynh đệ phân đà, hai người chúng ta không dám tranh công.” Ngô Phong vừa nhìn sang liền thấy đám người “thừa ra”, vô cùng hài lòng: “Lần này không những cứu được huynh đệ giáo ta, còn đưa đến nhiều nghĩa sĩ từ trong ngục tới, lại góp một viên gạch tăng thêm thế lực giáo ta. Công lao này mà báo lên trên, giáo thủ nhất định sẽ trọng thưởng!”

Đám người trong ngục do Mạnh Dương đứng đầu, xem như nhờ ân huệ của Thiên Giáo mới thoát được từ trong ngục ra, cứ thế theo Thiên Giáo tới Thông Châu, quả thật cũng có tính toán gia nhập Thiên Giáo. Nhưng giờ đây chưa hàn huyên, hỏi ý bọn họ câu nào, đã nói là "góp một viên gạch cho thế lực của Thiên Giáo", nói như thể họ đến đây nhờ vả vậy. Điều này khiến nhiều người thầm nhíu mày.

Một đám giết người cướp của quả thực chẳng phải dạng hiền lành gì, lúc đến đây từng lời qua tiếng lại với giáo chúng Thiên Giáo, bây giờ nghe Ngô Phong nói như vậy thực không dễ chịu chút nào.

Mạnh Dương đứng ở phía sau, khóe môi nhếch lên cười.

Ánh mắt hắn lướt qua đám người Thiên Giáo, rơi ở chỗ Trương Già. Tuy Trương Già trong ổ địch, ngược lại không có lấy nửa phần hoảng loạn, cũng chuyển mắt nhìn sang Mạnh Dương, sau giây lát liền bình tĩnh hạ tầm mắt, tạm thời chưa phản ứng gì.

Phùng Minh Vũ liền nhân cơ hội này chuyển chủ đề lên người Trương Già, cười nói: "Ngay cả chuyện này chúng ta cũng không dám tranh công. Hẳn đà chủ đã nghe nói, lần này ngoài Thông Châu phân đà của chúng ta ra, Độ Quân tiên sinh ở kinh thành còn phái đến cường viện nữa. Nếu không có vị Trương đại nhân này ra tay tương trợ, chúng ta không thể thuận lợi cứu được người ra, chưa biết chừng còn trúng phải mai phục âm hiểm của triều đình!"

Vì thế Ngô Phong "ồ" một tiếng. Ánh mắt hắn chuyển đến Trương Già, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới, ẩn chứa mấy phần soi xét nghiền ngẫm, ngược lại trên mặt là dáng vẻ hào sảng, chắp tay nói: "Nghe danh Độ Quân tiên sinh đã lâu, hôm nay được gặp đại nhân cũng coi như gặp tiên sinh lão nhân gia một lần. Trương đại nhân ở trong triều, cũng chịu khom mình hiệu mệnh Thiên Giáo, quả thực hiểu rõ đại nghĩa, chịu khổ vì nhiệm vụ! Ngô mỗ bội phục!"

Người giang hồ có tác phong hành sự của người giang hồ, nhưng

Trương Già không quen, lại là ngôn từ bất thiện, khiêm tốn lấy lệ hai câu liền không nói gì nữa. Ngô Phong cũng không cảm thấy gượng gạo, chỉ gọi người rót rượu ra.

Đám người chen chúc trong đạo quán đều nâng bát gốm thô lên hô to "Kính thiên kính địa kính đại đồng", ngửa cổ uống ừng ực ba bát, dáng vẻ hào khí ngút trời.

Trương Già không quen uống rượu. Nhưng trước cục diện này không thể chối từ, ngửa đầu cùng đám người uống ba bát, rượu mạnh cắt hầu, thiêu đến tâm phế, sặc muốn kêu lên, nhưng trong lòng lại càng bình tĩnh, không hề lộ chút khiếp sợ nào. Đám người thấy thế đều vỗ tay cổ vũ khen ngợi hắn. Chỉ là uống rượu xong, mặt Phùng Minh Vũ lộ vẻ khó xử, nói: "Đà chủ, lão hủ ở đây có việc này, không biết nên nói hay không…"

Nói xong ông ta nhìn xung quanh. Ngô Phong hiểu ý, cười nói: "Vậy vào trong nói, mời!" Phất tay, hắn mời đám người vào trong điện.

Trong đại điện bày tượng Tam Thanh Tổ Sư, phía trên xếp hai chiếc ghế, Ngô Phong ngồi bên trái, bên phải để cho Tiêu Định Phi. Những người còn lại ngồi xuống theo thứ tự. Ước chừng là vì "Độ Quân Sơn Nhân", đám người Phùng Minh Vũ mời Trương Già ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái. Những người có lai lịch còn lại trong Thiên Giáo, đều chen chúc phía sau đám người hoặc đứng ngoài cửa điện. Mạnh Dương không ngồi, dáng người cao lớn đứng khoanh tay trong góc, khóe miệng kéo lên một nụ cười quái dị mà nhìn.

Ban nãy ở bên ngoài còn bình thường, vừa tiến vào trong điện, lạ thay có chút yên tĩnh. Nơi này dựa núi mà xây, vốn đã âm lãnh. Trở nên yên tĩnh càng có vẻ quỷ dị cùng uy nghiêm đáng sợ hơn, lại nhìn chung quanh, không khí đã âm thầm biến đổi.

Ngô Phong hỏi Phùng Minh Vũ: "Tả tướng có chuyện gì khó xử?" Phùng Minh Vũ lấy từ trong tay áo một tờ giấy được cuộn lại, bên trên viết chữ nhỏ, còn điểm lên kí hiệu Viễn Sơn rất đặc trưng, chỉ

đưa cho Ngô Phong, vuốt râu nói: “Đây là mật hàm lão hủ nhận được từ ngoài thành Thông Châu đêm qua, Ngô đà chủ cũng là người trong giáo đã lâu, ắt hẳn vừa nhìn đã biết kí hiệu này từ đâu tới.” Ngô Phong nhìn thấy kí hiệu tức thì chấn động.

Giọng hắn hơi run rẩy, nói: “Là mật hàm Độ Quân tiên sinh tự tay viết!” Phùng Minh Vũ cười, ánh mắt lại biến chuyển, như có như không nhìn Trương Già một cái, nói: “Đúng vậy, Giáo chúng đều biết Độ Quân tiên sinh và Công Nghi tiên sinh phụ tá đắc lực cho giáo thủ, thần cơ diệu toán chưa từng sai. Nhưng bức mật hàm này, lão hủ có chút không hiểu thấu.”

Trương Già cảm nhận được ánh mắt của Phùng Minh Vũ, mắt rũ xuống, không nói lời nào.

Ngô Phong tỉ mỉ đọc bức mật hàm, sắc mặt biến đổi ba lần. Sau khi Tiêu Định Phi ngồi xuống vị trí phía trên bên phải giống như ngồi phải đinh, cái mông không thành thực, hận không thể nhảy lên trốn thật xa, luôn âm thâm quan sát thần sắc đám người, thấy Ngô Phong như vậy, trong lòng liền run lên.

Hắn hỏi: “Viết cái gì?” Sắc mặt Ngô Phong hoàn toàn lạnh xuống, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua toàn bộ gương mặt của những người trong điện, sau đó mới nói: “Mật hàm của tiên sinh chỉ điểm, vào kinh cướp ngục lần này, hành động trong giáo đã bị tiết lộ trước, là có nội gián quấy phá. Nội gián này vẫn trở về cùng giáo chúng, hòng gây bất lợi cho giáo ta!”

“Nội gián!”

“Ầm” một tiếng, lời này của Ngô Phong khiến cả điện lập tức ầm ĩ đầy tiếng người, như muốn nổ tung! Đặc biệt là đám người lần này từ trong kinh trở về đều mang sắc mặt vô cùng sửng sốt, đánh giá lẫn nhau, trong mắt tràn ngập hoài nghi và phòng bị, chỉ có Trương Già lù lù bất động, Mạnh Dương lạnh nhạt bàng quan.

Phùng Minh Vũ đi cùng mọi người cả chặng đường, tuy đã thăm dò Trương Già ba lần, hoài nghi trong lòng từ đầu đến cuối vẫn chưa thể gạt bỏ, vì thế chất vấn Trương Già trước tiên, vẻ mặt lại hòa nhã, cười nói: “Trương đại nhân đã được tiên sinh ra lệnh, chuyến này lại đặc biệt đến vì chuyện cướp ngục, chẳng hay có biết “Nội gián” này là ai không?”

Trương Già uống ba bát rượu, huyệt thái dương đang đập thình thịch.

Mặt hắn lạnh lùng nghiêm túc, ngồi nghiêm chỉnh, nói: “Trương mỗ phụng mệnh hiệp trợ chuyện cướp ngục sớm đã rời kinh mấy ngày trước, mật hàm lại mới đến đêm qua, tả tướng đại nhân hỏi Trương mỗ, lại là làm khó ta rồi.”

Dường như Phùng Minh Vũ đã dự liệu được những lời này của hắn, lại nói: “Vậy Trương đại nhân đã là môn khách đắc lực của tiên sinh, cớ gì bên trong mật hàm tiên sinh lại không nhắc đến ngài nửa câu?”

Trương Già rũ mắt: “Chuyện lớn tình thế cấp bách, Trương mỗ hèn mọn nào biết được?”

Phùng Minh Vũ cười hì hì: “Trương đại nhân nói chuyện cần phải nghĩ cho rõ, lệnh muội đang bệnh, giáo ta niệm tình đại nhân ra tay xuất thủ cứu giúp mới phái người dốc lòng chăm sóc, nếu đại nhân không đối đãi chân thành, thực khiến người ta chạnh lòng đấy!” Trong lời nói nghiễm nhiên lấy Khương Tuyết Ninh ra để áp chế!

Phải biết hai người đi khám bệnh cùng Khương Tuyết Ninh đều là giáo chúng Thiên Giáo, Tiểu Bảo còn nhỏ tuổi, Phùng Minh Vũ sợ bàn giao cho nó, nó lại không nhịn được nói toạc ra, nên âm thầm dặn dò hai tên đắc lực kia, bảo họ bất kể thế nào cũng phải khống chế Khương Tuyết Ninh, khiến nàng trở thành lợi thế quan trọng trong tay bọn họ.

Quả nhiên, lời này của hắn vừa dứt, sắc mặt Trương Già lập tức hơi

thay đổi! Trên người hắn mặc y phục sẫm màu, một tay đặt trên tay vịn của ghế ngồi, một tay nhẹ nhàng đặt trên gối, ngón tay dài gập lại tạo nên đường cong cứng rắn lạnh lùng, chỉ chốc lát khóe mắt đuôi mày đã ngưng tụ hàn khí. Hắn ngước mắt lên đối mặt với Phùng Minh Vũ.

Giờ phút này chẳng biết vì sao Phùng Minh Vũ lại cảm thấy sống lưng mình run lên, giống như bị dao róc xương đánh trúng vậy, rùng mình, ngay sau đó lại nghe người này nói với vẻ lạnh lùng chua chát: "Vốn dĩ dọc đường còn không dám chắc chắn, dù sao tả tướng thường tại tổng đà Kim Lăng, tự xưng là phụng mệnh giáo thủ cùng giải quyết chuyện cướp ngục. Nhưng Thông Châu đã có Ngô Đà chủ tọa trấn, cũng không thiếu người chủ trì đại cục. Nhưng sau khi tả tướng đại nhân nhận được phong thư liền tẩy sạch bản thân, bôi đen Trương mỗ, cuối cùng lộ ra đuôi cáo."

Phùng Minh Vũ hoàn toàn không ngờ hắn sẽ đánh ngược lại, sợ đến nỗi đứng bật dậy, khuôn mặt đỏ lên như gan heo, giận tím mặt: "Thằng nhãi ranh dám ngậm máu phun người!"

Đám người trong điện không khỏi nhìn nhau.

Trương Già lại rất bình tĩnh, chỉ nhẹ nhàng vuốt thẳng nếp nhăn trên vạt áo bào, nói: "Trương mỗ chính là mệnh quan triều đình, nếu không phải quy phục làm môn hạ của tiên sinh, nghe theo hiệu lệnh của bổn giáo, sao lại phải xông vào nơi mạo hiểm, vứt bỏ lợi lộc bước vào đầm nước đục này? Về tình về lý, đều hoang đường."

"Ngươi!" Phùng Minh Vũ sợ ngây người, căn bản không thể tin được Trương Già cả chặng đường kiệm lời, nay từng câu nói như phun ra đao kiếm! Nhìn như bình tĩnh, thực ra lại ẩn giấu đủ điều hung hiểm!

Phải, muốn thăm dò tin tức, triều đình phái tên lâu la là được rồi, cần gì phải phái một mệnh quan phá án như thần, vốn có danh tiếng trong sạch đến?

Lòng Phùng Minh Vũ đã loạn mấy phần. Ong ta muốn giải thích cho mình, nhất thời lại không chỉnh đốn suy nghĩ của mình cho rõ được, thân mình trong lớp y phục phát run lên, chỉ nói: “Ở tổng đà Kim Lăng có ai không biết không hiểu lão phu, hay cho Trương Già lại biết đổi trắng thay đen! Ngô Đà chủ, ngươi nghe một lời của lão phu, bắt Trương Già này lại đã, xin trong giáo gửi mật hàm cho Độ Quân tiên sinh hỏi chuyện này xem, chắc chắn người này sẽ lộ nguyên hình!”

Phùng Minh Vũ đúng là nhân vật số một tại Kim Lăng. Hắn nghĩ bản thân nói ra, Ngô Phong sẽ làm theo. Ai ngờ nói cả nửa ngày không thấy động tĩnh gì, vừa quay đầu, ánh mắt chần chừ của Ngô Phong chuyển từ người ông ta sang người Trương Già, lại từ chỗ Trương Già, chuyển về phía ông ta, dáng vẻ rất khó xử.

Trong lòng Phùng Minh Vũ lập tức kêu lên một tiếng.

Được lắm.

Ai cũng có tính toán của riêng mình!

Tổng đà ở tận Kim Lăng, cách Thông Châu như trời nam đất bắc, mặc dù phân đà Thông Châu nghe tổng đà điều khiển, bí mật giám thị động tĩnh trong kinh. Nhưng dù sao cách nhau quá xa, “tướng bên ngoài, quân lệnh có thể không nhận”. Huống hồ Thông Châu thật sự quá gần kinh thành, Ngô Phong vừa phải nghe tổng đà sai phái, e rằng vừa phải kiêng nể Độ Quân Sơn Nhân bên này. Nếu Trương Già quả thực là môn hạ của Độ Quân Sơn Nhân, bắt trói Trương Già trước mới gửi thư hỏi ý, e rằng sẽ chọc giận tới Độ Quân.

Ngô Phong cũng có điều mình phải cố kỵ. Trông thấy bầu không khí giữa sân đã giương cung bạt kiếm, người người đều nhìn về phía hắn, hắn không khỏi liên tục suy tính, ý đồ hòa hoãn bầu không khí: “Những người cướp ngục trở về đông đảo, ngược lại không nên vội vã kết luận, chỉ sợ không tìm ra được nội gián thực sự, lại làm tổn thương hòa khí, không đáng.”

Trương Già rũ mắt không nói gì, người ngoài thấy hắn nửa điểm cũng không chột dạ, quả thực không giống như là nội gián của triều đình.

Phùng Minh Vũ nào chịu nghe lời Ngô Phong nói?

Nếu bàn về địa vị trong giáo, ông ta thực sự còn cao hơn một đoạn so với Ngô Phong, lời của đối phương giờ phút này đã chọc giận ông ta, liền lấy lệnh bài bên hông ra muốn nổi giận.

Ngay tại thời khắc hết sức căng thẳng này, một tiếng động không quá lớn ở bên cạnh vang lên. Là người ngồi nghịch cây quạt đã nửa ngày – Tiêu Định Phi.

Cây quạt mạ vàng kia đã được gấp lại, cán quạt nhẹ nhàng tựa vào chiếc cằm đường nét rõ ràng của hắn, bên môi dường như đang cười, ho khan một tiếng, dáng vẻ hơi ngượng ngùng: "Ngô Đà chủ gì kia, mật, mật hàm của Độ Quân tiên sinh, có thể cho ta mượn xem một chút được không?"

Tất cả mọi người đều ngây ra. Trên đường trở về có ai không coi vị công tử chạy nạn lại như du sơn ngoạn thủy này là một kẻ vô dụng, một công tử bột chứ? Không ai trông cậy vào loại trường hợp này hắn sẽ nói chuyện. Vậy mà lúc này hắn lại chen vào nói muốn mượn xem mật hàm của Độ Quân tiên sinh?

Trương Già đột nhiên nhớ tới ánh mắt dò xét quái dị của Tiêu Định Phi lúc mới gặp hắn bên ngoài miếu hoang. Hắn âm thầm liếc nhìn Mạnh Dương đang đứng trong góc. Mạnh Dương đứng không nhúc nhích, ánh mắt lướt qua Trương Già, lại thinh lặng chú ý đến thần thái động tác của tất cả mọi người ở đó.

Trái lại Ngô Phong đã từng nghe nói đến vị Định Phi công tử này trong giáo, chần chờ một lát, nói: "Công tử xem cái này…"

Cặp mắt đào hoa phong lưu của Tiêu Định Phi nheo lại: "Đưa mật

hàm cho ta xem, ta nói với ngươi nội gián là ai."

Trong đạo quán lập tức yên tĩnh trong chốc lát, sau đó lại xì xào bàn tán. Phùng Minh Vũ cũng kinh ngạc một lát, trái lại ông ta không biết mật hàm mà cả ông ta và Ngô Phong đều không nhận ra sâu cạn, Tiêu Định Phi lại có thể nhận ra manh mối gì. Nhưng dù sao thân phận của Tiêu Định Phi cũng khác biệt. Ngô Phong suy nghĩ một chốc, liền đưa mật hàm ra.

Tiêu Định Phi nhận lấy mở ra nhìn kỹ. Nhất thời trong đạo quán yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, ánh mắt người người đều nhìn vào mặt công tử phóng đãng này, hận không thể nhìn ra chút mánh khóe gì từ trong mắt hắn. Mật hàm kia cũng chỉ ít ỏi chưa đến nửa trang giấy, Tiêu Định Phi lại xem hồi lâu. Đám người Ngô Phong, Phùng Minh Vũ cảm thấy nhịp tim cũng nhanh hơn. Một hồi nhịn không được mà hỏi: "Công tử, thế nào rồi?"

Tiêu Định Phi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng gấp tờ giấy lại, nhìn về phía Trương Già, nhếch môi lên cười khẩy với hắn, lại nói: "Trương đại nhân, trên đường quên nói với ngươi, tại hạ không những đã từng gặp Độ Quân, lại còn biết tiên sinh xưa nay không ở trên núi." Lời nói của hắn vừa dứt, lập tức mắt Trương Già đã giật một cái.

Phùng Minh Vũ bỗng người lên ha hả: "Được lắm, quả nhiên là ngươi!"

Ngô Phong còn hét to lên: "Bắt lấy hắn!"

Chung quanh đã sớm có người nắm chắc đao kiếm, nghe lệnh liền chém tới Trương Già.

Trương Già cau mày. Trông thấy đao đã sát bên cạnh, hắn không nhúc nhích. Chợt có một bóng dáng màu trắng lướt qua chen vào, còn nhanh hơn ba phần so với bất cứ ai! Cũng không biết cướp được thanh đao từ ai, vung tay liền có một giáo chúng đứng gần Trương Già nhất ngã xuống đất!

Một đao lưu loát tàn nhẫn chém từ mặt trước đâm vào lồng ngực, máu tươi phun ra ào ào như thác! Người cầm đao như tắm trong máu tươi.

Mấy người Phùng Minh Vũ thấy vậy, không khỏi giật mình kêu ra tiếng: “Mạnh Dương!”

Chương 130: Cứu giúp

Trans & beta: Vũ

Nam tử với thân hình cường tráng, mặc áo vải đay thô mang dáng vẻ tùy tiện, thậm chí có phần không che hết cơ thể. Tóc rối bời xõa xuống che đi phân nửa khuôn mặt, trên chiếc cằm đường nét rõ ràng đầy đinh râu đen tua tủa. Lúc nãy hẳn hắn đã uống rượu bên ngoài, trên người còn mang mùi rượu nồng đậm, như thế trông càng có chút vẻ thoải mái uể oải. Nhưng đôi mắt sắc bén lại không có chút say xỉn vốn có nào, mà sắc bén tựa như đao kiếm ra khỏi vỏ.

Trong tay hắn cầm một cây đao tầm thường với lưỡi dài hẹp, cán ngắn.

Điều không tầm thường là máu từ trên lưỡi đao nhỏ xuống còn mang chút hơi ấm còn sót lại.

Thời khắc này Mạnh Dương y hệt một tên sát thần!

Tên giáo chúng Thiên Giáo vừa nãy mới động đao kia vẫn còn đang trợn mắt nhìn lên trời, mà thân mình thì ngã nhào xuống đất, cổ họng phát ra vào tiếng kêu khô khốc, lát sau tắt thở bỏ mình.

Đám người nhìn thấy vậy chẳng hiểu sao cảm thấy sợ hãi.

Một ý nghĩ chợt lóe lên, bọn họ nhớ tới đủ loại tin đồn đáng sợ về Mạnh Dương, dù bọn họ người đông thế mạnh, nhưng cũng không phải kẻ độc ác gì, nhất thời đều bị dọa đến nỗi đứng ngây ra tại chỗ, không dám xông lên giết người.

Cho tới giờ khắc này, Trương Già mới đứng lên, trên áo bào dính đầy máu tươi, hắn nhìn thấy vậy cũng không hề cau mày, chỉ kéo cái ghế bên cạnh ra một chút, tạo lối ra cho mình, lạnh nhạt nói với Mạnh Dương: “Vất vả rồi!”

Mạnh Dương cũng không quay đầu lại, nói rất đột ngột: “Khách sáo.”

Dáng vẻ thế này thực sự có phần không coi ai ra gì.

Nếu đám người Phùng Minh Vũ lúc trước là kinh hãi nhiều hơn, thì giờ là giận dữ nhiều hơn, lửa giận xông lên liền đập bàn đứng dậy, trầm giọng quát: “Mạnh Dương, ngươi có ý gì?”

Mạnh Dương bị nhốt trong nhà lao đã lâu, nhiều ngày không thư giãn gân cốt, bùng nổ lên giết một người, khắp cả người đều ngập trong sự khuây khỏa và run rẩy mơ hồ đã lâu không có.

Một khi con người từ bỏ nhân tính, sẽ chỉ còn lại thú tính.

Cổ tay hắn nhẹ nhàng chuyển động, máu dính đầy trên mũi đao kia liền rơi cả xuống, giọng khàn khàn khó nghe vẫn thô ráp như cũ, cười nói: “Không nhận ra à, lão tử đâu cùng một con đường với các ngươi!”

“Được, được!”

Khuôn mặt Phùng Minh Vũ đã cực kỳ âm trầm, trong lòng chỉ nghĩ một Mạnh Dương nho nhỏ có giết đi cũng không đủ, dù sao Thiên Giáo bọn họ đông người hơn, một người cũng không thể gây nên được sóng gió gì.

Thế là ông ta phất tay, cho một đám người nữa xông lên.

Nhưng Mạnh Dương đứng dậy, đã biết chuyến này là xông vào đầm rồng hang hổ, đám người Thiên Giáo này cũng chẳng phải kẻ hiền lành gì, sao có thể không chuẩn bị gì được?

Gần như đồng thời với lúc Phùng Minh Vũ cho người ta động thủ, giọng nói của Mạnh Dương cũng vang lên.

Lại quát vọng vào trong: “Thất thần làm gì? Cầm vũ khí!”

Phải biết, Thiên Giáo cướp ngục lần này có một đám cướp của giết người theo ra, phía Hoàng Tiềm, Phùng Minh Vũ nghiễm nhiên cho rằng bọn họ cứu đám người này, thì đám người này phải quy phục Thiên Giáo.

Nhưng trong số họ có ai thả ra mà không phải một con sói hung hãn?

Chỉ Thiên Giáo há có thể khiến bọn họ quy phục?

Trong những người này, bọn họ chỉ sợ mỗi một mình Mạnh Dương. Trên đường đi mặc dù không nói, nhưng mọi chuyện đều phải để ý đến sắc mặt của Mạnh Dương. Mới vừa rồi thân phận Trương Già bại lộ, Thiên Giáo bất ngờ làm loạn lên, Mạnh Dương ra tay, bọn họ thấy thế chỉ trợn mắt đứng ngơ ra không kịp phản ứng. Nhưng bây giờ Mạnh Dương đã mở miệng rồi, ai còn dám đứng ngơ ra đó nữa?

Những năm gần đây Thiên Giáo phát triển lớn mạnh đến mấy, cũng chẳng qua chỉ thu nạp tín đồ trong bình dân bách tính, dù có vài người thân thể khoẻ mạnh vào giáo cũng chỉ là trai tráng bình thường, càng không phải là thời buổi loạn lạc, cùng lắm bọn họ cũng chỉ tập trung lại gây chuyện đánh nhau, hiếm lắm mới gây ra chuyện liên quan đến mạng người.

Nhưng đám người từ trong thiên lao ra lại khác.

Gần như ai cũng mang án liên quan đến mạng người, ác lên thì đừng nói mạng người, ngay cả mạng mình cũng không thèm để ý. Nên dù số lượng ít hơn, nhưng khi bọn họ thật sự cướp được đao kiếm, xông lên chém giết, bọn họ lại có ưu thế áp đảo về khí thế.

Dù cả đạo quán được xây tựa lưng vào núi, nhưng trong điện cũng chẳng rộng bao nhiêu, lúc đánh nhau giáp lá cà, nhân số phía Thiên Giáo đông bao nhiêu đi nữa, phần lớn cũng chỉ có thể ở ngoài cửa lo lắng suông, căn bản không chen vào được.

Thế là thế cục bên trong gần như lập tức loạn lên.

Trong lúc đao kiếm vung lên, ánh kiếm chói lóa, máu tươi đỏ rực, bóng người hỗn độn, ngay cả Phùng Minh Vũ, Ngô Phong bên này cũng suýt chút nữa gặp tai vạ. Trương Già có đám tử tù từ thiên lao này bảo vệ, cộng thêm kiếp trước cũng là người đã trải qua sự kiện Tạ Nguy Yến Lâm mưu phản, từng trông thấy cảnh tượng đầu Chu Dần Chi treo trên cửa cung cao cao hoành tráng bực ấy, trái lại trở thành người tỉnh táo bình tĩnh hiếm có giữa khung cảnh hỗn loạn này.

Những người chung quanh đều đang liều mình giết chóc, hắn lại như chợt nhớ đến chuyện gì đó, đứng trong đám loạn lạc, hắn nhướng mày, nhìn lên vị trí vốn là ghế trên cùng bên phải.

Nhưng ở đó đâu còn bóng dáng của Tiêu Định Phi?

Ngay lúc nói câu vạch trần Trương Già, hắn đã âm thầm chuẩn bị, vừa trông thấy hai bên đánh nhau lập tức ý thức được đó là cơ hội tốt để lẻn đi, thừa dịp sự chú ý của mọi người đều không tập trung vào hắn, hắn liền lẫn vào đám người, trong miệng nói vài lời ú ớ không rõ, lén lút men theo chân tường ra ngoài từ cửa hông.

Từ lúc ở ngoài miếu hoang nghe thấy Trương Già nói Độ Quân Sơn Nhân ẩn cư trong núi, Tiêu Định Phi đã biết người này tuyệt đối không dính dáng gì quá nhiều tới Độ Quân.

Dù sao hắn cũng rất rõ Độ Quân là ai.

Chỉ là lúc ấy vừa nhìn đã thấy bên cạnh còn có Tiểu Bảo, nhớ lại không ít chuyện từng thấy ở chỗ Độ Quân, trong lòng liền bồn chồn,

suy xét thấy Tiểu Bảo khốn kiếp này còn không nói, hắn xen vào làm gì?

Lỡ như họ Tạ có mưu đồ gì, hắn lại vô tình phá hỏng, chẳng phải gây ra tai họa à?

Mãi đến khi nhìn thấy phong mật hàm kia.

Thế là Tiêu Định Phi hiểu rõ: Mặc kệ phía trước rốt cuộc có mưu đồ gì, thời điểm mật hàm đưa đến Thiên Giáo, Độ Quân đã không muốn giữ lại Trương Già này nữa!

Họa do hắn gây ra đã đủ nhiều, chỉ sợ bị họ Tạ ghi hận nữa thôi.

Thời điểm thế này sao có thể không lanh lợi nghe lời được?

Lỡ ngày nào đó rơi vào tay họ Tạ bị tính toán nợ cũ, tốt xấu gì hắn cũng phải lấy ra được chút gì chống chế, mới xoay chuyển được mọi chuyện, nên mới giáng họa không kịp phòng bị cho Trương Già.

Hắn là người tiếc mạng, thứ nhất là sợ chết ở đây, thứ hai là sợ rơi vào tay Độ Quân, nên liền tận dụng năng lực trốn thoát đã luyện trơn tru từ lâu.

Chật vật nhích từng tí từ trong đạo quán ra ngoài, quả thật sợ hãi nhưng không hề hấn gì.

Cổng của Thượng Thanh Quan đã ở ngay phía trước, đi ra ngoài sẽ an toàn, Tiêu Định Phi vừa nhìn thấy liền vui mừng khôn tả.

Nhưng nụ cười trên mặt hắn vừa treo lên, mấy đạo đồng vốn dĩ canh giữ ở cổng bỗng nhiên chạy vào, khiếp đảm hét lớn: “Không xong, không xong rồi! Triều đình dẫn người đến vây quét rồi!”

Giọng nói này vừa cất lên, tất cả mọi người bên trong đạo quán chợt giật mình.

Tiêu Định Phi còn sửng sốt hơn, ngơ ra chẳng bao lâu, tiếng kêu la như sóng trào từ ngoài núi đã lập tức truyền vào tai.

Một tiếng "Bịch" vang dội, hai cánh cổng lớn có vòng bằng đồng thau bên ngoài đạo quán đã bị lực mạnh từ bên ngoài làm đổ, ngã ập xuống, bụi đất bay lên mù mịt!

Ngay sau đó người đông nườm nượp như thủy triều tràn vào.

Những người đột ngột tấn công tới đây không mặc trang phục của quan sai nha môn, mà là bộ giáp lạnh lẽo của binh sĩ, nhìn lên thấy một vùng đen kịt, quả thật vô cùng đáng sợ, khiến người ta kinh hãi!

Binh sĩ phía trước xông lên chém giết.

Phía sau là phụ tử Tiêu thị ngồi nghênh ngang trên lưng ngựa cao cao.

Tiêu Viễn cũng không ngờ chuyện tiến triển thuận lợi như vậy, phá thẳng đến hang ổ Thiên Giáo một cách vô cùng đơn giản, chỉ nghĩ bản thân ông ta bắt được đám loạn đảng này chẳng khác gì bắt ba ba trong rọ, dễ như trở bàn tay, nhất thời đắc ý cười to: "To gan quá, lại dám đến kinh thành cướp ngục, lần này rơi vào tay bản công, nhất định không buông tha bất cứ kẻ nào! Giết sạch hết thảy!"

Tiêu Định Phi còn không biết tên ngốc này là ai, chỉ vừa nghe thấy giọng nói này đã biết là triều đình thật sự vây quét tới rồi, trong lòng thầm hét to một tiếng xui xẻo. Vốn dĩ hắn đã sắp đến được cổng, trước mắt không những không thể chạy đi, ngược lại còn đứng mũi chịu sào, nhất thời nhịn không được mắng to: "Bắt cái chân nãi nãi (bà nội) ông đấy!"

Nhưng mắng thì mắng, nhanh trí để quay đầu bỏ chạy vẫn phải có.

Hắn có địa vị cao trong Thiên Giáo, một mực kéo những người

chung quanh ra chặn phía sau, bản thân thì chạy trốn đến nơi ít người.

Giáo chúng Thiên Giáo bên này vốn dĩ chỉ đối phó đám người Mạnh Dương kia, đâu ngờ bỗng nhiên lại có binh sĩ triều đình đến vây quét?

Nhất thời ai cũng thêm mấy phần bối rối.

Người người hoảng sợ ngạc nhiên không thôi.

“Sao triều đình lại biết nơi này?”

“Quả nhiên có nội gián mà!”

…

Nỗi sợ chết lóe lên trong đầu, mặt mũi ai cũng trở nên dữ tợn.

Nhưng lúc này Phùng Minh Vũ và Ngô Phong lại liếc nhìn nhau, trong mắt có mấy phần quỷ dị.

Bất ngờ là họ không hề hoảng loạn.

Hoàng Tiềm trao đổi bằng ánh mắt với hai người, huýt sáo, quát to với đám người: “Các huynh đệ đừng hoảng loạn, vừa đánh vừa lui, chúng ta rút ra sau núi!”

Ra sau núi?

Thiên Giáo phản ứng như vậy không nằm trong dự liệu của Trương Già.

Hắn tìm Tiêu Định Phi khắp nơi mà không thấy, liền biết e rằng “Định Phi thế tử” xảo trá tàn nhẫn này đã trốn đi rồi, biểu cảm xuất hiện mấy phần lạnh lẽo. Lại nghe bên ngoài có quân chi viện của triều

đình, giọng nói lại có mấy phần quen thuộc, rõ ràng là Định Quốc công Tiêu Viễn kia, chân mày càng cau chặt lại.

Trông thấy Phùng Minh Vũ, Ngô Phong muốn dẫn người rút đi, trực giác của Trương Già cảm thấy có chỗ không đúng.

Mà giờ khắc này cục diện thực sự quá loạn.

Vốn dĩ đám người Mạnh Dương đang xung đột với Thiên Giáo, đã đánh nhau lộn xộn cả lên, binh sĩ Tiêu thị đưa đến đâu thể phân biệt rõ bên nào? Huống chi Tiêu Viễn đã nói giết chết hết thảy không chừa một mống nào, liền cho rằng bọn họ nội loạn, nếu không phải tử tù trốn ra từ thiên lao, thì cũng là nghịch đảng phạm thượng làm loạn, hoàn toàn không cần phân biệt, cứ xách đao chém đi là được.

Như thế có gì phải e sợ nữa?

Muốn lớn tiếng thương lượng, lại bị bao phủ trong tiếng chém giết, không ai nghe thấy.

Viện binh triều đình tấn công dữ dội không ngừng, cực kỳ mãnh liệt, ép phía Trương Già Mạnh Dương không ngừng lui ra sau, trong nháy mắt đã bị bao bọc giữa triều đình và Thiên Giáo, lại thành thế yếu hai mặt đều là địch!

Mạnh Dương giết tầm mười người, "Choang" một tiếng ngăn lại thanh kiếm của một giáo chúng Thiên Giáo bên cạnh đang bổ tới, lại chém chết người chỉ bằng một đao, lúc đao rút lại còn cuốn theo, cắn răng nói: "Triều đình các người thú vị đấy, sợ là ngay cả mạng của quan lại như ngươi cũng không thèm để ý!"

Đám tử tù này đánh Thiên Giáo còn được, có thể lấn lướt đối phương một bậc.

Nhưng viện binh triều đình vừa đến, đã không khỏi giật gấu vá vai.

Tuy Trương Già không phải người biết võ, giờ phút này cũng đang cầm một thanh đao trong tay. Chỉ là tâm tư hắn đang xoay chuyển nhanh chóng, đang suy tính xem mục đích Thiên Giáo rút lui là gì, không ngờ vừa mất tập trung không chú ý bên cạnh, đã bị một người chém vào vai trái, lập tức máu chảy ồ ạt!

Mạnh Dương chớp thời cơ rất nhanh, thừa dịp đâm một đao vào tim người kia.

Phía hiên bên này lại có một người ngã xuống.

Phía Phùng Minh Vũ và Ngô Phong dù kinh hãi như không hoảng, trên mặt lại còn thoáng mấy phần hưng phấn: Nếu Độ Quân tiên sinh đã sớm cảnh cáo có nội gián theo bọn họ trở về, sao lại không biết động tĩnh phía triều đình?

Mật hàm lúc trước bọn họ đưa ra chẳng qua chỉ là một trong hai mật hàm cùng đưa đến mà thôi.

Mật hàm còn lại đã báo trước hành trình Tiêu thị mang binh đến tiêu diệt!

Đến cùng là bắt ba ba trong rọ hay ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo, phải xem năng lực của mọi người!

Thiên Giáo cấp tốc đưa người của mình rút về sau Thượng Thanh Quan.

Phùng Minh Vũ trông thấy bên Mạnh Dương Trương Già đã sắp không chống đỡ nổi nữa, trong lòng liền nổi lên một ý đồ xấu, âm trầm nói: “Trương Già kia theo chúng ta suốt chặng đường, thăm dò không ít bí mật trong giáo, nếu không giết sẽ để lại hậu họa khôn lường!”

Ông ta thẳng thừng ra lệnh cho những người chung quanh: “Đi, nhất định phải lấy được đầu tên này xuống!”

Những người phòng thủ bên cạnh những kẻ có tiếng nói này đều là người có năng lực võ nghệ cao cường trong Thiên Giáo, nghe xong liền đi ngược biển người tiến về phía Trương Già.

Áp lực phòng thủ của đám người Mạnh Dương lập tức trở nên nặng nề hơn.

Trong chớp mắt trên mặt đất toàn là thi thể nằm la liệt.

Thấy sắp hết chống đỡ nổi, không ngờ trong cánh rừng sau núi lại truyền đến tràng tiếng hò hét chém giết, ba phe Tiêu thị, tử tù, Thiên Giáo nghe thấy đều sững sờ một chốc, dường như cũng không biết lai lịch của đám người này!

Trong chớp mắt, cả ba phía đều bắt đầu cảnh giác.

Đám người này lại xông đến từ bên hông Thượng Thanh Quan, nhờ đường đi gần, vừa khéo chặt trước chặt sau, hung hãn xông vào. Họ mặc trang phục của sai dịch, trong tay cầm đao lưỡi dài cán hẹp, dẫn đầu là một người mập mạp không cao, quan phục mặc trên người suýt chút nữa bị cành lá trên đường tới đây xé rách, mũ quan trên đầu cũng lệch đi mấy phần, trong miệng lại vẫn cứ nghiêm túc chính nghĩa lớn tiếng hô lên: “Phủ nha Thông Châu tới diệt trừ phiến loạn, loạn đảng các ngươi còn không mau đầu hàng? Trương đại nhân đâu, hạ quan dẫn người tới cứu ngài đây!”

Khóe miệng tất cả mọi người nghe thấy lời này đều không khỏi hơi giật giật.

Nhìn lướt qua cũng biết người này chỉ được bề ngoài.

Nhưng biết làm sao được, hắn mang đến quá đông người, lúc cùng xông lên, người phía Thiên Giáo lập tức có phần không trụ nổi, chịu thua lui về phía sau.

Trong tiếng người huyên náo, mơ hồ có thể nghe thấy tên mập kia hỏi: “Ai là Trương đại nhân?”

Có một giọng nói trong trẻo xen lẫn giữa tiếng đao kiếm, la vội lên: “Loạn như vậy sao ta thấy rõ được?”

Lúc Trương Già nghe thấy, toàn thân chấn động.

Hắn quay phắt người lại, nhìn về phía giọng nói kia cất lên.

Cũng không rõ có phải đám sai dịch kia đã quen hoành hành với thôn dân hay không, ra tay đều cực kỳ không nể nang gì, chém giết tạo ra một con đường máu, thế là Trương Già liền nghe được một tiếng hét lên kinh hãi, một bóng dáng yểu điệu chạy như bay về phía hắn.

Gương mặt trắng trẻo của nàng đã không còn trắng bệch như lúc trước đưa nàng đi tiệm thuốc Vĩnh Định, còn bởi chạy vội tới đây mà hơi ửng đỏ lên, từ đường tắt trên núi bên hông Thượng Thanh Quan đến, khiến trên gương mặt trắng nõn của nàng bị để lại mấy vết máu nhỏ do cành cây quệt phải.

Nhưng nàng lại không hề nhận ra.

Vừa nhìn thấy hắn, trong đôi mắt long lanh đã lập tức tràn đầy ánh sáng rực rỡ, lúc đến gần hắn, nước mắt nàng đã sắp rơi xuống, giọng run rẩy nghẹn ngào gọi hắn: “Trương Già!”

Vết thương vai trái của Trương Già chảy không ít máu, khiến một nửa áo đỏ thẫm, nhìn thấy Khương Tuyết Ninh không hề rời khỏi Thông Châu mà đi theo người tới cứu, trong lồng ngực như có gì đó vỡ ra ầm ầm, mấy ngày qua không nghỉ ngơi cho tốt, mắt đầy tơ máu, hiếm khi lại nổi giận, nghiêm nghị khiển trách nàng: “Ngươi trở về làm gì?”

Chương 131: Nguyện xả thân

Trans: Sunday. Beta: Vũ

Quán trọ Trường Lạc xây bên đường, vốn đón người đến tiễn người đi, thành nhỏ chuyện ít, chưa từng có trộm cắp hay gặp phải binh lính. Bất kể là chưởng quầy hay tiểu nhị trong quán, đều là người bản địa, nơi xa nhất từng đi là trực lệ (vùng đất nằm dưới quyền quản lí trực tiếp của triều đình), người lợi hại nhất từng gặp là quan huyện, làm gì gặp qua cảnh tượng lớn nào. Giờ phút này đây, ai nấy đều cúi đầu run rẩy đứng trong góc đại sảnh, không dám thở mạnh, chỉ sợ chọc giận đám người trước mặt.

Chỉ là nam tử đứng yên lặng trong sảnh, thật sự là một nhân vật thần tiên.

Một thân đạo bào tuyết trắng, tư thái siêu phàm thoát tục, sâu thẳm như nước sừng sững như núi. Gò má mang nét xa xăm thanh tịnh tựa mực vẽ núi xa, khóe mắt chân mày phảng phất thấm ướt sương lạnh cả chặng đường đến đây. Chỉ một ánh mắt bình thường, đã khiến người ta cảm thấy bản thân bị nhìn thấu, sinh ra mấy phần phần cảm giác không thể che đậy được điều gì.

Phần lớn đám người đông đảo đi theo hắn cả đoạn đường vẫn ở bên ngoài, chỉ bao vây cả quán trọ lại chật cứng như nêm, người không có nhiệm vụ không được vào. Cũng may đã gần đến tết, người đến ở quán trọ không nhiều, không gây nên quá nhiều hoang mang sợ hãi.

Kiếm Thư dẫn người nhanh chóng tìm khắp quán trọ.

Từ trên xuống dưới vẫn là tay trắng.

Ở đây không hề có người bọn họ cần tìm.

Kiếm Thư liếc xuống nhìn khuôn mặt Tiểu Bảo nhẹ tái đi, trong lòng cũng thấp thỏm, bước đến gần Tạ Nguy, nói: “Tiên sinh, không thấy người đâu.”

Tạ Nguy trầm mặc không nói gì.

Nghe chưởng quầy nói lúc tảng sáng không có cô gái nào vào quán trọ, Tiểu Bảo đã biết chuyện có biến, ngay khi nghe được lời của Kiếm Thư, cúi đầu quỳ xuống, thỉnh tội: “Là do ta sơ suất, không suy nghĩ chu toàn, lạc mất hành tung của nhị cô nương.”

Tiểu Bảo là cọc ngầm Tạ nguy nuôi dưỡng trong Thiên Giáo.

Tuy nhỏ tuổi nhưng làm việc rất lanh lợi.

Chỉ là dù sao nó ở Thông Châu, Tạ Nguy ở kinh thành, hắn ngầm truyền tin để nó cứu Khương Tuyết Ninh ra trước, cũng không thể dặn dò tường tận. Tiểu Bảo theo lẽ thường suy luận, cứu được Khương Tuyết Ninh ra ngoài, đến trước quán trọ, cô nương trói gà không chặt này nhìn trông cũng chẳng có bản lĩnh gì, tất nhiên sẽ ngoan ngoãn vào trong quán trọ.

Ai ngờ rằng một người sống sờ sờ ra đó lại bỗng nhiên biến mất chứ?

Lại còn là từ đầu đến cuối chưa từng bước vào quán trọ này!

Trong đại sảnh trở nên lạnh lẽo.

Không có lấy một tiếng người.

Tạ Nguy không cho Tiểu Bảo đứng lên, nhưng cũng chưa buông lời trách phạt, chỉ đưa tay nhẹ vịn cạnh bàn, ngồi xuống chiếc ghế mà

Kiếm Thư đã lau cẩn thận.

Chẳng mấy chốc, Đao Cầm dẫn người vào, khom lưng nói: “Tiên sinh, là người của phía phủ nha.”

Người này mặc áo bào lụa tím, là sư gia của phủ nha.

Bị Đao Cầm dẫn vào, cả người lung lay lảo đảo, gần như là sợ chết khiếp, nhếch nhác ngã xuống trước mặt Tạ Nguy, rạp người dập đầu xuống đất, nơm nớp lo sợ: “Tiểu nhân bái kiến Thiếu sư đại nhân, đúng, đúng đúng quả thực nửa canh giờ trước có một cô nương đến phủ nha, chỉ đích danh muốn gặp tri phủ lão gia chúng ta.”

Tạ Nguy đáp tầm mắt: “Nói thế nào?”

Mồ hôi lạnh tuôn như mưa, sư gia nhớ lại nói: “Nói là giáo chúng Thiên Giáo tụ tập tại Thông Châu nghi có mưu nghịch, mệnh quan hình bộ của triều đình đến điều tra thì bị cuốn vào đó, đợi chi viện gấp. Tri phủ lão gia vốn không tin, nhưng rất nhanh liền có một thủ vệ cổng thành nói Định quốc công dẫn binh vào thành trực tiếp đến Thượng Thanh Quan, thế nên chưa kịp ngồi vững đã vội vã gọi sai dịch và binh lính trong phủ nha, đi đường tắt đến giúp một tay.”

Tạ Nguy hỏi: “Nàng ấy* đang ở đâu?”

Sư gia thoạt đầu nghe chữ “người đó”, định nói tri phủ lão gia đi Thượng Thanh Quan, nhưng nghĩ lại, trái tim nảy lên, vội vàng nuốt lại lời sắp nói bên miệng, đổi câu trả lời: “Vị cô nương đó đi cùng tri phủ đại nhân, không tài nào ngăn nổi, tính theo tốc độ, sợ là hiện tại đã đến Thượng Thanh Quan.”

*Lại là đồng âm ạ, ngôi thứ ba số ít là cô ấy và anh ấy đều có cùng cách phát âm.

Kiếm Thư đứng ở bên cạnh, cơ hồ lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Một nữ nhi khuê các tay trói gà không chặt như Khương nhị cô nương, lại dám xông vào nguy hiểm như vậy.

Tiểu Bảo cũng trợn tròn mắt.

Chỉ có Tạ Nguy, dường như đã có chút dự đoán về điều này, lại bất ngờ cười lên một tiếng. Thật sự không thể nói ra được tiếng cười đó có ý gì, cổ họng như bị nghẹn thứ gì đó, vừa mơ hồ vừa chua cay, cuối cùng biến thành hai tiếng nặng nề: "Được, được."

Ngược lại là đã xem thường dũng khí của nàng!

Trong cung làm học trò ngoan biết nghe lời, ra ngoài thì hoàn toàn tương phản!

Dám vì Trương Già đối nghịch với hắn!

Ngón tay Tạ Nguy đặt trên mép bàn ấn đến nỗi lạnh đi, sự tàn bạo quanh quẩn không tan lan tràn dần ra từ đáy mắt hắn, hắn đứng dậy, phẩy tay áo bước ra khỏi quán trọ, lạnh lùng nói: "Đi Thượng Thanh Quan."

*

Buổi chiều bên sông ở ngôi làng nhỏ đó, Khương Tuyết Ninh từng thổ lộ tiếng lòng với Trương Già, nói bản thân không muốn ở lại kinh thành, không muốn ở lại trong cung, muốn nhân cơ hội này chạy trốn thật xa.

Hắn muốn, sau khi trải qua hết thảy phù hoa, tìm lại mộng ước vốn có.

Dù cho về sau không thường gặp mặt, cũng mong nàng nguyện ước đạt thành, đến một nơi thật xa, chân trời góc bể, đừng bao giờ quay về.

Nhưng nàng vẫn cứ quay lại.

Còn là trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy.

Trương Già vừa giận nàng hồ đồ, lại hận nàng liều lĩnh, khi lời nói ra khỏi miệng, sự nghiêm nghị giận giữ đó, cũng khiến bản thân hắn kinh ngạc.

Mạnh Dương đứng cạnh cũng không nhịn được mà nhìn hắn một cái.

Khương Tuyết Ninh vừa gặp được hắn chỉ cảm thấy tảng đá trong lòng mình đã rơi xuống, cũng không nghĩ đến rằng Trương Già vừa quay đầu lại lập tức mắng mình, nàng liền ngơ ngác: "Ta…"

Vì ngươi đó.

Hóa ra không hề có chuyện triều đình tiếp ứng ở hiệu thuốc Vĩnh Định, vậy nhất định Trương Già đã bị lừa; Tiểu Bảo phí một phen trắc trở đưa nàng ra ngoài, ít nhất có thể biết được kẻ mưu đồ đằng sau muốn cứu nàng; Tiểu Bảo lại dùng hiệu thuốc Vĩnh Định để lừa nàng yên tâm, nhưng căn bản chưa từng đến hiệu thuốc, liền biết rằng sống chết của Trương Già, bọn họ không hề quan tâm.

Nếu triều đình không chi viện, Trương Già ắt sẽ rơi vào tình thế nguy hiểm.

Sau khi đến phủ nha nghe được dẫn binh vây quét Thiên Giáo là cha con Tiêu thị, nàng càng thêm sợ hãi vô cùng, dứt khoát hạ quyết tâm đi cùng viện binh phủ nha đến trước, được ăn cả ngã về không…

Đặt cược kẻ ủ mưu đằng sau không muốn nàng chết!

Nếu nàng tới, ở bên cạnh Trương Già, dù đám người này muốn khoanh tay đứng nhìn hay muốn hại cả Trương Già, cũng phải cân nhắc một hai, thậm chí bị bắt buộc phải tới cứu!

Cược thắng, nàng có thể cứu mạng Trương Già;

Cược thua, chẳng qua cũng chỉ là nàng đền cái mạng này cho Trương Già.

Cho nên khi đối diện với sự tức giận của Trương Già, đáy lòng nàng có một khắc chua xót cùng tủi thân, nhưng nháy mắt nhận ra rằng Trương Già quát nạt nàng là vì lo lắng và giận dỗi nàng, vì thế trái tim nàng lại trở nên ngập tràn ấm áp.

Vành mắt Khương Tuyết Ninh đỏ lên.

Kiếp trước nàng nợ Trương Già, bắt nạt hắn, nhằm vào hắn, cáu kỉnh với hắn, kiếp này coi như trả lại cho hắn.

Tóm lại, nàng cam tâm tình nguyện.

Nàng không muốn che giấu lòng mình nữa, vẫn hướng về hắn không thay đổi, nước mắt còn rơi xuống tí tách, mang theo chút nghẹn ngào nói: “Ta lo cho ngươi.”

Trên gương mặt mềm mại hằn những vệt đỏ gai mắt.

Trương Già có mười phần tức giận đều bị nàng dập tắt, tim như như bị roi quất ngang qua: vốn có thể đi nhưng vẫn cứ quay lại, còn có thể là vì cái gì chứ?

Rõ ràng hắn biết, lại không thể khống chế sự tức giận mà mất đi lí trí vào một khắc đó.

Nhưng giờ không phải lúc để nhiều lời.

Trông thấy Thiên Giáo bên đó tạm thời bị đánh lui lại xông tới bên này phản kích, hắn không nói thêm gì nữa, lạnh mặt, thẳng thừng nâng tay kéo Khương Tuyết Ninh đến bên mình, vung đao tránh đi

nơi an toàn hơn.

Tay của Khương Tuyết Ninh bị hắn nắm chặt, cảm thấy dinh dính.

Cúi xuống nhìn, là máu thấm ướt cả cánh tay.

Là bàn tay hắn đang nắm lấy nàng, bị máu từ vết thương trên vai trái chảy xuống nhuộm đỏ, chói mắt cực kì.

Nàng bỗng nhiên hận mình yếu đuối vô dụng, vào những lúc như này không thể giúp hắn nhiều hơn, chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi ở sau hắn, hết sức không kéo chân hắn.

Vốn là Thiên Giáo, tù nhân và người của Tiêu thị hỗn chiến ba bên địch ta bất phân, sau khi có thêm sai dịch của phủ nha đến cấp cứu, trở nên ngay ngắn hơn rất nhiều, ít nhất áp lực của Trương Già, Mạnh Dương bỗng nhiên nhẹ hẳn đi.

Ngược lại Thiên Giáo bên này bị đánh đến không kịp trở tay.

Nhóm người trước tới giết Trương Già bị đao kiếm ngăn trở, rõ ràng thất bại rồi, Phùng Minh Vũ không ngờ bỗng nhiên bị phá đám, đã tức đến độ mắng lớn một tiếng.

Ngô Phong khuyên: “Không nhịn chuyện nhỏ loạn mưu lớn, không cần phải tính toán mỗi Trương Già.”

Phùng Minh Vũ vừa nuốt mạnh một hơi, nói: “Còn bao xa?”

Ngô Phong nhướng mắt nhìn xung quanh: trước mắt người của Thiên Giáo đã hoàn toàn bị loại khỏi Thượng Thanh Quan, đi vòng ra sau núi đến sơn đạo ngang eo núi, lại lùi về phía sau là sơn cốc cỏ dại mọc um tùm.

Đáy mắt hắn lóe lên dị thường, nói: “Mười lăm mười sáu trượng, rút!”

Giữa hỗn chiến mấy phương, lờ mờ nghe được tiếng tiêu của Thiên Giáo truyền đến.

Chiến tuyến lan rộng, không nhiều người nghe thấy.

Cha con Tiêu thị ở xa phía phía sau càng không nghe thấy, khi nhìn thấy tiền tuyến một trận rối loạn, người của phủ nha nửa đường chém giết, sắc mặt cha con hai người trở nên khó coi mấy phần.

Tiêu Viễn lần này vì để độc chiếm đầu công, đến Tạ Nguy cũng ném sang một bên.

Nào nghĩ ở đây còn có một tri phủ không biết sống chết dám đến lấy một phần?

Càng là như vậy, càng không thể để đối phương giành được trước!

Ông ta nhíu mày, hai bên tóc mai đã hoa râm, nhưng nửa điểm cũng không ảnh hưởng đến khí thế lẫm liệt uy nghi khi ra lệnh, cao thanh đại khí quát: “Không được lui về phía sau! Nhất định phải đánh vào bên trong! Ai dám lui một bước, trở về phục dịch quân pháp!”

Đám binh sĩ này đều từ cấm quân đưa ra, nghe lời Tiêu Viễn nói.

Lại nói chỉ là đánh Thiên Giáo nho nhỏ, so với chiến tranh biên giới chân chính chỉ là một chuyện cỏn con, họ vốn chẳng để chuyện này vào trong mắt, Tiêu Viễn vừa nói xông về phía trước, lập tức không có chút sợ hãi nào, giương đao kiếm xông vào bên trong!

Trương Già tuy cách xa, nhưng đều nghe được đại khái hai bên, dễ như trở bàn tay phát hiện Tiêu Viễn tham công liều lĩnh, lại nghĩ đến hành động trước sau kì lạ của Thiên Giáo, trong lòng từ đầu đến cuối bất an.

Thấy đám người Tiêu thị tiến đến ngày càng gần, đến cả bọn họ đều

sắp bị cuốn ra sau núi, lông mày hắn nhíu lại.

Không thể tiến thêm vào bên trong nữa.

Trương Già cương quyết nói: “Đối phương đang dụ dịch vào sâu, cẩn thận có mai phục!”

Tri phủ Thông Châu ngơ ngác.

Cha con Tiêu thị không thèm đếm xỉa.

Nhưng căn bản chưa đợi được bọn họ phát hiện ra điều đáng nghi hay cười giễu cợt, ngay vào lúc lời nói của Trương Già vừa dứt, trên sườn núi đột nhiên vang lên một tiếng nổ “ầm ầm”, mặt đất dưới chân đều rung chuyển, không kịp chạy trốn nữa!

Đất đá cứng rắn bay lên, hướng về phía đám người đập xuống.

Bùn đất tung tóe.

Đôi khi có cục đá nhỏ nện mạnh xuống đầu, trực tiếp xuyên qua sọ, đóng vào bên trong!

Đến cả Mạnh Dương cũng đứng không vững, bỗng nhiên nói: “Thuốc nổ!”

Thứ đồ vật này là do đạo sĩ trong lúc luyện đan vô tình chế ra, qua mấy chục năm sau được dùng trên chiến trường, chế thành đại pháo, luôn luôn có hiệu quả thần kì có một giết trăm, khi phát nổ như thiên lôi đánh xuống, uy lực bừng bừng.

Chỉ là vật này nghiên cứu chế tạo không dễ, hơn nữa rất quan trọng, trước nay chỉ có quân triều được dùng.

Sao Thiên Giáo có được?

Đừng nói là Mạnh Dương, chỉ cần có chút hiểu biết, đều đã cảm thấy đại nạn sắp rơi xuống đầu.

Một âm thanh vang dội chỉ mới là bắt đầu.

Chỉ một khắc sau, giống như là đã mở ra một miệng hố vô cùng lớn, tiếng nổ "đùng ầm ầm" không ngừng dội vào tai, các loại tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Tòa núi Thượng Thanh Quan này vốn không cao, tầng đất sơn thạch đều không đủ vững chãi.

Mấy chỗ chôn thuốc nổ vừa nổ, sơn thạch rung lắc kịch liệt, đổ sụp từ dưới lên, lập tức một nửa số người bị kéo vào bùn đất, nửa còn lại bị vùi trong sơn thạch.

Đánh đến máu thịt tứ tung, nổ đến thây phơi khắp đồng!

Trương Già dự liệu có mai phục, cũng tuyệt không nghĩ đến Thiên Giáo lại đem thuốc nổ đến, trong khoảnh khắc nửa bên eo núi sụp xuống, hắn chỉ kịp kéo Khương Tuyết Ninh vào phía trước nơi đám người Thiên Giáo đang đứng để tránh đi!

Mấy tên nha môn sai dịch phía sau cơ hồ lập tức không còn nữa.

Cha con Tiêu thị càng không ngờ sẽ xảy ra biến cố như vậy, vốn đã tiến về phía trước quá hung hãn, lại không kịp thối lui, vị trí của hai người đúng trong phạm vi thuốc nổ được chôn, tức thời bị kéo xuống ngọn núi đổ sập.

Tiêu Diệp kinh hoàng kêu lên thảm thiết!

Là một tảng đá lăn từ trên xuống đè vào chân hắn.

Tiêu Viễn may mắn chỉ bị xây xát da chút đỉnh, nhưng cũng bị dọa đến nỗi kinh hồn khiếp vía, thoạt nhìn thấy nhi tử yêu quý bị đá nện

trúng chân, kêu lớn “Diệp Nhi”, xông đến muốn cứu, nhưng sức một người có hạn làm sao đẩy được tảng đá lớn đó?

Muốn gọi người đến giúp, nhưng người xung quanh còn không lo nổi cho chính mình.

“Hahahahahaha chiêu này của tiên sinh gọi là ‘gậy ông đập lưng ông’, cũng gọi là ‘đánh không chừa lối thoát’!”

Phần lớn Thiên Giáo đã lui đến nơi an toàn, tản đến sơn cốc phía sau, thấy sơn thạch trên eo núi sập xuống một mảnh địa ngục trần gian, Phùng Minh Vũ cười lớn, khó mà không đắc ý.

“Đợi các người tới nộp mạng từ lâu rồi!”

Thiên Giáo sớm biết triều đình phái binh tới vây quét, đã chuẩn bị và bố trí từ trước, phải tàn nhẫn cho bọn họ một bài học! Cho dù cũng có một bộ phận giáo chúng chết oan, nhưng so với việc đổi lấy hoàn cảnh toàn quân bị diệt của triều đình, quả thực không biết có bao nhiêu mưu tính!

Binh sĩ tiếp viện của triều đình, sống sót cũng cũng chỉ là tàn binh mất chỉ huy.

Thiên Giáo phản công đồng thời chém giết, khung cảnh nhất thời thê thảm, tình thế đột nhiên nghịch chuyển!

Trương Già kéo Khương Tuyết Ninh đến chỗ an toàn của Thiên Giáo đoạn lẩn tránh, dù kịp thời tránh được uy lực phá núi của thuốc nổ, nhưng cũng đặt bản thân vào hoàn cảnh nguy hiểm khác.

Thiên Giáo đang sầu giết hắn không thành.

Hoàng Tiềm vừa nhìn thấy Trương Già như cừu vào miệng cọp chủ động tiến đến gần hắn, sao có thể không nắm chắc cơ hội này, xem thường mãnh công của hắn ư?

Trương Già phải bảo vệ Khương Tuyết Ninh, trên người lại sớm có trọng thương, lại càng không có võ nghệ cao cường, cơ hồ tức khắc trở nên giật gấu vá vai.

Đối phương cũng nhìn thấy hắn quan tâm Khương Tuyết Ninh, kiên quyết đao đao kiếm kiếm ép Khương Tuyết Ninh.

Trương Già muốn bảo vệ nàng còn hơn muốn bảo vệ mình, khó tránh khỏi rơi vào mánh khóe của đối phương, lại bị kiếm đâm trúng sườn, cả người loạng choạng, suýt chút nữa ngã xuống.

Khương Tuyết Ninh kêu lớn: “Trương Già!”

Hoàng Tiềm cười lớn, nhân cơ hội này lôi Khương Tuyết Ninh qua, trực tiếp đặt dao ngang họng nàng, nói với Trương Già: “Bỏ đao xuống, kêu cả người của ngươi bỏ đao xuống.”

Trương Già cầm cây đao dính máu, cơ thể hắn cũng toàn thân là máu.

Hắn im lặng hướng về Khương Tuyết Ninh, không nói lời nào.

Nàng chỉ hoảng loạn trong một thoáng.

Liền đón lấy, rồi bình tĩnh lạ kì.

Cho dù tính mạng treo trên lưỡi đao của Hoàng Tiềm có thể cắt đứt đầu nàng bất cứ lúc nào, nhưng nàng lại cảm thấy không có tính huống nào tốt hơn là bị bắt làm con tin lúc này.

Khương Tuyết Ninh trấn tĩnh điềm nhiên: “Hoàng hương chủ, bây giờ ngươi vẫn còn cơ hội.”

Hoàng Tiếm hết sức ngạc nhiên: “Cái gì?”

Giọng nói của Khương Tuyết Ninh không hề run rẩy, nói: “Bây giờ cải tà quy chính, còn có một đường sống.”

Hoàng Tiềm tưởng như mình vừa nghe được một chuyện vô cùng nực cười.

Nữ nhân này điên rồi sao?

Nhưng chuyện trên đời này đúng là có phần lạ lùng như vậy, hoặc nữ nhân này thực sự có chỗ dựa. Vào lúc hắn sắp mở miệng cười lạnh, sau bức tường trên nóc lầu của tòa đạo quán phía trước, nhanh chóng xuất hiện những bóng đen!

Đó là những cung thủ ẩn mình trong đêm tối!

Thông Châu phân đà chủ lập tức biết tình thế không ổn, gần như xé họng mà hét lớn: “Lui ra, lui ra!!!”

Nhưng đám người Thiên Giáo khó khăn lắm mới có thể xoay chuyển đại cục, định thừa thắng xông lên nhổ cỏ tận gốc, đuổi theo đám tàn Tiêu thị đem đến đã quá trớn, gần như đã đuổi đến trước bức tường sau Thượng Thanh Quan.

Hoàn toàn dâng đến tận cửa!

Làm sao lui là lui được?

“Vút vút vút”, tên bay xé trời, phát ra âm thanh chói tai, vì số lượng rất lớn, gần như rít thành một mảng, chi chít dày đặc, không ngừng bắn tới!

Nhiều người căn bản không kịp phản ứng, đã bị tên bắn xuyên người thành nhím gai.

Soạt soạt soạt….

Một loạt tên bắn như mưa, rơi xuống một mảng; lại một trận mưa tên, lại rơi xuống; đến làn tên thứ ba rơi xuống, sau núi trừ những người bị thương vẫn còn sống đang gào thét thảm thiết, những người đứng ở xa không bị trúng tên đã yên lặng câm nín.

Bởi vì mưa tên bao phủ, căn bản không chỉ mình Thiên Giáo!

Đến cả đám tàn binh lụn bại mà Tiêu thị dẫn dầu, cũng không hề khác biệt, tất cả đều chết!

Máu tươi tụ thành hồ, từ tường sau Thượng Thanh Quan đến gần sơn đạo.

Tiêu Viễn vẫn ôm lấy Tiêu Diệp bất tỉnh kêu khóc.

Ngoài ra đều yên lặng như tờ.

Âm thanh kêu gào đau đớn càng lớn, càng cho thấy một mảng chết chóc yên lặng và khủng khiếp.

Giữa bãi cỏ hoang trong sơn cốc, Phùng Minh Vũ vẫn còn, Ngô Phong vẫn còn, những kẻ may mắn của Thiên Giáo, đều vẫn còn.

Hoàng Tiềm cũng vậy.

Nhưng giờ hắn đã quên mất lúc đầu định nói gì, đao đặt trên cổ Khương Tuyết Ninh, tay không nhịn được mà run rẩy, đôi mắt không tự ý thức được có mấy phần sợ sệt, nhìn về cửa lớn hậu viện Thượng Thanh Quan không biết đã đóng từ lúc nào.

Gió lạnh thổi lay cỏ dại.

Bầu trời tối đen nặng trịch vây lấy những đám mây âm u.

Rõ ràng ngoài tiếng gió, không thể nghe được cái gì, nhưng khi ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào cánh cửa đóng chặt, lại

phảng phất nghe thấy tiếng bước chân đang lại gần.

Cuối cùng, cửa mở rồi.

Cách quá xa, chỉ có thể nhìn thấy dáng hình màu trắng đó.

Sau đó đi về phía họ.

Trên sơn đạo đã nổ tung vẫn còn những tảng đá kiên cố cao ngất ngưởng, người này đứng trên tảng đá nguy hiểm nhất, gió bắc gột rửa quần áo hắn, hắn lại bình tĩnh thản nhiên nhìn tàn dư chẳng còn lại bao nhiêu của Thiên Giáo trong sơn cốc.

Khương Tuyết Ninh nhìn rõ gương mặt của người này.

Cây đao mà Hoàng Tiềm ép lên gáy nàng truyền với lạnh lẽo thấu xương.

Nàng cũng nhìn rõ đôi mắt của người ấy.

Cùng với cảnh sau khi Tạ Nguy mưu phản ở kiếp trước, giống y như đúc…

Lột xuống vẻ ngoài thánh nhân, lộ ra tâm địa ma quỷ.

Thiên Giáo bên này, dường như không một ai biết thân phận của hắn.

Tiêu Định Phi vốn dĩ muốn chạy trốn nhưng tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa lại vẫn chưa chạy thoát, một thân cẩm y đã sớm bẩn thỉu, bây giờ nhìn thấy Tạ Nguy, chỉ lặng lẽ lui về phía sau, lẩn sau đám người, cúi đầu thật thấp, dường như điều sợ hãi duy nhất là bản thân bị bắt gặp.

Hai người Phùng Minh Vũ, Ngô Phong không dám tin.

Bọn họ bọ ngựa bắt ve, ai ngờ còn có chim sẻ trực sẵn!

Một đám người chỉ còn lại hơn trăm, so với nhóm người đông đảo đang nhìn xuống họ từ mỏm núi, quả thực hiện ra chẳng còn sức chống cự, càng không nói đến đối phương bên kia phần nhiều là cung thủ.

Nhưng vẫn may, trong tay họ có con tin.

Hoàng Tiềm giả vờ trấn định, nói: “Không ngờ triều đình phái hai toán người đến, là giáo ta tính sai. Nhưng mệnh quan triều đình các ngươi, vẫn còn nữ nhân này ở trong tay bọn ta! Nếu ngươi dám tiến một bước, ta lập tức giết nàng!”

Đạo bào Tạ Nguy đón gió, bay phần phật, nhìn Hoàng Tiềm một cái, bình đạm hỏi: “Nàng là ai?”

Hoàng Tiềm tức thời thảng thốt.

Nhưng một khắc sau, một cỗ hàn ý từ trong lòng bốc lên: Đúng thế, nàng là ai? Bọn họ cả một đường đều không biết thân phận của nữ nhân này, chỉ biết là Trương Già để tâm. Nhưng Trương Già để tâm, không có nghĩa người cao cao tại thượng nắm giữ sống chết của bọn họ cũng để tâm!

Lấy Khương Tuyết Ninh làm điểm yếu để lợi dụng, căn bản là chuyện không thể nào!

Vừa xuất hiện ý nghĩ này, trán Hoàng Tiềm đổ mồ hôi lạnh, trong lòng hoảng loạn không thể không phân tâm.

Nhưng nghe được Ngô Phong kêu lên một tiếng: “Cẩn thận!”

Một đạo hàn quang xuyên ngang lóe lên, một thanh chủy thủ sáng như tuyết, tấn công Hoàng Tiềm từ bãi cỏ hoang phía sau, chém sau gáy Hoàng Tiềm nhanh như chớp, mạnh mẽ dùng lực thiếu chút chặt

đứt nửa cái cổ của Hoàng Tiềm!

Máu tức thì bắn ra như sương mù!

Cùng lúc đó một bàn tay kịp thời vươn ra nắm lấy con dao trong tay Hoàng Tiềm, tránh cứa phải cổ họng Khương Tuyết Ninh do rơi loạng choạng.

Cho đến lúc này, mọi người mới nhìn rõ bóng người như quỷ hồn này.

Dáng người không cao, thậm chí còn thấp hơn Khương Tuyết Ninh một cái đầu.

Vẫn là sợi dây đỏ bện tóc hướng thẳng lên trời, nhưng khuôn mặt đã không còn nét vui vẻ mà mọi người quen thuộc, chỉ có vẻ túc sát và trưởng thành lãnh lẽo thấu xương không hợp với tuổi!

“Tiểu Bảo!”

Phùng Minh Vũ không hề nghĩ tới, càng không nhìn thấy Tiểu Bảo trở về trong đám người lúc nào.

Cậu vốn là người của Thiên Giáo, trở về sẽ không bị giám sát.

Cũng chính vì thế, người khác đều không chú ý đến cậu, mới cho cậu một cơ hội để lập công chuộc tội!

Thiên Giáo bên này muốn phản ứng lại cũng đã muộn.

Khương Tuyết Ninh đã thoát hiểm.

Hoàng Tiềm ngã ra đất trợn ngược mắt, không còn hơi thở.

Tiểu Bảo ném thanh trường đao của cậu xuống đất, quay người đối diện với đám người Thiên Giáo, cầm chắc thanh chuy thủ trong tay,

bất kể là ai muốn động thủ với Khương Tuyết Ninh, cậu đều liều mạng!

Giờ đây, Thiên Giáo một phương đại thế đã mất.

Phùng Minh Vũ cười thảm một tiếng: “Không ngờ một phen mưu kế cuối cùng rơi vào hố của người bên cạnh, Độ Quân tiên sinh dụ mưu cũng sai mất một nước cờ! Tình thế mạnh hơn người, ta cũng chẳng phải hạng tham sống sợ chết. Chỉ là huynh đệ trong giáo ta một đời lương thiện, thực không có lòng phản bội. Tôn giá thần tiên nhân vật, giết ta cũng chẳng đáng tiếc, nhưng vẫn mong bỏ qua cho giáo chúng bình thường, đừng làm liên luy đến những con người bất hạnh!”

Lời này vừa nói ra, tàn dư Thiên Giáo giáo chúng đều lộ vẻ xúc động.

Kể cả những cung thủ nhìn họ chằm chằm như hổ đói cũng có mấy phần bội phục.

Thế nhưng Tạ Nguy không động, thậm chí không trả lời hắn lấy một câu, chỉ nhìn xuống phía xướng, mở bàn tay nhẹ nhàng duỗi sang bên cạnh.

Đứng ở bên cạnh chính là Đao Cầm.

Y nhìn Tạ Nguy một cái, không nói lời nào tháo cung sau lưng xuống đưa cho hắn, lại lấy một mũi tên lông vũ, đặt vào tay hắn.

Đôi bàn tay ấy, là đôi bàn tay ngày thường gảy đàn, ngón tay dài như ngọc khắc thành, đẹp tựa trúc xanh, giờ đây đang cầm chặt dây cung kéo cong dẫn tên, kéo căng đến mức cong thành hình mãn nguyệt, thân hình lại như cây tùng cổ mạnh mẽ, bám chặt trên đất, chưa từng lắc lư.

Quân tử lục nghệ có xạ nghệ, động tác của hắn quả thực rất lưu loát.

Vậy mà gương mặt lại quá mức bình tĩnh, đôi mắt tĩnh lặng không cảm xúc, giữa những động tác khiến người ta nhìn vào tán thưởng, có thể thấy được một loại thờ ơ khắc nghiệt, sát cơ ngưng trệ!

Giáo chúng bên dưới nhìn thấy đều biến đổi sắc mặt!

Nhưng một khắc sau lại phát hiện…

Hướng mũi tên của của Tạ Nguy, không hề chỉ vào bất cứ ai trong số bọn họ, mà chếch về phía mệnh quan triều đình máu thấm ướt áo bào, Trương Già!

Lạnh nhìn núi tàn, thánh nhân giương cung!

Một tay Trương Già ép lấy vết thương bên sườn, máu rỉ ra giữa những kẽ ngón tay, hắn nhìn lên, chạm phải ánh mắt vững vàng của Tạ Nguy qua khoảng không lạnh lẽo khó đoán.

Tay của đối phương, không hề run lấy nửa phần.

Ngọn núi đằng sau Thượng Thanh Quan, tuy chen chúc đông người, nhưng lặng yên không một tiếng động.

Tạ Nguy có thể thấy khoảng không trùng nhau giữa đầu mũi tên của mình và đầu Trương Già, nếu nhẹ buông tay, không thể không trúng.

Nhưng trong khoảng im lặng này, có một bóng dáng đứng chắn phía trước Trương Già.

Phong phanh, gầy gò.

Gương mặt trắng bệch giữa bãi cỏ hoang, đem theo mấy phần e dè, lại cố chấp dang cánh tay mảnh khảnh, vững như đá kiên định đứng trước mũi tên đang chĩa về hắn.

Khương, Tuyết, Ninh!

Nhỏ giọng gằn từng chữ trong cái tên này, nếu nói ở quán trọ chỉ có một phần lệ khí, thì bây giờ đã bốc lên hàng chục hàng trăm lần, khiến hắn không thể kiềm chế, cũng không muốn kiềm chế nữa.

Gương mặt đông cứng lại, không còn hơi ấm.

Có một khắc, Tạ Nguy thật muốn dùng một tiễn xé nát nàng, coi như mình chưa từng dạy học trò này!

“Vù!”

Dây cung rung lên vang dội, mũi tên lao đi như chớp giật!

Chương 132: Nhìn cuộc đời qua đôi mắt chim câu

Trans: Sunday, Vũ.

Beta: Vũ

* Tên chương đúng là tên movie nổi tiếng đó.

Một khắc đó, máu nóng cả người Khương Tuyết Ninh như đang sôi trào cả lên, chợt đóng băng lại trong nháy mắt, sắc mặt còn tái nhợt đi.

Nàng không cảm giác được chút ấm áp nào.

Trương Già chỉ cười không nói một chốc lát, khuôn mặt dính máu cuối cùng lại thêm vào một chút ấm áp, sau đó đưa tay lên, nhẹ nhàng khoác lên trên bờ vai yếu đuối của nàng, chậm rãi nắm chặt…

Nơi Tạ Nguy đứng vốn ở dưới sơn cốc, chỉ cách hơn mười trượng.

Sắc mặt hai người Đao Cầm, Kiếm Thư cũng thay đổi.

Dù cho rất ít khi thể hiện tài bắn cung của mình trước mặt người khác, nhưng Tạ Nguy hoàn toàn không phải thư sinh tay trói gà không chặt, mũi tên lao đi mãnh liệt biết bao? Lúc lao đi xé ngang trời còn phát ra tiếng rít chói tai!

Chỉ là mũi tên này không hướng về phía Khương Tuyết Ninh, cũng không lao đến Trương Già, là lướt qua đỉnh đầu hai người như sét

đánh, bắn thẳng về phía sau họ…

Tiêu Định Phi!

Có trời mới biết lúc hắn nhìn thấy Tạ Nguy xuất hiện, đã biết được chuyện không ổn rồi, liền cúi người chuẩn bị trốn đi. Vốn tưởng Tạ Nguy cũng không chú ý tới hắn, ai ngờ mũi tên này lại cứ thế hướng về phía hắn?

Chỉ nghe một tiếng "vèo" vang lên.

Uy lực của mũi tên lông đại bàng to lớn đến cỡ nào? Nháy mắt đã xuyên qua vai hắn, một dòng máu chảy ra, cả người hắn cũng bị mũi tên kéo ngã ngửa xuống đất!

Tất cả những người ở đó đều sững sờ.

Lúc này quay đầu nhìn về hướng Tiêu Định phi, mới phát hiện người này bất tri bất giác đã trốn ra sau, chỉ sợ cho hắn thêm chút thời gian hắn sẽ chui vào bụi gai đằng sau, trốn mất.

Nhưng hiển nhiên một mũi tên ác liệt này của Tạ Nguy đã diệt đi toàn bộ hi vọng của hắn.

Vẻ đau đớn rõ rệt tức thì hiện lên giữa hàng mi tuấn tú, mồ hôi lạnh phút chốc tuôn đầm đìa trên trán. Nhưng khi hắn ngã xuống bụi cỏ dại nhuốm máu, đưa tay lên ấn chặt vết thương, không biết vì sao khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười mỉa mai, không giống với vẻ ngang bướng làm càn lười biếng bình thường của hắn, nhướng mày nhìn lên Tạ Nguy ở trên cao, khuôn mặt đầy sự châm biếm giễu cợt.

Nói cho cùng Độ Quân vẫn chán ghét hắn.

Dù cho khoác lên bộ mặt thánh nhân, bình thường cũng không xen vào việc của hắn, nhưng từ trước đến nay Tiêu Định Phi vẫn tự mình hiểu lấy, trong lòng nhìn thấu rõ ràng.

Từ lâu Tiêu Định Phi đã biết Tạ Nguy sẽ không dễ gì buông tha cho mình.

Một giọt máu chảy xuống theo dây cung rung động, trong sắc trời lờ mờ, khiến người ta trông thấy lại có phần kinh sợ.

Tạ Nguy chầm chậm hạ tay xuống.

Lúc này Đao Cầm hơi kinh ngạc quay đầu lại, trước tiên là nhìn máu trên dây cung, lại quay sang nhìn ngón tay Tạ Nguy rũ xuống trong ống áo rộng, mới phát hiện ngón tay hắn, đã bị thương vì vừa nãy kéo dây cung quá lâu quá chặt, máu tươi nhỏ xuống theo đầu ngón tay.

Nhưng hắn không phản ứng gì.

Trên dưới sơn cốc, chìm trong yên lặng.

Đao Cầm nhìn hồi lâu, lại không dám lên tiếng nhắc.

Sau khi Tạ Nguy bắn ngã Tiêu Định Phi, chỉ nói: “Bắt lấy.”

Mí mắt Kiếm Thư giật giật, dẫn người đi xuống, lập tức tóm lấy Tiêu Định Phi đang bị thương, đồng thời nhanh tay lấy ra một miếng vải sạch, nhét vào miệng hắn, áp giải đi.

Những người còn lại đều bị bao vây.

Khương Tuyết Ninh vẫn giữ nguyên tư thế bảo vệ Trương Già sau lưng, mắt nhìn thấy mũi tên lông đại bàng lao qua trên đỉnh đầu mình, lại không biết trong lòng rốt cuộc có cảm giác gì.

Sự ấm áp duy nhất tới từ bàn tay giữ chắc lấy bờ vai nàng.

Ngay khi Tạ Nguy hạ cung xuống, nàng cảm thấy sức lực toàn thân

đều biến mất, suýt chút nữa nhũn người ngã xuống đất.

Coi như, cược thắng rồi nhỉ?

Rõ ràng kết quả như bản thân mong muốn, nhưng khi gió lướt qua, nàng vẫn cảm giác trên người phát lạnh từng cơn.

Chỉ vì ánh mắt lặng lẽ quan sát nàng từ trên cao của Tạ Nguy.

Nàng lại đắc tội hắn.

Tạ Nguy duỗi tay trả cung tên cho Đao Cầm, trông như thể vừa nãy bản thân chẳng làm gì, thản nhiên dặn dò: “Đi xem vết thương của Trương đại nhân.”

Lập tức có người xuống đỡ Trương Già.

Quả thực hắn bị thương rất nặng.

Khương Tuyết Ninh đứng ở bên cạnh, vẫn còn ngơ ngác không động lấy một bước.

Tạ Nguy thản nhiên lạnh nhạt gọi nàng: “Ninh nhị, lên đây.”

Nếu ban đầu trong cung hắn cho nàng ăn đào phiến cao, khiến nỗi e sợ kiêng dè từ kiếp trước đối với Tạ Nguy dần dần biến mất; thì hôm nay hắn giương cung nhắm chuẩn mũi tên vào Trương Già, lại lần nữa gợi lên sự khiếp sợ của nàng với con người này.

Đây là người từng tàn sát hoàng tộc.

Đây là người từng diệt sạch Tiêu thị.

Cũng là người treo đầu tâm phúc Chu Dần Chi của nàng lên bên ngoài cửa cung.

Trước nay chưa từng là thánh nhân lương thiện gì cả!

Nhưng tại sao, tại sao lại muốn giết Trương Già?

Rõ ràng đều là mệnh quan triều đình.

Huống chi lần này lại có Tiêu thị nhúng tay vào, Tạ Nguy thực sự không giống hạng người sẽ để bụng việc bị người khác cướp công lao.

Nàng quay đầu nhìn Trương Già, thấy hai binh sĩ thực sự đang băng bó vết thương cho hắn, liền rũ mắt, khẽ nắm chặt tay đang buông thõng, cuối cùng vẫn bước từng bước đến chỗ Tạ Nguy.

Mỗi một bước đều có cảm giác chấn động như bước trên đao nhọn.

Áo choàng trắng của hắn bị gió thổi tốc lên, ánh mắt bình tĩnh rơi xuống khuôn mặt nàng nhìn nàng tiến lại gần, càng khiến nàng có cảm giác không thở nổi.

Khương Tuyết Ninh cúi đầu xuống gọi một câu: “Tiên sinh.”

Tạ Nguy nhìn những vệt máu bị bụi gai quẹt qua trên mặt nàng, có vài lọn tóc đen lộn xộn, lại nhìn bờ môi tím tái, và chiếc váy vải thô nhăn nhúm trên người nàng, giữa trán lộ ra vẻ trong sạch thoát tục, nói: “Vừa rồi ta giương cung lên, sao ngươi lại đứng chắn phía trước Trương Già?”

Khương Tuyết Ninh ấp úng không dám đáp.

Tạ Nguy như có như không nhỏ giọng cười: “Tiểu cô nương suy nghĩ lung tung, chắc không phải cho rằng tiên sinh muốn giết người trong lòng ngươi đấy chứ?”

Từng câu từng chữ, miệng nam mô bụng bồ dao găm.

Khương Tuyết Ninh nghĩ, trên đời sao lại có người như Tạ Cư An chứ? Một khắc đó nàng nhận ra sát ý của hắn, nhưng hắn lại bình tĩnh thấp giọng cười, giống như nàng thật sự lo bò trắng răng hiểu nhầm hắn, chỉ khiến nàng sinh ra vạn phần hoảng hốt không yên.

Nàng run lên: "Ta…"

Tạ Nguy nói: "Trông ngươi lạnh kìa."

Hắn cởi áo choàng dày trên người xuống, nâng tay khoác lên người nàng, bọc lấy thân thể nhỏ bé yếu ớt của nàng, lại thuận tay vén lọn tóc đen rũ trên má nàng, rồi mới thản nhiên nói: "Khương đại nhân rất lo lắng cho ngươi."

Áo choàng kia còn đem theo chút ấm áp còn sót lại.

Gió lớn trên núi, chốc lát đều bị chặn ở ngoài.

Khương Tuyết Ninh vô thức túm lấy áo choàng, lại cảm thấy tuy ấm áp vây lấy nàng, nhưng vẫn như còn cách một lớp, khó thấm vào trong lòng.

Đám người Thiên Giáo phía dưới, sớm đã khoanh tay chịu trói.

Đám tàn binh bại tướng Tiêu thị cũng đều được liên tiếp đỡ lên hoặc dìu đi, Tiêu Viễn càng lo lắng hơn cho con trai cưng của mình, sau khi gọi người nâng tảng đá đè lên người Tiêu Diệp, liền dẫn người khiêng Tiêu Diệp đi tìm đại phu, không nhìn thấy người bên cạnh áp giải Tiêu Định Phi lên.

Vết thương của Trương Già chỉ được băng bó qua loa.

Binh lính tùy hành chỉ hiểu sơ về cách cầm máu, thật sự muốn trị thương phải khám đại phu, cho nên sau khi thấy máu không chảy nữa, binh lính định đỡ hắn đứng lên, nhưng hắn gật đầu cảm ơn, tự mình đứng dậy đi.

Tạ Nguy buông thõng tay, đảo mắt nhìn thấy hắn, nói với Khương Tuyết Ninh: “Chuyện ngươi mất tích vẫn chưa bị làm ầm lên, trong kinh không biết, chỉ coi như ngươi bị bệnh. Hôn sự của trưởng công chúa đã định, nàng nhớ ngươi. Nghĩ lại có lẽ ngươi đã chịu một phen kinh sợ, Tiểu Bảo, tìm một chỗ gần trong quán, dọn dẹp cho Ninh nhị cô nương nghỉ ngơi.”

Ý là để nàng đi.

Tiểu Bảo chợt ngớ người, khom thân đáp ứng, đi mời Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh chần chừ, nhìn Trương Già một cái.

Tạ Nguy cười nhạt: “Lần này phục kích Thiên Giáo do ta dẫn đầu, muốn nói mấy lời với Trương đại nhân.”

Hóa ra chuyện lần này vốn do hắn bày mưu.

Khó trách tất cả đều nắm trong lòng bàn tay.

Khương Tuyết Ninh cảm thấy trong lòng đắng chát, tuy không biết đằng sau còn ẩn chứa nông sâu bao nhiêu, nhưng đoán mình có lẽ đã làm hỏng vài chuyện của Tạ Nguy, trước mắt lo lắng cho Trương Già, e là cũng vô bổ.

Nàng lại cúi người hành lễ, rồi mới quay đi.

Khi quay bước nhìn Trương Già, gương mặt cứng nhắc lạnh lẽo của Trương Già trở nên trầm lặng, mím môi thanh một đường thẳng, không nói gì.

Rất nhanh, nàng đã đi xa.

Bầu trời trên đỉnh đầu càng lúc càng u ám, sắp có tuyết rơi rồi.

Trên người Tạ Nguy chỉ còn đại bào trắng như tuyết, con người sợ lạnh như hắn, đứng trong gió, như một phiến tuyết, chắp tay sau lưng nhìn giáo chúng Thiên Giáo đã bị khống chế, vươn cổ đợi chém dưới đáy sơn cốc.

Sau khi nhận lấy cung tên, Đao Cầm dẫn người đi xuống, tìm thứ gì đó trên người của đám người này.

Chưa đến một canh giờ, người đã trở lại.

Đầu mày thanh tú cau chặt lại, thấp giọng bẩm báo với Tạ Nguy: "Hình như đã mất, không tìm thấy."

Tạ Nguy hạ tầm mắt, tùy ý xua tay: "Giết hết đi."

Các cung thủ luôn đứng phía trước.

Nghe được lời này của hắn, thả dây cung đang căng chặt, "vụt vụt vụt" lại một trận mưa tên rơi xuống giáo chúng Thiên Giáo tay không tấc sắt bên dưới, nhất thời máu tươi ồ ạt tuôn ra, toàn bộ ngã xuống đất, giết sạch sẽ.

Trong sơn cốc nồng nặc mùi máu tanh.

Bởi vậy Tạ Nguy nghĩ, cũng nên có tuyết rồi.

Trương Già nhìn thủ đoạn cay độc đến nửa cái mạng cũng không tha của hắn, im lặng không nói, nhớ về kiếp trước trong ngục, hắn chịu hết cực hình, sau khi tự viết bản án cho chính mình chỉ đợi mùa thu đến là xử trảm, chưa từng nghĩ vào một ngày xuân lạnh, đón một vị khách không ngờ tới.

Đương triều thái sư nắm đại quyền trong tay, vẫn là dáng vẻ sóng yên biển lặng.

Chỉ là khi ấy hắn cảm nhận được sự im lặng xa xăm trên con người này, như tuyết phủ dày trên mặt đất, cành cây khô lạnh cánh chim quạnh quẽ.

Hắn nói, Ninh nhị chết rồi.

Trương Già không biết hắn nói ai, chỉ cảm thấy mù mờ.

Đối phương dừng lại chốc lát, dường như mới ý thức được hắn không hiểu, lạnh nhạt đổi cách nói, nương nương của ngươi chết rồi.

Trương Già như ở trong mơ.

Tạ Nguy còn cười, nói với hắn: Nàng để lại lời, xin ta tha cho ngươi. Khiến Yến Lâm hận ngươi đến thấu xương, khóc trước linh cữu của nàng mấy ngày, sáng nay say rượu, cầm kiếm muốn qua đây giết ngươi. Trương đại nhân, ngươi thật lợi hại.

Vì thế Trương Già cảm giác như mình tiến vào một vùng mây mù, đám mây mù đó lại rơi xuống, hóa thành cơn mưa lớn xé trời, như lá sen che kín bầu trời.

Phút chốc như trở lại lần tình cờ gặp gỡ vào chiều mưa ở sơn trang nghỉ mát ấy.

Hắn là Trương thị lang tính nết vừa khó chịu vừa cố chấp, chẳng hòa nhã với ai, nàng là hoàng hậu nương nương đùa giỡn ngang ngược, không trêu chọc ai thì không vui.

Nàng cố ý giẫm lên vạt áo hắn.

Hắn nghĩ, nếu cho hắn cơ hội được chọn lại lần nữa, hắn không muốn cúi xuống xé góc áo đi nữa, mà để nàng giẫm, miễn là nàng vui, hắn sẵn lòng để nàng thích giẫm bao lâu thì giẫm bấy lâu.

Sau đó lại nghe tiếng Tạ Nguy đứng dậy, mở cửa nhà lao, nói với

hắn: Ngươi đi đi. Sợi xích trên cửa nhà lao lay động phát ra âm thanh.

Trương Già mặc áo tù nhân dính đầy máu, ngồi trong nhà lao hồi lâu, mới bật cười: Tội thần chỉ muốn thắp cho gia mẫu một nén hương.

Sau đó…

Về sau.

Trương Già nhìn Tạ Nguy trước mặt, chỉ cảm thấy người này đúng như lời thế nhân đồn đãi – một câu đố khó mà giải nổi, chẳng qua đời này lại có thêm một chút cảm giác của người trần mắt thịt hơn, lại không giống thánh nhân xa tận chân trời đó nữa.

Tạ Nguy không bước tới, cũng không gọi Trương Già lại gần, chỉ nói: "Định Quốc Công xin lệnh của Thánh thượng, giành vào thành trước, làm hỏng kế hoạch của Tạ mỗ, lại khiến Trương đại nhân gặp nguy, may mà tính mệnh không có gì bất trắc, nếu không Tạ mỗ khó mà gánh nổi trách nhiệm."

Trương Già nói: "Ngài nặng lời rồi."

Tạ Nguy nói: "Học trò Ninh nhị của ta tính nết khó chịu, bướng bỉnh, Trương đại nhân vất vả chiếu cố cả chặng đường, không gây phiền phức gì cho đại nhân chứ?"

Trương Già nghe hai chữ "Ninh nhị" này, nhớ lại kết cục người trước mặt đã chọn ở kiếp trước, chỉ thầm nghĩ có lẽ có nội tình gì đó hắn không biết, nhưng đối với Tạ Nguy – người đã có định mệnh sẽ trở thành loạn thần tặc tử mộng đoạt thiên hạ, hắn lại không hề có chút chán ghét nào. Là thiên hạ đã định, thiên vị anh hùng?

Hoặc biết đâu vì gì đó khác thì sao…

Hắn chậm rãi nói: "Khương nhị cô nương rất thông minh nhạy bén…"

Chỉ là tính khí không giỏi kiềm chế cho lắm.

Tạ Nguy thấy Trương Già không hề đi qua, liền cười: “Có vẻ Trương đại nhân không hoàn toàn đồng ý với Tạ mỗ.”

Hắn nhìn thoáng qua nơi thi thể của đám người Thiên Giáo chất đống lên, trong mắt vẫn là vẻ thản nhiên.

Trương Già chỉ hạ tầm mắt, lấy từ trong tay áo ra một vật, lạnh nhạt thản nhiên hỏi: “Ban nãy Tạ Thiếu Sư sai người tìm kiếm vật này sao?”

Trên tay Trương Già là nửa tờ giấy mỏng manh.

Ngờ đâu đó lại là mật hàm của Độ Quân Sơn Nhân mà lúc trước còn trong tay Tả Tướng Thiên Giáo Phùng Minh Vũ kia.

Khóe mắt Tạ Nguy giật giật rất nhẹ.

Đao Cầm thì âm thầm lạnh toát.

Trương Già đưa tờ giấy cho Đao Cầm, nhớ lại vô số nghi hoặc ở kiếp trước, đều đã được giải đáp khi nhìn thấy nét bút viết trên tờ giấy này. Ai bảo kiếp trước hắn cũng từng nhìn thấy bút tích thế này chứ?

Chỉ là loạn lạc phân tranh liên quan gì tới hắn?

Hắn nhìn Tạ Nguy, nói: “Vừa nãy đã nghĩ, nếu đây đã là mật hàm từ Độ Quân Sơn Nhân của Thiên Giáo thần long thấy đầu không thấy đuôi kia gửi tới, có lẽ sẽ nghiên cứu được gì đó từ trong này, có thể tóm gọn một mẻ đám loạn đảng này. Nên đã để tâm, nhân lúc loạn lạc giữ lại phong mật hàm này. Cả chặng đường nhiều chuyện vụn vặt, một lời khó nói hết. Nếu Tạ Thiếu Sư không có chuyện gì khác, xin chờ hạ quan bẩm báo lại sau.”

Lúc Đao Cầm nhận lấy phong mật hàm, tay còn lại đang cầm chuôi đao trong tay áo.

Hắn cũng nhìn sang Tạ Nguy.

Sát cơ âm thầm trỗi dậy.

Tạ Nguy không kìm được nghĩ, chuyến đi này rốt cuộc Trương Già đã biết được bao nhiêu, giao lại bức mật hàm, có thật sự không phát giác ra gì hay không.

Nếu có Lữ Hiển ở đây, mũi tên ban nãy có lẽ đã xuyên qua sọ người này rồi.

Ma xui quỷ khiến thế nào để hắn sống đến tận bây giờ, nhìn thấy mật hàm, chỉ sợ đã làm thì phải làm đến cùng, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Khi Tạ Nguy chầm chậm nâng nay, cảm nhận được đau đớn, cụp mắt xuống mới thấy vừa rồi kéo dây cung khiến dây cứa vào tay, vì thế cảm thấy có mấy phần hoang đường, thình lình nhìn Trương Già, có phần buồn cười nói: “Ninh nhị nói thích ngươi.”

Người Trương Già đột nhiên cứng lại.

Tạ Nguy để ý, nhếch mép, vô cùng hứng thú hỏi: “Người làm tiên sinh là ta đây, tương đối tò mò, ngươi cũng có ý với nàng chứ?”

Chương 133: Cái tên cũ

Trans: Sunday

Beta: Vũ

Từ sau núi ra trước núi, những gì trên đường là đất đá hỗn loạn vỡ nát, thi thể khắp nơi. Ngẫu nhiên thoáng qua còn nhìn thấy nhiều thi thể tay chân đứt lìa, hai mắt không nhắm.

Tuy Khương Tuyết Ninh là người từng chết đi một lần ở kiếp trước, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này cũng không tự chủ được mà hãi hùng ghê rợn.

Tiểu Bảo đoán có lẽ nàng sợ khung cảnh đẫm máu tàn nhẫn này nên đi chếch phía trước nàng, dùng bản thân mình che đi phần lớn cảnh tượng tàn nhẫn, đi một mạch qua tường viện sau núi.

Tuy Thượng Thanh Quan bị Thiên Giáo chiếm, nhưng kết cấu cơ bản của đạo quán không hề thay đổi.

Phía trước là đạo quán, phía sau là nơi ở của các đạo sĩ.

Chẳng qua trước mắt đã sớm không còn đạo sĩ chân chính nào, để lại rất nhiều phòng trống sau đạo quán.

Tiểu Bảo dọn dẹp một gian cho Khương Tuyết Ninh, nói: “Tiên sinh phân phó, Khương nhị cô nương nghỉ ngơi ở nơi này trước đã. Đoán tiên sinh và Trương đại nhân vẫn còn chuyện để bàn, hơn nữa công tử bên Định quốc công hình như cũng bị thương không nhẹ, chỉ sợ tạm thời không thể hồi kinh, phải ở lại nơi này vài hôm.”

Nó còn pha một bình trà đem đến.

Cuối cùng đều là người ngoài nói chuyện, thậm chí còn đem tới hai bộ y phục hoàn toàn mới cho nàng thay: “Đây là y phục và đồ dùng tạm thời sai người vào trong thành mua, Kiếm Thư công tử nói so với kiểu dáng thời thượng trong kinh thành tất nhiên còn kém xa, nhưng cũng chỉ đành miễn cưỡng cô nương chín bỏ làm mười.”

Khương Tuyết Ninh vẫn mặc chiếc áo choàng ban nãy Tạ Nguy khoác lên người nàng, bên trong còn có một lớp lông chồn, chỉ cần chạm vào người là thấy ấm áp.

Nàng nhìn lướt qua hai bộ y phục.

Một bộ thủy lam một bộ tím nhạt, tuy đúng là không thể so với tay nghề tinh tế trong kinh, nhưng kiểu dáng cũng nhã nhặn vừa phải, có thể thấy được để tâm chọn. Chỉ là y phục và đồ dùng này do người của Tạ Nguy đem tới, với nàng mà nói, rốt cuộc vẫn có vài phần cổ quái.

Lòng nàng thấp thỏm, cũng không cười nổi, chỉ nói với Tiểu Bảo: “Hóa ra ngươi là người của Tạ tiên sinh.”

Tiểu Bảo nói: “Nếu không có nội ứng, tiên sinh cũng không dám mạo hiểm.”

Khi nó nói chuyện cũng gằm mặt xuống, hoàn toàn không giống với mấy ngày trước tiếp xúc với Khương Tuyết Ninh gọi ngắn gọi dài hai tiếng tỷ tỷ, mắt cũng không nhìn nàng lấy một cái, giống như không quá vui vẻ, dáng vẻ còn có chút tức giận.

Vì thế Khương Tuyết Ninh nhớ lại lúc sáng sớm.

Đứa trẻ này hạ thuốc trong đồ ăn của nàng, để nàng lấy lí do khám bệnh rời khỏi tầm mắt của Thiên Giáo, dặn dò nàng trốn trong quán

trọ bên kia đường. Nhưng nàng không hề muốn quay về, khi phát hiện chuyện hiệu thuốc Vĩnh Định là giả, càng vội vàng đến phủ nha, không tiếc thân mình lâm vào nguy hiểm.

Tất cả dường như đều không nằm trong dự liệu của Tạ Nguy.

Vì thế Tạ Nguy mới giận dữ như vậy.

Đứa trẻ này nhận lệnh cứu nàng, nhưng nếu Tạ Nguy không thấy nàng ở quán trọ, chỉ sợ nó cũng phải nhận trừng phạt?

Khương Tuyết Ninh không phải người vô tâm vô phế, nhớ lại điều này cũng không khỏi có chút áy náy vì đã làm liên lụy người khác, nhưng tiệm thuốc Vĩnh Định mà Trương Già nghĩ có tiếp ứng lại là giả, giờ lại thực khiến nàng hoài nghi mưu đồ của Tạ Nguy.

Dù sao trong lòng nàng Tạ Nguy chẳng phải người tốt đẹp gì.

Vì thế tuy có rất nhiều suy nghĩ lướt qua trong đầu nàng; cuối cũng nàng cũng chỉ rơi vào trầm mặc.

Tiểu Bảo chỉnh lý xong tất cả đồ dùng, lại khép cửa sổ cho nàng, lấy nước rửa mặt súc miệng, nhóm lò sưởi trong phòng, mới nói: “Ta ra ngoài đây, không ở đâu xa, nếu Khương nhị cô nương có việc, gọi ta là được.”

Nó đi ra ngoài đóng cửa lại.

Khương Tuyết Ninh không tài nào tịnh tâm nổi để nghỉ ngơi, vừa nhắm mắt, gương mặt của Trương Già và Tạ Ngụy vụt qua chồng chéo lên nhau khắp đầu óc nàng, khiến nàng sợ hãi vô cùng. Nàng kéo chiếc áo choàng trên người xuống, nhẹ nhàng đặt bên cạnh hai bộ váy áo đã gấp gọn gàng. Gấm tuyết trắng không dính lấy chút máu tươi bụi bặm nào, giống như chủ nhân của nó, cao ngạo lạnh lùng như đứng từ trên trời cao nhìn xuống chúng sinh.

Tạ Cư An…

Hắn và Trương Già có gì để nói sao?

Khương Tuyết Ninh ngồi trong phòng một lúc, cuối cùng vẫn là ngồi không yên, đứng dậy đi đến dưới mái hiên, nhìn về phía sau núi.

Trong sân viện trồng không ít cây tùng cổ.

Từ đại môn sau núi có một con đường dẫn đến nơi này, giờ đây có rất nhiều binh sĩ đứng gác hai bên, ai đi qua trên con đường này, ở vị trí của nàng đều nhìn rất rõ.

Nhưng nhìn đã lâu, cũng không thấy Trương Già.

Trái tim nàng không tự chủ được mà căng thẳng.

Cho đến khi sắp trôi qua hai khắc, mới thấy lính gác nhìn về đằng sau, hơi cúi người, hình như đang hành lễ với ai đó.

Trái tim Khương Tuyết Ninh lập tức nảy lên.

Sau đó, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đi ra từ sau núi. Vết thương trên người đã được băng bó sơ qua, nhưng một thân y bào lam sẫm đã sớm thành màu mực vì nhuốm máu, sắc mặc vì mất máu quá nhiều mà trở nên tái nhợt.

Không sao.

Hắn không sao!

Vào khoảnh khắc nhìn thấy hắn bình an vô sự, Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy trái tim nàng đập nhanh như muốn vọt ra, không khống chế được mà bước nhanh về phía hắn: “Trương đại nhân!”

Vẻ mặt Trương Già lại như một cành cây khô.

Nàng nhìn thấy hắn trong lòng toàn là vui vẻ, cũng không chú ý đến chi tiết nhỏ nhặt này, khóe miệng đã treo lên nụ cười: “Ngươi không sao thật là tốt…”

Tốt quá rồi.

Lời chưa nói hết, mí mắt đã nặng thêm mấy phần, chớp mắt nhọc nhằn, thân thể nhẹ bẫng lảo đảo, trực tiếp ngất đi ngã ra phía sau.

Đáy lòng Trương Già kinh sợ, cũng may phản ứng nhanh, đỡ được nàng.

Vòng eo nhỏ nhắn không đầy một nắm tay của thiếu nữ, gò má trắng nõn mà gầy gò, là vì những ngày qua bôn ba mà mệt mỏi, mí mắt khép lại, hai hàng lông mày lá liễu dài mảnh cũng thư thái giãn ra.

Hình như ngủ mất rồi.

Tiểu Bảo vốn ở bên kia của mái hiên quan sát, lúc trông thấy Khương Tuyết Ninh ngất đi, liền giật nảy mình, muốn chạy đến đỡ người.

Nhưng khi thấy Trương Già đã đỡ được, bước chân nó lại không tự chủ được mà dừng lại.

Cách đó một đoạn, nó nhìn thấy Tạ Nguy đứng yên lặng ở đầu đường bên kia, nhìn cảnh này từ xa, lại không hề đi đến. Mà sắc mặt vị Trương đại nhân đứng ở gần này đã biến hóa mấy lượt, cuối cũng vẫn trở về vẻ trầm mặc tĩnh lặng, chỉ ôm lấy eo Khương nhị cô nương đã ngủ mê man từ lâu, đi ngang qua nó, nhẹ nhàng đặt lên giường trong phòng, cẩn thật dém góc chăn cho nàng.

*

Cuối cùng tuyết cũng rơi.

Mây đen dày đặc bầu trời thành Thông Châu, gió lạnh rít gào, từ giữa trưa đã bắt đầu lạnh đi mấy phần, cho đến lúc hoàng hôn, tuyết lớn rơi dày đặc. Bông tuyết như lông ngỗng từ trên trời rơi xuống, chưa đến nửa canh giờ đã phủ sắc trắng lên những mái ngói trong thành, trên những tán tùng núi Thượng Thanh Quan càng bị tuyết tụ lại thành ụ, nhìn từ xa trông như bị băng tuyết phủ trắng.

Nếu Tiêu Định Phi nhớ không nhầm, đây là tiết trời Tạ Nguy ghét nhất.

Kim Lăng ở phương nam, rất ít khi có tuyết.

Nhưng lâu ngày khó tránh khỏi có những ngoại lệ.

Có một năm, khí lạnh tràn xuống phía nam, trong đêm một trận gió lay khung cửa, sáng sớm dậy xem, hòn giả sơn đình đài đều ngập trong tuyết. Ngoài thành Kim Lăng, các nhã sĩ tụ tập, ngược lại hết sức vui mừng, mời nhau đi thưởng tuyết.

Đương nhiên cũng có những thiếu gia trác táng đến mời hắn.

Khi ấy Tạ Nguy chưa tham gia khoa cử, nhưng tại Kim Lăng cũng đã có chút tài danh. Tiêu Định Phi biết mình chỉ có cái mã chứ bên trong rỗng tuếch, đám người học đòi văn vẻ này hẳn không thể thiếu làm thơ vẽ tranh, chẳng bằng gọi Tạ Nguy cùng đi, vừa hay chẳng mấy khi hắn cũng ở đây.

Nhưng không ngờ khi hắn đến viện, lại thấy cổng đóng chặt.

Một đám người hầu đang bận rộn quét tuyết trong viện.

Tiêu Định Phi cảm thấy kì lạ: “Tuyết còn chưa ngừng, có lẽ còn rơi thêm mấy ngày nữa, bây giờ các ngươi quét sạch sẽ, qua một lúc nữa lại chất đống lên, chẳng phải phí sức sao?”

Người trong viện của Độ Quân đều kiệm lời ít nói.

Cũng không ai trả lời hắn.

Ngược lại gặp được Kiếm Thư bê bát thuốc đi trên hành lang, nhìn thấy hắn, bước chân ngừng lại trong chốc lát, nói: “Định Phi công tử, hôm nay tiên sinh không ra ngoài, mời công tử về cho.”

Tiêu Định Phi ngạc nhiên: “Hắn đổ bệnh rồi?”

Kiếm Thư nói: “Bất chợt nhiễm phong hàn.”

Tiêu Định Phi tức thời cảm thấy nhàm chán, nhún vai một cái, định rời đi. Chỉ là khi sắp quay người, dư quang nơi mắt chợt lóe, khi thoáng thấy Kiếm Thư bê thuốc mở cửa, bên trong cửa lộ ra một góc dày của tấm màn che màu đen không cho ánh sáng xuyên qua, giữa ban ngày, ẩn hiện có có tia sáng từ ánh đèn hắt ra.

Tim hắn tức thời đập thình thịch.

Rất nhanh cánh cửa đó đã đóng lại.

Tiêu Định Phi cảm thấy có mấy phần kì quái, nhưng khi trong lòng nổi lên tò mò, lại không khỏi cân nhắc vị trí của mình trong giáo là gì, cuối cùng không dám hỏi, cũng không dám dừng lại trong viện này lâu hơn nữa.

Người hầu dọn tuyết bên ngoài vẫn cần mẫn.

Hắn đè xuống nghi ngờ âm thầm của mình, mau chóng đi ra cùng đám công tử ăn chơi quần áo lụa là thưởng tuyết.

Chỉ là nhiều năm trôi qua, cảnh ngày hôm đó vẫn thường lướt qua trong đầu hắn, để lại trong kí ức hắn một bí ẩn vô cùng lớn.

Vốn dĩ hôm nay xảy ra chuyện lớn như thế, Tạ Nguy bắn tên làm hắn bị thương, hiển nhiên phải tìm đến hắn.

Nhưng thấy Thượng Thanh Quan có tuyết rơi nhiều, Tiêu Định Phi mơ hồ cảm giác người này sẽ không đến.

Ít nhất ban ngày sẽ không đến.

Quả nhiên đợi cho đến khi sắc trời sẩm tối, cả tòa đạo quán bị bóng đêm che phủ, phía trước mới có một ánh đèn vàng mờ nhạt, chiếu lên con đường đã được quét sạch sẽ, đi về phía gian phòng của hắn.

Hai người Kiếm Thư, Đao Cầm đều ở bên cạnh hắn.

Một người soi đèn, một người che ô.

Đến trước bậc thềm, thu lại ô dầu, mới bước đến mở cửa phòng, nhìn thấy hắn trước, cực kì lễ độ gọi một tiếng: “Định Phi công tử.”

Tiêu Định Phi đã về giường nằm.

Trong phòng đốt lò sưởi, nóng hừng hực.

Hắn chỉ mặc trung y màu trắng, mũi tên xuyên qua vai hắn đã được lấy ra, vết thương được bôi kim sang dược, sớm đã cầm máu, chỉ là đại phu dặn dò không được tùy ý cử động, bắt buộc phải tĩnh dưỡng.

Tạ Nguy vào sau.

Vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt sâu xa. Trường y như tuyết, tóc đen cài trâm gỗ, quả là sự trang nhã của ẩn sĩ xa rời thế tục.

Kiếm Thư ở đằng sau hắn khép cửa lại.

Ánh đèn sáng rọi khung cửa sổ giấy, xua tan đi mấy phần ánh tuyết chiếu từ bên ngoài vào, khiến khuôn mặt hắn trở nên ôn hòa hơn.

Tạ Nguy nói: “Chân ngươi cũng giỏi lắm đấy.”

Tiêu Định Phi cà lơ phất phơ cười: “Nhưng cũng không nhanh bằng mũi tên của tiên sinh.”

Tạ Nguy không cười: “Chỉ tiếc nhắm không đủ chuẩn, chưa bắn được đầu của ngươi xuống?””

Tiêu Định Phi biết hắn có sát tâm với mình, nhìn hắn chăm chú, nói nửa đùa nửa thật: “Ai bảo ta còn có tác dụng lớn với tiên sinh chứ? Ta biết, Tạ tiên sinh hận ta nhất.”

Tạ Nguy đặt tay lên mép bàn, không nói.

Trên mặt Tiêu Định Phi cũng không thay đổi biểu cảm, chỉ nói: “Ai bảo ta dùng cái tên ngươi ghét nhất chứ?”

Nhiều năm như thế, chỉ sợ nghe một lần, liền hận một hồi, chồng chất lên nhau, ngày càng sâu sắc, vĩnh viễn không thể tiêu tan nhỉ?

Chương 134: Đêm không ngủ

Trans: Sunday. Beta: Vũ

Tiêu Định Phi.

Tiêu thị, Định Phi thế tử.

Một cái tên cao quý biết bao?

Nhờ vào nó, trên dưới Thiên Giáo đều cung cung kính kính với hắn, đợi đến sau này vẫn còn giá trị kì diệu không kể nổi.

Chỉ tiếc, có người ghét nó cay đắng.

Thà bỏ đi tên cũ họ cũ về làm dân thường, chịu ngàn vạn gian khổ, cũng không muốn vinh hoa phú quý gì.

So với Tạ Nguy, Tiêu Định Phi là kiểu người tương phản hoàn toàn.

Nhưng không thể phủ nhận, hắn đã nhận ân huệ của người này.

Vì thế khi đối mặt với Tạ Nguy, trước nay hắn không dám quá hỗn xược, càng không dám vênh váo ngang bướng như với những người khác trong Thiên Giáo… Dù cho Giáo thủ đã xử lí sạch sẽ, những người biết được chân tướng năm đó đều liên tiếp chết "ngoài ý muốn".

Đối với những lời hàm chứa ý châm biếm của hắn, Tạ Nguy không tỏ thái độ gì, chỉ nói: "Ta từng phái người đến Túy Lạc phường tìm ngươi, cô nương ở Túy Lạc phường nói ngươi đi Thập Niên Nhưỡng

mua rượu, tìm đến Thập Niên Nhưỡng mới biết ngươi vốn không hề đến."

Tiêu Định Phi kê lên gối tựa: "Chẳng phải là sợ đến nỗi hoảng lên sao?"

Tạ Nguy nhìn hắn chằm chằm.

Hắn cười phóng túng: "Nghe nói Công Nghi tiên sinh mất tích, làm ta sợ chết đi được."

Tạ Nguy bình chân như vại nói: "Công Nghi tiên sinh ở bên Giáo thủ đã lâu, vào trong kinh tất nhiên ta không thể cản được, cũng không biết hắn làm những gì, cuối cùng chết ngoài ý muốn dưới cung tên của triều đình khi vây quét Thuận Thiên phủ, ta đột ngột hay tin cũng vô cùng kinh hãi. Chỉ là chuyện xảy ra cấp bách, triều đình cũng có mưu tính, đến thi thể Công Nghi tiên sinh cũng chưa được thấy. Sợ là tin tức truyền về Kim Lăng, Giáo chủ biết được ắt sẽ đau lòng."

Há chỉ đau lòng?

Chỉ sợ còn nổi trận lôi đình.

Công Nghi Thừa thường bày mưu tính kế cho hắn, thực sự là cánh tay đắc lực, đi kinh thành một chuyến, đã chết không rõ ràng, nói ra ai tin chứ?

Tiêu Định Phi đưa tay về hướng Kiếm Thư: "Trà."

Kiếm Thư trợn mắt với hắn nhưng vẫn rót trà.

Đợi trà được đưa đến, hắn mới lải nhải với nói với Kiếm Thư cái gì mà "Con người ngươi thật tốt", sau đó quay đầu lại càu nhàu: "Kinh thành là địa bàn của ngươi, đương nhiên ngươi nói sao thì là vậy, ta cũng không dám nghi ngờ Công Nghi Thừa là do ngươi giết chết."

Tạ Nguy cười: “Ta còn không biết ngươi có đầu óc từ khi nào đấy.”

Tiêu Định Phi nhấp một ngụm trà, hiếm khi đắc ý: “Chỉ tiếc không chạy thoát được, dù sao thử cũng không thiệt, nhỡ thành công thì sao?”

Tạ Nguy nói: “Nhưng không thành công.”

Tiêu Định Phi cố đấm ăn xôi, cười: “Có gì đâu, tiên sinh không thể vô tình như thế được, dù sao lần này cũng coi như ta lập được công đó!”

Tạ Nguy nhướng mày: “Ồ?”

Tiêu Định Phi uống trà là giả, thực ra là đang ngầm đánh giá sắc mặt Tạ Nguy, trên mặt không có lấy nửa phần sợ hãi, nhưng trong lòng lại đang đánh trống liên hồi.

Những chuyện xảy ra mấy ngày này vẫn luôn hiện lên trong đầu hắn.

Hắn lại nhớ đến những giáo chúng đã từng quen biết trong giáo ban ngày bị tên bắn chết trong sơn cốc, vắt óc suy nghĩ, làm sao để giành lấy một cơ hội sống sót cho bản thân giữa cục diện tưởng chừng sóng yên biển lặng nhưng thực chất lại ẩn chứa nguy cơ này.

Hắn nói: “Thân phận của Trương Già là do ta vạch trần!”

Tạ Nguy: “Vậy sao?”

Tiêu Định Phi: “Thật đó, hơn nữa không sớm không muộn, đúng vào hôm nay. Ta là người như thế nào, ta nghe lời ra sao, tiên sinh còn không biết? Nhiều năm như thế, đảm bảo không sai được. Ngay từ đầu họ nói muốn cướp thiên lao, ta đã cảm thấy chuyện này không đúng lắm. Đợi đến khi gặp được tên họ Trương đem theo một cô nương xuất hiện trong miếu, còn nói cái gì mà ‘sơn nhân sống trong núi’, tên cẩu quan này chắc chắn là nói láo. Nhưng lúc đó lại trông

thấy Tiểu Bảo ở đây, lại không vạch trần, cho rằng tiên sinh đang âm thầm có kế hoạch gì. Cho đến sáng nay thấy Tiểu Bảo đưa Khương nhị cô nương đi, lại thấy bức mật hàm tiên sinh gửi cho hai tên Phùng Minh Vũ và Ngô Phong trong đạo quán này, ta mới lật tẩy tên họ Trương đó."

Phải nói lần này từ kinh thành đến Thông Châu, đường đi hiểm trở, tình thế phức tạp, có ai nhìn được rõ ràng nhất, chỉ sợ ngoài Tiêu Định Phi thực sự chẳng còn ai khác.

Ai bảo hắn biết cả hai bên cơ chứ?

Có những người vừa làm lính vừa làm giặc, lại thích diễn màn kịch hay trái phải đo sức, lính bắt giặc, giặc hãm binh, khiến hai bên tưởng như đang đối đầu lẫn nhau, lại không hay biết ở giữa có bàn tay đang đưa đẩy.

Công Nghi Thừa chết, là khởi đầu của mọi thứ.

Bất kể có phải vì kích động mà giết người này hay không, những tính toán sau đó của Tạ Nguy vẫn đâu ra đó.

Nhưng Cố Xuân Phương tiến cử Trương Già chen ngang một chân vào, là điều ngoài ý muốn thứ nhất.

Nếu Tạ Nguy khăng khăng từ chối, khó tránh khỏi bị hoài nghi, dứt khoát tương kế tựu kế, không tiện tính toán, chỉ thả Trương Già vào trong thế cục bàn cờ, lại lệnh cho Tiểu Bảo âm thầm thăm dò.

Không ngờ rất nhanh lại có thêm Khương Tuyết Ninh nữa, đó là điều ngoài ý muốn thứ hai.

Tình hình trở nên phức tạp, nếu tùy tiện vạch trần Trương Già, sẽ liên lụy đến Khương Tuyết Ninh luôn đi theo hắn, chỉ sợ không có nổi kết cục tốt đẹp.

Vì thế hắn tự xin dẫn người vây quét Thiên Giáo.

Đúng lúc này xuất hiện điều ngoài ý muốn thứ ba, sau khi Dũng Nghị Hầu sụp đổ, Tiêu thị hòng chiếm được binh quyền hai đại doanh Phong Đài, Thông Châu, nóng lòng lập công trước mặt hoàng đế, lại xin thánh lệnh, chia binh thành hai đường, đi trước Tạ Nguy dẹp bằng phản loạn.

Ba điều ngoài ý muốn, chồng chất lên nhau.

Thứ nhất Tạ Nguy muốn bảo vệ Khương Tuyết Ninh, thứ hai muốn diệt trừ Trương Già, thứ ba muốn đối phó Tiêu thị, thứ tư muốn mượn triều đình làm suy yếu thế lực Thiên Giáo, đứng trước cục diện phức tạp như vậy, nhiều phen mưu tính, trong lòng sinh ra một kế độc, một chiêu hiểm.

Đầu tiên hắn cố ý đi sau Tiêu Viễn, mặc ông ta đi trước.

Trong bóng tối sắp xếp hai bên, một bên giả vờ là phản đồ Thiên Giáo, cung cấp thông tin tuyệt mật Thiên Giáo dừng chân tại Thượng Thanh Quan cho Tiêu Viễn; một bên lấy danh nghĩa Độ Quân sơn nhân gửi mật hàm cảnh báo Thiên Giáo, trước tiên nói trong những người từ kinh thành trở về có tai mắt của triều đình, lại thông báo chuyện Tiêu thị tập kích, để cho bọn họ sớm chuẩn bị, dùng thuốc nổ mai phục, đúng giờ địch tiến vào.

Không hề trực tiếp nói rõ tai mắt của triều đình là Trương Già, là vì Khương Tuyết Ninh còn ở đó.

Trương Già xâm nhập vào Thiên Giáo, ai lường nổi hắn sẽ biết được bao nhiêu?

Nếu bất cẩn để lộ bí mật, chỉ sợ Tạ Nguy mới là người chết không có chỗ chôn.

Vì vậy bắt buộc phải trừ khử Trương Già.

Chuyện có người tiếp ứng ở tiệm thuốc Vĩnh Định vốn là giả, là có lòng tính kế; trong mật hàm cố ý nhắc có nội gián, là để Thiên Giáo sinh nghi với Trương Già, khống chế hành động của hắn, lại không đến mức phải thẳng thừng ra tay với hắn, cùng với đó sẽ không làm liên lụy tới Khương Tuyết Ninh đồng hành với hắn.

Đợi Tiểu Bảo đưa Khương Tuyết Ninh đi, là có thể giết Trương Già.

Lúc này lại vạch trần thân phận Trương Già, Thiên Giáo nhất định sẽ tàn bạo lấy mạng hắn. Dù cho triều đình có truy xét, cũng sẽ không dính dáng đến Tạ Nguy quá nhiều. Hơn nữa vốn không phải hắn ép Trương Già đi trước, mà tiến cử hắn là thượng thư Hình bộ mới nhậm chức Cố Xuân Phương, muốn truy xét cũng không truy đến chỗ hắn.

Cho nên, nếu kế hoạch thuận lợi, Trương Già chết, Tiêu thị trúng mai phục, mà tàn dư nghịch đảng Thiên Giáo cũng sẽ bị đám người hắn đưa đến theo sau đó diệt trừ sạch sẽ.

Lúc ấy, Tiêu Viễn không chết cũng sẽ vì tham công làm liều mà bị tổn thất lớn.

Mà kẻ đến sau như hắn lại là ngư ông trốn sau trai cò (trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi), chim sẻ ẩn trên bọ ngựa và ve (bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn), sẽ trở thành người duy nhất được lợi, kẻ thắng đậm.

Kế hoạch chu toàn, mượn gió bẻ măng, diệt sạch kẻ đối nghịch, có thể nói không có kẽ hở nào!

Ai mà ngờ…

Lại xuất hiện Khương Tuyết Ninh!

Tạ Nguy ngồi bên lò sưởi, than cháy đỏ chiếu ra ánh sáng nhạt như

lúc trời nhá nhem, rơi vào đáy mắt hắn, lập lòe bất định, lạnh nhạt nói: “Nói như vậy, ta không những không thể phạt ngươi, mà còn phải thưởng cho ngươi?”

Tiêu Định Phi lạnh sống lưng, vội lắc đầu: “Không dám không dám!”

Dáng vẻ mặt ngơ xương nhũn, không có nửa phần kiêu ngạo tự trọng, giống một tên lưu manh lăn lộn đầu đường xó chợ, khiến người ta sinh lòng chán ghét.

Chỉ là dáng vẻ này, vừa khéo hắn lại thích nhìn.

Tạ Nguy nhẹ nhàng cau mày, rồi chầm chậm giãn ra, nói: “Nghỉ ngơi đi, tới kinh thành mới có ngày tháng tốt đẹp dành cho ngươi. Lần sau nếu dám chạy, ta sẽ cho người đánh gãy hai chân ngươi, dù sao có gương mặt này là đã đủ dùng!”

Lời này ẩn chứa lạnh lùng cay nghiệt không hề giả tạo.

Khi Tiêu Định Phi nghe thấy thế, đến nụ cười gượng cũng không treo lên nổi nữa.

Tạ Nguy nói với hắn xong, cũng không quan tâm hắn phản ứng thế nào, đứng dậy bước ra ngoài. Kiếm Thư, Đao Cầm vội vàng một người bung ô một người cầm đèn, đi theo Tạ Nguy ra ngoài.

Trong đêm có tuyết rơi thưa thớt, nhưng so với lúc chạng vạng, đã ít hơn rất nhiều.

Đèn lồng không hắn sáng cho lắm, chỉ chiếu được ba bốn xích đất xung quanh, nên không soi sáng được bao nhiêu vùng tuyết phủ.

Đao Cầm hạ ô xuống rất thấp.

Khi chủ tớ ba người bước qua cổng vòm, liền nhìn thấy có bóng người to cao luẩn quẩn ở hành lang ngoài, trên người mặc bộ cẩm

bào tơ lụa, thân hình hơi phát tướng do tuổi đã cao, hai bên tóc mai đã bạc, gương mặt ban ngày giễu võ dương oai giờ đây phảng phất nỗi bất an và do dự, tranh sáng tranh tối, lộ ra mấy phần khiến người sợ hãi.

Là Định quốc công Tiêu Viễn.

Kiếm Thư thoáng thấy quay đầu nhỏ giọng bẩm báo, Tạ Nguy mới nhìn về hướng đó, sau đó cười nói: "Nửa đêm nửa hôm, sao Công gia lại ở đây?"

Tiêu Viễn không ngờ Tạ Nguy đi từ bên trong ra, sững người, vội vã thu lại biểu cảm trên khuôn mặt, nhìn đình viện phía sau hắn, vội nói: "À, không có gì, chỉ là đám nghịch đảng Thiên Giáo đều đã chết, không thể moi được gì từ miệng chúng, có hơi đáng đáng tiếc. Nhưng nghe nói Tạ thiếu sư bắt được người vô cùng quan trọng trong Thiên Giáo, nên có chút hiếu kì."

Trời mới biết Tiêu Viễn nghe được tin này có tâm trạng như thế nào!

Khi ấy ông ta đang hỏi ý đại phu, chân của Tiêu Diệp có thể bình phục không. Kết quả binh sĩ vội vã chạy đến, bẩm báo với ông ta, nói Tạ tiên sinh tóm được nghịch đảng Thiên Giáo, tên là "Tiêu Định Phi"!

Thực sự là sét đánh ngang tai!

Ông ta kéo binh sĩ kia hỏi đến ba lần, mới dám tin mình không nghe nhầm.

Cùng với mí mắt nhảy loạn, trong lòng lộ ra hoảng loạn cực điểm: Làm sao có thể như thế, nhất định là trùng hợp thôi phải không? Sao đứa trẻ đó có thể còn sống được? Là toàn bộ ba trăm nghĩa đồng chôn vùi trong tuyết đó!

Đứa trẻ nhỏ như vậy, đứa trẻ nhỏ như vậy…

Tiêu Viễn vẫn biết Tạ Cư An này giỏi nhất là nhìn mặt đoán ý, chỉ sợ bị hắn nhìn ra sơ hở gì, lại nói: “Ta nghe nói, người này, hình như tên là ‘Định Phi’?”

Khi nói ra hai chữ này, sau ót ông ta lạnh buốt.

Cuối đông tuyết lạnh, gió rít thê lương.

Thượng Thanh Quan này dựng trên núi, bóng cây lay động, gió lạnh rung tuyết từ trên cành cây xuống, trong yên ắng như có âm hồn lặng lẽ bước đi trong tuyết, khiến lòng người run rẩy.

Góc áo trắng của Tạ Nguy bị gió thổi phất lên.

Ánh đèn Kiếm Thư xách theo rọi vào, chói mắt đến cực điểm.

Vào đêm tối tuyết rơi lạnh lẽo này, hắn nhìn chằm chằm vào tôn trưởng Tiêu thị đại tộc trước mắt, khẽ cười, lại quá mức đẹp mắt, cũng không biết giống thần linh trên trời, hay là ma quỷ vất vưởng âm u, chỉ nói: “Đúng rồi, ai cũng gọi hắn là ‘Định Phi công tử’, khiến Tạ mỗ nhớ đến án Dũng Nghị hầu phủ khi trước, trong mật tín qua lại giữa Yến Mục và Thiên Giáo từng nhắc đến tung tích quý công tử, hình như vẫn còn sống trên đời này.”

Giữa tiết trời lạnh buốt, mồ hôi trên trán Tiêu Viễn lại túa ra.

Yết hầu ông ta chợt chuyển động, cười lên, hết sức miễn cưỡng, trong lòng loạn cào cào thậm chí không chú ý đến ánh mắt nhìn chằm chằm của Tạ Nguy, ngắc ngứ đáp: “Trên đời có nhiều người cùng tên cùng họ như thế, có lẽ là trùng hợp thôi.”

Tạ Nguy nói: “Vừa nãy ta đã đi tới nhìn xem, tuy vị ‘Định Phi công tử’ này không có tư thái của người tài giỏi, nhưng trông mặt mày lại có đến ba bốn phần giống Công gia đó.”

Tiêu Viễn vô cùng bàng hoàng: “Gì cơ?”

Đuôi mày Tạ Nguy nhẹ nhàng nâng lên, dường như có chút khó hiểu: “Đây không phải là tin tốt sao?”

Giờ Tiêu Viễn mới ý thức được mình thất thố, vội vàng muốn che đậy, nhưng khi khóe miệng muốn cong lên cười, lại cảm thấy cơ mặt cũng theo đó méo xệch đi, làm sao cười nổi?

Không những không cười, ngược lại còn hiện ra mấy phần hung ác.

Lòng ông ta loạn càng thêm loạn, miễn cưỡng nói: “Bản công chỉ là không dám tin thôi…”

Kiếm Thư, Đao Cầm đều ở phía sau Tạ Nguy, thờ ơ nhìn Tiêu Viễn để lộ ra vô số sơ hở.

Tạ Nguy chỉ thấy nực cười.

Hắn cũng thật sự đã bật cười, rõ ràng nhìn thấy từng tâm trạng hoảng hốt, sợ hãi, sát ý, chột dạ lướt qua trên mặt Tiêu Viễn, nói một câu tuy trầm ấm nhưng không thể độc ác hơn: “Nếu chuyện này là thật, không thể không chúc mừng Công gia rồi. Định Phi thế tử đại nạn không chết, Công gia có người kế tục, Tiêu thị có phúc quá!”

Đáy lòng Tiêu Viễn vạn phần u ám nóng nảy, nhưng chột dạ nên không dám biểu lộ nửa phần, cười còn khó coi hơn khóc, chỉ nói: “Chỉ mong là vậy.”

Tạ Nguy biết rõ còn hỏi: “Định Phi công tử vẫn chưa nghỉ, Công gia không vào trong thăm sao?”

Còn chưa đợi Tiêu Viễn đáp lời, hắn lại như bừng tỉnh mà cười nói: “Quên đi, tính ra hai mươi năm chưa gặp, có lẽ tâm trạng của Công gia phức tạp. Huống chi người này cũng chưa chắc là thật, trong lòng ngài chần chừ cũng là lẽ thường.”

Tiêu Viễn chỉ có thể nói: “Phải, phải.”

Lại là một trận gió thổi tới, cơ thể Tạ Nguy rét run, ho vài cái, ngước mắt lên nhìn bốn bề, tuyết trong đêm đều ẩn ẩn tỏa ra ánh sáng, lại cụp mắt như cũ không nhìn nữa, nói: “Đêm đen gió lạnh, Công gia lượng thứ, Tạ mỗ gần đây nhiễm phong hàn, không dám ở ngoài này lâu, cáo từ trước.”

Tiêu Viễn liền đáp: “Tạ thiếu sư đi thong thả.”

Tạ Nguy cũng không hỏi Tiêu Viễn còn định đứng đây bao lâu, miệng lại ho khan thêm hai tiếng, lại để Đao Cầm che ô bước xuống bậc thềm, đi về phòng mình.

Trong phòng đèn đuốc sáng choang, ánh nến chiếu rõ mọi ngóc ngách.

Tạ Nguy ngồi khoanh chân bên giường La Hán cạnh cửa sổ, miệng cười giễu cợt, sau lại trở nên hoàn toàn rét lạnh không có biểu cảm gì trên khuôn mặt.

Hắn nâng tay che mắt.

Kiếm Thư lấy một bình ngọc từ trong tráp mang theo người, đổ ra một viên thuốc, rót một chén nước ấm, đưa đến, hầu hạ hắn uống thuốc.

Gương mặt nhợt nhạt của Tạ Nguy không hề tốt lên chút nào.

Một cuốn đạo kinh tùy ý lật ra để trên bàn con, trên đó viết chữ chi chít, ánh mắt hắn rơi xuống trên đầu cuốn kinh, vừa hay thoáng thấy một câu “thuận vi phàm, nghịch vi tiên, chích tại trung gian điên đảo điên”.

*Câu này của Trương Tam Phong trong 《Vô Căn Thụ》có nghĩa:

tu thuận theo tự nhiên là đạo của người, nếu tu theo phương pháp đối nghịch mà thành công sẽ gần ngưỡng cửa thành tiên thêm một bước. Nếu vừa thuận vừa nghịch, ắt sẽ tổn hại thân thể, cách cái chết chẳng bao xa.

Đạo thanh tâm, Phật quả dục.

Hắn học Phật cũng học Đạo, nhìn những lời bừa bãi không ra gì không biết trời cao đất dày này, trong lòng liền trở nên phiền loạn, chộp lấy ném vào góc tường, phát ra một tiếng "soạt".

Kiếm Thư, Đao Cầm đều bị dọa sợ.

Khuỷu tay Tạ Nguy đặt lên góc án thư, ngón tay dài nhẹ đặt lên huyệt thái dương đang căng cứng, hỏi: "Ninh nhị đâu?"

Kiếm Thư nói: "Sau khi đại phu khám qua nói rằng tinh thần thả lỏng nên ngủ gục mất, nửa canh giờ trước, Tiểu Bảo đến báo vừa mới dậy, ăn chút đồ, định đi thăm, thăm Trương đại nhân."

Tạ Nguy che lại tầm mắt, đáy mắt quét qua một tia hung ác.

Tối nay không ngủ được.

Nếu hắn đã không yên, thì đừng hòng ai được yên ổn, lạnh lùng nói: "Gọi nàng lăn đến đây học đàn!"

*

Khương Tuyết Ninh vừa nghe, suýt chút nữa nhảy từ trên giường xuống, cực kì căm phẫn: "Nửa đêm giữa trời đổ tuyết học đàn cái quỷ gì?"

Chương 135: Ngọc bất trác bất thành khí

Trans: Sunday

Beta: Vũ

*Tên chương này có nghĩa: Nếu ngọc không được dốc sức điêu khắc mài giũa, sẽ không thể thành vật có ích, nếu người không nỗ lực học hành, cũng sẽ không hiểu được đạo lý.

Chèn ép người quá đáng!

Chắc chắn là lấy chuyện công báo thù riêng!

Ban ngày Khương Tuyết Ninh thấy Trương Già không vấn đề gì, trái tim căng thẳng cuối cũng được nhẹ nhõm, nên mới đột ngột ngất đi, ngủ một giấc đến chạng vạng tối, tỉnh dậy mới phát hiện toàn thân rã rời, thì ra những ngày này bôn ba, thân thể được nuông chiều thành quen này đã sớm mỏi mệt, chỉ là mấy ngày trước quá căng thẳng khiến bản thân chưa từng để ý đến. Vì vậy dứt khoát nằm biếng trên giường ăn linh tinh lấp bụng, lại hỏi Tiểu Bảo Trương Già thế nào rồi.

Tiểu Bảo nói, Trương đại nhân cũng đang dưỡng bệnh trong đạo quán.

Nàng muốn đi tìm thăm.

Ai mà ngờ nàng còn chưa kịp xoay người xuống giường, người của Tạ Nguy đã tới.

Kiếm Thư khom người đứng ngoài cửa phòng nàng, cũng không đi

vào, nghe thấy bên trong kêu lớn, khẽ hạ tầm mắt, vẫn bình tĩnh như cũ, lặp lại: “Tiên sinh mời người đến học đàn.”

Khương Tuyết Ninh vô cùng tức giận: “Ta không có đàn!”

Kiếm Thư đáp: “Tiên sinh nói, chỗ ngài ấy có.”

Khương Tuyết Ninh suýt nghẹn đến chết: “Ta là người bệnh!”

Kiếm Thư nói: “Tiểu Bảo nói đại phu đã đến xem bệnh, người chỉ bị mệt mỏi, không có gì đáng ngại.”

Khương Tuyết Ninh: “…”

Quả nhiên thằng nhóc choai choai đó bụng dạ hẹp hòi, trong lòng nhất định đã ghi hận chuyện mình khi ấy không đến quán trọ mà đến phủ nha cầu viện binh, còn mách lẻo cho Tạ Nguy nữa chứ!

Lời đã nói đến mức này, không thể thoái thác được nữa.

Nàng cắn răng bò dậy thay y phục, sửa soạn qua loa rồi mới bước ra ngoài.

Kiếm Thư mang theo ô, định che cho nàng.

Không hiểu sao nàng có hơi không muốn làm phiền người dưới trướng Tạ Nguy, chỉ tự nhận lấy ô che trên đầu, rồi mới theo Kiếm Thư đi đến viện của Tạ Nguy ở phía bên kia.

Đây có lẽ là viện mà quán chủ Thượng Thanh Quan ở, một căn nhà nho nhỏ, một mình trong góc sau núi Thượng Thanh Quan, thanh u vắng lặng.

Tuyết li ti rơi trắng xóa, xung quanh không có lấy một ngọn đèn.

Khương Tuyết Ninh bước vào trong viện cũng không khỏi ngẩn

người, ngước mắt chỉ có thể nhìn thấy vài ánh vàng ấm áp hắt ra từ trong phòng qua khung cửa giấy, rọi xuống tuyết đang rơi bên ngoài, lại mang chút dáng vẻ thú vị khác biệt.

Có lẽ đạo quán này đã nhiều năm không tu sửa, tuy Tạ Nguy đưa người đến, nhưng chuẩn bị chưa hẳn chu toàn, không thắp đèn cũng không quá hiếm lạ nhỉ?

Kiếm Thư tiến lên trước khẽ gõ cửa, nói: “Nhị cô nương tới rồi.”

Bên trong truyền ra một giọng nói thản nhiên như không: “Vào đây.”

Khương Tuyết Ninh ôm một bụng tức dọc đường đi, vừa nghe thấy âm thanh này, giống như một chậu nước lạnh dội xuống, dáng vẻ có bao nhiêu hùng hổ hung hăng, tâm trạng có bao nhiêu phẫn nộ, cũng đột nhiên bị dập tắt sạch sẽ, chân tay bụng dạ bắt đầu mềm nhũn ra.

Kiếm Thư đẩy cửa, Khương Tuyết Ninh đi vào.

Trong phòng chỉ thắp một ngọn đèn.

Tạ Nguy ngồi xếp bằng một bên gần cửa sổ trên giường La Hán, ánh đèn chỉ chiếu được nửa gương mặt hắn, ngón tay nhẹ ấn lên huyệt thái dương, trên gương mặt thấp thoáng vẻ mệt mỏi, ngước mắt đánh giá nàng.

Nàng thay một bộ váy áo màu tím nhạt, kiểu dáng tuy không mới lạ nhưng coi như tay nghề tinh tế, không bì được với cung trang phức tạp hoa mỹ, mà lại có mấy phần nhã nhặn nhẹ nhàng của họa tiết mộc mạc.

Sau khi vào phòng cẩn thận hành lễ: “Chào tiên sinh.”

Cổ thon dài, đôi môi đỏ hồng, khuôn mặt trắng nõn, chỉ là trên đầu còn lưu lại mấy vết hằn nhỏ, tuy đã thoa thuốc, nhưng vẫn chưa khỏi hẳn. Thật sự không sợ mình không gả cho người ta được mà.

Tạ Nguy nhẹ phất tay.

Kiếm Thư ngơ người, rồi lui ra ngoài.

Hai cánh cửa sau lưng Khương Tuyết Ninh kêu "lạch cạch", nhẹ nhàng đóng lại, không hiểu sao nàng lại run lên, trở nên căng thẳng.

Tạ Nguy bèn nói: "Gặp ta mà nơm nớp lo sợ như chuột thấy mèo vậy, lấy can đảm ở đâu ra để bỏ mặc an nguy của bản thân đến phủ nha cầu viện binh, cứu viện cho Trương Già vậy?"

Khương Tuyết Ninh nhỏ giọng đáp: "Mạng người quan trọng…"

Tạ Nguy nhấc tay hướng về phía nàng: "Qua đây, ta không thấy rõ ngươi."

Trong phòng chỉ rộng bấy nhiêu, Khương Tuyết Ninh còn chê mình đứng quá gần, mong căn phòng này rộng hơn để mình đứng xa ra chút, nào ngờ Tạ Nguy lại nói ra lời này?

Có cái gì không thấy rõ?

Dù tim nàng đập thình thịch, cũng không dám phản bác, ngoan ngoãn tiến lên một bước.

Lông mày Tạ Nguy khẽ nhíu, cười nói: "Nếu đôi chân này không biết đi, chẳng bằng tìm lúc giúp ngươi cưa bỏ nhé."

Lông tơ sau lưng Khương Tuyết Ninh tức thì dựng đứng lên!

Nàng quan sát tâm trạng của Tạ Nguy khi cười nói lời này, chỉ cảm thấy lời nói của hắn có mười hai phần nghiêm túc, hơn nữa còn có thấp thoáng tức giận bị đè nén, sao còn dám lề mề?

Lần này cuối cùng cũng bước đến gần trước mặt hắn.

Nhưng vẫn cách hai ba bước.

Tạ Nguy mở lòng bàn tay hướng về phía nàng: “Lại đây.”

Trên đầu ngón tay vẫn còn vết thương do ban ngày kéo dây cung quá căng, một vệt đỏ, giống như tì vết màu đỏ trên miếng ngọc đẹp, khiến người ta vừa nhìn đã không kiềm nổi phải thốt lên “đáng tiếc”.

Khương Tuyết Ninh thật sự có hơi không hiểu.

Một mặt nàng cảm thấy tối nay Tạ Nguy vô cùng kì lạ, nên tránh xa, một mặt lại cảm thấy sợ hãi, không dám thể hiện quá ngang ngược, hai luồng tư tưởng một tiến một lùi đấu đá lẫn nhau trong lòng nàng, khiến nàng lưỡng lự nâng tay lên, lại không biết có nên duỗi về phía Tạ Nguy hay không.

Cuối cùng Tạ Nguy có mấy phần mất kiên nhẫn, tháo bỏ mọi biểu cảm trên mặt, túm lấy tay nàng, kéo về phía mình.

Khương Tuyết Ninh chưa kịp chuẩn bị, đứng không vững.

Tạ Nguy ngồi khoanh chân trên giường La hán, vị trí vốn không cao, nàng vừa vấp chân, liền ngã ngồi lên bục gác chân của giường La Hán, ngước mắt nhìn hắn, trong lòng kinh hãi hoảng hốt.

Bàn tay hắn lạnh lẽo, nhấc lên đặt trên gò má không phấn son của nàng, quả nhiên hơi rướn người lại gần nhìn nàng.

Gương mặt này của Tạ Nguy quả thực không thể bắt bẻ điểm nào.

Mày dài mắt phượng môi mỏng mũi cao, đến cả hàng mi dưới mắt đổ bóng trên gương mặt hắn cũng dường như được mực bút người cõi trời tỉ mỉ vẽ lên, giống như thánh thần, khiến người ta không dám có lấy nửa phần tâm tư sỉ nhục.

Nhưng phỏng chừng là vì lại gần, khi ánh mắt Khương Tuyết Ninh va phải đáy mắt hắn, lại thấy đồng tử hắn dường như có một tầng che lấp. Hắn vô cùng nghiêm túc nhìn nàng, ánh mắt bén nhọn như mũi đao. Chỉ là trong chốc lát, hắn hơi lui về sau, ánh sáng chiếu lên gương mặt hắn vì thế cũng giảm đi mấy phần, nhất thời khiến nàng nhìn không rõ nữa.

Đầu ngón tay hơi lạnh, khiến nàng run cầm cập.

Giọng nói Khương Tuyết Ninh run rẩy: “Tiên, tiên sinh…”

Da thịt đang cuộn chặt lại trong ngón tay, quả thực non mềm, cảm giác như chỉ cần ấn vào sẽ để lại dấu vết, mong manh dễ vỡ.

Ngẩng mặt nhìn lên, cái cổ thanh mảnh liền lộ ra.

Tạ Nguy nhìn thoáng qua, như muốn cảm nhận điều gì, cũng có thể là ác ý ẩn sâu dưới lớp vỏ ngoài đang lặng lẽ tràn ra, khiến hắn như cũ vẫn chưa rút tay về, chỉ nói: “Con người tồn tại trên đời này, trước làm điều có lợi cho mình, sau mới có lợi cho người. Ta thấy ngươi trong cung, lúc nào cũng dè dặt thận trọng, chỉ tưởng đầu óc ngươi thanh tỉnh. Chưa từng nghĩ rằng ra khỏi cung, lại cay độc tâm cơ. Ninh Nhị, có nhớ khi mới vào cung, ta nói gì với ngươi không?”

Hắn nói, nàng nghe lời hắn, đừng chọc giận hắn.

Sát tâm của Tạ Nguy chưa bao giờ là giả.

Khương Tuyết Ninh không dám động đậy, trả lời: “Dạ nhớ.”

Thế là đầu ngón tay Tạ Nguy dùng sức, trên má nàng vẫn còn vết thương, ấn đến phát đau, nàng khẽ nhíu mày, hắn mới thoáng nới lỏng tay ra, giọng nói càng lạnh lùng: “Nếu lần này không phải là ta, ngươi đã chết cả chục lần rồi!”

Hành động này của hắn, ngoài tàn nhẫn, còn có một phần khác

thường.

Nhưng Khương Tuyết Ninh từ trước tới nay coi hắn như ma như quỷ, kiếp trước đánh bạo tự dâng hiến mình cũng chẳng qua là tự rước lấy nhục, càng biết hắn học đạo học phật thanh tâm quả dục không gần nữ sắc, không dám nghĩ gì khác, chỉ xem như Tạ Nguy chán ghét nàng, dày vò nàng.

Hắn càng lộ vẻ giận dữ, nàng càng ngoan ngoãn.

Tính cách Khương Tuyết Ninh xu lợi tị hại, cho dù kiếp này hối cải đã sửa lại rất nhiều, nhưng thói quen tìm kẽ hở trong lòng người rồi nhằm vào đó, sớm đã không còn là kĩ năng, mà gần như trở thành một loại bản năng thành thạo.

Chỉ cần ai lộ ra mấy phần thương tiếc nàng, không đành lòng với nàng, nàng đều không nhịn được tranh thủ nhằm vào.

Vì đó là cách khi còn bé, nàng đã lấy lòng Uyển Nương.

Trong lúc căng thẳng thế này, bản năng ấy lại lũ lượt ào ra.

Nàng cẩn thận đánh giá vẻ mặt hắn, vô thức cảm thấy kiếp này Tạ Nguy từ đầu đến cuối niệm mấy phần tình nghĩa cũ với nàng, huống hồ còn cả chuyện Dũng Nghị Hầu phủ, nên đối xử với nàng nhân từ hơn nhiều lắm.

Có lẽ chỉ là giận nàng làm hỏng kế hoạch của hắn thôi.

Dù sao cũng là việc liên quan đến Tiêu thị.

Vì thế nàng lớn mật, bày ra nụ cười lấy lòng: “Nhưng vận may của học trò tốt, vừa khéo đụng phải tiên sinh mà.”

Thiếu nữ cười lên, giống như hoa đào đầu cành nở rộ cánh hoa phấn hồng rực rỡ, quả là màu sắc yêu kiều thanh tú khó nói thành

lời. Một chút lấy lòng, mà không nịnh bợ, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy thân thiết tin cậy.

Khiến người khác không nhịn được mà muốn tha thứ cho nàng.

Tạ Nguy trông thấy, bỗng "xùy" một tiếng, ngón tay dùng sức, bóp lấy cằm nàng, ép nàng ngẩng đầu lên, trong giọng nói không có chút nhân từ nào, ngược lại còn chứa sự tỉnh táo lạnh thấu xương khiến người kinh sợ: "Tốt xấu gì cũng làm học trò của ta đã lâu, tầm nhìn mưu lược không giỏi hơn được, lại quen làm trò thấp hèn như vậy! Ai dạy cho ngươi vậy?"

Hắn có thể dễ dàng kéo căng dây cung, sức lực há lại tầm thường?

Hơi dùng sức, đã làm Khương Tuyết Ninh đau.

Đáy mắt nàng tức thì tuôn lệ, nghe hắn chất vấn, cảm thấy như sét đánh ngang tai, mới nhớ ra e rằng dáng vẻ này của mình khiến Tạ Nguy căm ghét nhất, kiếp trước chính là như vậy, nàng sợ hãi đến mức không dám nói gì.

Tạ Nguy nhìn nàng từ trên cao, uy nghiêm nói: "Không giết ngươi, là vì ta thấy bản tính ngươi không xấu. Nhưng người đời, xấu xa thì phải giết, ngu xuẩn càng không thể để lại. Ta tha cho ngươi một mạng, ngươi lại mặc kệ coi như trò trẻ con, muốn cứu người mà đến phương thức cao minh hơn một chút cũng không nghĩ ra, nhất thiết phải liều mình gánh lấy. Ninh Nhị, ngươi thật sự phí công học hành rồi!"

Khương Tuyết Ninh sững sờ.

Tạ Nguy dường như ghét nàng đến cực đỉnh, cuối cùng buông tay, hạ tầm mắt không nhìn nàng nữa, nói: "Cút đi luyện đàn."

Khương Tuyết Ninh ngơ ngác nhìn hắn thật lâu, không nhịn được nghĩ "ngươi dạy ta được cái gì có ích rồi", một lúc sau mới phản ứng

lại, nghĩ đầu mình bị cửa kẹp rồi, dám thất thần vào lúc này, thế là nhếch nhác đứng lên.

Chỉ là vừa nãy bị hắn kéo ngã xuống, đầu gối hơi nhói đau.

Nàng khẽ chau mày, cũng không biết vì sao, có mấy phần chột dạ, không còn thói ngang ngược thường ngày, cũng không dám kêu ca, tự nhịn xuống, nhìn về phía góc phòng.

Phía còn lại quả nhiên là bàn đàn, phía trên đặt một cây đàn.

Khương Tuyết Ninh vừa nhìn đã thấy quen mắt.

Là cây Nga Mi của Tạ Nguy.

Đây là cây đàn Tạ Nguy tự đẽo tự dùng, mí mắt nàng giật giật, nhìn trái phải cũng không thấy cây đàn nào khác, trong lòng đã có mấy phần sợ hãi, không dám động vào. Sau đó nhìn thấy Tạ Nguy ngồi ở bên kia lại không có ý chỉ dạy cho nàng, chỉ đành cưỡng ép mình ngồi xuống.

Chỉ là dạo này không hề luyện đàn, tất nhiên không quen tay.

Chỉ mới nhấc tay đàn hai câu "Bích Tiêu Ngâm", đã sai mất một âm.

Nàng sợ sệt quay đầu nhìn Tạ Nguy, lại thấy hắn đặt tay lên đầu gối ngón tay buông xuống, ngồi bất động trong ánh đèn lờ mờ, nét mặt ảm đạm, cũng không biết đang nghĩ gì, tóm lại chưa đến mắng nàng.

Thế là hơi hơi yên tâm.

Nàng nhanh chóng sửa lại, giả vờ như không có gì, tiếp tục đàn đoạn tiếp theo.

Tiếng đàn run nhẹ, tuôn ra từ giữa những dây đàn rung động, âm sắc tuyệt hảo, khi cao như tiếng phượng hót trong vắt, khi thấp như chim

oanh líu lo, lúc khiến lòng thoải mái lên tận mây xanh, lúc lại sụt sùi ủ dột bịn rịn giằng xé tâm can.

Kiếm Thư, Đao Cầm đều ở ngoài nghe.

Giữa đêm tĩnh lặng không tiếng người, chỉ có tiếng tuyết đắp dày lên trên cây tùng khẽ rơi xuống.

Trong căn phòng đơn giản sạch sẽ, nồng đậm mùi thuốc, là đại phu mới thay thuốc cho Trương Già đang băng bó lại, còn than một tiếng: "Cũng may không bị thương chỗ hiểm, nếu không không một đao sâu như thế này, chỉ sợ sẽ lấy mạng…"

Trương Già khép vạt áo lại, nhìn ra ngoài song cửa sổ.

Trong khoảng sân tối om tựa vào dãy núi núp dưới bóng cây, tiếng đàn đó réo rắt không ngừng bay đến, ban đầu vẫn còn chút ngắc ngứ, đàn lâu rồi dần dần thành thục, ngược lại còn có vẻ vô cùng trôi chảy.

Tình cảnh như vậy còn mang đàn theo, chỉ có vị Tạ thiếu mà thôi.

Là đàn của hắn.

Lại không phải âm của hắn.

Trương Già nhìn khép hờ mắt lại, mặc cho đại phu kia xách hòm thuốc ra ngoài, đưa tay xoa chầm chậm lên bên vai bị thương, cơn đau như ẩn ở sâu bên trong, dùng dằng mãi không dứt.

Hắn nghe rất lâu rất lâu, tiếng đàn mới dần dần ngừng lại.

Khương Tuyết Ninh thực không biết mình đã gảy đàn nửa canh giờ hay một canh giờ, chỉ cảm thấy ngón tay mình giống như sắp bị dây đàn ép chặt đến nỗi tróc da chảy máu, thực sự không chịu nổi nữa, mới đánh bạo ngừng lại.

Vừa nhìn, Tạ Nguy vốn dĩ đang ngồi, chẳng biết lúc nào đã nằm xuống.

Nàng đứng dậy, nhẹ nhàng bước đến gần, nhỏ giọng kêu lên: "Tạ tiên sinh?"

Tạ Nguy tựa bên gối, hai mắt nhắm lại, cho dù có ánh nến ấm áp mềm mại chiếu rõ mấy phần, gương mặt tái nhợt vẫn chẳng có sức sống hơn bao nhiêu, dường như đã ngủ thiếp đi. Không có sự lạnh lùng tàn ác khiến người ta sợ hãi ban nãy, mặt mũi bình thản lặng yên như núi sâu, khiến người ta không dám quấy rầy chút nào, sợ làm vị tiên trên trời này giật mình.

Khương Tuyết Ninh vừa thấy liền im bặt.

Nàng đứng đằng trước, cũng không dám gọi nữa, trong lòng thầm cân nhắc, liền thấy đây là cơ hội tuyệt vời, nên nhanh chân trốn đi thôi. Thế là giống như con mèo con, nhón chân lên bước dần ra ngoài cửa.

Chỉ là thấy sắp đến cạnh cánh cửa, nàng quay đầu lại nhìn, cắn môi nhè nhẹ, do dự một lát, vẫn là trở lại, kéo một tấm thảm nhung bên cạnh, nín thở, khoác lên vai hắn từng chút một.

Dáng vẻ này lại giống như trộm vậy.

Sau đó mới mở cửa lần nữa, lách mình ra ngoài.

Hai người Đao Cầm Kiếm Thư đợi ngoài cửa đã lâu, thấy nàng ra, quay đầu nhìn thấy liền mở miệng định nói.

Khương Tuyết Ninh vội vàng đặt ngón tay lên môi ra vẻ "suỵt".

Kiếm Thư Đao Cầm nhất thời sững sờ.

Nàng cố hết sức nhỏ giọng, làm khẩu hình nói: “Tiên sinh ngủ rồi!”

“…”

Đao Cầm Kiếm Thư lại thầm giật mình, nhìn nhau, không khỏi ngạc nhiên.

Khương Tuyết Ninh sống sót sau tai họa, mừng như chuột trộm được dầu, khoát tay với hai người họ, nhặt cây dù dựng bên tường lúc trước, cũng không cần ai tiễn, tự mình bước rón rén nhanh chân chuồn mất.

Chương 136: Trước đêm trừ tịch

Trans: Vũ, Sunday

Beta: Vũ

Sáng sớm hôm sau, ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên bậc thềm. Trong phòng dường như có động tĩnh rất nhỏ. Đao Cầm Kiếm Thư đã sớm sai người chuẩn bị đồ rửa mặt súc miệng, đứng hầu ở bên ngoài, nghe thấy âm thanh vẫn không dám đi vào, vì không biết Tạ Nguy đã thức giấc hay chưa, cho đến khi nghe tiếng hỏi bỗng nhiên vọng ra từ bên trong: "Giờ nào rồi?"

Kiếm Thư đáp: "Giờ Thìn một khắc."

Bên trong trầm mặc một lúc, rồi mới nói: "Vào đây."

Sáng sớm, khi Tạ Nguy vừa mở mắt, chỉ cảm nhận được ánh sáng xuyên qua cửa sổ giấy chiếu vào, trước mắt hoàn toàn mơ hồ. Đưa tay ấn thái dương, ngồi dậy, hắn mới phát hiện mình đã ngủ thẳng một mạch đến sáng.

Nến đã cạn, trong phòng còn sót lại chút hơi ấm. Nhìn vào trong góc, cây Nga Mi lặng yên nằm trên bàn đàn, dường như chưa có ai động vào. Khi Kiếm Thư, Đao Cầm tiến vào, Tạ Nguy đã dậy, chỉ hỏi: "Đêm qua Ninh nhị rời đi lúc nào?"

Kiếm Thư nói: "Khoảng giờ hợi."

Tạ Nguy lại trầm mặc, cuối cùng không nói gì thêm, chỉ thay y phục rửa dọn, dùng ít cháo.

Loạn Thiên Giáo đã dẹp yên, ở lại Thông Châu hai ngày, sau khi xử lí xong công việc cũng nên khởi hành về kinh thành. Ai ngờ chiều tối hôm qua có trận tuyết lớn, phủ kín mặt đất, người bên dưới hồi bẩm nói quan đạo từ Thông Châu về đến kinh thành bị tuyết lớn và đá lở chặn rồi, họ đang dọn dẹp, e rằng ngày một ngày hai chưa thể gọn gàng. Lại thêm Trương Già, Tiêu Diệp và đại bộ phận binh lính may mắn sống sót đều bị thương, sau khi nghe thuộc hạ bẩm báo, Tạ Nguy liền phân phó xuống, nấn ná tại Thông Châu thêm hai ngày trước đã.

Hết thảy quan viên lớn nhỏ hôm qua đã sớm nghe có người từ trong kinh tới, hôm nay toàn bộ đều tranh thủ tới bái phỏng. Cửa Thượng Thanh Quan vốn đang thanh tịnh, giờ ngựa xe như nước, vô cùng náo nhiệt.

*

Tối qua sau khi Khương Tuyết Ninh chuồn ra từ trong phòng Tạ Nguy, định thuận đường đến thăm Trương Già, nhưng ngang qua cửa phòng hắn thấy đã tắt đèn, tối om như mực, lại nghĩ mấy ngày liền hắn bôn ba mỏi mệt, căng thẳng lo lắng, nên có một giấc ngủ ngon, thế là kiềm lại không đến quấy rầy nữa.

Đến ngày hôm sau vừa tỉnh dậy, nàng đã đi tìm hắn.

Khí sắc của Trương Già so với hôm qua tất nhiên là đã tốt lên, chỉ là vốn quen ít nói trầm mặc, hai người lại thoát khỏi hiểm cảnh, không còn trong tình trạng làm việc theo lợi ích, tựa vào nhau để sống sót như khi còn trên đường, lanh mồm lanh miệng như Khương Tuyết Ninh, cũng không biết nên nói gì với người miệng kín như bưng này. Trương Già lại nghiêm ngặt tuân thủ lễ tiết, càng không cần nhắc đến lời dặn của đại phu, bảo hắn nghỉ ngơi thật tốt, Khương Tuyết Ninh cũng không tiện quấy rầy quá, chỉ sáng đến thăm một lần, tối đến một lần.

Sao Trương Già không biết cho được.

Bản thân nàng chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn, trái lại không hề có dáng vẻ nhớ nhà chút nào, cả ngày vui vẻ, nét cười thường hiện, ai trong Thượng Thanh Quan gặp nàng cũng đều thấy dễ chịu. Chỉ là ông trời quả thực không tác thành.

Quan viên Thông Châu ồn ào tới bái phỏng hai ngày, Tạ Nguy cũng bắt tay xử lí tận gốc tàn cục Thiên Giáo, còn cùng Tiêu Viễn bàn luận nhiều việc, vốn chuẩn bị khởi hành rời đi rồi. Cuối năm đã cận kề. Nếu tốc độ nhanh hơn, đoàn người có thể kịp về nhà trước Tết. Nhưng không ngờ rằng, sáng sớm ngày thứ ba có tuyết lớn, dịch trạm truyền tin tới, nói sơn đạo bị sập mấy ngày trước lại sập rồi, do tuyết tan tụ lại thành dòng nước lũ, gây sạt lở, vẫn không đi được.

Khương Tuyết Ninh ngồi trước cửa sổ, tay chống lên má, sau khi nghe Tiểu Bảo truyền lại lời, bất giác hỏi: “Lẽ nào đón Tết tại Thông Châu ư?” Tiểu Bảo thay trà nóng cho nàng, đáp: “Nghe ý của tiên sinh, quá nửa là vậy rồi.” Khương Tuyết Ninh liền nhíu mày.

Tiểu Bảo nói: “Tiêu Quốc công bọn họ cũng chẳng đi nổi, mấy ngày trước mới thương lượng cùng tiên sinh, nói hôm tất niên muốn tìm tửu lâu bày cỗ lớn, khao thưởng quân sĩ, để an ủi nỗi nhớ nhà của mọi người. Nếu cô nương nhớ nhà quá, đến lúc đó cũng có thể đến chung vui?”

Nhớ nhà? Khương Tuyết Ninh khẽ cười xùy một tiếng. Nàng đâu có nhớ nhà. Người khác đón Tết, dĩ nhiên muốn về nhà. Cả gia đình đoàn viên quây quần bên nhau, cho dù bình thường có xích mích cãi vã, vào những ngày lành như thế này cũng sẽ buông xuống. Chúc nhau câu cát tường, đốt pháo trúc, ăn bánh tổ, đón giao thừa, chỉ mong năm sau sẽ tốt hơn, đó là ngày tình cảm ấm áp khó có được của thế gian. Nhưng với nàng mà nói, lại thấy quạnh quẽ nhiều hơn.

Trước kia khi ở thôn trang cùng Uyển Nương, những người nông dân thô kệch chốn sơn dã, phần lớn đều coi thường xuất thân của

Uyển Nương, tuy rằng vì Uyển nương vốn đến từ cao môn đại hộ, họ đều có chỗ muốn cầu cạnh Uyển Nương, nhưng sau lưng lại khinh bỉ không ít. Uyển Nương cũng không thèm qua lại cùng đám người thô lỗ đó. Mỗi lần đón tết, nhà nhà người người đông vui náo nhiệt, Uyển Nương và nàng lại chẳng khác gì ngày trường, tùy tiện ăn gì đó, cũng chẳng đón giao thừa, xong xuôi liền lên giường đi ngủ.

Khi nàng còn nhỏ không biết điều này, cũng không cảm thấy có gì không đúng. Cho đến khi lớn hơn, bắt đầu chơi đùa cùng đám trẻ trong thôn, chúng nói ra, nàng mới biết hóa ra người ta có đón năm mới. Có một năm nàng bèn về hỏi Uyển Nương. Uyển Nương hoàn toàn mặc kệ nàng.

Đón tết năm kế đến, nàng không kiềm được đến nhà người ta cùng con nhà họ ăn cơm, đốt pháo, đợi đến tối khi trở về nhà, mở cửa ra lại phát hiện Uyển Nương đáng lẽ đã đi ngủ lại đang ngồi ở trong phòng, lạnh lùng nhìn nàng, lại xách nàng ra nhốt ở ngoài cửa.

Bên ngoài vừa tối vừa lạnh, nàng sợ hãi vô cùng. Nhấc tay lên dốc sức đập cửa, khóc lóc hỏi Uyển Nương vì sao không cho mình vào. Uyển Nương vẫn phớt lờ như cũ. Nàng khóc mệt rồi, liền dựa vào cửa mơ màng ngủ thiếp đi, buổi sáng hôm sau liền bị sốt, Uyển Nương mới đưa nàng đi khám đại phu. Từ đó về sau, Khương Tuyết Ninh không bao giờ dám nhắc đến chuyện đón Tết nữa. Nàng thật sự sợ quá rồi.

Sau trở về Khương phủ, ngược lại mỗi năm đón Tết đều ăn cơm tất niên, nhưng lại tựa như chẳng can hệ gì tới nàng. Như ngắm hoa trong sương, trông trăng dưới nước, cách một tầng không rõ ràng chân thực chút nào. Dù sao nàng không thích Khương Tuyết Huệ, cũng không thích Mạnh thị.

Mọi người thường ngày không thấy mặt, lúc đón Tết lại muốn khiến nhau ngột ngạt, có thể thoải mái vui vẻ sao?

Về phần sau đó vào cung… Thì càng không thú vị gì nữa.

Yến tiệc thưởng trừ tịch, vua tôi trên dưới chú ý lễ nghi quân thần, các phi tần lại tranh cơ đấu diễm, dù là một ngày vui vẻ, ai ai cũng đang tính kế lẫn nhau, còn đâu vui thú? Chưa kể triều đình trên dưới không phải ai ai cũng tới trừ tịch yến. Có người quan vị quá thấp, không tới được. Cũng có những người có thể tới nhưng lại không tới. Ví dụ như Tạ Nguy khi đó đã thành đương triều thái sư, hầu như năm nào cũng cáo bệnh, chẳng bao giờ đến. Ví dụ như Trương Già cố chấp, luôn coi ân điển của hoàng thượng như không có gì, dâng sớ tạ tội nói phải ở nhà phụng dưỡng mẫu thân. Cho nên, Khương Tuyết Ninh chưa từng gặp được Trương Già trong những ngày như trừ tịch đón tết thế này…

Ngón tay đặt lên bậu cửa sổ lạnh lẽo, trái tim Khương Tuyết Ninh bỗng nảy lên, quay đầu hỏi Tiểu bảo: "Trương đại nhân đâu?" Tiểu Bảo ngây người: "Gì cơ?" Khương Tuyết Ninh đột nhiên hơi hồi hộp: "Trương đại nhân cũng không về kinh thành đón tết sao?"

Tiểu Bảo lúc này mới biết nàng hỏi gì, đáp: "Hôm kia Trương đại nhân có sai người đi hỏi tình trạng tuyết tụ trên đường và chuyện núi sạt lở, từng nói muốn vượt tuyết trở về, nhưng đường chưa thông vốn đã nguy hiểm, huống chi ngài ấy còn đang bị thương, đại phu nói phải nghỉ ngơi mấy ngày. Tạ tiên sinh cũng không đồng ý, chỉ nói nếu Trương đại nhân xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì không ai gánh vác nổi."

Trương Già cũng phải đón Tết tại Thông Châu. Một luồng khí nóng ấm áp trào ra từ đáy lòng, ngón tay Khương Tuyết Ninh cũng theo đó mà run. Tiểu Bảo khó hiểu: "Cô nương cũng muốn quay về sao?" Ai ngờ Khương Tuyết Ninh hoàn toàn như không nghe thấy, không động đậy, qua nửa ngày Khương Tuyết Ninh xoay người đi ra ngoài, đến ô cũng không cầm.

Tiểu Bảo bị dọa sợ: "Cô nương muốn đi đâu?"

Khương Tuyết Ninh muốn ra ngoài, nhưng mới đi được mấy bước

mới nhớ ra mình không thạo đường sá Thông Châu, quay đầu hỏi: “Thông Châu có tửu phường tửu lâu nào tốt không? Đi thế nào? Ở đâu?”

Tiểu Bảo: “…”

Gương mặt kia vốn dĩ đang mất hết cả hứng của Khương Tuyết Ninh giờ có hào quang rực rỡ như được thắp sáng lên vậy, liền cười nói: “Ngươi dẫn ta đi.”

Tiểu Bảo không rõ lắm nàng đang muốn làm gì. Nhưng công tử Kiếm Thư từng dặn nó, phải chăm sóc tốt bảo vệ tốt cho Khương Nhị cô nương, đừng để chuyện như lúc trước xảy ra nữa. Nó không dám tùy ý để Khương Tuyết Ninh đi dạo một mình trong thành đâu.

Đại tửu lâu trong thành giờ đây đã không còn làm ăn nữa, cũng có vài đầu bếp đến dịp cuối năm phải đi giúp nhà phú hộ bày tiệc. Ngày lễ ngày tết Khương phủ đều sẽ mời đầu bếp của Đắc Nguyệt Lâu về phủ làm một bàn. Khương Tuyết Ninh biết có chuyện này, liền nói Tiểu Bảo dẫn đường.

Trên đường trông thấy vài cửa tiệm còn mở, phần lớn đều là bán đồ tết. Vốn dĩ vài ngày trước trông thấy, nàng còn chưa cảm thấy hứng thú cho lắm, giờ dừng lại cẩn thận nhìn xem, thậm chí còn mua mấy chiếc đèn lồng đỏ, còn mua túi gấm nhỏ thêu chữ “Phúc”, một con dấu tốt nhất, lại tới cửa hàng bạc đổi một đĩnh vàng đúc có hình dưa phúc quả thọ đợi cát tường*.

*Nguyên văn 福瓜寿果等吉祥模样的金银锞子, ta cũng không hiểu hình dạng của nó cho lắm, nên quý vị tự tưởng tượng nha, đại khái chắc là như hình này.

Tiểu Bảo ở bên cạnh nhìn, đoán là nàng đang chuẩn bị cho ai đó ăn tết.

Trên đường đi hai người mất một lúc mới tới được Tứ Hải lâu, là nơi

nấu nướng ngon nhất thành. Vừa hỏi chưởng quỹ, quả nhiên có thể mời đầu bếp đi. Chỉ là, vậy mà giá tiền lại không thấp. Lúc mua đèn lồng lại không mất bao nhiêu, con dấu và đĩnh vàng lại tốn không ít, Khương Tuyết Ninh tính số ngân lượng còn lại trong tay mình, nhíu mày: "Một trăm lượng, làm gì có chuyện giá cao như thế?"

Ngược lại chưởng quỹ còn ôn hòa giải thích với nàng: "Thực không dám giấu giếm, rượu hoa quế của bổn lâu nổi danh, bình thường giá cũng không rẻ, năm nay chỉ còn lại vài vò. Đầu bếp khác cũng đã sớm bị các phủ mời đi, vị còn ở lại trong tửu lâu là Hứa sư phó, vốn cũng chuẩn bị chuẩn bị đi trở về đoàn tụ với thê nhi. Nhưng mối l đến trước cửa, nếu giá lên cao một chút đương nhiên cũng sẽ không cự tuyệt. Nếu cô nương ra nổi giá này, ta sẽ giúp ngươi nói tốt vài câu với hắn."

Đối với Khương Tuyết Ninh một trăm lượng thật sự không phải món tiền lớn. Trước đây đều tiêu không chớp mắt. Nàng liếc mắt liền nhìn ra chưởng quỹ này thừa cơ cố tình nâng giá, chém khách, nhưng vì chút tiền như vậy, cũng không đáng chi li với hắn.

Con ngươi xoay chuyển nhanh như chớp, nàng liền nói: "Cũng được. Chỉ có điều giờ ta không mang nhiều bạc như thế, ngươi xem trong tay ta chỉ còn hai mươi lượng này thôi, đưa cho ngươi làm tiền cọc. Số còn lại, lát nữa ngươi phái người đến Thượng Thanh Quan lấy, ta ở đó, trừ tịch yến cũng làm ở đó."

Chưởng quỹ lập tức kinh ngạc nhìn nàng. Trong thành đều loan truyền, phía Thượng Thanh Quan có đại sự, những ngày này thấy cỗ kiệu quan phủ ra ra vào vào trước đạo quán. Đến nay người ở trong Thượng Thanh Quan, tuyệt đối không phải người thường. Hắn lập tức cung kính với Khương Tuyết Ninh, vội vàng đồng ý.

Tiểu Bảo thấy thế, muốn nói lại thôi.

Ra khỏi tửu lâu, Khương Tuyết Ninh hỏi nó: "Sao lại có sắc mặt này?" Tiểu Bảo nói: "Quá tốn kém, hơn nữa cô nương đâu có nhiều tiền

vậy?" Phải biết, trên người Khương Tuyết Ninh bây giờ chỉ có một trăm lượng là tiền nó đưa cho nàng lúc trước, do tiên sinh đưa cho, trên người nó cũng không nhiều tiền. Vừa rồi Khương Tuyết Ninh lại thẳng thừng đồng ý chuyện này, quả là…

Tóm lại Tiểu Bảo cảm thấy không đáng tin.

Khương Tuyết Ninh nghe vậy lại nhíu mày cười cười, bày ra sắc mặt tốt hiếm thấy: "Không có tiền? Bản tiểu thư nhiều tiền lắm đó!" Nàng lấy con dấu, lại bỏ những thỏi vàng kia vào trong túi, giấu kỹ vào trong tay áo, không cho người khác nhìn thấy, bước chân thong thả trở về Thượng Thanh Quan.

Những ngày này, Tạ Nguy đều không gọi nàng đi học đàn. Nghe nói là bận việc. Dù sao quan viên Thông Châu đến bái phỏng quá nhiều, chắc hẳn hắn không lấy đâu ra thời gian dạy dỗ nàng. Vả lại từ hai ngày trước, vị thiếu sư đại nhân này đã báo bản thân đổ bệnh, nhiễm phong hàn, không gặp khách khứa.

Sức bắn một mũi tên đã có thể xuyên qua bả vai người ta, há có thể là thư sinh mỗi năm đông đến đều đổ bệnh? Hẳn là chỉ lười xã giao với đám quan viên Thông Châu này mà thôi.

Nàng vừa về tới Thượng Thanh Quan, liền đi tới viện của Tạ Nguy.

Kiếm Thư vừa bưng trà nguội từ bên trong ra, trông thấy nàng thì giống như thấy ma: "Sao Nhị cô nương lại tới đây?" Khương Tuyết Ninh ho khan một tiếng, quan sát cánh cửa đóng chặt phía sau hắn, nhỏ giọng hỏi: "Tiên sinh đã ngủ chưa?"

Dáng vẻ này có phần lén lén lút lút.

Kiếm Thư do dự một chút, nói: "Ngủ rồi, cô nương muốn gặp sao?"

"Không không không không…" Đùa gì vậy, Khương Tuyết Ninh cũng không muốn chủ động đi chết đâu! Nàng đưa tay kéo Kiếm Thư sang

một bên. “Lời này của ta nói với ngươi là được rồi.”

Kiếm Thư trông thấy tay trắng nõn của nàng kéo tay áo mình, mí mắt giật một cái, đáy lòng chợt xuất hiện mấy phần hàn khí, nói: “Cô nương cứ nói, đừng động thủ.”

Đồ nam nhân mà nhỏ mọn! Khương Tuyết Ninh cũng không nghĩ sâu xa, buông tay, bày ra dáng vẻ mười phần lương thiện, nói: “Ngươi theo tiên sinh ra ngoài, trên người nhất định có mang tiền theo nhỉ? Tùy tiện cho ta ngàn, tám trăm lượng dùng đi.”

Tùy tiện đưa ngàn, tám trăm lượng dùng… Khóe miệng Kiếm Thư giật một cái: “Cô nương…” Khương Tuyết Ninh vội nói: “Ngươi biết mà!” Kiếm Thư nói: “Ta biết gì cơ?”

Khương Tuyết Ninh biết Kiếm Thư Đao Cầm đều là tâm phúc của Tạ Nguy, chuyện của Tạ Nguy hai người họ đều rõ, liền chống nạnh: “Tiên sinh của các người còn nợ ta mấy vạn bạc chưa trả, ta muốn lấy ngàn tám trăm lượng không phải là quá đáng nhỉ? Ta nghĩ tiên sinh các ngươi nhiễm phong hàn, thân thể không tốt, cũng không tiện quấy rầy. Ngươi cứ đưa ta, sau này ta nói với hắn là được.”

“…”

Kiếm Thư sợ mình mà đồng ý, về sẽ bị tiên sinh nhà mình đánh chết, nhưng vị chủ tử trước mắt quả là có chút đặc thù, thật sự không dám không đưa cho lắm, lại khiến hắn do dự.

Khương Tuyết Ninh thúc hắn: “Nếu không ta qua đó quấy rầy tiên sinh nhà các ngươi!”

Trông bình thường bọn hắn thế kia, cũng không giống như sẽ dám tùy tiện quấy rầy Tạ Nguy. Nàng cảm thấy mình có thể thuận lợi lấy được tiền thuộc về mình. Nhưng không ngờ, Kiếm Thư yếu ớt nhìn chằm chằm nàng nửa ngày trời, vậy mà lại nói: “Cô nương đi đi.”

Khương Tuyết Ninh: "…" Đây là Kiếm Thư mà ta biết à? Hình như có chỗ nào sai sai! Nàng ngơ người.

Kiếm Thư lại quay người muốn đi gõ cửa, chỉ nói: "Ta báo giúp cô nương." Khương Tuyết Ninh giật nảy mình, hết hồn, vội kéo hắn: "Đừng, ngươi làm gì vậy?"

Đúng lúc này, cửa phòng vừa nãy còn đóng chặt liền mở ra. Tạ Nguy đứng ngay sau cánh cửa, y phục đơn giản, thân hình cao lớn, tay còn đang đặt ở cánh cửa, dường như mới thức dậy, tóc buộc lỏng lẻo còn có mấy sợi đáp trên vạt áo tuyết trắng, dáng vẻ có chút lười biếng ngày thường khó gặp. Nhưng mà mi tâm lại có chút lạnh lùng.

Ánh mắt hắn nhìn hai người trước cửa, sau đó rơi xuống tay Khương Tuyết Ninh còn đang tóm lấy tay Kiếm Thư. Khương Tuyết Ninh còn chưa cảm thấy có gì bất thường. Kiếm Thư bị ánh mắt này nhìn vào, lông tơ phía sau đều dựng hết lên, giống như dạo một chuyến qua trước điện Diêm vương vội vàng giật tay mình về, cúi người nói: "Tiên sinh, Ninh Nhị cô nương vừa nãy…" Tạ Nguy thản nhiên nói: "Ta nghe thấy được."

Sau gáy Khương Tuyết Ninh lập tức lạnh buốt. Ngước mắt dò xét Tạ Nguy, mặc dù sắc mặt hơi tái, nhưng bây giờ không giống như nhiễm phong hàn, bệnh đến nỗi không thể nào ra ngoài, liền đột nhiên bừng tỉnh, trong lòng thầm kêu lên: Quả nhiên là giả vờ. Tạ Nguy nhìn về phía nàng: "Đòi tiền?"

Khương Tuyết Ninh vốn muốn tìm thẳng đến Kiếm Thư đòi, dù sao tiên sinh của bọn họ nợ tiền mình là sự thật, không lý nào không trả, để họ quay về nói với Tạ Nguy, Tạ Nguy cũng không tiện keo kiệt tìm nàng so đo. Ai mà ngờ hắn lại ra đây…

Nàng ngập ngừng nói: "Đúng là muốn lấy, nhưng nghe nói tiên sinh đang ngủ, liền không dám quấy rầy."

Nghe nói hắn đang ngủ? Tạ Nguy biết miệng của tên lừa gạt này

chẳng nói được một câu thật lòng, cũng lười vạch trần mấy trò vặt nịnh bợ này của nàng, cười mà hỏi: “Ngươi quả đúng là nhớ mãi chút tiền này, nói ra đi, dùng làm gì?” Khương Tuyết Ninh há miệng muốn nói, nhưng chưa nói được câu nào, hai gò má đã hơi đỏ lên.

Tạ Nguy vốn đang cười, trông thấy vẻ mặt này của nàng, ấm áp trong đáy mắt liền dần dần tiêu tán, dù môi vẫn cười, nhưng không còn vẻ tươi cười như tắm gió xuân lúc nãy, thẳng thừng nhìn thấu nàng: “Vì Trương Già?”

Chuyện nàng thích Trương Già, trước mặt Tạ Nguy cũng không tính là bí mật gì. Vừa nãy Khương Tuyết Ninh không nói ra, chỉ vì thẹn thùng thôi. Nhưng nếu đã bị Tạ Nguy đoán được, nàng cũng thản nhiên, nghĩ dù sao Tạ Nguy cũng biết, liền ngẩng đầu lên mặt mày hớn hở nói: “Vẫn là không thể gạt được tiên sinh. Ta nghĩ Trương đại nhân vốn định về nhà, nhưng tuyết lớn ngáng đường đi, phải ở lại Thông Châu ăn tết, liền muốn chuẩn bị kỹ càng một phen, náo nhiệt một chút. Nếu không đêm trừ tịch cũng không ra khỏi cửa, một mình lẻ loi trơ trọi…”

“…”

Tạ Nguy nhìn nàng thanh tú động lòng người đứng ở dưới mái hiên, khóe mắt đuôi mày cũng vui vẻ giống như hoa nở đầu cành rạng rỡ e lệ, lại nhìn ra đằng sau nàng, nhìn tuyết đọng lại trắng xóa trong đình viện còn chưa kịp quét sạch, thật chướng mắt. Đáy lòng hắn hàm chứa vạn kiểu cười mỉa mai lạnh thấu xương. Nhưng lời ra khỏi miệng vẫn ôn hòa như cũ: “Ngươi nghĩ chu đáo quá.”

Khương Tuyết Ninh vẫn coi như hắn khen mình, phấn khích nói: “Vậy là tiên sinh đồng ý rồi?”

Tạ Nguy khe khẽ cười: “Tiền của ngươi, tất nhiên phải trả cho ngươi.”

Chương 137: Cản tuyết

Trans & Beta: Vũ

Bòn được của tên keo kiệt rồi! Suýt chút nữa Khương Tuyết Ninh nhảy lên cao ba thước, chỉ là ngại còn đang trước mặt Tạ Nguy, ít nhiều phải giữ chút hình tượng đoan trang, nhẫn nhịn không bùng phát ra mà thôi, nhưng ý cười và vui vẻ ở đáy mắt đã không che giấu chút nào nữa. Không tiếc lời khen tặng: "Tiên sinh thật sự khéo hiểu lòng người, vô cùng quan tâm săn sóc!"

Tạ Nguy khoát tay bảo Kiếm Thư đi lấy ngân phiếu cho nàng, lại hỏi: "Ngươi gióng trống khua chiêng như thế, không sợ người khác trông thấy sẽ chỉ trích sao?" Khương Tuyết Ninh đảo mắt nhanh như chớp: "Trương đại nhân cứu mạng ta, là ta báo ân mà!"

Báo, ân.

Trong lòng Tạ Nguy nặng nề lặp lại, ung dung liếc nàng một phen: "Lại tìm cớ ổn thỏa cả rồi, ta còn tưởng rằng ngươi muốn thừa dịp này bày tỏ tâm ý với hắn chứ."

Bốn chữ "bày tỏ tâm ý" này giống như mấy hạt châu, chợt rơi ở đáy lòng nàng, vốn tưởng chỉ rung động một chút như vậy thôi, ai ngờ chúng bỗng lăn ra, phát ra chuỗi tiếng vang không dứt, càng khiến lòng nàng loạn cào cào lên.

"Sao, sao lại có thể như thế?" Nàng phản bác theo bản năng, dù sao quả thật chưa từng có ý nghĩ này.

Tạ Nguy thấy nét mặt nàng thoáng qua, giống như bị câu nói này của

hắn dọa sợ, đáy lòng chỉ cười: Nghĩ đến mà chưa dám làm thôi.

Vừa lúc Kiếm Thư đã đưa ngân phiếu tới. Khương Tuyết Ninh vội vàng nhận lấy, thoáng lấy lại bình tĩnh, liền cúi người chào Tạ Nguy, sau khi rời khỏi sân viện thở dài một hơi, mới phát hiện thì ra lúc bản thân đối mặt với Tạ Nguy vẫn một mực căng thẳng không thôi.

Kiếm Thư giao ngân phiếu, đứng bên cạnh không dám nói lời nào.

Tạ Nguy vịn khung cửa thấy bóng dáng nàng biến mất ở chỗ ngoặt cuối hành lang, liền buông tay đi trở về phòng ngồi xuống, lại cảm giác như lúc nãy mở cửa bị tuyết bên ngoài chiếu vào, đáy mắt giống như bị ánh sáng thấp thoáng dao động. Hắn chậm rãi khép mắt lại, nghỉ một chút. Sau đó mới nói: “Gọi Tiêu Định Phi tới.”

*

Quả nhiên lúc chạng vạng tối chưởng quỹ tửu lâu kia đã phái người đến đây, ngân phiếu một ngàn lượng tới tay Khương Tuyết Ninh, trái lại những ngày này xa hoa hiếm thấy, trước ánh mắt vạn phần kinh ngạc của Tiểu Bảo, lập tức liền thanh toán. Bên phía tửu lâu tự có người chuyên đến thương lượng đồ ăn, rượu với nàng.

Khẩu vị Trương Già đại khái nghiêng về phía thanh đạm, xưa nay không phải người ham mê sơn hào hải vị gì, cho nên cũng không cần phải phô trương quá mức, chỉ cần mỗi món ăn tinh tế mới mẻ là được. Còn rượu, xưa nay tửu lượng người này rất kém, đại phu nói đã nghỉ ngơi dưỡng thương đã mấy ngày, nay uống một chút cũng không sao. Trời rất lạnh, thích hợp nhất là Thiệu Hưng Hoa Điêu thượng phẩm, làm ấm trên bếp lò rồi uống thì không còn gì ấm hơn.

Thời gian còn làm hoàng hậu trong cung lúc trước, hai năm đầu vì khoe khoang, đã từng làm mấy yến hội vụn vặt, mấy năm sau đó thì buông tay lười quản, Khương Tuyết Ninh cũng không ngờ bản lãnh này lại được mình nhặt lên dùng, mà còn trong tình huống thế này. Đại yến trong cung đã xử lý, một bàn nho nhỏ thế này, không đáng

kể. Chưa đến nửa canh giờ đã xong.

Có thể người phía tửu lâu nhận ra thân phận của nàng không tầm thường, nên cũng không dám qua loa, trước hết bảo đầu bếp đến xem trù phòng của Thượng Thanh Quan có thể dùng hay không, còn sớm đưa đồ dùng, cần cho yến trừ tịch ngày mai, thậm chí còn mang rượu tới. Vốn dĩ mấy người Tiêu Viễn muốn khao thưởng binh sĩ đi cùng chưa thể về kinh, đám người này lui tới cũng không có mấy người chú ý.

Khương Tuyết Ninh ở ngoài trù phòng xem bọn họ khuân đồ vào trong, nhìn một lát lại thất thần. "Ta còn tưởng ngươi muốn nhân cơ hội này bày tỏ với hắn nữa chứ…" Lời Tạ Nguy nói lúc trước, quanh quẩn trong đầu nàng như có quỷ. Trái tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn một chút, dù nàng biết mình vốn quả thật không có ý nghĩ này, cũng không nên nghĩ theo hướng này, nhưng ai bảo câu nói của tên họ Tạ kia lại tràn đầy dụ hoặc khiến người ta không ngừng đắn đo chứ?

Khương Tuyết Ninh phát hiện, nàng căn bản không có cách nào thoát khỏi câu nói này. Người ta thường nói, nam theo đuổi nữ cách ngọn núi, nữ theo đuổi nam cách lớp vải thưa. Đúng là nàng thích Trương Già mà. Theo đuổi người mình thích, bộc lộ tâm ý của mình, có gì mà hổ thẹn, có gì không thể được? Cho nên, cho nên đêm mai…

"Khương Nhị cô nương! Khương Nhị cô nương!" Một bàn tay bống đạp lên vai nàng, Khương Tuyết Ninh suýt chút nữa bị dọa hết hồn, cả người đều run run, suy trong đầu vừa nãy lập tức giấu sạch đi.

Nàng quay đầu nhìn, vậy mà lại là Tiêu Định Phi.

Tay ăn chơi này vài ngày trước bị một mũi tên của Tạ Nguy bắn xuyên qua bả vai, bị áp giải đi với thân phận Thiên Giáo tặc tử hết sức thê thảm, lại vì thân phận đặc thù mà bị giam lỏng. Ai bảo hắn tên là "Định Phi"?

Có thể nói sau khi người phía triều đình thẩm vấn sơ bộ xong, tất cả mọi người liền chú ý đến khuôn mặt giống Định Quốc công Tiêu Viễn đến mấy phần, lại liên tưởng đến cái tên này, lập tức đủ loại suy đoán lan truyền ra.

Nghe nói Định Quốc công Tiêu Viễn đã đi gặp hắn một lần. Trước khi vào mười phần thấp thỏm, sau khi ra lại mặt mày tái xanh.

Mặc dù là tù nhân, nhưng bên trong Thượng Thanh Quan này, không một ai dám bất kính với hắn, vì thế người này còn sống thoải mái hơn khi còn ở Thiên Giáo nữa. Vết thương trên bả vai cũng không ảnh hưởng đến chuyện hắn tản bộ khắp nơi.

Hôm qua còn dẫn hai binh sĩ trông coi hắn đi dạo kỹ viện, gặp mấy kỹ nữ còn nói: "Giờ bản công tử phất lên rồi, biết bản công tử là ai không? Là con trai trên trời rơi xuống của Định Quốc công trong kinh thành quyền thế ngập trời hoàng đế cũng phải sợ hãi ba phần!" Lời này truyền về khiến Tiêu Viễn tức giận đến nỗi sắp bể phổi.

Chỉ là dù sao cũng là người Tạ Nguy bắt, dù hắn có ý muốn làm gì với Tiêu Định Phi, trước khi áp giải về kinh thành, không thể động đến, chỉ sợ làm cho Tạ Nguy sinh nghi, đành phải nhịn trong bụng. Chậc chậc, đừng nhắc mà bực mình!

Trái lại Tiêu Định Phi vẫn y phục lụa là như cũ, giữa mùa đông còn cầm cây quạt mạ vàng trên tay giả vờ phong nhã, cũng không biết đã đứng sau lưng nàng bao lâu, chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ lạ: "Nghĩ gì mà nghiêm túc vậy?"

Khương Tuyết Ninh vừa thấy hắn lại đau đầu. Lập tức chỉ nói: "Định Phi công tử có việc gì sao?"

Tiêu Định Phi cười ha hả nhìn thoáng qua phía ngoài trù phòng, trên mặt mang mấy phần thèm rõ dãi, lại nói: "Nghe nói cô nương mời đầu bếp đến tới làm trừ tịch yến?"

Toàn thân Khương Tuyết Ninh cứng đờ, cảnh giác: “Không có chuyện đó, ngươi nghe ai nói vậy?”

Tiêu Định Phi nói: “Động tĩnh lớn như vậy, Thiệu Hưng Hoa Điêu tốt nhất, chỉ riêng bình rượu kia, ta đi ngang qua ngoài cửa thôi đã ngửi thấy rồi. Haha, cô nương, dù sao chúng ta cũng có giao tình cùng trải qua hoạn nạn nhỉ? Ké bữa cơm?”

Ké bữa cơm?

Nếu Khương Tuyết Ninh là mèo, chỉ sợ lúc này lông toàn thân đã dựng ngược lên, lạnh lùng nói: “Ngươi nằm mơ đi!” Nàng biết người này có tính quấn chặt không buông, nên không nói gì nữa, phất tay áo rời đi, sợ người này dính vào làm rối chuyện của mình.

Tiêu Định Phi này lại là tên giỏi bắt quàng làm họ. Hắn mang dáng vẻ thèm rượu thèm ăn, vốn hắn còn cao hơn Khương Tuyết Ninh, bước một bước bằng hai bước của nàng, đi theo không tốn sức chút nào, cố chấp: “Đừng vội mà, đêm trừ tịch, yến đoàn viên, chẳng phải nên nhiều người đông vui sao? Cô nương khổ tâm chuẩn bị nhiều như vậy, một mình ăn hết thế nào được? Hay là cô nương còn mời người khác nữa?” Khương Tuyết Ninh nhẫn nhịn, sắc mặt rất khó coi, tiếp tục đi.

Tiêu Định Phi chợt gõ cây quạt trong lòng bàn tay: “Ồ, chẳng lẽ người ngươi mời là tên họ Tạ đấy chứ? Nghe nói hắn là tiên sinh của ngươi…”

Khương Tuyết Ninh quay đầu nhìn hằm hằm: “Ngươi nói linh tinh gì vậy?”

Tiêu Định Phi lại buông tay ra: “Vậy ta ké bữa cơm có gì đáng nói? Này, chờ đã, bữa cơm trừ tịch này đừng nói có tiên sinh của ngươi cũng không được mời nhé, hắn biết không?”

Khương Tuyết Ninh thật muốn tìm cái khăn lau chặn miệng tên này lại: “Tiên sinh của ta không đến!”

Tiêu Định Phi nói: “Mời rồi à?”

Khương Tuyết Ninh là vì Trương Già mới phải giày vò phen này, sao có thể mời một tên sát tinh đến vướng chân mình, mà còn có chút tâm tư nhỏ nàng chưa cân nhắc xong, đâu thể để người ngoài có mặt ở đó được? Lập tức nóng lòng muốn thoát khỏi người này, tức giận nói: “Tiên sinh đương nhiên phải đi cùng vị phụ thân từ trên trời rơi xuống kia của ngươi khao thưởng binh sĩ, không thể nào có thời gian được!”

Tiêu Định Phi kinh ngạc cười: “Ngay cả cô nương cũng biết thân thế của ta rồi à?”

Khương Tuyết Ninh đã đi đến trước cửa phòng mình, cười nhạt.

Thế là Tiêu Định Phi cố ý bày ra tư thái phong lưu, nháy mắt mập mờ với nàng: “Chờ trở về kinh thành, bản công tử chính là thế tử quốc công gia, Khương Nhị cô nương không cân nhắc xem…”

“Ầm!” Đáp lại hắn chỉ là vẻ mặt Khương Tuyết Ninh không hề thay đổi và tiếng đóng cửa phòng vang lên. Lời còn chưa nói xong lập tức đều bị chặn đứng ngoài cửa. Tiêu Định Phi chợt cảm thấy vô vị, nói vọng vào trong: “Cô nương trong kinh đều mặt lạnh vô tình như ngươi sao? Coi thường bản công tử quá đi mất!”

Bên trong không truyền ra chút âm thanh nào.

Tiêu Định Phi đứng đó nửa ngày, cuối cùng dậm chân một cái, rời đi. Khương Tuyết Ninh dỏng tai nghe, thấy tiếng bước chân kia đi xa, hé cửa ra, thấy trong đình viện thật sự không có ai, mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rốt cuộc cũng gạt được con đỉa này đi rồi.

*

Ngày hôm sau, Tiêu Định Phi cũng không xuất hiện. Trong lòng Khương Tuyết Ninh yên tâm hơn không ít. Tới chạng vạng tối, đầu bếp tửu lâu đã làm xong bàn tiệc, cố ý chọn một góc Đạo Tàng Lâu yên tĩnh phía sau Thượng Thanh Quan, bày biện lên. Lúc này nàng mới nói Tiểu Bảo đi thông báo cho Trương Già một tiếng, sau đó thay một thân váy áo màu xanh như nước, khoác áo choàng lên muốn đi ra ngoài, tiện đường qua gọi Trương Già cùng đi.

Nhưng ai ngờ mới đi nửa đường, một bóng dáng chợt lao ra, cười nói: "Được rồi, xem như bản công tử đuổi kịp rồi, nghe nói bàn tiệc dọn xong cả rồi, giờ đi qua à?" Trong chớp nhoáng này, sắc mặt Khương Tuyết Ninh xấu đi trông thấy. Nàng dừng lại, cắn răng: "Định Phi công tử, ta đã nói không mời ngươi!"

Tiêu Định Phi xảo quyệt như hồ ly, khoát tay: "Ây da, không sao cả, buổi chiều ta đã thay ngươi đi mời Trương đại nhân trước rồi, giờ vừa khéo đi cùng mọi người, chẳng phải quá đúng lúc sao?"

Hắn đã đi mời Trương Già từ chiều rồi? Khương Tuyết Ninh tức đến nỗi mũi muốn lệch đi, ngón tay chỉ hắn cũng đang phát run lên: "Ta chuẩn bị tiệc, ngươi dựa vào đâu mà đi mời? Không đúng, sao mặt ngươi dày quá vậy!"

Tiêu Định Phi nhún nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Trương đại nhân đáp sẽ lát nữa sẽ cùng đi, nếu Khương Nhị cô nương thực sự không muốn, vậy ta phải cáo tội với Trương đại nhân bên kia, có sao nói vậy thôi…"

Khương Tuyết Ninh nghẹn lại: "Ngươi…"

Dưới bầu trời này, luôn là kẻ không biết xấu hổ ức hiếp kẻ sĩ diện, mặt dày ức hiếp kẻ mặt mỏng, về điểm này Khương Tuyết Ninh thua Tiêu Định Phi khoảng cách mười vạn tám ngàn dặm, thực sự không thể đuổi kịp được, chịu thua thiệt lần này suýt chút nữa khiến nàng tức chết. Nàng cắn răng, nghiêm mặt, nhìn chằm chằm đối phương,

rốt cục chậm rãi áp lửa giận xuống, ngược lại thản nhiên cười khẽ, nói ba chữ: “Được, được, được.”

Hôm nay trời lại đổ tuyết.

Khắp cả Thượng Thanh Quan, những nơi chưa quét sạch giờ giống như bị chôn trong tuyết, bước lên có thể để lại vết ấn. Nàng đứng giữa đất trời đầy tuyết, che ô, bộ váy áo màu xanh bị áo lông chồn màu tuyết trắng bao phủ lấy, nhướng mày cười một tiếng thực sự kinh tâm động phách.

Tiêu Định Phi cảm thấy nửa người mình mềm nhũn đi. Hắn chưa từng có sức chống cự với những gì xinh đẹp, suýt chút nữa đã muốn nói “Vậy ta không đi nữa”, cũng may lời tới bên môi thì rút lại kịp, ngượng ngùng cười: “Thế chẳng phải không có chỗ ngồi ăn sao? Thứ lỗi, thứ lỗi.”

Dáng vẻ này thật sự khiến người ta vừa thấy liền nổi giận.

Khương Tuyết Ninh đi về phía trước vài bước, tính tình khó chịu, thực sự cảm thấy trong lòng không nhịn nổi, ném ô đi, dứt khoát dùng hai tay vốc tuyết từ dưới đất lên, làm thành quả cầu nhỏ, ném về phía Tiêu Định Phi!

Tiêu Định Phi đâu ngờ mình bị tai họa ập tới như thế! Hắn kêu lên: “Ây da, cô nương này làm sao thế? Nói không thắng được người khác thì liền ra tay, ngươi còn là quân tử sao? Y phục ta vừa mua mấy hôm nay đấy, cô nương Hạnh Xuân Lâu hôm qua còn khen là đẹp! Đừng, ây da, đừng ném nữa!”

Sao Khương Tuyết Ninh chịu nghe cho được? Nàng không nói lời nào, chỉ một lòng ném tuyết về phía hắn xả giận.

Tiêu Định Phi yêu quý y phục kia, không khỏi chạy trối chết, chạy một mạch về nơi Trương Già ở, vừa chạy vừa hô: “Đánh chết người rồi, đánh chết người rồi!” Khương Tuyết Ninh không nhanh không chậm

đi theo phía sau hắn, cho rằng hắn không dám đánh trả.

Chưa được hai bước đã đến chỗ Trương Già, vừa khéo Tiểu Bảo đang đứng dưới mái hiên, Trương Già cũng mới đi từ trong ra. Nhìn thấy Trương Già từ xa, Khương Tuyết Ninh thu tay lại, giống như không có chuyện gì xảy ra, đi ngang qua Tiêu Định Phi – tên vừa bị tuyết đập vào làm cho áo choàng xộc xệch, đi đến dưới mái hiên, lại khôi phục dáng vẻ lương thiện, chào hỏi rất thân thiết: "Khí sắc của Trương đại nhân trông lại tốt hơn một chút rồi."

Trương Già cũng xuống bậc thang, trông thấy bên ngoài còn phủ một lớp tuyết mỏng, bất giác cau mày. Hắn nói: "Nhị cô nương ra ngoài không che ô sao?"

Đương nhiên là có.

Chỉ là vừa rồi…

Khương Tuyết Ninh vừa mở miệng muốn nói mình quên, ai ngờ ánh mắt Tiêu Định Phi đứng ở sau lưng nàng lúc này chợt lóe lên, không biết gan to tày trời mọc ở đâu ra, vo một quả cầu tuyết nhỏ ném về phía sau đầu nàng!

Khương Tuyết Ninh không thấy được động tĩnh phía sau, đương nhiên không phát hiện được. Trương Già lại đứng đối diện nàng, vừa khéo thấy rõ. Chân mày vốn đã cau lại, giờ lại cau thêm mấy phần, chỉ kéo Khương Tuyết Ninh còn chưa kịp nói chuyện, về phía mình một bước, sau đó giơ ống tay áo rộng lên, che phía sau đầu nàng.

"Xoạt" một tiếng, khối tuyết đập lên ống tay áo Trương Già, vỡ ra, dính lên đó thành một mảng.

Khương Tuyết Ninh suýt chút thì va vào lồng ngực hắn, mãi đến khi tay áo kia cản lại giúp nàng, cảm giác trước mắt tối đi, lại nghe thấy âm thanh phía sau, mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngước mắt nhìn gương mặt người cứng nhắc kiệm lời phía trước, nàng lại cảm giác nhịp tim đập nhanh như nai con hoảng loạn. Không khỏi sững sờ một lát, nàng mới đột ngột kịp phản ứng lại, xoay người ra khỏi phía sau tay áo Trương Già che chở nàng, quắc mắt nhìn trừng trừng Tiêu Định Phi phía sau đang cười hì hì: “Ngươi muốn chết à!”

Tiêu Định Phi cười như không cười nhìn nàng, lại ỷ mình chân dài, co cẳng chạy mất.

Khương Tuyết Ninh lại cảm thấy hai gò má mình như bị nung đỏ lên, chỉ vì hôm nay lúc đến trong lòng có chút suy nghĩ không thể cho ai biết, nên không dám nhìn vẻ mặt Trương Già lúc này, thấy Tiêu Định Phi chạy, liền ra vẻ đuổi theo hắn nặn cầu tuyết ném hắn. Lúc này Tiêu Định Phi không dám đánh trả, chỉ nói: “Thật là không nể tình!”

Khương Tuyết Ninh mắng: “Con người đều là bắt người tay ngắn cắn người miệng mềm, ngươi thì hay rồi, ăn ké tiệc của bản cô nương còn dám đánh trả!”

Trương Già thấy dáng vẻ nàng có vài phần giống như chạy trối chết, không nói gì chỉ rũ mắt, nhẹ nhàng nâng tay áo lên hất mạt tuyết dính trên tay áo kia đi, mới cất bước đuổi theo.

Chỗ Trương Già ở cách chỗ Tạ Nguy chưa đến vài bước. Nếu muốn đi Đạo Tạng Lâu, vừa khéo sẽ đi ngang qua. Qua quá nửa quan đạo là tới.

Khương Tuyết Ninh ném trả Tiêu Định Phi một nắm tuyết sau ót, xả được giận, sau đó ngẩng đầu lên đã thấy trong đêm trời đổ tuyết dày thế này, vậy mà Kiếm Thư lại đang ôm kiếm đứng ngoài cửa. Bên trong gian tiểu viện phía sau hắn gần như đã quét sạch tuyết, trông đen nhánh, cả trong và ngoài đều không đốt đèn, giống như căn bản không có người vậy.

Khương Tuyết Ninh không khỏi khẽ giật mình: ” Ngươi không cùng đi

với tiên sinh sao?”

Kiếm Thư đã nhìn thấy họ đi từ xa, lại hỏi với vẻ thắc mắc: “Đi đâu?”

Khương Tuyết Ninh nói: “Khao thưởng binh sĩ trừ tịch.”

Kiếm Thư lạnh lùng nói: “Tiên sinh không đi.”

Tạ Nguy không đi? Khương Tuyết Ninh có chút kinh ngạc, vô thức nhìn về phía gian nhà đen thui sau lưng Kiếm Thư: Đêm trừ tịch không đi khao, lại nghe nói song thân (phụ mẫu) của hắn ở Kim Lăng đều đã qua đời, hình như cũng không nghe nói hắn có gia quyến nào khác…

Há miệng muốn nói gì đó, nhưng suy nghĩ vừa hiện lên liền thu lại.

Tạ Nguy đâu phải như Tiêu Định Phi.

Nàng chậm rãi “ừ” một tiếng, không để ý đến chút khác thường ở đáy lòng, cười cười nói: “Vậy thì không làm phiền nữa, chúng ta đi trước đây.”

Ở đây không ai dám nói chuyện lớn tiếng, Khương Tuyết Ninh và Tiêu Định Phi vốn dĩ đuổi nhau ném tuyết suốt cả quãng đường giờ đây đều im lặng, một nhóm ba người dẫn theo Tiểu Bảo, đi qua quan đạo, dẫm lên lớp tuyết thật dày “soạt soạt”, đi đến gian lầu cuối đường.

Trước tiểu viện, Kiếm Thư vẫn còn đứng yên không nhúc nhích. Mỗi năm cứ đến thời điểm này, bọn họ đều không dám cách quá xa, chỉ đành ở gần hắn, cùng trải qua. Nhớ tới cảnh mình vừa thấy, Kiếm Thư im lặng thật lâu, nói: “Ninh Nhị cô nương quả là người vô tâm.”

Trong bóng tối, từ tường viện sau lưng hắn, có một giọng nói phản bác: “Có.” Kiếm Thư quay đầu nhìn lại. Thân ảnh Đao Cầm mờ mịt

trong bóng tối, ngược lại đầu óc rất sáng suốt, nói thêm một câu: “Chỉ là không ở chỗ tiên sinh mà thôi.”

Chương 138: May thay

Thượng Thanh Quan là một đạo quán, trong đạo quán dĩ nhiên cất giữ đạo kinh. Đạo Tàng Tâu vốn được dùng để cất trữ sách. Chẳng qua hoang phế thời gian dài cũng như bị Thiên Giáo chiếm đã lâu, không ai đến xem những cuốn đạo kinh rách nát, quá nửa đều bị người ta đem đi đốt lò, giờ đây vừa hay được dọn đi để Khương Tuyết Ninh bày mâm cơm trừ tịch.

Một căn lầu nho nhỏ, hai tầng trên dưới. Phía trên đã có phần hoang tàn rồi. Rượu thịt bèn bày ở tầng dưới.

Trong phòng đốt bếp lò từ sớm, làm ấm một vò Hoa Điêu, chính giữa có chiếc bàn tròn đã bày lên những món ăn nóng hổi. Dù sao giờ đã có Tiêu Định Phi phá rối, bữa cơm này cũng thành một mâm tất niên đúng nghĩa, Khương Tuyết Ninh dứt khoát kêu Tiểu Bảo đừng đi, ở lại cùng ăn. Tiểu Bảo vô cùng kinh ngạc nhìn nàng, nhưng ngẫm lại cũng không từ chối.

Tiêu Định Phi ở trong Thiên Giáo từng gặp Tiểu Bảo, lúc này hừ một cái, lẩm bẩm mấy từ. Khương Tuyết Ninh không nghe rõ: "Ngươi nói gì cơ?" Nàng đang cởi bỏ áo choàng khoác ngoài xuống, gác trên cái ghế bên cạnh, Trương Già thì đang ở bên ngoài thu ô lại.

Tiêu Định Phi sáp đến chỗ nàng, nói nhỏ như tiếng muỗi: "Ngươi phải cảm ơn ta đó." Khương Tuyết Ninh nhướng mày, nhìn hắn. Tiêu Định Phi như cười như không bắn một ánh mắt về phía Trương Già vừa quay người đi vào, ý tứ đó không thể rõ ràng hơn được nữa. Khương Tuyết Ninh vô thức nhìn sang Trương Già.

Vừa rồi trên đường, Tiêu Định Phi vốn chưa định trả đũa nàng, bắt

gặp Trương Già trước cửa lại có thái độ khác thường vo một nắm tuyết ném vào nàng. Nàng không thấy, nhưng Trương Già lại nhìn thấy.

Ánh mắt lóe lên, nàng hiểu rồi. Ý của Tiêu Định Phi là: vừa nãy hắn cố ý. Tiêu Định Phi sớm phát hiện cô nương này vô cùng thông minh chỉ cần nhắc tới liền hiểu, đắc ý nhướng mày cười: "Thế nào?" Khương Tuyết Ninh thay đổi suy nghĩ, nhoẻn miệng cười đáp: "Đến kinh thành ta bảo kê cho ngươi."

Thứ Tiêu Định Phi cần chính là câu nói này, tức thì mặt mày rạng rỡ, cũng không nói gì thêm, đứng gọn sang một bên khi Trương Già vừa bước vào, sau đó lười biếng vươn vai, toàn thân như thể không xương ngồi phịch xuống chiếc ghế khác bên cạnh bàn tròn, lại còn cầm đũa lên bắt đầu ăn: "Vì ăn bữa này, buổi trưa ta đã cố ý nhịn cho bụng rỗng không, để ta thử trước xem tay nghề đầu bếp này ra sao!"

Điệu bộ này vừa nhìn là biết không có giáo dục, ở bên ngoài phách lối đã thành quen, nửa điểm quy củ và kiêng kị cũng không có. Tiểu Bảo tức thì lộ ra biểu cảm một lời khó nói hết. Khương Tuyết Ninh nhìn thấy hắn như vậy ngược lại cảm thấy thật chân thực, kiếp trước nàng thích nhất là ngồi ăn uống thỏa thuê cùng Tiêu Định Phi, cái mà gì ăn không tiếng ngủ không kêu đều vứt ra sau đầu. Không ngờ rằng, kiếp này còn được thấy lại. Nàng thực không quá phản cảm, chỉ nói một câu: "Chúng ta cũng tùy ý đi."

Vốn dĩ giờ đã ở Thông Châu, giao tình hoặc sâu hoặc nông, thân phận cũng khác biệt cùng họp lại trên mâm cơm tất niên, lại chẳng phải là những thế gia đại tộc ở kinh thành, càng không phải là hoàng cung quy tắc nghiêm ngặt, thực sự không cần quá để ý làm gì.

Khương Tuyết Ninh ngồi bên cạnh Trương Già.

Vò rượu Hoa Điêu sớm đã ủ nóng, Tiểu Bảo cầm lên, nàng đón lấy, rót đầy ly cho bốn người, nâng ly lên nói: "Mọi người đều coi như gặp nạn ở Thông Châu, gió tuyết vây khốn, bèo nước gặp nhau cũng coi

như có duyên, không biết chừng sau này sẽ trở thành tri kỷ. Tuyết rơi đúng lúc báo năm bội thu, ta kính một ly trước!"

Tiêu Định Phi vô cùng cổ vũ: "Nói hay lắm!" Tiểu Bảo âm thầm tặng hắn cái trợn mắt.

Trương Già ngước mắt, đúng lúc chạm phải đôi mắt long lanh dưới ánh đèn vàng của Khương Tuyết Ninh, cầm lên ly rượu nhỏ trước mặt, cuối cùng vẫn chạm nhẹ vào ly của nàng, sau đó liền thấy nét cười nở rộ trên gương mặt nàng, cùng mọi người nâng ly.

Rượu Hoa Điêu nên uống nóng, hương rượu đậm đà, như một dòng nước ấm nóng chảy vào cổ họng rồi tan ra, thấm đến phế tạng, khiến cả cơ thể như dần dần ấm lên, làm giảm đi hàn khí vừa rồi ở bên ngoài.

Trương Già quen kiệm lời, cũng chẳng nói gì cả. Tiêu Định Phi lại là người dễ làm thân, vì biết không bao lâu nữa sẽ đi tới kinh thành, nếu không có gì ngoài ý muốn thì sẽ trở thành Định quốc công thế tử, thái độ đối với người xung quanh tốt chưa từng có, trong lời ngoài lời đều muốn hỏi lề lối của các thế gia đại tộc ở kinh thành, y như chuẩn bị để vào kinh vậy.

Khương Tuyết Ninh biết tên xấu xa này là khắc tinh của Tiêu thị nhất tộc, chỉ mong hắn ở kinh thành quậy tung như cá gặp nước, xem xem đám người Tiêu thị sau khi gặp Tiêu Định Phi sẽ có sắc mặt ra sao, đương nhiên hễ biết gì sẽ nói ra hết, khiến một đám từ già đến trẻ thế gia đại tộc kinh thành như lột trần trước mặt Tiêu Định Phi.

Ai bảo kiếp trước nàng làm hoàng hậu cơ chứ? Đứng ở trên cao, có thể thấy không ít, tuy trước mắt bản thân chưa dùng đến, nhưng có thể lấy ra cho người khác dùng.

Tiêu Định Phi nghe thì gật đầu lia lịa, dáng vẻ như đã coi Khương Tuyết Ninh thành huynh đệ.

Có hắn ở đây, bữa cơm này không trầm lắng cũng không sượng.

Đến cả Tiểu Bảo nghe hắn tâng bốc nhiều quá cũng không nhịn được mà chen miệng châm chọc hắn một câu.

Tiêu Định Phi cũng không để bụng. Ai bảo hắn biết Tiểu Bảo là người của Tạ Nguy chứ? Hơn nữa bị xỏ xiên một câu cũng chẳng mất miếng thịt nào, hắn coi như gió thoảng bên tai, thổi qua là hết.

Tửu lượng Trương Già không tốt, ngày thường cũng không hay uống rượu. Ngày đó vây quét Thiên Giáo, vì hoàn cảnh bắt buộc hắn đã uống ba bát rượu lớn, đầu óc choáng váng, chẳng qua không khiến người khác nhìn ra mà thôi. Về sau bị người đâm vào vai, đã đau thì có say đến mấy cũng tỉnh. Bây giờ lại cùng uống mấy ly.

Hắn uống rượu dễ đỏ mặt. Trên gương mặt buồn tẻ nhạt nhẽo, đã thấy nét đỏ hồng lên, hiếm khi làm giảm được mấy phần nghiêm nghị thường ngày, vẻ lạnh nhạt nhiễm hương rượu, dưới ánh đèn, cũng là ngũ quan đoan chính, gương mặt đẹp đẽ.

Khi Khương Tuyết Ninh gắp đồ ăn vô tình liếc thấy, chỉ cảm thấy hoảng lên, lại có chút không dám nhìn thêm, đến cả việc vốn muốn bắt chuyện với hắn cũng quên mất.

Nàng nâng một ly rượu đứng dậy, nói: “Ly này ta muốn kính Trương đại nhân.” Bàn ăn tức thì yên lặng.

Trương Già khác Tiêu Định Phi hoàn toàn, là một người khắc kỷ thủ lễ, khi ấy cũng cầm ly rượu đứng lên. Hai người đứng đối diện nhau trong căn phòng nhỏ.

Gương mặt Tiêu Định Phi liền treo lên nụ cười quái dị.

Khương Tuyết Ninh cũng không nhìn người xung quanh, chỉ nhìn về Trương Già, nghiêm túc lạ thường nói: “Phen này dấn thân mạo hiểm đến Thông Châu, trên đường nhờ có đại nhân nhiều lần tương trợ

mới có thể bảo toàn tính mạng, hôm nay ở đây chỉ có ly rượu nhạt, để bày tỏ lòng cảm kích, mong đại nhân không chê."

Trương Già đáp: "Trương mỗ cũng nên cảm ơn nhị cô nương."

Ban đầu dĩ nhiên là hắn bảo vệ Khương Tuyết Ninh, nhưng về sau giữa cảnh loạn lạc tàn sát khốc liệt, nếu không có Khương Tuyết Ninh dẫn binh lính phủ nha tới, sợ rằng hắn cũng chôn thân bởi đao kiếm rồi.

Chẳng qua lời này không thể nói rõ ra. Dù sao cũng dây dưa đến vị Tạ thiếu sư không biết là vô tình hay cố ý kia.

Hôm đó Khương Tuyết Ninh đưa người tới cứu, lại bị hắn nghiêm khắc chất vấn vì sao quay lại, trong lòng khó tránh khỏi tủi thân. Khi ấy chưa từng nghĩ Trương Già sẽ nói như vậy với nàng.

Hắn biết, hắn vẫn nhớ.

Cũng không rõ mấy ly Hoa Điêu vừa uống nóng hơn, hay là vành mắt đượm nước của nàng nóng hơn, nàng vội vàng che giấu bằng cách ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Trương Già lặng im nhìn nàng, cũng nâng ly uống cạn.

Tiêu Định Phi ở bên cạnh cười nhạo: "Ôi chao, nhìn hai vị nói nhau ơn sâu như bể tình cảm thân thiết thế này, ai biết thì bảo các ngươi đang ăn cơm tất niên, ai không biết còn tưởng hai người đang bái đường đấy!"

Tên này ăn nói không biết kiêng khem bao giờ. Khương Tuyết Ninh nhíu mày nói: "Ngươi không mở miệng không ai nói ngươi câm đâu."

Tiêu Định Phi đáp: "Haha, mau ngồi xuống ngồi xuống đi! Nào nào nào, ta rót rượu cho các ngươi, chỉ ăn với uống thôi cũng chán, mọi người cùng chơi tửu lệnh, được không?" Trong lúc nói hắn thật sự

rót rượu cho mọi người.

Sau khi Trương Già ngồi xuống, lại có mấy phần ngẩn ngơ. Xa xa truyền tới tiếng pháo nổ giữa màn đêm tĩnh lặng. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ. Đạo Tàng Lâu xây ở trên núi, bên ngoài đường núi khó đi, tuyết tụ trên cây tùng cổ, tuyết bay lượn từ trên cao xuống, đặc biệt còn có cảm giác xa xăm yên ắng, giữa đêm tuyết vây quanh lò sưởi chuyện trò.

Chẳng qua…

Tuyết có đẹp đến mấy, cuối cũng cũng phải tan.

Tiêu Định Phi đã mặc kệ sự phản đối của Tiểu Bảo mà bắt đầu chơi tửu lệnh, xoay vòng đúng vào Trương Già, không ngờ khi nhìn sang Trương Già, lại thấy vị Trương đại nhân này đang im lặng ngồi cạnh mép bàn, lặng thinh nhìn ra ngoài khung cửa. Hắn kêu một tiếng, Trương Già mới quay lại nhìn.

Tiêu Định Phi nhìn mặt đoán ý vô cùng giỏi, cười nói: “Khó được ngày lễ tết tươi đẹp, nhưng nhìn Trương đại nhân lại thấy tinh thần ngẩn ngơ, dường như có chuyện gì nhớ nhung trong lòng?”

Khương Tuyết Ninh cũng nhìn Trương Già.

Trương Già hạ tầm mắt, chậm rãi nói: “Ngày tuyết đêm lạnh, trong kinh có lẽ cũng vậy. Gia mẫu một mình trong viện cũ, Trương mỗ giờ sa thân tại Thông Châu, chưa thể về nhà phụng dưỡng, trong lòng hổ thẹn, lại có chút lo lắng mà thôi.”

Tiêu Định Phi tức thì “A” lên, có phần không ngờ tới.

Mẫu thân của Trương Già…

Dưới ánh đèn mờ nhạt, trong tay Khương Tuyết Ninh cầm ly rượu, rượu chợt sóng sánh, làm cái bóng trong ly nhòe đi, sắc mặt nàng

dường như tái đi, thiếu mấy phần huyết sắc.

Trong phòng đột nhiên thật yên tĩnh. Sau đó Tiêu Định Phi lại cười lên phá vỡ bầu không khí trầm lắng, nói mấy câu chúc cát tường với Trương Già, nâng ly chúc nguyện Trương mẫu ở kinh thành xa xôi thân thể khỏe mạnh vạn sự như ý.

Khương Tuyết Ninh trở nên lơ đãng. Về sau nói những gì, làm những tửu lệnh gì, đều quên hết, hiện ra trong đầu là những chuyện cũ từ kiếp trước.

Đêm cung đình, nàng kéo tay áo Trương Già, khẩn cầu hắn giúp mình; trong cung Khôn Ninh, bỗng nhiên nghe tin bại sự, hắn bị Chu Dần Chi và những người khác khép tội giam vào ngục; sau đó đến khi tuyết rơi đầu mùa, nhà Trương Già truyền tới tin dữ…

Vị lão phu nhân ấy, Khương Tuyết Ninh chưa từng gặp mặt. Nhưng ai lường một thân hàn vi, trong cảnh quẫn bách, dạy ra được một đứa con chính trực như vậy, có lẽ là một vị từ mẫu, cũng là một vị nghiêm mẫu, là một người tốt đáng kính.

Nàng nghĩ, kiếp trước khi Trương Già trong ngục nghe được tin dữ, hồi tưởng lại toàn bộ nguyên do, liệu có từng hận nàng hay không? Những ngày đó, nàng đều trải qua trong sự khủng hoảng và áy náy dày vò. Cuối cùng chết đi coi như được giải thoát.

Giờ đây lại từ miệng Trương Già nghe hắn nhắc về mẫu thân, những hối hận kiếp trước của Khương Tuyết ninh dường như lập tức bị chọc thủng mà ào ra, khiến nàng cảm thấy mình thật đê hèn.

May thay. Tất cả đã bắt đầu lại.

Nàng không kiềm được cảm ơn ông trời ban ơn, nhưng bất luận có muốn gượng cười thế nào, chén rượu này, bữa cơm này, cuối cùng cũng chẳng biết có mùi vị thế nào nữa.

Yến tiệc cho đến lúc gần tàn, khi sắp ra khỏi cửa, không biết có phải Tiêu Định Phi nhìn ra đầu mối gì hay không, nhìn nàng trong giây lát, nhỏ giọng nói: “Sao Nhị cô nương cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn thế?”

Khương Tuyết Ninh không trả lời.

Tiêu Định Phi cảm thấy đám người mới quen này đều có phần quái đản, hừ khẽ một tiếng: “Ngươi lười nói bản công tử còn lười nghe đây này! Chỉ nói cho ngươi biết, đêm nay ở bến đò Thông Châu người ta đốt pháo, bách tính toàn thành đều đến đó xem.” Nói xong hắn cười, quay người đi ra ngoài.

Đám người tới đường nào, tất nhiên sẽ về đường nấy. Khi trở về ngang qua tiểu viện của Tạ Nguy, không thấy bóng dáng Kiếm Thư, trong phòng vẫn tối đen như mực.

Tiêu Định Phi kéo Tiểu Bảo nói có chuyện muốn hỏi nó, rẽ đi hướng khác trước. Khương Tuyết Ninh biết tên này lại tạo cơ hội cho mình, ám thị nàng mời Trương Già cùng đến bến đò ngắm pháo hoa. Tuy nhiên nàng có tâm sự, gần đến thời khắc quan trọng, lại vô cùng do dự và sợ sệt. Dũng khí cuồn cuộn của nàng dường như bị dập tắt hết rồi. Cho đến khi tạm biệt Trương Già, những lời đã chuẩn bị cũng không thể nói ra.

Một mình nàng về đến trước phòng mình. Bậc thềm đã phủ một lớp tuyết dày. Khương Tuyết Ninh bước lên, giơ tay muốn mở cửa. Nhưng khung cửa đó đã đông cứng từ lâu, vừa mới chạm vào, đã lạnh đến tận đáy lòng, khiến đầu óc vốn hỗn độn của nàng lập tức trở nên tỉnh táo…

Nàng đang làm gì vậy?

Có gì để do dự cơ chứ?

Sống lại đời này chẳng phải để bù đắp lại những nuối tiếc của kiếp trước, tránh giẫm vào vết xe đổ hay sao? Nếu đã muốn, thì phải theo

đuổi, phải truy cầu, dè dặt không phải tác phong của nàng! Hầu bao cầu phúc chuẩn bị từ trước nhưng chưa tặng, vẫn ở trong tay áo nàng, bên trong nặng trịch những thỏi bạc vàng làm thành hình hoa quả đem theo ý tốt lành, Khương Tuyết Ninh lấy ra, có thể sờ thấy rõ một tờ giấy nhỏ bên trong.

Lòng ta vươn đến vầng trăng sáng.

Lồng ngực nàng phút chốc nóng lên, hạ quyết tâm vào khắc này, không đẩy cửa nữa, trực tiếp rảo bước vòng lại con đường vừa rồi, đạp lên dấu chân trên đường còn chưa bị tuyết lấp đi, bước đến nơi Trương Già ở.

Gió lạnh quất vào mặt đến phát đau. Nàng hoàn toàn không cảm thấy gì. Nhưng khi đến trước phòng Trương Già, bên trong cũng tối om, không thắp đèn, cũng không có động tĩnh gì.

Khương Tuyết Ninh ngơ ngác. Đi đi về về chẳng mất bao lâu, Trương Già đã ngủ rồi?

Nàng do dự trong chốc lát, cuối cùng vươn tay gõ cửa khe khẽ: "Trương Đại nhân ngủ rồi sao?"

Bên trong yên lặng không tiếng người. Trả lời nàng chỉ có song cửa sổ tối đen, và tiếng gió trong đình viện hiu hiu lay nhánh tuyết tùng. Qua một chốc, Khương Tuyết Ninh lại gõ cửa: "Trương đại nhân có đó không?"

Bên trong vẫn im lìm.

Nàng nghĩ, Trương Già bị thương, tửu lượng cũng không tốt, có lẽ đã ngủ rồi? Cũng có thể không ở trong phòng, bị ai đó kéo đi cùng đám người đến tiệc khao thưởng binh sĩ rồi.

Chỉ là lòng nàng đột nhiên trống rỗng.

Nàng cúi xuống, nhìn túi gấm nắm trong lòng bàn tay, chỉ thấy mình hèn nhát, ban đầu do do dự dự, khiến giờ đây đến cơ hội bày tỏ tâm ý cũng không có. Nhưng lòng đã quyết, sẽ không thay đổi.

Khương Tuyết Ninh suy nghĩ, chỉ nhẹ nhàng treo túi gấm thêu chữ phúc lên vòng cửa nhỏ bằng đồng ở phía bên trái, mong sáng sớm mai hắn có thể nhìn thấy, sau đó mỉm cười, áp xuống sự thấp thỏm tràn đầy trong lòng, đứng ngoài cửa nhìn một lúc, rồi quay người đi.

Trong đình viện kéo dài ba hàng dấu chân in trên tuyết. Tuyết tích dày trên đầu cành, đè nặng lên cành cây, rơi xuống lộp bộp. Trên bầu trời đêm màu mực bỗng có một âm thanh lớn vang lên. Là hướng bến đò bên ngoài thành, có pháo hoa rực rỡ đẹp mắt bắn lên trời cao, một tiếng nổ đoàng, bung tỏa ánh sáng rực rỡ.

Trương Già tựa lưng vào cánh cửa, ngồi gấp chân trên nền đất lạnh, nghe tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng xa, rồi không thấy nữa. Cửa sổ mở một nửa, ánh pháo chiếu vào, hắt lên đường nét lạnh lùng trên gương mặt hắn, rơi xuống đôi mắt sâu hút của hắn, chỉ rọi thấy tro tàn còn sót lại sau khi đốt.

Chương 139: Chủ nhân Chước Cầm Đường

Khương Tuyết Ninh trở về phòng mình, rửa mặt đi ngủ.

Vốn cho rằng làm chuyện lớn như vậy, đêm nay ắt sẽ trằn trọc suy nghĩ lung tung khó vào giấc, nào ngờ, trên bàn tiệc đã uống không ít rượu, rượu Hoa Điêu không quá mạnh, nhưng tác dụng chậm không nhỏ, đầu nàng vừa đặt xuống gối, nghĩ về chuyện của Trương Già một lúc, đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Chỉ là ngủ không được ngon cho lắm. Nàng mộng mị cả đêm. Nhưng sáng sớm vừa mở mắt tỉnh dậy nàng đã quên gần hết.

Trên bàn vẫn còn con dấu ngọc xanh nhỏ nàng đặt lên hôm qua. Con dấu, lúc mua hoàn toàn trống, muốn chữ gì tự mình khắc. Mặt dấu nhỏ khoảng một tấc, khắc không tốn mấy thời gian, nhưng chạm khắc thế nào thì lại phải cất công suy nghĩ. Khương Tuyết Ninh nhìn thoáng qua, tạm thời chưa động đến nó, chỉ mở cửa sổ nhìn ra ngoài: “Tuyết ngừng rồi.”

Khó trách sáng nay tỉnh dậy thấy hơi lạnh.

Nàng duỗi người, ngáp mấy cái, chẳng bao lâu liền nhìn thấy qua khung cửa sổ, Tiểu Bảo mặc y phục thật dày đi đến, nói với nàng: “Nhị cô nương, có tin vừa đến, nói rằng nửa đêm qua sau khi tuyết ngừng, sơn lộ bị sập đã được dọn dẹp quá nửa, sáng nay đã thông. Nhìn có lẽ trưa nay mặt trời còn ló dạng, sau khi Định Quốc công và tiên sinh thương lượng, thì nói phải tranh thủ đi lúc này, sợ rằng nếu đợi thêm mấy ngày nữa tuyết tan lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cho nên tới thông báo với cô nương một tiếng, nếu có đồ đạc gì cũng tiện thu dọn sẵn, buổi trưa là đi."

Đường nối Thông Châu và kinh thành vốn không xa, nếu cưỡi ngựa ngồi xe xuất phát sớm một chút, đi từ trưa, khoảng tầm tối là đến rồi.

Khương Tuyết Ninh gật đầu đáp lại. Nhưng trông thấy Tiểu Bảo quay người đi, không kiềm được mà thốt lên "này", gọi nó quay lại, hỏi: "Phải rồi, Trương đại nhân đâu?"

Tiểu Bảo tưởng nàng hỏi Trương Già có đi hay không, liền đáp: "Trương đại nhân đã sớm biết tin, tất nhiên sẽ đi cùng mọi người, nhưng binh sĩ theo đến đây có lẽ phải đợi tuyết tan mới đi, suy cho cùng vốn không có nhiều ngựa đến thế."

Khương Tuyết Ninh cạn lời: "Ta hỏi ngài ấy đang ở đâu."

Tiểu Bảo giờ mới kịp phản ứng, suy nghĩ, dường như cũng không quá chắc chắn, do dự một chút, nói: "Vừa mới nhìn thấy, vì vẫn còn nhiều người phải ở lại Thông Châu, hình như Định Quốc công kéo tiên sinh và Trương đại nhân cùng đi bàn giao công việc, có lẽ đang ở phủ nha."

"Ừ…" Vậy tức là không ở đây rồi. Cũng không biết sáng nay hắn thức dậy có nhìn thấy thứ tối qua nàng để lại không. Nghĩ Trương Già bây giờ đang bận không dứt ra được, Khương Tuyết Ninh cũng không tiện quấy rầy, chỉ có thể đợi cơ hội thích hợp để nói thôi.

Nàng tự sắp xếp đồ đạc của mình. Những người khác trong Thượng Thanh Quan cũng đang vô cùng bận rộn, chuẩn bị ngựa xe, thu dọn hành lý. Đợi đến trưa tùy ý ăn gì đó, vừa hay kịp xuất phát.

Quan viên lớn nhỏ thành Thông Châu đều đến, đứng tiễn tại cổng, có người nịnh hót Tạ Nguy, có người chúc mừng Định Quốc công Tiêu Viễn, mừng ông ta tìm lại được đích tử thất lạc nhiều năm. Tiêu Viễn đứng trước đám người, nụ cười ít nhiều có phần miễn cưỡng.

Tạ Nguy không nói gì nhìn qua, thấy rõ sắc mặt kiềm chế u ám này của ông ta, khi đám người sắp khởi hành, hắn bỗng nhiên nói: "Quốc công gia, hay là để xe ngựa của Định Phi công tử đi trước Tạ mỗ đi. Gạt qua chuyện thân phận hắn còn đợi xác minh, thì lúc về kinh thành cũng là người của Thiên Giáo phải bị tập trung thẩm vấn. Động tĩnh ở Thông Châu lớn thế này, khó tránh khỏi Thiên Giáo muốn giết người diệt khẩu. Kiếm Thư bên cạnh ta tuy võ công nông cạn, nhưng vẫn hiểu chút đao kiếm, nếu có xảy ra chuyện gì, cũng kịp thời ứng phó."

Mọi người chia ra lên rất nhiều xe ngựa. Định Quốc công Tiêu Viễn đi đầu tiên.

Khương Tuyết Ninh ngoài ý muốn bị cuốn vào việc vây quét Thiên Giáo, cô nương trong sạch gặp phải chuyện này nếu bị truyền ra ngoài khó tránh khỏi tiếng xấu, vì thế trong kinh luôn nói rằng nàng bị bệnh, phải ở nhà đóng cửa dưỡng bệnh không ra ngoài. Chuyến này đi về từ Thông Châu, tất nhiên không thể gióng trống khua chiêng.

Xe của nàng ở sau cùng.

Người có thân phận đặc thù giống Tiêu Định Phi, bị coi như một nửa tội phạm, cũng xếp ở phía sau.

Định Quốc công Tiêu Viễn không ngờ Tạ Nguy sẽ đề nghị như vậy, mí mắt giật giật, khó khăn đáp: "Không cần đâu nhỉ? Loạn đảng Thiên Giáo đã chết hết sau lần vây bắt này, dù cho tin tức truyền ra ngoài, cũng không truyền nhanh thế được, đường đi lại không tính là dài, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

"Sao lại không?" Tạ Nguy cười nhắc nhở: "Quốc Công gia quên rồi, chúng ta đã đối chiếu danh sách tù nhân trốn ra từ thiên lao, quả thực phần lớn đều bị giết cùng loạn đảng Thiên Giáo, nhưng cũng có một số sớm chạy ra ngoài. Trong đó có tên Mạnh Dương vô cùng hung ác, lúc vây quét còn ở đó, sau khi vây quét kiểm tra số lượng thi

thể lại không thấy đâu, e là giả chết qua mặt trốn đi rồi. Nếu người này để lộ tin tức, sợ rằng cũng chưa chắc đã an toàn."

Vậy mà Mạnh Dương lại chạy thoát rồi? Khương Thuyết Ninh vô cùng kinh hãi. Nghĩ lại, vị Mạnh nghĩa sĩ này ngày đó tuy không đáp ứng thỉnh cầu của nàng, nhưng khi trở mặt với đám người Thiên Giáo quả thực cũng giúp Trương Già. Như vậy, dù người này chạy thoát rồi, nhưng nàng cũng không cảm thấy căm phẫn như khi một kẻ thủ ác bỏ trốn.

Ngược lại là Tiêu Viễn bị lời của Tạ Nguy nói làm cho sững sờ, lập tức bỏ ý nghĩ từ chối, trông giống như vừa tỉnh táo lại mà đáp: "Quả là bản công hồ đồ, suýt thì quên mất. Ta cũng nghĩ cả đoạn đường này tốt nhất là yên ổn một chút, muốn chuyển hắn lên đằng trước, chỉ sợ bị người khác lời ra tiếng vào…"

Ý này giống như ông ta chí công vô tư, không vì đối phương là con mình mà đi cửa sau. Đám người nghe xong đều hiểu. Tiêu Viễn chắp tay với Tạ Nguy: "Nếu Tạ tiên sinh đã nói rõ, vốn dĩ ban đầu ta tính toán không chu toàn, vậy để hắn ngồi xe ngựa đằng trước một chút đi."

Điều này làm thay đổi vị trí xe ngựa của đoàn người.

Có lẽ là vì tiếp xúc thời gian dài, thân quen hơn rất nhiều so với kiếp trước, nên khi Khương Tuyết Ninh nhìn Tạ Nguy, nụ cười trên khuôn mặt hắn mà người ngoài nhìn vào thì hoàn mỹ vô khuyết, nàng lại luôn cảm thấy vô cùng trống rỗng, giả tạo. Thậm chí nàng còn cảm giác bên trong ẩn chứa một chút mỉa mai, trào phúng. Trong phút chốc, nàng thất thần.

Có lẽ vì ánh mắt quan sát này khá rõ ràng, Tạ Nguy nhận ra được, bèn nhìn trở lại nàng, sâu trong mắt là vẻ tĩnh lặng lạnh lùng. Khương Tuyết Ninh tức thì bị dọa sợ, vội vàng nhoẻn cười. Tạ Nguy không trả lời nàng điều gì, chỉ nhìn nàng giây lát, rồi thu lại ánh mắt, quay người cúi lưng bước vào xe. Rèm xe buông xuống, cũng tách

biệt hắn khỏi đám người.

Trương Già ở khoảng phía sau một chút. Trông hắn như có tâm sự, khi đám người trước mặt nói chuyện cũng không tập trung, giờ cũng chỉ lên xe ngựa của mình, không nhìn ra chỗ khác chút nào.

Khương Tuyết Ninh nhìn thấy, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, tất nhiên không tiện tiến đến chào hỏi. Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, nàng liền nghĩ… Là thứ hôm qua mình để lại dọa hắn sợ, hay làm khó hắn rồi? Trong lòng vì thế sinh ra mấy phần hồi hộp, lại còn thêm mấy phần mừng thầm.

Tiêu Định Phi cọ cán quạt hương phiến trong tay lên đầu, khi nhìn về cỗ xe ngựa của mình, đáy mắt hắn lóe lên sự bất thường, lại cười không để lộ chút sơ hở nào, chỉ nói: “Bản công tử có thể sống sót cũng không hề dễ dàng, sao có thể để người khác dễ dàng hại đến tính mạng được?” Ngay lúc ấy hắn thu lại quạt, nói với Khương Tuyết Ninh: “Đến kinh thành, hãy nhớ lời ngươi đã nói!” Khương Tuyết Ninh nhìn hắn. Hắn phóng khoáng nhảy lên xe ngựa, nói một câu: “Đi thôi!” Khương Tuyết Ninh nghĩ một hồi, mới nhớ ra tối qua đã nói về kinh thành sẽ bảo kê hắn, vì thế cũng cười theo, không nhìn người khác nữa, vịn tay Tiểu Bảo bên cạnh, cũng lên xe.

Túi đựng đồ chỉ nho nhỏ thôi. Bên trong có hai bộ y phục, một xấp ngân phiếu chưa dùng hết, còn cả con dấu và đao khắc của nàng.

Trên đường đi nhàm chán, vừa hay lấy ra khắc. Đây cũng là một trong những “sở thích” nàng học cùng Thẩm Giới trong những lúc nhàm chán kiếp trước, có điều, khi xe đi trong thành còn ổn, không rung lắc mạnh, nhưng vừa ra đến con đường ngoài thành, thanh đao nhỏ khắc chữ trong tay nàng hơi run lên. Vốn có thể khắc xong trong nửa canh giờ, lại thành cả chặng đường. Cuối cùng nàng lấy mực ra ấn lên đóng thử xem hiệu quả thế nào, vẫn không đẹp cho lắm.

“Đúng là làm khó người ta, nếu ở kinh thành, tìm mấy kì trân dị bảo tặng coi như quà năm mới tặng tiên sinh, đâu cần phải phiền phức

như này?" Khương Tuyết Ninh nhìn dấu in trên mặt giấy, bĩu môi, lẩm bẩm, lại không kiềm được mà an ủi bản thân: "Của ít lòng nhiều mà, đủ rồi được rồi."

Đúng lúc này đã đi được nửa đường, Định Quốc công Tiêu Viễn đề nghị mọi người tạm dừng lại nghỉ ngơi.

Một con ngựa nhanh chóng phi từ quan đạo phía trước đến. Đám người trước hết hơi cảnh giác, đến gần mới nghe thấy người trên ngựa vẫy tay hô với bọn họ: "Tín hàm và công báo mới nhất từ trong kinh tới, phụng mệnh giao cho Tạ tiên sinh!"

Hóa ra là đưa thư.

Tạ Nguy không tự mình xuống, chỉ sai Kiếm Thư ra ngoài nhận thư, rồi đem vào trong xe trình cho hắn. Qua một lúc, hắn lại ra ngoài, đi thẳng đến trước xe của Khương Tuyết Ninh, cúi người nói: "Nhị cô nương, tiên sinh nhận được thư từ trong kinh, mời cô nương qua đó nói chuyện."

Khương Tuyết Ninh hơi kinh ngạc. Nàng đang đắn đo không biết khi nào đưa còn dấu tàng thư cho Tạ Nguy, ai ngờ Tạ Nguy đã sai người gọi nàng qua trước, vì thế đáp: "Đợi một chút." Nàng vội vàng lau đi vết mực dính trên đáy con dấu, bọc trong túi nhỏ xinh xắn, nhét vào tay áo, rồi mới từ trong xe đi ra.

Kiếm Thư đưa nàng đến trước xe Tạ Nguy. Khương Tuyết Ninh hướng về phía rèm xe, hành lễ: "Học sinh bái kiến tiên sinh, Tạ tiên sinh có gì cần dặn dò?" Giọng nói lạnh nhạt bình tĩnh của Tạ Nguy truyền ra, chỉ nói: "Vào đây." Khương Tuyết Ninh lưỡng lự một lát, vẫn nhấc váy, leo lên xe ngựa.

Kiếm Thư không dám đỡ nàng, chỉ vén rèm xe cho nàng. Khương Tuyết Ninh khom người bước vào, nhìn thấy Tạ Nguy ngồi bên trong, trước mặt chỉ có kỷ án vuông, bên trên trải một chồng thư thật dày, có cái đã mở, có cái chưa.

Chiếc xe ngựa này là của Tạ Nguy, bên trong trải thảm nhung mềm mại, ở góc kỷ án còn cả lò sưởi tay tùy tiện đặt đó. Hai bên cửa sổ xe có rèm rủ xuống thật dày hoàn toàn kín gió. Chỉ có ô cửa sổ sau lưng Tạ Nguy là dùng giấy dán lên, để tia sáng lọt vào, vừa hay bao phủ hắn, cũng chiếu vào kỷ án trước mặt. Khương Tuyết Ninh vừa thấy đã hơi do dự. Tạ Nguy hạ mắt nhìn một bức thư trong kinh gửi đến, lạnh nhạt chỉ vào bên tay trái: "Ngồi đi." Khương Tuyết Ninh nói lời đa tạ, rồi quy củ ngồi xuống.

Tạ Nguy đưa phong thư sang, nói: "Thư của Khương đại nhân, ngươi xem đi."

Khương Bá Du? Khương Tuyết Ninh nhận thư đọc tỉ mỉ, lại phát hiện bức thư này Khương Bá Du không viết cho nàng, mà viết cho Tạ Nguy.

Trong thư trước hết cảm ơn Tạ tiên sinh vì chuyện này mà lên kế hoạch chu toàn, lại nói trong phủ đã sắp xếp rất thỏa đáng, không lộ ra tin tức gì, chỉ mong trên đường đi Tạ Nguy nhọc lòng trông nom. Ngoài ra lại còn nói, đây là chuyện lớn, cuối cùng không giấu nổi Mạnh thị.

Mạnh thị là vợ cả của ông ta, lại là thân mẫu của Khương Tuyết Ninh, trước nay vì chuyện cũ mà có hiềm khích, biết Khương Tuyết Ninh làm loạn bị cuốn vào trong chuyện này liền nổi trận lôi đình, thậm chí suýt nữa đổ bệnh nặng. Gần đây tin tức Lâm Truy Vương điện hạ Thẩm Giới tuyển phi truyền ra, Lễ bộ phụng chỉ lên danh sách những người được chọn, đã thêm tên tỷ tỷ của Khương Tuyết Ninh là Khương Tuyết Huệ vào. Nếu giờ trong nhà xảy ra chuyện xấu, hỏng mất thanh danh của cô nương trong nhà, cũng hỏng mất chuyện tốt này, e rằng Mạnh thị sẽ giận lây sang Ninh nha đầu.

Vì vậy mặt dày nhờ Tạ Nguy, khuyên nhủ Khương Tuyết Ninh. Đợi về đến nhà, tuyệt đối đừng cãi cọ với mẫu thân, gọi dạ bảo vâng nhịn cơn giận xuống, sợ khi ầm ĩ thì cả phủ trên dưới không được yên ổn.

Chuyện trong nhà, vốn không nên nói với người ngoài. Nhưng Khương Bá Du lại kể trong thư viết cho Tạ Nguy, chứng tỏ ông ta vô cùng tín nhiệm vị bằng hữu vong niên này, ở giữa tất nhiên còn có nguyên do Tạ Nguy là tiên sinh của Khương Tuyết Ninh, cảm thấy sau khi Khương Tuyết Ninh vào cung làm thư đồng học hành đã tốt hơn không ít, cho rằng là công lao của Tạ Nguy.

Trong thư có chút dáng vẻ suy nghĩ cho Khương Tuyết Ninh. Nhưng sau khi nàng chậm rãi đọc hết, lại cảm thấy nhiệt độ trong tim nàng tiêu tán sạch sẽ, như đồng tuyết phủ dày mênh mông bên ngoài, thật lạnh lẽo.

Tạ Nguy đánh giá sắc mặt nàng: "Có cần ta khuyên vài câu không?"
Khương Tuyết Ninh cười: "Tiên sinh khuyên thế nào?"

Tạ Nguy suy nghĩ, nói: "Cảm tình phụ mẫu ruột thịt, có được không dễ. Nếu không muốn vứt bỏ, cũng không cần phải đối chọi gay gắt. Có những khi lùi một bước là thấy cả trời đất bao la, có được những gì mình muốn là tốt rồi."

Lùi một bước, thấy cả trời đất bao la.

Khương Tuyết Ninh nhắm mắt lại, không trả lời, chỉ đặt hai tờ giấy viết thư xuống.

Cây Nga Mi của Tạ Nguy trong bao đàn, dựng ở trong góc. Nàng vô tình nhìn thấy, thế là nhớ lại chuyện cũ.

Tình cảnh này, có phần giống với lần đầu nàng gặp Tạ Nguy. Chẳng qua xe ngựa lúc đó không lớn, cũng không bố trí thoải mái như bây giờ, chỉ là một chiếc xe đơn giản mộc mạc, đằng sau có tiếng huyên náo của những đầy tớ già đi theo; lúc ấy Tạ Nguy cũng chưa phải là Thiếu Sư gì đó, chỉ là "họ hàng xa" quần áo giản dị cài trâm gỗ ôm đàn, có một gương mặt đẹp, trông lại là tướng đoản mệnh, dáng vẻ ốm yếu; khi ấy nàng đương nhiên cũng không phải Khương Tuyết

Ninh của bây giờ, chỉ là một tiểu cô nương mới chứng kiến Uyển Nương trút hơi thở cuối cùng không lâu, trong lòng tràn ngập sự sợ hãi không dám nói với ai, trên đường trở về kinh thành gặp thân sinh phụ mẫu, sống ở nơi hương dã, dựng hết gai góc quanh thân mình lên, che giấu sự tự ti hốt hoảng cùng bối rối…

Giờ đây lại cùng ngồi trong xe ngựa với Tạ Nguy. Vẫn là trên đường về kinh thành. Có lúc, Khương Tuyết Ninh cảm thấy cuộc đời mình như một trò đùa. Nàng nghĩ rồi cũng thật sự bật cười.

Ngước mắt nhìn Tạ Nguy, lại thấy đối phương cũng đang nhìn mình chăm chú, thế là nhướng mày hỏi: “Tiên sinh khuyên xong rồi?”

Tạ Nguy nhìn ra nàng bây giờ không muốn để ý người khác lắm, liền thu hồi ánh mắt, để tránh cho bản thân trở nên quá mạo phạm, chỉ cầm bức thư trên bàn lên, gập trùng theo nếp cũ bỏ lại vào phong thư, nhàn nhạt “ừm” một tiếng đáp: “Khuyên xong rồi.”

Khương Tuyết Ninh liền nói: “Vậy học sinh xin cáo từ.” Tạ Nguy không cản nàng.

Khương Tuyết Ninh đứng dậy, tuy nhiên khi định vén rèm bước ra, mới nhớ đến vật trong tay áo, thế là dừng lại, lấy túi đựng con dấu ra, hai tay đặt lên trên kỷ án, nói: “Tối qua trên đường đi tới thì nghe bảo tiên sinh đang nghỉ ngơi, không dám đến làm phiền. Trên người không có gì đáng giá, chỉ kịp khắc con dấu tàng thư, coi như tấm lòng của học sinh, tạ ân tiên sinh thu nhận dạy dỗ. Có điều hơi vụng về, khó tránh khỏi bị tiên sinh chê cười.”

Tạ Nguy lại ngây ra một chốc. Tuy nhiên tâm trạng Khương Tuyết Ninh có vẻ không tốt cho lắm, nói xong liền cúi đầu hành lễ, bước ra khỏi xe.

Túi đựng đó đặt trên chồng thư. Nhìn bên ngoài không có gì đặc biệt cả. Tạ Nguy nhấc lên mở ra, bên trong quả nhiên bên trong có con dấu dài hai tấc rưỡi, rộng một tấc, lật phía dưới lên xem, còn dính ít

mực đỏ chưa được lau sạch sẽ trong lúc vội vàng, nhìn rất mới.

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng kêu kinh ngạc gấp gáp: “Cẩn thận, trong rừng có người!” Là giọng của Kiếm Thư.

Tạ Nguy ngước mắt nhìn từ khe hở của rèm xe, thấy mấy bóng đen mặc y phục gọn gàng chớp nhoáng xông về phía Tiêu Định Phi, trong nháy mắt bên ngoài xe đều là thanh âm đao kiếm va chạm.

Hắn lười đi xem. Thu lại ánh mắt, chỉ cầm con dấu nhỏ, ấn lên lòng bàn tay trái của mình, mực dưới đáy con dấu để lại trên lòng bàn tay sạch sẽ một vết đỏ nhạt nho nhỏ.

Chủ nhân Chước Cầm Đường.

Tạ Nguy nhìn chăm chú mấy chữ trên tay trong giây lát, bỗng nhiên cười, nhỏ giọng tự nói tự nghe: “Hơi xấu nhỉ…”

Chương 140: Ám sát

Vậy mà có thích khách thật!

Khương Tuyết Ninh vừa trở lại xe ngựa của mình, bên ngoài đã chém giết loạn hết lên, thực sự khiến nàng kinh ngạc không thôi. Chỉ là đã thấy cảnh tượng hoành tráng tầm cỡ Tạ Nguy vây quét Thiên Giáo ở Thượng Thanh Quan lúc trước rồi, một toán thích khách trước mắt này, lại không khiến nàng sợ hãi cho lắm.

Huống chi những thích khách này đều hướng đến Tiêu Định Phi phía trước.

Ai ngờ được cánh rừng bên cạnh này lại có người? Đoàn người có phần không kịp phản ứng.

May mắn Kiếm Thư vừa nãy đứng canh ở ngoài xe, kịp thời phát hiện ra đầu đuôi, chặn trước xe của Tiêu Định Phi, rút trường kiếm ra khỏi vỏ, vung lên chém ngang dọc mang khí thế cực kỳ sắc bén ác liệt, hoàn toàn không phải đơn giản "võ công nông cạn, hiểu chút đao kiếm" như Tạ Nguy vừa thuận miệng nói ban nãy!

"Leng keng leng keng", âm thanh hỗn loạn cả vùng trời! Trong đó thỉnh thoảng lẫn tiếng kêu thảm thiết. Chẳng bao lâu sau, ở vùng bùn đất ngoài bìa rừng đã đầy máu tươi, lần lượt có người ngã xuống.

Bản lĩnh của mấy tên thích khách này đều rất tốt, ra tay lại cực kỳ tàn nhẫn, hoàn toàn là lối đánh không muốn sống nữa. Vừa phát hiện Kiếm Thư tử thủ bên cạnh xe ngựa của Tiêu Định Phi không rời nửa bước, liền có năm ba người vung đao cùng xông tới hắn, vây quanh hắn, không để hắn thoát thân được.

Bên kia lại có hai người từ bên hông tạt ngang qua. Khăn đen che mặt, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt sắc bén lạnh lẽo, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy kinh hãi. Hai người xách đao đâm vào trong xe ngựa.

“Soạt!” Màn xe lập tức bị rạch ra một lỗ hổng lớn.

Tiêu Định Phi bị vây ở trong xe, mặc dù không có bản lĩnh gì, nhưng vừa khéo cũng mang kiếm theo, từ lúc biết có thích khách đã rút kiếm ra, cầm chặt trên tay. Giờ phút này đao của thích khách vừa đâm vào, hắn lập tức giơ kiếm lên đỡ lấy!

Ngay sau đó liền nghe hai tiếng “phụt phụt”. Hai mũi tên lông đại bàng gần như đồng thời bắn tới, vô cùng chuẩn xác xuyên qua mi tâm hai tên thích khách, xuyên qua đầu hai người!

Tiêu Định Phi nhìn ra ngoài…

Trong một tán cổ thụ bên bìa rừng, có một người đang ngồi vững vàng ở đó, là người bên cạnh Tạ Nguy, một thiếu niên mặc áo lam hiếm khi thấy – Đao Cầm. Tay hắn cầm cung tên, lại không nhanh không chậm, mỗi mũi tên một mạng người!

Chưa được một lát trên mặt đất đã có rất nhiều người ngã xuống. Cho đến lúc này mới thấy Tạ Nguy xốc màn xe, bước từ trong ra, đứng trên càng xe, nhìn lướt qua tình hình chiến đấu thảm liệt này, nhàn nhạt dặn dò một câu: “Để lại một người sống.”

Đao Cầm lén bĩu môi. Dù trong lòng có chút bất mãn, nhưng cuối cùng mũi tên lông đại bàng đặt lên dây cung kia vẫn hơi lệch xuống dưới một chút.

“Vù”, một tiếng xé gió vang lên. Mũi tên rời dây cung hóa thành một tia chớp phóng ra, hung hãn xuyên qua bả vai tên thích khách sau cùng, lực mạnh mẽ hung ác, cứ thế ghim chắc người này lên ván gỗ dày ở mặt bên xe ngựa của Tiêu Định Phi!

Tiêu Định Phi còn ở trong xe, nhưng nhìn thấy một đoạn mũi tên xuyên qua tấm ván gỗ, đâm vào trong, bị dọa sợ đến nỗi da đầu muốn nổ ra! Nhất thời nhịn không được mắng: “Giữ bà nhà ngươi!”

Rốt cuộc là muốn mạng của ai đây!

Đám thích khách này tới nhanh, chết cũng nhanh. Lúc này đám người đi cùng mới nhận ra bản thân ướt mồ hôi lạnh, hoàn toàn không dám suy nghĩ, nếu phát hiện ra chuyện này muộn một chút, với trình độ của đám thích khách này, không biết sẽ có bao nhiêu người chết nữa. Mà lúc họ nhìn về phía hai người Đao Cầm, Kiếm Thư bên cạnh Tạ Nguy, liền có thêm mấy phần kính sợ.

Khương Tuyết Ninh nhìn từ xa xa, không dám xuống xe.

Xe ngựa của Tiêu Viễn ở phía trước, giờ phút này ông ta mang dáng vẻ bị dọa sợ, bước xuống từ trên xe, nhìn chung quanh một lượt, lập tức sắc mặt xấu đi trông thấy, như trời phủ đầy mây đen: “Được lắm, vậy mà có thích khách thật!”

Ngược lại Tạ Nguy không xuống xe, chỉ gọi Kiếm Thư. Máu trên thân kiếm của Kiếm Thư cũng không kịp lau đi, nghe tiếng Tạ Nguy gọi đã hiểu ý, đi thẳng tới bên thích khách bị ghim lại trên xe ngựa, một tay kéo khăn đen che mặt của đối phương xuống.

Trông dáng vẻ chừng ba mươi tuổi, má trái có một vết sẹo. Vì đau đớn từ bả vai bị xuyên qua, khuôn mặt hắn nhăn nhó. Sau đó trong nháy mắt khi khăn đen che mặt bị kéo rơi, đáy mắt người này lại xuất hiện vẻ tàn nhẫn, xương hàm chuyển động, giống như muốn ra sức cắn gì đó vậy.

Quả thực hắn phản ứng nhanh, nhưng tay của thiếu niên trước mặt này lại còn nhanh hơn ba phần! Căn bản không chờ hắn cắn nuốt xuống, bóng dáng đột nhiên thoáng qua trước mắt. Tên thích khách này chỉ cảm thấy hàm dưới đau đớn, ngay sau đó mất đi cảm giác…

Là vì trong chớp mắt Kiếm Thư đã tháo khớp hàm của hắn!

Tiêu Định Phi ở bên cạnh trông thấy thế, chỉ cảm thấy cằm mình cũng lạnh đi.

Đáy mắt tên thích khách kia đã lộ ra mấy phần tuyệt vọng. Kiếm Thư quen tay hay việc, không phí chút sức nào đã rút được túi độc dược nho nhỏ dưới răng tên thích khách, quay đầu bẩm với Tạ Nguy: "Tiên sinh, tử sĩ."

Tạ Nguy vừa thả chiếc ấn "Chủ nhân Chước Cầm Đường" kia vào trong túi, không bất ngờ chút nào, cười cười nói: "Xem ra là không hỏi được gì rồi."

Tiêu Viễn vừa đi tới, trong lòng có chút run sợ.

Tạ Nguy nhẹ nhàng khoát tay: "Giết đi."

Thích khách kia quả thực không ngờ, vẻ kinh ngạc vừa xuất hiện trên mặt hắn, kiếm của Kiếm Thư đã thẳng thừng đâm vào cổ hắn, máu phun đầy đất, sau đó rút kiếm ra gọn gàng nhanh chóng, kéo cả thi thể còn không nhắm mắt kia ra, ném xuống đất. Tất cả mọi người không rõ vì sao mà chợt rùng mình.

Trương Già đằng trước trông thấy, chỉ cảm thấy không hợp với lẽ thường, thế là mi tâm cau lại, nhạt đến mức khó mà thấy được.

Tạ Nguy lại mang dáng vẻ bình thường, quay lại nhìn Tiêu Viễn bên cạnh, dường như giờ mới nhớ tới ông ta, ra vẻ hơi có lỗi: "Xem này, ta quên mất. Có vẻ thích khách này đến vì Định Phi công tử, thật là tội ác tày trời, Tạ mỗ không hỏi ý kiến của Quốc Công gia, đã sai người giết đi. Quốc Công gia không trách tội chứ?"

Có trời mới biết lúc trông thấy tử sĩ tự sát không thành, trong lòng Tiêu Viễn sợ hãi biết bao nhiêu? Nhưng ngay sau đó đã thấy người này chết ngay trước mặt. Ông ta vừa hoảng vừa sợ, sau đó lại run

rẩy thở phào, cho tới giờ khắc này cũng còn chút hoảng hốt, chỉ nói: "Trách tội thì không trách, chỉ là có chút đáng tiếc, tuy là tử sĩ của Thiên Giáo, mang về nghiêm hình tra tấn thẩm vấn, cũng chưa chắc không khiến cho hắn khai ra chút chuyện gì…"

Tử sĩ của Thiên Giáo?

Tiêu Định Phi nhìn mặt đất hỗn loạn, đáy lòng cười khẩy, nhất thời có chút khinh bỉ, lại có chút thương hại. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Tạ Nguy.

Từ buổi trưa đã thấy mặt trời ló ra khỏi bầu trời âm u, giờ sắp đến hoàng hôn, là lúc mặt trời sắp lặn. Trong ánh chiều tà, đỏ thẫm thê lương. Từ trong rừng, sương mù dần nổi lên. Vị thiếu sư đại nhân trẻ tuổi này đứng thẳng, bộ đạo bào vốn mang màu tuyết trắng, dưới nắng tàn chiều tà bao phủ, giống như thấm máu tươi, lại bị năm tháng làm nhạt phai đi, cũ kỹ đi, chỉ còn màu đỏ nhàn nhạt loang ra.

Hình như Tạ Nguy đã an tâm, cười lên nhàn nhạt: "Quốc Công gia không trách tội thì tốt. Nếu Định Phi công tử là Định Phi thế tử của Quốc Công phủ năm đó, xảy ra sai sót gì, không ai đảm đương nổi. Dù sao cũng từng nghe nói, năm đó thế tử xả thân cứu chủ, là ân nhân mà Thánh thượng vẫn thường mong nhớ…"

Sắc mặt Tiêu Viễn thay đổi. Ông ta ngước mắt nhìn về phía Tạ Nguy. Nhưng Tạ Nguy đứng quay lưng về phía tây, ánh tà dương kia phủ lên người hắn, lại khiến người ta không thấy rõ khuôn mặt. Tạ Nguy chỉ chắp tay xem như chào hỏi, sau đó trở về xe ngựa.

Khương Tuyết Ninh nhìn từ xa xa, chậm rãi hạ màn xe xuống, như đang suy nghĩ gì đó, than thở một câu: "Sắp về kinh thành rồi."

Chương 141: Có lúc tỉnh mộng

Qua nguy hiểm, lúc cả đoàn người bình an trở về kinh thành, đêm đã xuống.

Phía Khương phủ sớm phái người ra cửa thành đón. Vậy mà Khương Bá Du lại đích thân đến. Nữ nhi nhà mình không hiểu sao rơi vào tranh chấp như thế, còn bình yên vô sự trở về, lúc nhìn thấy Tạ Nguy, không tránh được lại nhắc lại những lời cảm động và nhớ nhung như trong thư, sau đó mới bảo hạ nhân trong phủ vội vàng đón Khương Tuyết Ninh trở về.

Trong kinh thành đã bắt đầu đón tết, ngày tốt lành như đầu năm mùng một, trong đêm còn có hội đèn lồng náo nhiệt. Phố dài phồn hoa, nối liền không dứt. Hết thảy đều quen thuộc, nhưng Khương Tuyết Ninh ngồi trong xe ngựa nhìn ra, lại cảm thấy có chút lạ lẫm, còn lâu mới chân thực thân thiết như núi rừng hoang sơ thấy được bên ngoài.

Một phen mạo hiểm ngắn ngủi như giấc mộng kia đã kết thúc.

Bức tường cao cao của Khương phủ khảm nạm giữa hào môn đại trạch, không hề thu hút, lộ vẻ bảo thủ cứng nhắc giáo điều, trên cổng còn treo đèn lồng mang chút không khí vui mừng. Nếu không phải bản thân nàng là người đã nếm trải, chỉ nhìn vẻ bề ngoài, hoàn toàn không biết mấy ngày trước nhà này bị lạc mất nữ nhi ruột thịt.

Khương Tuyết Ninh vừa bước vào hậu viện đã nghe thấy tiếng khóc của Mạnh thị. Khương Tuyết Huệ ở bên cạnh khuyên nhủ. “Trong mắt nó đã bao giờ xem ta là mẫu thân chân chính đâu? Từ khi đón về kinh thành, cũng không phải ta chưa từng muốn hòa hoãn quan hệ

giữa ta và nó. Nếu không sao phải ép nó học đàn, đọc sách? Nhưng nó thì sao? Tính tình không nhường nhịn ai, đã khinh thị hạ nhân trong phủ, còn coi thường con. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nếu cả hai đứa đều tốt như nhau, sao ta không công bằng cho được?" Trong tiếng khóc kia cũng đã mang vẻ sầu khổ.

"Nhưng nó bị tiện nhân Uyển Nương kia cố ý dạy thành như thế để chọc tức ta, chán ghét ta, báo thù ta! Một lòng một dạ ươn bướng, không có chút dáng vẻ của đại gia khuê tú. Nói ta không đưa nó đi giao thiệp với danh viện thục nữ trong kinh, nhưng nó cũng không nhìn lại xem, một nha đầu thôn quê không học hành gì mà đưa ra ngoài há chẳng phải làm hỏng thanh danh phủ chúng ta sao? Dù mặt ta có dày bao nhiêu, cũng không chịu nổi lời người ngoài đàm tiếu!"

Dường như Khương Tuyết Huệ đã nghe những lời thế này nhiều rồi, thở thật dài, nói với bà: "Mẫu thân, muội muội từ nhỏ đã bị liên lụy, bị Uyển Nương nuôi dạy, hơn mười bốn tuổi mới đón về phủ, dù mẫu thân không quen, có vài thói quen nếu muốn sửa đổi khó tránh phải cần chút thời gian. Giờ mới bốn năm thôi mà. Huống chi sau khi muội muội vào cung, con thấy đã tốt hơn rất nhiều rồi. Lần này bên ngoài nhất định muội ấy đã chịu không ít ấm ức, dù sao muội ấy cũng là cốt nhục từ trong bụng mẫu thân mà ra, máu mủ tình thâm, nếu mẫu thân lại trách móc muội ấy nặng lời, khác gì lại đẩy muội ấy lên con đường của ngày trước?"

Mạnh thị nói: "Nó nào giống con ruột của ta?" Khương Tuyết Huệ trầm mặc một lát, thở dài: "Dù sao đang ngày lễ tết, lại không làm lớn chuyện, chắc hẳn lần này muội muội trở về cũng sẽ yên tĩnh hơn không ít, cớ gì mẫu thân khổ sở quát nạt muội ấy? Nếu trái lại khiến muội ấy để ý, muội ấy cũng không phải tính tình bình thường đâu." Mạnh thị nghe xong, yên lặng hồi lâu.

Khương Tuyết Ninh ở bên ngoài cạnh tường viện nghe, thầm nghĩ, vẫn là Khương Tuyết Huệ giỏi, khuyên được Mạnh thị. Nàng vừa nhấc chân, muốn đi vào thỉnh an. Ai ngờ, đúng lúc này, bên trong bỗng vọng ra tiếng cười không biết buồn hay vui: "Có lúc ta lại thà

rằng không biết nó là nữ nhi thân sinh…”

Ngoài hành lang, giàn hoa tử đằng ngày đông chỉ còn lại dáng vẻ lạnh lẽo đìu hiu. Có ít tuyết đọng lại, phủ lên trên. Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ cảm thấy tất cả âm thanh bên tai bỗng trở nên xa vời. Dường như Khương Tuyết Huệ nói gì đó tiếp theo, nhưng nàng không nghe được gì nữa.

Chỉ một thoáng, lại có tiếng bước chân truyền đến. Là Khương Tuyết Huệ nghĩ phụ thân đã đi đón Khương Tuyết Ninh trở về, sợ chẳng bao lâu nữa sẽ về đến phủ, lường trước tính tình của nàng hẳn sẽ không muốn trông thấy nàng ấy ở chỗ mẫu thân, nên tìm cơ hội cáo từ rời khỏi chỗ Mạnh thị.

Nhưng nàng ấy không ngờ, vừa ra khỏi viện, đã nhìn thấy Khương Tuyết Ninh đứng cạnh bức tường.

Trong nháy mắt đối mặt nhau, Khương Tuyết Huệ cảm nhận được gương mặt xinh đẹp bị bóng đêm che giấu đi một nửa kia, có sự nhợt nhạt không diễn tả được, tựa như một đóa hoa sương dưới trăng sáng. Vậy mà sự thực là Khương Tuyết Ninh lại cười với nàng ấy một tiếng.

Nàng ấy trông thấy Khương Tuyết Ninh xoay người muốn đi. Cũng không biết vì đâu lại cảm thấy bất an, không khỏi lên tiếng, lúng ta lúng túng gọi Khương Tuyết Ninh: “Muội muội.” Khương Tuyết Ninh dừng bước, ngoái lại nhìn nàng ấy: “Có chuyện gì sao?”

“Không, cũng không có chuyện gì…” Khương Tuyết Huệ ngày thường cũng xem như khéo léo linh hoạt, tự tin làm việc chu đáo, lúc này lại cũng cảm thấy từ ngữ cạn kiệt, không biết nên nói gì, qua rất lâu, mới chậm rãi nói: “Điện hạ cũng rất nhớ muội, đã hỏi ta rất nhiều lần, tết đến cũng đã thưởng không ít thứ, ta đã sai người đưa tất cả đến phòng muội.”

Khương Tuyết Ninh chớp chớp mắt, nhớ tới Thẩm Chỉ Y, lặng yên

cười, nhẹ nhàng trả lời: “Ta biết rồi.”

*

Đêm khuya an tĩnh, cả kinh thành dần dần chìm vào mộng đẹp. Nhưng đoàn người Tạ Nguy trở về, kéo theo đó lại có vô số người bừng tỉnh từ ác mộng.

Tin tức truyền vào cung rất nhanh. Tiêu thái hậu dần dần càng lớn tuổi, cũng bắt đầu ngủ ít đi, Tiêu Xu đang quỳ bên cạnh bà ta sao chép kinh văn, bà ta nói đến chuyện trưởng công chúa đi hòa thân: “Chỉ Y nào biết nặng nhẹ gì? Trông dáng vẻ này rõ ràng là muốn gây hiềm khích với ta, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng ngay cả hoàng huynh vẫn luôn thân thiết cũng không để ý đến. Chỉ là quốc gia đại sự, lại há có thể để cho một tiểu cô nương như nó cáu kỉnh bực bội?”

Yến thị sụp đổ, lòng quân bất ổn. Hung Nô man di ăn lông ở lỗ kia đương nhiên cũng như hổ rình mồi. Nhưng một triều đại Đại Càn lớn như thế, trừ Yến thị ra, sao có thể không tìm được một tướng soái tài giỏi có thể thay thế Yến Mục được? Có điều cần bỏ chút thời gian mà thôi.

Trước hết đồng ý lời mời hòa thân của bọn họ, là kế tạm thời. Đợi đến khi có tướng soái tài giỏi mới lấp chỗ trống của Yến thị, tự nhiên có thể lần nữa đánh đuổi Hung Nô ra ngoài Nhạn Môn Quan, khiến đám man di này cúi đầu xưng thần trước Đại Càn lần nữa.

Từ trước đến nay Tiêu Xu ở trong đại tộc, chuyện gia quốc mưa dầm thấm đất, cũng biết mấy phần nặng nhẹ. Chỉ là nghe Tiêu thái hậu nói như thế, không khỏi âu sầu trong lòng. Nàng ta ngừng sao chép kinh văn, chần chờ một chút, mới nói: “Nhưng dù sao điện hạ cũng là thân sinh cốt nhục của thái hậu, chuyến này, đại mạc hoang vu xa xôi, man di hung hãn hoành hành, không biết khi nào mới có thể trở về.”

Tiêu thái hậu lại cười, khóe mắt cũng xuất hiện mấy nếp nhăn,

gương mặt hiếm khi có được mấy phần hiền hòa. Nhưng càng hiền hoà, vẻ lạnh lùng cay nghiệt nơi đáy mắt cũng càng rõ ràng. Bà ta nghiêng người tựa trên ghế quý phi, nói không chút rung động: “Có câu “Thiên gia không có tình phụ tử”, Xu Nhi à, con tương lai cũng là người phải vào Thiên gia, nên nhớ cho kỹ.”

Trong lòng Tiêu Xu run lên, ngay sau đó lại nghe ra được ngụ ý của Tiêu thái hậu, khó tránh cũng căng thẳng hơn mất phần. Chỉ là nghĩ lại, không khỏi có chút lo lắng. Nàng ta nói: “Trông dáng vẻ của Lâm Truy Vương điện hạ, lại thích Khương Tuyết Huệ kia hơn một chút.”

Tiêu thái hậu phất tay cắt ngang, mang dáng vẻ rất chắc chắn, chỉ nói: “Con yên tâm, có ai gia ở đây.” Có sự cam đoan của Thái hậu, theo lý hẳn sẽ không có sai sót gì. Nhưng Tiêu Xu lại không phải người vui mừng sớm, trước khi chuyện kết thúc, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nên nàng ta cũng không lộ ra vẻ vui mừng gì nhiều, chỉ là trên mặt vui vẻ nói cảm tạ cô mẫu mà thôi.

Cung nhân phục vụ thấy không còn sớm nữa, liền muốn đỡ Thái hậu đi ngủ.

Ngay lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập. Là thái giám tổng quản, mặt mũi tràn đầy vẻ vui mừng chạy về phía tẩm điện: “Tránh ra tránh ra, có tin tốt, có tin vô cùng tốt!” Tiêu thái hậu không khỏi dừng lại, hơi kinh ngạc cau mày, nhìn ra cửa, hỏi: “Tin tốt gì?” Tiêu Xu cũng hết sức tò mò.

Thái giám kia chạy đến nỗi trên trán đầy mồ hôi, dập đầu xuống đất, khuôn mặt cười như sắp nở hoa: “Khởi bẩm Thái hậu nương nương, nửa canh giờ trước Quốc Công gia đã trở về kinh thành, bình yên vô sự, toàn thắng! Vừa đặc biệt sai người chuyển lời đến, báo với Thái Hậu tin tức vô cùng tốt! Nói là Định Phi thế tử mất tích hai mươi năm trước đã trở về! Vẫn còn sống! Khỏe mạnh ổn lắm!”

Định, Phi…

Trong đầu Tiêu thái hậu chợt như có một tiếng nổ vang "ầm", người đứng trên điện, thân thể lung lay mấy cái, suýt không đứng nổi, hoảng hoảng hốt hốt hỏi: "Ngươi nói gì?"

Thái giám kia còn tưởng bà ta vui mừng thật, giọng nói còn lớn hơn: "Trở về rồi! Huyết mạch trưởng tử của Quốc Công gia trở về rồi, ân nhân cứu mạng của Thánh thượng năm đó, Định Phi thế tử đó, trở về an toàn nguyên vẹn! Ôi, nghe nói không chỉ rất giống Quốc Công gia lúc còn trẻ, mà còn giống Yến phu nhân năm xưa nữa! Phong lưu phóng khoáng, tuấn tú lịch sự, cực kỳ khôi ngô!"

Mí mắt Tiêu thái hậu cuồng loạn, cảm giác trước mắt bắt đầu chuyển thành màu đen.

Bàn chân bà ta chợt mất sức, lui về sau mấy bước. Giơ tay lên, vừa định nói gì đó, sắc mặt trắng bệch, ngã "ầm" một tiếng, đầu đập xuống dưới! Cả cung điện đều bị dọa sợ, sửng sốt một chút, mới hô to gọi nhỏ: "Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương!"

Trong lòng Tiêu Xu cũng loạn hết lên, gần như trơ mắt nhìn Tiêu thái hậu vừa ngã xuống bên cạnh, lại không biết sao quên đưa tay ra đỡ, trông thấy dáng vẻ của đám người ba chân bốn cẳng hối hả chạy, nàng ta đứng bên cạnh, trên mặt mang vẻ hoảng hốt có chút không dám tin.

Còn sống…

Hài tử mang huyết thống hai họ Tiêu – Yến sao có thể còn sống được? Nếu quả thật là thế, nếu quả thật là thế…

Tiêu Xu âm thầm rùng mình, bên trong Từ Ninh cung ồn ào náo động hoảng loạn, nàng ta ngẩng đầu nhìn ra ngoài trời, trông thấy một vùng tối tăm, không chút ánh sao, gió lạnh trong đêm thổi tới, khiến người ta không nhịn được mà phát run!

*

Tiếp giáp Dũng Nghị Hầu phủ đã bị quan phủ niêm phong, là phủ của Tạ Nguy.

Bên trong Chước Cầm Đường, đèn đuốc sáng trưng.

Lữ Hiển mặc trường sam văn nhân chắp tay sau lưng, đi tới đi lui, hết sang trái lại sang phải ở bên trong Chước Cầm Đường, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài một chút, hiển nhiên đã đợi rất lâu.

Mãi đến gần nửa đêm, bên ngoài mới truyền đến tiếng động. Rốt cục Tạ Nguy cũng trở về.

Lữ Hiển trông thấy bóng người cuối cũng xuất hiện từ ngã rẽ của hành lang bên kia, hiếm khi có chút không kìm nén được, bước một bước ra ngoài, vội vã hỏi: “Chuyện thế nào rồi?”

Tạ Nguy liếc hắn một cái, nhẹ nhàng cau mày: “Tàm tạm.”

Từ lúc biết Trương Già cũng lẫn vào chuyện này, Tạ Nguy còn không ý định diệt trừ chướng ngại vật này, cả người Lữ Hiển liền sốt ruột không thôi. Sự sốt ruột này cũng không phải vì chuyện của bản thân, mà nhiều hơn là vì Tạ Nguy càng ngày càng sai sai.

Vừa nghe thấy hai chữ “tàm tạm”, hắn suýt thì nổ tung.

Lữ Hiển hỏi rất thẳng thắn: “Giết Trương Già chưa?”

Tạ Nguy nói: “Chưa.”

Lữ Hiển nheo mắt: “Vì sao?”

Tạ Nguy đi vào trong, kéo ra một ám cách (ngăn kéo ẩn) trên giá sách tựa vào tường, lấy túi đựng con dấu thêm cả tàng thư ấn nho nhỏ kia từ trong tay áo ra, bỏ vào trong ngăn kéo, bình thản trả lời: “Trước mắt vạn người nhìn chằm chằm, sợ người bắt được thóp.”

“C*t chó ấy!” Lữ Hiển nghe xong, lập tức không nhịn được mắng một câu. “Nếu ngươi đã quyết định diệt người này, tự nhiên sẽ có ngàn vạn biện pháp thỏa đáng không để người ngoài biết! Huống chi lúc này người đi cùng ngươi còn là loại ngu xuẩn như Tiêu Viễn kia, đổ vạ cho ông ta là thích hợp nhất! Há có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế? Đây còn là Tạ Cư An ngươi…”

Lúc nói tới đây, hắn đột nhiên khựng lại. Lữ Hiển nhìn ngăn kéo đã bị Tạ Nguy đóng lại, trong lòng bỗng nhiên tuôn ra dự cảm chẳng lành: “Đó là thứ trọng yếu gì?”

Tạ Nguy nói: “Đồ chơi nhỏ học trò hiếu kính tiên sinh mà thôi.”

Lữ Hiển nhìn chằm chằm hắn: “Khương Tuyết Ninh?”

Tạ Nguy “Ừ” một tiếng.

Lữ Hiển yên lặng thật lâu, hắn cũng nhìn Tạ Nguy như vậy hồi lâu, thầm phát hiện một cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có, thế là ẩn ý mở miệng nói: “Ngươi thật sự biết rõ ngươi đang làm…”

“Biết.”

Hiếm khi Tạ Nguy cắt ngang lời hắn, sau đó nhìn Lữ Hiển chằm chằm, cũng không né tránh ánh mắt trầm trọng mà nghiêm túc của hắn, thậm chí mười phần bình tĩnh lặp lại lần nữa với hắn, từ đó muốn cho hắn hiểu được ngụ ý của mình…

“Lữ Chiếu Ẩn, ta biết.”

Chương 142: Ẩn tình

Vật thưởng từ trong cung, quả nhiên đều chất thành từng đống chỉnh tề trong phòng nàng. Có vàng bạc lụa là, có cả ngọc thạch mã não. Toàn bộ đều đến từ Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y.

Khương Tuyết Ninh từ bên ngoài vào trong phòng, hai nha hoàn Đường Nhi và Liên Nhi đã lâu không thấy dáng vẻ cô nương nhà mình, trông thấy nàng trở về quả thực gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng không tốt lắm, thân hình mảnh khảnh, không kiềm được đau lòng đến nỗi lải nhải không ngừng. Trái một câu hỏi, phải một câu nhớ. Khương Tuyết Ninh không trả lời câu nào, sau khi để họ hầu hạ rửa dọn xong, đến cả tình hình trong kinh gần đây cũng không hỏi, liền xua họ ra ngoài, một mình ngồi ngẩn ngơ trong phòng.

Một ngọn nến sáng được thắp một góc án. Khương Tuyết Ninh nhìn ánh lửa kia nhảy nhót thật lâu, một giọt nến chảy xuống dọc theo rìa ngọn đèn, nàng liền chớp chớp mắt.

Lặng ngắt như tờ.

Nàng đứng dậy đến trước bàn trang điểm, trong lăng hoa kính phản chiếu gương mặt không phấn son dưới ánh nến của nàng.

“Cạch” một tiếng khẽ vang lên.

Nàng mở hộp nữ trang đã đóng chặt rất lâu ra, kéo ngăn dưới cùng, bên trong là vòng tay ngọc xanh Hòa Điền thượng hảo được bọc trong khăn lụa trắng hồng.

“Ninh Ninh, di nương chỉ cầu xin con một chuyện, nếu con hồi phủ,

gặp đại cô nương, giúp ta đưa thứ này cho con bé…”

Gương mặt bi thương của Uyển Nương lúc lâm chung, lại lần nữa hiện lên trước mắt nàng.

Bà gắng sức nắm chặt tay nàng, đôi mắt từng trải qua phong ba trần thế trừng lớn, như sợ nàng không đồng ý, lại như đầy ắp nỗi hổ thẹn và đau khổ.

Nhưng là cho ai cơ chứ?

Khương Tuyết Ninh nhớ lại, từ đầu đến cuối không cách nào khẳng định được.

Nàng hy vọng biết bao ở đó cũng có chút gì thuộc về mình.

Vậy mà cho đến lúc Uyển Nương đã trút hơi thở, những nô tì già đến từ kinh thành ra sức tách bàn tay vẫn nắm chặt lấy nàng không buông của bà, nàng vẫn không đợi được đáp án mình mong muốn.

“Không có thứ gì để lại cho con sao…”

Nàng lấy chiếc vòng tay từ trong hộp nữ trang ra, quay lưng lại với ánh nến chiếu từ trên án, nhìn thật lâu, cuối cùng trong mắt rơi xuống một dòng lệ, miệng lộ ra nụ cười mỉa mai.

Ngón tay từ từ nắm chặt chiếc vòng tay đó.

Có một khắc nàng muốn ném thứ này đi.

Coi như nó chưa từng tồn tại.

Nhưng vào giây phút nàng đưa tay lên, lại cảm thấy mình quá quắt và đê hèn, hai thứ đối chiếu với nhau càng làm nổi bật sự bi ai đến mức nực cười.

“Xùy.”

Thế là nàng thực sự bật cười.

Khương Tuyết Ninh cuối cùng vẫn ném vòng tay lên trên án, chậm rãi về giường nằm, nhưng lại mở to mắt không tài nào ngủ được.

*

Năm mới ở kinh thành, chính là khoảng thời gian náo nhiệt.

Hội đèn lồng mở ba ngày liền, kẻ thăm thân nhân, người thì dạo phố.

Tuy thời tiết đột ngột lạnh đi, nhưng hiếm khi nào tấp nập đâu đâu cũng thấy người như vậy.

Quán trà quán rượu, phần nhiều là đám nam nhân thường ngày rảnh rỗi đi đạo phố chơi chọi dế, vừa ngồi xuống khó mà không khoác lác tám chuyện.

Thực ra nói tới nói lui cũng chỉ mấy chuyện lông gà vỏ tỏi.

Nhưng năm nay lại có một chuyện không tầm thường.

Đêm qua, Lữ Hiển đã phải chịu thua thiệt ở chỗ Tạ Nguy, cả đêm ngủ không ngon giấc, dứt khoát sáng nay dậy sớm, chuẩn bị đi khách điếm Thục Hương xem ngân cổ ruộng muối Nhậm thị tăng thế nào rồi.

Chẳng qua đến quá sớm, tin tức ngân cổ vẫn chưa đến.

Hắn liền gọi một chén trà lớn, lên trên lầu ngồi, vừa hay uống trà cắn hạt dưa, nghe người dưới lầu chuyện trò huyên náo.

“Nghe tin gì chưa?”

“Nghe rồi.”

“Ta cũng nghe rồi.”

“Haha đây chẳng phải là cát nhân tự có thiên tướng sao, người tốt cuối cũng cũng sẽ được báo đáp!”

“Ôi chà mới sáng ngày ra các người tỏ ra thần bí cái gì ở đây thế?”

“Ngươi vẫn chưa biết gì sao?”

“Ngươi nói vậy khiến ta chẳng hiểu ra làm sao cả, là ta kiến thức hạn hẹp, gần đây trong kinh thành còn xảy ra chuyện lớn gì sao? Là chuyện vây quét Thiên Giáo ư?”

“Có chút liên quan, nhưng không phải chuyện này.”

“Rốt cuộc là gì?”

“Hahaha Chu lão gia bảy tám năm trước mới tới kinh thành, không biết cũng là bình thường, các vị có tâm chút đi, đừng trêu đùa người ta nữa. Trái lại là vị Định Phi thế tử này, thực khiến người ta không dám tin, vậy mà có thể sống sót trở về. Cũng không biết những năm qua, phải chịu bao nhiêu khổ, gặp phải bao nhiêu khó khăn ở bên ngoài nữa!”

“Đáng thương thay ba trăm mộ nghĩa đồng ở rừng bia Bạch Tháp Tự…”

Vị Chu lão gia đó ngồi bên dưới, thật sự càng nghe càng mông lung, không kiềm được hỏi ngọn nguồn câu chuyện.

Lúc này mới có một người lớn tuổi mang dáng vẻ mấy phần huênh hoang giải thích một lượt cho hắn nghe.

Thế là đầu đuôi chuyện Bình Nam Vương năm đó mưu phản được

kể ra.

Lữ Hiển nghe, chẳng qua cũng chỉ chút chuyện đó.

Bình Nam Vương đánh vào kinh thành, rồi đánh vào hoàng cung, không bắt được thái tử khi ấy, thế là nghĩ ra một cách tàn nhẫn, bắt hết những đứa trẻ tầm tuổi đó trong kinh đến để tìm ra, sau đó phát hiện tất cả đều không phải, liền lợi dụng tính mạng của những đứa trẻ này uy hiếp hoàng hậu và thái tử đang ẩn nấp trong kinh phải lộ diện.

Tổng cộng ba trăm mạng người, kẻ làm cha mẹ sao có thể chứng kiến con mình như vậy được?

Trong thành ngập tiếng ai oán khóc thương kêu trời trách đất.

“Khi đó là giữa mùa đông, thật sự rất đáng thương, dân chúng đều quỳ gối ngoài đường, cầu xin nghịch đảng giơ cao đánh khẽ, bắt bọn họ cũng được, đừng bắt bọn trẻ. Ôi chao năm đó ta cũng nghe được, khắc khoải vô cùng. Chỉ cần là con người, ai nghe mà không động lòng trắc ẩn? Có thể thấy được Bình Nam vương khốn nạn này là một tên súc sinh!

“Thái tử điện hạ là hậu duệ hoàng tộc, sao có thể bị người khác khống chế?”

“Nếu ngài ấy rơi vào tay nghịch đảng, gian kế của bọn chúng đạt được, triều Đại Càn của chúng ta há chẳng phải tiêu tan rồi sao? Vào thời khắc quyết định này, vẫn là trung thần lương tướng đáng tin cậy.”

Chu lão gia ngây người: “Có lẽ nào là vị “Định Phi thế tử” mà các ngươi nói?”

“Chẳng thế thì sao?”

“Năm đó tiểu thế tử mới chỉ bảy tuổi thôi, phụ thân là tân Quốc công của Định quốc công phủ Tiêu thị bây giờ, mẫu thân ngày đó là viên minh châu trong lòng bàn tay lão hầu gia Dũng Nghị hầu phủ, đây đúng thực là ngậm thìa vàng sinh ra mà, thông minh lanh lợi từ nhỏ, nghe nói trừ học đàn hơi chậm ra, những thứ khác đều có thể xưng là thần đồng nhìn một lần là nhớ. Khi tiên hoàng vẫn còn, Quốc công gia sớm đã thỉnh phong thế tử cho ngài ấy, tương lai kế thừa Quốc công phủ là chuyện ván đã đóng thuyền. Trước khi Dũng Nghị hầu phủ xảy ra chuyện, mọi người đều nghe về sự tài giỏi của Yến tiểu hầu gia chứ?”

“Theo ta thấy ấy à, còn thua xa Định Phi thế tử năm đó!” “

Người nghe không thể không bị chấn động.

Lữ Hiển ở lầu trên nghe đến là thích thú.

Người này kể sinh động như thật, cứ như thể năm đó tận mắt chứng kiến vậy. Về cơ bản không nói sai, nhưng khả năng chơi đàn của người đó ư…

Lông mày khẽ nhíu lại, hắn không kiềm được mắng trong lòng: So người với người CMN thật khiến người ta tức điên.

Ở dưới lầu ai cũng dỏng tai lên.

Đến chưởng quầy cũng quên cả gảy bàn tính, nhướng mắt lên nhìn.

Người đang nói uống một ngụm trà nhuận giọng, rồi mới tiếp: “Năm đó Định Phi thế tử rất được hoàng hậu yêu mến, khi xảy ra chuyện ngài đang ở trong cung với Yến phu nhân, tất nhiên sẽ bảo vệ điện hạ và nương nương trốn đi. Nếu không sao có thể nói hai họ Tiêu Yến trọn lòng trung nghĩa, cúc cung tận tụy được? Lúc đó một bên là tính mạng ba trăm đứa trẻ vô tội, một bên là thái tử điện hạ trong cơn nguy khốn, Định Phi thế tử mới bảy tuổi khi ấy, thế mà lại chủ động đứng ra, đổi y bào với thái tử điện hạ!”

Tức thời không ít người ở đó đều kinh ngạc “à” lên một tiếng, hiển nhiên đều đã đoán được mấy phần.

Người đó liền nói: “Không sai, đây chính là cách thay mận đổi đào! Định Phi thế tử từ nhỏ đã đi lại trong cung, các thái giám đều biết ngài ấy, cũng thuộc nằm lòng lễ nghi trong cung, hơn nữa bản thân ngài ấy bảy tuổi, gần với thái tử điện hạ tám tuổi, dáng người không chênh lệch nhiều, trí óc lại nhạy bén. Nếu ngài ấy đóng giả làm thái tử, chủ động xuất hiện trước mặt nghịch đảng Bình Nam Vương, để Bình Nam Vương đồng ý tha cho bọn trẻ, thì đúng là chuyện phúc đức.”

Chu lão gia nhớ ra điều gì đó: “Nhưng rừng bia ở chùa Bạch Tháp….”

Có người tiếp lời: “Bình Nam Vương là hạng người cực kỳ hung hăng tàn bạo, một khi nghĩ rằng mình đã bắt được thái tử, sao có thể để lại nhân chứng sống được? Tất nhiên là giết sạch sẽ. Đến khi quân tiếp viện vào thành, không dùng Định Phi thế tử uy hiếp được, có lẽ mới phát hiện người trong tay mình là giả, dưới cơn tức giận dĩ nhiên giết ngài ấy đi! Chỉ tội nghiệp đứa bé bảy tuổi, chi lan ngọc thụ (tài đức tuấn tú) chưa trưởng thành, lại xui rủi gặp biến cố phải chết yểu như thế! Hai họ Tiêu Yến đào bới trong núi thây đóng băng trước cửa cung rất lâu, mới tìm thấy long bội (ngọc bội rồng) và y phục ngài ấy mặc lúc giả làm thái tử, chỗ còn lại đều là những mảnh thi thể xương cốt đứt lìa, không nhận ra được đứa trẻ nhà nào nữa…”

“Tạo nghiệt mà!”

“Nghe nói mấy tháng đó trong kinh thành cứ đến nửa đêm là nghe thấy tiếng trẻ con khóc, thảm thiết cực kì. Cho đến khi triều đình quy tập thi cốt những đứa trẻ đáng thương đến chùa Bạch Tháp, chôn bên đình Triều Âm, lập rừng bia, khắc tên họ, thỉnh cao tăng trong chùa tụng bảy bảy bốn chín tháng, mới tống được lệ khí vì chết oan, siêu độ cho vong hồn những đứa trẻ…”

“Nhưng giờ Định Phi thế tử lại còn sống?”

Người đó hiển nhiên cũng cảm thấy đây là chuyện kì lạ, không thể không suy ngẫm đáp: “Chẳng thế còn gì! Sáng sớm nay đã truyền khắp trong kinh thành, thực không thể tin được trên đời lại có chuyện người chết sống lại! Nhưng nghĩ lại cũng hợp lý, dù sao năm đó Yến phu nhân nói chưa tìm thấy người. Có y phục có ngọc bội, khi tuyết tan thì máu thịt cũng lẫn lộn rồi, sao có thể nhận dạng nữa, con cái nhà ai cũng không khác nhau là mất. Nghe nói thê thảm lắm, hình như là rơi vào tay Thiên Giáo, may thay có đương triều thiếu sư Tạ đại nhân, phen này mới cứu được người ra. Quả nhiên trời cao có mắt, trung thần lương tướng cuối cùng cũng là phúc lớn mệnh lớn!”

Nơi phố phường chợ búa người ta tin vào hai chữ “phúc báo”.

Nghe người đó nói như vậy, không ai không gật gù thể hiện sự vui vẻ, trái lại còn có chút mừng cho vị Định Phi thế tử này.

Chỉ có một mình Lữ Hiển ngồi trên lầu không vui không buồn cười một tiếng, bỗng nhiên xen vào: “Vị huynh đài dưới lầu hình như biết rất nhiều, như thể chính mình tận mắt chứng kiến ấy nhỉ? Không lẽ năm đó huynh làm sai dịch trong cung?”

Người đó không nghĩ sẽ bị người khác soi mói.

Ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là ông chủ Lữ của U Hoàng quán, sắc mặt vô thức nghiêm chỉnh, vội vàng đứng dậy chắp tay, trơ mặt đáp: “Ôi, tệ nhân cũng chỉ là kể lại tin đồn, góp vui cho mọi người thôi mà? Nhưng lời này của ngài quả thực đoán không sai, tin tức này của tệ nhân nghe được từ một thái giám làm sai dịch trong cung sau được thả ra đã nói đó. Nhưng mà thân thể hắn không tốt, khó khăn lắm mới lấy được tiền từ trong cung ra, chưa được bao lâu đã bệnh chết rồi. Nói ra thì xấu hổ, nhưng tệ nhân có được như bây giờ, phần nhiều nhờ vào của cải năm đó hắn để lại.”

Người này trong đám thương nhân kinh thành không phải là nhân vật lớn gì, dù sao ở dưới chân thiên tử, người xuất sắc còn nhiều.

Nhưng đâu ai ngờ trong đó còn có một tầng nguyên nhân, đều không kiềm được mà kinh ngạc.

Nhưng cũng có mấy người quen biết với hắn, biết lời hắn nói không phải giả dối.

Tuy Lữ Hiển là một thương nhân, nhưng một là năm ấy hắn từng thi đỗ tiến sĩ vào làm ở Hàn Lâm viện, hai là hắn còn giúp Tạ Nguy ngầm làm những chuyện không thể để người khác biết, trong lòng quanh co bóc từng tầng từng tầng vỏ bọc, thực sự không đơn giản như đám người bên dưới nói.

Tuy biết người đó tùy tiện nói, nhưng hắn lại nghe ra manh mối.

Thái giám từng làm trong cung biết được chuyện này còn được thả ra ngoài, còn có thể không chết sớm ư?

Hắn lại cắn hạt dưa, rất hứng thú nhướng mày: "Nếu đúng như lời ngươi nói, năm đó Định Phi thế tử và mẫu thân Yến phu nhân ở cùng nhau, theo lý thì chuyện Định Phi thế tử xả thân cứu chủ, Yến phu nhân ắt phải biết và đã đồng ý. Nhưng sao ta lại nghe nói sau khi kinh thành được giải vây không lâu, Yến phu nhân trở mặt náo loạn Quốc công phủ, thẳng thừng về Hầu phủ, hai họ Tiêu Yến về sau không còn qua lại nữa?"

Người bên dưới nhất thời ngây ra.

Những người khác cũng không thể không kinh động: trước chỉ nghe người khác kể góp vui, sao mà vừa bị hỏi, lại cảm thấy chuyện này đúng là có gì đó kì lạ thật?

Có người dò hỏi: "Trông ông chủ Lữ có vẻ như biết chút ẩn tình?"

Lữ Hiển trợn mắt: “Ta biết còn hỏi các ngươi làm gì?”

Dáng vẻ này không thể chân thực hơn được nữa, đám người vì thế đắn đo, quay ra ngẫm: Chuyện thiên gia, bách tính thường dân như họ sao biết được? Duy chỉ có ba trăm đứa trẻ vô tội vùi thây trong tuyết là họ có thể cảm thấy đáng thương.

*

Sáng sớm, ánh nắng lạnh lẽo như băng từ phía đông mọc lên, chiếu nghiêng nghiêng trên lan can cẩm thạch kéo dài trước Hoàng Cực điện.

Quần thần đã tới đủ, cúi đầu đứng trang nghiêm.

Hoàng đế Thẩm Lang mặc hắc huyền ngũ trảo kim long bào, đầu đội thập nhị lưu quan miện, ngồi ở long ỷ trên cao sau ngự án, khuôn mặt trong điện Kim Loan u ám khó hiểu nổi. Tạ Nguy ở bên trái đứng đầu hàng ngũ văn thần, hiếm khi mặc cả bộ triều phục hợp quy uy nghiêm, so với đạo bào thường ngày, đã giảm đi không ít phần ẩn dật xa cách, nhưng vẫn như cũ không làm tổn hại đến khí độ sâu thẳm như nước sừng sững như núi của hắn, trái lại còn hiện ra thêm phần sắc sảo.

Lại vừa đủ, không hề quá đáng.

Trên mặt mắt mang ba phần ý cười, chỉ ngước mắt lên nhìn Thẩm Lang chăm chú, giọng lạnh nhạt nhắc nhở: “Thánh thượng, Định Phi thế tử ở ngoài điện đợi triệu kiến đã lâu.”

Chương 143: Vén màn chuyện xưa

Thẩm Lang được hắn nhắc, dường như mới nhớ ra đang ở trên triều đình. Thế là tuyên Tiêu Định Phi vào bái kiến. Tất cả ánh mắt của quần thần lập tức hướng về phía cửa đại điện.

Đây là Định Phi thế tử trong lời đồn!

Từng cứu mạng hoàng đế.

Hơn nữa còn là máu mủ hai họ Tiêu Yến, cho dù bây giờ Yến thị đã sụp đổ, thì chỉ cần dựa vào thân phận đích trưởng tử của Tiêu thị, cũng có thể hô mưa gọi gió ở kinh thành. Vậy mà lần này trời đất xui rủi lại trở về trong quá trình vây quét diệt Thiên Giáo, quả thực khiến người ta vô cùng hiếu kì.

“Tội thần Tiêu Định Phi yết kiến, Ngô hoàng vạn tuế!”

Giọng nói sang sảng, trong sự bi thương còn đè nén một phần kích động.

Trong lòng đám người đều kinh động.

Nhìn kỹ, người đi vào là một nam tử thân hình cao lớn, ngũ quan tuấn tú, mặc trên người trường bào xanh gấm ép sợi vàng, giữa chân mày quả thực có phần giống với Định Quốc công đứng ở phía trước, chỉ có điều đuôi mắt khoé miệng nhiều hơn mấy phần phong lưu không chịu trói buộc, cũng có cả quý khí khiến người khác không thể xem thường.

Hắn vừa bước vào từ bên ngoài, ánh mắt Thẩm Lang đã dính chặt

trên người hắn.

Gần như nhìn hắn một lượt từ đầu xuống đến chân.

Trong một khắc, lòng hắn đã cuồn cuộn dậy sóng!

Nhưng hắn đã ngồi trên hoàng vị này hơn bốn năm, càng không nói đến tiền triều tranh đoạt ngôi báu đã sớm trải nghiệm đủ kiểu đấu đá trừ khử lẫn nhau trong triều, hỉ nộ không còn dễ để lộ, trái lại cười lên "haha" hai tiếng, long nhan hiện ra vẻ cực kỳ vui mừng, đến cả gương mặt vốn u ám vì bệnh tật cũng trở nên hồng hào hơn, nói: "Hai mươi năm, hai mươi năm rồi, trẫm không thể ngờ vẫn còn được gặp ngươi! Mau bình thân, mau mau bình thân."

CMN hoàng đế này đúng là giỏi giả vờ mà.

Tiêu Định Phi quỳ dưới đất chỉ thấy đau đầu gối, nhớ lại khi ở Thiên Giáo không ai dám bảo hắn quỳ, đến cái triều đình chó má này lại có một đống quy tắc. Chẳng qua ở tình huống trước mắt, hễ diễn không tốt sẽ phải rơi đầu, hắn cũng chỉ dám oán thầm vài câu, lúc đứng dậy, trên mặt đầy vẻ cảm động.

Nước mắt, nói đến là đến.

Đó là bản lĩnh bán thảm khi ăn xin trên đường từ thời còn làm ăn mày mười mấy năm trước, có thể nói không hề mai một tí nào, người trên đại điện đã khóc nấc không thành tiếng: "Hai mươi năm trôi qua, xa cách kinh thành, thân rơi vào Thiên Giáo, không thể giải cứu Thánh thượng khỏi nguy nan, không thể cống hiến cho triều đình, tội thần, tội thần…"

Định Quốc công đứng bên cạnh, có thể nói là cả chặng đường chứng kiến Tiêu Định Phi trở về, chỉ thấy hắn như một người xa lạ, chưa từng tiếp xúc.

Đâu ngờ hắn lên điện vừa bái đã thành như vậy?

Cả người ông ta nhất thời sững sờ kinh ngạc.

Thẩm Lang còn bình tĩnh hơn một chút, ánh mắt chợt lóe lên, dáng vẻ thập phần nghi hoặc: “Đang yên đang lành, sao lại tự xưng mình là “tội thần”?”

Tiêu Định Phi đã học thuộc nhuần nhuyễn lời thoại từ lâu, mở miệng liền đáp: “Năm đó Bình Nam vương tấn công vào kinh thành, tội thần và thánh thượng đều nhỏ tuổi, sao dám để thánh thượng lâm nguy? Trung quân ái quốc, là bổn phận của thần tử. Đã xác định đi là chịu chết, chưa từng nghĩ có thể sống sót. Khi tên cẩu tặc Bình Nam vương nhìn thấy thần, liền lập tức phái người lôi thám giám trong cung tới xác nhận. Thần từ nhỏ đã làm thư đồng cho thánh thượng, phần lớn thái giám trong cung đều nhận ra. Chẳng qua Hoàng hậu nương nương khi ấy, không, giờ nên gọi là Thái hậu nương nương rồi, không ngoài dự đoán của Thái hậu nương nương, toán hoạn quan đó tuy nhận ra thần, nhưng cũng không biết ai mới chính xác là tông thất hoàng gia chính thống. Thần theo sự giao phó của Hoàng hậu nương nương, không đợi thái giám mở miệng, đã lớn tiếng tự xưng ‘Cô’ quở trách đối phương. Thái giám đó quả nhiên không dám lật tẩy thân phận của thần, Bình Nam vương vì thế cho rằng thần mới là thái tử.”

Trong ngoài triều không nhiều người biết chuyện năm đó.

Không vì điều gì khác, hai mươi năm trước khi đại quân Bình Nam vương tiến vào kinh, đã giết sạch văn võ bá quan toàn triều, căn bản chẳng còn mấy người sống sót. Những quan viên được đề bạt về sau, tuổi tác dĩ nhiên cũng trẻ hơn rất nhiều. Nếu không như vậy, những người trong số văn thần như Tạ Nguy, dù công lao có lớn đến đâu, chưa đến tuổi ba mươi, thì không thể nào ngồi lên chức “Thái tử thiếu sư” – một trong ba vị trí quyền lực nhất trong triều đình được.

Giờ nghe Tiêu Định Phi nói, không kiềm được mà kinh sợ.

Như vậy mới hiểu, thì ra sự việc năm đó may nhờ có Thái hậu nương nương toạ trấn, đưa ra kỳ mưu, dám dùng kế lấy mận đổi đào, mới bảo toàn được tính mạng của thánh thượng!

Trong lòng Tiêu Định Phi trào phúng, ngoài mặt lại lau nước mắt vô cùng chân thật, nói tiếp: “Bình Nam vương loạn thần tặc tử, hận Tiên hoàng đến cực độ, khi ấy sai người trói thần lại, muốn dùng để khống chế Tiên hoàng. Thần liền yêu cầu hắn thực hiện lời hứa, thả ba trăm nam hài tử đó ra. Khi ấy Bình Nam vương bật cười, nói đại trượng phu nhất ngôn tứ mã nan truy, sau đó, sau đó…”

Nói đến đây, lại không thể nói tiếp được nữa.

Những xâu ngọc tinh tế của thập nhị lưu quan miện rũ xuống che đi vẻ u ám bao trùm trên gương mặt Thẩm Lang, cũng khiến người ngoài khó dò được sắc mặt hắn, chỉ nghe thấy hắn hỏi: “Thế nào?”

Tiêu Định Phi đột nhiên quỳ trở lại mặt đất, khóc lóc thảm thiết: “Sau đó liền giết hết tất cả! Ba trăm đứa trẻ, tất cả thi thể đều bị vứt từ trên cửa lầu xuống, chồng chất ngoài cửa cung…”

Trên Kim Loan điện tức thì im phăng phắc

Không ai có thể tưởng tượng nổi, đó là thảm trạng khiến người không đành lòng nhìn tận mắt đến nhường nào.

Sắc mặt Tiêu Viễn cũng trầm xuống.

Tạ Nguy đứng yên lặng ở phía trước, hạ tầm mắt, mí mắt cũng buông xuống, che đi những biến hoá nơi đáy mắt.

Thẩm Lang thở dài nói: “Đây là sai lầm của trẫm, sai lầm của triều đình!”

Lời này vừa nói ra, văn võ toàn triều đều nơm nớp lo sợ, không ai dám tiếp lời.

Chỉ có thanh âm của Tiêu Định Phi tiếp tục truyền đến.

Hắn cũng không đứng dậy, quỳ như cũ nói: "Tội thần vừa nhìn thấy cũng muốn xông ra ngăn cản, nhưng chúng là dao thớt thần là thịt cá, thực sự không có sức lực để phản kháng. Bình Nam vương thấy thần không chịu yên, liền sai người giam thần lại. Không bao lâu sau viện binh từ hai đại doanh Thông Châu và Phong Đài tới, phản công kinh thành cứu giá. Bình Nam vương muốn lấy thần để uy hiếp, trói thần đem đến trước hai đạo quân, đâu ngờ quân tiếp viện sớm biết thánh thượng lúc ấy đã bình yên vô sự, tiếp tục tiến quân. Bình Nam vương lúc này mới biết mình trúng kế, nổi trận lôi đình, giơ đao toan giết thần. Vạn Hưu Tử của Thiên Giáo tát thần hai tát, nghiêm nghị hỏi thần rốt cuộc là ai. Tội thần sinh ra ở nhà công hầu, biết ưu thế của tặc tử đã mất, coi như mình chết một cách hào hùng, liền nói mình là Tiêu Định Phi. Bình Nam vương và Vạn Hưu Tử lúc đó mới biết thân phận của tội thần. Tội thần vốn cho rằng mình ắt phải chết, không ngờ hai tên ấy tặc tâm chưa tắt, chó cùng rứt giậu, trói thần trên lầu cổng thành, khi ấy người dẫn quân đến chính là Quốc công gia."

Ba chữ "Quốc công gia" vừa vang lên, trái tim mỗi người đều nảy lên!

Thiên hạ có đạo lí nào nhi tử không gọi phụ thân, mà lại gọi "Quốc Công gia" xa cách như vậy?

Đến cả Thẩm Lang trước giờ không thể hiện thái độ gì, cũng phải khẽ nheo mắt.

Tiêu Viễn vốn không chú ý, cũng không biết có phải lời nói của Tiêu Định Phi làm ông ta nhớ lại cảnh tượng năm đó hay không, trên mặt lờ mờ nét tái nhợt, bối rối cực kì.

Tạ Nguy vẫn bất động như cũ.

Cố Xuân Phương đứng trong hàng ngũ văn thần cau mày, tiếp lời:

“Vậy Bình Nam vương và Vạn Hưu Tử biết được thân phận của thế tử, ắt sẽ nổi tặc tâm, muốn dùng thế tử để khống chế Quốc công gia.”

Tiêu Định Phi liếc nhìn hắn.

Thấy một lão già khọm, quả thực không để ý, nhưng trông vị trí đứng còn trước cả Tạ Nguy, liền biết quá nửa là tên hồ ly già, thế là coi như cung kính đáp lại: “Đại nhân đoán không sai, hai tên tặc tử đó quả là mưu đồ như thế. Tội thần khi ấy tuy còn nhỏ, nhưng cũng biết nặng nhẹ, không dám để đại quân cứu viện rơi vào thế lưỡng nan. Khi Bình Nam Vương khiêu khích, đánh chửi tội thần, thần cắn chặt răng, không dám khóc lên nửa tiếng.”

Ấy là đứa trẻ còn chưa tròn bảy tuổi!

Ăn sung mặc sướng, con cưng của trời.

Chịu bị đánh đập sỉ nhục trước mặt hai đạo quân, lại có thể cắn chặt răng không kêu lấy lời nào, là ý chí và nghị lực đến nhường nào?

Bá quan trên triều đều coi như đã từng có trải nghiệm, nghe những lời này của Tiêu Định Phi, tưởng tượng khung cảnh năm đó, không kiềm được mà thổn thức thương xót.

Ánh mắt Thẩm Lang vậy mà lại bắn về phía Tiêu Viễn.

Sự việc đã trôi qua hai mươi năm rồi.

Tiêu Viễn không thể không hồi tưởng lại, chua chát đáp: “Năm ấy khi xảy ra chuyện, thần không ở trong cung, lúc dẫn quân tiếp viện tới kinh thành, quả thực từng đối đầu với nghịch đảng Bình Nam vương dưới tường thành. Đúng là đối phương bắt một đứa trẻ nói là đích tử của thần, nhưng ở quá xa không thể thấy rõ. Một là đứa trẻ đó không hề phát ra âm thanh nào, không khóc cũng không quấy, hai là làm thần tử phải cúc cung tận tụy cho đến khi lìa đời, nếu đó thật sự là nhi tử của thần, khi ấy cũng không thể lo cho được. Bởi vậy lưỡng lự

trong chốc lát, chưa kịp hiểu ra, đã đánh vào kinh thành, vốn muốn bắt sống hai tên tặc tử, đâu ngờ chúng chuồn nhanh như bôi dầu lên chân, cuối cùng để cho bọn chúng thoát được…"

Nói như vậy, chuyện năm đó, mọi chi tiết trước sau đều trùng khớp với nhau.

Nhưng Thẩm Lang vẫn còn chưa khẳng định được…

Lúc đứa trẻ làm thư đồng cùng hắn sắp đi, quay đầu nhìn lại, ánh mắt giống như đống tàn tích lộ ra khi nước rút, chầm chậm hiện lên trong ký ức vốn đã rất mờ nhạt của hắn, chồng lên đôi mắt của Tiêu Định Phi bên dưới ngay lúc này, lại trở nên dần dần rõ nét.

Có lẽ nào là hắn hiểu lầm rồi?

Tiêu Định Phi quả thực là thần tử trung quân, năm ấy khi thay hắn đi, không hề có nửa phần oán giận, mà mẫu hậu lúc ấy để đề phòng đã giữ Yến phu nhân ở lại trong cung làm con tin, thực là lo bò trắng răng?

Thẩm Lang đặt tay lên tay vịn nhị long hí châu đúc từ vàng ròng, chậm rãi nói: "Nhưng sau đó khi thành phá, lại không tìm được ngươi. Lúc đó Quốc công gia cũng lo lắng vô cùng, tuy nhiên trong đống thi thể đông cứng chất thành núi trước cửa cung, chỉ tìm thấy y phục và miếng ngọc bội ngươi mang lúc ấy. Là bọn chúng không hề giết ngươi?"

Tiêu Định Phi đáp: "Đây chính là lỗi sai của thần!"

Hắn lại dập đầu xuống đất: "Khi thần cắn chặt răng không kêu lên, Bình Nam vương vô cùng phẫn nộ, muốn lấy mạng thần. Tên tặc tử Vạn Hưu Tử thủ lĩnh Thiên Giáo nói, giữ lại một mạng của thần có tác dụng to lớn. Khi ấy thần đã muốn kết liễu, nhưng Vạn Hưu Tử đó phản ứng quá nhanh, sau khi cản thần lại liền trói đưa thẳng ra khỏi kinh thành, trốn đến Giang Nam, giam lại. Thần muốn chết mà không

được, liền muốn biết bọn họ rốt cuộc tính toán điều gì, cố gắng chịu đựng rồi giả thuận theo ý chúng. Qua nhiều năm nhận được sự tín nhiệm của đối phương, mới ngẫu nhiên nghe lén được, hóa ra lão tặc Vạn Hưu Tử này tha cho thần một mạng, là muốn thu phục thần, để tương lai tìm cơ hội sai thần trở về kinh thành, khôi phục thân phận, liền có thể danh chính ngôn thuận nắm binh lực hai đại doanh Phong Đài và Thông châu, làm con rối cho bọn họ. Hơn nữa cái chết của thần chắc chắn sẽ gây ra hiềm khích cho hai nhà Tiêu Yến, Yến phu nhân là mẫu thân của thần, Yến Mục là cữu cữu của thần, nếu dùng tin tức thần còn sống để dụ dỗ, chưa chắc đã không thể lôi kéo Hầu phủ."

Trong lòng văn võ bá quan đều rét run, nghe đến đây không ai không nhớ đến án Dũng Nghị hầu phủ lén qua lại với phản tặc lúc trước!

Khi đó nghe phong thanh tìm thấy thư từ qua lại giữa nghịch đảng Bình Nam Vương và Thiên Giáo.

Trong đó có một phong thư nói, Định Phi thế tử năm đó vẫn còn sống.

Mọi người ở nam thư phòng nghị sự bấy giờ đều cho rằng đây là mồi nhử Thiên Giáo cố ý dùng để dẫn dụ Dũng Nghị hầu phủ, không ngờ lại là thật! Ngẫm lại án hầu phủ, những điểm trước sau không hợp lý đột nhiên đều trở nên thông suốt.

Tức thì có người thở dài: "Ôi, loạn thần tặc tử quả thực ác độc, tính toán thâm sâu, mưu cao kế dày, đúng là khiến người căm phẫn! Tuy nhiên Dũng Nghị hầu phủ khi ấy cũng quả thật quá hồ đồ, cho dù thế nào cũng không nên qua lại với loại người như vậy! Kể cả Định Phi thế tử năm đó không còn, cũng là tận trung mà chết. Hầu phủ làm như vậy, lẽ nào còn dám oán hận Thánh thượng ư?"

Ngón tay buông bên thân người của Tạ Nguy lặng lẽ nắm chặt.

Sự tàn ác tà ma cuộn trào khuấy động lồng ngực hắn, lại bị ghìm lại,

không tìm được nơi để xả ra, thay vào đó đâm vào cơ thể hắn để lại những vết thương rướm máu!

Tiêu Định Phi quỳ dưới đất, trong tầm mắt chỉ nhìn thấy tay áo và vạt áo rũ xuống của Tạ Nguy. Nhưng dù không nhìn thấy biểu cảm của hắn, khi nghe đại thần nói những lời này, thâm tâm cũng không kiềm được mà lạnh đến nỗi phát run, nhìn thoáng qua người này, trong lòng thẳng tay vẽ lên một dấu gạch chéo, hoàn toàn coi như hắn là người đã chết.

Thẩm Lang lại hỏi: "Vậy lần này ngươi ở Thông Châu…"

Tiêu Định Phi liền đáp: "Trong Thiên Giáo, sau khi nghe tin Công Nghi Thừa bị bắt, rất sợ hắn không chịu nổi khổ hình mà khai ra nhiều bí mật của Thiên Giáo, nên liền phái trọng binh đi cướp ngục. Hơn nữa nếu cứu được Công Nghi Thừa ra, có thể sai hắn bày mưu đưa thần trở về kinh thành, vì thế đã phái thần cùng đi. Bấy giờ trời xui đất khiến, cơ duyên xảo hợp, được Tạ tiên sinh cứu, có thể thoát khỏi khốn đốn ở Thiên Giáo, sống sót đến diện kiến Thánh thượng, nói rõ đầu đuôi mọi chuyện."

Đám người nghe, đều không cảm thấy có vấn đề gì.

Thẩm Lang cũng cảm thán: "Hoá ra là vậy."

Duy chỉ có Trương Già đang đứng bên phải, nâng tầm mắt, thình lình hỏi một câu: "Nếu đúng như những gì Định Phi thế tử nói, khi thế tử ở Thông Châu đã biết trong số người thoát ngục có người của triều đình trà trộn, trong lòng phải hết sức vui mừng mới phải. Vậy vì sao trong lúc nguy cấp, lại quay ngược tiết lộ cho loạn đảng Thiên Giáo rằng Trương mỗ là người của triều đình ẩn nấp?"

Chương 144: Nói năng ngông cuồng

Trước mắt là lúc Thánh thượng và hảo hữu năm xưa nhận nhau, nghe những chuyện xảy ra ởquá khứ, trong số những quan viên đứng trên triều có ai không thổn thức? Kết quả Trương Già đột ngột nói ra lời như thế…

Không thức thời quá đi thôi.

Phá bầu không khí.

Lúc mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn, không ai không nghĩ thế.

Tiêu Định Phi diễn tuồng kịch này đến độ bản thân cũng muốn tin là thật, dường như mình chính là vị Định Phi thế tử gặp đại nạn không chết 20 năm trước, trông thấy chỉ cần gắng thêm một chút nữa chuyện sẽ kết thúc, ai ngờ nửa đường lại xuất hiện một Trương Già?

À.

Tên muốn chết này mắt to mày rậm, không ngờ cũng không phải người dễ trêu chọc, hóa ra là ở đây chờ hắn!

Phải rồi.

Ở Thượng Thanh Quan phía Thông Châu lúc đó, quả thật hắn đã phản bội ngay thời khắc mấu chốt, hại Trương Già một phen, khiến người này suýt mất mạng. Có điều, nếu luận về nguyên nhân trong đó…

Hắn ung dung nhìn sang Tạ Nguy bên cạnh.

Trương Già là người Cố Xuân Phương tiến cử, từ trước đến nay là thần tử thẳng thắn không nhịn nổi một sai sót nào, nhân phẩm rất đáng tin. Dù có lúc Thẩm Lang cảm thấy Trương Già khiến người ta rất đau đầu, nhưng bấy giờ lại không khỏi nhíu mày lại.

Hắn nhìn về phía Tiêu Định Phi: "Định Phi, chuyện là sao?"

Tiêu Định Phi trước giờ lăn lộn nơi phố xá, mở miệng là nói dối được, đầu óc linh hoạt, chỉ một chớp mắt đã bày ra dáng vẻ khó xử, sờ sờ mũi, ngượng ngùng nói: "Hiểu lầm, đều là hiểu lầm…"

Cố Xuân Phương bình chân như vại đứng kế bên, liếc nhìn hắn: "Hiểu lầm?"

Nội tâm Tiêu Định Phi thẳng thừng mắng lão già lạ mặt tiếp lời này vào trong quan tài, ngoài miệng lại nói: "Lúc ấy vị Trương đại nhân này tự xưng là môn khách của Độ Quân Sơn Nhân. Chắc hẳn chư vị đại nhân cũng có hiểu biết về Thiên Giáo, trong giáo, Độ Quân Sơn Nhân này nổi danh ngang với tên cẩu tặc Công Nghi Thừa kia, không việc ác nào không làm, xấu xa cực độ, còn hiếm khi thấy mặt hơn nữa. Trong lòng ta đương nhiên sợ hãi. Thật không dám giấu giếm, cả chặng đường từ miếu hoang ở kinh thành đến Thông Châu, ta trông hài tử tên là Tiểu Bảo kia, luôn cảm thấy nó kỳ lạ, trên đường còn thăm gì qua vài lần, mà dường như đối phương còn khá để ý đến chuyện ta tên là Định Phi. Cho nên, khi những tên trùm kia nói trong giáo có nội gián do triều đình phái tới, đương nhiên ta cho rằng người này là Tiểu Bảo, mà không phải Trương đại nhân – người tự xưng là môn khách của Độ Quân Sơn Nhân. Dưới tình huống lúc đó, ta vốn có mưu đồ khiến Thiên Giáo nội đấu, ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi. Ai ngờ, ai ngờ…"

Hắn càng nói, trên mặt càng mang vẻ hổ thẹn. Lập tức lại cúi người rất ra dáng, vái chào Trương Già: "Ai ngờ lại ngộ thương Trương đại nhân, còn suýt chút hại tính mạng đại nhân, tại hạ hoảng sợ, mong Trương đại nhân thứ lỗi!"

Trương Già đứng không gần cũng không xa, thân hình thẳng tắp, đôi mắt lạnh lùng đơn thuần đến mức có phần bất chấp lý lẽ, nhìn chằm chằm Tiêu Định Phi đang vái chào mình, dường như cũng không bỏ được nghi ngờ trong lòng, không nói năng gì.

Trên Kim Loan điện, bầu không khí lại có chút yên tĩnh.

Vào lúc này, Tạ Nguy lại ra khỏi hàng, nói với Thẩm Lang: "Đứa trẻ tên là Tiểu Bảo kia, là đồng hương của một thuộc hạ của thần, ngẫu nhiên biết được nó ở trong Thiên Giáo, nên liền dùng làm nội gián, bởi vì Trương đại nhân giả tạo thân phận âm thầm gia nhập vào Thiên Giáo, chuyện có nguy hiểm, nên vốn là âm thầm chiếu cố. Không ngờ lại gặp phải Định Phi thế tử, mới có hiểu lầm như thế, biến khéo thành vụng, suýt nữa hại Trương đại nhân, xin Thánh thượng thứ tội."

Trương Già nhìn về phía Tạ Nguy, rốt cuộc vẫn không nói gì. Ai nấy sớm đã biết là Tạ Nguy đưa ra kế sách, hắn âm thầm chuẩn bị gì, thực sự không phải chuyện hiếm lạ, trái lại không sinh nghi.

Thẩm Lang cũng có tính toán của mình. Hắn cười lên, làm người hòa giải: "May mà Trương đại nhân xâm nhập hang hổ, hữu dũng hữu mưu, bình yên trở về, lần này còn cứu Định Phi thế tử trở về, nên thăng quan tiến tước, trọng thưởng!"

Lập tức lại hỏi Cố Xuân Phương: "Nếu muốn thăng quan, Cố lão đại nhân có vị trí thích hợp không?"

Cố Xuân Phương nói: "Trương đại nhân giỏi xử án, vừa khéo có một chức Hình bộ Thự ty lang trung đang trống."

Thẩm Lang liền nói: "Vậy từ nay sẽ bổ nhiệm Trương Già làm Hình bộ lang trung, chưởng quản Thự ty, chuyên tổ chức thẩm lại, sửa lại án sai." Vừa dứt lời, lập tức lại là một tràng ca tụng công đức.

Cứ như vậy, Trương Già thăng quan.

Kế đó luận công ban thưởng, Tạ Nguy xem như người lập công đầu, vừa khéo vị trí Công bộ thị lang đang trống, liền do hắn nắm giữ. Thị lang bình thường là tam phẩm, nhưng Tạ Nguy thân là "Thái tử thiếu sư", có tăng hàm, nên coi như Tòng nhị phẩm. Có lẽ, nếu vị Ôn Chiêu Nghi trong cung kia có một nam hài, sinh hạ long tử, chỉ sợ vị trí "Thái tử thái sư" không thiếu phần hắn rồi.

Về phần Định Quốc công Tiêu Viễn thì có chút xui xẻo. Vốn ông ta là người đầu tiên nhận được tin tức, đi tiêu diệt Thiên Giáo, ai ngờ trúng mưu Thiên Giáo, không chỉ không diệt được loạn đảng, còn bị đối phương mai phục tiêu diệt toàn quân, dù đang mang theo rất nhiều quân sĩ! Đó là tham công mà liều lĩnh, không chỉ không công lại còn có tội.

Thẩm Lang có chút không vui, lại thẳng thừng phạt ông ta nửa năm bổng lộc. Chút tiền ấy đối Tiêu thị lớn như vậy đương nhiên chỉ là cây me rụng lá, mà nghiêm trọng hơn là mất mặt, khiến ông ta không ngẩng đầu lên nổi.

Người nổi bật nhất là Tiêu Định Phi. Thưởng ngàn lượng vàng, vạn lượng bạc, tơ lụa vải vóc, đồ cổ trân quý, hương xa bảo mã, thậm chí còn được phong thẳng lên làm "Điển quân giáo úy". Đây được xem như một trong bát hiệu úy Tây Viên, quan tương đương Tứ phẩm, dưới tay có thể quản một số binh lính nhất định. Người khác nhọc nhằn khổ sở cũng không bò lên được vị trí này. Hắn thì trái lại, vừa về đã có. Quả thực khiến người ta thèm khát muốn điên.

Chỉ là chờ luận công ban thưởng xong, Thẩm Lang lại nghe Tiêu Định Phi kể một lượt chuyện xưa trong cung thuở thơ ấu, sau đó đột nhiên hỏi một câu: "Vừa nãy lúc Định Phi nhắc đến chuyện cũ, chỉ xưng Quốc công gia hoặc Định Quốc công, lại không gọi là phụ thân, không biết vì duyên cớ gì?"

Người trong triều đều là kẻ có tâm tư tỉ mỉ khôn khéo. Điểm này

không ít người đã phát hiện lúc Tiêu Định Phi nói đến Tiêu Viễn suất lĩnh viện binh đến kinh thành hộ giá, chỉ là một mực không dám nói ra. Nghe Hoàng đế hỏi đến, ánh mắt không khỏi đảo qua đảo lại giữa cặp phụ tử này.

Tiêu Định Phi vốn là cố ý, có trời mới biết nếu hắn dám gọi tên Tiêu Viễn c*t chó này một chữ phụ thân, liệu trở về có bị Tạ Nguy chặt đầu không? Vàng bạc vừa tới tay, hắn không nỡ chết đâu. Lập tức trên gương mặt tuấn tú lộ ra ba phần trào phúng, bảy phần cười khẩy, lạnh nhạt nói: "Lưu vong hai mươi năm, thần không hối hận vì tận trung với Thánh thượng, nhưng chỉ có một chuyện đáng tiếc, ở mãi trong lòng, ngày đêm day dứt, không gì bù đắp được. Yến phu nhân là thân sinh mẫu của kẻ bất hiếu là thần, bởi vì ưu tư nên qua đời, còn chưa đến một năm, Quốc Công gia đã tục huyền (cưới vợ bé). Dù đặt hoàng mệnh trước hết, thần cũng vẫn canh cánh trong lòng."

Ối!

Rõ ràng là trách móc Định Quốc công Tiêu Viễn có lỗi với thê tử kết tóc mà!

Trên điện chợt có tiếng người ta hít sâu. Ngay cả Thẩm Lang cũng không ngờ, sửng sốt trong chốc lát. Tạ Nguy rũ mắt nhìn xuống cái bóng của mình trên mặt đất.

Khuôn mặt Tiêu Viễn thì chuyển sang màu gan heo trong nháy mắt, nổi giận bừng bừng: "Nghiệt chướng, ngươi nói hươu nói vượn gì đó!"

Tiêu Định Phi cười nhưng lòng không cười, chế giễu lại: "Có thể sinh ra một nghiệt chướng, ngươi cũng chẳng phải thứ tốt lành gì!"

Tiêu Viễn giận dữ: "Ngươi!"

Tiêu Định Phi là người lăn lộn lớn lên nơi phố chợ, mồm miệng lạnh lợi chẳng phải người hòa nhã gì, đã chướng mắt lão khốn nạn này từ

lâu, mắng vô cùng có lớp có lang, có đầu có đuôi: “Nhà công hầu, danh môn cao hộ, tục huyền vào nhà sinh nữ nhi mới hoài thai bảy tháng lại không hề có khiếm khuyết bệnh chứng gì, khỏe mạnh hoạt bát! Quốc Công gia quả là không phụ lòng gia mẫu!”

Cả triều văn võ, trợn mắt há hốc mồm!

Đặc sắc!

Kích động!

Năm đó Định Quốc công Tiêu Viễn vội vàng cưới Lư thị – phu nhân hiện tại về nhà, vốn đã bị người lên án, chỉ là một Quốc Công phủ lớn như thế quả thật cũng cần một nữ chủ nhân quản lý, giữ tang thê tử kết tóc mấy tháng đã tục huyền cũng không thể quở trách nhiều. Nhưng cưới về, sinh hạ trưởng nữ, vừa khéo lại sinh non, lại có chút khiến người ta phải suy tư.

Vốn dĩ mọi người tưởng vị Định Phi thế tử này trở lại kinh thành, về Tiêu thị, gặp mặt phụ thân ngày xưa, lúc ấy phụ tử tình thâm, khiến người ta rơi lệ. Nào ngờ, đó lại là hạng người không ai trêu chọc nổi!

Ngay trước mặt Hoàng đế đó!

Chỉ mấy câu đơn giản đã như vả vài phát ác liệt lên mặt lão già của mình!

Là quan đồng liêu, có ai mong ai sống tốt! Huống chi còn là Tiêu thị chuyên lấy thịt đè người. Giờ này khắc này trên mặt tất cả mọi người trông có vẻ đứng đắn, trong lòng đã kéo sẵn ghế ra, nắm chặt quả đấm, chỉ thiếu hô hào lên “đánh nhau đi, đánh nhau đi!” nữa thôi!

Tiêu Viễn càng không dám tin những gì mình nghe thấy, suýt chút không thở nổi, tay chỉ vào Tiêu Định Phi, cả người run lên: “Ngươi dám bất kính với đích mẫu, thật là muốn lật trời rồi…”

Tiêu Định Phi bực bội mất kiên nhẫn: “Thứ như ngươi, lão tử còn không muốn nhận (phụ thân), nữ nhân thối tha kia là thứ khỉ khô gì!”

Trên Kim Loan điện lập tức xôn xao!

Chương 145: Cùng hội cùng thuyền

Rất nhiều người không phải chưa từng nghe ngôn từ ô uế nơi chợ búa, nhưng đây là trên triều đình!

Thái giám đứng bên cạnh Thẩm Lang cũng bị dọa ngơ ra!

Cho đến lúc này, tất cả mọi người mới ý thức được: Định Phi thế tử này, thực sự không mang dáng vẻ như trong tưởng tượng của họ. Dù sao cũng là vào ổ trộm cướp như Thiên Giáo, chỉ nghe nói mấy lời này, e rằng có chuyện cho Tiêu thị rồi!

Quan viên Lễ bộ luôn luôn chú trọng chữ "Lễ", nếu thường ngày gặp phải người thế này sợ rằng đã sớm đứng ra quát nạt, nhưng giờ ngắm nghía Tiêu Định Phi, lại nhìn sang Hoàng đế, cân nhắc đến việc đây chính là ân nhân cứu mạng Hoàng đế.

Không dám nói, không dám nói. Ai nấy đều cúi đầu xuống, làm rùa đen rút đầu.

Tiêu Viễn phẫn nộ nói: "Thánh thượng!"

Thẩm Lang đột nhiên nghe những lời thô thiển như thế, trên mặt cũng thấp thỏm, mày nhăn lại có chút khó xử.

Tiêu Định Phi đã chuẩn bị lời nói từ lâu, cũng nói với Thẩm Lang: "Trăm việc thiện lấy hiếu làm đầu. Phận làm con, không báo được ân huệ của từ mẫu, đã là bất hiếu. Tình thế thần bất đắc dĩ, khúc mắc trong lòng khó giải, nếu Thánh thượng muốn cưỡng ép, chi bằng lấy danh nghĩa loạn đảng Thiên Giáo bắt trói thần vào ngục, thần kết liễu mình, chết cho sạch sẽ!"

Thẩm Lang lập tức nói: “Sao có thể như thế được?”

Hắn nhìn Tiêu Viễn một chút, thở dài: “Thanh quan khó quyết việc nhà, trẫm cũng không làm gì được. Ngươi có công cứu giá, trước mặt người trong thiên hạ, há có thể lấy oán trả ơn, chẳng phải sẽ đẩy trẫm vào cảnh bất nghĩa sao? Ngươi đã trở về kinh thành, ắt có thời gian cởi bỏ khúc mắc với Tiêu quốc công, cũng không nóng vội nhất thời, trước hết ngươi tạm về nghỉ ngơi đã, hôm khác vào cung cũng bái kiến Thái hậu. Chuyện khác để sau hãy bàn, bãi triều.”

Lời vừa dứt, hẳn là sợ những chuyện này quấn lên mình, hắn liền phất tay áo rời khỏi Kim Loan điện. Các thái giám nối tiếp đó hô bãi triều.

Dù Tiêu Viễn có lửa giận ngút trời đi nữa, cũng bị ép nhịn lại, ngực đau tức, bất đắc dĩ cùng quần thần cúi người hô to “Cung tiễn”. Đến khi đứng thẳng dậy, trông gương mặt u ám của hắn là muốn túm lấy Tiêu Định Phi nổi giận, nhưng giương mắt nhìn, trong điện đâu còn bóng dáng hắn?

Tiêu Định Phi đã sớm trở mình từ dưới đất bò dậy, tới nghe ngóng thái giám khoanh tay đứng hầu ngoài điện: “Vị huynh đệ, thanh lâu tốt nhất kinh thành ở đâu? Vàng bạc Thánh thượng nói ban thưởng cho, khi nào được đưa đến chỗ ta?”

Đứng bên ngoài chẳng qua chỉ có vài tiểu thái giám, nào gặp cảnh tượng này bao giờ?

Lập tức bị hắn dọa cho mặt cắt không còn giọt máu.

Tuy Tiêu thị có thanh thế lớn, nhưng nhiều năm qua ngang ngược kiêu căng, đương nhiên đắc tội không ít đồng liêu trong triều.

Có mấy người nổi tâm tư xấu đã nhìn ra manh mối.

Vừa hạ triều, đã có năm ba quan viên tụm lại, miệng nói chúc mừng, xích lại nói chuyện phiếm cùng Tiêu Định Phi, chưa đầy một lát đã bá vai bá cổ rời đi, lại không thèm nhìn Tiêu Viễn lấy một lần!

Gần như có thể suy đoán được, đường đường là Định Quốc công, ít ngày nữa sẽ bị biến thành trò cười!

Tạ Nguy nhìn dáng điệu tức hổn hển của Tiêu Viễn từ xa xa, trên mặt thản nhiên, thậm chí còn bước tới trấn an vài câu, cười nói: "Quốc công gia để ý làm gì? Hẳn lệnh công tử không ở kinh thành nhiều năm, có nhiều hiểu lầm với ngài. Ngài làm người đứng đắn, thời gian dài trôi qua, Định Phi thế tử ắt sẽ biết là hiểu lầm, tạ lỗi với ngài thôi."

Không nói thì không sao, vừa nói ra đã như thêm dầu vào lửa!

Nhưng Tiêu Viễn dám nổi giận với Tiêu Định Phi, nhưng lại tuyệt đối không dám làm gì Tạ Nguy, đành phải nghiến răng nghiến lợi nói: "Phiền Tạ thiếu sư an ủi."

Cùng là đi Thông Châu tiêu diệt Thiên Giáo, Tiêu Viễn chịu mắng một hồi, Tạ Nguy lại chưởng quản thực quyền ở Công bộ, xem như thăng một cấp quan, có thể được nói là xuân phong đắc ý, lúc trên mặt tươi cười chỉ làm cho người ta cảm thấy là tiên nhân cưỡi mây từ chín tầng trời xuống.

Đám người cũng vây quanh chúc mừng hắn. Như thế càng làm nổi bật mặt mày xám xịt, chật vật cùng cực của Tiêu Viễn.

*

Tạ Nguy ứng phó xong, đang định rời đi, thì một tiểu thái giám vội vàng đến mời hắn đi nam thư phòng.

Nghĩ cũng biết là Thẩm Lang cho vời hắn.

Tạ Nguy đi đến nam thư phòng, vừa bước vào trong đã thấyThẩm

Lang đang chơi cờ cùng người khác. Ngồi đối diện với hắn, là một hòa thượng trông không hề từ bi chút nào, thậm chí còn mang mấy phần hung dữ. Vừa thấy Tạ Nguy đến, lão đứng dậy vô cùng tự nhiên, chắp tay trước ngực thi lễ, mỉm cười nói: “A di đà Phật, chào Tạ đại nhân.”

Tạ Nguy cúi người, cũng cười: “Lâu rồi không gặp Viên Cơ đại sư, nay trông càng ôn hoà, xem ra Phật pháp lại có tiến bộ.”

Viên Cơ vô cùng khiêm tốn: “Trước mặt ngài, không dám bàn đến Phật pháp.”

Hai người này một là quốc sư đương triều, một là đế sư của hoàng đế.

Năm đó Thẩm Lang có thể thuận lợi đăng cơ, là nhờ sự giúp đỡ hết sức của hai người này, cho nên giữa họ đã rất thân quen.

Thẩm Lang cũng không cần nói thêm gì nhiều.

Hắn ném một quân cờ trong tay vào hộp, chỉ nói: “Vừa nãy trẫm đang nói với đại sư chuyện Vạn Hưu Tử của Thiên Giáo, kẻ này năm đó luận phật pháp nho pháp thua đại sư, tặc tâm không dứt, giờ lại gây họa cho thế gian, thật sự là họa lớn trong lòng trẫm. Lần này Định Phi thế tử trở về, tiên sinh nghĩ thế nào?”

Tạ Nguy hỏi ngược lại: “Thánh thượng thấy thế nào?”

Thẩm Lang nói: “Trẫm và Định Phi thật sự đã hai mươi năm không gặp mặt, sao có thể nhớ rõ bề ngoài của hắn? Hơn nữa hai mươi năm trôi qua nhanh, dáng vẻ khi còn bé không thể làm căn cứ, con người lớn lên sẽ thay đổi. Chỉ là lúc ở trên điện trẫm nhắc đến chuyện thời thơ ấu với hắn, cũng đã thăm dò, có vài chuyện hay ho hắn còn nhớ rõ. Trẫm cố ý bịa vài chuyện không có, hắn nói không có ấn tượng, hoặc cũng không dám xác nhận là có hay không, trái lại trông có mấy phần là thật. Chỉ là trẫm thực không dám tin, Định Phi

năm đó lại thành dáng vẻ thế này…”

Ánh mắt hắn lóe lên, lại có chút khó lường.

Tạ Nguy nói: “Nếu lời nói của Định Phi thế tử trên điện là thật, Thiên Giáo nuôi dưỡng hắn là để hắn làm con rối, ắt sẽ không thể nào được dạy văn thao võ lược. Dù ngày trước có tài năng bao nhiêu, nếu sau đó không học thì tụt hậu cũng là chuyện bình thường. So với chuyện thân phận người này là thật hay giả, chỉ sợ Thánh thượng lo lắng đây là mưu kế của Thiên Giáo hơn?”

Thẩm Lang liền thở dài: “Quả là tiên sinh hiểu trẫm!”

Hắn đứng lên, chắp tay đi vài bước trong nam thư phòng: “Nếu Thiên Giáo thật sự muốn coi hắn là con rối, làm sao biết bây giờ hắn đến kinh thành không phải là mưu kế của Thiên Giáo chứ? Vạn Hưu Tử quỷ kế đa đoan, không thể khinh thường. Chỉ là…”

Tạ Nguy nói tiếp: “Chỉ là dù sao người này cũng là ân nhân cứu mạng của Thánh thượng ngày xưa, lại có miệng lưỡi vạn dân thiên hạ che chở, Thánh thượng rất khó xử.”

Thẩm Lang nói: “Điểm khó xử đúng là ở đây.”

Tạ Nguy nghe xong lại nở nụ cười: “Sao Thánh thượng phải ưu phiền?”

Thẩm Lang cùng Viên Cơ hòa thượng đều nhìn hắn.

Tạ Nguy nói: “Thánh thượng đã niệm tình xưa nghĩa cũ, lại có miệng lưỡi thiên hạ dung túng, ban ân đức gấp bội đối với Định Phi thế tử là lẽ thường. Trên Kim Loan điện tha cho hắn hồ ngôn loạn ngữ (ăn nói linh tinh), đủ để thấy ân cao đức dày. Nếu việc này là mưu kế của Thiên Giáo, sớm muộn cũng sẽ lộ ra manh mối. Thay vì thả Định Phi thế tử đi, chi bằng giữ hắn lại ngay trước mắt mà nhìn. Nếu quả thực hắn không liên quan đến Thiên Giáo, đương nhiên Thánh thượng

không cần phải khó xử. Nếu hắn còn dây dưa cùng Thiên Giáo, trước đó Thánh thượng đã ban ân cho hắn thật nhiều rồi, đến lúc đó giết hắn cũng là vì hắn gieo gió gặt bão, thiên hạ nào ai chỉ trích được?"

Thẩm Lang trầm ngâm thật lâu, nói: "Như thế, cũng coi như trẫm đã tận tình tận nghĩa. Đúng rồi, nghe nói trên đường các ngươi hồi kinh đã gặp phải ám sát?"

Tạ Nguy gật đầu: "Một nhóm thích khách đều là tử sĩ, có vẻ là đến vì Định Phi thế tử."

Thẩm Lang hỏi: "Có giữ lại người sống không?"

Tạ Nguy bình thản nói: "Cuối cùng đúng là đã giữ lại một người, có điều thần thấy đó là tử sĩ, tự biết hỏi không được gì, nên liền sai người giết đi."

"A, như vậy…" Dường như Thẩm Lang hơi bất ngờ, rũ mắt suy tư một lát, có vẻ mang chút tiếc nuối: "Vậy thì quả thật hơi đáng tiếc."

Chỉ là hắn cũng không hề có ý định truy cứu.

Tạ Nguy nói: "Là thần quá sơ suất."

Thẩm Lang vội vàng khoát tay, nói: "Không sao, chỉ là một tử sĩ thôi, hẳn là Thiên Giáo vẫn chưa thôi ác tâm, muốn giết Định Phi thế tử diệt khẩu. Nghĩ hắn ở Thiên Giáo lâu ngày, nhất định biết không ít nội tình của Thiên Giáo. Bây giờ hắn vừa trở lại kinh thành không thích hợp lắm, sau này bảo hắn nói ra, nhưng phải phiền Tạ tiên sinh nhọc lòng rồi."

Tạ Nguy cúi người nói: "Thần đương nhiên sẽ lấy công chuộc tội."

Thẩm Lang cười lên: "Tạ tiên sinh quá lời rồi."

Như thế mới xem như đã bàn xong chính sự, lại mời Tạ Nguy ngồi đánh một ván cờ, lúc này mới lệnh cho thái giám nội thị bên cạnh đích thân đưa Tạ Nguy xuất cung.

Đợi đến khi Tạ Nguy rời khỏi nam thư phòng, Viên Cơ hòa thượng nhìn bàn cờ quân trắng đen đánh giết nhau lẫn lộn rối ren, trong mắt có chút vẻ suy tư, nói: "Nếu bắt sống được tử sĩ, mang về kinh thành chưa hẳn đã không cạy được miệng ra, dù sao có ai mà không sợ chết? Nhất là kẻ đã đi qua điện Diêm Vương một lần, Tạ Cư An lại thẳng tay giết đi, quả thực không hợp với tính tình trầm ổn thận trọng của hắn."

Thẩm Lang lại thở dài một hơi.

Nhấc tay nhẹ nhàng hất lên, quân cờ trên bàn cờ rơi hết xuống đất.

Hắn cười khẩy nói: "Nếu Tạ tiên sinh không giết tử sĩ này, ai biết thật sự bắt hắn về kinh, thẩm tra ra chủ tử đằng sau sẽ là là Thiên Giáo hay là ai khác? Nếu không ngăn thích khách, người chết có lẽ là ân nhân cứu mạng của trẫm, nếu bắt thích khách trở về, e rằng thẩm ra sẽ là Định Quốc công Tiêu Viễn. Khó cả đôi đường chi bằng giết tử sĩ này đi cho thỏa đáng. Dù sao nếu Thiên Giáo thật sự có tử sĩ xuất sắc như thế, làm việc vô ích như thế làm gì? Giết sạch quan viên lớn bé cho xong. Hoặc đã làm thì làm đến cùng, không làm thì thôi, Tiêu Viễn tuy là cữu cữu của trẫm, nhưng thực sự chuyện xấu, làm việc không sạch sẽ còn phải để Tạ tiên sinh xử lý thay ông ta! Nếu lần này không phải gặp tiên sinh, mọi việc hắn làm sau lưng kia bị người ta moi ra, chẳng phải sẽ khiến người trong thiên hạ hoài nghi năm đó xảy ra chuyện gì sao?"

Trong lời nói đã tràn đầy vẻ khắc nghiệt.

Thế là Viên Cơ hòa thượng đã biết, Hoàng đế đã có ý định hạ gục Tiêu thị, mà e rằng Tiêu Định Phi có thể trở thành một nước cờ tốt.

Chỉ là…

Hắn lại hiếu kỳ hơn về một chuyện: Ví dụ như, hai người Đao Cầm Kiếm Thư dưới tay Tạ Nguy, không khỏi quá giỏi rồi, Định Quốc công phái một đội tử sĩ đi, lại hoàn toàn không chiếm được lợi gì từ tay hắn.

*

Tiêu Định Phi chỉ cảm thấy nhân sinh thường ngày chưa từng có thời khắc nào phong quang như thế, hồ bằng cẩu hữu (bạn bè xấu xa), rượu thịt chè chén, ai nấy ngồi đây đều là quan viên triều đình, con em thế gia, nâng chén lên đều xưng huynh gọi đệ.

Không cần biết đám người này có mưu đồ gì, cùng uống rượu cùng ăn cơm thì cùng là huynh đệ!

Hắn hoàn toàn diễn dịch phát huy vô cùng tinh tế tư thái công tử bột quần áo lụa là đã nuôi dưỡng được bao năm qua, đủ loại lời nói thô tục hễ mở miệng ra là có, thỉnh thoảng còn được cả sảnh lớn tiếng khen hay.

Uống xong một chầu rượu, vào nằm trong nhã gian noãn các, lại thật sự ngủ một giấc thẳng đến hoàng hôn.

Quản gia Quốc công phủ phái tới đón hắn dưới lầu đã bị chọc giận tức gần chết.

Hắn lại không hề hoảng sợ, tỉnh giấc, mới lười biếng chân thấp chân cao từ trên lầu đi xuống, thấy đám người bên dưới chờ đợi, hắn không thèm đáp lời nào, tự mình nhảy lên xe ngựa đang chờ bên ngoài, nhưng chợt nhớ tới điều gì, lại đứng bất động trên càng xe.

Quản gia khó tránh lại cắn răng nghiến lợi thúc giục hắn.

Không ngờ hắn lại nói: “Đi một chuyến đến phủ Khương Thị Lang trước, nghe nói Khương Nhị cô nương vô cùng xinh đẹp, còn đẹp

hơn Tiêu Xu vô tích sự kia nữa, người tới kinh thành trước tiên phải thăm hỏi, ta phải đích thân đi một chuyến."

Quản gia lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Định Quốc công phủ cố ý muốn đón Tiêu Định Phi trở về thăm dò xem sâu cạn thế nào, cả nhà từ trên xuống dưới gần như đã đợi hắn cả ngày trời, vậy mà sắp về lại nói muốn đi Khương phủ?

Quản gia vốn là tâm phúc của Lư thị – Định Quốc công phu nhân hiện tại, nghe nói nửa đường xuất hiện một Định Phi thế tử đã biết chuyện chẳng lành.

Vị trí thế tử chỉ có một.

Vốn dĩ Tiêu Diệp công tử đã chắc chắn chín phần mười. Nhưng giờ có thêm một Tiêu Định Phi, còn là ân nhân cứu mạng của Hoàng đế, có trời mới biết trong Quốc Công phủ sẽ dấy lên một phen tranh đấu ra sao.

Quản gia đi theo Lư thị, cũng trung thành với Tiêu Diệp, đương nhiên nhìn Tiêu Định Phi kiểu gì cũng chướng mắt.

Lập tức liền muốn cự tuyệt.

Nhưng nghĩ lại, hắn không hiểu quy củ như thế, chẳng phải vừa khéo sao? Thanh danh thế này mà truyền đi, còn muốn đoạt vị trí thế tử Quốc Công phủ thì đúng là người si nói mộng!

Thế là mắt quản gia đảo nhanh như chớp, không hề phản đối, còn thật sự dặn dò xa phu đánh xe đưa hắn đi Khương phủ, trình thiếp mời, nói thẳng muốn gặp Khương Nhị cô nương.

Phen này đã dọa sợ Khương Bá Du.

Ngay sau đó lại tức giận.

Buổi sáng lúc lên triều ở Kim Loan điện, ông ta đã thấy rõ ràng, sao có thể không biết vị Định Phi thế tử vừa hồi kinh này là tên đần độn hoang đường thế nào? Đến Khương phủ thì cũng thôi đi, lại không muốn gặp gia chủ như ông ta, còn nói thẳng muốn gặp nữ nhi của ông ta!

Nào có cái lý đó!

Khương Bá Du trong thư phòng tức đến nỗi đập án đứng dậy, lớn tiếng nói: “Hoang đường! Ra thể thống gì! Mau sai người đuối hắn ra ngoài! Thanh danh nữ nhi của ta ha có thể để hắn phá hỏng?”

Thường Trác đang hầu hạ trong phòng nơm nớp lo sợ, trên đầu tuôn ra đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng hắn lại đứng nguyên đó, tựa như dưới lòng bàn chân mọc rễ vậy.

Khương Bá Du thấy hắn đứng đó nửa ngày không nhúc nhích, không khỏi cả giận nói: “Sao còn không đi?”

Thường Trác cười khổ: “Haizz, Nhị cô nương mới đi ngang qua nghe thấy, đã đi gặp rồi.”

“…”

Khương Bá Du sợ ngây người ra.

Chương 146: Gây chuyện

Trong phòng khách, Khương Tuyết Ninh ngồi phía bên trái, ngước mắt nhìn người ngồi phía bên phải mình, không khỏi phiền muộn: trông vóc người cũng cao cao gầy gầy sao lá gan trong bụng lại to thế nhỉ?

*Ý Ninh tỷ là vị này to gan, không biết sợ.

Nàng đã nghĩ đối phương sẽ đến tìm mình, nhưng không ngờ lại nhanh như thế.

Còn chưa qua nổi hai ngày mà.

Tiêu Định Phi hoàn toàn không đưa tên quản gia vướng víu đó theo vào, cầm chén trà lên uống một hớp, nheo mắt ra vẻ hưởng thụ, cười híp mắt nói: "Chẳng phải Nhị cô nương từng nói sẽ bảo kê cho ta sao?"

Khương Tuyết Ninh mỉm cười: "Ngươi nhớ rõ thật đấy."

Hai tay Tiêu Định Phi nâng chung trà, thở ngắn than dài: "Nhị cô nương không biết đâu, ở kinh thành ta thân cô thế cô, sáng nay trên điện Kim Loan còn đắc tội vị phụ thân "nhặt được" kia của ta nữa."

Khương Tuyết Ninh rất nể mặt: "Ồ?"

Thế là Tiêu Định Phi thêm mắm dặm muối kể lại một lượt tình hình trên triều sáng nay, nhưng hoàn toàn không hề có vẻ tự trách chút nào, ngược lại còn huơ chân múa tay, trong lời nói mang sự đắc ý, như thể đã làm ra chuyện lớn gì vô cùng ghê gớm vậy.

Khương Tuyết Ninh liền biết, hắn căn bản là một tên xấu xa.

Kiếp trước nàng và Tiêu Định Phi rất thân cận, vì nhiều nguyên do, một là khi ấy nàng có quan hệ đối địch với Tiêu Xu và Tiêu thị, tranh đấu rất quyết liệt, mà kẻ thù của kẻ thù là bạn; thứ hai, Tiêu Định Phi làm gì cũng ưa nhìn mặt, là một tên háo sắc, mà nàng lại thích trêu chọc người khác, chẳng phải là ngưu tầm ngưu mã tầm mã hay sao?

Nàng cũng thích kiểu người như Tiêu Định Phi.

Chịu thôi, một thanh đao tốt, có thể thường xuyên đâm chọc cho Tiêu thị nhất tộc tức đến nỗi giậm chân, còn phải bó tay với nàng. Kể cả là Tiêu Xu cao cao tại thượng mặt không biến sắc, cũng thường tức đến độ phải uống thuốc hạ hỏa.

Còn về kiếp này…

Khương Tuyết Ninh thấy điệu bộ đối phương nói gì cũng chuyển tầm mắt như đi dạo trên mặt nàng, trong lòng nhận định tính cách "ưa nhìn mặt" của hắn vẫn không thay đổi, nhưng một nguyên nhân khác có lẽ là vì quan hệ giữa nàng và Dũng Nghị hầu phủ?

Dũng Nghị hầu phủ là nhà ngoại của Tiêu Định Phi, Yến Lâm là biểu đệ hắn.

Trong kinh thành có ai không biết nàng có quan hệ tốt với Yến Lâm chứ?

Vừa nghĩ đến Yến Lâm, tâm trạng Khương Tuyết Ninh lại sa sút đi mấy phần, lúc lấy lại được tinh thần, chỉ nghe thấy vị trước mắt này càng nói càng khoa trương, gì mà Hoàng đế nghe hắn nói thiếu chút nữa cảm động rơi nước mắt, Tiêu Viễn bị hắn làm cho tức đến nỗi gào khóc giậm chân…

Khoác lác chém gió đến độ sắp thổi bay lên trời được rồi!

Nàng chợt cảm thấy đau đầu, không thể không kịp thời mở miệng cắt ngang lời hắn: “Thế tử, ta đã biết. Cho nên ngươi muốn ta bảo kê ngươi thế nào?”

Tiêu Định Phi đang khoác lác vô cùng đắc ý, hận không thể nói ngay cả tên họ Tạ nào đó cũng phải quỳ xuống trước hắn, đột nhiên bị người cắt ngang, trong lòng có chút không vui. Nhưng vừa nhìn lên, người cắt lời hắn là một cô nương môi hồng răng trắng, trong sáng như ánh mặt trời lúc bình minh, diễm lệ như đóa sen nở giữa lớp sóng lay, hàng chân mày cong tinh tế, nhẹ nhàng khắc sâu vào lòng người, liền cảm giác ngay cả chút khó chịu ở đáy lòng cũng trở nên tê dại, toàn thân thư thái, nào còn nhớ chuyện gì không vui nữa?

Hắn sáp lại gần nàng như thể lấy lòng: “Cũng không có gì, chỉ là muốn thỉnh giáo.”

Khương Tuyết Ninh nhíu mày: “Thỉnh giáo?”

Tiêu Định Phi đếm đầu ngón tay: “Ngươi xem, ta có một tên phụ thân “nhặt”, một muội muội “nhặt”, một đệ đệ “nhặt”, thêm một kế mẫu cũng “nhặt” nốt. Aiz, người như ta vừa trở về, bọn họ chắc chắn không thoải mái, muốn xử lý ta. Nghe nói năm đó tại kinh thành ngươi cũng là Hỗn Thế Ma Vương tiếng tăm lừng lẫy, trở về đã giày vò cả nhà trên dưới không yên, nên vốn dĩ ta muốn học ngươi chút ít. Nhưng ta vừa cân nhắc, Tiêu thị vẫn dữ dội hơn nhiều so với Khương phủ đúng không? Ngươi nói xem, ta có nên làm một con rùa đen rụt đầu, trước mắt bảo toàn cái mạng này, hiểu được mọi thứ rồi hãy xử lý bọn họ?”

Khương Tuyết Ninh: “…”

Sao nàng lại biến thành Hỗn Thế Ma Vương rồi?

Tiêu Định Phi nháy mắt mấy cái: “Làm sao thế, chỗ nào không đúng sao?”

Khương Tuyết Ninh mỉm cười: “Không, không có. Chỉ là ta đang nghĩ, ngươi muốn làm một con rùa đen rụt đầu, sợ cũng là vô dụng thôi.”

Tiêu Định Phi không hiểu: “Có ý gì?”

Khương Tuyết Ninh bày ra tư thái của người từng trải, chậm rãi nói: “Về điểm này cũng hàm chứa nhiều tri thức lắm. Phải biết rằng, là người đều chọn quả hồng mềm mà bóp, nếu ngay từ đầu ngươi đã tỏ ra yếu thế, ai cũng đều cho rằng ngươi dễ ức hiếp, về sau đừng hòng sống yên ổn, ai cũng muốn giẫm đạp ngươi. Nghĩ xem trước kia ngươi ở Thiên Giáo sống thế nào, bây giờ quay lại kinh thành, trở về nhà của ngươi, lẽ nào về đây còn phải chịu ấm ức hơn khi ở Thiên Giáo nữa sao? Nếu vậy ngươi quay về làm gì? Huống hồ ngươi cũng đắc tội bọn họ rồi, rụt lại thì có ích gì?”

Tiêu Định Phi gật đầu nói: “Có lý nha.”

Khương Tuyết Ninh thấy dáng vẻ này, không tin hắn không nghĩ được đến đấy.

Nhưng người với người không phải đều là giả vờ sao?

Nàng cười cười nói: “Định Phi công tử trên đời này, có chí hướng gì không?”

Tiêu Định Phi không cần nghĩ ngợi, liền thốt ra: “Ăn món ngon nhất, uống rượu ngon nhất, ngủ cùng cô nương xinh đẹp nhất, sống sung sướng thư thái, đừng ai hòng khiến lão tử quay về cuộc sống khổ cực trước kia!”

Đúng.

Câu trả lời giống kiếp trước như đúc.

Khương Tuyết Ninh yên tâm rồi, mang nụ cười mười hai phần hiền lành, nói: “Vậy ngươi biết ai là người cản trở cuộc sống tốt đẹp của ngươi không?”

Tiêu Định Phi thầm nghĩ “Ngoài tên thối tha họ Tạ kia thì còn ai được nữa”, nhưng nghĩ lại một chút, nếu không có Tạ Nguy thì cũng không có hắn ngày hôm nay.

Chỉ là lời này không thể nói với Khương Tuyết Ninh.

Hắn ra vẻ kính cẩn lắng nghe: “Ai vậy?”

Khương Tuyết Ninh lắc lắc hắn: “Là Tiêu thị đó.”

Tiêu Định Phi nghiêm mặt: “Là ý gì?”

Khương Tuyết Ninh dẫn dắt từng bước: “Ngươi biết Dũng Nghị hầu phủ không?”

Tiêu Định Phi nói: “Biết, là nhà ngoại của ta, đã sụp đổ rồi.”

Đúng vậy, đã sụp đổ rồi.

Khương Tuyết Ninh hơi nheo mắt lại, nhớ tới hôm sinh thần của Yến Lâm, hai tỷ đệ Tiêu thị đều xuất hiện trên yến tiệc, mọi lời nói hành động khi ấy, cộng thêm dáng vẻ ngạo mạn phách lối của Tiêu Viễn sau đó.

Giữa hai hàng lông mày nhiều thêm một phần lạnh lùng.

Chỉ là nàng không thể hiện ra, chớp mắt lại cười lên, rồi nói tiếp: “Ta cũng cảm thấy đáng tiếc thay thế tử. Ly biệt kinh thành hai mươi năm, lại bị tu hú chiếm tổ chim khách. Tiêu Diệp kia do tục huyền sinh ra, lại xem mình là thế tử, vị trí này còn chưa về tay, đã làm mưa làm gió ở kinh thành. Hai tỷ đệ này đều rất ngạo mạn, chiếm đoạt danh phận của ngươi, vị trí của ngươi, tiêu hết tiền tài của ngươi, hưởng

hết phúc của ngươi! Cơn tức này, ta ngẫm cũng không thể nhịn nổi. Nếu Hầu phủ vẫn còn, Yến phu nhân chưa mất vì ưu tư sầu muộn, nhất định sẽ làm chỗ dựa sau lưng ngươi, nào đến phiên Quốc Công gia gì đó răn dạy ngươi trên điện Kim Loan? Năm đó nếu không phải Yến phu nhân gả cho ông ta, chỉ sợ vị trí Quốc Công gia này còn chưa đến tay ông ta đâu. Một đám tiểu nhân lấy oán báo ơn! Thế tử, ngươi đường đường là một nam nhi, không nên tỏ ra yếu thế trước mặt đám súc sinh này đâu nhỉ!"

Tiêu Định Phi như suy nghĩ gì đó: "Đúng là không nên."

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn chằm chằm, trong lòng biết rõ tên này mang một bụng suy nghĩ xấu xa, hôm nay tìm đến nàng chỉ sợ cũng không hề có ý tốt, nhưng cũng không ngại lợi dụng lẫn nhau một chút, thế là chậm rãi nói: "Ngươi mới tới kinh thành, nếu vẫn chưa biết gây sự thế nào, muốn ta dạy ngươi không?"

Tiêu Định Phi rốt cuộc cũng nở một nụ cười xán lạn: "Nhị cô nương quả là tốt với ta quá."

Quấn lấy nửa ngày, điều hắn muốn là những lời này!

Chỉ mình hắn thì không dám quang minh chính đại đi gây sự, có trời mới biết liệu tên họ Tạ kia có khai đao với hắn không? Nhưng nếu hắn "học" những chiêu này từ Khương Tuyết Ninh, họ Tạ kia cũng không thể trách cứ hắn nhỉ? Huống hồ, hắn suy nghĩ từ những lời của Khương Tuyết Ninh, dù họ Tạ chưa bao giờ bảo hắn tới Tiêu thị làm thế nào, nhưng nếu hắn thật sự làm rùa đen rút đầu, họ Tạ kia ngoài miệng không nói, nhưng đáy lòng ắt sẽ cười khẩy.

Ngay lúc đó, Khương Tuyết Ninh cất giọng bảo gã sai vặt bên ngoài cút ra xa một chút, sau khi người đi ra chỗ khác, mới bảo Tiêu Định Phi kề sát tai nói nhỏ, thì thì thầm thầm hơn nửa canh giờ.

Tiêu Định Phi gật đầu liên tục.

Cuối cùng lúc cáo từ, mặt mày hắn hớn nhở, nhìn Khương Tuyết Ninh như nhìn Bồ Tát trong chùa, chắp tay nói: “Hoàng đế ban thưởng cho ta khá nhiều đồ vật, sợ là chưa xuống đến nơi, hôm khác ta sai người mang đến biếu Nhị cô nương.”

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn cũng cảm thấy tâm tình rất tốt, khách khí vài câu, nhìn theo hắn đi từ phòng khách ra ngoài.

*

Xe ngựa Quốc công phủ đợi bên ngoài không biết đã bao lâu.

Sắc mặt quản gia cùng xa phu đều tái xanh, rụt cổ lại trong gió lạnh ban đêm, lạnh run bần bật, trông thấy Tiêu Định Phi bước khoan thai từ Khương Phủ ra, hận đến nỗi suýt chút nữa cắn nát hắn.

Tiêu Định Phi cũng không thèm để ý.

Sau khi cáo từ Khương Tuyết Ninh, giống như lấy được kim bài miễn tử, hắn ngạo mạn, mũi vểnh lên trời, không thèm nhìn ai, nhảy lên xe ngựa, tiện thể nói: “CMN còn thất thần cái gì? Tiểu gia ta hồi phủ xem sao.”

Quản gia tức đến nỗi suýt ngất.

Dù sao cũng lăn lộn ở Quốc công phủ kiếm được vốn liếng, leo đến vị trí này, cơn tức như vậy vẫn còn nhẫn nhịn được, còn nghĩ Tiêu Định Phi như vậy nhất định không làm nên trò trống gì, chờ sau khi trở về bẩm báo phu nhân, chưa biết chừng phu nhân vui vẻ lại ban thưởng thật lớn.

Suốt dọc đường hắn đều nén lửa giận, chỉ chờ hồi phủ xem Quốc Công gia cùng phu nhân trừng trị tên ngông cuồng này.

Định Quốc công phủ là hào môn thế gia trong kinh thành, dinh cơ chiếm tới nửa con phố, sát ngoài cánh cửa đỏ thẫm là hai con sư tử

đá nhìn vô cùng uy vũ.

Lúc này đại môn (cổng chính) đang mở rộng, nhưng xe ngựa lại sắp đi vào trắc môn (cửa hông).

Tiêu Định Phi từ trong xe ra, liền nhìn thấy, cau mày lại, căn bản không thèm để ý đến quản gia dẫn đường, nhấc chân liền đi về phía đại môn.

Quản gia giật nảy mình, chặn trước mặt Tiêu Định Phi: "Công tử, đại môn này không phải để cho ngài đi."

Tiêu Định Phi cũng đâu phải là hạng người tốt tính gì.

Hắn liền ngang ngược, cười nhạt, đạp cho lão già quái gở này một cước: "ĐM, tiểu gia ta hai mươi năm trước được Tiên Hoàng đích thân sắc phong làm thế tử hầu phủ, CMN còn nói bậy thêm một tiếng nữa, lão tử liền chặt đầu ngươi đem vào cung! Để xem ai bênh nổi ngươi!"

Quản gia đón hắn trở về, cả đoạn đường, mặc dù cảm thấy hắn không ưa đoái hoài gì đến người khác, nhưng không ngờ hắn phách lối như vậy, nào ngờ được hắn vừa xuống xe liền trở mặt, thẳng thừng đạp một cước.

Đầu gối đau đớn, người thì bị đạp thẳng ra ngoài.

Lăn tròn như hồ lô, bụi bẩn trên đất dính đầy người, đầu cũng đập lên bậc thang trước đại môn, hắn đau đến nỗi kêu ầm lên.

Tiêu Định Phi nhìn cũng không thèm nhìn thêm một lần, thấy nhiều chuyện thảm hại hơn ác độc hơn ở Thiên Giáo, chút cỏn con này chẳng bằng cái rắm nữa, thậm chí lười đổi hướng, cứ thế giẫm trên ngực người ngày bước lên bậc thang.

Người hầu canh cửa đã nhìn ngây người từ lâu, nào ai còn dám

ngăn cản hắn?

Cứ như vậy cúi đầu xuống trơ mắt nhìn hắn đi vào.

Lúc này thái giám trong cung đến tuyên chỉ ban thưởng vừa mới đi, trong sảnh cả đám người Tiêu thị đều có mặt, đồ ăn trên bàn đều đã sớm nguội.

Khuôn mặt Tiêu Viễn cực kỳ khó coi.

Tiêu Diệp bị gãy một chân tại Thông Châu, bây giờ cũng đang ôm thương tích ngồi cạnh đó.

Quốc công phu nhân Lư thị nhỏ hơn Tiêu Viễn mấy tuổi, bây giờ trông vẫn còn dáng vẻ quyến rũ thướt tha, được bảo dưỡng vô cùng tốt, chỉ là ở giữa chân mày có thêm mấy phần u ám.

Tiêu Xu hôm nay cũng cố ý xuất cung.

Vừa nghe tin tức Tiêu Định Phi về kinh, Thái hậu liền bất tỉnh, thái y chẩn trị nói rằng cảm xúc quá kích động. Từ Ninh cung đều nói với bên ngoài là thái hậu nương nương thấy cốt nhục Tiêu thị trở về, vui mừng đến nỗi ngất đi.

Nhưng Tiêu Xu biết, căn bản không có chuyện như vậy.

Đối với toàn bộ Tiêu thị, thậm chí đối với Hoàng tộc mà nói, bốn chữ "Định Phi thế tử" này giống như một ma chú, vừa phát ra đã có thể kích thích sự sợ hãi từ nơi sâu nhất trong lòng người, làm cho người ta vừa hoảng hốt, vừa giận dữ lại vừa sợ hãi.

Từ lúc Tiêu Định Phi đạp quản gia ở đại môn đi vào, đã có người chạy trước thông truyền nhanh như chớp.

Tiêu Viễn nghe xong thì cười khẩy.

Ong ta quyết tâm muốn ra oai phủ đầu đứa con bất hiếu này, trừng trị hắn một phen, vì thế cố ý lên mặt, xa xa nhìn thấy người tiến vào, ngồi tại chỗ không hề nhúc nhích, chỉ nói: “Còn biết trở về!”

Tiêu Định Phi đi thẳng từ đại môn đến đây, chỉ cảm thấy phủ đệ Tiêu thị này thật sự quá lớn, lọt vào trong tầm mắt hắn là đình đài núi giả, rường cột chạm trổ, quả thực có thể xưng tụng là tráng lệ, quá xa xỉ!

Ngẫm lại về sau tất cả đều là của mình, thật sự vô cùng phấn chấn.

Cho nên lúc hắn nhấc chân đi vào, trên mặt cũng treo lên nụ cười chân thành tha thiết đến cực điểm: “Ây da, đều đang đợi bản thế tử à? Các ngươi hiểu chuyện như thế này thật không thể tốt hơn, vừa hay bản thế tử đang muốn trở về lập quy củ với các ngươi một chút, ngược lại các ngươi đều ở đây vậy bản thế tử đỡ phải đi tìm từng người một.”

Cái gì?

Tròng mắt Tiêu Viễn suýt chút rơi ra ngoài, bất ngờ không kịp đề phòng thậm chí không nghĩ tới phải trả lời thế nào.

Tiêu Diệp có thể nói là người bất bình trong lòng nhất.

Ngày trước trong kinh thành này, ai dám bất kính với Định quốc công thế tử tương lai là hắn? Phụ thân mẫu thân cũng một mực nói với hắn, sau lễ cập quan, sẽ có thể danh chính ngôn thuận thỉnh thánh thượng phong vị trí thế tử này cho hắn.

Ai biết nửa đường lại có một Trình Giảo Kim nhảy ra!

Vậy mà bây giờ lại nói với hắn, huynh trưởng năm đó đã cứu hoàng đế, còn được tiên hoàng phong làm thế tử kia, thế mà không chết!

Hắn vừa trông thấy Tiêu Định Phi, đôi mắt cũng đã đỏ lên, mắng: “Ngươi nghĩ mình là ai mà muốn lập quy củ? Tôn ti trưởng ấu, phụ

thân vẫn còn đây! Ngươi không hành lễ với phụ thân trước sao?”

Lúc này Tiêu Định Phi mới chú ý tới bên cạnh còn có người.

Hắn không khỏi quay đầu lại, nhìn trái, ngó phải.

Đối với sự quát nạt của đối phương, hắn ngược lại không có cảm giác gì. Dù sao từ nhỏ làm ăn mày bị người đánh chửi mà lớn, cũng không phải hai ba câu sẽ bị chọc tức.

Chỉ là nhìn một lượt, cảm thấy dáng dấp tiểu công tử này trông cũng quá phế vật. Dù đôi mắt chân mày trông đẹp đấy, nhưng hợp lại thì trông có vẻ cay nghiệt thâm độc, cử chỉ nghèo nàn keo kiệt, dù cho xưa nay hắn không muốn thừa nhận họ Tạ kia siêu phàm thoát tục, nhưng đánh giá Tiêu Diệp, thực sự không bằng một hai phần mười của Tạ Nguy.

Tiêu Định Phi không khỏi lắc đầu, thở dài, nói: “Ngươi qua đây.”

Tiêu Diệp sững sờ, vẫn chưa hiểu ý tứ của người này.

Tiêu Xu nhìn một thân diễn xuất của người này, không biết tại sao, lại nhớ đến lúc ban đầu ở trong cung, dáng vẻ không biết sợ, hung hăng không coi ai ra gì lúc Khương Tuyết Ninh ngang nhiên vu oan Vưu Nguyệt, hơi cau mày nhẹ đến mức khó mà nhận thấy.

Tiêu Định Phi thấy hắn không bước đến, nghĩ thầm tiểu bằng hữu này còn nhỏ dễ bị lừa, thế là đi tới, mười phần tự nhiên nhấc chân giẫm lên bàn bày đầy mâm ngọc đựng thức ăn trước mặt hắn, tay trái cầm lên một đùi gà ở trong mâm, gặm một cái, cười nói: “Ngươi căng thẳng như vậy làm gì?”

Tiêu Diệp ngồi, hắn lại giẫm lên bàn của Tiêu Diệp.

Nghiễm nhiên đây là một loại vũ nhục!

Từ nhỏ đến giờ Tiêu Diệp đâu từng bị sỉ nhục thế này, mở miệng liền cười khẩy muốn nhục nhã hắn: “Quả là tư thái thấp kém học được từ hang ổ Thiên Giáo đầu trộm đuôi cướp mà ra…”

Nhưng căn bản không đợi hắn nói hết câu!

Trong sảnh sáng trưng chỉ nghe một tiếng “bộp” giòn tan! Tiêu Định Phi nâng tay phải lên cho hắn một bạt tai không lưu tình chút nào, lực đạo cực kỳ mạnh, đánh khiến đầu hắn cũng lệch qua một bên, suýt chút nữa là ngã xuống đất!

“Diệp Nhi!”

“Ngươi làm gì thế?”

Hai tiếng hét hoảng loạn nóng nảy gần như đồng thời vang lên, Tiêu Viễn và Lư thị vạn lần không ngờ hắn lại đột ngột ra tay với Tiêu Diệp, rốt cục không thể ngồi yên nữa, đứng bật dậy, trừng mắt với hắn!

Tiêu Xu cũng không tốt hơn là bao. Nàng đã bao giờ gặp dạng người hỗn đản thế này?

Một cái tát kia cực kỳ tàn nhẫn, làm cho nửa gương mặt của Tiêu Diệp cũng sưng vù lên, nhìn thấy mà giật mình!

Mí mắt nàng giật giật, lạnh lùng nói: “Định Phi huynh trưởng mới về đến nhà, đã động thủ với huynh đệ thủ túc, nếu truyền ra ngoài sợ là làm hỏng thanh danh đó?”

Tiêu Viễn nghiêm mặt đi về phía Tiêu Định Phi. Tiêu Định Phi nhìn ông ta một chút, ngoái nhìn Tiêu Diệp vừa bị hắn cho một bạt tai đang chật vật ngồi thẳng lại, mở miệng dường như muốn nói gì với hắn, trong cổ họng liền phát ra tiếng cười trầm thấp, trở tay lại đánh thêm một bạt tai!

Trong sảnh, đám người Tiêu Viễn quả thực không thể tin nổi vào mắt mình. Bên ngoài, đám người hầu ai nấy đều bị dọa đến nỗi ngây ra!

Thấy Tiêu Diệp như muốn ngất đi, Tiêu Định Phi liền xách lên, cười như không cười nói với Tiêu Viễn: "Khuyên ngươi bình tĩnh lại, phải biết rằng ta là người quan trọng do Tạ thiếu sư đưa về chuyến này, Thánh thượng muốn tiêu diệt Thiên Giáo còn phải dựa vào tin tức của ta cung cấp. Nếu ngươi dám động thủ với lão tử, lão tử có thể sẽ khiến hai đứa con do "tục huyền sinh ra" của ngươi biến thành con do "gian phu dâm phụ sinh ra"!

Tiêu Viễn chỉ cảm thấy trong đầu bị một trận khí huyết tán loạn, lớn từng này tuổi, chưa từng chịu kích thích mãnh liệt như vậy?

Đưa tay ôm ngực, mắt ông ta hoa lên, quả thật đứng không vững nữa.

Thân người lung lay, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Lư thị vừa sợ hãi vừa kinh hoàng, nước mắt tuôn ra, xông về phía trước đỡ lấy Tiêu Viễn, khóc ròng nói: "Lão gia, lão gia ông thế nào rồi?"

Tiêu Viễn thật vất vả mới thở đều được, run rẩy nói: "Ngươi, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Tiêu Định Phi chỉ cảm thấy một nhà này sống yên ổn đã quen, chỉ một chút giày vò này cũng chịu không nổi, CMN làm hắn thực mất hứng, không khỏi lắc đầu thở dài một hơi, lạnh lùng nói: "Không muốn làm gì. Chỉ là, đám cẩu các người sống tốt, lão tử liền thấy khó chịu."

Thực tế không phải lão tử muốn đối địch với các ngươi đâu.

Trong lòng hắn nghĩ, những ngày an nhàn của các ngươi đến hôm nay coi như kết thúc, nếu không hành chết các ngươi lão tử làm sao

báo cáo kết quả đây!

Tiêu Xu từ trước đến nay là người thông mình hiếm có, từng nghĩ trong đầu vô số lần về tình huống sau khi Tiêu Định Phi trở lại Tiêu thị, nhưng không tình huống nào khớp với cảnh tượng trước mắt.

Người ra bài không theo lẽ thường, ai gặp cũng cảm thấy khó giải quyết.

Chỉ là nàng cũng coi như tỉnh táo, lặng yên nắm chặt tay, ép mình không được nổi giận, treo lên nụ cười nói: "Thánh thượng coi trọng huynh trưởng, vị trí thế tử dù sao vẫn là huynh trưởng, ngày sau Quốc công phủ cũng là của huynh trưởng. Cùng là người nhà, có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục, huynh trưởng bây giờ không nhất thiết kiêng kỵ tỷ đệ ta như vậy…"

"Đàn bà thối tha như ngươi còn dám gọi một tiếng "Huynh trưởng", ta đảm bảo về sau ngươi chết cũng không biết chết như thế nào." Tiêu Định Phi nghe hai chữ "Huynh trưởng" này cảm giác toàn là dối trá, trông nàng ta có một gương mặt dễ nhìn, nhưng từ mái tóc đến vạt áo, chỗ nào cũng làm cho người khác thấy phiền chán, nhìn một chút cũng mất hết khẩu vị, không khỏi lầm bẩm một câu: "CMN dạng này cởi hết hầu hạ lão tử, lão tử cũng không cứng được."

Tuy là nói thầm, nhưng âm thanh lại không hề nhỏ.

Tiêu Xu đọc thi thư lễ nghi, chưa từng nghe ngôn từ ô uế như vậy, nháy mắt sắc mặt đã thay đổi!

Chương 147: Ông Ngang

Sáng sớm hôm sau, Khương Tuyết Ninh nghe nói, tối hôm qua Quốc Công phủ đánh nhau rồi.

Thế gia đại tộc khắp nơi đều là hạ nhân hầu hạ, bất cứ ai ra ngoài mua đồ, tin tức liền truyền khắp kinh thành, kế đó sẽ tới tai các chủ tử.

Chớ nói là sáng sớm làm ầm thẳng đến tận trong cung.

Tiêu Định Phi quả thực là một kẻ hung hãn, một câu liền đắc tội Tiêu Xu.

Tiểu thư khuê các nào có thể chịu được lời nói ngông cuồng như thế của hắn.

Dưới cơn thịnh nộ, một lời không hợp, liền kêu người tới, hai bên động thủ với nhau. Vốn cũng không định thật sự làm gì Tiêu Định Phi, nào ngờ tên vô lại này không chịu nổi nửa điểm thua thiệt, xuất ngôn ngông cuồng còn không cảm thấy có lỗi, bọn hạ nhân muốn bước tới khống chế hắn, hắn lại cho mỗi người một cú đá. Trong lúc dây dưa, khó tránh khỏi có chút thương tích.

Lần này thì hay rồi, Tiêu Định Phi không quan tâm gì nữa.

Đêm hôm khuya khoắt leo lên trên tường viện ngồi gào thét, luôn miệng lên án Tiêu thị nhất tộc không khoan dung với hắn, muốn cướp của, mưu sát tính mệnh hắn. Gào xong liền chạy, đêm đó trú ở thanh lâu xa hoa nhất kinh thành – Tàng Kiều Các, ôm ôn hương nhuyễn ngọc ngủ một đêm không nói, còn ghi nợ trong sổ nói ngày

khác Định Quốc Công phủ sẽ tự đến thanh toán.

Đi thanh lâu cũng phải để cho Tiêu thị bỏ tiền!

Trời còn chưa sáng, Tiêu Viễn khó khăn lắm mới điều chỉnh khí huyết mãi đến rạng sáng mới ngủ thiếp đi, còn chưa quá một canh giờ đã bị người đánh thức, khuôn mặt quản gia nơm nớp lo sợ báo sai vặt của Tàng Kiều Các tới phủ đòi tiền.

Tiêu Viễn nghẹn một hơi, cơn tức xông lên đỉnh đầu, đột ngột ngã xuống đất.

Bên trong Định Quốc công phủ lập tức ngập trong tiếng khóc than.

Bên này cuống quýt đi mời đại phu, bên kia từ trong cung đã tuyên chỉ gọi đám người Tiêu thị vào yết kiến.

Thì ra nghiệt chướng Tiêu Định Phi ra khỏi thanh lâu, sáng sớm đã đến thẳng hoàng cung.

Đúng là ác nhân cáo trạng trước! Trình thẻ bài vào cung, cáo trạng với hoàng đế rằng bọn họ không khoan dung với hắn, tố Tiêu Xu chỉ là một đại tiểu thư, không danh không phận lại dám sai khiến hạ nhân trong phủ phạt đòn hắn.

Trước mặt Hoàng đế, hắn cởi xiêm y.

Hay lắm, quả nhiên có vài vết thương xanh tím, rõ ràng mới bị thương đêm qua!

Dù đại khái Thẩm Lang biết Định Phi thế tử bây giờ đã không còn là Định Phi thế tử năm đó, hơn phân nửa đã thành tên khốn nạn, chỉ là người vừa trở về một ngày, đã làm loạn thành thế này, thật sự khiến mặt mũi của người làm hoàng đế là hắn không thể chấp nhận được.

Không quan tâm sau lưng nghĩ thế nào, ngoài mặt Tiêu Định Phi vẫn

là ân nhân cứu mạng hắn.

Vạn dân trong thiên hạ vẫn đang nhìn đấy.

Lúc ấy hắn liền giận tím mặt, lập tức sai người tuyên cả Tiêu thị từ trên xuống dưới vào cung giáo huấn.

Tiêu Viễn đã lớn tuổi, sức khỏe vốn đã kém một chút, sau khi bị ngất xỉu thật vất vả mới cứu được, nhưng cơ thể lại suy yếu không thể đứng dậy nổi, hoàng đế lại muốn triệu kiến vào lúc này, rơi vào đường cùng đành phải sai người nâng vào cung. Vậy cũng tiện "bán thảm" trước mặt hoàng đế, nghĩ bản thân xưa nay được sủng ái, Tiêu thị lại là nhà ngoại của Thái hậu, sẽ không thật sự làm gì Tiêu thị, hơn phân nửa là làm ra vẻ một chút thôi.

Nhưng không ai ngờ, Thẩm Lang lại không thèm nể mặt!

Trên đại điện, vẻ mặt nghiêm khắc mà trách mắng, chất vấn có phải bọn họ không thể chấp nhận được Tiêu Định Phi, nếu Tiêu thị không thể, cũng không cần Tiêu thị chấp nhận, ngay lập tức truyền vị trí Định Quốc Công của ông ta cho Tiêu Định Phi, Tiêu thị nhất tộc phân thành hai chi dứt khoát dọn ra khỏi kinh thành, còn tốt hơn là suốt ngày gây sự không ra thể thống gì cả.

Trên dưới Tiêu thị lập tức kinh hãi. Thái độ của Hoàng đế quả thực là ngoài dự liệu của bọn họ, không một ai kịp phản ứng, bị dọa đến nỗi chân mềm nhũn ra. Đến lúc này, nào còn ai dám truy trách chuyện của Tiêu Định Phi?

Tiêu Xu lại không cảm thấy mình vô lý, khẳng định Tiêu Định Phi nói năng lỗ mãng, mạo phạm nàng. Nhưng nếu hỏi đến tột cùng là mắng điều gì, nàng lại nói không được. Nữ nhi da mặt mỏng, là thứ nhất. Lâm Truy Vương Thẩm Giới sắp tuyển phi, là thứ hai.

Tất nhiên nàng chưa từng làm việc gì sai trái, nhưng những lời nói ô uế của Tiêu Định Phi mà truyền ra ngoài, tuy là trong sạch nhưng

truyền đi cũng thật khó nghe, thanh danh dễ dàng bị hỏng, bởi vậy trăm triệu lần không dám nói cho ai nghe. Nhất thời tư vị như người câm ăn hoàng liên, biết đắng mà không nói nên lời.

Lúc gần đi, hoàng đế còn lạnh mặt thẳng thừng hạ lệnh, ban cho Tiêu Định Phi một đội cận vệ, bảo vệ an nguy cho hắn, ngoài ra giao trách nhiệm cho Tiêu Viễn lấy danh nghĩa "Phạm thượng" trừng trị kẻ nào đêm đó động thủ với Tiêu Định Phi, nếu tái phạm sẽ không dễ dãi như vậy nữa đâu.

Đáng thương cho đám hạ nhân kia, tất cả đều nghe lệnh Tiêu Xu mà ra tay.

Các chủ tử vào cung trở về còn muốn trừng trị bọn họ nghiêm khắc, do Tiêu Định Phi xác nhận từng người, phàm là tối qua từng xuất thủ kéo hắn dù chỉ một chút, đều bị kéo ra ngoài nhấn trong sân đánh năm mươi đại côn, hai chân máu thịt be bét, không dưỡng thương mấy tháng tuyệt đối đừng nghĩ đến chuyện xuống giường.

Tận trung với chủ tử, chủ tử đã không bảo vệ được cho họ, thậm chí ngược lại còn đẩy họ ra thế tội, hạ nhân nào nghĩ đến có thể gặp phải chuyện này?

Không nói đến mấy người bị đánh.

Những hạ nhân khác làm việc tại Định Quốc Công phủ, nhìn khách quan, khó tránh khỏi có chút lạnh lòng, lại vì vậy mà dễ dàng hiểu rõ tình hình bây giờ của Tiêu thị: Cái gì mà thế gia đại tộc vinh hoa phú quý, đều là chó má! Định Phi thế tử vừa trở về mới là chủ nhân tương lai của Quốc Công phủ, hoàng đế lại đích thân che chở! Ai không có mắt muốn đối nghịch với Tiêu Định Phi nữa, đó chính là tự tìm chết!

Lúc đầu Khương Bá Du nghe nói hôm qua Khương Tuyết Ninh đi gặp Tiêu Định Phi, còn thật uyển chuyển phê bình, cho rằng Khương Tuyết Ninh không nên ở cùng tên đăng đồ tử (dê xồm) như vậy, hỏng

thanh danh của mình, cũng tổn hại danh dự Khương phủ.

Nhưng Khương Tuyết Ninh lại nói: “Phụ thân đừng quên, con đã quen biết người này tại Thông Châu.”

Khương Bá Du lúc đầu nghe xong còn chưa hiểu ý.

Khương Tuyết Ninh liền cười nhạt nói: “Hỗn Thế Ma Vương như vậy, hợp ý hắn còn tốt, dù sao vẫn là ở kinh thành. Hắn là dạng người đần độn gì, nữ nhi cũng thấy rõ, nhưng phủ chúng ta tuyệt đối không trêu chọc nổi. Nếu như không gặp, chọc giận hắn, hắn truyền ra ngoài chuyện cả chặng đường nữ nhi bị loạn đảng Thiên Giáo cướp đến Thông Châu, sợ rằng lúc đó mới thật là làm hỏng đại sự? Trong phủ chúng ta không phải còn có một vị muốn chọn làm Vương phi sao?”

Khương Bá Du không nói gì nữa.

Hôm sau, nghe chuyện xảy ra ở Định Quốc Công phủ, Khương Bá Du thở dài một hơi, cuối cùng cũng không nhắc đến chuyện qua lại của Khương Tuyết Ninh và Tiêu Định Phi nữa, chỉ căn dặn nàng hành sự nên chú ý một chút, cũng đừng quá mức.

Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ: Loại người xảo trá tàn nhẫn như Tiêu Định Phi, bị đánh đến mức khóc lóc vào cung cáo trạng, trên người còn đầy vết thương xanh tím? Có trời mới biết là do cô nương trong thanh lâu đêm qua để lại, hay thực sự bị đánh nữa!

Chỉ là nàng bao che người này, không đáng vạch trần.

Trông nhìn thấy vị đầy mình toàn ý xấu này bắt đầu giày vò Tiêu thị, nàng mừng còn không kịp, hận không thể đi Quốc Công phủ kê bàn cắn hạt dưa xem kịch, liên tục mấy ngày từ sau khi sang năm mới đến Nguyên Tiêu, phiền não gì cũng quên sạch, trong lòng cực kỳ khuây khỏa.

Hôm Nguyên Tiêu, phong thư của Vưu Phương Ngâm từ phía đất

Thục cũng gửi tới, nói là mới đến đất Thục mọi chuyện đều ổn. Trừ chuyện nghe giọng nơi đó có chút không hiểu lắm, người dân đều rất hiền lành; chế tạo trác đồng tỉnh khí thế ngất trời, ruộng muối Nhậm thị đã mở lại, tuyển mộ được khá nhiều hạ nhân; Nhậm Vi Chí xuất thân thư sinh, khá chiếu cố nàng, chỉ là hơi thẳng thắn quá, vùi đầu nghiên cứu trác đồng tỉnh liền không để ý gì khác nữa, vì thế phương diện đối nhân xử thế nàng đỡ đần chiếu cố một chút.

Trông dáng vẻ hết thảy tiến triển cũng rất thuận lợi.

Chỉ là sau khi Khương Tuyết Ninh xem xong phong thư này, ngược lại cau mày, chỉ ngẩng đầu nhìn tiết trời gió lạnh thổi không ngừng bên ngoài: Ngày đông trời hanh khô, chính là thời điểm phải cẩn thận hỏa hoạn. Phàm là mọi vật mới việc mới, vừa khởi đầu hẳn cũng trải qua chút khó khăn, có rất ít việc là thuận thuận lợi lợi, dễ dầng thành công. Chỉ mong Phương Ngâm còn nhớ rõ lời nàng khuyên bảo, để ý Nhậm Vi Chí một chút, khuyên hắn không được quá mức vội vàng.

Từ lúc Dũng Nghị Hầu phủ xảy ra chuyện, Khương Tuyết Ninh bán đi hơn phân nửa cổ phần ruộng muối Nhậm thị, trong tay chỉ còn lại hai ngàn cổ. Đại đa số bạc cổ phần của ruộng muối chỉ sợ đều nằm trong tay Lữ Hiển, một phần nhỏ khác nằm trong tay Vưu Nguyệt, còn lại là từng này trong tay nàng, còn có vài người tùy tiện mua thử.

Sau tết Nguyên Tiêu, thư đồng phải nhập cung lần nữa.

Nàng suy nghĩ, sai Đường Nhi Liên Nhi phân phó người chuẩn bị xe, hiếm được một lần đi khách điếm Thục Hương xem tình hình ra sao.

Dọc đường đi hiển nhiên khó tránh lại nghe được đủ loại công trạng to lớn Tiêu Định Phi đã lập những ngày qua….

Tác phong hành sự của hắn vốn đã độc tài ngang ngược, từ sau khi trong phủ trên dưới đều biết lời nói của hắn có trọng lượng thế nào, còn mấy ai dám không nghe lệnh hắn? Thế là bảo mã hương xa, mỹ nhân châu báu, có gì tốt đều vơ vét vào phòng mình.

Định Quốc công phủ vốn đang yên lành, hết sức xa hoa, dù sao cũng là gia tộc lâu năm, trang hoàng thật sự có vài phần phong nhã.

Nhưng Tiêu Định Phi lại là con người dung tục.

Nào là gỗ, cột nhà cũ kỹ đều phải sơn phủ một lớp vàng, thảm lót sàn phải là màu đỏ thẫm, bình phong phải dùng mẫu đơn, ngay cả chỗ để chân trong phòng ngủ cũng chế tạo bằng vàng ròng.

Từ đó về sau, ra ngoài cũng không nói mình là thế tử nữa.

Hắn gặp ai cũng cười, nói: Các ngươi đừng nghi ngờ gì, thật ra Tiêu thị nhất tộc từ trên xuống dưới, bất kể lớn nhỏ đều là cháu chắt rửa chân trước mặt tiểu gia!

Từ lúc có bảng theo dõi giá cổ phần của ruộng muối Nhậm thị treo trong sảnh, khách điếm Thục Hương liền thành nơi các thương nhân thường xuyên lui tới, lại bởi vì phụ cận có Lưu Ly xưởng, thường có sĩ tử lên kinh đi thi và thư sinh lui tới, khách điếm đông đúc náo nhiệt, thư sinh qua đường hiển nhiên cũng vui vẻ đặt chân vào.

So với thương nhân, kẻ sĩ thích bàn luận chính trị hơn.

Gần đây cũng có quá nhiều việc xảy ra trong kinh, khi Khương Tuyết Ninh từ ngoài vào được tiểu nhị dẫn lên nhã gian trên lầu, đã nghe thấy phía dưới có mấy bàn đang nói.

“Ta thấy Định Phi thế tử này ăn uống cá cược chơi gái gì cũng có, thực sự không giống như người tốt đẹp gì, đáng thương Tiêu thị nhất tộc lại bị giày vò như thế, đủ thấy ông trời có mắt, ngày trước ngang ngược hung hăng, cuối cùng cũng ác giả ác báo.”

“Lời này sai rồi.”

“Đúng vậy, nào đơn giản như bề ngoài vậy? Cũng không thử nghĩ

xem, Tiêu thị ngày trước được sủng ái như thế nào? Dũng Nghị hầu phủ cũng đã sụp đổ, Tiêu thị lại là mẫu tộc của Thái Hậu nương nương, theo lý Thánh Thượng phải che chở. Nhưng lần này thì hay rồi, không những không che chở, mà còn khiến họ mất mặt. Theo ta thấy, thánh tâm khó dò, chỉ sợ là Tiêu thị sắp xui xẻo rồi. Thánh thượng chẳng qua mượn Định Phi thế tử này nhắc nhở họ mà thôi."

Lời vừa nói ra, ai nấy đều kinh hãi.

Ngay cả Khương Tuyết Ninh đang định bước lên bậc thang cũng không khỏi dừng bước, kinh ngạc nghi ngờ nhìn sang người này.

Đó là một nho sinh mặc trường sam.

Trông bề ngoài, chắc chắn là người có học thức. Dáng dấp ngược lại không tệ, nhưng hai hàng chân mày dài hướng lên trên lại mang vài phần cởi mở không câu nệ, những người khác cùng bàn uống trà, hắn lại uống rượu, cũng không biết có phải uống nhiều hay không, tự nhiên mang tư thái tùy ý buông thả, càng kiêu ngạo xem thường mọi thứ, có cảm giác cậy tài khinh người, không coi ai ra gì.

Người bên cạnh giật nảy mình, nhịn không được nhìn xung quanh một vòng, hạ giọng khuyên hắn: "Khởi Phàm huynh, rượu có thể uống loạn, lời nói không thể nói loạn, ngươi uống say rồi!"

Thư sinh kia đẩy hắn ra: "Ông mỗ rất thanh tỉnh!"

Trên mặt hắn mỉm cười, uống thêm một ngụm rượu, đưa tay lên mang chút tư thái chỉ điểm giang sơn, lời lẽ đầy kích động, cảm khái: "Trông các ngươi, trông triều đình xem! Quả là một đám phế vật! Tiêu thị trăm phương ngàn kế đánh đổ Dũng Nghị Hầu phủ, khiến biên quan không ai trấn giữ, không thể đấu lại Thát Đát ở quan ngoại, bây giờ sứ thần người ta ép đến tận kinh thành, còn muốn đường đường là Đại Càn lại đẩy một nữ nhi đi hòa thân, hòng giữ một chút an bình! Thật đúng là quá có cốt khí, làm quá hay! Thế mà Thánh thượng lại cam lòng thật sự từ bỏ muội muội, theo ý Ông mỗ, họa do

ai gây nên, thì bảo người đó hóa giải, dứt khoát đưa nữ nhi Tiêu thị bọn họ đi hòa thân không tốt hơn sao? Thân phận đủ quý trọng, bề ngoài cũng đẹp, đảm bảo Thát Đát vừa lòng!"

Thật là càng nói càng làm người ta khiếp sợ.

Người ngồi bên cạnh thật sự thậm chí đợi cũng không dám đợi nữa, chỉ sợ người này gặp họa từ miệng mà ra, vội vàng bịt miệng hắn lại, thẳng một đường "cho qua cho qua", mỗi người một tay túm người này ra ngoài.

Trong khách điếm lập tức toàn là âm thanh bàn luận.

Đáy mắt Khương Tuyết Ninh lóe lên tia sáng, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại, sau khi cân nhắc tỉ mỉ, chợt cảm thấy danh xưng "Ông Khởi Phàm" này mơ hồ có chút quen tai, như từng nghe ở đâu đó, liền cười lên, giọng nói ôn hòa hỏi tiểu nhị bên cạnh: "Vị vừa nói dưới lầu ban nãy là ai vậy?"

Tiểu nhị "À" một tiếng, hiển nhiên là biết người kia.

Hắn vừa ân cần dẫn đường cho Khương Tuyết Ninh, vừa cười nói: "Đừng thấy hắn thường uống đến mức hồ đồ, lại là cử nhân đến từ Hồ Bắc đấy, tên là Ông Ngang, mọi người đều gọi là "Ông Khởi Phàm", tài hoa vô cùng."

Ông Ngang?

Sắc mặt Khương Tuyết Ninh lập tức có chút kỳ lạ, rốt cuộc nhớ ra đã nghe cái tên này từ đâu…

Bảng Nhãn xui xẻo ở kiếp trước?

Rõ ràng thi Hội không tệ, một ngày trước khi yết bảng vàng lại uống say cùng đồng liêu rồi nổi lên tranh chấp, bị mấy tên lưu manh chợ

búa sẩy tay đánh chết. Tin tức lan truyền, lập tức chấn động cả kinh thành, ai nấy tiếc hận, đều nói về chuyện lạ kỳ này.

Chương 148: Bị giáo huấn

Ai nấy đều biết, cử nhân có công danh gặp quan lớn trên công đường cũng không cần phải quỳ xuống, đến đâu cũng được kính trọng mấy phần. Trình danh thiếp đi phủ đệ bình thường, không chỉ được cung phụng ăn uống, còn được biếu chút ngân lượng làm quà gặp mặt, có thể nói rằng không cần lo lắng ăn mặc.

Thông thường mà nói, bọn lưu manh lấn yếu sợ mạnh, đều có mắt nhìn người, trong kinh thành không phải ai cũng có thể bắt nạt được.

Có người đã từng nói, chuyện này rất bất hợp lý.

Nhưng cũng có người nói, một khi đã uống say sao phân biệt được ai với ai nữa? Khẳng định vẫn là rượu vào hỏng việc.

Chung quy đám lưu manh này đánh chết người rồi bỏ chạy, rốt cuộc cũng không bắt được.

Từ đây trở thành một vụ án chưa giải quyết.

Thời gian này ở kiếp trước, Khương Tuyết Ninh còn đang dồn hết tâm trí vào việc tuyển chọn Lâm Truy Vương phi, cũng không có hơi sức đâu quan tâm những chuyện khoa cử.

Chuyện của Ông Ngang cũng là sau khi nàng gả cho Thẩm Giới, mới nghe người ta nói như câu chuyện phiếm.

Hôm nay ngoài ý muốn nghe lời ngông nghênh, thấy được hành động buông thả của người này, cẩn thận nghĩ lại, cảm thấy e rằng trong chuyện này có chút ẩn tình.

Đẩy Tiêu Xu đi hòa thân…

Lời này từ trong miệng Ông Ngang nói ra, thật sự có thể hù dọa chết một đám người.

Nhưng rơi vào tai Khương Tuyết Ninh, lại như cắm rễ vào tâm trí nàng.

Tận đến khi nàng xem xong biến động giá cổ phần của ruộng muối Nhậm thị, về đến Khương phủ, ngủ một giấc dậy, bắt đầu thu xếp tất cả công việc để sau lễ tết sẽ tiến cung làm thư đồng. Lời nói đó vẫn quẩn quanh trong tâm trí nàng, làm thế nào cũng không biến mất.

Về chiều, tuyết đọng đã tan.

Trên góc án kê sát bệ cửa sổ đặt hai quyển kỳ phổ (sách dạy đánh cờ).

Là phía Khương Tuyết Huệ sai người đến thông báo cho nàng chuẩn bị, nói rằng thời gian nàng không ở trong cung, mặc dù Tạ tiên sinh lĩnh chỉ truy đuổi tiêu diệt Thiên Giáo, không dạy gì mới, nhưng vị tiên sinh khác bỗng nhiên nổi hứng dạy mọi người chơi cờ, chỉ sợ lần này vào cung sẽ phải học tiếp.

Khương Tuyết Ninh nhìn chằm chằm những quyển sách này, suy nghĩ ngẩn ngơ.

Bên này Liên Nhi đang đếm lại ngân phiếu và một ít thỏi bạc với đủ kiểu dáng khác nhau cho Khương Tuyết Ninh nhập cung lần này, chuẩn bị để sau khi tiến cung sắp xếp cho cung nhân.

Chỉ là nàng vừa đếm, lại vừa bĩu môi. Sau đó lại lẩm bẩm: “Ngày nhập cung lần này, sớm không sớm, muộn không muộn, lại ngay sinh thần của cô nương. Trưa nay phu nhân sai người mời cô nương qua đó đón sinh thần cùng Đại cô nương. Cô nương thì hay rồi, từ

chối thẳng thừng, để họ bên kia tổ chức tưng bừng, náo nhiệt. Ai không biết mà thấy, sợ lại tưởng hôm nay là sinh thần của Đại cô nương đấy. Nếu đổi lại là nô tì, ai gọi nô tì đi nô tì đi ngay, không những đi, mà còn vui vẻ hơn họ nữa cơ! Đợi đến khi vào cung quy củ sâm nghiêm, đâu thể nào gióng trống khua chiêng đón sinh thần được…"

Khương Tuyết Ninh nghe nàng nói một hồi, lấy lại tinh thần, mới hiểu được nàng đang nói đến sinh thần của mình (Khương Tuyết Ninh).

Kiếp trước nào có chuyện nàng không đi?

Đúng như Liên Nhi nói, nàng không những đi, mà còn đón sinh thần thật vui vẻ. Dù sao tình huống lúc đó không giống bây giờ. Kiếp trước nàng đã lấy lòng Thẩm Giới, cuối cùng nàng là người được chọn làm Lâm Truy Vương phi, còn gần như là chuyện ván đã đóng thuyền, cho nên càng đắc ý, trong ngày tốt lành như sinh thần, cố ý đi gây chuyện với Khương Tuyết Huệ và Mạnh thị, dăm ba câu đã làm cho mọi người biến sắc.

Lúc ấy Khương Tuyết Huệ nhìn nàng thật lâu.

Sau đó Khương Tuyết Huệ không nói gì, chỉ nói mọi người giải tán, bản thân cũng đứng dậy cáo từ.

Điều làm cho Khương Tuyết Ninh chán ghét nhất chính là vẻ mặt bình tĩnh của vị "tỷ tỷ" này, khiến nàng có cảm giác như đánh vào bông vậy. Thế là Khương Tuyết Ninh đuổi theo gọi nàng lại, cười gằn chất vấn: "Chẳng phải ngươi thích Thẩm Giới sao? Nhưng giờ người Lâm Truy Vương điện hạ muốn cưới là ta. Năm đó tu hú chiếm tổ chim khách, chiếm lấy thân phận của ta, sống bao nhiêu năm yên ổn không cần lo cơm ăn áo mặc. Chỉ hận ông trời không có mắt, vẫn để cho ngươi sống thật thoải mái. Vậy đành để đích thân ta cho ngươi biết tư vị của quả báo ra sao."

Khương Tuyết Huệ vẫn bước đi.

Khương Tuyết Ninh tiến lên phía trước một bước, ngăn lại.

Rốt cuộc Khương Tuyết Huệ cũng dừng bước, ngước mắt nhìn nàng, chậm rãi nói một câu: “Ngươi có thật sự vui vẻ không?”

Sao lại không vui?

Gả cho Lâm Truy Vương tao nhã lễ độ, đoạt đi nhân duyên của tỷ tỷ – người năm đó chiếm cứ thân phận của nàng, đến nay còn mang danh đích nữ trấn áp nàng, cả nhà đều phải nhìn sắc mặt của nàng, vinh hoa phú quý trong tầm tay…

Khương Tuyết Ninh cảm thấy bản thân vốn dĩ rất vui vẻ.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ Khương Tuyết Huệ dường như không bị ảnh hưởng gì cả, thì chút vui vẻ đó giống như mọc cánh nhẹ nhàng bay đi mất. Đợi đến ngày thật sự làm lễ thành hôn với Thẩm Giới, trong đầu nàng lại hoàn toàn trống rỗng, tràn ngập vẻ mơ hồ, toàn thân như bị người ta ném lên mây, lơ lửng bay bổng không điểm tựa.

“Nhị cô nương, mặc dù cô nương không đi qua chỗ Phu nhân và Đại cô nương, nhưng dù sao hôm nay vẫn là sinh thần của cô nương, vẫn nên cầu mong ý cát tường chứ.” Đường Nhi cười khẽ, lấy từ trong tay áo ra một hầu bao, rồi từ trong đó rút ra một chiếc vòng tay, dùng mười chín viên lục lạc nhỏ bằng vàng xâu vào một sợi dây màu đỏ, chế tác cực kỳ tinh xảo. “Sinh thần năm kia của cô nương, Yến thế tử sai người mang tới làm quà tặng, tổng cộng hai mươi viên lục lạc, mỗi năm thêm một tuổi thì thêm một viên, nô tì đã thêm vào cho cô nương rồi.”

Nàng đưa lắc tay qua cho Khương Tuyết Ninh xem.

Khương Tuyết Ninh nhận lấy, nhìn thấy nó mới phảng phất nhớ lại, đúng là có một món quà như vậy: Năm nàng mười sáu tuổi, đón sinh thần thứ hai tại kinh thành, ngày đó Yến Lâm đưa nàng đi hội hoa

đăng chơi trọn một ngày, đến lúc sắp đưa nàng về, lại kéo nàng vào một góc tối trong con hẻm nhỏ bên cạnh. Thiếu niên ấy chắc là đã đỏ mặt nhỉ? Tùy tiện nhét món đồ này vào tay nàng, xấu hổ đến nỗi quay đầu bước vội đi.

Không lẽ đó là lần đầu Yến Lâm tặng đồ cho tiểu cô nương?

Lúc ấy nàng phiền muộn, còn cảm thấy đồ vật này hơi tầm thường.

Nhưng không chịu nổi sự thúc ép của Yến Lâm, mỗi năm đều phải thêm một viên lục lạc vào, lúc sinh thần thì đeo lên.

Về sau, Dũng Nghị Hầu phủ sụp đổ, đương nhiên nàng cũng không đeo vật này nữa, lâu dần thì biến mất không rõ tung tích cùng với vòng ngọc của Uyển Nương.

Giờ đây chuỗi vòng tay ngày xưa đã lâu không thấy lại bày ra trong lòng bàn tay nàng, trong đầu Khương Tuyết Ninh vang lên một tiếng, là sau khi Yến Lâm trở thành tướng quân, khải hoàn về triều nắm quyền. Khuỵu một chân, cúi thấp đầu trước mặt nàng, lấy ra chuỗi vòng tay lục lạc vàng không rõ đã biến mất khỏi tầm mắt nàng bao nhiêu năm, đeo lên cổ tay nhỏ nhắn của nàng, thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi nói với nàng như trong giấc chiêm bao: “Nương nương, năm đó trong lòng ta đã từng nghĩ thầm rằng, đợi đến lúc chuỗi lục lạc này đủ hai mươi viên, ta có thể cưới được cô nương đeo nó về nhà rồi. Nhưng hóa ra, nương nương tâm cao chí lớn, lại khinh thường chẳng thèm nhìn tới…”

Đường Nhi thấy sắc mặt nàng lúc vui lúc buồn, không khỏi thấp thỏm, lúc này đột nhiên nhớ lại Dũng Nghị Hầu phủ đã sụp đổ: “Trách nô tì…”

Khương Tuyết Ninh ngắt lời nàng: “Không sao.”

Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, đưa chuỗi lục lạc lại cho Đường Nhi, cười lên nói: “Không phải nói nên làm để cầu mong cát tường

sao? Giúp ta đeo lên đi."

Kiếp này, nàng đã nói rõ với Yến Lâm, không còn gì vướng mắc nữa.

Đối với chuỗi lục lạc này, nàng cũng không còn phải kiêng kị gì.

Chung quy cũng là một phen tâm ý của thiếu niên ấy, nàng mong hắn sống tốt, hắn cũng mong nàng sống tốt vậy thôi.

Đường Nhi thấy nàng cười lên, đáy lòng mới thả lỏng vài phần, chần chừ một chút, cuối cùng vẫn tiến tới đeo lên cổ tay nàng chuỗi lục lạc bằng vàng nối thành vòng tay.

Cổ tay mảnh mai trắng nõn, một chuỗi lục lạc vàng nhỏ.

Đoạn cuối sợi dây đỏ thắt nút mảnh rũ xuống trên mu bàn tay trắng trẻo mịn màng, thật đẹp.

Liên Nhi không kiềm được tán thưởng: "Đẹp quá đi thôi, e rằng chỉ cô nương nhà chúng ta mới đeo ra được dáng vẻ thế này."

Khương Tuyết Ninh lắc lắc tay, âm thanh khe khẽ phát ra, không lớn, nhưng lại có cảm giác rất nhẹ nhàng sinh động.

Nàng nói: "Được rồi, chuẩn bị vào cung thôi."

Hai cô nương của Khương gia đều vào cung làm thư đồng, theo lý mà nói nên đi cùng nhau, nhưng suy cho cùng Khương Tuyết Ninh vẫn để tâm đến Khương Tuyết Huệ, cố ý lấy cớ mình chưa thu dọn xong, để Khương Tuyết Huệ đi trước một mình, bản thân thì kêu người trong phủ chuẩn bị một cỗ xe ngựa nữa sau gần hai khắc mới đi.

Nhưng không ngờ rằng, Khương Tuyết Ninh ngồi trong xe, mới đi qua hai con phố, lại phải đối mặt với mấy thớt ngựa phi nước đại lao đến.

Người trên ngựa đều mặc Hồ phục (trang phục của người Hồ), đầu đội mũ da, dáng người ngoại tộc, roi ngựa quất vun vút, cùng nhau cười lớn.

Đây là phố xá náo nhiệt, nhưng tốc độ của bọn chúng lại không hề chậm chút nào!

Phu xe của Khương phủ bị dọa giật nảy mình.

Trong lúc hoảng loạn vội vàng đánh xe sang bên để tránh, tuy đã tránh được mấy con ngựa đang lao đến, nhưng bánh xe ngựa lại va trúng mấy hòn đá cứng mà người bán hàng rong kê lên khi bày quầy hàng, "rắc" một tiếng liền gãy, bánh xe không thể lăn tiếp được nữa.

Khương Tuyết Ninh ở trong suýt bị văng ra ngoài, đợi khi xe dừng lại, cau chặt chân mày, vén rèm xe lên trước hỏi: "Chuyện gì thế?"

Phu xe vẫn chưa hoàn hồn: "Vừa rồi có mấy tên Thát Đát phi ngựa qua, cũng may tiểu nhân tránh kịp, chỉ hư xe chứ không va phải người!"

Khương Tuyết Ninh nhìn về đầu đường bên kia.

Mấy con ngựa đó đã khuất dạng từ lâu, khắp phố là cảnh người ngựa nhốn nháo, từ người đi đường đến kẻ bán buôn, ai cũng cất tiếng chửi rủa, hiển nhiên đều bị ảnh hưởng, tai bay vạ gió.

*

U Hoàng quán nằm ở phố đối diện.

Lữ Hiển ngồi bên cửa sổ, chau mày nhìn thân đàn đặt trên bàn, rõ ràng mới được đẽo cách đây không lâu, dùng gỗ sồi, chất gỗ đường vân đều là thượng hạng.

Chẳng qua chếch về bên trái nửa bàn tay lại có một nét khắc hỏng.

Rõ ràng đao khắc lệch rồi.

Bên trên thậm chí còn dính vệt máu lau chưa hết.

“Ta nhớ đây là mấy thanh gỗ chất lượng tốt nhất ta tìm cho ngươi cách đây mấy tháng mà, chẳng phải ngươi đã đem nó đi làm đàn rồi sao?” Lữ Hiển nhìn Tạ Nguy đang ngồi đối diện uống trà, giọng nói mang chút bất mãn: “Một cây cổ thụ sinh trưởng tám trăm mười năm, đốn xuống cũng chỉ được mấy thanh gỗ tốt thế thôi, ta đi đâu để tìm mấy phiến cùng một cây thậm chí là giống nhau cho ngươi được hả? Tạ Cư An, lúc đẽo, ngươi nằm mơ hay gặp ma? Thế mà cũng đẽo hỏng cho được!”

Gần đây Tạ Nguy bị việc vặt quấn thân, mắt thấy tuyết rơi rất nhiều ngày sau tết rốt cuộc cũng tan, mới ra khỏi phủ, cố ý đến U Hoàng Quán một chuyến.

Đương nhiên hắn biết gỗ làm đàn này khó tìm.

Nhưng nếu không khó tìm, thì đâu cần phiền đến Lữ Hiển?

Lúc hắn ngồi đưa lưng về phía khung cửa sổ dán giấy trắng như tuyết, gần nửa khuôn mặt bị bao phủ bởi bóng tối, chỉ đặt chén trà xuống, nói: “Phiền ngươi hao tâm tổn trí, thay ta tìm tiếp xem.”

Lữ Hiển thật sự bó tay toàn tập.

Trong lòng hắn biết nếu Tạ Nguy đã đích thân đến, sợ rằng đàn này tương đối quan trọng, cho nên day day huyệt Thái Dương, cuối cùng vẫn sai hạ nhân lấy hết sổ sách nhập kho mấy tháng trước ra, đối chiếu tìm kiếm từng mục một, muốn tìm trong đó một khối gỗ có chất liệu hoa văn gần như tương tự với khối trước mắt này, khớp được vào đàn Tạ Nguy đã làm trước đó.

Tra xét nửa ngày cũng không có kết quả, ngược lại trong đầu hắn chợt lóe lên, nhớ tới chuyện gì, nói: “Nếu hôm nay ngươi đã rảnh rỗi qua đây, gần đây ở Quốc Công phủ, Tiêu Định Phi kia coi trời bằng vung, hẳn ngươi đã nghe nói rồi?”

Quả là có chuyện đó.

Hơn mười ngày qua Tiêu Định Phi làm bao nhiêu chuyện hoang đường, không chuyện nào không truyền đến tai Tạ Nguy, chỉ là hắn vừa nắm quyền Công bộ quá nhiều việc, mà Tiêu Định Phi lại giày vò Tiêu thị, nên hắn liền tạm thời không quản đến. Nhưng chuyện trên đời này hăng quá hoá dở, thật sự muốn đẩy ngã Tiêu thị không phải chuyện một sớm một chiều, làm loạn một trận xong thì nên yên tĩnh xuống lập mưu sâu kế dày.

Nếu không ước thúc, chỉ sợ Tiêu Định Phi đắc ý nên nỗi sắp quên mất mình là ai.

Nghĩ như vậy, Tạ Nguy liền gọi Kiếm Thư vào, dặn dò: “Lát nữa bảo Đao Cầm đích thân đi một chuyến, khuyên bảo hắn, uy phong đã khoe đủ, không nên làm thái quá…”

Vừa dứt lời, bên ngoài bỗng truyền đến thanh âm huyên náo.

Nghe giống như đã xảy ra chuyện gì.

Lữ Hiển đang tra sổ sách không khỏi ngẩng đầu lên, lắng tai nghe chỉ trong chốc lát, chân mày chợt nảy lên, lại đẩy khung cửa sổ giấy ra, nhìn ra ngoài đường: “Hình như là đám người Thát Đát vào kinh năm trước phóng ngựa trên phố xá sầm uất…”

Tạ Nguy nghe vậy, đầu lông mày cũng nhăn lại, cũng nhìn ra ngoài cửa số.

Phía dưới quả nhiên rất hỗn loạn.

Bên đường còn có một chiếc xe ngựa nghiêng nghiêng, phu xe đang ngồi xổm xuống kiểm tra bánh xe, bên cạnh là một cô nương khoác áo choàng gấm đỏ thẫm cổ áo bằng lông cáo tuyết, đang đứng đó mà nhìn, trên gương mặt thanh tú động lòng người lớn cỡ bàn tay lại mang vẻ lạnh lùng như băng.

Lữ Hiển cũng nhìn thấy, không khỏi chuyển mắt nhìn sang Tạ Nguy.

*

Một đám sứ thần Thát Đát tới quả là uy phong tám hướng!

Thật sự coi kinh thành như nhà mình.

Khương Tuyết Ninh đi từ Khương phủ vốn đã trễ hơn Khương Tuyết Huệ mấy phần, nếu trên đường không ra xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì hẳn sẽ đến cửa cung ngay sát giờ. Nhưng nửa đường gặp phải chuyện này, xe ngựa hỏng, người thì đang ở nửa đường, còn không biết phải kéo dài bao lâu, thật là một bụng tức giận không có nơi xả.

Nàng đang muốn nói tìm nơi gần đó thuê một cỗ kiệu, vào cung trước đã, chuyện xe ngựa thì để phu xe thong thả xử lý, kết quả còn chưa mở miệng, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy từ lầu hai trong U Hoàng Quán ở phố đối diện, có người bước xuống, còn đi thẳng về phía nàng.

Lập tức nàng có mấy phần kinh ngạc.

Kiếm Thư mang bội kiếm bên hông, nhìn thoáng qua xe ngựa kia, quả nhiên đã hỏng, liền chắp tay nói với Khương Tuyết Ninh: “Nhị cô nương muốn vào cung phải không? Giờ đây xe ngựa đã hỏng không đi ngay được, bên ngoài gió lớn, không bằng lên trên lầu ngồi tạm, tiên sinh cũng đang ở đó.”

Khương Tuyết Ninh vô thức nhìn thoáng qua gian lầu hai sát đường

ở đối diện, ở đó quả nhiên có một cánh cửa sổ đang mở ra một nửa, nàng vừa nhìn đã thấy một bên mặt với đường nét rõ ràng của Tạ Nguy.

Sau khi trở về từ Thông Châu, đã hơn mười ngày chưa gặp.

Tạ Nguy cũng không bắt nàng đến học đàn nữa, cộng thêm Tiêu Định Phi làm ầm ĩ hết tuồng này tới tuồng khác, nàng được trải qua những ngày thảnh thơi khó có được. Lần này lại phải nhập cung, vừa rồi lúc ở trong xe nàng đã suy nghĩ, về sau không tránh khỏi sẽ bị vị thiếu sư đại nhân này túm lấy, phải biết hạ mình gọi dạ bảo vâng.

Nhưng không ngờ, chưa nhập cung đã gặp phải rồi.

Khương Tuyết Ninh bỗng nhớ đến Trương Già, từ Thông Châu trở về cũng được thăng chức, giờ có lẽ đang bận nhỉ?

Tuy trong lòng nghĩ như thế, nhưng không hiểu vì sao vẫn có chút buồn phiền.

Tạ Nguy đã gọi nàng vào, bên ngoài cũng thực sự có gió lạnh, thì tất nhiên nàng sẽ không từ chối, gật đầu, dặn dò phu xe mấy câu, theo Kiếm Thư lên lầu, đi vào U Hoàng quán.

Nàng từng cùng Yến Lâm đến đây, bài trí trong quán không có gì thay đổi.

Kiếm Thư dẫn nàng vào hẳn bên trong.

Vén rèm cửa lên, Khương Tuyết Ninh nhìn thấy Tạ Nguy ngồi bên trong, trong phòng đặt chậu than đang đốt, vô cùng ấm áp, hắn ngồi bên dưới cửa sổ, mặc đạo bào màu thiên thanh, cũng vừa đúng lúc đang nâng tầm mắt lên nhìn nàng.

Tạ Nguy ở U Hoàng quán, chắc chắn để gặp Lữ Hiển.

Nhưng bây giờ lại không thấy Lữ Hiển đâu.

Ánh mắt Khương Tuyết Ninh đảo qua chung trà chưa được dọn đi, quy củ đến trước mặt hắn hành lễ: “Bái kiến Tạ tiên sinh.”

Khi hành lễ nàng đặt ai tay ngang eo, ngón tay thanh mảnh lộ ra, trong tay áo phong thanh tiếng lục lạc nhỏ kêu lanh lảnh.

Tạ Nguy nói: “Gặp phải người Thát Đát à?”

Khương Tuyết Ninh không kìm được bĩu môi, nhớ đến chuyện lúc nãy lại bực mình, giận dữ nói: “Học trò còn chưa hoàn toàn gặp đâu, nếu thật sự đụng phải, sợ rằng tiên sinh nhìn thấy ta bây giờ đã cụt tay gãy chân rồi.”

Chân mày Tạ Nguy chau lại: “Mười sáu tháng giêng, nói linh tinh gì thế?”

Mười sáu tháng giêng là sinh nhật ta, ta còn không kiêng kị, ngươi kiêng kị cái gì chứ?

Khương Tuyết Ninh oán thầm, không vừa lòng, nhưng lại không dám cãi, chỉ cúi đầu xuống, nhỏ giọng đáp: “Vâng.”

Tạ Nguy nhìn ra nàng không phục.

Sau khi nhìn chằm chằm nàng một lát, bỗng nói: “Những ngày này qua lại cùng Tiêu Định Phi, trông thấy hắn giày vò Định Quốc công phủ, ngay cả rất nhiều thứ trong cung ban thưởng đều đưa đến tặng cho ngươi, trái lại ngươi nhận rất sảng khoái, xem trò có vui không?”

Trong lòng Khương Tuyết Ninh hơi hồi hộp một chút, cũng không có lường trước vậy mà Tạ Nguy lại tìm nàng nói chuyện này, lập tức ngẩng đầu lên.

Nhưng đối mặt với ánh mắt thấu suốt của Tạ Nguy, lại không hiểu

sao mất hết dũng khí.

Nàng nghĩ, về chuyện này thực sự không cần phải giấu diếm Tạ Nguy.

Dứt khoát nói thật, thẳng thắn nói: “Dù sao hắn cũng không phải loại người tốt lành gì, thấy hắn giày vò Quốc Công phủ, quả thật học trò rất vui. Không những vui mà còn muốn vỗ tay lớn tiếng khen hắn nữa. Quốc Công phủ càng nước sôi lửa bỏng, học trò càng vui.”

Nói cho cùng, có thù tất báo thôi.

Những lời này lại có chút dáng vẻ xảo trá ương ngạnh như trước kia, chân mày xinh xắn cau lại thậm chí còn mang chút ương bướng yếu ớt, ngay cả che giấu cũng không thèm che nữa.

Tạ Nguy nhìn nàng nửa ngày, đột nhiên nói: “Giờ đây, ngươi không giả vờ trước mặt ta nữa.”

Trong lòng Khương Tuyết Ninh run lên.

Nhưng nghĩ lại, nàng liền cười lên như tự giễu, nói: “Ta có tính tình thế nào, chẳng phải tiên sinh đã sớm hiểu rõ cả rồi sao? Trước mặt ta, tiên sinh lười ngụy trang, ta còn giả vờ với tiên sinh làm gì?”

Cũng không phải hiện tại hai người mới quen.

Từ bốn năm trước, trong sơn cốc hoang vu, đã tháo bỏ hết mặt nạ ngụy trang, cũng đã thấy được bộ mặt khốn đốn không chịu nổi của đối phương, bây giờ giả vờ càng ôn nhã hiền lương, càng thánh nhân quân tử, thì càng dối trá.

Cho nên trước mặt Tạ Nguy, nàng buông thả hơn một chút so với trước mặt người khác.

Tạ Nguy nói chuyện riêng với nàng chẳng phải cũng không khách

sáo gì hay sao?

Chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, sau gáy Khương Tuyết Ninh chợt lạnh toát, trong lúc đó ý thức được: Lời này mình không nên nói. Những gì đã trải qua cùng Tạ Nguy năm đó trên chặng đường lên kinh, nên chôn giấu trong lòng, không được nhắc tới nửa câu.

Đây là điều Tạ Nguy kiêng kị.

Quả nhiên, nàng chậm rãi ngước mắt, liền đối mặt với ánh mắt cực kỳ bình tĩnh của Tạ Nguy.

Khương Tuyết Ninh khó tránh cảm thấy mình sắp gặp xui xẻo, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, thế là chủ động nhận sai trước: "Là học trò không giữ mồm giữ miệng, lại nói sai rồi."

Tạ Nguy lại nhìn nàng nửa ngày, nói: "Đưa tay."

Khương Tuyết Ninh vừa nghe thấy hai chữ này, da đầu cũng tê dại, còn nhớ rõ lần trước lúc nàng đòi ngân phiếu từ Tạ Nguy, lúc đưa tay ra đã bị đánh, nàng còn nhớ cảm giác đau đó, không những không vươn tay ra, còn sợ lùi ra sau một bước.

Tạ Nguy nói: "Chuyện ngươi nhận đồ của Tiêu Định Phi là thế nào?"

Lần này Khương Tuyết Ninh quên bén lời nói bậy vừa nãy, reo lên: "Chuyện giày vò người ta, học trò rất thạo, hắn chủ động tới xin học trò dạy hắn, học trò chỉ dạy cho hắn một phen, hắn nộp chút học phí cũng không quá đáng mà?"

Tạ Nguy cười nhạt: "Có năng lực còn xuất sư dạy người khác được rồi?"

Khương Tuyết Ninh còn muốn tranh luận, nhưng nhìn khuôn mặt hắn đã hơi sa sầm lại, còn đáng sợ hơn lúc nãy, không khỏi giật cả mình, kịp thời ngậm miệng lại.

Bên cạnh bàn có một cây thước bằng trúc.

Chẳng phải kiểu mà tiên sinh dạy học hay dùng trong học đường, mà là kiểu Lữ Hiển đến chùa nghe đại sư giảng thì thỉnh về.

Vừa khéo tiện tay.

Tạ Nguy tóm lấy, vẫn nói với nàng như cũ: “Đưa tay ra.”

Trong lòng Khương Tuyết Ninh biết vẫn là phải bị đánh, hai mắt nhắm lại, cuối cùng duỗi tay ra.

Tạ Nguy thật sự muốn phạt nàng, khiến nàng nhớ thật lâu. Nhưng trên cổ tay vươn ra có mang một vòng tay xâu những chiếc lục lạc vàng nho nhỏ, vừa khẽ động đã phát ra âm thanh rất khẽ, dây đỏ nổi bật lên khiến làn da càng trở nên trắng nõn nà hơn.

Bên trong thoáng có một vết thương cũ vạch ngang qua.

Thước trúc hắn nâng lên, rốt cuộc không hạ xuống.

Khương Tuyết Ninh đợi nửa ngày, trong lòng thấp thỏm, không thấy đau đớn như trong dự đoán, không khỏi lặng lẽ hé mắt ra nhìn.

Tạ Nguy hỏi nàng: “Hôm nay là sinh thần của ngươi?”

Hai mắt Khương Tuyết Ninh tỏa sáng, nghĩ cũng biết người như Tạ Nguy không thể nào biết được sinh thần của nàng, nên nhìn thấy trên cổ tay nàng mang vòng tay mới có câu hỏi như thế, vậy là đầu óc vừa thoáng nghĩ ra, nói với vẻ thê thảm vô cùng: “Đúng vậy, hôm nay học trò lại đón sinh thần đó, nhưng vì vội vào cung, đến sinh thần còn chưa kịp ăn mừng, đã không ăn không uống được gì, mì trường thọ cũng không ai làm cho một bát, tiên sinh còn muốn phạt học trò! Học trò đã biết sai rồi, về sau sẽ không tái phạm, chi bằng xét học trò đón sinh thần thảm như thế, bỏ qua lần này được không?”

Tạ Nguy không nói.

Khương Tuyết Ninh hơi to gan: “Tiên sinh ngầm thừa nhận rồi?”

Nàng rụt tay lại.

Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng “bụp” vang lên, cây thước trong tay Tạ Nguy hạ xuống không chút lưu tình, đánh vào trong lòng bàn tay nàng, đau đến nỗi nàng lập tức rụt tay lại, nắm chặt, tức giận nhìn hắn.

Trong giọng nói của Tạ Nguy không có lấy nửa phần dao động, nói: “Phạt của hôm nay không để sang ngày mai. Công tử bột quần là áo lượt, nói năng tuỳ tiện phóng đãng như Tiêu Định Phi, nếu để ta biết ngươi và hắn có qua lại thân thiết gì, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi như thế nữa đâu.”

Khương Tuyết Ninh vừa kinh vừa sợ, nước mắt lưng tròng nhìn hắn.

Tạ Nguy ném thước đi, lại không hề nhìn nàng lấy một lần, bưng trà, cất giọng nói vọng ra bên ngoài: “Kiếm Thư, bảo Đao Cầm lấy tấu chương trong xe ngựa của ta ra, đưa nàng ấy vào cung.”

Kiếm Thư tiến đến mời Khương Tuyết Ninh đi.

Khương Tuyết Ninh cũng không kịp phản ứng, trong đầu còn đang nghĩ “con người Tạ Nguy này lãnh huyết vô tình thế mà thật sự đánh ta ngay sinh thần của ta”, ôm bàn tay mình bị đánh nổi lên dấu sưng đỏ, ngồi vào trong xe ngựa của Tạ Nguy, còn tức không chịu nổi.

Đao Cầm đánh xe đi thẳng đến hướng hoàng cung.

Kiếm Thư trở về liền trông thấy Lữ Hiển lúc trước đã tránh mặt đi vào trong mật thất, không biết từ khi nào đã thong dong đi ra, chỉ dùng ánh mắt ý vị sâu xa nhìn tiên sinh nhà mình.

Kiếm Thư suy nghĩ một chút nói: “Đao Cầm đưa Ninh Nhị cô nương đi, phía Định Phi công tử, để thuộc hạ tự mình đi một chuyến?”

Chén trà nhỏ Tạ Nguy đặt trong tay, lại không uống.

Hắn nhìn gợn sóng nho nhỏ trên mặt nước trà, lại nói: “Không cần, mặc kệ hắn làm loạn đi.”

Kiếm Thư sửng sốt.

Mi tâm Tạ Nguy nhíu lại dường như chút lo lắng, buông nắp ấm trà để nó đậy lại, một âm thanh theo đó vang lên, sau đó đặt chén trà trở lại góc án, nói: “Tóm lại có ta lo liệu, không xảy ra chuyện lớn gì đâu.”

Kiếm Thư: “…”

Lữ Hiển: “…”

Ha ha, giờ có ngươi lo liệu, vừa nãy là ai nói phải ước thúc Tiêu Định Phi để hắn ít gây sự lại?

Chương 149: Kẻ la liếm

Chờ đã, thế mà nàng lại ngồi lên xe ngựa của Tạ Nguy rồi à?

Sau khi nàng thổi vệt đỏ trong lòng bàn tay một lúc lâu, cuối cùng mới muộn màng nhận ra, không kiềm được mà giật mình, ngẩng đầu quan sát.

Hai bên thùng xe treo rèm thật dày, che chắn rất kín.

Cho dù bên ngoài gió lạnh rít gào, cũng rất khó có thể cuộn một góc rèm lên.

Quả là xe của Tạ Nguy.

Ánh sáng duy nhất đến từ khung cửa sổ khắc hình lăng hoa sau lưng, chiếu lên thảm lông cáo trắng phủ kín sàn xe, tuy mang cảm giác ảm đạm của mùa đông, nhưng cũng toát ra mấy phần ấm áp dịu dàng. Tấu sớ trên bàn đã được đem đi trước, đến cả một mảnh giấy cũng không để lại, vô cùng sạch sẽ, duy chỉ có hương giấy mực là vẫn còn thoảng trong không khí.

Góc bên trái có đặt một chồng sách.

Khương Tuyết Ninh cũng không dám lật ra, chỉ cẩn thận nhìn xem, gần như toàn là kinh phật đạo điển, trên cùng là cuốn "Lăng Nghiêm Kinh". Có lẽ là sách đặt trong xe thỉnh thoảng sẽ mở ra xem, trông không còn mới cho lắm.

Đọc nhiều kinh phật như vậy, thanh tâm quả dục, khó trách tuy ở trong triều đình, nhưng kiếp trước đã quá ba mươi vẫn chưa thành

gia, cũng chưa từng nghe nói trong nhà có thiếp thất gì, đoán chừng là một hòa thượng đạo sĩ để tóc tu hành tại tục thế…

“Nhàm chán, vô vị.”

Nàng nhìn thấy ba chữ “Lăng Nghiêm Kinh” không nhịn được mà trợn mắt, nhất thời quăng chuyện “bản thân vậy mà lại ngồi trên xe ngựa của Tạ Nguy” ra sau đầu. Dù sao Tạ Nguy là tiên sinh của nàng, học trò như nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tạ Nguy cho nàng mượn xe ngựa, hình như cũng chẳng phải chuyện gì to tát cho cam.

Đến trước cửa cung, đã lờ mờ xẩm tối.

Đao Cầm mời nàng xuống xe.

Khương Tuyết Ninh nói cảm ơn, vì biết thiếu niên này trông hướng nội trầm lắng, nhưng lại là một cung thủ giỏi phát nào đoạt mạng phát đấy, mà bản thân đã chứng kiến không chỉ một lần, nên không dám vịn lấy cánh tay đưa ra đỡ nàng, chỉ tự nhảy từ trên xe xuống.

Trong Ngưỡng Chỉ Trai, đám người đã đến từ lâu.

Khương Tuyết Ninh dây dưa trên đường đi, chắc chắn là người đến cuối cùng.

Tiêu Xu ngồi giữa mấy vị thư đồng, mặc trên mình bộ cung trang màu vàng hạnh (màu vàng ngả sang cam như quả hạnh chín) thoải mái, một tay ôm lò sưởi tay thếp vàng tinh tế, một tay cầm quân cờ, đang đánh cờ với Trần Thục Nghi ngồi đối diện.

Ngày trước nàng ta là đóa mẫu đơn rực rỡ.

Nhưng khi Khương Tuyết Ninh nhìn thấy lúc tiến vào từ hành lang, lại cảm giác giữa hàng lông mày được tô vẽ tỉ mỉ dường như cất chứa sự u ám không thể lau đi, thế là nhớ đến kịch hay mấy ngày nay tại

Quốc Công phủ, trong lòng không nhịn được mà cười thầm.

Trần Thục Nghi trông thấy nàng trước, mắt lóe lên nét dị thường, cười nói: “Còn bảo Khương Nhị cô nương ốm không biết bao giờ mới khỏi, hôm nay có phải lại không đến hay không, nào ngờ vừa nhắc xong đã tới rồi. Trông thần sắc Khương Nhị cô nương, có vẻ được nghỉ ngơi rất tốt rồi.”

Khương Tuyết Ninh làm như không nghe hiểu ý tứ ẩn trong lời nói, cũng cười lại như vậy, đáp: “Còn chẳng phải sao. Tuy ta bệnh ốm nằm nhà, nhưng lại không phải đến học mấy thứ đồ bỏ đi, nghe đám phu tử huyên náo cả ngày, tháng ngày trôi qua vô cùng thoải mái. Không những không gầy đi, còn sợ rằng ở nhà béo lên mấy cân nữa đây.”

Chu Bảo Anh vốn đang nằm bò bên bàn cờ tha thiết nhìn, hận không thể đưa hai tay ra hạ cờ hộ Tiêu Xu và Trần Thục Nghi, vừa nhìn thấy Khương Tuyết Ninh đi vào, nghe thấy lời nàng nói, vốn vẻ đau khổ đang treo trên khuôn mặt, liền chu môi phồng má, vừa đáng thương vừa hâm mộ nói: “Ninh tỷ tỷ ở nhà nhất định được ăn nhiều đồ ăn ngon phải không? Ôi, Ninh tỷ tỷ ốm, Diêu tỷ tỷ cũng ở nhà dưỡng bệnh không tới. Sao muội lại có thể phàm ăn đến thế, cơ thể mạnh khỏe đến thế, từ bé đến giờ chưa từng mắc bệnh? Trời lạnh thế này, trốn trong chăn ăn uống thì tốt biết mấy…”

Đám người lập tức không biết nói gì thêm.

Khương Tuyết Ninh nhìn lướt qua, mới phát hiện quả thật thiếu một người, không khỏi cố tình khiêu khích: “Diêu cô nương cũng không đến ư?”

Hai bên bàn cờ là Tiêu Xu và Trần Thục Nghi, cạnh đó là Chu Bảo Anh đang xem cờ; ngồi trong góc uống trà là Vưu Nguyệt, trước giờ bất hòa với nàng, chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt mang ý cười khẩy; đứng trước cửa sổ nhìn chằm chằm vào hình dáng khung cửa cau mày suy tư là Phương Diệu, không biết lại đang nghiền ngẫm vấn đề

phong thủy gì; Diêu Dung Dung rụt rè cầm đồ thêu ngồi đối diện Vưu Nguyệt, đang thêu một chiếc khăn tay; người trông nhã nhặn điềm tĩnh nhất là Khương Tuyết Huệ, tay cầm một cuốn sách, ngồi sau bình hồng mai cao khoảng nửa người, ngước mắt lên nhìn nàng một cái, rồi lại vùi đầu tiếp tục đọc.

Thư đồng bây giờ còn chín người.

Tính cả Khương Tuyết Ninh vào, cũng vẫn thiếu một người, chính là nữ nhi nhà Lại bộ thượng thư – Diêu Tích, từng lục đục không ít lần với Khương Tuyết Ninh.

Cho đến tận lúc này Tiêu Xu mới nhàn nhạt nhìn lên, dường như nhìn ra nghi hoặc của nàng, giọng điệu như có như không châm biếm nhắc nhở nàng: “Diêu gia muội muội chẳng phải sớm đã bị phạt đưa về nhà vì chuyện của Ôn chiêu nghi rồi ư? Ốm lâu như vậy, không dậy nổi khỏi giường. Giờ đây Khương nhị cô nương dường như còn đang tìm muội ấy, quả là quý nhân thì hay quên mà.”

Có ai không biết nguyên nhân gây ra tranh chấp giữa Khương Tuyết Ninh và Diêu Tích là Trương Già?

Ban đầu là Diêu Tích muốn hủy hôn.

Về sau thấy được con người Trương Già qua án ngọc như ý ở Từ Ninh cung, thì thay đổi chủ ý không muốn hủy hôn nữa. Đâu ngờ lúc này Trương Già lại chủ động từ hôn, tuy diễn đạt rất cẩn trọng, nhưng Diêu Tích là người trước nay trọng thể diện, chỉ cảm thấy người này không biết tốt xấu.

Mối thù với Khương Tuyết Ninh cứ thế không còn đường hóa giải.

Giờ đây Trương Già trên triều thăng một cấp quan, rất được thánh thượng coi trọng, cũng có thanh danh trong bách tính, nếu Diêu Tích ở đây, không biết liệu có thấy đau mặt hay không?

Khương Tuyết Ninh nghe ra chút ý tứ trong lời nói của Tiêu Xu, tuy không hiểu vì sao nàng ta lại bệnh, nhưng nghĩ người này kết cục không tốt, cũng lười đi tìm hiểu nguyên nhân, chỉ nói: “Quả thực hơi thất vọng, nhưng ngày tháng còn dài, thể nào cũng có cơ hội gặp thôi.”

Tiêu Xu nhìn thần thái điềm tĩnh của nàng, không hiểu sao nghĩ đến Tiêu Định Phi.

Nghe nói vị “huynh trưởng” này của nàng ta, không lâu trước đây đã đem quá nửa số đồ quý giá mà thánh thượng ban thưởng tặng cho Khương phủ, hòng lấy lòng Khương Tuyết Ninh, lại nhớ đến chuyện từng thấy Khương Tuyết Ninh ở Thông Châu mà phụ thân và đệ đệ kể, trong lòng liền cười khẩy.

Ngón tay cầm cờ của nàng hơi dùng sức, mạnh mẽ đè ép sự tức giận đang dần tích lũy, cười lên như không có chuyện gì: “Khương Nhị cô nương đã đến, chúng ta cũng tập hợp đông đủ rồi, cùng đi Từ Ninh cung, Khôn Ninh cung thỉnh an Thái Hậu nương nương và Hoàng Hậu nương nương đi.”

Lập xuân đã năm ngày, nhưng phương bắc vẫn đầy gió lạnh rít gào.

Một hàng tám người đi ra từ Ngưỡng Chỉ Trai đều mũ áo dày sụ, hoặc túi ủ ấm tay hoặc cầm lò sưởi tay, bước dọc theo tường cung màu đỏ thắm.

Cung đình uy nghiêm rộng lớn, gây cảm giác quá mức nghiêm chỉnh bí bách.

Từng thấy núi non sông nước thiên nhiên hoang dã bên ngoài, từng trải qua nguy hiểm kinh động hồn phách, giờ nhìn lại ngói lưu ly, rường cột chạm trổ, Khương Tuyết Ninh không khỏi đè xuống tiếng thở dài, lúc bước đi hơi thất thần.

Vưu Nguyệt mấy ngày này xuân phong đắc ý.

Một là giá ngân cổ ruộng muối Nhậm thị trong tay nàng tăng lên mạnh mẽ. Mắt trông tình hình vô cùng tốt, đã phái người đến đất Thục, trên danh nghĩa là người được Bá phủ phái đến giúp đỡ, chăm sóc Vưu Phương Ngâm, thực chất là trông chừng nàng ấy cũng để tâm tình hình ruộng muối Nhậm thị, để bản thân có thể âm thầm lấy được càng nhiều lợi ích, ngân cổ trong tay có thể bán với giá cao.

Hai là không có Khương Tuyết Ninh tìm đến chọc tức nàng, vận may của nàng liền tốt lên, việc tuyển Lâm Truy vương phi nàng cũng đã báo danh. Nghe nói Lâm Truy vương điện hạ yêu cầm kì thi hoạ, là một người nho nhã. Đợi đến ngày tuyển, nàng chỉ cần cố gắng thể hiện tài năng, lại dùng một số tiền lớn mời người đến trang điểm cho thật xinh đẹp, chưa biết chừng có thể lọt vào mắt xanh của Thẩm Giới, một bước lên trời trở thành vương phi.

Lúc này nàng ta quay đầu nhìn thấy vẻ mặt của Khương Tuyết Ninh, không hề mỹ lệ rực rỡ bức người như ngày trước, trong lòng khó tránh sinh ra cảm giác vượt bậc…

Trước kia ai cũng biết Khương Tuyết Ninh có thế tử Dũng Nghị hầu phủ Yến Lâm chống lưng, nhưng năm ngoái hầu phủ đã sụp đổ.

Sau đó Lâm Truy Vương lại quen biết nàng, trong lời nói thể hiện sự bảo vệ, đáng tiếc bây giờ Thẩm Giới tuyển phi, Khương phủ báo lên không phải Khương Tuyết Ninh mà là Khương Tuyết Huệ, căn bản không có phần của Khương Tuyết Ninh.

Trưởng công chúa điện hạ tuy tin yêu Khương Tuyết Ninh, nhưng giờ đã khác xưa, Thẩm Chỉ Y sắp đi Thát Đát hoà thân rồi, dù có thể bảo vệ Khương Tuyết Ninh, thì có thể bảo vệ được mấy ngày chứ?

Khương Tuyết Ninh bây giờ, chỉ như châu chấu cuối thu, vênh váo chẳng được bao lâu nữa.

Vưu Nguyệt hết sẹo quên đau, hoàn toàn không nhớ lúc trước bị

Khương Tuyết Ninh dạy dỗ như thế nào, âm tính khí quái gở trỗi dậy, thở dài một hơi, nói: “Đang đi gặp Thái Hậu nương nương, Khương Nhị cô nương mặt ủ mày chau như vậy là vì sao thế?”

Khương Tuyết Ninh hoàn hồn nhìn nàng ta.

Vưu Nguyệt choàng chiếc áo màu sắc tươi sáng, cười lên: “Thái hậu lão phật gia vài ngày trước nghe tin Định Phi thế tử trở về, mừng rỡ đến nỗi ngất đi, bệnh ốm triền miên phải nghỉ ngơi mấy ngày mới khỏi, sắc mặt này của ngươi không biết là muốn khiến ai khó chịu. Bây giờ không ai bảo vệ được ngươi nữa, lại nghe nói Định Phi thế tử vô cùng hiếu thuận với Thái Hậu nương nương, dạo này thường xuyên vào cung thỉnh an, hơn nữa tính khí cũng không tốt lắm. Nếu để hắn nhìn thấy thái độ này của Khương nhị cô nương, thì…”

Những lời này của nàng ta vốn là để nói móc Khương Tuyết Ninh, dù sao nàng ta cũng không biết nội tình chuyện giữa Quốc Công phủ và Định Phi thế tử, nên ngữ khí vô cùng sắc bén chua ngoa.

Nhưng ai ngờ người biến sắc lại là Tiêu Xu.

Khương Tuyết Ninh chưa nghĩ ra trả lời nàng ta thế nào, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một đoàn người đi ra từ hướng Từ Ninh cung, đuôi mày không kiềm được mà giật giật.

Tiêu Định Phi mấy ngày gần đây quả thực thường vào cũng thăm thái hậu, dù sao bà lão này nghe nói hắn còn sống, “vui mừng” đến nỗi ngất đi, hắn đương nhiên phải năng lượn qua lượn lại trước mắt lão yêu bà, tiện thể làm quen với con cháu nhà vương hầu huân quý có thể ra vào cung cấm, lôi kéo quan hệ trong kinh thành cho mình.

Lúc này hắn vừa thỉnh an ở Từ Ninh cung, đang cùng Lâm Truy vương, Diên Bình vương và những người khác đi ra ngoài.

Vừa hay gặp đám người Tiêu Xu.

Tiêu Xu vốn là viên ngọc sáng trong số thư đồng, đám người đều coi nàng như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó, bây giờ đi bái kiến thái hậu, tất nhiên cũng sẽ đi đầu đoàn người.

Tiêu Định Phi vừa nhìn đã thấy nàng.

Lập tức quai hàm đường nét sắc sảo giơ cao lên, dáng vẻ ngạo mạn khinh thường không thèm đặt Tiêu Xu vào mắt, chắp tay sau lưng bước đến, cười suồng sã, đánh giá cung trang lộng lẫy của Tiêu Xu: "Chim trĩ (nghĩa bóng gái điếm) gắn lên người mấy cọng lông nhặt được, cũng có thể ra vẻ dọa người mạo xưng phượng hoàng rồi!"

Đám người bên Ngưỡng Chỉ Trai nhất thời chết lặng, một là không ngờ vị Định Phi thế tử này có thể nói ra những lời ô uê bẩn thỉu như vậy, hai là không ngờ hắn lại vô lễ với Tiêu Xu cùng huyết thống Tiêu thị với hắn như thế!

Trong lòng Vưu Nguyệt đột nhiên thấp thỏm.

Sắc mặt Tiêu Xu đã hóa đen: Từ sau khi được hoàng đế bênh vực, tại Quốc Công phủ, Tiêu Định Phi làm trò càng thêm hống hách, sớm đã vô pháp vô thiên, thẳng thừng đạp mặt mũi Tiêu thị thẳng xuống dưới đất! Dù nàng ta trước đây có là con cưng của trời đi chăng nữa, gặp phải loại người này cũng đành hết cách, lộ vẻ thê thảm không nỡ nhìn!

Trước mặt nhiều người như vậy, nàng ta đương nhiên không thể nhượng bộ, vừa mở miệng đã trách móc: "Huynh nói năng bậy ở nơi khác thì cũng thôi đi, hiện tại ở trong cung cấm, cũng dám thốt ra những lời ngông cuồng…."

Nhưng còn chưa đợi nàng nói hết, mắt Tiêu Định Phi đã sáng rực.

Vừa dịch chuyển tầm mắt, bỗng nhìn thấy Khương Tuyết Ninh ở đằng sau. Lập tức vừa kinh ngạc vừa vui vẻ hô lên: "Nhị cô nương!"

Thoáng chốc, mọi ánh mắt đều hội tụ lên người Khương Tuyết Ninh. Da đầu Khương Tuyết Ninh tê rần, khoé miệng hơi kéo lên, lòng nghĩ "Không ổn rồi"!

Quả nhiên, ngay sau đó tên quỷ tai họa Tiêu Định Phi đã trực tiếp đi đến trước mắt nàng, dáng vẻ vô cùng hưng phấn, tưởng như kẻ xa quê phiêu bạt gặp lại người thân vậy, nào thấy vẻ hung hăng vừa rồi?

Hắn nâng tay, chắp tay thi lễ chào nàng.

Hắn nói: "Không ngờ trong cung cũng có thể gặp Khương nhị cô nương, thật là có duyên mà! Mấy món đồ chơi lần trước ta sai người mang đến quý phủ, người nhận lấy dùng vừa ý chứ?"

Ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh trở nên không thể tin nổi, bao gồm Lâm Truy vương Thẩm Giới và Diên Bình vương còn nhỏ tuổi ở phía bên kia, con mắt đều không kìm được mà trừng lớn, như thể nhìn thấy cảnh tượng lạ hiếm gặp trên đời.

Khương Tuyết Ninh lại nhớ đến lời cảnh cáo của Tạ Nguy.

Nàng cương quyết thu lại bảy phần ý cười trên mặt mình, lộ ra vẻ lạnh nhạt, sau khi hoàn lễ, nói: "Thế tử tặng quà quý trọng, không công mà được nhận, quả thực hoảng hốt, vẫn mong thế tử ngày khác thu về cho."

Gương mặt phong lưu anh tuấn của Tiêu Định Phi tức thì xụ xuống, hoàn toàn không dám tin lời nàng vừa nói, cũng phát giác ra nàng dè dặt và xa cách, trong lòng thầm mắng "không biết tên khốn nào cản trở hắn ôm đùi Khương Tuyết Ninh", gương mặt thoắt đổi sang biểu cảm đáng thương

Hắn yếu ớt nói: "Nhị cô nương không để ý đến ta nữa rồi."

Giọng không lớn, ẩn chứa đôi chút hờn giận; thân hình tuy cao lớn, nhưng đứng trước Khương Tuyết Ninh lại rất ngoan ngoãn, hoàn

toàn giống một con chó nghe lời, so với khi nãy đối xử với Tiêu Xu tưởng chừng như đổi một người khác!

Khương Tuyết Ninh trong phút chốc cảm thấy không ổn rồi.

Diên Bình vương còn hơn thế, suýt thì rớt cằm xuống đất.

Đến cả Lâm Truy vương Thẩm Giới cũng không thể không đổi thành ánh mắt dò xét, đánh giá Tiêu Định Phi và Khương Tuyết Ninh.

Bên Ngưỡng Chỉ Trai, Vưu Nguyệt quả thật nhìn đến lác cả mắt: Sao có thể…

Vừa nãy còn mỉa mai Khương Tuyết Ninh nay không được như xưa!

Yến Lâm rời đi, không được dự tuyển Lâm Truy vương phi, đến cả Lạc Dương trưởng công chúa luôn bảo vệ cho nàng làm xằng làm bậy cũng sắp đi hòa thân rồi! Nàng ta vốn cho rằng từ nay về sau, Khương Tuyết Ninh sẽ phải cúp đuôi, làm gì cũng cần nhìn sắc mặt người ta.

Nhưng đâu ai ngờ, Định Quốc công thế tử Tiêu Định Phi gần đây trong kinh như mặt trời ban trưa, lại cất công sáp lại bên cạnh nàng!

Nữ nhân này…

Nữ nhân này!

Rốt cuộc là có thủ đoạn yêu ma mê hoặc lòng người gì đây?

Chương 150: Mì trường thọ

Chỉ cần nhìn biểu cảm của những người xung quanh, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng đoán được trong lòng họ đang chấn động thế nào, nụ cười miễn cưỡng treo trên mặt Khương Tuyết Ninh, ân ẩn rạn nứt mấy phần.

Thực ra nàng muốn để ý.

Nhưng hễ nghĩ đến Tạ Nguy, nghĩ đến cái giá phải trả cho việc đáp lời hắn, thì nửa nụ cười thân thiết Khương Tuyết Ninh cũng không dám dâng tặng, vô cùng lịch sự phủi bỏ quan hệ: "Ta và thế tử không thân quen, vẫn mong thế tử đừng trêu đùa."

Trêu đùa?

Nữ nhân trở mặt quả thực còn nhanh hơn lật sách.

Trước kia còn nói "Đến kinh thành ta chống lưng cho ngươi" kìa.

Tiêu Định Phi đảo mắt, thầm cắn nhằn, nhưng dùng đầu óc ngẫm lại có thể đoán được nguyên nhân trong đó là gì, hơn nữa Khương Tuyết Ninh bị ngu mới "cấu kết làm việc xấu" với hắn trước ánh nhìn chăm chăm của đám người, thế là hiểu ý đổi lại thành lời nói không biết liêm sỉ tướng tá vô lại mà người người quen thuộc, càu nhà càu nhàu: "Mấy cô nương xinh đẹp trong kinh thành đúng là kiêu kì, thật khó thuần phục!"

Sau lưng hắn có người biến sắc.

Lâm Truy vương Thẩm Giới ở phía sau hắn, vì đã được Yến Lâm

nhờ cậy chăm sóc Khương Tuyết Ninh, hơn nữa cũng không biết nội tình, chỉ coi như Tiêu Định Phi bị cái đẹp mê hoặc tâm trí, lời nói có ý đùa giỡn cô nương, liền cau mày, hiếm khi có mấy phần uy nghiêm, lạnh lùng nói: “Khương Nhị cô nương là thư đồng hoàng muội coi trọng nhất, đích tiểu thư của phủ Khương thị lang, Định Phi thế tử không được phép lỗ mãng. Các vị tiểu thư đây muốn đến thỉnh an mẫu hậu, thì mau đi đi thôi.”

Hôm nay Thẩm Giới mặc cẩm bào màu hạnh, đội kim quan đeo đai ngọc, dáng vẻ vô cùng nho nhã tuấn tú.

Ánh mắt Khương Tuyết Ninh vượt qua Tiêu Định Phi nhìn về phía hắn, chạm đúng ánh mắt của hắn đang nhìn về bên này.

Đối phương sững lại, rồi khẽ gật đầu với nàng.

Tim Khương Tuyết Ninh nảy lên.

Không phải vì ánh mắt này có ý tứ sâu xa gì, mà chẳng qua khi khuôn mặt từng quen thuộc xuất hiện ngay trước mắt, cho dù trong lòng biết đời này bản thân đã không còn dính dáng tới người này nữa, nhưng ánh mắt của hắn vẫn gợi lên những kí ức của kiếp trước, sinh ra mấy phần thổn thức thở than.

Kiếp trước Ôn tiệp dư sinh non, Thẩm Lang không có con cái, cuối cùng truyền ngôi cho Thẩm Giới – thân đệ đệ cùng một mẫu thân sinh ra.

Kiếp này Ôn tiệp dư tránh được họa, nếu có thể thuận lợi sinh ra hoàng tử, Thẩm Lang đã có hậu duệ, chỉ sợ lúc chọn người kế vị cũng chẳng đến lượt Thẩm Giới.

Vị Lâm Truy vương điện hạ trước mắt này, liệu có biết không?

Vận mệnh của hắn, từ lúc nào không hay, đã bị bàn tay của người bên cạnh đẩy một cái, thổi một hơi, ngoặt một khúc ngoặt lớn?

Khương Tuyết Ninh kịp thời cụp mắt xuống, chưa để lộ ra vẻ khác thường gì, chỉ cùng đám người cúi người hành lễ, bước qua chúng tử đệ vương công quý tộc, tiếp tục đi về phía Từ Ninh cung.

Thẩm Giới ngây người.

Hắn không kìm được quay đầu nhìn về Khương Tuyết Ninh, trông dáng người thướt tha, bóng lưng yểu điệu của Khương nhị cô nương chỉ có duyên gặp mặt mấy lần nhưng đi lẫn trong đoàn người vẫn có thể dễ dàng phân biệt, đáy mắt hắn dần lộ ra vẻ không biết làm thế nào.

Hắn cứ cảm thấy ánh mắt đó, có sự đau thương sâu sắc.

Phải chăng hắn nhất thời hoa mắt, nhìn lầm rồi không?

Tiêu Xu đi chưa bao xa, vẻ tức giận trên khuôn mặt vẫn chưa tiêu tán, quay đầu như muốn nói điều gì với Khương Tuyết Ninh.

Nhưng Khương Tuyết Ninh đã dự liệu từ trước.

Trong chớp mắt khi Tiêu Xu quay người, khóe môi nàng như cười như không, chất vấn Tiêu Xu trước, đánh ngược lại: "Vốn nghe người ta truyền tai nhau rằng Định Phi thế tử của Quốc công phủ thời niên thiếu vừa nhìn đã nhớ, là một thần đồng. Không ngờ bây giờ về kinh lại là một tên ăn chơi nói năng tùy tiện, sao công phủ không quản giáo hẳn hoi chứ?"

Đoàn người: "…"

Tiêu Xu: "…"

Trong bụng có bao nhiêu lời nói cũng đều bị chặn lại, nhất thời đến cả bản thân định nói gì cũng tức đến nỗi quên mất.

Gần một tháng không gặp, lần nữa quay lại, Khương Tuyết Ninh vẫn là Khương Tuyết Ninh khiến người khác hết đường xoay sở, hận đến nỗi nghiến răng nghiến lợi!

*

Khương Tuyết Ninh vốn cho rằng đến Từ Ninh cung có thể gặp được Thẩm Chỉ Y, nhưng khi cùng đám người vào trong thỉnh an, ngước mắt lên lại phát hiện không thấy nàng ấy bên cạnh thái hậu.

Lão yêu bà chữa khỏi bệnh nặng, vẻ mặt có phần mỏi mệt.

Sau khi được bọn họ thỉnh an, chỉ hỏi Tiêu Xu vài câu, khác với mọi khi đến nỗi không nhắc đến Thẩm Chỉ Y lấy một câu, càng không nhắc họ dốc sức làm thư đồng cho Trưởng công chúa thật tốt, đã xua tay cho bọn họ lui xuống.

Mới từ Từ Ninh cung đi ra, lông mày Khương Tuyết Ninh liền cau lại.

Rõ ràng không chỉ mình nàng có điều nghi hoặc.

Đến cả bánh bao nhỏ mũm mĩm Chu Bảo Anh, cũng khó hiểu: “Sao hôm nay không thấy Trưởng công chúa điện hạ nhỉ?”

Tiêu Xu không trả lời.

Trần Thục Nghi ý tứ sâu xa cười lên: “Trong cung có tin vui lớn, điện hạ chẳng mấy chốc sẽ đi Hung Nô hòa thân, mấy ngày nay đều đang chuẩn bị, gần nửa tháng không ra khỏi cửa cung rồi, tất nhiên sẽ không cùng đi thỉnh an Thái hậu nương nương với chúng ta.”

Chu Bảo Anh che miệng, “A” một tiếng.

Diêu Dung Dung chớp mắt, cũng không biết không hiểu thật hay giả bộ, nhỏ giọng nói: “Cho dù phải đi hòa thân, nhưng thỉnh an thái hậu nương nương cũng không đến, có phải, có phải không thích hợp lắm

hay không…”

Khương Tuyết Ninh lạnh lùng nhìn nàng ta.

Vưu Nguyệt đánh giá sắc mặt Khương Tuyết Ninh, không khỏi cười trên nỗi đau của người khác: “Nói thì là chuẩn bị đi hòa thân, nhưng có ai không biết tính tình của điện hạ chứ? Chắc là ầm ĩ hờn dỗi với Thái hậu nương nương thôi. Chỉ có điều quốc gia đại sự, sao lại có thể để cho điện hạ tùy tiện được? Ôi.”

Nàng ta giả bộ thở dài một hơi.

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy ngứa ngáy bàn tay, muốn cho cái miệng đê tiện của nàng ta cái tát, vậy mới hả dạ.

Nhưng quả thực bây giờ không giống ngày trước nữa.

Nàng ép cơn giận xuống, cười mỉa, lại nhìn về Tiêu Xu: “Chúng ta rốt cuộc vẫn là thư đồng của điện hạ, năm mới vào cung, nên thỉnh an điện hạ chứ nhỉ?”

Nếu là khi trước, với tính cách khôn khéo của Tiêu Xu, nhất định sẽ đồng ý với ý kiến của Khương Tuyết Ninh.

Song thánh chỉ cho Thẩm Chỉ Y đi Thát Đát hòa thân đã hạ.

Đối với trưởng công chúa sắp rời khỏi tòa cung đình này, gần như đã làm ầm lên với cả thái hậu lẫn hoàng đế, thì dù ngày xưa có thân thiết đến mấy, nhưng cân nhắc lợi và hại, nàng ta cuối cùng cười cười, nhàn nhạt đáp: “Bây giờ điện hạ tâm phiền, đến thánh thượng và thái hậu đều không gặp, chúng ta việc gì phải quấy rầy?”

Tác phong kín kẽ này thực khiến Khương Tuyết Ninh chán ghét, nàng dứt khoát không giả vờ nữa, lạnh lùng nói: “Tìm cái cớ gì chứ? Năng lực xu lợi tị hại của Tiêu đại cô nương đỉnh thật đó. Không đi thì thôi. Có ai muốn đi cùng không?”

Nàng chuyển ánh mắt, nhìn người bên cạnh.

Trần Thục Nghi từ trước đến nay vẫn đứng về phía Tiêu Xu, không lên tiếng; Diêu Dung Dung sợ hãi cúi thấp đầu; Chu Bảo Anh cau này lại, nhìn Tiêu Xu và Trần Thục Nghi, dường như hơi bối rối, dáng vẻ vô cùng khó xử; Vưu Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm động dậy; Phương Diệu lại nhanh chóng lấy một đồng tiền từ trong ống tay áo, khép lòng bàn tay lắc lên, nhắm mắt không ngừng lẩm bẩm.

Khương Tuyết Huệ hơi động, nhưng nhìn Khương Tuyết Ninh, nhớ ra nàng và Trưởng công chúa quan hệ thân thiết, chỉ e trong lòng không muốn thấy mình lắm, vì vậy gạt đi ý nghĩ muốn đi.

Nàng đắn đo trong giây lát đáp: “Ta và điện hạ qua lại không thân, không dám tùy tiện tới, Ninh muội muội nếu gặp được điện hạ, hãy vấn an thay ta.”

Khương Tuyết Ninh nhìn nàng, không đáp.

Đợi thêm một chốc, vẫn không có người đứng ra, cũng không có ai lên tiếng, vì thế nàng cười khẩy, phất tay áo mà đi.

Đi xa mười mấy bước, đằng sau mới vọng đến tiếng kêu gấp gáp: “A, ra rồi, quẻ chính đông thượng thượng! Đợi đã, Khương nhị cô nương, đại quý nhân, đợi ta với nào!”

Nàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Phương Diệu.

Cô nương ăn vận đúng mực nhưng lại có thói xấu mê tín dị đoan này đang xách váy, vội vàng chạy về phía nàng, ngượng ngập đưa nàng xem đồng tiền vừa nãy, hơi thở dốc, cười vô cùng thần bí: “Quẻ tượng nói với ta, nên đi cùng với cô nương.”

Ngần ấy thư đồng trong Ngưỡng Chỉ Trai, chỉ có Phương Diệu là

người trông không đáng tin nhất, mặc kệ là làm việc gì, đều phải cầu thần xem bói trước, rồi mới quyết định.

Cảm quan của Khương Tuyết Ninh đối với người này từ trước đến nay vẫn có phần tế nhị.

Suy cho cùng nếu vận mệnh và may rủi của con người thật sự có thể tính toán, hay chỉ là dựa vào việc cầu thần coi bói để tìm cái cớ tưởng chừng như vô hại cho những quyết định của mình?

Nàng nhìn Phương Diệu trong giây lát, cuối cùng vẫn mỉm cười với nàng, không hỏi gì nhiều, tiếp tục đi đến Minh Phượng cung.

*

Khương Tuyết Ninh thực sự lo lắng cho Thẩm Chỉ Y.

Khoảng thời gian này trong cung, Thẩm Chỉ Y luôn coi sóc nàng, đối xử tốt với nàng.

Nàng không phải người vô tâm, sao có thể thoải mái vô lo được?

Trời dần tối đi.

Khi nàng và Phương Diệu đến Minh Phượng Cung, bên ngoài đã chong đèn.

Trong ánh đèn lại nhìn thấy một vị nữ quan đứng ngoài tẩm cung lặng lẽ lau nước mắt, gần một tháng không gặp, dường như đã tiều tụy đi nhiều. Không phải vị Tô thượng nghi trước nay thân thiết với Thẩm Chỉ Y thì còn ai nữa?

Lòng Khương Tuyết Ninh càng nặng nề, đi đến trước mặt hành lễ: "Tô thượng nghi, điện hạ có trong cung không?"

Khóe mắt Tô thượng nghi vẫn còn đỏ, ngước mắt nhìn thấy là nàng,

thì thực kinh ngạc: “Khương nhị cô nương, hai người đây là?”

Khương Tuyết Ninh đáp: “Hôm nay nhập cung, tới thỉnh an điện hạ.”

Tô thượng nghi trước nay vốn duy trì bộ mặt nghiêm nghị không biểu cảm, nhưng khi nghe được những lời này lại trào nước mắt, đưa bọn họ vào trong cung, thậm chí còn hơi nghẹn ngào: “Lúc đón Tết điện hạ cứ nhắc cô nương mãi, cô nương có thể đến thăm điện hạ thật tốt quá rồi.”

Ngoài cung đèn sáng rực.

Trong Minh Phượng cung lại hơi hiện vẻ tăm tối, chỉ thắp hai ba chiếc đèn, giữa ngày đông bước vào thậm chí còn khiến người thấy lạnh lẽo thê lương.

Khương Tuyết Ninh rùng mình.

Phía trước có một dáng người mảnh mai, bóng đổ dài trên mặt đất dưới ánh đèn u ám.

Thẩm Chỉ Y mặc một bộ cung trang vàng nhạt hoa văn phi phượng đứng trước một tấm bình phong, tuy chỉ có chút ánh sáng chiếu lên đường thêu tinh tế của bộ cung trang, nhưng cũng tôn lên mấy phần rực rỡ giữa ánh sáng lung linh tràn ngập màu sắc, quả thực là con gái cưng của trời, thiên hoàng quý tộc.

Nàng đang ngẩng đầu nhìn tấm bình phong, hình như hơi thất thần.

Tô thượng nghi vào cung thông truyền.

Lúc này mới hơi quay đầu lại, khi nhìn thấy Khương Tuyết Ninh đã gần một tháng không gặp, lại không quá kinh ngạc, như thể khoảng thời gian vừa rồi vẫn luôn bình thường, cười lên một cách tự nhiên: “Ninh Ninh tới rồi à.”

Một khắc ấy, trong lòng Khương Tuyết Ninh vô cùng đau đớn.

Chỉ vì trên khuôn mặt quay qua của Thẩm Chỉ Y, là sự bình phẳng tĩnh lặng, không một gợn sóng. Không còn dáng vẻ thích chơi đùa nghịch ngợm thậm chí là ngang ngược mặc kệ lí lẽ thường ngày, dường như không còn hứng thú với điều gì nữa, có cũng được không có cũng chẳng sao.

Đó là cảm giác chán chường mệt mỏi.

Giống như một người bề ngoài vô cùng tươi tắn xán lạn, nhưng bên trong chỉ còn lại màu xám tro thê thảm.

Niềm thương xót và nỗi hổ thẹn của nàng bỗng cuộn trào dâng như thủy triều: Thẩm Chỉ Y hết mực đối tốt với nàng vẫn còn đang bị vây khốn trong cung, sao nàng lại dám có ý định nhân lúc vây quét Thiên Giáo ở Thông Châu mà trốn đến chân trời góc bể cơ chứ?

Kiếp trước nàng từng chứng kiến Thẩm Chỉ Y đi Thát Đát hoà thân.

Sứ thần và đội hộ vệ rồng rắn đưa dâu từ hoàng cung ra đến ngoài thành.

Nhưng trở về lại là một chiếc quan tài lạnh lẽo!

Khương Tuyết Ninh không kịp ngăn nước mắt rơi xuống.

Thẩm Chỉ Y lại đi đến, kéo tay nàng, vết sẹo nơi khoé mắt không dùng phấn che đi, tranh sáng tranh tối, là vết sẹo năm đó xã tắc lung lay, máu nhuộm giang sơn để lại trên má nàng.

Thẩm Chỉ Y dẫn Khương Tuyết Ninh đến trước bình phong: “Nhìn đi, rất nhanh thôi ta đến đầu bên kia của Nhạn Môn quan rồi.”

Đó là một tấm bản đồ, dùng bút mực miêu tả phần lãnh thổ ngoài Nhạn Môn quan thuộc về Thát Đát.

Khương Tuyết Ninh nhận ra hàng chữ nhỏ trên đó là chữ người ngoại tộc sử dụng.

Nàng liền nhớ đến, năm đó hòa thân với Thát Đát, sứ thần dâng tặng một tấm bản đồ Thát Đát cho Thẩm Lang: Trung Nguyên từ xa xưa có điển cố, hiến bản đồ cũng đồng nghĩa với hiến phần đất đai và lãnh thổ được vẽ trên đó!

Thẩm Lang là vị vua có dã tâm.

Chỉ mất đi một công chúa hoàng tộc, lại có thể đổi về sự thần phục của Thát Đát, cớ sao lại không làm?

Chỉ tiếc rằng hòa thân với Thát Đát chung quy như bảo hổ lột da, chẳng được mấy năm, Thát Đát hủy bỏ hòa ước, cử binh xâm phạm. Huyết mạch hoàng tộc Đại Càn – Trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y, tất nhiên sẽ hi sinh dưới đao kiếm của quyền lực…

Khương Tuyết Ninh muốn nói, lại nói không nên lời.

Thẩm Chỉ y cười nhàn nhạt: “Ta còn tưởng ngươi đến an ủi ta, ai ngờ vừa gặp đã khóc rồi, trái lại khiến ta phải nhọc lòng an ủi ngươi. Nghe nói hôm nay là sinh thần của ngươi, khóc sướt mướt như vậy sao được? Chuyện tốt bị ngươi khóc cho thành đen đủi rồi, bổn công chúa không bỏ qua cho đâu.”

Nàng gọi cung nhân bày tiệc rượu.

Sau đó kéo tay Khương Tuyết Ninh, cũng nhìn Phương Diệu, không hỏi vì sao người khác không đến, chỉ nói: “Đến cũng đến rồi, tối nay cũng vừa hay uống mấy chén, coi như chúc mừng sinh thần ngươi.”

Phương Diệu vốn không nói được lời nào với Thẩm Chỉ Y, dù sao các vị thư đồng trong Ngưỡng Chi Trai cũng đều giỏi giang hơn nhiều, xếp thế nào cũng không đến lượt nàng, vì thế tuy Thẩm Chỉ Y

không hỏi han nàng, nàng cũng không để tâm.

Cung nhân sắp rượu bày tiệc.

Phương Diệu và Khương Tuyết Ninh ngồi xuống, uống rượu cùng Thẩm Chỉ Y. Có lẽ cũng biết không khí bây giờ không được tốt, nên cố gắng nói những chuyện thú vị cho hai người họ vui vẻ, đôi lúc còn có thể nghe được vào tiếng cười.

Rượu qua ba lượt, không còn phiền não.

Ba người uống đến nỗi chuếnh choáng say.

Tửu lượng Phương Diệu kém nhất, gục đầu xuống bàn.

Thẩm Chỉ Y cũng bị hơi men xộc lên, nhìn Phương Diệu đổ gục, cất tiếng cười, sau đó kéo Khương Tuyết Ninh ra cửa cung xem ánh trăng mười sáu, bước chân liêu xiêu, ngồi phịch xuống bậc thềm bên ngoài.

Đêm khuya sương dày, trên thềm ướt đẫm.

Khương Tuyết Ninh uống không ít, mơ mơ màng màng một lúc, về sau càng uống càng tỉnh, cũng ngồi trên bậc, ngẩng đầu nhìn vầng trăng vắng lặng mờ sương giữa trời cùng Thẩm Chỉ Y.

Thẩm Chỉ Y dường như hơi lạnh, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay nàng.

Giọng nói mơ hồ vang lên: “Ninh Ninh…”

Khương Tuyết Ninh không dám quay lại nhìn, sợ phải nhìn thấy đôi mắt đẫm lệ, chỉ nói: “Điện hạ, có ta ở đây.”

Thẩm Chỉ Y nỉ non: “Sợ khi đi rồi không được nhìn thấy ngươi nữa.”

Khương Tuyết Ninh nhìn ánh trăng ảm đạm, để nó rọi lên gò má

nhuốm hơi rượu tái nhợt của mình, không nói gì một lúc lâu.

Nước mắt thấm ướt cổ nàng.

Thẩm Chỉ Y ngậm cười than thở: “Đôi lúc thật hận khi sinh ra trong nhà đế vương…”

Khương Tuyết Ninh run lên, nhưng lúc này không biết vì sao dũng khí trào lên từ trong lồng ngực nàng, khiến ý nghĩ điên rồ trong thâm tâm nàng vọt ra, dẫn dụ nàng mở miệng nói: “Điện hạ, không đi hòa thân nữa, ta giúp người, trốn đi thật xa, có được không?”

Mặt Thẩm Chỉ Y sát bên cổ nàng.

Người như đã uống say, từ cổ họng mơ mơ hồ hồ phát ra tiếng cười: “Ừ, Ninh Ninh dẫn ta cao chạy xa bay.”

Vai nàng nặng xuống.

Thẩm Chỉ Y cuối cùng cũng ngủ thiếp đi như Phương Diệu.

Khương Tuyết Ninh ngồi cứng đờ trên thềm rất lâu, cho đến khi sương lạnh làm ướt lông mi nàng, Tô Thượng Nghi từ bên cạnh đi đến đỡ Thẩm Chỉ Y say mèm lên, nàng mới vịn tay cung nhân, đứng lên, uống nửa bát canh giải rượu với Phương Diệu bị người gọi tỉnh, được cung nhân Minh Phượng cung xách lồng đèn đưa về Ngưỡng Chỉ Trai.

Phương Diệu bước thấp bước cao sớm đã không phân biệt nổi đông tay nam bắc, vừa về đến phòng mình, ngã người ngủ ngay.

Khương Tuyết Ninh vào phòng, ý thức vẫn còn vô cùng tỉnh táo.

Nàng thắp một ngọn đèn, lấy nước rửa mặt, đứng trước chậu đồng đang dần lặng sóng nước, nhìn chằm chằm ảnh phản chiếu trong chậu, xuất thần thật lâu.

Mãi đến khi tiếng gõ cửa khe khẽ khiến nàng bừng tỉnh.

“Cốc cốc.”

Nửa đêm thế này, lại có người ở bên ngoài cửa phòng nàng, nhỏ giọng hỏi: “Khương Nhị cô nương đã ngủ chưa?”

Giọng hơi the thé, vừa nghe đã biết là thái giám trong cung.

Trên mặt Khương Tuyết Ninh vẫn còn đọng mấy giọt nước, đồng tử đột nhiên co lại: “Ai?”

Thái giám bên ngoài nói: “Nô tài tới đưa mì trường thọ cho cô nương.”

Khương Tuyết Ninh ngẩn người trong giây lát.

Mì trường thọ?

Trong lòng nàng ngờ vực, tiến tới mở cửa, quả thực nhìn thấy một tiểu thái giám. Trông rất lạ mặt, mặc quần áo của Ngự Thiện Phòng, trong tay xách một hộp đồ ăn, cũng là hình thức hộp đồ ăn của Ngự Thiện Phòng.

Quá nửa đêm vẫn có thể sai bảo người của Ngự Thiện Phòng, có thể có mấy người?

Hơn nữa đây là trong thâm cung cung cấm, lại còn có ai biết hôm nay là sinh thần của nàng?

Nàng nhận lấy hộp đồ ăn từ trong tay tiểu thái giám, hốt hoảng nhận thấy mắt nóng lên, chỉ cụp mắt nói: “Vất vả rồi, cảm tạ Trưởng công chúa đã nhớ đến.”

Tiểu thái giám đó vốn còn dè dặt cúi đầu, nghe lời này thì hơi kinh

ngạc ngước mắt lên, mở miệng dường như định nói gì đó, cuối cùng lại ngậm chặt miệng.

Hắn im lặng không phát ra tiếng động mà rời đi.

Khương Tuyết Ninh căn bản không chú ý tới chi tiết này, nên cũng không nghĩ nhiều, chỉ đóng cửa lại, ngồi xuống bàn, mở nắp hộp đồ ăn.

Một bát mì vô cùng giản đơn, nước mì làm từ nước hầm gà, bên trên đặt một quả trứng chần nước sôi, rắc chút hành lá xanh non, thịt băm được băm nhuyễn quấy ở bên trong.

Nóng hôi hổi, tỏa ra mùi thơm.

Khương Tuyết Ninh cầm đôi đũa bạc được đặt trong hộp lên, gắp ăn mấy miếng, nhưng không nếm ra được vị gì. Chỉ có từng giọt nước mắt như chuỗi hạt châu đứt dây rơi vào trong bát, lẫn vào trong nước mì, càng ăn càng mặn.

Cuối cùng, nàng ôm lấy cái bát không, khóc òa.

Nhưng cũng là khóc không thành tiếng.

Ngồi trong đêm lạnh lẽo yên tĩnh, nghe tiếng ngọc lậu (kiểu đồng hồ thời cổ đại) bên ngoài điểm canh ba giờ Tý, lại sang một ngày mới.

Chương 151: Nổi tâm tư

Sớm hôm sau thức dậy đi học, vành mắt Khương Tuyết Ninh hơi sưng đỏ lên. Người khác đương nhiên thấy được, chỉ thầm nghĩ hôm qua không rõ nàng đi Minh Phượng cung nói gì với Nhạc Dương trưởng công chúa, mới thành ra như thế, trái lại không dám hỏi nhiều.

Phương Diệu lại suýt chút không dậy nổi.

Cung nhân bên Ngưỡng Chỉ Trai tranh thủ thời gian kéo nàng từ đống chăn ấm ra, nàng làm loạn một lúc, sau khi rửa mặt, đầu nặng như chì, chân tay bủn rủn đi ra, thấy Khương Tuyết Ninh nhã nhặn trầm tĩnh đứng dưới hiên, mặt mày liền như khóc tang: "Có phải đêm qua ta uống say rồi không? Không xảy ra chuyện gì xấu, không nói gì linh tinh mạo phạm Trưởng công chúa điện hạ chứ?"

Khương Tuyết Ninh cười lắc đầu.

Nàng mới yên lòng.

Phương Diệu vò đầu, nói: "Công chúa điện hạ gọi tới uống, còn nhân tiện chúc mừng sinh thần Khương Nhị cô nương, chẳng phải chỉ có thể uống theo thôi sao? Ôi, đầu ta, lắc lư quay cuồng, thật sự giống như chẳng còn là của ta nữa…"

Chu Bảo Anh ở bên cạnh rất kinh ngạc: "Đêm qua các ngươi còn uống rượu nữa hả?"

Vưu Nguyệt ở bên cạnh nhìn thấy, cười mỉa mai.

Đêm qua không gió không tuyết, sáng sớm mặt trời mọc lên từ phương đông, mây mờ phủ lên trên các cung điện chỉ còn lại những dãy ngói lưu ly nối tiếp nhau, quả là thời tiết tốt hiếm thấy.

Nơi đến học vẫn là Phụng Thần điện như cũ.

Đám người đi tới theo con đường dài trong cung. Mấy ngày này, phần đông những người khác đã thân quen, đi phía trước nhỏ giọng nói chuyện câu được câu chăng suy đoán hôm nay các tiên sinh sẽ giảng gì, cờ vây của tân giáo sẽ thi bằng hình thức gì. Khương Tuyết Ninh đi phía sau, nghe lúc được lúc không, chưa đầy một lát đã không để tâm nữa.

Chỉ là qua một ngả rẽ, tới đầu đường phía trước Phụng Thần điện, Trần Thục Nghi đi trước nhất đã không nhịn được "A" một tiếng: "Đây không phải người hầu hạ bên cạnh Thánh thượng sao? Sao lại ở đây?"

Khương Tuyết Ninh nhìn theo hướng giọng nói phát ra.

Vậy mà lại là Trịnh Bảo.

Mấy hôm không gặp, sau khi hắn được sư phụ mình là thái giám chưởng ấn Vương Tân Nghĩa đề bạt, dường như cuộc sống trong cung khá hơn. Hắn mặc trên người áo choàng mới tinh màu xanh lục thẫm như mực, trong tay còn cầm một cây phất trần, môi hồng răng trắng, dáng vẻ thanh tú, đang hơi cau mày nhìn về phía thiên điện phía đông, hỏi tiểu thái giám đang đứng trước mặt hắn chuyện gì đó.

Tiểu thái giám đáp vài câu, cúi người, đi về phía thiên điện.

Trịnh Bảo đứng rất nghiêm chỉnh, quay đầu đã nhìn thấy đám người Ngưỡng Chỉ Trai đi từ bên này tới.

Lúc trước, đám người nhìn Trịnh Bảo bị phạt phía trước Khôn Ninh cung, được Lâm Truy vương Thẩm Giới nói giúp mới cứu được. Về

sau nghe nói một thái giám hậu cung như hắn, lại có bản lĩnh hầu hạ bên cạnh Hoàng đế, ai nấy đều thầm ngạc nhiên.

Hiện tại trông thấy hắn ở đây, không khỏi hơi kinh ngạc.

Trong lòng Khương Tuyết Ninh cũng nảy ra chút nghi hoặc.

Đám người còn chưa kịp hỏi nhiều, tâm tư Trịnh Bảo tinh tế nhạy bén, nhìn thấy vẻ mặt các nàng, đã đoán được đại khái, chủ động vuốt cằm nói: "Đêm qua Tạ tiên sinh cùng Thánh thượng và mấy vị lão đại nhân nghị sự đến khuya, ngủ lại trong cung, ở thiên điện Phụng Thần điện. Thánh thượng vốn không muốn sáng sớm đã quấy rầy, có điều phía dưới lại trình lên mấy chuyện khó giải quyết, cần tiên sinh đến thương nghị, khó tránh phải quấy rầy tiên sinh nghỉ ngơi, mời ngài ấy đi một chuyến."

Thì ra là mời Tạ Nguy.

Thế thì đúng rồi, Khương Tuyết Ninh còn nhớ, kiếp trước, Tạ Nguy có việc ở lại trong cung đến khuya, sau khi đã đóng cửa cung, chỉ có thể ở lại trong cung, gần như đều ở lại Phụng Thần điện. Thứ nhất là gần tẩm cung của Hoàng đế, tiện kịp thời nghe triệu kiến thì tới nghị sự, thứ hai là gần Văn Uyên các, nếu có dạy học, cũng tiện đi lại.

Đám người nghe Trịnh Bảo nói lời ấy, nghi hoặc trong lòng lập tức được lý giải, đều thi lễ với hắn, sau đó đi ngang qua, vào trong chính điện Phụng Thần điện chờ tiên sinh tới giảng.

Khương Tuyết Ninh chỉ chăm chú nhìn đường, không nhìn Trịnh Bảo thêm chút nào.

Đợi trong điện một lát, Thẩm Chỉ Y mới đi tới, có mấy cung nhân đi theo. Chỉ là lúc nàng tới thực sự không tính là sớm, vừa thấy Khương Tuyết Ninh, cười lên, thì tiến sĩ toán học Quốc Tử Giám – Tôn Thuật liền tới.

Lúc trước Khương Tuyết Huệ sai người tìm vài quyển kỳ phổ đến cho nàng xem, nói thời gian nàng không có ở đây, tiên sinh bắt đầu dạy cờ vây, quả nhiên không phải giả.

Tôn Thuật đã giảng «Toán học Thập Kinh » gần một nửa.

So với các tiên sinh khác, hắn cũng xem như còn trẻ, tuy không phải mọt sách, lại si mê toán học, bày ra tư thái giảng cho các nàng nghe, thiên hạ này rất nhiều chuyện đều ẩn chứa đạo lý của toán học. Thí dụ như cờ vây, trông giống như so xem ai nghĩ sâu tính kỹ, như thực ra là so đầu óc ai xoay chuyển nhanh, tính toán lâu dài hơn.

Khương Tuyết Ninh hoàn toàn không ngờ sẽ có cảnh này, vốn dĩ đã chơi cờ vây không giỏi, trước đó lại bởi vì chuyện Thông Châu vắng mặt rất nhiều ngày, căn bản không biết phần trước đã nói gì rồi. Mặc dù người thì thành thành thật thật ngồi trong điện, cau mày nghiêm túc nghe giảng, nhưng trong đầu vẫn như một mớ bột nhão.

Lúc nghe không hiểu đương nhiên dễ thất thần.

Vị trí của nàng vừa khéo ở cạnh cửa sổ, buồn bực ngán ngẩm tự nhiên sẽ nhìn ra ngoài, bắt đầu lơ đãng. Không ngờ, mới suy nghĩ bay bổng chưa được bao lâu, một bóng dáng mặc đạo bào xanh biếc xuất hiện trong tầm mắt nàng, dọa nàng giật mình một phen.

Đêm qua Tạ Nguy bị khí than từ lò sưởi của Ngự Thiện Phòng làm cho bị sặc, ho khan, lúc trở về thiên điện đã gần đến giờ Tý, trằn trọc cả đêm không ngủ được.

Tiểu thái giám đến thỉnh, hắn vừa ngồi dậy.

Sắc mặt không được xem là tốt. Chỉ là từ lúc bắt đầu mùa đông năm ngoái đến nay, sắc mặt hắn chưa từng tốt lên, người ngoài không nhận ra được.

Sau khi đơn giản rửa mặt, thì ra khỏi thiên điện.

Lúc này trong chính điện đã bắt đầu dạy học, giọng nói của vị tiến sĩ toán học Quốc Tử Giám kia giảng cờ vây từ bên trong vọng tới, hắn nghe thấy không khỏi theo bản năng nhìn sang bên kia.

Kết quả chính là ánh mắt này lại khiến hắn nhìn thấy Khương Tuyết Ninh.

Giữa trời đông, cửa sổ che đi một nửa, một bàn tay trắng hồng của nàng đặt trên cửa sổ, bàn tay chống cằm, đôi mắt ngày thường long lanh giờ đang đờ đẫn không có tiêu điểm, cả nửa ngày chẳng động đậy chút nào.

Rõ ràng là đang chểnh mảng mà!

Tạ Nguy vừa thấy, bước chân dừng lại, nhăn mày.

Khương Tuyết Ninh cách hắn rất xa, nhưng trong nháy mắt trông thấy hắn dừng bước nhìn về phía nàng, đã cảm thấy sống lưng có một luồng khí lạnh xông lên, sợ run cả người, cũng không biết đầu óc xoay chuyển thế nào, lại nhẹ nhàng vươn tay đóng sầm cửa sổ lại.

Ánh mắt lập tức bị ngăn cách.

Chỉ là tiếng động đột nhiên vang lên này không khỏi kinh động đến Tôn Thuật đang giảng cờ vây trên điện, hắn nhìn thấy là Khương Tuyết Ninh bên cửa sổ, không khỏi cau mày nói: “Khương Nhị tiểu thư làm gì vậy?”

Tất cả mọi người nhìn về phía nàng.

Khương Tuyết Ninh ngượng ngùng cười, giải thích: “Bên ngoài có gió thổi vào, hơi lạnh.”

Dù sao nàng cũng ngồi ngay đầu gió.

Mặc dù Tôn Thuật hơi bất mãn vì nàng gây ra động tĩnh lúc hắn giảng, nhưng cũng không nói gì, quay đầu tiếp tục giảng.

Khương Tuyết Ninh nghe tiếp một lúc, thấy Tôn Thuật không chú ý đến mình, mới lặng lẽ hé mở cửa sổ ra.

Ngoài điện, mái ngói cong cong, chỉ còn bậc thềm ngọc. Không còn bóng dáng Tạ Nguy nữa.

Hẳn là Thẩm Lang bên kia còn chờ hắn, cũng may vì chút chuyện nhỏ này ngăn hắn không so đo với nàng.

Còn không cho phép người ta đi học lơ đãng là sao?

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh lẩm bẩm như thế, càng nghĩ quả thật càng cảm thấy mình có lý, thế là yên tâm trở lại.

Nào ngờ, vừa học xong lớp buổi sáng, buổi chiều đã có người đến "thỉnh" nàng đi.

Tiểu thái giám hầu hạ từng gặp ở Phụng Thần điện lúc trước, cung cung kính kính cúi đầu nói với nàng: "Tiên sinh nói, Khương Nhị cô nương đã không vào cung học rất nhiều ngày rồi, hẳn bài học đã lỡ không ít, nên bảo chiều nay cô nương qua đó, tiên sinh kiểm tra giảng lại xem sao.

Khương Tuyết Ninh lập tức vô cùng đau khổ.

Hai chân như rót chì, nhích từng bước một trở lại thiên điện Phụng Thần điện, đi vào trong điện, quả nhiên thấy Tạ Nguy đã ngồi phía sau thư án quen thuộc kia, trong tay cầm bút, đang viết một phong tấu chương.

Nàng tiến tới chào.

Mí mắt Tạ Nguy cũng không nhấc lên chút nào, bút trong tay cũng

tiếp tục như nước chảy mây trôi không hề thấy ngừng lại, chỉ hỏi: "Ơ Thông Châu chơi suốt mấy ngày, tâm tư buông thả rồi, trở lại trong cung ngay cả bài giảng cũng không nghe nữa?"

Khương Tuyết Ninh thầm than oan uổng: "Hôm nay đã nghe rồi."

Ngón tay thon dài của Tạ Nguy nhẹ nhàng chuyển động, gác bút, lấy từ trong hộp là một chiếc ấn, nhân đó nhìn thoáng qua nàng, thản nhiên nói: "Nghe bên ngoài lúc nào hoa nở, khi nào tuyết tan, tiện ra ngoài ăn chơi phóng túng?"

Ngàn vạn lần không nên, không nên vào lúc nàng lơ đãng còn bị Tạ Nguy bắt tại trận.

Hai tay Khương Tuyết Ninh giấu sau lưng, ngón tay xoắn xít.

Nhớ lại đã bị Tạ Nguy đánh lòng bàn tay, lại nghe hắn nói bốn chữ "ăn chơi phóng túng" dường như có ý gì đó, nàng không khỏi nhớ tới hôm qua mình từng nói chuyện với Tiêu Định Phi trên đường đi Từ Ninh cung, sợ bị hắn tính toán sổ sách, rốt cuộc không dám mạnh miệng, chỉ cúi đầu.

Tạ Nguy đóng ấn lên lạc khoản của tấu chương, đóng lại, gọi tiểu thái giám bên ngoài vào, chuyển tấu chương đến Nội Các. Quay đầu lại trông thấy Khương Tuyết Ninh im lìm như con chim cút, trong lòng cũng không khỏi vì thế mà hơi khó chịu.

Dáng vẻ này không chút hoạt bát.

Hắn nhìn nửa ngày, đột nhiên nói: "Tôn Thuật giảng ngươi không hiểu?"

Khương Tuyết Ninh lập tức kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Tạ Nguy nói: "Thiếu bài rất nhiều ngày, nghe hiểu được mới là lạ. Chuyện này cũng không khó đoán."

Khương Tuyết Ninh kinh ngạc thật ra không phải vì hắn đoán ra, mà là vì hắn chịu đoán. Dù sao lúc trước dường như muốn chất vấn chuyện nàng lơ đãng, nhưng một khi nói "Không hiểu", vậy thì không phải do nàng, không liên quan đến nàng nữa rồi.

Dáng vẻ của Tạ Nguy lại không giống như muốn truy cứu.

Nàng chớp chớp mắt, trong lòng bắt đầu nảy ra một ý nghĩ to gan, thử thăm dò: "Tôn phu tử giảng buồn tẻ lại không thú vị, học sinh vắt hết óc cũng không theo kịp ngài ấy. Nghe nói tiên sinh cầm kỳ thư họa đều là đại tài, chi bằng, tiên sinh dạy ta được không?"

Lời này trước tiên giẫm Tôn Thuật dưới lòng bàn chân, lại nâng Tạ Nguy lên, là nịnh nọt và lấy lòng không thể rõ ràng hơn được nữa.

Tạ Nguy cảm thấy nếu như là tính nết của hắn ngày trước, nhất định sẽ cau mày bảo nàng đoan chính lại.

Dù sao trong Quốc Tử Giám, Tôn Thuật cũng không phải người tầm thường.

Chỉ là nhìn nàng ngoan ngoãn chắp tay sau lưng đứng thẳng trước mặt hắn, sáng nay lúc nàng phân tâm bên cửa sổ, trong đôi mắt đầy vẻ linh động, giống như tuần lộc bên khe suối trong rừng chưa gặp con người, hắn bất giác cảm thấy cơn giận nguôi đi không ít.

Khóe môi cứng lại một lát, rốt cục vẫn tạo ra độ cong nhỏ đến độ không thể thấy được, nói: "Gặp phải một người văn dốt võ nát như ngươi, cũng không biết ta phát điên gì nữa."

Hắn đứng dậy đến ngồi trước cửa sổ, mang bàn cờ lên.

Khương Tuyết Ninh chớp lấy cơ hội, lập tức nói một câu "Tiên sinh thật tốt", sau đó ngồi xuống đối diện Tạ Nguy.

Nàng phát hiện Tạ Nguy thực sự ăn mềm không ăn cứng, chỉ cần không xù gai đối đầu với hắn, thì thế nào cũng rất dễ dỗ. Không không không, đây chính là Tạ Cư An giết người không chớp mắt, nàng thật sự ăn gan hùm à, lại dám dùng tới chữ "dỗ"?

Không được, không được.

Nên tôn trọng một chút!

Khương Tuyết Ninh bị chữ bỗng xuất hiện trong lòng mình làm cho giật nảy lên, kịp thời tóm suy nghĩ đang chệch hướng quay trở về.

Tạ Nguy đưa hộp cờ bên cạnh tới.

Đạo bào xanh biếc trên người hắn, tay áo có thêu hoa văn mây cuồn cuộn màu tối, giống như thông reo lớp lớp, ngồi trước cửa sổ, hoàn toàn không thấy vẻ sát phạt lạnh lùng ở Thông Châu hôm đó, lại khôi phục chút vẻ khoan thai ẩn dật nhàn nhã nghe hoa rơi của ngày thường.

"Đánh cờ cần tính toán, có phép tắc hệ thống. Chỉ là nếu bàn về cờ vây, ta nói đến "thế" nhiều hơn." Đối với cách dạy của Tôn Thuật, trái lại Tạ Nguy không bài xích, nhìn nàng, có lẽ là cảm thấy cô nương gia đều thích màu trắng, nên đặt hộp quân cờ trắng ở bên tay phải nàng: "Tính toán là thuật, nhưng nếu có "thế" mới nắm được thế đạo."

Khương Tuyết Ninh nhìn về phía hộp quân cờ kia.

Chẳng ngờ vừa nhìn, lại phát hiện năm ngón tay phải thon dài của Tạ Nguy, trông rất đẹp mắt, nhưng ở ngón vô danh (ngón nhẫn) quấn một lớp vải lụa mỏng, thoáng mấy phần hương cao dược thơm ngát.

Thế là trong đầu nàng chợt thoáng qua một suy nghĩ, nhớ tới lúc ở Thông Châu nhìn thấy trên tay hắn có tổn thương, lại không nhớ ra ở vị trí nào, ngón tay nào, vì vậy nói: "Vết thương trên tay tiên sinh còn

chưa lành sao?”

Ngón tay Tạ Nguy đang lấy quân cờ liền dừng lại.

Hắn tự nhiên nhìn lên, vành môi mím lại thành đường thẳng, nhìn Khương Tuyết Ninh đối diện, hồi lâu không nói gì.

Trong lòng Khương Tuyết Ninh bồn chồn, không hiểu sao cảm thấy bên trong ánh mắt này tản ra chút hàn ý, bờ môi mấp máy, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không dám mở miệng.

Lặng im nửa ngày khiến người ta sợ hãi.

Cuối cùng vẫn là Tạ Nguy thu hồi ánh mắt trước, căn bản không hề để ý đến câu hỏi của nàng vừa rồi, tự như không nghe thấy vậy, tiếp tục những gì ban nãy đã nói: “Trên bàn cờ vây là bày binh bố trận, đấu nhau là đấu tâm trí. Bàn cờ như lãnh thổ, quân cờ như sĩ binh. Từ xưa, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, mỗi một binh sĩ thắng hay thua có lẽ không đáng kể đến, nhưng nếu lâu dài tạo thành “thế”, thì khó mà khơi thông, tích lại thành tai họa. Vì thế, người đánh cờ phải khéo léo dẫn dắn, như trị dân, trị thủy. Học vấn trên bàn cờ này, nếu ngươi có thể hiểu được một chút, dù làm việc hay làm người, cũng sẽ không đến nỗi hồ đồ như vậy.”

Làm việc hay làm người, cũng sẽ không đến nỗi hồ đồ như vậy?

Khương Tuyết Ninh cảm thấy trong lời nói của hắn có hàm ý.

Nhưng thứ nhất, nàng không hiểu quá nhiều về Tạ Nguy, thứ hai cũng không biết mình lại sai ở đâu, chỉ xem như vị bán thánh đương thời này đang chế nhạo cái đầu vụng về của nàng, cũng không dám truy vấn.

Hơn nữa, lời vừa rồi của Tạ Nguy, bỗng khiến nàng nhớ tới chuyện Thẩm Chỉ Y hòa thân…

Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền.

Đây không phải lần đầu Khương Tuyết Ninh nghe lời này, biết là một câu triều chính thường nói, nhưng cũng chưa từng coi câu này là thật. Có điều Tạ Nguy nói, đánh cờ như trị dân, trị thủy, lại làm cho nàng nổi lên tâm tư.

Cần biết ở kiếp trước sở dĩ Tiêu Xu có thể chèn ép nàng mãi, ngoại trừ từ nhỏ lớn lên ở đại gia tộc trong kinh, kiến thức sâu rộng ra, Khương Tuyết Ninh tự mình suy nghĩ, sợ rằng năm đó vào Phụng Thần điện học, nàng ta thực sự học được không ít thứ, tích lũy lâu dài, nên mới thâm hậu.

Bây giờ, người như Tạ Cư An đang ở trước mắt nàng…

Nàng dùng ngón tay nhẹ nhàng lấy một quân cờ lên, ánh mắt lóe sáng, nói: "Người cũng giống như quân cờ vậy sao? Đánh cờ như thao túng người khác, nhưng lòng người ai ai cũng có, mỗi người mỗi khác. Đánh cờ có thể điều khiển quân cờ, nhưng lòng người, nếu muốn điều khiển…"

Tạ Nguy nhớ tới những gì tiểu thái giám đêm qua đi đi về về bẩm báo, trước mắt chỉ muốn cắt cái đầu xinh đẹp của Khương Tuyết Ninh xuống đặt trên bàn cờ, bảo nàng tự tỉnh táo mà xem, lại không để ý nàng hỏi gì, chỉ hờ hững đáp: "Anh hùng tạo thời thế, thời thế thúc đẩy anh hùng. Dù khó đoán lòng người ủng hộ hay phản đối, cũng sợ hào kiệt gì cũng dám làm. Nhưng nếu không cẩn thận phân biệt đúng sai, hễ người ngoài quạt gió thổi lửa, lòng người cứ theo đó mà đi, thì có gì khó?"

Thực ra lòng người còn không bằng cả quân cờ này. Một trận gió thổi qua, quân cờ còn có thể đứng im bất động, chỉ mấy lời thoáng qua, lòng người lại dao động phiêu diêu.

Khương Tuyết Ninh rũ tầm mắt, dường như đã ngộ ra điều gì.

Có vài thứ, luôn phải có tác dụng gì đó, mới có thể khiến người ta khiêm tốn khắc khổ học. Hôm nay, nàng học vô cùng chăm chú.

Tạ Nguy giải đáp nghi vấn, giảng cho nàng, giảng đánh cờ nửa canh giờ, nàng cung cung kính kính cảm tạ. Bởi vì suy nghĩ trong nội tâm như dời sông lấp biển, lúc gần đi cũng không chú ý tới ánh mắt Tạ Nguy như có gì suy tư. Vừa rời Phụng Thần điện, bấm ngón tay tính toán canh giờ, liền đi tới chờ ở con đường mà muốn tới Từ Ninh cung ắt phải đi qua, không bao lâu quả nhiên trông thấy Tiêu Định Phi đi ra.

Nàng cố ý đi qua con đường phía trước.

Tiêu Định Phi trông thấy một mình nàng, suy tư một lát, sau khi đi tiếp một đoạn đường, thì lấy cớ rơi đồ ở Từ Ninh cung muốn đi tìm, quay lại tìm Khương Tuyết Ninh.

Lúc này trời đã tối.

Khương Tuyết Ninh đứng bên bức tường cung sừng sững, không vòng vo, nói thẳng: "Định Phi thế tử nhiều năm qua trà trộn nơi phố chợ, hẳn có quen vài người nhỉ? Ta có việc muốn nhờ ngươi làm."

Hàng mi dài tuấn tú của Tiêu Định Phi lập tức chớp một cái.

Hắn không hề từ chối, hỏi thẳng: "Chuyện gì?"

Khương Tuyết Ninh liền bảo hắn đưa sát lỗ tai lại, làm ra sao, thế nào, nói hết một lượt.

Tiêu Định Phi nghe thấy rất nghi hoặc: "Ngươi muốn làm gì?"

Khương Tuyết Ninh nói: "Ngươi chỉ cần nói có làm được hay không."

Tiêu Định Phi cười lên, đâu thể mất mặt trước mỹ nhân được? Vỗ ngực nói: "Chuyện này cứ để ta lo, có điều…"

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn: “Cái gì?”

Tiêu Định Phi gãi gãi đầu: “Nếu nhiều người, thì phải tốn chút tiền.”

Khương Tuyết Ninh nhíu mày, trong đầu tính toán một lượt số tiền có trong tay, nhớ tới còn hơn vạn lượng bạc trong tay Tạ Nguy, bất giác có chút phát sầu.

Chỉ là đầu óc xoay chuyển một vòng nữa, mi tâm liền giãn ra trở lại.

Nuôi Vưu Nguyệt lâu rồi, cũng nên tìm cơ hội “làm thịt” thôi.

Nàng cười lên, nói: “Chuyện này đơn giản.”

Chương 152: Trả tiền

Mặc dù Tiêu Định Phi không biết sao nàng dám nói một khoản tiền lớn như thế này là chuyện đơn giản, nhưng cũng không hề hỏi nhiều. Nhận được phó thác, ngay trong đêm lập tức xuất cung bận rộn bôn ba một phen, hoàn toàn là vẻ hóng chuyện không sợ chuyện lớn.

Khương Tuyết Ninh trở lại Ngưỡng Chỉ trai, bắt đầu trù tính chuyện kiếm tiền.

Biện pháp nàng nghĩ tới thực ra vô cùng đơn giản, hơn nữa trước mắt cũng không có biện pháp thứ hai. Vưu Phương Ngâm ở kiếp trước, gọi hành vi này của nàng là "Cắt rau hẹ"*

**Cắt rau hẹ: Nghĩa là cắt sát tận gốc, tận thu tới cùng. Một thuật ngữ đu idol, kiểu hút máu bòn tiền fans.*

Chỉ là nếu muốn "Cắt rau hẹ", thì trước tiên trong tay phải có một khoản tiền có thể sử dụng được.

Khoảng thời gian này, mặc dù Tiêu Định Phi "hiếu kính" không ít đồ vật, nhưng đa phần đều là đồ quý ngự ban, không thể cầm đi đổi thành tiền được.

Khương Tuyết Ninh tính đi tính lại, liền "nhớ nhung" đến Tạ Nguy.

Thế là, trong những ngày tiếp theo, Tạ tiên sinh đại danh đỉnh đỉnh phát hiện ra, học sinh ngỗ nghịch này của mình, không biết uống nhầm thuốc gì, ở trước mặt hắn bỗng nhiên trở nên ngoan ngoãn dễ bảo, thậm chí có chút nịnh hót lấy lòng.

Lúc giảng bài ở trong chính điện, đôi mắt mở to to, luôn chăm chú nhìn hắn.

Tan học đến thiên điện học đàn, đánh cờ, lại hỏi han hắn ân cần với thái độ khác thường, thỉnh thoảng còn đổi trà, đưa bút.

Thậm chí, có đôi khi tình cờ gặp mặt ở nơi khác trong cung, cũng là thái độ kính cẩn lễ phép, không có chút xíu nào là thiếu kiên nhẫn và không tình nguyện như trước kia nữa.

…

Có chuyện khác thường ắt có quỷ.

Tính nết của nàng ra sao, Tạ Nguy nắm rõ ràng từ lâu, sớm nhìn ra được nàng là kiểu "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo"*, nhưng cũng không vạch trần, vui vẻ hưởng thụ sự hầu hạ khó có được của học sinh ngỗ ngược này, muốn xem thử dáng vẻ "Hiếu thuận" của nàng có thể giả vờ được bao lâu.

**Nghĩa là: Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp.*

Cuối cùng, nháy mắt lại sắp đến thời gian xuất cung hưu mộc*.

**Hưu mộc: Chỉ thời gian nghỉ phép tắm gội. Theo chế độ nhà Hán, các quan trong triều (Đại tư mã, Tả Hữu Tiền Hậu tướng quân, Thị trung, Tả Hữu tào, Chư lại, Tán kị, Trung thường thị) cứ mỗi 5 ngày có thể về nhà tắm gội một lần.*

Một ngày này Khương Tuyết Ninh đã sớm chờ ở trong thiên điện, lấy trà ngon từ trong cung của Thẩm Chỉ Y đến đây, tỉ mỉ pha một bình, trước đó còn đàn một lượt khúc đàn mà Tạ Nguy muốn kiểm tra.

Đợi khi Tạ Nguy đến, đầu tiên nàng dâng lên trà ngon, sau đó thuần thục tấu một khúc cổ cầm.

Tạ Nguy hiếm có khi được rảnh rỗi, bưng trà vừa uống vừa nghe, thỉnh thoảng lại đánh giá thần sắc của Khương Tuyết Ninh. Phát hiện, sau khi tiếng đàn của nàng kết thúc, như có như không ngẩng đầu lặng lẽ dò xét chính mình (Tạ Nguy), đáy lòng khẽ cười một tiếng.

Quả nhiên, sau đó tên lừa gạt bé nhỏ này ngập ngừng mở miệng: "Tiên sinh thấy học trò những ngày qua, xem như có tiến bộ, cũng có thể nói là đã cải tà quy chính đúng không?"

Tạ Nguy cố ý bình thản lạnh nhạt nói: "Thì thế."

Khương Tuyết Ninh: "…"

Nàng kiềm lại, nghĩ tới bản thân còn "gửi" ở chỗ đối phương mấy vạn bạc, kìm nén xúc động muốn trở mặt, ý cười không những không nhạt đi, trái lại càng thêm chân thành hơn, nói: "Tiên sinh dốc lòng dạy dỗ, ngày trước đều do học trò không phân biệt tốt xấu, không biết rằng tiên sinh yêu cầu khắt khe chính là vì muốn tốt cho ta. Học trò đã biết sai rồi…"

Lời ngon tiếng ngọt thật sự cứ tuôn ra không dứt.

Ánh mắt của Tạ Nguy dạo một vòng trên khuôn mặt nàng.

Nàng đứng đó quy quy củ củ, nhìn như hiểu biết lễ nghĩa, giống hệt dáng vẻ của một đại gia khuê tú ôn lương hiền thục. Nhưng bên trong thì, đôi mắt với hai hạt châu không an phận đang chuyển động, mang theo vài phần linh động quyến rũ, nhưng ánh mắt này không có chút gì là "Cải tà quy chính" cả.

Hắn cười như không cười hỏi: "Có việc gì muốn thỉnh cầu ta sao?"

Khương Tuyết Ninh sớm biết người này khó đối phó, nhưng cũng không nghĩ tới đối phương sẽ hỏi trực tiếp như vậy, liền lúng túng:

“Quả nhiên không gạt được tiên sinh, ta đang nghĩ gì, tiên sinh vô cùng rõ ràng. Thật ra cũng không phải là đại sự gì cả, chỉ là sắp tới Trưởng công chúa điện hạ đi hòa thân, nàng đối xử với học trò rất tốt, học trò mong muốn chọn vài đồ vật trân quý làm quà tặng nàng, nhưng trong tay không có nhiều tiền, nghèo rớt mồng tơi. Mà học trò còn một ít tiền để ở chỗ tiên sinh, không biết có thể…”

Ánh mắt Tạ Nguy nhìn nàng dần dần thâm thúy.

Khương Tuyết Ninh bị hắn nhìn như thế, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ, chỉ cảm thấy sự can đảm lúc đầu muốn đòi tiền đều đã bay lên chín tầng mây, mồ hôi lạnh sau gáy tuôn ra không ngừng.

Khoảnh khắc này, nàng thậm chí đã nghĩ đến việc bỏ cuộc.

Trở về kiểm lại tài sản của mình một chút, hoặc là bán đứt đống quà tặng của Tiêu Định Phi, cũng xem như có thể gom được một ít bạc.

Nhưng không ngờ, sau khi Tạ Nguy nhìn nàng cả nửa ngày, vậy mà lại nói: “Ngày mai đến phủ của ta lấy.”

Quả thực Khương Tuyết Ninh có chút hoài nghi tai của mình bị hỏng rồi, mở to đôi mắt không dám tin mà nhìn Tạ Nguy.

Tạ Nguy nhìn dáng vẻ há miệng trợn mắt của nàng, chỉ cảm thấy buồn cười: “Quá trưa không tiếp.”

Khương Tuyết Ninh lập tức gật đầu như giã tỏi.

Nàng tựa như rót lời đường mật, lời ngon tiếng ngọt tuôn ra không dứt: “Đa tạ Tiên sinh! Tiên sinh đối xử với học sinh thật sự là quá tốt. Người ta thường nói, một ngày làm thầy cả đời làm cha…”

Những lời trước đó còn tốt, Tạ Nguy nghe chỉ như gió thoảng bên tai.

Nhưng lúc câu“Một ngày làm thầy cả đời làm cha” được nói ra, sắc

mặt hắn lập tức cứng đờ, lại nghe cái miệng nhỏ của Khương Tuyết Ninh ba ba nói mãi không ngừng, cuối cùng cảm thấy khuôn mặt tươi cười của nàng có mấy phần chướng mắt.

Khương Tuyết Ninh vẫn đang tán dương hắn: " Về sau học trò nhất định sẽ càng nỗ lực, mong tương lai có thể hiếu kính tiên sinh thật tốt…"

Kìm nén ý nghĩ muốn hắt chén trà trong tay vào mặt nàng, Tạ Nguy khẽ cười: "Ngươi có thể cút được rồi."

Khương Tuyết Ninh: "…."

Thánh nhân giả, trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu, hỉ nộ vô thường! Thôi vậy, nể mặt hắn chịu trả lại tiền cho nàng, nàng đại nhân đại lượng không thèm so đo với hắn.

Khương Tuyết Ninh không cảm thấy mình đã nói gì không đúng trước mặt hắn, thu lại chút khó chịu, rồi hành lễ cáo từ.

Buổi chiều xuất cung hưu mộc.

Sáng sớm hôm sau, nàng liền đi tìm Tạ Nguy. Vốn dĩ cho rằng còn có chút trở ngại, không ngờ đối phương vô cùng sảng khoái đưa tiền cho nàng, khiến lòng nàng có hơi nghi ngờ.

Chỉ là đợi đến khi nàng cầm ngân phiếu từ Tạ phủ đi ra, mới nhớ lại: Tiền này vốn chính là của nàng mà, trước kia Tạ Nguy giữ chặt không đưa, bây giờ thấy nàng nghe lời, vui sướng mà đưa cho nàng, không phải là điều hiển nhiên sao?

Thế nên dứt khoát gạt bay chút hoài nghi trong lòng kia đi.

Khương Tuyết Ninh cầm được tiền liền lén lén lút lút đi gặp Tiêu Định Phi trù tính việc tiếp theo.

Bên trong Chước Cầm đường, Tạ Nguy nhìn chằm chằm vào khối gỗ mà Lữ Hiển vừa đưa qua, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn là cười một tiếng, dặn dò Kiếm Thư: “Ninh Nhị cầm tiền đi, chắc chắn không chịu yên ổn, âm thầm sai người theo dõi, xem nàng làm gì. Không biết tên lừa gạt nhỏ lại muốn đi lừa ai đây.”

Chương 153: Cắt rau hẹ

Mua chuộc miệng lưỡi người ta không phải chuyện khó, nhưng cùng một câu, so với từ cái miệng thối của ăn mày nơi chợ búa nói ra, thì từ miệng lưỡi sắc bén của bác học tài cao tầng lớp trí thức nói ra, có trọng lượng hoàn toàn khác biệt.

Đạo lý đơn giản như vậy, đương nhiên Khương Tuyết Ninh hiểu.

Chỉ là giá tiền để mua tiếng nói của loại người ở vế sau cũng không rẻ. Hơn nữa chỉ mua mỗi tiếng nói thì không được, trong tay phải có hai lá bài có cứng có mềm, dù sao văn nhân xương cốt mềm, không lấy chút thủ đoạn "Cứng rắn" để phòng bị, sao biết trong một đêm sẽ không đổi giọng?

Tính một lượt, tiêu phí không phải con số nhỏ.

Sau khi lấy được tiền từ chỗ Tạ Nguy, nàng lập tức cho Tiêu Định Phi hai vạn lượng tiêu trước. Sau khi Tiêu Định Phi đến kinh thành cũng coi như đã trải được sự đời, nhưng thấy cô nương khuê các như Khương Tuyết Ninh vung tay liền bỏ ra hai vạn lượng, nghiễm nhiên là điệu bộ hào phóng "Dùng hết thì tới chỗ ta lấy thêm", vẫn bị dọa sợ một phen không nhẹ. Tự nhiên cũng cảm thấy chỗ dựa mình đang ôm lấy này toát ra cảm giác sâu không lường được, lúc làm việc cũng nào dám không tận tâm tận lực.

Bản thân Khương Tuyết Ninh thì bắt đầu lăn qua lộn lại chuyện ngân cổ.

Theo phía Thục Trung, mọi công việc của ruộng muối Nhậm thị đều tiến triển thuận lợi, thông tin truyền về kinh thành không ngơi nghỉ,

giá ngân cổ ruộng muối đã tăng lên không ngừng. Ba ngày trước một người phi ngựa rất nhanh đến khách điếm Thục Hương, nói rằng mẻ muối đầu tiên giống như bông tuyết đã ra lò, còn mang theo một túi nhỏ đến kinh thành cho chư vị đông gia mua ngân cổ nhìn xem. Lúc ấy Khương Tuyết Ninh đang ở trong cung, đương nhiên không thể nhìn thấy. Nhưng trước khi nàng vào cung làm thư đồng, giá ngân cổ là một ngàn hai trăm văn tiền một cổ, đến khi nàng được hưu mộc xuất cung, giá tiền đã tăng lên đến một ngàn năm trăm văn tiền một cổ, mà có tiền còn chưa chắc đã mua được.

So với giá năm trăm văn tiền lúc trước, trước mắt giá ngân cổ của ruộng muối Nhậm thị đã tăng vọt lên gấp ba!

Vì sự kiện lúc Dũng Nghị Hầu phủ bị tịch biên, phần lớn thuộc hai vạn ngân cổ trong tay Khương Tuyết Ninh đã bán đi, bị Lữ Hiển "nhân lúc cháy nhà đi hôi của" lấy đi không ít, còn lại trong tay chỉ có hai ngàn cổ.

Trông thấy giờ phút này giá cả đang cao, chính là thời điểm tốt để ra tay.

Nếu muốn thực hiện "Cắt rau hẹ", theo lời Vưu Phương Ngâm kiếp trước, thì thật ra không được phúc hậu cho lắm. Vả lại nàng là người trùng sinh, vốn đã biết nhiều tin tức hơn người khác, nếu so với những người mua bán ngân cổ khác trên thị trường, là chiếm hết ưu thế, hết sức không công bằng. Cho nên thời điểm nàng quyết định, trong lòng Khương Tuyết Ninh cũng không phải không do dự và chột dạ, nhưng nghĩ đến hôm sinh thần của nàng trong cung, Thẩm Chỉ Y tốt với nàng đủ mọi bề, sao có thể để chút do dự đó của nàng làm hỏng đại sự?

Nên nàng khẽ cắn môi, rốt cuộc vẫn thẳng tay tung hai ngàn cổ này ra ngoài.

*

Lúc tin tức trên thị trường có người bán tháo ngân cổ truyền đến, Vưu Nguyệt đang ở khuê phòng thử y phục do tú nương Nhàn Vân Phường vừa làm cho nàng ta.

Gấm Tứ Xuyên thượng hạng, màu xanh nhạt.

Trên váy thêu mấy cành trúc đào xinh đẹp, vóc người nàng tinh tế, lúc mặc vào hơi xoay người, vòng eo cũng có cảm giác nhỏ nhắn chẳng đầy một nắm tay, khiến nàng ta nhìn thấy rất hài lòng.

Nha hoàn bên cạnh nịnh hót lên đến tận trời: "Cô nương của chúng ta thật sự là thiên tiên hạ phàm, mặc y phục này đẹp nhất nhất nhất, làm nổi bật lên khí sắc vô cùng tốt. Đại cô nương Khương phủ gì kia, nào xinh đẹp, tài hoa được như cô nương chúng ta? Nghe nói Lâm Truy vương điện hạ là người văn nhã, Khương Tuyết Huệ kia nhạt nhẽo chán ngắt, há có thể lọt vào mắt xanh của điện hạ? Vị trí vương phi này, không phải cô nương thì không ai khác được nữa!"

Mấy ngày qua, Vưu Nguyệt quả thực xuân phong đắc ý.

Lúc đầu bởi vì chuyện bỏ tiền đón nàng ta từ trong nhà lao ra, Bá phủ đã có một phen oán hận với nàng ta, dù sao lúc bỏ ra cũng đều là vàng ròng bạc trắng, một vạn năm ngàn lượng bạc, đổi thành ai khác cũng phải ọc một ngụm máu. Nhưng sau chuyện này, lại kích thích tính khí nóng nảy của nàng ta, trong cơn nóng giận đã mang toàn bộ tiền dành dụm của mình đi mua ngân cổ ruộng muối Nhậm thị, bốn ngàn cổ nặng trịch trên tay.

Về sau Nhậm Vi Chí hỏi cưới tiện tì Vưu Phương Ngâm kia, sợ nàng ta ở giữa cản trở, trước sau đã âm thầm đưa nàng ta hồng bao hai ngàn lượng.

Trong tay nàng ta đương nhiên lại dư dả.

Ban đầu khi Bá gia và Bá phu nhân biết được nàng ta phá của như thế, mang hết tiền đi mua ngân cổ của ruộng muối, suýt chút thì tức

đến mức đổ bệnh, lúc đó còn muốn lấy ngân cổ ra bán đi.

Cũng may nàng ta dùng cái chết uy hiếp cản lại.

Bây giờ giá cổ của ruộng muối Nhậm thị tăng lên không ngừng, Bá phủ (?) và Bá phu nhân gặp nàng ta đều mặt mày hớn hở, cả ngày lẫn đêm còn quan tâm giá cổ tăng hay giảm hơn cả nàng ta. Địa vị trong phủ của nàng ta đương nhiên cũng nước lên thì thuyền lên.

Mà ngay từ đầu Bá phủ cũng không coi Nhậm Vi Chí – người tới hỏi cưới Vưu Phương Ngâm – ra gì. Chẳng qua chỉ là một tiểu tử nghèo lụn bại ở đất Thục Trung xa xôi, hoàn toàn nhờ sính lễ mới gả Vưu Phương Ngâm đi.

Dù sao cũng là nữ nhi thiếp sinh ra, ba ngàn lượng không lỗ.

Nhưng sau khi tình hình của ruộng muối Nhậm thị tốt lên, Thanh Viễn Bá và Bá phu nhân dần dần nảy sinh tâm tư.

Thanh Viễn Bá nói: "Nói thế nào nó cũng là nữ nhi Bá phủ chúng ta gả ra ngoài, không lý nào sau khi tới Thục Trung thì cắt đứt liên lạc với trong nhà. Sở dĩ tiểu tử họ Nhậm kia có thể vực dậy ruộng muối, chẳng phải nhờ vào thanh danh Bá phủ sao? Thương nhân cưới nữ nhi quan gia, hắn được hời quá đi chứ! Ruộng muối Nhậm thị lớn như thế, còn liên quan đến giá ngân cổ trong tay Nguyệt Nhi, dù sao chăng nữa cũng không thể tùy ý bọn chúng làm loạn. Chúng ta chọn một quản sự làm việc nhanh nhẹn qua đó, dạy dỗ bọn chúng cho tốt, cũng theo sát tình hình ruộng muối một chút. Ở kinh thành hắn cũng chỉ mới phát bốn vạn ngân cổ, chiếm bốn phần lợi tức của ruộng muối, còn sáu phần nữa. Thế nào cũng nên lấy ra thêm một chút nữa, hiếu kính nhà nhạc phụ chứ!"

Cho nên đón tết xong, Bá phủ đã phái người đi đến Thục Trung.

Một nơi như ruộng muối Nhậm thị, một khi bắt đầu làm ra muối, giếng muối như bông tuyết kia chính là bạc trắng như tuyết, ai mà không

động lòng?

Vưu Nguyệt thật sự không ngờ kẻ tiện nhân sinh ra như Vưu Phương Ngâm còn có thể gặp được vận tốt như thế.

Chỉ là nàng ta cũng không ghen ghét.

Hễ là đồ của Vưu Phương Ngâm, chỉ cần nàng ta muốn, đều có thể giành lấy. Người khác may áo cưới xong, nàng ta tới mặc, chẳng phải bớt việc sao? Cho nên những ngày này Vưu Nguyệt rất là thả lỏng, chỉ ở nhà chơi đùa mua son phấn phục sức, chuẩn bị để ngày tuyển Lâm Truy vương phi tỏa ra hào quang.

Nghe thấy nha hoàn bên ngoài vào nói, khách điếm Thục Hương có người bắt đầu bán tháo ngân cổ, nhất thời nàng ta ngây người ra, sau đó cười lên: "Giờ tình hình ruộng muối Nhậm thị đang rất tốt, nghĩ cũng biết trác đồng tỉnh này có thể thu bạc cuồn cuộn không ngừng, người khác muốn làm theo cũng cần có thời gian rất dài. Có ngân cổ trong tay lại vứt ra sớm như thế, không phải thiếu tiền thì là tầm nhìn hạn hẹp!"

Bọn nha hoàn đều có chút nghi hoặc: "Vậy còn cô nương thì sao?"

Con ngươi Vưu Nguyệt vừa xoay chuyển, lại đột nhiên cười lên, từ đáy mắt toát ra ánh sáng kỳ lạ, lấy chìa khóa mở hộp đựng ngân lượng của mình ra, có chút hưng phấn không thể nào kiềm chế được, nói: "Người khác có tầm nhìn hạn hẹp như thế là cơ hội rất tốt cho bổn tiểu thư! Giờ còn đang lo không có chỗ nào mua ngân cổ vào đây, khắp nơi có tiền mà không mua được! Nhân cơ hội đến, ta nhất định phải lấy được số ngân cổ này!"

Kế đến, nàng ta mang ngân phiếu và con dấu đi đến khách điếm Thục Hương.

Chỉ là những ngày này, giá cả ngân cổ ruộng muối Nhậm thị nóng bỏng đến mức nào?

Hai ngàn ngân cổ bán ra kia chia thành bốn nhóm tung ra, lúc Vưu Nguyệt đến, hai nhóm trước đã sớm bị người ta đoạt đi, nàng ta dùng giá cao một ngàn sáu trăm văn tiền, cũng chỉ kịp giành hai nhóm sau, tổng cộng là một ngàn cổ. Thêm trong tay nàng ta đang có bốn ngàn cổ nữa, là đã năm ngàn cổ rồi.

Ngàn ngân cổ còn lại thực ra là bị Lữ Hiển phái người mua về tay trước đó. Bởi vì nhóm ngân cổ này có số lượng nhỏ, cũng không thể xác định rốt cuộc là bên nào bán ra, hắn cũng không để ý cho lắm. Sau khi ngân cổ đã vào sổ, Lữ Hiển liền đi Tạ phủ tìm Tạ Nguy uống trà.

Lúc đó Tạ Nguy đang nghe Kiếm Thư bẩm báo tình hình phía Khương Tuyết Ninh. Sau khi nghe xong, chân mày liền cau chặt lại.

Kiếm Thư cân nhắc dù sao Lữ tiên sinh đã quen biết tiên sinh nhà mình nhiều năm rồi, lại dốc sức vì tiên sinh, chuyện tiền nong hắn luôn luôn mười phần lưu tâm, coi tiền như mạng, cho nên do dự một chút, mới hỏi: “Khương Nhị cô nương động đến ngân cổ, giống như có mưu tính. Có nên báo trước chuyện này với Lữ tiên sinh không?”

Lúc này Lữ Hiển mặc một thân trường sam văn nhân đi từ đầu hành lang tới, bước chân nhàn nhã tự nhiên như đang đi ở nhà mình vậy, toát ra dáng vẻ tươi tắn như gió xuân. Tạ Nguy nhìn lên liền trông thấy hắn. Chốc lát đã thu hồi ánh mắt, hàng mi dài nhẹ nhàng hất lên, vậy mà lại nói: “Thông báo gì?” Kiếm Thư lập tức kinh ngạc. Nét mặt Tạ Nguy nhàn nhạt, không có chút bất thường nào: “Trên phương diện làm ăn, Lữ Chiếu Ẩn tự nắm chắc, cần ngươi phải nhúng tay?”

Kiếm Thư: “…”

Đạo lý hình như là thế, nhưng sao lại cảm thấy đâu đó sai sai nhỉ?

*

Hai ngàn ngân cổ, trong đó một ngàn ngân cổ thành giao với giá một ngàn năm trăm văn tiền, một ngàn còn lại giá một ngàn sáu trăm văn tiền. Trong tay Khương Tuyết Ninh lập tức có thêm ba ngàn một trăm lượng bạc. Lúc trước đưa Tiêu Định Phi hai vạn, cộng thêm hai ngàn lượng bạc tiền riêng của nàng, lại thêm bán tháo ngân cổ được hơn ba ngàn lượng, tổng cộng còn trong tay ba vạn ba ngàn lượng bạc.

Sau khi nàng tung ngân cổ trong tay ra, giá ngân cổ trong khách điếm Thục Hương lên thêm mấy chục văn nữa. Liên Nhi và Đường Nhi nghe nói vậy đều nói thẳng ra là bán lỗ rồi. Với chuyện này, Khương Tuyết Ninh lại thờ ơ, không để ý chút nào, chỉ không ngừng nhấn mạnh với các nàng, một khi có tin Vưu Phương Ngâm đưa về, hoặc phía khách điếm Thục Hương có tin mới, cần lập tức nghĩ cách sai người đưa tin đến cho nàng.

Thời gian tiếp theo đó, đương nhiên lại vào cung làm thư đồng rồi.

Chỉ là mười sáu tháng hai là ngày Lâm Truy vương Thẩm Giới tuyển phi, trong cung khó tránh khỏi lòng người dao động. Ngày Nhạc Dương Trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y đi Thát Đát hòa thân cũng đã quyết định, là ngày hai mươi mốt tháng ba, trong cung không ít người đều chúc mừng Minh Phượng cung.

Ôn chiêu nghi đang mang thai thì đón sinh thần long trọng vào cuối tháng giêng. Khắp cung điện trên dưới đều vui mừng hân hoan.

Chỉ là dần dần, bắt đầu có người phát hiện, hình như nơi phố xá có thêm rất nhiều lời đồn đãi.

Tỉ như, sứ thần Thát Đát ngang ngược hống hách ở kinh thành, thật sự xem kinh thành như trường đua ngựa của mình vậy.

Tỉ như, nếu Dũng Nghị Hầu phủ vẫn còn, sao đến mức phải đưa công chúa đi hòa thân?

Tỉ như, người chủ trương đưa Nhạc Dương Trưởng công chúa

Thẩm Chỉ Y đi hòa thân chính là mẫu tộc của Thái hậu nương nương – Tiêu thị, khuê nữ như hoa như ngọc mình nuôi thì ở nhà chuẩn bị sẵn dự tuyển Lâm Truy vương phi, muốn sống cuộc sống cẩm y ngọc thực, Trưởng công chúa số khổ từ nhỏ bị phản tặc xẹt một đao trên mặt thì muốn đưa đi hòa thân.

Tỉ như, Nhạc Dương trưởng công chúa khi còn bé đã từng gặp bất hạnh, trong mệnh mang điềm dữ, đưa nàng đi hòa thân chưa biết chừng lại còn mang đến đại họa cho Đại Càn.

…

Vừa bắt đầu, đây chẳng qua chỉ là lời mọi người đồn đại linh tinh trong lúc trà dư tửu hậu. Ngay cả văn võ bá quan trên triều cũng không xem là chuyện lớn. Dù sao nơi chợ búa thường xuyên có lời chỉ trích đối với quốc gia đại sự, cũng chỉ là mọi người tùy tiện nói vậy thôi, chẳng thể gây nên sóng gió gì. Những tin đồn phỏng đoán thế này, chẳng bao lâu nữa, tự nhiên sẽ tan đi.

Nhưng lần này, chuyện hình như lại không giống lần nào trước đó. Mắt thấy đã vào tháng hai, những tin đồn và lời chê trách này nơi phố xá chẳng những không giảm, còn càng lúc càng có xu hướng dâng cao.

Hôm mồng hai tháng hai Rồng Ngẩng Đầu*, thậm chí có sĩ tử lên kinh đi thi, tên là Ông Ngang, khi đạp thanh say rượu nói thẳng ra mấy lời như “Tiêu thị lòng lang dạ thú, thì nên để cô nương nhà họ đi Thát Đát hòa thân”.

Khi ấy có không ít sĩ tử ở đó.

**Rồng Ngẩng Đầu (hán việt: Long Đài Đầu, mồng 2 tháng 2 âm lịch) là một ngày lễ truyền thống dân gian của Trung Quốc, còn gọi là tiết Xuân Canh, tiết Nông Sự, tiết Thanh Long, tiết Xuân Long,…*

Ông Ngang lại là sĩ tử uyên bác, lời ấy nhất thời như một viên đá

khơi lên ngàn cơn sóng, truyền ra khắp nơi.

Vốn dĩ người đồng ý và phản đối đều tương đương nhau.

Nhưng chẳng ai ngờ không rõ vì sao, truyền tới truyền lui vậy mà lại truyền đến tai người ở nhà dưỡng thương khó khăn lắm mới khá lên một chút là Nhị công tử Tiêu thị – Tiêu Diệp. Tiểu công tử Tiêu Diệp trong phủ đã chịu một ổ mắng chửi từ Tiêu Định Phi, thật vất vả mới ra khỏi cửa còn nghe đám người này chỉ trích, không khỏi nổi giận trong lòng. Sau khi hắn nghe được những lời này phát ra, liền thẳng tay vung bạc sai người âm thầm đi giáo huấn Ông Ngang một chút, để đối phương không dám nói hươu nói vượn nữa.

Chỉ là trận giáo huấn này đã gây nên đại sự.

Tính tình Ông Ngang cực kỳ phóng khoáng, trên người vốn chẳng cho mấy phân ngân lượng, mấy ngày qua cũng không biết kết giao bằng hữu gì, đưa hắn không ít bạc, thế là càng tuỳ ý tung hoành, suốt ngày ngâm mình trong hũ rượu.

Hôm đó mới từ Hoa Lâu đi ra, hắn đã bị một đám người phủ bao tải. Tay đấm chân đá, mắng nhiếc xỉ xả. Thân thể văn nhân đâu chịu nổi đánh đập, lập tức trọng thương, miệng thổ huyết. Cũng may lúc đó người của Cẩm Y Vệ đi tuần đêm đến ngõ tối, Thiên hộ đại nhân Chu Dần Chi võ nghệ cao cường, ngăn trở đạo tặc hành hung, còn bắt đám lưu manh này lại, áp giải về nha môn thẩm vấn.

Hình phạt của Cẩm Y Vệ cao minh thế nào? Chưa đến nửa canh giờ, đám hèn nhát này đã kêu cha gọi mẹ, khai sạch sẽ, người sai sử phía sau là Tiêu Diệp. Dĩ nhiên Quốc công phủ bỏ ra lượng lớn tiền tài công sức mua chuộc được những người thẩm vấn, để tránh tin tức truyền ra ngoài.

Nhưng trên đời, nào có bức tường không lọt gió? Cộng thêm người xảy ra chuyện lần này là Ông Ngang, vào kinh đi thi còn có công danh trong người, lập tức như chọc phải tổ ong vò vẽ, quần chúng kẻ

sĩ trong kinh kích động phẫn nộ, bênh vực lẽ phải, gần như là chỉ thẳng vào mặt mũi từ trên xuống dưới Quốc Công phủ mà mắng!

Vốn dĩ cũng có vài người cảm thấy chuyện hòa thân không liên quan gì đến Tiêu thị, nhưng chẳng qua chỉ một câu Ông Ngang say rượu nói bậy, Tiêu thị Nhị công tử Tiêu Diệp đã muốn sai người âm thầm giết hắn, thiên hạ há có thể dung tha chuyện ỷ mạnh hiếp yếu như thế?

Mười phần có lý cũng thành vô lý!

Gió ấm từ phía nam thổi đến khiến đầu cành trổ ra mấy phần xanh mướt, trong vòng một đêm, khắp phố lớn ngõ nhỏ kinh thành đều là tin "Tiêu thị chột dạ muốn bịt miệng Ông Ngang", thật thật giả giả đều đã không còn trọng yếu nữa. Trọng yếu là hành vi của Tiêu thị đã khiến quần chúng phẫn nộ, đủ loại mũi nhọn lập tức chuyển hướng, đồng loạt chĩa về phía môn phủ tôn quý ngày trước!

Nhất thời, văn võ bá quan trong triều đều sợ ngây người, hoàn toàn không ngờ lại tiến triển như thế!

Bên ngoài huyên náo lớn như thế, trong cung đương nhiên không thể thanh tịnh được. Tin tức ít nhiều gì cũng sẽ truyền vào một chút. Khương Tuyết Ninh bình chân như vại xem kịch. Người khác thì coi như chuyện không liên quan đến mình. Chỉ có Tiêu Xu, mấy ngày liên tiếp nhận tin tức từ bên ngoài truyền vào, trong lòng càng ngột ngạt, thỉnh thoảng trước mặt người khác cũng sẽ vì chút chuyện nhỏ mà để lộ cảm xúc, rõ ràng là bị những lời đồn đãi trong kinh ảnh hưởng tới.

Người khác có lẽ sẽ cảm thấy những chuyện này đều là trùng hợp. Nhưng theo Tiêu Xu thấy, chuyện xảy ra những ngày qua đều giống như đã được dày công mưu tính. Nếu không chuyện này nối tiếp chuyện kia, sao có thể trùng hợp đến mức này? Xưa nay là văn nhân hèn yếu nhu nhược sao lại dám gây ra chuyện lớn như vậy trước kỳ thi mùa xuân?

Trong bóng tối dường như có một bàn tay đang thao túng. Nàng ta chỉ cảm thấy, chuyện nào chuyện nấy đều hướng về phía nàng ta!

Mùng bảy tháng hai rời cung, ngay cả Trần Thục Nghi, Tiêu Xu cũng không đoái hoài, thẳng thừng lên xe ngựa xuất cung, về Quốc Công phủ, chuẩn bị tự mình đối phó với việc này.

Khương Tuyết Ninh lại chậm rãi ung dung.

Nàng cùng những người khác đều ở phía sau, trông thấy xe ngựa Tiêu thị tới đón đã rời đi cuốn lên bụi mù cuồn cuộn, bên môi còn treo lên ba phần ý cười.

Qua tám ngày nữa là Lâm Truy vương tuyển phi, cộng thêm khí trời bắt đầu ấm áp, những tiểu thư thư đồng xuất thân từ nhà quan trong Ngưỡng Chỉ Trai, phần lớn đều thay sang y phục mới.

Vưu Nguyệt càng ăn mặc trang điểm lộng lẫy.

Sau khi Khương Tuyết Ninh không tham gia tuyển Lâm Truy vương phi, ở trong cung càng khiêm tốn hơn, không hiển sơn không lộ thủy, thêm nữa là vị Định Phi thế tử kia cũng không niềm nở vồn vã nữa, thế là khiến cho Vưu Nguyệt cảm thấy Khương Tuyết Ninh chỉ đến thế thôi.

Lúc đi ra cửa Thuận Trinh, nàng ta cố ý giành bước trước Khương Tuyết Ninh một bước, động nàng một cái. Khương Tuyết Ninh nhướng mày nhìn nàng ta. Vưu Nguyệt nhẹ nhàng che miệng, dáng vẻ ngại ngùng có lỗi, cười: “Có lỗi quá, Khương Nhị cô nương gần đây cúi đầu ủ rũ, cũng chẳng nói mấy câu, khiến ta cảm thấy hình như không có người này vậy. Bất cẩn đi qua, còn nói phía trước không có ai, thế là chẳng phải động đến đạp phải đây sao?”

Khương Tuyết Ninh dò xét nàng ta, lại không nổi giận, mà như có gì suy tư, nói: “Vưu cô nương gần đây hình như thay đổi rồi.”

Vưu Nguyệt giật mình: “Cái gì?”

Khương Tuyết Ninh cong môi, ý vị thâm trường cười một tiếng: “Mập lên một chút.”

Dù sao Đại Càn vẫn là mảnh mai mới đẹp. Vưu Nguyệt nghe lời này của nàng, lập tức đổi sắc mặt, vô thức đưa tay lên xoa mặt, thầm nghĩ những ngày này vì chuyện tuyển Lâm Truy vương phi đã chuẩn bị rất nhiều, da dẻ cũng tốt hơn nhiều, cũng chú ý không ăn thức ăn quá dầu mỡ, nhất định không mập được. Thế là cười khẩy một tiếng: “Hết chuyện tìm chuyện nói!”

Dứt lời liền phất tay áo bỏ Khương Tuyết Ninh lại đằng sau, đi sang hướng xe ngựa Thanh Viễn bá phủ tới đón nàng ta.

Chỉ là mới đi đến gần, trong lòng nàng ta đã chợt căng thẳng. Bởi vì nha hoàn ngày thường hầu hạ trong phủ, giờ phút này đang đứng cạnh xe ngựa, mang dáng vẻ vừa hốt hoảng luống cuống, lại vừa sợ hãi vừa hoang mang, lúc thấy nàng ta thì kêu “Cô nương”, nước mắt như hạt châu chảy dài xuống.

Đáy lòng Vưu Nguyệt dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt: “Sao rồi?”

Nha hoàn kia cực kỳ sợ, run rẩy nói: “Đất Thục, ruộng muối, ruộng muối cháy rồi, thiêu hết một vùng, giá ngân cổ…”

Trong đầu Vưu Nguyệt lập tức nổ tung “Ầm”. Sắc mặt nàng ta trở nên dữ tợn trong nháy mắt, tóm chặt cánh tay nha hoàn kia, lạnh lùng nói: “Ngươi nói hươu nói vượn gì vậy, đang êm đẹp sao có thể xảy ra chuyện được?”

Giọng nói này hơi lớn, đứng ở cửa cung cũng có thể nghe thấy. Ánh mắt tò mò của đám đông đều chuyển sang đó.

Khương Tuyết Ninh đứng ở ngoài rìa, ánh mắt ung dung lướt qua

người Vưu Nguyệt, nhìn về phía xa xăm mịt mờ: Dưới bầu trời xanh thẳm đã có vài bóng chim chóc bay lượn, băng kết trên mặt sông hồ ngoài thành đã tan đi kha khá, hơn một tháng nữa hoa sẽ nở khắp ngọn núi, là thời tiết tốt để đạp thanh ngắm cảnh. Đến lúc đó, lừa Thẩm Chỉ Y cùng đi, hẳn là không tệ đâu.

Chương 154: Chim sẻ rình sẵn

Gác bút bằng sứ trắng Nhữ Dao đặt trên bàn sơn khắc, một cây bút được gác nhẹ lên phần bên trái, thân bút lốm đốm như vệt nước mắt của trúc Tương Phi, vết mực đông lại trên bút lông cừu nhỏ mềm, có thể thấy rất lâu không được đụng tới. Mực trong nghiên mực Đoan Khê cũng đã khô từ lâu.

Người đưa tin của ruộng muối Nhậm thị đang đứng ngoài rèm.

Khương Tuyết Ninh ngồi bên bàn, ánh mắt tĩnh lặng và sắc trời dần tối ngoài cửa sổ cùng rơi lên hai tờ giấy viết thư mỏng manh, nghe người bên ngoài nói, hơi thất thần.

“Nửa tháng trước vẫn còn đang yên lành, chỉ chờ mẻ muối đầu tiên được xuất ra, thậm chí đã tìm được người mua. Không ngờ, vào lúc mọi thứ đang thuận lợi nhất thì cả ruộng muối lại bị thiêu cháy. Giếng muối ở Thục Trung phần lớn là giếng phun khí nóng, dẫn khí tới nấu thành muối. Lần này không cẩn thận làm cháy khí nóng trong giếng muối gây nên địa hỏa đốt cháy hết cả. Đến khi thuộc hạ xuất phát từ Thục Trung, toàn bộ trác đồng tỉnh được dựng lên ở ruộng muối đều đã cháy sạch…”

“Gia chủ biết đây là chuyện lớn, nên phái người đến kinh thành để báo tin trước.”

“Thư do gia chủ tự tay viết, đặc biệt giao phó tiểu nhân nói với cô nương, ngón tay phu nhân bị bỏng nhẹ, tuy không nghiêm trọng nhưng không thể tự viết được, vì vậy gia chủ mới viết thay, vẫn mong cô nương đừng quá lo lắng.”

Bút tích trên giấy, so với những bức thư Vưu Phương Ngâm gửi về trước đây, quả thực là thể Quán Các lưu loát đẹp mắt, vừa nhìn đã biết là do Nhậm Vi Chí tự tay viết.

Trong thư đại khái trình bày tình hình ruộng muối hiện tại.

Nhưng mức độ của trận hỏa hoạn và thiệt hại của ruộng muối gặp phải, đã vượt quá dự liệu của Khương Tuyết Ninh: Kiếp trước nàng nghe nói trác đồng tỉnh vừa được xây dựng, vì không được dự phòng thích đáng nên đã dẫn lửa, châm cháy khí nóng, gây nên địa hỏa. Kiếp này Vưu Phương Ngâm đã gả qua đó, nàng lại càng bất kể ruộng muối và Nhậm Vi Chí ra sao, cũng nhắc nhở Vưu Phương Ngâm phải cẩn thận hơn, dự phòng cho tốt. Vốn tưởng như vậy cho dù không thể tránh được mọi tổn thất, thì cũng có phòng họa từ trước, thu nhỏ tổn thất hết sức có thể. Đâu ngờ, không những không tránh được, mà ngược lại còn nghiêm trọng hơn cả ở kiếp trước!

Đường Nhi, Liên Nhi đều đứng hầu bên ngoài.

Hoàng hôn trong đình viện có ánh tà dương chiếu vào.

Khương Tuyết Ninh thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, nâng tay nhẹ ấn mi tâm, chỉ hỏi: “Ở đất Thục dẫn khí nấu muối, trước nay luôn đặt việc canh phòng địa hỏa lên hàng đầu, dù Nhậm công tử không đặt nặng, thì đầy tớ nấu muối cũng sẽ không coi nhẹ. Sao có thể gây cháy được, sao có thể để mọi chuyện tiến triển đến tình cảnh này?”

Người đứng ngoài rèm nhất thời nói không nên lời.

Khương Tuyết Ninh nhìn ra được chuyện này không đơn giản thế, bèn nói: “Là họa do người gây ra?”

Người đó ngẩng đầu lên, giọng nói lộ ra mấy phần bất bình và căm phẫn, đáp: “Chính là do người gây ra! Khương Nhị cô nương ở kinh thành xa cách, gia chủ và phu nhân không muốn người quá bận tâm về việc của ruộng muối, vì thế mới đặc biệt căn dặn tiểu nhân đừng

nhắc đến chuyện ruộng muối, bọn họ tự có cách giải quyết. Nhưng tiểu nhân không thể nuốt trôi cơn giận trong lòng. Có lẽ người không biết, Thanh Viễn bá phủ phái người từ kinh thành xa xôi tới, nói là chăm sóc phu nhân, nhưng đến ruộng muối rồi lại làm mưa làm gió."

Hóa ra hơn nửa tháng trước, ruộng muối Nhậm thị có một vị khách không mời mà đến.

Người ngày cầm lệnh bài của Thanh Viễn Bá phủ, nói rằng Bá gia lo lắng Vưu Phương Ngâm gả đi sống không được tốt nên tới thăm xem sao, nếu ruộng muối có chuyện gì cũng tiện giúp đỡ, dù sao quản sự cũng tới từ nhà quyền quý, thấy nhiều biết nhiều, có gì cần phải đi lại với quan phủ cũng có thể cử hắn đi trước.

Nhưng đây chẳng qua là khua môi múa mép vậy thôi.

Người này vừa đến ở ngày đầu tiên, đã muốn được hầu hạ rượu ngon cơm ngọt phòng tốt. Ở đất Thục tất nhiên không thể so được với kinh thành phồn hoa, ruộng muối Nhậm thị lại đang trên con đường lập nghiệp gian khổ, sao có thể làm vừa lòng hắn?

Thế là không đến ba ngày, đối phương đã nổi giận, thậm chí chỉ vào mũi mắng Vưu Phương Ngâm là tiện chủng.

Vưu Phương Ngâm là người có tính cách dễ chung đụng đến mức nào?

Sau khi gả đến Tứ Xuyên (đất Thục), cùng Nhậm Vi Chí tương kính như tân, cử án tề mi; tiền nên trả cho đầy tớ, thì sẽ không thiếu lấy một đồng; thường ngày đối đãi với người khác bất kể sang hèn, đều mỉm cười, nhã nhặn hiền hòa.

Có một vị thiếu nãi nãi tốt như vậy, ai lại không khen mấy câu chứ?

Từ trên xuống dưới, mọi người đều yêu mến nàng.

Quản sự tới từ kinh thành này, cậy mình là người nhà thân mẫu của thiếu nãi nãi, cậy sau lưng mình có Thanh Viễn Bá phủ, một tên hạ nhân mà lại muốn đè đầu cưỡi cổ chủ nhân!

Đối xử với kẻ hầu người hạ hay đầy tớ ruộng muối cũng hở ra là đánh chửi.

Lại còn thường ra vào ruộng muối, khua tay múa chân với những chuyện mà hắn không hiểu, dù là người bên cạnh tạm dừng hít một hơi uống ngụm nước, cũng sẽ bị hắn quở mắng thành lười biếng.

Chẳng được mấy ngày, mọi người ở ruộng muối đã ghét người này đến tột đỉnh.

Khi nói đến đây, sự căm ghét trong giọng nói của người báo tình hình đến từ đất Thục đã đạt cực điểm: "Hôm đó ở ruộng muối có một đầy tớ già dẫn khí nấu muối, không để ý ngáng đường hắn, hắn uống say cũng không nghe người bên cạnh giải thích, tóm lấy đầy tớ già đó định đánh. Người bên cạnh không ưa hắn từ lâu, tiến lên can ngăn. Không nghĩ tới hắn còn nổi giận hơn nữa, cầm sào tre cạnh đó đánh cả người khác nữa. Đánh nhau rồi thì xảy ra chuyện, ống tre dẫn khí bị gãy. Trác đồng tỉnh dùng tre tạo thành, cộng thêm khí nóng tuôn ra, bén lửa cháy bùng lên. Rất nhiều huynh đệ vì cứu người mà bị thương, tên khốn nạn ấy thì bị dọa sợ đến nỗi trốn đi lúc vừa xảy ra chuyện, còn kéo người khác ra chịu tội thay nữa chứ!"

Thanh Viễn Bá phủ thế mà lại phái người đến đất Thục?

Khương Tuyết Ninh kinh hãi, lông mày nhíu chặt.

Trong lòng vừa nghĩ, giây lát đã hiểu ra nguyên nhân, sắc mặt cũng dần trầm xuống.

Ban đầu Vưu Phương Ngâm gả đến đất Thục, Bá phủ mặc kệ không quan tâm.

Nhưng cùng với giá ngân cổ của ruộng muối Nhậm thị ngày càng cao, trong tay Vưu Nguyệt nắm không ít ngân cổ, bên trong Bá phủ lại nhà sa cơ thất thế của cải trống rỗng, ắt sẽ nổi lên dã tâm với ruộng muối Nhậm thị. Phái người đi dưới danh nghĩa chăm sóc Vưu Phương Ngâm, nhưng lại giám sát, nhúng tay, từng bước lấn chiếm, chỉ sợ mưu đồ không nhỏ.

Chẳng qua nếu trong lòng đã ôm tâm tư xấu, thì sẽ không thể làm ra chuyện tốt gì.

Ruộng muối hỏa hoạn, cũng trong dự liệu.

Cho dù lần này may mắn không xảy ra chuyện, ngày khác cũng chưa chắc có thể may mắn thoát khỏi!

Lòng người tham lam không biết điểm dừng.

Nhìn dáng vẻ cực kì kinh hoàng như trời sập của Vưu Nguyệt sáng nay trước cửa cung, có lẽ không thể nào ngờ tới, tai vạ này là do nàng ta tự mua dây buộc mình nhỉ?

Khương Tuyết Ninh càng căm ghét cả nhà này hơn.

Nàng gõ nhẹ xuống bàn, hỏi: “Những người khác thì sao?”

Người đó đáp: “Thưa Khương Nhị cô nương, vì ruộng muối rộng lớn, phát hiện nhanh, nên không có thương vong về người. Tuy nhiên có một số đầy tớ nấu muối cả một đời, không nỡ nhìn muối trắng như tuyết bị hủy trong lửa, liều mạng xông vào cứu lấy, vài người bị thương, nhưng đều không quá nghiêm trọng. Giờ có lẽ đã mời đại phu đến chẩn trị, thiếu nãi nãi còn tự lấy tiền phòng thân của mình ra mua thuốc, trừ ruộng muối đã mất, còn lại đều ổn.”

Khương Tuyết Ninh gật đầu: “Vậy thì tốt.”

Trước khi Vưu Phương Ngâm đi đến đất Thục “gả” cho Nhậm Vi Chí,

nàng đã dặn dò cách xử lí nếu gặp chuyện ngoài ý muốn, xem ra Vưu Phương Ngâm và Nhậm Vi Chí đều sẽ dùng.

Chuyện tiếp theo, với nàng mà nói thì rất đơn giản.

Khương Tuyết Ninh ngước mắt nhìn ra ngoài rèm, nói: “Nhậm công tử phái ngươi đến vừa đúng lúc, chỗ ta đang thiếu người làm việc.”

*

Tin tức ruộng muối Nhậm thị xảy ra chuyện, như một ngọn lửa bùng lên, chớp mắt thiêu rụi lớp giấy bọc ngoài.

Khách điếm Thục Hương gần như nổ tung.

Khách tới không những không giảm mà lại còn tăng lên, ai nấy cũng đều muốn biết ruộng muối Nhậm thị lúc trước bày hàng phô trương như thế, giờ sẽ thu xếp ra sao.

Trong Thanh Viễn bá phủ, Vưu Nguyệt lo âu đến nỗi rộp cả môi, lúc nào cũng trông ra ngoài cửa.

Thanh Viễn bá ngồi sau thư án trong thư phòng, nhìn dáng vẻ này của nàng ta càng khiến nỗi bực dọc thêm tích tụ, mấy ngày trước còn mặt mày ôn hòa với Vưu Nguyệt, giờ lại như thay cả khuôn mặt, giọng nói lộ ra vẻ nghiêm khắc: “Sớm đã nói đám thương nhân này không một ai đáng tin cả, ngươi cứ muốn khoe khoang năng lực của mình, bỏ tiền mua thứ ngân cổ rác rưởi gì đó! Giờ hay rồi, ruộng muối cháy rồi! Có bao nhiêu tiền cũng bằng không! Nhân lúc tin tức mới ra, giá ngân cổ vẫn chưa tụt quá nhiều, mau bán hết đi! Tiền vốn thu được bao nhiêu hay bấy nhiêu!”

Vưu Nguyệt vốn đã tức tối, vừa nghe lời này khuôn mặt đã méo xệch.

Hiếm khi nàng ta không tuân theo tôn ti như ngày trước.

Khi đảo mắt về nhìn phụ thân, lại dữ tợn cười gằn: “Lời của phụ thân nói bây giờ đúng là không ở trong chăn không biết chăn có rận! Mấy ngày trước còn hỏi con tăng bao nhiêu rồi? Bây giờ xảy ra chuyện làm như bản thân đã biết trước rồi, còn quở trách con!”

Thanh Viễn bá hèn nhát thì hèn nhát, nhưng trong phủ trước nay là người kênh kiệu ưa lên mặt nhất, sao có thể nghe lọt tai lời châm chọc sắc bén của nàng ta?

Cơn giận dữ cũng trào lên trong lòng.

Ông ta đập bàn đứng dậy muốn dạy dỗ nữ nhi hư đốn này, chỉ vào mặt nàng ta chửi lớn: “Phản rồi phản rồi! Trong phủ nuôi ngươi cung phụng ngươi! Nói cái gì mà tiền riêng ngươi cất giấu, còn chẳng phải là tiền trong phủ cấp cho ngươi sao?”

Bá phu nhân cũng không hiểu chuyện làm ăn, chỉ biết ruộng muối có biến, giá ngân cổ nhất định sẽ giảm, mối làm ăn của nữ nhi thế là lỗ rồi. Tuy bà ta vô cùng buồn rầu lo âu, nhưng dù sao Vưu Nguyệt cũng là nữ nhi ruột thịt của bà ta.

Mắt thấy Thanh Viễn bá sắp làm ầm lên, bà ta bèn nâng tay áo lau mắt khóc tiến lên tới giữ chặt lại. Vừa khóc vừa nói: “Bá gia, Nguyệt Nhi sắp đi tuyển phi rồi, không được đánh! Hơn nữa nói thế nào cũng là nữ nhi thân sinh của ông. Bây giờ giá ngân cổ chẳng phải vẫn còn chưa tụt xuống đáy sao? Chúng ta khuyên nó sớm bán số ngân cổ đó đi là được rồi.”

Nói rồi quay đầu nhìn Vưu Nguyệt: “Chuyện này trong lúc mấu chốt đừng làm ầm ra ngoài, nếu để người trong kinh thành chê cười, con nói xem mặt mũi bá phủ chúng ta biết để đi đâu? Con đã hợp ý Lâm Truy Vương điện hạ, để ngài ấy biết được cũng không hay. Nữ nhi à, lui một bước, chuyện đến vậy coi như thôi. Lúc này bán ra chung quy vẫn còn kiếm được đấy.”

Vưu Nguyệt nào chịu nghe?

Nàng ta quả thực cảm thấy phụ mẫu mình ngu không ai bằng: “Bán đi kiếm tiền? Thời điểm này tin tức đã truyền đi khắp cả rồi, hai người tưởng người trong kinh thành đều là người lương thiện sao? Ruộng muối xảy ra chuyện ai còn mua loại ngân cổ đã định trước là sẽ không thu lại được tiền? Chỉ sợ người chịu bán cũng không ai chịu mua! Đã vậy vì sao không đánh cược một phen? Ruộng muối xảy ra chuyện, chẳng phải họ Nhậm và ả tiện nhân kia còn chưa chết sao? Trong tay có chút tiền chưa hẳn đã không thể Đông Sơn tái khởi!”

Nàng ta trừng mắt, dáng vẻ khăng khăng theo ý mình, thậm chí lộ ra mấy phần tàn ác đáng sợ.

Tất cả mọi người sợ ngây ra.

Sau khi Bá phu nhân sửng sốt một lúc, khóc càng thêm đau lòng, Bá gia bị lửa giận thiêu mất lý trí, chộp lấy cây song cách đó không xa, xông về phía Vưu Nguyệt, mắng to: “Nghịch nữ, nghịch nữ!”

Vưu Nguyệt thấy Thanh Viễn Bá nổi giận dữ tợn đến mức đó, trong lòng cũng có mấy phần sợ hãi.

Chỉ là bất kể thế nào cũng không chịu chấp nhận chuyện mình làm lại thất bại như thế, gắng gượng nhịn lại cơn tức trong cổ họng, ngẩng đầu lên, sống lưng thẳng tắp, kiên quyết nói: “Kiếm được tiền là của con, thua thiệt cũng là tiền của con, có liên quan gì tới hai người?

Tới lúc nên bán tự nhiên con sẽ bán!”

Nàng ta phất ống tay áo, đi ra khỏi gian phòng.

Không bao lâu liền nghe trong thư phòng phía sau có tiếng bình gốm vỡ vụn, nhưng nàng ta không dừng bước, mà đi thẳng về phòng mình. Mãi đến khi vào trong, đóng cửa lại, không còn người khác bên cạnh, nàng ta mới run rẩy, run không kiềm chế nổi, vẻ hồng hào trên

mặt cũng biến mất hầu như không còn, lộ vẻ tái nhợt u ám.

“Sao có thể, sao có thể như thế…”

Vưu Nguyệt bụm mặt, cả người dần dần trượt xuống, rốt cục sau lưng người ngoài cũng lộ ra mấy phần hoảng loạn luống cuống.

Một khoảng thời gian sau đó, có thể nói là sự dày vò thống khổ.

Rõ ràng cách thời điểm Lâm Truy vương tuyển phi đã không còn bao lâu, nàng ta lại vì chuyện ngân của ruộng muối Nhậm thị mà ăn không ngon ngủ không yên. Vốn dĩ mấy ngày qua thật vất vả mới dưỡng được khuôn mặt mịn màng như ngọc, giờ tiều tụy đến nỗi nhìn bằng mắt thường cũng thấy, dưới mí mắt có một lớp thâm đen, dù dùng son phấn tốt nhất cũng khó mà che lấp được. Cả người thậm chí trở nên có phần hồn vía lên mây, có chút động tĩnh gì đều sẽ bật dậy ngay lập tức, hỏi có phải ruộng muối truyền tin tức đến hay không.

Nhưng tin tức của khách điếm Thục Hương từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi.

Đó chính là ruộng muối cháy nghiêm trọng, gần như cháy sạch, nhưng Nhậm Vi Chí và Vưu Phương Ngâm đều bình an vô sự, sẽ bắt đầu xây dựng lại ruộng muối.

Chỉ là tin tức như vậy sao khiến người ta tin phục được?

Trên đời này, người làm ăn nhiều lắm, kẻ ngã xuống không bò dậy nổi, đâu đâu cũng có.

Đáy lòng đại đa số đều không xem trọng.

Cùng ngày tin tức ruộng muối cháy truyền đến, đã có người rối rít hoảng loạn muốn bán đi ngân cổ trong tay mình. Tiếc rằng tin tức này truyền đi quá rộng, tất cả mọi người biết xảy ra chuyện rồi, cũng

không mấy kẻ coi tiền như rác bằng lòng tiêu tiền cho mối làm ăn chắc chắn thua lỗ cả.

Thế nên dù rao bán ngân cổ, cũng không ai chịu mua.

Giá tiền cứ thế hạ xuống từng ngày.

Ban đầu vẫn là một ngàn sáu trăm văn tiền, sau đó là một ngàn năm trăm văn, một ngàn bốn trăm văn.

Ngày thứ tư, lại còn giảm hẳn đi năm trăm văn!

Vì ngày hôm đó, vị nắm giữ ngân cổ nhiều nhất kinh thành, Lữ lão bản của U Hoàng Quán kia, cũng không chịu nổi sự kích động do ruộng muối xảy ra chuyện, sau khi suy nghĩ cẩn thận lại, đại khái vì mong ổn định, tung ra trước một vạn ngân cổ, hòng giảm tổn hại cho mình.

*

Lúc tin tức truyền đến chỗ Khương Tuyết Ninh, nàng đang ngồi trước bàn cờ học đánh cờ, quân cờ đen trắng đã bày được nửa bàn cờ, nghe vậy ánh mắt có chút kỳ lạ, ngẩng đầu lên.

Qua thật lâu mới cười lên.

Trong con ngươi đen nhánh mơ hồ xẹt qua chút gian xảo, nàng dùng quân cờ nhẹ nhàng chạm vào cằm mình, nói: “Lúc trước, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đè thấp giá tiền mua ngân cổ của ta, còn tưởng là gian thương này bình thản lắm cơ! Không ngờ cũng bán ra rồi…”

Người đứng bên ngoài là người từ ruộng muối đến báo tin tức quãng thời gian trước, tên là Lưu Dương, đã ở lại kinh thành rất nhiều ngày, lại không thể nhìn thấu đủ kiểu tâm tư của vị Khương Nhị cô nương này.

Hắn chần chừ một chút, hỏi: “Nên nhân cơ hội này mua vào không?”

Khương Tuyết Ninh đặt quân cờ trở lại bàn cờ, nhíu mày liếc nhìn hắn, nói: “Hoảng cái gì? Trước mắt vẫn là giá cao chín trăm văn tiền, chờ nó giảm thêm hai ngày nữa cũng không muộn.”

Huống chi…

Nàng nhìn bàn cờ suy tư: Lần đầu gặp tình huống thế này, ngay cả Lữ Hiển cũng không đứng vững nổi, sao người ngu như Vưu Nguyệt lại mang dáng vẻ không hề dao động cũng không hoảng hốt gì thế này?

Chẳng lẽ lại là dân cờ bạc được ăn cả ngã về không à?

Gần đây phía Tiêu Định Phi tiêu tiền như nước. Trông thấy sắp đến thời điểm then chốt. Khương Tuyết Ninh mưu tính tình hình Thanh Viễn Bá phủ, bỗng nhiên trong lòng nảy ra một kế, nói với Lưu Dương ở bên ngoài: “Người của Thanh Viễn Bá phủ chưa gặp ngươi bao giờ nhỉ?”

Chương 155: Thẳng thắn

Khương Tuyết Ninh gọi Lưu Dương tiến vào, nhỏ giọng dặn dò một phen.

Lưu Dương trợn mắt há hốc miệng.

Khương Tuyết Ninh lại chỉ thản nhiên cười khẽ, nói: "Mặc dù có người muốn đánh cược một ván, được ăn cả ngã về không. Nhưng ta đoán người khác chưa chắc đã để cho nàng ta được như ý, ngươi cứ theo lời ta nói mà làm."

Sau khi Lữ Hiển bán một vạn ngân cổ ra, ruộng muối Nhậm thị ngay lập tức gặp khủng hoảng, giá ngân cổ giảm như rơi xuống sườn đồi.

Tám trăm văn tiền, bảy trăm văn tiền…

Cho đến ngày thứ sáu, dứt khoát ngay cả năm trăm văn lúc đầu cũng không được nữa, chỉ còn bốn trăm văn tiền.

Bá phu nhân ở trong phủ gần như rửa mặt bằng nước mắt: "Nương đã sớm nói với con, đại gia khuê tú làm gì không được, cần gì phải chạy tới chạy lui vì thứ đồ bỏ này? Xảy ra chuyện cũng không nghe khuyên bảo, nếu lúc con kiếm lời đủ rồi, sớm bán ngân cổ đó đi, thì bây giờ đâu đến nỗi lâm vào hoàn cảnh thế này! Nguyệt Nhi, Bá gia cũng bị con chọc tức đến nỗi đổ bệnh rồi, con hãy nghe nương khuyên một câu. Sắp đến thời gian tuyển chọn vương phi rồi, đừng giày vò bản thân như vậy nữa…"

Trong phòng, Vưu Nguyệt ngây người ngồi xuống.

Đôi mắt nàng ta nhìn chằm chằm mấy tờ khế ước và bằng chứng giao dịch ngân cổ được đặt trong tráp ở trước mặt, mấy ngày rồi không được ngủ ngon khiến trong mắt nàng ta phủ đầy tơ máu, trông hơi dữ tợn đáng sợ.

Nàng nhắm mắt làm ngơ trước lời nói của Bá phu nhân.

Chỉ là không biết đã là lần thứ bao nhiêu rồi, nàng hỏi nha hoàn bên cạnh: “Có tin tức mới không?”

Những ngày này nha hoàn hầu hạ cũng rất hoảng sợ, người trong phủ nhìn thấy Vưu Nguyệt dạo gần đây không thoải mái, cũng không dám trái ý nàng ta, hầu như cứ cách nửa canh giờ lại phái người đi khách điếm Thục Hương hỏi thăm tin tức mới nhất.

Nhưng hiện giờ, tin tức mới nhất vẫn chưa tới.

Nha hoàn nơm nớp lo sợ, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Vẫn chưa, tạm thời vẫn chưa có.”

Sắc mặt Vưu Nguyệt đột nhiên nghiêm lại, đứng dậy quăng cho nha hoàn một cái tát vào mặt, lớn tiếng quát tháo: “Đã qua hơn một canh giờ rồi, vẫn còn chưa quay lại, làm gì hết cả rồi?”

Một bên mặt của nha hoàn lập tức đỏ bừng.

Bá phu nhân sợ hãi hét lên: “Con điên rồi, lại muốn làm gì thế này? Người khác có quay lại hay không thì liên quan gì đến nha hoàn ở hậu trạch? Con bị ma quỷ mê hoặc tâm trí thật rồi. Nguyệt Nhi, chẳng qua chỉ là mấy nghìn lượng bạc thôi, buông thì buông thôi! Nếu như con được chọn làm Lâm Truy vương phi, sau này vinh hoa phú quý không phải là dễ như trở bàn tay sao?”

Vị trí này, trước kia không phải là Vưu Nguyệt chưa từng nghĩ đến, nhưng bây giờ nghe thấy lời của Bá phu nhân, lại làm cho nàng ta cảm thấy cực kỳ chói tai, càng kích thích trái tim bị đả kích mấy ngày

nay, khiến nàng ta vô cùng bất mãn.

Nàng ta cười khẩy: “Dễ dàng vậy sao?”

Bá phu nhân sững sờ.

Vưu Nguyệt hung dữ nói: “Thục nữ danh viện trong kinh thành đều muốn tham gia tuyển phi, bên trên có một Tiêu Xu, bên dưới có một Khương Tuyết Huệ! Các phủ khác xa hoa vô kể, phủ chúng ta thì sao? Nếu ngay cả chút bạc này cũng mất, thì trang sức quý giá nở mày nở mặt con cũng mua không nổi, dù đi dự tuyển cũng chỉ khiến người khác chê cười!”

Mắt thấy người trong phủ đi thăm dò tin tức vẫn chưa trở về, nàng ta không thể đợi được nữa, bỏ qua sự ngăn cản của Bá phu nhân, khóa hộp đựng khế ước trên bàn trang điểm lại, chìa khóa nhét vào áo mình, sau đó lớn tiếng quát lên: “Chuẩn bị xe ngựa cho ta!”

Bá phu nhân hỏi: “Con muốn đi đâu?”

Đầu Vưu Nguyệt cũng không thèm ngoảnh lại nói: “Con muốn đích thân đi khách điếm xem thử, các người cố tình không nói cho con biết tin tức, đừng có mơ!”

Ở trong phủ, nàng ta quen thói ngang ngược, từ lúc được chọn vào Ngưỡng Chỉ Trai làm thư đồng, thì tỷ tỷ Vưu Sương ở trong phủ cũng phải thấp hơn nàng một bậc, vì thế mặc dù hạ nhân khó xử, cũng không dám không chuẩn bị xe ngựa cho nàng ta, sợ bị nàng ta phạt đòn.

Phía sau Bá phu nhân gọi nàng ta, nàng ta hoàn toàn không nghe.

Lúc xe ngựa xuất phủ, có một người trẻ tuổi dáng người cao to lực lưỡng thúc ngựa dừng lại ở trước cửa phủ, nếu là bình thường Vưu Nguyệt nhất định sẽ hỏi thân phận của người đó. Nhưng bây giờ cả người nàng ta giống như phát điên, chỉ liếc mắt một cái rồi lướt qua,

thúc giục xa phu đánh xe đi đến khách điếm Thục Hương.

Mấy ngày gần đây, giá ngân cổ của ruộng muối Nhậm thị cứ một đường đi xuống, dùng sức chín con trâu cũng không kéo về được, lúc mới bắt đầu còn có rất nhiều người đến hóng chuyện xem trò vui. Nhưng giảm lâu rồi, không còn thấy kinh ngạc nữa, chỉ cho rằng ruộng muối này đã vô dụng, những người mua ngân cổ bị thua lỗ rồi.

Vì thế vốn dĩ Vưu Nguyệt cho rằng, hôm nay lúc đến đây đáng lý ra sẽ không có nhiều người.

Nhưng không ngờ, vừa xuống xe ngựa, liền nghe thấy tiếng người ồn ào bên trong khách điếm, khá là náo nhiệt.

“Thật không ngờ, thời điểm mấu chốt thế này ai lại có can đảm dám đón lấy một vạn ngân cổ kia vậy?”

“Đều đã giảm xuống ba trăm văn, không ai thèm ngó ngàng tới nữa!”

“Không phải có tin đồn là đất Thục truyền tin nói ruộng muối đang xây dựng lại sao? Chỉ là Nhậm Vi Chí kia đã chế tạo ra trác đồng tỉnh gì đó, khiến cho những ruộng muối xung quanh phải đỏ mắt ghen tị, nhân lúc cháy nhà chạy đến hôi của, nhất định bức bách hắn dạy những ruộng muối khác chế tạo trác đồng tỉnh, mới bằng lòng giúp đỡ, nếu không sẽ ngang ngược cản trở. Ta thấy ruộng muối Nhậm thị không đáng giá nữa, nhưng sợ rằng trác đồng tỉnh còn chút giá trị. Mua vào với giá ba trăm văn một ngân cổ này, ngược lại không xem là lỗ!”

“Nhưng một khi nói biện pháp này cho người khác, cũng không còn giá trị nữa rồi…”

“Đúng vậy, rốt cuộc là ai to gan thế?”

“Chưa biết chừng là người có tiền nhưng không có chỗ tiêu?”

Vưu Nguyệt ở bên ngoài nghe thấy những lời này, trong lòng đột nhiên nhảy lên một cái, nhất thời hoàn toàn quên mất bản thân là tiểu thư khuê các dè dặt, bước vào hỏi người vừa nói một câu: “Một vạn ngân cổ của Lữ lão bản đã có người mua rồi sao?”

Bên trong khách điếm đa phần đều là nam nhân, không ngờ lại có một cô nương chạy tới.

Chỉ là ngẩng đầu lên nhìn thấy mặc dù cô nương này có ngũ quan thanh tú, nhưng thần sắc có hơi hung dữ cố chấp, đôi mắt đỏ hồng đang nhìn chằm chằm, dường như còn cắn chặt răng, khiến người ta nhìn mà trong lòng lạnh toát.

Người kia thấy y phục của nàng không phải là nhà bình thường, cũng không dám chậm trễ, ngay lập tức trả lời: “Đúng là có người mua rồi, còn chưa biết đó là ai, việc xảy ra mới một canh giờ trước. Tuy nhiên, số ngân cổ thời gian trước còn có giá trị một vạn năm ngàn lượng bạc, bây giờ bán ra chỉ có ba ngàn lượng, vụ làm ăn này Lữ lão bản lỗ to rồi.”

Nhịp tim của Vưu Nguyệt đột nhiên đập nhanh hơn.

Một chút hy vọng bí mật le lói: Chỉ cần có người chịu mua, giá ngân cổ sẽ có thể ổn định, chưa biết chừng còn có thể tăng lên!

“Chưởng quầy, chuẩn bị nhã gian trên lầu.”

Nàng ta ước tính đại khái, căn cứ vào thói quen trước đó của ruộng muối Nhậm thị, muộn nhất là hôm nay sẽ có tin tức chính xác từ ruộng muối truyền tới. Nàng ta làm cách nào cũng không thể ở trong phủ chờ tin, chi bằng đích thân tới đây chờ.

Vì thế nàng ta cau mày nói với chưởng quỹ bên quầy.

Chưởng quỹ không khỏi giật mình: “Vị cô nương này, hôm nay nhiều người tới, nhã gian trên lầu đã hết rồi.”

Vưu Nguyệt lập tức cau mày, rõ ràng nhìn thấy cửa sổ một nhã gian trên lầu còn mở, làm như không nhìn thấy, cười khẩy một tiếng: “Ta chính là đích tiểu thư của Thanh Viễn Bá phủ, nơi này của ngươi ngay cả một nhã gian cũng không có sao?”

Dân sợ quan, huống hồ chưởng quỹ còn là thương nhân?

Hắn cũng nhìn lên nhã gian trống không kia, thực sự vô cùng khó xử: “Cô nương, nhã gian trên lầu đã được một vị cô nương khác đặt trước rồi, làm ăn phải coi trọng thành thật, ta thật sự không thể quyết định khác được.”

Vưu Nguyệt nhìn xung quanh một lượt, nhẹ nhàng hếch cằm, khinh thường nói: “Lui tới nơi này của ngươi đều là kẻ buôn bán nhỏ, bản cô nương đến là coi trọng chỗ của ngươi! Ai đặt trước rồi thì bảo hắn nhường lại là được, đoán rằng hắn cũng không dám bất mãn điều gì.”

Sắc mặt những “Kẻ buôn bán nhỏ” xung quanh không khỏi thay đổi.

Ngay cả sắc mặt của chưởng quỹ cũng có mấy phần khó coi.

Ngay lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng cười thánh thót: “Sao ngay cả nhã gian ta đã đặt, Vưu cô nương cũng muốn giành trước vậy?”

Giọng nói này….

Vưu Nguyệt đột nhiên biến sắc, toàn thân đều căng thẳng cả lên.

Mặc dù cực kỳ không muốn, nhưng lúc quay đầu lại, vẫn thấy gương mặt khiến nàng ta căm thù đến tận xương tủy – Khương Tuyết Ninh!

Gần đây trong cung vừa chuẩn bị tuyển Vương phi, vừa chuẩn bị hòa thân, nhóm thư đồng không cần phải vào cung nữa, cho nên đã

mấy ngày Vưu Nguyệt không gặp Khương Tuyết Ninh rồi.

Lần gặp lại này, thật sự có một loại cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Thời tiết bắt đầu ấm hơn, nàng (Khương Tuyết Ninh) mặc một bộ váy xếp ly màu vàng nhạt, áo khoác ngoài mỏng manh, càng làm nổi bật lên vòng eo rất nhỏ, mái tóc xõa tung đen nhánh như lông quạ, rất hợp với vóc dáng nhỏ bé của nàng. Ngũ quan trên gương mặt nhỏ chỉ bằng bàn tay càng thêm rạng rỡ, ánh mắt linh động, chỉ khiến cho người khác tự cảm thấy hổ thẹn.

Không ngờ phía sau nàng vẫn còn một người, chính là vị Định Phi thế tử mà ngày trước ở trong cung từng đối mặt một lần.

Một thân khí chất phú quý mà phong lưu, một đôi mắt hoa đào tà khí mà quyến rũ.

Hắn đứng bên cạnh Khương Tuyết Ninh, nếu như bỏ qua nụ cười xấu xa thoáng hiện trên môi, thì đúng là một đôi trai tài gái sắc, trông vô cùng thích mắt.

Hai người họ một trước một sau tiến vào trong khách điếm, người khác không hề biết bọn họ quen nhau.

Tuy nhiên Vưu Nguyệt nhìn thấy, ngay lập tức chửi rủa trong lòng: Dâm nam đãng nữ*!

**Dâm nam đãng nữ: Chỉ nam nữ quan hệ bất chính, không đứng đắn.*

Giữa nàng ta với Khương Tuyết Ninh đã sâu sắc kết thành thù hận, chút việc này không đáng là gì, nhưng đã nghe nói những chuyện liên quan đến việc làm của Tiêu Định Phi khi về kinh, cho nên nàng ta không dám hấp tấp chủ quan.

Thế nhưng hôm nay Khương Tuyết Ninh lại có thái độ khác thường,

vui vẻ hòa nhã mà cười với nàng ta, giống như chưa hề có xích mích, nói: “Khó có dịp tình cờ gặp mặt ở nơi thế này, ta với Phương Ngâm cũng thân thiết, hơi lo lắng cho tình hình của nàng ấy ở Thục Trung, vì thế cũng đến chờ tin tức. Nếu như Vưu cô nương chưa tìm được nhã gian, không để bụng, chi bằng đi cùng ta?”

Khương Tuyết Ninh hôm nay uống nhầm thuốc à?

Đây là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Vưu Nguyệt. Nàng ta cảnh giác hẳn, nửa điểm cũng không tin, trái lại không nghĩ chuyện nhã gian nữa, cười nhạt: “Ai mà không biết nếu Khương Nhị cô nương muốn hại người sẽ có ngàn vạn thủ đoạn? Nhưng ta lại không hưởng nổi.”

Khương Tuyết Ninh tính toán, hiện tại Lưu Dương đang ở trong Bá phủ thuyết phục Thanh Viễn Bá, muốn tính toán đến bốn ngàn ngân cổ trong tay Vưu Nguyệt, lúc này không thể để cho nàng ta quay về, sẽ làm hỏng việc bên đó.

Vì thế suy nghĩ một lượt, bèn nghĩ biện pháp khích tướng.

Đang lúc nàng muốn mở miệng, tầm nhìn lướt qua, bỗng thoáng thấy một bóng dáng đang từ ngoài cửa tiến vào, lời chưa ra khỏi miệng đã lập tức quên sạch, nhất thời sinh ra cảm giác giống như đã cách mấy đời.

Hắn hình như không thích mặc quan phục, toàn thân mặc trường bào màu xanh đậm như mực nước cứng nhắc vô vị, dù là lúc không nhìn lướt qua khuôn mặt người khác, ánh mắt cũng toát ra mấy phần tĩnh túc trầm ngưng hơn người thường.

**Tĩnh túc trầm ngưng: An tĩnh, nghiêm túc, trầm lắng, cứng nhắc.*

Lạnh như tảng đá, tĩnh như hàn đàm*.

**Hàn đàm: Đầm nước lạnh lẽo. Ý nói Trương Già an tĩnh, lạnh lùng*

cùng cứng nhắc.

Đôi chân mày dài tựa như dao cắt nhíu lại, từ trong tay áo bào rộng lớn lộ ra ngón tay thon dài, đang cầm một cuộn giấy.

Lúc nhìn thấy Khương Tuyết Ninh, cũng nhìn thấy Tiêu Định Phi đứng khá gần nàng, bước chân hơi ngừng lại, nhưng vẫn tiến vào, còn có hai tên sai dịch theo phía sau.

Chưởng quỹ giật nảy mình.

Hắn vội vàng từ sau quầy chạy ra, chắp tay hành lễ: "Ôi chao, có chuyện gì mà làm phiền các vị quan sai đích thân đến một chuyến vậy?"

Thương nhân buôn bán rất khó gặp quan, tất nhiên chưởng quỹ cũng không nhận ra Trương Già.

Hắn cũng không nói rõ thân phận mình, chỉ lấy cuộn giấy trong tay mở ra, mời chưởng quầy nhìn cẩn thận: "Người trên bức họa này, gần đây có đến quý khách điếm không?"

Chưởng quỷ tập trung nhìn kỹ, lắc đầu nói: "Nếu có người thế này từng đến, tiểu nhân nhất định nhớ rõ, nhưng tiểu nhân lại hoàn toàn không có ấn tượng."

Đầu lông mày Trương già hơi cau lại. Hai tên sai dịch khẽ nói gì đó với hắn. Hắn lại trầm mặc, chỉ cuộn lại bức họa kia, nói một tiếng cảm ơn với chưởng quỹ, sau đó đi ra ngoài khách điếm.

Khoảnh khắc kia, khoảng cách rõ ràng không xa, nhưng Khương Tuyết Ninh cảm thấy người này dường như xa tận chân trời, bỗng có chút thất thần, chỉ nghĩ: Hắn rõ ràng trông thấy ta, lại làm như không nhận ra ta.

Vưu Nguyệt thì nhớ rõ, mình với Khương Tuyết Ninh ban đầu vì một

trận tranh cãi về Trương Già này mà kết thành thù hận. Lúc nhìn thấy Trương Già tiến vào, đầu tiên nàng ta sửng sốt một chút, sau đó theo bản năng nhìn biểu cảm của Khương Tuyết Ninh.

Mắt thấy Trương Già tiến vào không giống như quen biết Khương Tuyết Ninh, nàng ta gần như tức khắc che miệng cười lên.

Thốt ra lời mỉa mai, cười trên nỗi đau của người khác: "Chà, ta còn tưởng Khương Nhị cô nương với Trương đại nhân đây là lưỡng tình tương duyệt, hóa ra là nóng lòng mong mỏi không biết xấu hổ, xáp lại à! Cũng khó trách, nghe nói vị Trương đại nhân này cũng không phải kẻ háo sắc, sao có thể để ý đến nữ nhân nào đó, sáng nắng chiều mưa, lả lơi ong bướm!"

Vừa nói nàng ta còn cố ý nhìn về phía Tiêu Định Phi, ám chỉ và khinh miệt trong lời nói quá rõ ràng.

Sự nóng nảy ở nội tâm Khương Tuyết Ninh chẳng biết từ đâu chui ra. Trước mắt bao người, nàng thẳng thừng không chút lưu tình vung tay tát lên mặt Vưu Nguyệt!

"Bốp!" Một tiếng vang thanh thúy.

Toàn bộ sảnh uống trà dưới lầu lập tức an tĩnh, người người đều trợn mắt há miệng, không ít người mang vẻ mặt chứa mấy phần kinh hãi nhìn về Khương Tuyết Ninh.

Tiêu Định Phi nghe tiếng mà da mặt cũng căng chặt, tuyệt đối không ngờ mỹ nhân mềm mại xinh đẹp còn có một mặt khiến người ta ớn lạnh như thế, không khỏi sợ run cả người.

Vưu Nguyệt sửng sốt che mặt một lúc mới lớn tiếng hét lên: "Tiện nhân Khương Tuyết Ninh này!"

Khương Tuyết Ninh nhìn nàng ta lạnh như băng, một câu cũng không nói, xoay người đi thẳng từ trong khách điếm ra ngoài.

Nếu lúc nãy không nhìn thấy Trương Già, gặp hôm nay lại là thời khắc thu lưới đặc thù, có lẽ nàng sẽ nhịn lại tính khí để đối phó Vưu Nguyệt. Nhưng Trương Già chỉ xuất hiện trong chốc lát, đã khuấy đảo tâm tư nàng loạn hết lên.

Nàng biết rõ nếu thời điểm này đi ra ngoài, chỉ sợ ngày mai khắp nơi trong kinh thành sẽ lan truyền lời bịa đặt vô căn cứ.

Nhưng…

Ngay cả loại việc bí mật trù tính ép Tiêu Xu đi hòa thân nàng cũng làm rồi, chút lời đàm tiếu không thể làm hại tính mạng nàng cũng không thể thay đổi được tâm tư nàng, thì có là gì?

Khương Tuyết Ninh không quan tâm!

Bước chân nàng rất vội vã, nôn nóng đuổi theo hướng Trương Già, lúc gần tới sau lưng hắn, kêu một tiếng: “Trương đại nhân!”

Trương Già dừng bước, quay người lại. Hai sai dịch bên cạnh hắn cũng ngạc nhiên quay người lại, lúc nhìn thấy Khương Tuyết Ninh cũng không khỏi sững sờ, ánh mắt do dự hướng về Trương Già. Trương Già lại im lặng không nói gì.

Khương Tuyết Ninh hoàn toàn không quan tâm ánh mắt người xung quanh, dường như xem hai sai dịch kia không hề tồn tại, ưỡn thẳng lưng, đứng trước mặt hắn, không che giấu tâm ý của bản thân nữa, nói thẳng: “Đồ vật ta tặng đêm trừ tịch đó, Trương đại nhân nhận được chưa?”

Ánh mắt hai sai dịch lập tức chấn động vô cùng.

Chương 156: Đố kị

Thành thật mà nói, dù thời gian Trương Già vào Hình bộ không tính là quá lâu nhưng chỉ cần người có mắt nhìn đều thấy được tính cách của hắn thế nào.

Năm ngoái Thị lang Trần Doanh đại nhân mời khách tại Tẩy Trần Hiên.

Vào những dịp thế này, gọi vài nữ tử có dung mạo xinh đẹp tới "hầu rượu" là điều không thể tránh khỏi. Một số quan viên phóng đãng, bất chấp kỷ cương, quen thói ăn chơi sa đoạ bắt đầu động tay động chân, đùa giỡn với các cô nương ngay tại đó.

Vị Trương đại nhân này có ngũ quan đoan chính, tướng mạo thanh lãnh, ngồi giữa đám đông lại trông có vẻ lạc lõng.

Những nữ tử phong trần thấy thế, không khỏi ý động tình sinh.

Rốt cuộc có những người trông thì giống chính nhân quân tử, nhưng thực ra so với người thể hiện thẳng ra mặt kia còn bỉ ổi hơn vài phần. Đã tới dịp thế này, không thể nào gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Mặt khác, dù hắn thực sự là một chính nhân quân tử, lúc trêu chọc há chẳng phải thú vị hơn sao?

Thế nên liền có hai cô nương muốn dính chặt lên người hắn như không có xương sống vậy.

Còn chưa đợi họ tới gần, hắn đã đứng dậy.

Những người khác tức khắc cười ầm lên giễu cợt.

Vị Trương đại nhân kia lại hạ tầm mắt dáng vẻ khiêm cung sau đó thẳng thắn nói bản thân dễ bị say không thể uống rượu, không tiện ở lại quấy nhiễu hứng thú của mọi người nên xin cáo từ trước.

Nói xong hắn liền xoay người rời đi.

Lúc này, đám người trong Tẩy Trần Hiên ngây ngẩn nhìn nhau.

Trông sắc mặt của Trần thị lang không được tốt cho lắm.

Sau lần đó, trong Hình bộ đều âm thầm đồn rằng Trương Già vừa không biết điều lại còn không thức thời.

Hai gã sai dịch đương nhiên cũng đã nghe nói.

Hơn nữa bọn họ còn từng nghe nói về chuyện từ hôn của Trương Già và thiên kim Diêu phủ.

Vốn dĩ chuyện đã sắp thành nhưng bỗng một ngày liền đổ sông đổ biển. Mặc dù không biết rốt cuộc bên nào muốn từ hôn trước, nhưng Diêu phủ là cao môn đại hộ, Trương Già lại xuất thân hàn môn, cũng không thể là Trương Già ngốc rồi từ hôn nhỉ? Dù sao năm đó việc hôn nhân được định ra chính hắn cũng là người đồng ý, cho nên hơn phân nửa là vị thiên kim tiểu thư Diêu Tích cao quý mỹ lệ kia ghét bỏ con người chất phác không thú vị, lúc nào cũng bày ra gương mặt nhạt nhẽo ch.ết người này, nên đã lui thân.

Vị Trương đại nhân này là người thế nào, kỳ thực bọn họ đã quá rõ.

Ngày ngày trên mặt hắn không có nổi chút ý cười.

Trong nha môn Hình bộ, hắn thường là người tới sớm nhất về muộn nhất. Cả ngày chỉ làm việc cùng hồ sơ, hung án, lao ngục, luật lệ. Ngay cả những cô nương tiểu gia bích ngọc nhìn trúng hắn, cũng hầu như vì vẻ không có tình người, không hiểu phong tình này mà

nhiều lần vấp phải trắc trở. Dần dà cũng không còn ai đến hỏi thăm hắn nữa.

Nhưng hiện tại…

Hai tên sai dịch quả thật không dám tin vào mắt mình!

Mới vừa rồi, ở khách điếm Thục Hương, bọn họ đã nhìn thấy Khương Tuyết Ninh. Suy cho cùng cô nương đẹp như vậy quả thực là kinh diễm đến cực điểm, chỉ thoáng nhìn cũng khiến người ta khó mà rời mắt, nàng đẹp hơn bất kỳ nữ nhân nào họ từng nhìn thấy!

So với nàng, cái gì mà Kiều Nga của Ỷ Hồng Lâu, Liễu Mi của Ôi Thúy Các, đều là tầm thường trong tầm thường!

Nếu không có việc công phải làm, nhất định bọn họ sẽ nán lại nhìn thêm không muốn rời.

Nhưng hoàn toàn không ngờ, họ vừa rời đi không lâu, vị cô nương này lại đuổi theo ra đây.

Hơn nữa cái tên mà nàng gọi lại là…

Trương đại nhân?

Ánh mắt hai tên sai dịch nhìn về phía Khương Tuyết Ninh, rất nhanh chuyển từ chấn động ban đầu thành thương hại: Thật đáng tiếc! Cô nương xinh đẹp như vậy, thế mà đầu óc lại không dùng được! Một dung mạo mỹ miều như vậy gả cho ai mà không thành phượng hoàng? Sao lại có thể mù mắt nhìn trúng Trương Già, đêm Trừ Tịch thậm chí còn tặng quà cho hắn?

Trên đường phố, người ngựa qua lại tấp nập đông đúc.

Hai người đứng đối diện nhau, yên yên lặng lặng.

Lại giống như hai hòn đá chìm xuống đáy dòng suối hiền hoà.

Trương Già vốn dĩ tưởng rằng bản thân đã đưa ra quyết định, cũng đã từng tự khuyên nhủ bản thân hết lần này tới lần khác. Nhưng vào thời khắc gặp lại nàng, bức tường cao cao xây lên trong lòng hắn lại bắt đầu lung lay, sụp đổ từng chút từng chút một.

Thân tĩnh, tâm khó tĩnh.

Thậm chí hắn chưa từng nghĩ Khương Tuyết Ninh sẽ đuổi theo ra đây, càng không nghĩ tới nàng sẽ vứt bỏ sự thận trọng hỏi thẳng hắn như vậy. Nhưng nghĩ lại, đây chẳng phải là tính cách của nàng sao? Thẳng thắn, ương ngạnh, diễm lệ, không biết kiềm lại cho lắm. Nếu như là sợ hãi rụt rè, lo được lo mất, ngược lại không giống nàng.

Khương Tuyết Ninh hơi ngước mắt lên nhìn hắn, đáy mắt nàng long lanh, mơ hồ có vài phần buồn bã ủy khuất, nhưng nàng cũng không nói ra miệng, thậm chí mang theo một chút bá đạo một lần nữa lặp lại vấn đề lúc trước: “Trương đại nhận được chưa?”

Rõ ràng từng câu từng chữ đều là những lời quan tâm, nhưng Trương Già lại cảm giác từng từ từng từ giống như lưỡi đao cắt.

Trông hắn như không có chuyện gì mà đứng trước mặt nàng, nhưng trong lòng hắn lại toàn là thương tích, chảy đầy máu tươi. Phải dùng lực nắm thật chặt bức họa chân dung trong tay, hắn mới có thể bảo đảm thanh âm bình ổn như thường lệ: “Đã nhận được.”

Hai tên sai dịch bên cạnh nhìn nhau, dường như trong lòng đều nghi ngờ mình đã nghe lầm. Liền quay sang nhìn lại biểu cảm có vẻ như bình thường trên khuôn mặt của vị Trương đại nhân này, lại hiếm khi cảm nhận được vẻ không tầm thường.

Rốt cục bây giờ Trương Già là người được thánh thượng sủng ái.

Nếu họ không biết sống chết nghe lén việc tư của người ta, làm sao

biết tương lai người ta sẽ không nảy sinh kiêng kỵ, phòng bị?

Hai tên sai dịch hơi khom người, lui đi lặng yên không một tiếng động. Chỉ là lúc đã đi ra thật xa lại nhịn không được quay đầu nhìn một cái, hiển nhiên là không thể đè nén được sự hiếu kỳ.

Khương Tuyết Ninh lại hoàn toàn không nhận ra. Thời khắc nghe thấy Trương Già khẳng định rằng đã nhận được quà, trái tim nàng bỗng đập nhanh hơn một chút, nhưng cùng với đó lại mơ hồ có linh cảm chẳng lành, khiến đáy lòng nàng đau đớn giống như bị kim châm.

Một giọng nói vang lên trong tâm trí nàng: đừng hỏi, đừng hỏi nữa.

Đến nước này rồi còn gì không dám nói thẳng chứ?

Nhưng loại đau đớn âm ỉ kia đã khiến nàng có ảo giác như bản thân không thể thở nổi, cũng khiến nàng cố chấp bỏ qua âm thanh kia: "Ở trong đó viết gì, Trương đại nhân cũng đã thấy?"

Trương Già đáp: "Đã thấy."

Khương Tuyết Ninh khẽ cười một tiếng, dáng vẻ thẳng thắn thành khẩn trước nay chưa từng có: "Người ngoài đều nói đại nhân mặt lạnh vô tình, không dễ chung đụng. Nhưng qua chuyện ở Thông Châu, Tuyết Ninh may mắn được đại nhân chiếu cố suốt chặng đường, nhận ra được ngài kỳ thực phẩm hạnh thanh cao, trong sạch tiết chế. Trương Già, lòng ta hướng về ngài."

Trương Già, lòng ta hướng về ngài.

Không có loại e lệ của những nữ tử bình thường khác, chỉ có sự can đảm không bao giờ bỏ cuộc.

Trương Già cảm thấy hình như nàng sắp bật khóc, nhưng trên khuôn mặt hơi lộ ra vẻ tái nhợt, nụ cười mỉm kia từ đầu đến cuối đều chưa

từng trút bỏ, giống như nàng tin tưởng bản thân nhất định sẽ có được đáp án mà nàng mong muốn.

Phố phường buôn bán, thế tục ồn ào huyên náo.

Hắn chợt bị câu nói kia lôi trở lại kiếp trước.

Kiếp trước, Khương Tuyết Ninh cũng từng nói vậy.

Có điều khi đó nàng vẫn không ưa hắn, chỉ vì hắn và Chu Dần Chi là tử thù, mà trong cung ngoài cung chỉ cần có cơ hội liền cố ý làm bậy chọc tức hắn, chế nhạo hắn khiến hắn khó xử.

Bởi vì biết hắn là người cứng nhắc bảo thủ, liền cố ý trêu chọc.

Nếu hắn không cẩn thận lộ ra một chút quẫn bách, cũng có thể làm nàng vỗ tay cười thật to, ngược lại giống như vừa mới đánh thắng trận vậy.

Tuy tính tình hắn trầm mặc kiên định, nhưng bị trêu chọc lâu ngày cũng khó tránh khỏi có lúc không giữ được bình tĩnh.

Ngày đó là vào mùa đông, triều thần phụng chiếu vào cung nghị sự.

Hắn sống cách xa hoàng cung một chút, đường đi trơn trượt nên khi tới nơi cũng đã hơi muộn. Khi đến Càn Thanh cung, đã thấy một đám trọng thần bên trong bao gồm cả Thái tử thái sư Tạ Nguy, đều đang đứng chờ tại thiên điện.

Mọi người đều biết, Tạ Nguy chính là đế sư, thể chất sợ lạnh.

Thánh thượng triệu kiến chúng thần, để ai ở bên ngoài chờ cũng không hiếm gặp, nhưng để Tạ Nguy ở bên ngoài chờ, hắn lại chưa từng nghe thấy cũng chưa từng nhìn thấy.

Lập tức có vị lão đại nhân đi tới, không khỏi kinh ngạc: “Không phải

Thánh thượng triệu chúng ta đến nghị sự vào canh giờ này sao, hà cớ gì lại để nhiều người ở bên ngoài chờ như vậy?"

Tạ Nguy đứng trên bậc thang, ngược lại vẫn giữ vẻ lãnh đạm quay đầu đáp: "Hoàng hậu nương nương ở bên trong."

Tức khắc mọi người nhìn nhau.

Vị lão đại nhân kia nghẹn lại, cúi đầu lẩm bẩm một câu, cuối cùng không nói gì nữa.

Trương Già nhìn vào trong Càn Thanh cung, lại vô tình xuất hiện một trận tâm phiền ý loạn.

Chờ thêm hơn nửa khắc, thái giám chấp bút Tư Tễ giám Trịnh Bảo mới khom lưng, tự mình dẫn một người đi ra.

Là Khương Tuyết Ninh.

Mặc hoa phục tóc búi cao, nàng ôm trong tay chiếc lò sưởi thếp vàng tinh xảo, gương mặt trắng trẻo diễm lệ bức người, cánh môi điểm xuyết màu anh đào, dường như màu sắc nhạt hơn bình thường một chút, giống như đã chạm vào đâu đó khiến màu son ban đầu nhạt đi.

Khi nàng bước ra, trước tiên nhìn thấy Tạ Nguy đứng trên bậc thang, đáy mắt có một tia chán ghét xẹt qua cực kì nhanh, nàng dời ánh mắt đi nơi khác.

Lúc xuống bậc thang, mới nhìn thấy hắn.

Vì thế chút ánh sáng rạng rỡ nơi đáy mắt kia ngược lại trở nên nghiền ngẫm, cố ý nhíu mày nở ra một nụ cười. Dù sao cũng là cửa Càn Thanh cung, cũng không dám làm khó hắn trước mặt nhiều đại thần như thế, bước chân nhẹ nhàng dẫn theo một đám cung nữ đi ra.

Sau đó Thẩm Giới triệu bọn họ nhập điện nghị sự.

Sau khi hành lễ đứng dậy, Trương Già trùng hợp trông thấy đế vương trẻ tuổi nho nhã, sửa sang lại một đoạn ống tay áo bị lật lên, một chút phấn màu anh đào không rõ ràng lắm dính trên mép móng tay trong suốt của ngón áp út tay phải, phảng phất như còn lưu lại dư ôn một đoạn nhu tình lưu luyến.

Hắn không biết còn có người khác chú ý tới hay không.

Nhưng trong cuộc nghị sự dài tới một canh giờ, tuy hắn đối đáp trôi chảy, nhưng khi không nói lời nào, so với sự trầm mặc ngày thường, lại có thêm chút nặng nề khó mà phát hiện được.

Đám người cáo lui, lúc từ Càn Thanh cung bước ra, Tạ Nguy đột nhiên dừng bước, nhìn hắn một cái, nói: "Án gian lận trường thi Giang Nam liên lụy rất rộng, những lời Trương đại nhân nói hôm nay, còn ít hơn ngày thường một chút."

Trương Già và vị Đế sư này không quen không biết.

Nhưng một khắc này trong lòng hắn vẫn run lên.

Hắn đáp: "Chuyện này lớn, bản tính ta kiệm lời, càng không dám nói bừa."

Trên khuôn mặt Tạ Nguy luôn mang chút ý cười, đối nhân xử thế cũng mười phần thuần thục, ngay cả trong mùa đông cũng đem lại cho người ta cảm giác giống như đang tắm gió xuân.

Nhưng sau khi nghe thấy lời này, hắn đã không đáp lại.

Vị lão đại nhân bên cạnh kia vừa khéo đi tới mời hắn cùng đi Nội các, Tạ Nguy liền giống như chưa từng đề cập đến vấn đề này, cùng với các phụ thần còn lại đi về hướng Trị phòng.

Trương Già đứng dưới bậc thềm một lát, mới đi tới Văn Uyên các ở

phía đông.

Án gian lận trường thi rắc rối phức tạp, thậm chí liên lụy đến mấy vị Tổng tài quan đảm nhiệm kỳ thi Hội trước đó, cũng nên tìm những người liên quan để hỏi về một vài vấn đề.

Chỉ là trên đường đi hắn lại có chút thất thần.

Ngay cả Khương Tuyết Ninh mang theo cung nhân xa xa đi tới từ khi nào, hắn cũng không trông thấy, tất nhiên cũng không kịp tránh đi.

Có vẻ nàng đã đến Ngự Hoa Viên một chuyến. Vài cung nhân sau lưng nàng, người đầu tiên mang một cây kéo, mấy người còn lại mỗi người đều cầm trong tay mấy nhánh mai còn dính tuyết.

Tiết trời lạnh lẽo, hoa mai nở rộ.

Có đỏ, có trắng, có vàng.

Duy chỉ có một nhánh dài hơn một thước, nghiêng nghiêng tinh tế trên tay Khương Tuyết Ninh có màu xanh nhàn nhạt như hạt đậu, rất hiếm thấy.

Nghe nói có một cây lục mai quý hiếm được trồng ở phía đông của Ngự Hoa Viên, chính là cây được trồng một năm sau khi tiên hoàng Thẩm Lang đăng cơ, lúc vị quốc sư Viên Cơ hòa thượng đánh cược bị thua đế sư Tạ Nguy, mỗi năm đến mùa đông giá rét lại nở hoa, cánh mai đều có màu xanh lá nhàn nhạt.

Các cung nhân đều rất yêu quý nhưng cũng không dám động vào.

Đến khi gặp Khương Tuyết Ninh thì lại tùy ý hái xuống, nhẹ nhàng và khéo léo cầm trên tay mà thưởng thức, không hề nhìn ra sự trân quý của nó.

Hắn tự biết mỗi lần gặp phải Khương Tuyết Ninh sẽ không có chuyện

gì tốt đẹp, sau khi cúi mình hành lễ cũng không muốn gây chuyện, tiến về bên trái nhường đường rời đi.

Nào ngờ, khi hắn đi về bên trái, Khương Tuyết Ninh đứng về bên trái.

Hắn đi về bên phải Khương Tuyết Ninh liền đi về bên phải.

Bất luận thế nào cũng ngăn cản hắn.

Vì thế Trương Già liền biết nàng nổi lên ý muốn trêu cợt, vẻ lãnh đạm lạnh lùng trên mặt càng không còn biểu cảm gì nữa, khi thoáng thấy nàng nhìn mình, cong cánh môi hồng nhẹ nhàng cười như không cười, hắn càng cảm thấy như có một sự phiền loạn đang xông ra.

Hắn nói: “Hạ quan có việc phải làm, xin nương nương dung thứ.”

Khương Tuyết Ninh khoát tay cho đám cung nhân tránh xa ra nhưng vẫn cản đường hắn. Nhìn đôi mày lạnh lùng nghiêm nghị của hắn nàng lại cầm cành lục mai kia, nâng chiếc cằm sắc nét của hắn lên dò xét gương mặt hắn, trong lời nói mang ý trêu ghẹo: “Tính tình Trương đại nhân vừa thối vừa cứng nhắc nhưng đôi lông mày này lại vô cùng đẹp. Nếu như bản cung cứ không cho ngươi đi thì sao?”

Lời nói hành động như vậy có điểm nào giống như hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ?

Rốt cục Trương Già vẫn gạt tay nàng ra, khuôn mặt nghiêm nghị, nói lạnh lùng như băng: “Nương nương chính là nhất quốc chi mẫu, đứng đầu Khôn Ninh cung, người nên cư xử đúng mực. Thánh thượng vừa là phu vừa là vương, những lời lẽ ngả ngớn như thế nói ra chỉ sợ triều đình sẽ chỉ trích.”

Khương Tuyết Ninh dường như không ngờ tới hắn lại có thể nói chuyện như thế.

Đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó giống phát hiện ra thứ gì đó rất

thú vị, vỗ tay nói: “Ta còn tưởng miệng của ngươi như cái nút hồ lô cậy không ra, làm khó ngươi rất nhiều lần nên cho là ngươi đã tu luyện thành Tạ Cư An thứ hai, đang cảm thấy chán ngán. Không ngờ cũng có lúc không thể đè nén được hoả khí nhỉ!”

Trương Già không hề bị lay động, chỉ nói: “Nương nương như thế là đang đặt Thánh thượng ở chỗ nào, đặt hạ thần ở đâu, lại đặt lễ nghĩa liêm sỉ ở đâu?”

Lần đầu hắn gặp Khương Tuyết Ninh ở sơn trang tránh nắng, đã là như vậy.

Nào ngờ Khương Tuyết Ninh nghe những lời này, vẻ vui đùa vừa rồi mặc dù không đổi, nhưng đáy mắt lại đè nén một phần tàn ác, ngược lại còn làm khuôn mặt nàng xinh đẹp hơn gấp bội. Nàng đi đến trước mặt hắn, cơ hồ mũi chân nàng chạm vào mũi chân hắn, khóe môi khẽ cong lên: “Ai bảo bản cung từ lần đầu gặp, lòng đã hướng về Trương đại nhân chứ?”

Lời lẽ như vậy, vốn nên là lời âu yếm triền miên lưu luyến, nhưng từ trong miệng nàng nói ra, lại là lỗ mãng tùy tiện, ẩn chứa mười phần chua ngoa trào phúng!

Một khắc kia Trương Già cũng đã nhẫn nại đến mười phần.

Hắn biết đối phương trêu đùa mình, lui một bước rũ mắt nói: “Hạ quan là người ngay thẳng, không sợ những lời đồn đại. Nhưng hành động, lời nói của nương nương lại chưa chắc không sợ những lời đồn nhảm. Triều đình và bách tính chỉ trích, sợ không phải là những gì người muốn thấy, vẫn xin nương nương thận trọng.”

Ánh mắt hắn rũ xuống, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo thêu đuôi phượng của Khương Tuyết Ninh.

An tĩnh một lúc.

Sau đó có mấy cánh lục mai tiến vào tầm mắt hắn, là cành lục mai kia của Khương Tuyết Ninh đang điểm vào khóe mắt hắn. Khi hắn vừa khẽ nhấc mắt, ở đầu cành mai mảnh khảnh lại có một cái gai lạnh lẽo sắc bén, vẽ lên một đường là vết máu cực kỳ nhạt tại khóe mắt hắn.

Đau đớn vô cùng nhẹ nhưng lại thực sự tồn tại.

Khương Tuyết Ninh thay đổi vẻ mặt, nhìn giống như đang suy tư gì đó, dò xét hắn nói: "Trương đại nhân tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghĩa, tính cách nhẫn nại, sao hôm nay bị bản cung thuận miệng nói hươu nói vượn vài câu liền không giữ được bình tĩnh rồi?"

Trương Già không nói gì.

Cành lục mai của Khương Tuyết Ninh vẫn không thu hồi lại, chấm ở khóe mắt hắn như cũ, ánh mắt nàng cũng chuyển qua ánh mắt lạnh lùng trầm mặc của hắn, tìm tòi nghiên cứu một hồi lâu, bên môi chợt tràn ra một nụ cười, phảng phất ngay cả chính mình cũng không dám tin, lại hỏi: "Ngươi đang ghen sao?"

Một khắc này, sự nhẫn nại của Trương Già dường như đã đạt đến cực hạn, thẳng thừng phất tay áo bỏ đi.

Khương Tuyết Ninh ở sau lưng hắn cười đến nỗi cúi người xuống.

Trở về phủ đệ của mình, hắn chỉ nghĩ Khương Tuyết Ninh giống như ngày trước nói mấy lời hồ ngôn loạn ngữ quấy nhiễu tâm tư hắn, lật hồ sơ ra xem, nhưng trong đầu hai chữ hoang đường kia lại không thể vứt đi được. Khương Tuyết Ninh âm thầm ủng hộ Chu Dần Chi, Chu Dần Chi lại là một mối hoạ lớn trong triều. Sao hắn lại bị nhan sắc của nàng mê hoặc được, thậm chí trong lòng còn ghen?

Chẳng qua chỉ là nàng cố ý nói lời làm nhục hắn.

Nhưng hắn lật hồ sơ hết trang này đến trang kia, lại không thể tìm được chút manh mối nào.

Ngọn đèn đơn độc soi trọn đêm dài, trong đầu lại hiện ra màu son môi nhạt đi, và màu anh đào dính trên móng tay vị đế vương trẻ tuổi kia.

Lần đầu Trương Già căm hận khả năng có thể thấy rõ mọi thứ bất kể lớn bé của hắn.

Ngay cả một dấu vết nhỏ để lại, cũng có thể làm hắn biết được góc khuất của tảng băng chìm. Nhưng nó lại khiến hắn phập phồng không yên, không thể đọc thêm bất kì chữ nào nữa, chỉ nghĩ: Trên đời này sao lại có một nữ tử hư hỏng như vậy?

Nhưng rất lâu rất lâu về sau, khi hắn bị giam trong tù, nhìn ra mây trời bên ngoài qua song sắt nho nhỏ, hắn đều quên hết những cái 'hư hỏng' đó, ngược lại chỉ nhớ về nụ cười trêu đùa mà chua ngoa của nàng ngày ấy khi nói đùa với hắn…

Ai bảo bản cung từ lần đầu gặp, lòng đã hướng về Trương đại nhân chứ?

Khi đó trêu đùa cùng chua ngoa, vẻ tàn ác cùng trào phúng, đều rút khỏi khuôn mặt trong hồi ức, chỉ còn lại một làn gió trong lành và cành tuyết mai màu lục nhạt.

Nàng từng đùa bỡn hắn, cũng từng khẩn cầu hắn.

Nàng đã chèn ép hắn, cũng từng biểu lộ ra sự mềm mại trước mặt hắn.

Nàng kéo hắn vào vòng xoáy, nhưng cuối cùng một người tham sống sợ chết như nàng lại buông bỏ tính mạng đổi lại một mạng của hắn…

Mà giờ phút này, cách hai kiếp, nàng lại lần nữa đứng trước mặt hắn, không còn dáng vẻ đùa nghịch, gọi hắn một tiếng "Trương đại nhân" nữa mà lại nghiêm túc lạ thường gọi hắn một tiếng "Trương Già", rất

thẳng thắn thừa nhận lòng mình hướng về hắn.

Đời này nàng không phải hoàng hậu, hắn cũng không phải thần tử.

Cả hai vốn nên ở bên nhau.

Toàn bộ cơ thể của Trương Già giống như bị chiếc đao cùn của vận mệnh cắt làm hai nửa, một nửa biểu lộ ra bên ngoài, băng lãnh mà lý trí, một nửa trầm luân trong địa ngục, bi đát mà thảm hại đến vô vọng.

Dường như hắn lại thấy Thượng Thanh Quan ở Thông Châu ngày ấy.

Tạ Nguy đời này một thân đạo bào phần phật, đứng trên những hòn đá lởm chởm của núi đá, hỏi hắn: “Lòng ngươi cũng hướng về nàng sao?”

Hắn dừng bước, trầm mặc thật lâu rồi mới gằn lên từng chữ: “Ta ái mộ nàng ấy.”

Đó thực sự là một khắc chân thành nhất hai đời của hắn, thậm chí đã vứt bỏ đi những thứ phải gánh vác, hắn cảm giác như bản thân mình đã được giải phóng hoàn toàn.

Nhưng khóe mắt Tạ Nguy khẽ giật một cái, chỉ cười một tiếng, phảng phất rất hiếu kì hỏi: “Vậy thì đúng là kỳ quái. Sao Tạ mỗ lại cảm thấy Trương đại nhân đối người bên ngoài ngược lại còn thành thật hơn so với người trong lòng nữa nhỉ?”

Hắn đứng tại đó thật lâu, đối mặt với Tạ Nguy.

Tạ Nguy lại xì khẽ một tiếng, thái độ đối với hắn hoàn toàn không có nửa điểm ôn hòa, nhàn nhạt nói: “Ninh Nhị là kẻ ngốc, nếu lòng ngươi có điều cố kỵ, vẫn là đừng nên dây dưa với nàng ấy.”

Gió thổi lướt qua đã không còn lạnh nữa, trong kinh thành mọi người đều đã sắm sửa những bộ quần áo mới cho mùa xuân, hàng liễu rủ bên đường phố cũng mơ hồ bừng lên một màu xanh biếc.

Nhưng trăm hoa đua nở, hàn mai lại điêu tàn rồi nhỉ?

Trương Già tỉnh táo lại.

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn, chỉ cảm thấy đôi mắt này như vừa thoáng qua sự giãy giụa dài cả đời, mơ hồ lại lộ ra một loại cảm giác quen thuộc.

Nhưng nàng còn chưa kịp nghiên cứu sâu hơn,

Bởi ngay sau đó, lời của Trương Già đã làm đầu óc nàng trở nên trống rỗng, tiếng ù ù vang lên, sinh ra một loại cảm giác đầu nặng chân nhẹ như đang giẫm trên bông.

Trương Già chăm chú nhìn nàng, chậm rãi nói: “Xin Khương Nhị cô nương thứ lỗi, trong lòng tại hạ đã có người khác.”

Chương 157: Cải tử hoàn sinh

Sau khi Khương Tuyết Ninh quăng cho Vưu Nguyệt một cái tát, liền xoay người rời đi, nhưng bị đánh như vậy sao nàng ta có thể nhịn được? Nàng ta biết rõ ban nãy có ánh mắt mọi người đang nhìn chằm chằm, Khương Tuyết Ninh là đại gia khuê tú lại vì một nam nhân mà đánh nàng ta, đúng là cơ hội ngàn năm hiếm có, thừa cơ lau nước mắt khóc to lên, vừa khóc lóc vừa miệng vừa ấm ức không ngừng dùng lời lẽ bôi nhọ Khương Tuyết Ninh và Trương Già…

Dù thực sự nàng ta chẳng biết gì cả.

Mọi người trong khách điếm Thục Hương không ngờ, chẳng qua chỉ là thời gian uống hai ba ngụm trà, lại diễn ra một vở kịch lớn như vậy, đó còn là gia đình quan lại trong kinh thành, chốc lát không thể không ngừng thì thầm to nhỏ, xì xào bàn tán.

Ngược lại, sớm hơn một chút, Tiêu Định Phi đã biết được giữa Khương Tuyết Ninh và Trương Già không bình thường.

Dù sao lúc cướp ngục từ kinh thành đi Thông Châu, hai người này cưỡi chung một con ngựa.

Nhưng hắn cũng không hiểu rõ được mối quan hệ này.

Lúc thì cảm thấy hai người họ tâm ý tương thông, hai bên đều có ý với đối phương; có khi lại cảm thấy khi bọn họ bên nhau khắc chế mà nhẫn nhịn, giống như ở giữa có một tầng ngăn cách, không ai dám tùy tiện thoải mái.

Trong sảnh chính, nghe thấy Vưu Nguyệt giả mù sa mưa thút thít,

trong lời nói còn nói gì mà Khương Tuyết Ninh và Trương Già có tư tình, nếu không phải Khương Tuyết Ninh lẳng lơ quyến rũ, đường đường là Đại tiểu thư của phủ Diêu Thượng thư lại có thể lui hôn với Trương Già được sao… Tiêu Định Phi có một loại kích động muốn xé cái miệng thối của nữ nhân kia ra từng mảnh.

Nhưng nghĩ lại, nhịn.

Hắn vô cớ cười một tiếng, nghiêm chỉnh ung dung vén vạt áo, ngồi xuống cái bàn bên cạnh ở trong sảnh chính, cân nhắc trong lòng bao giờ Khương Tuyết Ninh mới trở lại.

Chỉ là không ngờ, ngồi trọn vẹn hai khắc, đợi đến nỗi có hơi mất kiên nhẫn rồi, cũng không đợi được Khương Tuyết Ninh quay lại, thay vào đó là một tiếng ghìm ngựa vang lên ở ngoài cửa khách điếm Thục Hương.

Hán tử trên ngựa, người còn chưa vào khách điếm, cổ họng kia bởi vì bôn ba liên tiếp mấy ngày nay mà khát khô phát hỏa, giọng nói khàn khàn truyền vào.

Trong sự mỏi mệt tràn đầy vui mừng khôn xiết.

Hô to: “Tin tức của ruộng muối Nhậm thị! Tin tức tốt nhất, đại cát nhất đây…”

Trên mặt Vưu Nguyệt còn đang sưng, lờ mờ hiện ra dấu bàn tay, đang dùng khăn nhúng nước đắp lên, trong lòng ác độc mà nghĩ ngày sau đắc thế nhất định khiến Khương Tuyết Ninh đẹp mặt, mặt khác cũng sốt ruột tin tức từ ruộng muối Nhậm thị sao vẫn chưa đến.

Giờ đây nghe thấy âm thanh bên ngoài, nàng ta đứng bật dậy.

Là người đầu tiên không nhịn được, hỏi: “Tin tức tốt gì?”

Nhất thời, hầu như tất cả mọi người trong khách điếm Thục Hương

đều xông lên, âm thanh dò hỏi vang lên liên tục không ngừng, trong giây lát át đi cả giọng nói của Vưu Nguyệt, trái lại cũng không khiến quá nhiều người chú ý đến nàng ta.

Hán tử kia sớm đã gió bụi dặm trường*.

**Gió bụi dặm trường: Ý nói mệt mỏi do đi quãng đường dài xa xôi.*

Áo bông cả người dính đầy bụi đất, trên mặt lấm lem, đầu tóc tán loạn, miệng môi sớm đã nứt nẻ bong tróc, nhưng đôi mắt lại rất có tinh thần, sáng rực lên, không kìm nén nổi hưng phấn, cao giọng hô lên: "Chư vị bình tĩnh, chư vị yên lặng, trước tiên nghe ta nói đã! Gia chủ chúng ta, cũng chính là Nhậm công tử, đã hợp lực cùng với phu nhân, giải quyết nguy cơ mà trước mắt ruộng muối gặp phải! Xây dựng lại ruộng muối chẳng qua chỉ mất một tháng thôi."

Ngay lập tức mọi người cực kỳ ngạc nhiên: "Thật sự có năng lực như thế sao?"

Chưởng quỹ bận rộn chen vào đám người chuyển cho hán tử một chén nước.

Hán tử nói đa tạ rồi nhận lấy, trước tiên rót một chén lớn, mới tóm lược đơn giản tình hình mới nhất cho mọi người: "Sau khi ruộng muối xảy ra chuyện, có rất nhiều người bị thương, ngay cả quan phủ cũng can dự vào chuyện này, rất nhiều người nhà của đầy tớ cũng đến ruộng muối đòi một lời giải thích…."

Lúc đó thật sự có thể nói là "Nghèo rớt mồng tơi".

Xảy ra việc ruộng muối bị cháy, mà còn gây ra bởi người nhà mẹ đẻ của Vưu Phương Ngâm phái tới, rốt cuộc vẫn khiến một số người phẫn nộ. Có mấy đầy tớ trai tráng trẻ khỏe, hoàn toàn dựa vào sức mình nuôi sống gia đình, hỏa hoạn xảy ra hoặc ít hoặc nhiều đều khiến họ bị thương, ngắn thì nửa tháng dài thì nửa năm không thể xuống giường được, không làm được việc gì, những tổn thất như

vậy đều muốn đòi từ gia chủ thuê bọn họ làm công.

Nhậm Vi Chí và Vưu Phương Ngâm đều là người tâm địa thiện lương.

Gần như cùng ngày sự việc xảy ra liền mời rất nhiều đại phu xem bệnh, lại lấy ra tiền bạc vốn chẳng còn lại bao nhiêu để đền bù trấn an.

Đây vốn là một việc tốt to lớn, đám đầy tớ đều không ý kiến gì.

Nhưng trên thế gian này luôn là bỏ đá xuống giếng thì nhiều, đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi thì ít.

Bên này, tàn cuộc của ruộng muối vẫn chưa thu xếp xong, bên kia lại có quản sự và chủ của ruộng muối khác đến tìm, đầu tiên giả vờ giả vịt một hồi nói đồng cảm, chia sẻ khó khăn với ruộng muối Nhậm thị, còn biếu một ít lễ mọn. Nhậm Vi Chí và Vưu Phương Ngâm còn tưởng họ có lòng tốt mà đến, ai ngờ đám người này lại đổi sang đề tài khác, khuôn mặt thèm khát đòi bọn họ (Nhậm Vi Chí và Vưu Phương Ngâm) cách thức chế tạo ra "Trác đồng tỉnh", nói cái gì mà, dù sao ruộng muối Nhậm thị đều sụp đổ rồi, đồ vật tốt như vậy dù có giữ chặt trong tay cũng vô dụng, không bằng dạy cho người khác.

Kỹ thuật chế tạo Trác đồng tỉnh chính là nguyên nhân trọng yếu để Nhậm Vi Chí có thể vực dậy ruộng muối Nhậm thị một lần nữa, trong thời khắc quan trọng này sao có thể chắp tay dâng cho người khác được?

Hắn miễn cưỡng không trở mặt, sai người tiễn khách.

Vốn tưởng rằng đám người này đòi một lần không được sẽ bỏ cuộc, dù sao người sống cần mặt mũi, cây sống cần vỏ cây, không nên chăm chăm dồn ép lẫn nhau mới đúng. Nhưng không nghĩ tới, một bộ phận ruộng muối ở đất Thục sớm đã nhìn Nhậm Vi Chí không vừa mắt, hạ quyết tâm muốn mượn gió bẻ măng. Đòi kỹ thuật của Trác

đồng tỉnh không xong, bèn âm thầm liên kết với những thương nhân buôn muối, thậm chí tập hợp một đám lưu manh vô lại, cảnh cáo toàn bộ đám đầy tớ làm việc, khiến họ không dám làm việc cho ruộng muối Nhậm thị.

Do đó, ruộng muối Nhậm thị bị cô lập.

Đến lúc này, sao Nhậm Vi Chí cùng Vưu Phương Ngâm có thể không nhìn ra được, đám người đó tuyệt đối sẽ không chịu dừng tay?

Mặc dù lúc trước, mọi người đã nghe thấy hán tử nói có tin tức tốt, việc trùng tu ruộng muối Nhậm thị đã bắt đầu, nhưng nghe đến đây cũng không nhịn được mà căng thẳng trong lòng.

Có người lớn tiếng mắng chửi: “CMN vậy thì quá vô liêm sỉ!”

Có người cười: “Thiên hạ nhộn nhịp đều vì lợi nhuận đến, thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi nhuận đi, thật ra không có gì kỳ lạ! Từ xưa đến nay, nhìn thấy chuyện như thế còn ít sao?”

Có người nóng nảy truy hỏi: “Sau đó thì sao? Giải quyết như thế nào?”

Tiểu nhị bưng ra hai đĩa món ăn trù phòng vừa nấu, cùng với mấy cái màn thầu ra, đều đặt lên trên bàn.

Hán tử kia một đường từ đất Thục đến, trên đường chỉ có gấp rút lên đường và ngủ, ăn uống đều rất ít, nói được mấy câu thì mắt cũng hoa lên. Thấy tiểu nhị bưng đồ ăn đến, vội vàng cảm ơn.

Trước tiên hắn gặm hai miếng màn thầu, lại hớp một ngụm canh nóng, mới tiếp tục kể.

Có thể nói, đến thời điểm này, ruộng muối Nhậm thị đã cùng đường tuyệt lộ, bị khắp nơi thúc ép.

Nhậm Vi Chí cũng suýt chút muốn từ bỏ.

Nhưng vị phu nhân mới xuất giá từ kinh thành đến đất Thục không lâu kia của bọn họ, trông có vẻ ôn hòa nhã nhặn, nhưng khi đối mặt với việc này lại vô cùng kiên quyết, không chịu nhượng bộ dù là nửa bước. Cũng không biết nàng dùng biện pháp gì, thật sự có thể mời được Tri phủ đại nhân đến ruộng muối, nói muốn xin hắn làm người làm chứng. Tiếp đó còn phân phát thiếp mời những chủ ruộng muối tại đất Thục, đặc biệt là chủ yếu dựa vào việc khai thác muối từ giếng tự chảy, đến dự tiệc.

Hầm sản xuất muối ở đất Thục, mặc dù số lượng không bằng với những ruộng muối ở ngoài biển, nhưng lớn lớn nhỏ nhỏ cũng phải hơn một trăm.

Tiệc rượu bày ra, phục vụ rượu ngon thức ăn ngon.

Tri phủ đại nhân ngồi ở trung tâm, còn những chủ ruộng muối cùng nhau ngồi bên cạnh.

Rượu qua ba tuần, không ai mở lời trước.

Mãi tới khi vị thương nhân buôn muối lớn nhất ngồi phía trong chất vấn vô cùng thẳng thắn: “Nhậm lão bản nói muốn mời chúng ta họp mặt, cùng nhau thảo luận chia sẻ chuyện của Trác đồng tỉnh, bây giờ đồ ăn cũng ăn rồi, rượu cũng uống rồi, chi bằng cứ đi thẳng vào vấn đề nói chính sự đi.”

Nhậm Vi Chí cùng Vưu Phương Ngâm nhìn nhau, lúc này mới đứng lên.

Mọi người đều nhìn về phía phu thê họ, nhưng hai người lại cho quản gia bê vào một xấp giấy Tuyên Thành dày cộm sớm được viết xong, đã đóng ấn, phát cho các chủ ruộng muối đang ngồi đó mỗi người một tờ.

Điều này hoàn toàn vượt xa dự đoán của mọi người.

Cúi đầu xem những gì viết trên giấy, càng nhìn lông mày dần dần nhíu lại, đưa mắt nhìn nhau, thậm chí còn cười khẩy một tiếng: "Nhậm lão bản có ý gì vậy?"

Lúc này, ngay cả Tiêu Định Phi cũng hiếu kỳ: "Trên giấy viết gì vậy?"

Hán tử lại gắp một đũa thức ăn cho vào miệng, nhai mấy miếng rồi nuốt xuống, nhếch miệng cười còn có chút chất phác của nông thôn.

Mọi người vây xung quanh hắn, cũng đều rất sốt ruột…

Hiển nhiên, chính những gì được viết trên giấy đã xoay chuyển tình thế!

Kỳ thực không có gì là phức tạp.

Thậm chí có thể nói là đơn giản.

Chỉ có vài điểm, thứ nhất, ruộng muối Nhậm thị sẵn sàng chia sẻ kỹ thuật chế tạo ra Trác đồng tỉnh; thứ hai, điều kiện để chia sẻ, hễ ruộng muối nào dùng Trác đồng tỉnh, trong vòng năm năm tiếp theo lấy nửa phần mười (5%) lợi nhuận làm hoa hồng cho ruộng muối Nhậm thị; thứ ba, nếu chấp nhận được hai điều kiện trên, có thể ký kết khế ước ngay tại chỗ, tất cả đều do Tri phủ đại nhân làm chứng, ngay lập tức có hiệu lực.

Các chủ ruộng muối ở đây vốn không cần tốn quá nhiều thời gian đều đã xem xong, nửa phần mặc dù không nhiều, nhưng có hơn trăm người đang ngồi ở đây nha!

Thật là hết sức hoang đường, mơ mộng hão huyền!

Gần như cùng lúc xem xong, ngay lập tức có người muốn ném khế ước này đi, nhưng khi quay đầu lại, nhìn nét mặt của những người

xung quanh, cẩn thận suy nghĩ, không khỏi kinh hãi mà toát mồ hôi lạnh!

Các chủ ruộng muối lớn luyến tiếc lợi nhuận của bản thân, cầm trong tay số tiền lớn, chiếm giữ những mỏ muối mới nhất vừa được khai thác ra, dồi dào nước mặn. Nhưng đang ngồi tại đây, còn nhiều chủ ruộng muối nhỏ hơn, bản thân kinh doanh khắp nơi gặp khó khăn, bị các ruộng muối lớn chiếm giữ thị trường, thu nhập mỗi năm rất ít, chẳng qua để miễn cưỡng chống đỡ thu chi, mà nắm giữ những giếng muối phần lớn đều đã bị khai thác đến gần như cạn kiệt.

Sở dĩ gọi là giếng muối "khai thác gần như cạn kiệt", thật ra không có nghĩa giếng muối đó không có nước mặn, mà là phương pháp khai thác hiện tại đang có, không cách gì có thể lấy được nước mặn ở sâu hơn, vì vậy mới thành "Giếng bỏ".

"Trác đồng tỉnh" mà Nhậm Vi Chí nghiên cứu ra lại có thể đi vào tầng đất sâu hơn!

Giếng bỏ ban đầu cũng có thể một lần nữa có nước mặn, giống như hắn đã tự mình cải tạo lại ruộng muối Nhậm thị, sao có thể không khiến cho những chủ ruộng muối nhỏ đã bị dồn đến bước đường cùng ghen tị, động lòng? Chỉ nửa phần lợi nhuận, lại có thể đổi từ giếng bỏ thành giếng mới, biến không thành có nha!

Vưu Nguyệt nghe đến nỗi hai mắt đều phát sáng.

Tiêu Định Phi càng ngơ ngẩn hơn, không nghĩ đến còn có biện pháp giải quyết tận gốc rút củi dưới đáy nồi như thế này.

Trong khách điếm đa phần đều là thương nhân, sao có thể không nghe ra lợi và hại trong đó?

Ngay lập tức có người đập bàn tán thưởng: "Thật sự là một biện pháp cao minh, tìm đường sống trong tuyệt cảnh! Những chủ ruộng muối lớn chưa chắc đã bằng lòng bỏ ra nửa phần lợi nhuận, nhưng

đối với chủ ruộng muối nhỏ mà nói đó lại là cuộc buôn bán không cần bỏ vốn, sau khi thu được lợi nhuận mới phải đưa cho ruộng muối Nhậm thị, vậy còn cần suy nghĩ ký hay không sao! Nếu điều này xảy ra những chủ ruộng muối lớn ắt hẳn sẽ rơi vào thế bị động. Phương pháp múc nước mặn của Trác đồng tỉnh được đưa ra bên ngoài, những ruộng muối ban đầu bỏ đi có thể một lần nữa phồn thịnh lên, kéo theo đó là giá cả nhất định sẽ giảm xuống, muối sản xuất ra đủ để chiếm giữ thị trường của ruộng muối lớn, hình thành uy hiếp đối với bọn họ! Nếu như bọn họ ký, Nhậm lão bản không những có thể thành công vượt qua nguy cơ, còn có thể mang đến cho ruộng muối Nhậm thị một nguồn lợi nhuận ổn định, tương đương với nửa phần từ lợi nhuận của tất cả các ruộng muối ở đất Thục trong năm năm tới đều phải chia cho hắn! Nếu như các chủ ruộng muối lớn không ký, tương lai nhất định sẽ bị vây khốn bởi những ruộng muối nhỏ, sụp đổ trong sự bao vây cũng không có gì hiếm lạ. Tình huống này chắc chắn không thua, quá tuyệt, quá tuyệt!"

Hán tử kia nghe hắn khen ngợi gia chủ của mình, vui đến nỗi cười suốt, ợ một cái nói: "Đây vẫn chưa hết đâu! Vị phu nhân kia của chúng ta quan sát thấy nét mặt của bọn họ không tốt, còn chêm một câu, qua thôn này không còn nhà trọ khác*, nếu các vị tại đây ký xuống thì chỉ mất nửa phần lợi nhuận, nhưng nếu sau ba tháng mới quay lại ký, lúc đó phải bỏ ra một phần lợi nhuận. Ôi chao, các ngươi không được thấy cảnh tượng đấy, ngay trong đêm, lập tức có sáu bảy mươi người ký rồi. Nhậm lão bản dứt khoát trước tiên gác lại việc của ruộng muối, bắt đầu đi đốc công tất cả các ruộng muối lớn, xây dựng Trác đồng tỉnh, hiện tại cảnh tượng bên đất Thục vô cùng náo nhiệt!"

**Ý nói: Trong hoàn cảnh hiện tại, thì điều kiện trước mắt là tốt nhất rồi.*

Tất cả mọi người đều hết lời khen ngợi, không ngừng nói vị Nhậm Vi Chí này cùng với phu nhân đều là người tài giỏi.

Ai có thể nghĩ được rằng, ruộng muối Nhậm thị cứ thế mà được hồi

sinh?

Vốn dĩ cho rằng ruộng muối không còn hy vọng, giá ngân cổ đã một đường tới đáy, nhưng nếu thế này, sợ rằng ngày mai sẽ tăng vọt lên!

Ngay sau đó, có người sắc mặt đột nhiên kỳ lạ, nhỏ giọng nói: "Vậy, Lữ lão bản hôm trước bán ra một vạn ngân cổ kia, vậy chẳng phải…"

"Thua lỗ rồi, thua lỗ lớn rồi!"

"Bán ra bốn trăm văn một ngân cổ, ai có thể nghĩ được hôm hay lại truyền đến tin tức tốt cơ chứ…"

Tiêu Đinh Phi không biết sự tình buôn bán, nhưng cái tên "Lữ Hiển" này hắn vẫn thường nghe nói đến, nghe thấy có người nói người này lần này thua thiệt lớn rồi, trong lòng thật vui vẻ, thiếu chút nữa cười lên thành tiếng.

Vậy mà bên cạnh đã có người thật sự cười lên rồi.

Mấy ngày gần đây, bề ngoài Vưu Nguyệt đã tiều tụy đi rất nhiều, nhưng giây phút này vẻ mặt lại vô cùng rạng rỡ, tất cả vui mừng trong lòng đều thể hiện ra bên ngoài, cười lớn, liên tiếp nói ba tiếng "Tốt": "Ta biết ngay, ta biết giá ngân cổ nhất định sẽ tăng lên mà! Ha ha ha, ha ha ha ha…"

Tất cả mọi người đều kinh sợ.

Nàng ta không thèm để ý đến ánh mắt của người khác, nhớ lại những ngày gần đây bản thân cùng với cha nương đối đầu, dù chịu áp lực thế nào cũng không đồng ý bán ra, cả cơ thể tuôn ra một loại cảm giác vui sướng giống như phục thù vậy, nóng lòng muốn quay về phủ, lấy ra bằng chứng giao dịch ngân cổ, nàng ta phải khiến cho phụ mẫu huynh tỷ có tầm nhìn hạn hẹp kia xem…

Ai mới là người thông minh nhất, đúng đắn nhất!

Lần này, ruộng muối Nhậm thị không chỉ vãn hồi tình thế, thậm chí còn có pha trở mình thật là đẹp!

Nếu như kế hoạch thuận lợi, tuyệt đối có thể trở thành ruộng muối đứng đầu đất Thục!

Không dám tưởng tượng, ngày trước giá ngân cổ của ruộng muối Nhậm thị cũng đã có thể tăng cao ngất ngưởng đến một nghìn năm sáu trăm văn, bây giờ tin tức được truyền về bao nhiêu người có suy nghĩ muốn mua lại ngân cổ, giá cả sẽ tăng thêm mấy lần nữa đây?

Đây đều là bạc trắng lóa nha!

Xe ngựa vốn dĩ đậu ở ngoài khách điếm, Vưu Nguyệt thẳng thừng mắng chửi phu xe, cực kỳ hào hứng chạy vào Bá phủ.

Đi qua hành lang nàng ta lại nhìn thấy thanh niên mà lúc xuất phủ đã nhìn thấy.

Có lẽ người ở đâu đó đến bái kiến phụ thân?

Lúc xuất phủ nàng ta lo lắng chuyện của ngân cổ, lúc hồi phủ nàng ta tràn ngập vui mừng muốn khoe khoang với trong phủ, vì vậy hai lần trông thấy người này cũng không hề hỏi thêm vài câu như ngày trước, mà chạy thẳng tới sân viện của mình và tỷ tỷ.

Nhưng nàng ta không ngờ, vừa mới tiến vào cổng viện, nhìn thấy Bá gia Bá phu nhân đều ngồi ở trong khuê phòng của mình, cau mày hình như đang nói chuyện.

Trong lòng Vưu Nguyệt nghĩ bọn họ đang đợi nàng ta.

Ngay lập tức tính khí kiêu căng trên người quay trở lại, nàng ta hơi kiêu ngạo cười một tiếng, lớn giọng nói: “Sớm đã nói với các người, ngân cổ ruộng muối Nhậm thị…”

Lúc lời nói phát ra, một gã sai vặt xách một cái búa sắt từ phòng nàng ta đi ra, gặp đúng vào lúc nàng ta từ bên ngoài tiến vào, bị dọa sợ đến nỗi cúi đầu xuống, vội vàng bước đi, giống như vừa làm chuyện gì khuất tất vậy.

Đột nhiên trong lòng Vưu Nguyệt sinh ra một loại dự cảm chẳng lành.

Giọng nói của nàng ta đột ngột im bặt, từ bên ngoài đi vào, ngay sau đó đã nhìn thấy tình hình bên trong phòng…

Lúc rời đi nàng ta đã khóa hộp đựng bằng chứng và khế ước ngân cổ vào rồi, bây giờ lại bày ra ở giữa bàn.

Ban đầu khóa đồng vốn dĩ chắc chắn, lại bị vật gì đánh lệch qua một bên!

Hộp bị mở to ra, bên trong trống rỗng không còn gì!

Khoảng khắc đó, cả người Vưu Nguyệt giống như bị sét đánh giữa trời quang, nàng ta dừng lại một chút, rồi lao qua đó nhặt cái hộp lên, lục lọi xem xét thế nào cũng không tìm thấy mấy tờ bằng chứng ngân cổ của mình: “Ngân cổ, bằng chứng, khế ước! Đồ của ta đâu? Đồ trong này của ta đâu rồi? Các người đã làm gì rồi?”

Lý trí của nàng ta đã hoàn toàn biến mất, đôi mắt đỏ ngầu lên.

Thanh Viễn bá biết trước nàng ta trở về sẽ nổi điên một trận, những ngày gần đây ông ta đã quá chán ghét dáng vẻ nàng ta không biết nặng nhẹ, lạnh lùng hừ một tiếng: “Hiếm có dịp, hôm nay bên phía Tiêu thị lại phái người tặng đồ cho chúng ta, ta thấy ngươi cũng chưa chắc đã được chọn là Lâm Truy Vương phi, nếu có thể trở thành Thế tử phi của Định Quốc công phủ, cũng không tồi. Người ta nhân phẩm cũng tốt, trong lúc nói chuyện phiếm, vừa khéo nhắc đến chuyện của ruộng muối Nhậm thị, Định Phi thế tử không nói hai lời, lấy ngân phiếu ra, sẵn sàng trả giá ba trăm ba mươi văn một ngân cổ, mua

đống ngân cổ bỏ đi kia của ngươi! Ta với nương ngươi làm chủ, đã thay ngươi bán hết rồi! Ta thấy ngươi…”

“Người của Tiêu thị? Ba trăm ba mươi văn, ba trăm ba mươi văn!” Trái tim Vưu Nguyệt đang rỉ máu, thật sự không dám tin vào những gì mình nghe thấy, đôi mắt gần như lập tức trở nên đỏ ngầu, hoàn toàn như phát điên lên vớ lấy chiếc hộp rỗng đang mở đánh tới phụ mẫu mình: “Ai bảo các người bán đi? Đồ của ta, các người dựa vào cái gì mà quyết định? Các người có biết, các người có biết giá ngân cổ của ruộng muối Nhậm thị đến cùng là bao nhiêu không? Bằng chứng đâu? Khế ước đâu? Ta không thèm quan tâm hắn có phải Tiêu thị hay không, các người đều phải lấy về đây cho ta!!!”

Thanh Viễn Bá cùng Bá phu nhân đều ngẩn ra.

Trên góc bàn vẫn còn đè một tờ giấy, cùng hai tờ ngân phiếu mỏng manh.

Vưu Nguyệt sau khi nhìn thấy càng nổi điên hơn, tựa như bắt được cọng rơm cứu mạng vội vàng đoạt ngay về tay, mở ra nhìn, chỉ thấy trên khế ước giấy trắng mực đen viết vô cùng rõ ràng, đã ra giá một ngàn ba trăm hai mươi lượng, mua hết bốn ngàn ngân cổ của nàng ta.

Mà con dấu đóng ở lạc khoản, bất ngờ lại là…

Con dấu của Tiêu Định Phi!

Thanh Viễn bá cùng Bá phu nhân hoàn toàn không biết ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, chỉ mơ hồ nghe giống như ruộng muối sống lại rồi, đều không ngừng thắc mắc truy hỏi đến cùng.

Tâm trí Vưu Nguyệt lại trống rỗng.

Nàng ta nắm lấy tờ khế ước kia, run rẩy một chút, lại tiếp tục run rẩy, đủ loại chi tiết trước sau trong mấy ngày gần đây, bây giờ toàn bộ

đang cuồn cuộn nổi lên trong đầu, nối lại với nhau: “Không phải Tiêu Định Phi, không phải Tiêu Định Phi! Mà là nàng ta, là nàng ta tính kế ta! Là nàng ta…”

Cổ họng phát ra một tiếng, như thể ngậm máu, nghiến răng nghiến lợi, ác độc căm hận!

Nắm chặt tờ giấy, cuối cùng vì không chịu nổi đả kích việc đại hỉ hóa thành đại bi, hy vọng dấy lên trong chốc lát lại hoàn toàn biến mất, trước mắt tối sầm, nàng ta ngã ầm xuống đất.

Người bên cạnh đâu lường trước được sẽ xảy ra tình huống như vậy?

Nhất thời không kịp đỡ lấy, chỉ trơ mắt nhìn đầu nàng ta đập lên bậc cửa, trực tiếp hôn mê, đã mất đi ý thức nhưng ngón tay vẫn nắm chặt không buông tờ khế ước kia.

*

Lưu Dương may mắn không làm nhục sứ mệnh, hoàn thành mọi việc Khương Tuyết Ninh giao phó, hữu kinh vô hiểm* ra khỏi Thanh Viễn Bá phủ, trên đường đúng lúc gặp phải Tiêu Định Phi, vội vàng từ trong ngực lấy ra ấn tín, khế ước, bằng chứng, giao vào tay hắn (Tiêu Định Phi).

**Ý nói chỉ sợ hãi chứ không gặp nguy hiểm gì to lớn.*

Tiêu Định Phi chỉ biết rằng nàng (Khương Tuyết Ninh) mượn danh nghĩa của mình làm việc, nhưng không biết là việc gì.

Lúc này mới vỡ lẽ ra, xoa cằm cười một tiếng: “Hóa ra là như vậy, thật không biết thù gì, oán gì. Ôi, nữ nhân này, trêu chọc không nổi, trêu trọc không nổi nha!”

Hắn xua tay bảo Lưu Dương đi trước, sau đó đi tìm Khương Tuyết

Ninh.

Chỉ là trước mắt vẫn không biết người ở nơi nào.

Sau khi từ khách điếm Thục Hương đi ra, hắn theo hướng đi của nàng mà tìm, suốt dọc đường đều chưa thấy nàng, mãi tới khi đi đến trước đình trú mưa trên phố, mới nhìn thấy một bóng dáng đang an tĩnh ngồi đó.

Người đi đường bên ngoài đã thưa thớt, trên bậc tam cấp của đình trú mưa, Khương Tuyết Ninh một mình ngồi bất động, đôi mắt ngưng trệ nhìn về phía trước, giống như đang nhìn, nhưng Tiêu Định Phi cảm thấy nàng không thấy gì cả.

Biểu hiện trên mặt, tựa như đang trong một giấc chiêm bao.

Hắn đi qua gọi một tiếng, nàng mới như tỉnh cơn mê ngẩng đầu lên, nhìn về phía hắn, không khác gì so với bình thường, chỉ hỏi: “Lấy được rồi sao?”

Tiêu Định Phi giao những đồ vật kia lại cho nàng, trong ánh mắt lại mang ý tứ dò xét nhiều hơn, chỉ cảm thấy dáng vẻ lúc nãy của nàng tuyệt đối không như bình thường, nhớ lại là nàng đuổi theo Trương Già, đáy lòng khó tránh khỏi nặng nề, hơi lo lắng.

Hắn chần chừ một một chút, mới hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Khương Tuyết Ninh chớp mắt, chỉ là nghĩ, sao nàng lại có thể quên mất hỏi Trương Già cô nương kia là ai chứ? Có điều nói cũng đã nói rõ ràng cả rồi, nếu hỏi nhiều lại thể hiện nàng không buông bỏ được, da mặt dày bám chặt không buông.

“Ta không sao.”

Nàng trả lời Tiêu Định Phi như vậy, sau đó vùi đầu vào kiểm kê khế ước và bằng chứng.

Tiêu Định Phi đứng trước mặt nàng, lại thấy rõ được từng giọt nước mắt của nàng nối tiếp nhau rơi xuống, làm ướt cả mấy tờ khế ước kia, giọng nói của nàng vẫn không chút gợn sóng như trước: "Đợi qua hai ngày nữa giá tăng lên, cầm bán đi, tiền thu vào cũng không ít."

*

"Ngươi nói gì?"

Ở Chước Cầm Đường trong phủ Tạ Nguy, Lữ Hiển run tay làm đổ tách trà nóng lên chân mình, nóng đến nỗi cả người hắn lập tức nhảy dựng lên, giọng nói cũng trở nên méo mó, nhưng chỉ giữ lấy tiểu đồng trước mắt, hỏi với vẻ không dám tin.

"Ruộng muối Nhậm thị hồi sinh rồi sao?"

Lúc nghe được tin tức này, tiểu đồng kia biết ngay chưởng quỹ của mình nhất định sẽ bùng nổ, suy cho cùng cách đây không lâu hắn vừa bán ra một vạn ngân cổ với giá thấp, kết quả chưa đến hai ngày lại tăng trở lại, đúng thật là kích thích giống như nhảy vực, lên trời vậy.

Cho dù Lữ Hiển là một con cáo già từng trải trên thương trường, khoảnh khắc này vẫn khó có thể chấp nhận được.

Hắn suy sụp ngồi xuống, cả người gần như đã ngơ ra: "Sao có thể, sao có thể…"

Đó là một vạn ngân cổ!

Một vạn ngân cổ đó!

Lữ Hiển cảm thấy dù xẻ thịt mình ra cũng không đau đến thế, hắn ôm đầu đi tới đi lui trong Chước Cầm Đường: "Trên đời này nào có

chuyện khéo đến vậy? Nhất định có người đằng sau tính kế! Không thể vừa vặn đúng lúc như vậy được! Tạ Cư An, Tạ Cư An! Đây là một khoản tiền lớn đó! Ngươi mau phái người, Kiếm Thư, không, Đao Cầm cũng được! Giúp ta điều tra cặn kẽ, CMN lão tử nhất định phải xem, bà nội nhà nó con rùa đen rút đầu khốn nạn nào ăn gan hùm mật gấu mà đến tiền của lão tử cũng dám nuốt! Điều tra, ta muốn điều tra!!!"

Tạ Nguy từ U Hoàng quán đã tìm được gỗ làm đàn thích hợp, lại bắt đầu làm đàn, lúc này nghe thấy giọng nói cực kỳ phẫn nộ của Lữ Hiển, hắn cũng chỉ kéo ống tay áo trắng như tuyết bị trượt xuống phủ lại trên tay cánh tay mình, trong giọng nói không nhiễm chút bụi trần, nói: "Kiếm Thư nghe thấy rồi chứ? Giúp Lữ Hiển điều tra một chút."

Kiếm Thư: "…"

Thế nhưng hắn vẫn còn nhớ, không lâu trước đó lúc biết Ninh Nhị cô nương động tay động chân với ngân cổ, tiên sinh nhà mình đã nói một câu "Trên việc làm ăn Lữ Chiêu Ẩn tự có tính toán, còn cần ngươi nhúng tay vào sao", lúc này ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt lãnh đạm thoát tục kia của Tạ Nguy, lại nhìn về phía Lữ Hiển bên kia tức đến mức suýt chút nữa nghiến nát hàm răng, muốn thăng thiên luôn rồi, trong lòng âm thầm đẩy vị thứ của Lữ lão bản này hạ đi một bậc.

Tạ Nguy không nghe thấy hắn trả lời, đảo mắt nhìn hắn, nói nhẹ tênh: "Điều tra thử, đã biết chưa?"

Ngay lập tức trên trán Kiếm Thư toát ra mồ hôi lạnh, ngầm hiểu ý, cúi người nói: "Vâng, thuộc hạ đi điều tra ngay."

Nếu điều tra ra được khỉ gió gì, xem như ta thua!

Chương 158: Lữ Hiển tự vả

Đường Nhi Liên Nhi hầu hạ Khương Tuyết Ninh mơ hồ phát hiện cô nương nhà mình trở về chuyến này, dường như có gì đó sai sai.

Buổi chiều, người của Thanh Viễn bá phủ đã đến Khương phủ một chuyến, nói là cô nương nhà mình bị Khương Tuyết Ninh đánh trước mắt bao người, rõ ràng muốn đòi một lời giải thích. Khương Bá Du nói lời thiện ý khuyên người đi, nói chờ Khương Tuyết Ninh trở về hỏi thăm rõ ràng, sau đó sẽ báo với bá phủ.

Trong phủ từ trên xuống dưới đều nói Nhị cô nương gặp rắc rối rồi.

Nhưng nàng trở về nghe nói lão gia phu nhân đợi nàng qua đó, thì chỉ nhàn nhạt nói hai chữ: "Không đi."

Hiển nhiên Khương Bá Du tức giận muốn ngã ngửa, Mạnh thị thì còn nổi trận lôi đình trong phòng mình, trách mắng Khương Tuyết Ninh gây thêm phiền toái ngay thời điểm mấu chốt tuyển chọn Lâm Truy vương phi, là cố ý không muốn thấy tỷ tỷ mình sống tốt.

Khương Tuyết Ninh trở về phòng mình, chỉ lấy ra một thỏi mười lượng bạc.

Sau đó giao cho Liên Nhi, bảo Liên Nhi cầm đi đưa cho Khương Bá Du và Mạnh thị, chỉ nói một câu: "Là con đánh Vưu Nguyệt không sai, chút bạc này thưởng cho nàng ta đi chữa mặt. Nếu không phục, có thể đâm đơn cáo trạng tới nha môn kéo ta đi gặp quan, đến lúc đó quan phủ phán con bồi thường thế nào, con bồi thế ấy. Chỉ cần Bá phủ họ chịu mất nổi chút thể diện này."

Cả đêm dường như chỉ nói mấy lời ấy.

Sau đó cứ dùng bữa, rửa mặt như thường lệ, thậm chí còn lên giường ngủ sớm hơn nửa canh giờ so với ngày trước.

Trông có vẻ cực kỳ bình thường.

Nhưng Đường Nhi Liên Nhi hầu hạ nàng đã một khoảng thời gian, nhạy cảm nhận ra trong lòng nàng có chuyện, đều âm thầm nâng cao cảnh giác, càng lúc càng cẩn thận từng li từng tí, cũng không dám để ai quấy rầy nàng.

Hôm sau trời vừa sáng Thanh Viễn bá phủ đã truyền tin tới, nói là hôm qua sau khi bị Khương Tuyết Ninh đánh một bạt tai ở khách điếm Thục Hương trở về, chẳng biết vì sao lại phát điên, tức ngất đi, đầu đập vào ngưỡng cửa, không chỉ phá tướng (mặt bị thương), còn hôn mê mấy canh giờ.

Thật vất vả thỉnh đại phu đến cứu được, tỉnh lại rồi có chút điên điên khùng khùng.

Miệng lúc nào cũng chỉ nhắc tới gì mà "ngân cổ" "Tăng giá rồi" "Giảm giá rồi", phần lớn thời gian không nhận ra phụ thân mẫu thân, nhưng một khi nhận ra thì ném đồ, giật tóc, mắng chửi ầm lên, vừa khóc vừa gào.

Có người nói là vị tiểu thư bá phủ này dùng tất cả tiền riêng của mình mua ngân cổ ruộng muối Nhâm thị, khó khăn lắm mới vượt qua được thời gian tụt xuống đáy, sắp tăng lên, về nhà lại vừa khéo phát hiện phụ thân mẫu thân đại diện nàng ta bán ngân cổ đi, ai mà chịu nổi đả kích này? Cho nên sau khi đập đầu hỏng rồi thì điên điên khùng khùng, mới nói những lời ác độc với phụ mẫu mình như thế.

Lời đồn đãi đã truyền đi khắp nơi, toàn bộ bá phủ mất hết mặt mũi.

Khương Tuyết Ninh liên quan đến chuyện này đương nhiên không

tránh khỏi bị bàn luận, ngay cả những lời thật thật giả giả Vưu Nguyệt bịa đặt về nàng và Trương Già ở khách điếm Thục Hương cũng truyền đi đầy đường.

Sáng sớm đầy tớ già bên Mạnh thị lại tới gọi Khương Tuyết Ninh qua, hiển nhiên là đã giận lắm rồi, nhất định phải tìm nàng hỏi cho rõ ràng.

Khương Tuyết Ninh đang ngồi ở trước gương chải đầu.

Nghe đầy tớ già kia nói xong, khuôn mặt nàng bình tĩnh đến cực điểm, vớ lấy bình hoa bên cạnh ném thẳng ra ngoài, đập vào đầu đầy tớ già kia, thản nhiên nói: "Đây mới chỉ là khởi đầu, giờ đã muốn tìm ta tính sổ sách, còn sớm quá! Chờ thêm hai ngày nữa đi."

Hai năm trước, khi nàng ngang ngược hung hăng, không phải chưa từng ra tay với nha hoàn gã sai vặt.

Nhưng chưa lần nào khiến người ta sợ hãi thế này.

Trong giọng nói thậm chí còn mang ý cười, trên mặt lại tĩnh lặng như mặt hồ đóng băng, như thể trong lòng chẳng hề dao động, đồ ném đi lại khiến người ta sứt đầu chảy máu.

Đầy tớ già kia biết là Khương Tuyết Ninh gây họa, lúc đến nói chuyện giọng điệu hiển nhiên không được tốt, nhưng bị bình hoa kia đập vào trán, vừa sờ thấy máu, liền bị dọa sợ mất mật, nhất thời khóc trời than đất kêu gào ầm ĩ.

Khương Tuyết Ninh lại như không hề nghe thấy.

Nàng lấy khuyên tai làm từ san hô đỏ điêu khắc thành vầng trăng khuyết ở trên bàn trang điểm, mang lên tai mình, trước hết dặn Liên Nhi giao bức thư mình vừa viết xong sáng nay cho người đưa đến đất Thục cho Vưu Phương Ngâm, sau đó lại dặn Đường Nhi sai người chuẩn bị xe ngựa đi ra ngoài.

Lúc sắp đi, nàng mở tráp cất giữ khế ước và bằng chứng của một vạn ngân cổ ruộng muối Nhậm thị, lấy cả con dấu nữa, sau đó đi thẳng ra khỏi phủ leo lên xe ngựa, đi U Hoàng Quán.

Sớm tinh mơ Lữ Hiển nhàm chán ngồi trên lầu uống trà.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy nàng từ ngoài cửa đi vào, mí mắt đều giật lên một cái, có một loại dự cảm mơ hồ lóe lên trong đầu.

Hắn đứng dậy tới đón: "Đây không phải Khương Nhị cô nương sao? Hôm nay đến thăm tệ quán, hẳn là muốn chọn một cây đàn mới rồi."

Khương Tuyết Ninh lại nói: "Không phải."

Lữ Hiển nhíu mày: "Không mua đồ?"

Khương Tuyết Ninh thẳng thắn đặt khế ước cùng bằng chứng một vạn ngân cổ kia trên quầy trước mặt hắn, thản nhiên nói: "Nhưng bán đồ."

Trong nháy mắt nàng lấy ra một xấp giấy này, Lữ Hiển suýt nữa thì trợn trắng cả mắt, ánh mắt gần như dính chặt vào tay nàng, đi theo nó đến trên quầy, trong lòng tưởng chừng như tuyết lở núi sập!

Mấy tờ giấy này…

Có trời mới biết hắn nhìn thấy quen biết bao? Không phải là nhóm ngân cổ hắn vừa mới bán đi với giá thấp mấy ngày trước sao?

Sao có thể…

Đến tay Khương Tuyết Ninh?

Huyệt Thái Dương Lữ Hiển nhảy lên thình thịch, chỉ cảm thấy một luồng máu nóng vọt thẳng lên trán, khiến cho môi hắn hơi run lên,

không thể không đưa tay lên vịn trán, mới có thể nhịn lại kích động muốn gào lên: “Người âm thầm mua ngân cổ lại là ngươi?”

Nếu đổi lại bản thân Khương Tuyết Ninh ở vị trí của Lữ Hiển, e rằng cũng không thể bình tĩnh được, đối với lần hiếm hoi đối phương thất lễ này, nàng tỏ ra mười phần rộng lượng, không để ý chút nào, ôn hoà nói: “Là ta.”

Lữ Hiển suýt chút nữa tức điên: “Bây giờ ngươi sang tay muốn bán về cho ta?”

Khương Tuyết Ninh cười cười: “Trong tay vừa khéo đang thiếu chút tiền, nếu Lữ lão bản có thể mua về thì tốt quá rồi.”

Lữ Hiển: “…”

CMN ngươi mua ngân cổ từ tay lão tử giá bốn trăm văn, lại bảo lão tử mua về với giá cao, chẳng phải lão tử vừa ra vừa vào, tự bán tự mua, còn thua lỗ thêm một khoản tiền lớn sao?

Coi lão tử là kẻ ngốc à, ngươi mơ đi!

Khương Tuyết Ninh dò xét sắc mặt tái mét của hắn, hiểu ý, liền muốn lấy đi bằng chứng cùng khế ước kia: “Xem ra Lữ lão bản không hề có hứng thú, ta tìm người khác hỏi xem.”

“Bộp!”

Lữ Hiển lập tức đè chặt mấy tờ giấy kia, hằn giọng nói: “Ra giá đi.”

Khương Tuyết Ninh: “…”

Chương 159: Huynh đệ

“Hai ngàn năm trăm văn.”

“Khương Nhị cô nương, đầu ta giống óc bã đậu lắm sao?”

“Ruộng muối Nhậm thị đáng giá.”

“Ngươi không đáng giá.”

“Giảm giá xuống?”

“Hai ngàn văn không thể thêm nữa.”

“Hai ngàn hai trăm văn.”

“Muốn cướp của à, cô nương đã kiếm từ Lữ mỗ không ít tiền rồi, việc làm ăn không ai bàn như này đâu!”

“Không mua thì thôi.”

“Này… đi thật đấy à! Được rồi, hai ngàn hai trăm văn không đổi nữa!”

…

Lữ Hiển xét cho cùng là người làm ăn, tuy trong lòng hắn hận không thể đánh vỡ cái đầu chó của cô nương xinh đẹp trước mắt này ra, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười đúng mực, sai tiểu đồng trong quán đi lấy đủ ngân phiếu ra, hai người ký lập khế ước mới, sau đó đóng con dấu của mình lên.

Mua bốn trăm, bán hai ngàn hai trăm văn.

Bốn trăm văn bán ra so với giá năm trăm văn một ngân cổ ban đầu mua vào, là đã lỗ mất tổng cộng một ngàn lượng; bây giờ mua hai ngàn hai trăm văn, mỗi một ngân cổ lại lỗ một ngàn tám từ bốn trăm văn cơ sở, một vạn ngân cổ tức là một vạn tám ngàn lượng!

Hắn cảm thấy trong lòng mình đã không chỉ đơn giản là rỉ máu nữa, mà là máu chảy thành thác!

Khi giao ngân phiếu hai vạn hai ngàn lượng cho Khương Tuyết Ninh, tay Lữ Hiển run không dứt.

Ngón tay giữ chặt lấy, rất lâu vẫn không chịu buông ra.

Khương Tuyết Ninh kéo không được, nhàn nhã nâng mí mắt lên nhìn hắn: “Có mua hay không đây?”

Hắn nhắm chặt mắt lại: “Lấy đi lấy đi, ngươi lấy đi!”

Lần này cuối cùng cũng buông tay, dáng vẻ trông không hề giống như làm cuộc giao dịch hai bên tự nguyện với Khương Tuyết Ninh, mà rõ rành rành Khương Tuyết Ninh cướp tiền của hắn, khoét tim hắn, lấy mạng hắn!

Bây giờ tuy chuyện ruộng muối Nhậm thị cùng đường bỗng trở mình đang truyền xôn xao trong kinh thành, giá ngân cổ của ruộng muối cũng đang tăng lên, nhưng muốn bốn trăm văn chậm rãi quay trở lại mức ban đầu, đương nhiên phải mất kha khá thời gian.

Nhưng bây giờ không còn giống ngày xưa nữa rồi.

Lấy trác đồng tỉnh thay cho ngân lượng mua bán, sau khi lấy được nửa phần lợi nhuận của đại bộ phận ruộng muối ở đất Thục, gần như có thể nói ruộng muối Nhậm thị đã đứng ở thế bất bại, ít nhất trong

năm năm này nếu không xảy ra thiên tai dịch họa, tuyệt đối không thể sụp đổ.

Nhiều phú thương lớn trong tay có tiền muốn mua ngân cổ của ruộng muối Nhậm thị còn phát sầu vì không mua được, tuy rằng cái giá hai ngàn hai trăm văn rất cao so với giá thị trường trước kia và cả hiện tại, nhưng đợi một thời gian nữa tuyệt đối có thể tăng tới mức này, thậm chí còn cao hơn không ít, càng không nói đến số tiền hoa hồng mỗi năm thu về.

Lữ Hiển chắc chắn không thua thiệt.

Tuy Khương Tuyết Ninh cần tiền gấp, nhưng thật ra không nhất thiết phải là Lữ Hiển. Chẳng qua một là người này quả thực bị nàng lừa cho một vố, trong lòng nàng hơi áy náy; thứ hai đây không phải lần đầu tiên giao dịch với người này, tuy là gian thương, nhưng cũng giữ chữ tín, đi tìm người khác chưa chắc đã không bị phá đám; ba là Lữ Hiển rất thông minh, chắc chắn nhìn rõ được tình hình, chuyện tốt như mua ngân cổ với giá hai ngàn năm trăm văn, hắn không thể bỏ qua.

Bởi vậy nàng mới tìm đến.

Giờ đây hai bên đã tiền trao cháo múc, nàng cũng không nán lại thêm, cầm ngân phiếu rồi đi.

Lữ Hiển nhìn một vạn ngân cổ "mất mà như được" trong tay thật lâu, muốn nhịn muốn lui. Nhưng càng nhịn càng tức, càng lui càng thiệt, lúc sau đập bàn đứng dậy, ôm giấy xác nhận khế ước rảo bước ra ngoài.

Tiểu đồng trố mắt: "Lữ tiên sinh đi đâu vậy?"

Lữ Hiển không quay đầu: "Lão tử tìm tên họ Tạ hỏi cho ra nhẽ!"

Hôm qua vừa có mưa xuân, mặt đường vẫn còn ẩm ướt, trong con

ngõ nhỏ có mấy người tụ tập chơi bài giấy.

Lúc Lữ Hiển đi ngang qua nghe được, phần lớn đều đang nói về chuyện hòa thân.

Thỉnh thoảng có mấy tên ăn mày chân đất chạy qua người hắn, hầu như ai cũng chống gậy trúc cầm bát vỡ miệng hát những câu như "Tiêu thị họa quốc, công chúa hòa thân; uy hiếp hoàng đế, báo ứng vạn năm."

Chuyện này càng ngày càng ầm ĩ rồi.

Trong lòng Lữ Hiển nghĩ như vậy, ngược lại sinh ra tâm tư muốn xem kịch, chỉ thấy Tiêu thị lần này thật đen đủi, không biết đằng sau có ai muốn gây chuyện với bọn họ, làm ầm lên như vậy, dù là trên triều cũng khó mà giải thích, không dễ giải quyết nhỉ?

Dù sao thì lòng dân như nước.

Hoàng đế ngồi trên cao kia thực ra chưa chắc đã cần phân biệt người trung thành kẻ gian trá, nhưng muốn ngồi chắc vị trí này, thì nhất định cần phải có lòng dân, thuận ý dân mà làm, trị yên thiên hạ.

Lúc này Tạ Nguy cũng mới hạ triều, vừa thay triều phục ra, pha ấm trà uống.

Lữ Hiển tới vừa đúng lúc.

Hắn không mời mà tự tới, đi vào trực tiếp ngồi xuống đối diện Tạ Nguy, mỉm cười nhìn Kiếm Thư đứng bên cạnh, hỏi: "Tra đến đâu rồi?"

Kiếm Thư không uổng ở bên Tạ Nguy nhiều năm, nói dối không đổi sắc mặt: "Hôm qua vừa mới bắt đầu tra, vẫn chưa có manh mối gì, tuy nhiên khả năng cao là do người của mấy ruộng muối khác ở đất Thục lén lút ra tay."

Nét cười trên mặt Lữ Hiển không đổi: “Ồ, xem ra không dễ tra được?”

Không hiểu vì sao Kiếm Thư cảm thấy lông tơ sau lưng dựng đứng lên, sững người, rồi mới đáp: “Quả thực không dễ tra.”

Lữ Hiển cười, lấy bằng chứng một vạn ngân cổ trong ngực ra, đặt lên trên bàn, sau đó thấy mặt Kiếm Thư biến sắc rõ ràng, lập tức cúi đầu xuống.

“Ta tưởng Kiếm Thư công tử mù không biết gì chứ.”

Hắn tự rót cho mình một chén trà, hớp một ngụm, nói rõ ra: “Tạ Cư An, ngươi nói ngươi xem, tự tay bồi dưỡng Đao Cầm Kiếm Thư, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, từ sáng đến tối vẫn chưa có manh mối rõ ràng. Vẫn là nhờ chính chủ hôm nay đích thân tìm đến tận cửa, lại bảo ta mua lại ngân cổ với giá cao, ta mới biết người phía sau là ai. Chi bằng ngươi đuổi hai bọn chúng đi đi, chẳng có tí năng lực gì cả, để lại ăn không ngồi rồi hả?”

Tạ Nguy nhìn Kiếm Thư: “Nghe thấy Lữ lão bản nói chưa?”

Kiếm Thư: “…Vâng.”

Gánh nồi thực ra cũng chẳng là gì, hắn quen rồi.

Tạ Nguy lại nhìn Lữ Hiển, thản nhiên nói: “Đến chút chuyện này còn làm không xong, về sau Lữ lão bản có té ngã vào hố gãy tay gãy chân, sao còn có thể trông chờ vào ngươi kéo lên được chứ?”

Lữ Hiển: “…”

Bà nội nó sao cảm giác lời Tạ Nguy nói ngầm mỉa mai hắn kinh doanh không được còn trách người khác nhỉ?

Hắn cười khẩy: “Người ta là có thê tử quên huynh đệ, Tạ Cư An ngươi thì giỏi rồi, thê tử còn chưa có, mà đã bán đứng hết huynh đệ!”

Tạ Nguy cũng cười, như làm tuyết chảy băng tan: “Còn chẳng phải Lữ huynh đáng chút tiền sao?”

Lữ Hiển: “…”

Cái này còn nhịn được thì còn cái gì không nhịn được?

Hắn đập bàn đứng dậy: “Tên họ Tạ kia, hôm nay Lữ Chiếu Ẩn ta…”

Tạ Nguy nhàn nhạt nói: “Ngươi có từng nghĩ Khương Tuyết Ninh cầm ngần ấy tiền đi làm gì chưa?”

Lữ Hiển nhất thời ngẩn người.

Vốn muốn nói tuyệt giao với hắn, lại bị ngắt lời, bỗng nhiên quên hết sạch, cau mày, trở nên nghiêm túc: “Vừa nãy ta lấy ngân phiếu cho nàng cũng nghĩ đến, theo lý mà nói số tiền trong tay cô nương này không thể coi là ít, mấy vạn ngân lượng thì không thiếu được, nhưng lần nào nhắc đến chuyện ngân cổ này cũng là vì thiếu tiền. Nàng làm gì, ngươi biết sao?”

Tạ Nguy hỏi: “Lúc ngươi tới có nhìn thấy, nghe thấy gì không?”

Lữ Hiển đáp: “Lúc tới ít người, chốn rượu thịt phố phường còn có thể nghe được gì? Chẳng qua là chuyện hòa thân kia…”

Lúc nói đến đây, mí mắt hắn giật giật.

Lòng hắn kinh ngạc, tự dưng sinh ra mấy phần hoảng sợ: “Chuyện này do Khương Tuyết Ninh làm?”

Không chỉ Khương Tuyết Ninh?

Còn có Tiêu Định Phi vẽ đường cho hươu chạy nữa kìa.

Ngón tay Tạ Nguy chạm nhẹ lên thành chén trà, nói: “Đại khái là vậy.”

Lữ Hiển cảm thấy không đúng: “Một cô nương đợi gả như nàng ấy, sao lại muốn dính dáng vào chuyện này? Hơn nữa ầm ĩ lớn như vậy, nếu không cẩn thận làm lộ chuyện, sao lại không biết Tiêu thị sẽ báo thù? Hễ muốn sống yên ổn trong kinh thành, không thể nào đi gây sự với Tiêu thị, chuyện này không hợp lý chút nào. Trừ khi…”

Nói đến đây, hắn bỗng liếc Tạ Nguy.

Tạ Nguy nhìn mầm lá li ti chìm nổi trong chén trà, trầm ngâm rất lâu, tất nhiên biết ý chưa nói hết trong lời của Lữ Hiển.

Trừ khi, Khương Tuyết Ninh không định tiếp tục ở trong kinh thành nữa.

Chương 160: Liên hoàn kế

Đàm luận chuyện hòa thân ở kinh thành đã càng lúc càng lớn.

Từ dạo Tiêu Diệp nóng giận sai người đánh sĩ tử tên là Ông Ngang kia, liền giống như chọc phải tổ ong vò vẽ, không chỉ trong phố phường nghị luận sôi nổi, ngay cả trong sĩ lâm (giới trí thức) cũng rất nhiều lời chỉ trích. Vốn dĩ chuyện hòa thân với Thát Đát lần này, trên triều đã có gần nửa quần thần không đồng ý, việc này vừa nổ ra, lập tức có người nhắc lại chuyện xưa, gây ra áp lực cực lớn cho Tiêu thị.

Lúc thì Ông Ngang cáo trạng, khi thì nha môn đến điều tra.

Lại càng không cần phải nói trong nhà còn có Tiêu Định Phi chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Từ Tiêu Viễn Tiêu Xu, cho tới người hầu quản gia, lần đầu bị chơi đùa hành hạ đến nỗi sứt đầu mẻ trán thế này.

Nếu chỉ đơn thuần là lời đàm tiếu trong phố xá thì cũng thôi đi. Suy cho cùng dù Tiêu Xu được sắc phong làm huyện chúa, nhưng triều đại này chưa từng có tiền lệ huyện chúa đi hoà thân, Tiêu thị tuy loạn nhưng cũng không hề sợ hãi.

Nhưng hoàn toàn không ngờ, vài ngày trước tình hình đột nhiên lại họa vô đơn chí.

Tiêu thị vốn là đệ nhất gia tộc trong kinh, căn cơ thâm hậu, quen biết rộng rãi, ngày thường rất phách lối ngạo mạn, sau lưng lại làm không ít chuyện ức hiếp bách tính, mua quan bán tước. Cũng không phải không có khổ chủ cáo trạng tố giác, nhưng hết thảy đều bị Tiêu thị

vung tay đè xuống, rất nhiều khổ chủ chẳng hiểu vì sao chẳng còn tăm hơi, mà Tiêu thị lại càng không chịu tổn hại gì.

Gần đây, những việc này, những người này lại một lần nữa nổi lên.

Có người nhắc lại chuyện xưa, dán bố cáo khắp nơi trong kinh thành; có kẻ đánh trống kêu oan, cáo trạng thẳng đến nha môn yêu cầu quan phủ chủ trì công đạo; còn có người thẳng thừng thỉnh sĩ tử cùng ký tên, mong đưa đến tai thiên tử…

Đáng sợ hơn là có vài việc Tiêu thị âm thầm làm, giữ kín không nói ra, vậy mà cũng bị người khác đào ra lan truyền đến nơi phố xá, khiến bao người kinh hãi, khẩu tru bút phạt*!

**Khẩu tru bút phạt: Dùng ngòi bút làm vũ khí, dùng văn chương để lên án tội trạng.*

“Chuyện lương thực tiền của cứu tế thiên tai ở Cán Châu từ trên xuống dưới cũng chỉ bấy nhiêu người biết, sao có thể truyền ra ngoài?” Mới vừa nghe thuộc hạ báo tin Tiêu Viễn liền nổi trận lôi đình, cả khuôn mặt lập tức sa sầm đi, tay đập bàn, khiến nghiên mực cùng gác bút quý giá rơi xuống: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ là những người lúc trước giậu đổ bìm leo…”

Án chiếm đoạt lương thực của cải cứu tế thiên tai ở Cán Châu, là vào ba năm trước đây.

Lúc điều tra ra chuyện, cả quan trường Cán Châu đều đã bị thanh tẩy, qua mùa thu xử trảm hơn sáu mươi người.

Nhưng ít ai biết: tuy những người bị xử trảm này không hề vô tội, nhưng độc thủ chân chính – Tiêu thị ở kinh thành – lại bình an vô sự! Phần lớn lương thực tiền của cứu tế thiên tai tầng tầng nộp lên trên, cuối cùng đều rơi vào túi Tiêu thị!

Năm đó những người biết chuyện, giờ hoặc là quan lớn đương

nhiệm trên triều, hoặc đã thành vong hồn dưới địa phủ.

Ai đã nhắc lại chuyện xưa?

Ai có thể nhắc lại chuyện xưa?

Những kẻ thù từ xưa, những mối thù đã từng kết của Tiêu thị, tất thảy đều hiện ra trong đầu Tiêu Xu một lượt, nhưng không hề có chút manh mối: "Đối thủ ngầm này của chúng ta, dường như không muốn Lạc Dương trưởng công chúa đi hòa thân, còn muốn nhằm vào Tiêu thị chúng ta, quan trọng hơn là có vẻ đối phương ẩn nấp đã lâu, âm thầm góp nhặt không ít nhược điểm của chúng ta, lần này lại tung ra tất cả cùng lúc, rõ ràng là muốn tử chiến đến cùng, không để chúng ta yên ổn."

Phải có dã tâm này, lại còn có năng lực này?

Tiêu Viễn cho thuộc hạ lui ra, sắc mặt dao động, bỗng nhiên nhỏ giọng, nói: "Ta vẫn luôn cảm thấy, từ sau khi diệt trừ Dũng Nghị hầu phủ, thái độ của Thánh thượng đã kỳ lạ. Đặc biệt là sau khi nghiệt tử kia trở về, từng hành động lời nói của Thánh thượng, đều khiến người ta có phần khó mà nhìn thấu."

Tiêu Định Phi trở về, dường như đâu đâu cũng đối nghịch với Tiêu thị, khiến Tiêu thị quẫn bách. Nhưng Thánh thượng lại dốc hết sức đứng về phía Tiêu Định Phi.

Việc này trái lại cũng có thể bỏ qua được, dù sao Tiêu Định Phi là ân nhân cứu mạng của Hoàng đế, Hoàng đế không đứng về phía hắn thì đứng về phía ai?

Nhưng lần này đàm tiếu trong phố xá lâu như vậy, thậm chí còn có ý tưởng hoang đường như để Tiêu Xu thay công chúa đi hòa thân, thân là hoàng đế, Thẩm Lang không có lời nào quở trách về chuyện này, lại còn nhắm mắt cho qua.

Dù hắn chưa hề ủng hộ, nhưng cũng không nói phản đối.

Trong triều có bao nhiêu cỏ đầu tường (kẻ ba phải)?

Vừa thấy hoàng đế không biểu lộ thái độ, cũng không dám xen vào.

Mặt khác những người vốn có ý kiến đối với Tiêu thị, tất nhiên sẽ như nhận được ủng hộ, nhân cơ hội này mở rộng chiến trường, càng thêm kiêu ngạo phách lối, dáng vẻ thề phải kéo được Tiêu thị xuống nước.

Tiêu Xu nghe lời này của Tiêu Viễn, đáy lòng lại càng thêm nặng nề, chỉ nói: "Ngày khác con vào cung gặp Thái hậu nương nương. Chỉ là bây giờ mặc kệ đối thủ ngầm là ai, đến cùng là những kẻ nào, sự tình đều bắt nguồn từ việc hòa thân, những lời bàn tán nhằm đẩy con thay thế Thẩm Chỉ Y đang xôn xao, con quyết không thể để bọn họ đạt được ý muốn."

Nàng ta sinh ra đã là nữ nhân có thân phận tôn quý.

Trên đời này chỉ có hậu vị lục cung chí cao mới xứng với nàng ta.

Gì mà hòa thân với Thát Đát?

Nằm mơ đi!

Tiêu Viễn cả kinh: "Con có biện pháp rồi?"

*

Tuy rằng chuyện đề cử Tiêu Xu thay thế Lạc Dương trưởng công chúa đi hòa thân xôn xao huyên náo, nhưng đối với rất nhiều nữ nhi vừa đến tuổi của danh gia vọng tộc trong kinh mà nói, lại hoàn toàn không để ý, thậm chí còn có chút hả hê trên nỗi đau của người khác.

Dù sao trong cuộc tuyển chọn Lâm Truy vương phi sắp đến, Tiêu Xu

vẫn đứng đầu trong số người được chọn.

Mà thanh danh của đại tiểu thư phủ Khương thị lang – Khương Tuyết Huệ, lúc trước cũng bởi chuyện Khương Tuyết Ninh tại khách điếm Thục Hương kia liên luỵ nên không tốt lắm.

Ai bảo cả hai người đều xuất thân từ cùng một phủ chứ?

Gia tộc lớn đón dâu đều là phải xem tình hình trong nhà, nếu như có tỷ muội nào thanh danh không được tốt, các tỷ muội khác trong nhà đều phải chịu liên luỵ, chỉ cần vô ý một chút sẽ khó mà gả đi.

Mọi người đều nói, có muội muội như Khương Tuyết Ninh là do Khương Tuyết Huệ không may.

Mạnh thị ở nhà cũng đã bực bội rất lâu.

Cũng may chuyện này truyền một trận rồi cũng qua đi, không làm ầm lên quá lớn, rất nhanh đã lại bị lời đàm tiếu chuyện hòa thân áp xuống.

Nhưng thật không ngờ, mới qua một ngày, những lời đồn đại mãnh liệt hơn đập vào Khương Phủ giống như cuồng phong bạo vũ!

“Ây, các ngươi nghe nói gì chưa? Tiểu thư Khương phủ vẫn còn không ăn năn hối lỗi đâu.”

“Ta biết, là cùng Trương Già đại nhân gì đó phải không? Nghe nói là đuổi theo người ta trước mắt bao người, thật sự là đến mặt mũi cũng không cần nữa…”

“Còn chưa hết đâu!”

“Người ta cùng Định Phi thế tử của Quốc công phủ kia mới thực sự có quan hệ, không nghe nói nàng ta nói gì thế tử nghe nấy, ngay cả những thứ do Hoàng Thượng thưởng cũng đưa đến Khương phủ

mua nụ cười của mỹ nhân sao?”

“Sao hai người này có quan hệ được?”

“Chuyện này ngươi không biết rồi phải không? Chuyện Thông Châu cuối năm trước, huynh đệ của ta tham gia quân ngũ ở Thông Châu, đã thấy rất rõ ràng, Khương phủ Nhị tiểu thư kia vậy mà ở cùng một đám đào phạm, cùng một đám nam nhân, ai da, Định Phi thế tử kia là quỷ phong lưu thế nào ngươi còn không biết sao? Một tới hai đi, mắt qua mày lại chẳng phải dây vào rồi sao? Khi ấy Trương đại nhân cũng ở đó, chậc chậc, khó lường nha…”

“Đồi phong bại tục quá!”

…

Đầu đường cuối ngõ nhất thời có đủ mọi lời đồn đãi, chuyện loạn đảng Thiên Giáo cướp ngục vốn đã huyên náo rất lớn ở kinh thành, một nữ nhi gia lại rơi vào cục diện này, càng làm cho vô số người hiếu kì, thêm mắm dặm muối, truyền đi sinh động như thật.

Lúc Mạnh thị ra ngoài trùng hợp lại nghe thấy, tức giận dâng lên đến đỉnh đầu suýt chút nữa thì ngất đi.

Thẳng đến lúc này bà ta mới mơ hồ hiểu ra, lúc trước khi xảy ra chuyện ở khách điếm Thục Hương, câu “Đây mới chỉ là khởi đầu” của Khương Tuyết Ninh có ý gì. Vừa về tới Khương phủ, bà ta liền sa sầm mặt, trước tiên mời Khương Bá Du tới, lại sai người đi gọi Khương Tuyết Huệ cùng Khương Tuyết Ninh tới.

Bởi vì biết Khương Tuyết Ninh không chịu nghe quản giáo cho lắm, còn cố ý mặt lạnh bỏ thêm một câu: “Dẫn tên sai vặt theo, nếu nó không tới, có trói lại cũng phải đưa nó tới cho ta! Tuổi còn nhỏ như vậy bại hoại thanh danh của mình thì thôi, trong lúc mấu chốt này còn muốn liên lụy tỷ tỷ! Cũng thật là có mặt mũi!”

Nhưng không ngờ, những thủ đoạn đều không cần dùng tới.

Khương Tuyết Ninh sớm chuẩn bị kỹ càng, vừa có người đến gọi, trên mặt nàng treo lên một nụ cười liền đi theo.

Khương Tuyết Huệ dự tuyển Lâm Truy vương phi, vốn là đại sự hàng đầu gần đây của Khương Phủ.

Ngay cả Khương Bá Du cũng rất quan tâm.

Dù sao Khương Tuyết Huệ dường như đã có được hảo cảm của Thẩm Giới, lúc trước trong ngự hoa viên lại cứu Ôn Chiêu Nghi đang mang long thai, ở trong cung cũng có quý nhân khen ngợi, có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hoà, chỉ còn thiếu một bước nữa thì sự thành rồi.

Nhưng tại thời điểm mấu chốt lại rơi ầm xuống chuyện Khương Tuyết Ninh lẫn trong đám người Thiên Giáo cướp ngục bị bắt đến Thông Châu năm ngoái!

Khương Tuyết Ninh vừa đến, Mạnh thị liền ném chén trà ra ngoài, tức đến nỗi phát run: “Ngươi xem ngươi đã làm ra chuyện tốt gì! Ta còn nghĩ sau khi ngươi vào cung đã tốt hơn, chẳng ngờ giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, thậm chí còn trầm trọng hơn!”

Người tức giận thường mất lý trí, Khương Tuyết Ninh ung dung tránh được.

Nàng liếc mắt xem xét Khương Tuyết Huệ đang nhíu mày bên cạnh một chút, lại là dù để tâm nhưng vẫn ra vẻ ung dung, mặc kệ những mảnh nhỏ chum trà trên mặt đất kia, cúi người thi lễ với Khương Bá Du: “Chào phụ thân.”

Khương Bá Du cũng thực sự không biết nên giải quyết thế nào, thở dài sai người khác trước tiên khuyên nhủ Mạnh thị, lại cho Khương Tuyết Ninh ngồi xuống trước, tiếp đến mới nói: “Chuyện Thiên Giáo

cướp ngục cùng Thông Châu vốn là chuyện đã phát sinh, cũng không phải chuyện Ninh nha đầu có thể khống chế, bây giờ trách nữ nhi thì có ích lợi gì? Cũng không thể giải quyết phiền phức, còn tự loạn thêm, không đáng."

Mạnh thị cười khẩy: "Còn không trách nó?"

Khương Tuyết Huệ khe khẽ thở dài, nói: "Mẫu thân bớt giận, việc cấp bách là ngẫm xem nên đối phó ra sao."

Khương Tuyết Ninh ngồi trên ghế như không có xương cốt, vùi đầu sửa móng tay của mình, bày ra dáng vẻ uể oải, phụ họa: "Đúng không, đã xảy ra chuyện rồi, chẳng lẽ nhét ta vào trong bụng mẫu thân lại thì có thể xem như chuyện chưa xảy ra sao? Người phía sau lưng tính kế các người còn đang ước gì các người giày vò chết ta đấy."

Mạnh thị nói: "Mỉa mai cạnh khóe, ngươi có còn tôn ti hay không!"

Khương Tuyết Ninh đáp vô cùng thành thật: "Không có."

Khương Bá Du rốt cục cũng không thể nhịn được nữa, sắc mặt trầm xuống, gầm lên một tiếng: "Ồn ào đủ chưa! Còn ngại chuyện không đủ loạn sao?"

Lần này, rốt cuộc trong phòng cũng an tĩnh lại.

Khương Bá Du nghe ra manh mối từ lời Khương Tuyết Ninh vừa nói, hỏi thẳng: "Ninh nha đầu nói có người phía sau tính kế, là có ý gì?"

Khương Tuyết Ninh híp mắt cười lên: "Không có lợi sẽ chẳng dốc công làm, hiển nhiên nguyên nhân tai họa không ở trên người ta, mà là ở chỗ tỷ tỷ. Thánh thượng năm ngoái đã từng đề cập muốn lập Hoàng thái đệ, hài tử trong bụng Ôn Chiêu Nghi nương nương còn không biết là nam hay là nữ, biết bao nhiêu cô nương trong kinh thành đều đang nhìn chằm chằm vào vị trí Lâm Truy vương phi. Phụ

thân người ở trên triều đình, đã thấy chuyện thế này nhiều rồi phải không? Lần này vốn là nữ nhi bị tỷ tỷ liên luỵ mới đúng, kết quả còn trách nữ nhi, thật là nực cười."

Mạnh thị lập tức sửng sốt.

Khương Tuyết Huệ tuy không nhiều lời nhưng lại thấy rõ ràng sự tình, nàng khẽ gật đầu một cái.

Trong lòng Khương Bá Du không phải không có suy nghĩ này.

Bề ngoài nhìn vào thì chỉ là sự tình xảy ra ngẫu nhiên, là chuyện của Ninh nha đầu năm trước bị người lật ra nói lại; nhưng nếu nhìn sâu xa, gián tiếp chịu ảnh hưởng lại là Huệ tỷ nhi sắp tham tuyển Lâm Truy vương phi; lại tiếp tục nhìn sâu hơn một tầng, người được lợi không ai khác chính là đối thủ lớn nhất của Huệ tỷ nhi lần này.

Chỉ là đối thủ này…

Lông mày ông nhíu lại, hồi lâu không nói gì.

Khương Tuyết Ninh hiếm khi có một loại mong đợi và vui sướng rằng chuyện rất nhanh sẽ thành công: Hiện giờ đàm tiếu chuyện hòa thân trong kinh thành, gần như là do một tay nàng quạt gió thổi lửa; kiếp trước sau khi Tiêu thị bị hủy diệt, Tạ Nguy từng chiếu cáo thiên hạ tất cả những đại tội của Tiêu thị, nàng làm theo y chang hắn đi tìm một hai sơ hở, đương nhiên có thể đâm vào chỗ đau của Tiêu thị; chiến dịch ở Thông Châu vốn là có phụ tử Tiêu thị mang binh đến, biết sự tồn tại của nàng, thời khắc mấu chốt, "người thông minh" tự nhiên sẽ nhớ ra những điều này.

Lúc này hẳn Tiêu Xu rất khó chịu nhỉ?

Nàng xem xét Khương Bá Du một chút, trong lúc ông đã hoài nghi trầm trọng thì nhẹ nhàng thêm chút dầu vào lửa: "Ai là người thu được lợi ích lớn nhất từ việc này, ai chính là độc thủ sau màn. Trong

kinh đều đang đàm luận chuyện Tiêu Xu thay thế trưởng công chúa đi hòa thân, nếu Tiêu thị không muốn Tiêu Xu đi hòa thân, phương pháp đơn giản nhất là gả Tiêu Xu đi. Lâm Truy vương điện hạ tuấn tú nho nhã, ngọc thụ lâm phong, lại còn tiền đồ vô lượng, há chẳng phải chính là lựa chọn tốt nhất sao? Nếu Lâm Truy vương điện hạ tuyển nàng ta làm phi, thì dù thánh thượng dao động tâm tư, cũng không thể đoạt đi thê tử tương lai của đệ đệ để đưa đi hòa thân nhỉ? Cho nên vị trí Lâm Truy vương phi, nàng ta nhất định phải có được."

Tính toán trong đó hết lớp này bao lấy lớp khác, căn bản là Tiêu thị đã không giữ nổi bình tĩnh, bị trong kinh đàm tiếu chuyện hòa thân dồn đến sơn cùng thủy tận rồi.

Mạnh thị lúc trước chưa từng nghĩ sâu xa như vậy, bây giờ lại bừng tỉnh đại ngộ.

Khương Tuyết Huệ rũ mi mắt xuống không nói gì.

Khương Bá Du lại nhìn chằm chằm nữ nhi thứ hai giờ phút này bên môi đang treo lên nụ cười trào phúng, hiển nhiên cũng không hề đơn giản như vậy, đến cùng vẫn không hỏi có phải nàng ở sau lưng quạt gió thổi lửa hay không, chỉ nói: "Đâm lao thì phải theo lao, Tiêu thị khinh người quá đáng, Khương phủ ta há có thể nhịn nhục?"

Hôm sau, vị Hộ bộ Khương thị lang xưa nay thiện chí hay giúp đỡ mọi người, đệ một tấu chương lên trên triều nghị, thỉnh cầu tra lại bản án cứu trợ thiên tai ở Cán Châu ba năm trước, lại ủng hộ Tiêu Xu thay trưởng công chúa đến Thát Đát hòa thân, cũng xem như hung hăng thọc cho Tiêu thị một đao!

Triều đình chấn động, nghị luận sôi nổi.

Khi tin tức truyền đến nơi phố xá, Khương Tuyết Ninh đang tựa vào cửa sổ trên tầng hai, cùng Tiêu Định Phi nghe hát hí khúc.

Tiêu Định Phi vì nàng làm trâu làm ngựa, cam tâm tình nguyện không

chút tôn nghiêm bóc một đĩa hạt dưa đặt bên cạnh nàng, lại nhịn không được tò mò hỏi: “Làm sao nàng biết được bản án cứu trợ thiên tai ở Cán Châu?”

Khương Tuyết Ninh liếc mắt: “Liên quan khỉ gì đến ngươi?”

Tiêu Định Phi: “…”

Cô nương thật tốt đẹp chơi với hắn lâu ngày, sao giờ cũng học một bụng lời thô tục rồi?

Hắn nhíu mày: “Nàng là nữ nhân đấy.”

Khương Tuyết Ninh xùy một tiếng, mang đĩa hạt dưa kia đến trước mặt mình, vốc một nắm ném lên rồi há miệng tiếp được, nửa điểm ôn nhã hiền thục của tiểu thư khuê tú cũng không thấy nữa.

Thế rõ ràng là cố tình làm bậy…

Tiêu Định Phi nhìn đến nỗi có chút ngây dại, ham muốn nổi lên, lặng lẽ nảy ra suy nghĩ muốn cầm bàn tay trắng như tuyết của nàng.

Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng vung một bạt tay lên mặt hắn, nhíu mày: “Muốn chết?”

Tiêu Định Phi bụm mặt ấm ức: “Ta vừa giúp nàng làm nhiều chuyện như vậy, ngay cả chút phần thưởng cũng không có sao?”

Khương Tuyết Ninh đẩy đĩa hạt dưa qua, nói: “Cho ngươi?”

Tiêu Định Phi: “…”

CMN đây không phải là của lão tử bóc ra sao?

Hắn bực mình, nhưng mắt thấy Khương Tuyết Ninh muốn lấy lại đĩa hạt dưa liền vội vàng vốc một nắm trong tay, cũng đứng bên cửa sổ

cùng nàng nhìn xuống dưới.

Đang diễn vở «Giấc mộng hoàng lương».

Quả thực là vô cùng thương cảm.

Tiêu Định Phi xem một hồi, bỗng nhiên yên lặng nhìn nàng hồi lâu, nói: “Nàng thực sự chỉ vì muốn cứu công chúa thoát khỏi cái lồng giam đó thôi sao?”

Ngón tay đang cầm một hạt dưa lên của Khương Tuyết Ninh khẽ ngừng một lát, tựa hồ cảm thấy vấn đề này của hắn kỳ lạ, nàng ngoái đầu nhìn hắn một cái: “Không thì sao?”

Tiêu Định Phi không nói gì.

Tuy hắn là kẻ vô dụng, nhưng từ nhỏ đã thường xem sắc mặt người khác mà kiếm cơm, đối với kinh nghiệm quan sát tâm tình ẩn giấu của người khác, đã luyện thành một loại bản lĩnh không tầm thường.

Qua nửa ngày hắn đột ngột cười lên: “Ta chỉ đang nghĩ, khi ngươi nhìn công chúa có phải giống như đang nhìn chính mình hay không.”

Chương 161: Cắt đuôi cầu sinh

**Tên gốc 断尾求生 cắt đuôi cầu sinh, nghĩa đen chỉ khi thạch sùng (thằn lằn) gặp nguy hiểm sẽ tự cắt đuôi để thoát thân. Nghĩa bóng là hy sinh một phần nhỏ vì lợi ích lớn.*

Một phong tấu chương của Khương Bá Du yêu cầu điều tra Tiêu thị, quả thực được xưng tụng là dám vuốt râu hùm, Tiêu thị nhất tộc từ trên xuống dưới tất nhiên đều đang cực kỳ tức giận. Thậm chí trên triều, trong phố phường còn có không ít người phỏng đoán không biết khi nào Khương Bá Du sẽ gặp xui xẻo.

Tiêu thị là ngoại thích đương quyền hiện nay, mẫu tộc của Thái hậu nương nương đấy!

Làm hoàng đế, thái độ của Thẩm Lang đối với Tiêu thị vài năm qua tất cả mọi người đều thấy rõ, đã có thể được xem là "Dung túng". Một Hộ bộ thị lang đặt ở trên triều dù cũng coi như một chức quan không nhỏ, nhưng trước mặt hoàng đế thì có là gì?

"Khương thị lang này bình thường không giống như người nhiều chuyện, sao lúc này lại ấm đầu, dám chạy đến khiêu chiến Tiêu thị?"

"Chỉ sợ là vì nữ nhi của mình nhỉ?"

"Đúng vậy, nghe nói vì tuyển Lâm Truy vương phi, các hào môn đại tộc đều đang ngấm ngầm dốc sức. Danh tiếng xấu của cô nương Khương gia, ban đầu chẳng phải do người của Tiêu thị truyền ra hay sao?"

"Lấy trứng chọi đá, hà tất phải vì chút nóng giận này?"

“Đáng tiếc, đáng tiếc.”

Không ai cảm thấy Khương Bá Du có thể lấy được gì tốt từ Tiêu thị.

Quả nhiên, trên triều đàm luận thì đàm luận, nhưng người thật sự đứng ra ủng hộ Khương Bá Du không được bao nhiêu, ai nấy đều sợ sẽ trở thành chim đầu đàn bị bắn hạ trước tiên, rước về xui xẻo cho bản thân. Sau khi tấu chương được đệ lên, cũng không nhận được hồi đáp, mà lại bị Thẩm Lang giữ lại, không gửi đi.

Vì thế Tiêu Viễn được đà tự mãn đắc ý, tuyên bố muốn khiến cho Khương Bá Du đẹp mặt.

Nhưng không ai nghĩ tới, mới chỉ qua vẻn vẹn một ngày, tấu chương vốn đã bị áp xuống liền gửi thẳng đến Nội Các, giao cho một vài vị phụ thần đại thần suy nghĩ, thương thảo xem có nên thông qua hay không.

Mặc dù chỉ là một động tác nhỏ bé như vậy, rơi vào trong mắt người hữu tâm lại mang thâm ý sâu sắc.

Mọi người cũng không khỏi âm thầm tính toán.

Chư vị phụ thần Nội Các ngồi vây quanh tấu chương đang được đặt nghiêm chỉnh trên bàn kia, ai nấy nhìn nhau, an an tĩnh tĩnh, sợ mình sẽ đoán sai ý tứ của Hoàng đế.

Chiều hôm đó, Tiêu Viễn hoảng hồn.

Nhưng dù sao ông ta cũng là ngoại thần, hơn nữa lúc này vào cung gặp mặt Thái hậu, không khỏi quá lộ liễu, cũng sợ bị người ngoài bắt được nhược điểm, vì thế gọi vãn bối là Tiêu Xu đến thỉnh an Thái hậu.

*

Từ Ninh cung lúc chiều tà, bao phủ trong dáng vẻ uể oải.

Các cung nhân hầu hạ vãn thiện (bữa tối) nối tiếp nhau đi ra.

Tiêu Xu mặc một thân hoa phục dưới ánh sáng mờ nhạt ảm đạm phía chân trời càng làm nổi bật, toát ra một loại sức sống tràn trề không phù hợp với Từ Ninh cung, nàng đứng yên một lát chờ bên trong tuyên triệu, mới từ ngoài cửa cung đi vào bái kiến.

Tiêu thái hậu trông thấy nàng liền cười rộ lên nói: "Khi ta còn trẻ giống ngươi, cũng hào hoa phong nhã như vậy. Ngươi đến nhất định là vì vài chuyện phát sinh gần đây nhỉ? Ta nghe nói cả rồi."

Đáy lòng Tiêu Xu bỗng dưng lạnh đi.

Nàng thầm cảm thấy không đúng, vị cô mẫu này ngày xưa là chủ tử lục cung tôn quý, từ khi nào ngữ khí lại nặng nề như vậy, sao lại bắt đầu hồi tưởng lại năm đó rồi?

"Ngay cả sự hào hoa phong nhã của cô mẫu bây giờ, A Xu cũng khó có thể với tới, huống hồ là năm đó?" Tiêu Xu khom mình hành lễ, đứng dậy vẫn tiến lại gần một cách thân mật, giống như thường ngày: "Cô mẫu quả liệu sự như thần, gần đây trong lòng phụ thân khó có thể yên ổn. Ngài biết phụ thân từ trước đến nay là người không quyết đoán, lại nhớ đến mới vào đầu xuân, lúc lạnh lúc nóng, thời tiết thay đổi đột ngột cho nên đặc biệt để A Xu đến vấn an ngài, cũng xin ngài chỉ điểm một chút."

Tiêu Xu từ trước đến nay nói chuyện đều một giọt nước cũng lọt không qua, lại rất được người ta thích, nếu là thường ngày nghe, lúc này đảm bảo Tiêu thái hậu đã nở nụ cười, kéo nàng đến trước mặt mình nói chuyện.

Nhưng giờ phút này lại chỉ nhìn chằm chằm nàng.

Qua thật lâu, đến khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Tiêu Xu dần dần không giữ được nữa, bà ta mới chậm rãi nói: “Ai gia năm đó làm sao bì kịp ngươi? Ngươi cũng đã nói, cần ai gia nghĩ kế chỉ điểm là phụ thân ngươi, là vị ca ca bất tài của ta! Ngươi có từng cần đến ta đâu?”

Lời vừa nói ra, Tiêu Xu cúi người liền quỳ gối trước mặt bà ta, giọng nói nghe có chút hoảng hốt: “Cô mẫu, vì đâu lại nặng lời như vậy?”

Trên mặt Tiêu thái hậu không thấy chút ý cười nào, thậm chí đã xuất hiện thêm mấy phần tàn ác, cắn răng nói: “Ca ca hồ đồ kia của ta đúng thật là nuôi được một nữ nhi tốt! Ngày thường ai gia chỉ biết là ngươi thông minh, xu lợi tị hại, là người duy nhất trong kinh thành xứng đáng ngồi trên vị trí chủ lục cung! Quả thật ngươi cũng không phụ lòng ta! Ngươi ở nhà, quả thật đã hiến cho cha ngươi một kế sách tốt!”

Tiêu Xu ngước mắt ngạc nhiên nhìn bà ta.

Tiêu thái hậu liền cười khẩy nói: “Đàm luận chuyện hòa thân xôn xao, Tiêu thị vốn là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt người khác, là một bia ngắm sống! Cha ngươi không rõ, ngươi lại không thể nào không biết, càng là thời điểm này càng không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng ngươi đưa ra cho cha ngươi chủ ý gì? Vậy mà lại mượn việc Thông Châu hắt nước bẩn lên nữ nhi của Khương Bá Du!”

Dường như Tiêu Xu vẫn không hiểu lời của Tiêu thái hậu, nói: “Khương Tuyết Huệ chính là đối thủ lớn nhất của A Xu, nếu không có nàng ta, vị trí Lâm Truy vương phi trừ A Xu ra không thể là ai khác nữa, là A Xu làm không đúng sao?”

“Hồ đồ!”

Tiêu thái hậu thấy lúc này nàng còn chưa hiểu, dưới cơn tức giận đến tột cùng, liền vung tay lên tát cho nàng một cái!

“Bốp!”

Tiêu Xu bị đánh một cái liền lảo đảo, ngã ngồi trên mặt đất.

Tiêu thái hậu chỉ vào mũi nàng, hận rèn sắt không thành thép, mắng: "Uổng công ai gia dạy ngươi bao nhiêu năm, không lường trước được dù sao ngươi vẫn do vị huynh trưởng hồ đồ của ta cùng nữ nhân ngu xuẩn bên ngoài kia sinh ra, ngày thường trông thông minh đều là uổng phí, thời khắc mấu chốt trong đầu toàn sáp! Ngươi mượn việc của Khương Tuyết Ninh tạt cho Khương Tuyết Huệ một gáo nước bẩn, dù làm Khương Tuyết Huệ tổn hại, nhưng lại không liệu được người ta cũng sẽ phản kích sao? Huống chi bây giờ từ chợ búa đến triều đình đều đang bàn luận ngươi, muốn đẩy ngươi thay Lạc Dương đi Thát Đát hòa thân, phàm là người hiểu rõ tình thế trước mắt, sao Giới Nhi có thể có thể tuyển ngươi làm phi? Miệng lưỡi thiên hạ nhiều như vậy, mỗi người một ngụm nước bọt đã đủ dìm nó chết! Ngay cả khi không chọn Khương Tuyết Huệ, cũng còn có Trần Thục Nghi, Triệu Thục Nghi! Nào đến phiên ngươi?"

Các cung nữ sớm đã lui ra ngoài, cả đại điện đầy không khí lạnh lẽo trang nghiêm.

Mi mắt đang rũ xuống của Tiêu Xu nhẹ nhàng rung động, lúc ngẩng đầu lên, lại trông giống như mới nghĩ tới những thứ này, cả người dường như đang thất thần.

Sau một lúc lâu nàng tựa như hoảng loạn, quỳ đi tới trước mặt Tiêu thái hậu, dập đầu nói: "Là A Xu tức giận đến nỗi hồ đồ, lại quên còn chuyện này, nhưng hôm nay đã phạm phải sai lầm này. Cô mẫu, cô mẫu, ngài ở trong cung nhiều năm, Thánh thượng chính là cốt nhục chí thân của ngài, ngài nhất định có biện pháp? A Xu sợ bọn họ sẽ thực sự đưa con đi hòa thân…"

Vừa nói, nước mắt nàng rơi xuống.

Tiêu thái hậu bình thường đều coi nàng như cốt nhục chí thân mà dạy bảo, bởi vì nàng không ham chơi buông thả như vậy, nên đôi khi

đối xử với Tiêu Xu thậm chí còn tốt hơn mấy phần so với nữ nhi của mình là Thẩm Chỉ Y.

Giờ phút này thấy nàng đã hoảng loạn không thôi, liền cảm thấy có chút phiền chán thất vọng.

Bà ta cay nghiệt nói: “Nếu ngươi không ra chiêu ngu xuẩn này, e là ai gia còn có thể bảo vệ ngươi. Dù sao Tiêu thị ta thế lực lớn, nếu đưa ngươi đi hòa thân, trong lòng hoàng đế chỉ sợ cũng giống như bị kim châm, phải phòng bị Tiêu thị cấu kết Thát Đát, mưu triều soán vị. Ngươi thì hay rồi, cứ thế đưa đao vào tay hoàng đế, để hắn có cớ làm Tiêu thị suy yếu trước!”

Tiêu thái hậu nhắm mắt lại, đối xử với nàng như một quân cờ bị vứt bỏ, nhìn thêm cũng cảm thấy lãng phí thời gian, chỉ nói: “Ngươi ra chủ ý ngu xuẩn, ngược lại trời xui đất thăm dò được chủ ý của hoàng đế, bây giờ để lại cục diện rối rắm còn muốn ai gia đi xử lí, chuyện hòa thân chính ai gia cũng hữu tâm vô lực. Ngươi trở về đi, về sau không cần thường xuyên vào cung thỉnh an nữa.”

Tiêu Xu phảng phất không tin bà ta tuyệt tình như thế.

Nhìn vị cô mẫu này, nàng hỏi: “Chẳng lẽ cô mẫu muốn trơ mắt nhìn A Xu đi Thát Đát hung hiểm kia hòa thân sao?”

Tiêu thái hậu không biểu cảm gì, không hề bị lay động, nói: “Chỉ Y là cốt nhục của ai gia, nó còn đi được, sao ngươi lại không?”

Tiêu Xu cúi thấp đầu xuống.

Tiêu thái hậu đứng dậy cũng mặc kệ nàng, chỉ để lại một câu: “Thiên gia không tình phụ tử, là ngươi quá ngu dốt, đừng trách ai gia quá nhẫn tâm.”

Nói xong câu đó, bóng dáng Tiêu thái hậu đã biến mất sau bức bình phong.

Màn đêm bên ngoài đã triệt để buông xuống, khắp trong điện u ám.

Cho nên bất kể là Tiêu thái hậu đã rời khỏi, hay cung nữ đi tới đều không nhìn thấy, trong một khắc bóng dáng Tiêu thái hậu biến mất, bóng tối bao trùm xuống, trên khuôn mặt mỹ nhân vốn xinh đẹp rạng rỡ của Tiêu Xu, tất cả cung kính, hoảng hốt, đau thương, trông như lớp màu vẽ trên một bức họa bị thấm nước làm trôi đi, chỉ còn lại một khuôn mặt xinh đẹp bên trên khảm ngũ quan thanh tú.

Giống như một hình nộm.

Thậm chí lộ ra một loại quỷ quyệt.

Nàng đứng lên bình tĩnh dị thường, trên gò má còn dấu năm ngón tay lưu lại khi Tiêu thái hậu tát ban nãy, từ trong đại điện đi ra.

Các cung nữ cầm đèn cung đình muốn đưa nàng xuất cung.

Bởi vì loáng thoáng nghe được thái hậu nổi cơn thịnh nộ trong điện, nửa điểm cũng không dám cẩn thận dò xét nàng, chỉ nhìn thoáng qua liền cúi đầu.

Chỉ là mới đi được nửa đường, bước chân Tiêu Xu ngừng lại.

Cung nữ cảm thấy kỳ lạ, quay đầu nhìn nàng.

Lại thấy Tiêu Xu đứng bên chân tường hoàng cung, ngẩng đầu nhìn chằm chằm nơi nào đó ở phía trên: Trên bờ tường màu son lại có một con thạch sùng nhỏ đang nằm đó, những chỗ khác đều không bất thường, duy chỉ có phần đuôi ngắn đi một đoạn, trông trụi lủi, thì ra có một vết đứt.

Cung nữ giật nảy mình: “Hẳn là thái giám trong cung không cẩn thận, sao lại còn có thứ này?”

Nàng ta đi tới muốn đuổi con thạch sùng đi.

Con thạch sùng bị hoảng sợ, xuôi mép tường nhanh chóng bò đi, lập tức không thấy tăm hơi.

Tiêu Xu rũ mi mắt, thần sắc lại mơ hồ u ám đi mấy phần, đáy lòng chẳng hiểu vì sao lại tuôn ra cảm giác bi thương: Nếu trước kia có người nói với nàng, nàng sẽ bị người khác ép từng bước một đến tình trạng phải cắt đuôi cầu sinh như hiện tại, chỉ sợ nàng sẽ nghĩ người này hồ ngôn loạn ngữ, sai người đánh đuổi đi.

Nhưng hôm nay…

Tình cảnh hiện thực cứ bày ra trước mắt nàng tàn nhẫn như vậy.

Những lời cay nghiệt của Tiêu thái hậu trong Từ Ninh cung ban nãy, quanh đi quẩn lại trong đầu nàng, nhưng cũng không khơi lên được nửa phần thất vọng cùng đau buồn, càng không có nửa điểm hổ thẹn.

Sao nàng có thể không biết hậu quả khi mượn chuyện Thông Châu bôi đen Khương Tuyết Ninh?

Càng không thể không biết tình hình trước mắt, đừng nói đến Lâm Truy vương Thẩm Giới, phàm là người có chút nhãn lực trong kinh đều sẽ không cưới nàng vào lúc này, rước tới cho nhà mình vô số phiền phức.

Khương Tuyết Ninh!

Tiêu Xu thản nhiên như không, lấy đèn cung đình từ tay cung nữ, chỉ nói: “Đưa cho ta đi, ta biết đường trong cung, muốn yên tĩnh một mình, ta tự xuất cung được rồi.”

Cung nữ một là không dám nói nhiều, hai là mừng rỡ nhẹ nhõm, nên do dự một chút, rồi cũng không phản đối.

Nhưng đợi sau khi cung nữ đi, bước chân của Tiêu Xu di chuyển, đi đến phương hướng hoàn toàn không phải cửa Thuận Trinh phía Đông Bắc, mà hướng về trung tâm của hoàng cung – Càn Thanh cung!

Chương 162: Khai ân

“Nàng ta?”

Tay lật một tấm thẻ bài xanh mà Kính Sự phòng vừa trình lên, Thẩm Lang đang nghĩ tính nết Ôn Chiêu Nghi khó chiều hơn thấy rõ, chẳng bằng hôm nay gọi Trương Quý Nhân kia đến thị tẩm, dịu dàng hiểu chuyện cũng mang một loại hứng thú khác, nhưng sau khi Trịnh Bảo vừa kề tai nhỏ giọng nói một câu, hắn lập lức nhướng mày.

Ánh mắt hắn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là nghiền ngẫm.

Trịnh Bảo có chút do dự: “Việc này không hợp với lễ pháp, chi bằng đuổi nàng đi?”

Thẩm Lang đưa cánh tay lên: “Không, trẫm cũng muốn nghe xem, nàng ta muốn nói gì.”

Trịnh Bảo hơi kinh ngạc, lòng thầm giật thót: Triều chính sóng ngầm cuồn cuộn, lúc này đích tiểu thư Quốc công phủ đang ở trung tâm vòng xoáy, lại dám lớn mật cầu kiến hoàng đế, đến cùng là có tính toán gì?

Chỉ là hắn không dám biểu lộ, đi tuyên Tiêu Xu vào.

Tiêu Xu bên ngoài đã đợi hồi lâu.

Nàng vốn cho rằng bản thân sẽ cảm thấy sợ hãi, thấp thỏm vì lựa chọn của bản thân thời khắc này, nhưng khi thấy chút ánh sáng len lỏi ra từ trong cửa sổ của Càn Thanh cung, đầu óc lại rõ ràng hơn bao giờ hết: Cô mẫu đã sai, mười phần sai!

Dưới gầm trời này, người cao quý nhất là đế vương, cho dù bà ta có là Thái hậu cao quý, là mẫu thân của Đế vương, nhưng sao có thể đối nghịch với Đế vương được?

Càng đừng nói đến nâng đỡ Lâm Truy vương!

Tuy Thẩm Giới ôn tồn lễ độ, nhưng không đến mức khiến Tiêu Xu không gả không được. Ban đầu chọn trúng hắn, chẳng qua vì vị trí Lâm Truy vương phi, Hoàng đế không người nối dõi, muốn lập Thẩm Giới làm Hoàng thái đệ. Nàng không chỉ vì vị trí vương phi, mà còn khả năng cực cao được làm hoàng hậu trong tương lai!

Nhưng hiện tại một là Ôn chiêu nghi có thai, hai là nàng mượn chuyện bôi đen Khương Tuyết Ninh, chọc cho Khương Bá Du tức giận, đã thăm dò rõ thái độ của Hoàng đế với Tiêu thị, vậy còn có gì không hiểu thấu nữa?

Cô mẫu nói không hề sai.

Thiên gia không tình phụ tử.

Thực tế không chỉ thiên gia không có tình phụ tử, phàm là gia tộc nắm quyền hành tiền của trong tay, tình thân đều vô cùng nhạt. Bách tính nơi chợ búa chú trọng phụ từ tử hiếu, chẳng qua vì ngoài thân tình ra họ không có gì cả; nhưng đối với những người có quyền lực, họ đã có cơ hội nắm giữ mọi thứ trong thiên hạ, mang ra so sánh, tình thân có là gì?

Cho nên, hưng suy của Tiêu thị có là gì với nàng?

Huống hồ, riêng bản thân nàng đã khó bảo vệ được!

Trịnh Bảo ra thông truyền, nàng nói một tiếng tạ ân, cúi người đi vào, khấu đầu hành đại lễ trước.

Thẩm Lang ở trên cao nhìn xuống nàng.

Một dấu tay trên gò má của Tiêu Xu dưới ảnh đèn mờ ảo lại hiện lên rất rõ ràng, nhưng cũng tôn lên vài phần hương vị mềm mại yêu kiều, Đế vương nham hiểm hung ác ngắm nghía chiếc thẻ bài xanh trong tay, rất hứng thú nói: "Trước nay biểu muội chưa từng thân cận với biểu ca là trẫm, giờ cửa cung cũng sắp khoá rồi, sao lại tới chỗ này của trẫm?"

Tiêu Xu nói: "Hôm nay Thần nữ đến là quy hàng thánh thượng."

Ánh mắt Thẩm Lang có chút lóe lên: "Ồ?"

Tiêu Xu tự biết sinh tử vinh nhục đều bởi hôm nay, âm thầm nắm chặt tay, cuối cùng là quyết tâm liều mạng, nói: "Năm đó Khương thị lang có công phò vua, từ trước đến nay đều nhìn ánh mắt của thánh thượng mà làm việc, nếu ngài không cho phép, dù cho ông ta mười lá gan, cũng không dám thượng tấu. Chỉ là Khương thị lang không phải người ưa quản chuyện bao đồng, nếu không ai chọc giận ông ta, e rằng cũng chẳng dây vào mớ hỗn độn này. Bất luận là đàm tiếu chuyện hòa thân, hay bản án chiếm đoạt cứu trợ thiên tai cũ, đều nằm trong một ý nghĩ của ngài. Thần nữ sống trong Tiêu thị đã lâu, tường tận chuyện lớn nhỏ là điều không thể bàn cãi. Chọc giận Khương thị lang dâng tấu vạch tội Tiêu thị, là điều đầu tiên thần nữ làm để quy hàng Thánh thượng. Nếu Thánh thượng muốn khai đao với Tiêu thị, thần nữ nguyện hiến chút sức mọn."

Thẩm Lang nhìn nàng, đáy mắt dần lộ ra vẻ thâm thúy, lại cười nhạt: "Dựa vào ngươi? Nói thì quang minh chính đại như thế, chỉ sợ chẳng qua không muốn đi đến đất man di hòa thân với Thát Đát thôi nhỉ."

Mồ hôi lạnh thấm ra trên trán Tiêu Xu.

Nàng nhắm mắt lại nói: "Khẩn cầu Thánh thượng khai ân."

Rốt cuộc Thẩm Lang đứng lên, tấm thẻ bài xanh viết tên Trương quý

nhân dạo qua một vòng giữa các ngón tay, lại đưa tới nâng chiếc cằm tinh xảo của Tiêu Xu lên, hơi nheo mắt, nói: “Chẳng phải biểu muội muốn tham gia tuyển chọn Lâm Truy vương phi sao, muốn trẫm khai ân thế nào?”

Ngón tay đế vương dù không hề chạm tới da thịt, nhưng sự khinh bạc trong hành vi lại phảng phất như đang đối xử với một kỹ nữ!

Cảm giác nhục nhã lập tức ập đến.

Nhưng Tiêu Xu chớp mắt, cuối cùng chỉ có thể cưỡng chế đè nó xuống, ngón tay nàng nhẹ nhàng run rẩy, đặt ở cổ áo mình, dưới ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm của Thẩm Lang, chậm rãi mở cúc áo trước người, trút hết y phục.

Đêm đầu xuân, khí trời còn rất lạnh.

Làn da trắng như tuyết vừa lộ ra, tức khắc trở nên run rẩy. Chỗ cao như dãy núi nguy nga chập chồng, chỗ trũng lại uyển chuyển duyên dáng, chỗ đầy đặn tay nắm không hết, chỗ tinh tế lại không đủ một nắm tay…

Nàng quỳ sát bên chân Thẩm Lang, tất cả kiêu hãnh trước đây đều bẻ gãy, giây lát đã hoá thành hận ý vô tận.

Một giọt nước mắt rơi xuống tấm thảm mềm mại, nàng bình tĩnh nghe thấy giọng nói mềm mại dịu dàng của mình cố ý nói rất nhỏ: “Khẩn cầu Thánh thượng khai ân.”

Chương 163: Quỹ đạo kiếp trước

Đêm xuân yên tĩnh, ân huệ tuôn tràn.

Trịnh Bảo đứng bên ngoài Càn Thanh cung, lặng lẽ nhíu mày.

Thái giám Kính Sự phòng chỉ thấy Hoàng đế lật thẻ bài xanh, vẫn chưa kịp quyết định, đã có một vị cô nương Tiêu Thị đến, quả thực khiến hắn hơi thấp thỏm, không thể không nhỏ giọng hỏi Trịnh Bảo: "Ngài xem, còn cần tuyên Trương Quý nhân đến thị tẩm nữa không?"

Trịnh Bảo nghe thấy động tĩnh bên trong, dưới ánh sáng vàng ấm áp chiếu rọi của đèn cung đình, dung nhan thanh tú lại bị bao phủ một tầng âm u, chỉ nói: "Sợ là không cần nữa."

Sáng sớm hôm sau, hoàng đế bãi triều (miễn lên triều chầu).

Các đại thần vào cung chuẩn bị triều nghị lúc trời vừa tờ mờ sáng, đều bối rối, duy chỉ có đám thái giám tin tức nhanh nhạy tiến đến trước mặt Định Quốc công Tiêu Viễn, dường như thái độ còn ân cần hơn so với ngày trước.

Hiển nhiên Tiêu Viễn chưa nhìn ra manh mối gì.

Ngày trước Tiêu Xu ở lại trong cung hầu hạ Thái hậu là chuyện thường, cho nên tối qua không về, Tiêu Viễn cũng không coi đó là chuyện gì lớn, bình thường sáng sớm hôm sau sẽ về thôi.

Nhưng không ngờ, sau khi ông ta về phủ vẫn không thấy người đâu.

Đang định sai người đi hỏi thăm, kết quả thấy quản gia mang vẻ mặt

kinh hoàng tới thông truyền, thái giám trong cung đến truyền chỉ.

Lần này, Tiêu Viễn bị dọa không nhẹ, tưởng đã xảy ra chuyện gì lớn rồi, lúc đến sảnh chính nghe chỉ, thấy người tuyên chỉ là thái giám Vương Tân Nghĩa, chưởng quản của Ti Lễ Giám, đang nắm quyền hành trong cung; ông ta càng thêm thấp thỏm.

Vương Tân Nghĩa lại mang vẻ mặt tươi cười: "Chúc mừng Quốc công gia, chúc mừng Quốc công gia!"

Tiêu Viễn kinh ngạc, nhất thời ngơ ngác: "Chúc mừng chuyện gì?"

Vương Tân Nghĩa là lão hồ ly trong cung, chỉ cho rằng sự việc phát sinh đêm qua đều do Tiêu thị dày công mưu tính, mà trước mắt Tiêu Viễn chỉ giả vờ giả vịt, vì vậy vươn tay ra vỗ vai Tiêu Viễn, trong nụ cười có chút ý tứ lôi kéo: "Đêm qua lệnh ái ở lại Càn Thanh cung, sáng nay không dám gọi Tiêu đại cô nương nữa, sợ là phải gọi "Hiền Phi nương nương" rồi!"

Tiêu Viễn choáng váng, sau đó sắc mặt lập tức biến đổi: "Ngươi nói gì?"

*

"Thật đấy, ngươi chưa thấy cảnh tuyên chỉ sáng nay đâu!" Hai mắt Tiêu Định Phi đều đang phát sáng, lúc miêu tả lại cảnh tượng lúc sáng, còn khoa chân múa tay, sợ Khương Tuyết Ninh không tin: "Ngọc ngà trân quý, vàng bạc tơ lụa, được ban thưởng xuống cuồn cuộn như nước. Sáng sớm ta vừa thức dậy nhìn xem, hây da, tưởng chừng như bày kín cả sân viện! Hỏi ra mới biết, tiện nhân thối tha Tiêu Xu kia đã ngủ với Hoàng thượng một đêm, kiếm cho mình một danh phận, phong thẳng lên phi! Ha ha ha ngươi không thấy sắc mặt Tiêu Viễn đâu, ta thấy hắn thiếu chút nữa tức ói…"

"…"

Ngón tay Khương Tuyết Ninh nắm chặt chén trà, từng chút một chầm chậm siết chặt.

Trước mắt vẫn là rạp hát.

Những bông hoa lê như tuyết trắng đã sớm nở, tô điểm trên bức tường bên cạnh, một trận gió nhẹ thổi qua cánh hoa mỏng như giấy đung đưa tán loạn, tiếng sáo trúc từ sân khấu bên dưới truyền đến, kết hợp với giọng hát du dương phía nam pha mấy phần giọng Ngô Tô Châu uyển chuyển*, khiến cho người xem kịch xung quanh lớn tiếng khen ngợi một phen.

**Giọng Ngô Tô Châu (吴侬软语) hình dung giọng Ngô do người vùng Giang Tô, Tô Châu nói (phương ngữ Tô Châu), đặc trưng nhẹ nhàng dịu dàng mềm mại.*

Nhã gian trên lầu lại an tĩnh.

Vì đang âm thầm mưu tính chuyện đàm luận về hòa thân, Tiêu Định Phi thường phải báo tình hình bên ngoài cho Khương Tuyết Ninh biết, nên thời gian gần đây thường xuyên gặp mặt, đều lựa chọn rạp hát này. Thứ nhất người đến người đi, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất; thứ hai, đức hạnh của hai người họ giống nhau, đều là ăn chơi hưởng lạc, cũng không muốn tìm trà viên cầm quán gì quá đoan trang.

Tiêu Đinh Phi còn muốn kể Khương Tuyết Ninh nghe những lời đồn đại nhảm nhí nghe được trên đường tới đây, mong khiến nàng vui lên.

Nhưng vừa uống một ngụm trà cho nhuận giọng sắp bắt đầu kể, liếc qua thấy sắc mặt nàng căng thẳng u ám, trong lòng đột nhiên nảy lên, bất giác ngừng lại: “Nàng làm sao vậy?”

Ngủ lại Càn Thanh cung, phong phi!

Những từ này quả thật giống như cây kim đâm vào tai Khương Tuyết Ninh, ngoài việc khiến cho nàng đau nhói ra còn chẳng cảm nhận được chút vui vẻ nào!

“Nàng ta thật sự làm vậy được…”

Kiếp trước, Tiêu Xu là kẻ thù một mất một còn của Khương Tuyết Ninh.

Những ngày ở Phụng Thần điện làm thư đồng, đối phương là vầng trăng sáng trên trời, viên minh châu dưới đất. Xuất thân tốt hơn nàng, học vấn cao hơn nàng, qua lại thân thiết với Thẩm Chỉ Y, người người đều vây quanh nàng ta.

Sau đó đối phương cũng nhập cung, mẫu tộc hùng mạnh, lôi kéo lòng người, phía sau còn có lão yêu bà Thái hậu chống lưng, dù lúc ấy nàng thân là Hoàng hậu, nhưng chịu tầng tầng lớp lớp áp lực đè xuống cũng rất khó thu được lợi lộc từ tay đối phương, trong tối ngoài sáng chịu không ít thua thiệt.

Trong mắt Khương Tuyết Ninh, Tiêu Xu hành động thỏa đáng, trù tính chu toàn, chính là quý nữ điển hình được thế gia đại tộc trong kinh bồi dưỡng ra, so với tính nết thôn dã quê mùa như cỏ dại này của nàng, nàng ta tuyệt đối phù hợp với vị trí Hoàng hậu kia hơn.

Tận trong xương cốt, tính khí nàng ta đáng ra phải kiêu ngạo, tự phụ.

Cho dù là kiếp này, Khương Tuyết Ninh cũng không có bất kỳ tâm tư khinh địch nào.

Nhưng nàng không đoán được, Tiêu Xu có thể cam chịu thấp hèn nương nhờ Thẩm Lang thế này…

Trong chốc lát, một loại cảm giác mờ mịt chưa từng có dâng lên trong lòng nàng, khiến Khương Tuyết Ninh như rơi vào sương mù, lập tức biến thành một loại hoang đường khó tả, thậm chí khiến nàng

không nhịn được mà cười thành tiếng: “Thế sự đổi dời, nàng ta cũng lúc bị dồn ép đến tình cảnh này…”

Bỗng nhiên Tiêu Định Phi cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Tiêu Định Phi dè dặt tiến gần tới trước mặt Khương Tuyết Ninh, quan sát nét mặt của nàng, nói: “Nàng ta thành ra thế này, chẳng lẽ không phải nên vui mừng sao? Không danh không phận, lấy danh nghĩa vào cung thăm Thái hậu, nhưng lại ngủ tại Càn Thanh cung, đến kỹ nữ thanh lâu cũng không làm ra được chuyện như thế? Ra ngoài buôn bán nói thế nào cũng phải lấy tiền trước. Nàng ta thì ngược lại, trước cho không, cũng không sợ hoàng đế quỵt nợ? Hiện tại khắp kinh thành đều đang bàn tán chuyện của nàng ta, dù có được phi vị, nhưng đi một nước cờ ngu xuẩn như thế, danh tiếng cũng bị hủy hoại.”

“Nước cờ ngu xuẩn?” Khương Tuyết Ninh cười khẩy: “Ngươi cho rằng nàng ta thật sự cho không bản thân, phi vị của hoàng thượng cũng là cho không sao?”

Tiêu thị hiện đang nằm trong vòng xoáy chỉ trích, nhưng thái độ của Hoàng đế vẫn mập mờ không rõ ràng.

Mặc dù ngày mai tuyển phi, nhưng Thẩm Giới không thể nào coi trời bằng vung chọn Tiêu Xu làm Vương phi của mình được. Người này nho nhã giàu tình cảm, nhưng trời sinh tính cách lại có một phần nhu nhược, hèn yếu, năm đó nàng gả cho hắn làm Vương phi, thấy hắn luôn là xu lợi tị hại, cũng không vướng quá nhiều vào tranh đấu trên triều.

Nhưng hoàng huynh Thẩm Lang của hắn lại là người hoàn toàn khác biệt.

Mặc dù kiếp trước vị hoàng đế này đoản mệnh khác thường, sau khi nàng gả cho Thẩm Giới được hai năm “bởi sinh bệnh, chết bất đắc kỳ tử”, cho dù ngoài gia yến dịp trung thu, trừ tịch trong cung, nàng

cũng không tiếp xúc quá nhiều, nhưng Khương Tuyết Ninh khó mà quên được ánh mắt hung ác nham hiểm lúc đối phương ngồi ở ngai vàng trên cao, nhìn xuống người khác.

Hỉ nộ vô thường, túng dục quá độ.

Nàng nhớ rõ lần cuối nhập cung yết kiến với tư cách Vương phi, là vào dịp Trung thu.

Khi đó Thẩm Giới đã được lập làm Hoàng Thái đệ, mà Thẩm Lang đã dùng thuốc ngũ thạch tán* do các phương sĩ* luyện chế ra từ lâu. Khuôn mặt hắn mê mang ngồi yên trên ngai vàng, nhìn thấy nàng cùng Thẩm Giới nắm tay nhau bước vào, ánh mắt âm u lóe lên dừng lại trên người nàng, sau khi nói mấy câu, Thẩm Giới nhận thấy không ổn, liền nói rằng có lời muốn nói riêng với Thẩm Lang, bảo nàng lui xuống trước.

**Phương sĩ: Ngày xưa dùng để gọi những người cầu tiên học đạo.*

**Ngũ thạch tán: còn được gọi là hàn thực tán. Loại thuốc được ghi lại rõ ràng trong cuốn "Luận cương về bệnh sốt" và các bệnh khác của Trương Trọng Cảnh (Đông Hán). Công dụng chủ yếu của nó là trị sốt và thương hàn. Tuy nhiên, sau này bài thuốc đã bị điều chỉnh. Các thành phần chính cũng được thay đổi thành thạch nhũ, thạch anh tím, thạch anh trắng, lưu huỳnh và hồng ngọc. Loại thuốc sau khi được thay đổi này được mệnh danh là "tiền thân" của thuốc ph.iện.*

Đáy lòng nàng bất an, cúi đầu cáo lui.

Nhưng mãi đến khi lui ra ngoài, ngồi đợi ở bên trong thiên điện, nàng vẫn cảm thấy ánh mắt như rắn độc kia còn đeo bám trên người mình, khiến nàng rợn người.

Ngày đó không biết hai huynh đệ đã nói những gì, từ bên trong bước ra Thẩm Giới luôn ôn hòa nhã nhặn vậy mà khuôn mặt tái mét, quay về Vương phủ đi ngay vào thư phòng, cũng không ra ngoài.

Thời điểm đó, Khương Tuyết Ninh vẫn còn nguyện ý lấy lòng vị phu quân này.

Nàng suy nghĩ, sai nhà bếp hầm một chén canh bồ câu non nấu nấm kê tùng*, trong đêm tự mình mang đi thư phòng.

**Nấm kê tùng còn gọi là nấm gà thông. Được mệnh danh là vua của các loại nấm, ăn ngon như thịt gà, nấm kê tùng có chất thịt béo, non, giòn, hàm lượng dinh dưỡng cao.*

Nếu là mọi khi, nàng có thể tự do ra vào thư phòng. Nhưng hôm đó, bên ngoài có người ngăn nàng lại. Gã sai vặt đi vào thông truyền, Thẩm Giới mới từ bên trong đi ra.

Bên ngoài, lúc cửa thư phòng mở ra, Khương Tuyết Ninh nhìn thấy bên trong có không ít người ngồi. Vị trí chỗ đa bảo cách * kê gần cửa sổ bất ngờ lại là một góc áo bào tuyết trắng, Tạ Nguy quay mặt lại đúng lúc bắt gặp ánh mắt nàng. Chỉ là chưa đợi nàng kịp phản ứng, khe cửa đã đóng lại, đứng trước mặt nàng là Thẩm Giới đang mỉm cười ôn hòa.

**Đa bảo cách: Tủ gỗ dùng để trưng bày đồ quý hiếm, thiết kế các ô vuông sole và không bằng nhau.*

Thẩm Giới tự tay nhận chén canh nàng mang tới, nói bản thân tối muộn mới quay về, sau đó dặn dò hạ nhân đưa nàng về cẩn thận.

Sau khi Khương Tuyết Ninh trở về nằm xuống, rất lâu mới có thể đi vào giấc ngủ.

Mãi đến tờ mờ sáng, một cơ thể lạnh lẽo chui vào trong chăn ấm, ôm trọn lấy nàng. Nàng khó khăn mở mắt, sau đó nhìn thấy trên cửa sổ giấy đã là một mảng xanh thẫm sau khi bình minh qua đi.

Đợi đến lần tiếp theo nàng gặp Thẩm Lang, cũng là đại sự xảy ra

Hoàng đế băng hà, được đặt trong quan tài long trọng…

Vì vậy, đối với vị Hoàng đế nắm giữ sống chết của người khác này, Khương Tuyết Ninh thực sự hiểu không nhiều, nhưng từ đủ loại dấu vết để lại mà suy đoán ra, đây tuyệt đối không phải là vị vua nhân từ, một lòng vì thiên hạ.

Thẩm Lang giống một người điên hơn.

Tiêu Xu tuổi còn nhỏ mà đã dùng chuyện Ngọc Như ý để hãm hại nàng, cũng chẳng phải hạng lương thiện gì.

Nếu nàng ta không bỏ ra cái giá xứng đáng, Thẩm Lang sẽ không bất chấp miệng lưỡi thiên hạ, phong nàng ta làm phi. Tâm tư của vị đế vương này cũng thật khó đoán, sáng sớm không đưa người về phủ rồi hãy tiến hành sắc phong, lại trực tiếp giữ người lại trong cung còn bãi triều, thật là giữ lại một chút sĩ diện cũng không chịu làm, khiến Tiêu Xu rơi vào tình cảnh bị miệng lưỡi thiên hạ khinh bỉ nhạo báng, không thể không nói thật là độc ác!

Cẩn thận sắp xếp lần lượt những chuyện đã phát sinh trước sau, hiển nhiên thái độ của Hoàng đế đối với Tiêu thị đã khiến Tiêu Xu cảm nhận được nguy cơ, mà lão yêu bà ở Từ Ninh Cung đến nữ nhi ruột thịt cũng không tiếc, cháu gái ruột như nàng ta thì tính là gì?

Tiêu Xu tâm tính kiêu ngạo.

Kiếp trước, hao tâm tổn trí tranh đoạt ngôi vị hoàng hậu với nàng (Khương Tuyết Ninh), lúc nghênh đón nàng ta vào cung làm phi tử còn phô trương hơn cả chính cung hoàng hậu, muốn nàng ta đi đến phiên bang xa xôi hòa thân, sao nàng ta chịu được?

Đúng vậy.

Quả thật chỉ còn con đường này.

Khương Tuyết Ninh rũ mắt xuống, nhìn chén trà xinh đẹp nằm trong tay, lẩm bẩm: “Cắt đuôi cầu sinh, tuyệt địa phản kích, ta không biết đến cùng là đánh giá nàng ta quá cao, hay là xem thường nàng ta.”

Nàng vốn cho rằng, Tiêu Xu sẽ khinh thường loại việc nương thân nhục nhã đến mức này…

Tiêu Định Phi đã có thể cảm nhận rõ ràng tâm trạng nàng không thích hợp, suy nghĩ lại liền hiểu được vấn đề mấu chốt nằm ở đâu…

Lạc Dương Trưởng công chúa!

Vốn dĩ mọi người ầm ĩ muốn đẩy Tiêu Xu đi hòa thân thay Thẩm Chỉ Y, nhưng nàng ta đã được phong thành Hoàng phi (?), trên đời này nào có đạo lý bảo nữ nhân của Hoàng thượng đi hòa thân? Nhìn như Tiêu Xu hỏng thanh danh, nhưng thật ra đã bảo toàn được chính mình!

Vậy Thẩm Chỉ Y…

“Bộp!”

Chén trà còn quá nửa đột ngột bay lên đập thẳng vào tấm bình phong xinh đẹp, lập tức vỡ nát, nước trà đã nguội bắn tung tóe khắp nơi, làm vấy bẩn bức tranh núi sông đẹp đẽ trên bức bình phong.

Sắc mặt Khương Tuyết Ninh không hề thay đổi, nhìn chằm chằm, rất lâu không có động tĩnh.

Chương 164: Lâm Truy vương phi

Hôm đó Khương Tuyết Ninh ngồi buồn xo trong rạp hát đến mờ tối, Tiêu Định Phi ngày thường tay chân không yên hay đùa nghịch với nàng nay cũng không dám trêu vào, chỉ lặng lẽ đặt hạt dưa đậu phộng tách vỏ sạch sẽ bên tay nàng.

Nhưng Khương Tuyết Ninh không ăn tí gì.

Cho đến khi mặt trời khuất bóng phía tây, nàng đứng lên như thể cuối cùng cũng quyết định điều gì đó, đi ra ngoài.

Tiêu Định Phi vô thức hỏi một câu: "Đám sĩ tử Ông Ngang bên ngoài và lũ khất cái bên đường còn cần tiếp tục quản không?"

Khương Tuyết Ninh đáp: "Sao lại không?"

Tiêu Định Phi sững lại: "Nhưng chuyện này đã…"

Khương Tuyết Ninh lại nói: "Nàng ta khiến ta khó chịu, ta cũng không để nàng ta yên bình."

Tiêu Định Phi cuối cùng im lặng không nói gi nữa, dõi theo cho đến khi nàng ra khỏi rạp hát.

Triều đình trên dưới hôm qua còn đàm luận phải tra kĩ chuyện Tiêu thị, hôm nay không ai không kinh ngạc trước tin tức Tiêu Xu được phong phi: Vào thời khắc mấu chốt nơi đầu sóng ngọn gió này, vậy mà hoàng thượng lại phong phi cho Tiêu Xu – người đang ở giữa vòng xoáy, há chẳng phải muốn công khai thiên vị Tiêu thị, thiên vị Tiêu Xu sao?

Nhưng xẩm tối liền truyền ra tin mới.

Chiết tử (sổ con) tố giác Định Quốc công Tiêu Viễn của Hộ bộ thị lang Khương Bá Du được đưa vào Nội các, qua thương nghị của quần thần, quyết định tra lại cẩn thận án ngân lượng cứu trợ thiên tai Cán Châu.

Lần này văn võ bá quan đều không hiểu nổi: Nói hoàng đế xử theo công đạo, thì hắn lại phong phi cho Tiêu Xu trước; nói hoàng đế thiên vị, thì hắn cho tra lại án ngân lượng cứu trợ thiên tai Cán Châu không vị nể chút nào.

Đến cả bản thân Tiêu Viễn cũng nghĩ mãi không hiểu, vì thế cảm thấy bất an.

Chỉ có Khương Tuyết Ninh là lờ mờ đoán được chút gì đó.

Giường của đế vương, kỵ nhất là người khác say ngủ.

Nếu Tiêu Xu không đáng tin, không nên tin, Thẩm Lang không thể nào phong phi cho nàng ta. Suy ngược từ tâm tư hoàng đế, một quý nữ xuất thân thế gia đại tộc, phải làm sao mới đạt được sự tín nhiệm của hoàng đế?

Đáp án chỉ có một: Tự chặt vây cánh, vạch rõ giới hạn.

Khi Tiêu Xu tình nguyện vứt bỏ chỗ dựa xuất thân vốn có, tương đương với việc nàng buông bỏ toàn bộ vũ khí của mình, cũng giải trừ được uy hiếp với đế vương. Từ đây về sau, vinh nhục của nàng phụ thuộc hoàn toàn vào nam nhân bên gối, chỉ có thể cùng tiến cùng lui với hắn, chung sống chết!

Với Thẩm Lang mà nói, một là có thể hầu hạ trên giường, hai là có thể giúp hắn đánh đổ Tiêu thị.

Hơn nữa mỹ nhân bậc này, hắn có lí do gì để từ chối đây?

Trong lòng Khương Tuyết Ninh cười nhạt, lúc trở về Khương phủ nghe nói Mạnh thị vô cùng vui vẻ, gọi Khương Tuyết Huệ vào phòng mình nói chuyện cả buổi chiều. Nghĩ cũng biết, Tiêu Xu vốn cũng sắp tham gia tuyển chọn Lâm Truy Vương phi lại bỗng nhiên nhập cung phong phi, như vậy thì đối thủ lớn nhất của Khương Tuyết Huệ không còn nữa, mà Thẩm Giới đã có ý với Khương Tuyết Huệ từ trước, có lẽ chuyện tuyển phi đã nắm chắc chín phần mười thành công.

Nàng cũng lười đến đó góp vui.

Hôm sau khi trời còn chưa sáng, trên dưới toàn phủ đã bận rộn lu bù, cách một khoảng sân còn nghe thấy tiếng các nha hoàn trang điểm, chuẩn bị ăn vận cho Khương Tuyết Huệ, thi thoảng có người làm việc tay chân chậm chạp còn bị Mạnh thị trách mắng.

Khương Tuyết Ninh nằm trên giường làm biếng nhân tiết trời dễ chịu, nhìn chằm chằm vào đỉnh màn thêu kín mẫu đơn trắng, lại nhớ đến ngày này kiếp trước…

Trong phủ cũng tất bật như vậy.

Có điều người bày đủ kiểu trâm cài giữa đám người khi ấy, là nàng. Tuy Mạnh thị cũng tới phòng nàng, nhưng thần sắc vui vẻ trông có ít nhiều miễn cưỡng, đặc biệt là khi nàng nhìn sang với vài phần được nuông chiều mà buông thả, sắc mặt Mạnh thị càng khó coi hơn. Khương Tuyết Huệ chỉ đứng bên cạnh Mạnh thị, thâm sâu nhìn nàng.

Lúc ấy nàng vô cùng đắc ý, vì Khương Tuyết Huệ căn bản không biết rằng ở trong cung nàng đã thấy chiếc khăn thêu đó, cố ý mạo danh thay thế nàng ấy, nên mới có cơ hội hôm nay.

Khương Tuyết Huệ cướp đi tình thân của nàng, thì nàng cướp đi tình

yêu của Khương Tuyết Huệ.

Bất kể thế nào nàng cũng không muốn họ được yên lành.

Nhưng hành hạ người khác, chẳng phải là hành hạ chính mình hay sao?

Tuy Thẩm Giới là quân tử tuấn tú dịu dàng nho nhã, mang trên mình vẻ đa tình của văn nhân, nhưng so với nam nhân khác trong thiên hạ, cũng chẳng phải kẻ si tình gì. Hoặc cũng có thể là do dần dần phát hiện nàng không phải người ban đầu khiến hắn rung động? Hai năm đầu tân hôn hòa hợp, gắn bó keo sơn, có thể dễ dàng dỗ ngọt khiến hắn không muốn rời khỏi nàng; nhưng sau khi đăng cơ, triều thần chỉ trích, thái hậu gây sức ép, cất nhắc tuyển người mới, Tiêu Xu nhập cung, cuối cùng thay thế người cũ, chỉ còn duy trì chút tình nghĩa ngoài mặt với hoàng hậu là nàng.

Thứ cướp được cuối cùng chẳng thuộc về mình.

Thứ Khương Tuyết Huệ có, chưa chắc nàng đã thích.

Nằm thật lâu, Khương Tuyết Ninh mới trở dậy.

Cũng không phải đi xem Khương Tuyết Huệ thế nào, mà hôm nay vừa khéo là ngày nghỉ luân phiên của các thái giám trong cung, nàng muốn đi tìm một người.

Tiêu Xu trở thành hoàng phi, kế hoạch ban đầu không thể dùng nữa.

Thời gian còn lại cho nàng không nhiều.

Rửa mặt xong ra khỏi sân viện của mình, Khương Tuyết Ninh bắt gặp Khương Tuyết Huệ hiếm khi trang điểm diễm lệ ở phía bên kia được rất nhiều nha hoàn vây quanh, khuôn mặt thanh tú cùng lớp trang điểm tinh tế, trông nàng thật đoan trang trầm tĩnh.

Tay cầm khăn tơ tằm thêu khương hoa (hoa gừng) đỏ ở góc khăn.

Khương Tuyết Ninh nhìn thoáng qua nàng, thấy Mạnh thị cũng ở bên cạnh, dứt khoát không thèm chào hỏi lấy một tiếng, thẳng thừng lướt qua.

Kiếp này nàng đã thay đổi rất nhiều điều: Mối quan hệ với Tạ Nguy, cái thai của Ôn chiêu nghi, thịnh suy của Yến thị nhất tộc, người được chọn làm Lâm Truy vương phi, thời gian Tiêu Định Phi vào kinh…

Vậy, cớ sao nàng không thể cứu Thẩm Chỉ Y?

Người đời như Mạnh thị, Khương Tuyết Huệ hay Thẩm Giới, cho dù hôm nay tuyển phi, cũng không cảm thấy có gì quá khác biệt với hôm qua hay ngày mai. Nhưng với Khương Tuyết Ninh mà nói, mỗi một ngày của nàng, đều tranh đấu sống chết với số mệnh đã định, không chịu cúi đầu nhận thua!

*

Hôm nay Trịnh Bảo nghỉ phép.

Từ khi được sư phụ Vương Tân Nghĩa nhìn trúng, điều đến hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, địa vị của hắn trong cung đã không còn như ngày trước. Cũng không phải hắn ham mê tiền bạc, mà trong cung vốn là như vậy, nếu người khác hiếu kính mà ngươi không chịu nhận, thì sẽ trở thành mục tiêu bị công kích, khó tránh khỏi bị kiêng dè phòng bị. Vì vậy tuy thời gian làm hầu hạ ở cung Càn Thanh không lâu, nhưng cũng tích cóp được không ít ngân lượng.

Bảy phần gửi về nhà, để mẫu thân lo liệu sính lễ cưới gả cho huynh đệ.

Ba phần để lại cho mình, cuối cùng chuyển nhà đến một tiểu viện ở ngõ Tam Lý.

Từ hôm nhìn thấy Tiêu Xu vào cung Càn Thanh, trong lòng Trịnh Bảo đã lờ mờ có dự cảm, vì vậy hôm nay nghỉ phép cũng không ra ngoài dạo như mọi khi, mà ngồi ở dưới mái hiên đợi.

Quả nhiên, sương sớm vừa tan, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

Hắn đứng dậy đi ra mở cửa.

Khương nhị cô nương khuôn mặt vô cùng xinh đẹp đó đứng trước cánh cửa mộc mạc nhà hắn, khoác chiếc áo choàng không tay màu tím thẫm, đáy mắt tĩnh lặng như tuyết đêm thâu, vừa trong sáng vừa mang nét lạnh lẽo nhàn nhạt, khi nàng nhìn sang khiến lòng người thư giãn, như thể mọi tạp niệm đều bị quét đi sạch sẽ.

Trịnh Bảo tránh sang một bên.

Khương Tuyết Ninh thu áo lại, nhưng vẫn không bước vào trong, chỉ nhìn hắn nói: “Ta tới xin ngươi báo ân.”

Trịnh Bảo ở nhà chỉ mặc áo viên lĩnh xanh nhạt đơn giản, môi hồng răng trắng, nghe thấy vậy thì hơi ngẩn ngơ.

Khuôn mặt thanh tú của hắn khiến người ta nhớ đến mưa bụi Giang Nam hiện lên mấy phần linh khí.

Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo thấu suốt của hắn, thế là chầm chậm cụp mắt, áp xuống một tia hổ thẹn, gần như tàn nhẫn nói: “Xin lỗi. Hôm đó trước Khôn Ninh cung, người thực sự mở miệng cứu ngươi, là Trưởng công chúa điện hạ. Nhưng liệu có thể xin ngươi báo ân không?”

*

Là một Lâm Truy Vương thường ngày được hoàng đế tín nhiệm đến nỗi suýt lập làm Hoàng thái đệ, Thẩm Giới muốn tuyển phi, chắc

chắn là chuyện trọng đại bậc nhất mùa xuân năm nay sau khi đón Tết, chỉ dưới việc Trưởng công chúa hòa thân.

Trong cung đã bắt đầu bận rộn từ lâu.

Tuy chuyện này do Trịnh hoàng hậu đích thân lo liệu, nhưng vốn là chuyện gì cũng phải báo cho Tiêu thái hậu biết, hôm nay cũng nên do thái hậu chủ trì đại cục. Có điều hôm qua Tiêu Xu được phong phi, sau khi tin tức được truyền ra, chẳng biết tại sao Tiêu thái hậu giận tím mặt, nổi trận lôi đình, còn tức đến nỗi đổ bệnh. Tiêu Xu vào thăm nom, cũng bị đuổi ra ngoài. Người linh thông tin tức trong cung đều cảm thấy chuyện này không bình thường, lén lút bàn luận lan truyền những tin đồn vô căn cứ.

Trong lòng Trịnh hoàng hậu cũng ngờ vực.

Nhưng với nàng mà nói đây là một cơ hội vô cùng tốt, khó khăn lắm nàng mới được chủ trì đại cục, nếu làm tốt, lại lọt vào mắt xanh của hoàng đế, cũng có thể đoạt lại quyền làm chủ lục cung từ tay Tiêu thái hậu một cách hợp lẽ.

Vì vậy Trịnh hoàng hậu còn tận tâm tận lực hơn lúc trước.

Trữ Tú cung được đặt làm nơi tuyển phi, các cung nhân đã dẫn người nhập cung từ sáng sớm, dù gì hoàng thất tuyển người, những thứ cần kiểm tra cũng không ít, đến ải cuối cùng mới để những người đợi tuyển đến trước mặt mọi người, định đoạt kết quả.

Thẩm Giới nhập cung, phải đi bái kiến thái hậu và hoàng đế trước.

Vì vậy Trịnh hoàng hậu ngồi ở chủ vị trong Trữ Tú cung, nói chuyện với Ôn Chiêu Nghi sau khi có thai được tấn phong lại còn dưỡng được làn da trắng mềm, ngồi bên cạnh.

Nhưng không ngờ, còn chưa nói được mấy câu, đã nghe thấy giọng nói the thé của thái giám từ bên ngoài vang lên: “Hiền phi nương

nương tới…”

Mí mắt Trịnh hoàng hậu và Ôn chiêu nghi cùng giật lên.

Nâng mắt nhìn lại, Tiêu thị đại tiểu thư lúc trước còn là thư đồng Ngưỡng Chỉ Trai, giờ đây mái tóc đen vấn cao, cài hai chiếc kim bộ dao, mi tâm dán hoa điền trông giống những cánh hoa mai, mặc trên mình bộ cung trang xanh lam như sắc trời thêu ánh kim bước từ ngoài vào, tuy không có thần thái kiêu ngạo bức người, nhưng cũng khiến người ta có cảm giác vênh váo hung hăng.

Trong cung luôn luôn có người mới thế chỗ người cũ, huống hồ đương kim thánh thượng còn là người có mới nới cũ nhất?

Tuy Trịnh hoàng hậu cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng gặp loại chuyện này nhiều rồi, biểu cảm ít nhiều vẫn giữ được, chẳng qua trong lòng xem thường Tiêu Xu đường đường là quý gia tiểu thư lại có thể làm ra chuyện mất mặt như vậy.

Ôn chiêu nghi thì khó chịu hơn thế nhiều.

Đến bản thân mang thai trước đó nàng còn không biết, cũng không có thái y nào nói với nàng, đủ biết rằng cả hậu cung này đều nằm trong tay người khác. Còn về “người khác” là ai, thì trong lòng ai chẳng biết? Bây giờ Tiêu thái hậu đổ bệnh, chất nữ của bà ta lại nhập cung, còn vừa được phong đã lên đến phi vị! Tuy trong bụng nàng mang long chủng, nhưng cũng chỉ mới tấn lên chiêu nghi, nghĩ đi nghĩ lại quả thực khó mà chịu nổi.

Vì thế vừa gặp Tiêu Xu, sắc mặt nàng đã không tốt cho lắm.

Trong cung ngoài cung toàn là những lời bịa đặt đồn đoán, há Tiêu Xu có thể không biết?

Nhưng trong lòng dù căm hận đến đâu, thì người đưa ra quyết định vẫn là bản thân nàng.

Nàng tự lựa chọn, cũng buộc mình mắt điếc tai ngơ: Bất luận ra sao, nàng cũng đã đạt được mục đích của mình, thậm chí trong vòng một đêm liền trở thành sủng phi của hoàng đế, người khác ngoài đàm tiếu thì có thể làm gì được nàng?

“Thần thiếp bái kiến hoàng hậu nương nương.”

Tiêu Xu trước kia thân phận không tầm thường, hành lễ với hoàng hậu vô cùng qua loa đơn giản, bây giờ vẫn không để hoàng hậu vào mắt như vậy, hơi khom người hành lễ rồi thôi.

Hoàng hậu cười miễn cưỡng, không tiện nói gì nhiều: “Giờ nên gọi là Hiền phi muội muội rồi.”

Ôn chiêu nghi lạnh lùng bĩu môi, bàn tay xoa cái bụng đã nhô lên của mình, cố tình không đứng dậy, lười biếng nói: “Theo lý ta nên hành lễ với Hiền phi nương nương, nhưng bụng mang dạ chửa, thai này của ta rất yếu, không dám giày vò, mong Hiền phi nương nương thứ lỗi.”

Tiêu Xu cười: “Không sao, sau này lại thỉnh an là được.”

Ôn chiêu nghi chỉ cách phi vị có một bước, chỉ cần thuận lợi hạ sinh hoàng tử, thì vị trí quý phi không chỉ là lời nói suông; dù sinh hạ công chúa, thì phi vị cũng là hợp tình hợp lẽ, đâu còn cần phải hành lễ với Tiêu Xu?

Lời của Tiêu Xu nghe thì bình thường, nhưng ý tứ lại cực kì độc ác!

Sắc mặt Ôn chiêu nghi lập tức biến đổi, năm ngón đặt trên tay vịn đã nắm chặt lại, suýt nữa bùng phát cơn giận.

Trịnh hoàng hậu vội vã giảng hòa, cười hỏi: “Hiền phi muội muội được phong phi đột ngột, cung điện theo phân vị cũng đang chuẩn bị, chúng ta còn chưa kịp gặp mặt nữa. Chỉ là hôm nay tuyển vương phi cho Lâm Truy vương điện hạ ở Trữ Tú cung, không biết Hiền phi

muội muội đến đây là vì?”

Bên cạnh sớm đã có cung nhân mang ghế tới.

Tiêu Xu chậm rãi ngồi xuống rồi mới nhàn nhạt đáp: “Thánh thượng công vụ quấn thân, lại không an tâm chuyện tuyển phi cho Lâm Truy vương điện hạ, ta bèn tự xin tới xem xét thay thánh thượng, hoàng hậu nương nương không để bụng chứ?”

Tự xin.

Trịnh hoàng hậu bị nghẹn một hơi, không biết mình nên nói gì, một lúc sau mới miễn cưỡng cười lên, nói: “Được thánh thượng quan tâm, tất nhiên không còn gì tốt hơn.”

Tiêu Xu khẽ cười, không nói gì thêm.

Một lúc sau, Lâm Truy vương Thẩm Giới thỉnh an hoàng đế thái hậu xong, tới Trữ Tú cung, mặc trên mình áo mãng bào màu trắng trăng non, thắt lưng treo ngọc trụy, khuôn mặt cũng nho nhã hiền hòa như ngọc, tuy nhiên sắc mặt không được tốt cho lắm.

Hắn đi vào nhìn thấy Tiêu Xu, cũng sững lại một chút.

Nhưng trong đầu toàn là những lời răn dạy quở mắng của hoàng huynh và đặc biệt là thái hậu, nên cũng lười để ý, sau khi hành lễ với hoàng tẩu, liền ngồi xuống.

Lúc này cung nhân mới dẫn quý nữ các phủ chờ tuyển vào, số người còn lại sau vòng sơ tuyển không nhiều, sáu người một hàng, trong số đó cũng có nhiều thư đồng ở Ngưỡng Chỉ Trai trước kia.

Khương Tuyết Huệ, Trần Thục Nghi, Diêu Dung Dung, còn cả….

Phương Diệu với khuôn mặt xoắn xuýt.

Phụ thân nàng là khâm thiên giám, nàng lại từng làm thư đồng ở Ngưỡng Chỉ Trai, nên tất nhiên được vào danh sách chờ tuyển vương phi.

Phương Diệu thấy chuyện này không liên quan đến mình cho lắm, cũng chỉ đi cho có.

Nhưng đúng là không nên chút nào, cũng chẳng biết trong cung bị làm sao, mà bắt bọn họ sáng sớm đã phải vào cung. Vì vậy sau khi được nha hoàn chỉnh trang thúc giục ra ngoài, nàng bấm tay tính toán, giờ mão ba khắc, tốt thì không tốt, xấu cũng không xấu, âm dương giao nhau còn chưa dứt, là lúc tà ma hoành hành vô số kể, tuyệt đối không phải giờ đẹp để xuất phát.

Đến trước cửa cung, lại thấy ánh sáng sắc xanh ở phía đông nam.

Phương Diệu không kìm được lôi tiền đồng giấu trong tay áo của mình ra bói một quẻ, lại bói ra điềm xấu cho bản thân, nhất thời sợ hết hồn, hận không thể lập tức quay đầu về phủ, chỉ sợ lần này gặp phải họa sát thân.

Nàng đứng giữa Khương Tuyết Huệ và Trần Thục Nghi, so với hai vị tiểu thư xuất thân thư hương thế gia hôm nay ăn mặc rực rỡ, tuy nàng cũng mặc một bộ váy màu vàng nhạt vẩy hoa văn màu mực xinh đẹp, thoa phấn hai bên má, môi son đỏ, nhưng dưới sự đối lập như thế không hề hút mắt chút nào.

Bước vào nhìn thấy Tiêu Xu ngồi bên trên, trong lòng Phương Diệu thầm kêu lên một tiếng.

Mọi người vốn là bạn học ở Phụng Thần điện, chớp mắt mông người ta được đính lên cọng lông đẹp mắt thành gà cảnh khổng tước rồi, cũng không biết hôm nay tới làm gì nữa.

Khương Tuyết Huệ thì yên lặng đứng bên cạnh, giữa các ngón tay để lộ ra một góc khăn thêu.

Nàng vừa vào, ánh mắt của Thẩm Giới đã dừng lại ở chỗ nàng.

Thái giám bên cạnh bê tới một cái khay được sơn màu bên trong có để một chiếc vòng ngọc trắng như tuyết, hắn cầm lấy đứng lên, định đi về phía Khương Tuyết Huệ.

Ôn chiêu nghi tức thời nở nụ cười.

Song Tiêu Xu nhìn thấy lại cười khẩy, nhàn nhạt nhắc nhở: "Thánh thượng đã nói, điện hạ tuyển phi, là để nối dài huyết mạch hoàng thất, chính phi muốn được nhập vào gia phả hoàng tộc, phải có phẩm chất đoan trang, thân thế trong sạch."

Bước chân Thẩm Giới khựng lại.

Hắn nhìn Khương Tuyết Huệ nghe lời cụp mắt đứng ở đó, nhớ về ngày mưa ấy, hắn hẹn gặp Yến Lâm, cưỡi ngựa đi trước lại suýt nữa va vào xe ngựa của người khác, khó khăn lắm mới kéo cương ngựa lại được, thì không cẩn thật làm bùn bắn lên khắp người.

Cô nương ngồi bên trong cũng bị kinh sợ.

Hắn tưởng nàng sẽ truy cứu.

Không ngờ chỉ một lát sau, một cánh tay nhỏ thon đều vươn ra, đưa cho hắn chiếc khăn thêu, chỉ nhỏ giọng cười khẽ: "Đa tạ công tử cứu giúp, lau mặt trước đi thôi."

Hôm đó gặp Yến Lâm, vậy mà hắn lại thất thần trong phút chốc.

Yến Lâm bèn hỏi hắn có chuyện gì.

Hắn kể sự việc ra, Yến Lâm liền muốn xem chiếc khăn tay ấy, ánh mắt lóe lên suy ngẫm một lúc rồi nói với hắn, ngươi nhìn khương hoa đỏ này đi, cô nương ngồi xe ngựa trên đường kia hẳn là Khương gia

cô nương.

Thẩm Giới liền hỏi, đại cô nương hay là nhị cô nương?

Yến Lâm trợn ngược mắt nói, Ninh Ninh là của bản thế tử, người ấy của điện hạ chắc chắn là Khương gia đại cô nương.

Thực ra đã trôi qua lâu, tiếng cười khẽ đó hắn đã chẳng còn nhớ được bao nhiêu, chỉ còn lại đoá khương hoa đỏ thêu trên khăn tay còn giữ lại.

Thẩm Giới nghĩ, nếu tuyển vương phi, nên chọn người đã từng khiến mình rung động.

Nhưng vì sao lại cứ không thể được như mong muốn?

Chuyện Khương gia nhị cô nương ở Thông Châu lúc trước đã lan truyền xôn xao, liên lụy danh tiếng những cô nương khác của Khương thị cũng không được tốt, nếu không hôm nay hắn đã không cần thiết phải chịu lời trách mắng của mẫu hậu và hoàng huynh, trực tiếp chọn Khương Tuyết Huệ…

Khương Tuyết Huệ từng cứu Ôn chiêu nghi, Ôn chiêu nghi đương nhiên sẽ thiên vị nàng hơn, cũng hi vọng Khương Tuyết Huệ được tuyển, sau này giúp sức cho mình. Nhưng một câu của Tiêu Xu ngồi bên cạnh nói câu nào cũng nhắc đến "thánh thượng", cuối cùng làm nàng nghiến răng nghiến lợi, sinh ra mấy phần kiêng dè.

Nếu đã là lời của hoàng thượng, thì ắt không dám cãi lại.

Ôn chiêu nghi thấy Thẩm Giới đứng yên bất động, vừa đảo mắt, cũng đổi lời, chủ động khuyên nhủ: "Hiền phi nương nương nói đúng, tuyển phi chẳng phải cần thân thế trong sạch hay sao? Suy cho cùng lễ pháp của tổ tiên còn đó, không thể mặc kệ. Tuyển được chính phi, nếu không nỡ buông bỏ, thì nạp luôn trắc phi cũng không phải không được, tóm lại đừng trái ý của thánh thượng."

Vòng ngọc biểu trưng cho vị trí chính phi nằm trong tay Thẩm Giới thật lâu, bị nắm chặt lấy.

Cho dù là huyết mạch hoàng gia, Lâm Truy vương cao quý….

Nhưng hắn cũng không thể tự làm chủ hôn sự của mình.

Dĩ nhiên Thẩm Giới đã nhìn thấy góc khăn thêu khương hoa đỏ, nhưng lời của Ôn chiêu nghi vang đến tai, hắn ngước mắt nhìn Khương Tuyết Huệ, cuối cùng lại cảm thấy trong lòng buồn phiền, chỉ sợ càng nhìn càng phiền lòng, dứt khoát chuyển ánh mắt sang bên cạnh.

Ở bên cạnh cũng không biết là tiểu thư nhà nào, vùi đầu mấp máy môi, nhìn như đang lặng lẽ tụng kinh.

Hắn nhìn nàng, tuy trông hiền lành, nhớ mang máng là một trong số các thư đồng ở Ngưỡng Chỉ Trai, nhưng cũng không cảm thấy là vô cùng xinh đẹp, rồi đảo mắt nhìn sang người khác. Thế là nhìn thấy Trần Thục Nghi.

Lúc này Tiêu Xu ở phía sau cất tiếng: “Dù sao thánh thượng vẫn xem trọng điện hạ, người gia thế cao học thức tốt, là người có khả năng phò tá điện hạ, lo liệu mọi chuyện trong vương phủ…”

Trong lòng Thẩm Giới bỗng chán ghét không nói nên lời.

Dù hắn vốn đang cảm thấy Trần Thục Nghi đoan trang, không tồi chút nào, lúc này cũng cảm thấy ghê tởm. Người hiền hòa đến đâu cũng có lúc nóng giận, trong lòng hắn không vui, dứt khoát quay đầu đưa ngay vòng ngọc cho cô nương đứng giữa Trần Thục Nghi và Khương Tuyết Huệ, không kiên nhẫn nói: “Nếu đã được tuyển vào cung, thì tất nhiên ai cũng tốt, chọn nàng ấy vậy.”

Trong khoảnh khắc này, cả Trữ Tú cung đều im phăng phắc.

Phương Diệu nghe thấy lời qua tiếng lại ẩn chứa sự sắc bén trên đỉnh đầu mình, chỉ cảm thấy đạo hạnh của những người này không tầm thường, chỉ sợ bọn họ hễ không hợp liền gây chuyện, mang đến tai họa máu chảy đầu rơi cho nàng, thế nên mới thành tâm thầm tụng "Kinh Kim Cang" để bản thân xua đuổi tà ma tránh xa tai họa.

Vòng ngọc được đưa đến trước mặt nàng, nàng cũng không nhìn thấy.

Cho đến khi thái giám toát bên cạnh đổ mồ hôi lạnh cao giọng nhắc đến lần thứ ba: "Phương cô nương!"

Phương Diệu mới hoàn hồn.

Ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy bàn tay cầm vòng ngọc của Thẩm Giới đưa về phía nàng, dường như không ngờ mình sẽ bị người khác ngó lơ, khuôn mặt tuấn tú hơi sa sầm đi, nhìn chằm chằm vào nàng với sắc thái không thân thiện hiếm thấy.

Lúc này Phương Diệu mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra.

Nàng lập tức giật nảy mình.

Thẩm Giới không ngờ có người lại thất thần lúc tuyển phi, dáng vẻ hình như còn không tình nguyện cho lắm, bèn cười nhạt hỏi: "Ngươi không đồng ý?"

Phương Diệu muốn nói đây không phải nơi kẻ lông bông như ta có thể dây vào!

Nàng mở miệng, một câu "không đồng ý" ngấp nghé nói ra, nhưng phút chót bỗng nhiên nhớ đến điềm xấu sáng nay lúc ra ngoài mình bói được, lại nhìn ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh đều rơi lên người mình, sau lưng bắt đầu túa mồ hôi lạnh.

Nhưng đây là huynh đệ của hoàng đế…

Nếu cự tuyệt trước mặt mọi người, chỉ sợ tai hoạ máu chảy đầu rơi sẽ xảy ra trong chớp mắt.

Động tác chậm chạp của nàng thoắt biến, vô cùng nhanh nhẹn nhận lấy chiếc vòng ngọc, cúi mình đáp: “Đồng ý đồng ý, thần nữ đồng ý!”

Thẩm Giới: “…”

Không biết vì sao, nỗi bực dọc không những không tiêu đi, ngược lại còn lớn hơn nữa!

Trịnh hoàng hậu và Ôn chiêu nghi nhìn nhau, Tiêu Xu càng không thể ngờ Thẩm Giới sẽ chọn Phương Diệu, đứng bật dậy.

Sắc mặt Trần Thục Nghi bên cạnh trở nên khó coi.

Khương Tuyết Huệ lặng lẽ nắm chặt ngón tay, chầm chậm nhắm mắt.

Phương Diệu nở nụ cười ngượng ngùng với Thẩm Giới, nhưng cười còn khó coi hơn khóc: Tiên sư nó, ông trời bổ sấm xuống à! Đã biết giờ ra khỏi cửa hôm nay sai sai, hiện tại quả nhiên gặp xui xẻo mà!

Chương 165: Chí thân đả thương người

Trịnh Bảo tiễn Khương Tuyết Ninh đi ra, sắc mặt lại không chút dao động, dường như những chuyện thương nghị bên trong hai canh giờ qua, chẳng phải chuyện gì kinh thiên động địa một khi bại lộ sẽ khiến người ta đầu rơi máu chảy, chỉ đứng ở cạnh cửa nói: "Thủ vệ hôm hòa thân ắt sẽ rất nghiêm ngặt, thời gian để cô nương hành động không nhiều, việc Trịnh Bảo có thể giúp chỉ đến thế, còn lại xin Khương Nhị cô nương tính toán thận trọng."

Khương Tuyết Ninh kinh ngạc nhìn hắn.

Lúc nàng đến, bước chân đã không thoải mái, giờ rời đi, chân càng lộ rõ vẻ nặng nề, mấy lượt mở miệng định nói, cuối cùng lại không nói thành lời.

Đôi mắt Trịnh Bảo bình thản thanh tịnh, phảng phất như nhìn thấy vẻ áy náy cùng bất an tuôn ra từ trong lòng nàng, cười một tiếng giống như trấn an nàng, nói: "Trưởng công chúa điện hạ là người tốt, tại hạ có ân tất phải báo. Huống chi nhìn vào kế hoạch của Khương nhị cô nương, cho dù chuyện xảy ra cũng hơn phân nửa chỉ là tội sơ suất, nếu đã quyết định làm, xin cô nương chớ do dự."

Kiếp trước Trịnh Bảo là được Thẩm Giới cứu, sau khi Thẩm Giới đăng cơ liền hầu hạ bên cạnh Thẩm Giới rất lâu, ở đâu cũng có thể nhìn thấy hắn, làm việc lại mười phần thoả đáng, một giọt nước cũng lọt không qua. Chỉ là người này quả thực không quá thu hút, Khương Tuyết Ninh bình thường cũng không chú ý nhiều. Đến cuối cùng khi Tạ Nguy, Yến Lâm mưu phản, người này vô thanh vô tức rút kiếm tuẫn táng theo chủ, mới khiến người bên ngoài biết, nội cung lại có một nam nhân có cốt khí thẳng thắn cương nghị như vậy.

Nàng trầm mặc thật lâu.

Nhưng nếu muốn nói có day dứt gì, thì chính bản thân muốn người ta "Báo ân", bây giờ thực sự không có tư cách hay lập trường, chỉ có thể bước xuống bậc thang cúi người thi lễ với người mà bản thân nàng kiếp trước chưa bao giờ đặt vào đáy mắt.

Bởi vì âm mưu bí mật, hôm nay nàng tự mình ra ngoài, lúc trở về cũng chậm rãi dạo trên phố.

Khói lửa nhân gian nơi phố chợ, đều ở bên tai.

Khương Tuyết Ninh lại có chút ngẩn ngơ, đợi đến lúc gần tới xưởng lưu ly, lại đi tìm Chu Dần Chi một chuyến. Chu Dần Chi kiếp trước từng phản bội nàng, cho nên nàng không dám đặt niềm tin hoàn toàn vào hắn, cũng không nói thẳng kế hoạch của mình ra, chỉ giao cho hắn đi làm vài chuyện, sau khi nghe đối phương đáp lời, mới trở về Khương phủ.

Lúc này mặt trời đã sắp lặn.

Hôm nay là ngày Lâm Truy vương Thẩm Giới tuyển phi, nếu không khác với kiếp trước, lúc này hẳn đã có kết quả. Không có nàng làm rối, Khương Tuyết Huệ còn mang theo khăn thêu, dù thế nào đời này cũng sẽ vừa lòng đẹp ý nhỉ?

Quả nhiên nàng nhấc chân vào cửa, đã gặp bọn nha hoàn đang cười đùa nói chuyện.

Đi qua sảnh đường cũng nhìn thấy những thứ được ban thưởng từ trong cung.

Khương Tuyết Ninh nghĩ ngợi, ở kiếp trước thanh danh của nàng không được tính là rất tốt, đương nhiên lão yêu bà trong cung kia cực lực phản đối, Thẩm Giới lại thẳng thừng chọn người mang khăn

thêu khương hoa đỏ là mình; kiếp này thanh danh của Khương Tuyết Huệ cũng bị nàng liên luỵ, trong cung chỉ sợ cũng có vài lời chỉ trích cùng cản trở, nhưng chẳng có gì bất ngờ, Thẩm Giới vẫn chọn Khương Tuyết Huệ.

Trên mặt không lộ ra, trong lòng lại rất nhớ tình xưa nhỉ.

Sân viện của Mạnh thị cùng Khương Tuyết Huệ đều ở phía đông, đoán rằng bây giờ họ đều đang vô cùng vui sướng, nàng cũng lười đi tìm họ gây chuyện, bàn chân nàng chuyển hướng, liền chuẩn bị đi từ hành lang gấp khúc qua cửa thùy hoa vòng sang phía Tây trở về sân viện của mình.

Ai ngờ còn chưa đi, bên kia đã truyền đến một trận ầm ầm ĩ ĩ.

Nghe lại giống như là Khương Tuyết Huệ.

“Mẫu thân! Hà tất phải như vậy? Người đừng đi!”

“Con buông ra, đừng cản ta! Vốn dĩ là một mối hôn sự cực kì tốt, mười phần nắm chắc chín phần, nếu không phải bị cản trở bởi thanh danh không tốt của nó, sao có thể bị người ta nửa đường cướp mất? Đã tuổi nào rồi! Chẳng mấy chốc phải xuất giá rồi, còn chạy lung tung bừa bãi bên ngoài! Giáo dưỡng mà ngày trước mời người đến dạy không biết sớm đã bị ném đi nơi nào, truyền đi lại thành ra thể thống gì? Ta nhất định phải xem khi nào nó mới chịu về!”

“Mẫu thân… “

Cả bụng Mạnh thị đầy lửa giận, khuôn mặt nhăn lại, bước chân nhanh thoăn thoắt đi trước.

Bọn nha hoàn không dám cản, Khương Tuyết Huệ thì không cản được.

Khương Tuyết Ninh nghe vậy lờ mờ cảm thấy sao những manh mối

này lại giống như đang nhắm vào nàng? Bước chân nàng vừa dừng lại, quay đầu nhìn, đã đối mặt ngay với Mạnh thị đi từ bên kia tới.

Mạnh thị xưa nay cũng là quý phu nhân có hàm dưỡng, giờ phút này trên mặt lại lộ ra vẻ khó coi trước nay chưa từng có, khi nhìn thấy nàng lập tức quát to: “Trở về thật đúng lúc, còn không đứng lại cho ta!”

Khương Tuyết Ninh nhíu mày, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nàng nhìn thoáng qua Khương Tuyết Huệ bên cạnh, mới phát hiện khuôn mặt đối phương có vài phần tái nhợt, thần sắc vẫn bình tĩnh, nhưng đuôi lông mày khoé mắt lại khó nén có mấy phần ảm đạm, thế mà lại là mang vẻ không được như ý muốn.

Chẳng phải vị trí Lâm Truy vương phi vững rồi sao?

Còn gì không hài lòng nữa?

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh chẳng hiểu sao lại cười khẩy, đã hoàn toàn không còn kiên nhẫn với Mạnh thị: “Mẫu thân, chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì, ngươi còn có thể không biết là chuyện gì sao? Khương gia ta, còn có Huệ tỷ nhi, quả thực đã sắp biến thành trò cười của cả kinh thành rồi!” Nàng không nói lời nào còn được, vừa nói với dáng vẻ lẽ thẳng khí hùng, càng làm cho trong lòng Mạnh thị hết sức phẫn nộ: “Nếu không phải ngươi làm ô uế thanh danh trong phủ, làm càn với người khác khắp nơi, nào xảy ra chuyện này?”

Lúc này Khương Tuyết Ninh mới nghe ra được manh mối.

Nàng nhíu mày lại, thực sự có mấy phần kinh ngạc: “Chẳng lẽ không được chọn thành vị trí vương phi?”

Lần này thật sự ngoài dự liệu của nàng, sự kinh ngạc cũng không có nửa phần giả tạo.

Nhưng khi Mạnh thị nhìn vào lại chướng mắt cực kỳ.

Sao mà nghe thế nào cũng giống như đang khiêu khích, nhìn thế nào cũng giống như đang trào phúng!

Ánh mắt của Khương Tuyết Ninh chuyển từ trên người bà sang Khương Tuyết Huệ, chỉ cảm thấy chuyện này có chút khó tin, một là bởi kiếp trước Thẩm Giới không hề quan tâm đến miệng lưỡi người ngoài vẫn chọn nàng, hai là vì khi nàng trở về rõ ràng trông thấy bên trong sảnh đường có những đồ vật mà trong cung ban thưởng khi có hỉ sự.

Nếu không phải được chọn, tại sao lại ban thưởng những thứ này?

Chẳng lẽ…

Một khả năng chợt nảy ra trong đầu nàng, nhưng suy cho cùng vẫn có chút hoang đường, nàng lắc đầu, nói thầm: “Như vậy thực sự kì quái quá.”

Mạnh thị rốt cục không thể nhịn được nữa.

Lúc bà từ trong viện của Khương Tuyết Huệ đi ra vốn đã có rất nhiều nha hoàn bà tử đi theo, kết quả vừa đi nửa đường đã thấy Khương Tuyết Ninh từ bên ngoài về, bây giờ tiểu thư khuê các trong kinh thành này có mấy ai giống như nàng?

Trước kia nàng đi cùng Yến Lâm, giờ lại đi cùng tên Tiêu Định Phi kia!

Thể diện của cả nội trạch Khương gia bây giờ đều vì nàng mà mất hết!

Trên khuôn mặt Mạnh thị bao phủ một tầng sương lạnh, lãnh đạm nói: “Ngày trước ngươi bị người có dụng tâm kín đáo kia giáo dưỡng

sai lệch, nhưng ngươi luôn có thể tìm được người che chở, ngay cả lão gia cũng không trị nổi ngươi, không nói được lời nào. Nhưng chuyện tuyển phi cho Lâm Truy vương điện hạ, liên quan đến chung thân đại sự của tỷ tỷ ngươi, lại bị thanh danh của ngươi liên lụy, vô duyên vô cớ vụt mất vị trí chính phi, ngay cả lấy được vị trí trắc phi cũng còn bị người khác đàm tiếu! Ngươi đã qua sinh thần mười chín tuổi, sớm đã không còn ở tuổi có thể làm loạn bên ngoài, nếu còn không ước thúc quản giáo ngươi, không biết ngày nào sẽ lại rước đại hoạ về!"

Khương Tuyết Ninh lập tức sửng sốt: Thật sự là trắc phi?

Nàng nhìn về phía Khương Tuyết Huệ.

Khương Tuyết Huệ lại hồi tưởng sự quẫn bách gặp phải lúc tuyển phi, dù Ôn Chiêu Nghi có ra mặt nói giúp nàng, những lời nói mang đao kiếm gậy gộc của Tiêu Xu, cả những ánh mắt hàm chứa sụ châm chọc của người chung quanh, cũng vẫn khiến nàng cảm thấy mấy phần khó xử hiếm hoi như cũ.

Mạnh thị khoát tay gọi hai bà tử cao lớn vạm vỡ bên cạnh, nói: "Vậy thì mau thỉnh nhị cô nương về cho ta, từ nay bắt đầu cấm túc trong phủ, chép《 Nữ Giới 》một trăm tám mươi lần cho ta! Nếu không có sự cho phép của ta, không ai được thả nó ra ngoài!"

Các bà tử tuân lệnh, lập tức đi về phía Khương Tuyết Ninh.

Dù sao Mạnh thị cũng là chủ mẫu, dù họ biết Khương Tuyết Ninh cũng không phải chủ tử dễ chọc gì, nhưng lần này là nàng liên lụy đến chuyện tuyển Lâm Truy vương phi của đại cô nương, chỉ sợ dù lão gia tới cũng sẽ không cho nàng sắc mặt tốt, nên khẽ cắn răng bất chấp, quyết định hễ Khương Tuyết Ninh có ý định phản kháng sẽ ra tay thật nặng.

Chuyện tiến triển không hề nằm trong dự liệu của Khương Tuyết Ninh, Khương Tuyết Huệ lại không được Thẩm Giới chọn làm chính

phi, đầu tiên nàng hơi kinh ngạc, sau đó hiển nhiên nảy ra mấy phần muốn cười cợt trên nỗi đau của người khác.

Ai bảo xưa nay nàng thấy Khương Tuyết Huệ chướng mắt chứ?

Thật là kỳ lạ.

Kiếp này nàng cũng không hề làm gì cản trở, bởi vậy có thể thấy hai người này thực sự không có duyên phận làm phu thê chính thức.

Chỉ là Mạnh thị quy tội việc này lên người nàng, lại làm cho đáy lòng nàng sinh ra mấy phần chán ghét, trông thấy hai bà tử kia bước về phía mình, lệ khí từ đáy lòng đột ngột trào lên, nhướng mày nhặt một cây gậy gỗ từ giàn hoa bên cạnh vung loạn lên xông tới!

Trong lòng có sự hung hãn, đương nhiên không hề nương tay.

Gậy gỗ đánh vào đầu vào thân mình, đánh mạnh đau thật, hai bà tử kia còn chưa kịp tới gần Khương Tuyết Ninh, đã bị đánh cho kêu loạn lên.

Mạnh thị biết Khương Tuyết Ninh ngang bướng ngỗ ngược, nhưng lại không liệu được nàng chẳng những dám phản kháng còn dám ra tay, suýt nữa thì tức đến nỗi ngất đi, mắng: “Phản, phản rồi! Đúng là muốn lật trời rồi!”

Động tĩnh trên hành lang quả thực không nhỏ.

Khương Bá Du từ nha môn trở về, vừa dẫn Tạ Nguy vào thư phòng mình, khi đi tới nhìn thấy Khương Tuyết Ninh tức giận chộp lấy gậy gỗ đánh đầy tớ già, lông mày lập tức nhíu lại, quát to: “Làm gì thế này? Còn không mau bỏ xuống cho ta!”

“Binh” một tiếng, sau khi Khương Tuyết Ninh nghe giọng nói, đánh thêm một gậy vào lưng của bà tử bên trái kia, đối phương đau đến nỗi ngã sấp trên mặt đất, nàng quay đầu nhìn thoáng qua, mới ném

cây gậy xuống đất, phủi tay.

Mạnh thị tức giận đến nỗi phát run, chỉ về phía nàng, nói: “Lão gia, ông xem nó đi, giờ đã vô pháp vô thiên thế này, sắp không quản nổi nữa rồi!”

Trong lòng Khương Bá Du khẽ thở dài, chỉ hỏi: “Sao vậy?”

Khương Tuyết Ninh đứng tại chỗ, trên môi cười khẩy, cũng không đáp lời.

Tạ Nguy đứng bên cạnh Khương Bá Du, cũng dừng bước.

Bởi đi thẳng từ nội các tới, bên trong hắn mặc áo cổ chéo đen tuyền, phủ nhiều lớp đến dưới cổ, để lộ hầu kết đang nhô ra. Quan bào bên ngoài đã cởi bỏ, ngược lại hiếm khi thấy hắn không mặc đạo bào như thường lệ, thay vào đó lại là áo choàng màu xanh thẫm thêu hoa văn đám mây bàng bạc.

Thân như một thanh kiếm trên đỉnh núi, nhưng mắt lại tựa như tuyết dưới đáy vực.

So với đạo bào giống như cao nhân ẩn thế trước đây, hôm nay dù cũng thoát tục tựa như thanh phong minh nguyệt, thế nhưng lại thêm mấy phần quý khí cao ngạo lạnh lùng thấu xương.

Tình hình trong Khương phủ và tính tình thường ngày của Khương Tuyết Ninh, trông hắn có vẻ giống người ngoài, nhưng thực ra lại biết hết sức tường tận. Ánh mắt hắn rơi trên người Khương Tuyết Ninh, đến Mạnh thị, Khương Tuyết Huệ và cây gậy gỗ đang dao động trên mặt đất, ý cười trên môi thoáng nhạt đi vài phần.

Mạnh thị nói: “Lúc nào nó cũng ra ngoài làm loạn, thiếp thân có ý muốn quản giáo nó, nhưng bản tính nó ngang ngược đã quen, đã không phục lại còn lấy gậy gỗ đánh chửi hạ nhân! Nếu cứ thế này, môn phong của Khương thị ta sẽ bị nó hủy hoại sạch sẽ!”

Khương Bá Du quả thực có chút rối rắm.

Không ai muốn người ngoài nhìn thấy chuyện xấu trong nhà mình, hơn nữa trước mắt còn đang có khách lạ, đảo mắt một vòng liền biết mấu chốt ở trên người Khương Tuyết Ninh, mới nói: “Những ngày này quả là những tin đồn nhảm nhí truyền đi khắp nơi trong kinh, Ninh nha đầu, lời nói của mẫu thân con tuy có chút lo bò trắng răng, nhưng cũng có đạo lý. Đến tuổi hai mươi rồi cũng sắp bàn đến chuyện cưới hỏi, vì tốt cho bản thân con, cũng nên thu mình lại một chút. Hôm nay trước tiên không truy cứu, các ngươi đều trở về hết đi.”

Lời này của Khương Bá Du nhìn thì giống như đang nói Khương Tuyết Ninh, nhưng thực sự có chút sấm to mưa nhỏ, Mạnh thị vốn đã bụng đầy oán khí, giờ phút này khó tránh khỏi mất phân tấc, lộ ra mấy phần bất mãn: “Nhưng lão gia à, nếu không phải nó làm hỏng thanh danh của gia môn, liên lụy đến chuyện chung thân đại sự của Huệ tỷ nhi, sao hôm nay Huệ tỷ nhi có thể bị người khác chế nhạo, hơn nữa lại chỉ được vị trí trắc phi?”

Sắc mặt Khương Bá Du thay đổi trong nháy mắt.

Khương Tuyết Huệ cũng ý thức được lời nói của Mạnh thị lúc này mười phần không ổn, kéo ống tay áo Mạnh thị một cái muốn khuyên bà cùng rời đi trước đã.

Nhưng không lường được, Tạ Nguy lúc nãy đứng nửa ngày cũng không nói câu nào, giờ đây đột nhiên cười một tiếng.

Hắn vốn dĩ có một khuôn mặt của trích tiên, cười lên trông vô cùng đẹp.

Nhưng khi giọng nói trầm ấm kia vừa toát ra, đột nhiên làm cho người ta có mấy phần bất an, lại nhìn về phía Mạnh thị nói: “Vị trí trắc phi của Lâm Truy vương điện hạ, phu nhân còn chê không đủ sao?”

Mạnh thị có chút sửng sốt.

Vị Tạ thiếu sư này lúc trước bà đã từng gặp, tư thái tao nhã, có phong thái của các bậc thánh nhân xưa, nói chuyện cũng khiến người ta cảm giác như đang ngâm mình trong gió xuân. Nhưng lời nói tại thời khắc này lại khiến lòng bà có cảm giác sợ hãi chẳng biết vì sao.

Nhất thời không biết đáp lại thế nào.

Ngay cả Khương Bá Du bên cạnh, Tạ Nguy cũng không nhìn, lại đảo mắt nhìn sang Khương Tuyết Ninh, thấy nàng cũng đang kinh ngạc nhìn hắn, tựa như không nghĩ tới hắn sẽ mở miệng nói chuyện, đáy lòng bỗng nhiên bị bao phủ bởi một tầng sầu muộn.

Nhưng biểu cảm trên mặt hắn vẫn đẹp đẽ điềm tĩnh như ánh trăng sáng tỏ, gió nhẹ lướt qua, không lộ ra chút gì.

Chỉ vẫy tay với nàng, nói: “Ninh nhị, qua đây.”

Khương Tuyết Ninh không hiểu cho lắm, nhưng từ khi chuyện ở Thông Châu chấm dứt, quan hệ của nàng cùng vị tiên sinh này cũng coi như hòa thuận, tưởng đối phương có chuyện gì, không nghĩ nhiều, đi tới bên hắn.

Khi đến trước mặt hắn, còn thấp hơn phân nửa cái đầu.

Trong tay Tạ Nguy vốn đang nắm chiếc khăn gấm trắng như tuyết, quan sát nàng một phen lông mày hơi nhíu lại, sau đó tiện tay đưa khăn gấm cho nàng, vẫn không ngẩng đầu lên tiếp tục nói: “Chuyện Thông Châu lệnh ái cũng là thân bất do kỷ bị cuốn vào vòng xoáy, phu nhân lại vì thế mà trách cứ một đứa trẻ lâm vào nguy nan suýt chút thì mất mạng, thực sự có vài phần bất công.”

Lúc này Mạnh thị mới ý thức được lời đó là nói với mình, hơn nữa

còn nói thẳng là mình bất công!

Trên mặt bà lập tức lúc xanh lúc trắng.

Cho dù Tạ Nguy chính là đế sư, là bạn vong niên của Khương Bá Du, lúc này trong lời nói lại bênh vực Khương Tuyết Ninh, khiến bà không khỏi nảy sinh mấy phần bất mãn. Nhưng thân phận của đối phương thực sự không tầm thường, ngay cả Khương Bá Du ngày thường cũng không dám đắc tội, có chút dè chừng, cưỡng ép bản thân cười khẽ, nói: “Không phải là thiếp thân bất công, chuyện trong nội trạch Khương phủ ta không nói cho người ngoài, nên Tạ thiếu sư thực sự có điều còn chưa biết.”

Khương Tuyết Ninh thực sự không để ý những chuyện xảy ra sau lưng mình cho lắm, sau khi nhận chiếc khăn gấm của Tạ Nguy, lại có chút buồn bực.

Là trên mặt nàng dính gì sao?

Nàng cầm khăn lên xoa xoa mặt, nhưng trên khăn gấm vẫn sạch sẽ, đến nửa vết bẩn cũng không có.

Tạ Nguy rũ mắt nhìn, bình thản nhắc nhở nàng: “Lau tay.”

Khương Tuyết Ninh cúi đầu xem xét, mới phát hiện ra hai tay của mình dính đầy bùn đất.

Hẳn là lúc tóm lấy gậy gỗ đánh người bị dính phải.

Nàng “A” lên một tiếng, nói một câu “Đa tạ tiên sinh”, rồi liền lau tay.

Tạ Nguy quan sát nàng, nhưng lại không thấy rõ hỉ nộ từ khuôn mặt kia, vẻ bi ai cùng giọng điệu mỉa mai thoáng qua vừa nãy khi ném gậy gỗ kia xuống, giờ lại phảng phất chưa từng tồn tại, ngay cả những người đang đứng sau lưng cũng tựa như chẳng phải người thân nhất của nàng, thế là đáy lòng hắn lại nhớ tới, ngày đó trên

đường từ Thông Châu về kinh, lúc nàng ngồi trong xe ngựa của hắn xem hết lá thư do Khương Bá Du viết, dường như cũng lãnh đạm như vậy.

Thế gian này, có lúc càng thân thiết bao nhiêu thì càng khiến người ta tổn thương bấy nhiêu.

Giờ khắc này hắn muốn vươn tay ra xoa đầu Khương Tuyết Ninh, nói rằng nàng đừng đau lòng, nhưng đến cùng vẫn nhẫn nhịn, nhìn nàng lau làm bẩn hết khăn gấm trắng như tuyết kia, mới hờ hững cười khẽ, ngước mắt nhìn về phía Mạnh thị: "Chuyện riêng trong nội trạch quý phủ, người ngoài thực sự không biết. Chuyện thân thế của Khương trắc phi dù đã qua rất lâu, còn nuôi dưỡng dưới gối của phu nhân, vốn cũng nên nói là con của chính thê. Dù sao hoàng thất cũng không hay biết. Có điều nếu còn không thỏa mãn, người ngoài lật lại truy cứu, nếu đội thêm tội khi quân suy cho cùng cũng không tốt. Tuy Ninh nhị là một học sinh ngang bướng, nhưng cũng có hiếu tâm với tiên sinh. Tiểu cô nương tâm tính nóng nảy, hơi khó phục tùng. Tạ mỗ cả gan, xin tha thay nàng, xin phu nhân đối đãi khoan hậu với nàng."

Thanh âm dù không có nửa điểm sắc bén, nhưng đến tai người khác lại như sấm dội bên tai!

Đáy lòng Mạnh thị vô cùng kinh hãi.

Ngẩng đầu lên bắt gặp đôi mắt của Tạ Nguy lại ôn hòa thâm sâu tĩnh lặng, cười tựa như núi xuân.

Chương 166: Trả hết ân oán

Mạnh thị chỉ biết Tạ Nguy là đồng liêu của Khương Bá Du, là tiên sinh trong cung của Khương Tuyết Ninh, lại không biết hơn bốn năm trước khi Khương Tuyết Ninh từ điền trang hồi kinh, có cả Tạ Nguy đang mai danh ẩn tích đồng hành!

Từ khi đó, những bí mật này của Khương phủ, hắn đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

Mạnh thị bận tâm thể diện của Khương Tuyết Huệ mà mình nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, nói dối rằng nữ nhi Khương Tuyết Ninh là đại sư phán mệnh phải đưa đến thôn trang tránh họa, giấu diếm bí mật thân thế của cả hai người vô cùng kín, nào ngờ sẽ bị một người xa lạ quăng tám sào cũng không tới như Tạ Nguy dễ dàng nói toạc ra? Chỉ riêng hai chữ "khi quân" đã khiến trong lòng bà ta không nhịn được mà run sợ, trong nháy mắt cũng mặt cắt không còn giọt máu.

Ngay cả Khương Bá Du cũng có chút không ngờ tới.

Tạ Nguy làm quan trong triều, đối nhân xử thế trầm ổn thận trọng, phong thái cử chỉ tìm không được một chút sai lầm, mọi người gần như đều đã quen, tất nhiên cũng bao gồm cả Khương Bá Du. Bên trong mấy lời nói nghe như ôn hoà ban nãy, lại càng ẩn giấu hung hiểm tột cùng!

Chỉ là so với kinh hoảng, bất ngờ còn nhiều hơn…

Vốn tưởng Tạ Nguy là tiên sinh trong cung, dù thường chiếu cố nữ nhi chẳng nên thân của ông, nhưng hẳn cũng vì nể mặt mũi đồng liêu, không đến mức thật tâm coi trọng Ninh tỷ nhi, nhìn nàng với ánh

mắt khác.

Nhưng bây giờ nhìn lại, có vẻ không phải như vậy.

Nói đến đây rồi, nếu nói thêm một câu nữa chỉ sợ sẽ thành sai lầm lớn không thể vãn hồi, Khương Bá Du làm quan đã nhiều năm, biết đạo lý phải thu mình, cũng may khi Tạ Nguy nói lời này biểu cảm trên khuôn mặt vô cùng ôn hòa, bất luận thế nào đều có bậc thang để đi xuống.

Thế là ông cười: "Cư An nói rất đúng, Ninh tỷ nhi chỉ bướng bỉnh một chút, không quan trọng."

Ông khoát tay với Mạnh thị: "Lâm Truy vương điện hạ phẩm hạnh cao quý, lại được lòng hoàng đế, hẳn là mối lương duyên. Hôn sự này của Huệ tỷ nhi thực sự không tính là kém, phía Khâm Thiên giám chẳng mấy chốc sẽ định được thời gian, trong nhà rất nhiều việc cần chuẩn bị, phức tạp hỗn loạn, phu nhân vẫn nên tranh thủ thời gian lo liệu đi."

Mạnh thị bị câu này của Tạ Nguy chọc vào chỗ đau, tóm vào điểm yếu, khí thế cắn răng muốn mắng chửi Khương Tuyết Ninh vừa rồi cũng nhỏ đi, mí mắt giật giật mấy cái, cuối cùng không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Khương Tuyết Ninh đưa lưng về phía bà, cũng không quay đầu lại nhìn.

Trên mặt Khương Tuyết Huệ có nét hổ thẹn, tựa như muốn nói gì đó, nhưng tình cảnh hiện giờ thực sự không phải là chỗ nàng được nói chuyện, đành cười khổ, không nói gì, thi lễ với Khương Bá Du cùng Tạ Nguy, rồi mới lui đi.

Khương Tuyết Ninh vẫn vùi đầu dùng khăn gấm kia lau tay.

Tạ Nguy rũ mi mắt nhìn nàng, chỉ thấy nàng đang chà xát khá mạnh,

mu bàn tay phải đã bị cọ đến nỗi đỏ lên một mảng lớn, rõ ràng đã lau sạch vết bẩn, nhưng vẫn chưa dừng lại tựa như chưa hả giận, trên mặt nhỏ trắng bóc không lộ ra bất cứ biểu cảm gì.

Hắn liền nói: “Người đi cả rồi.”

Động tác của Khương Tuyết Ninh lúc này mới dừng lại, khăn gấm vốn trắng như tuyết nắm trong tay đã nhăn nhúm, lại bị nhiễm bẩn một mảng, không tiện trả lại cho Tạ Nguy, nên giữ lại trong tay mình, nhỏ giọng nói: “Tạ ơn tiên sinh.”

Tạ Nguy nói: “Trưởng công chúa chuẩn bị hoà thân, trong cung cũng không dạy học, ngươi không quên công khóa chứ?”

Khương Tuyết Ninh kinh ngạc.

Những ngày này nàng không phải vội vàng xách động bàn luận chuyện hòa thân trong phố phường, thì là vội xem Tiêu Định Phi cùng Tiêu Xu đấu đá kịch liệt, trong đầu nào còn hai chữ “học hành”?

Nàng vô thức ngẩng đầu nhìn Tạ Nguy, thoáng mấy phần chột dạ.

Dù nàng không nói lời nào, nhưng Tạ Nguy nhìn tư thế co đầu rụt cổ này của nàng, không còn nửa phần khí thế cầm gậy gỗ đánh người lúc trước, liền biết khoảng thời gian này nàng bỏ bê, chỉ nói: “Học hành giỏi nhờ cần mẫn phế vì ham chơi, dù ngươi đã về nhà, nhưng việc học không được sao nhãng. Chưa biết chừng hôm nào đó ta lại đến phủ các ngươi, muốn kiểm tra ngươi một chút.”

Lập tức đầu Khương Tuyết Ninh như muốn nứt làm đôi.

Mới vừa rồi vị tiên sinh này đột nhiên nói đỡ cho nàng, thực sự làm nàng kinh ngạc đến tột cùng. Mặc dù nàng cảm thấy bản thân cũng sẽ không chịu thiệt, nhưng hảo ý của người khác nàng há có thể không biết? Chỉ là suy nghĩ nguyên nhân trong đó, ngược lại không cảm thấy Tạ Nguy đối xử đặc biệt với nàng, chỉ sợ tình cảnh của

nàng, khiến Tạ Nguy nghĩ đến chuyện gì khác?

Trong đầu nàng hiện lên chuyện Tiêu thị kiếp trước.

Trong lòng nhất thời nghiêm nghị.

Lời của Tạ Nguy, Khương Tuyết Ninh không dám làm trái, nàng thành thành khẩn khẩn gật đầu nói: “Tiên sinh dạy rất đúng, hôm nay học sinh sẽ ôn luyện.”

Dáng vẻ quá quy củ nghe lời này của nàng, khó tránh khiến Tạ Nguy cảm thấy vài phần bực bội, nhưng bên cạnh lại có Khương Bá Du, hai người còn cần thương nghị chính sự, không tiện giữ nàng lại nói gì thêm, nên bảo nàng đi trước, chuẩn bị hôm khác hắn sẽ đến kiểm tra công khoá.

Đương nhiên Khương Tuyết Ninh nhân cơ hội chuồn mất.

Mãi đến khi nhanh chóng chạy qua cửa thuỳ hoa, biến mất khỏi tầm mắt của họ, bước chân nàng mới chậm lại, thậm chí nhịn không được quay đầu nhìn: Tạ Nguy người này tâm địa nóng lạnh khó dò, nhưng biết tiến thoái đúng mực quả thực khiến người khác phải khen ngợi, đến cả nàng hiểu rõ nội tâm đối phương như vậy cũng có lúc bị đối phương làm mê muội. Tiêu thị cùng hoàng tộc kia, rốt cuộc năm đó đã đối xử thế nào với hắn, kết thâm cừu đại hận gì, mới có thể khiến người này xé bỏ bề ngoài thánh nhân kiên cố, hóa thành ma quỷ?

Lời nói cùng nét mặt tinh tế kia của Vưu Phương Ngâm ở kiếp trước hiện lên trong đầu Khương Tuyết Ninh, lại khiến trong lòng nàng sinh ra một chút hiếu kì muốn tìm tòi nghiên cứu.

Nhưng nàng vừa nghĩ đến đây trong nháy mắt liền rùng mình một cái.

Nàng lập tức áp chế ý tưởng này, trọng điểm trước mắt vẫn là trù

tính làm thế nào để cứu Thẩm Chỉ Y trong hoàn cảnh nguy nan này, mà kiếp này mối quan hệ của nàng và Tạ Nguy tốt nhất chỉ giới hạn ở đây, không nên đi sâu thêm nữa…

Ngăn cản Thẩm Chỉ Y hòa thân, giao tình với Tạ Nguy?

Tim Khương Tuyết Ninh đột nhiên đập nhanh một nhịp, nàng đứng tại chỗ, chậm rãi nâng cổ tay trái của mình lên: trên cổ tay mảnh khảnh trắng nõn, một vết sẹo nhàn nhạt được rạch theo một đường chéo, mơ hồ còn có thể khiến cho người ta nhớ đến sự chấn động lòng người khi vệt máu từ trên cổ tay chảy xuống.

Một ý nghĩ nguy hiểm vừa mới dập tắt.

Nhưng một ý nghĩ khác nguy hiểm hơn, vậy mà hoàn toàn không chịu khống chế, điên cuồng chiếm cứ đầu óc nàng, khiến tim nàng đập loạn, bất kể thế nào cũng không dứt bỏ được!

Nếu kiếp trước lúc tự vẫn nàng từng lấy ân tình ngày trước hiếp bức Tạ Nguy tha cho Trương Già, như vậy, kiếp này, phải chăng nàng cũng có thể dùng ân tình duy nhất này, khẩn cầu Tạ Nguy…

*

Thẩm Lang không hề báo trước trực tiếp sai người bắt đầu tra Tiêu thị vì án cứu trợ thiên tai Cán Châu kia, quả thực làm đám quan trên dưới trong chiều vò đầu bứt tai, chỉ vi đoán không ra ý tứ của hoàng đế, sợ xử lý có sai sót, chẳng những không có chút công lao khổ lao, lại còn mất đi thánh tâm, rước tội vào mình.

Lần này Tạ Nguy đến Khương phủ, cũng chủ yếu là cùng Khương Bá Du bàn luận việc này.

Sau khi Dũng Nghị hầu phủ kê biên tài sản, cục diện thay đổi liền khiến người khác nơm nớp lo sợ, đôi khi Khương Bá Du không thể không nhờ tới Tạ Nguy giúp đỡ một chút, bởi vì vị thiếu sư trẻ tuổi

này chính là người nhìn xa trông rộng, bày mưu tính kế nổi danh trong triều.

Một cuộc đàm luận chừng hơn nửa canh giờ.

Trong khoảng thời gian này Khương Bá Du không hề đề cập đến chuyện của Khương Tuyết Ninh ở hành lang khi nãy.

Mãi đến khi đàm luận xong, sắp tiễn người ra ngoài, ông mới cười lên, nói: “Chuyện Ninh nha đầu gặp phải quả thực đã chịu chút khổ sở, nhưng khi phụ mẫu gặp phải chuyện trêu người như vậy, cũng thực khó lưỡng toàn. Hai năm đầu nó vừa trở về, vốn đã muốn quản giáo nó nghiêm ngặt, nhưng nó lưu lạc bên ngoài đã nếm nhiều khổ cực, một là sợ nó mẫn cảm, đau lòng không vui, hai là sợ nó cảm thấy chúng ta không thương nó; muốn khoan dung đối xử tốt với nó một chút, nhưng quản lý quá lỏng lẻo, không biết quy củ không hiểu nhân tình thế thái, sao có thể tiến bộ? Không lâu sau nó chơi cùng Yến thế tử, thế tử dung túng nó, aiz, không đề cập đến nữa.”

Tạ Nguy nhìn về phía ông.

Khương Bá Du lắc đầu tựa như muốn vứt bỏ đi chút buồn khổ kia, sau đó nhìn Tạ Nguy chăm chú nói: “Thay đổi của Ninh nha đầu từ khi vào kinh đến nay, hẳn Cư An cũng thấy rõ, coi như nhìn nó trưởng thành. Ta thấy Cư An lại chịu quản giáo nó, ở trước mặt Cư An nó lại hết mực quy củ, nhất thời lại cảm thấy ta không xứng làm phụ thân.”

Làm quan cùng triều, có ai không nói phẩm hạnh Tạ Nguy chí cao, đối nhân xử thế thẳng thắn vô tư?

Đó là lý do Khương Bá Du không hề nghĩ đến hướng khác.

Tạ Nguy đối đãi với Khương Tuyết Ninh không giống với những người khác, ông cũng chỉ coi là thầy trò tình nghĩa thắm thiết, mới nói: “Cách làm người của Cư An, ta tin được, chỉ là Ninh nha đầu,

nếu nó đi theo Cư An có thể học được một chút da lông, sửa đổi chút tật xấu ngang bướng không hiểu chuyện này, ta đã yên tâm rồi."

Ngang bướng không hiểu chuyện?

Tạ Nguy hồi tưởng lại tư thái của thiếu nữ ấy, đâm người giống như một cái gai sắc nhọn trong bụi gai, lại yếu ớt tựa như đóa hoa diễm lệ trên đỉnh vách núi, vậy mà sau khi nghe những bình thản này của Khương Bá Du, hiếm khi hắn cảm thấy một chút không thoải mái.

Thế là dừng bước.

Ý cười trên mặt hắn hiếm khi nhàn nhạt đến mức không thể nhìn thấy, hướng về phía Khương Bá Du, chậm rãi nói: "Tính tình của Ninh nhị, ngoài cứng trong mềm, sợ rằng từ nhỏ đã chẳng được gì tốt, ăn mềm không ăn cứng. Phàm là người khác đối xử tốt với nàng, nàng sẽ một lòng một dạ. Cô nương gia không nên dưỡng thành như vậy, động một chút là bị người ta bắt cóc. Nàng khó chịu mới làm loạn, giáo dưỡng không đủ trở lại kinh thành, Khương đại nhân cùng phu nhân quả thật chưa từng thất vọng vì nói năng chẳng nên hồn, cử chỉ thô lỗ của nàng sao? Tiểu cô nương tâm tư nhạy cảm, cho dù không nghe lời nói trong miệng người ta, chỉ nhìn ánh mắt của người ngoài, cũng khó tránh khỏi cảm thấy kinh hoảng lạc lõng. Nàng không ngang bướng, cũng không phải không hiểu chuyện, chỉ là các ngươi không hiểu, Tạ mỗ không hay biết, đã làm tổn thương nàng."

Khương Bá Du ngơ ngẩn, không nói gì.

Tạ Nguy nói xong lại dường như lại có chút hụt hẫng, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nói hai chữ "Cáo từ", chậm rãi đi qua giàn hoa tử đằng mới vừa đâm chồi kia, đi ra khỏi phủ.

Xe ngựa của hắn đang chờ trước phủ.

Nhưng vừa bước ra đã thấy Kiếm Thư không ngồi trên càng xe, mà là đứng thẳng bên cạnh xe, khi nhìn thấy hắn thì sắc mặt quái dị.

Tạ Nguy nhướng mày.

Không đợi hắn lên tiếng hỏi, sau màn xe có một người đi ra, cúi đầu với Tạ Nguy: “Học trò bái kiến tiên sinh, đợi tiên sinh đã lâu.”

Khương Tuyết Ninh cực kỳ thấp thỏm, đã chờ đợi lâu bên ngoài, một chút dũng khí chợt dâng lên kia cũng dần cạn kiệt hết trong lúc chờ đợi, suýt chút nữa đã muốn từ bỏ, trốn về phòng mình.

Cũng may lúc này Tạ Nguy đi ra.

Nàng kiên trì tiến lên phía trước hành lễ, miễn cưỡng treo lên một nụ cười ngượng ngùng, nhịp tim kịch liệt như nổi trống.

Có trời mới biết ngay cả lúc nàng tự vẫn kiếp trước khi nàng mở miệng xin hắn cứu Trương Già, cũng không căng thẳng như vậy!

Tạ Nguy không nghĩ tới nàng sẽ ở đây chờ mình, vậy nên quay sang nhìn Kiếm Thư.

Kiếm Thư cũng nhìn hắn lắc đầu, ra hiệu chính mình cũng không biết.

Ánh mắt của hắn lưu chuyển, dễ dàng đoán được, nghĩ nàng có việc biết tìm đến mình, giọng nói cũng nhu hòa mấy phần: “Có chuyện gì đấy?”

Thanh âm của Khương Tuyết Ninh hơi run lên: “Học trò, học trò muốn thỉnh cầu tiên sinh giúp một chút. Tiên sinh nhìn rõ thế sự, hiểu thấu mọi việc, chắc hẳn mưa gió trong phố xá cũng hiểu rất rõ. Trưởng, trưởng công chúa điện hạ trong cung đối đãi với học trò rất tốt, lại bởi vì tình thế bức bách bị thân tộc vứt bỏ, vậy mà phải đi Thát Đát hòa thân. Tộc Man Di ăn lông ở lỗ, nàng chẳng qua cũng chỉ là một cô nương yếu ớt, thân phận còn đặc thù, sao biết ngày nào đó sẽ không bị Man Di làm hại? Học trò tuy có chút sức mọn, lại sợ

không thể cứu nàng từ trong nước sôi lửa bỏng. Không biết, không biết có thể nhờ tiên sinh giúp, giúp…”

Lông mày Tạ Nguy lập tức hơi nhíu lại.

Khương Tuyết Ninh vừa nói vừa dò xét sắc mặt hắn, nhìn thấy điệu bộ này sợ rằng Tạ Nguy sẽ không đồng ý, lập tức giơ tay trái mình lên, thề: “Chỉ một lần này không có lần sau! Nếu không phải học trò có ân, thật sự là lực bất tòng tâm khẩn cầu tiên sinh giúp đỡ! Sau việc này học trò và tiên sinh sẽ chẳng ai nợ ai, ân oán đã trả hết, sẽ không còn dính dáng đến nhau nữa!”

Chẳng ai nợ ai.

Ân oán đã trả hết.

Không dính dáng đến nhau nữa!

Nàng muốn vạch rõ giới hạn với hắn đến thế sao?

Tạ Nguy nhìn nàng chăm chú, tâm trạng vốn đang bình thản trở nên hỗn độn giống như bị một trận cuồng phong cuốn qua vậy, thân hình căng chặt tích tụ một sự tức giận không nói nên lời, ngay cả bàn tay chắp sau lưng cũng nắm thật chặt.

Ý cười trên môi hắn biến mất.

U ám chậm rãi bò lên trên đồng tử.

Kiếp trước Khương Tuyết Ninh muốn hắn báo ân, người ở trong đại điện, chỉ nghe chữ “được” không chút dao động của hắn, lại không biết thần sắc của Tạ Nguy ngoài điện đến tột cùng ra sao. Nhưng đoán chắc hẳn là bình thản không gợn sóng, phảng phất giống như thánh nhân không nhiễm khói lửa nhân gian.

Nhưng khoảnh khắc này…

Người đang đứng ở đó, tựa như vực sâu khôn lường. Nàng lại có cảm giác rằng đã chọc giận đối phương, cảm giác sau một khắc sẽ bị bóp chết, dưới sự sợ hãi, nàng lùi lại một bước.

Sau một hồi lâu trầm mặc.

Khương Tuyết Ninh không dám nói lời nào.

Rốt cuộc Tạ Nguy thu hồi ánh mắt, lại ôn ôn hoà hòa cười, dường như sự tàn ác mãnh liệt vừa mới dâng lên kia chỉ là ảo giác của người khác, lướt thẳng qua bên cạnh nàng, lời nói ra khỏi miệng không chút gợn sóng, cũng không nhiều hơn nửa chữ so với kiếp trước, chỉ nói: “Được.”

Chương 167: Bí quá hóa liều

Mãi đến khi Tạ Nguy lên xe ngựa đi xa rồi, Khương Tuyết Ninh vẫn còn hơi mơ hồ.

Người này có chuyện gì thế nhỉ?

Nàng nghĩ lại, kiếp trước khi Yến Lâm vừa khải hoàn trở về, lòng nàng bất an, cũng từng nói với Tạ Nguy đại loại như báo ân báo oán xong không ai nợ ai, nhưng đối phương cũng đâu có phản ứng lớn như thế?

Hai lần này, luôn cảm thấy Tạ Nguy hơi kỳ lạ.

Nhưng đến cùng là kỳ lạ ở đâu, Khương Tuyết Ninh lại không nói ra được.

Ngẫm nghĩ, nếu đã không có manh mối, thì dứt khoát vứt mớ hỗn độn này đi. Dù sao Tạ Nguy vốn là hạng người vui giận khó lường không dễ hầu hạ, nếu chỉ tốn thời gian suy xét đã hiểu thấu hắn nghĩ gì, vậy những người khác còn lăn lộn thế nào nơi triều đình sóng gió không ngừng đây?

Quan trọng là Tạ Nguy đã đồng ý!

Mặc dù nàng đã liên hệ với Trịnh Bảo, ở bên ngoài lại tìm thêm Chu Dần Chi, nhưng chút sức lực này nếu muốn thành công có thể xem như là đánh bạc, chưa chắc không xảy ra sai sót. Nhưng nếu được người có sức ảnh hưởng lớn trên triều như Tạ Nguy, bằng lòng giúp đỡ một chút, khả năng thành công sẽ tăng lên rất nhiều. Mà cho dù bại sự, cũng tránh liên lụy những người vô tội như Trịnh Bảo.

Thành công ngay trước mắt!

Khương Tuyết Ninh nghĩ đến đây, suýt chút nhảy lên cao 3 thước*, quay về phòng lại càng được yên tĩnh. Bị lời nói của Tạ Nguy hù dọa một phen, trong phủ từ trên xuống dưới không một ai dám đến làm phiền nàng nữa.

**Thước: Đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, 1 thước = ⅓ mét, ở đây dùng phép nói quá, mô tả sự kích động của Ninh Ninh.*

Nàng chỉ lo lắng, trong lòng họ Tạ kia không cam tâm tình nguyện thôi.

Có điều hoàn toàn ngoài dự liệu, sau khi đồng ý, đối phương lại vô cùng giữ lời hứa, sáng sớm hôm sau Kiếm Thư đích thân đến phủ mời, nói rằng Tạ tiên sinh nhận sự ủy thác của Khương đại nhân, đương nhiên tận tâm tận lực với Khương nhị cô nương nhiều hơn, lần này mời Khương Tuyết Ninh đi Tạ phủ khảo giáo học vấn.

Ban đầu Khương Tuyết Ninh còn tin là thật.

Sau khi đến Tạ phủ đều thấp thỏm không yên, cố gắng nhớ lại sách đã đọc, đàn đã luyện tối qua. Không ngờ nàng bước vào Chước Cầm Đường, bên trong hoàn toàn trống rỗng, cũng không thấy bóng dáng Tạ Nguy.

Kiếm Thư cúi người nói: “Hôm qua, sau khi quay về tiên sinh giao phó ta thu thập mọi thứ liên quan đến việc hòa thân của Trưởng Công chúa điện hạ, có mấy tờ trình công văn không dám giao cho người khác truyền khắp nơi, vì vậy dứt khoát mời Ninh nhị cô nương qua đây xem. Tiên sinh, tiên sinh đi U Hoàng quán rồi, đã dặn dò rằng, nếu cô nương có việc gì cứ căn dặn, thuộc hạ nhất định sẽ làm thỏa đáng cho cô nương.”

Thế là Khương Tuyết Ninh đã hiểu.

Tạ Nguy rõ ràng chán ghét nên tránh đi mà, có lẽ biết chuyện nàng sắp làm lần này dị thường nguy hiểm, vốn dĩ không muốn vướng vào vũng nước đục này, lại bị nàng lấy chuyện báo ân ra ép buộc, không thể không đồng ý. Dứt khoát mắt không thấy tâm không phiền, quăng cho nàng một Kiếm Thư đắc lực, bản thân thì tránh thật xa.

Nàng cũng chỉ mong thế.

Giả sử họ Tạ kia ngồi bên cạnh nàng như Diêm Vương vậy, mà nàng phải nghiêm túc thương lượng chuyện đánh tráo, cướp người gì đó với hắn, thật là chưa sầu chết đã bị dọa cho chết trước rồi.

Khương Tuyết Ninh vui mừng thoải mái, thoáng chốc cảm thấy không khí căng thẳng trong Chước Cầm Đường đều được thả lỏng, lập tức đâu lại vào đó coi đây thành nhà mình, còn không chút khách khí gọi Kiếm Thư ngồi xuống cùng, xem tất cả những công văn về việc hòa thân trước.

Kiếm Thư nào dám ngồi?

Hắn đứng bên cạnh, Khương Tuyết Ninh muốn xem thứ gì, hắn nhanh chóng trình lên; Khương Tuyết Ninh muốn viết gì, hắn mài mực đưa bút. Từ đầu đến cuối không dám vượt quá khuôn phép chút nào, cũng không vì Tạ Nguy không ở đây mà có chút nào nơi lỏng.

Người bên cạnh Tạ Nguy luôn nghiêm cẩn quá đáng y hệt hắn; Khương Tuyết Ninh còn nhớ kiếp trước có vài lần ngẫu nhiên nói chuyện riêng cùng hai thuộc hạ của Tạ Nguy là Đao Cầm và Kiếm Thư cũng vậy, chỉ cho là tính tình họ vốn thế, kêu vài lần không thấy hắn ngồi, cũng dừng lại, chuyên tâm xem xét đồ vật trong tay.

Chuyện lớn như công chúa hòa thân sẽ do Lễ bộ lo liệu.

Đẩy Tiêu Xu đi hòa thân đã không thể được, Hoàng đế cũng không

hề có ý định thay đổi chủ ý. Nói cách khác biện pháp mềm mỏng không được, nhất định phải áp dụng biện pháp cứng rắn. Thời điểm này, hiểu thấu quy trình trước sau đưa Công chúa đi hòa thân trở thành việc vô cùng quan trọng cấp bách.

Ngày Thẩm Chỉ Y đi Thát Đát hòa thân, đã được Khâm Thiên Giám tính đi tính lại, định vào ngày hai mươi mốt tháng ba, cách bây giờ chỉ còn lại chưa tới một tháng. Người của Công bộ đã làm ra xe ngựa vững chắc, tuyển lựa bốn con tuấn mã đến kéo.

Trước một ngày, Công chúa phải cùng Hoàng thượng cúng tế tổ tiên.

Ngày xuất phát, phải dậy thật sớm trang điểm, đội mũ phượng đeo khăn quàng vai, khăn voan trùm đầu, sau khi bái biệt Hoàng đế thân tộc một mạch xuất cung. Lại dựa theo quy củ hòa thân của các triều đại trước, được tám trăm lính tráng của Vũ Lâm Quân đi theo bảo vệ. Thời điểm xuất phát là vào cuối xuân, hướng Tây Bắc mà đi, thời tiết vừa đẹp, sẽ không quá lạnh cũng không quá nóng.

Ở đây tổng thể có hai cách để cứu người:

Một là, đợi sau khi Công chúa rời kinh, thủ vệ buông lỏng, cướp người hoặc là giữa đường đánh tráo đều có cơ hội.

Chỉ có điều nếu cướp người thì thật đơn giản, muốn đánh tráo mà nói, nếu đám thủ vệ trên đường đã thấy mặt Thẩm Chỉ Y, bất kể thế nào sự việc cũng sẽ bại lộ.

Thứ hai, xuống tay trước khi Công chúa rời kinh. Sau khi bái biệt thân tộc sẽ trực tiếp lên xe ngựa xuất cung, người trong hoàng tộc chỉ ở trên cổng thành quan sát đưa tiễn từ xa, nếu to gan một chút, tìm một nữ tử tướng mạo tương đương, hiểu rõ tình hình trong cung tự nguyện thay thế, chỉ cần không bị phát hiện sau khi lên đường hòa thân, đám thủ vệ chưa bao giờ nhìn thấy Công chúa, ngay cả khi thấy thế thân cũng sẽ không nghi ngờ.

Song kế hoạch này cũng có hạn chế cực lớn, chính là quá mức nguy hiểm.

Hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, chỉ sợ không dễ dàng hành động.

Sau khi Khương Tuyết Ninh ở trong phủ Tạ Nguy suy xét cả một buổi sáng, cân nhắc một chút lực lượng trong tay, cùng với mức độ Tạ Nguy có thể giúp đỡ, dứt khoát loại bỏ phương án thứ hai.

Thỏa đáng nhất là phương án đầu tiên.

Nàng cẩn thận lật giở bản đồ trong phủ Tạ Nguy mang tới, nghiền ngẫm nhiều lần, trong đầu đã vạch ra một tuyến đường, khoanh tròn rất nhiều điểm.

Nhưng trên đường cướp người ắt hẳn phải là một đội ngũ tinh nhuệ mới có thể thành công, tám trăm Vũ Lâm Quân cũng không phải trò đùa.

Mặc dù trong tay nàng còn lại ít tiền, có thể làm tiếp ứng chi viện, cũng đủ để thu xếp tốt cho cuộc sống của Thẩm Chỉ Y trong tương lai. Nhưng nếu muốn từ bên ngoài thu mua người cướp Công chúa hòa thân, có nguy cơ hễ sơ suất sẽ rơi đầu, một là chưa chắc có bản lĩnh này, hai là chưa chắc có dũng khí này, ba là nếu như sự việc bại lộ, không ai gánh nổi.

Tuy có thể dùng Chu Dần Chi, nhưng Khương Tuyết Ninh vẫn kiêng dè người này.

Đây là thời điểm tốt nhất để xin trợ giúp từ Tạ Nguy.

Khương Tuyết Ninh nói tính toán của mình với Kiếm Thư.

Người khác không biết, chỉ nói Tạ Nguy là một văn thần bình thường, nhưng nàng chỉ nhìn bản lĩnh của Kiếm Thư và Đao Cầm liền biết

rằng sau lưng hắn không đơn giản như thế, càng không cần nói những việc kiếp trước Tạ Nguy đã làm.

Nếu trong tay hắn không có gì khác để dựa vào, mới là lạ đấy.

Sau khi Kiếm Thư ghi nhớ, nói rằng Tạ Nguy quay về sẽ truyền đạt lại, mời Khương Tuyết Ninh ngày mai lại đến.

Những ngày này, hễ nàng ở trong phủ, Tạ Nguy nhất định không có mặt.

Khương Tuyết Ninh chỉ nói tính nết người này càng kỳ lạ, nhưng đoán rằng chuyện này không quá khó khăn, chắc hắn sẽ đồng ý.

Ai ngờ hôm sau khi nàng đến, Kiếm Thư lại nói: "Tiên sinh nói, nếu như sơn phỉ bình thường cướp Công chúa đi, ắt sẽ khiến triều đình truy xét, Trưởng Công chúa điện hạ chạy trốn được nhất thời nhưng không thể chạy trốn được cả đời. Ninh nhị cô nương đã quyết định dùng nước đi nguy hiểm này, tốt nhất là hai bút cùng vẽ, đồng thời dùng hai kế đánh tráo cùng cướp người. Bố trí Vũ Lâm Quân tiên sinh tự có sắp xếp, tiếp theo chỉ cần đẩy một người chết thay ra đánh tráo với Công chúa, nói rằng chết trong lúc bị cướp, kết hợp với tín vật của Công chúa, bất cứ ai cũng không nghĩ được Trưởng Công chúa điện hạ thật đã kim thiền thoát xác*. Như vậy, mới có thể loại bỏ được mối họa về sau."

**Kim thiền thoát xác nghĩa đen chỉ con ve sầu phá vỡ vỏ bọc để chui ra ngoài. Trong quân sự, kế này chỉ việc tạo bề ngoài giả tạo nhằm khiến quân địch hoang mang, án binh bất động, còn bản thân thoát an toàn.*

Khương Tuyết Ninh nghe mà trong lòng run lên.

Sao nàng có thể không nghĩ tới kế hoạch này chứ?

Suy cho cùng có thể một lần trót lọt, cắt đứt ý nghĩ muốn tìm Thẩm

Chỉ Y của hoàng thất.

Chỉ là cướp người còn dễ nói, muốn đẩy một người vô tội ra chết thay cho Thẩm Chỉ Y, một là khó tìm được ứng cử viên, hai là không đành lòng.

Hơn nữa, dựa vào sự hiểu biết sơ lược của nàng về Tạ Nguy kiếp trước…

Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu lên nhìn Kiếm Thư, hỏi một câu: "Sợ rằng, những lời này vẫn chưa nói hết đúng không? Hòa thân liên quan đến chuyện nghị hòa của hai nước, nếu Công chúa xảy ra chuyện, hẳn là liên can vào đó rất phức tạp. Tiên sinh đã đồng ý kế hoạch cướp người, chẳng lẽ lại có thể lãng phí cơ hội tốt thế này sao? Đến lúc đó, e rằng kẻ cướp đi "giết" Công chúa, không chỉ đơn giản đóng giả thành sơn phỉ, còn phải lưu lại chút manh mối liên quan đến vương thất Thát Đát, cố ý tung hỏa mù, kích động hai nước nghi kỵ lẫn nhau, thậm chí là nổ ra chiến tranh."

Kiếm Thư im lặng không nói.

Khương Tuyết Ninh lại cảm thấy trong lòng siết chặt: "Có chiến ắt sẽ dụng binh, Tiêu thị như con hổ giấy không chịu nổi một đòn, chiến sự nguy cấp, cho dù triều đình và dân chúng chỉ trích, hoàng đế không muốn, chỉ sợ cũng khẩn cấp nghìn dặm triệu hồi tướng cũ, lập lại trung dũng."

Nếu như vậy, Dũng Nghị Hầu phủ sẽ được điều trở về!

Quả thật Kiếm Thư không ngờ Khương Tuyết Ninh có thể nghĩ đến tầng này, hầu như không có gì khác biệt với tính toán của tiên sinh nhà mình hôm qua!

Khương Tuyết Ninh nói: "Phải như vậy không?"

Kiếm Thư không trả lời, chỉ cúi đầu xuống nói: "Tóm lại tiên sinh nói,

ngài đã nhờ tiên sinh giúp đỡ, xác thực tiên sinh cũng sẽ giúp đỡ ngài, ngài muốn mưu tính gì cứ việc mưu tính, còn tiên sinh mưu tính việc tiên sinh muốn, cũng không ảnh hưởng."

1	<code>"..."</code>

Lúc lâu sau, cuối cùng Khương Tuyết Ninh mỉm cười.

So với đại cục mà Tạ Nguy mưu tính, chút cỏn con này của nàng quả thật là tầm nhìn hạn hẹp, hành động nhỏ nhen. Nếu ầm ĩ trở mặt với Tạ Nguy, việc giải cứu Thẩm Chỉ Y hoàn toàn trở nên vô cùng mạo hiểm, còn chưa biết chừng họ Tạ ở sau lưng ngáng chân. Nhưng nếu đồng ý, tuy hướng đi của chuyện này có chút khác biệt với dự liệu của nàng, nhưng chí ít nắm chắc chín phần mười sẽ cứu được Trưởng Công chúa Điện hạ.

Mà Hầu phủ…

Nàng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nói gì thêm.

Cuối cùng chỉ nói: "Tiên sinh suy xét chu toàn, đương nhiên làm theo phương án của tiên sinh."

Thế là tất cả công việc được gấp rút chuẩn bị.

Việc Lâm Truy vương Thẩm Giới tuyển phi quả là náo nhiệt một trận, đồng thời tuyển chính phi và trắc phi khiến cả kinh thành nghị luận một phen. Trong tháng ba lại là lễ hội đèn lồng, du ngoạn đạp thanh, trăm họ cầu phúc cho Trưởng Công chúa điện hạ sắp đi hòa thân, còn ăn mừng rất nhiều ngày…

Dưới vẻ náo nhiệt bên ngoài, một kế hoạch táo bạo đang được tiến hành.

Thời gian chuẩn bị và chờ đợi trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã tới

một ngày trước khi hòa thân.

Mọi việc đều tiến triển vô cùng thuận lợi.

Chỉ có điều sau khi kết thúc làm thư đồng tại Phụng Thần điện, Khương Tuyết Ninh không tìm được lý do thích hợp để vào cung, cũng không có biện pháp gặp được Thẩm Chỉ Y. Nhưng nàng cũng không sốt ruột, việc cần chuẩn bị đều đã xong, chỉ đợi trước khi hòa thân một ngày, cùng mọi người tiến cung bái biệt Công chúa, đến lúc đó nói kế hoạch ra, vẫn sẽ không xảy ra sai sót.

Nhưng Khương Tuyết Ninh tuyệt đối không dự đoán được, ngay thời điểm mấu chốt trước mắt, xảy ra biến cố khiến nàng không kịp chuẩn bị…

“Trong cung mới truyền tin về, Hiền Phi đề nghị với Hoàng thượng, đổi toàn bộ Vũ Lâm quân được chỉ định ban đầu thành Cấm Vệ quân.” Kiếm Thư bám sát toàn bộ việc cứu Công chúa lần này, bây giờ sắc mặt hơi nặng nề, tiếp tục nói: “Vốn dĩ có không ít thuộc hạ cũ của Hầu phủ trong Vũ Lâm quân, đã được tiên sinh an bài thỏa đáng, chuyện thay người giữa đường tuyệt đối không xảy ra sai sót. Nhưng Hiền phi lại dốc hết sức chủ trương, đổi tất cả thành tâm phúc của Hoàng thượng, ra sức đảm bảo việc hòa thân không có sai sót. Nếu vậy, muốn dùng kế vải thưa che mắt thánh, để hoán đổi Công chúa trước mặt nhiều người thế này, chỉ sợ khó như lên trời. Trừ khi…”

Hiền phi, Tiêu Xu!

Xuyên suốt từ kiếp trước đến kiếp này, Khương Tuyết Ninh nghĩ, bản thân rốt cuộc vẫn đối mặt với người này.

Nàng nói: “Trừ khi bỏ đi kế hoạch giữa đường hoán đổi Công chúa. Cấm Vệ quân chưa từng thấy Công chúa, cần phải đánh tráo xong sau khi Công chúa bái biệt, trước khi xuất cung!”

“Đúng là như vậy, nhưng biện pháp này quá nguy hiểm, mà còn…”

Kiếm Thư nói đến đây, tạm ngừng lại.

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn.

Kiếm Thư mới nói: “Vả lại tiên sinh cảm thấy, hành động của Hiền phi lần này không bình thường, ngược lại giống như đã phát giác được việc cứu Công chúa, lại thỉnh cầu Hoàng thượng tự mình lo liệu chuyện hòa thân của Trưởng Công chúa, có vẻ như muốn đối đầu trực diện với cô nương.”

Khương Tuyết Ninh hiểu rõ hắn muốn nói gì.

Ý của Tạ Nguy là, mục đích lần này của Tiêu Xu rõ ràng như thế, giống như đã biết phía sau trận nghị luận đẩy nàng ta ra thay Trưởng Công chúa đi hòa thân là ai, lo rằng có phải ngày trước nàng để lộ sơ hở gì không.

Kiếm Thư hỏi: “Tráo người trong cung không thể so với ngoài cung, vô cùng nguy hiểm, Ninh nhị cô nương liệu rằng…”

“Không.”

Trong lòng Khương Tuyết Ninh đang cháy một đốm lửa, đột nhiên đứng dậy, cười gằn một tiếng.

“Nàng ta có can đảm xin tự mình lo liệu việc hòa thân, cũng là có gan! Nhân cơ hội này tặng nàng ta một lễ vật lớn, chẳng phải vừa khéo sao?”

Tự sắp xếp việc hòa thân, nếu như trước mặt nàng ta điện hạ xảy ra chuyện gì, với tính khí của cẩu Hoàng đế Thẩm Lang này, bảo đảm khiến nàng ta gánh không nổi!

Giống như vụ án Ngọc Như Ý khi đó bị người hãm hại, nàng không có chứng cứ gì cũng dám khẳng định sau lưng chính là Tiêu Xu, Tiêu

Xu lờ mờ nhận ra nghị luận chuyện hòa thân có người phía sau thúc đẩy, nhận định việc này không thoát khỏi liên quan với nàng, cũng không có gì lạ.

Có bản lĩnh, làm ra được chuyện này, vốn dĩ không nhiều.

Khương Tuyết Ninh kiêng dè Tiêu Xu, Tiêu Xu căm thù Khương Tuyết Ninh, hai bên đều hiểu rõ lẫn nhau, cho dù có che giấu, cũng không khiến bọn họ nghi ngờ lên đầu người vô tội!

Nghĩ cũng biết Tiêu Xu lần này nhất định bày ra một tấm lưới lớn, đợi nàng đi vào.

Nhưng Khương Tuyết Ninh vẫn thật sự muốn xông vào một lần.

Bí quá hóa liều còn có ba phần hi vọng, đến đây buông tay chính là giương mắt nhìn Thẩm Chỉ Y gửi hồn nơi đất khách quê người!

Chương 168: Sự thay đổi của công chúa

Kiếm Thư nhìn điệu bộ của nàng, định nói gì đó, cuối cùng lại thôi.

Khương Tuyết Ninh chân trước rời khỏi Tạ phủ, hắn chân sau liền đến U Hoàng quán.

Tạ Nguy đang cùng Lữ Hiển đánh cờ.

Phong thái của hắn bình tĩnh thong thả, đánh nước cờ hiểm dễ như trở bàn tay, Lữ Hiển ngồi đối diện thì lại là vẻ mặt nhân sinh không còn gì luyến tiếc, hận không thể đưa tay lột da đầu xuống, ngước mắt thấy Kiếm Thư bước vào, thở phào một hơi như thể nhìn thấy cứu tinh vậy.

Cũng không biết dạo này Tạ Cư An bốc phải quẻ ám gì, suốt ngày tìm hắn đánh cờ!

Sắp trọc cả đầu vì hắn rồi!

Tạ Nguy nhìn bàn cờ trước mắt, hỏi thẳng: "Nàng nói sao?"

Kiếm Thư thầm đổ mồ hôi lạnh, đáp: "Khương nhị cô nương quyết định mạo hiểm một phen, coi vẻ không cứu người không được. Hơn nữa, dường như có thù oán cũ với vị trong cung kia, không những không có ý định rút lui, mà ngược lại còn muốn nhân cơ hội này làm tổn hại đối phương."

Tạ Nguy hạ một nước cờ, cuối cũng cũng ngẩng đầu lên.

Lữ Hiển thầm đánh giá chủ tớ hai người này, tranh thủ lúc Tạ Nguy

quay đầu, lén đặt tay lên bàn cờ, nhặt hai quân cờ đen ở góc giấu xuống dưới gầm bàn nhanh như gió.

Tạ Nguy nói: “Giống chuyện nàng có thể làm ra.”

Đương nhiên Kiếm Thư nhìn thấy động tác của Lữ Hiển, ánh mắt hơi lay động, trả lời Tạ Nguy: “Vậy kế hoạch vẫn như cũ, nhưng thực hiện thay mận đổi đào trước?”

Tạ Nguy đáp: “Lần này vốn là cơ may khó gặp. Trước có Khương Nhị tiêu số tiền lớn làm dấy lên dư luận về chuyện hoà thân, chúng ta cũng ở phía sau thêm dầu vào lửa. Tuy Tiêu Xu được phong phi khiến kế hoạch để nàng ta đi hoà thân thay Thẩm Chỉ Y thất bại, nhưng nó lại dấy lên được sự ngờ vực của dân chúng với chuyện hoà thân. Hơn nữa phía Giáo Thủ cũng như hổ đói rình mồi, dù bây giờ ông ta không thể nhúng tay vào chuyện ở kinh thành, nhưng nếu chuyện hoà thân bất thành, ông ta ắt sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Bây giờ chỉ cần châm một mồi lửa nhỏ, thổi cho nó bùng lên, kích động sự phẫn nộ của dân chúng, đã có thể tạo nên cục diện thù trong giặc ngoài cho triều đình, khi ấy kể cả Thẩm Lang không muốn triệu hồi Yến thị đi chăng nữa, e rằng cũng không thể không làm. Bỏ lỡ lần này, không biết lần tới sẽ là khi nào.”

Lữ Hiển cầm quân trắng của mình lên, cau mày nói: “Cũng tức là ngươi không muốn buông tay, đúng thật là không bỏ phí bất kì cơ hội nào.”

Tạ Nguy liếc sang hắn.

Hắn không chột dạ, từ tốn hạ một quân trắng của mình xuống bàn cờ, nói tiếp: “Ngoài sáng là Khương nhị cô nương của ngươi ở phía trước xông pha, sau lưng còn có lòng dạ đen tối của ngươi tính toán thâm sâu hơn nữa. Chậc, tai mắt trong cung của ngươi đã bị quét đi quá nửa sau án ngọc như ý, Khương nhị cô nương người ta thì ngược lại, có bản lĩnh hơn ngươi nhiều, đến cả thái giám hầu hạ kề cận hoàng thượng cũng có thể mua chuộc được. Theo ta ấy à, đừng

rắc rối thế, cứ vượt qua Khương Tuyết Ninh móc nối với Trịnh Bảo gì đó, trực tiếp sai hắn đầu độc hoàng thượng, há chẳng phải mọi chuyện xong xuôi sao?"

Đầu độc trong cung nào dễ dàng vậy?

Hễ là thứ muốn đưa vào miệng hoàng đế thì đều phải đựng trong đồ bằng bạc, lại phải qua miệng thái giám một lần nữa, chuyện đầu độc này nếu sắp đặt không ổn, chỉ sợ hoàng đế chưa bị độc chết thì đã độc chết chính mình rồi.

Lữ Hiển chẳng qua là nói vớ vẩn đùa thôi.

Nhưng án Ngọc Như Ý, quả thực do tên quỷ chết oan Công Nghi Thừa kia sau khi đến kinh thành lén giật dây, chưa có được sự đồng ý của Tạ Nguy, đã dùng tai mắt cọc ngầm trong cung của hắn, kết quả khiến Tiêu thái hậu và hoàng đế chú ý, tiến hành một cuộc đại thanh tẩy, đến nỗi những người còn dùng được của hắn trong cung chẳng còn lại bao nhiêu.

Lữ Hiển dùng điều này để mỉa mai hắn.

Tạ Nguy không thèm đếm xỉa, bình tĩnh nói: "Nếu Trịnh Bảo là người phẩm hạnh không đoan chính dễ dàng bị mua chuộc thế, chỉ sợ sẽ không dễ bị Khương Tuyết Ninh lôi kéo, càng sẽ không đồng ý âm thầm tạo điều kiện giúp Ninh nhị rồi."

Lữ Hiển tán gẫu một hồi thấy sự chú ý của hắn không đặt lên bàn cờ nữa, thầm thở ra một hơi, sau khi hạ cờ liền thúc giục: "Nhanh lên đến lượt ngươi rồi, ta không tin hôm nay không thắng nổi ngươi."

Tạ Nguy quay lại nhìn bàn cờ, hạ một quân xuống.

Hắn không phát hiện ra!

Lữ Hiển mừng thầm, vểnh cả đuôi lên, giả bộ nói: "Ngươi nói ngươi

xem, coi chỗ này của ta như nhà mình rồi, tiền trà nước không trả thì thôi, người khác muốn được ta tiếp đãi không phải rẻ đâu nhé, Tiểu cô nương yêu kiều sáng nào cũng đến phủ của ngươi, ngươi lại không hiểu phong tình tránh như tránh tà. Tạ Cư An ơi là Tạ Cư An, không phải ngươi cãi nhau giận dỗi với người ta đấy chứ?"

Mí mắt Kiếm Thư nhảy loạn lên.

Tạ Nguy chậm rãi nâng tầm mắt, biểu cảm không thay đổi, nói: "Lữ Chiếu Ẩn, nếu còn có lần sau, mấy quân cờ ngươi giấu đi, tự ăn hết đi cho ta."

Lữ Hiển thoắt cứng đờ: "…"

Bà nội nó chứ ngươi mọc mắt sau gáy à?

*

Sáng sớm hôm sau, Minh Phượng cung.

Các cung nhân yên lặng sắp xếp, ai nấy đều ôm váy vóc phấn thơm.

Tô Thượng Nghi tự tay cầm than kẻ dạng ốc, vẽ lông mày cho Thẩm Chỉ Y.

Mới vẽ được một nửa, nước mắt đã không ngừng rơi xuống.

Thẩm Chỉ Y trái lại như thể chuyện này không liên quan gì đến mình, còn lau nước mắt cho Tô Thượng Nghi, cười nói: "Tô Thượng Nghi nhìn Chỉ Y lớn lên, giờ Chỉ Y sắp gả đi rồi, nên vui mừng thay cho Chỉ Y mới phải, sao lại khóc rồi?"

Nàng không nói thì thôi, vừa nói liền khiến Tô Thượng Nghi cầm than kẻ không vững nổi nữa.

Nàng liền lấy than kẻ từ tay Tô Thượng Nghi, đến trước lăng hoa

kính từng nét nhẹ nhàng vẽ, nói: “Cô nương đôi mươi lộng lẫy, chung quy vẫn phải gả cho người, chẳng qua có người gả gần, có người gả xa mà thôi. Dù thế nào, Tô Thượng Nghi cũng không thể ở bên Chỉ Y cả đời, ta vẫn nên tự mình ngắm nhìn trời đất ngoài kia, tự mình gánh vác gió mưa. Vào thời khắc quan trọng thế này, khóc sẽ chỉ khiến người ta xem thường, chẳng bằng cười lên, lấy ra chút khí thế thì sao nhỉ?”

Chân mày được vẽ dài mảnh cong như lá liễu, vết sẹo mờ dưới khóe mắt vẫn còn khá rõ ràng.

Thẩm Chỉ Y đặt than kẻ xuống, cầm chiếc bút mảnh trên hộp nữ trang lên, chấm một ít phấn hoa anh đào, từ từ vẽ, dựa theo hình dáng vết thương ngày xưa, phác họa một cánh hoa anh đào rơi.

Lúc gác bút nhìn một cái, không nhịn được cười lên.

Nàng nhớ đến Khương Tuyết Ninh, nói: “Cái này vẫn nên để Ninh Ninh làm, mới vẽ được thuần thục, giống như thật. Nhưng lần này ta đi hòa thân, xa mãi ở Nhạn Môn quan, đến Thát Đát không có ai trang điểm thế này cho ta nữa, tự mình vẽ mấy lần, cho quen tay cũng tốt.”

Tô Thượng Nghi lau nước mắt đáp: “Hôm nay sau khi điện hạ bái biệt thánh thượng và thái hậu nương nương, các thư đồng trước đây cũng sẽ nhập cung bái biệt điện hạ, đến lúc đó lại mời Khương nhị cô nương vẽ cho người.”

Thẩm Chỉ Y cười: “Nàng mà đến sợ rằng sẽ khóc sướt mướt cho mà xem, đến bút còn cầm không vững, thì làm sao vẽ cho ta được?”

Vết sẹo là do Bình Nam Vương và Thiên Giáo phản loạn lưu lại khi nàng còn đang quấn tã, đao kiếm cứa rách da nàng, may thay nhũ nương trước khi chết đã bảo vệ nàng dưới thân mình, mới thoát được kiếp nạn này. Với những người trong cung từng trải qua chuyện này mà nói, vết sẹo này không lúc nào không nhắc nhở bọn

họ, hoàng tộc đã từng gặp phải kiếp nạn gì, trải qua sự sỉ nhục như thế nào.

Khi nhỏ, nàng còn không dám soi gương.

Dần dần lớn lên, người xung quanh đều nói với nàng rằng: nàng là công chúa điện hạ cao cao tại thượng, không cần biết vẻ bề ngoài như thế nào, nàng muốn gì liền có được thứ đó. Bởi vì trong người nàng đang chảy dòng máu của hoàng tộc, sẽ không vì vết sẹo này mà thay đổi.

Thời gian trôi đi, nàng cũng tin rồi.

Vì những người này nói quả không sai, dưới gầm trời gần như không có gì nàng không thể có được. Ở trong cung nhàm chán, liền gọi con cái của các vương công quý tộc đến chơi, ai cũng nịnh nọt nàng, ai cũng ở bên nàng. Có thể ngồi trên đùi phụ hoàng nghịch tấu chương trên ngự án, cũng có thể trốn sau lưng hoàng huynh giật tóc hắn, đến Dũng Nghị hầu phủ chơi gây ra họa còn có Yến Lâm gánh họa thay…

Nhưng bây giờ nàng không muốn đi hòa thân.

Người từng chiều chuộng nàng, dung túng nàng, quan tâm nàng, thoắt cái đã thay đổi. Họ trở nên khó khăn, vô tình, lạnh lùng, đáng ghét, hoàn toàn khiến nàng không thể nhận ra cũng không dám nhận ra.

Cho nên lúc này nàng mới hiểu: Rõ ràng giống như vết sẹo vĩnh viễn không thể xoá mờ này, cho dù nàng là công chúa cao quý, thì vận mệnh đôi khi không cho phép do mình nắm lấy, mà chính vì nàng là công chúa, nên vận mệnh mới càng khó đoán, càng khó chống cự.

Hai mươi năm trước, thứ chĩa thẳng vào nàng là đao kiếm của phản tặc;

Hai mươi năm sau, thứ làm tổn thương nàng là sự vứt bỏ của thân nhân.

Cả toà Minh Phượng cung đã được trang hoàng rực rỡ.

Nàng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt bình tĩnh quá mức trong gương, chỉ cảm thấy mấy ngày gần đây hình như hơi gầy đi, đến mức có chút không giống bản thân mình ngày trước, nhưng nàng cũng chẳng lưu luyến gì.

Khi cụp mắt đứng dậy, trùng hợp bên ngoài vang lên tiếng thúc giục.

Là một giọng nói hoa lệ nhưng lạnh lẽo: "Trưởng công chúa điện hạ, người dây dưa hơn một khắc rồi, thánh thượng và thái hậu nương nương đợi đã lâu."

Thẩm Chỉ Y bước ra ngoài.

Xa xa ngoài cửa trông thấy lưỡng trọng thủ vệ bày sẵn tư thế, so với những người lúc trước ở Minh Phượng cung còn nghiêm nghị hơn không biết bao nhiêu lần. Cung nhân thái giám đều vùi đầu đứng dưới bức tường cung màu đỏ, mà Tiêu Xu mới được phong phi hơn một tháng đứng ở trước nhất.

Ngày trước vẫn còn là thư đồng cùng học, biểu tỷ muội thân thiết, bây giờ lại thành hoàng tẩu của nàng.

Thẩm Chỉ Y nhìn một lượt: "Trùng trùng bảo vệ thế này, chẳng lẽ Hiền phi nương nương vẫn lo lắng ta bỏ trốn ư?"

Tiêu Xu trang điểm xinh đẹp bức người, cười như không cười: "Điện hạ chưa chắc đã muốn thoát, nhưng bảo hộ không chặt nhỡ có kẻ muốn tới cứu thì sao?"

"Hừ."

Thẩm Chỉ Y cười thành tiếng, từ từ chuyển ánh mắt đến Tiêu Xu.

“Thực ra từ bé ngươi đã rất được mẫu hậu tán thưởng, thường bảo ta phải có quan hệ tốt với ngươi, vốn chúng ta là biểu tỷ muội, tất nhiên sẽ thân thiết với ngươi. Nhưng giờ ngươi lắc mình biến thành hoàng tẩu của ta, dáng vẻ thay đổi khác đi, mẫu hậu cũng vì ngươi mà sinh bệnh, ngươi đúng là xứng với sự bồi dưỡng của bà. Gần đây bản cung có câu này vẫn cứ chôn trong lòng, rất muốn nói với ngươi. Ngươi có biết…”

Tiêu Xu đứng trên bậc thềm, ngước mắt nhìn nàng.

Thẩm Chỉ Y bước xuống một bước, đứng trên vị trí cao hơn nàng ta một bậc, nâng tay lên không báo trước, giáng thẳng cho nàng ta một cú bạt tai!

“Bốp!”

Tiêu Xu không kịp phòng bị, trâm vàng cài trên búi tóc rơi xuống đất, con ngươi cũng theo đó co rút lại.

Mấy tầng giận dữ âm u ẩn chứa trong đôi mắt nàng ta.

Nhưng nàng ta không nổi giận, mà ngược lại còn nhìn Thẩm Chỉ Y với khuôn mặt không thay đổi biểu cảm.

Thẩm Chỉ Y bình thản nói: “Ngươi như vậy thực sự rất thấp hèn.”

Chương 169: Công chúa của quốc gia

Giờ này khắc này không phải chỉ có hai người các nàng, mà là ở trước cửa Minh Phượng cung, trước mắt bao người, Thẩm Chỉ Y tát một cái vang dội như thế có thể nói không hề dự định để lại cho Tiêu Xu chút thể diện nào.

Nàng ta nên cảm thấy bối rối.

Ngay cả Tiêu Xu cũng cho là mình sẽ bối rối, nhưng trong lòng chỉ có một loại bình thản "vốn nên như thế", nhẹ nhàng đưa tay lên ôm lấy gương mặt mình, giọng nói của nàng ta mờ mịt xa xăm: "Nếu như có thể không hạ tiện, ai chẳng muốn sống có tôn nghiêm? Thần thiếp cũng có một câu muốn nói với điện hạ từ lâu."

Cơ hồ Thẩm Chỉ Y dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn nàng ta.

Ngược lại Tiêu Xu không cảm thấy mình có gì đáng xấu hổ, lúc thả tay xuống mở bàn tay ra nhìn thoáng qua, tức giận ở đáy mắt cũng biến mất sạch sẽ, nói: "Từ khi còn rất nhỏ, ta đã nghĩ, Công chúa được nuông chiều tùy ý như vậy, đổi lại là ta ta cũng làm được. Công chúa cao cao tại thượng không biết đến nỗi khổ của nhân gian, đương nhiên không biết sự khó xử của kẻ làm thần tử, làm nô lệ."

Thẩm Chỉ Y không nói.

Tiêu Xu nở nụ cười xinh đẹp với nàng: "Đi thôi, Công chúa điện hạ."

Quả thật hoàng đế Thẩm Lang và Tiêu Thái hậu đã đợi được một lúc.

Lâm Truy vương Thẩm Giới cũng ở đó.

Có lẽ kết quả tuyển phi tháng trước không quá như ý, mặc dù phải tháng sau mới thành hôn, nhưng sắc mặt hắn đã có chút chán nản, trông không quá vui vẻ.

Cung nhân bên ngoài thông truyền trước, Thẩm Chỉ Y mới từ ngoài điện đi vào. Trái ngược với vẻ kiêu ngạo hoạt bát mọi khi, nàng hành lễ vấn an theo khuôn phép cấp bậc lễ nghĩa cung đình.

Tiêu Xu đi phía sau nàng.

Trên gò má có dấu tay hơi sưng đỏ dù không chướng mắt nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Hoàng đế mang sắc mặt mỏi mệt ngồi trên cao liếc qua đã thấy rõ ràng, đuôi lông mày nhướng lên một cái, lại nhìn Thẩm Chỉ Y, khóe môi hiện lên ý cười, nhưng cố ý không hỏi lấy một từ, nói chuyện với Thẩm Chỉ Y như thường lệ, như thể không thấy gì lạ.

Tiêu thái hậu cũng thi thoảng phối hợp nói đôi câu.

Chỉ là ngay cả Tiêu Xu, bà ta cũng không nhìn lấy một lần.

Trên triều gió giục mây vần*, vì tra lại án chiếm đoạt lương thực của cải cứu tế thiên tai ở Cán Châu, Tiêu thị bị người ta đánh không kịp đỡ, được đằng này, hỏng đằng khác, đủ loại bằng chứng nhảy ra như thể tự có mắt, không thể không khiến Tiêu thái hậu nghi ngờ, hôm Tiêu Xu rời khỏi Từ Ninh cung, sau đêm đó nàng ta được phong thành Hiền phi, đã có giao dịch gì với Hoàng đế.

**Gió giục mây vần: Biến đổi nhanh chóng vội vã như gió mây.*

Một hoàng thất lớn như vậy, người ngồi đầy cả một điện, nói bao lời quan tâm chúc phúc, nhưng đều lộ vẻ đường đường chính chính lại như đau khổ này chẳng liên can gì tới mình.

Duy nhất còn có chút tình người có lẽ là Thẩm Giới.

Từ lúc bắt đầu, nhìn thấy Thẩm Chỉ Y tiến vào, hắn vẫn luôn chau mày, lúc thì lo lắng gió bụi trên đường, lúc lại căn dặn đồ ăn thức uống dọc đường, mấy lần mở miệng dường như còn muốn nói gì đó, nhưng thấy sắc mặt của hoàng huynh cùng mẫu hậu bên trên, cuối cùng vẫn kiềm lại.

Hắn không phải đích trưởng tử của hoàng tộc, từ nhỏ lớn lên dưới sự bảo hộ của phụ hoàng, mẫu hậu cùng hoàng huynh, chuyện đoạt ngôi ngày trước cũng không liên quan gì đến hắn, đã không gánh vác kỳ vọng của mọi người, do đó cũng tránh được đủ loại tranh chấp trong tối ngoài sáng, trái lại khiến tính cách hắn giàu tình cảm.

Nhưng giàu tình cảm cũng bị sự nhu nhược giới hạn.

Ngày trước Thẩm Chỉ Y chỉ cảm thấy vị vương huynh này thân thiết vui vẻ, hôm nay tuy là người trong cuộc lại nhắm mắt thờ ơ, ngược lại nàng chú ý đến những việc ngày trước không chú ý, nhìn rõ những chi tiết ngày trước chưa từng nhìn rõ.

Khi chuyện trò kết thúc, lại dâng hương thờ thần, tuyên đọc ngự chiếu, trao ấn tín Đại Càn, để Thẩm Chỉ Y nhận trách vụ sau khi đến Hung Nô lấy thân phận Công chúa Đại Càn hòa giải mâu thuẫn hai nước.

Đợi đến lúc kết thúc lễ nghi, đã quá trưa.

Hào môn quý tộc trong kinh thành có quan hệ tốt với Thẩm Chỉ Y, như đông đảo thư đồng ngày trước ở Ngưỡng Chỉ Trai, hay như bạn cùng chơi Bình Nam Vương tâm tư đơn thuần, đều vào cung thăm nàng, cùng nàng dạo chơi Ngự Hoa viên.

Mặc dù Tiêu Xu từng làm thư đồng ở Ngưỡng Chỉ Trai, nhưng không hề đi cùng, chỉ ở cạnh hòn non bộ xa xa mà nhìn, dặn dò cung nhân bên cạnh: “Những thủ vệ ban đầu thêm vào ở Minh Phượng cung

đều hủy bỏ, rút lui về trấn hai cửa cung Tây Bắc và Đông Bắc, nếu không có lệnh của bổn cung, không ai được manh động. Ngoài ra cắt cử người cẩn thận theo dõi, nếu Nhị cô nương của phủ Khương Thị Lang đến, báo cho ta biết trước."

Cung nhân thật có chút khó hiểu.

Tiêu Xu lại cụp mắt xuống cố gắng thu lại ánh mắt sắc bén, cùng không nhìn đám người trong Ngự Hoa viên nữa, trở về cung điện của mình.

Khương Tuyết Ninh thong dong đến trễ.

Dọc đường đi qua mấy cửa cung, chỉ cảm thấy ngoài treo đèn kết hoa ra, cũng không khác gì so với mỗi lần vào cung trước kia. Ở kiếp trước lúc Thẩm Chỉ Y phụng chiếu hòa thân, nàng đã được chọn làm Lâm Truy Vương phi, phải ở trong phủ đợi ngày thành hôn, mà Thẩm Chỉ Y căm ghét, giễu cợt nàng, không hề thân thiết với nàng, đương nhiên nàng chỉ mong vị tiểu cô (em chồng) này đi càng sớm càng tốt, sao có thể vào cung tiễn nàng ấy? Vì vậy cũng không thể so sánh kiếp trước có khác biệt gì với kiếp này.

Nhưng trong cung lại có Trịnh Bảo.

Mới qua hai cửa cung, còn chưa đi vào Ngự Hoa viên, đã thấy Trịnh Bảo đi đến từ hướng Kiền Thanh cung đối diện, lúc lướt qua đã nói rất nhanh một câu: "Hiền phi điều động thủ vệ, gậy ông đập lưng ông. Thế thân đã ẩn nấp trong Phượng Minh cung, đúng giờ dậu ba khắc phượng giá của công chúa xuất cung, cô nương cần phải xong việc vào giờ dậu hai khắc, để Công chúa giả trang thành cung nhân đi ra từ cửa Thuận Trinh, xin cô nương cũng hãy rời cung nhanh hết sức có thể."

Giờ dậu ba khắc là giờ lành mà Khâm Thiên Giám tính ra.

Vào mùa xuân, ngày và đêm dài gần bằng nhau, giờ dậu ba khắc là

lúc mặt trời khuất bóng mặt trăng ló dạng, từ dương chuyển sang âm.

Nhưng Khương Tuyết Ninh suy nghĩ, đại khái giống Dũng Nghị Hầu phủ bị lưu đày vào nửa đêm, dân chúng rất chỉ trích việc hòa thân, triều đình sợ ban ngày nhiều người náo loạn gây sự khó giải quyết, dứt khoát bịa một lý do quang minh chính đại đổi thời giờ thành ban đêm.

Nàng nghe thấy chỉ gật đầu, cũng không nói gì thêm, lướt qua điềm nhiên như không.

HIển nhiên các cung nhân đưa nàng tới Ngự Hoa viên.

Thẩm Chỉ Y nhìn thấy nàng, điềm nhiên như không, oán trách nàng đến muộn.

Viền mắt Khương Tuyết Ninh đỏ lên, nói, vậy thì phạt thần nữ ở lại cùng Công chúa nhiều hơn.

Lúc mọi người vào học tại Phụng Thần điện đã biết, Lạc Dương trưởng công chúa thiên vị Khương Tuyết Ninh bao nhiêu, chỗ dựa lớn như thế sắp rời đi, đương nhiên Khương Tuyết Ninh không nỡ, làm bộ làm tịch như vậy cũng không có chỗ nào khả nghi, ở lại nói nhiều thêm mấy câu cũng phải. Vả lại bọn họ tới từ sớm, mà không chừng hai người muốn nói mấy lời riêng tư. Lúc mặt trời sắp ngả về Tây, bọn họ đều cáo từ, nói sẽ đợi ở ngoài cửa thành tiễn biệt Công chúa.

Lúc đám người ở đó, Khương Tuyết Ninh còn có thể kìm nén, không để nước mắt rơi xuống.

Đám người vừa đi, nàng liền kéo tay Thẩm Chỉ Y, đau xót kêu một tiếng: “Điện hạ.”

Đã vào cuối xuân, kỳ thực hoa nở rộ trong Ngự hoa viên không còn

nhiều nữa.

Bóng tối dần bao phủ khắp mặt đất, ánh chiều tà le lói.

Cung nhân đều đứng ở xa, đám bằng hữu mới vừa cười nói rộn rã đều đã rời đi, chỉ còn lại sự vắng vẻ khắp khu vườn.

Hoa phục trên người Thẩm Chỉ Y, tầng tầng lớp lớp trang sức nặng nề nhưng có chút rườm rà quá, đè ép trên đầu trên vai, run rẩy lắc lư.

Nàng cười nhìn Khương Tuyết Ninh: "Trước đó Tô Thượng Nghi nói muốn tìm ngươi đến trang điểm cho ta, ta nói Ninh Ninh mà nhìn thấy ta sẽ khóc nhè, vừa nãy thấy ngươi không khóc ta còn tưởng mình đoán sai rồi, không ngờ ngươi vẫn chẳng ra sao cả."

Ngày tàn đã là giờ dậu.

Khương Tuyết Ninh nào còn có tâm tư trêu đùa với nàng ấy, nước mắt cũng không kịp lau, chỉ kéo nàng từ trong đình này đứng lên, nói: "Điện hạ, không còn nhiều thời gian nữa, mau đi cùng ta, trước tiên trở về Minh Phượng cung đã."

Thẩm Chỉ Y ngơ ngác: "Sao vậy?"

Khương Tuyết Ninh nhìn xung quanh, chỉ xa xa thấy có một tiểu thái giám thò đầu ra nhìn về phía này, đoán là người trong cung đến giám thị, đáy lòng cười khẩy một tiếng, quả quyết nói: "Tất cả mọi việc đã được an bài thỏa đáng, điện hạ cùng ta trở về Minh Phượng cung, thay đổi thân phận cải trang liền có thể xuất cung. Việc hòa thân, tự có người đến giải quyết hậu quả. Chỉ cần điện hạ có thể xuất cung an toàn, việc còn lại đã mười phần chắc chín!"

Nàng nắm chặt tay Thẩm Chỉ Y tiến về phía trước.

Nhưng sau đi được hai bước mới cảm thấy phía sau lưng truyền đến một lực cản, quay đầu lại, nhìn Thẩm Chỉ Y đứng tại chỗ, dùng vẻ

mặt khó hiểu mà nhìn nàng.

Khoảnh khắc này, đáy lòng Khương Tuyết Ninh đột nhiên run lên.

Thẩm Chỉ Y lặp lại một lần: “Xuất cung?”

Khương Tuyết Ninh cảm thấy trái tim mình như bị một sợi dây mỏng manh treo lên cao cao giữa không trung, ngay cả giọng nói cũng chứa đựng sự run rẩy: “Đúng vậy, Điện hạ không nhớ sao? Ngày đó ta đã từng hỏi điện hạ.”

Dường như Thẩm Chỉ Y không nhớ ra.

Trước khi vào cung, Khương Tuyết Ninh đã nghĩ đến đủ loại tình huống mình sẽ đối mặt sau khi vào cung, cho dù là sự tình bại lộ, hay Tiêu Xu chặn đường, nhưng lại không có giả thiết nào giống với thời khắc này cả.

Nàng cảm giác nơi nào đó đã xảy ra sai sót.

Lời hồi đáp của Thẩm Chỉ Y đêm đó còn rõ ràng bên tai, nàng lặp lại với nàng ấy, nhắc nhở nàng ấy: “Ngày sinh thần của ta, uống rượu tại cung của Điện hạ, ta hỏi Điện hạ, không hòa thân trốn đi thật xa có được không, Điện hạ đã trả lời ta, còn nói hận vì sinh ra trong nhà đế vương…”

Sắc trời đã tối.

Đèn cung đình trong Ngự Hoa viên sáng lên rồi.

Xa gần có tiếng chim hót và côn trùng kêu ồn ào náo động, lại càng làm nổi bật vẻ vắng lặng lúc này.

Thẩm Chỉ Y ngẩn ngơ một chút, một chiếc lại một chiếc đèn cung đình phản chiếu trong mắt nàng, nhưng chỉ là hình bóng vô nghĩa, chẳng thể mang lại bao nhiêu hơi ấm.

Chớp chớp mắt, cánh hoa đào màu hồng nhạt nơi khóe mắt run rẩy.

Vô cùng giống một giọt lệ hồng.

Rốt cuộc nàng ấy đã nhớ ra, trong lòng cảm động, vành mắt đỏ hồng, lúc cười lại cảm thấy tràn đầy đắng chát, đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve gò má hơi lạnh của Khương Tuyết Ninh, rưng rưng nước mắt, nói: "Ninh Ninh ngốc, ngươi cũng đã nói là uống rượu, những lời đó đều là nói trong lúc say, sao có thể coi là thật…"

Cứ như thế, "Bộp" một tiếng, dây cung kia, cuối cùng bị câu nói nhẹ nhàng này làm cho đứt đoạn, trái tim treo trên cao của Khương Tuyết Ninh rơi xuống, ngã thật đau đớn, ngã đến mức tỉnh ngộ, cũng ngã đến nỗi tê dại.

Nàng cơ hồ không dám tin những gì mình nghe được.

Trong tâm trí là một mớ hỗn độn.

Phải mất một lúc để phản ứng lại, nàng mới không chịu đựng nổi mà lui về sau một bước, nàng tựa như vừa rơi vào ảo mộng, nói: "Sao có thể? Đi Thát Đát hòa thân, rõ ràng Điện hạ không nguyện ý mà. Lần này không nên là điện hạ đi, cũng không thể là điện hạ đi. Nếu đã không muốn đi, vì sao phải đi? Ta đã thu xếp thỏa đáng cả, điện hạ chỉ cần về Minh Phượng cung, tráo đổi một chút sẽ có thể thoát khỏi tường cung vây tứ bề, không cần tuân theo số mệnh, vì sao lại không đi, vì sao lại không đi chứ?"

Thẩm Chỉ Y chưa từng nghĩ, nàng coi những lời mình nói lúc say là thật, mấy lần kìm nén, trong viền mắt vẫn dâng lên nước mắt nóng hổi.

Cố gắng ngẩng đầu, không để nước mắt rơi xuống.

Một góc trăng khuyết treo lơ lửng trên cây ngô đồng, sương lành

lạnh bao phủ gương mặt vốn nhợt nhạt của nàng, nhưng lại vì tầng son phủ lên gò má tinh xảo tạo nên vẻ ửng đỏ lạ thường.

Gió tới, thổi tà váy dài.

Không biết lần này Ninh Ninh đã tốn bao nhiêu tâm huyết để chuẩn bị, nàng nghĩ mình không nên phụ lòng nàng ấy, nên theo tính tình hồn nhiên thoải mái của mình trước đây cứ thế mà đi, nhưng hết lần này đến lần khác lại có thứ gì đó nặng trĩu, đặt trên vai nàng, chìm sâu vào đáy lòng nàng.

Nhất thời, Khương Tuyết Ninh có phần không thấy rõ nét mặt nàng, không nhìn rõ được ánh mắt nàng. Chỉ có giọng nói khàn khàn của nàng. Thẩm Chỉ Y chầm chậm nói: “Trên đời này ai cũng có tư cách chạy trốn, nhưng ta không thể, cũng chỉ mình ta không thể.”

Khương Tuyết Ninh vô cùng không hiểu.

Nhưng Thẩm Chỉ Y đứng trên bậc thềm, cười bi ai mà tự giễu, ánh trăng bao phủ toàn thân, gia tăng thêm một loại nặng nề khó tả: “Người ta thường nói, ăn lộc vua phải trung với vua. Thực ra câu này phải nói ngược lại, nhận ơn của dân phải nghĩ cho dân. Ngai vàng của hoàng đế, sự tôn kính của hoàng thất, không phải từ trên trời rơi xuống. Thuế má của thiên hạ, lao dịch của vạn dân, cẩm y ngọc thực được cung cấp, dân chúng quỳ bái thỉnh cầu, tự xem mình làm trâu ngựa, phụng thờ hoàng tộc như thần linh. Ta ở trong cung, vốn tính kiêu ngạo, hiểu biết không nhiều. Nhưng ngươi ở nơi phố phường, lớn lên ở nông thôn, thấy nhiều đau khổ, hẳn đã biết. Nếu nổi lên chiến sự, quốc gia có giặc lớn, trung lương không người kế tục, sao có thể giành chiến thắng? Hoàng thất sụp đổ là chuyện nhỏ, lê dân phải chịu khổ cực là tội lớn. Cho dù nội bộ triều đình có thối nát thế nào, ta vẫn là công chúa của quốc gia này…”

Khương Tuyết Ninh hoàn toàn sững sờ.

Nội tâm nàng nảy ra một ý nghĩ kể cả kiếp trước cũng chưa từng

xuất hiện.

Thẩm Chỉ Y chầm chậm khép mắt lại, hình như muốn kìm nén xúc cảm cuồn cuộn nơi đáy lòng, hoặc có lẽ khiến bản thân xốc lại dũng khí đừng lùi bước, nói tiếp: “Ninh Ninh, ta không xuất phát từ việc hiểu rõ đại nghĩa gì cả. Chỉ là sợ, vô cùng sợ.”

Cổ họng Khương Tuyết Ninh nghẹn lại, nói không nên lời.

Thẩm Chỉ Y nhìn nàng chăm chú, ánh mắt đã thêm mấy phần lạnh giá và kiên định ngày trước chưa từng có: “Ta sợ, sợ chạy trốn hôm nay vào lúc vận mệnh phủ xuống, từ đó không đánh mà bại, biến thành kẻ hèn nhát sợ đông sợ tây. Ta sợ, sợ bản thân tránh né ngay lúc trách nhiệm ập đến, sau này trăm họ lầm than, không thẳng lưng nổi trong tiếng trẻ thơ khóc òa!”

Kiếp trước, Thẩm Chỉ Y đi Thát Đát hòa thân thế nào, Khương Tuyết Ninh không hề hiểu được, chỉ biết công chúa xinh đẹp ngày trước, đã ngủ say trong quan tài.

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này…

Vị Công chúa được nuông chiều, ngạo mạn ngày trước, đã tự nguyện đi!

Kiếp trước nàng nữ phẫn nam trang, Thẩm Chỉ Y yêu lầm nàng, lại hận nàng; kiếp này nàng tiếp cận với Thẩm Chỉ Y, nói là chân tình, thật ra nhiều hơn là xuất phát từ sự lấy lòng để xu lợi tị hại.

Nàng muốn cứu Thẩm Chỉ Y, chỉ nghĩ muốn báo đáp ân tình mà đối phương đã dành cho.

Nhưng đến thời khắc này, nàng mới biết mình có bao nhiêu sai lầm, bao nhiêu nực cười, lại bỏ lỡ bao nhiêu…

Nói đến đây, Khương Tuyết Ninh cảm thấy, mình không nên cố chấp,

cưỡng cầu nữa, suy cho cùng một người tâm tư đã định, sao kẻ khác thay đổi được?

Nhưng nàng cứ không cam lòng, cứ không muốn thế.

Lẽ nào phải giương mắt nhìn nàng ấy lao vào số kiếp mất mạng kia mà không ngăn cản thêm chút nào sao?

Nàng kéo tay Thẩm Chỉ Y lại, gần như cầu xin mà nói: "Đừng như thế, điện hạ, đừng như thế. Bất kể có phải lời nói lúc say hay không, ngươi đã đồng ý với ta, ta đưa ngươi xuất cung, ta đưa ngươi đi!"

Nước mắt Thẩm Chỉ Y chảy xuống: "Cứ coi như đó là nguyện vọng xa xỉ vĩnh viễn không bao giờ thành hiện thực đi."

Nàng xoay người rời đi. Chỉ sợ bản thân nhìn Khương Tuyết Ninh thêm một lát, sẽ mềm lòng hối tiếc.

Khương Tuyết Ninh lại đuổi theo, cuối cùng kiềm chế không nổi mà hét lên: "Thát Đát lòng lang dạ sói, hòa thân chẳng qua chỉ là kế hoãn binh, vốn dĩ không nên là điện hạ trả cái giá này! Điện hạ có biết chuyến này người đi có thể sẽ…"

Thẩm Chỉ Y dừng bước.

Nàng rốt cục không dám nói ra từ kia, chỉ sợ mình nói ra sẽ biến thành sự thật, trông theo hình bóng nàng ấy, suy sụp nói: "Điện hạ, đến đất khách cách vạn dặm, đường về xa xôi, chỉ là, chỉ là ta sợ người đi quá lâu, lúc nhớ người, ta cũng không gặp được."

Hoa trong đình đã rụng hết, hòa lẫn trong bóng cây.

Gốc lục mai trân quý ở góc vườn kia có cành cây trơ trọi, hệt xương trắng ngoài Nhạn Môn Quan không người mai táng.

Trong không khí lại có hương hoa sơn chi ngọt ngào.

Thẩm Chỉ Y đưa lưng về phía Khương Tuyết Ninh, nhìn về phía vầng trăng khuyết giữa vòm trời xanh màu mực, nhìn chung quanh một lượt, qua rất lâu, mới ngoái nhìn nàng, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ cúi người vốc lên một chút bùn đất dưới gốc cây, trở về trước mắt nàng.

Sau đó đặt bùn đất này vào lòng bàn tay nàng.

Không thể nói là nhẹ bỗng, hay trĩu nặng.

Thẩm Chỉ Y cười với Khương Tuyết Ninh, đôi mắt xán lạn như sao trời: "Ninh Ninh, đừng đi tiễn ta. Đợi sau này, khi Yến Lâm suất lĩnh gót sắt Đại Càn đạp nát Nhạn Môn, mang theo nắm đất này, đến nghênh đón ta về cố quốc, trở lại cố đô!"

Lệ nóng đột nhiên khiến tầm mắt nhòe đi.

Giờ dậu hai khắc, Thẩm Chỉ Y không dừng lại nữa, đi qua khỏi hàng đèn cung đình sáng tỏ.

Cho đến khi hình bóng nàng sắp biến mất rồi, Khương Tuyết Ninh mới lảo đảo vài bước đuổi theo, nhưng chớp mắt trong bóng đêm đã không thấy rõ gì nữa: "Điện hạ, ta hứa với người!"

Giọng nói khàn khàn kia phá vỡ màn đêm.

Điện hạ, ta hứa với người…

Sau này gót sắt đạp nát Nhạn Môn, ta mang theo nắm đất này, nghênh đón điện hạ về cố quốc, trở lại cố đô!

Ta hứa với người.

Chương 170: Hôn

Đồng hồ nước nhỏ giọt.

Trịnh Bảo trực đêm nay, vẫn luôn cảm thấy lo lắng bồn chồn, đợi đến khi các phụ thần và hoàng đế đóng cửa nghị sự, hắn mới yên lặng rời đi.

Trở lại thiên điện, ở góc cửa bên trong có một tiểu thái giám nhìn hắn lắc đầu.

Trong lòng Trịnh Bảo bỗng nhiên lạnh đi.

Muốn đi đến cửa Thuận Trinh phải qua con đường này, bóng dáng của thủ vệ dày đặc bên chân tường hoàng cung, cả một vùng đen sì u ám.

Tiêu Xu chờ đến nỗi đã hơi mất kiên nhẫn.

Giăng một tấm lưới lâu như vậy, nhưng lại không thấy con mồi tìm tới, dù là thợ săn kiên nhẫn nhất chỉ sợ cũng không khỏi lẩm bẩm vài tiếng.

Nàng đang muốn tìm người đi thăm dò lần nữa, hỏi cho ra nhẽ, vừa rời mắt lại thấy tên thái giám nhanh nhẹn được phái đi lúc trước đang chạy vội về phía này.

Tiêu Xu lập tức hỏi: “Người đâu?”

Tên thái giám kia chạy đến mức thở không ra hơi, nói: “Tới rồi, nhưng, nhưng hình như có chút không đúng lắm…”

Tiêu Xu nhướng mày, liền muốn hỏi sao lại không đúng, nhưng mà trong đám thủ vệ vốn đang yên tĩnh phía trước chợt nổi lên một trận xì xào bàn tán.

Vì thế ánh mắt của nàng chuyển hướng.

Lần này không cần thái giám kia tiếp tục giải thích, nàng đã thấy rõ ràng…

Người đang từ hướng ngự hoa viên đi tới, không phải Khương Tuyết Ninh mà nàng giăng lưới chờ thì là ai?

Chỉ là thực sự khác một trời một vực so với ngày thường.

Hoàn toàn không còn vẻ linh động giảo hoạt người người quen thuộc, dù người đi tới nhưng lại tựa như một khúc gỗ, tay chân là gỗ, tâm hồn cũng là gỗ, ngay cả biểu cảm trên khuôn mặt ngũ quan tinh xảo kia cũng đều là gỗ. Đôi bàn tay mảnh khảnh trắng nõn ấy nắm chặt lấy một nắm bùn đất dơ bẩn, dần dần đi tới gần giống như không nhìn thấy ai, cũng không để ý ai, phảng phất như bị ai đó cướp mất hồn phách, chỉ để lại một thân thể biết đi!

Giờ khắc này, ngay cả Tiêu Xu thấy dáng vẻ doạ người này của nàng, cũng không khỏi kinh hãi, chấn động một lát, ngay sau đó lông mày hung hăng nhíu chặt lại.

Nàng ta nhìn về phía sau nàng.

Không có người nào.

Nàng ta chỉ cảm thấy dường như chuyện không phát triển theo hướng bản thân đã dự đoán, trước tiên nháy mắt ra hiệu cho cho thái giám bên cạnh, sai người ngăn Khương Tuyết Ninh lại, rồi ra lệnh cho thủ vệ gần nhất: “Đi cửa Thuận Trinh nhìn xem.”

Thái giám đi qua chặn đường.

Bước chân Khương Tuyết Ninh mới dừng lại.

Nàng cũng không biết mình đi ra khỏi ngự hoa viên thế nào, cả người tựa như ngơ ngơ ngẩn ngẩn, ngẩng đầu lên nhìn thấy thái giám này, chỉ thấy đối phương đang há mồm, có âm thanh lọt vào tai, nhưng căn bản không cách nào phân biệt được rốt cuộc đối phương đang nói cái gì.

Mãi đến khi Tiêu Xu đi vào tầm mắt của nàng.

Kỳ thật lúc này, Tiêu Xu đã thoáng dự cảm được rằng điều mình mong đợi nhất tối nay sẽ không xảy ra, nhưng càng là thế, càng khiến nàng ta cảm thấy căm ghét khuôn mặt xinh đẹp đến nỗi quá phận trước mặt này.

Nàng ta hỏi thẳng: “Người ngầm thúc đẩy phố phường đàm tiếu đưa ta đi hòa thân thay Thẩm Chỉ Y là ngươi?”

Khương Tuyết Ninh trả lời càng thẳng thắn hơn: “Người dùng lời phản nghịch trong án ngọc như ý để hãm hại ta, là ngươi?”

Tiêu Xu nói: “Ngươi nói phải, thì là phải.”

Khương Tuyết Ninh cũng liền nói: “Ngươi nói phải, vậy cũng phải.”

Hai người mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, chẳng ai nhường ai.

Chỉ là Tiêu Xu hung ác nham hiểm, Khương Tuyết Ninh lạnh lùng mà yên lặng.

Một người đã coi đối phương như cừu địch cả đời này của mình, một người khác lại đột nhiên vượt lên trên cao không còn quá để ý đến nữa.

Tiêu Xu dễ như trở bàn tay liền nhận ra sự khinh miệt của nàng dành cho mình, đồng tử hơi hơi co lại, nói: “Mỗi người đều có mệnh số riêng, ngươi xuất thân không bằng ta, tâm kế không bằng ta, ta cũng không biết ngươi lấy dũng khí ở đâu mà dám khinh thường ta.”

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy nực cười.

Thậm chí kiếp trước nàng cũng chưa từng thấy dáng vẻ nực cười này của Tiêu Xu: “Ngày trước ta từng nghĩ, ngươi tốt như thế, có xuất thân cao như vậy, so với công chúa điện hạ cũng không chút thua kém. Nhưng đến giờ này ngày này, nói lời này làm việc này, nàng là trăng sáng trên trời, chỉ cần ba phần ánh sáng chiếu trên người, cũng có cảm giác khuây khoả; ngươi chẳng qua chỉ là tro bụi trên mặt đất, ngay cả dẫm lên, ta cũng ngại bẩn đế giày.”

Tiêu Xu giận tái mặt không nói thêm lời nào.

Gió xào xạc phảng phất có chút nghẹn ngào.

Khương Tuyết Ninh ôm nắm đất kia, lại giống như đang giữ thứ gì đó rất trân quý, chỉ thấy nàng chậm rãi nói: “Ta chưa bao giờ nảy ra ý nghĩ muốn hại ngươi, ngươi lại bởi vì kiêng kị mà trước đây từng mưu hại ta. Tiêu Xu, rất lâu trước đây ta cũng giống như ngươi, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn. Nhưng nếu ngươi chấp mê bất ngộ, báo ứng cuối cùng cũng sẽ đến, chỉ là sớm hay muộn thôi.”

Tiêu Xu cười khẩy một tiếng, nàng ta căn bản không tin.

Khương Tuyết Ninh lại biết đây là sự tôn trọng cuối cùng của nàng đối với kẻ tử thù kiếp trước này, chỉ nói đến đây, tin hay không nàng cũng không muốn nhiều lời thêm nữa, cất bước muốn rời đi.

“Đứng lại!”

Ánh mắt Tiêu Xu lấp loé, lại thẳng thừng mở miệng ngăn nàng lại.

“Sâu trong cung cấm, bề ngoài người không ra người quỷ không ra quỷ này của ngươi, cho dù trước kia ngươi là đồng môn thư đồng của bản cung, thời điểm vô cùng quan trọng này, bản cung cũng không biết đến cùng ngươi muốn làm gì, không thể không đề phòng cẩn thận. Người đâu, trước hết mời Khương nhị cô nương đến thận hình tư ngồi tạm, hỏi rõ rồi mới đưa người xuất cung!”

Thủ vệ hai bên lập tức tới gần.

Khương Tuyết Ninh nghe xong lời nàng ta nói liền hiểu rõ: Bất luận hôm nay nàng có thực sự đưa công chúa xuất cung hay không, đối phương đều sẽ lấy cớ ngăn nàng lại, dù không tìm ra chứng cứ, giữ nàng lại một đêm cũng đủ cho nàng nếm chút khổ đau, chưa biết chừng lại phát sinh chuyện gì bất thường…

Thủ đoạn giống hệt án ngọc như ý lúc trước.

Huống hồ dáng vẻ của nàng trước mắt, ai có thể không nghi ngờ?

Chỉ là ngay khi đám thủ vệ kia xúm lại muốn chế phục nàng, đoạn đường cung bên kia đột nhiên có giọng nói vội vã vang lên: “Hiền phi nương nương khoan đã!”

Tiêu Xu lập tức cau mày.

Khương Tuyết Ninh nhìn lên, chỉ thấy Trịnh Bảo đang bước thật nhanh về phía này, lúc đến trước mặt, thi lễ không kiêu ngạo không tự ti, giọng nói đều đều: “Nương nương, phía thánh thượng vừa nghị sự xong, Tạ thiếu sư nghe nói Khương nhị cô nương chưa rời cung, đặc biệt sai ta đến mời. Người lúc này đang ở ngoài cung chờ, ngài xem?”

Tạ Nguy?

Cả người Tiêu Xu bỗng chốc cứng đờ, ánh mắt sắc bén ghim chặt Trịnh Bảo.

Trịnh Bảo từ đầu đến cuối vẫn đứng cung kính trang nghiêm.

Trong cung có ai không biết Tạ Cư An?

Dù thời gian Tiêu Xu trở thành hậu phi không lâu, nhưng chỉ dựa vào hiểu biết của nàng đối với triều đình khi còn là cô nương Tiêu thị, đã hiểu người này là nhân vật quan trọng đến nhường nào, huống chi sau khi trở thành hậu phi hầu hạ bên cạnh Thẩm Lang, lại càng biết rõ sự coi trọng ỷ lại của Thẩm Lang dành cho người này.

Dù sao Thẩm Lang cũng không thực sự sủng ái nàng ta.

Nàng ta vốn tìm đường sống từ cõi chết, tình cảnh như vậy sao có thể dám mạo hiểm rước về cho mình một kình địch đáng sợ? Dù trong lòng nàng ta không tình nguyện thế nào đi nữa, hôm nay cũng chỉ có thể thả Khương Tuyết Ninh.

Tiêu Xu lặng lẽ nắm chặt bàn tay trong ống tay áo, cười lên lại không chút sơ hở, nói: “Nếu Tạ thiếu sư đã mở miệng đòi người, đương nhiên bản cung cũng không tiện giữ. Có điều chỉ mong sau khi Khương nhị cô nương trở về, ước thúc bản thân cho tốt, cũng đừng làm chuyện gì khiến bản thân không kịp hối hận nữa.”

Trịnh Bảo cúi đầu thi lễ rồi lui về.

Khương Tuyết Ninh bình tĩnh nhìn Tiêu Xu một lúc, mới quay người cùng Trịnh Bảo rời đi.

Chờ khi đi đã xa, không thấy bóng dáng thủ vệ và cung nhân nữa, nàng mới đột nhiên cười một tiếng.

Trịnh Bảo không biết nàng đang cười gì.

Khương Tuyết Ninh nhìn cửa cung đang ngày càng gần phía trước, nhưng vẻ mặt lại hết sức buồn khổ, chỉ nói: “Ngươi không biết Tạ

tiên sinh đã tránh gặp ta hơn một tháng nay, nguy nan trước mắt cũng dám lấy tên hắn tới cứu ta, cũng may Tiêu Xu không biết. Nhưng nếu để tiên sinh biết, ngươi cũng chịu không nổi."

Trịnh Bảo nhìn thoáng qua nàng, mở miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không giải thích.

Có hắn dẫn đường, nàng thuận lợi xuất cung.

Chỉ là vừa bước ra khỏi cánh cửa cung rộng lớn, lúc ngẩng đầu nhìn thấy một chiếc xe ngựa treo đèn bên ngoài tường thành, còn có người đứng đợi trên càng xe, Khương Tuyết Ninh rốt cục cũng sững sờ.

Trịnh Bảo nhẹ nhàng nói một câu: "Cô nương hồi phủ, đi đường cẩn thận."

Rồi lặng lẽ thoái lui.

Khương Tuyết Ninh nhìn người kia, tay giữ một nắm đất, lại không nhấc chân nổi một bước.

Tạ Nguy mặc một thân đạo bào nhẹ nhàng bay như tuyết, nhìn nàng từ trên cao, ánh mắt rơi trên khuôn mặt sa sút mất hồn kia của nàng, rồi dừng lại ở nắm đất mà nàng nâng trên tay, chỉ gọi một tiếng: "Kiếm Thư."

Kiếm Thư bên cạnh phản ứng rất nhanh, lấy một chiếc hộp rỗng từ sau xe tới.

Hắn mở ra đưa tới trước mặt Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh lại ngơ ngẩn đứng đó không nhúc nhích.

Ánh mắt Tạ Nguy dần trở nên lạnh lẽo âm trầm, giọng nói không mang chút hơi ấm: "Ngươi còn muốn giữ đến khi nào?"

Một giọt nước mắt lăn xuống từ khoé mắt Khương Tuyết Ninh, ngấm vào đất, thấm ướt một mảng nho nhỏ, chớp mắt đã không thấy dấu vết.

Nàng chậm rãi buông tay ra, mặc bùn đất tùy ý lướt qua kẽ tay.

Rơi vào trong hộp, đầy non nửa.

Kiếm Thư khép hộp gỗ lại liền muốn quay người.

Khương Tuyết Ninh lại nói: “Đưa ta.”

Kiếm Thư nhìn về phía Tạ Nguy.

Trên mặt Tạ Nguy không thay đổi chút biểu cảm: “Đưa nàng ấy.”

Chiếc hộp gỗ được đóng lại đưa cho Khương Tuyết Ninh, nàng ôm chặt nó vào lòng.

Tạ Nguy phảng phất cảm thấy nàng không nên hồn, đứng ở trên càng xe không nhúc nhích, chỉ nói với nàng: “Lên xe.”

Khương Tuyết Ninh bước tới.

Kiếm Thư không dám đỡ nàng.

Nàng một tay ôm hộp gỗ kia một tay vịn vào thành xe, vài lần nâng chân đều không thể bước lên xe ngựa, lúc này mới phát hiện hai tay mình đang run lên dữ dội, chân cũng run rẩy vô cùng, toàn thân giống như bị ngâm trong nước đá, run lẩy bẩy.

Tạ Nguy thấy nàng vô dụng như vậy, khóe mắt đến lông mày đều tựa như băng tuyết ngưng tụ, không thể nhịn nổi nữa, nghiêng người khom lưng, một tay nắm lấy cánh tay nàng, một tay còn lại giữ bên eo nàng, nửa ôm đỡ người đi lên.

Màn xe được vén lên, đẩy người đi vào.

Cả người Khương Tuyết Ninh vẫn ngơ ngơ ngác ngác.

Tạ Nguy thấy dáng vẻ thất vọng này của nàng, không cần hỏi nửa câu đã biết chuyện không thành, mà vốn dĩ tất cả đều đã được an bài hết sức thỏa đáng, Ninh Nhị lại không bị vây ở trong cung, cũng không phải chuyện bị bại lộ, vậy chỉ có một khả năng…

Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y, không định chạy trốn.

Cũng chỉ có như thế, mới khiến nàng giống như mất hồn lạc phách, biến mình thành dáng vẻ ma quỷ khiến người khác ghét bỏ này!

Kiếm Thư bên ngoài hỏi: “Tiên sinh, về đâu?”

Tạ Nguy trầm mặc một lát, nói: “Khương phủ.”

Hai tay Khương Tuyết Ninh ôm hộp đất, dính một mảng vô cùng bẩn, nhưng chính nàng lại chẳng nhận ra.

Tạ Nguy không tìm thấy khăn gấm, nhíu mày, dứt khoát lấy tay áo rộng lớn của mình, kéo tay nàng lại, từng chút từng chút một dùng sức lau sạch sẽ, nhưng miệng lại không chút lưu tình: “Nếu nàng ta không muốn, đó cũng là lựa chọn của nàng ta, ngươi vô dụng như vậy, đau lòng thay nàng ta làm gì?”

Trong xe lờ mờ u ám, lại không có người ngoài.

Những giọt nước mắt mà Khương Tuyết Ninh đã cố gắng kìm nén suốt chặng đường, từng giọt từng giọt nhỏ xuống, kỳ lạ là nàng không tranh cãi với Tạ Nguy nửa câu, chỉ lẩm bẩm nói: “Tiên sinh nói đúng, đều tại ta, không học tốt, một không có bản lĩnh, hai tính tình nóng nảy, không thể cứu ai, cũng chẳng thể bảo vệ được ai, tự cho rằng mình có thể thay đổi vận mệnh, chẳng qua cũng chỉ là một vai

hề. Ta quả thực vô năng, là một phế vật…”

Tạ Nguy vốn nói những lời này trong cơn tức giận, nào có thể ngờ được một người ngỗ ngược như nàng lại hoàn không phản bác lại hắn?

Khi phát hiện ra nàng khóc, hắn đã ý thức được lời nói của mình quá nặng nề.

Nhất thời im lặng, lại có chút không biết làm thế nào.

Qua thật lâu, mới chậm rãi nói: “Ninh Nhị ngốc, ngươi đã làm được rất nhiều, làm rất tốt. Chỉ là một số chuyện không thể trong một sớm một chiều có thể giải quyết được thế cục rối ren, tiểu cô nương mới có bao nhiêu tuổi mà ăn năn hối hận thế này, ngươi lấy chút tính khí ngày xưa ra đây, tiên sinh cũng không đến nỗi giáo huấn ngươi.”

Cũng không biết Khương Tuyết Ninh nghe thấy không, ngồi im không nhúc nhích.

Xa xa ngoài xe lại truyền đến tiếng hoan hô.

Là xa giá hoà thân của trưởng công chúa rốt cục đã ra khỏi cửa cung, thuận theo đường lớn Trường An thẳng tắp một đường đi ra ngoài thành.

Khương Tuyết Ninh nhớ rất rõ thanh âm này.

Ở kiếp trước nàng đã từng nghe.

Chỉ là ở kiếp trước nghe vậy thờ ơ vô cảm, thậm chí trong lòng còn rất vui vẻ khi tiểu cô (em chồng) hoàng gia tương lai sẽ ngáng chân nàng đi rồi; bây giờ nghe thấy, lại cảm giác như sông núi xa xôi, một lần đi đến Nhạn môn, sẽ không bao giờ trở lại, ruột gan nàng đứt thành từng khúc, chỉ có thể nhịn được chốc lát, sau đó khóc thành tiếng.

Tan nát cõi lòng.

Giống như muốn trút hết ra, nếu không khóc một trận thế này, sẽ bị sự đè nén và tuyệt vọng vô tận vùi vào vực sâu.

Tạ Nguy chưa bao cảm thấy đoạn đường từ hoàng cung đến Khương phủ lại dài dằng dặc như vậy, dày vò, mỗi thanh âm lọt vào tai đều giống như đao cùn cứa từng chút vào tim. Chờ sau khi nàng ôm hộp gỗ khóc mệt lả, nhắm mắt lại, dần dần thiếp đi, thế giới mới khôi phục lại sự an tĩnh.

Nhưng trong lòng hắn còn ồn ào náo động hơn so với lúc nàng khóc vừa nãy.

Hắn ngồi cứng đờ tại vị trí của mình rất lâu, phảng phất như đang nhập định.

Cho đến khi xe ngựa dừng lại, Kiếm Thư bên ngoài gọi hắn một tiếng, hắn mới hoàn hồn.

Tạ Nguy lên tiếng.

Sau đó cúi người muốn gọi Khương Tuyết Ninh, nhưng lúc đến gần nàng, khuôn mặt nhỏ nước mắt còn chưa khô kia lọt vào mắt hắn, trong mộng dường như cũng không được vui, lông mày mỏng tựa khói khẽ chau lại. Hắn rũ mi mắt, ánh mắt lưu chuyển, cuối cùng vẫn chậm rãi đưa tay, vuốt ve mái tóc đen mềm mại của nàng, hai cánh môi mỏng khẽ hạ xuống, lại cẩn thận in lên hàng mi ướt đẫm của nàng.

Cùng lúc này, Kiếm Thư vừa mới vén rèm xe lên.

Tạ Nguy yên lặng quay đầu nhìn lại.

Kiếm Thư nhất thời rùng mình.

Nhưng mà hắn nhìn thoáng qua liền phát hiện, ánh mắt tiên sinh dừng lại trên mặt hắn sau chốc lát, lại lướt qua hắn nhìn ra phía sau, vì vậy cũng di chuyển ánh mắt…

Ở cổng Khương phủ, chẳng biết Khương Bá Du đã đứng trên bậc thang từ khi nào, khuôn mặt vốn dĩ chính trực ôn hoà bây giờ đã sa sầm lại, trong ánh mắt có kinh hãi có tức giận, nhìn thẳng tắp về phía Tạ Nguy bên trong xe.

Thân hình Tạ Nguy thoáng khựng lại, giây lát liền thả lỏng.

Hắn lui lại một chút, kéo giãn khoảng cách của mình và Khương Tuyết Ninh, phảng phất như chưa từng phát sinh chuyện gì, nhẹ nhàng vỗ vỗ má nàng, đánh thức nàng dậy: "Đến nhà rồi."

Khương Tuyết Ninh mở mắt ra, ngơ ngẩn một lúc, mới nói: "Làm phiền tiên sinh."

Nàng ôm chiếc hộp kia xuống xe.

Bước chân lảo đảo.

Tạ Nguy đưa tay ra đỡ lấy nàng, tâm tư của nàng không ở đây cũng không hề có chút cảm giác, chỉ là vừa bước được hai bước, giống như nhớ tới gì đó quay đầu lại, nhìn Tạ Nguy với đôi mắt đỏ hoe: "Thiếu sư đại nhân, khi nào gót sắt Trung Nguyên có thể đạp đổ Nhạn môn quan, đón điện hạ trở về?"

Tay áo nhăn nhúm nhiễm bẩn kia của Tạ Nguy phiêu đãng trong gió đêm, một bàn tay giấu trong đó, lại lặng lẽ nắm chặt, chậm rãi cong môi, nghiêm túc trả lời nàng: "Rất nhanh, rất nhanh thôi."

Khương Tuyết Ninh lại nhìn hắn một lát, mới xoay người quay về.

Thấy Khương Bá Du đứng ở cửa ra vào, cũng chỉ thẫn thờ gọi một

tiếng “Phụ thân”, rồi đi thẳng vào bên trong.

Khương Bá Du lại đứng đó một lúc lâu, lần đầu tiên thấy vị đồng liêu này không tiến đến cười hàn huyên, ngược lại lạnh mặt phất tay áo bỏ đi.

Kiếm Thư tự biết đã gây ra đại họa, uốn gối liền quỳ xuống trước mặt Tạ Nguy nói: “Vừa nãy là do thuộc hạ lỗ mãng…”

Tạ Nguy lại bình thản nói: “Cũng không có gì không tốt.”

Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn ống tay áo của mình một chút, liền quay người vào trong xe.

Kiếm Thư sửng sốt, nửa ngày vẫn chưa thể hoàn hồn.

Chương 171: Luân lý cương thường

Ngày xa giá hoà thân của Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y rời kinh, nghe nói dù giữa đêm hôm nhưng cũng có rất nhiều người đứng hai bên đường tiễn nàng, dọc đường đi về hướng tây bắc..

Cùng với việc nàng rời khỏi kinh thành, những bàn tán xôn xao về chuyện hòa thân cũng dần dần lắng xuống.

Trong kinh thành từ vương công quý tộc, cho tới lê dân bách tính, sự chú ý của mọi người rất nhanh đã chuyển đến kì thi hội mùa xuân năm nay và lễ thành hôn của Lâm Truy vương điện hạ Thẩm Giới sắp diễn ra vào tháng tư.

Khâm Thiên giám Phương phủ vốn dĩ không có gì thu hút, tự dưng mấy ngày gần đây lại trở nên náo nhiệt nhất.

Tiếp theo chính là Hộ bộ thị lang Khương phủ.

Người người đều nói luận nhân phẩm, tài mạo và cả xuất thân, Phương Diệu cô nương nhà Khâm Thiên giám quả thực khó có thể so sánh cùng đại cô nương Khương Tuyết Huệ của phủ Khương thị lang, nhưng thanh danh bị liên lụy vì vị muội muội chẳng nên hồn của mình mà cuối cùng không được tuyển làm chính phi. Nhưng khi tuyển chính phi đồng thời chọn trắc phi, đủ để thấy Lâm Truy vương điện hạ yêu mến nàng bao nhiêu, còn với việc tuyển vị chính phi Phương Diệu cô nương này lại có bao nhiêu miễn cưỡng.

Hôn kỳ định vào mười tám tháng tư, cả chính phi và trắc phi đồng thời được đón vào phủ.

Người thì gửi danh thiếp, kẻ thì tặng quà chúc mừng, lôi kéo quan hệ, giao thiệp làm ăn, bậc cửa Khương phủ đã sắp bị người ta đạp vỡ, cả bọn hạ nhân cũng vui vẻ ra mặt, bước chân đi đường cũng nhẹ nhõm ung dung, tiếp đón khách khứa mặt mày rạng rỡ.

Chỉ là trong đó không bao gồm nha hoàn bà tử trong viện của Khương Tuyết Ninh.

Bọn họ không những không phấn chấn, mấy ngày gần đây ngược lại còn mặt ủ mày chau, cẩn thận dè dặt.

Từ đất Thục mới có phong thư Vưu Phương Ngâm đưa đến, Đường Nhi không dám nhờ người khác, tự mình đi lấy, trên đường về lại tình cờ gặp Khương Bá Du đang muốn ra ngoài.

Khương Bá Du nhìn thoáng qua nàng, nhíu mày: “Ninh nha đầu vẫn như vậy sao?”

Đường Nhi nơm nớp lo sợ: “Hôm nay cô nương ngủ đến giờ Mão ba khắc đã tỉnh, ăn một bát cháo gạo tẻ do phòng bếp chuẩn bị, lại trở về nằm ngủ; khi mặt trời lên cao bắt đầu nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu, đồ ăn phòng bếp đưa tới thì chỉ dùng vài miếng bồ câu non nướng, thịt anh đào, non nửa chén cơm; Định Phi thế tử phái người đưa tới vài món đồ chơi đang thịnh hành, nàng cũng chỉ nhìn lướt qua vài lần đã ném đi, gọi đi xem hội đèn lồng cũng không đi…”

Khương Bá Du thở dài một hơi: “Chuyện gì thế này!”

Đường Nhi không dám thở mạnh chút nào.

Từ sau khi Lạc Dương trưởng công chúa đi hòa thân, cô nương nhà mình giống như bị mất hồn phách vậy, ngay cả cửa phòng cũng chẳng muốn bước ra một bước, đến giờ ăn thì ăn, đến lúc ngủ thì đi ngủ, nhưng những nha hoàn hầu hạ nàng thấy rõ ràng, rất để tâm, ai nấy đều cảm thấy rất lo lắng bồn chồn, nhưng chẳng ai làm gì được.

Nhưng ngược lại những ngày này lão gia thỉnh thoảng lại hỏi một chút tình hình của cô nương.

Ngược lại dường như để ý nàng hơn so với trước kia.

Đường Nhi cũng không biết đây có phải ảo giác của mình hay không, có lẽ là bởi vì trạng thái cô nương gần đây rất dễ làm người ta lo lắng nhỉ?

Khương Bá Du suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, chỉ dặn dò một câu: "Chăm sóc nó thật tốt, chưa tới hai ngày nữa là hôn kỳ của tỷ tỷ nó, nếu nó không muốn đi thì không cần phải đi, cũng đừng để người khác quấy rầy nó, để nó nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa."

Đường Nhi cúi người nói: "Vâng."

Lúc này Khương Bá Du mới xoay người rời đi, trên mặt vẫn mang vẻ lo âu.

Về trong viện, Đường Nhi trông thấy Liên Nhi ngồi bên ngoài phòng thêu thùa, liền bước tới nhìn vào bên trong một chút, nhỏ giọng hỏi: "Cô nương còn đang ngủ sao?"

Liên Nhi cũng thở dài: "Vừa mới ngủ chưa lâu."

Đường Nhi hết cách, nhìn phong thư trong tay một chút, đành phải đặt nó lên chiếc bàn ở gần cửa sổ trong noãn các, tự đi xử lý những việc khác trong phòng.

Cuối xuân đầu hạ, thời tiết cũng chưa đến mức mười phần nóng bức.

Hai cánh cửa sổ mở hướng ra ngoài, ánh nắng sáng trong suốt chiếu vào cây cối hoa cỏ tươi tốt ngoài sân, phảng phất như có tiếng hót líu lo của chim oanh, một làn gió thanh mát triền miên thổi tới, làm lay nhẹ tấm màn trướng mỏng manh ngoài giường.

Khương Tuyết Ninh nằm nghiêng trên giường.

Chiếc chăn xuân mỏng phủ nửa người, đắp đến trên ngực, có lẽ do những ngày này trôi qua quá mức mơ màng đến hồ đồ, cũng ngủ quá nhiều, trong những giấc ngủ ngắn buổi chiều thường hay gặp ác mộng.

Lúc là cái đầu của Chu Dần Chi, lúc lại là quan tài của Thẩm Chỉ Y.

Mộng cảnh ly kỳ, không thể nắm bắt.

Nàng đi trong cung đình máu chảy đầy đất, xung quanh mình đều là sương mù, sau lưng giống như có thứ gì đang liều mạng truy đuổi. Vì thế bước chân của nàng cũng ngày càng hoảng loạn, cuối cùng thế mà lại chạy như điên.

Khôn Ninh cung quen thuộc đang ở trước mắt.

Nàng thở dài một hơi, chạy thẳng vào, nhưng bước chân vừa dừng lại, đã nhìn thấy bên trong có một bóng dáng mảnh khảnh.

“Phương Ngâm…”

Trong chớp mắt này, Khương Tuyết Ninh vô thức gọi một tiếng.

Đối phương xoay người lại, nhìn nàng có chút nghi hoặc.

Kia là một khuôn mặt thanh tú, nhưng hai hàng mày vốn cong cong nay được phác hoạ thêm vài phần sắc sảo lạnh lùng, là vẻ trấn tĩnh khi đã quen thấy những thăng trầm trong kinh doanh buôn bán, chỉ là trong mắt tựa hồ lại có chút bất đắc dĩ cùng đắng chát.

Là Vưu Phương Ngâm.

Nhưng không phải Vưu Phương Ngâm của đời này.

Sau khi nàng trông thấy Khương Tuyết Ninh, ngẩn người một chút, tiếp tiếp theo lại thở dài có chút phiền muộn: “Giàu có nửa tòa thành* cũng vô dụng, đặt cược giữa hai bên cuối cùng đắc tội người khác, ai ngờ được đại cục bị lật đổ lại bắt nguồn từ mối thù cũ hơn hai mươi năm trước? Đến lúc này, tất nhiên hi sinh tiền tài giữ lấy mạng sống mới là quan trọng.”

**Vưu Phương Ngâm kiếp trước là thương nhân phú khả địch quốc, lũng đoạn cả kinh thành, tài sản được ví von là nắm trong tay nửa tòa thành (bán thành – bán ở đây là một nửa, không phải mua bán).*

Thù cũ, oán cũ gì chứ?

Khương Tuyết Ninh muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng năm chữ “Giàu có nửa tòa thành” kia lại như chuông lớn lắc lư vang vọng trong đầu nàng, cứ thế từng tiếng liên tiếp nhau, khiến nàng tâm hoảng ý loạn, trực tiếp tỉnh dậy từ trong ảo mộng không đầu không đuôi này.

Lập tức nàng mở mắt ra, xoay người ngồi dậy.

Chăn mỏng đắp trước ngực nàng trượt xuống.

Bên ngoài gió mát thổi, trên trán trên người Khương Tuyết Ninh đều lạnh toát, lúc này mới ý thức được cả người mình đang đổ mồ hôi lạnh, lớp trung y sau lưng đều đã ướt, dán ở trên gáy, khó chịu không ngừng.

Quên rồi.

Nhất định nàng đã quên chuyện gì đó quan trọng.

Trong hơn nửa tháng qua, bởi vì không thể ngăn cản Thẩm Chỉ Y đi hòa thân, cả người nàng đều không thể vực dậy được tinh thần, sống giống như một cái xác không hồn, cũng giống như con ruồi mất đầu, phảng phất chuyện gì cũng không thể thu hút nổi sự chú ý của

nàng, không đáng cho nàng để ý.

Nhưng thật sự không có chuyện gì khác sao?

Giàu có bao nhiêu.

Vưu Phương Ngâm ở kiếp trước…

Đặt cược giữa hai bên?

Vắt óc suy nghĩ, lật đi lật lại kí ức, rốt cục đổi được một tia sáng xẹt qua như tia chớp từ hàng ngàn ý niệm, Khương Tuyết Ninh lập tức xốc chăn mỏng bật dậy khỏi giường, nhìn ra phía bên ngoài lớn tiếng kêu: "Đường Nhi, Liên Nhi! Thư từ đất Thục đâu?"

Liên Nhi bên ngoài giật nảy mình.

Đường Nhi nghe vậy thì vội vàng đi đến noãn các cầm lá thư lúc trước tiến vào, vốn muốn đưa ra, lại bị Khương Tuyết Ninh thẳng thừng đưa tay đoạt lấy, xé phong thư ra liền đọc lên. Cho đến lúc này, hai nha hoàn mới nhìn rõ, vẻ suy sụp tinh thần của cô nương nhà mình những ngày qua đã biến mất hết, thay vào đó là một loại hào hùng khốc liệt như sắp gặp đại địch vậy, tựa như vừa nhớ ra gì đó hệ trọng mà bản thân đã sơ suất bỏ qua.

Đường Nhi không khỏi lo lắng cảm xúc của nàng chập trùng quá lớn sẽ xảy ra việc gì ngoài ý muốn, cẩn thận nói: "Cô nương, người làm sao vậy?"

Khương Tuyết Ninh nhanh chóng xem hết lá thư này, lại cảm thấy trong lòng nặng nề.

Cũng không phải là tình hình ruộng muối Nhậm thị không tốt.

Mà bởi vì, những ngày suy sụp tinh thần vừa qua, rốt cuộc nàng mới nhớ tới: sau khi Thẩm Chỉ Y đi hòa thân, Yến Lâm cũng quả thực có

một ngày sẽ san bằng Thát Đát, nghênh đón công chúa về triều, nhưng không phải nàng đã biết được quỹ đạo kiếp trước thì có thể làm được chuyện đó…

Thiếu một Vưu Phương Ngâm!

Một Vưu Phương Ngâm của kiếp trước!

Ở kiếp trước sau bốn năm Thẩm Chỉ Y đi hòa thân, Thát Đát triệt để bộc lộ lòng lang dạ thú, xâm chiếm Trung Nguyên.

Yến Lâm nhận lệnh lúc lâm nguy, ngăn cơn sóng dữ.

Nhưng đợi đến khi đánh lui binh địch, lúc đón quan tài của công chúa về, mới biết được hơn hai năm trước công chúa đã phải chịu tra tấn, thậm chí bị ép đến sảy thai, chỉ vì người Thát Đát không muốn nàng sinh hạ hài tử mang hai huyết mạch. Trước khi Man di dẫn binh, đã giết công chúa để tế cờ. Dù có huyết mạch cao quý, một thân kiêu ngạo, trong hoàn cảnh này cũng chẳng qua chỉ là người tứ cố vô thân, mặc cho kẻ khác chém giết!

Lúc đó Tiêu thị có thể lực lớn, triều đình đã phải điều Yến Lâm đi chống lại man di, lại phải đề phòng hắn nắm binh quyền làm theo ý mình, nên đã tạo không ít khó khăn về lương thảo và hậu phương.

Nhưng tiền tuyến lại không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

Khi đó trong triều liền có người sinh nghi, nhưng mãi đến khi Tạ Nguy kéo cả Yến Lâm mưu phản, tất cả mọi người mới biết được, ngoại trừ Lữ Hiển bên ngoài tung hoành buôn bán, phía sau bọn họ còn có vị “Vưu Bán Thành” phú khả địch quốc!

Đánh trận cần binh, nuôi binh cần tiền.

Ở kiếp trước bọn họ có Vưu Phương Ngâm phú khả địch quốc sau lưng giúp đỡ, nhưng còn đời này thì sao?

Khương Tuyết Ninh chậm rãi ngồi xuống.

Nàng cứu được Vưu Phương Ngâm của đời này, vì vậy Vưu Phương Ngâm kiếp trước cũng không tồn tại. Mà nếu nàng muốn thực hiện lời hứa với Thẩm Chỉ Y, thậm chí cứu người ra sớm hơn kiếp trước, cũng có nghĩa nàng cần ngân lượng bằng với kiếp trước, thậm chí là nhiều hơn, mới có thể lấp đầy được lổ hổng do chính mình tạo ra!

Nàng có thể làm được sao?

Không…

Đã không phải là chuyện có thể hay không, mà là bất luận thế nào, nàng nhất định phải làm được!

Tờ giấy viết thư mỏng manh được Khương Tuyết Ninh chậm rãi đặt lại trên bàn, nàng cuối cùng cũng tỉnh táo, chớp chớp mắt, nói: "Chuẩn bị nghiên bút, ta muốn trả lời thư."

*

Những ngày này, đại bộ phận quan văn trong triều đều đang bận rộn vì kì thi hội vừa qua và kì thi đình sắp tới, Khương Bá Du cũng không ngoại lệ, cho nên hôm nay cũng không đi đến Hộ bộ, mà đi thẳng đến Hàn Lâm viện.

Tạ Nguy được Hoàng đế chọn làm tổng tài quan trong kỳ thi lần này, giờ phút này đang đứng cạnh án thư, vừa mới nhận mấy bài thi mà mấy vị quan viên phía dưới đưa tới. Kết quả thi hội sớm đã có, bây giờ đang tuyển chọn những bài thi tốt nhất, để giao cho thư cục (nhà in) các nơi in ấn phát ra.

Khương Bá Du ngẩng đầu nhìn thấy, lông mày lập tức nhíu lại.

Chuyện xảy ra trước cửa phủ hôm đó, quả thực khiến ông lấy làm kinh hãi, nếu không phải chính mình tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ thế nào ông cũng không dám tin, vậy mà Tạ Nguy – người xưa nay trông chính nhân quân tử, thánh nhân tại thế, lại làm ra chuyện khinh bạc cầm thú như thế!

Ngày xưa Tạ Nguy chiếu cố Khương Tuyết Ninh, Khương Bá Du chưa hề suy nghĩ nhiều.

Một là ông cùng Tạ Nguy luận giao ngang hàng, lúc đối phương xưng hô với Ninh nha đầu cũng một mực coi là vãn bối; thứ hai Ninh nha đầu vào cung làm thư đồng, ông cũng từng mở miệng nhờ vả; thứ ba Tạ Nguy không gần nữ sắc, chưa bao giờ nghe thấy một tin đồn không đứng đắn nào.

Nhưng mà người như vậy…

Thời gian gần đây, Khương Bá Du cũng nghĩ, cô nương nhà mình không phải người gò bó theo khuôn phép gì, liệu trong này có tồn tại hiểu lầm gì đó, hay là hai người lưỡng tình tương duyệt?

Ông đã tìm Khương Tuyết Ninh nói vài lần.

Cố kỵ cô nương gia dễ ngại ngùng xấu hổ, lại cũng không muốn để nàng biết từng có chuyện như vậy, ông cũng không hỏi rõ ràng quan hệ của nàng và Tạ Nguy, mà là nói bóng nói gió. Trong lời nói của nha đầu, đối với Tạ Nguy đâu có chút nào vượt qua tình nghĩa thầy trò?

Cho nên, vẫn là vấn đề ở chỗ Tạ Nguy lớn!

Trong lòng Khương Bá Du chán ghét, cũng không nói gì thêm với Tạ Nguy, trước mắt cũng chỉ giữ yên lặng xử lý công vụ, đợi đến khi thưa người hơn, những người tìm Tạ Nguy cũng đã lui đi, cuối cùng ông mới đi qua.

Đầu tiên nói một tiếng: “Tạ thiếu sư.”

Ngày trước Khương Bá Du đều gọi thẳng “Cư An”, Tạ Nguy khi nghe thấy ba chữ mới lạ này, đã biết đối phương có lời muốn nói, xoay người lại mỉm cười: “Khương đại nhân, có việc chỉ giáo?”

Khương Bá Du nhìn kỹ hắn, nói: “Thiếu sư đại nhân tuổi trẻ tài cao, nhưng năm nay cũng đã hai mươi bảy, đã nhiều năm rồi vẫn chưa thành gia lập thất; tiểu nữ tính tình ngang bướng, bây giờ lại đang là lúc mười chín xuân xanh tươi đẹp, không hiểu thế sự nhân tình. Thiếu sư đại nhân là thầy, dạy nữ nhi ta hiểu lễ biết nghĩa, người làm phụ thân như ta quả thực rất cảm kích. Chỉ sợ nó vẫn còn chưa hiểu chuyện, vẫn cần thiếu sư đại nhân ước thúc lời nói hành động nhiều hơn. Nhưng sau này xin thiếu sư đại nhân cũng thận trọng lời nói việc làm, để tránh tuổi nó còn nhỏ, lại sinh ra hiểu lầm gì đó. Thiếu sư cũng biết, nữ nhi này ta nuôi dưỡng không được tốt, sợ sẽ gây ra tai họa gì.”

Trong lời nói ẩn ẩn có chút ý tứ cảnh cáo.

Tạ Nguy còn đang cầm mấy bài thi trong tay, đáy lòng lại sinh ra vài phần không vui, nét cười trên khuôn mặt vẫn không đổi, cũng không đáp lại chuyện ông nói, chỉ nói: “Khương đại nhân nuôi không tốt, chi bằng để ta nuôi?”

Khương Bá Du đâu ngờ hắn lại nói ra những lời ấy?

Sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Ông lạnh giọng nói: “Tuy rằng Khương mỗ không bì kịp với năng lực của Tạ thiếu sư, nhưng có câu nói muốn khuyên bảo thiếu sư! Dù thanh danh Ninh nha đầu nhà ta không tốt, nhưng tâm tính không xấu. Tạ thiếu sư sai sót thì thôi, đừng khiến người khác sai theo. Nếu như là lưỡng tình tương duyệt lão phu mắt nhắm mắt mở cho qua cũng không sao, nhưng thiếu sư chính là tiên sinh của Ninh nha đầu, lại khinh bạc nó như vậy, chẳng phải là miệt thị lễ pháp tổ tông, cố ý

làm sai luân lý cương thường hay sao?"

Nói đến cuối, bởi vì tức giận mà thanh âm còn to hơn một chút.

Những người khác còn đang bận rộn trong Hàn Lâm Viện, từ xa xa nhịn không được mà nhìn qua bên này, hiển nhiên là nghe rất rõ bốn chữ "Luân lý cương thường", trên mặt cũng không kiềm được treo lên vài phần tò mò.

Hiển nhiên là đang nghĩ: Hai vị này làm gì mà nhắc đến cả luân lý cương thường rồi?

Mi mắt của Tạ Nguy rũ xuống.

Đúng thật, hắn là tiên sinh của Ninh nhị. Theo luân lý, tiên sinh và học trò há có thể bên nhau, có tư tình?

Chẳng qua…

Vài bài thi trong tay bị hắn tiện tay đặt trở lại bàn, Tạ Nguy lại nhìn Khương Bá Du, thản nhiên nói: "Vậy thì đã sao?"

Chương 172: Sắp đi

Sau hôm đó, trong Hàn Lâm viện có tin đồn, nói là Hộ bộ thị lang Khương Bá Du và Thái tử thiếu sư Tạ Nguy cãi nhau vì một bài thi, dường như chuyện còn liên quan đến luân lý cương thường. Vị Khương thị lang tính tình hiền hòa, thiện chí giúp người kia gần như tái mặt, thậm chí có chút không cam lòng cười khẩy mấy tiếng với Tạ Nguy, chỉ nói gì mà "Lý nào lại thế, lý nào lại thế", phất tay áo bỏ đi.

Chẳng ai nghĩ theo hướng khác.

Dù sao người trong sạch liêm khiết, phẩm tính ngay thẳng hiền lương như Tạ thiếu sư, sao có thể dính dáng đến "Luân lý cương thường" gì được?

Lại nói về Khương Bá Du, sau một phen trò chuyện kết thúc trong không vui với Tạ Nguy, trong lòng liền chôn xuống một đám mây đen, mơ hồ cảm thấy nữ nhi nhà mình lại bị người quyền cao chức trọng như thế nhìn trúng, tuyệt đối không phải chuyện tốt. Vả lại bộ mặt Tạ Nguy biến đổi nhanh chóng trước và sau khi sự việc xảy ra, quả thực khiến ông hoài nghi người này và Tạ Cư An mình quen biết trong dĩ vãng có phải cùng một người hay không.

Cân nhắc hết lần này đến lần khác, cùng ngày, vừa trở về, ông đã đi tìm Khương Tuyết Ninh nói chuyện.

Sau khi tỉnh ngộ vào ban chiều, Khương Tuyết Ninh đã bắt đầu dặn dò nha hoàn kiểm kê đồ đạc hiện có của mình lần nữa, lại trả lời cho Vưu Phương Ngâm, dự định tháng này sẽ lên đường đi đất Thục. Khương Bá Du sai người đến gọi nàng, trái lại vừa đúng lúc.

Trong thư phòng, Thường Trác hầu hạ bên cạnh Khương Bá Du dâng trà lên, sau đó liền lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại hai cha con.

Khương Bá Du đắn đo một phen mới mở miệng: “Ninh nha đầu à, hôn sự của tỷ tỷ con đến nay đã được định đoạt, chỉ đợi hai ngày nữa sẽ thành hôn. Ta thấy từ sau khi con làm thư đồng trong cung trở về, dường như không còn quá thích ra ngoài nữa. Công tử nhà hào môn huân quý khắp kinh thành, ngoại trừ Định Phi thế tử thực sự không ra hình ra dạng cho lắm kia, không biết con có để ý đến ai không? Trong nhà cũng đến lúc mưu tính một hai cho con rồi.”

Quả nhiên đến tuổi, trong nhà cũng bắt đầu phát sầu vì hôn sự của nàng rồi.

Khương Tuyết Ninh nâng chén trà lên, cúi đầu chỉ nhìn thấy ánh mắt và sóng mắt dao động của mình phản chiếu trong chén nhỏ. Gương mặt hiện ra đầu tiên trong đầu, lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng không hề mang đến cho nàng quá nhiều nhu tình mật ý, ngược lại có nhói đau mơ hồ.

Tay run lên một chút, nàng chậm rãi đặt chén trà xuống.

Khương Bá Du dò xét nét mặt nàng, vội vàng nói: “Phụ thân cũng không phải vội gả con cho ai, nếu như con và vị Định Phi thế tử kia chơi vui, sửa được tật ăn chơi đàng điếm, bất cần đời kia, con lại thật sự yêu mến, cũng không phải không thể được…”

Khương Tuyết Ninh bật cười: “Phụ thân lo quá rồi, con không có ý với người này.”

Khương Bá Du thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ nếu nàng thích Tiêu Định Phi kia, chỉ sợ còn không bằng Tạ Nguy đâu!

Ông hỏi tiếp: “Vậy đúng là con có ý trung nhân rồi?”

Đương nhiên là có.

Chỉ tiếc, ý trung nhân của nàng, dường như không hề có ý với nàng.

Khương Tuyết Ninh cảm thấy mình không nên tiếp chủ đề này, cho nên dứt khoát không tiếp, nói thẳng: “Phụ thân, nữ nhi hiện tại không có tâm tư bàn chuyện cưới gả. Mọi việc trong kinh phiền nhiễu, tháng này nữ nhi dự định đi đất Thục giải sầu một chút.”

“Làm càn!”

Lần này Khương Bá Du bị kinh sợ không nhẹ, mắt cũng trợn tròn lên, quả thật không thể tin nổi những gì mình vừa nghe.

“Một cô nương mới bao lớn như con, núi cao đường xa đi đất Thục làm gì?”

Khương Tuyết Ninh sớm biết chuyện sẽ không thuận lợi như vậy, dù sao một cô nương gia chưa xuất giá muốn tự đi xa, nghe thật sự không thể tưởng tượng được.

Khương Bá Du có phản ứng thế này, nàng cũng không kinh ngạc.

Nhưng đã dám nhắc tới lời này, đương nhiên nàng cũng có chuẩn bị.

Chỉ nhàn nhạt tiếp lời: “Đoạn thời gian trước trong kinh xôn xao bàn tán chuyện trưởng công chúa điện hạ hòa thân, sau lưng có nữ nhi dính vào. Đề nghị để Tiêu Xu thay công chúa hòa thân, cũng là chủ ý của nữ nhi.”

Khương Bá Du hoảng sợ đứng bật dậy: “Con nói gì?”

Ông đánh đổ chén trà.

Khương Tuyết Ninh vẫn còn chưa nói xong, bổ sung thêm: “Hôm

công chúa điện hạ hòa thân, sở dĩ con về trễ, cũng là vì mưu đồ thay mận đổi đào, hơn nữa giữa đường còn muốn sắp đặt chặn giết đoàn hòa thân. Chỉ có điều điện hạ không muốn, cho nên không thể được như ý."

"…"

Lần này Khương Bá Du triệt để nói không nên lời.

Bất luận chuyện nào, kéo ra cũng là chuyện đại nghịch bất đạo phải rơi đầu!

Khương Bá Du chỉ cho rằng nữ nhi này của mình ham chơi một chút, thích nghịch ngợm một chút, thế nhưng chỉ giới hạn ở lớp trẻ mà thôi, nào ngờ trong mưa gió gần đây còn có bút tích của nàng?

Lúc nhận thức bị lật đổ, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Khương Tuyết Ninh ngược lại tỉnh táo phân tích lợi – hại cho ông: "Việc này Tiêu Xu biết rõ mồn một, bây giờ nàng là Hiền Phi nương nương trong cung gần đây đang được sủng ái, không biết đang nghĩ bao nhiêu biện pháp trả thù con. Nếu như nữ nhi ở lại kinh thành, thứ nhất không biết còn phải làm ra bao chuyện hoang đường, thứ hai nói năng hành động không nên hồn còn sợ liên luỵ tỷ tỷ đã thành Trắc Phi của Lâm Truy vương, thứ ba nếu Tiêu Xu trả thù nhằm vào nữ nhi, cũng chưa chắc không liên luỵ gia tộc. Như thế nếu không rời kinh một thời gian trước, tránh xa tai họa, người trong kinh lâu ngày không thấy nữ nhi, đương nhiên sẽ dần dần quên đi. Hơn nữa nghe nói, Thiên Phủ địa linh nhân kiệt, nữ nhi đi đất Thục, sửa đổi triệt để sai lầm trước đây, hiển nhiên cũng không ai biết ở kinh thành con ương ngạnh thế nào, biết đâu còn tìm về được con rể hiền cho phụ thân. Xin phụ thân cân nhắc một hai."

Chẳng qua thực ra Khương Bá Du có đồng ý hay không, đối với nàng mà nói cũng chẳng khác gì.

Nếu đồng ý, mọi chuyện xuất hành tự nhiên đơn giản, nếu không đồng ý, tệ nhất cũng chỉ lén trốn đi như Vưu Phương Ngâm kiếp trước, còn về dẫn đường, Chu Dần Chi có thể giải quyết. Huống chi so với Vưu Phương Ngâm kiếp trước, trong tay nàng còn có nhiều ngân lượng hơn, không hề quẫn bách chút nào.

Ngay khoảnh khắc đầu tiên, thứ xuất hiện trong lòng Khương Bá Du là phẫn nộ.

Nhưng đến khi Khương Tuyết Ninh nói xong, tức giận lại giảm đi.

Ngược lại cũng không phải bị lý do thoái thác gượng ép này của Khương Tuyết Ninh thuyết phục, mà là nghĩ đến Tạ Nguy. Nhị nữ nhi lưu lạc bên ngoài nhiều năm, sau khi trở lại kinh thành, cũng thật là ông không nuôi dạy tốt, như thế đã thua thiệt rất nhiều rồi. Nếu như nàng không có ý gì với Tạ Nguy, mà Tạ Nguy muốn lừa gạt, ông tuyệt đối không nên ngồi nhìn. Nhưng so với người ngoài, ông cũng hiểu năng lực của Tạ Cư An hơn một chút, nếu Khương Tuyết Ninh ở lại kinh thành, tình hình cũng không lạc quan.

Nếu đi đất Thục như thế, chưa hẳn đã không thể.

Tuy núi cao đường xa, vị thế xa xăm, nhưng chí ít tránh đi những việc hỗn loạn của kinh thành, cũng có thể ngoài tầm tay với của Tạ Nguy, nguy cơ gặp phải tiếng xấu "Thầy trò luân loạn" gì đó tự nhiên cũng có thể biến mất.

Ông cau mày nghĩ nửa ngày, rốt cuộc cũng thở dài, hỏi: "Con đã quyết rồi?"

Nghe thấy câu này, Khương Tuyết Ninh biết chuyện đã thành rồi.

Nàng nói chắc chắn: "Không sai."

Khương Bá Du liền nói: "Đợi ta suy nghĩ một chút, cũng tiện xem thử tình hình bên đất Thục rốt cuộc ra sao, dù con muốn đi, trong nhà

cũng phải có chút sắp xếp mới được."

Khương Tuyết Ninh đứng dậy chỉnh trang thi lễ: ""Đa tạ phụ thân."

Một phen đàm thoại vốn định thám thính ý nữ nhi để nói chuyện cưới gả cho nàng, cứ như vậy biến mất chẳng kịp nổi tăm hơi vì Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên đề nghị muốn rời kinh.

Đương nhiên Khương Bá Du lật công văn xem tình hình ở đất Thục.

Khương Tuyết Ninh thì cáo lui khỏi thư phòng, trở về phòng mình.

Bọn nha hoàn dời tất cả những thứ quý trọng của nàng ra, chỉ vì buổi chiều Khương Tuyết Ninh dặn dò sắp tới sẽ xuất môn, có chút đồ quý giá không tiện mang theo, đều phải lấy ra đi cầm cố.

Chỉ là lúc tìm thấy vòng tay ngọc bích từ trong đồ nữ trang, Đường Nhi, Liên Nhi có chút do dự.

Các nàng không biết vòng tay này từ đâu mà có, cũng không phải thứ cực kỳ quý giá, nhưng vẫn luôn được Khương Tuyết Ninh đặt dưới đáy rương. Hơn nữa năm ngoái sở dĩ Vương Hưng Gia bị cô nương trút giận, gặp xui xẻo chính là vì chiếc vòng tay này.

Hai người thì thầm một lúc, ngược lại không dám đặt vòng tay này vào số đồ vật phải cầm cố, mà bỏ riêng trong một chiếc hộp nhỏ, đặt trên bàn.

Cho nên Khương Tuyết Ninh trở về, vừa nhìn đã thấy.

Liên Nhi vội vàng tiến đến giải thích: "Vừa nãy thấy trong số nữ trang, nô tỳ cùng Đường Nhi cũng không dám tự ý động đến, muốn hỏi một chút ý cô nương xử trí thế nào?"

Ngọc bích Hòa Điền, xanh nhạt ôn hoà, hoa văn tinh tế, giống như sóng nước tẩy sạch.

Khương Tuyết Ninh cầm lên, sinh ra mấy phần giật mình lo lắng.

Đường Nhi, Liên Nhi đều không dám nói gì.

Qua hồi lâu, Khương Tuyết Ninh mới đột nhiên hỏi: “Khi nào Thẩm Giới thành hôn nhỉ?”

Tất cả mọi người đều gọi là “Lâm Truy vương điện hạ”, chợt nghe xong hai chữ “Thẩm Giới”, hai nha hoàn đều không kịp phản ứng, lập tức lại đổ mồ hôi lạnh vì sự lớn mật của Khương Tuyết Ninh, trả lời: “Là tháng này, ngày mười tám, còn chưa đến hai ngày nữa. Cô nương muốn đi sao?”

Khương Tuyết Ninh đặt lại vòng ngọc kia vào trong hộp.

Đáy mắt lại giống thoáng qua mấy phần trống vắng như gió thổi mây tan, chỉ chậm rãi nói: “Vẫn nên đi xem sao.”

Chương 173: Đúng sai yêu ghét

Ngày Lâm Truy vương Thẩm Giới thành hôn, khắp kinh thành giăng đèn kết hoa, dọc đường từ hoàng cung tới vương phủ đến phủ hai vị vương phi một chính một trắc, mọi chướng ngại vật đều được quét dọn sạch sẽ, hai bên đường cạnh vương phủ được treo mành trướng đỏ.

Toàn bộ văn võ bá quan đến dự tiệc.

Đến cả hoàng thượng cũng tới, Tạ Nguy ngày thường cực ít tham gia tiệc xã giao cũng tới, những người có việc không thể tự tới, quà mừng phong phú tất nhiên đều nhờ người mang đến trước.

Trước kia trong đông đảo thư đồng Ngưỡng Chỉ Trai, Phương Diệu không có điểm gì thu hút, để lại ấn tượng sâu hơn cho người khác một cây cỏ mọc đầu tường (ba phải) không có nguyên tắc, gió chiều nào xoay chiều ấy, nhưng lí do nàng đảo tới đảo lui không phải tranh đấu lợi ích gì, hoàn toàn là vì quẻ bói của nàng, vì vậy tuy người khác chỉ trích nàng, nhưng cũng chẳng tiện nói gì nhiều.

Giờ bỗng nhiên bay lên đầu cành được tuyển làm Lâm Truy vương phi?

Người khác không nói, Trần Thục Nghi hôm đó cùng đi dự tuyển không hề vui vẻ chút nào, đừng nói là tự đến chúc mừng, đến cả quà mừng cũng không gửi lấy nửa phần, hoàn toàn coi như trong kinh thành không có người này, không có chuyện này vậy.

Trái lại Khương Tuyết Ninh vì khi Lạc Dương trưởng công chúa bị cấm túc, Phương Diệu đã đi thăm với nàng, vả lại cũng có hảo cảm,

nên sớm mấy ngày đã đem lễ của mình đến, tới thăm hỏi trước.

Phương Diệu nhìn thấy nàng, khuôn mặt vốn đang ủ dột thoắt cái trở nên rạng rỡ.

Đầu tiên đầu tiên không ngừng nói gì mà quý nhân tới rồi, hôn sự của nàng không ổn thỏa cũng phải ổn rồi, mà tiếp đó nàng không hề che giấu, nghe ngóng cách đối nhân xử thế của Khương Tuyết Huệ từ Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh tưởng Phương Diệu muốn đấu một trận với Khương Tuyết Huệ, hoặc để đề phòng, đâu ngờ Phương Diệu nghe xong lại hoàn toàn thất vọng, giọng điệu vô cùng nuối tiếc: “Không cần biết là thật hay giả, vị tỷ tỷ này của nhị cô nương quả thực hành sự cẩn trọng, dù có tâm cầu danh lợi, nhưng cũng sẽ không dùng mọi thủ đoạn để làm loạn như người khác. Ta uổng công hào hứng rồi. Nếu nàng ấy là một người tài giỏi, kéo ta xuống tiện cho ta sẽ gói ghém đi luôn, nếu không kéo ta xuống, khả năng tự mua dây buộc mình là rất cao, như vậy ta ăn bám vương phủ cũng ăn bám yên ổn. Nhưng nàng ấy lại hành sự cẩn thận như vậy, không lên không xuống, như xương mắc trong họng vậy, làm ta không biết thế nào mới ổn. Chỉ mong bình an vô sự, không ảnh hưởng lẫn nhau!”

Khương Tuyết Ninh im lặng không biết nói gì.

Kiếp trước nàng gả cho Thẩm Giới, vì khả năng cực cao cho cái ghế hoàng hậu, nên đã dỗ vui Thẩm Giới, trong phủ đến cả trắc phi cũng không có; kiếp này Phương Diệu trái lại nghĩ rất thoáng, sắp trở thành Lâm Truy vương phi, mục tiêu lớn nhất dường như lại, nằm ăn đợi chết?

Xem ra, nàng và Khương Tuyết Huệ có lẽ không đánh nhau nổi.

Suy cho cùng, tuy Khương Tuyết Ninh không thích Khương Tuyết Huệ, nhưng không thể không thừa nhận vị tỷ tỷ này làm việc cực kì có chừng mực, rất ít khi chủ động tạo xung đột với người khác, tuy

có mưu lợi cho mình một số chuyện, nhưng sẽ không hãm hại người khác.

Nàng ngồi ở chỗ Phương Diệu một lúc, cho đến khi Phương Diệu ngứa tay, lôi ra một đống đồ, muốn tính mệnh cho nàng. Cuối cùng nàng mới tìm cớ, vội vàng cáo biệt…

Nếu là kiếp trước, chắc chắn nàng sẽ không tin mấy trò này.

Bây giờ trùng sinh trở lại, liền cảm thấy chuyện đời quả thực có chút kì ảo thâm sâu. Nhưng càng như vậy, nàng càng không dám xem bói. Nếu thực sự bị đoán trúng gì đó, lại không phải kết cục tốt đẹp, vậy ngày tháng sau này làm sao trải qua đây?

Vậy chẳng bằng không biết gì cả, muốn gì thì theo đuổi điều đó, muốn giữ lại điều gì thì cứ tranh lấy.

Vậy mới gọi là sảng khoái.

Vì vậy sau khi rời Phương phủ, Khương Tuyết Ninh tiếp tục chuẩn bị công việc đến đất Thục của mình, đến ngày Thẩm Giới thành hôn, nàng không đi thăm Phương Diệu một mình nữa, mà chờ sau khi đưa dâu đến vương phủ, ở lại phòng của Khương Tuyết Huệ.

Khắp phòng đỏ rực ánh đèn long phụng.

Tuy nhiên phòng nhỏ hơn nhiều so với năm đó Khương Tuyết Ninh thành hôn, cũng không phải vị trí phòng chính, nha hoàn đứng canh ở bên ngoài cũng ít hơn, những lời tâng bốc nịnh nọt không thực nhiệt tình chân thành như thế…

Kiếp trước Khương Tuyết Ninh mới là chính phi của Thẩm Giới, hơn nữa khi ấy không có trắc phi vào cửa cùng ngày, trong lòng không có so sánh. Giờ đây cảm thấy dù Khương Tuyết Huệ có trở thành trắc phi của Thẩm Giới, nhưng bất luận là phô trương hay danh phận, đều thấp hơn Phương Diệu không chỉ một chút. Nếu đổi lại là nàng

ngồi trong căn phòng này hôm nay, e rằng sẽ không nhịn nổi, vén khăn voan rời đi rồi.

Khương Tuyết Huệ trái lại vô cùng bình tĩnh.

Khi thánh chỉ ban hôn được đưa đến Khương phủ, nàng đã biết tiếp theo đây sẽ phải đối mặt với hết thảy. Đã là con đường mình chọn, cho dù không được như ý, cũng phải cắn răng đi tiếp, không oán giận người khác.

Ngoài phòng âm thanh chúc mừng huyên náo.

Khương Tuyết Huệ lấy khăn voan đỏ xuống, khẽ khàng để lên góc bàn, như biết được hôm nay Khương Tuyết Ninh có điều muốn nói với nàng, không hỏi vì sao lúc này Khương Tuyết Ninh vẫn còn ở đây, chỉ ngồi xuống bên bàn, rót một chén trà đưa về phía đối diện.

Khương Tuyết Ninh đứng đối diện với nàng, đánh giá nàng.

Khác biệt giữa chính phi và trắc phi, không khác gì so với thê thiếp trong dân gian, tương lai nếu có con nối dõi còn phải phân đích thứ, giờ nó đã thể hiện trên nghi lễ thành hôn, cũng thể hiện trong cách trang trí phòng ốc, thậm chí thể hiện trên giá y màu đỏ thẫm của Khương Tuyết Huệ. Không dùng nhiều tơ vàng như của Phương Diệu, hoa văn vòng trên ống tay áo không phải mẫu đơn, chỉ là thược dược, khổng tước tung cánh bay cũng khó bì được phượng hoàng cất giọng ca múa.

Khương Tuyết Huệ khẽ cười: “Ngươi đang thương hại ta sao?”

Khương Tuyết Ninh không phủ nhận bản thân có chút thương hại.

Nhưng kiếp này nàng không cướp nhân duyên của Khương Tuyết Huệ, có thể nói là thuận theo tự nhiên, vì vậy Khương Tuyết Huệ đạt được cái gì đánh mất cái gì, thực ra nàng cũng không có cảm xúc mãnh liệt gì.

Chẳng qua hơi thổn thức mà thôi.

“Lần này ngươi thành hôn, ta vốn không định đến.”

Khương Tuyết Ninh cầm chén trà lên, bên trên có lá hoa lan màu gốm xanh thẫm, là kiểu ưa thích của Thẩm Giới. Người này cái gì cũng tốt, chỉ không thích hợp làm hoàng đế. Nếu kiếp này tránh xa được phân tranh hoàng quyền, có lẽ có được một cái kết đẹp nhỉ?

Chẳng hiểu sao nàng cười lên, lại đặt chén trà xuống.

“Nhưng dù sao, Uyển Nương rốt cuộc đã nuôi ta lớn, bà là mẹ đẻ của ngươi, lúc nào cũng mong ngươi được tốt lành. Giờ ngươi thành hôn, còn là gả cho Lâm Truy vương huyết mạch hoàng gia tôn quý, có lẽ bà ấy là người vui mừng nhất. Về tình về lí, ta nên thay bà ấy đến ngắm nhìn, chúc phúc ngươi.”

Khương Tuyết Huệ nghe nàng lại nhắc đến Uyển Nương, liền hơi khép mắt, trở nên trầm tĩnh.

Khương Tuyết Ninh bĩnh tĩnh hiếm thấy.

Ngày trước khi nhắc đến Uyển nương, nàng đều mang theo sự không cam lòng, đem theo hận ý tự thương hại ai oán, vừa đố kị Khương Tuyết Huệ, lại một mực coi khinh chẳng thèm nhìn nàng, để bảo toàn lòng tự tôn đáng thương của mình.

Giờ nàng quyết tâm rời khỏi kinh thành rồi, trái lại cảm thấy phai nhạt đi một chút.

Có lẽ biến cố hai đời, khiến nàng cuối cùng cũng tìm được thứ quan trọng hơn những chuyện xưa cũ này chăng?

Nàng muốn cứu công chúa.

Nàng nên nhìn về phía trước.

“Trước kia quả thật ta đố kị ngươi, căm hận ngươi, Uyển Nương lén tráo đổi chúng ta, ngươi dùng thân phận của ta, chiếm tình thân của ta, hưởng phú quý của ta, nhưng ta chẳng có điểm nào bì được ngươi, làm việc ngu dốt, dễ nóng dễ giận, càng muốn làm tốt càng không thể làm tốt, trái lại khiến người khác khinh thường.”

Khương Tuyết Ninh lấy một chiếc vòng tay bằng ngọc từ trong tay áo.

Người sống đã đi, vật chết vẫn vậy.

Không nhìn ra được sự khác biệt nào quá lớn so với lúc Uyển Nương giao cho nàng trước khi lâm chung.

“Nhưng mấy ngày gần đây, ta đã thay đổi ý nghĩ. Trước kia ở trong cuộc không thấy rõ, giờ thoát ra ngoài, mới phát hiện cuộc sống của ngươi thật nhàm chán vô vị. Nương của ta đối đãi với ngươi rất tốt, nhưng cũng trói buộc ngươi, khắp kinh thành đều là đại gia khuê tú, so bì lẫn nhau khiến người ta không dám phạm sai lầm. Ta bèn nghĩ, nếu ta được hưởng vinh hoa phú quý, có được tình thân và thân phận, lại phải sống tháng ngày nhàm chán, làm một con người lạnh nhạt, chỉ e tâm ta không cam, tình cũng chẳng nguyện.”

Hôm nay là ngày đại hỉ của Khương Tuyết Huệ, nên nàng đắp lên lớp trang điểm tinh tế khác thường.

Nhưng hơi dày rồi.

Mặt mày bị phấn son che đi, vẽ ra đường nét xinh đẹp, trái lại khiến cho những biểu cảm chân thực của nàng đều bị ép dưới lớp trang điểm, hiện ra vẻ đờ đẫn kiềm nén lại nặng nề ngột ngạt.

Khương Tuyết Ninh khẽ đặt chiếc vòng tay thanh ngọc Hòa Điền lên chiếc bàn giữa hai người.

Một chiếc vòng tay, như một ranh giới rõ ràng, chia cách hai người.

Nàng nhàn nhạt nói: “Uyển Nương trước lúc lâm chung đã kéo tay ta, muốn ta nhất định đưa chiếc vòng này cho ngươi. Ngày bà đi, ta nắm chặt chiếc vòng này, khóc mấy đêm. Đến kinh thành gặp được ngươi, liền nghĩ, dù có chết, ta cũng không đưa nó cho ngươi. Nhưng giờ ta đã biết, trên đời này trừ Uyển Nương ra vẫn còn người khác, kể cả Uyển Nương hận ta, cũng có người khác quan tâm ta, cần đến ta. Số phận khi trước, không thể do ta làm chủ, ta chấp nhận. Bà ấy không xứng đáng với ta, ta lại không phụ lòng bà ấy.”

Di nguyện kiếp trước của Uyển Nương, kiếp này cuối cũng nàng cũng thực hiện rồi.

Nói hết, Khương Tuyết Ninh dường như chẳng có lời gì khác nữa.

Nàng và Khương Tuyết Huệ vốn chẳng có mấy điểm chung, nói xong thì quay người rời đi.

Trong phòng yên lặng.

Ánh mắt Khương Tuyết Huệ rơi trên chiếc vòng tay thật lâu, chầm chậm cầm lên, chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

Muốn cười lên một tiếng, lại phát hiện vành mắt ngấn lệ.

Nàng nhếch miệng, chỉ cảm thấy chuyện đời thật hoang đường: Khương Tuyết Ninh hận nàng, đố kị nàng, khó dễ nàng, nhưng ở vị trí của nàng, làm sao mới là đúng đây?

Làm gì cũng là sai cả thôi.

Chẳng cần đắn đo thế nào tốt hơn, thế nào tệ hơn.

“Bịch” một âm thanh nặng nề vang lên.

Khương Tuyết Ninh mới đi đến cửa, vừa nghe thấy thì lòng thầm giật mình, quay đầu nhìn, lại thấy Khương Tuyết Huệ cầm lấy nghiên mực Đoan Khê, dùng sức đập xuống!

Chiếc vòng tay ngọc xanh Hòa Điền, chớp mắt vỡ tan.

Những mảnh ngọc vụn vỡ nằm bên góc bàn, im lìm tĩnh lặng.

Trên mặt Khương Tuyết Huệ không có biểu cảm dư thừa, tê tái lau đi giọt nước mắt vương trên gò má, ném nghiên mực Đoan Khê xuống, chỉ nói: “Ai cũng có số mệnh của mình, ta đã thành người như vậy rồi, ngươi không cần phải chờ đợi gì ở ta nữa. Ta bo bo giữ mình, bà ấy có yêu ta bao nhiêu, với ta mà nói cũng chỉ như người lạ chưa từng gặp mặt mà thôi.”

“…”

Khương Tuyết Ninh thương hại nhìn nàng thật lâu, cuối cùng vẫn không nói gì, bước ra ngoài.

Trong vương phủ, khách khứa náo nhiệt, ăn uống linh đình.

Thế gian này, đúng sai luôn khó phân biệt.

Nhưng yêu hận lại rất rạch ròi.

Khương Tuyết Huệ đúng hay sai nàng không biết, tóm lại người này nàng không đến nỗi ghét, nhưng không thể nào thích nổi.

Chương 174: Vốn dĩ thích hợp

Cửa Vương phủ đông như trẩy hội.

Tân khách tới lui trình thiếp mời và danh mục lễ vật của mình, người gác cổng bên ngoài bận rộn không nghỉ, hối hả cao giọng vái chào, mời người vào trong. Gặp vị nào quyền cao chức trọng lại càng thêm nhiệt tình.

Chu Dần Chi cũng tính là một nhân vật quan trọng trong Cẩm Y Vệ.

Nhưng hôm nay đưa danh sách lễ vật ra chẳng qua chỉ đổi lấy sắc mặt bình thường của hạ nhân Vương phủ, có thể biết hôm nay bao nhiêu vương công quý tộc tụ họp tại đây.

Vốn Khương thị gả nữ nhi đi, Chu Dần Chi dựa vào Khương Bá Du nâng đỡ tiến cử mà được làm quan, vốn nên chuẩn bị một phần lễ trọng. Nhưng trước đó suy nghĩ một hồi, nhớ lại quan hệ giữa Khương Tuyết Ninh và vị tỷ tỷ này dường như không hòa hợp lắm, dứt khoát giảm đi một nửa so với lễ vật ban đầu đã chuẩn bị.

Chỉ có điều lúc Trưởng Công chúa hòa thân, Khương Tuyết Ninh giao phó hắn đi làm chút việc, sau lại nói không cần nữa.

Những ngày này không hề nghe nói nàng đi lại bên ngoài.

Tạ thiếu sư mà hắn vốn từng bái kiến trong sự kiện Thông Châu, dường như chỉ có quan hệ thầy trò bình thường với nàng, mà Định Phi thế tử thời gian trước loan truyền xôn xao, vốn là một tên quần là áo lượt không nói, còn xuất thân từ Tiêu thị lung lay sắp đổ kia…

Chu Dần Chi đứng ở cửa lớn Vương phủ, trong lòng quả thực lo lắng: Hiện giờ Thánh thượng càng coi trọng Cẩm Y vệ, nguyên một vị Trấn phủ sứ trong Vệ sở được thăng chức, chức vị trước đó vừa khéo còn trống. Hắn có lòng muốn lên, chỉ là năm ngoái vừa được thăng lên làm Thiên hộ chưa lâu, vị trí Trấn phủ sứ này tính toán thế nào dường như cũng không rơi xuống đầu mình được. Nhưng nếu bỏ qua cơ hội lần này, đợi lần khuyết chức sau, ai biết được phải đợi đến khi nào?

Đang suy tính như thế, bên ngoài cửa lớn bỗng nhiên truyền đến tiếng hô dọn đường: "Hiền phi nương nương đến…" Xung quanh lập tức an tĩnh đi rất nhiều.

Một cỗ xe ngựa xa hoa đậu trước cổng, Tiêu Xu dung mạo đoan trang tinh tế tựa vào tay cung nhân, chân giẫm lên lưng thái giám từ trên xe bước xuống, lướt mắt nhìn quanh, chỉ lạnh nhạt nói: "Hôm nay Chính phi và Trắc phi mà Lâm Truy Vương điện hạ cưới đều là đồng môn của bản cung, bởi vậy đến dự tiệc, Thánh thượng và Hoàng hậu nương nương còn ở phía sau chưa tới, chư vị đại nhân đừng quá khẩn trương."

Mọi người đều hành lễ với nàng ta.

Chỉ là trong lòng ai ai cũng không khỏi nói thầm: Tiêu thị nay bị mắc kẹt vào vòng xoáy tra lại án chiếm đoạt lương thực của cải cứu tế thiên tai ở Cán Châu, được đằng này hỏng đằng kia, vị này mới được phong thành Hiền phi nương nương ngược lại vô cùng phách lối, có vẻ như không bị ảnh hưởng chút nào?

Nàng ta đến, người khác tự nhiên phải nhường đường.

Vốn Chu Dần Chi đứng ngoài cửa, đã trình thiếp mời, một chân sắp bước vào.

Nhìn thấy Tiêu Xu phía bên này đi qua, hắn thu lại bước chân, lùi về sau mấy bước, khom người hành lễ lúc Tiêu Xu đến gần.

Vốn Tiêu Xu chẳng thèm nhìn ai, thấy vậy lại không khỏi nhìn thoáng qua hắn.

Lúc này, nhìn thấy trên người đối phương mặc trang phục huyền để phi ngư của Cẩm Y vệ, thế là hơi nhíu mày. Gần đây đều hầu hạ bên cạnh Thẩm Lang, đương nhiên cũng biết hắn hình như có ý trọng dụng Cẩm Y Vệ, bởi vậy lưu tâm hơn một chút.

Nàng ta cười nhạt nói: "Đa tạ đại nhân."

Nói xong cũng không nán lại thêm, đi thẳng vào trong.

Chu Dần Chi hơi ngạc nhiên một lúc, chau mày suy nghĩ, đáy mắt lại lóe chút ám quang.

Tiêu Xu vừa đi, bên ngoài mới khôi phục lại huyên náo. Hạ nhân trong phủ đến dẫn tân khách vào trong.

Khắp nơi trong sảnh, sớm đã chật kín người. Người có chút thân phận đều được an bài ở phòng khách.

Đa số các quan đại thần trong triều đều đã đến, ngày trước cẩn trọng nghiêm chỉnh, khó có dịp hôm nay cởi bỏ hết xuống, chí ít trên mặt không còn những thù oán cũ, nâng ly cạn chén, trò chuyện vui vẻ.

Quan viên sáu bộ cũng ngồi rất gần, chia thành hai bên. Lại bộ, Hình bộ, Hộ bộ một bên, Lễ bộ, Công bộ, Binh bộ thì ở bên cạnh.

Tạ Nguy sau vụ án Thông Châu đảm nhận chức Công bộ Thị lang đang khuyết, vừa vặn không ngồi cùng Khương Bá Du.

Khương Bá Du là Hộ bộ Thị lang, may mắn thế nào lại ngồi rất gần Trương Già.

Cách đó không xa là Hình bộ Thượng thư Cố Xuân Phương, Lại bộ

Thượng thư Diêu Khánh Dư, Hình bộ thị lang Trần Doanh và những người khác..

Nói thế nào hôm nay cũng là ngày Khương Bá Du gả nữ nhi đi, mọi người đều chúc mừng ông.

Khương Bá Du uống vài chén đã liên tục xua tay, cười khổ nói: "Cũng chưa đáng để vui mừng mấy, đại nữ nhi nghe lời hiểu chuyện, còn nhị nữ nhi như hỗn thế ma vương, thật khó giải quyết!"

Lời nói này không phải giả.

Mọi người hoặc ít hoặc nhiều đều từng nghe chút tin đồn, nhưng cũng không tiện nói toạc ra, dù thế nào cũng ba hoa chích chòe khen Khương Tuyết Ninh một trận, vẫn ép ông uống rượu như cũ: "Lệnh ái tướng mạo xinh đẹp, lại từng là Thư đồng của Công chúa, nhất định là một đoan lương thục nữ, làm sao có thể tin những lời đồn đoán vô căn cứ bên ngoài cơ chứ?"

Trần Doanh phụ họa: "Đúng vậy, ta vừa nghe đã biết ngay là giả."

Người khác khó hiểu: "Vì sao?"

Hình bộ hiện đang được Cố Xuân Phương chưởng quản, Trần Doanh quen dùng những thủ đoạn xấu xa, Cố Xuân Phương quả thực chán ghét, cũng không biết còn có tâm tư gì, nhìn qua Trương Già, cười như không cười nói: "Lệnh ái của Khương Đại nhân ta không biết, nhưng không phải một vị trong lời đồn đầu đường cuối ngõ dạo trước đang ngồi trước mắt chúng ta đây sao? Nói cái gì mà Khương nhị cô nương cùng Trương đại nhân có chút quan hệ. Ngươi xem Trương đại nhân của chúng ta thế này, giống kiểu người có dây dưa gì với nữ nhân sao?"

Mọi người đều thầm giật mình, ánh mắt chuyển qua Trương Già, phản ứng một chút…

Chớ nói, quả thật là thế.

Vị mới tấn chức Hình bộ thự tư lang trung này, ngồi ở đây cũng được một lúc rồi, nhưng kiệm lời ít nói, gần như chưa nói câu nào, thế nên theo bản năng mọi người không để ý đến hắn. Lúc này Trần Doanh nhắc tới, mới chợt nhận ra. Đúng vậy, chẳng phải trong những lời đồn đoán lúc trước có Trương Già sao?

Trước giờ ăn mặc bình thường, một thân trường bào xanh đậm, trên lưng đeo một viên mặc ngọc bình thường nối liền với túi gấm màu đen hoa văn màu bạc, ngồi sống lưng thẳng tắp, nét mặt trầm lặng lãnh khắc, khiến người ta cảm thấy khó gần.

Đế sư Tạ Nguy, được trong triều công nhận ấm áp như gió xuân.

Nhưng hắn thì sao, Hình bộ đều ngầm gọi là "Mặt người chết".

Ngay cả đám chủ bộ trong nha môn nhìn thấy hắn đều phải run rẩy mặc thêm hai lớp y phục, ai mà tin được người như thế có liên hệ gì với cô nương gia, hoặc là cô nương gia nào không có mắt nhìn lại cứ cố tình coi trọng hắn?

Sau ngày bị đuổi theo hỏi ở khách điếm Thục Hương, Trương Già không gặp Khương Tuyết Ninh nữa, cũng theo bản năng tránh lại nhớ đến nàng, suốt ngày chỉ vùi mình vào hồ sơ cùng vụ án, chỉ sợ có một ngày nhàn rỗi, không khống chế nổi những ý nghĩ xằng bậy trong đầu khiến hắn thống khổ.

Hiện tại bỗng nhiên nghe thấy cái tên này, phảng phất như có búa đập vào ngực hắn. Vẻ mặt hắn vốn lạnh lùng nghiêm cẩn, dao động cũng không lộ, nhưng ngón tay đặt lên vành chén rượu siết chặt lại. Chỉ là, động tác nhỏ này cũng khó mà bị người khác chú ý đến.

Ngày trước Khương Bá Du cùng qua lại không ít với Hình bộ, một trận đồn đại vô căn cứ kia truyền bá rất hỗn loạn, ông càng chú ý nhiều hơn đến vị Định Phi thế tử hoang đường kia, chỉ sợ người này

có quan hệ gì đó với Ninh nha đầu, ngược lại cũng không quản xem Trương Già thế nào.

Dù sao cũng nghe nói phẩm hạnh người này cao quý, không phải hạng người như thế.

Nghĩ đến người khác hắt nước bẩn lên người Ninh nha đầu, dù sao trước giờ người làm cha như ông chỉ thấy con cháu vương công quý tộc vây quanh nữ nhi nhà mình, còn chưa từng nghe Ninh nha đầu chủ động đi đeo bám ai, những tin đồn đó quả thật là nói bậy.

Có điều trước mắt lại vì lời nói của Trần Doanh, ngẩng đầu đánh giá một phen.

Cố Xuân Phương biết Trương Già không giỏi giao tiếp, cũng không thích điệu bộ gây sự của Trần Doanh, vuốt râu cười, thản nhiên nói: "Đồn đãi nhảm nhí đả thương người, Khương đại nhân có cách dạy bảo nữ nhi, hai vị cô nương đều được tuyển làm thư đồng của Công chúa, nghe nói Khương nhị cô nương còn rất được Tạ thiếu sư coi trọng. Kẻ xấu trong bóng tối lan truyền tin đồn cũng chỉ có thể làm hỏng danh tiếng nhất thời, lâu ngày lời đồn đãi ắt bị phá bỏ, Khương đại nhân không cần phiền não."

Không nhắc đến Tạ Nguy còn tốt, nhắc đến làm cả người Khương Bá Du đều khó chịu.

Có điều người nói lời này là Cố Xuân Phương, một mặt xuất phát từ ý tốt, mặt khác không biết nội tình, ông không tiện nói gì, miễn cưỡng cười một tiếng, chuyển đề tài: "Mượn cát ngôn của Cố đại nhân. Nói tới tiểu Trương lang trung cũng đã hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, hình như còn chưa nói chuyện cưới gả nhỉ?"

Lần này đến lượt sắc mặt Lễ bộ thượng thư Diêu Khánh Dư không tốt.

Ai bảo nữ nhi của ông ta từng luận cưới gả cùng Trương Già cơ

chứ? Vốn dĩ ông ta tán thưởng Trương Già, muốn gả Diêu Tích cho hắn. Ai ngờ nữ nhi ông coi thường hắn, sống chết đòi hủy hôn. Sau đó ở trong cung lại vì một phen đẩy Ôn chiêu nghi, thiếu chút hại Ôn chiêu nghi sảy thai, bị trách mắng hồi phủ, bây giờ tựa như bị mê sảng, không ngừng nói là có người hại nàng, phát điên rồi, thật sự không có cách nào ra ngoài gặp người khác.

Việc này, nếu nói ra, thật chẳng tốt đẹp gì.

Trương Già ngồi nghiêm chỉnh, rũ mắt trả lời: “Một mặt hồ đồ không đổi, mặt khác mệnh cách khổ sở hại người, không dám liên lụy người khác.”

Khương Bá Du không khỏi giật mình.

Diêu Khánh Dư lại nhìn thoáng qua Trương Già, sắc mặt hơi nguôi giận, chỉ khen ngợi Trương Già không nhắc đến chuyện lui hôn trước đó, có thể thấy nhân phẩm quý trọng. Nhưng càng biết được điểm này, càng cảm thấy nữ nhi mình thật có mắt như mù.

Ông ta thở dài nói: “Gì mà mệnh hay không mệnh, chỉ là lời vô căn cứ!”

Nhiều người từng nghe nói cửa hôn sự của Trương Già cùng Diêu Tích không thành, vốn tưởng rằng giữa Diêu Khánh Dư cùng Trương Già nhất định có chút lục đục, không ngờ Trương Già tự nhận mình “mệnh cách khổ sở hại người”, thân phận như Diêu thái phó lại bác bỏ hắn, trên mặt là trách cứ, trong lòng cân nhắc, lại là nói đỡ cho Trương Già.

Đến cùng là vì sao hủy hôn, bên ngoài không ai biết được.

Khương Bá Du làm quan trong triều bao nhiêu năm cũng có chút bản lĩnh đoán ý qua lời nói và sắc mặt, nghe được đến đây, lại nổi lên chút hiếu kỳ với Trương Già: Diêu Thái phó xem như là Phụ thần* nội các, ánh mắt lại không thấp. Có thể khiến ông ta coi trọng chọn làm

con rể, đã tính là không tầm thường; sự tình không thành, còn có thể khiến Diêu thái phó nói đỡ cho hắn, cũng là hiếm có.

**Phụ thần: Thời kỳ đầu nhà Minh cũng đặt Trung thư tỉnh với Tả Hữu Thừa tướng đứng đầu. Năm Hồng Vũ thứ 13 (1380), Minh Thái Tổ bãi bỏ Trung thư tỉnh, phế chức vụ Thừa tướng, mọi công việc triều chính do Hoàng đế tự quyết. Chế độ Tể tướng bị bãi bỏ từ đây. Sau, Hoàng đế do nhiều công việc nên đặt ra chức vụ Nội các đại học sĩ (内阁大学士) hàm Chính ngũ phẩm, đảm nhận công việc văn thư. Sau do chức vụ này trở nên quan trọng, thành ra Đại học sĩ có thể coi như là đảm nhận công việc của Tể tướng, xưng là Phụ thần (辅臣), làm việc tại Thủ phụ (首辅).*

Trương Già là một văn quan xuất thân từ lại khảo hiếm thấy trong triều, trong số các quan viên đỗ khoa cử, thật ra không tính là nổi bật.

Nhưng trầm lặng ít nói, nghiêm khắc với bản thân, hành sự ổn trọng.

So với đám công tử bột trong kinh thành kia, thật không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Tuy rằng nhìn có vẻ không dễ tiếp xúc, nhưng khắp người không chút bạo ngược xấu xa, tâm địa hẳn rất tốt. Nhìn có vẻ như khắc chế được Ninh nha đầu, cũng sẽ không đối xử tệ bạc với cô nương gia.

Trong lòng Khương Bá Du hơi động, bề ngoài tựa như không để ý mà hỏi thăm: “Chỉ nghe nói tiểu Trương lang trung nguyên quán ở Hà Nam*, năm đó sở dĩ làm môn khách của Cố Đại nhân, là vì giải oan cho cha. Đến kinh thành, hình nhưng cũng chưa được mấy năm?”

**Hà Nam: là một tỉnh thuộc Trung Quốc.*

Trương Già nói: “Đúng vậy, chưa được ba năm.”

Khương Bá Du liền “Ồ” một tiếng: “Ở đã quen chưa?”

Ngón tay đang nắm chặt miệng chén của Trương Già càng siết chặt, nhưng lại hạ tầm mắt, trả lời như bình thường: “Khí hậu tương tự, không có gì không quen.”

Khương Bá Du lại nói: “Vậy thân thể lệnh đường vẫn khỏe mạnh chứ?”

…

Cố Xuân Phương là một lão hồ ly, cuối cùng cũng nghe ra chút manh mối, không khỏi nhìn về Khương Bá Du một cái, lại quay đầu nhìn Trương Già. Nhưng ánh mắt rơi xuống, thấy ngón tay hắn siết chặt lấy chiếc chén kia, lại nhìn dáng vẻ trầm lặng kia, nhất thời cảm nhận ra chút khác thường.

Vị môn đệ này…

Không giống vẻ mặt bình tĩnh bên ngoài, ngược lại giống như đang bị dày vò kiềm chế gì đó.

Phía bên này, Khương Bá Du nói chuyện rất ăn ý, càng nhìn càng cảm thấy Trương Già rất là phù hợp.

Phía bên kia, Tạ Nguy ngồi cùng những người khác, nghe hết những lời nói của Khương Bá Du, Cố Xuân Phương, Trương Già vào tai, lại âm thầm cười nhạt một tiếng, lệ khí xuất hiện nơi đáy mắt, trên mặt vẫn không lộ ra chút gì, chỉ nâng chén rượu một hơi uống sạch, bỏng đến tận đáy lòng.

Chương 175: Túi gấm cố vật

Thẩm Giới chính là bào đệ cùng một mẫu thân sinh ra với đương kim hoàng đế Thẩm Lang, có được thánh sủng, xây vương phủ cũng rất hào hoa xa xỉ, chiếm diện tích cực lớn. Tân khách mới đến nếu không có nha hoàn thị nữ dẫn đường, không đi được bao lâu chỉ sợ sẽ bị lạc trong sân viện.

Nhưng Khương Tuyết Ninh lại rất quen thuộc…

Ai bảo kiếp trước nàng từng sống trong tòa phủ đệ này hơn hai năm chứ? Lối đi trong hoa viên cho nàng cảm giác không khác biệt với hoàng cung nhiều lắm, kể cả nhắm mắt cũng khó có thể đi nhầm.

Đi ra từ thiên viện của Khương Tuyết Huệ, nàng không muốn trở lại bàn tiệc cho khách nữ, vì lười ứng phó, liền đi dọc theo hành lang bên cạnh hồ nước nhỏ trong vườn, muốn đi tìm chỗ yên tĩnh tránh đi một lúc, chờ khi yến hội sắp tan mới ra ngoài.

Không lường trước được, vừa vòng qua hành lang, lại gặp phải Thẩm Giới.

Tân lang thành hôn hôm nay mặc một thân hỉ phục đỏ thẫm, làm nổi bật khuôn mặt anh tuấn tựa ngọc, khí chất ôn nhuận. Sau lưng có một đám người hầu đi theo, càng khiến người ta cảm thấy ưu tú, nổi bật xuất chúng.

Nhìn phương hướng, hắn là từ phía phòng chính của Phương Diệu đi tới, muốn đến chỗ Khương Tuyết Huệ.

Cuộc chạm mặt này, cả hai người đều có chút bất ngờ.

Thẩm Giới ngẩn ra, hoàn hồn lại trước, đầu tiên chắp tay hơi cúi người nói: “Chào Nhị cô nương.”

Khương Tuyết Ninh lại có chút hoảng hốt.

Đối phương mặc y phục như thế này lại giống hệt kiếp trước.

Chẳng qua lúc ấy nàng nhìn thấy, không phải dưới ánh mặt trời bên ngoài, mà là ở trong tân phòng. Cũng không biết do uống quá nhiều rượu hay do ngượng ngùng, khi vị điện hạ này cầm lấy một cây gậy hỉ nâng chiếc khăn tân nương của nàng lên, khuôn mặt tuấn tú được nến đỏ chiếu rọi, thoáng ửng đỏ lên. Khi đó nàng cũng có một chút choáng váng, thế nhưng nhu tình mật ý đều là ảo giác, bởi vì ngay từ đầu nàng không có tình cảm với người này, cho nên ngoài ảo giác, thứ lan tràn dưới đáy lòng nàng chính là sự trống rỗng vô biên vô tận.

Nàng đáp lễ lại, nói: “Phủ trạch của Lâm Truy vương điện hạ quá lớn, ta vốn chỉ muốn tìm một con đường gần hơn, trở về bàn tiệc, không ngờ vừa đi được hai bước đã lạc đường.”

Thẩm Giới cũng đoán vậy.

Khương Tuyết Ninh nói xong, nhìn hắn chăm chú một lát, đột nhiên hỏi người hầu bên cạnh: “Có rượu không?”

Những người kia đều sững sờ, vô thức nhìn về phía Thẩm Giới.

Thẩm Giới cũng không biết Khương Tuyết Ninh có ý tứ gì.

Khương Tuyết Ninh liền cười một tiếng, giải thích nói: “Tuy ta với điện hạ không có giao tình, nhưng ở trong cung đã từng được điện hạ chiếu cố ít nhiều. Điện hạ và Yến Lâm chính là hảo hữu ngày xưa, bây giờ hắn lưu vong ở Hoàng Châu chỉ sợ không thể tự mình đến chúc. Về tình hay về lý, ta đều nên đại diện bản thân, cũng thay mặt

Yến Lâm, kính điện hạ một chén, chúc mừng đại hỉ của điện hạ."

Thẩm Giới giờ mới hiểu được.

Chỉ là nhắc đến Yến Lâm, hắn cũng không khỏi có chút ảm đạm, chỉ gọi người đi lấy rượu trước, sau đó lại nói: "Đại hỉ vốn là một ngày tốt lành, nhưng hôm nay Yến Lâm không ở đây, Chỉ Y cũng không đến…"

Hắn vốn không thân thiết với Khương Tuyết Ninh.

Người ngoài đều nói vị Khương nhị cô nương này phách lối ương ngạnh, nhưng ước chừng là nghe Yến Lâm lải nhải nhiều, lại biết hoàng muội Thẩm Chỉ Y đối xử với nàng vô cùng đặc biệt, ngược lại Thẩm Giới có cái nhìn không giống với người thường.

Lúc trước mới tiếp khách ở sảnh ngoài, người người đều nói hắn hôm nay đồng thời cưới cả chính phi và trắc phi vào cửa, là hưởng phúc tề nhân.

Ngoài mặt, hắn nói cảm tạ, trong lòng lại không vui vẻ như vậy.

Nhưng trong ánh mắt của người khác thì thấy, hắn không có lý do gì không vui.

Bây giờ Khương Tuyết Ninh nhắc đến chủ đề này, vốn không phải chủ đề vui vẻ hay gì, nhưng Thẩm Giới lại chợt cảm thấy nhẹ nhõm, như thể lập tức có lí do chính đáng để không vui vậy.

Gần đó có thủy tạ.

Hôm nay là ngày đại hỉ trong phủ, khắp nơi đều chuẩn bị rượu cho tân khách.

Hạ nhân rất nhanh đã mang rượu đến, rót cho mỗi người một chén.

Khương Tuyết Ninh nâng một chén lên, trong đầu hiện ra lại là những thứ Thẩm Giới mang đến cho nàng kiếp trước, chúc mừng sinh thần, phong vị làm hậu, thời khắc hấp hối thậm chí còn giao ngọc tỉ truyền quốc cho nàng bảo quản, mặc dù về sau vật này trở thành mầm tai vạ khiến nàng tự sát tuẫn táng, nhưng làm đế vương, hắn đối xử với nàng – một người không có tình cảm với hắn, thực sự không thể bắt bẻ được.

Chỉ là tâm tính quá thiện, thiện lại nhu nhược.

Nàng nâng chén lên hướng về phía hắn, chậm rãi mà nghiêm túc nói: "Điện hạ là người tốt, một chén này của Tuyết Ninh, kính chúc ngài có thể thực hiện được tâm nguyện của đời này, bình an suôn sẻ."

Thực hiện được tâm nguyện, bình an suôn sẻ.

Thực sự là một lời chúc không thể nào bình thường hơn, thậm nói trong ngày đại hôn của hắn, lại có một chút quái dị không đúng thời điểm.

Thẩm Giới nhìn về phía nàng hơi nhíu mày.

Nàng lại bình thản cười một tiếng, đôi mắt trong veo thanh tịnh không tính kế, chỉ là chân thành, giống như từng dòng suối nhỏ chảy qua lòng người, khiến người ta dần dần cảm thấy dễ chịu. Chén rượu vươn ra, nhẹ nhàng chạm vào chén của hắn, sau đó nàng ngửa đầu uống cạn trước.

Thẩm Giới chớp mắt, lại cảm nhận được một chút mất mát.

Cô nương trước mặt rốt cuộc đã buông bỏ điều gì? Dường như toàn thân đều đã trở nên nhẹ nhõm vậy.

Hắn không thể hiểu được, thế nhưng thấy tư thái khoan khoái đó của nàng, hắn cũng cong môi cười, chỉ nói một câu "Mượn lời chúc mừng, nguyện phúc dài lâu", cũng ngửa đầu uống cạn.

Ở kiếp trước, nàng không có tình cảm với Thẩm Giới, Thẩm Giới lại tận tình tận nghĩa với nàng; đời này, nàng tránh không liên quan gì đến Thẩm Giới, nếu đã trả lại tự do cho mình, cũng hi vọng không bị nàng liên lụy, đối phương sẽ có được hồi báo tốt đẹp.

Khương Tuyết Ninh đặt chén xuống, thi lễ cáo từ.

Động tác xoay người rời đi có thể nói là vừa cầm được buông được, vừa tự nhiên phóng khoáng.

Thẩm Giới vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn rất lâu, không biết vì sao lại có cảm giác thất vọng mất mát. Mãi đến khi được người hầu nhắc nhở, hắn mới đảo mắt nhìn ly rượu trong tay, trả lại về tay người hầu, tiếp tục đi đến hướng sân viện của Khương Tuyết Huệ.

*

Trên đường, Khương Tuyết Ninh đã gặp Thẩm Giới, còn nói bản thân không biết đường, nên càng không e ngại tìm một chỗ tránh đi, khi thấy đằng trước có một chiếc thuyền yên tĩnh bên hồ nước nhỏ, liền ngồi xuống bên cạnh, vừa sắp xếp lại những việc phải làm sau khi đi đất Thục, vừa chờ đến khi mặt trời xuống núi.

Sảnh ngoài quả thực đã náo nhiệt một lúc.

Xa xa nghe được có tiếng hô vạn tuế, liền biết hoàng đế và hoàng hậu cũng đã tới một chuyến, không lâu sau lại nghe được những lời cung tiễn, thế là biết hoàng đế đã rời đi.

Khi trời sắp tối, nàng đoán hẳn là đến lúc rồi, mới lần nữa đứng dậy, đi ra phía sảnh ngoài.

Lúc này tân khách có chút công vụ đã xin cáo từ trước.

Khương Tuyết Ninh hỏi được từ miệng người hầu rằng Khương Bá

Du đang trong lương đình ở góc vườn phía đông, liền tìm đường đi tới.

Quả nhiên, xa xa đã nhìn thấy Khương Bá Du đứng quay mặt ra ngoài, đang nói chuyện với vài người, trong đó có một người đang đứng quay lưng ra ngoài.

Sắc trời đã tối, ánh sáng mờ mịt.

Nàng nhất thời không nhìn rõ, đợi đến khi tới gần, khi giọng người kia truyền vào tai, thân hình quay sang, nàng mới nhận ra. Một khắc này, quả thực có cảm giác như "bỗng nhiên quay đầu, người ở ngay đó, nơi ánh lửa đèn tàn"*, mơ hồ có một luồng hơi nóng hừng hực cuộn qua tim, lưu lại là tổn thương khó phai mờ.

*Câu này lấy ý từ một đoạn trong bài Thanh ngọc án – Nguyên tịch của Tân Khí Tật (tác giả gõ typo một chữ).

Khách điếm Thục Hương hôm ấy, lời đã nói ra, dù Khương Tuyết Ninh biết bản thân không phải loại người thích bám chặt lấy người khác, nhưng khi gặp mặt cũng sợ sẽ bị lúng túng. Đã nhận ra hắn, bước chân liền dừng lại cách đó không xa cũng không quá gần.

Mắt Khương Bá Du tốt, ngược lại đã trông thấy nàng.

Nhưng vẫn nói chuyện với đám người một lúc, sau đó mới tạm biệt nhau. Trương Già không biết nàng ở phía sau, khi xoay người, nhìn thấy nàng đang đứng dưới tán hoa hải đường, thân hình hơi sững lại.

Nhưng hắn không nói gì.

Khương Tuyết Ninh cũng không nói lời nào.

Cho đến khi Khương Bá Du đi tới, cười nói: "Sao con lại đến tìm ta rồi?"

Khương Tuyết Ninh mới chớp mắt, thu hồi ánh mắt, nói: “Ban nãy mới nhớ tới một chút việc ở đất Thục, cảm thấy vẫn phải nói với phụ thân.”

Khương Bá Du lại xem xét chung quanh, phảng phất như đang kiêng kị gì đó, khoát tay ngăn lại, nói: “Vừa hay, ta cũng có vài ý định với chuyện chung thân đại sự của con, muốn nói chuyện cùng con một chút, trên đường về rồi nói. Ta cáo biệt với mấy vị đồng liêu trước, con ở đây đợi ta một lát.”

Khương Tuyết Ninh không biết ông có suy nghĩ gì, nhưng tạm thời không hỏi rõ.

Chỉ gật đầu, nhìn ông rời đi.

Đợi đến lúc nàng quay đầu lại tìm Trương Già, nơi hắn vừa dừng chân, giờ đã không còn ai nữa.

Kiếp trước, là hữu duyên vô phận;

Kiếp này, lại hữu phận vô duyên.

Nàng cười khẽ một tiếng, thầm mắng ông trời đang giày vò nàng, chỉ cảm thấy muốn thoát ra được e rằng phải mất một khoảng thời gian.

Đứng đó một lúc lâu, lại cảm thấy mệt, dứt khoát đi vào trong đình.

Chỉ là lúc bước lên bậc thang đi qua bụi trúc Nam Thiên bên cạnh, ánh mắt Khương Tuyết Ninh vừa nhìn thoáng qua, chợt thấy giữa đám lá đỏ đầu hạ có treo một chiếc túi gấm màu đen được thêu hoa văn chỉ bạc, giống như ai đó đi qua cành lá ngổn ngang, không cẩn thận đã bị vướng lại.

Nàng tiện tay nhặt lên, căn bản không để ý.

Nhưng trong nháy mắt khi cầm nó lên, nàng liền có cảm giác quen thuộc.

Ở kiếp trước Trương Già cũng thường đeo một túi gấm như vậy trên người?

Có một lần trong lòng nghi ngờ là do vị cô nương nào đó tặng, nàng bèn đoạt về chơi. Vốn cho rằng Trương Già đã bị nàng đùa cợt đến mức không còn cảm xúc, không ngờ hắn bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, tuy vẫn mang dáng vẻ kiên nhẫn kiệm lời đó, nhưng khi cau mày lại càng thêm mấy phần trầm giận.

Nàng không chịu nổi, trả rồi.

Mãi sau này nàng mới biết được kia là tấm lòng của một vị từ mẫu thương nhi tử, từng đường kim từng mũi chỉ khâu thành, bên trong tuy không để vật gì quan trọng, nhưng đối với Trương Già lại vô cùng ý nghĩa.

Nếu ở kiếp trước nàng nhặt được vật này, ắt sẽ dùng nó chế giễu châm chọc một phen, bây giờ nhìn thấy, hai mắt lại đầy chua xót, thầm nghĩ nếu hắn phát hiện đồ vật đã rơi mất hẳn sẽ rất ưu phiền, liền định sẽ giao cho hạ nhân của vương phủ cất giữ, phòng khi hắn quay lại tìm kiếm.

Nhưng vừa dời bước, trong túi gấm truyền ra tiếng vang do vật nhỏ va chạm mà thành.

"…"

Khương Tuyết Ninh bỗng ngây người, ngón tay run lên. Đôi mắt nhìn chằm chằm vào túi gấm trong tay, chút suy nghĩ rối ren xẹt qua tâm trí nàng, lại như biển sương trắng bao la, không hề để lại dấu vết.

Đứng đó rất lâu, rất lâu, nàng mới chầm chậm mở túi gấm ra.

Soạt…

Mấy chục thỏi vàng hình dưa lấy may trong dịp tết, từ trong túi lăn xuống, vương vãi trong tay nàng. Rơi ra cùng với chúng, còn có nửa trang giấy mỏng đã được gấp lại, mơ hồ có thể nhìn thấy bút tích lộ ra từ mặt sau.

Nước mắt của Khương Tuyết Ninh thoáng chốc đã rơi xuống.

Nàng cố hết sức ngăn chặn trái tim mình, nhưng lại cảm giác như đang chìm xuống hồ nước, sau một khắc đã không thể thở nổi.

Cảm giác lo lắng khi treo túi gấm trước cửa phòng hắn đêm đó, sự dũng cảm khi đứng trước mặt hỏi thẳng tâm ý của hắn ngày ấy, đều xẹt qua trong lòng nàng, giờ khắc này lại đều hoá thành một loại hoang đường không giải thích được, thống khổ không cam lòng…

“Trương Già, lòng ta hướng về ngài.”

“Xin Khương nhị cô nương thứ lỗi, trong lòng tại hạ đã có người khác.”

…

Nếu trong lòng ngươi thực sự đã có người khác, không hề động tâm với ta, vậy giữ lại những thứ này làm gì?

Chương 176: Lời thú nhận của hạ thần

Trương Già đi được nửa đường mới phát hiện không thấy đồ vật đâu.

Chỉ là từ sau khi bất ngờ thấy Khương Tuyết Ninh, tâm trí hắn đã không còn ở đây nữa, lại không nhớ nổi đã bắt đầu không thấy từ lúc nào, đến cùng là rơi trên đường về, hay rơi trong phủ của Lâm Truy vương.

Vậy nên quay trở lại.

Lâm viên trống vắng đã không còn bóng dáng của Khương Tuyết Ninh, trong lương đình cũng không có vật gì, chỉ còn hai người hầu đang dọn dẹp lại ly chén hỗn độn trong đình.

Thấy Trương Già đi rồi quay lại, người hầu phục vụ lúc trước có chút ấn tượng với hắn, tiến tới khom người thi lễ, chủ động hỏi: “Trương đại nhân, làm sao vậy, đánh rơi vật gì rồi sao?”

Trương Già hỏi: “Có từng nhìn thấy một túi gấm không?”

Người hầu tức khắc thầm giật mình: “Là túi gấm màu đen được thêu chỉ bạc?”

Trương Già nói: “Ngươi từng thấy?”

Người hầu kia liên tục xua tay, ánh mắt lại trở nên có chút kỳ quái, vẻ mặt cũng mang vài phần khó xử, do dự một lát rồi mới ngượng ngùng nói: “Thấy thì từng thấy, chỉ là khi chúng tiểu nhân đến đây dọp dẹp, nhìn thấy vị thiên kim của phủ Khương thị lang đứng ở đây,

cầm một túi gấm, có chút giống cái mà ngài đang tìm. Trên mặt nàng trông… Chúng tiểu nhân không dám đến hỏi gì thêm."

"…"

Trương Già đứng trước bậc thềm, hoảng hốt cực kỳ.

Thắt lưng không có túi gấm kia, cảm giác có chút trống trải.

Vì thế người hầu cảm thấy sắc mặt của vị mệnh quan triều đình trẻ tuổi trước mắt này, trong chớp mắt trùng với vẻ mặt của vị Khương nhị cô nương hắn thấy lúc trước, có một loại kỳ lạ, nặng nề, giống như dưới mặt nước đen kịt có một chiếc gương, khiến ánh sáng phản chiếu lộ vẻ u ám, mờ mịt.

Qua rất lâu, Trương Già mới mở miệng.

Hắn hỏi: "Khương nhị cô nương đi rồi sao?"

Người hầu gật đầu nói: "Đúng, dường như đã hồi phủ cùng Khương đại nhân."

Trương Già hơi khép mắt lại, trầm mặc một lát, mới nói một tiếng "Đa tạ".

Trong lòng người hầu có nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Lại hơi khom người, ngẩng đầu lên đã thấy vị đại nhân này đi dọc theo lối đi nhỏ trong vườn ra bên ngoài, rõ ràng gió mát giữa đêm hè làm người say, bóng lưng dần dần biến mất sau ánh đèn trùng điệp dưới hiên, lại phảng phất như đi trong màn sương thu vắng lặng.

Ngày hôm trước đã mưa một trận, cuốn sạch bụi bẩn bao phủ trên bầu trời kinh thành, mặt đường của những con phố dài cũng đã được nước mưa gột rửa sạch sẽ.

Tiếng xe ngựa xa dần.

Vì thế tiếng bước chân khe khẽ trên mặt đường trở nên rõ ràng, trống vắng, quạnh quẽ. Trong đầu Trương Già phảng phất như đang suy nghĩ về mọi thứ, lại giống như không nghĩ gì cả.

Nơi hắn ở cách khá xa phủ của các vương công quý tộc, sau khi qua nơi tấc đất tấc vàng này, chiều cao của lầu các hai bên liền giảm xuống, dần dần có vài thanh âm cười đùa, tiếng rao bán vang lên.

Sáng nay vô ý làm vỡ ấm pha trà trong nhà, mẫu thân dặn hắn khi trở về nhớ phải mua cái mới.

Trương Già liền bước vào một tiệm đồ sứ đóng cửa muộn, chọn một bộ trà cụ bằng sứ trắng đơn giản, lại nghe thấy chưởng quỹ của tiệm đồ sứ đứng than thở cùng một nhã khách trước đa bảo cách.

“Thanh cô mỹ tửu, túy hương tửu hải, sắc men trong suốt mỏng manh, vừa đủ xưng tụng vẻ khẳng khiu xinh đẹp của cành mai. Đáng tiếc là bình mai này của Chu lão bản đã vỡ, ta đã tìm rất nhiều thợ lành nghề, dốc sức sửa lại, nhưng cũng chỉ có thể sửa được như vậy.”

“Đứng từ xa nhìn, ngược lại cũng không khác gì bình mới.”

“Nhưng nhìn gần thì không được. Ngài xem chỗ cổ gần miệng bình này, ẩn ẩn có những vết nứt rất nhỏ, dù thợ khéo làm ra được những tuyệt tác, cũng khó có thể lấp đầy vết nứt cũ. Dù sao cũng đã bị vỡ, nếu là vật mà ngài trân quý, sau này lại càng phải trông coi cẩn thận, nếu không, chỉ cần va chạm nhẹ thôi cũng có thể tan thành từng mảnh, không thể so sánh được với một chiếc mới trọn vẹn như vừa ra lò được.”

“Haizz…”

…

Trương Già nhìn về phía tủ, một chiếc bình mai cao được đặt ở trong, xanh thẫm như ngọc, chất gốm nhẵn nhụi mịn màng, vốn có vẻ đẹp tự nhiên. Nhưng trên mặt lại có những vết rạn rất nhỏ, còn lại sau khi sửa chữa, giống như những vết sẹo dù đã bị thời gian mài mòn nhưng vẫn không thể xóa nhòa.

Tiểu nhị ở trước quầy nhìn hắn một chút: “Công tử cũng muốn mua bình mai sao? Bản tiệm cái gì cũng có, ngài xem thêm đi?”

Trương Già mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, nói: “Không cần.”

Sau khi trả tiền, hắn mang theo trà cụ về nhà.

Trương mẫu biết hôm nay hắn đi dự tiệc, sợ hắn không tránh được xã giao trong bữa tiệc, phải uống nhiều rượu, cho nên chuẩn bị sẵn canh giải rượu nóng, thấy hắn trở về, vừa vặn mang ra cho hắn uống.

Đáy lòng Trương Già chua xót.

Có một khoảnh khắc thậm chỉ hắn còn có thể cảm thấy vô cùng suy sụp, nhưng cuối cùng vẫn hạ giọng, nói với Tưởng thị: “Là con về trễ, lại khiến mẫu thân lo lắng. Thân thể của người không tốt, về sau vẫn nên đi ngủ sớm một chút.”

Nói thế nào cũng là nhi tử tự tay mình nuôi lớn, sao Tưởng thị có thể không nhìn ra hắn đang có tâm sự? Đã nhiều ngày liền, hắn đều đi sớm về muộn, trong nha môn công vụ bận rộn, nếu quả thực là có nhiều việc phức tạp thì cũng thôi đi, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn hình như ngoại trừ công vụ, chẳng nghĩ chuyện gì khác, ngược lại càng giống như muốn dùng công vụ để ngăn chặn gì đó vậy.

Nhưng từ nhỏ hắn đã rất có chủ kiến, chuyện gì cũng đều chôn ở đáy lòng.

Tưởng thị không biết rõ chuyện của hắn, nhìn vẻ điềm nhiên như không của hắn, liền biết có hỏi hắn cũng sẽ không nói, dứt khoát không hỏi, chỉ nói: “Ngay cả phụ thân con năm đó cũng không có tiền đồ bằng con, ông ấy dưới suối vàng mà biết ắt hẳn sẽ an tâm nhắm mắt. Con à, nương chỉ mong con được yên bình một chút, gặp được cô nương con thích rồi thành gia lập thất, vậy là tốt nhất. Về phần vinh hoa phú quý, tốt tuy là tốt, nhưng muốn có được thì phải truy cầu, ngược lại càng khiến bản thân sống rất mệt mỏi.”

Trương Già không giải thích.

Tưởng thị thở dài, sau đó đi ra khỏi thư phòng bình thường này, căn dặn hắn cũng nên đi ngủ sớm, sau đó cài cửa lại.

Hình bộ có bao nhiêu hồ sơ đều bị hắn mang về xem.

Bây giờ tất cả đều đã chất thành đống cao trên án.

Ánh đèn bên cạnh nhẹ nhàng lay động, chiếu vào từng dòng chữ nằm trên giấy, nhưng lại không cách nào lọt vào đáy mắt.

Trương Già cảm thấy ánh sáng này quá chói mắt, liền đẩy cây đèn ra xa một chút.

Vì vậy mấy hàng chữ trên giấy cũng tối đi.

Hắn ngồi trơ ra sau án, giống như là mực đang khô dần trong nghiên, cả đêm không hề nhúc nhích.

Ánh mặt trời đầu hạ ló dạng rất sớm.

Thanh âm trong chợ lại trở nên ồn ào, náo nhiệt.

Sáng sớm, Tưởng thị dậy nấu cháo, tưởng rằng Trương Già đã vào triều lúc trời chưa sáng như thường lệ, liền định thu dọn phòng và

dọn dẹp sân trước khi trời nóng lên. Ai ngờ khi tới trước cửa phòng ngủ của hắn, vừa đặt tay lên thì cửa đã mở. Chiếc giường bên trong chăn gối vẫn chỉnh chỉnh tề tề, rõ ràng đêm qua không người ngủ.

Lúc quay đầu xem xét, thấy cửa thư phòng lại đóng chặt.

Trời chưa sáng rõ, còn có chút ánh đèn từ khe cửa lọt ra.

Bà do dự một chút, đến trước cửa gõ nhẹ: "Hôm nay không thượng triều sao?"

Lúc này thân hình Trương Già ngồi sau án mới khẽ động, phảng phất như vừa bị người ta kéo trở về từ một nơi lạnh lẽo âm u nào đó, nhưng hắn vẫn chậm rãi nói: "Hôm nay không đi."

Ngày thượng triều nghị sự của quan từ tứ phẩm trở lên, hắn chưa bao giờ chậm trễ.

Hôm qua cũng chưa từng nói hôm nay xin nghỉ.

Tưởng thị ngơ ngẩn, im lặng nửa ngày, sau đó mới nói: "Vậy ta đi chợ mua chút đồ ăn, chờ ăn điểm tâm xong rồi lại tới nha môn."

Bà thu dọn đồ đạc đi ra ngoài, mang theo một chiếc giỏ trúc nho nhỏ.

Phiên chợ sáng đang lúc hết sức náo nhiệt.

Chọn một con cá chép đen nặng hai cân, mua ít gừng non, hành hoa, rau hẹ, còn thêm đậu phụ mới, cuối cùng chọn một miếng thịt nạc vai nhìn không tồi, cho hết vào giỏ trúc, trở về nhà.

Lúc đi tới phiên chợ, trời còn vừa rạng sáng.

Khi trở về, nắng sớm đã mờ mờ hiện ra.

Chỉ là khi Tưởng thị rẽ vào ngõ nhỏ quen thuộc kia, nhìn thấy sân

viện cũ nhà mình, chợt phát hiện trước bậc thềm đầy rêu xanh kia, lại có một cô nương trẻ tuổi đang đứng. Trên người mặc một bộ váy lụa dày tay áo rộng màu trắng như mặt trăng, khuôn mặt không điểm trang, nước da dưới nắng sớm lộ ra vẻ tái nhợt, hơi hơi ngẩng đầu, tựa như đang thất thần nhìn qua cánh cửa gỗ loang lổ kia.

Mới sáng sớm thế này...

Tưởng thị chần chừ một chút, đi tới, cười hỏi: “Vị cô nương này, là đang tìm ai sao?”

Khương Tuyết Ninh quay đầu, mới phát hiện ra mình đã đứng ở đây rất lâu.

Nàng nhìn thấy Tưởng thị, phụ nhân mang dáng vẻ bên ngoài bình thường, trải qua bao nhiêu vất vả một mình nuôi dưỡng nhi tử lớn lên, những vết tích lưu lại trên mặt bà càng sâu hơn so với phụ nhân cùng tuổi, hai bên tóc mai đã nhuốm bạc, nhiều nếp nhăn nhỏ chi chít.

Khuỷu tay bà đeo giỏ trúc, là đồ ăn tươi vừa mới mua về.

Lúc này đang nhìn nàng với mấy phần lo âu, nhưng trên khuôn mặt bà lại hết sức hiền hoà.

Hắn nên hận nàng.

Sâu trong ngõ nhỏ này chỉ có một nhà, Khương Tuyết Ninh đã đoán được thân phận của vị phụ nhân này, nỗi hổ thẹn như nước nóng sôi trào cuồn cuộn trong đáy lòng, miễn cưỡng nở ra một nụ cười, nhưng nước mắt lại rơi xuống

Nàng nói: “Xin hỏi, đây là nhà của Hình bộ Trương đại nhân sao?”

Vậy mà lại đến tìm nhi tử đầu gỗ kia của bà.

Tưởng thị nhìn thấy cô nương xinh đẹp, rực rỡ tựa thiên tiên như vậy, căn bản cũng không liên tưởng đến Trương Già, nhưng lại thấy chưa nói được hai câu nàng đã rơi nước mắt, liền nhớ tới đủ loại hành động bất thường của Trương Già đêm qua và sáng nay, nhất thời trong lòng thầm nghĩ: Tên tiểu tử rắn như đá không gì đả động nổi kia, hẳn là đã khiến nữ nhi nhà người đau lòng rồi nhỉ?

Ở Hà Nam thì còn không sao, đến kinh thành ngược lại không học được gì tốt!

Nếu hắn thực sự làm ra chuyện gì thất đức, xem bà có dùng gia pháp, thay người cha đoản mệnh kia hung hăng đánh cho hắn một trận hay không!

“Phải, phải, là ở đây.” Tưởng thị cũng không khỏi luống cuống tay chân, vội nói: “Hôm nay hắn không thượng triều, đang ở thư phòng, ngươi nhanh vào đây trước, ta đi gọi hắn cho ngươi!”

Bà tiến tới mở cửa, mời Khương Tuyết Ninh vào nhà.

Tiếp đến ngay cả giỏ trúc trên tay cũng quên bỏ xuống, bà đã muốn đi gõ cửa thư phòng cả đêm chưa mở kia, gọi Trương Già ra.

Không ngờ, bà còn chưa kịp đi đến bậc thềm, vậy mà cánh cửa phòng vốn dĩ đóng chặt lại mở ra.

Trương Già đặt tay lên khung cửa, đứng ở bên trong.

Bộ trường bào xanh như mực đang mặc trên người hắn, dù vẫn thẳng tắp như cũ, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác tĩnh lặng, trầm mặc. Hắn lẳng lặng nhìn về phía Khương Tuyết Ninh đang đứng ở trong tiểu viện đơn sơ, qua rất lâu, mới nói: “Khương nhị cô nương, mời vào.”

Khương Tuyết Ninh cũng nhìn hắn nửa ngày, mới cất bước đi lên bậc thềm.

Khi tới trước cửa, Trương Già lui vào trong nhường đường cho nàng.

Nàng vào phòng.

Trương Già dặn dò vài câu với Tưởng thị, sau đó xoay người đóng cửa lại.

Hai người không ngủ cả đêm, ngồi xuống mặt đối mặt.

Trà là trà cũ từ đêm qua, đã nguội.

Trên thư án chất đầy hồ sơ, làn khói xanh cuối cùng bay lên từ đầu sợi bấc, đèn đã cháy hết. Mặt trời mọc từ phía đông, nghiêng nghiêng chiếu vào chiếc án thấp thấp trước cửa sổ, xua đi vài phần lạnh lẽo.

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn chằm chằm.

Trương Già lại cụp mắt xuống.

Nàng nhẹ nhàng nói: “Hôm nay vốn nên thượng triều, vậy mà Trương đại nhân lại ở nhà, giống như đã biết rằng ta sẽ đến, là đang chờ ta sao?”

Trương Già trầm mặc.

Khương Tuyết Ninh đang ngồi quỳ, đặt tay lên đầu gối, cả người trầm tĩnh, cười lên: “Ta từng thổ lộ lòng ta hướng về Trương đại nhân, Trương đại nhân lại nói trong tim mình đã có người khác. Ngày đó do ta hốt hoảng, tính tình nửa điểm cũng không chịu thua, lại quên không hỏi. Không biết vị cô nương mà đại nhân vừa ý, rốt cuộc là ai?”

Bàn tay dưới thư án của Trương Già lặng yên nắm chặt lại.

Hắn nói: “Nhân sĩ kinh thành, chỉ là một gia đình tầm thường thôi.”

Trương Già cũng biết nói dối, cũng biết gạt người rồi.

Khương Tuyết Ninh chớp mắt nhìn, lại hỏi: “Trương đại nhân vừa từ hôn với Diêu tiểu thư không lâu, vậy mà đã có tình cảm với người khác, tuy nói là gia đình bình thường, nhưng có thể tưởng tượng chắc hẳn tài mạo không kém, tính tình cũng tốt hơn ta?”

Thật lâu sau Trương Già mới nói: “Khương nhị cô nương quả thực không có chỗ chê, chỉ là tại hạ xuất thân hàn vi, không dám liên luỵ tới chuyện chung thân của cô nương. Tài mạo của nàng không thể so sánh với cô nương, tính tình cũng không phải rất tốt, chỉ là…”

Khương Tuyết Ninh hỏi: “Chỉ là sao?”

Trương Già rốt cuộc cũng nhìn lên nàng, khắc chế mà nhẫn nại, trong lòng trống vắng đến lạ thường, chăm chú nhìn vào đôi mắt nàng, tựa như muốn khắc thật sâu khuôn mặt này vào đáy lòng, chậm rãi nói: “Chỉ là ta ái mộ nàng ấy.”

Khương Tuyết Ninh đột nhiên cười thành tiếng: “Vậy tên của nàng ấy là gì nào?”

Trương Già lặng im không nói gì.

Khương Tuyết Ninh chợt cảm thấy rất hận hắn, nàng thậm chí không giữ được nụ cười giả dối kia nữa: Chỉ nhẹ nhàng đặt lên bàn túi gấm đã giấu trong tay áo hồi lâu, cũng đã nhìn cả một đêm, trang giấy mỏng mở ra liền đặt lên trên túi gấm, nói: “Trương đại nhân nói không nên lời, vậy để ta nói thay ngươi được chứ?”

Hai mắt Trương Già nhắm lại.

Khương Tuyết Ninh gằn lên từng chữ, như sắp phát điên, đôi mắt đỏ au nhìn hắn nói: “Người ngươi thích, tài không so được với dung

mạo, xấu xa đến cực độ, không phải là người tốt… nàng họ Khương, tên là Khương Tuyết Ninh!”

Lòng ta vươn đến vầng trăng sáng.

Trên trang giấy kia, nét mực nghiêm chỉnh hiếm có, đã thấm, nhưng chưa cũ.

Nhưng trái tim Trương Già đã có trăm ngàn vết thương.

Khương Tuyết Ninh vẫn ngoan cường hỏi: “Sao ngươi có thể nói không thích ta, ngươi sao dám nói không thích ta?”

Thế là Trương Già nhớ lại kiếp trước.

Nàng hoạt bát, nàng xán lạn, nàng thẳng thắn, nàng tuỳ ý. Khi đó hắn khắc chế trái tim mình không được đi quá giới hạn, muốn tới gần nàng. Nhưng cuối cùng…

Núi ngọc đổ, bình phong gấm nát.

Trái tim trong lồng ngực hắn giống như bị ngôn từ sắc bén của nàng cứa vào, máu tuôn ra theo mũi đao, trăm ngàn đau khổ xông tới cổ họng, rồi lại đổ về, trong bụng tràn ngập vị chua chát.

Dù sao bình mai cũng đã vỡ nát.

Hắn nhìn nàng, phảng phất như nhìn thấu từ kiếp trước tới kiếp này, rốt cục vẫn khàn khàn gọi nàng một tiếng: “Nương nương…”

Nương nương.

Người trước mặt… Sao lại gọi nàng là “Nương nương”?

Trước hết Khương Tuyết Ninh cảm thấy mờ mịt, sau đó liền quay cuồng chao đảo. Hai chữ kia cùng với thanh âm yếu ớt truyền từ tai

nàng đến trong lòng nàng. Trương Già trước mặt đang nhẹ nhàng lay động, ánh nắng chiếu vào một phiến trắng bệch, trong phòng giống như có sương mù bốc lên, khiến hết thảy xung quanh trở nên mơ hồ mờ ảo, thậm chí còn có cả tiếng ầm ầm rền vang.

Nàng vô thức lắc đầu.

Sao có thể như vậy?

Nhất định là nghe lầm…

Nhưng trong lòng lại có tiếng cười giễu: Biết rõ, ngươi nên biết rõ từ lâu! Kiếp này các ngươi mới quen biết bao lâu, dựa vào đâu mà hẳn tình thâm nghĩa trọng với ngươi, thích ngươi nhưng lại muốn giấu diếm ngươi? Ngươi không nghe lầm!

Một nỗi đau thấu tâm can, cùng với nỗi áy náy vô tận trói buộc nàng, làm nàng suy sụp khuỵu xuống.

Giờ khắc này, đã hiểu cả rồi.

Giống như núi cao, vực sâu kia, nghiền nát nàng, mặc nàng rơi vào trong, rốt cuộc nàng không chịu nổi nữa, vùi đầu che mặt, khống chế không nổi mà khóc lên thảm thiết.

Trương Già không nói gì, đi tới bên nàng, chỉ cảm thấy bản thân giống như đao phủ tàn nhẫn, đánh tan phòng tuyến cuối cùng của nàng.

Mọi thứ của kiếp trước, kiếp này, tập hợp lại như dòng nước lũ.

Hắn nửa quỳ bên cạnh người nàng, hầu kết có chút nhấp nhô, rốt cục vẫn cho phép bản thân đi quá giới hạn vào thời khắc này, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nói: “Là thần không tốt, là thần không tốt…”

Nàng khóc nói: “Ngươi không nói sớm cho ta, ngươi gạt ta…”

Trương Già nói: “Là thần lừa người.”

Khương Tuyết Ninh căm hận mình, hồi tưởng lại câu chất vấn lúc trước của mình, chỉ cảm thấy bản thân thật hoang đường và nực cười. Nàng nào xứng?

Nước mắt nàng rơi xuống lồng ngực của Trương Già, dính ướt vạt áo hắn, thấm vào trong lòng hắn, cũng khiến cho hắn xác nhận, quả thực không nên nói cho nàng biết: “Nương nương, thần cũng sợ. Sợ người biết, người đang ở trước mắt này, là Trương Già của kiếp trước.”

Một khi nàng biết, chuyện của quá khứ sẽ ùn ùn kéo đến, sinh ra áy náy vô tận.

Nàng muốn tự do, muốn được thành toàn ước nguyện.

Nhưng sự áy náy này, cũng đủ để đánh bại, nghiền nát một người đã từ từ buông bỏ được chuyện quá khứ. Tất cả những người mà nàng gặp được đều là người mới, chỉ có hắn là xiềng xích cũ ràng buộc nàng. Vết nứt đã tạo ra trên quá khứ quá mức nặng nề kia, cho dù hai người đều tận lực bù đắp, sao có thể lấp đầy như mới được nữa?

Sống như vậy, sẽ mệt mỏi biết bao?

Mà nàng ở trước mặt hắn, cũng tuyệt đối không giống con người thật của nàng.

Chương 177: Chung tình đến cùng

Cây gậy gỗ tròn tròn đặt trên thớt, một bàn tay thuần thục chuyển động, dưới sự kéo và nắn miếng bột từ từ trở nên mỏng dần.

Tưởng thị muốn nấu một nồi hoành thánh đơn giản.

Chỉ là đang cán bột, nghe thấy tiếng khóc từ thư phòng bên kia truyền đến, bà tức khắc giật mình, không khỏi có chút lo lắng, do dự nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tên tiểu tử đầu gỗ nhà mình, ngày trước gần như không liên quan gì tới nữ tử.

Vị Khương nhị cô nương kia…

Chẳng lẽ là vị có chút liên quan tới hắn trong lời đồn?

Lúc ấy Tưởng thị còn tưởng rằng đây chỉ là tin đồn nhảm.

Bị hàng xóm láng giềng trêu ghẹo, bà cũng chỉ nói, nếu như thật có chuyện như vậy, với tính tình chỉ làm không nói gì của tiểu tử kia, nếu đã vừa ý người ta từ trước, sớm muộn cũng sẽ cưới về nhà thôi.

Cũng không lường được cô nương nhà người ta lại tìm tới tận cửa.

Nhìn dáng vẻ tinh thần sa sút, mười phần để ý đến cô nương nhà người ta, chỉ là thái độ lãnh đạm hắn bày ra, khiến người làm mẫu thân như bà nhìn vào cũng phải tức giận, giống như đang nuốt hoàng liên* vậy.

**Hoàng Liên: tên một vị thuốc Đông Y, rất đắng.*

Cũng không biết nói gì, còn chọc cho người ta khóc lên.

Tưởng thị nhìn cô nương kia ngược lại còn rất vừa mắt, cũng không nghĩ có phải cô nương đối xử với nhi tử của mình không tốt hay không, ngược lại còn nghĩ tiểu tử này vừa thối vừa cứng nhắc, nửa điểm hiểu chuyện cũng không có.

Nước đang được đun trên bếp lò.

Bột cũng đã cán xong.

Bà tính tính canh giờ, sợ vị cô nương bên trong kia sáng sớm đến còn chưa kịp chưa ăn gì, vào bên trong hỏi cũng không tiện, dứt khoát gói nhiều thêm mấy cái hoành thánh, nhanh chóng nặn từng cái một, đợi nước sôi mới thả vào.

Tiếng khóc trong thư phòng, qua một lúc lâu mới dần nhỏ đi.

Khương Tuyết Ninh ngồi dưới đất, ôm đầu gối mình, ánh mắt trống rỗng rơi vào một góc tay áo màu tối kia của Trương Già, chỉ cảm thấy vận mệnh trêu người.

Đã từng cho rằng, trùng sinh có thể vãn hồi tất cả, bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng sao có thể tưởng tượng được…

Người mà nàng để ý nhất, không muốn tổn thương nhất, cũng mang theo ký ức trở về chứ?

Khi nàng khóc, Trương Già không hề nói một câu, chỉ ở bên cạnh nàng, mặc cho những tiếng nức nở kia xé rách tâm can hắn, mang lại cho hắn cảm giác vô cùng mãnh liệt rằng mình còn sống ở đời này.

Chỉ có thống khổ cùng dằn vặt là sâu sắc nhất.

Chỉ khi đối mặt với nàng, những cảm xúc sinh động hỷ nộ ái ố, tham sân si oán bị đè nén thật sâu dưới cơ thể lãnh túc thường ngày mới trỗi dậy, khiến hắn nhận thức được, ngày qua ngày thực sự không có cách nào tự giải thoát.

Chỉ là không khống chế được giới hạn của chính mình, lại vô cùng thảm liệt.

Thậm chí chỉ cần nghĩ đến thôi cũng phảng phất như bị bao phủ bởi một tầng huyết sắc.

Đêm hôm đó trên con đường dài trong hoàng cung, nàng cúi mặt hạ thấp mình, kéo ống tay áo của hắn, lừa hắn nói từ nay về sau sẽ trở thành người tốt, chỉ khẩn cầu hắn giúp đỡ nàng.

Trong cung nguy hiểm tứ phía.

Tiêu Xu có thai, nàng đang tranh đấu quyết liệt với Tiêu thị, lún vào quá sâu, ở trên vị trí đó, đã không thể dứt ra, mà thua nghĩa là chết.

Chu Dần Chi là tâm phúc của nàng.

Thủ đoạn độc ác, kết bè kết phái.

Bất luận xuất phát từ pháp luật, hay là từ lý lẽ, hắn đều không có lý do tha cho người này. Nên muốn thừa dịp lấy việc kết bè kết phái, bán quan bán tước bị người khác đào ra, một lưới tóm gọn đối phương, như vậy mới không phụ chính mình làm việc theo luật lệ nhiều năm, cả đời thanh chính.

Nhưng hôm tam tư hội thẩm, hắn ngồi trên công đường cao cao, nhìn từng chứng cứ phạm tội trên hồ sơ, đặt bút, lại thật lâu sau không thể hạ xuống…

Một khi định tội, tất nhiên có thể loại bỏ Chu Dần Chi, nhưng Khương

Tuyết Ninh đã bị buộc chặt cùng người này.

Chu Dần Chi sụp đổ, tương đương với nàng chết.

Hắn không chỉ đang quyết án, mà còn đang quyết định sinh tử của nàng!

Đó là khi Trương Già đã vào triều làm quan được gần mười năm, lần đầu tiên không hạ được bút, cũng là lần duy nhất làm việc thiên tư…

Sau đó vạn kiếp bất phục.

Hắn vĩnh viễn không thể quên được, trong lao ngục toàn mùi ẩm mốc và máu tươi, ngục tốt quen biết với hắn không đành lòng, khi lặng lẽ đưa thuốc trị thương cho hắn, báo cho hắn biết tin mẫu thân đã chết…

Tưởng thị sống một mình, thân thể vốn dĩ không tốt, chợt nghe hắn bị giam trong ngục, thương tâm tuyệt vọng, lại phải cố chịu đựng để giải oan cho hắn, đã đến nha môn đánh trống kêu oan mấy lần, khóc nói với người ta: Nhi tử ta nuôi dưỡng ta biết, hắn sẽ không làm chuyện như vậy! Hắn là thanh quan, hắn là quan tốt, hắn đã thề với linh vị của phụ thân hắn…

Nhưng không ai để ý tới.

Trong nhà không ai chăm sóc, sáng sớm lúc xuống bậc thang, bà bị té ngã, cuối cùng không thể dậy nữa.

Sau đó qua bảy tám ngày, hàng xóm láng giềng cảm thấy bất thường, dựng thang trèo lên tường nhìn vào trong viện, mới phát hiện. Phá cổng đi vào, người đã…

Trương Già vĩnh viễn cũng không dám suy nghĩ đến viễn cảnh kia.

Làm thần tử, hắn bất trung;

Làm nhi tử, hắn bất hiếu!

Đừng nói tận hiếu trước mẫu thân, đến tang sự của mẫu thân vẫn là đồng liêu trong triều bất chấp sống chết mà giúp đỡ, mà một đứa con chịu ơn của mẫu thân là hắn, lại ngay cả đưa tiễn người chặng đường cuối cùng cũng không làm được.

Khương Tuyết Ninh suy sụp ngồi đó, không nhúc nhích, tuyệt vọng hỏi hắn: "Trương đại nhân, ngươi nhất định là rất hận ta đúng chứ?"

Trương Già nói: "Hận."

Khương Tuyết Ninh nói: "Nên như vậy."

Trương Già trầm mặc một lúc, sau đó mới chậm rãi nói: "Nhưng ta nào có thể hận ngươi? Bất trung chính là ta, bất hiếu cũng là ta; yêu ngươi chính là ta, hại ngươi vẫn là ta. Kết quả là, ta đành phải tự oán chính mình. Nương nương, Trương Già nào có tốt như vậy? Hắn vì người mà mất đi lý trí, ruồng bỏ nguyên tắc, coi thường luật pháp, trở thành một kẻ phàm phu tục tử hoa mắt ù tai tầm thường ngu ngốc nhất thế gian. Đừng nhớ thương hắn nữa, hắn chỉ là một kẻ hèn nhát không dám yêu người ta, hắn không đáng."

Khương Tuyết Ninh ôm đầu gối, lắc đầu nghẹn ngào: "Không, là ta không đáng…"

Là nàng quá xấu xa rồi.

Thân trong vực sâu, tham mộ sự cao vời của hắn, ghen ghét sự thanh chính hắn, vươn tay kéo hắn xuống từ đỉnh núi cao cao, chìm vào địa ngục sâu không thấy đáy, hủy đi tất cả mọi thứ của hắn, dù nàng muốn lấy tính mạng để đổi lại, nhưng sao có thể trả hết?

Giữa bọn họ có tốt và xấu, phản nghịch cùng trung hiếu, còn có tai ương lao ngục vốn không nên có, lao hình khốc liệt, thậm chí còn có

mạng của người sống sờ sờ…

Cho dù đều trùng sinh, vậy thì sao?

Những quá khứ kia, thực sự quá tàn nhẫn, quá khốc liệt, ngay cả nàng trong giấc mộng đêm khuya cũng phải khổ sở bất an, Trương Già dù vô tình nhớ tới cũng sẽ dày vò khổ sở đến mức nào?

Thần tiên quyến lữ cũng sẽ cãi nhau.

Nếu nàng và Trương Già ở bên nhau, làm sao biết ngày nào đó sẽ bởi vì một chút không vui, mà bóc vết sẹo của nhau, hoặc trong một khoảnh khắc nào đó, lại vô tình làm tổn thương đối phương?

Cả hai đều nhớ được quá khứ, quá mong manh rồi.

Khương Tuyết Ninh nói: “Ngươi không muốn ta biết, ngươi cũng trùng sinh mà quay về, là không muốn ta áy náy, mong ta có thể tự tại. Nhưng người ta yêu, dù thế nào cũng là ngươi. Ta phải làm thế nào mới có thể không theo đuổi ngươi, không tìm tới ngươi? Ta yên tâm thoải mái, cho rằng có thể bắt đầu lại tất cả, liền muốn hỏi thẳng cho rõ ràng. Không ngờ, ngược lại làm cho nỗ lực của ngươi hoàn toàn uổng phí. Ngươi thực sự quá hiểu ta, Trương Già…”

Trương Già yên lặng không nói gì.

Khương Tuyết Ninh lại cảm thấy bản thân chưa bao giờ khổ sở như vậy: “Không phải ngươi hèn nhát, mà là ta.”

Nếu như hai người thực sự chung sống, bí mật như thế này, sao Trương Già có thể giấu diếm nàng cả một kiếp?

Đến khi biết được, sao nàng có thể tiếp nhận?

Nhưng nếu nói cho nàng sớm…

Sao nàng có thể yên tâm thoải mái, không chút hổ thẹn đi yêu hắn, nhớ hắn, theo đuổi hắn?

Kiếp trước nàng đối xử với Tạ Nguy thế nào, kiếp này liền đối với Trương Già như vậy.

Kiếp trước nàng là hoàng hậu cao cao tại thượng, nhưng Tạ Nguy lại bởi vì năm đó cùng lên kinh với nàng, mà biết nàng chẳng qua chỉ là một nha đầu hương dã lời nói hành động thô bỉ, cái gì cũng không biết. Vì thế nàng ghét bỏ Tạ Nguy. Nếu như không phải bởi vì hắn quyền cao chức trọng, chỉ sợ nàng sớm đã tìm ra lý do ném hắn ra khỏi kinh, tuyệt không quay đầu nhớ tới những chuyện cũ trước kia

Kiếp này nàng một lần nữa muốn làm người tốt, nhưng Trương Già trùng sinh trở về, đã thấy những tật xấu của nàng, tất cả những bất kham của nàng. Nàng rõ ràng yêu người này, nhưng lại hại hắn thân hãm trong tù, quả phụ qua đời, hủy hoại thanh danh của hắn. Chỉ cần nhìn hắn liền cảm thấy bản thân thật tồi tệ, nhớ hắn một lần lại cảm thấy hổ thẹn, sao có thể chịu đựng được sự dày vò ấy, mà lúc nào cũng muốn gặp hắn chứ?

Đối với Tạ Nguy là ghét;

Đối với Trương Già là thẹn.

Nhưng bản chất cũng không có gì khác biệt, nàng đều chịu không nổi cũng không muốn đối mặt với quá khứ kia của chính bản thân mình, cũng không dám lại gần Trương Già dù chỉ một bước.

Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu lên, nhìn hắn, mới phát hiện khuôn mặt thanh lãnh trước mắt này, đôi mắt trầm tĩnh này, quả thực không khác gì so với kiếp trước.

Còn có chữ viết của hắn giống với sau này.

Nhiều dấu vết để lại như vậy, chỉ là nàng không phát hiện chút nào

mà thôi.

Thế nhưng…

Trong lòng nàng bỗng nhiên nổi lên một loại sợ hãi, đôi hàng mi dày của Khương Tuyết Ninh đẫm lệ, giọng nói run rẩy, hỏi hắn: “Không, không đúng. Ngày ấy bọn họ bức vua thoái vị, mấy thanh lưu trên triều đều dâng tấu muốn ta tuẫn táng, giao ra ngọc tỷ truyền quốc. Ta đã đồng ý rồi, Tạ Nguy cũng nhận lời với ta, sẽ không giết ngươi, sao ngươi có thể giống ta…”

Sao lại có thể trùng sinh giống nàng?

Giờ khắc này hận ý dâng lên trong lòng nàng, thân thể gồng lên, lập tức đứng dậy: “Hắn nuốt lời, Tạ Cư An, hắn thất tín với ta!”

Thế nhưng, một bàn tay to lớn có lực, lại nhẹ nhàng giữ chặt nàng.

Trương Già lặng im ngẩng đầu.

Chỉ nghĩ đến ngày ấy vị thái sư đại nhân người đã lật đổ triều chính, dọn sạch mọi nơi, bước vào phòng giam không người hỏi thăm của hắn, tựa như phong khinh vân đạm mà nói ra lời nói kia…

Hắn chăm chú nhìn Khương Tuyết Ninh.

Tay vẫn đang kéo tay nàng.

Qua hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Không phải.”

Tạ Cư An không thất tín.

Khương Tuyết Ninh lập tức sửng sốt, từ trên cao nhìn về phía Trương Già.

Đôi mắt trong veo ấy, phản chiếu lại bóng dáng của nàng.

Nhưng trong đầu nàng lại rối như tơ vò.

Cho đến khi một ý nghĩ xẹt qua, cổ họng nàng giống như bị cát chặn lại, cũng giống như bị mắc một lưỡi dao, nước mắt tức khắc lăn xuống hai gò má, ngập ngừng nói: “Ngươi…”

Nếu Tạ Cư An không thất tín với nàng, như vậy chỉ có một khả năng…

Trương Già an tĩnh nói: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Vương tử phạm pháp, tội như thứ dân. Trương Già là tội nhân, bản án cũng đã viết, tội do luật định, hình do pháp xử. Không thể thay đổi, ta sai đã đủ nhiều, tội đáng xử trảm, sao có thể may mắn thoát tội?”

Người khác không nhẫn tâm viết bản án cho hắn.

Cho nên chính hắn viết.

Tội trạng cùng luật lệ, tất cả đã đủ, phê chuẩn sau thu xử trảm. Bị đẩy lên hình đài, thiên địa mênh mông, lưỡi đao vừa hạ xuống, đầu mình hai nơi, máu tươi văng ba thước.

Cuối cùng Khương Tuyết Ninh cũng đứng không vững, lại một lần nữa khuỵu xuống, kinh ngạc nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đúng vậy.

Đây là Trương Già mà.

Nàng lấy ân cũ để thoả hiệp, muốn Tạ Nguy buông tha cho Trương Già, nhưng Trương Già một đời trị luật, làm sao có thể làm ra chuyện thấy thẹn với người ta chứ? Nếu đã tự tay viết xuống bản án của chính mình, cũng chính là tự nhận tội lỗi, cho dù sống hay chết đặt ra trước mặt, hắn cũng sẽ chọn vế sau.

Vậy nên nàng mới có thể thích hắn.

Khương Tuyết Ninh đột nhiên cảm thấy thực sự mệt mỏi, chớp mắt nhìn, mới hỏi: “Tạ Nguy về sau có thể xem như thỏa nguyện, đăng cơ làm hoàng đế nhỉ?”

Thay vì nói đó là một câu hỏi, không bằng nói đó là câu cảm khái.

Dù sao Tạ Cư An hắn có bản lĩnh lớn như vậy, diệt Tiêu thị, trừ hoàng tộc, máu nhuộm nửa toà kinh thành, cuối cùng cũng lấy được ngọc tỉ truyền quốc, chuyện ngồi lên hoàng vị chắc chắn dễ như trở bàn tay?

Cũng không ngờ, Trương Già trầm mặc rất lâu, vậy mà nói: “Không có.”

Khương Tuyết Ninh thầm nghi ngờ chính mình đã nghe lầm.

Nàng nhìn về phía Trương Già.

Trương Già nhớ lại những chuyện nghe được trong khoảng thời gian từ khi vào ngục đến khi bị xử trảm đời trước, lại nói: “Đều đã qua. Nương nương, những đáp án kia, đều không quan trọng nữa.”

Khương Tuyết Ninh ngẩn ngơ như trong mộng.

Tưởng thị đã nấu xong hoành thánh, do dự mãi, vẫn là xa xa bước tới gõ cửa.

Khương Tuyết Ninh luống cuống tay chân đứng dậy, chỉ cảm thấy chật vật.

Nàng thực sự không còn mặt mũi đối mặt với vị phụ nhân ở kiếp trước bị chính mình liên lụy qua đời trong nhà này, không dám nán lại thêm, gạt đi nước mắt liền muốn cáo từ rời đi. Nhưng Trương Già lại giữ nàng lại, nói với nàng: “Ở lại, cùng ăn chút điểm tâm đi, hẳn

nương đã nấu thêm cho một người."

Một bát hoành thánh bình thường, tuy bột được cán mỏng, cũng không dùng nguyên liệu nấu ăn trân quý gì, chỉ là nhân thịt băm, trộn với hồ tiêu, lại thêm một chút gừng băm. Sau khi nấu xong, cho vào trong chén, rải lên một chút hành thái, một chút tôm khô, dấm gạo.

Bát cũng chỉ là bát sứ bình thường.

Lúc bưng lên bàn còn nóng hổi khói trắng bốc nghi ngút.

Khương Tuyết Ninh giống như con rối ngồi cạnh Trương Già, Tưởng thị ngồi vào trước bàn, cầm lấy đũa, lại có một loại cảm giác không biết người ở nơi đâu.

Tưởng thị thỉnh thoảng lại dò xét hai người, cũng lo lắng vị cô nương ăn mặc không tầm thường này ăn không quen những thứ đơn sơ như vậy, có chút câu nệ: "Sáng ta không biết có khách tới, mua cá về, nếu nấu lại rất mất thời gian. Nên mới hồ đồ gói một bát hoành thánh, thực sự hơi thấp kém…"

Trong lòng Khương Tuyết Ninh chua xót.

Nàng giương đôi mắt đẫm lệ mơ hồ như trong sương mù, chỉ nói: "Không, bá mẫu làm đồ ăn rất ngon."

Trương Già ngồi bên cạnh nàng, trầm mặc ít nói.

Bách tính tầm thường, gia đình phố phường, khói lửa nhân gian.

Lại không có nơi nào không bộc lộ mềm dịu ấm ám tình cảm.

Uống hết một ngụm canh nóng, liền cảm thấy trái tim như được an ủi, Khương Tuyết Ninh mơ hồ hiểu ra hắn giữ nàng lại ăn bữa cơm này, là muốn nàng buông bỏ. Từng viên từng viên hoành thánh được đưa vào miệng, càng ăn nước mắt lại càng rơi xuống.

Trương Già biết nàng quen ăn uống tinh tế tỉ mỉ, ăn ít nhưng ăn nhiều bữa, trong cung cũng thích giày vò những đầu bếp kia, sức ăn từ trước đến nay không lớn.

Nhưng nàng đã ăn hơn phân nửa bát còn không dừng lại.

Trong lòng hắn chẳng hiểu sao lại sinh ra một loại tức giận không có lý do, nhìn không nổi nàng khó xử hạ thấp chính mình như thế, vươn tay cầm lấy đũa trúc của nàng, gác qua một bên, đến lúc mở miệng lại mềm lòng đến nỗi rối tinh rối mù, chỉ nói thật nhỏ: "Đủ rồi, đừng ăn nữa."

Khương Tuyết Ninh cố ngăn trái tim mình lại, nhưng cảm thấy khó có thể đối mặt.

Tưởng thị nhìn ra manh mối, nhanh chóng gác lại bát đũa nói: "Đúng vậy, nhà chúng ta chỉ là tiểu môn tiểu hộ không có nhiều quy củ như vậy. Là ta lo cô nương đến quá sớm, đói bụng, cho nên làm thêm nhiều một chút. Ăn không hết thì thôi, cũng không có gì thất lễ."

Bà không nói lời nào còn tốt.

Vừa nói, Khương Tuyết Ninh đã khóc nức nở.

Tưởng thị tay chân luống cuống: "Ôi chao, đừng khóc đừng khóc nữa! Ta biết rồi, tên tiểu tử đầu gỗ này nhà ta, từ nhỏ cha đã mất sớm, vừa quái gở lại kiệm lời, không làm cho người khác thích, ta chỉ để tâm việc học của hắn, cũng không có người dạy hắn làm sao để lấy lòng nữ nhi! Cô nương ngươi đừng khóc nữa, nếu có ấm ức gì, cứ nói cho ta, xem ta có chỉnh cho hắn một trận không!"

Khương Tuyết Ninh vừa khóc vừa bật cười: "Trương đại nhân đúng là hỏng rồi."

Trương Già lặng lẽ nhìn nàng, tim như bị đao cắt.

Tưởng thị nào biết được ân oán giữa bọn họ, lập tức liếc Trương Già một cái, lại nói: “Ngươi nói cho bá mẫu biết, đừng buồn phiền trong lòng, dưới gầm trời này có cái gì không giải quyết được? Ta bắt hắn nhận lỗi với ngươi.”

Khương Tuyết Ninh nhìn về phía Trương Già, nói nhẹ như trong mộng: “Trương đại nhân hỏng ở chỗ hắn quá tốt, người cũng quá tốt…”

Tưởng thị sửng sốt.

Khương Tuyết Ninh biết bản thân tới đã đủ lâu, đứng lên, chỉ nhìn Tưởng thị rồi cúi người thật sâu hành lễ, đôi mắt bị rửa bằng nước mắt trở nên vô cùng trong trẻo, nói: “Đa tạ bá mẫu đã chiêu đãi, ta ra ngoài chưa thông báo cho người trong nhà, nên muốn cáo từ.”

Tưởng thị không hiểu cho lắm.

Trương Già lại nói: “Ta tiễn ngươi.”

Hắn đi ở phía trước, kéo chốt cửa ra, rồi mở cổng.

Khương Tuyết Ninh và hắn cùng đi ra ngoài.

Ồn ào náo động của thế tục bỗng nhiên ùa đến.

Nàng đứng thật lâu, bỗng nhiên quay người lại ôm lấy Trương Già, siết thật chặt, đôi mắt nhắm nghiền lại trong lòng hắn: “Chỉ ôm một chút thôi.”

Rốt cuộc Trương Già không nhúc nhích.

Khương Tuyết Ninh nói: “Trương đại nhân, ngươi tốt như vậy, sau này muốn ta quên ngươi thế nào đây?”

Trương Già trả lời: “Sẽ gặp người tốt hơn.”

Khương Tuyết Ninh ấm ức: “Ngươi gạt ta, không có ai tốt hơn ngươi hết.”

Trương Già liền im lặng, sau một lát mới nói: “Vậy sẽ gặp được người thích hợp hơn.”

Khương Tuyết Ninh tham luyến chút hơi ấm này.

Ngay cả trong kiếp trước, cũng chưa bao giờ lại gần như vậy, bởi vì nàng là hoàng hậu, hắn là thần tử; một kiếp này rõ ràng đến gần nhất, nhưng cũng là xa nhất, bởi vì bọn họ đều không có dũng khí, đối diện với quá khứ đẫm máu ấy, xem như tất cả đều chưa từng xảy ra mà yêu nhau.

Nàng cười: “Ta yêu mới tính là thích hợp, nếu không yêu, vậy thì có gì thích hợp chứ?”

Nói gì đến “Thích hợp hơn”?

Trương Già im lặng thật lâu không nói gì.

Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu lên, lại nói: “Ngươi cúi đầu xuống, ta nói cho ngươi biết một bí mật.”

Trương Già nhìn nàng nửa ngày, mới theo lời, cúi đầu xuống.

Nàng nhón chân, mang theo những quyến luyến vô hạn nhẹ nhàng hôn vào giữa mi tâm hắn.

Lần này, là nàng đi quá giới hạn với hắn.

Sau đó lùi lại ba bước, khẽ cười lên: “Mặc kệ ngươi nghĩ thế nào, kỳ thật từ khi gặp ngươi trong sơn trang tránh nắng, thấy ngươi không biết tốt xấu, thà rằng ra ngoài dầm mưa cũng không muốn có hiềm

nghi gì với ta, ta đã muốn chiếm hữu ngươi. Mệnh quan triều đình không hiểu phong tình như vậy, dựa vào đâu mà ta không thể dùng? Chỉ đáng tiếc, ta động tâm, thất bại thảm hại, ngươi cũng không thắng. Cho nên lòng ta hướng về ngươi, không phải bởi vì ngươi cứu ta, bảo vệ ta, cũng không phải do hổ thẹn, mà là nhất kiến chung tình."

Nàng tưởng rằng Trương Già sẽ sững sờ.

Cũng không ngờ, hắn dùng ánh mắt dịu dàng* chăm chú nhìn nàng, vậy mà lại cười một tiếng, chậm rãi nói: "Ta biết."

**Thật ra khúc này là 脉脉: dùng ánh mắt đưa tình cơ ahdvsjbsjskwbsejsb (gào thét các thứ) nhưng Dedi thấy không hợp với ngữ cảnh và tính cách của Trương Già cho lắm nên để vậy.*

(Vũ đồng ý.)

Giờ phút này đáy lòng hàng vạn ưu sầu cùng cảm xúc đan xen, chảy xuôi vô tận, nhưng cuối cùng lại trở nên rực rỡ.

Nàng ngẩng đầu không muốn khóc nữa.

Làm ra vẻ vô tình hừ một tiếng nói: "Cười lên đẹp như vậy, những năm qua lại cực kỳ keo kiệt với ta, đến một chút sắc mặt tốt cũng không cho ta. Ta đi đây!"

Trương Già nói: "Được."

Khương Tuyết Ninh lại nói: "Tuy rằng dưới gầm trời này cũng không có mấy cô nương tốt hơn bổn cung, nhưng bổn cung cho phép ngươi tìm một người không tốt như vậy, đừng bạc đãi mình, nếu thấy vừa ý thì nên cưới về nhà đi."

Trương Già cũng đáp: "Được."

Nhưng không nói với nàng: Trên đời này rất nhiều cô nương tâm tính tốt hơn ngươi, nhưng ta đều không yêu, cũng không muốn cưới.

Khương Tuyết Ninh nói xong, rồi lại nói một câu: “Ta đi thật đây.”

Trương Già vẫn nói: “Được.”

Khương Tuyết Ninh mắng hắn: “Không hiểu phong tình, vừa thối vừa cứng nhắc, đúng là một khúc gỗ mục! Ai thích ngươi là người đó xui xẻo, mê muội, mắt mù!”

Trương Già không cãi lại.

Khương Tuyết Ninh giậm chân một cái rồi đi.

Nhưng Trương Già đứng ở đằng sau, trông thấy nàng gắng gượng kéo thân xác của mình đi ra ngoài vài chục bước, lúc đến đầu ngõ rốt cuộc không thể kìm chế được nữa, bả vai run run, giơ tay lên nâng tay áo, lau đi nước mắt trên khuôn mặt.

Người đi qua đều kinh ngạc nhìn nàng.

Nàng đi thẳng ra đầu ngõ, dáng người bị sắc trời chiếu lên trắng bệch, lúc này mới dần dần bị những con người và thanh âm bao phủ.

Trái tim của Trương Già như bị người khoét đi.

Tưởng thị từ bên trong bước ra, nhìn nửa ngày, từ từ dò xét Trương Già đang đứng lặng tại chỗ, thử thăm dò nói: “Ta thấy, vị cô nương này ngược lại rất tốt đó.”

Trương Già vắng lặng nói: “Thực sự tốt.”

Nhưng chung quy không phải của hắn.

Tưởng thị nhìn theo hướng hắn đang nhìn, vẫn không khỏi cảm thấy mờ mịt

Chương 178: Sắp chia tay

Vừa sáng sớm Khương Tuyết Ninh đã ra ngoài, cũng không nói với ai, chỉ có lúc đi ra bị người gác cổng nhìn thấy, nhưng người gác cổng không biết được nàng đi đâu. Nếu trong nhà phát hiện nàng không ở đó, hẳn sẽ rất sốt ruột.

Nhưng chuyện đi đất Thục đã bàn bạc định đoạt với Khương Bá Du rồi.

Nếu nàng mang dáng vẻ mất hồn mất vía này về đến nhà, không khỏi khiến người ta lo lắng cho trạng thái hiện tại của nàng, cứ thế kế hoạch đi đất Thục không thể nào thành được. Cho nên nửa đường nàng tìm một nơi an tĩnh ít người, ngồi hồi lâu, mãi đến khi cưỡng bách lòng mình hơi yên ổn, lại vốc nước sạch bên suối rửa sạch mặt, mới cố ép mình ra vẻ như không việc gì quay về phủ.

Sáng sớm Khương Bá Du nghe nói không thấy nàng đâu, cũng không thăm dò được nàng đi đâu, khiển trách mấy hạ nhân trong phủ, trông thấy nàng về như chẳng có việc gì, cau chặt mày lại, nghiêm nghị nói: “Con lại đi đâu rồi, cũng chẳng đánh tiếng với trong nhà một câu, thế này mà đến đất Thục, sao có thể khiến người ta yên tâm?”

Kỳ thực Khương Tuyết Ninh không có tâm tư ứng phó.

Nhưng đời này trừ Trương Già ra, nàng còn có việc mình không thể không hoàn thành, bù đắp sai lầm, nên không lộ ra sơ hở trước mặt Khương Bá Du, chỉ nói: “Chỉ vì nữ nhi nhớ ra sắp rời khỏi kinh thành, dù sao cũng có vài cảnh vật quyến luyến, lại có vài bằng hữu đã không còn ở kinh thành, cho nên nhân chợ sớm vừa mở, một mình

ra ngoài đi dạo, giải sầu một chút, cũng xem trước khi rời kinh có cần chuẩn bị chút lễ vật cho các bằng hữu ngày trước không. Vốn dĩ tâm huyết dâng trào, lại thêm sầu muộn ly biệt, là nữ nhi sai, khiên phụ thân lo lắng rồi."

Trông nàng dường như không khác gì bình thường, nhưng quả thật mang dáng vẻ tinh thần không quá vui vẻ, Khương Bá Du căn bản không biết giữa nàng và Trương Già từng có chuyện gì, đương nhiên cũng không thể suy đoán sáng nay nàng đi đâu, chỉ xem những gì nàng nói đều là thật.

Đặt ở tiểu thư khuê các khác, lý do này là vớ vẩn.

Nhưng đặt ở Khương Tuyết Ninh, đây lại là hợp tình hợp lý.

Chỉ có điều lời giải thích này cũng khiến Khương Bá Du thở dài: "Nếu đã có mấy phần quyến luyến, vậy có thể cân nhắc từ bỏ việc đi đất Thục không? Nếu con không thích ở nhà, vậy tìm một người vừa lòng đẹp ý gả đi cũng chưa hẳn không thể."

Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu nhìn về phía Khương Bá Du.

Đêm qua Khương Bá Du đã muốn đề cập chuyện này với nàng, nhưng thấy nàng ngẩn ngẩn ngơ ngơ, chỉ hàn huyên tất cả công việc đi đất Thục, cuối cùng vẫn chưa kịp mở miệng thì đã về đến nhà, nên mới kéo đến hôm nay: "Hôm qua, trong yến tiệc, phụ thân đã chọn được một vị nhân phẩm không tệ, trái suy phải nghĩ quả thật thích hợp với con, nếu có thể thành, biết đâu là mối nhân duyên tốt."

Khương Tuyết Ninh không có tâm tư nghĩ chuyện này, lắc đầu.

Khương Bá Du lại nói: "Vị Trương đại nhân Hình bộ thự tư lang trung kia, nghe nói lúc đi Thông Châu đã rất chiếu cố con, tuy trông hắn trầm mặc ít nói, nhưng lại là người đáng tin. Hôm qua phụ thân còn hàn huyên vài câu cùng người này, trái lại là thanh lưu hiếm có trong triều. Con không cân nhắc một chút sao?"

"…"

Khương Tuyết Ninh tuyệt đối không ngờ người Khương Bá Du đã chọn lại là Trương Già, nhất thời nội tâm ngổn ngang trăm mối, vừa đắng chát lại trống trải, khóc không được, cười cũng không xong.

Nàng chậm rãi hạ tầm mắt.

Mới nói: "Phụ thân thực sự nhọc lòng rồi, chỉ là nữ nhi đã quyết định đi đất Thục, tất cả công việc đã an bài thỏa đáng. Thêm tính tình nữ nhi ương ngạnh như vậy, vẫn đừng nên gây hại cho người ngoài thì hơn. Xin phụ thân bỏ tâm tư này đi."

Khương Bá Du lập tức cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Dù ông rất tán thưởng yêu mến Trương Già, nhưng Ninh nha đầu không có ý này, cũng thực sự không tiện cưỡng cầu. Vốn dĩ đưa ra kiến nghị này cũng không ôm hi vọng quá lớn, Khương Tuyết Ninh không chút động lòng cũng nằm trong dự liệu của ông.

Cho nên không thể làm gì khác hơn là nói: "Vậy cũng thật hết cách. Nhưng dù sao đất Thục xa xôi cách trở, ta thực lo lắng…"

"Phụ thân là Hộ bộ thị lang, cầm quyền trong lục bộ, Tuần phủ Tứ Xuyên Lục Văn Anh là đồng khoa của người, Tri phủ Vinh Châu năm đó lại từng chịu ân huệ của phụ thân, bên trên đã chuẩn bị ổn cả rồi." Khương Tuyết Ninh quả thực chưa từng đi đất Thục, nhưng trong lòng lại không quá e ngại: "Bên dưới còn có hảo hữu ngày trước của nữ nhi là Vưu Phương Ngâm, nàng đã gả cho Nhậm Vi Chí giờ là chủ giếng muối lớn, có nàng ấy chăm sóc hẳn sẽ không tệ. Mặt khác, nghe nói tiểu thư nhà Phàn thượng thư của Lễ bộ là Phàn Nghi Lan, cũng là vị năm trước thi tuyển thư đồng cùng con mà bị truất vì tài thơ văn, mấy tháng này cũng đến đất Thục, ở Thành Đô. Nếu nữ nhi đến đó, cũng không phải không ai bầu bạn."

Sau khi thi tuyển thư đồng, Phàn Nghi Lan liền du lịch tứ phương, tính ra đương nhiên không có giao tình gì với Khương Tuyết Ninh.

Nhưng dù sao vị này mới là người bất phàm mở ra tiền lệ.

Một nữ tử rời kinh, du lịch làm thơ, mấy tháng gần đây đã có vài tác phẩm lưu truyền, đã có chút danh tiếng, thêm chức quan của phụ thân nàng ấy còn lớn hơn một chút so với Khương Bá Du, nàng còn ở đất Thục, hiển nhiên càng có thể thuyết phục Khương Bá Du.

Khương Bá Du ngẫm lại cuối cùng không nói thêm gì, chỉ bảo: "Đã như vậy, hai ngày còn lại con xem trong kinh còn bằng hữu cũ nào muốn cáo biệt, tuần tự chào hỏi, dù sao chuyến này còn không biết bao lâu nữa mới có thể trở về."

Khương Tuyết Ninh nói: "Vâng."

Chỉ là chờ Khương Bá Du đi, nàng ngồi dưới giàn hoa ngoài phòng mình, nhìn mấy cây mộc phù dung cao cao sát bên tường viện kia, cuối xuân đầu hạ, lá xanh xum xuê, chỉ là không có một đóa hoa nào, liền nhớ lại lúc Yến Lâm mặc áo gấm leo lên mái tường hái một đóa phù dung ném vào lòng nàng, trong mắt đầy ý cười.

Khi đó, thiếu niên khí phách chưa trải sương gió, công chúa ngang ngược không sầu không lo, Vưu Phương Ngâm còn là một thứ nữ đáng thương khổ sở không tìm được lối thoát, mà nàng vừa trùng sinh trở về, ôm ấp khát vọng thay đổi hết thảy, mãnh liệt hướng về Trương Già.

Nhưng hôm nay, cảnh còn người mất.

Dũng Nghị Hầu phủ vừa bị lật đổ, Yến thị nhất tộc đi đày Hoàng Châu; Thát Đát hòa thân lòng lang dạ thú, Nhạc Dương trưởng công chúa phó mệnh cho phiên bang; Vưu Phương Ngâm thay da đổi thịt, mượn việc gả cho Nhậm Vi Chí đi đất Thục xa xôi; mà tất cả cảm giác may mắn và khát vọng của nàng đều bị phá vỡ, bị dồn dập đánh

bại đến nỗi máu me đầm đìa trong đoạn yêu hận với Trương Già, nàng mới biết chuyện cũ chẳng phải khói mây.

Trong kinh thành này, còn gì đáng để nhớ nhung đâu?

Khương Tuyết Ninh không nghĩ ra được.

Nếu nói lúc đầu còn có mấy phần phiền muộn, chỉ vì Trương Già còn ở kinh thành, giờ đây mặc kệ nàng có buông xuống nhớ nhung được hay không, gút mắc yêu hận nặng nề quá khứ cũng chỉ có thể kết thúc vào hôm đó.

Một chút không nỡ cuối cùng cũng chôn vùi theo.

Nàng nghĩ, nàng chưa bao giờ có một ngày cấp thiết muốn rời khỏi lồng giam phồn hoa này, đi đến núi sông tự do mình khát mong đã lâu kia đến thế.

Trong nhà đã bắt đầu thu thập hành lý.

Việc này chỉ sợ nửa đường sinh loạn, cho nên cũng không nói với bên ngoài.

Khương Tuyết Ninh cẩn thận sửa sang, tính toán chuyến đi này nàng đã có thể giải quyết xong tâm nguyện kiếp trước, cũng là vì sau này có thể thuận lợi cứu Nhạc Dương trưởng công chúa, nhân mạch kinh thành ngược lại không thể bỏ được. Tỉ như mấy người Phương Diệu, Tiêu Định Phi dù chưa chắc sẽ dùng được, nhưng có chuẩn bị dù sao vẫn tốt hơn. Cho nên thừa dịp hai ngày cuối cùng, nàng sai người chuẩn bị chút lễ vật, đưa đến phủ của họ.

Trải qua mấy ngày nay đi theo Khương Tuyết Ninh làm mưa làm gió, Tiêu Định Phi cảm nhận trọn vẹn được sự sung sướng khi muốn làm gì thì làm, coi trời bằng vung, thừa dịp Tiêu thị bị phiền phức quấn thân, hắn không ngừng bỏ đá xuống giếng, đơn giản diễn dịch phát huy vô cùng tinh tế hai từ “Ăn chơi trác táng” và “Thương Trọng

Vĩnh*", ngay lúc sướng đến nỗi không thể khống chế được, đột nhiên nhận được lễ vật sắp chia tay, kinh ngạc đến nỗi nhảy lên cao ba thước.

**Hàm ý một đứa trẻ ưu tú không được tiếp tục giáo dục sẽ trở thành người bình thường, thường dùng khuyến khích người ta nỗ lực kiên trì học tập. Một tác phẩm của Vương An Thạch.*

Xế chiều hôm đó hắn xông thẳng đến Khương phủ, túm lấy tay áo nàng không kêu trời đập đất.

Cũng không biết mấy phần là thật, mấy phần là diễn, trong miệng nói nhảm nhí kiểu như "Ngươi đi rồi sau này ta dựa vào ai nữa" "Sao ngươi có thể bỏ rơi ta lại một mình tiêu dao" "Đã nói sẽ bảo kê cho ta mà". Nhưng không dây dưa được bao lâu đã bị Khương Bá Du nghe nói chạy đến sai người cầm gậy đánh đuổi ra ngoài.

Ngược lại Khương Tuyết Ninh không cảm thấy gì, thầm nghĩ loại đức hạnh co được dãn được, làm người ra dáng làm quỷ cũng ra hồn như Tiêu Định Phi, ở đâu cũng sẽ không chịu thiệt thòi gì lớn, cho nên cũng không coi lời hắn là thật.

Chỉ là chờ Tiêu Định Phi đi, ngược lại nàng có chút do dự.

Ai cũng xử lý xong rồi, duy chỉ một người khiến nàng khó xử.

Người này chính là Tạ Nguy.

Ở kiếp trước, người này mưu phản, giết hết Hoàng tộc, diệt tận Tiêu thị, máu nhuộm non sông, tuy nàng gieo gió gặt bão, nhưng đến bước đường tự sát tuẫn táng, rốt cuộc vẫn sợ Tạ Nguy.

Uyển Nương vừa đi, trên đường nàng bị đón về kinh đã đồng hành cùng người này, có bao nhiêu chật vật bất kham đều bị đối phương biết được, nên cũng có ý tránh né chán ghét.

Đời này, nàng sửa lại tính cố chấp gàn dở, có thể thuận thì thuận, có thể dỗ thì dỗ, ngược lại thành thầy trò với hắn, đã trợ giúp đối phương cũng được đối phương giúp, ngược lại ngoài sợ hãi, chán ghét ra, còn thêm mấy phần cảm kích.

Đủ loại cảm xúc xen lẫn, thực sự phức tạp.

Nhưng bất kể phức tạp thế nào, Tạ Nguy đời này cũng là tiên sinh của nàng, lại liên quan đến nàng rất nhiều, huống hồ hắn là người trong triều, sau này Yến Lâm cầm binh cần hắn ở trong triều phối hợp, tiến đánh Thát Đát cứu trưởng công chúa trở về cần hắn hòa giải trước sau…

Ai cũng có thể xem nhẹ, hắn thì không.

Ai cũng có thể đắc tội, hắn thì không.

Khương Tuyết Ninh biết co biết duỗi, hơn nữa Tạ Nguy đời này dường như cũng không đáng sợ đến thế, ngẫm lại quyết định khiến hắn hài lòng, dứt khoát đi đến U Hoàng quán một chuyến.

Những ngày này, chuyện làm ăn của Lữ Hiển cũng thường thường, bán ra chẳng mấy cây đàn, nhưng phía đất Thục lại báo về tin vui nối tiếp, ruộng muối Nhậm thị thuận buồm xuôi gió, mặc dù lúc trước hắn ném ngân cổ mua vào bị thiệt một khoản, nhưng hôm nay thấy giá ngân cổ chậm rãi tăng lên lại, cũng không khỏi hớn hở mặt mày.

Tiểu đồng của U Hoàng quán gần đây còn có thể nghe thấy hắn ngâm nga vài câu ca trong lúc uống trà.

Tâm trạng tốt đẹp khỏi phải bàn.

Buổi chiều đầu hạ, sau nửa canh giờ nghỉ trưa, đang bưng một ấm tử sa thượng hảo, đi dạo ngắm nhìn trong cầm quán nhà mình.

Vừa ngẩng đầu thấy khách đến, trước hết liền khấp khởi.

Đợi đến khi bình tĩnh nhận ra người đến là ai, chân mày liền nảy lên.

Lữ Hiển cười vô cùng giảo hoạt: “Ôi, quý nhân hiếm có, đây không phải Khương Nhị cô nương sao? Tới đây là để làm đàn, mua đàn, hay là, muốn bàn chuyện ngân cổ với ta?”

Khương Tuyết Ninh nghe xong lời này liền Lữ Chiếu Ẩn còn canh cánh trong lòng giao dịch ngân cổ ruộng muối Nhậm thị ngày trước, lại nhìn nét mặt liền biết trong mắt đối phương, mình như một con dê béo đợi làm thịt.

Đang xuất thân tiến sĩ, sắp vào Hàn Lâm Viện êm đẹp, sao lại biến thành bộ mặt gian thương thế này?

Khương Tuyết Ninh không cười: “Mua đàn.”

Lữ Hiển lập tức có chút thất vọng, nhưng vừa nghĩ lại đã phấn chấn lên: “Vậy thì tốt, mấy tháng gần đây chỗ ta xuất hiện vài cây đàn tốt. Ta nên sớm nghĩ đến, Tiêu Am năm ngoái cô nương mua cũng đã đàn hơn nửa năm, cần thay rồi. Cô nương tới xem mấy cây này một chút, nước sơn nhẵn nhụi tinh tế, xinh đẹp nho nhã đoan trang, vừa hợp với tiểu thư khuê các như cô nương…”

Khóe miệng Khương Tuyết Ninh hơi giật giật: “Đàn này không phải chọn cho nữ tử.”

Lữ Hiển “A” một tiếng, cấp tốc chuyển hướng tay đến một cây đàn treo trên góc tường khác, ân cần đề cử: “Đàn cho quân tử dùng đều ở đây, cô nương xem cây đàn làm từ gỗ sồi này, là được chước cầm sư một tay là Hà Dương tốn hai năm tỉ mỉ làm ra, dù kém hơn một chút so với Tiêu Am cô nương mang đi lúc trước, nhưng mang đi tặng tuyệt đối đủ trọng lượng…”

Khương Tuyết Ninh: “…”

Nàng nhìn Lữ Hiển không nói.

Năng lực nhìn mặt nói chuyện của Lữ Hiển xuất sắc đến mức nào, dễ dàng phát hiện dường như nàng không hài lòng, thế là mắt sáng lên mấy phần: "Đều không vừa ý?"

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn, ăn ngay nói thật: "Tặng cho Tạ thiếu sư."

Lữ Hiển: "…"

Đang chuẩn bị dùng một cây đàn tầm thường hung hăng lừa Khương Tuyết Ninh một khoản lớn, nụ cười ân cần trên mặt Lữ Hiển gần như lập tức cứng lại, cánh tay vừa chỉ hướng cây đàn yết giá năm ngàn lượng kỳ thật chỉ trị giá một ngàn ba trăm lượng, cũng như đông cứng lại vậy, từ từ rút lại.

Hắn cảm giác trong cổ họng có một ngụm máu.

Lừa Khương Tuyết Ninh thì đơn giản, dù sao nàng cũng không nhìn ra tốt xấu, nhưng nếu cây đàn này thật sự đưa đến chỗ Tạ Nguy, ha ha, không cần biết những năm qua có phải hắn làm trâu làm ngựa cho họ Tạ hay không, nếu Tạ Nguy nhìn ra là đàn tệ, đảm bảo sẽ khiến hắn khóc kêu cha gọi mẹ!

Lữ Hiển đổi một loại ánh mắt đánh giá Khương Tuyết Ninh, chỉ nghĩ rốt cuộc cô nương này có phải cố ý hay không.

Nhưng bất kể có cố ý hay không, suy nghĩ gian thương vốn có kia lập tức giấu đi không còn tăm hơi.

Vén màn cửa lên, hắn mang lên nụ cười thân thiết ôn hòa lần nữa, nói: "Mời cô nương vào trong, ta bảo đồng nhi mang mấy cây đàn kia ra."

Không bao lâu sau, Khương Tuyết Ninh rút bốn ngàn lượng mua một

cây đàn, đi từ bên trong ra.

Lữ Hiển đếm ngân phiếu trong tay mình, trong lòng lại đang ai oán mình kiếm ít đi một nửa, lúc sắp tiễn Khương Tuyết Ninh ra ngoài, vẫn không khỏi hiếu kì: "Họ Tạ, không, sinh thần của Tạ Cư An cũng không phải dạo này, sao đột nhiên cô nương lại muốn tặng đàn?"

Khương Tuyết Ninh ôm nghiêng cây đàn, thản nhiên nói: "Cũng là ân sư, lễ vật sắp chia tay thôi."

Lữ Hiển giật mình trong lòng, lập tức ngây ra.

Khương Tuyết Ninh lại cúi người thi lễ, rẽ qua cầu thang, đi xuống lầu, ngồi lên xe ngựa đang dừng chờ bên đường, đi thẳng theo con phố dài, xa dần.

Chuyến này đi thẳng đến Tạ phủ.

Chương 179: Cổ cầm rơi xuống

Phòng trong ở phía sau Chước Cầm Đường, toàn thân Đao Cầm mặc y phục màu lam đứng yên tĩnh trong góc tối, tuy không có chút cảm giác tồn tại nào, nhưng ánh mắt thường lướt qua giữa phòng, đặc biệt nhiều lần rơi xuống nam nhân khí thế đường bệ ngồi bên dưới.

Đầu tóc hỗn loạn dùng dây thừng buộc lại, trong ngày đầu hạ mặc áo ngắn vải thô đơn giản thậm chí có thể nói là đơn sơ, lại dễ dàng mà phác họa ra một cơ thể săn chắc cùng lồng ngực to lớn, chân mày sắc như dao cắt, điểm tĩnh nơi đáy mắt phai dần ngược lại có một loại sắc bén nguy hiểm.

Không phải ai khác, chính là Mạnh Dương đã trốn thoát trong vụ Thông Châu.

Ngồi cùng phòng, có người bán hàng rong lưng còng khuôn mặt tươi cười, có đại phu du phương mang theo hòm thuốc, có học giả thanh cao tài năng danh tiếng, cũng có thương nhân lão luyện ăn nói cẩn trọng.

Một mình Mạnh Dương ngồi trong đó, lại không gây khó chịu.

Chỉ là những người còn lại nói vài câu đều phải quay đầu nhìn hắn một cái, mơ hồ có chút kiêng dè, cũng có chút nghi hoặc.

Học giả tay cầm quạt nhấp một ngụm trà, sau khi suy xét nhiều lần, không kiềm được nói: “Sự việc ở Thông Châu ầm ĩ lớn thế này, tiên sinh không lo giáo thủ trở mặt, cá chết lưới rách với ngài sao?”

Tạ Nguy nhàn nhạt nói: “Chứng cứ đâu?”

Đại phu vân du kia cau mày: “Vậy tiếp theo đây, ngài…”

Tạ Nguy nhẹ nhàng nhấc nắp chén trà lên, lại nhẹ nhàng đặt xuống, chạm vào vang lên một tiếng “bộp” khe khẽ, bình tĩnh mà nói: “Công Nghi Thừa đến kinh thành, tất cả mọi việc đều là hắn làm chủ; một trận Thông Châu bị triều đình phục kích, nếu như ta cố cứu hắn, chẳng phải sẽ bại lộ chính mình sao, còn chưa chắc có thể cứu thành công? Trong tình huống này, hiển nhiên bỏ tốt giữ xe. Dù báo về Kim Lăng, sao có thể trách mắng lên đầu ta? Nhiều nhất ông ta chỉ hoài nghi ta khoanh tay đứng nhìn, thuận tiện tính kế Công Nghi Thừa. Trên đời này tình nghĩa không đáng tin cậy, bền vững nhất là lợi ích. Thế cục ở kinh thành không ta không được, đã không còn Công Nghi Thừa, lại muốn trừ khử ta chẳng khác nào tự chặt cánh tay mình, chẳng thà cứ hư tình giả ý, sau khi đại sự thành lại tiến hành tranh đấu. Cho nên việc khẩn cấp trước mắt, là khiến ông ta không rảnh tay để xử trí tình thế ở kinh thành, tìm cho ông ta chút chuyện, chúng ta mới có thể tọa sơn quan hổ đấu.”

Mấy người nhìn nhau.

Người bán hàng rong gương mặt tươi cười mân mê cái trống nhỏ trong tay, suy tư một lúc, lại chuyển ánh mắt về phía Mạnh Dương, lờ mờ cảm thấy tính toán của Tạ Nguy sẽ có chút liên hệ với người vô cùng hung ác này.

Bèn nói: “Chắc hẳn Mạnh nghĩa sĩ có thể phát huy công dụng lớn?”

Lúc này Tạ Nguy mới quay đầu nhìn Mạnh Dương.

Mạnh Dương lại không hẳn phục tùng Tạ Nguy.

Hắn xưa nay độc lai độc vãng, thấy tình thế Thông Châu bất ổn nên hắn bỏ trốn trước, sau đó Hình bộ truy bắt hắn đều trốn thoát được, ai ngờ tai mắt của Tạ Nguy còn linh thông hơn so với triều đình, đúng

lúc hắn cho rằng mình đã an toàn thì rất nhiều đao kiếm đặt lên cổ, đêm qua trói hắn mang đến đây. Hôm nay lại bị dẫn đến, nghe thấy lời của đám Thiên Giáo này nghị sự, khiến hắn thật sự không biết Tạ Nguy có mưu mô gì.

Lúc này nói: “Tại hạ ở nơi thôn dã, không có hứng thú với việc của các ngươi.”

Kiên nhẫn của Tạ Nguy đối với người này đã cạn, nói đều đều: “Thật vất vả mới trốn khỏi thiên lao, ngươi đã không tham vật chất, cũng không ham sống sợ chết, có lẽ là vì muốn báo thù cho thê tử? Chỉ là ta giữ lại Viên Cơ hòa thượng còn có chỗ dùng, nếu ngươi không hiểu chuyện làm hỏng kế hoạch của ta, dù cho Tạ mỗ có quý tài, cũng chỉ đành xuống tay tàn nhẫn.”

Mạnh Dương cười khẩy: “Nếu lão tử nhìn thấy Viên Cơ, sẽ giết ngay! Hoặc là ngươi lập tức giết ta, hoặc là thả lão tử đi.”

Tạ Nguy nghe xong lời này cũng không tức giận, chỉ nói: “Thê tử của ngươi nhập thổ vi an, cũng được nhiều năm rồi nhỉ?”

Mạnh Dương đột nhiên đứng dậy: “Ngươi có ý gì?”

Chân mày khóe mắt Tạ Nguy hờ hững: “Ta không giết ngươi, chỉ là nếu như ngươi làm hỏng việc của ta, vậy khó tránh khỏi liên lụy vong hồn người đã chết. Thỉnh thi hài vong thê của ngươi ra ngoài, tìm chỗ nào đó treo lên.”

Mấy người Thiên Giáo nghị sự không dám lên tiếng.

Mạnh Dương nổi giận bừng bừng!

Hắn vốn tráng kiện như hổ dữ, sát khí vừa động liền giơ cánh tay đang bị trói muốn bóp lấy cổ Tạ Nguy, chỉ là Đao Cầm phía sau đã sớm đề phòng bàn tay này, căn bản không cần đợi đến lúc hắn động được vào Tạ Nguy chút nào, đã bắt lấy móng tay sắc của hắn, một

cước đá bay ra, khiến hán tử cường tráng hơn mấy lần so với hắn (Đao Cầm) bị đá về phía sau đụng đổ bàn trà!

“Cạch!”

Cánh tay được tay áo che phủ vang lên âm thanh cơ quan chuyển động, thì ra hắn nâng một chiếc nỏ nhỏ buộc trên cánh tay, đầu mũi tên nhọn xanh thẫm đã tẩm thuốc độc, tựa như rắn độc le lưỡi ngắm chuẩn vào Mạnh Dương.

Đao Cầm tàn nhẫn ít nói, nhìn hắn bất động.

Một trận trước mặt này, Tạ Nguy không để vào mắt, chỉ nói: “Còn chưa giết ngươi chẳng qua vì ta quý tài, nếu ngươi không thể làm việc cho ta, hôm nay sẽ không bước qua được cửa này, Tạ mỗ nói được làm được, chưa từng thất tín với người khác. Nếu ngươi không tin, có thể thử một chút.”

Đôi mắt Mạnh Dương sung huyết như mãnh thú, giằng co với Đao Cầm.

Ngoài cửa Kiếm Thư vội vàng tiến vào, nhìn thấy bên trong lúc này giương cung bạt kiếm cũng không cảm thấy kỳ lạ, chỉ đến bên cạnh Tạ Nguy, hạ giọng bẩm báo vài câu.

Tạ Nguy hơi ngẩn ra, nói: “Đến bao lâu rồi?”

Kiếm Thư nói: “Mới đến, thuộc hạ nghĩ ngài đàm luận trong Chước Cầm Đường, mời nàng đến Bích Độc Đường trước, đợi một lúc.”

Chước Cầm Đường và Bích Độc Đường đều không phải nơi người thường có thể đặt chân đến.

Hơn nữa Bích Độc Đường còn là thư phòng của Tạ Nguy.

Tạ Nguy nghe cũng không cảm thấy không thỏa đáng, nói: “Ta đi xem

thử.”

Phía bên trong mọi người đều không biết Kiếm Thư đến trình báo việc gì, Tạ Nguy cũng không phải giải thích điều gì với họ, chỉ nói mình đi ra ngoài một chuyến, bỏ lại đám người ở đây, ra khỏi Chước Cầm Đường đi đến Bích Độc Đường phía sau.

Mùa hạ cây cối rậm rạp, tiếng ve kêu liên hồi.

Bên ngoài Bích Độc Đường, gần cửa sổ trồng hai cây hạnh, mùa này đã sớm qua thời điểm nở hoa, trên chạc cây hạnh xanh đang lác đác ra quả, rất nhỏ, thấp thoáng ở dưới phiến lá, chỉ thoáng nhìn đã khiến người ta nhớ lại hương vị chua chát kia, trong miệng chảy nước miếng.

Khương Tuyết Ninh vẫn là lần đầu tới nơi này.

Hướng bắc là một bức tường trống, bên trên hoàn toàn không có đồ vật, có một loại nghiêm cẩn được che đậy dưới sự đơn giản, ngược lại là hai từ “Bích Độc” không bàn mà thật sự rất hợp với con người Tạ Nguy…

Diện bích tư quá*, mỗi ngày tự suy xét chính mình sao.

**Diện bích tư quá: Ngồi xoay mặt vào vách để sám hối về những lầm lỗi của mình đã gây ra.*

Nàng cũng chỉ dám nhìn bốn phía xung quanh, cũng không dám động chạm xáo trộn gì.

Chỉ là Kiếm Thư đi trước, nàng đợi một lúc không thấy người, lại nhìn một chút cây hạnh kia bên ngoài cửa sổ, cánh tay dài không kìm nén được mà kéo nhành cây nhỏ xuống, có hai phiến lá, mang theo quả hạnh xanh rất nhỏ, đặt trong lòng bàn tay, thật là đáng yêu, có chút tràn trề sinh khí trong ngày hè.

Chính là lúc này Tạ Nguy bước vào.

Khóe mắt Khương Tuyết Ninh thoáng nhìn thấy một bóng dáng đổ xuống cửa phòng, lập tức đặt cành hạnh xanh lên bệ cửa sổ, quay người thi lễ, vấn an một câu.

Tạ Nguy nhìn thoáng qua nàng, lại nhìn lên bệ cửa sổ, nhưng không nói gì nàng, chỉ hỏi: “Sao lại nhớ đến chỗ ta rồi?”

Ôm cây cổ cầm kia rất nặng, sau khi tiến vào không lâu đã bị Khương Tuyết Ninh đặt trên án.

Tạ Nguy nói xong câu này, ánh mắt lướt qua, liền nhìn thấy.

Bên ngoài đàn còn được bọc bởi túi đàn.

Chân mày Tạ Nguy hơi động: “Đến học đàn?”

Khóe miệng Khương Tuyết Ninh cong lên, sắp nở nụ cười, nghe thấy ba từ này thiếu chút nữa lảo đảo, vội vàng nói: “Không không không, không có. Chẳng qua nhớ tới tiên sinh yêu đàn, hôm nay chọn trong U Hoàng quán, nghe nói đàn này vô cùng tốt, vậy nên đến tặng cho tiên sinh.”

Đạo bào của Tạ Nguy trắng như tuyết, sâu lặng như nước, sừng sững như núi.

Đứng trước mặt nàng nhìn lướt qua, nàng chủ động đi tới mang đàn qua.

Tạ Nguy nói: “Nhanh trí thế này, dù thế nào cũng khiến người ta cảm thấy ngươi không có ý tốt.”

Hắn vừa nói, vừa mở túi đàn.

Đàn bằng gỗ sam, đầu tròn, hai bên hông thu vào hình vòng cung,

như là phỏng theo kiểu Phục Hy, sợi dây đàn phản chiếu lên thân đàn, sắc trời chiếu xuống lưu lại mấy bóng dáng mờ nhạt. Nhẹ nhàng nâng tay gảy một cái, phát ra âm thanh róc rách của ngọc bội.

Đây không phải là cổ cầm Côn Sơn của Lữ Hiển sao?

Vừa thử, hắn liền biết đây là cây đàn ngày trước hắn đã hỏi Lữ Chiếu Ẩn, chẳng qua tính Lữ Chiếu Ẩn là gian thương, giấu đi không cho, nhất nhất phải bán với giá cao. Đối với cổ cầm, hắn không phải là không lấy không được, dứt khoát gạt đi, xem hắn (Lữ Hiển) nhịn đến khi nào.

Không ngờ hôm nay lại bị Ninh nhị đưa tới.

Trong lòng Khương Tuyết Ninh biết bản thân thật sự không tính là có ý tốt gì, chỉ hy vọng trước khi rời kinh có thể để lại cho vị Tạ tiên sinh này chút ấn tượng tốt, đợi sau này có lúc cần nhờ cậy chuyện của Công chúa, đối phương có thể nhớ chút ân tình cũ, giúp đỡ một hai.

Chỉ là trong lời nói đương nhiêu không thể thừa nhận.

Nàng nói: “Bản thân vào Phụng Thần điện học, nhờ tiên sinh dạy bảo, học đàn luyện văn, tuy không dám nói hiểu biết lý lẽ, nhưng cũng đã có tiến bộ. Ân sư trên hết, học trò suy nghĩ tầm thường, không biết lấy gì hồi báo, chỉ có thể chọn đàn mong làm cho tiên sinh hài lòng. Nếu tiên sinh không chê, lần này học sinh rời kinh cũng an tâm.”

“Tranh…”

Ngón áp út móc nhẹ dây đàn, nhưng lực đạo mất khống chế, hóa thành âm thanh chói tai.

Lông tơ Khương Tuyết Ninh đều dựng lên.

Tạ Nguy đứng trước mặt nàng, đột nhiên không nhúc nhích, chỉ có

cơn gió mang theo một chút khô nóng từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, làm lay động tay áo tuyết trắng của hắn.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngón tay Tạ Nguy gấp lại ngừng trên đàn, còn có biểu cảm mất mát trên nét mặt, một đôi mắt sâu thẳm lặng im nhìn chăm chú vào mình.

Lực uy hiếp vô hình.

Khương Tuyết Ninh cũng không biết vì sao, có chút cảm giác không thở nổi.

Hôm nay nàng mặc một thân váy xếp ly màu tím khói, búi tóc hình xoắn ốc, phía trước trán rủ xuống hai lọn tóc mai, đôi khuyên tai mã não màu xanh thấm lạnh hình trăng khuyết tô điểm trên vành tai tuyết trắng của nàng, đôi mắt long lanh dưới lông mày lá liễu, lúc này lại chứa đựng chút bất an.

Xuất hiện một loại cảm giác kỳ lạ……

Tạ Nguy nghe thấy tiếng ve kêu bên ngoài, chỉ thấy ồn ào, lại điềm nhiên như không có chuyện gì, hỏi: “Muốn rời kinh?”

Tim Khương Tuyết Ninh cũng đập nhanh hơn một chút, đến lần này chẳng qua là tự mình cảm tạ ân sư, đơn giản nói từ biệt, không tính ở lại quá lâu, nghe vậy vội vàng cúi đầu nói: “Vâng, gần đây kinh thành hỗn loạn, Yến Lâm hay Trưởng Công chúa đều đã đi xa. Học trò thương lượng cùng phụ thân, tính toán xuất kinh một đoạn thời gian, tránh thị phi, cũng giải khuây, bởi vậy hôm nay đến cáo biệt tiên sinh.”

Tạ Nguy không nói gì.

Khương Tuyết Ninh càng ngày càng căng thẳng, mi mắt giật liên tục, đã có chút hoảng sợ: “Tạ ơn tiên sinh dạy dỗ, ngày sau học sinh hồi kinh chắc chắn sẽ đến bái kiến, trước mắt không dám quấy rầy chính

sự của tiên sinh, liền cáo từ.”

Bầu không khí quả thật không đúng.

Nàng cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt Tạ Nguy, khom mình hành lễ, đi qua bên cạnh Tạ Nguy, muốn ra ngoài.

Nhưng không ngờ chân vừa bước ra khỏi cửa, một cánh tay từ bên trong đưa ra, năm ngón tay thon dài siết chặt lấy cổ tay trái của nàng, lực đạo lớn đến mức dường như muốn cắm sâu vào da thịt nàng, thật sự khiến cho người ta cảm thấy đau đớn!

Đồng thời vang lên tiếng “Rầm”.

Khương Tuyết Ninh kinh hồn bạt vía, gần như bị kéo đến nỗi quay người lại, chạm vào ánh mắt Tạ Nguy không biết từ lúc nào đã đóng băng lạnh giá.

Hắn vô cùng bình tĩnh mà hỏi: “Ngươi đi đâu?”

Khương Tuyết Ninh nghe thấy ba từ này chỉ cảm thấy như đang trong cơn ác mộng, lúc này mới phát hiện, trong tay Tạ Nguy vậy mà lại trống không. Ánh mắt gần như sững lại nhìn sang bên cạnh…

Cây cổ cầm Côn Sơn kia không biết từ lúc nào đã rơi xuống đất.

Rơi vỡ một cây đàn!

Trong nháy mắt không gian mờ mịt an tĩnh, ký ức quay về lúc học đàn ngày trước.

Đàn rơi rồi…

Trong đầu vang lên một tiếng nổ lớn, có bao nhiêu thứ trong đầu đều nổ tung. Dám nghĩ hay không dám nghĩ, có thể hay không, mọi thứ đều ùa ra, như sóng to gió lớn, đánh gục nàng với khí thế dời núi lấp

biển!

Cuối cùng nàng cũng biết loại cảm giác kỳ lạ kia từ đâu mà ra.

Khương Tuyết Ninh bị hắn nắm cổ tay, chỉ cảm thấy giống như có rắn độc leo lên, một loại sợ hãi từ trong thâm tâm phát ra bao trùm cả người nàng, khiến nàng không tự chủ được mà phát run, giọng nói cũng run rẩy theo, nhưng vẫn còn sót lại một tia hy vọng mong manh: “Tiên sinh, xin, xin ngài buông ta ra.”

Tạ Nguy không hề nhìn cây cổ cầm rơi bên chân, chỉ chăm chú nhìn nàng, lặp lại không hề dao động: “Ngươi đi đâu?”

Chương 180: Đòi tự do

Càng bình tĩnh, càng thể hiện lòng người chấn động.

Tiếng ve huyên náo ẩn trong tàng cây, lại càng làm nổi bật sự yên lặng khiến người ta sợ hãi trong thời khắc này.

Khương Tuyết Ninh giống như không nghe thấy gì cả, ngay cả tiếng ve kêu ngay ngoài cửa sổ, cũng giống như xa tận chân trời, duy chỉ có nhịp tim mình đập càng lúc càng nhanh, cùng với mạch đập truyền qua từ lòng bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay nàng, rõ ràng như vậy, làm cho người ta sợ hãi như thế!

Bích Độc Đường không sánh được với Chước Cầm Đường.

Chước Cầm Đường thường ngày còn có hạ nhân hầu hạ, nhưng Bích Độc Đường thì không ai dám tùy tiện tiến gần một bước, giờ khắc này, ngoài hai người họ ở cửa ra thì không có ai khác.

Trước đây Khương Tuyết Ninh cũng đã từng nghĩ, rốt cuộc Tạ Nguy thấy mình thế nào?

Chán ghét, không thích?

…

Bất kể thế nào, đều chưa từng nghĩ đến thời điểm này ngày hôm nay. Đó là khả năng mà nàng sẽ không nghĩ tới, cũng không dám nghĩ, cũng bị nàng loại trừ ngay từ đầu!

Nhưng tất cả đã bị Tạ Nguy phá vỡ.

Nàng ở kiếp trước thật sự không phải tiểu cô nương chưa trải qua thế sự, không biết suy xét lòng người.

Nếu không phải Tạ Nguy này quá mức đặc thù, có lẽ không đến mức tận hôm nay nàng mới nhận ra.

Khương Tuyết Ninh cật lực siết chặt tay, mới có thể miễn cưỡng khống chế được bản thân.

Bàn tay đang nắm chặt cổ tay nàng, không hề có ý buông lỏng.

Dường như Tạ Nguy đều chưa làm ra hành động gì khác thường, vẫn là dáng vẻ thản nhiên siêu trần thoát tục kia, nâng tầm mắt lên nhìn nàng, nói: "Ở lại kinh thành có gì không tốt sao?"

Nàng đang run rẩy.

Tạ Nguy lại giống như không hề nhận ra, giọng nói thản nhiên mà nói: "Trong nhà đã không dám tùy tiện chọc giận ngươi, bên ngoài có Tiêu Định Phi theo ngươi làm loạn, ngay cả tỷ tỷ ngày thường ngươi nhìn không vừa mắt cũng đã xuất giá. Ngày nào đó Yến Lâm quay trở về kinh thành, vui mừng thấy ngươi ở đây. Công chúa đi Thát Đát hòa thân, tin tức qua lại, trong triều nhận được nhanh nhất, ngươi ở kinh thành cũng biết được đầu tiên. Dù ngươi không chịu được ngày tháng ở nhà, ngày khác ta kiến nghị Quốc Tử Giám thêm nữ học sinh, rời nhà vào học cũng giống vậy, không ai chỉ trích được. Sao đến mức không đi không được?"

Không có một từ đe dọa, ép buộc.

Thậm chí lúc hắn nói ra những lời này, giữa lông mày còn là một vùng núi cao sương mù xa xăm trống trải, không một chút tư lợi, hoàn toàn là nghĩ cho nàng.

Nhưng lại giống như một tấm lưới chặt chẽ to lớn!

Mỗi lúc Tạ Cư An nói ra một từ, Khương Tuyết Ninh cảm thấy tấm lưới lớn này đang tiến lên thắt chặt nàng một phần, từng chút một chiếm giữ không gian nơi nàng đứng, không khí nàng hít thở, khiến nàng khó mà vùng vẫy, gần như ngạt thở!

Nàng cố gắng muốn duy trì bình tĩnh, không dám chọc giận hắn, nói: "Tiên sinh coi trọng học trò, học trò ngày trước đều là bị nuông chiều thành hư hỏng, nếu không có tiên sinh giúp đỡ chỉ sợ đã gây ra đại họa."

Tạ Nguy nói: "Vậy sao không thể tiếp tục nuông chiều sinh hư?"

Khương Tuyết Ninh hòng rút tay mình ra, nhưng bàn tay đang nắm chặt nàng không nhúc nhích tí nào.

Tạ Nguy nhìn nàng, vô cùng bình tĩnh mà nói: "Ngươi là đích nữ của Hộ bộ thị lang, thư đồng của Trưởng Công chúa, thê muội của Lâm Truy Vương, bạn cùng chơi với Yến Lâm, chỗ dựa của Tiêu Định Phi, học trò của ta… Ngươi đang sợ cái gì?"

Mỗi câu hắn nói đều gõ lên thần kinh nhạy cảm của nàng, lúc bốn chữ "Học trò của ta" phát ra, sợi dây căng chặt trong đầu Khương Tuyết Ninh kia cuối cùng "Vù" một tiếng mà đứt đoạn!

Thiên hạ này ai cũng đều có thể…

Duy nhất Tạ Nguy, tuyệt đối không phải là người nàng dám dây vào!

Nàng lúc này giống như một con mồi bị dồn vào ngõ cụt, đối mặt với mãnh thú từng bước đến gần, nhất định phải dựng mỗi một gai nhọn trên người mình lên, gồng lên mỗi một ngóc ngách trên người mình, mới có thể lấy hết dũng khí nhỏ nhoi đó, mở to đôi mắt đỏ hoe, nói với hắn: "Thả ta ra."

Nàng không gọi là "Tiên sinh" nữa.

Từng chút tàn ác trong mắt Tạ Nguy cuối cùng lặng yên nổi lên, giọng nói lại còn nhẹ nhàng hơn so với lúc nãy: “Không phải Trương Già còn ở đây sao, vì đâu lại muốn rời kinh?”

Nếu như ngày trước đề cập đến cái tên này, trong lòng Khương Tuyết Ninh có lẽ sẽ không thể không vì người đó mà dâng lên chút ngọt ngào, nhưng mà hôm qua sau khi nói ra, cái tên này có thể mang đến cho nàng chỉ còn lại tiếc nuối không thể vãn hồi và nỗi đau không thể đạt được!

Tạ Nguy giẫm vào nỗi đau của nàng.

Nàng bắt đầu dùng lực mà vùng vẫy, nhìn chằm chằm vào hắn, cắn chặt răng giọng bén nhọn nói: “Liên quan gì đến hắn! Ta là người nhiều thói xấu, tâm tính tồi tệ, tiên sinh không phải sớm biết rõ ràng sao? Nha đầu thôn dã nào dám trèo lên nơi thanh nhã! Vốn dĩ kinh thành không phải là nơi ta nên lưu lại, ở đây mỗi ngày đều như nằm trong chảo dầu, không được một ngày yên ổn, chưa có lấy một ngày thoải mái! Dựa vào đâu ta không thể rời đi?”

Mỗi một ngày đều như nằm trong chảo dầu, không được một ngày yên ổn, chưa có lấy một ngày thoải mái.

Mi mắt Tạ Nguy hơi hạ xuống, nhìn chằm chằm nàng.

Lại cảm thấy dáng vẻ ngoan cố chống cự của nàng vô cùng buồn cười, thậm chí khiến hắn thất vọng, trong ngữ điệu nhẹ nhàng là một loại sâu cay lạnh lùng: “Kẻ nhu nhược mới nghĩ như vậy. Ninh nhị, ngươi không phải là tiểu hài tử, đừng làm loạn nữa.”

Khương Tuyết Ninh đưa tay tách tay hắn ra.

Hắn không cử động chút nào, chỉ cảm thấy nàng điên cuồng, tránh hắn như tránh rắn rết, coi hắn như mãnh thú hồng thủy thế, nhưng hắn không biết rốt cuộc mình khiến nàng sợ hãi như vậy vì đâu…

Khoảnh khắc đó, nổi lên mấy phần bi ai.

Hắn cuối cùng hạ thấp giọng, nhẹ nhàng nói: “Ninh nhị, ở lại đi.”

Khương Tuyết Ninh lệ tràn khóe mắt: “Thả ta ra!”

Tạ Nguy như thể không nghe thấy: “Công chúa đi hòa thân rồi, việc ta đồng ý với ngươi vẫn chưa làm được, còn phải trả lại ân tình cho ngươi, nợ ngươi một mạng.”

Khương Tuyết Ninh không cách nào thoát khỏi hắn, nghẹn ngào nói: “Không muốn ngươi trả nữa, ta không thèm!”

Tạ Nguy nhớ lại rất lâu trước kia, tiểu cô nương rõ ràng ghét bỏ hắn, nhìn hắn bệnh đến nỗi mơ hồ, rơi nước mắt suốt cả ngày. Ở lại bên cạnh hắn, sợ hắn chết bên cạnh nàng, sống cùng một người chết; muốn đi ra ngoài hái thuốc, lại sợ núi rừng hoang dã, lang sói ban đêm.

Ngày đó là tiết đại tuyết*.

**Là một trong 24 tiết khí, thường bắt đầu khoảng ngày 7, 8/12 dương lịch.*

Trong núi sâu càng lạnh lẽo hơn, trên cao còn là tuyết trắng tung bay.

Tiểu cô nương khóc một đêm mệt rồi.

Hắn mơ màng tỉnh dậy, sáng sớm lại không thấy người đâu.

Mãi đến buổi trưa, mới nhìn thấy một bóng trắng tròn tròn từ bên ngoài động đi vào. Phủ khắp người nàng đều là khí lạnh, trên đầu, trên lông mày đều là tuyết, hai bờ môi xanh tím, không biết từ nơi nào hái được thảo dược, bàn tay run rẩy đi đánh lửa. Nhưng nhành cây trong tiết trời này đều ướt đẫm, nàng không nhóm được, lại

không khóc, chỉ nhai nát từng chút thảo dược, đặt vào trong một mảnh chén sứ vỡ không biết lấy từ ngôi mộ nào đó.

Đao của hắn cắm vào trong khe đá.

Nàng mất rất lâu mới rút ra được, run rẩy rạch một đường trên cổ tay của mình, máu đỏ tươi liền tí tách chảy ra, uốn lượn rơi xuống góc chén sứ vỡ kia, trộn lẫn cùng với thảo dược xanh thẫm, tạo thành màu tím đen như mực.

Sau đó mới bưng chén đến bên môi hắn.

Khuôn mặt thiếu nữ trắng như tuyết không có chút huyết sắc, lại khóc nức nở mà dỗ dành hắn: “Có một đại phu rất giỏi từng đến điền trang, dùng phương thuốc này cứu sống người chết, ngươi uống thuốc này sẽ khỏe lại…”

Người chết rồi sao có thể cứu sống?

Quá nửa là thần côn giả danh lừa bịp.

Đến giờ hắn vẫn khó mà phân biệt, đến cùng có phải là mình nằm mơ không.

Chỉ có đắng chát của thảo dược trộn lẫn với mùi vị tanh nồng gỉ sắt của máu tươi, thi thoảng tuôn ra từ sâu trong ký ức.

Sau đó hắn hết sốt, dường như đã khỏe lại.

Vậy mà tiểu cô nương kia lại trở nên mơ hồ.

Hắn đi ra ngoài dò đường, tìm chút thức ăn, nàng lại cứ kéo tay áo hắn, ý thức mê mang, trong miệng vẫn còn nói mơ tựa như oán trách hắn: “Ta biết ngay, ngươi khỏe lại muốn đi một mình…”

Bất đắc dĩ, lại mềm lòng, cõng nàng khập khiễng mà đi.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy hắn không phải người tốt, sẽ bỏ rơi nàng.

Hắn đành phải xé một miếng nhỏ dài từ áo bào đã bẩn, một đầu buộc trên cổ tay nàng, một đầu buộc trên cổ tay mình, sau đó nói với nàng: "Hiện tại ta và ngươi đã buộc lại với nhau, không ai đi trước được nữa, ta ở đây."

Nàng mới chầm chậm ngừng nói mê.

Tạ Nguy nhớ lại, đó thật là lúc điên cuồng nhất, ngốc nghếch nhất trong hơn hai mươi năm qua của hắn.

Trong tối tăm mù mịt dường như có một tín niệm như thế…

Tin tưởng ở trong tuyệt cảnh như thế, còn có thể tìm được một chút cơ hội sống. Không có đàn sách, không có đao kiếm, không có Thiên Giáo, không có triều đình, không có thân thế, cũng không có báo thù, chỉ có trời đất bao la, hai con người muốn tiếp tục sống.

Nhưng Khương Tuyết Ninh nói, không cần hắn trả, nàng không thèm.

Bên trong lạnh lùng cất giấu chán ghét, giống như sau này lúc ở kinh thành ngẫu nhiên có vài lần đối mặt với nàng.

Tạ Nguy cảm thấy trong lồng ngực đau thắt một trận.

Nỗi đau này đến nhanh như vậy, kỳ lạ như vậy, đến mức hắn còn chưa kịp phân biệt, đã xuất hiện một trận choáng váng và ngây dại, chỉ nói: "Không cần cũng không sao, trong kinh thành cái gì cũng có…"

Khương Tuyết Ninh đã bị dồn đến bờ vực sụp đổ, tức giận hét vào hắn: "Cái gì cũng có, ngoại trừ tự do!"

Tạ Nguy nói: "Tại sao ngươi không hiểu chứ?"

Khương Tuyết Ninh nói: “Thả ra!”

Tạ Nguy nói từng câu từng chữ với nàng: “Trên đời này vốn không có tự do thực sự. Cho dù trốn đến chân trời góc bể, chỉ cần trong lòng còn vướng bận, thì vĩnh viễn bị giam trong lồng! Cuối cùng, ngươi sẽ không thể không quay lại…”

Tóm lại mọi sự thật trên thế gian đều quá tàn nhẫn, được bao bọc bởi từng lớp gai sắc nhọn, chẳng những không lọt tai người ta, ngược lại sẽ đâm vào khiến người nghe phải dựng lên hàng phòng ngự toàn thân, bảo vệ bản thân thật chặt bên trong.

Loại sợ hãi kia không những không biến mất, mà còn gia tăng cuồn cuộn.

Khương Tuyết Ninh không biết bản thân đến cùng là sợ Tạ Nguy, hay sợ câu nói này của hắn, cuối cùng không thể chịu đựng nổi, cạy mở không được bàn tay hắn đang kìm hãm mình, vùi đầu cắn xuống một ngụm thật sâu.

Đau nhức dữ dội từ mu bàn tay truyền đến, gần như thấu vào tận xương tủy, nhưng Tạ Nguy vẫn không muốn buông tay, nhìn về phía nàng, thậm chí trong giọng nói mờ mờ lộ ra chút cầu khẩn, gần như cố chấp mà nói: “Khương Tuyết Ninh, đừng đi.”

Nhưng đau đến cực hạn, ngón tay giật giật từng hồi.

Rốt cuộc Khương Tuyết Ninh vẫn thoát khỏi hắn, lồng ngực phập phồng, trừng mắt, lùi về phía sau, giống như bác bỏ hắn, lại giống như muốn nói với chính mình: “Nói bậy, đều là nói bậy!”

Tâm tư gì nàng đều không kịp chấn chỉnh, càng không muốn nghĩ sâu hơn.

Cứ chạy trốn như vậy.

Chạy thật xa.

Đêm đó thừa dịp xe ngựa trong phủ sớm đã chuẩn bị tốt, nàng mang hành lý, xuất kinh, đường sông núi xa xôi, đi một chuyến đến đất Thục cách ba ngàn dặm.

Trong tay Tạ Nguy hoàn toàn trống rỗng, máu tươi chảy dọc theo mu bàn tay đến hổ khẩu thì chảy xuống, đau đớn như đâm sâu vào lòng.

Cuối cùng hắn vẫn đứng ở trong, không đuổi theo một bước nào.

Ngưỡng cửa kia không cao, dường như lại là một đường ngăn cách, tách hắn với thế giới bên ngoài, dù là ai cũng không thể vượt qua, người khác vào không được, mà hắn ra không xong.

Lúc Lữ Hiển đến Bích Độc đường, trời đã chạng vạng.

Kiếm Thư đứng ở bên ngoài không dám đi vào.

Hắn theo hướng cửa nhìn vào trong, chỉ thấy bên trong u ám, cây đàn lúc trước Khương Tuyết Ninh mang đi từ U Hoàng quán nằm dưới đất, thân đàn vỡ nát, dây đàn đứt đoạn cuộn lại như sợi tóc đen. Mà Tạ Nguy đứng trước bức tường trong bóng tối, rất lâu không cử động, tiều tụy như khúc gỗ mục. Trên bệ cửa sổ đặt một cành hạnh xanh, ánh chiều tà đỏ đậm xuyên vào qua mặt sau phiến lá xanh, quả chưa non chưa lớn khảm vào nhánh cây, cũng không biết là ai hái xuống.

Hẳn Khương Tuyết Ninh đã đến.

Lữ Hiển thấy cảnh này, cũng không dám bước vào trong.

Ngược lại Tạ Nguy, chầm chậm quay đầu, nhìn thấy bọn họ, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, trên mặt hoàn toàn không chút khác thường, nói: “Ngươi đến rất đúng lúc, vừa kịp nghị sự, đi thôi.”

Lữ Hiển lại nhìn thấy tay hắn.

Tạ Nguy đi vòng qua cây đàn rơi hỏng, đi về hướng Chước Cầm đường, chỉ nghĩ hẳn đám người phải đợi lâu rồi.

Lữ Hiển cùng Kiếm Thư còn đứng tại chỗ.

Kiếm Thư hoàn toàn ngơ ngẩn, cũng không hiểu: "Vì sao không ép ở lại chứ?"

Lữ Hiển quay đầu nhìn lại cây đàn rơi hỏng kia.

Trầm mặc rất lâu, hiếm khi không cười, chầm chậm nói: "Tạ Cư An không phải người như thế."

Chương 181: Đất Thục

Xe ngựa phi như bay ra khỏi kinh thành.

Cánh cổng thành to lớn chầm chậm khép lại sau lưng trong ánh hoàng hôn đỏ vàng, màn đêm dần buông xuống nhuộm một màu đen lên màn trời cùng tòa thành ấy lúc càng xa, che đi âm thanh huyên náo phồn hoa vốn có, khiến cho tiếng móng ngựa lộp cộp trên đường lớn trở nên rõ ràng.

Khương Tuyết Ninh yên lặng ngồi trong xe thật lâu.

Rốt cuộc vẫn không nhịn được, vén rèm xe bên cửa sổ lên, nhìn về phía sau: ánh đèn lồng sáng rực trên thành lâu càng xa tầm mắt càng ảm đạm, thực giống những vì sao lạnh lẽo lác đác treo trên nền đêm tối.

Nàng luôn cho rằng, nếu có một ngày, bản thân cuối cùng cũng buông bỏ hết thảy, rời bỏ kinh thành, chắc sẽ vui mừng hoan hỉ như chim sổ lồng.

Nhưng kết quả lại khác so với ý nguyện ban đầu.

Từng câu nói thất vọng mà dứt khoát của Tạ Nguy trước lúc chia tay, như tiếng mắng chửi ác độc, hóa thành một đám mây đen, một trận gió lạnh, không ngừng luẩn quẩn trong đầu nàng, che phủ trái tim nàng, đuổi không đi, xua không hết.

Trên đời căn bản không có tự do thực sự.

Cho dù trốn đến chân trời góc bể, chỉ cần trong lòng còn vướng

bận…

Thì vĩnh viễn bị giam trong lồng!

Hắn hiểu gì chứ?

Chẳng qua là dọa nạt nàng, bức bách nàng, không muốn nàng rời khỏi kinh thành mà thôi!

Khương Tuyết Ninh thu lại tầm mắt, chậm chạp nhắm lại.

Nàng cố dọn dẹp những suy nghĩ hỗn loạn của mình, chỉ đếm tiếng quất roi ngựa của phu xe đằng trước, để cho bản thân không nhớ lại chuyện cực đoan ngoài dự đoán của nàng ở phủ Tạ Nguy.

Từ kinh thành đến đất Thục, đường xá xa xôi, cách chừng ba nghìn dặm.

Tuy tin tức tới lui triều đình có loại khẩn cấp ba trăm dặm, khẩn cấp sáu trăm dặm thậm chí khẩn cấp tám trăm dặm, mười mấy ngày hoặc vài ngày là đến nơi, nhưng chuyến này đi dù Khương Tuyết Ninh không mang nhiều hành lý, cũng chất đầy một xe, đem theo hai nha hoàn là Đường Nhi và Liên Nhi, còn cả hộ vệ trong phủ đảm bảo an nguy, thì ngựa có chọn kĩ đến mấy cũng không thể so với triều đình, vì thế khi thời tiết tốt một ngày đi được hơn một trăm dặm là tốt lắm rồi.

Mùa hè ngày dài đêm ngắn, thích hợp di chuyển;

Nhưng mùa hè cũng nhiều mưa to gió dữ, một khi gặp phải thời tiết không thuận lợi chỉ có thể dừng chân tại dịch trạm hoặc quán trọ, thậm chí ngủ nhờ thôn trang.

Khương Tuyết Ninh đã quen với ngày tháng an nhàn sung sướng trong nhung lụa ở kinh thành từ kiếp trước, lại quyết tâm phải đi đất Thục sớm, ăn ở dọc đường không thuận tiện, ngược lại ép cho mình

gầy đi một vòng, có phần gầy hắn đi.

Khi đến bên bờ Hoàng Hà, bắt gặp cơn lụt vừa mới qua.

Đập vào mắt là cảnh người đói khắp nơi, xác chết đói nằm trên đường.

Cũng không biết từ đâu chạy ra đám người của Thiên Giáo, bốn bề loan tin triều đình vô dụng, hôn quân tàn bạo, nói rằng hoàng đế làm không tốt mới dẫn đến thiên tai, lại dựng lều phát cháo cứu tế, nắm lấy lòng người.

Khương Tuyết Ninh không ở trong triều, không làm quan, dù không nhìn nổi khung cảnh thê lương như vậy, cũng không thể cứu giúp được nhiều nạn dân như thế. Tuy nàng nhìn ra được rõ ràng mưu kế của Thiên Giáo, trong lòng lo âu, nhưng vừa quay đầu nhớ lại những lời không thể coi là "tin nhảm" mà Thiên Giáo lan truyền, mà Tạ Nguy bày mưu tính kế, kiếp trước đến Thiên Giáo cũng diệt sạch, xem ra hắn tự nhìn rõ được những chuyện thế này, cũng không cần người khác nhắc nhở.

Cuối cùng nàng quyết tâm, để xa phu cho xe tiếp tục đi.

Qua Hoàng Hà, tới Lạc Dương, vượt đường xa ở đất Thục, đến Thành Đô, gần như đi từ đầu hạ đến đầu thu, cảnh tượng nhìn thấy trên đường cũng từ bình nguyên bao la chuyển sang sông Vị Hà nước chảy cuồn cuộn, đường ở đất Thục hiểm yếu, cuối cùng mới là vùng thiên nhiên mênh mông màu mỡ nằm cuộn trong lòng núi cao trùng điệp.

Vưu Phương Ngâm nhận được tin nàng định tới đất Thục từ lâu, dùng tiền của mình dựng cho nàng trạch viện ở hai nơi Thành Đô và ở khu giếng muối, một nơi để ở thường xuyên một nơi để dừng nghỉ chân, còn tính toán thời gian đến dịch trạm Thành Đô sớm nửa tháng đón nàng.

Khi thấy Khương Tuyết Ninh từ trên xe bước xuống, nàng suýt chút nữa không nhận ra.

Khuôn mặt tinh tế nhưng nhợt nhạt nhuốm gió bụi dặm trường, lâu ngày bôn ba mỏi mệt làm nàng trông còn gầy hơn hẳn trước đây, thậm chí vừa nhìn còn có cảm giác hiu quạnh, sa sút không nói nên lời, chớp mắt đã khiến Vưu Phương Ngâm rơi lệ.

Nhậm Vi Chí vừa ngượng nghịu, vừa hơi tò mò, đứng cách xa cả nửa ngày không bước đến gần.

Khương Tuyết Ninh lại cười tới đỡ Vưu Phương Ngâm đang hành lễ với mình dậy.

Ngước mắt nhìn xung quanh, hết thảy đều không giống với kinh thành, người qua người lại nói giọng Thục, chỉ trừ Vưu Phương Ngâm tới đón, còn lại đâu đâu cũng vô cùng lạ lẫm, khiến nàng có cảm giác như phiêu bạt xứ người.

Có một giây lát ngẩn ngơ, câu nói đó của Tạ Nguy lại vang bên tai nàng.

Nhưng theo đó mà tới lại là sự hiếu kì và vui thích.

Nàng không để ý đến cảm giác buồn phiền và trống rỗng kì lạ kia.

Trong hai năm tiếp theo, Khương Tuyết Ninh giấu mình đằng sau ruộng muối Nhậm thị, vì lời hứa của mình với Thẩm Chỉ Y, mở rộng địa bàn làm ăn không màng hậu quả, chỉ cần là nghề kiếm tiền nhanh đều có sự tham gia của nàng, hơn nữa phương thức phát ngân cổ nhanh chóng thu về của cải, cũng dần trở nên phổ biến ở những trấn thương nghiệp trọng điểm dọc sông Trường Giang.

Vào năm thứ hai, nàng đã âm thầm liên lạc với Yến Lâm.

Khương Tuyết Ninh khiến cho bản thân không có thời gian nghĩ

ngợi, chưa từng để mình phải chịu thiệt trong việc ăn mặc, người bên dưới đều nghe theo nàng, người bên trên cũng không thể quản thúc nàng, càng không có mấy thứ xã giao giả tạo rườm rà.

Nhưng dù như vậy, nàng cũng vẫn không dám dừng lại.

Nàng sợ một khi dừng lại, có phút giây nào rảnh rỗi để yên lặng suy ngẫm, sẽ phát hiện: cho dù quyết định đến đất Thục không hề sai, nhưng sự trốn chạy trong hai năm dài này, cũng chỉ là tự trải nghiệm để chứng minh người đó nói đúng đến đâu mà thôi.

Chương 182: Ngờ vực của Vệ Lương

Đã là lần thứ ba, Vệ Lương mở chiếc đồng hồ quả quýt tinh xảo mua từ tay thương nhân Ba Tư, xem thử canh giờ, phong cảnh phố xá bên ngoài thay đổi, ba ngàn dặm đất Hoài Dương, đang vào giữa thu, làn gió mát thổi rụng chiếc lá, cây quất tô điểm cả phố chợ, vô số dịu dàng cùng phồn hoa.

Nhưng hắn mơ hồ không có tâm tư thưởng thức, trái lại sinh ra một chút thấp thỏm không thể kiềm chế.

Sắp gặp người đó rồi.

Hắn lại bắt đầu lo lắng lần này làm quá mức, liệu có mang đến tai họa gì cho mình hay không?

Chuyện vẫn phải nói từ mùa hè năm trước.

Thời gian đó Vệ Lương còn đọc sách ở Sương Chung thư viện của Dương Châu, tuy rằng không được xem là tài tử đứng đầu tài năng vô song, nhưng ở phạm vi đất Giang Nam cũng được tính là nổi danh gần xa, chính là một trong những người được kỳ vọng đạt Giải Nguyên trong kỳ thi Hương năm nay.

Không ngờ, một hôm đi du hồ, lúc sắp sửa rời thuyền lên bờ, lại gặp phải một cô nương kỳ lạ.

Thân hình mảnh mai tinh tế, trên người đeo trang sức xa hoa, chỉ riêng viên minh châu đeo bên tai cũng không biết giá trị đến mấy ngàn lượng bạc, nhưng y phục vàng nhạt bằng lụa Hàng Châu lại dính đầy nước bùn, giống như vừa vớt ra từ vũng bùn, ngay cả trên

đầu, trên mặt đều không tránh khỏi. Nhất là khuôn mặt kia, dường như vội vàng muốn lau nước bùn đi, nhưng không được, ngược lại còn lau khuôn mặt nhem nhuốc hơn.

Lúc nhìn thấy một nhóm học sinh bọn hắn lên bờ, nàng ngay lập tức đến nghênh đón.

Đám người qua lại thân thiết với Vệ Lương đương nhiên đều là thanh niên tài tuấn, học cao hiểu rộng, ngày thường du thuyền dạo hồ đều có không ít cô nương mạnh dạn tung khăn tay túi thơm, vừa nhìn thấy có cô nương chủ động tiếp cận theo bản năng đều cho là cố ý đến làm quen, chẳng qua vẫn là lần đầu nhìn thấy người mang dáng vẻ nhếch nhác thế này, nhất thời đều dừng bước.

Tuy Vệ Lương có tài danh, nhưng tướng mạo cũng chỉ bình thường, không mấy khiến người ta kinh động.

Ngày trước đều là sĩ tử đồng hành được ưu ái hơn.

Bởi vậy lúc đó hắn chỉ đứng trong đám người, như thể hoàn toàn không quan tâm đến, chờ xem kế tiếp ra sao.

Nhưng không ai ngờ tới, đang lúc đám bằng hữu đi cùng ngả ngớn hỏi "Cô nương muốn tìm ai", vị cô nương kia chớp chớp mắt, vậy mà lại nhìn lướt qua chỗ hắn đứng, nói không có một chút e lệ thẹn thùng: "Ta tìm Vệ Lương Vệ công tử."

Trên bờ hồ lập tức an tĩnh.

Bản thân Vệ Lương cũng ngơ ngác, quả thực rất ngạc nhiên.

Người khác đều nhìn về phía hắn.

Cô nương kia vẫn điềm tĩnh phóng khoáng như cũ, rõ ràng gương mặt nhem nhuốc đến nỗi khó phân biệt như thế, lúc cười lên hoàn toàn cho người ta một loại ảo giác tươi sáng, nói với hắn: "Vệ Công

tử, có thể cùng đi đến nơi khác nói chuyện được không?"

Đám bằng hữu đồng hành trước nay hóng chuyện chẳng bao giờ chê chuyện lớn, cố ý ở bên cạnh ồn ào.

Hắn bắt đầu cảm thấy trên mặt hơi nóng lên.

Chân bất động tựa như đóng đinh trên mặt đất, cứng nhắc đáp lại cô nương kia: "Cô nương tìm tại hạ có chuyện gì, có thể nói ngay tại đây không, không cần phải đi nơi khác."

Ánh mắt cô nương kia nhìn hắn có chút kỳ lạ, đôi mắt chuyển động một hồi, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, sau một lát liền nhướng mày: "Ngươi thật sự muốn ta nói ra ở đây?"

Vệ Lương giật mình trong lòng, theo bản năng nói: "Không có chuyện gì không thể nói với người khác."

Nàng lại chân thành nhìn hắn, thần thần bí bí lặp lại một lần: "Vệ công tử, ngươi đã suy nghĩ kỹ, thật sự muốn nói tại đây sao?"

Một khắc đó, trong đầu Vệ Lương lướt qua thiên hình vạn trạng, đủ các loại hoài nghi bản thân tuôn ra: Sau khi đến Dương Châu đọc sách ta từng hổ thẹn với cô nương nào không? Có từng hứa hẹn cùng nữ tử Thanh lâu câu lan nhưng chưa thực hiện không? Nửa đêm đi trên đường phải chăng đã nhặt được đồ vật gì không thích hợp mà chưa trả lại cho khổ chủ hay không? Ở thư viện có phải vẫn chưa đủ cẩn trọng lời nói việc làm vô tình chọc giận ai đó không?

Nhưng đáp án đều là không có.

Tuy nhà hắn không giàu có nhưng cũng không bần hàn, tầm nhìn và hiểu biết cơ bản vẫn có, thứ nhất không đến nỗi làm chuyện gì quá mức để cho người ta tìm đến cửa, hai là dù làm xong cũng không đến nỗi để người khác nắm được nhược điểm rõ ràng.

Nhưng điệu bộ của cô nương này…

Phải chăng mình đã bỏ quên thứ gì rồi?

Ánh mắt mọi người dừng lại trên người hắn như thể kim châm.

Vệ Lương có chút lo lắng không thể lý giải.

Cuối cùng hắn vẫn không khắc chế được đấu tranh tâm lý trong đầu, ho khan một tiếng, nói với vẻ không chắc chắn: “Vậy thì đi nơi khác nói?”

Sau này hắn từng rất nhiều lần nhớ lại quyết định hỏng bét trong một lúc hồ đồ này, quả thực có thể nói là vứt danh tiếng của mình dưới chân người khác…

Không chột dạ thì có gì phải kiêng kỵ chứ?

Kể từ đó, chuyện này khiến khắp thư việc đồn đại hắn có dây dưa không bình thường với một vị cô nương bí ẩn, luôn luôn bị lấy ra trêu ghẹo, hơn nữa khi người khác hỏi, hắn còn không cách nào nói ra được nguyên do, vô cùng ấm ức.

Chẳng qua vào lúc đó, suy nghĩ chưa tới, cũng không có cảm thấy chuyện này sẽ gây ra hậu quả gì.

Ngược lại cô nương kia đã cười đến nỗi gập cả lưng lại rồi.

Cuối cùng còn vô cùng tự nhiên khoát khoát tay nói với hắn và đám bằng hữu: “Tiểu nữ cùng Vệ công tử đi trước nói chuyện, trong chốc lát không thể nói hết được, chư vị công tử không cần đợi hắn. Xong chuyện, đương nhiên ta sẽ đưa hắn về thư viện.”

Đám bằng hữu tự cho là thức thời, cười ồn ào trêu ghẹo, tản đi sạch sẽ.

Ánh chiều tà rải trên mặt nước, nửa hồ gợn sóng lăn tăn.

Cành liễu bên hồ đã khô héo, để lại hắn cùng vị cô nương không thể nhìn rõ diện mạo đứng đối mặt, đánh giá lẫn nhau.

Vệ Lương cau mày nói: “Dường như tại hạ và cô nương không hề quen biết.”

Cô nương kia chắp tay sau lưng nói: “Vệ công tử không biết ta, nhưng ta lại từng nghe đại danh của Vệ công tử từ rất lâu rồi.”

Vệ Lương không hiểu: “Cô nương cũng thích đọc sách?”

Cô nương kia lắc đầu: “Hận nhất là đọc sách, gần đây lại có sở thích khác.”

Vệ Lương không biết tiếp theo nên nói thế nào.

Cô nương kia cười lên với hắn: “Nghe nói Vệ công tử cũng nghiên cứu rất nhiều về vấn đề này, cho nên hôm nay đặc biệt đến thỉnh giáo.”

Cuối cùng Vệ Lương không khống chế nổi hiếu kỳ trong lòng: “Vấn đề này?”

Khóe môi cô nương kia hé mở: “Trồng trọt.”

Vệ Lương: “…”

Khoảnh khắc nghe thấy hai từ này, mí mắt Vệ Lương hầu như đều giật lên, thậm chí da đầu tê rần, có một loại cảm giác choáng váng khi bí mật sâu nhất trong nội tâm mình bị người khác phát hiện.

Hắn kinh hãi: “Sao ngươi biết được?”

Bây giờ nhớ lại tình cảnh lúc đó, thật sự có chút khôi hài không diễn

tả được, nhưng khó mà phủ nhận: Ít nhất tại thời điểm đó, trong lòng hắn còn tồn tại chút sợ hãi. Không phải sợ bị người khác biết được, mà sợ trong nhà đến tìm hắn gây phiền phức.

Sĩ nông công thương.

Sĩ là cao nhất, người đọc sách mười năm gian khổ chẳng qua chỉ vì một mai vượt long môn trở thành người đứng trên kẻ khác, hướng xuống thì nông là chính yếu, thương xếp cuối cùng.

Gia tộc thi thư đời đời hiển nhiên coi thường ba loại người bên dưới.

Nhưng từ nhỏ Vệ Lương đã không giống người khác, nhìn thấy trời đổ mưa, nước chảy trên mặt đất, phải đi hỏi cho ra lẽ, suốt ngày lật xem sách lịch thiên văn, nhìn thấy việc làm lụng ở ruộng đồng, phân bố tưới tiêu, mạ mọc mầm, muốn đi tìm hiểu cho rõ, âm thầm đến tiệm sách vụng trộm mua về một bản 《Tề dân yếu thuật》, càng về sau người khác trồng lan trong chậu, hắn lại kết giao rất sâu với những dị tộc Ba Tư, trong chậu sứ Thanh Hoa trồng một loại cây trông vô cùng xấu, gọi là khoai tây gì đó…

Lúc còn nhỏ, người khác xem như hắn đang đùa giỡn vậy thôi.

Đợi lớn tuổi hơn một chút, rốt cuộc trưởng bối trong nhà phát hiện bản chất của việc hắn rời kinh học hành, liền tìm ra toàn bộ sách lịch sách nông đốt sạch, nghiêm khắc dùng một trận gia pháp với hắn, nói nếu hắn thi không được trở về sẽ cho hắn đẹp mặt.

Lúc này Vệ Lương mới “Biết sai hối cải”, dùng cái đầu nhạy bén dùng vào “chính lộ” là học hành, viết sách luận, đọc kinh sách, chưa được vài năm cũng coi như trời không phụ lòng người, kiếm được chút thanh danh.

Rời nhà liền đến Dương Châu nhập học.

Trong Sương Chung thư viện không ai quản giáo, hễ rảnh rỗi lấy đao

khoa tay múa chân trên củ khoai tây hắn đào ra, còn nướng vài củ như khoai lang cho bằng hữu ăn. Đương nhiên sau khi một người trong số đó ăn xong bị đau bụng, không còn ai dám ăn thử đồ của hắn nữa.

Có thể nói, Vệ Lương tuyệt đối không ngờ, ở đất Dương Châu này, lại có người biết sự thật hắn không thích đọc sách mà yêu trồng trọt hơn!

Dường như cô nương kia đã sớm dự liệu được hắn sẽ kinh ngạc như thế, cũng không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ cười tít mắt nhìn hắn, nói: “Nếu ta nói, trước mắt có mấy ngàn mẫu đất trống, chờ một người đến trồng gì đó, liệu Vệ công tử có hứng thú không?”

Vệ Lương cảm thấy nàng đang nói linh tinh.

Một nha đầu còn hơi sữa ở đâu ra dám nói có hơn ngàn mẫu đất trống chờ người đến trồng? Lúc ấy gần như không chút nghĩ ngợi, hắn liền cự tuyệt, nhưng cô nương kia lại không tỏ rõ ý kiến, chỉ đưa cho hắn một tấm danh thiếp, bên trên viết địa chỉ một tòa biệt viện, nói nếu hắn đổi ý có thể tự tìm đến, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng đón tiếp.

Thế là, rốt cuộc Vệ Lương vẫn không thể chống cự nổi sự cám dỗ này.

Sau khi về thư viện, chỉ nhịn được sáu ngày, hắn đã không kiềm được làm theo lời nàng, đến biệt viện kia.

Chỉ là không gặp được cô nương kia nữa.

Người ở lại biệt viện đón tiếp hắn là một vị cô nương khác, khuôn mặt thanh tú, tự mình giao vào tay hắn một phong thư, vài bản khế đất và sổ sách, đồng thời đưa hắn đến xem xét nơi gọi là “đất trống” đó.

Từ đây, Vệ Lương đã lên phải thuyền giặc, vào ổ trộm cướp.

Có điều…

Làm một đống việc, bạc cầm không ít, thóc thu hoạch năm nay cũng thực khả quan, nhưng hắn vẫn không biết rốt cuộc mình đang làm việc cho ai, quả thực khiến lòng hắn bất an.

Nhất là gần đây…

Xe ngựa đã đi đến đất Kim Lăng.

Bên ngoài người đi đường tấp nập, náo nhiệt ồn ào, dù mặt trời sắp xuống núi, khắp nơi vẫn đầy tiếng người mời chào bán buôn. Thậm chí có vài người đến lúc này mới ra ngoài bày quầy bán hàng.

Ven sông thả đầy hoa đăng.

“Xuy…”

Ngoài xe ngựa, xa phu ghìm ngựa, dừng lại hỏi đường người ta.

“Tiểu ca, xin hỏi đường nào đến ngõ Ô Y?”

Người qua đường chỉ đường cho xa phu.

Điểm dừng đại khái ở gần một trà quán, có thể thoáng nghe thấy giọng người ta chuyện phiếm bàn luận từ lầu hai truyền đến.

Vệ Lương tập trung tư tưởng nghe một lát liền nhíu mày.

“Theo ta ấy, giữa Vạn Hưu chân nhân và Viên Cơ đại sư ắt sẽ có một trận đấu đá, Thiên Giáo tôn sùng Đạo giáo, Bạch Mã tự chắc chắn tôn kính Phật pháp, chỉ riêng cãi nhau đã ầm ĩ mấy tháng liền, thế này rõ ràng là muốn đánh rồi! Ta thấy vẫn nên dọn dẹp đồ đạc, mấy ngày tới cách xa Giang Nam một chút, có trời mới biết hôm nào lại

khơi lên chiến sự?”

“Khẳng định là Viên Cơ hòa thượng có năng lực hơn!”

“Đúng vậy, Thánh thượng tín nhiệm ông ta như vậy, hai năm qua nghe nói ngay cả Tạ thiếu sư cũng bị xa cách. Tính ra, Tạ thiếu sư mới thật sự là đế sư, ông ta là một hòa thượng nửa đường nhảy ra, chẳng có công lao gì với xã tắc, hay với bách tính, sao có thể được phong thành quốc sư?”

“Ôi lời này không dám nói lung tung nha…”

“Aiz, loạn, loạn quá đi thôi!”

“Cũng may hai năm qua Thát Đát sống yên ổn không ít, không làm phiền Đại Càn, nếu không loạn trong giặc ngoài, hễ động liền bùng nổ, quả thực muốn ép chết bách tính thấp cổ bé họng chúng ta mà!”

“Theo ta, Thiên Giáo có năng lực hơn đó! Thế nào là đại đồng? Người Thiên Giáo là vì đại đồng! Sau khi vài hộ trong thôn chúng ta không có đất mà trồng, làm thổ phỉ cũng không được, đều gia nhập Thiên Giáo, chẳng phải đều do cẩu quan và gian thương ép hay sao?”

“Còn may Giang Nam chúng ta là đất giàu có đông đúc, không ảnh hưởng lắm…”

“Chẳng phải năm sau Hoàng đế đi tuần phía nam sao?”

“Chẳng phải sao, ngươi nói nửa tháng nay nhiều như vậy phú thương lớn đến Kim Lăng chúng ta như vậy, khắp nơi đều là xe sang ngựa quý? Là vì chuyện này đây! Một chuyến đi tuần phía nam hao người tốn của, đám cẩu quan không muốn bỏ tiền, chẳng phải đến tóm đám phú thương này sao? Nghe nói chỉ cần bọn họ bỏ tiền ra, ai bỏ nhiều tiền, chuyện buôn bán vận chuyển muốn của triều đình năm sau sẽ chia cho bọn họ một chút.”

“Thế đạo càng ngày càng khó rồi…”

“Ai bảo không phải nào?”

…

Xa phu hỏi được hướng của ngõ Ô Y, dần dần đi xa dần, những âm thanh này cũng chậm rãi nhỏ dần về phía sau, lẫn vào tiếng xe ngựa lộc cộc, trở nên mơ hồ.

Vệ Lương rũ tầm mắt, sờ lên vật trong tay áo.

Sổ sách một mùa an tĩnh nằm trong đó, buộc vào cánh tay, chắc nịch.

Xa phu nói một câu: “Vệ công tử, đến rồi.”

Lúc này Vệ Lương mới xốc màn xe bước xuống.

Ngõ cũ Giang Nam dài thật dài, rêu xanh mọc lên giữa những khe đá xanh, không biết vài chiếc lá thu vàng từ đâu tới rơi lả tả trên mặt đất. Cánh cổng trước mắt lạnh lẽo vắng tanh, hoàn toàn không có chút hào hoa xa xỉ nào, thậm chí ngay cả tên họ cụ thể cũng không, trên đỉnh chỉ có một tấm bảng đen, đề ba chữ “Tà Bạch Cư”.

Hắn bước tới gõ vòng cửa.

Không bao lâu đã có người đến mở cổng.

Là một nha hoàn mi thanh mục tú, thấy hắn cũng không kinh ngạc, trong mắt lại lộ ra mấy phần dò xét, lãnh đạm nói: “Vệ công tử đến rồi, sau khi chủ nhân chúng tôi nhận được tin ngài đưa đến, đã đặc biệt ở đây chờ ngài nửa ngày, mời ngài vào.”

Nhìn bên ngoài không nhận ra, bên trong Tà Bạch Cư lại vô cùng yên

tĩnh đẹp đẽ.

Trên hành lang treo mấy con vẹt.

Thấy người đến liền kêu lên: “Là ai đến đấy, là ai đến đấy!”

Vệ Lương cạn lời.

Đi thẳng một đường đến sâu trong sân viện, qua hai ô cửa thùy hoa, mới vào một thủy tạ ven hồ. Mỹ nhân trong thủy tạ tựa bên bờ, đặt một chiếc ghế tựa nghiêng nghiêng, có một chiếc bàn vuông bên cạnh, bên trên đặt đĩa hoa quả, còn có một quyển sổ sách đang mở ra.

Người ngồi trên ghế là một vị cô nương.

Lại không phải ngồi ngay ngắn đoan chính, mà là ngồi xếp bằng, dáng vẻ lười biếng. Trên mái tóc đen nhánh bóng loáng chỉ cài một cây trâm mã não Nam Hồng đỏ rực, quay mặt ra hướng hồ, đưa lưng về phía thủy tạ, tay nâng má nhìn cần câu trên lan can, dường như đang buồn chán, chờ cá cắn câu.

Từ phía sau Vệ Lương chỉ có thể thấy nửa bóng lưng nàng.

Nhất thời cũng không chắc, có phải cô nương năm trước mình từng gặp không.

Nha hoàn dẫn đường bẩm: “Cô nương, Vệ công tử tới rồi.”

Cô nương kia cũng không quay đầu lại: “Cầm tiền của bản cô nương, trồng trên đất của bản cô nương, lấy từ sổ sách của bản cô nương, thu hoa màu của bản cô nương, còn dám dùng cái này uy hiếp, sống chết muốn gặp ta, hỏi cho ra nhẽ. Vệ công tử, thế đạo giờ đây trộm cướp hoành hành, ngươi lại không lo trên đường gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, bất cẩn đi đời nhà ma à?”

Vệ Lương vừa nghe giọng đã nhận ra.

Nhẹ nhàng thản nhiên, như gió qua tai, như mạch suối trong, vô cùng vui tai vui mắt, khiến người ta mơ mộng.

Hắn đứng đằng sau, đương nhiên cũng nghe ra bất mãn cùng uy hiếp ẩn giấu trong lời nói, nhưng tự hỏi chưa từng làm chuyện gì thẹn với lòng, dù đối mặt lang sói cũng hiên ngang không sợ, vì thế giữ bình tĩnh như thường, trả lời: "Năm trước đồng ý lời mời của cô nương, lo liệu mấy ngàn mẫu ruộng, thu hoạch không tồi, tuy được cô nương hứa trọng thưởng, lúc ấy lại bởi vì nhất thời vui mừng, cũng không suy nghĩ nhiều. Nhưng lúc các hộ nông báo thu hoạch lên, tại hạ nghĩ bên ngoài Nhạn Môn Quan có Thát Đát nhìn chằm chằm, ở Trung Nguyên có Thiên Giáo hoành hành, không thể không có mấy phần nghi hoặc với hướng đi của lương thực này. Nếu đưa đến chợ, giúp cho bách tính cũng không sao. Nhưng nếu cô nương rắp tâm gây hại, dùng cho loạn thần tặc tử nuôi quân, vậy đó là tội của Vệ mỗ."

Thân mình của nữ tử phía trước chợt ngừng lại.

Vệ Lương đi thẳng vào chuyện chính: "Cho nên nay Vệ mỗ đến đây, chỉ vì hỏi một câu, cô nương có bản lĩnh như vậy, là cống hiến vì Thiên Giáo sao?"

"…"

Cống hiến vì Thiên Giáo…

Trông nàng giống người không sợ chết còn dám dây vào Thiên Giáo đến thế sao?

Khóe miệng của nữ tử phía trước cũng không nhịn được hơi giật, cuối cùng quay đầu lại, nhìn Vệ Lương: "Vệ công tử quả thật một lòng trồng trọt, không màng thế sự, sao ngay cả ý nghĩ hoang đường như thế cũng dám chứa trong đầu?"

Y hệt kiếp trước, chỉ xứng làm ruộng thôi!

Cái đầu này của thám hoa lang tương lai, văn chương làm được, làm ruộng cũng làm được, duy chỉ có không lên được quan trường đấu đá sống chết với người ta. Nàng nên sớm hiểu được, không nên ôm hi vọng quá lớn với đầu óc người này!

Lúc nàng quay mặt lại, biểu cảm mang mấy phần mất kiên nhẫn.

Trên hai gò má như trứng ngỗng, làn da trắng như tuyết non mịn tưởng chừng gió thổi sẽ tan, dưới ánh chiều tà như phủ lên một lớp ánh hồng, trong đôi mắt long lanh lắng đọng hiểu biết từng trải thế sự trong hai năm qua, giữa sự linh động lại thêm mấy phần thận trọng vững vàng.

Chỉ là trên khóe môi cười như không cười, thêm vào một chút trào phúng giữa sự xinh đẹp vô biên này.

Vệ Lương mới chỉ gặp nàng một lần vào năm trước.

Khi đó mặt nàng đầy bùn, nào có phong thái rạng ngời như vậy?

Xưa nay hắn rất ít giao thiệp cùng nữ tử, càng đừng nói nữ tử xinh đẹp như vậy, Vệ Lương bị đôi mắt của nàng nhìn vào, không hiểu sao có mấy phần quẫn bách, chỉ cảm thấy hơi nóng xông lên mặt, lại không mở miệng nói nổi nên lời.

Khương Tuyết Ninh ném cần câu đi, hàng chân mày tinh tế cau lại: “Ai nói với ngươi ta làm việc cho Thiên Giáo?”

Chương 183: Hoàn toàn do hiểu lầm

Nàng vừa nói, vừa đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Lúc này mới thấy nàng mặc một bộ váy xanh lục hoa văn cỏ uốn, bước lên một bước, tà váy liền như sóng nước lăn tăn lay động, nàng trực tiếp đi đến cạnh hắn, vòng quanh hắn, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới.

Vệ Lương chỉ cảm thấy sởn da gà.

Khi đối phương đứng trước mặt, hắn không dám ngẩng đầu; khi đối phương ở sau lưng, sống lưng hắn cứng đờ như cây cột đá.

Kiếp trước Khương Tuyết Ninh quen biết Vệ Lương, hoàn toàn do hiểu lầm.

Lúc ấy Lâm Truy vương Thẩm Giới mới đăng cơ, hắn đưa nàng đi chơi khắp phố phường trong kinh thành, gặp một đám thương nhân mắt sâu mũi cao vượt biển đến đây, đang chào bán bên đường những thứ quả dáng vẻ kỳ lạ.

Không ít người vây quanh, đến xem trò hay.

Nhưng người bỏ tiền ra mua chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nàng và Thẩm Giới cũng đứng vây xem cảnh náo nhiệt, không ngờ vào lúc sắp rời đi lại gặp một văn nhân không cao không cường tráng gắng sức chen vào đám người, đến trước mặt mấy thương nhân, nói bản thân không chỉ muốn mua những loại quả đó, mà còn muốn cả hạt giống của chúng.

Thế là một tràng quang quác xổ ra, giá tiền thì vẫn chưa định được.

Văn nhân này tức đến nỗi đỏ cả mặt, lại như cố chấp với đám quả và hạt ấy, đứng giữa đường không chịu đi.

Cuối cùng vẫn là ánh mắt Trịnh Bảo sắc bén, nhớ ra người đó, nói khẽ bên tai Thẩm Giới: "Đây chẳng phải là Vệ thám hoa được ngài khâm điểm trong kì thi năm nay sao?"

Lúc này Thẩm Giới mới nghiêm túc đánh giá hắn.

Khương Tuyết Ninh cũng không kìm được mà kinh ngạc.

Thẩm Giới ngẫm nghĩ, bèn để Trịnh Bảo giải vây giúp vị Vệ thám hoa kì quặc này, trả tiền, tránh thu hút người khác đến bàn tán.

Khả năng nhớ mặt người của thiên tử Thẩm Giới cao quý có giới hạn, nhưng là một thám hoa cho dù Vệ Lương không nhớ Thẩm Giới trông như thế nào, thì cũng nhận ra Trịnh Bảo hôm đó đứng trên bậc thềm kim điện truyền thánh chỉ, vì thế lập tức tiến lên hành lễ.

Cũng may Thẩm Giới kịp thời ngăn lại.

Rồi khó hiểu hỏi hắn mua đống đồ vứt đi này làm cái gì.

Vệ Lương toát mồ hôi, chỉ nói mình có một số thú vui lặt vặt, thích nghiên cứu chuyện đất đai vườn tược, mong Thẩm Giới không trách cứ.

Thẩm Giới nhìn chỗ quả hắn ôm trong lòng, lắc đầu.

Cũng không biết là cảm thấy vị thám hoa lang này không lo làm việc đàng hoàng hay là có ý gì khác, nhưng tóm lại vẫn không trách phạt, chỉ nói: "Có mấy thú tiêu khiển ngoài chính sự cũng không thể khiển trách được, mang về nghiên cứu đi, dù sao cũng là trẫm bỏ tiền ra,

ngày sau thực sự nghiên cứu ra được thứ gì, nhớ mang vào cung hiếu kính là được. Trẫm tuy không giỏi thứ này, nhưng hoàng hậu rất háu ăn, không chừng lại thích cho xem."

Khương Tuyết Ninh đứng sau lưng hắn, cảm thấy mất mặt, muốn phản bác, nhưng không nói ra được, chỉ đành nuốt nghẹn trong lòng.

Vệ Lương như tránh được kiếp nạn, thở phào một hơi.

Sau đó Thẩm Giới cùng Khương Tuyết Ninh hồi cung, chuyện này cũng rơi vào quên lãng. Trong cung người đấu với người, quỷ liều với quỷ, chẳng mấy chốc nàng đã quên sạch.

Nhưng không ngờ, giữa hè năm sau, khi nàng đang ở dưới hiên đại điện Khôn Ninh cung dạy chim sáo nói chuyện, thì thấy tổng quản phủ nội vụ đưa mấy tên thái giám dâng thứ gì đến.

Toàn là hoa quả có hình dáng kì lạ.

Còn có loại toàn gai nhọn, giống như một ngôi sao băng lớn.

Hỏi ra mới biết, là của một vị biên tu trong Hàn Lâm viện tên Vệ Lương đặc biệt dâng lên, đã hỏi hoàng đế, cho người mang đến cho nàng.

Khương Tuyết Ninh hoàn toàn không nhớ ra chuyện khi ấy, thám giám phủ nội vụ vừa đi, liền nghiên cứu mấy thứ quả này một lúc lâu.

Có cái ngon, có cái không hiểu nổi.

Cuối cùng sự chú ý của tất của mọi người đều đặt lên loại quả toàn gai nhọn, nghe nói gọi là cái gì mà sầu riêng, phải bóc vỏ bên ngoài mới ăn được thịt bên trong, thế là bèn gọi một tiểu thái giám mang dao đến vất vả mở ra.

Kết quả…

Mùi vị ấy tưởng như hun hết thảy người trên kẻ dưới trong Khôn Ninh cung choáng váng, khiến Khương Tuyết Ninh không thể nào quên!

Thứ này mà nói là ăn được ư?

Nàng giận tím mặt, vốn cho là tên họ Vệ này là người hiền lành, hóa ra còn quá đáng hơn đám thanh lưu lão thần phản đối nàng trong triều đình, đây rõ ràng là mượn cơ hội để sỉ nhục nàng!

Thế là vào một ngày hoàng đế ban yến tiệc ở ngự hoa viên, Khương Tuyết Ninh tìm cơ hội kéo Vệ Lương ra nói chuyện.

Vệ Lương dường như không phát giác ra tai họa sắp đến với mình, còn hỏi Khương Tuyết Ninh chỗ hoa quả đó ăn thế nào.

Khương Tuyết Ninh suýt thì gọi người lôi hắn xuống chém đầu.

Nhưng dù sao cũng là thám hoa lang được hoàng đế đích thân khâm điểm, không đến lượt nàng trắng trợn ra tay, vì thế chỉ giả cười nói rằng nàng rất thích đồ hắn dâng lên, nếu hắn đã có lòng với chuyện rau quả như thế, ở lại Hàn Lâm viện thực lãng phí, sao không cho làm quan phụ mẫu của bách tính, dạy bọn họ trồng trọt? Nàng còn có thể giúp hắn nói đôi lời với hoàng đế.

Theo lý mà nói, hễ quan viên có đầu óc nào trong triều nghe thấy lời này, đều sẽ bị dọa đến mức chân run lập cập, toát mồ hôi lạnh.

Vì bản thân lời nói này một là một loại uy hiếp rõ ràng.

Ở trong Hàn Lâm viện ấy thực là "trữ tướng", tương lai phần lớn có thể ở trong kinh làm quan. Còn chưa hết khổ đã bị phái ra các tỉnh làm quan, đó đều là quan bậc dưới khổ sai lăn lộn không được thuận lợi.

Nhưng không ngờ, sau khi Vệ Lương sững người, lại tràn ngập vui sướng, mặt mày như bừng sáng, liền đó trúc trắc khom người với khuôn mặt đỏ bừng đáp: “Vậy, vậy làm sao dám phiền nương nương chứ?”

Lúc này Khương Tuyết Ninh quả thực nhìn không hiểu phản ứng của hắn là cái kiểu gì.

Nàng lại ngoài khen trong chê mà châm biếm mấy câu, nhưng không biết Vệ Lương thật sự hồ đồ hay giả hồ đồ, còn tưởng nàng khen hắn, càng cười rạng rỡ.

Cuối cùng Khương Tuyết Ninh chẳng hiểu ra sao, thấy hắn không hề cáu giận, nàng tức tối phất tay áo bỏ đi.

Đêm đó liền mách với Thẩm Giới.

Nói Vệ Lương người này ra sao, toàn là xu nịnh nàng, không phải một vị quan tốt, dứt khoát phái đi tỉnh lẻ, để hắn tự kiểm điểm cho tốt, thích trồng trọt thì trồng cho thỏa thuê.

Thẩm Giới không tránh được khuyên giải, dỗ dành nàng, để nàng nguôi giận.

Khi ấy Khương Tuyết Ninh tưởng Thẩm Giới vẫn thiên vị tên thám hoa đáng ghét này.

Kết quả ngày hôm sau liền nghe nói, lúc thượng triều Thẩm Giới xách Vệ Lương ra khỏi Hàn Lâm viện bằng một tờ lệnh điều đi, ném đến Cao Bưu làm huyện lệnh.

Lần này Khương Tuyết Ninh vui vẻ rồi.

Thẩm Giới cũng không nói gì, tối đến cùng nhau dụng thiện cũng chỉ ngắm nàng cười, hỏi nàng như vậy có sảng khoái hay không.

Cái đuôi của Khương Tuyết Ninh vẫy lên tận trời.

Nàng nghĩ, có vết xe đổ của Vệ Lương, đang yên đang lành một thám hoa chạy đi làm huyện lệnh, cuộc sống không biết thê thảm đến cỡ nào, có lẽ về sau không dám đụng chạm nàng nữa.

Nhưng…

Mới chỉ qua một năm, khi hộ bộ chỉnh lý việc thu thuế của các tỉnh, lại ngạc nhiên phát hiện: huyện Cao Bưu giao thuế ruộng nộp lương thực lại tăng gấp đôi so với năm ngoái!

Lần đầu tiên, Khương Tuyết Ninh bắt đầu nghi ngờ ông trời cố ý chơi nàng.

Toàn triều văn võ đều chấn kinh bởi tình huống của huyện Cao Bưu, có người hoài nghi hắn thu thêm thuế ruộng của bách tính, có người hoài nghi trong này có điều không thể để người khác biết, Thẩm Giới tất nhiên cũng vô cùng kinh ngạc, phái người xuống điều tra.

Kết quả điều tra được đã vả mặt tất cả mọi người.

Con người hoàn toàn là nhờ bản lĩnh, huyện Cao Bưu từ khi trồng trọt theo huyện lão gia Vệ Lương, mỗi mẫu ruộng trồng được hai mẫu lúa, là lương thực của gia đình được nhân đôi, vì thế mới nộp cho nhiều đình nhiều lương thực hơn.

Khỏi phải nói, Vệ Lương được gấp rút triệu về kinh.

Nếu sản lượng thóc lúa cao như huyện Cao Bưu được lan tỏa rộng rãi, thì triều Đại Càn há chẳng phải không còn cảnh mất mùa đói kém?

Mấy ngày đó Khương Tuyết Ninh ưu sầu cực độ.

Nghĩ đến tên Vệ Lương này đắc thế, với nàng mà nói tuyệt đối không

phải chuyện tốt lành gì, đang suy nghĩ làm sao để trị được người này, thì thái giám phủ nội vụ hùng hục khiêng gì đó từ bên ngoài vào.

Đó là ba giỏ đầy ắp trứng vịt muối Cao Bưu thượng hạng.

Thái giám nói, là Cao Bưu huyện lệnh Vệ Lương lần này lên kinh đặc biệt nhờ người hiếu kính nàng, chỉ dùng để cảm tạ ân nghĩa năm đó nương nương tiến cử.

Khương Tuyết Ninh hoàn toàn ngơ ngác.

Nhất thời không phân biệt được rốt cuộc là mỉa mai hay trào phúng.

Nhưng tóm lại Vệ Lương hình như không hề phát hiện ra sự tức giận cùng hổ thẹn và ác ý của nàng, hoàn toàn khắc ghi "ân tình" của nàng vào trong lòng, vì thế sau khi nhảy ba bậc đảm nhiệm chức vụ quan trọng ở hộ bộ, gặp ai liền nói hoàng hậu nương nương là người tốt hiếm gặp, người khác thực sự hiểu lầm nàng quá sâu. Hơn nữa động một chút là gửi hoa quả tươi vào kinh, người ở ngự thiện phòng không cần chọn mua bên ngoài nữa.

Cứ như vậy, chẳng hiểu sao Khương Tuyết Ninh đã lung lạc được một vị quan có năng lực chân chính được dân chúng tôn sùng như "phụ mẫu cơm áo".

Nàng không nhịn được mà nghĩ…

Người khác không hiểu lầm bổn cung, Vệ Lương ngươi mới hiểu lầm bổn cung sâu sắc đó!

Nhưng dù sao bánh từ trên trời rơi xuống không lấy thì phí, huống hồ đầu óc Vệ Lương có vẻ chỉ dùng được vào việc đọc sách và trồng trọt, thực sự không chút nhạy bén nào với việc triều đình tranh đấu.

Người khác đều cho rằng hắn là tâm phúc của nàng.

Khương Tuyết Ninh cũng không ít lần vắt óc đứng ra hòa giải cho đối phương, chỉ cần hắn lỗ mãng đắc tội người ta hay chắn đường người ta khiến người ta tính kế, đều có nàng ở phía sau làm trâu làm ngựa giải quyết hậu quả hoặc bênh vực bao che.

Có đôi khi nàng sầu não: Bản cung và Vệ Lương, rốt cuộc ai mới là tổ tông của ai?

Tóm lại, dần dà, cái tên não thiếu sợi gân này, một mực trung thành với nàng.

Ban đầu có phải là hiểu lầm hay không, dĩ nhiên cũng không quan trọng nữa.

Mặc kệ triều cục thay đổi ra sao, những người thế này, đều là người được bề trên coi trọng, bách tính cũng không thể thiếu họ. Bởi vậy Khương Tuyết Ninh nghĩ, cho dù kiếp trước nàng từng ngã xuống từng sụp đổ, thì kết cục của Vệ Lương có lẽ đều không tệ.

Cũng lắm cũng chỉ là về quê làm ruộng thôi.

Dù sao thì hắn thích mà.

Bấy giờ, Khương Tuyết Ninh nhìn chằm chằm vào đối phương, tâm tình biến đổi vô cùng phức tạp, hồi lâu mới nhếch khóe miệng, mỉm người giả như hiền lành: “Vệ công tử, ta hỏi ngươi đó.”

Vệ Lương run lên: “Tại, tại hạ…”

Khương Tuyết Ninh lấy ra sự kiên nhẫn dùng để dỗ kẻ ngốc từ kiếp trước: “Ai nói cho ngươi biết vậy?”

Vệ Lương hận không thể tự đào hố chôn mình: “Là, là tự tại hạ lo lắng như vậy, chưa, chưa từng có ai nói với ta.”

Khương Tuyết Ninh: “…”

Đừng ai cản ta, ta muốn đập tên này một trận!

Mí mắt nàng nảy lên vài cái, nhấc ngón tay nhẹ ấn lại, mới miễn cưỡng kéo căng được gương mặt lương thiện sắp bị xé rách, miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo mà khen: "Vệ công tử quả là có tâm suy nghĩ chu toàn."

Vệ Lương không nghe ra ngụ ý, tưởng nàng thật sự khen ngợi.

Hắn nghiêm nghị đáp: "Không dám nhận, tại hạ cũng chỉ lo nghĩ vì cuộc sống của dân chúng, nếu ngũ cốc dư dả, quốc gia lại loạn, chẳng phải cái được không bù nổi cái mất sao?"

"…"

Khương Tuyết Ninh hít sâu một hơi.

"Vậy ngươi có thể yên tâm, dù bản cô nương bị mỡ heo làm mị mụ đầu óc đi nữa cũng không dám kết bè với Thiên Giáo, Vệ công tử cứ khéo lo bò trắng răng."

Vệ Lương tức thời thở phào: "Nếu vậy, là Vệ mỗ nghĩ nhiều rồi, nếu đông gia cô nương đã nói vậy, thì Vệ mỗ cũng tin theo."

Hắn tháo một cuốn sổ từ trong tay áo trình lên.

Chỉ nói: "Đây là sổ lương thực vụ vừa rồi do Vệ mỗ tính toán, mong cô nương thứ lỗi cho sự hấp tấp lỗ mãng của tại hạ."

Trước đó cuốn sổ được đeo trên cánh tay hắn, vẫn còn sót lại hơi ấm.

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn như nhìn một tên đần.

Vệ Lương không hiểu: "Có gì không đúng sao?"

Qua một lúc lâu, Khương Tuyết Ninh mới yếu ớt nói: “Ngươi từ xa tới đây chỉ hỏi đúng một câu, ta nói gì, ngươi liền tin cái đấy, đến chút chứng cứ cũng không cần sao?”

“À.” Dường như lúc này Vệ Lương mới kịp phản ứng, nhưng ngoài dự đoán của Khương Tuyết Ninh, hắn không hỏi xin nàng căn cứ bước tiếp theo, mà cười với nàng, dáng người cao vái một cái, nói: “Thực không dám giấu, tại hạ cảm thấy cô nương không phải là người sẽ nói dối lừa gạt người khác. Tá điền ở điền trang tuy chưa gặp cô nương nhưng cô nương chưa từng bạc đãi bọn họ, cũng không thu thuế nặng. Lúc tại hạ đến còn làm khó dễ, chỉ nghĩ cô nương tốt như vậy, nếu thực sự trợ giúp Thiên Giáo, tại hạ không biết nên chọn thế nào. Bây giờ ngài đã nói mình không vì Thiên Giáo, tại hạ liền dám tin tưởng.”

“…”

Kiếp trước vị này không bị người ta hại chết, quả đúng là ỷ vào có nàng chống lưng đằng sau mà.

Khương Tuyết Ninh nhìn lên trời không biết nói gì.

Nàng quyết định về sau sẽ cử người đắc lực đến cạnh Vệ Lương, tránh cho hắn có ngày ra khỏi cửa bị người ta đánh, sau đó dùng ngữ khí này, chỉ hỏi: “Tới cũng tới rồi,Vệ công tử có muốn uống trà gì không?”

Vệ Lương vội đáp: “Không cần, tại hạ đang có chuyện.”

Khương Tuyết Ninh nghĩ nghĩ rồi nói: “Có phải sắp chuẩn bị thi Hương?”

Vệ Lương sững lại một chút, dường như đang phản ứng lại xem thi Hương rốt cuộc là cái gì, sau đó mới cười lên, nói: “Thi Hương không phải vội, thi bừa là được, nhưng thóc đã thu hoạch, Vệ mỗ phải trở

về suy xét xem mùa đông có thể trồng ít lúa mì được không, hoặc thử trồng một loại cây tên là khoai tây, lớn rất nhanh, hơn nữa…”

Khương Tuyết Ninh cảm giác có một sự bất lực phát ra từ nội tâm, chỉ thấy trăm nghìn con chim tước líu lo bên tai, đến nỗi đầu váng mắt hoa, hoàn toàn không biết mình đang ở đất Thục hay Giang Ninh, chân cũng sắp đứng không vững nữa.

Hồi lâu Vệ Lương mới nói xong.

Sau đó nhìn Khương Tuyết Ninh với đôi mắt lấp lánh, hỏi: “Đông gia cô nương thấy sao?”

Khương Tuyết Ninh hồi thần, không dám nói mình không nghe hiểu gì cả, nhớ lại cách kiếp trước đối phó với người này, cong môi cười cố làm cho bản thân trông vô cùng vui mừng, nói: “Ta thấy rất tốt!”

Vệ Lương lập tức phấn chấn: “Vậy ta trở về sẽ làm như vậy!”

Nói xong cúi người nói một câu tạm biệt rồi rời đi, không hề có ý định dừng lại.

Đường Nhi Liên Nhi ở phía sau đều thấy mà ngơ ngác.

Nụ cười trên mặt Khương Tuyết Ninh thoắt trễ xuống, chỉ hỏi các nàng: “Hắn vừa mới nói trồng gì cơ?”

Hai người đối mặt nhìn nhau, lắc đầu.

Được rồi, nghe không hiểu gì cả.

Thích là gì thì là giống đó vậy.

Khương Tuyết Ninh lật mở cuốn sổ Vệ Lương trình lên, chỉ nhìn mấy con số cuối cùng, cặp mày lá liễu thanh mảnh dần nhíu chặt: Qua hai năm, tình hình phía Thát Đát hẳn đã có manh mối rồi. Trên đường

làm ăn, tuy nàng không được như Vưu Bán Thành kiếp trước, nhưng không phải đặt cược giữa hai bên cầu an ổn, chỉ âm thầm giúp đỡ một mình Yến Lâm, áp lực ngược lại giảm đi một nửa. Chỉ không biết, đủ hay không, và có kịp hay không?

Chương 184: Ngũ thạch tán

Bên ngoài Tà Bạch cư, trời đã sẩm tối.

Vệ Lương đi vào một chuyến cũng không tốn bao nhiêu thời gian, trong lòng thầm tính toán khi trở về sẽ trồng cái gì trên ruộng, tới khi đi ra chiếc xe ngựa được thuê vẫn còn đang chờ bên ngoài.

Chỉ là lúc này bên ngoài cũng đã có thêm một chiếc xe ngựa.

Hắn ngẩng đầu lên, liền có chút giật mình.

Chiếc xe ngựa kia tuy không thể nói là thập phần xa hoa, nhưng gỗ dùng để chế tạo thùng xe đều là loại cực tốt, nước sơn tinh tế, chất gỗ cứng rắn, hai bên có cửa sổ được khắc hoa, bên trong còn thêm một lớp rèm.

Phu xe đang đánh xe cũng có vóc dáng cường tráng.

Khi nhìn lướt qua người khác, đáy mắt lại có chút sắc bén, trên hai cánh tay cơ bắp cuồn cuộn, thoáng nhìn là biết người có chút võ nghệ phòng thân.

Đáy lòng Vệ Lương sinh ra vài phần hiếu kỳ, đôi mắt nhìn về phía chiếc xe ngựa đánh giá kỹ hơn.

Cũng vừa khéo, trong xe đang có người đi xuống.

Trên người mặc một bộ váy xếp ly màu vàng nghệ có họa tiết trăm bướm vờn hoa, lại trông vô cùng trẻ tuổi, diện mạo thanh tú, khuôn mặt trầm tĩnh, chỉ là tựa như đang gặp chuyện gì đó, hàng chân mày

hơi nhíu lại. Khi lướt mắt xem xét, cũng đồng thời nhìn thấy Vệ Lương.

Vệ Lương không biết đối phương.

Đối phương cũng không biết Vệ Lương.

Hai người nhìn nhau một thoáng, cũng không chào hỏi, chỉ phỏng đoán quan hệ giữa đối phương cùng chủ nhân của Tà Bạch cư này, cả hai khẽ gật đầu, rồi một người lên xe ngựa của mình, một người đi vào trong biệt viện.

Mãi đến khi xe ngựa một lần nữa vòng vèo ra khỏi ngõ Ô Y, đến ngoài phố lớn, một lần nữa nghe thấy âm thanh náo nhiệt nổi lên từ chợ búa quanh mình, trong đầu Vệ Lương mới đột nhiên thông suốt, bỗng nhiên nghĩ tới: "Nhậm thị ở đất Thục à!"

Trên chiếc xe ngựa kia dù không có bất cứ ký hiệu rõ ràng nào, nhưng trên thân ngựa lại có.

Một hoa văn trông giống hình bông tuyết được in trên dây cương.

Đó là ký hiệu của thương hội quán giếng muối… Người tới không ai khác, chính là Vưu Phương Ngâm.

Hai tháng trước Hoàng đế Thẩm Lang ở trên triều đã quyết định sang năm muốn đi tuần phía nam, thuận theo Đại Vận Hà một đường thẳng đến Giang Ninh.

Ai chẳng biết từ trước đến nay căn cơ của Thiên Giáo ở phương nam luôn thâm hậu?

Tất cả mọi người phỏng đoán lần này là muốn mượn cơ hội đi tuần phía nam tấn công Thiên Giáo, cũng biểu lộ rõ thiên uy, cho bách tính Giang Nam thấy thiên nhan. Dù những năm gần đây quốc khố không tính là thiếu thốn, nhưng cũng chẳng sung túc gì, đi tuần phía nam

một chuyến huy động nhân lực, tiền bạc hao phí tuyệt đối không phải con số nhỏ. Quốc khố không thể đào ra số tiền kia, hiển nhiên phải xin từ dân chúng.

Tất cả quan phủ hai bên bờ Đại Vận Hà phải tiếp đón thánh thượng giá lâm, mỗi người đều có cách riêng.

Hoặc là thu thêm thuế từ bách tính, hoặc là tìm kiếm quyên góp từ các hương thân.

Những người giàu nhất Giang Nam này chính là thương nhân buôn muối, tiếp theo là các đại thương nhân buôn gạo, vải và các hàng hóa khác, những người ngồi không ăn bám như quan phủ lười nghĩ nhiều, nửa tháng trước vung bút lên gửi thông cáo, muốn người cầm quyền trong các đại thương hội tề tựu tại Kim Lăng, thương lượng chuyện làm sao xuất tiền, nói một cách văn hoa là "Quyết định buôn bán vận chuyển muối năm sau".

Tuy ruộng muối Nhậm thị ở đất Thục, nhưng hai năm trước, sau khi Khương Tuyết Ninh tới, đã xuống tay đầu tư tất cả tiền bạc còn lại vào vùng Giang Nam dễ phát tài nhất, hoặc là thương thuyền Bắc Nam, hoặc thôn tính một vài thương nhân buôn muối vừa và nhỏ ở Dương Châu, hơn nữa còn mượn quan hệ cùng thương nhân tơ lụa lúc trước, bước chân vào buôn tơ sống, vải vóc.

Cho nên, dù căn cơ của Nhậm thị ở đất Thục, nhưng phần lớn địa bàn đã mở rộng đến Giang Nam.

Trong tay có tiền, tiền về càng nhanh.

Khương Tuyết Ninh đã đích thân cho họ mở mang tri thức xem thế nào gọi là "Tiền đẻ ra tiền càng nhanh, có tiền lại càng dễ kiếm tiền", không quan tâm tiền đầu tư thua lỗ hay không, phàm chỉ cần thành công nhiều hơn thất bại, tiền kiếm được chắc chắn sẽ nhiều hơn số bị lỗ, tiền tài trong tay họ sẽ không ngừng tăng lên.

Quan phủ vùng Giang Nam này muốn tiếp giá, muốn xây hành cung, phải tìm thương nhân buôn muối chi tiền, vốn đây không được xem là chuyện tốt; nhưng nếu dùng buôn bán vận chuyển muối năm sau làm mồi câu, đó chính là một mối làm ăn ngươi không làm người khác sẽ làm, từ bỏ nhất định sẽ bị người khác chiếm mất địa vị làm ăn.

Cho nên Vưu Phương Ngâm cùng Nhậm Vi Chí đều tới.

Chỉ là hôm nay sở dĩ nàng đến thăm Tà Bạch cư, không phải chỉ vì thương nghị chuyện này.

Sau khi tiễn Vệ Lương đi, Khương Tuyết Ninh lật qua sổ sách một chút, liền đi nhấc cần câu mình đặt ở trên lan can lên.

Lúc thu dây xem xét, con mồi sớm đã bị cá ăn sạch sẽ.

Đầu kia dây câu chỉ còn trơ trọi một lưỡi câu, phản chiếu bóng mặt trời lặn, sáng lên lấp lánh.

Bước chân của Vưu Phương Ngâm hơi loạn, người còn chưa đi đến bên ngoài thủy tạ, đã gọi một tiếng: “Nhị cô nương!”

Khương Tuyết Ninh quay đầu lại nhìn thấy nàng, khẽ giật mình: “Sao Phương Ngâm lại tới đây?”

Sau khi Vưu Phương Ngâm “gả” đến đất Thục, dù là phu thê giả với Nhậm Vi Chí, nhưng đối phương nói nếu đã diễn thì nên diễn thật một chút, thực sự dám giao tất cả sự vụ trong Nhậm thị cho nàng lo liệu, đối nội đối ngoại đều không để người khác phàn nàn nửa câu.

Do đó đã dần dần gột rửa sự nhút nhát khi còn ở bá phủ năm đó.

Giải quyết được công việc vặt, gánh vác nổi hết trách nhiệm, ngay cả khi bàn chuyện làm ăn cùng người khác cũng không trúc trắc như lúc trước, mặc dù vẫn là dáng vẻ kiệm lời năm xưa, nhưng cũng đã

nhiều thêm vài phần lão luyện.

Nàng vốn vì chuyện này mà đến, khi bước tới trước mặt Khương Tuyết Ninh, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp mang nét cười của Nhị cô nương, lại không biết vì sao khựng lại, sau một khắc im lặng, mới nói: "Mới vừa rồi chúng ta đàm luận cùng người của Huy Thương hội quán, gặp…"

Trái tim của Khương Tuyết Ninh lỡ một nhịp: "Gặp được ai?"

Vưu Phương Ngâm nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng, chậm rãi nói: "Vị kia của U Hoàng quán, Lữ lão bản."

Lữ Hiển!

Thật sự có cảm giác lạnh toát chạy dọc lên sống lưng nàng, hai năm nay Khương Tuyết Ninh cũng không phải chưa từng nghe cái tên này, dù sao Lữ Chiếu Ẩn buôn bán lớn, hơn nữa còn nắm giữ lượng lớn cổ phiếu của ruộng muối Nhậm thị, cuối năm đến lúc chia hoa hồng cũng không thể thiếu phần của hắn.

Nhưng hai bên có thể nói là nước giếng không phạm nước sông.

Nàng coi như không quen biết Lữ Hiển, Lữ Hiển xưa nay cũng không tìm nàng gây phiền toái.

Đến nay…

Vô duyên vô cớ, bàn chuyện làm ăn gì mà một người bận rộn như hắn phải đích thân đi một chuyến đến Kim Lăng?

Người ngoài không biết, nhưng nàng lại hiểu rõ hơn ai hết…

Người này là tâm phúc cũng là phụ tá đắc lực của Tạ Nguy.

Hai năm qua người ta đều nói Thẩm Lang nể trọng quốc sư Viên Cơ

hòa thượng, đối với vị đế sư Tạ Nguy này ngược lại không tốt như lúc trước.

Nhưng Khương Tuyết Ninh lại không cho là vậy.

Bách tính bên ngoài bởi vì chuyện tranh đấu giữa Viên Cơ hòa thượng cùng giáo thủ Vạn Hưu Tử của Thiên Giáo mới cảm thấy Viên Cơ hòa thượng vô cùng được thánh tâm, nhưng so với Viên Cơ hòa thượng, danh tiếng cùng thế lực của Tạ Nguy, một ở triều đình, hai trong sĩ lâm, quả thực cách biệt vạn dặm, hơn nữa đều là những phương diện mà bách tính bình thường không chạm đến được, sao người bình thường biết người này âm thầm trù tính sắp đặt thế nào được?

Bị cô lập, bị áp đặt, rời xa trung tâm quyền lực, thậm chí phải đi Ngũ Đài sơn, Tam Thanh quan tu phật cầu tiên…

Tất thảy những điều này nàng đều không tin!

Khương Tuyết Ninh khoanh tay suy nghĩ, tâm tình thêm vài phần phiền muộn, chỉ cau mày nói: “Hoàng đế sang năm sẽ đi tuần phía nam, vùng Giang Nam nhất định sẽ có không ít cơ hội buôn bán, Lữ Chiếu Ẩn là kẻ chẳng bao giờ chịu phí công, đích thân tới một chuyến cũng có thể hiểu được. Hơn nữa những năm qua cũng không có động tĩnh gì, không cần lo lắng quá mức.”

Vưu Phương Ngâm lại cắn môi.

Khương Tuyết Ninh nhìn thoáng qua, phát giác có gì đó không ổn, hỏi: “Không đúng sao?”

Vưu Phương Ngâm hồi tưởng những chuyện vừa rồi trên du thuyền, từng chữ từng chữ đáp: “Ngày xưa khi chúng ta gặp Lữ Hiển, nhiều lắm là chào hỏi qua một câu; nhưng lần này gặp mặt trên sông Tần Hoài, hắn hỏi ta về tình hình gần đây của cô nương.”

Đầu ngón tay của Khương Tuyết Ninh khẽ run lên.

Nếu như vậy…

Đúng thật chuyện này rất không bình thường.

*

Bóng đêm dần dần buông xuống, thuyền đánh cá trên sông Tần Hoài đã thu lưới, từng chiếc thuyền hoa xinh đẹp lộng lẫy lại thắp sáng đèn lồng có hương thơm son phấn, phản chiếu trên mặt nước, khẽ đung đưa, lắc lư theo gợn sóng.

Trên thuyền có người học đòi văn vẻ ngâm tụng thơ từ, cũng có thách đấu rượu dung tục khó chịu.

Tiếng sáo trúc lung lạc bên tai, nữ tử điểm trang mê hoặc lòng người.

Lữ Hiển đã rất lâu không trở về Kim Lăng, lại lần nữa du thuyền trên sông Tần Hoài, vẫn là khắp mặt sông hương phấn diễm lệ, diện mạo tuy không giống năm xưa, nhưng thần thái trên khuôn mặt cùng tâm tư giấu trong lúm đồng tiền lại không chút thay đổi.

Các sấu mã nhìn thì rất rụt rè, kỳ thực lại đang ngã giá;

Các phú thương ôm ấp mỹ nhân, trong lòng lại đang tính toán bán buôn.

Các thương nhân ở Huy Châu vang danh thiên hạ, ắt đều vô cùng phong độ, nhưng tới thành Kim Lăng được dưỡng nên từ vương khí lục triều, lên chiếc thuyền trên sông Tần Hoài phiêu đãng thiên cổ, phong độ mất hết, xương cốt cũng mềm.

Người đối diện mắt say lờ đờ nhập nhèm nâng chén cùng hắn.

Lữ Hiển cũng cười uống một chén, đang muốn nhân cơ hội này nắm

lấy chuyện buôn bán vải, cũng bàn bạc hạ giá một lần nữa, vừa liếc mắt lại trông thấy một chiếc thuyền nhỏ phá vỡ những gợn sóng tới gần chiếc thuyền hoa này, thuyền chậm lại, áp vào đầu thuyền.

Một thiếu niên mặc áo vải thô bước lên đầu thuyền đi đến nói gì đó với người hầu canh gác bên ngoài rèm châu.

Người hầu kia liền gật đầu, vén rèm đi vào.

Không một tiếng động bước đến bên cạnh Lữ Hiển, nhỏ giọng bẩm: "Lữ lão bản, người ở bên ngoài tới, nói là có thư muốn đưa cho ngài gấp."

Đến Kim Lăng lần này, Lữ Hiển không mang theo nhiều người.

Mặc dù hắn không nhìn rõ người bên ngoài, nhưng nhìn thân hình mơ hồ cũng có thể nhận ra, không phải tiểu tử Tiểu Bảo kia thì là ai?

Hắn nói một tiếng xin lỗi cùng mấy người bên cạnh, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Trên mặt sông vào thu, làn gió tươi mát, thổi vào mặt, ngược lại xua tan đi mùi son phấn khiến người ta đau đầu chóng mặt mà hắn mang theo từ trong thuyền ra.

Lữ Hiển nói: "Thư gì?"

Tiểu Bảo bây giờ đã cao hơn một chút, thắt lưng bằng da đeo bên hông, trông cực kỳ hoạt bát, chỉ đưa thư tới tay hắn, nói: "Mật tín từ biên quan, đã niêm phong, người khác đều không dám mở ra trước."

Từ biên quan?

Lữ Hiển nheo mắt, cũng không để ý nói gì, trước tiên tách niêm phong, sau đó liền rút thư ra đọc.

Một tờ giấy rất mỏng.

Nhưng nội dung viết trên đó lại quả thực khiến hắn lấy làm kinh hãi!

Tiểu Bảo dò xét hắn: “Là sắp đánh trận sao?”

Lữ Hiển lại không buồn trả lời nó, trái lại vội vã hỏi một câu: “Thư này đã đưa tới kinh thành chưa?”

Tiểu bảo nói: “Thư chia làm ba đường, đồng thời truyền đi Giang Nam, Hoàng Châu và kinh thành, hẳn phía tiên sinh cũng đã nhận được.”

Ánh mắt Lữ Hiển lấp lóe, thần sắc lại không thoải mái chút nào, một lần nữa nhìn câu chữ trên tờ giấy kia một lần, nhớ tới người hành động cử chỉ gần hai năm qua không khác gì trước đó, đáy lòng lại treo lên một tầng mây đen lo lắng.

Hắn gấp bức thư, đưa lại cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo hỏi: “Không có gì muốn dặn dò sao?”

Lữ Hiển trầm mặc thật lâu, nói: “Đợi người tới sẽ biết.”

Người tới?

Tiểu Bảo lập tức sửng sốt.

*

Đêm thu trong kinh thành, so với Tần Hoài ở Giang Nam, quả thực tiêu điều thanh lãnh hơn không ít.

Gió thu thổi trong cung thất lạnh đến run rẩy.

Âm thanh của cánh cửa không được chốt kĩ đập vào nhau, đôi khi lại

khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Trong thiên điện của Phụng Thần điện, chỉ có hạc đồng dựa vào cây cột treo hai ngọn đèn, trong ánh sáng lập lòe, bóng người in trên cửa sổ có hình dáng mơ hồ.

Trên bức tường phía đông có treo một cây đàn.

Chén trà trên chiếc bàn bên cạnh, nước trà sớm đã lạnh, phản chiếu nửa gương mặt lặng im.

Xa xa, ngoài cửa sổ có tiếng nhạc tươi vui truyền đến, là âm thanh của các phi tần hậu cung yến ẩm mua vui cùng hoàng đế trong ngự hoa viên.

Tạ Nguy rũ mi mắt.

Trên thư án trước mặt là "chứng cứ phạm tội" của phương sĩ trong cung do thái y từ thái y viện mang tới để tố cáo bọn họ, bên trong năm chiếc bát sứ hoa văn như băng rạn vỡ đựng năm loại đá đã được tán vụn, bên cạnh còn có một chén sứ, một chiếc chày giã thuốc đã dùng gác trên góc khay sơn mài, trên trang giấy phía trước bày ra một đống nhỏ bột thuốc đã trộn lại với nhau.

Những lời của viện trưởng thái y viện nói ra khi cố nén giận đến đỏ mặt, phảng phất như còn bên tai: "Ngũ thạch tán còn gọi là hàn thực tán, vốn là để trị bệnh cho bệnh nhân, nhưng nếu người không có bệnh uống vào, cơ thể sẽ sinh khô nóng, tâm sịnh ảo mộng, dù khiến người ta lâng lâng như trong chốn tiên cảnh, phiền não tan biến, nhưng nghiện ngập khó cai, rất có hại cho thân thể, khiến người ta hành động điên cuồng! Những phương sĩ giang hồ này, dùng vật này hiến cho thánh thượng, hết sức hoang đường, quả thực là ý đồ đáng chết!"

Tâm sinh ảo mộng, phiền não tan biến.

Tạ Nguy nhìn chằm chằm chúng quá lâu, chậm rãi sinh ra mấy phần cảm giác mê muội kỳ quái, phảng phất như mấy cái bát này bắt đầu vặn vẹo, trong đêm tối âm u mọc ra miệng với mắt, như muốn nói gì, kể chuyện gì với hắn.

Rất lâu rồi hắn không có một giấc ngủ ngon.

Vách đá ngàn trượng, lòng không tham cầu ắt sẽ cương trực.

Tâm không lo lắng, không có nỗi sợ, rời xa mộng tưởng rối rắm, cuối cùng mới được Niết Bàn.

…

Phật điển Nho kinh của đạo giáo, xem đi xem lại hết lần này đến lần khác, nhưng căn bản lại tìm không được lối thoát trong bể khổ. Nhân sinh tại thế, phảng phất giống như trải qua kiếp nạn thống khổ để tôi luyện, lại không biết nếu quên đi bản thân, nếu thân này diệt vong, thì có thể giải thoát hay không?

Không có ai biết, vị đế sư đương triều này, đã đi lại bên cạnh vực sâu không đáy rất lâu, rất lâu…

Ngón tay tái nhợt bị ánh sáng lung lay làm cho mờ nhạt, Tạ Nguy với lấy tờ giấy trên khay sơn mài phía trước, bột phấn ngũ sắc bị nghiền nát trộn lẫn với nhau bên trên, đã khó có thể phân biệt.

Khi kéo lại gần, nhẹ nhàng không chút trọng lượng.

Hắn lại ngừng một lát, cuối cùng lấy ngón áp út quệt một chút, nhìn chằm chằm hồi lâu.

Bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa.

Tiểu thái giám bên ngoài bẩm: “Thiếu sư đại nhân, mật tín từ biên quan, khẩn cấp.”

Tạ Nguy có một thoáng dao động.

Lúc này mới giống như vừa tỉnh mộng, cầm lấy chiếc khăn gấm bên cạnh lau tay, thản nhiên nói: “Vào đây.”

Chương 185: Phi lễ

Năm đó Lữ Hiển cũng từng đỗ khảo thí trở thành tiến sĩ, lúc Vưu Phương Ngâm còn ở Bá phụ bị khinh khi, hắn đã là quán chủ U Hoàng Quán có chút danh tiếng trong kinh thành, tiền của trong tay âm thầm kinh doanh các loại, thứ nhất là học thức thâm hậu, từng nhậm chức ở Hàn Lâm viện, thứ hai là kinh nghiệm từng trải phong phú cay độc giảo hoạt. Hiện tại đã hai năm trôi qua, tuy Vưu Phương Ngâm và Nhậm Vi Chí đã trở thành đại thương nhân số một đất Thục, thậm chí còn cùng Khương Tuyết Ninh kinh doanh rất nhiều sản nghiệp khác, nếu chỉ đơn độc đọ mưu trí, liều bản lĩnh với Lữ Hiển, không thể nói hoàn toàn không có sức đánh một trận, nhưng rốt cuộc vẫn thiếu một chút sức mạnh để có thế lực tương đương.

Dù sao…

Trong hai năm qua, trên mặt trận kinh doanh thua lớn thắng đậm này, kỳ lạ là họ chưa hề giao thủ với Lữ Hiển, ngay cả một chút va chạm cũng chưa từng.

Vưu Phương Ngâm nhìn Khương Tuyết Ninh chăm chú, không khỏi có chút sầu lo, nói: “Yến Tần Hoài lần này, thực ra là do quan phủ cầm đầu, chuyện liên quan đến nhận chứng từ cho phép mua bán tiêu thụ muối của năm sau, trước kia mặc dù chúng ta không hề xung đột với Lữ Hiển, tránh được rất nhiều tổn thất, nhưng cũng bởi vậy chúng ta hoàn toàn không biết nội tình gì của hắn. Cô nương, nếu hắn…”

Khương Tuyết Ninh nghe vậy hoàn hồn lại.

Lúc ánh mắt nàng rơi trên gương mặt quen thuộc này, bỗng nhớ tới

Vưu Phương Ngâm ở kiếp trước, so với Vưu Phương Ngâm tâm tư kín đáo, ôn hòa kiếp này, Vưu Phương Ngâm kiếp trước vĩnh viễn cho người ta một loại cảm giác xuất chúng mơ hồ, dù khóe mắt đuôi mày mang vẻ u buồn, nhưng cũng không che đi nổi vẻ bễ nghễ cùng trào phúng nhàn nhạt với thế nhân.

Nhưng chính Vưu Phương Ngâm như thế, lúc va chạm với Lữ Hiển, cũng không tránh được kết cục không thể vùng vẫy, thất bại thảm hại.

Bởi vì nàng ấy căn bản không biết đối thủ chân chính của mình là ai.

Nhưng đời này thì khác.

Khương Tuyết Ninh ngẩn ra một lúc, cười nói: “Chúng ta âm thầm trợ giúp Yến Lâm, dù thế nào Lữ Chiếu Ẩn cũng sẽ không gây phiền phức cho chúng ta, ngược lại vô cùng có khả năng sẽ lén giúp chúng ta một tay. Đấu với chúng ta không khác nào tiêu hao thế lực nội bộ. Dù trong lòng hắn có ý này, vị đằng sau kia cũng chưa chắc đã cho phép.”

Vưu Phương Ngâm đã nhận ra sự ngẩn ngơ của nàng.

Đây không phải lần đầu nàng thấy ánh mắt như vậy của Khương Tuyết Ninh, phảng phất xuyên qua nàng nhìn thấy một người khác, có lúc cũng khiến nàng có mấy phần hoang mang theo: Nhị cô nương đang nhìn ai qua bản thân nàng?

Nàng nói: “Nhưng hắn hỏi ta tình hình gần đây của cô nương, ta thoái thác nói không biết, mượn cớ rời đi. Nếu hắn tiếp tục dây dưa…”

Khương Tuyết Ninh nói: “Nguyên quán của Lữ Hiển ở Kim Lăng, kinh doanh thông suốt cả nam bắc, nếu hắn có lòng muốn biết tình hình của ta gần đây, muốn thăm dò hành tung của ta, chắc hẳn hiện tại đã biết. Cũng không cần ngươi nói, chỉ cần phái một người đi theo

ngươi đến đây là được. Hắn hỏi, trái lại thành đánh rắn động cỏ, ta nghĩ quá nửa là còn có chuyện khác."

Vưu Phương Ngâm liền cau mày suy tư.

Nhưng Khương Tuyết Ninh lại không hoảng, nói: "Binh tới tướng chặn, nước đến đất ngăn, Lữ Hiển không có gì đáng sợ, thế cục trước mắt này, Tạ… Tạ Nguy cũng không thể rời kinh. Dù tệ hơn nữa, từ kinh thành đến Kim Lăng, ra roi thúc ngựa cũng phải mười ngày nửa tháng, khi đó e rằng chuyện chứng từ buôn bán muối đã thương nghị đâu vào đấy, ngươi và ta cũng đã rời nơi này rồi."

Vưu Phương Ngâm cân nhắc, rốt cục cũng chậm rãi nhẹ gật đầu.

Nhưng cuối cùng lại không nhịn được cảm thấy khó xử: "Vậy nếu Lữ lão bản tiếp tục dây dưa…"

Khương Tuyết Ninh cười: "Vậy còn không đơn giản sao?"

Vưu Phương Ngâm không hiểu.

Ý cười bên môi Khương Tuyết Ninh liền có thêm mấy phần láu lỉnh: "Nam nữ thụ thụ bất thân, tốt xấu gì ngươi cũng là thê tử của Nhậm Vi Chí, Lữ Hiển mặt dày ngươi cứ gọi Nhậm Vi Chí tới đối phó hắn, chẳng phải là xong sao?"

Ba chữ "Nhậm Vi Chí" này vừa nói ra, khuôn mặt Vưu Phương Ngâm lập tức đỏ ửng lên.

Hiếm khi nàng có chút thẹn thùng, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Cô nương chê cười rồi."

Khương Tuyết Ninh biết năm đó nàng cùng Nhậm Vi Chí vẫn là giả thành hôn, là Vưu Phương Ngâm ra điều kiện trước, dùng việc giả thành hôn với nàng đưa nàng rời kinh làm điều kiện nhập cổ phần ruộng muối Nhậm thị, sau đó mới đi đất Thục.

Nhậm Vi Chí là thư sinh, thường nghiên cứu chút kỹ thuật khai thác hầm muối, không quá có thiên phú chuyện làm ăn.

Vưu Phương Ngâm xuất thân khổ cực, dù không đọc quá nhiều sách, nhưng đã quen thấy thói đời ấm lạnh, có thể xử lý xã giao vụn vặt thay hắn.

Trong hai năm qua, hai người thật sự phối hợp ăn ý.

Bề ngoài, hai người tương kính như tân.

Khế ước viết một năm sau khi đến đất Thục, hai người có thể hòa ly, Nhậm Vi Chí sẽ viết hưu thư.

Nhưng thật sự đến kỳ hạn một năm, Vưu Phương Ngâm đi tìm, thì tìm thế nào cũng không thấy Nhậm Vi Chí đâu.

Hỏi quản gia, thì nói là đến thư phòng.

Đi thư phòng, lại bị tiểu đồng báo cho biết hắn đã đến ruộng muối.

Đi ruộng muối, vẫn không thấy bóng dáng đâu, hỏi ra mới biết vậy mà hắn đã thu thập hành lý rời đất Thục rồi.

Từ trên xuống dưới ai nấy còn tưởng phu thê giận dỗi.

Vưu Phương Ngâm cũng không hiểu ra sao.

Khương Tuyết Ninh ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, chỉ nhẹ nhàng cho Vưu Phương Ngâm một chiêu, bảo nàng viết thư nói muốn tìm hắn thương nghị chuyện tạm hoãn hòa ly, dù sao chuyện làm ăn ruộng muối Nhậm thị đang trước mắt, hai người là châu chấu trên một sợi thừng, nhưng dù sao cũng ảnh hưởng Nhậm Vi Chí cưới thê tử, cho nên Nhậm Vi Chí vẫn phải về một chuyến.

Quả nhiên, Nhậm Vi Chí trở về.

Lúc về đến nhà, cả người mỏi mệt, một mình bên ngoài chịu không ít khổ, khuôn mặt tức giận, cũng không biết đang dỗi ai.

Vưu Phương Ngâm làm ăn có chút tài năng, nhưng về chuyện tình cảm lại dường như không chút thông tỏ, vẫn không rõ vì sao Nhậm Vi Chí làm vậy, vẫn thật nghiêm chỉnh bàn lợi ích, ruộng muối, nói gì mà hòa ly thì phải hòa ly, nhưng rất nhiều chuyện phải chuyển giao, cần người nắm quyền trong nhà như hắn từ từ tiếp nhận.

Nhậm Vi Chí nghe vậy mặt lại tái xanh.

Cuối cùng đến một ngày, hắn tự chuốc rượu mình, gõ cửa gọi Vưu Phương Ngâm ra, bộc bạch hết tâm sự, nói hai người đã thành thân, thời gian qua cũng không có lúc nào không hòa hợp, ngại gì không đâm lao theo lao, đã sai thì sai đến cùng, xem như đây là nhân duyên tốt ông trời ban tặng.

Một năm qua, Vưu Phương Ngâm chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Trong đầu đều là chuyện làm ăn.

Nhậm Vi Chí nói vậy, đương nhiên lập tức khiến nàng không biết phải làm sao.

Hai người này cũng có ý.

Sau đó, Khương Tuyết Ninh hỏi nàng xử lý thế nào.

Vưu Phương Ngâm lắp bắp: “Ta cũng không biết có phải thích hắn hay không, ngày trước chưa từng nghĩ đến phương diện này, nhưng hơn một năm nay ta biết tuy hắn không quá tinh thông chuyện làm ăn, lại là người không tệ. Nên, nên tạm thời chưa hòa ly, với hắn, tiếp tục thử, thử xem sao.”

Năm nay, rõ ràng hai người gần gũi hơn khá nhiều.

Trông Nhậm Vi Chí thật tâm đối đãi với nàng.

Thế nên lúc này Khương Tuyết Ninh mới có thể đùa như vậy, bất kể đức hạnh Lữ Hiển ra sao, gặp người hộ thê như Nhậm Vi Chí, đảm bảo không chiếm được gì tốt.

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài đã đến báo, Nhậm lão bản thấy trời đã muộn, đích thân đến Tà Bạch Cư đón người về.

Đương nhiên Vưu Phương Ngâm lại đỏ mặt lên.

Khương Tuyết Ninh biết nàng dễ ngượng ngùng, cũng không nói gì thêm, chỉ đơn giản hỏi tiếp vài việc trong chuyện làm ăn, dặn dò nàng về chọn mấy chưởng quỹ đắc lực dưới trướng, và một chưởng quỹ tài giỏi nhanh nhạy, sang phía Vệ Lương trông coi, sau đó liền giục nàng nhanh ra ngoài, tránh để Nhậm Vi Chí chờ lâu.

*

Mấy ngày gần đây, nhiều phú thương lớn hội tụ tại Kim Lăng, trên sông Tần Hoài sênh ca hàng đêm, rõ ràng đã vào thu, lại còn náo nhiệt hơn cả ngày hạ.

Có vài người quen chạy đôn chạy đáo mỗi lần xã giao đều gặp được.

Từ sau lần nói chuyện với Khương Tuyết Ninh, ba ngày sau đó Vưu Phương Ngâm không cố ý tránh những yến tiệc nữa, mà luôn đi cùng Nhậm Vi Chí, cũng không gặp lại Lữ Hiển, trong lòng còn tưởng người này chỉ hỏi một câu vậy thôi, chưa biết chừng không nhúng chân vào vũng nước đục này, đã rời Kim Lăng rồi.

Không ngờ, hôm nay lại vừa khéo bắt gặp trong yến tiệc.

Khi đó nàng đang trầm ngâm tập trung nghe mấy tên thương nhân

dược liệu Thiểm Cam ngồi gần đó nói chuyện biên quan.

“Từ sau khi Trưởng công chúa điện hạ đi hòa thân, Đại Càn và Thát Đát lại thật sự mở cửa với nhau, mà Thát Đát có không ít dược liệu tốt đâu. Có điều ngươi cũng biết, ở đó nghèo nàn, chẳng có mối làm ăn gì dễ làm. Nào ngờ, năm nay gặp vận may, đang lo bán không hết rất nhiều dược liệu, ngược lại gặp được một thanh niên, dáng dấp tuấn tú lắm, cũng không biết là nhi tử vị đại phú hào nào, mở miệng đã bao hết hàng của ta, dù lời lãi ít, nhưng bán đi được nhiều nha. Thế mới khiến ta về sớm, còn có thể chuẩn bị chọn dược liệu cho năm tới. Vị đó đã nói, dược liệu vẫn luôn thiếu, bảo năm sau còn cần thêm.”

“Dược liệu của ngươi phải tận hai vạn ngân lượng nhỉ, thế cũng mua, hào phóng quá!”

“Ai nói không phải đâu!”

“Haizz, nhưng không được nhắc đến biên quan đâu!”

“Sao lão huynh mặt ủ mày chau thế?”

“Haizz, lời này ta nhịn đã lâu, bọn ta làm dược liệu ít nhiều cũng biết mấy đại phu, hai năm qua mở cửa, y thuật truyền đến Thát Đát, cũng có mấy người đi vương đình Thát Đát. Chưởng quỹ nhà ta có một huynh đệ của tên sai vặt, làm trong hoàng cung, hôm trước về nói với ta, điện hạ gả đi Thát Đát hai năm dường như đã có thai rồi.”

“Soạt!”

Chung quanh lập tức xuất hiện vẻ kinh sợ, Vưu Phương Ngâm lại càng không nhịn được, hơi quay đầu nhìn sang.

Tất cả mọi người không hiểu: “Có thai chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Người kia cười xùy một tiếng, nói: “Các ngươi thì biết gì? Diên Đạt,

Thát Đát vương kia, đang lúc tráng niên, dù cưới công chúa, nhưng nào coi một cô nương yếu ớt ra gì? Trong vương cung không có chút địa vị, Thát Đát vương còn tam thê tứ thiếp, vô cùng mù quáng tin một nữ nhân Thát Đát tên là Nạp Cát Nhĩ gì đó. Nào có công chúa hòa thân gì, rõ ràng là chịu nhục!"

Những người chung quanh nhìn nhau, không khỏi thở dài.

Vưu Phương Ngâm nghe vậy thì hãi hùng khiếp vía, có lòng muốn hỏi một chút tin tức của người này có đáng tin hay không, nhưng trong tiệc trước mặt nhiều người như thế bất kể ra sao cũng không tiện mở miệng.

Một bữa ăn, nàng trải qua trong thấp thỏm bất an.

Nhậm Vi Chí ngồi bên cạnh nàng gắp thức ăn cho nàng, lặng lẽ hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì, tầm mắt nàng thoáng thấy thương nhân vừa nói tin tức kia đi ra ngoài, liền nhỏ giọng giải thích đôi câu, cũng đứng dậy ra ngoài.

Trong lòng nàng chỉ tập trung chuyện tin đồn từ biên quan, lúc rời chỗ lại không chú ý thấy trong góc bên kia có một người thấy nàng rời khỏi, cũng đặt chén rượu trên tay xuống, đi theo.

Vừa rẽ sang hành lang đi theo người kia được vài bước, Vưu Phương Ngâm đã nghe phía sau có tiếng cười vang lên.

Có người phía sau vui vẻ nói: "Yến hội vừa được một nửa, Vưu lão bản đã vội vã rời đi, không nhìn ra ngươi lại quan tâm tới tin tức biên quan như thế, chẳng lẽ cũng muốn chen chân vào mua bán dược liệu?"

Giọng nói này nghe thật quen tai.

Trong lòng Vưu Phương Ngâm căng thẳng, quay đầu lại đã nhìn thấy Lữ Hiển.

Mặc một thân trường sam văn nhân, dù làm ăn dính mùi tiền, nhưng về tư thái xưa nay Lữ Hiển không bạc đãi mình, luôn mang hương vị bút mực thanh cao. Chỉ tiếc chút cảm giác khôn khéo của con buôn trên đuôi mắt chân mày, vừa vặn tương phản với Nhậm Vi Chí.

Nàng dừng bước, cảnh giác: “Lữ lão bản cũng tới rồi.”

Mấy ngày nay Lữ Hiển không rời khỏi Kim Lăng, chỉ tính toán phản ứng khi trong kinh nhận được tin tức, lại xử lý chút chuyện, hôm nay nghe nói Nhậm Vi Chí cùng Vưu Phương Ngâm sẽ tới, nên cũng đi theo.

Hắn đến gần nói: “Vài ngày trước vốn định chuyện trò đôi câu cùng Vưu lão bản, nào ngờ ngươi chẳng hề nể mặt, cũng không muốn nói thêm nửa câu, trái lại khiến Lữ mỗ có chút buồn lòng. Hôm nay khó có dịp gặp được, chẳng hay có rảnh rỗi không?”

Vưu Phương Ngâm lui về sau một bước: “Hôm nay là yến hội, phủ đệ của người khác, thực sự không thích hợp nói chuyện làm ăn, ta cũng đang có việc, xin Lữ lão bản đổi sang ngày khác.”

Lữ Hiển như không có chuyện gì: “Không phải nói chuyện làm ăn.”

Vưu Phương Ngâm nói: “Không phải làm ăn, vậy thì là việc tư. Mong Lữ lão bản thứ lỗi, thiếp thân là phụ nhân đã có phu quân, ngoài chuyện làm ăn mà qua lại riêng tư cùng người khác, quả thực không ổn, xin Lữ lão bản chú ý phân tấc.”

Không bàn chuyện làm ăn, chuyện riêng cũng không nói?

Ngoài mặt trông Lữ Hiển là người khéo đưa đẩy, nhưng cậy tài khinh người, ngay cả khoa khảo năm đó gặp Tạ Nguy cũng đấu rất dữ dội không chịu thua kém, về sau mới chịu phục làm việc cho Tạ Nguy. Nhưng nếu đổi người khác, muốn khiến hắn để mắt đến, quả là khó như lên trời.

Hắn hiếm khi để mắt đến ai.

Nghe Vưu Phương Ngâm lấy Nhậm Vi Chí ra làm cớ chối từ, khiến trên môi hắn phủ lên ý cười nghiền ngẫm, nói: “Quan hệ giữa Vưu lão bản và Nhậm công tử thế nào, vở kịch phu thê mấy phần thật mấy phần giả, Vưu lão bản nắm chắc trong lòng, trước người sáng tỏ sao phải nói lời lấp lửng?”

Vưu Phương Ngâm hoàn toàn không ngờ quan hệ nàng và Nhậm Vi Chí lại bị một câu của Lữ Hiển nói toạc ra.

Cả người nàng căng thẳng, lại lùi thêm một bước.

Nhưng phía sau đã là góc tường, không thể lùi nữa.

Nàng nói: “Lời này của Lữ lão bản khiến người ta nghe không hiểu rồi, ta và Nhậm công tử là phu thê đã cưới hỏi chính thức.”

Lữ Hiển không có kiên nhẫn lòng vòng với nàng, chỉ nói: “Ta muốn gặp đông gia của ngươi.”

Một chớp mắt này, đồng tử Vưu Phương Ngâm cũng co lại.

Lữ Hiển vốn đi thẳng vào vấn đề, cũng quả thực có việc muốn tìm Khương Tuyết Ninh, nhưng ai ngờ vừa dứt lời, giương mắt nhìn, lại cảm thấy cô nương trước mặt bỗng như biến thành người khác, ánh mắt nàng nhìn lại hắn cũng thêm một phần cảnh giác cùng địch ý của thú con bảo vệ chủ.

Một loại cảm giác không ổn bỗng nhiên lướt qua trong lòng.

Căn bản không đợi hắn kịp phản ứng, Vưu Phương Ngâm đã quay đầu sang hướng khách sảnh bên cạnh hành lang, hô lớn: “Phi lễ!”

Phi, phi lễ?

Lữ Hiển quả thực bị dọa giật nảy mình, người bình tĩnh vững vàng xưa nay thản nhiên trước bao nhiêu chuyện lớn, cũng bị hai chữ bất thình lình này làm cho hoảng hồn.

Nghĩ dù Lữ Hiển hắn là cầm thú, thì cũng là cầm thú nhã nhặn!

Chuyện như phi lễ cô nương này, chưa có bao giờ!

Nếu nàng kêu lên, còn nói gì được?

Cho nên, hắn lập tức bước tới hoàn toàn vô thức khống chế Vưu Phương Ngâm, đưa tay bịt miệng nàng, vừa sợ vừa giận: “Ta nào có phi lễ ngươi?”

Ngược lại Vưu Phương Ngâm là người tỉnh táo nhất.

Nàng nhìn thẳng Lữ Hiển, ý tứ không nói cũng hiểu.

Lúc này Lữ Hiển mới phát hiện tay mình đã áp trên môi người ta, môi son mềm mại cọ trong lòng bàn tay, hắn cả kinh lập tức muốn rụt tay lại. Nhưng thấy Vưu Phương Ngâm thế kia, lại lo buông tay ra nàng tiếp tục vu oan mình, gọi bậy hô loạn lên gọi người ngoài tới.

Trên trán suýt nữa nổ cả gân xanh.

Lữ Hiển hít sâu một hơi nói: “Ta buông tay ra, cũng xin Vưu cô nương đừng ngậm máu phun người nữa.”

Vưu Phương Ngâm chớp mắt.

Lữ Hiển buông nàng ra.

Vưu Phương Ngâm không động, nhìn chằm chằm hắn nói: “Ta làm việc cho cô nương, cô nương tránh xa đất Thục là vì không muốn có hỗn loạn nữa. Dù Lữ lão bản có chuyện, về sau cũng nói chuyện hẳn

hoi, quấy rầy ta thì không sao, nếu muốn dây dưa với cô nương, hễ thấy ta cũng sẽ hô lên như vừa rồi.

Lữ Hiển giận bừng bừng.

Vưu Phương Ngâm lại nhàn nhạt nhắc nhở: “Người sắp tới rồi, Lữ lão bản vẫn nên đi nhanh đi.”

Lữ Hiển quay đầu nhìn lại, quả nhiên phía khách sảnh có bóng dáng người lay động, thật sự là vừa vội vừa giận, dù có một bụng lời muốn nói thậm chí muốn mắng, cũng không tìm được thời gian mở miệng, trong lúc hấp tấp chỉ ném một câu “Xem như ngươi giỏi”, hối hả chạy trước.

Chờ khi đi xa rồi, nghe thấy trên hành lang có một trận huyên náo.

Vưu Phương Ngâm nhỏ giọng nhẹ nhàng nói với người khác, là một tên trộm cắp vóc người cao lớn, nấp trong bụi hoa, dọa nàng giật nảy mình, đã chạy về phía đông.

Lữ Hiển tức giận đến nỗi đầu sắp bốc khói.

Phu tử nói rất hay, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi!

Năm đó ngẫu nhiên gặp mặt ở khách điếm Thục Hương, vẫn là một tiểu nha đầu nhẫn nhục bị ức hiếp ở Thanh Viễn bá phủ, bây giờ hoàn toàn thay đổi, tiền có, quyền có, đầu óc cũng có, trông kiệm lời nhã nhặn, kết quả là một bụng đen tối!

Loại lời như phi lễ cũng nói được!

Là ở bên Khương Tuyết Ninh lâu ngày quá rồi, không phải “Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng” thì là gì?

Chương 186: Khách tới thăm

Bản thân Lữ Hiển vô cùng tức giận, trong lòng Vưu Phương Ngâm cũng chẳng vui sướng gì.

Rời yến hội, nàng lập tức trở về Tà Bạch Cư.

Lúc này Khương Tuyết Ninh đang sai người đi Dương Châu bắt Vệ Lương.

Trông thấy thời gian thi Hương của Giang Ninh sắp tới gần, nàng vốn cho rằng Vệ Lương về đồng ruộng bố trí xong chuyện cây khoai tây gì đó sẽ về Kim Lăng, nào ngờ đợi hai ngày vẫn chẳng thấy người đâu. Phái người đi hỏi mới biết, người này lại còn nói trồng trọt là chuyện lớn, thi Hương thì tùy ý thôi.

Vậy mà được sao?

Nói thế nào cũng có công danh Thám Hoa kiếp trước, dù thích trồng trọt, có bản lĩnh cày cấy, ở kiếp trước cũng sau khi có quan chức hắn mới tiện thi triển tay chân, được dân chúng tôn thành nông thần. Dù Khương Tuyết Ninh sai hắn làm việc, có tư tâm của mình, mưu tư lợi của mình, nhưng nếu làm trễ nải đường làm quan của hắn, sao trong lòng chấp nhận được? Cho nên nàng giận dữ không chỗ trút.

Trông thấy Vưu Phương Ngâm đến, nàng cười khổ: “Ngươi tới vừa khéo, ta vừa sai người đi bắt Vệ Lương đến Kim Lăng đó, tốt xấu gì cũng ước thúc hắn thi Hương xong rồi nói. Trên đời này sao lại có thư sinh như thế chứ?”

Đám thư sinh này quả thật ai cũng có chí hướng riêng.

Lữ Hiển giúp Tạ Nguy buôn bán thì cũng thôi, dù sao Tạ Nguy cũng là người có năng lực, nhưng Vệ Lương giúp nàng trồng trọt, thì là chuyện gì đây chứ?

Nếu là ngày trước, chỉ sợ Vưu Phương Ngâm nghe cũng phải cười một trận trước, nhưng giờ khắc này nghe vậy cũng chỉ miễn cưỡng cười khẽ thôi.

Khương Tuyết Ninh nhìn ra nàng mang chuyện đến.

Đôi mắt vừa chuyển, mơ hồ đoán được gì đó, hỏi thẳng: "Lại gặp Lữ Hiển rồi?"

Bên bờ giả sơn trong Tà Bạch Cư, là một hồ lá sen khô cạn.

Khương Tuyết Ninh đứng bên hồ, cầm thức ăn cho cá trong tay.

Trong lòng Vưu Phương Ngâm do dự, thực ra không quá muốn gây phiền hà cho nàng, nhưng rốt cuộc sự kiêng dè ẩn tàng vẫn vượt qua do dự, cuối cùng nói: "Đã gặp rồi."

Nàng cẩn thận nói ra mọi chuyện hôm nay gặp Lữ Hiển, chỉ giấu đi đoạn mình làm khó Lữ Hiển.

Khương Tuyết Ninh nghe xong lập tức nhíu mày, trầm mặc thật lâu.

Vưu Phương Ngâm nói: "Lữ Hiển muốn tìm cô nương, liệu có liên quan đến tin tức phía Thát Đát có đề cập đến công chúa mà ta nghe được trong yến tiệc không?"

Thương nhân dược liệu ở biên quan nói, trưởng công chúa điện hạ ở vương đình Thát Đát, có lẽ đã có thai.

Khương Tuyết Ninh cảm thấy hoảng hốt.

Chuyện nàng lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra như thế. Bởi vì trước đó đã chuẩn bị tâm lý rất lâu, cho nên giờ khắc này lại không kinh hãi quá nhiều, chỉ cảm thấy một loại nặng nề cùng bi thương khi con người không thay đổi được vận mệnh.

Nhưng nàng càng muốn đối nghịch với vận mệnh lặp đi lặp lại không duyên không cớ này!

Ở kiếp trước nàng cũng không biết trước tin tức công chúa có thai, mà sau khi Thát Đát ồ ạt xâm chiếm Trung Nguyên, mới nghe nói Thẩm Chỉ Y gặp phải bất trắc, sau khi có thai bị Thát Đát giết đi tế cờ trước khi lâm trận!

Thát Đát muốn lãnh binh xâm chiếm, sao có thể để lại công chúa địch quốc và hài tử có huyết mạch địch quốc được?

Cảm giác buồn nôn dần dần xông lên.

Trong cổ họng Khương Tuyết Ninh mơ hồ có mùi máu tươi.

Người ta thường nói, ở hiền gặp lành, nhưng sao Thẩm Chỉ Y đời trước lại rơi vào kết cục như thế?

Nàng dùng sức siết chặt tay mình, mới có thể khắc chế mấy phần run rẩy vì sợ hãi kia, quả quyết nói: “Mặc kệ Lữ Hiển tới tìm ta vì chuyện gì, giờ ta nên đi tìm hắn. Tìm người, thông minh nhanh trí một chút, đi tìm hiểu xem Lữ Hiển ở đâu, đưa một tấm bái thiếp qua. Ta muốn gặp hắn.”

Mặc dù Kim Lăng lớn, bách tính nhiều, nhưng đại thương nhân như Lữ Hiển, lại là vì chuyện chứng từ buôn bán muối mà tới, giao du rộng, muốn nghe ngóng chỗ ở của hắn không phải việc khó.

Thủ hạ không phí quá nhiều công sức đã tìm được biệt quán nơi hắn ở.

Chỉ là lúc đưa bái thiếp đến, lại được báo Lữ Hiển không ở đó.

Khương Tuyết Ninh vốn định vừa đưa bái thiếp, nàng sẽ đi bái phỏng Lữ Hiển ngay, nào ngờ hắn không có ở đó?

Lập tức nghi ngờ sinh sôi như cỏ dại.

Nàng nhíu mày hỏi: "Hắn không có ở đó, đã đi đâu rồi?"

Tiểu đồng phụ trách đi đưa bái thiếp cúi người trả lời: "Tiểu nhân đã hỏi người gác cổng của biệt quán, nói Lữ lão bản của bọn họ có chuyện làm ăn ở Dương Châu, cần cấp bách xử lý, buổi chiều đã cưỡi ngựa rời đi. Lúc đi rất vội, cũng không nói khi nào về."

Khương Tuyết Ninh nghe vậy đáy lòng trầm xuống.

Vưu Phương Ngâm bên cạnh nói: "Vậy có lẽ phải đợi hắn về mới đi gặp."

Khương Tuyết Ninh không nói gì hồi lâu.

Vưu Phương Ngâm thấp thỏm trong lòng: "Cô nương cảm thấy bất thường?"

Khương Tuyết Ninh nói: "Nếu chỉ bàn chuyện làm ăn, Kim Lăng đến Dương Châu là đi dọc theo Trường Giang, đi thuyền cực kỳ nhanh. Đi xuống hạ lưu nào cần cưỡi ngựa?"

Vưu Phương Ngâm lập tức run sợ: "Ý cô nương là…"

Khương Tuyết Ninh nhắm mắt lại: "Chỉ sợ không phải hắn đi Dương Châu."

Ngay lúc này, chuyện gì có thể khiến Lữ Hiển rời Kim Lăng?

Trong lòng nàng âm thầm có chút suy đoán, chỉ là không dám kết

luận.

Lập tức trước tiên dặn dò người mỗi ngày đúng canh giờ đúng giờ đi biệt quán Lữ Hiển ở, nghe ngóng xem hắn về Kim Lăng chưa, mặt khác lại lập tức viết một lá thư sai người giục ngựa đưa đi Hoàng Châu Hồ Bắc giao cho Yến Lâm, thứ nhất hỏi xem phía hắn có tin tức xác thực liên quan đến Thẩm Chỉ Y hay không, thứ hai hỏi xem Lữ Hiển có ở bên đó không, tiếp theo dự định thế nào.

Lữ Hiển đi một chuyến lại mất ròng rã mười ngày trời.

Mãi đến ngày thứ mười một, quan viên tuần tra buôn bán muối dọc hai bờ Tần Hoài thiết yến tại Thanh Viên, mời họp mặt tất cả thương nhân buôn muối thương nghị chứng từ cho phép mua bán muối của năm sau và chuyện Hoàng đế đi tuần phía nam, mới có tin truyền về nói Lữ Hiển giục ngựa về Kim Lăng, đến biệt quán thay y phục, vội vàng đi dự tiệc.

Lúc này Khương Tuyết Ninh quyết định đi đến bên ngoài Thanh Viên đợi người.

Thanh Viên xây bên bờ sông Tần Hoài, chiếm diện tích cực lớn, một nửa đều nhìn ra sông, vốn là Tạ thị Kim Lăng xây dựng thời tiền triều khi đang cực thịnh, đình đài giả sơn, mỗi bước chân là mỗi một quang cảnh khác nhau. Chỉ tiếc đến triều đại này, Tạ thị đã xuống dốc, Thanh Viên luân lạc vào tay tham quan, sau đó bị triều đình trừng phạt sung thành của triều đình, bây giờ chỉ dùng chiêu đãi khâm sai đại thần đi sứ Giang Nam, vương công quý tộc, hoặc dùng cho yến ẩm công sự.

Người Kim Lăng đều biết nơi này.

Hiển nhiên Khương Tuyết Ninh cũng biết, dù sao Tạ Nguy xuất thân Tạ thị ở Kim Lăng. Năm đó lúc tên hắn đề trên bảng vàng, người người đều nói hắn sẽ vực dậy Tạ thị. Chỉ tiếc huyết mạch Tạ thị đã ít ỏi, dường như Tạ Nguy cũng không quá thiên vị người nhà, cho nên

Tạ thị cũng không khởi sắc gì. Kiếp trước chúng nhân bình phẩm Tạ Nguy, đều nói hắn là ánh chiều tà rực rỡ cuối cùng ở tân vương triều của Tạ thị nhất tộc từng huy hoàng to lớn trong "Vương Tạ Đường Tiền Yến thời trước".

Chỉ là yến ẩm nơi đây do quan phủ mời họp mặt thương nhân buôn muối, Khương Tuyết Ninh ẩn thân phía sau, bề ngoài không có thân phận thương nhân buôn muối, hơn nữa trong Thanh Viên đông người phức tạp, hiển nhiên cũng không phải nơi tiện nói chuyện gì cho cam, dứt khoát sai người bao một tầng ở Quan Lan trà lâu đối diện hơi chếch với Thanh Viên, đợi bên trong Thanh Viên kết thúc thì gặp thẳng Lữ Hiển.

Mấy ngày này Vệ Lương đã bị nàng bắt trở về Kim Lăng.

Thấy Khương Tuyết Ninh sắp ra ngoài, hắn còn mừng thầm trong chốc lát, thầm nghĩ biết đâu có thể thừa cơ trốn đi.

Ở thành Kim Lăng này nào dễ chịu như nơi đồng ruộng thôn quê?

Ai ngờ Khương Tuyết Ninh vốn đã đi ra vừa quay đầu lại, dò xét hắn từ trên xuống dưới một lát, vậy mà lại nói: "Ngươi đi cùng ta nào."

Vệ Lương:???

Trong lòng hắn vô cùng cự tuyệt, hận không thể ngồi luôn trên ghế không đứng dậy, mặt cũng tái đi, đau khổ nói: "Đông gia cô nương, ngươi đi bàn đại sự, nói chuyện làm ăn, ta đi làm gì chứ?"

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn, cười như không cười: "Đưa ngươi theo cũng rất trọng yếu."

Thứ nhất là đề phòng vị Thám Hoa đã định này nói chuồn là chuồn, sau này thi Hương bắt đầu lại không thấy người đâu. Thứ hai nếu như tin tức phía Thát Đát và Thẩm Chỉ Y là thật, nàng tự có mưu tính, chuyện tiền nong Vệ Lương không hiểu, chuyện lương thảo

nàng thì không hiểu, dẫn hắn đi gặp Lữ Hiển vừa khéo lại hay.

Nói xong cũng lười nhìn sắc mặt hắn, thẳng thừng xách người lên xe ngựa.

Chỉ là Khương Tuyết Ninh không hề hay biết, xe ngựa của nàng vừa rời đi, một đoàn người ra roi thúc ngựa đã đến nơi.

Người cầm đầu ghìm ngựa trước Tà Bạch Cư.

Bên ngoài có một thiếu niên dáng vẻ mỏi mệt xuống ngựa, hỏi thăm người gác cổng: “Xin hỏi chủ nhân quý phủ có đó không? Tiên sinh nhà ta đường xa đến đây, có việc cần gặp.”

Người gác cổng quan sát một nhóm hơn mười người, ánh mắt đi lòng vòng ở người cầm đầu, cũng không biết vì sao lại có chút căng thẳng, cảm thấy mấy phần thấp thỏm sợ hãi, nơm nớp lo sợ đáp: “Chủ nhân chúng ta vừa ra ngoài.”

Thiếu niên kia thầm giật mình, quay đầu nhìn về phía người cầm đầu.

Người cầm đầu nắm chặt dây cương trong tay, trên áo dính đầy bụi đất dặm đường, chỉ hỏi: “Đã đi nơi nào?”

Chương 187: Dây diều

Xe ngựa của Khương Tuyết Ninh chạy một mạch đến Quan Lan lâu.

Vừa gặp trời thu mát mẻ, người đương thời phần lớn đều đến bờ sông Tần Hoài, hoặc đến ngọn núi gần đó thưởng quế bái miếu, trong trà lâu khách khứa đang vắng vẻ, hiếm khi được người bao trọn, chủ quán thấy khách đến vô cùng vui mừng.

Trà lâu này bài trí có mấy phần trang nhã.

Tầng hai nơi tựa vào lan can được dùng làm cầm đài, bên trên có bàn, trên bàn đặt đàn, ở góc còn đặt một bát hương, trong bát hương đốt trầm thủy hương chất lượng không tồi.

Nhưng ít khách, nên không có cầm sư đàn tấu.

Khương Tuyết Ninh đến để đợi người khác cũng không muốn bị làm phiền, xua tay cho lui người hầu trà định đến tiếp khách, chỉ tìm một cuốn sách đọc giết thời gian, đến khi nghị sự trong Thanh Viên kết thúc, thì gặp Lữ Hiển.

Vệ Lương thì vô cùng buồn chán.

Giá sách toàn là kinh sử tử tập, thi từ ca phú, hắn không có chút hứng thú nào cả. Nhẫn nại uống được nửa chén trà, đứng lên rồi lại ngồi xuống, đi từ đầu này sang đầu kia, thực sự không có gì làm cả, chỉ cảm thấy trà lâu này ít người, đến cả cơ hội nhân loạn lạc chuồn đi cũng không có.

Phong cảnh tuy đẹp, nhưng hắn lại cảm thấy gò bó.

Lần mò nửa ngày, chỉ đến bên lan can nhìn ra ngoài.

Vô ý quay đầu, lại nhìn thấy cây đàn kia.

Trồng trọt là sở thích của hắn, đọc sách là việc hắn ghét, có thể nói ghét tất cả những gì nho nhã, yêu những chuyện tầm thường.

Nhưng trừ đàn ra.

Trước kia đi học hắn đã đặc biệt thích đàn, bây giờ không có chuyện để làm, trông thấy cây đàn này có mấy phần muốn đàn, thấy Khương Tuyết Ninh ngồi bên đọc sách, cũng không có vẻ định để ý đến hắn, nên đi đến cầm đài, ngồi trước bàn.

Trà lâu chẳng ra làm sao, tất nhiên đàn cũng không thể là loại quá tốt.

Nhưng gảy đàn thử âm, cũng không quá tệ.

Vệ Lương tiện tay đàn một khúc.

Khương Tuyết Ninh vốn đang đọc sách, chỉ nghĩ lát nữa sắp gặp Lữ Hiển, hơn phân nửa tâm tư cũng không ở trên sách, chỉ cân nhắc xem lát nữa phải nói gì, nói thế nào, nên không đọc hiểu nhiều lắm.

Chợt nghe tiếng đàn nổi lên, nàng còn ngẩn người.

Ngẩng đầu lên mới phát hiện, lại là Vệ Lương đang đàn.

Gảy một khúc 《Thanh bình dẫn》, bởi vì cái gọi là "Phong sinh vu địa, khởi thanh bình chi mạt" (điều lớn lao xuất phát từ cái nhỏ bé nhất), vào mùa thu đẹp trời thế này, tiếng đàn tấu trên lầu, đột nhiên không bàn mà hợp với tâm cảnh nàng lúc này.

Thời buổi rối ren, không biết khi nào gió nổi lên.

Khương Tuyết Ninh buông xuống quyển sách chỉ mới lật vài trang trên tay, yên lặng nghe Vệ Lương đàn tấu xong, mới nói: “Thì ra Vệ công tử cũng biết đàn.”

Vệ Lương đàn tấu đơn thuần do hứng chí, cũng không ngờ nàng nghe, ngẩng đầu lên trông thấy nàng đang dùng ánh mắt đầy ngưỡng mộ nhìn hắn chăm chú, cũng không biết sao hơi nóng vọt lên mặt, khiến hắn có cảm giác quẫn bách khi múa rìu qua mắt thợ, trong lúc hấp tấp vội đứng lên, giải thích: “Nhàn rỗi vô sự, còn rất vụng về, e làm bẩn tai cô nương.”

Hắn đứng dậy hấp tấp, tay áo móc vào góc bàn.

Cây đàn trên bàn cũng bị kéo lệch đi.

Khương Tuyết Ninh nhịn không được cười: “Tự ta đàn mới làm bẩn tai người khác, Vệ công tử đàn tấu vô cùng tốt, ta nào có ý chê cười ngươi cho được?”

Vệ Lương không đáp lời nổi.

Từ trước đến nay hắn không quá giỏi ăn nói, đứng thật lâu mới ngập ngừng nói: “Cô nương cũng yêu đàn sao?”

Yêu đàn?

Nàng không dám.

Khương Tuyết Ninh nhìn lên, gác lại sách, đi tới gần, chỉnh lại cây đàn bị lệch, nói: “Kỹ nghệ của ta vụng về, cũng không có tâm thanh sạch… Là không xứng đàn.”

Vệ Lương không khỏi sửng sốt.

Nữ tử trước mắt đứng cạnh cầm đài, trong ánh mắt hơi giấu đi dường như có cất giấu gì đó, ngón tay thon dài thả bên thân đàn, thế

tay kia rõ ràng chỉ người hiểu đàn mới có. Hương thanh liên thoang thoảng tỏa ra từ ống tay áo nàng, thêm mấy phần trong trẻo lạnh lùng động lòng người cho dáng vẻ diễm lệ của nàng.

Nhưng không phải vị đông gia này cực kỳ yêu tiền sao?

Lúc này đâu giống như thương nhân người đầy hơi tiền?

Ánh mắt của hắn dừng trên Khương Tuyết Ninh, nhất thời mê hoặc.

Khương Tuyết Ninh lại nhớ đến vài người, vài việc ngày trước, nhẹ nhàng cau mày, vừa muốn rút tay vịn đàn lại, dưới lầu đã có tiểu đồng chạy vội lên: "Cô nương, cô nương!"

Nàng giật mình: "Nghị sự ở Thanh Viên kết thúc rồi?"

Tiểu đồng kia lại chỉ ra ngoài, nói: "Không phải, là bên ngoài có người nói muốn tìm ngài."

Ở đất Kim Lăng này, người nàng quen biết cũng không nhiều.

Nghị sự ở Thanh Viên còn chưa kết thúc, người tìm nàng sẽ không phải Lữ Hiển.

Khương Tuyết Ninh lập tức cảm thấy kỳ quái, người vốn đang đứng ở cầm đàn trên lầu, gần như vô thức nhìn theo hướng tiểu đồng chỉ, nhìn xuống dưới đường cạnh trà lâu. Chỉ trong một thoáng ki ánh mắt tiếp xúc, thân hình nàng như bị thiên lôi đánh trúng, lập tức cứng ngắc!

Nàng gần như không dám tin vào hai mắt mình.

Suy nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu là…

Không thể nào.

Kinh thành đến Kim Lăng, từ bắc đến nam, cách hơn hai ngàn dặm, dọc đường phải đổi bao nhiêu khoái mã, trải qua bao nhiêu ngày không ngủ không nghỉ, mới có thể phi ngựa vượt nhiều quan ải, đến Giang Nam trong mười ngày ngắn ngủi?

Vệ Lương vốn đứng quay lưng về hướng lan can, trông thấy Khương Tuyết Ninh nhìn xuống dưới, trên mặt khác thường, không khỏi cũng quay đầu nhìn theo.

Chỉ nhìn thấy một hàng mười mấy người không biết đến từ khi nào.

Phần lớn ngồi trên ngựa, thân mặc y phục gọn nhẹ, bề ngoài nhanh nhẹn có tôi luyện, tuy nhiên hầu hết đều có vẻ lao lực, như thể cả đường từ nơi xa bôn ba mà đến, trải qua không ít gian nan, đến môi cũng trắng bệnh.

Vị thiếu niên áo xanh bên cạnh đã xuống ngựa.

Tuy không ít, nhưng đám người này lại không hề tạo ra chút tạp âm nào.

Đến con ngựa cũng lặng im.

Tuy Vệ Lương trì độn, nhưng cũng nhìn ra vẻ khác thường, càng không cần nói đến người ở phía trước nhất, quả thực nhìn đến mức khiến người ta kinh sợ.

Mà ánh mắt của Khương Tuyết Ninh, cũng đang đặt trên người đó.

Hai năm trôi qua, vị thiếu sư đại nhân đương triều này, dường như không thay đổi quá nhiều.

Vẫn thích mặc đạo bào trắng như tuyết.

Nhưng bôn tẩu dài ngày dường như khiến hắn gầy đi không ít, bốn chiếc vó bạch mã lấm đầy bùn đất, góc áo sạch sẽ cũng nhiễm bẩn

một khoảng, năm ngón tay phải siết chặt dây cương, còn những vệt hằn máu từng lớp từng lớp chồng lên nhau, bản thân hắn dường như không hề cảm nhận được đau đớn, khuôn mặt thản nhiên ngước lên, nhìn lên cao nơi Khương Tuyết Ninh.

Khi ánh mắt của Vệ Lương rơi lên người hắn, ánh mắt hắn cũng nhẹ liếc qua, nhìn thẳng vào Vệ Lương.

Khoảnh khắc đó Vệ Lương cảm thấy sợ hãi.

Rõ ràng là ánh mắt phẳng lặng không gợn sóng thậm chí im lìm không dấu vết như thế, hắn lại phảng phất cảm thấy trong đó ẩn chứa gió cuồng mưa rít, bóng gươm ánh kiếm, nhưng nhìn lại lần nữa, ánh mắt ấy lại sâu xa thâm tịnh như thần linh, rời đi tựa không nhuốm chút bụt trần.

Trước kia Lữ Hiển từng hỏi hắn, tuy biết ngươi không phải hạng người như vậy, nhưng nếu chuyến này nàng rời kinh không trở lại, chẳng lẽ ngươi định buông xuôi bỏ mặc sao?

Hắn chưa từng trả lời.

Vì hắn biết, diều luôn bay lên trời, nhưng chỉ cần sợi dây buộc không đứt, thì bay xa bao nhiêu, cuối cùng cũng sẽ trở lại. Lời hứa của nàng với Thẩm Chỉ Y, là sợi dây đó. Có được sợi dây này, hắn mới có thể danh chính ngôn thuận kéo diều về, hoặc thuận theo sợi dây mà đi tìm nàng.

Tạ Nguy cảm thấy mình như một tên điên.

Xa xôi ngàn dặm mà tới.

Đến lúc này mới nhớ ra, bản thân đã mấy ngày không chợp mắt, thế là bỗng nhiên mất hứng khó tả, cũng không nói gì, thu lại ánh mắt, liền định gọi người rời đi.

Tất nhiên Khương Tuyết Ninh chú ý đến ánh mắt chớp nhoáng của Tạ Nguy hướng về Vệ Lương, trong lòng vốn không cảm thấy mình làm gì sai, nhưng trong khoảnh khắc mày kiếm của hắn buông xuống, cũng không biết vì sao lại sinh ra cảm giác chột dạ đáng lẽ không nên có.

Đồng thời cũng có ngàn vạn nghi hoặc…

Vào thời điểm quan trọng này, sao Tạ Nguy lại tới tìm nàng?

Thấy đối phương sắp đi, nàng không kịp nghĩ nhiều, mở miệng hô: "Tiên sinh!"

Tạ Nguy dừng lại.

Khương Tuyết Ninh nhớ nhung Thẩm Chỉ Y, cắn răng, không quan tâm đến ánh mắt quái lạ của Vệ Lương ở bên cạnh, nhấc góc váy đi thẳng xuống lầu, đến trước ngựa của Tạ Nguy, ngẩng đầu nhìn hắn, mở miệng nhưng lại không biết nên nói gì.

Ánh nắng chiếu khắp người hắn.

Góc đạo bào lấm bẩn bị gió thổi phất lên.

Ngũ quan như viễn sơn đạm mặc của Tạ Nguy bị cơ thể đứng ngược sáng che khuất, không nhìn rõ biểu cảm, chỉ hạ tầm mắt nhìn xuống nàng, thật lâu sau, mới đưa tờ giấy cầm trong tay cho nàng, giọng không gợn chút gợn sóng nói: "Ba ngày sau khởi hành đến biên quan, nếu ngươi suy nghĩ xong có thể đi cùng."

Bây giờ nàng đâu dám sơ suất lấy nửa phần?

Dùng hai tay nhận lấy tờ giấy mỏng, khi nhìn xuống, mới phát hiện ngón tay hắn hằn vết cương ngựa.

Trong đầu nàng vụt qua giây phút giãy giụa thoát khỏi cánh tay này

ngày ấy, máu tươi đầm đìa chảy xuống.

Khương Tuyết Ninh không dám nhìn Tạ Nguy.

Tạ Nguy cũng không nói gì thêm với nàng.

Chỉ nghe thấy tiếng giật dây cương, vó ngựa dính đầy bùn đạp lên mặt đất, Đao Cầm vội vã hành lễ với nàng, rồi gấp gáp quay người lên ngựa, dẫn theo đoàn người bắt kịp, đi càng lúc càng xa.

Vệ Lương trên lầu nhìn mà chẳng hiểu gì.

Tiếng vó ngựa đi xa, con đường trước mặt trở nên trống vắng.

Khương Tuyết Ninh như vừa mơ một giấc chiêm bao.

Duy chỉ có tờ giấy trong tay, nhắc nhở nàng vừa rồi không phải ảo mộng.

Nàng chậm rãi mở tờ giấy ra.

Chương 188: Khác biệt

Bên trên là chữ viết chi chít nhau, đó là phong thư cấp báo từ biên quan gửi đến, nhưng ở dưới cùng lại có dấu chu sa ngự phê màu son!

Thời khắc đọc xong, một cảm giác hoang đường vô biên bao phủ nàng.

Khương Tuyết Ninh quả thực không dám tin những chữ cuối cùng mình vừa thấy, nước mắt hòa cùng hận ý và không cam lòng, phút chốc rơi xuống, thấm vào bút tích đã khô kia.

Vệ Lương từ trên lầu đi xuống, cũng không biết thân phận người đến, lại càng không biết Khương Tuyết Ninh cùng người vừa nãy có quan hệ gì, nhưng một tiếng "Tiên sinh" lọt vào tai, thực sự có chút không tầm thường.

Hắn nào từng thấy cô nương rơi lệ?

Nhất thời quả thực không biết làm sao.

Ngón tay Khương Tuyết Ninh nắm chặt tờ giấy kia lại chậm rãi nắm chặt, chỉ nói với Vệ Lương: "Về đi."

Nếu ban nãy hắn nghe thấy câu này, chỉ e sẽ lập tức mừng rỡ vô cùng.

Dù sao như vậy có nghĩa hắn có thể lén trốn đi rồi.

Mà thời khắc này, Vệ Lương đáp một câu, nhưng muốn chạy cũng

không dám chạy, sợ nàng thế này sẽ xảy ra chuyện gì.

Khương Tuyết Ninh đứng yên tại chỗ một lúc, cất tờ giấy viết thư này đi, mới bảo người lúc nãy mình dẫn theo, ở lại nói với Vưu Phương Ngâm còn đang ở Thanh Viên nghị sự chưa kết thúc, sau đó nàng về Tà Bạch Cư trước.

Vưu Phương Ngâm biết hôm nay nàng dự định gặp Lữ Hiển.

Nghị sự trong Thanh Viên vừa kết thúc Vưu Phương Ngâm liền tới Quan Lan trà lâu, lại không thấy người đâu, nhận được lời truyền lại, nàng cũng vội vàng trở về Tà Bạch Cư, thì thấy Khương Tuyết Ninh đã cho mọi người chung quanh lui đi, một mình ngồi ở thủy tạ ngẩn người nhìn cần câu gác trên lan can.

Trực giác nói cho nàng biết, dường như đã xảy ra chuyện gì mình không biết.

Nàng do dự một lát, tiến đến.

Giọng nói nhỏ nhẹ hơn, như sợ quấy rầy Khương Tuyết Ninh, chỉ hỏi: “Cô nương đoán không sai, mặc dù những ngày này Lữ Hiển không ở Kim Lăng, nhưng vừa đến ngày quan phủ cấp phát chứng từ cho phép buôn bán vận chuyển muối thì liền lập tức bôn ba đường dài mỏi mệt cũng xuất hiện ở Thanh Viên. Ban nãy khi nghị sự kết thúc, mọi người ra ngoài ngay. Cô nương không gặp hắn sao?”

Khương Tuyết Ninh quay đầu nhìn nàng, chậm rãi nói: “Không cần gặp nữa.”

Vưu Phương Ngâm sửng sốt.

Khương Tuyết Ninh lại hỏi: “Chuyện chứng từ buôn muối sao rồi?”

Vưu Phương Ngâm nói: “Vốn dĩ đã chuẩn bị số ngân lượng lớn, nhưng lúc nghị sự tại Thanh Viên, quan viên tuần tra buôn bán muối

dọc hai bờ Tần Hoài lại nói chúng ta đã từ đất Thục tới, không nên lẫn vào việc buôn muối Giang Nam, ngay cả cơ hội đấu giá cũng không cho. Nói ra cũng kỳ lạ, dù Lữ Hiển đi, nhưng chỉ góp vui, không hề cạnh tranh giá cao hay chứng từ buôn muối bao nhiêu cả."

Khương Tuyết Ninh không hề kinh ngạc.

Câu nói của Tạ Nguy dưới lầu Quan Lan trà lâu không ngừng quanh quẩn trong đầu nàng, lặp lại hết lần này đến lần khác, như kéo tơ bóc kén, dần dần đan thành một phỏng đoán gần như điên cuồng ở đáy lòng nàng!

Đang lúc này, trong kinh thế cục triều đình bên bờ bão tố, tranh đấu giữa Thiên Giáo và Phật môn càng ngày càng nghiêm trọng, Tạ Nguy đến Giang Nam cũng thôi đi, còn nói ba ngày sau sẽ đi biên quan…

Nếu đổi thành người khác, Khương Tuyết Ninh nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Dù sao đó là suy đoán đáng sợ đến mức nào!

Nhưng hết lần này tới lần khác, người nói ra lời này lại là Tạ Nguy.

Hộp gỗ có khóa mang theo, được đặt trên bàn bên cạnh.

Tờ giấy cũng đặt cạnh hộp.

Khương Tuyết Ninh quay đầu, mở khóa, từ từ mở hộp gỗ ra, bên trong không có châu báu gì, cũng không có trân bảo, chỉ có một nắm đất cũ đã nhiều năm.

Vưu Phương Ngâm bỗng nhiên ý thức được điều gì.

Khương Tuyết Ninh cười với nàng ấy như muốn trấn an, nói: "Còn phiền Phương Ngâm sớm tính toán rõ tiền, ngân lượng cùng sản nghiệp có thể dùng đến trong tay chúng ta, ta sợ sắp chết mới trù

tính lại không kịp.”

Vưu Phương Ngâm trầm mặc thật lâu, nói: “Vâng.”

Khương Tuyết Ninh nâng hộp, cất tờ giấy kia, trở về phòng mình.

Nàng vốn đã hẹn Lữ Hiển lại không đi gặp, Lữ Hiển cũng không phái người đến hỏi.

Buổi chiều ngày thứ ba, Vưu Phương Ngâm đã kiểm kê suốt mấy đêm mới xong rất nhiều khoản phức tạp, Khương Tuyết Ninh liền ngồi xe ngựa lập tức ra ngoài, đi đến biệt quán mà Lữ Hiển ở đã thám thính được mấy ngày trước.

Nói này cũng được xem như nơi an tĩnh giữa chốn phồn hoa, một ngõ nhỏ bên sông Tần Hoài.

Xe ngựa vừa đến đầu ngõ, nàng vén rèm xe lên, đã trông thấy đầu ngõ có một ông lão bán than trông giống như người nào đó từng thấy trong đoàn người dưới lầu hôm trước.

Khí tức của đối phương bị ẩn giấu, trong mắt có tinh quang.

Dù vừa nhìn đã thấy nàng, nhưng không phản ứng gì, cúi đầu tiếp tục rao hàng.

Khương Tuyết Ninh biết mình đến đúng nơi rồi.

Nàng xuống xe ngựa, đi vào trong ngõ.

Trận mưa thu trút xuống đêm qua, tiết trời chuyển lạnh, từ bên kia tường viện cạnh ngõ thoảng hương hoa quế thơm, lại hết sức yên tĩnh. Cuối ngõ có một sân viện vắng vẻ an tĩnh, cổng có người canh giữ, lúc, Khương Tuyết Ninh dừng chân, lại gặp một cố nhân không ngờ tới ở nơi này.

Đó là một nữ tử điềm tĩnh đạm bạc.

Nữ tử mặc váy dài xếp nếp xanh lam nhạt, trên người không mang phục sức rườm rà, chỉ có đôi khuyên tai bạch ngọc như mảnh trăng non bên tai, eo thắt đai ngọc, lại mang mấy phần phong tư tựa tùng bách.

Giờ khắc này trong tay nàng đang cầm một tập thơ, đứng trước bậc thềm.

Hai năm qua, Khương Tuyết Ninh từng gặp đối phương.

Đó là vị tiểu thư nhà thượng thư năm đó suýt nữa trở thành thư đồng Ngưỡng Chỉ Trai, Phàn Nghi Lan.

Lúc trước nàng từ kinh thành đi đất Thục, Phàn Nghi Lan cũng vừa khéo đang ở đó, xem như có chút quen biết với nàng.

Tính tình đạm bạc, tuy là nữ tử, nhưng lại có mấy phần giống ẩn sĩ, Khương Tuyết Ninh rất có hảo cảm với nàng.

Thời gian ở đất Thục, hai người từng cùng nhau du sơn ngoạn thủy.

Về sau Phàn Nghi Lan rời đất Thục, hai người mới không liên lạc nữa.

Không ngờ, giờ gặp lại ở đây.

Nàng đi tới, thì nghe Phàn Nghi Lan nói với người ở cổng: “Học sinh Phàn Nghi Lan, ngày trước từng được Tạ tiên sinh chỉ giáo, một chữ là thầy nửa chữ cũng là thầy, tình cờ nghe nói tiên sinh đang ở Kim Lăng, nên đặc biệt đến bái kiến.”

Dường như người gác cổng kia nhận ra nàng, chỉ nói: “Cô nương đã tới ba lần rồi.”

Phàn Nghi Lan tựa hồ hơi ngại: “Xin thông truyền giúp.”

Người ở cổng mới nói: “Vậy cô nương chờ một lát, ta đi xem sao.”

Phàn Nghi Lan nói một câu cảm tạ, cũng không hề mất kiên nhẫn, chỉ nhìn người kia rời đi, bản thân thì đứng yên chờ đợi.

Dung mạo nàng không quá khiến người khác chú ý, nhưng y phục xanh nhạt mang cảm giác thanh bạch lại khiến người khác cực kỳ hâm mộ.

Khương Tuyết Ninh đi đến gần, mới nhìn rõ tập thơ tay nàng đang cầm.

Phải rồi.

Năm đó Phàn Nghi Lan có tài thơ văn, vốn tham dự tuyển thư đồng Ngưỡng Chỉ Trai, ai ngờ một câu “Trong hoàng cung không có thơ hay” của Tạ Nguy, dễ dàng đánh trượt nàng, cũng dường như thức tỉnh nàng, thành toàn cho nàng thành tài nữ được kẻ sĩ xưng tụng hiện tại.

Phàn Nghi Lan vốn có mấy phần thấp thỏm, lúc Khương Tuyết Ninh còn ở xa, nàng nói chuyện với người trước cổng, không hề nhận ra.

Mãi tận khi người đến gần, nàng mới phát hiện.

Sau thoáng kinh ngạc, bình tĩnh nhìn lại, lập tức cười lên: “Khương Nhị cô nương, sao ngươi cũng đến đây?”

Khương Tuyết Ninh tránh không nói đến ý định mình đến đây, thi lễ chào hỏi, nói: “Phàn tiểu thư là đang…?”

Phàn Nghi Lan lại không nghĩ nhiều, chỉ nói: “Hôm trước đến Kim Lăng, trên đường nhìn thấy Tạ tiên sinh, còn nói là nhìn nhầm rồi, nghe ngóng một phen mới biết là thật. Ta từng chịu ân chỉ giáo của

tiên sinh, không dám quên.

Thế nên chỉnh lý vài bài thơ đến tiếp kiến tiên sinh, thứ nhất là cảm tạ ân đức tiên sinh, thứ hai là xin tiên sinh chỉ dạy thêm chút ít. Có điều hai lần đầu đến, đều nói tiên sinh đang nghỉ ngơi, không dám quấy rầy, cho nên hôm nay lại tới lần nữa."

Khương Tuyết Ninh không đáp lời.

Phàn Nghi Lan nhắc tới còn thấy buồn bực: "Nói ra cũng lạ, hôm trước ta đến vào buổi chiều, nghe nói tiên sinh đã nghỉ ngơi, hôm qua đặc biệt đến sáng sớm, cũng nói tiên sinh đang nghỉ ngơi…"

Hôm trước đến hôm qua.

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh như bị đánh đổ bình ngũ vị, cũng không rõ rốt cuộc vì tâm sự gì, trả lời câu này của Phàn Nghi Lan, chỉ chậm rãi cười khẽ, nói: "Có lẽ là mới tới Kim Lăng, dọc đường gian nan, quá mệt thôi."

Mới tới Kim Lăng?

Phàn Nghi Lan nhìn nàng hơi kinh ngạc.

Giờ khắc này nàng mới chợt ý thức được, Khương Tuyết Ninh chỉ hỏi nàng tới làm gì, lại chưa từng nói vì sao mình tới.

Nàng muốn hỏi cho rõ.

Lúc này Kiếm Thư mặc y phục xanh thẫm đi từ bên trong ra, vốn muốn ra ngoài làm việc, thuận tiện đuổi Phàn Nghi Lan đi, vừa ra khỏi cổng đã nói: "Phàn tiểu thư, tiên sinh còn đang nghỉ ngơi, xin cô nương hôm sau lại đến."

Vừa dứt lời, hắn đã nhìn thấy Khương Tuyết Ninh đứng bên cạnh Phàn Nghi Lan.

Trên mặt Phàn Nghi Lan lập tức lộ vẻ thất vọng.

Đáy mắt nàng thoáng qua mấy phần tiếc nuối, chỉ hơi cúi người, nói: "Đã như vậy, hôm khác ta lại đến."

Ánh mắt Kiếm Thư lại dừng ở chỗ Khương Tuyết Ninh: "Ninh Nhị cô nương…"

Vừa nãy Khương Tuyết Ninh đã nghe lời hắn nói với nói với Phàn Nghi Lan, nên nói: "Vậy ngày mai ta lại đến."

Kiếm Thư không hề có ý này.

Dù sao hắn đã thấy dáng vẻ đó của tiên sinh nhà mình hai năm trước, biết Khương Tuyết Ninh đặc thù thế nào.

Lập tức vội nói: "Không, xin cô nương đợi một lát."

Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình.

Phàn Nghi Lan cũng nhìn lại nàng.

Kiếm Thư lại không kịp giải thích gì, quay người liền quay lại biệt quán, rất nhanh sau đó đi ra, bước chân dường như hơi gấp gáp, lần nữa quay lại cổng đã hơi thở gấp, chỉ nói: "Vừa nãy tiên sinh đã thức dậy, mời cô nương vào."

Phàn Nghi Lan: "…"

Lời này không phải nói với nàng, nàng dễ dàng phán đoán được.

Khương Tuyết Ninh cũng yên lặng chốc lát, mới cất bước đi qua bên cạnh Phàn Nghi Lan, lên bậc thềm, vào trong biệt quán.

Kiếm Thư thì hơi cúi người với Phàn Nghi Lan, sau đó trở lại biệt

quán, đi phía trước dẫn đường cho Khương Tuyết Ninh.

Chỉ để lại một mình Phàn Nghi Lan ở đó.

Đứng ngoài cổng biệt quán, nàng như có điều suy nghĩ, cảm thấy có gì đó hơi chua chát nổi lên, nhưng một lát sau lại cười cho qua. Tập thơ do nàng chuyên chú biên soạn mang đến, bị nàng tiện tay nhẹ nhàng ném đi như mây bay, cứ thế buông bỏ.

*

Tạ Nguy bị Kiếm Thư đánh thức.

Ngoài cửa sổ trời sắp tối, ấm hơn phương bắc một chút, trong không khí mang chút hơi ẩm, hắn ngồi dậy, ngẩn ra một lát, mới biết không phải đang ở kinh thành.

Trong bình mai có cắm một cành kim quế.

Giấc ngủ này dường như hơi lâu.

Cháo của phòng bếp nhỏ đã nấu rồi đổi, đổi rồi lại nấu.

Nghe xong lời của Kiếm Thư, hắn khoác áo đứng dậy.

Đao Cầm lập tức bưng cháo nóng đã chuẩn bị sẵn lên, đặt trên bàn, mang lên mấy món ăn kèm, cũng không dám đặt món ăn mặn gì. Chỉ vì dọc đường đến Kim Lăng, Tạ Nguy thực sự không ăn gì, món dầu mỡ thứ nhất sợ ăn không được, thứ hai sợ tổn thương dạ dày, chỉ chọn chút cháo loãng mấy món ăn nhẹ tương đối ổn thỏa.

Hắn cũng không nói gì, chỉ ngồi xuống ăn cháo.

Không bao lâu, Kiếm Thư đưa Khương Tuyết Ninh đến, hai gò má Tạ Nguy tái nhợt, cháo đã ăn được hơn nửa bát, mí mắt cũng không hề nhấc lên, nói: “Vào đi.”

Bất kể vẻ mặt hay giọng nói, đều không khác chút nào so với năm đó làm tiên sinh cho nàng ở kinh thành.

Phảng phất một phen giằng co ở Bích Độc đường chưa từng xảy ra.

Khương Tuyết Ninh đi tới, quy củ cúi người thi lễ với quy cách sư trò, nói: “Bái kiến tiên sinh.”

Hắn nghe cũng không phản ứng gì lớn, một tay nắm thìa sứ trắng, quấy bát cháo trước mặt, nhìn chút hơi trắng bay lên, không hề hỏi nàng suy tính thế nào rồi, trái lại hỏi: “Dùng cơm chưa?”

Chương 189: Thực hiện lời hứa

Dù Tạ Nguy đã khoác áo, thậm chí cũng đã rửa mặt qua loa, nhưng y phục màu trắng mỏng manh đơn giản trên người, thanh trâm gỗ cài đầu tóc lỏng lẻo, thần sắc cũng nhàn nhạt, nên nhiều thêm mấy phần hiền hoà thả lỏng hơn so với lúc y quan chỉnh tề ngày thường.

Khương Tuyết Ninh nhìn cũng biết hắn vừa thức dậy.

Dù sao bình thường từ lọn tóc đến vạt áo, Tạ Nguy cũng khiến người ta không tìm được lỗi sai.

Lúc nàng đối mặt với Tạ Nguy, suy cho cùng đa số vẫn là kiêng kỵ, nên so với sự buông thả lộng hành như dĩ vãng, hiện tại lộ vẻ rất câu nệ, suy nghĩ một lúc, đáp lại: "Thưa tiên sinh, đã dùng cơm rồi. Chỉ trách học sinh suy nghĩ không chu toàn, chưa sau người đi trước thông truyền đã tới quấy rầy tiên sinh. Nếu tiên sinh không tiện, ngày khác học sinh trở lại."

Cuối cùng Tạ Nguy cũng nhìn nàng.

Trong ánh mắt có vẻ tĩnh mặc thoáng qua, lúc bờ môi mím chặt liền có thêm một phần mất kiên nhẫn, nhưng chỉ nhìn nàng, chỉ về vị trí đối diện hắn, ra hiệu nàng ngồi xuống, đồng thời gọi: "Đao Cầm, thêm một bộ bát đũa."

Lúc Khương Tuyết Ninh đi vào đã không dám đến quá gần, lúc này người hơi cứng đờ lại, đứng yên không nhúc nhích.

Tạ Nguy cười nhạt: "Ngươi muốn đứng đó nhìn ta ăn xong?"

Rốt cuộc Khương Tuyết Ninh cũng tỉnh ngộ ra.

Hai năm qua, trong triều Tạ Nguy có thể nói là giấu tài, chuyến này rời kinh đến Kim Lăng, rõ ràng là có việc muốn trao đổi cùng nàng, nhưng thời gian ít ỏi, cần phải giữ nàng lại nói chuyện. Nếu nàng không ngồi xuống, mà ở bên cạnh chờ đến khi Tạ Nguy ăn xong, chẳng phải rất lúng túng sao? Dù nàng không lúng túng, đối phương cũng chưa chắc có thể thản nhiên ăn được.

Là nàng hồ đồ rồi.

Những năm gần đây cũng coi như xử lý không ít chuyện, giao tế với rất nhiều người, sao lại vừa gặp mặt đã căng thẳng phạm sai lầm, chỉ chút chuyện nhỏ đó cũng không nghĩ tới?

Trong lòng không khỏi bực mình mấy phần, Khương Tuyết Ninh thầm mắng mình một câu, vội nói: "Vậy đa tạ tiên sinh, cung kính không bằng tuân mệnh", sau đó do dự một chút, vẫn đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Vị trí này vừa khéo đối diện Tạ Nguy.

Giữa hai người cách nhau vỏn vẹn một cái bàn.

Bên ngoài Đao Cầm đến mang thêm bát đũa vào, cầm bát, muốn lấy cháo cho nàng.

Tạ Nguy còn không nhìn lên, ngón tay thon dài cầm đôi đũa ngà, gắp một miếng củ sen vào bát, nói: "Nàng ấy không có tay à?"

Khương Tuyết Ninh nghe vậy mi mắt giật lên.

Da đầu Đao Cầm càng căng lên, mắt cũng không dám nhìn loạn chút nào, thật nhỏ giọng nói một tiếng "Vâng", nhanh chóng buông bát đũa xuống lui ra ngoài.

Điệu bộ này quả thật giống như Diêm Vương vậy.

Trước kia tính tình Tạ Nguy luôn tốt, trên đời này ít có chuyện gì khiến hắn đanh mặt lại, dù là kiếp trước lãnh binh mưu phản, tàn sát Hoàng tộc, hắn cũng mang dáng vẻ ôn hòa điềm đạm, không thấy bao nhiêu sát khí.

Nhưng nay…

Nếu đổi thành hai năm trước khi còn chưa phát giác ra, chỉ sợ Khương Tuyết Ninh đã mang lên gương mặt cười dỗ vị thiếu sư đại nhân này nguôi giận, nhưng hiện tại nàng hoàn toàn không dám vượt khuôn phép.

Nàng chỉ làm như không nghe thấy gì, trong lòng tự trấn an có lẽ Tạ Nguy vừa tỉnh ngủ tính khí hơi khó chịu, vội vã tự lấy non nửa bát cháo, ăn từng ngụm nhỏ.

Tạ Nguy cũng không nói gì nữa.

Người như hắn, dù mang gương mặt lãnh đạm, cử chỉ cũng mười phần thỏa đáng, cảnh đẹp ý vui, lại khiến Khương Tuyết Ninh nhớ lại năm đó, khi cùng lên kinh.

Lúc ấy còn không phải Tạ tiên sinh, Tạ thiếu sư gì.

Chỉ tưởng là thiếu gia bệnh tật, thân thích xa của Khương phủ, xa đến nỗi không thể xa hơn. Ôm cây đàn, nửa đường thì lên xe ngựa, dù ít nói kiệm lời, nhất cử nhất động lại khác hoàn toàn những bằng hữu chơi cùng nàng trong thôn trang trước kia, tựa như trăng sáng trên ngọn cây tùng trong núi có gió thổi thoảng qua.

Nàng vốn đã thấp thỏm vì lên kinh.

Những gia nhân phú quý trong kinh có khinh thường nàng – một kẻ lớn lên nơi hương dã không?

Nàng chưa bao giờ học lễ nghi thi thư gì, nghe bà tử đi cùng nói rất nhiều, nhưng hoàn toàn không hiểu chút nào…

Gặp được người như vậy, khiến nàng không khỏi cúi đầu nhìn lại mình.

Thế là lo sợ và tự ti dâng lên trùng trùng, trái lại khiến nàng ép mình phải gồng mình lên, hếch cằm, chống lại hắn, miệt thị hắn, biểu hiện ra địch ý mãnh liệt với một người như thế.

Nàng cố ý hất đổ chén trà của hắn, xé hỏng nhạc phổ của hắn…

Chỉ là sau lưng, lại không khắc chế được sự tự ti, lặng lẽ bắt chước hắn, muốn học được chút gì, chờ sau khi đến kinh thành, khiến người ta coi trọng mấy phần.

Còn nhớ lúc nàng thừa dịp Tạ Nguy không có trong xe, lén xé hỏng nhạc phổ của hắn, con ma bệnh suốt dọc đường chẳng nói gì mấy, lần đầu cầm quyển nhạc phổ không được mấy trang kia, hỏi nàng: “Là ngươi làm?”

Nàng giả ngu: “Cái gì?”

Đối phương nghe vậy, vẻ mặt dần lạnh đi, gân xanh trên bàn tay hắn đang nắm chặt quyển nhạc phổ, hơi nổi lên, lại chợt cười khẽ với nàng: “Lần này ta xem như ngươi tuổi nhỏ chưa hiểu chuyện, nếu còn có lần sau, ngươi thử xem.”

Thẳng thắn mà nói, dù thần sắc mang đầy vẻ bệnh tật, thần thái có chút mỏi mệt, nhưng dù sao bề ngoài đẹp đẽ, cười lên trông rất đẹp, nàng đang nhỏ tuổi cũng khó tránh khỏi thất thần trong phút chốc, đồng thời sau lưng cũng hơi lạnh toát, có chút bị dọa sợ.

Nhưng đối phương nói xong quay người về lại trong xe.

Khương Tuyết Ninh cũng không để tâm đến câu nói này, chỉ cho là người này dọa nàng thế thôi. Một thân thích phương xa ăn nhờ ở đậu thôi, nàng là nữ nhi của đại quan trong kinh đó, hắn dám làm gì nàng?

Cho nên không chỉ dám xé nhạc phổ của hắn, về sau lúc gặp rủi ro nổi giận còn đập đàn của hắn, cũng không thấy người này thật sự làm gì nàng.

Mãi đến rất lâu sau khi về kinh, ngẫu nhiên biết được thân phận Tạ Nguy.

Trong chớp mắt ấy, thật sự có một luồng khí lạnh từ bàn chân vọt tới đỉnh đầu, khiến nàng sợ rùng mình, sinh ra mấy phần nghĩ mà sợ.

Người không biết không có tội mà.

Khương Tuyết Ninh im lặng không lên tiếng húp cháo, lúc nghĩ tới đây, đang cắn thìa trong miệng, cười lên một tiếng.

Tạ Nguy nghe thấy ngẩng đầu nhìn nàng.

Khương Tuyết Ninh là nhất thời thất thần, sơ hở lộ ra chút bản tính, vừa bắt gặp ánh mắt Tạ Nguy, cơ thể lập tức cứng ngắc.

Ánh mắt Tạ Nguy rơi vào chiếc thìa nàng đang cắn.

Khương Tuyết Ninh ngượng ngùng bỏ thìa ra.

Tạ Nguy hỏi: “Cười gì?”

Khương Tuyết Ninh vốn muốn nói qua loa cho xong, nhưng thấy khuôn mặt lạnh như băng của Tạ Nguy, cũng không mang lên nụ cười ấm áp gió xuân như dĩ vãng, không biết tại sao cảm thấy không quen, cũng không dễ chịu lắm, càng nhớ tới khốn cảnh Thẩm Chỉ Y đang có thể gặp phải, trong lòng đầy lo sợ, cuối cùng vẫn chậm rãi

nói: “Chỉ là đột nhiên cảm thấy, vật không phải, người cũng không…”

Dù lớp trang điểm của nàng rất nhạt, nhưng gương mặt vẫn xinh đẹp nổi bật.

Ngũ quan xinh xắn, sau hai năm, đã giống như hoa đào sáng rực đầu cành, nẩy nở hoàn toàn. Khi hàng mi dày nhẹ nhàng rũ xuống, trong mấy phần bóng dáng mỏng manh có chút ưu tư không yên.

Tạ Nguy thoáng nhớ đến ngày hè đó, quả hạnh xanh bên bệ cửa sổ.

Sự buồn bực cáu kỉnh mơ hồ nơi đáy lòng lần nữa cuồn cuộn dâng lên.

Hắn từng cảnh cáo Trương Già, có những vương vấn chớ nên động đến, nhưng những vương vấn của hắn nào ít hơn Trương Già? Thế mà rốt cuộc vẫn vượt giới hạn, lộ ra manh mối. Đây tuyệt đối không phải chuyện hắn nên làm.

Vốn cũng không có cảm giác thèm ăn, Tạ Nguy gác lại thìa sứ trắng nhỏ, dừng bên thành bát, phát ra một tràng âm thanh khe khẽ, hắn nói: “Mật hàm đưa cho ngươi đã xem chưa?”

Ngón tay Khương Tuyết Ninh run rẩy: “Đã xem rồi.”

Nàng hồi tưởng lại nội dung trong mật hàm, viền mắt chợt đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Dù thế nào điện hạ cũng là công chúa một triều đại, huyết mạch Hoàng gia, Thánh thượng chính là chí thân huynh trưởng của nàng, sao lại bỏ đi thân tình, lạnh lùng tàn ác đến vậy?”

Mật hàm kia vốn là biên quan cấp báo, thuật lại chuyện ở vương đình Thát Đát.

Thứ nhất là tộc man di, lòng lang dạ thú, hai năm nghỉ ngơi dưỡng sức, đã bắt đầu âm thầm chỉnh đốn binh mã, sợ sẽ có dị động, bất lợi với Trung Nguyên; Thứ hai chính là Nhạc Dương trưởng công chúa

có thai, đã mang cốt nhục của man di, bởi vì xem xét thấy chuyện Thát Đát sẽ có biến cố, bí mật truyền tin tức cầu cứu triều đình, hi vọng có thể thoát khỏi vương đình nguy khốn trước khi chiến sự xảy ra!

Đó là Thẩm Chỉ Y cầu cứu!

Ở kiếp trước nàng chỉ biết kết cục, nhưng lại không biết thân là công chúa hòa thân, Thẩm Chỉ Y từng gửi thư cầu cứu về triều đình trước khi xảy ra chuyện, lại càng không biết, Hoàng đế Thẩm Lang thân là huynh trưởng của Thẩm Chỉ Y, lại đưa ra lời hồi đáp như thế…

Ban thưởng ba thước lụa trắng, một chén rượu độc!

Trước khi Thát Đát hành động, kết thúc tính mạng của mình trước, tránh biến thành con tin, chịu nhục chịu ức hiếp, giữ gìn tôn nghiêm công chúa, vinh quang của gia quốc!

Tạ Nguy sớm đã đọc phong mật hàm kia, nhàn nhạt hỏi nàng: “Ngày mai ta sẽ lên đường đi biên quan, ngươi có cùng đi?”

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn: “Tiên sinh đi làm gì?”

Tạ Nguy giấu đi ánh mắt, nói: “Nếu trong lòng ngươi chưa có tính toán, sao hôm nay lại đến?”

Khương Tuyết Ninh không nói.

Tạ Nguy nói: “Trưởng công chúa không chết, chờ đầu xuân năm sau khai chiến, sẽ thành con tin, khiến bản triều lâm vào thế lưỡng nan. Mà tiền tài lương thảo triều đình vừa bắt đầu xuất động, chuẩn bị chiến đấu còn gấp gáp, tuyệt đối sẽ không khai chiến sớm vì một người. Ngươi muốn đón công chúa về, hay quan tài của công chúa, đều trong một ý niệm này mà thôi.”

Cho dù quả thật đã dự liệu từ sớm, nhưng khi Tạ Nguy nói ra những

lời ấy, Khương Tuyết Ninh vẫn cảm thấy trong lòng phát run, có một loại lo sợ bất an như bị cuốn vào dòng lũ…

Có biện pháp nào, có thể đón công chúa về, mà không phải quan tài của công chúa?

Nỗi lòng nàng dâng trào, nhắm mắt lại, nắm chặt tay.

Tạ Nguy chợt bật cười: “Sợ rồi?”

Khương Tuyết Ninh cắn răng: “Nào có!”

Tạ Nguy vốn là người chiến thắng sau cùng, bây giờ đôi cánh của Yến Lâm đã hoàn thiện, cho dù sớm khởi sự, cũng chưa chắc không có phần thắng! Huống hồ sao nàng có thể trơ mắt nhìn công chúa bị ban chết?

Nàng đã đồng ý.

Nâng nắm đất kia, đón nàng trở về cố quốc!

Chỉ là…

Khương Tuyết Ninh chậm rãi mở mắt ra: “Ta đã đồng ý với công chúa, đương nhiên sẽ không thất hứa. Nhưng tiên sinh thật sự đã nghĩ kỹ rồi?”

Ý cười của Tạ Nguy phai nhạt, nhìn nàng, chậm rãi nói: “Ta cũng không thất tín với người khác.”

Chương 190: Hiểu lầm

Ta cũng không thất tín với người khác.

Cũng.

Khi Khương Tuyết Ninh nghe được lời này, nàng có đôi chút sững sờ, bởi nàng cũng không biết Tạ Nguy từng hứa gì với ai. Mãi đến khi một hình ảnh hiện lên trong ký ức mơ hồ, cùng với thanh âm gần như đã bị nàng lãng quên, một lần nữa vang lên bên tai nàng.

"Thiếu sư đại nhân, khi nào gót sắt Trung Nguyên có thể đạp đổ Nhạn Môn quan, đón điện hạ trở về?"

"Rất nhanh, rất nhanh thôi."

Một thoáng ấy, tựa một vết nứt phá vỡ mặt băng, có thứ gì đó xông qua, bất chợt chạm vào nàng, khiến môi nàng hé mở, như muốn nói gì đó.

Nhưng Tạ Nguy chỉ thu hồi ánh mắt.

Khuôn mặt hắn trầm tĩnh lạnh lùng, có một loại lãnh đạm thờ ơ xa cách người ngàn dặm, trước khi nàng mở miệng, hắn đã bồi thêm một câu: "Huống hồ, ta cũng có mưu tính của ta."

Khương Tuyết Ninh liền khẽ giật mình.

Tạ Nguy liền nói: "Thứ nhất Yến Lâm quá nặng tình nghĩa, ngươi có tâm nguyện chưa thành, ta tất nhiên xem như không thấy, nhưng Yến Lâm chưa chắc có thể. Nếu ngươi mở miệng nhờ hắn giúp đỡ,

hắn nhất định sẽ khư khư cố chấp vì ngươi mà bất chấp nguy nan. Chiến sự biên quan, vạn phần hung hiểm. Phàm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, kế hoạch mà ta mưu đồ mấy năm nay đều sẽ thất bại trong gang tấc, trong chốc lát trở nên vô nghĩa."

Thanh âm của hắn càng lúc càng thờ ơ.

Người đứng dậy khỏi bàn, lấy một chiếc khăn đặt trên bàn ra lau tay, chỉ nói: "Ninh Nhị cô nương tính tình cố chấp, ta không có cách nào khuyên ngươi không đi cứu công chúa, nhưng niệm tình năm xưa, cũng không thể giết ngươi trước để diệt trừ hậu hoạn. Cho nên đặc biệt từ kinh thành đến Kim Lăng một chuyến, tuy ngươi không tính là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng lại thấy rõ tình thế. Đoán rằng hai ngày này ngươi không đến gặp ta, rất nhiều sản nghiệp, tất cả sổ sách lớn nhỏ trong tay, hẳn ngươi cũng đã phái người kiểm kê cẩn thận rồi?"

"…"

Khương Tuyết Ninh gần như không thể tin được bản thân mình vừa nghe thấy gì.

Nàng đứng bật dậy, nhìn thẳng vào Tạ Nguy!

Đôi mắt trong veo ấy thậm chí còn mang theo một chút tức giận.

Nàng đích xác là đã tính toán một phen rồi mới đến.

Hai ngày trước lúc Tạ Nguy đến nói với nàng muốn đi biên quan.

Vưu Phương Ngâm vốn chuẩn bị một số ngân lượng lớn để chuẩn bị tranh đoạt vận chuyển buôn bán muối sang năm, nhưng quan phủ bên kia tùy tiện tìm một cái cớ vậy mà không cho bọn họ tham dự, mà Lữ Hiển tốn công tốn sức tới đây vốn hẳn nên nhúng tay vào việc này cũng không quăng vào bao nhiêu tiền.

Điều này chứng minh cái gì?

Chứng minh tiền của Lữ Hiển đột nhiên dùng vào việc khác, hơn nữa cũng hy vọng tiền bạc của các nàng không dùng để tranh đoạt muối dẫn sang năm mà giao cho triều đình!

Chuyện gì cần phải đến biên quan?

Chuyện gì cần rất nhiều tiền bạc?

Khả năng lớn nhất, chính là muốn khai chiến với Thát Đát!

Huống chi, dù Tạ Nguy không có ý định này, tin tức Thẩm Chỉ Y bị giam hãm tại Thát Đát gửi thư cầu cứu triều đình đã được chứng thực. Nếu Khương Tuyết Ninh đã hứa hẹn với nàng, ắt sẽ phải thực hiện.

Đúng như lời Tạ Nguy nói…

Nếu không có biện pháp khác, nàng sẽ hy vọng rằng Yến Lâm bên kia có thể giúp một tay.

Vì vậy ngày đó sau khi suy tư một hồi lâu, nàng bảo Vưu Phương Ngâm cùng Nhậm Vi Chí tranh thủ thời gian kiểm kê cẩn thận toàn bộ tiền tài có thể sử dụng dưới tên của bọn họ, cùng với sản nghiệp gần đây có thể bán được.

Mục đích là để có thể nhanh chóng phát huy tác dụng.

Nhưng nàng không ngờ sẽ bị Tạ Nguy nhìn thấu trong nháy mắt, lại thay đổi chủ đề, sau lưng lại tính toán một cách ác nghiệt như vậy!

“Là ta đã quên.”

Khương Tuyết Ninh cảm thấy mấy phần ấm áp vừa dâng lên ở đáy lòng, bất chợt bị đóng băng lại, khiến những ngón tay rũ bên người

nàng nhẹ nhàng nắm chặt, trong giọng nói lại mang theo một phần châm chọc.

“Mưu kế của tiên sinh lớn như vậy, vốn không phải ai cũng có thể đoán được, sao ta có thể nghĩ theo tâm tư thường nhân?”

Tạ Nguy rũ mi mắt, cũng không giải thích.

Khương Tuyết Ninh nhìn dáng vẻ không hề gợn sóng của hắn như vậy, càng cảm thấy đáy lòng bị đè nén, nghĩ chính mình mới vừa rồi còn cho rằng trong lòng người này sợ là còn sót lại vài phần ấm áp mềm dịu, thực sự nực cười!

Vẻ ngoài thánh nhân, tâm địa ma quỷ.

Sao nàng có thể tin.

Nhưng bây giờ nếu không phải là Tạ Nguy, thì có thể trông cậy vào ai đây?

Trưởng công chúa nguy nan sớm tối, nàng căn bản không có lựa chọn khác.

Trong lúc nhất thời này, cũng không biết là oán hận Tạ Nguy nhiều hơn, hay oán hận chính mình nhiều hơn, Khương Tuyết Ninh lùi một bước, cúi người hành lễ với Tạ Nguy, trong thanh âm lại nhiều hơn vài phần lạnh nhạt vắng lặng, chỉ nói: “Học sinh như cá mắc cạn, tiên sinh chí hướng cao xa, có thể được ngài khai ân chiếu cố, đã là vinh hạnh, huống chi là mưu sự cứu người? Lương thảo tiền tài, tất đã kiểm kê, sổ sách đến chạng vạng tối có thể giao đến tay tiên sinh. Ngày mai đã phải xuất phát, thứ học sinh vô lễ, phải trở về thu xếp một chút, xin được cáo lui trước.”

Tạ Nguy đặt chiếc khăn lụa xuống.

Khương Tuyết Ninh không nghe thấy hắn lên tiếng, chỉ coi như hắn

đã ngầm cho phép, sau khi hơi cúi người, gương mặt lạnh lùng, thẳng thừng phất tay áo, đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài Lữ Hiển mới vừa trở về.

Hai người chạm mặt nhau.

Dù sao cũng đã hai năm chưa gặp, Lữ Hiển thấy khuôn mặt xinh đẹp băng lãnh này, chợt sửng sốt một chút, sau đó mới nhận ra được đây là ai.

Hắn vốn định chào hỏi một chút, ai ngờ Khương Tuyết Ninh liếc hắn một cái, cười khẩy một tiếng rồi bỏ đi.

Trong lòng Lữ Hiển nhất thời có chút hồi hộp.

Hắn xoay người lại, một lần nữa nhìn về phía khung cửa sổ trước phòng Tạ Nguy, do dự một chút, vẫn là nhẹ nhàng vén tà trường sam văn nhân của mình, tiếp tục đi vào.

Trông Tạ Cư An cũng không quá mức dị thường.

Lữ Hiển hơi cười mỉa, lại gần nói: “Mới vừa trông thấy Ninh Nhị cô nương kia của ngươi đi rồi?”

Tạ Nguy ngoái đầu nhìn lại: “Chuyện thế nào rồi?”

Lữ Hiển bị làm cho bẽ mặt, nhưng nhìn sắc mặt vừa rồi của cô nương Khương gia kia, nhất định là không hề dễ chịu, nên cũng không dám tìm xui xẻo, chỉ nói: “Mấy ngày trước sau khi nhận được mật hàm, ta liền đi một chuyến đến Hoàng Châu, sớm đã chuẩn bị tốt tất cả mọi việc. Hôm qua Yến thế tử đã khởi hành đến biên quan trước để bố trí. Tạ Cư An, Thát Đát lúc này đây đều là tinh binh cường tướng, không thể so với lúc thoi thóp hơi tàn dưới gót sắt Trung Nguyên trước kia. Nếu chiến trận lần này bất lợi, chúng ta sẽ không thể sống mái một phen nữa!”

Trong hai năm qua, Tạ Nguy sắp xếp mọi thứ không một sơ hở.

Đối với Thiên Giáo phía Nam do Vạn Hưu Tử cầm đầu, hắn hư tình giả ý, cũng không lột trần bộ mặt của bọn họ, thi thoảng còn hỗ trợ ít nhiều;

Đối với Phật giáo phương Bắc do Viên Cơ hòa thượng cầm đầu, hắn cũng không thèm đếm xỉa, tránh mũi nhọn, mặc cho phát triển.

Mạnh Dương có mối thù sát thê cùng Viên Cơ hòa thượng, cũng bị Tạ Nguy bí mật ngăn cản.

Hoàng đế bỏ bê chính vụ, chỉ rắp tâm tư dùng quyền mưu khống chế kẻ dưới, tiếng oán than trong dân gian tất nhiên vang trời dậy đất, Thiên Giáo cũng thừa cơ phát triển lớn mạnh; Bạch Mã Tự nhờ Viên Cơ hoà thượng, được phong làm Hộ Quốc Tự, cũng có chút danh tiếng trong dân gian.

Nhưng mà Viên Cơ hòa thượng cùng Vạn Hưu Tử có mối thù truyền kiếp.

Tà phật và yêu đạo tự nhiên tranh đấu không ngừng.

Tạ Nguy ở giữa giấu tài, âm thầm chiêu mộ thêm thế lực, giúp đỡ Yến Lâm, chỉ chờ hai bên đấu đá cắn rỉa lẫn nhau, hai bên đều thiệt hại nặng. Dù bên nào chiến thắng, cũng chẳng qua chỉ thắng thảm mà thôi, nào khác gì bại trận.

Đến lúc đó hắn sẽ bắt lấy thời cơ làm ngư ông đắc lợi.

Như thế đã có thể không uổng phí bao nhiêu quân tốt, dấy binh lên phía bắc, tạo phản kinh thiên động địa!

Nhưng hôm nay bởi vì một Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y, vậy mà lại phải dùng nước cờ Yến Lâm này trước, cầm đi đối phó

với Thát Đát, cứu công chúa!

Dưới con mắt Lữ Hiển, quả thực là đầu óc có vấn đề.

Nhưng hắn cũng không dám nói lời quá khó nghe với Tạ Nguy, lí nhí nói: “Triều đình cũng còn không muốn cứu giúp trưởng công chúa, ngươi và ta là người ngoài, hơn nữa tương lai lại còn phải làm chuyện đại nghịch bất đạo. Nói thế nào trong người nàng cũng chảy huyết mạch hoàng tộc, cho dù bất chấp đại sự không thành cũng phải cứu nàng ra, chờ đến khi ngươi phá kinh thành, giết hoàng tộc, nàng ở đó há chẳng phải sẽ rất khó xử, bản thân phải cư xử thế nào?”

Nói cách khác, cứu Thẩm Chỉ Y, đối bọn hắn mà nói, chỉ có trăm hại mà không chút lợi ích!

Tạ Nguy thấy hắn vừa đến đã nói chuyện này rất nhiều, có chút phiền chán, tiện tay lấy một chén trà nguội trên án đưa cho hắn: “Ngươi có khát không?”

Lữ Hiển nhíu mày: “Ta không khát.”

Đang nói, nhưng hắn vẫn nhận lấy chén trà nhỏ kia, vô thức uống một ngụm.

Vị trà nồng đượm, có vị của trà cũ.

Trong nháy mắt Lữ Hiển phun ra, quả thực không thể tin được: “Họ Tạ kia, trà này lạnh rồi! Trà cũ, cũng dám đưa cho ta!”

Tạ Nguy lại nhớ đến biểu cảm khi nữ tử kia bỗng nhiên đứng dậy trong phòng, đáy mắt dường như có một chút… thất vọng?

Chẳng lẽ nàng không cảm thấy hắn là hồng thủy mãnh thú, vậy mà cho rằng hắn còn có thể cứu chữa sao?

Thất vọng cũng không có gì không tốt.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Tạ Nguy thực sự mệt mỏi, ngồi dưới cửa sổ, nhẹ nhàng nâng tay day day huyệt thái dương đang căng chặt của mình, nói: "Trà nóng không chặn nổi miệng của ngươi. Muộn một chút sẽ có sổ sách do phía Ninh Nhị đưa tới, theo kế hoạch ngày mai ta sẽ lên đường đi biên quan, làm phiền ngươi làm hậu phương tính kế tiếp ứng, lương thảo quân nhu là quan trọng nhất trong tam quân, nhất định không thể có sơ xuất."

"Sổ sách của phía Ninh Nhị cô nương?"

Mí mắt Lữ Hiển đột nhiên giật một cái, thầm nghĩ Khương Tuyết Ninh đưa sổ sách tới làm gì, nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện lại nhớ tới sắc mặt khó coi của Khương Tuyết Ninh lúc rời đi ban nãy, một loại dự cảm không lành lập tức dâng lên.

Hắn nói: "Ngươi nói với nàng thế nào?"

Tạ Nguy rũ mi mắt, nói: "Muốn cứu Thẩm Chỉ Y, trừ ta ra, không ai có thể giúp nàng."

Lữ Hiển hít sâu một hơi.

Sau một lúc hắn mới hồi phục tinh thần, quả thực có chút hận rèn sắt không thành thép, dậm chân nói: "Nhưng rõ ràng ngươi… Như vậy sao có thể dỗ cho cô nương vui?"

Tạ Nguy lại trầm mặc không nói.

Gió thu đìu hiu, lá ngô đồng úa vàng.

Chạng vạng tối thành Kim Lăng được bao phủ bởi một ánh sáng mờ nhạt lộng lẫy.

Mấy chiếc thuyền nhỏ kéo lưới đánh cá, từ trên sông trở về bến.

Tất cả đều nhàn nhã yên bình.

Nhưng Khương Tuyết Ninh từ biệt quán ra lại bốc cơn giận ngùn ngụt, sau khi ngồi xe ngựa trở về Tà Bạch Cư, càng là giận không chỗ phát tiết, ném vỡ ba bốn bình hoa trong phòng khách, mới miễn cưỡng bình tĩnh lại được.

Nàng uống nửa chén trà nhỏ, mới sai người trước tiên đem sổ sách đến biệt quán của Tạ Nguy, sau đó lại sai người gọi Vưu Phương Ngâm đến, dặn dò một phen.

Giao sổ sách xong, nhưng vẫn còn rất nhiều thứ cần người xử lý.

Nàng muốn một mình đến biên quan, phía Trung Nguyên lại cần một Vưu Phương Ngâm ở lại tọa trấn, mới có thể xử lý công việc lớn nhỏ đâu vào đấy.

Vưu Phương Ngâm nghe xong không khỏi giật mình: “Vì sao cô nương lại giao mọi chuyện cho ta xử lý?”

Khương Tuyết Ninh đã gọi người đến thu dọn hành lý, chỉ nói: “Ngày mai ta sẽ đi.”

Vưu Phương Ngâm kinh hãi: “Người đi đâu?”

Khương Tuyết Ninh nói thẳng: “Đến biên quan.”

Vưu Phương Ngâm hoàn toàn sửng sốt: “Nhưng, nhưng gấp như vậy, ngày mai đi rồi…”

Khương Tuyết Ninh nâng một chiếc hộp gỗ đựng đất lên, trân trọng để vào bọc hành lý, nhìn về phía Vưu Phương Ngâm, nói: “Không có nhiều thời gian, nếu như đầu xuân năm nay không cứu được công chúa ra, về sau sẽ không còn cơ hội nữa.”

Ơ kiếp trước, thời điểm Thát Đát khai chiến, chính là lúc công chúa lâm nạn!

Điều này cũng có nghĩa là…

Nếu muốn nghịch chuyển vận mệnh kiếp trước, cứu công chúa ra, bất kể thế nào, trước khi Thát Đát khai chiến với Trung Nguyên, họ cần phải khai chiến với Thát Đát, phát động một cuộc tập kích bất ngờ nằm ngoài dự kiến của mọi người!

Chương 191: Một góc núi băng

Thát Đát ở phía bắc Trung Nguyên, mấy chục năm trước bị vó ngựa Đại Càn đánh lui, từ đó rời khỏi Nam Mạc, nhiều năm qua cúi mình trước Trung Nguyên, không còn xâm phạm biên cảnh nữa. Nơi này rộng lớn hoang vu, bách tính sống du mục, ít có nơi định cư, chỉ có sông Ngạc Luân (Onon) chảy qua lãnh thổ, bởi vì nguồn nước và đồng cỏ um tùm trải qua năm tháng mà quy tụ lại sống với nhau.

Vương đô Thát Đát, xây dựng ở vùng trung du bên bờ sông Ngạc Luân.

Đêm đến, trong nha trướng tô điểm bởi tơ lụa ngũ sắc đã thắp đèn lên, bên ngoài nhìn xa xa trông như chiếc đèn lồng to lớn.

Xa xa có mấy sườn núi nhỏ.

Trên một sườn núi phía nam trong số đó, thoáng có thể thấy được một con tuấn mã cao lớn, bên cạnh tuấn mã có một nữ tử mặc Hồ phục đang đứng lặng yên.

Tỳ nữ từ đằng xa đi tới, trông thấy hình bóng nhỏ bé và yếu ớt này, suýt nữa rơi lệ.

Nàng thật vất vả mới bình phục tâm trạng, trên mặt treo lên nụ cười, bước tới, vui vẻ hô lên: “Điện hạ, trời đã muộn, trong đêm gió lớn thế này, người cẩn thận đừng để ảnh hưởng thân thể. Chúng ta vẫn nên về trong trướng thôi!”

Thẩm Chỉ Y đứng yên bất động.

Nàng nhìn xa xăm về cố hương ở đông nam bị bụi mù dày đặc và vầng u ám tím sẫm bao phủ, chỉ hỏi: “Vẫn chưa có tin tức sao?”

Phương bắc trời rét, khí hậu khô hanh, bão cát cũng dày.

Không có nước non Trung Nguyên nuôi dưỡng, đôi gò má kiều diễm của nàng trước kia cũng không khỏi lưu lại mất phần vết tích phong sương, tuy vẫn xinh đẹp như trước, nhưng hai gò má trước kia hơi đầy đặn đã gầy đi không ít, còn có mấy phần cảm giác góc cạnh nữa.

Chỉ là so với biến đổi về tướng mạo, e rằng khiến người ta kinh sợ nhất vẫn là đôi mắt kia.

Ánh hoàng hôn nặng nề như thủy mặc rơi vào đáy mắt nàng.

Dáng vẻ hoạt bát năm xưa, dưới sự ma luyện của khổ cực, đã biến mất hầu như không còn, nhưng lại giống như một thanh dao găm giấu trong vỏ, có vẻ sắc bén của sự ẩn nhẫn, trước nay chưa từng có!

Tỳ nữ đương nhiên biết những năm gần đây, công chúa đã trải qua những gì.

Mới vào vương đình Hung Nô, các nàng có hơn hai mươi cung nhân.

Nhưng chỉ trong chưa đến một năm, chỉ còn lại bốn người. Những người rời đi, có người không chịu nổi gian khổ của Bắc Mạc mà trốn chạy, có người nhớ quê hương xa cách vạn dặm nên xin rời đi, cũng có người bị hình phạt dày vò của quý tộc Thát Đát, không chịu đựng nổi…

Bề ngoài nhìn như công chúa một quốc gia đến hòa thân vô cùng tôn quý.

Nhưng bên dưới vẻ hoa lệ ấy, lại là một bộ gông xiềng tàn khốc!

Thay vì nói là công chúa một triều đại, Thát Đát Vương phi, chi bằng nói là một tù nhân mệnh bất do kỷ.

Tỳ nữ không đành lòng nói ra tin tức bên ngoài truyền tới, chỉ đi tới nhẹ nhàng kéo tay áo công chúa, nói: “Mật hàm vừa đưa đi chưa lâu, chắc hẳn dù đã đến biên quan, những người đó cũng không dám tự ý hành động, không thể không đưa đến kinh thành trình Thánh thượng mới có thể định đoạt. Người là công chúa Đại Càn, huyết mạch Hoàng tộc, Thánh thượng cùng Thái hậu nương nương nhất định sẽ hạ lệnh đem binh tiến đánh Hung Nô, cứu người ra!”

Nhất định sẽ cứu nàng?

Ánh mắt Thẩm Chỉ Y trông về phía xa buông xuống, vào cuối thu, cây cối khô héo, cỏ dại hoang tàn, nàng chỉ nhìn thảm cỏ dưới chân bị con ngựa gặm qua, cúi người xuống, nhặt lên một đoạn cây cỏ hư thối từ dưới đất bùn vàng vàng đen đen, chợt cười lên.

Mẫu đơn bên trong Tử Cấm thành, do con người cẩn thận chăm chút, không chịu nổi gió thổi, không chịu nổi mưa sa.

Cỏ hoang Mạc Bắc lại cắm sâu rễ vào thổ nhưỡng cằn cỗi, bỏ đi vẻ ngoài kiều diễm, hạ thấp bản thân, chỉ vì cầu được tấc đất sinh tồn bên trong sự xâm nhập của khô hạn và lạnh lẽo.

Dưới gió bấc thổi qua, ngón tay đã lạnh buốt.

Nàng nhìn đoạn cây cỏ này, thở dài: “Ta từng tưởng, biến thành ngọn cỏ, dù thế nào cũng sẽ có ngày đợi được xuân đến. Nhưng dù là thu hay đông, cũng quá dài, quá dài…”

Xa xa, bên cạnh nha trướng có tiếng kèn lệnh buổi chiều được thổi lên.

Trong gió đìu hiu, vô cùng giống tiếng nức nở kéo dài.

Chút ánh sáng cuối cùng trên sườn núi cũng biến mất, bóng dáng Thẩm Chỉ Y rốt cục cũng hòa làm một thể với bóng tối vô biên, không phân rõ nữa.

*

Đêm trước khi xuất phát, Khương Tuyết Ninh đã có một cơn ác mộng.

Mộng thấy mình đứng trên tường thành cao cao của kinh thành, người người chung quanh đều không rõ mặt mũi, giọng nói cũng nối nhau không dứt, ồn ào khó phân biệt, nàng dường như cố gắng muốn nghe rõ điều gì từ đó.

Đó là tiếng khóc từ đầu phố dài truyền đến.

Nghi trượng trắng tuyết như một dòng sông dài hẹp, dần dần tới gần, quan tài long trọng mà trang nghiêm, lặng yên trôi trên dòng sông này.

Nàng ở trên tường thành, rõ ràng cách xa như vậy, lại vừa nhìn đã thấy rõ.

Thế là, trong nháy mắt nhìn thấy rõ, dưới chân tường thành bỗng nhiên sụp đổ.

Nàng ngã xuống từ trên cao, trong lúc hoảng sợ, hốt hoảng hô to một tiếng: “Đừng…”

Người đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, trên trán đẫm mồ hôi lạnh, cảm giác mông lung kỳ dị trong miinjg vẫn du đãng trên thân thể như cũ, Khương Tuyết Ninh ngồi trong màn hồi lâu, chậm rãi xoa xoa lồng ngực, nỗi khiếp sợ vẫn còn chưa tan đi.

Nàng đứng dậy bước đến đẩy cửa sổ ra, nhìn ra ngoài.

Lúc này ở Giang Nam, trời vừa tảng sáng.

Một chiếc đèn đơn độc treo ngoài hành lang.

Tà Bạch Cư vốn đã xây trong ngõ Ô Y, phụ cận cũng không có hộ buôn bán, giờ này cũng chưa có bách tính lao động vất vả, cũng không có tiểu thương đi sớm về tối, nên không gian tĩnh lặng, phảng phất như một hoang đảo cách biệt với thế giới.

Hôm nay sẽ lên đường đi biên quan.

Khương Tuyết Ninh không biết giấc mộng của mình rốt cuộc báo hiệu điều gì, cũng không muốn ước đoán phải chăng thế nhân đều có số mạng của mình. Nàng chỉ biết, nếu muốn thay đổi, ngoại trừ quyết tiến không lùi, không còn lựa chọn nào khác.

Cho dù bảo hổ lột da, nối giáo cho giặc!

Cuối giờ Mão, hai nha hoàn ôm bọc hành lý, Khương Tuyết Ninh từ Tà Bạch Cư ra ngoài.

Một chiếc xe ngựa đã đúng giờ dừng ở ngoài cửa.

Ngoài trời đã sắp sáng.

Đứng bên cạnh xe ngựa, không phải là Đao Cầm, cũng không phải Kiếm Thư, mà là Lữ Hiển trong bộ trường sam văn nhân.

Vị gian thương đến từ kinh thành này, có được học thức cùng kiến thức mà người đồng lứa khó so bì nổi, cho dù lòng đầy tính toán của con buôn, trên mặt trông vẫn nho nhã đoan chính, khiến người không biết sự tình nhìn mà say mê.

Khương Tuyết Ninh thấy hắn, bước chân liền dừng lại.

Hôm qua Lữ Hiển gặp mặt chào hỏi cùng nàng ở ngoài cửa biệt quán

của Tạ Nguy, giờ phút này chắp tay chào, cười nói: “Ninh Nhị cô nương nhìn thấy Lữ mỗ, dường như không vui lắm nhỉ.”

Ngược lại Khương Tuyết Ninh không có ý gì với hắn, có điều một phen trò chuyện cùng Tạ Nguy hôm qua rất không vui.

Từ trước đến nay nàng không muốn bị người ta ép phải làm việc.

Dù mọi chuyện lớn nhỏ đã sửa sang xong, vì cứu công chúa, quả thực đã dự tính sẽ trả giá bằng toàn bộ của cải của mình, nhưng bên trong những dự định này, không bao gồm chuyện bị người ta áp chế.

Nhưng Tạ Nguy lại cứ dùng trưởng công chúa áp chế nàng.

Cho nên nhìn vị đệ nhất quân sư đầu chó dưới trướng Tạ Nguy, cũng chẳng thống khoái gì cho cam.

Thái độ của nàng cũng không thân thiện, chỉ nhàn nhạt đáp lễ, nói: “Hôm qua đã giao cho Phương Ngâm ở lại Giang Nam, hễ Lữ lão bản có chuyện, nàng sẽ nghe sai phái. Mọi việc bề bộn, dù sản nghiệp không tính là lớn, nhưng có thể lấy ra được mười mấy vạn ngân lượng. Trước mắt hẳn Lữ lão bản đã bận rộn chân không chạm đất, hôm nay đích thân đến, chẳng lẽ có khoản gì không khớp, có chỗ nào chỉ giáo?”

Lữ Hiển lắc đầu: “Không phải.”

Cần biết giờ phút này hắn xuất hiện ở đây, ngay cả Tạ Nguy cũng phải giấu diếm.

Khương Tuyết Ninh nhíu mày: “Ồ?”

Lữ Hiển nhìn nàng, nói: “Ta tới, là có chuyện cần nhờ.”

Có chuyện?

Khương Tuyết Ninh nghe vậy thì mờ mịt.

Chỉ là hôm nay sẽ phải đi phương bắc, nàng ước định cùng Tạ Nguy giờ thìn hai khắc sẽ hội họp bên ngoài thành Kim Lăng, cũng không có quá nhiều thời gian để lãng phí.

Nàng hỏi: “Nói ra dài hay ngắn?”

Lữ Hiển khẽ giật mình: “Nói ra rất dài dòng.”

Khương Tuyết Ninh liền khoát tay chặn lại, nói: “Ta phải đi cho kịp, vậy mời Lữ lão bản lên xe, vừa đi vừa nói.”

Lữ Hiển: “…”

Ánh mắt dời về phía chiếc xe ngựa kia, mặt hắn suýt chút nữa tái đi, phảng phất không phải nhìn một cỗ xe ngựa rộng rãi cấu tạo rắn chắc, mà là mà là nhà giam tử tù.

Khương Tuyết Ninh cảm thấy kỳ lạ: “Lữ lão bản không lên xe sao?”

Lữ Hiển đã lại mi mắt đã nhảy không ngừng của mình, cắn răng, thầm nghĩ cũng chưa chắc xui xẻo, lát nữa bị người bắt tại trận như vậy, quyết tâm nhắm mắt lên xe ngựa theo nàng.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Khương Tuyết Ninh dặn dò xa phu đi ra ngoài thành trước, ngoảnh lại mới nói với Lữ Hiển: “Lữ lão bản cần nhờ chuyện gì?”

Ngón tay Lữ Hiển đặt trên đầu gối, lại là dò xét Khương Tuyết Ninh từ trên xuống dưới một phen.

Qua thật lâu mới nói: “Những năm gần đây Ninh Nhị cô nương bán tơ buôn muối, hành tẩu khắp nơi, không biết từng nghe nói đến một nơi, tên là “Ngân huyện”?”

Xác thực như lời Lữ Hiển nói, những năm gần đây Khương Tuyết Ninh đi qua không ít nơi.

Địa đồ Trung Nguyên cơ bản cũng đã khắc vào đầu.

Là một địa phương không lớn của Ninh Ba Chiết Giang.

Nàng suy nghĩ một chút nói: "Từng nghe, nhưng chưa từng đi đến."

Trên khuôn mặt Lữ Hiển liền hiện ra mấy phần hồi tưởng, khẽ mỉm cười nói: "Thực không dám giấu giếm, thời Lữ mỗ còn nhỏ đi học đây đó từng đến đây. Dân phong thuần phác, hương dã đều yên ổn. Chỉ có điều rất nhiều năm trước, một Huyện thái gia nhậm chức ở nơi này, những năm đó thu lương thuế có một quy củ bất thành văn. Bình dân bách tính nộp thuế, lấy giấy trắng gói tiền viết tên, bỏ vào rương, hương thân phú hộ nộp thuế, thì dùng giấy đỏ gói tiền lại viết tên, cũng bỏ vào rương."

Khương Tuyết Ninh nghe đến đây liền cau mày.

Dù nàng không biết vì sao Lữ Hiển nói những điều này, nhưng bình dân bách tính và hương thân phú hộ nộp thuế, dùng màu giấy khác nhau để phân biệt, nghĩ cũng biết phía quan phủ có ẩn tình.

Quả nhiên, Lữ Hiển nói tiếp: "Phàm là thuế giấy đỏ, quan phủ làm việc theo luật, nhưng thấy thuế giấy trắng, phủ nha sai dịch sẽ đòi thu bách tính đóng thêm một khoản ngoài phần thuế triều đình đã định, gọi là tiền trà nước cho công sức các quan lão gia vất vả, mới đầu chỉ thêm một phần, về sau phải thêm hai phần mười."

Khương Tuyết Ninh nói: "Cẩu quan đủ to gan."

Lữ Hiển cười lên: "Đúng vậy, to gan lớn mật. Cho nên càng về sau, thuế má càng nặng, dân chúng không vui nữa. Thế là làm ầm lên, quy tụ quần chúng thỉnh nguyện. Vừa lúc có người biết chữ, biết viết

đi qua nơi này, đã biết việc làm của quan phủ không hợp luật liền thay họ viết đơn kiện. Cả đám người theo người này cầm đầu từ hương dã vào thành, lên nha môn, đòi quan phủ hủy bỏ phân biệt giấy đỏ giấy trắng, thu lương thuế đồng đều nhau."

Khương Tuyết Ninh nói: "Quan phủ có binh, bách tính hành sự đơn giản, chưa chắc đã dễ dàng thành công như thế. Sĩ tử này đã đọc sách biết luật, còn quản chuyện bao đồng, e là cuốn mình vào trong."

Lữ Hiển nhìn nàng, nụ cười phai nhạt đi mấy phần.

Chỉ nói: "Không sai. Chẳng qua chỉ là một đám thôn phu hương dã nhờ người viết đơn kiện, Huyện thái gia nào coi họ ra gì? Bởi vì cái gọi là giết gà dọa khỉ, Huyện thái gia không nói lời nào, tóm người này nhốt vào nhà giam, định tội danh "Sách động quần chúng". Theo pháp lệnh triều ta, đây là trọng tội, nhẹ nhất cũng phải lập tức xử trảm."

Khương Tuyết Ninh cau mày.

Nàng đã cảm thấy e rằng Lữ Hiển kể chuyện xưa là phụ, nói về người này mới là trọng điểm.

Con người chuyển động, nàng nói: "Chẳng lẽ người ngươi nói chính là ngươi?"

Lữ Hiển lập tức lắc đầu, nói: "Lữ mỗ chỉ là tục nhân, xu lợi tránh hại, gặp chuyện này trốn đi còn không kịp, nào đi lội vào vũng nước đục này?"

Khương Tuyết Ninh từ chối cho ý kiến: "Sau đó thì sao?"

Lữ Hiển nói: "Người này chỉ xin giúp bách tính bỗng nhiên bị phán xử trảm ngay, nơi hương dã có ai không nổi giận? Hơn nữa lại gặp năm thiên tai, trong ngoài đều khốn đốn, dưới cơn thịnh nộ, quy tụ rất nhiều người, tràn vào thành, vây huyện nha, không chỉ cứu người ra,

còn kéo Huyện thái gia từ công đường xuống, đánh cho một trận, áp giải đến ngoài miếu Thành Hoàng, cho dân chúng xỉ vả, bức bách viết bố cáo từ nay về sau thu thuế ngang nhau. Cuối cùng, đốt huyện nha đi."

Đây là cái gọi là rừng thiêng nước độc sinh điêu dân.

Dân phong thuần phác không phải giả, nhanh nhẹn dũng mãnh cũng là thật.

Khương Tuyết Ninh nói: "Thế này gây ra đại họa rồi."

Lữ Hiển than khẽ: "Ai nói không phải đâu? Chuyện nào chuyện nấy đều là tội mất đầu, đốt huyện nha còn ngang cả cấp mưu phản. Huyện thái gia làm ra chuyện như thế, đương nhiên không được dùng nữa. Nha môn Tuần phủ rất nhanh đã phái đến một quan huyện mới, tên là Chu Quảng Thanh. Ninh Nhị cô nương đi qua Ninh Ba, nên biết đến nay người này đã là tri phủ, rất có năng lực."

Khương Tuyết Ninh hiếu kì: "Hắn giải quyết thế nào?"

Lữ Hiển nói: "Chu Quảng Thanh đến nhậm chức, trước tiên gọi những hương dân gây chuyện này đến, hỏi thăm từng người, có phải muốn làm phản không?"

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh lạnh đi.

Lữ Hiển trào phúng: "Hương dân nhất thời nổi giận mất lý trí, tỉnh táo lại mới biết đốt huyện nha là tội mưu phản, nào dám nhận? Họ vốn chẳng qua chũng chỉ muốn đóng lương thuế đều nhau. Trước mặt Chu Quảng Thanh tất nhiên là đều lần lượt phủ nhận. Chu Quảng Thanh hỏi rõ nguyên nhân, lại ra vẻ nghiêm khắc quát hỏi, nha môn đã đốt rồi, còn nói không phản? Hương dân ít thấy ít biết, hoảng hồn, đều hỏi Chu Quảng Thanh xem nên làm thế nào cho phải."

Các hương dân không biết luật pháp, đốt nha môn đi là vì ngông

cuồng vô pháp vô thiên nhất thời, nhưng đao đã gác lên cổ, ai không tham sống sợ chết cho được?

Khương Tuyết Ninh vừa nãy đã liệu đến kết quả này.

Nàng nói: “Vừa đấm vừa xoa, như vậy trái lại không phí chút sức lực, đã bình ổn sự tình.”

Lữ Hiển cười khẩy: “Đâu chỉ có thế! Chu Quảng Thanh đã làm quan nhiều năm, biết rõ làm quan muốn trị dân, nhưng thuế má từ dân ra, nếu muốn truy cứu sai lầm của nhiều người như vậy, chỉ sợ là quan ép dân phản. Cho nên hắn gợi ý cho những người này, nói, chuyện đã huyên náo lớn như thế, triều đình tất sẽ phái khâm sai đến tra, nếu các ngươi sợ, chi bằng trước hết rũ sạch cho mình đi, viết đơn trình lên huyện nha, tuyên bố các ngươi không hề gây sự. Còn nói, lập tức cho họ đóng thuế ngang nhau, muốn bọn họ nhanh chóng nộp thuế năm nay lên, chứng minh họ không có tâm làm phản. Như thế, quan binh khâm sai đến tra, cũng là bắt giặc trước hết bắt vua, chỉ tìm người cầm đầu, không tìm đến chỗ họ.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại một chút.

Khương Tuyết Ninh cực kỳ bội phục: “Chia ra để trị, hóa giải mà tấn công. Chỉ tiếc vị xen vào chuyện bao đồng này, e phải gặp xui xẻo rồi.”

Lữ Hiển nghe tiếng bánh xe nghiền trên mặt đất, còn có giọng nói dần dần náo nhiệt của phố xá đi qua, cười nhạt: “Chưa quá bảy ngày, mấy trăm tờ trình phủi sạch quan hệ liền đưa tới trên bàn Chu Quảng Thanh, tự nói không hề gây sự, chỉ nghe theo điều khiển, phục tùng luật lệ, nộp thuế như thường lệ, phân rõ giới hạn với “người dẫn đầu” kia. Người này đã được cứu ra, không rõ tung tích. Quan phủ liền dán bố cáo truy nã người này, treo thưởng ba trăm lượng, không cho phép chứa chấp, triệu tập hương dân báo cáo hành tung cho quan phủ.”

Khương Tuyết Ninh trầm mặc.

Bỗng nhiên cảm thấy mấy phần bi ai: “Bách tính chỉ nuôi sống bản thân, đối mặt sống chết ai mà chẳng lùi bước? Chẳng qua chỉ là chuyện thường tình thôi. Chỉ là dù sao người này cũng đã giúp họ, hẳn sẽ không đến nỗi báo cho quan phủ đâu nhỉ?”

Lữ Hiển cười to, nói: “Ninh Nhị cô nương cũng nói rồi đó, chuyện thường tình mà. Như thế, tiền tài trước mắt động lòng người, hơn nữa ngày nào còn chưa bắt được người, chuyện đến ngày đó còn chưa kết thúc, ai biết sẽ không trách tội đến trên đầu hương dân? Chưa quá ba ngày, đã có người báo quan.”

Khương Tuyết Ninh nhất thời nói không nên lời.

Lữ Hiển khoan thai: “Có điều người này cuối cùng không phải do quan phủ phái quan binh bắt tới, mà tự mình đến.”

Khương Tuyết Ninh đột nhiên sửng sốt.

Đây hoàn toàn ngoài dự kiến của nàng: “Sao có thể?”

Lữ Hiển nói: “Năm đó ta cũng nghĩ vậy, sao có thể như thế?”

Đó là một buổi chiều trời trong gió nhẹ.

Trong huyện thành hết thảy như thường, rộn rộn ràng ràng.

Lữ Hiển ở khách điếm, đang cân nhắc làm thơ, bỗng nhiên nghe có tiếng sai dịch chạy ngang qua đường cái, vừa chạy vừa hô, kẻ cầm đầu sách động dân chúng mưu phản đã tự ra đầu thú, đến huyện nha rồi.

Lập tức, muôn người đều đổ xô ra đường.

Hương dân vừa nghe, ai nấy đều đến.

Cổng huyện nha đã được xây lại, người người nhốn nháo, chật như nêm cối.

Chu Quảng Thanh ngồi trên công đường cao cao.

Lữ Hiển chen trong đám người, lại nhìn xuống dưới hạ đường.

Hắn từ trước đến nay đều là hễ chuyện không dính dáng đến thì đứng xa mà nhìn, chỉ nghĩ người này dây vào vũng bùn, dính đầy bùn đất, đã đủ ngu ngốc, giờ còn tự tới chịu án, không biết là tên mọt sách, mãng phu thế nào?

Nhưng đợi đến khi thấy rõ, hắn lại giật mình.

Người này đứng trong đó, một thân đạo bào tuyết trắng, lỗi lạc thẳng tắp, là đầm nước sâu là núi cao sừng sững, đẹp đẽ anh tuấn.

Nào có nửa phần thái độ đạo tặc bạo dân?

Chỉ năm phần tự nhiên ung dung, năm phần bình tĩnh thản nhiên, dù đứng giữa nha môn hiểm nguy, chịu ánh mắt của đám người, cũng không hề có nửa phần thấp thỏm hay bất an.

Trái lại, hương dân xung quanh, ai nấy đều ánh mắt né tránh, mặt mũi đầy vẻ hổ thẹn.

Ngày đó Chu Quảng Thanh tự mình ra thẩm.

Lữ Hiển nghĩ, Chu Quảng Thanh cũng như hắn, ký ức ngày đó vẫn còn như mới: “Người này thẳng thắn thú nhận việc làm của mình. Tuy Chu Quảng Thanh dùng dế ly gián phân hoá lòng người, nhưng cũng không ngờ người này sẽ đầu thú. Lúc ấy đại khái hắn cảm thấy, đại trượng phu làm như thế, không khỏi tán thưởng bằng lời, nói rằng ai làm nấy chịu. Hắn lại nhìn đám hương dân hồi lâu, người người không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, cúi đầu. Người này vẫn

còn rất bình tĩnh, cũng không nhìn ra hỉ nộ. Sau đó, nói một câu."

Khương Tuyết Ninh đã nghe đến nỗi có chút nhập tâm, vô thức hỏi: "Nói gì?"

Gió thổi màn xe lên, người đi đường bên ngoài rộn ràng lướt qua.

Ánh mắt Lữ Hiển rơi ra ngoài cửa sổ, nhớ lại việc này, bừng tỉnh như một giấc chiêm bao, chỉ nói: "Hắn nói, thiên hạ đã định đoạt, ta ắt phải chịu tội!"

Thiên hạ đã định đoạt, ta ắt phải chịu tội!

Trên sử sách, Hàn Tín đi đến đường cùng đã từng nói: Giết được thỏ, mổ chó săn, bắn được chim, cất cung vào, phá được địch, mưu thần vong.

Đó là thiên hạ rộn ràng tới vì lợi, thiên hạ nhốn nháo tan cũng vì lợi.

Lòng người ủng hộ hay phản đối, chớp mắt có thể thay đổi.

Khương Tuyết Ninh cẩn thận suy nghĩ, yên lặng không nói.

Lữ Hiển liền nói: "Ninh Nhị cô nương cho rằng người này thế nào?"

Khương Tuyết Ninh nhìn chằm chằm hắn hồi lâu nói: "Lữ lão bản đến nói chuyện này lúc này, lại là người tài cao chí lớn, trong thiên hạ người có thể được ngươi ngưỡng mộ không nhiều. Trái lại ta không biết, thì ra Tạ tiên sinh còn có chuyện cũ như thế."

Quả nhiên nàng đoán được.

Lữ Hiển không khỏi than thở một tiếng.

Khương Tuyết Ninh lại rất lạnh lùng: "Nhưng chuyện này có liên quan gì đến ta?"

Lữ Hiển nhìn nàng chằm chằm, chỉ hồi tưởng lại tư tưởng rất dị thường của Tạ Nguy trong hai năm qua, hồi lâu mới nói: “Lữ mỗ năm xưa xuất thân khoa cử, đã được đề cử làm tiến sĩ, lại cam nguyện nghe lệnh dưới trướng Tạ Cư An, cô nương có biết vì sao không?”

Khương Tuyết Ninh nói: “Không phải vì có lẽ hắn không một mực thắng, nhưng bất kể ra sao cũng không thua sao?”

Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó Lữ Hiển mới cười thành tiếng, nói: “Thế cũng không sai.”

Khương Tuyết Ninh xùy khẽ.

Lữ Hiển lại nói tiếp: “Không chỉ thế.”

Khương Tuyết Ninh nói: “Chẳng lẽ còn là kính trọng nhân phẩm hắn?”

Lữ Hiển trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Nói ra sợ là cô nương không tin, sở dĩ ta nghe lệnh hắn, không phải vì tuân theo kẻ mạnh, mà giống đi đường gặp người sắp chết đuối, muốn giúp một tay hơn.”

Gặp người sắp chết đuối, muốn giúp một tay?

Họ Tạ thủ đoạn tàn nhẫn thế nào, còn cần người khác thương hại?

Khương Tuyết Ninh cảm thấy Lữ Hiển có trò lừa bịp.

Lữ Hiển nói: “Tại hạ đến lần này, chẳng qua là nghĩ, thiên địa như hoả lò, hồng trần như luyện ngục. Tạ Cư An giãy dụa trong đó, cũng chỉ là kẻ đáng thương mà thôi. Chuyến này đi đến biên quan xa xôi, biến cố khó lường. Nếu thật sự có gì ngoài ý muốn, dù Đao Cầm Kiếm Thư ở đây, nhưng Lữ mỗ lại biết chưa hẳn hữu dụng. Cho nên, đặc biệt khẩn cầu Ninh Nhị cô nương, tâm địa Bồ Tát, giúp hắn một

tay.”

Vốn là một câu phó thác bình thường, nghe lại cảm thấy hơi nặng nề.

Khương Tuyết Ninh chưa hiểu được thâm ý: “Có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?”

Lữ Hiển chỉ nguyện những dấu vết để lại gần hai năm qua chỉ là bản thân hắn buồn lo vô cớ, nhưng rốt cuộc cũng không tiện nói rõ với Khương Tuyết Ninh, chỉ nói: “Mong là Lữ mỗ nghĩ nhiều thôi.”

Nói xong lại nghe xa phu bên ngoài hô lên: “Đến cửa thành rồi.”

Cả người hắn lập tức giật mình, thiếu chút nữa nhảy dựng lên đụng vào trần xe, dậm chân hối hận nói: “Hỏng rồi, hỏng rồi!”

Khương Tuyết Ninh cực kỳ mờ mịt: “Cái gì hỏng?”

Lữ Hiển không nói hai lời xốc màn xe lên muốn chui ra ngoài.

Vậy mà lúc này xe ngựa đã dừng lại.

Cửa thành Kim Lăng đã ngay trước mắt.

Xe ngựa Tạ Nguy lẳng lặng chờ dưới chân tường thành.

Hắn mặc đạo bào xanh biếc đứng bên cạnh xe, nhìn chằm chằm Lữ Hiển chui ra ngoài từ xe Khương Tuyết Ninh, con ngươi có chút co rụt lại, nhìn Khương Tuyết Ninh trong xe, vốn dĩ khuôn mặt không chút biểu cảm giờ đây treo lên một nụ cười, thản nhiên nói với Lữ Hiển: “Hình như ngươi rất rảnh rỗi?”

Quả thực lông tơ của Lữ Hiển cũng dựng đứng cả lên!

Người bước từ trên xe xuống, gần như phản xạ có điều kiện, lập tức nói: “Ninh Nhị cô nương mời ta lên xe ngựa!”

Khương Tuyết Ninh: "…"

Không phải, mặc dù là ta mời ngươi lên xe, nhưng thế này có gì khẩn cấp quan trọng sao?

Nàng còn không kịp phản ứng, vừa định nói "Là thế này", kết quả vừa nghiêng đầu, đã bắt gặp ánh mắt của Tạ Nguy.

Cũng không biết vì sao, toàn thân rùng mình lên.

Một khắc này, trực giác đối với nguy hiểm, khiến nàng vô thức phủ nhận, đẩy trách nhiệm đi: "Không, là Lữ lão bản nói có chuyện tìm ta!"

Lữ Hiển: "…"

Quả thực không dám tin mình vừa nghe thấy gì!

Trong nháy mắt, hắn quay đầu nhìn Khương Tuyết Ninh đầy giận dữ…

Sao có thể tùy tiện đùn đẩy như thế, CMN chuyện này có thể gây ra án mạng đó?

Song ánh mắt Tạ Nguy lúc này đã nhẹ nhàng trở về chỗ hắn: "Lữ Hiển?"

Lữ Hiển: "…"

Cũng đâu phải gì của cô nương người ta, CMN còn đổ vạc dấm. Van cầu ngươi đừng hô lên nữa, hô nữa ta – ông nội ngươi chết tại chỗ cho ngươi xem!

Chương 192: Cút ra ngoài

Cái gọi là chịu cắm hai cây đao bên sườn vì huynh đệ, còn luôn bị huynh đệ và người trong lòng của huynh đệ cắm thêm hai nhát nữa, Lữ Hiển cảm thấy cái mạng nhỏ của mình không xong rồi.

Trong lòng hắn ấm ức, nhưng lại không dám đổ ngược lại cho nàng.

Đùa à, khuỷu tay họ Tạ đã ngoặt ra tận chân trời (ý chỉ không có tình người), còn tin được sao? Hắn dám nói Khương Tuyết Ninh một câu, có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra sau đó.

Lữ Hiển vắt óc nghĩ, muốn tìm cho mình một cái cớ phù hợp.

Nào ngờ Tạ Nguy trông như không có gì khác thường, ngược lại cười nhẹ tựa lông hồng, nói tiếp: "Nếu đã không rảnh, vậy sao chưa mau trở về làm việc?"

Lữ Hiển tức thời lấy làm lạ: "Hả?"

Tạ Nguy quả thực không thèm nhìn hắn nữa, nói thẳng với Khương Tuyết Ninh: "Chuyến này ta về Kim Lăng, là về quê tế tổ. Chung đường với ngươi, bên ngoài chỉ nói là tình cờ gặp gỡ, vốn là bạn cũ của Khương thị lang Khương đại nhân, liền tiện đường đi cùng ngươi. Vì thế chuyến này không đi thẳng đến biên quan, trước mắt cứ đi theo đường hồi kinh, khi nào đổi hướng về phía tây thì trong lúc đi sẽ xem xét."

Khương Tuyết Ninh cũng bất ngờ một chốc, mới hiểu được ý của hắn.

Nàng vốn đã hoài nghi, Tạ Nguy là cận thần thiên tử như thế, một khi rời khỏi kinh thành, sẽ có không biết có bao nhiêu cặp mắt nhìn chằm chằm vào, nếu không có lí do hợp lý, chỉ sợ không ổn. Mà ngược lại quên rằng, người này bề ngoài là con cháu Tạ thị ở Kim Lăng, về quê tế tổ là cái cớ không còn gì phù hợp hơn.

Mà đi cùng nàng, cũng dễ giải thích.

Dù sao nàng rời kinh đã hơn hai năm, Khương Bá Du muốn đón nàng về cũng hợp lý.

Người này thật là, lúc nào cũng suy nghĩ chu toàn…

Lấy mình làm bia đỡ đạn chứ.

Khương Tuyết Ninh lẩm bẩm trong lòng, nhưng bên ngoài lại nhanh chóng đồng ý: "Được."

Tạ Nguy liền đáp: "Vậy khởi hành thôi."

Khương Tuyết Ninh vốn chưa xuống xe, bây giờ lại đồng ý, liền chui lại vào trong.

Nhưng vào lúc chuẩn bị xoay người, lại không nhịn được mà liếc Lữ Hiển một cái.

Đúng thật là, nhìn tư thế như gặp đại địch của người này vừa nãy, khiến nàng tưởng hắn vô tình phạm phải điều kiêng kị gì của Tạ Nguy, sắp xảy ra chuyện lớn, nàng cũng căng thẳng theo.

Kết quả lại chẳng có gì cả.

Tên này không làm sao đấy chứ?

Cái nhìn này tuy đơn giản ngắn ngủi, nhưng Lữ Hiển là người thông minh khôn khéo đến thế nào? Sau khi sững lại, lập tức hiểu ra tất cả,

nhận ra sự hoài nghi và coi thường trong đó, nhất thời thực sự trong lòng khổ không nói nên lời, tức đến nỗi trợn mắt lên.

Cũng không biết có phải do thấy cảnh tượng này thú vị hay không, Tạ Nguy cười lên một tiếng.

Lữ Hiển càng cảm thấy ngột ngạt đến hoảng lên.

Đao Cầm Kiếm Thư đều ở đó, một người đánh xe, một người cưỡi ngựa.

Còn có hơn mười hộ vệ mặc đồ gọn nhẹ từng thấy ở trước Quan Lan lâu lúc trước đi theo, ai cũng là cao thủ, đều đi bên cạnh hai cỗ xe ngựa.

Lúc này trời vừa sáng, cổng thành bao phủ trong một lớp sương mù.

Tạ Nguy cũng lên xe.

Một đoàn người cứ như vậy nghênh ngang ra khỏi thành.

Theo lời Tạ Nguy nói, nếu bọn họ đến thẳng biên quan, khó tránh bị lộ dấu vết trong mắt người có dã tâm, chỉ sợ làm hỏng đại sự. Vì thế chuyến này không đi về hướng tây bắc đến Trừ Châu, mà ngược lại đi quan đạo Dương Châu.

Đêm qua Khương Tuyết Ninh ngủ không ngon, lên xe ngựa vừa hay ngủ bù.

Hai năm nay nàng đi xa không ít lần, vì thế khoang xe được chế tạo sao cho thật thoải mái, cũng không tròng trành không quen gì cả.

Tuy nhiên sau khi tỉnh dậy, lại cảm thấy nhàm chán.

Ban đầu còn vén rèm xe nhìn ra ngoài, nhưng Giang Nam tươi đẹp cũng chỉ đến thế, trên trời không mọc ra cây, dưới đất cũng không có

mây trôi, xem nhiều thì thấy chẳng có gì hiếm lạ.

Chặng đường này trừ lúc đi đường, thì chính là nghỉ chân.

Quá nửa thời gian đều ở trên xe.

Nàng chỉ có thể đọc sách.

Dù sao lúc trước cũng lường được rằng chuyến đi sẽ rất xa xôi, vì thế nàng đem theo vài quyển sách tiêu khiển đọc lúc nhàn rỗi trên đường.

Nhưng một là đọc sách trên xe vô cùng mỏi mắt, hai là sách tiêu khiển không thể nào dừng đọc được, mới sáu bảy ngày nàng đã đọc gần hết rồi.

"Ôi, chán quá…"

Nằm trong khoang xe của mình, Khương Tuyết Ninh ném quyển sách cuối cùng vào trong góc, nhìn chằm chằm vào hoa văn khắc gỗ trên trần xe, thở dài thườn thượt.

Vén rèm xe nhìn ra, khắp nơi là cỏ khô.

Khoảng thời gian này bọn họ tiến về phương bắc, đã đi hơn nghìn dặm đường, phong cảnh Giang Nam cũng dần dần thay đổi, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh, trên lá đỏ nơi núi xa cũng đông lại một lớp sương lành lạnh mỏng manh.

Xe ngựa của Tạ Nguy ở không xa phía trước.

Cả chặng đường trừ lúc nghỉ chân ở dịch trạm hay quán trọ, hắn gần như đều ở trên xe của mình, rất hiếm gặp mặt, như thể không quen biết, nói chuyện cũng bớt đi mấy câu.

Khi vô cùng buồn chán, đôi khi Khương Tuyết Ninh sẽ nghĩ đến

người này, suy ngẫm những vấn đề liên quan đến hắn.

Ví dụ như, nàng thật sự biết Tạ Cư An là người như thế nào sao?

Không cần phải hỏi, người này chẳng khác gì màn sương dày trên núi kia.

Khó mà lý luận, không thể suy đoán.

Hắn làm việc có chừng mực, hiếm khi ngạo mạn, trên người như có sự cao quý tụ lại. Cho dù nàng biết kiếp trước hắn đã tạo bao nhiêu sát nghiệp, lại là loại người bụng dạ nham hiểm, nhưng rất khó để phủ nhận rằng, quả thực hắn xứng với danh xưng "thánh nhân thời xưa còn sót lại".

Có lúc, thậm chí nàng còn nghĩ, hôm ở biệt quán, rốt cuộc nàng tức giận hay thất vọng với Tạ Nguy hơn?

Ỷ thế hiếp người, mưu mô toan tính, lòng dạ lạnh lẽo, vì để bảo toàn đại cục mới đưa nàng theo đến biên quan nghĩ cách cứu công chúa, dĩ nhiên khiến nàng cảm thấy tức giận vì bị người khác chơi đùa trong lòng bàn tay. Nhưng nghĩ sâu hơn, chưa chắc nàng đã không ôm kỳ vọng với Tạ Nguy.

Dường như cảm thấy rằng hắn sẽ không như vậy.

Dù hắn chắc chắn không đơn giản, nhưng có vẻ trong tiềm thức của Khương Tuyết Ninh lại cho rằng, Tạ Cư An nguy hiểm thì nguy hiểm, mưu mô thì mưu mô, nhưng lại có giới hạn và nguyên tắc của riêng mình, tuyệt đối không cùng một giuộc với bọn tiểu nhân nham hiểm thực sự.

Chăm chú nhìn chiếc xe ngựa đằng trước, Khương Tuyết Ninh thất thần một lúc, đến khi một cơn gió lạnh phả vào mặt, mới sực tỉnh lại.

Nàng nghĩ nhiều như thế làm gì?

Tóm lại sau khi cứu được công chúa thì đường ai nấy đi, trốn xa xa là được, Tạ Nguy là người thế nào chẳng can hệ tới nàng. Nghĩ cách làm sao trải qua chuyến đi dài dằng dặc nhàm chán này thì hợp hơn.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Khương Tuyết Ninh tự nhiên dời đến Đao Cầm ở bên cạnh.

Thiếu niên áo xanh đeo cung tên, cưỡi ngựa đi bên xe nàng.

Nàng nhoài người trên khung cửa gọi: "Đao Cầm."

Đao Cầm quay đầu, thấy nàng ngoắc tay hướng mình, vô thức nhìn về phía xe Tạ Nguy đằng trước, do dự chốc lát, vẫn quay đầu ngựa, đi ngang với xe ngựa của nàng, đến gần hỏi: "Ninh Nhị cô nương có điều gì sai bảo?"

Khương Tuyết Ninh chớp chớp mắt: "Ngươi biết chơi cờ không?"

Người Đao Cầm cứng đờ, đáp: "Biết, một chút."

Hai mắt Khương Tuyết Ninh tức thời sáng rực: "Vậy thì tốt quá rồi, ngươi lên xe đi!"

Mí mắt Đao Cầm nảy lên: "Người muốn làm gì?"

Khương Tuyết Ninh cũng không biết phản ứng của hắn là thế nào, sao lại e dè như gặp đại địch giống Lữ Hiển vậy? Khó hiểu thì khó hiểu, nhưng nàng vẫn nhấc bàn cờ đặt trong khoang xe mình lên, nói: "Đi đường chán quá, chơi mấy nước với ta."

Đao Cầm: "…"

Hắn yếu ớt nhìn Khương Tuyết Ninh, chỉ cảm thấy mình xui tận mạng, thực sự không có nổi dũng khí để tiếp lời, dứt khoát không hồi đáp, thẳng thừng kẹp bụng ngựa, thúc ngựa đi về phía trước.

Khương Tuyết Ninh vốn nghĩ người bên cạnh Tạ Nguy cũng thường nể mặt mình, nói gì nghe nấy, vừa thấy động tác của Đao Cầm, còn tưởng hắn định đồng ý, ai ngờ hắn đi luôn rồi?

Nhìn kĩ lại lần nữa, tên này thế mà lại đi về phía xe của Tạ Nguy ở đằng trước!

Vươn người áp sát cửa sổ, gần như tựa vào thùng xe nói mấy câu với người bên trong.

Chẳng mấy chốc đã quay lại.

Khương Tuyết Ninh vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, cạn lời nói: "Đánh cờ thôi cũng phải hỏi xin ý kiến tiên sinh các ngươi hả?"

Đao Cầm nhìn nàng: "Tiên sinh mời người qua đó."

"…"

Thoáng chốc, mọi biểu cảm đều ngưng tụ lại trên mặt nàng, sau đó chầm chậm nứt vỡ.

Đón lấy ánh mắt đăm đăm thậm chí là lên án của Khương Tuyết Ninh, Đao Cầm không hiểu vì sao thấy chột dạ, chậm rãi cúi thấp đầu, nhỏ giọng lặp lại: "Tiên sinh cho mời người qua, ngay bây giờ."

Khương Tuyết Ninh lại trải nghiệm cảm giác muốn chết mà đã lâu không gặp.

Khi nàng từ từ hạ bàn cờ xuống, bảo phu xe ngừng lại bên đường, nàng chỉ mở miệng cười với Đao Cầm: "Trung thành với tiên sinh của các ngươi như vậy, coi như ta nhớ kĩ rồi."

Đao Cầm không dám đáp lời.

Khương Tuyết Ninh bước vào xe Tạ Nguy.

Vừa vén rèm lên, liền nhìn thấy một bàn cờ được bày trong xe, quân trắng quân đen đan xen nhau trên bàn cờ, trong tay Tạ Nguy còn cầm một cuốn kỳ phổ, lại còn đang nghiên cứu thế cờ.

Nàng vào xe, sự kiêu căng liền tiêu biến, nhỏ giọng nói: “Tiên sinh có việc tìm ta?”

Tạ Nguy nâng mí mắt nhìn nàng: “Không phải muốn chơi cờ sao?”

Khương Tuyết Ninh tức thì như ăn phải hoàng liên.

Tạ Nguy nhàn nhã chỉ vào vị trí trước mặt mình: “Đao Cầm nói ngươi buồn chán, ngồi đi.”

Ta buồn chán thật, nhưng không muốn tìm chết nha!

Rốt cuộc Đao Cầm nói thế nào vậy?

Lòng Khương Tuyết Ninh đang gào thét, nhưng đối diện với Tạ Nguy, lại mất hết tinh thần, cuối cùng vẫn ngồi xuống.

Tạ Nguy hỏi: “Muốn chơi quân trắng hay quân đen?”

Khương Tuyết Ninh nhìn bàn cờ, cảm thấy váng đầu.

Tạ Nguy nói: “Quân trắng khả năng thắng cao, ngươi chơi quân trắng đi.”

Khương Tuyết Ninh dày vò gấp bội: “Có thể, không chơi cờ vây không?”

Tay Tạ Nguy đang định đưa hộp đựng quân trắng cho nàng khựng lại, nhìn nàng, chân mày hơi nhướng: “Vậy ngươi muốn chơi cờ gì,

cờ tướng, song lục?”

Khương Tuyết Ninh yếu ớt giơ tay: “Cờ năm quân được không…”

Tạ Nguy: “…”

Sao đột nhiên lại có cảm giác thôi thúc muốn ném hộp quân cờ trắng trong tay này vào mặt nàng nhỉ?

Khương Tuyết Ninh thấy mình cách cái chết không còn xa nữa.

Tạ Nguy!

Đây là Tạ Nguy đấy!

Tạ Cư An bày mưu nơi mành trướng, quyết thắng chốn dặm trường!

Vậy mà nàng dám đề nghị chơi loại cờ năm quân của trẻ con này với Tạ Nguy!

Nhưng…

Cờ vây đau đầu như vậy.

Nàng thực sự không muốn chơi.

Nói xong ba chữ “cờ năm quân”, Khương Tuyết Ninh vùi đầu xuống, muốn trốn tránh ánh mắt chằm chằm không rời của Tạ Nguy.

Tạ Nguy thật lâu sau không nói gì.

Qua một lúc mới thu dọn quân cờ đang bày trên bàn cờ, phân rõ trắng đen, lại lần nữa đặt hộp quân trắng bên cạnh tay nàng, nói: “Hạ cờ đi.”

Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu lên: “Hạ gì cơ?”

Khóe mắt Tạ Nguy co rút lại, nhẹ như không đáp: “Ngươi không hạ cờ, ta liền quẳng ngươi xuống xe.”

Khương Tuyết Ninh giật mình, không nhiều lời cầm lấy quân cờ trắng, đặt vào giữa bàn cờ.

Đây là Thiên Nguyên.

Nếu chơi cờ vây, dám hạ vào vị trí này, thì hoặc là tên ngốc, hoặc là thiên tài.

Nhưng hiển nhiên nàng không phải hai loại này.

Nàng dè dặt nhìn Tạ Nguy.

Tạ Nguy nhìn chòng chọc quân cờ một lúc, mới lấy ra quân đen đặt cạnh quân của nàng.

Khương Tuyết Ninh nhìn: ổn rồi, là cách chơi cờ năm quân!

Vì thế lòng nàng vui vẻ đôi phần, lập tức tiếp một cách thuần thục.

Khương Tuyết Ninh biết Tạ Nguy chơi cờ vây rất giỏi.

Nhưng nàng nghĩ, cờ năm quân đơn giản hơn cờ vây, khả năng chơi cờ của Tạ Nguy tuy cao nhưng thế cờ đơn giản thế này chưa chắc đã dùng đến, đồng nghĩa với việc nàng kéo Tạ Nguy xuống ngang trình độ của mình, hoàn toàn có thể dựa vào kinh nghiệm đánh bại đối phương.

Nhưng càng chơi, quân cờ càng nhiều, chỗ cần phải để ý càng nhiều, nàng chỉ chú ý đến góc trên bên trái, lại không nghĩ rằng quân cờ bên phải đã kết thành thế trận, Tạ Nguy lại đặt một quân đen xuống bàn cờ, liền nối thành năm quân.

Nàng thua rồi.

Khương Tuyết Ninh nhẫn nhịn một phen, nghĩ bản thân mình không kém xa, không cam lòng, liền nói: “Chơi lại chơi lại.”

Tạ Nguy nhìn nàng một cái, cũng không nói gì, phân chia thu dọn quân cờ với nàng.

Hai người lại chơi một ván.

Lần này Khương Tuyết Ninh vẫn kém hơn một chút, bị Tạ Nguy giành trước một bước, cuộn chặt tay lại, trong lòng rất không phục.

Cho đến ván thứ ba, nàng tính toán tỉ mỉ, tận tực che giấu, vắt óc tính trước nước đi, cuối cùng hạ nước cờ dẫn Tạ Nguy đi sai, xem hắn có phát hiện ra hay không.

Tạ Nguy dường như không phát giác, thực sự đặt quân cờ xuống vị trí mà nàng mong muốn.

Đợi ngón tay hắn rời quân cờ, Khương Tuyết Ninh cuối cùng không nhịn được bật cười, lập tức hạ nước cờ mình đã chuẩn bị sẵn, nói: “Haha, tiên sinh người trúng kế rồi, ván này ta thắng rồi!”

Tạ Nguy vẫn không nói gì, khuôn mặt bình tĩnh.

Nhưng trong mắt của Khương Tuyết Ninh, đây là cố giữ mặt mũi.

Nàng không quan tâm.

Vui vẻ thu dọn quân cờ, ngược lại quên mất lúc mình bị Tạ Nguy xách qua đây không tình không nguyện, một lòng so bì chuyện thắng thua trước mắt.

Nói tóm lại, vẫn là Tạ Nguy thắng nhiều hơn.

Nhưng cách ba bốn ván, đôi khi cũng thua một ván.

Khi Khương Tuyết Ninh thua, đều nhíu chặt mày lại, lúc thắng cũng không hề dễ dàng.

Cũng chính vì vậy, vô cùng khó kiềm lại.

Càng chơi càng nghiền.

Nhất là khi thỉnh thoảng thắng được Tạ Nguy một ván, cảm xúc hân hoan vui mừng khó mà che giấu nổi, sự nhàm chán ngột ngạt được quét sạch sẽ, hoàn toàn không cần phải nói vui như thế nào.

Ván thứ mười ba, cuối cùng nàng lại thắng.

Khi đặt xuống quân cờ quyết thắng định đoạt càn khôn, mặt mày Khương Tuyết Ninh đều toát lên vẻ vui mừng.

Nàng vô cùng thích thú: "Kì thực cờ vây của tiên sinh khiến người ta kinh sợ, đổi sang trò trẻ con cờ năm quân, lại không đất dụng võ chứ gì? Như tiên sinh được gọi là kẻ trí ngàn lo, ắt có cái mất; còn ta là kẻ ngu ngàn nghĩ, ắt có cái được."

Tạ Nguy nhìn nàng, lại cúi đầu nhìn bàn cờ.

Gió thổi bay rèm xe, ánh hoàng hôn cuối thu lười biếng chiếu vào một góc chằng chịt quân trắng đen, mỗi quân cờ đều trơn mượt óng ánh.

Thế là nương theo vệt sáng, hắn nhìn ra ngoài.

Núi cao sông dài, đất đai vạn dặm.

Chim nhạn bay về phương nam lướt qua xa xa.

Nghe nàng nói "kẻ ngu ngàn nghĩ, ắt có cái được", khóe miệng hắn

cong nhẹ, ánh sáng lọt vào đáy mắt, ủ thành một loại yên bình dịu dàng trước nay chưa từng có ở sâu thẳm trong đồng tử. Đến lông mày đẹp đẽ như mực vẽ, cũng tựa như đường nét nhấp nhô lên xuống của núi xa, từ từ giãn ra.

Khương Tuyết Ninh đang định thu dọn quân cờ, trong thoáng chốc ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tảng băng tan ra trước mắt mình, không thể không bị lóa mắt thần hồn mê mẩn.

Tạ Nguy như vậy, thực đẹp quá đi mất.

Lúc này, nàng ma xui quỷ khiến, cũng không biết chỗ nào trong đầu mơ hồ rồi, lầm rầm từ trong lòng: “Nếu tiên sinh mãi chỉ là tiên sinh, thì tốt rồi…”

“…”

Tạ Nguy nghe vậy, quay đầu lại nhìn nàng.

Đường cong nhẹ bên môi, chầm chậm trễ xuống.

Khương Tuyết Ninh vừa rồi quả thực mất hồn, nói ra lời trong lòng mà cũng không hay, cho đến khi ánh mắt của hắn đặt lên mặt mình, nàng mới đột ngột kinh ngạc nhận ra, cả người lập tức cứng đờ.

Trên mặt Tạ Nguy không có biểu cảm nào.

Sự ấm áp khiến người ta mê đắm vừa rồi, giống như ảo giác mà thôi, hắn thản nhiên hạ tầm mắt, chỉ nói: “Ngươi cút ra ngoài.”

Chương 193: Che mắt địch

“Cút thì cút, thua cờ thì ghê gớm lắm sao!”

Từ trên xe ngựa Tạ Nguy xuống, Khương Tuyết Ninh càng nghĩ càng tức không chịu nổi, nghiến răng lầm bầm, tức tối đạp một cú lên càng xe, xoay người giậm chân đi về phía xe ngựa mình.

Kiếm Thư đánh xe không dám nói chuyện.

Đao Cầm nhìn thấy nàng cũng cúi thấp đầu xuống.

Khương Tuyết Ninh vén phắt rèm xe lên, đặt mông ngồi vào trong, vẫn cảm thấy khó mà nguôi giận: Ngày trước lúc ở kinh thành, sao nàng có thể cảm thấy Tạ Nguy này tính khí không tệ? Đoạn thời gian từ lúc gặp mặt ở Kim Lăng đến trên đường đi hôm nay, quả thật có thể coi là hỉ nộ vô thường! Rõ ràng trước đó còn đang cười, trông tâm tình rất tốt, suýt nữa khiến nàng quên mất người ngày rốt cuộc có thân phận gì, đã làm những chuyện gì, lại sắp làm những chuyện gì, kết quả một câu liền trở mặt vô tình!

Không phải chỉ là đánh cờ thôi sao?

Dọc đường không có người chơi cùng cũng không chết được, đợi đến lúc chuyện ở biên quan kết thúc, cô nãi nãi đi được bao xa sẽ đi xa bấy nhiêu!

Khương Tuyết Ninh lẩm bẩm trong miệng, dứt khoát ngã xuống muốn trùm đầu ngủ một giấc, chỉ là nghĩ đi nghĩ lại khuôn mặt ngứa đòn của Tạ Nguy cứ lắc lư trong đầu, chẳng những không hề buồn ngủ, mà ngày càng thanh tỉnh.

Nàng xem như ghi thù lên Tạ Nguy rồi.

Lộ trình tiếp theo không cần Tạ Nguy trở mặt với nàng, nàng trở mặt đủ cho Tạ Nguy xem trước, có thể không nói chuyện thì không nói, nhất định phải nói chuyện cũng phải có Đao Cầm, Kiếm Thư ở giữa thông truyền, hoàn toàn là tư thái cả đời không qua lại với nhau.

Mùng một tháng chín, bọn họ đến đất Thái An của Sơn Đông.

Sau khi mọi người bàn bạc, quyết định vào thành nghỉ chân, chỉnh lý một chút.

Lúc xe ngựa đi qua cổng thành cần dừng lại kiểm tra xác minh, Khương Tuyết Ninh ở trong xe nghe thấy bên ngoài giống như có âm thanh cầu xin.

Nàng xốc rèm xe lên nhìn.

Dưới tường thành tụ tập một đám bách tính thường dân, có nam có nữ, đều vây quanh một hòa thượng mang một cái tráp, không ngừng chất vấn. Chiếc tăng bào hòa thượng kia đang mặc đã bị xé nát trong lúc xô đẩy, liên tục giải thích, cầu khẩn gì đó. Tuy nhiên hắn càng nói, dường như càng khơi dậy sự căm phẫn của những người xung quanh. Cuối cùng có một nữ nhân kéo theo hài tử nhổ một ngụm nước bọt lên mặt hắn, ngay sau đó nam nhân cường tráng bên cạnh đấm một quyền vào mặt hòa thượng kia.

Ngay lập tức sự tình mất kiểm soát.

Trên mặt đám người đang tụ tập dường như có hoảng sợ, cũng có phẫn nộ, sau khi có một người ra tay, lập tức ra tay theo, toàn bộ quyền cước đều rơi xuống người hòa thượng kia.

Động tĩnh này không hề nhỏ.

Khương Tuyết Ninh nhìn thấy thì cau mày.

Cổng thành vốn có nha dịch thủ vệ, vừa thấy thế lập tức đi đến bên đó, lớn tiếng quát mắng ngăn cản.

Tạ Nguy ngồi trong xe phía trước, càng nhìn thấy rõ ràng hơn.

Một nha dịch đang kiểm tra xác minh muốn để bọn họ vào thành.

Tạ Nguy điềm nhiên như không, hỏi: "Bên kia xảy ra chuyện gì?".

Nha dịch kiểm tra giấy thông hành, nhìn thấy đám người này không phú thì quý, cũng không dám qua loa, chỉ nhớ lại sự tình phát sinh trong thành gần đây, không khỏi lắc đầu, nói: "Còn có thể có chuyện gì nữa? Gọi hồn thôi."

Tạ Nguy cau mày: "Gọi hồn?"

Nha dịch nói: "Ngài từ bên ngoài đến chắc không biết, lúc trước trong thành ở bên ngoài Ngũ Phúc Tự cần sửa cầu, thế mà lại có vài hòa thượng ác độc viết tên người trên giấy, dán trên những trụ cầu sắp được chôn xuống. Thái Hư Quan đạo sĩ nói rồi, đây là yêu ma tà pháp, tên người bị viết trên giấy, linh hồn sẽ bị gọi đi, buộc vào trong trụ cầu. Cầu có linh hồn người, xây lên sẽ càng kiên cố. Thế, hòa thượng này vừa rồi cầm bình bát* đi tới đi lui, bị người phát hiện giấu tóc trong tráp, không phải mang tới làm tà pháp thì là gì?"

**Bình bát: Chén ăn của sư.*

Một nhóm nha dịch khác đã qua kia ngăn cản tình hình.

Nhưng không ngăn nổi sự phẫn nộ của quần chúng.

Nhất là nữ nhân dắt hài tử kia, giọng the thé: "Ngươi không muốn gọi hồn nhi tử ta, thì hỏi tên nó làm gì? Trong tráp còn giấu tóc, còn dám nói không phải! Nhi tử ta xảy ra chuyện gì, ngươi nhất định phải đền

mạng! Lôi hắn đi gặp quan, lôi hắn đi gặp quan!”

Hòa thượng kia bị lôi đi, trên mặt đã đầy xanh tím, khóc nói: “Tiểu tăng chỉ là thấy lệnh lang thiện tâm, muốn cầu phúc cho hắn mà thôi…”

Nhưng không ai nghe hắn giải thích.

Đám nha dịch khó khăn lắm mới ổn định được tình hình, vội vã trói hắn lại, kéo lên quan. Lúc này nữ nhân ôm đứa trẻ khóc tại chỗ, đám người còn lại thì vây quanh nha dịch, cùng đi nha môn.

Tạ Nguy chỉ thoáng nhìn.

Đao Cầm Kiếm Thư đều không khỏi quay đầu nhìn hắn.

Hắn lại chậm rãi cười, không chút ý định quan tâm, nhẹ nhàng thả rèm xe xuống, nói một tiếng: “Đi thôi.”

Lúc này xe ngựa của Khương Tuyết Ninh gần lại không ít, đúng lúc thu vào đáy mắt cảnh này.

Thật sự nói không ra cảm giác gì.

Tạ Nguy nhìn về đám người kia, thần sắc trong đáy mắt u ám, lại không thể nói là thương hại hay trào phúng, chỉ lạnh nhạt rũ mắt xuống như thế, thu lại toàn bộ cảm xúc, thậm chí lộ ra một loại khác thường…

Lạnh nhạt.

Tên của người viết trên giấy thì sẽ bị gọi hồn?

Nghĩ cũng biết đây là việc không thể nào.

Sau khi đám bách tính nghe lời nói của đạo sĩ, lại tin tưởng tuyệt đối

với điều này, thậm chí vì thế mà lo sợ. Nữ nhân này chẳng qua chỉ nghe hòa thượng hỏi tên con mình, đã la hét ầm ĩ không ngừng, người xung quanh càng vừa sợ vừa phẫn nộ, hoàn toàn thà rằng tin là có còn hơn không, không phân biệt đúng sai đánh người rồi cùng nhau kéo đi gặp quan…

Trong lòng Khương Tuyết Ninh hơi lạnh run lên.

Đặc biệt là nhớ lại thần sắc Tạ Nguy lúc nãy.

Từ lúc đi qua cổng thành, âm thanh ồn ào đã xa rồi, nàng lại không biết vì sao, bỗng chốc nhớ lại câu chuyện đòi công bằng lương thuế ở Ngân huyện mà Lữ Hiển đã kể cho mình…

Đối với con người, với thế gian, rốt cuộc Tạ Nguy thấy thế nào?

Những không vui vì nhàm chán tích lũy mấy ngày nay của nàng, bỗng nhiên đều bị những thứ khác đè ép đi.

Đến quán trọ, một đoàn người đều nghỉ ngơi.

Buổi tối, lúc dùng cơm, Kiếm thư đi ra ngoài một chuyến, trở lại nói chuyện một lúc với Tạ Nguy. Khương Tuyết Ninh ở xa nghe không quá rõ, chỉ đại khái biết chuyện "gọi hồn" này hình như là tranh đấu của Thiên Giáo và Phật Giáo, có người âm thầm châm ngòi thổi gió, đổ thêm dầu vào lửa.

Nàng cho rằng Tạ Nguy sẽ hành động.

Không ngờ rằng người này nghe xong liền thôi, không có một chút ý tứ nhúng tay.

Bọn họ nghỉ ngơi chỉ nửa ngày ở quán trọ, cho ngựa ăn, dùng cơm xong, mang theo một chút lương khô và nước, buổi chiều xuất thành, theo hướng quan đạo phía bắc.

Nàng không khỏi khó hiểu: “Buổi chiều đi ngay, vì sao không nghỉ hẳn một ngày?”

Đao Cầm giống như trước, ngồi trên ngựa, đi bên cạnh nàng, chỉ nói: “Càng về phía Bắc càng lạnh, khí hậu cũng chuyển sang đông, chúng ta cần phải đến biên quan trước khi tuyết rơi.”

Khương Tuyết Ninh cau mày.

Suy nghĩ một chút cũng cảm thấy có lý, dứt khoát không nghĩ nữa.

Sắc trời dần tối, làm tổ trong xe chưa được một lúc đã buồn ngủ.

Sau khi đi tiếp được bảy tám dặm, nàng ngáp một cái, hơi buồn ngủ, đắp lên một chiếc chăn lông thật dày, chuẩn bị nằm xuống. Ai ngờ vừa mới động, trong bóng tối rèm xe đột nhiên xốc lên, một cơn gió thổi vào, còn có một bóng đen lẻn vào trong xe!

Khương Tuyết Ninh lập tức hoảng sợ!

Phải biết rằng Đao Cầm Kiếm Thư cùng hơn mười tên cao thủ đều đi theo hai bên, nhưng vừa rồi bên ngoài hoàn toàn không nghe thấy chút động tĩnh gì, thậm chí lúc người này lẻn vào, xe cũng còn đang tiếp tục đi, vậy người đến là nhân vật đáng sợ đến mức nào đây?

Nháy mắt cả người nàng căng chặt, lập tức muốn hét to lên.

Nhưng động tác của người đến lại vô cùng nhanh, nghiêng người, bịt kín miệng nàng.

Bàn tay hơi lạnh, điềm tĩnh mà có lực.

Khuôn mặt đối phương cũng cách rất gần, vài làn khí nóng phả vào tai nàng, khiến cả người nàng sởn da gà. Lúc này mượn chút ánh sáng cực kỳ mờ nhạt từ bên ngoài rèm xe bị thổi lên, nhìn ra những đường nét quen thuộc.

Vậy mà là Tạ Nguy?

Khương Tuyết Ninh khiếp sợ chớp mắt, lúc này cuối cùng không dám loạn động nữa.

Phải.

Bên ngoài rõ ràng có nhiều người như thế, nếu không phải Tạ Nguy, sao có thể không chút động tĩnh?

Nhưng tình huống trước mắt là sao?

Nàng nảy sinh chút khó hiểu.

Đường nét khuôn mặt tuấn tú thanh cao của Tạ Nguy, có vẻ mơ hồ trong bóng tối, tựa như dã thú ẩn nấp, cho người ta cảm giác nguy hiểm bốn bề. Hai bờ môi mỏng mím chặt, đôi mắt nhìn ra bên ngoài xuyên qua khe hẹp của rèm xe kia.

Khương Tuyết Ninh nhìn ra bên ngoài theo.

Hao tốn khí lực rất lớn, mới miễng cưỡng phát hiện, phía trước là một ngã rẽ, chiếc xe này của bọn họ tiếp tục đi hướng Bắc, mà chiếc xe ngựa Tạ Nguy vốn dĩ ngồi, lúc ngang qua ngã rẽ lại yên lặng rẽ sang hướng Tây, qua lối rẽ kia, dần dần biến mất vào trong bóng cây trùng điệp!

Mặc dù Khương Tuyết Ninh không được xem là đặc biệt thông minh, nhưng nhìn thấy tình thế này, còn có gì mà không hiểu nữa…

Có người theo dõi bọn họ.

Ngay lập tức, tim đập như đánh trống.

Nàng không dám động đậy chút nào, chỉ sợ mình không cẩn thận

làm hỏng kế hoạch của Tạ Nguy, mặc kệ hắn ấn nàng vào trong chăn lông mềm mại, bịt miệng nàng lại, thậm chí thở mạnh cũng không dám.

Chương 194: Mạo hiểm

Từ Kim Lăng đi biên quan, Tạ Nguy đi cùng nàng, lấy cớ là giúp Khương Bá Du đón nàng quay về kinh thành. Mà vừa nãy xe đi qua ngã rẽ là xe của Tạ Nguy, bản thân Tạ Nguy lại không nói không rằng trốn vào xe của nàng.

Chỉ trong khoảnh khắc, Khương Tuyết Ninh có thể phán đoán được…

Bất kể người trong bóng tối là ai, dường như đều đến vì Tạ Nguy.

Trong xe cực kỳ an tĩnh.

Một nửa số ngựa đi theo chiếc xe kia của Tạ Nguy, ngay cả Kiếm Thư đánh xe cũng không hề xuống.

Bên ngoài là âm thanh móng ngựa đi trên đường như thường, còn có tiếng mấy tên thị vệ đi cùng nhỏ giọng nói chuyện, cũng có thể nghe thấy tiếng bánh xe lạo xạo khi băng qua đám cỏ dại, thậm chí cả tiếng hít thở của Tạ Nguy ở khoảng cách rất gần nàng, đang cẩn thận hạ xuống thật khẽ, thật nhẹ…

Cùng với nhịp tim của nàng!

Thời gian chìm trong sự yên lặng căng thẳng cực độ thế này, tựa như bị kéo dài hơn.

Thậm chí Khương Tuyết Ninh khó mà nói rõ rốt cuộc đã qua bao lâu.

Chỉ thấy cả người mình đều tê dại hết rồi, mới nghe thấy Đao Cầm

bên ngoài lặng lẽ đến gần thùng xe, nói khẽ một câu: “Dường như bị dẫn qua đó rồi, tạm thời không ai đuổi theo.”

Lông mày nhíu chặt, cơ thể căng thẳng của Tạ Nguy lại không hề thả lỏng.

Môi Khương Tuyết Ninh động đậy muốn nói chuyện.

Nhưng trong tình huống khẩn cấp ban nãy, Tạ Nguy sợ nàng nhất thời hoảng loạn kinh hô lên, lộ ra sơ hở, nên lúc đưa tay che miệng nàng lại, vô cùng chặt chẽ, lòng bàn tay đặt ngay môi nàng. Lúc này nàng muốn nói chuyện, bờ môi khẽ động, liền dán vào lòng bàn tay hắn.

Đó là một loại xúc cảm mềm mại.

Áp vào lòng bàn tay mẫn cảm, càng tăng thêm chút trơn ướt ám muội.

Tạ Nguy chỉ cảm thấy giống như dòng điện chạy qua lòng bàn tay, hơi tê dại.

Hắn quay lại nhìn nàng chằm chằm, chầm chậm rút tay lại.

Lúc này Khương Tuyết Ninh hít một hơi thật sâu, vội vàng dựa vào vách xe ngồi dậy, tay xoa lồng ngực mình đang phập phồng vì nhịp tim đập nhanh, vội vàng nói khẽ: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Xe ngựa vốn cho một người, lúc này thành hai người, nhất là Tạ Nguy cao lớn, ở cùng nàng, càng thấy thùng xe nhỏ hẹp, lại lộ ra một chút chật chội.

Hắn ngồi xếp bằng trong thùng xe.

Chỉ trả lời: “Điệu hổ ly sơn.”

Nàng suýt chút nữa trợn trắng mắt với hắn.

Ai chẳng biết đây là kế điệu hổ ly sơn?

Nhưng vấn đề là hổ nào, đến từ đâu!

Nàng hít một hơi thật sâu, sắp xếp lại những manh mối mấy ngày gần đây, chợt nhớ đến chuyện nghe được trong quán trọ ở Thái An phủ, đột nhiên thông suốt: "Thiên Giáo?"

Trong lòng bàn tay lưu lại một ít vết tích ẩm ướt, là một vòng màu hồng anh đào nhạt.

Trong không gian chật hẹp, phảng phất có mùi son phấn thơm ngọt ngào.

Ngón tay Tạ Nguy nhẹ nhàng run rẩy, mí mắt cũng nháy lên, lấy khăn gấm bên cạnh chậm rãi lau đi, nhưng lông mày cau chặt, nói: "Gần như vậy."

Khương Tuyết Ninh theo bản năng lại muốn hỏi, tại sao Thiên Giáo lại muốn truy sát hắn?

Nhưng ngước lên, tầm mắt chạm tới Tạ Nguy ở bên cạnh, chỉ cảm thấy tư thế đang cúi đầu của hắn có một loại thâm trầm cùng nguy hiểm ngưng đọng lại, thế là nàng chợt nhớ lại kiếp trước. Thời điểm đó Thiên Giáo còn dám ám sát cả Hoàng đế!

Ra tay với một cận thần thiên tử như Tạ Nguy thế này, thì tính là gì?

Thật sự quá bình thường.

Nàng thở dài nói: "Đám giang hồ trộm cướp này, dũng khí lại lớn bằng trời, có điều trên con đường này, đoán rằng bọn họ cũng không dám quá trắng trợn, nhân số cũng sẽ không quá đông. Tiên sinh đoán trước được kẻ địch, bày mưu tính kế, nên không cần lo lắng

bọn họ nữa.”

Khương Tuyết Ninh có lòng tin với Tạ Nguy.

Nhưng khuôn mặt Tạ Nguy lại mang vẻ nặng nề, không nói gì.

Thế là, trong lòng Khương Tuyết Ninh lộp bộp một tiếng, lờ mờ cảm thấy e rằng chuyện lần này không đơn giản.

Quả nhiên, hai người yên lặng ngồi trong xe này chưa đầy hai khắc, Đao Cầm bên ngoài đột nhiên quát một tiếng: “Dừng lại.”

Mọi người vội vàng ghìm cương ngựa.

Xe ngựa cũng dừng lại.

Bốn bề đều im lìm.

Con đường này đã cách Thái An phủ rất xa, đến gần một khe núi, hai phía đông tây đều là núi cao nối tiếp nhau, gần như không còn bóng dáng con người nữa, an tĩnh đến mức tiếng gió thổi qua rừng cây cũng có thể nghe rõ.

Mà nhìn xa xa về hướng bọn họ đến…

Giữa rừng cây chợt có đàn quạ bị kinh động bay lên, loáng thoáng tiếng vó ngựa đến gần!

Con ngươi Đao Cầm kịch liệt co lại, gần như ngay tức khắc hắn rút trường đao buộc trên yên ngựa ra, nhỏ giọng mắng câu gì đó, nói với xa phu đằng trước: “Đuổi kịp rồi, đi mau!”

Xa phu vung roi da “bộp” một tiếng lên thân ngựa.

Ngựa tung bốn vó lập tức hung hãn lao về phía trước!

Xóc nảy này còn hơn lúc trước rất nhiều.

Khương Tuyết Ninh vừa không cẩn thận, đã ngã ra phía trước.

May mà Tạ Nguy nhanh tay nhanh mắt, sớm có chuẩn bị, vừa vặn đỡ lấy trán nàng, mới giúp đầu nàng không đập vào bệ cửa sổ, dẫn tới hủy dung.

Nhưng Khương Tuyết Ninh lại không còn tâm tư kêu đau, ôm đầu nói: "Lẽ nào phía Kiếm Thư bị lộ rồi?"

Giọng nói Tạ Nguy vô cùng trầm: "Không thể nhanh như vậy."

Bên Kiếm Thư được phân một nửa nhân số, nhìn như không nhiều, nhưng ai nấy đều là cao thủ lấy một địch mười, cho dù bị phát hiện mà động thủ, người đuổi theo bọn họ cũng không thể giải quyết trong thời gian ngắn như thế, còn có thể quay ngược lại đuổi kịp bọn họ!

Trong lúc tâm tư thoáng chuyển dời, một loại dự cảm chẳng lành khác chợt dâng lên.

Tạ Nguy xốc rèm xe đi ra, lạnh giọng quát: "Đao Cầm, ngựa!"

Đao Cầm thầm giật mình, nhưng dựa vào kinh nghiệm và sự ăn ý sau bao năm đi theo Tạ Nguy, hắn không chần chừ vỗ xuống yên ngựa, phi cả người lên, thẳng thừng nhường con ngựa đang cưỡi, bản thân thì đáp xuống càng xe ngựa.

Trong khi đó Tạ Nguy lập tức xoay mình lên ngựa.

Sau đó hướng vào trong xe quát một tiếng: "Ninh nhị ra đây!"

Khương Tuyết Ninh hãi hùng khiếp sợ, từ đầu đến cuối không kịp nghĩ xem rốt cuộc lại xảy ra biến cố gì, vội vàng chui ra khỏi xe.

Người còn chưa đứng vững, bên hông đã bị xiết chặt.

Trước mắt mờ đi, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người đều bị Tạ Nguy thuận thế kéo lên ngựa, ngồi phía trước hắn, bị hắn ôm trọn vào lòng!

Gần như đồng thời, tiếng vó ngựa phía sau đã trở nên rõ ràng hơn.

Loáng thoáng hình như có người hét lên.

Ngay sau đó là tiếng "vù vù vù vù" vang lên, hơn chục mũi tên lông đại bàng xé gió lao tới.

"Phập phập!"

Phần thùng xe ngựa phía sau gần như lập tức biến thành con nhím!

Đao Cầm vung đao chém đi hai mũi tên, vậy mà bàn tay lại bị chấn động đến nỗi hơi tê dại, lập tức nói với Tạ Nguy mang mấy phần e sợ cùng kinh hãi: "Trong Giáo tuyệt đối không thể có người bắn cung giỏi thế này!"

Mũi tên bay tán loạn, trong đêm tối nhìn không rõ.

Tàn ác dưới đáy lòng Tạ Nguy đột nhiên sinh sôi.

Bên tai có tiếng xé gió, đầu lông mày hắn lạnh như băng, trong tích tắc, chỉ búng ngón tay một cái về phía người ẩn trong bóng tối.

"Bộp!"

Mũi tên lao tới trong bóng tối, tức thì bị đánh bay.

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy khí lạnh vụt qua trước gò má, chính là mũi tên kia lướt ngang vành tai, vô cùng nguy hiểm!

Truy binh chưa xuất hiện, mưa tên đã đến trước!

Không cần nghĩ cũng biết phía sau có bao nhiêu người.

Ngón tay Tạ Nguy khóa chặt dây cương, nhìn sang hướng rừng rậm phía Tây, nhanh chóng tính toán, giọng nói gần như đóng băng, quyết đoán nói: “Các ngươi tiếp tục đi về phía trước!”

Đao Cầm lập tức trả lời: “Vâng!”

Khương Tuyết Ninh vừa mới ổn định, còn chưa nghĩ ra lời này của Tạ Nguy có ý nghĩa gì, đã thấy hắn đưa nàng theo, quay đầu ngựa, phi nước đại về hướng rừng sâu tĩnh mịch!

Lớp lớp bóng cây, ở trong màn trời sơn dã, u ám trùng điệp.

Con ngựa hoảng sợ, phi nhanh như bay.

Không giống như đưa bọn họ thâm nhập vào rừng, ngược lại giống như rừng sâu im lìm tĩnh mịch này bổ nhào về phía họ, gió lạnh thổi vào mặt, át đi lời nói của Khương Tuyết Ninh, khiến nàng không thể không co rúm lại giữa hai cánh tay Tạ Nguy, nhắm chặt mắt.

Đằng sau rất nhanh truyền đến âm thanh đánh nhau trực diện.

Đôi khi xen lẫn tiếng người với người gào thét, kêu thảm thiết.

Chỉ là quá hỗn loạn, rất khó phán đoán tình thế.

Tạ Nguy hoàn toàn không ngoảnh lại.

Bình tĩnh của hắn, gần như lạnh lùng tàn nhẫn.

Con ngựa phi thẳng một mạch hướng núi rừng sâu thẳm.

Dù mũi tên của những thích khách tập kích ban nãy đã đến, nhưng còn cách bọn họ một đoạn, trong bóng tối không thể phán đoán ra

ngay lập tức bọn họ đã ra khỏi xe ngựa, cũng không thể xác định liệu trong đám người có thiếu con ngựa nào không…

Đây là cơ hội sống lớn nhất!

Cũng không biết chạy về phía trước bao lâu, rừng cây trước mặt trở nên càng lúc càng dày, trên mặt đất cũng bắt đầu xuất hiện bụi cây gai thấp bé, thế núi đi xuống, con ngựa xuống dốc khó khăn, dần dần không chịu đi tiếp nữa.

Tạ Nguy bèn xoay người xuống ngựa, chìa tay ra với Khương Tuyết Ninh: “Xuống đây.”

Khương Tuyết Ninh theo bản năng đặt tay vào lòng bàn tay hắn.

Hắn dùng lực, bàn tay còn lại đặt ở thắt lưng nàng, đỡ nàng xuống ngựa. Đợi sau khi nàng đứng vững, cũng không kịp nói gì, chỉ lấy túi tên treo trên yên ngựa xuống, đeo lên người, sau đó cầm cung tên dùng lực quất vào mông ngựa.

Con ngựa ăn đau, hí vang một tiếng, vó trước nâng lên, phi thẳng ra khỏi rừng.

Một mạch đâm gãy cành cây, giẫm đạp lên lá mục.

Ở phía sau nó, lưu lại vết tích rõ ràng.

Nhưng Tạ Nguy không đi về hướng đó, ngược lại đi xuống dọc theo sườn núi.

Tâm trí Khương Tuyết Ninh mờ mịt: “Chúng ta chạy trốn rồi, Đao Cầm bên kia làm thế nào? Còn có Kiếm Thư nữa?”

Tạ Nguy không quay đầu lại: “Không chết được.”

Khương Tuyết Ninh run sợ không thôi, có phần khó khăn cố hết sức

đi theo hắn, đột nhiên cảm thấy tình cảnh này có loại quen thuộc nói không nên lời, thế là cười một tiếng, hơi tự giễu: “Xem như ta đã nhận ra, đi theo tiên sinh ấy à, không có ngày nào yên ổn. Đồng hành tổng cộng ba lần, lần nào cũng xui xẻo. Năm đó bị phục kích, bây giờ bị ám sát, cái mạng nhỏ luôn buộc trên mũi đao!”

“…”

Bước chân Tạ Nguy đột ngột dừng lại.

Khương Tuyết Ninh không chú ý đã va phải, vừa vặn va vào sống lưng thẳng tắp của hắn, không khỏi đau đến nỗi nhe răng, ngẩng đầu: “Tiên sinh?”

Tạ Nguy quay đầu lại nhìn nàng, trong rừng núi chỉ có chút ánh sao lấp lánh từ giữa kẽ lá chiếu xuống, đáp trên vai hắn, hình bóng hắn lặng yên như hòa thành một khối với rừng núi u tối này.

Lập tức Khương Tuyết Ninh hơi căng thẳng: “Ta không…”

Tạ Nguy trầm mặc quay đi, chỉ nói: “Ngươi nói rất đúng.”

Đi theo ta không có kết cục tốt đẹp.

Chương 195: Quá khứ như vừa hôm qua

Khương Tuyết Ninh cảm thấy, Tạ Nguy hình như thật sự không ổn lắm.

Vốn chẳng qua nàng chỉ đùa một câu, sau khi hắn đáp lại như thế, ngược lại giống như tăng thêm vài phần ám ảnh nặng nề. Chẳng qua nghĩ lại một chút, thật ra cũng không có gì sai.

Dù sao suy cho cùng là nói thật.

Năm đó nàng bị đón từ điền trang về kinh thành, đồng hành cùng Tạ Nguy, chỉ khác là nàng trở về nhà, Tạ Nguy lại là mai danh ẩn tích, muốn lặng lẽ vào kinh giúp Thẩm Lang đoạt ngôi.

Hiển nhiên sẽ không ai tốn công sức đến giết nàng.

Đám giữa đường ám sát gây phiền toái khi đó, rõ ràng là nhắm vào Tạ Nguy.

Ngược lại chuyện hai năm trước là nàng đánh bậy đánh bạ, cuốn vào trong ván cờ mà Tạ Nguy thiết lập tiêu diệt Thiên Giáo, dọc đường từ Thông Châu về kinh, đoàn người cũng gặp cảnh ám sát.

Đương nhiên những tử sĩ này không đến vì Khương Tuyết Ninh.

Bọn họ đều nhằm vào vị "Định Phi thế tử" được ông trời chiếu cố, may mắn sống sót trở về kia.

Còn lần này, nàng suy xét trái phải, cảm thấy mình cũng không đắc tội ai, giả như một mình nàng tự đi biên quan, hẳn cũng sẽ không

khiến ai chú ý.

Hỏng là ở chỗ đi cùng đường với Tạ Nguy.

Nghĩ đến đây, lông mày nàng nhíu càng chặt, không khỏi nói: "Ngươi biết ai muốn giết ngươi không?"

Tạ Nguy cầm cây cung đeo ống tên, tiếp tục tiến về phía trước, nói: "Kẻ muốn giết ta quá nhiều."

Khương Tuyết Ninh không còn gì để nói: "Vậy lần này thì sao? Đao Cầm nói người Thiên Giáo…"

Không, không đúng.

Đao Cầm không nói như vậy.

Nói đến đây, sợi dây căng chặt nào đó trong đầu nàng đột nhiên rung lên, khiến cả người nàng kích động rùng mình theo, phảng phất như bị người ta ném xuống nước lạnh, bỗng nhiên thông suốt.

Thời khắc nguy hiểm trước đó, Đao Cầm nói không phải là "Thiên Giáo tuyệt không thể có cung thủ giỏi thế này", mà là "trong Giáo tuyệt không thể có cung thủ giỏi thế này"!

Thiên Giáo, trong Giáo.

Khác nhau một từ, nhưng ý nghĩa sâu xa chứa đựng bên trong lại khác xa vạn dặm!

Ai có thể nói "trong Giáo", mà không phải "Thiên Giáo"?

Mí mắt Khương Tuyết Ninh nháy lên, nhìn Tạ Nguy đi phía trước mình.

Tạ Nguy lại như thể không hề nhận ra lời nói của nàng đột ngột im

bặt, ẩn giấu bao nhiêu kinh hãi bên dưới, cũng có thể hoàn toàn không để tâm, chỉ nói: “Bọn tiểu nhân giang hồ giấu đầu hở đuôi, không thể bồi dưỡng ra hạng tinh nhuệ này, tính đến tính đi không thể thoát khỏi liên can với trong triều. Là ai không quan trọng, đến thời điểm đó đều giết sạch, sẽ không có con cá nào lọt lưới.”

“…”

Khương Tuyết Ninh nói không nên lời.

Ở phía trước, Tạ Nguy cười: “Ta tưởng, ngươi đã hiểu phần nào bộ mặt thật của ta.”

Hiểu thì hiểu, nhưng hiểu phần nào lại không cùng cảm nhận với tận tai nghe thấy.

Khương Tuyết Ninh không muốn hiểu rõ hắn thêm nữa.

Biết càng nhiều, nguy hiểm càng sâu, kiếp trước nàng đã cuốn quá sâu vào phân tranh, kiếp này cứu được công chúa thì không có mưu cầu nào khác.

Nàng nhìn rừng rậm bốn bề, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy con đường, trong lòng tăng thêm chút lo lắng, đồng thời cũng kín đáo chuyển chủ đề, nói: “Chúng ta không quay về sao?”

Tạ Nguy nói: “Trong xe ngựa không có người, bọn họ sớm muộn sẽ phát hiện ra. Tính toán sơ lược sẽ biết chúng ta chạy trốn lúc nào, chắc chắn đã sắp xếp thiên la địa võng ở con đường lúc trước. Quay lại con đường cũ là tự chui đầu vào lưới.”

Khương Tuyết Ninh nhăn mày: “Vậy chúng ta đi hướng nào?”

Tạ Nguy nói: “Phủ Tế Nam.”

Đầu lông mày Khương Tuyết Ninh cau càng chặt, khó tránh khỏi hoài

nghi: “Tiên sinh biết đường sao?”

Tạ Nguy bẻ gãy một cành cây chắn đường phía trước, rất thản nhiên: “Hướng Bắc của Thái An là Tế Nam, chỉ cần vượt qua vùng núi này. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, biết rõ núi có hổ, vẫn nhằm vào nó mà đi.”

Khương Tuyết Ninh hoàn toàn không nói được gì.

Biết rõ núi có hổ, vẫn nhằm vào nó mà đi?

Trời mới biết có phải nếu sơ ý sẽ táng thân trong bụng hổ hay không!

Tiết trời cuối thu muốn đi đường trong núi, tuyệt đối không phải là một việc dễ dàng, huống hồ nhìn xung quanh, rừng cây bao phủ dày đặc, gió lạnh gào thét, thế núi gập ghềnh hiểm trở, đi chưa được bao lâu, đã khiến người ta thở hổn hển, sức cùng lực kiệt.

Tạ Nguy tay dài chân dài, ở phía trước mở đường.

Vừa bắt đầu Khương Tuyết Ninh còn nói với hắn đôi câu, nhưng tiếp theo đó đã không còn tâm trạng, cũng không có hơi sức. Vừa được hai khắc, trên trán đã đổ đầy mồ hôi, chỉ có thể cúi đầu mà đi, giẫm lên dấu chân Tạ Nguy để lại phía trước, cố hết sức từng bước tiến về phía trước.

Sơn dã đêm khuya, vạn vật yên tĩnh*.

**Nguyên văn 万籁俱寂 – Vạn lãi câu tịch: hình dung cảnh vật xung quanh đều vô cùng an tĩnh, yên lặng như tờ.*

Cành cây khô, lá mục phủ một lớp thật dày trong rừng, chỗ nông có thể lún xuống nửa bàn chân, nhưng chỗ sâu lại có thể vùi mất nửa cẳng chân người.

Âm thanh bọn họ bước đi, ở giữa nơi hoang vắng khuếch đại vô

cùng.

Thậm chí có lúc khiến lòng người hoài nghi âm thanh đó không phải tự mình phát ra, mà có thứ khác bám theo sau lưng.

Loại cảm giác này, vô cùng quen thuộc.

Khương Tuyết Ninh tưởng mình đã quên mất từ rất lâu rồi, nhưng đến khi tình hình tương đồng, tình huống tương tự lại đến lần nữa, những ký ức vụn vặt bất kham ngày xưa lại ồ ạt hiện lên từ một góc nào đó bị bóng tối che phủ đã lâu.

Giống như đá ngầm lộ ra sau khi thủy triều rút đi.

Mặc dù đã ở dưới dòng nước ăn mòn và tích tụ cát bụi, biến đổi hình dáng ban đầu, thậm chí đã xê dịch khỏi vị trí ban đầu, nhưng nó vẫn ở đó như cũ, luôn luôn ở đó, chưa từng biến mất.

Chỉ khi ở đây, ở giữa trời đất không bị thế tục phiền nhiễu nữa, khi cả người đều bị bao trùm bởi thiên nhiên đáng sợ, con người mới có thể chân chính ý thức được bản thân nhỏ bé, chân thực đối mặt với thâm tâm toàn vết sẹo của mình.

Đã được một lúc lâu Tạ Nguy không nghe thấy nàng nói gì.

Chỉ có thể nghe tiếng bước sâu bước cạn phía sau, có lúc hơi gần, lúc lại hơi xa.

Còn có tiếng thở hổn hển dần dần rõ ràng hơn.

Nhưng từ đầu đến cuối không hề nghe nàng nói bất kỳ câu thỉnh cầu "chậm một chút", hay "đợi một chút" nào cả.

Nàng chỉ cố hết sức theo kịp bước chân hắn.

Tạ Nguy bỗng cảm thấy giống như trở lại trước kia.

Hắn quay đầu nhìn nàng.

Khương Tuyết Ninh rơi lại đằng sau. Y phục tinh xảo ban đầu bị bụi gai và cành cây xung quanh cứa rách một ít trong lúc đi đường, lộ ra chút nhếch nhác, tóc đen búi lên cũng hỗn loạn rủ xuống vài sợi. Nàng nhặt cây gỗ cầm trong tay làm quải trượng, nhưng dù sao cũng không cao như hắn, cũng không có sức lực cực kỳ khỏe mạnh, đi hết sức khó khăn. Hoàn toàn là cắn răng chịu đựng, dựa vào ngạo khí bất khuất từ xương cốt chống đỡ.

Giống như cây cỏ dại trên thảo nguyên.

Trầm mặc, cứng cỏi.

Dáng vẻ như thế, dễ dàng trùng khớp với thiếu nữ hoảng loạn tự ái khi đó.

So với sáu năm trước, nàng chỉ cao hơn một chút, nảy nở một chút.

Kỳ thực không có thay đổi chân chính nào.

Nhưng Tạ Nguy chợt nghĩ: Nàng vốn nên ở trong hoa viên, không phải trên thảo nguyên.

Lúc đi đến gần, trên đỉnh đầu là một tán cây rất cao, che khuất đi ánh sao vốn đã chẳng có bao nhiêu trong đêm lạnh lẽo này, Khương Tuyết Ninh không khỏi có phần nhìn không rõ dưới chân, không cẩn thận đạp lên một rễ cây kéo dài đến nhô lên khỏi mặt đất, lập tức hơi lảo đảo.

Tạ Nguy dang tay ra đỡ lấy nàng.

Hai bàn tay nắm lấy nhau.

Hết thảy dường như giống hệt trước kia.

Chỉ là khi đó, nàng sẽ mím chặt môi, nhăn mày, thà rằng ngã trên mặt đất, cũng phải hất tay hắn ra; mà bây giờ, tiểu cô nương trưởng thành, chỉ ngẩng đầu nhìn hắn một chút, sau khi trầm mặc giây lát, nói với hắn: “Cảm ơn.”

Nhìn như không thay đổi, lại giống như có thứ gì đó lặng lẽ lưu chuyển.

Chặng đường tiếp theo, không hiểu sao lại càng an tĩnh.

Mỗi người có nỗi lòng riêng, đều không nói câu nào.

Có lúc đi nhanh, Tạ Nguy sẽ dừng lại đợi một chút, Khương Tuyết Ninh cũng không cậy mạnh khoe sức, có khe dốc sườn núi gì, không thể tự mình đi qua, cũng sẽ nắm lấy tay Tạ Nguy đưa ra, gắng hết sức không để bản thân làm chậm hành trình.

Tạ Nguy nói, trước khi tuyết rơi, phải vượt qua dãy núi này.

Khương Tuyết Ninh bèn nhớ lại lời Đao Cầm nói trước đó, trước khi tuyết rơi, phải đến biên quan.

Lúc Đao Cầm nói, nàng không nghĩ sâu.

Nhưng lời nói chẳng có bao nhiêu khác biệt, từ miệng Tạ Nguy nói ra, nàng lại có một suy đoán không mấy lạc quan.

Nhưng Tạ Nguy không giải thích gì, trước mặt lại có một chạc cây đâm ngang ngáng đường, hắn vươn tay, vừa bẻ gãy cành cây, đã nghe thấy tiếng động sột soạt, có thứ gì đó rít lên.

Gần như đồng thời, ngón trỏ tay phải đoạn gần bàn tay truyền tới cơn đau nhói.

Tròng mắt hắn đột nhiên co rút.

Có thứ gì đã cắn hắn một cái, nhưng trong bóng tối hắn lại không lộ ra chút âm thanh nào, chỉ trở tay liền bẻ gãy nhánh cây sắc bén, dùng lực đâm vào thân thể con vật lạnh và mềm kia, loáng thoáng vang lên tiếng "xuỳ xuỳ".

Khương Tuyết Ninh đi phía sau, hoàn toàn không nhìn thấy, chỉ hỏi: "Tiên sinh sao vậy?"

Tạ Nguy sợ nàng bị dọa, ném thứ đó ra xa.

Chỉ nói: "Không có gì."

Hai người lại đi tiếp gần hai canh giờ, dù sao cũng chỉ là người trần mắt thịt, đi lâu cũng sẽ mệt mỏi.

May mà cuối cùng cũng vượt qua ngọn núi trước mắt rồi.

Khương Tuyết Ninh theo Tạ Nguy băng ra khỏi rừng cây, liền nhìn thấy thung lũng tĩnh mịch giữa hai ngọn núi, một khe suối trong vắt từ đằng xa uốn lượn chảy xuôi xuống. Phía Đông đã sáng lên màu trắng bạc, nắng sớm yếu ớt xuyên xuống qua bóng cây, sương mù mỏng manh bồng bềnh như thước lụa, trong mắt người đi suốt chặng đường khổ hạnh, dường như hóa thành tiên cảnh thế ngoại.

Nàng vui mừng khôn xiết, lập tức chạy xuống, ngồi xổm bên dòng suối, cúi người vốc một vốc nước lên gò má bị nhiễm bẩn, thoải mái thở phào một hơi.

Sau đó mới nhớ tới Tạ Nguy.

Quay đầu lại hô lên: "Tiên sinh, chúng ta ở đây nghỉ ngơi… Tiên sinh?"

Tạ Nguy không qua đây cùng nàng.

Lúc Khương Tuyết Ninh quay đầu nhìn, chỉ thấy hắn ngồi dựa vào một khối đá lộ ra ở sườn núi gần đó, đang nhắm mắt. Nghe thấy tiếng của nàng, cũng không mở mắt ra nhìn.

Đợi giây lát, hắn vẫn ngồi như cũ không động đậy.

Khương Tuyết Ninh quay trở lại, lên sườn núi, lại kêu lên một tiếng: "Tiên sinh?"

Mí mắt Tạ Nguy vẫn nhẹ nhàng khép lại.

Ánh mặt trời vừa ló chiếu lên mặt hắn, có cảm giác nhợt nhạt ốm yếu.

Khương Tuyết Ninh gần như tưởng rằng hắn đang ngủ, đưa tay ra muốn đỡ lấy vai hắn, nhưng chợt nhìn thấy trên ngón trỏ tay phải buông thõng xuống đầu gối, bất ngờ lưu lại hai miệng vết thương đỏ sẫm!

Trong phút chốc, Khương Tuyết Ninh cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Nước suối lạnh giá trượt xuống trên gò má nàng.

Nàng lẳng lặng nhìn chằm chằm khuôn mặt bình thản trước mắt này, sinh ra mấy phần bi thương hoảng loạn, ngưng lại giây lát, mới phản ứng được, gần như là run rẩy cầm lấy tay Tạ Nguy, ngậm ngón trỏ vào trong miệng, dùng sức hút.

Từ miệng vết thương bất chợt có mùi vị tanh mặn tuôn ra.

Nàng ngậm một ngụm nhỏ, quay sang bên cạnh nhổ ra.

Trong lòng lại hoảng hốt không rõ lý do.

Lông mi Tạ Nguy động đậy, bình tĩnh mở mắt, nhìn nàng, lại tự nhiên không dao động mà nói: "Ngươi vẫn rất sợ người chết đi sao?"

Khương Tuyết Ninh bỗng sửng sốt.

Cánh môi nàng hơi mát lạnh, đầu lưỡi lại mang hơi ấm, lúc này ngẩng đầu lên, chỉ chạm vào đôi mắt sâu thẳm tỉnh táo, hoàn toàn không trúng độc rắn, cũng hoàn toàn không hôn mê!

“Ngươi!”

Trong nháy mắt, nàng mới giống như người bị rắn cắn, lập tức ném tay hắn ra, lui sang một bên, nhìn hắn vừa cảnh giác vừa phẫn nộ.

Tạ Nguy chậm chạp rút tay về.

Đầu ngón tay vẫn còn lưu lại chút hơi ấm.

Ánh mắt của hắn rơi xuống Khương Tuyết Ninh, cũng không chuyển đi, nhưng mở miệng ngậm vết thương lại lần nữa, sau khi đầu lưỡi nếm được vị máu, mới chầm chầm nói: “Đại phu vân du, giang hồ lừa đảo năm đó, không dạy ngươi phân biệt sao? Không có độc.”

Đây là chê cười nàng năm đó hành động điên rồ cắt cổ tay lấy máu!

Lồng ngực Khương Tuyết Ninh phập phồng, tức đến nỗi nói không nên lời.

Nhưng ánh mắt Tạ Nguy càng khiến nàng có một loại sợ hãi khi bị rắn độc nhìn chằm chằm, ngay cả tông giọng của hắn cũng có một loại lạnh lẽo bình thản khiến người ta chấn động run rẩy: “Ta là tiên sinh của ngươi, mặc dù tiết chế dục vọng, dốc lòng học tập Phật Đạo, nhưng không phải thánh nhân lương thiện. Rừng rú hoang vu, người như dã thú. Nếu ngươi còn muốn gả cho người tốt, không muốn bị ta xong việc diệt khẩu, khuyên ngươi, cách xa ta một chút.”

Khương Tuyết Ninh không phải kẻ ngu, nghe hết bốn chữ “tiết chế dục vọng” mí mắt nháy một cái.

Nhưng con người đến cực hạn dễ có biến chuyển ngược lại.

Sợ hãi đến tột cùng, sẽ chuyển thành phẫn nộ.

Đã rơi vào tình cảnh này rồi, trong miệng họ Tạ còn không có nửa câu tiếng người, sức lực toàn thân trên dưới kia nhìn thế nào cũng giống một chữ "作" (Hán việt: Tác), nàng cũng không biết gân nào xoắn xương nào chống*, cười khẩy một tiếng: "Vậy sao? Tạ tiên sinh tu thân dưỡng tính vốn rất tốt, chuyện khác không nói, khẩu thị tâm phi trái lại rất giỏi. Không cần phải lo, còn chưa biết ai ngủ với ai, ai ăn thua thiệt đâu!"

**Hàm ý không biết Khương Tuyết Ninh lấy can đảm từ đâu mà nói như vậy.*

Chương 196: Tuyết rơi

Đáp lại nàng, là hồi lâu yên lặng.

Sắc mặt Tạ Nguy tuy trắng bệch, ngồi tựa vào mỏm đá sẫm màu, thân thể lại hơi co cứng lại, dáng vẻ chậm chạm nặng nề như một con mãnh thú dồn sức lực đợi tung ra, ánh mắt chớp nhoáng sắc bén lên, như đao kiếm bổ về phía nàng.

Nhưng Khương Tuyết Ninh chẳng cho là gì cả.

Nàng đợi một lúc lâu, quả nhiên thấy sắc mặt Tạ Nguy tuy kém đến tận cùng, nhưng lại từ từ nắm chặt cung tên trong tay còn lại, thật sự không hề có ý định cử động.

Thế là "xùy" một tiếng.

Đoán hắn không làm ra chuyện ấy được, cũng lười quan tâm đến hắn, nàng đi thẳng đến con suối cạnh rừng, chỉ để lại một câu: "Ta đi tìm gì đó ăn."

Chuyện đời thật lạ.

Kiếp trước nàng cùng đường, đặc biệt bưng bát canh nóng đi trong đêm, tự hiến thân mình cho vị thiếu sư quyền cao chức trọng, kết quả người đó nở nụ cười xa xăm mịt mờ như mây khói với nàng, thỉnh nàng "tự trọng"; kiếp này nàng tự biết thân biết phận, tránh như tránh tà với vị thánh nhân tấm lòng rộng mở này, đâu ngờ người này chẳng hiểu sao lại như âm hồn bất tán, luân chuyển đến phiên nàng châm chọc khiêu khích.

Trong lòng Khương Tuyết Ninh có một ý nghĩ…

Cái chuyện xúi quẩy vất đi gì thế này!

Giữa vùng rừng núi rậm rạp này, tuy ít người lai vãng, nhưng cũng không phải không tìm được đồ ăn.

Thời niên thiếu ở nông thôn nàng thích chạy đi chơi khắp nơi.

Cái gì ăn được, cái gì không ăn được, trong lòng cũng biết.

Nàng đi lên men theo con suối nhỏ, không dám vào quá sâu, chỉ tìm bên bìa rừng, vậy mà vận may không tệ, tìm được mấy thứ quả mọng có thể ăn mà kiễng chân lên là hái được.

Nàng gặm một miếng, còn lại đều bọc trong lòng.

Chuyến này đi tuy không lâu, nhưng cũng không nhanh, lúc quay về lại nhìn thấy một con thỏ hoang đã được lột da sạch sẽ trên tảng đá, dưới dòng suối chảy phảng phất mùi máu tanh, cung tên của Tạ Nguy đặt ở một bên, máu tươi dính trên một mũi tên còn chưa lau khô, rõ ràng không lâu trước đó mới rút từ con thỏ hoang xấu số đó ra. Mà bản thân hắn lại tùy tiện ngồi bên đống lửa vừa mới cháy lên, trong tay cầm một thanh đoản đao, không nhanh không chậm vót đi cành lá trên thân tre cứng.

Thanh đoản đao đó…

Cả chặng đường, Khương Tuyết Ninh chưa từng nhìn thấy.

Nhưng rất lâu về trước, nàng từng thấy nó, thậm chí còn từng dùng.

Nàng đi tới, buông quả mọng bọc trong lòng xuống, nhìn con thỏ đã bị lột da, thầm cau mày, nhưng không nói gì, chỉ ngồi bên đống lửa, cầm quả mọng mình đã gặm lúc trước lên, nói: “Đao này của tiên sinh mấy năm rồi chẳng đổi.”

Tạ Nguy không nói gì, vót tre, xiên con thỏ hoang đó lên.

Khương Tuyết Ninh chuyển tầm mắt: “Người làm đầu bếp chẳng phải an nhàn hơn dày vò trong triều sao?”

Tạ Nguy nhìn nàng, vẫn không tiếp lời.

Khương Tuyết Ninh cũng không nói gì nữa.

Lúc này trời đã sáng rõ, hai người họ thoát được một mạng trong đêm, sớm đã sức cùng lực kiệt, đói sôi cả bụng, chẳng nói chẳng rằng ngồi đối diện nhau bên đống lửa, nhìn con thỏ dần được lửa nướng chín.

Tất cả đều yên lặng.

Như thể sóng ngầm cuộn xoáy và những đối chọi gay gắt không lâu trước kia chưa từng xảy ra vậy.

Bọn họ đều biết…

Rừng rú hoang vu, người như dã thú.

Ở đây, không có Khương nhị cô nương, cũng không có thiếu sư Tạ Nguy, đứng trước sinh tử không ai cao quý hơn ai, không ai phải sợ ai. Cho dù nắm trong tay thiên quân vạn mã, rừng vàng biển bạc chất chồng, thì lúc này đây chỉ là một người sống đơn thương độc mã mà thôi. Ngay cả yêu hận tình thù, cũng như sương sớm, ẩn hiện rồi tan đi về phía chân trời.

Nhận lấy chiếc đùi thỏ mà Tạ Nguy xé ra, Khương Tuyết Ninh khách khí, nói cảm ơn.

Trong rừng núi hoang sơ tất nhiên không có gia vị.

Nhưng Tạ Nguy nướng thỏ ngoài giòn trong mềm, độ lửa vừa tới, lớp da vàng ươm ánh lên một lớp dầu bóng, xé ra ăn, càng cảm nhận chất thịt tuyệt hảo, còn có thể ân ẩn cảm nhận được mùi gỗ tùng được hun vào do cành tùng cháy bên dưới bốc lên.

Thiếu chút nữa nàng ăn luôn ngón tay mình.

Tuy khó mà so được với lúc có gia vị, nhưng tại lúc này ở nơi đây, đã coi như là mỹ vị nhân gian rồi.

Mấy năm nay, nói thế nào Tạ Nguy cũng là trọng thần đương triều, tục ngữ nói đến là hay, quân tử tránh xa bếp núc, nhưng rõ ràng tay nghề của người này, ấy thế mà lại không hề thui chột?

Khương Tuyết Ninh ăn lưng lửng bụng, không kìm được nhìn hắn.

Tạ Nguy dập tắt lửa, đến cả dấu tích nhóm lửa cũng quét xuống suối, thản nhiên đứng dậy nói: "Ăn xong thì đi."

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn buộc lại thanh đoản đao vào cổ tay mình, lại cầm cung tên lên, cả mũi tên lúc trước bắn trúng con thỏ hoang cũng được lau sạch sẽ bỏ lại vào túi tên.

Nhưng vết máu trên ngón tay trỏ, vẫn còn rõ ràng.

Nàng thực sợ người này chết dọc đường.

Bèn nói: "Vết thương của người không sao thật chứ?"

Tạ Nguy đáp: "Nếu ngươi không thêm loạn, giờ hẳn đã liền rồi."

Khương Tuyết Ninh: "…"

Nàng thật sự nghẹn họng, mỉm cười: "Ta tưởng tiên sinh trúng độc ngất rồi."

Tạ Nguy nhìn lại: “Ngồi xuống dưỡng thần thôi.”

Nói xong lại tiếp: “Nếu ngươi có thể phân biệt được thế nào là ngất xỉu, thế nào là nghỉ ngơi, thì có lẽ trò lang băm của ngươi có thể bớt hại được vài người đấy.”

Được, là lỗi của nàng cả.

Không biết vì sao, Khương Tuyết Ninh rất bực mỗi khi thấy dáng vẻ không nóng không lạnh của hắn. Nhịn một lúc, mới dằn xuống được sự thôi thúc muốn tranh cãi với hắn, tiện tay cầm mấy quả mọng chưa ăn hết, đi về phía trước đuổi kịp hắn.

Hai người băng qua con suối, tiến vào bên kia rừng núi.

Những ngày vượt núi, quả thực nhàm chán.

Người xưa có câu “vọng sơn năng bào tử mã”*. Trước đó Tạ Nguy nói, đi qua ngọn núi này, đến phủ Tế Nam sẽ tốt thôi. Nhưng vùng núi non này, nhìn thì không xa xôi là bao, nhưng đi mấy ngày vẫn chưa qua được.

**Nguyên văn 望山能跑死马: Rõ ràng đã nhìn thấy núi nhưng để đến được đó cần rất nhiều thời gian. Ý chỉ việc nhìn thì dễ, làm thì khó.*

Lúc này tuy Khương Tuyết Ninh không kiêu kì chảnh chọe, nhưng cơ thể này cuối cùng vẫn không chịu được khổ.

Đến ngày thứ ba bàn chân đã nổi bọng nước.

Tuy nàng không muốn làm liên lụy, nhưng cũng khó mà đi nhanh được.

Ngày đó, họ phải vượt một triền núi.

Thế núi khá dốc.

Nàng bước lên được mấy bước thì đổ mồ hôi lạnh, chân như nhũn ra, nếu không phải Tạ Nguy bên cạnh giữ lấy, e rằng nàng đã ngã xuống rồi.

Khương Tuyết Ninh không khỏi cười khổ, nhìn lên trời cao, che giấu nỗi lo sâu nặng, nói với Tạ Nguy: "Biên quan chờ ngươi đến chủ trì đại cục, trưởng công chúa điện hạ có thể gặp nguy trong một sớm một chiều. Ta là phế vật, đoạn đường này vốn đã khó đi, ngươi đưa cả ta đi chỉ sợ khó càng thêm khó. Không bằng ngươi để ta lại đây, tự mình tới phủ Tế Nam trước, ta ở trong núi, không đi lung tung, ngươi lo liệu xong công việc thì phái người tới đây tìm ta là được."

Tạ Nguy không nói một lời, chỉ dùng lực kéo vạt áo mình.

"Soạt" một tiếng.

Hắn xé một đoạn trên đạo bào tuyết trắng đã vấy bẩn, buộc thẳng lên tay Khương Tuyết Ninh, sau đó một đầu còn lại buộc chặt lên cổ tay mình, mặt lạnh như băng, nói: "Đi"

Khương Tuyết Ninh cảm thấy người này có vấn đề.

Rõ ràng đề nghị của nàng là biện pháp tốt nhất.

Nhưng Tạ Nguy không hề có ý định xem xét, chú ý đến nàng, mà một phát nắm chặt tay nàng, kéo nàng đi về phía trước.

Nhưng, điều họ lo sợ nhất, vẫn xảy ra…

Khi họ tốn sức đứng trên triền núi, gió bắc rít gào quất thẳng vào mặt!

Chân trời phía bắc, mây đen dày đặc.

Trèo lên cao mà nhìn ra xa, đáng lẽ nên có khung cảnh bao la bát

ngát vạn phần, nhưng lúc này đây, Khương Tuyết Ninh lại cảm thấy ngạt thở và nặng nề như bị đại quân áp sát.

Nàng nhìn Tạ Nguy.

Tạ Nguy đứng trong gió, đạo bào bay phần phật, chỉ nhìn lên mây giăng đầy trời.

Đáy mắt trong veo hiếm thấy.

Dường như bụi bặm và những mịt mù chôn sâu trong đó đã được cơn gió lạnh thấu xương cuốn sạch.

Nàng nghe thấy giọng nói bình tĩnh rất khẽ của hắn: “Ninh nhị, tuyết sắp rơi rồi.”

Chương 197: Ma quỷ du đãng

Khương Tuyết Ninh hỏi: “Phải đi về phía trước sao?”

Biết đâu họ gặp may, có thể đánh cược cùng ông trời, kịp đi ra ngoài trước khi tuyết lớn phủ kín ngọn núi, hoặc biết đâu tuyết rơi không quá dày, không bao lâu sẽ ngừng, không ảnh hưởng đến lộ trình của họ.

Nhưng Tạ Nguy lắc đầu.

Sau khi hắn nhìn về phía trước rất lâu, không trả lời, chỉ quay người đi trở về, xuống men theo sườn núi.

Khương Tuyết Ninh từ trên cao nhìn bóng dáng hắn, giữa rừng núi rậm rạp hắn giống như con hạc đơn độc.

Gió tuyết sắp sửa kéo tới, gấp rút lên đường quả thật quá mạo hiểm.

Nhưng tìm nơi nghỉ tạm, cũng không hề an toàn.

Nếu gió quá lớn, tuyết rơi quá lâu, vây khốn hai người bọn họ không thoát ra được, không thể không suy xét xem liệu có khả năng bị đói rét đến chết hay không.

Hai khả năng đều có thể xảy ra, tại sao Tạ Nguy muốn chọn vế sau?

Nàng nhớ ra Tạ Nguy không thích tuyết rơi.

Nhưng chỉ đơn thuần vì vậy sao?

Nhẹ nhàng cau mày, đứng đó một lát, cuối cùng Khương Tuyết Ninh vẫn đè xuống nghi vấn, cùng hắn quay trở về theo đường cũ.

Lúc này mây đen đã tràn qua đây.

Ánh sáng trong rừng núi vốn ảm đạm, bị sương mù kéo đến che lấp, dần dần không gian càng tràn ngập cảm giác ngột ngạt, bất an.

Lá cây lặng yên bất động.

Nhưng côn trùng lại bò hoảng loạn trên lớp bùn đất lá mục như thể đang chạy nạn.

Mất hồi lâu, bọn họ mới tìm được một hang động phía sau cách chân núi không xa. Trên vách đá có vết tích bị dòng nước bào mòn, còn có mấy tảng đá rơi ở cửa hang.

Bên trong chỉ sâu hai trượng, rộng một trượng*.

**Đơn vị đo: 1 trượng = 10 thước = 4 mét.*

Cao chỉ khoảng một trượng, có vài chỗ tương đối thấp, cúi đầu mới có thể đi qua, có chút gồ ghề.

Lúc Khương Tuyết Ninh dọn dẹp qua loa đống đá lộn xộn và bụi đất trong hang động này, phát hiện vài nhúm lông mao xám đen, giống như loài thỏ rừng để lại, đoán rằng lúc mưa to gió lớn trước đây, có vài động vật nhỏ cũng chui vào tránh mưa.

Bọn họ thế này xem như chiếm chỗ của người khác rồi.

Có điều, cũng tốt.

Lúc đi ra ngoài tìm được rất nhiều cỏ khô cuối thu trải trên mặt đất, nàng nghĩ, nếu lát nữa bọn chúng đến, vừa vặn tự chui đầu vào lưới, khó tránh được rơi vào bụng nàng cùng Tạ Nguy, khỏi phải tự đi tìm

thức ăn nữa.

Có lẽ tuyết rơi một lúc sẽ ngừng, hoặc là rơi rất lâu không ngừng, bất luận là tình huống nào, bọn họ thứ nhất sợ lạnh, thứ hai sợ đói.

Vì vậy, sau khi Khương Tuyết Ninh dọn dẹp hang động xong, liền đi khắp nơi nhặt cành cây củi khô.

Mà Tạ Nguy thì xách cung tên đi vào sâu trong núi.

Mãi đến khi trời nhá nhem tối, Khương Tuyết Ninh mới xa xa trông thấy hắn từ khe núi đối diện đi ra.

Trong tay xách một con chim trĩ đã nhổ lông, một con thỏ rừng đã lột da, bên kia là con hoẵng không lớn lắm, tất cả đều được xiên qua thân tre.

Khuôn mặt hắn trầm lãnh, ngay cả trên đạo bào cũng dính không ít máu tươi.

Mí mắt Khương Tuyết Ninh không khỏi nháy một cái: Những ngày qua đều nhờ tài bắn cung tuyệt vời của Tạ Nguy săn được ít thú hoang trong núi lấp đầy bụng. Nhưng hắn vốn là người yêu sạch sẽ, cũng biết nàng không thể nhìn máu tanh, vì vậy sau khi săn được thú hoang thường ở bên ngoài xử lý sạch sẽ, không để nàng nhìn thấy, trên người cũng không nhiễm chút máu tanh nào.

Mà trước mắt…

Nàng lờ mờ cảm thấy vài phần không đúng, nhìn thấy mà trong lòng thầm giật mình.

Đối với vết máu bẩn trên người, Tạ Nguy lại không có chút phản ứng dư thừa nào, sau khi thản nhiên cắm thân tre xiên thú hoang vào trong khe đá, lại đi ra ngoài một chuyến, bẻ vài nhánh cây lá um tùm, xếp ở cửa hang, tạm thời dùng bức tường không dày lắm này, cản

lại phần nào gió tuyết bên ngoài thổi vào.

Sau đó ngồi xuống nhóm lửa.

Toàn bộ quá trình, hắn không nói câu nào.

Khương Tuyết Ninh bỗng cảm giác được một loại ngột ngạt không gì sánh được.

Không phải từ gió tuyết sắp đến.

Mà đến từ người trước mắt này.

Nàng không lên tiếng, chỉ tìm chỗ sạch sẽ phía đối diện hắn mà ngồi xuống, ôm đầu gối, lặng im dò xét hắn.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Tiếng gió bên ngoài gào thét không ngừng.

Ánh sáng trong hang trở nên u ám vô cùng.

Vẻ mặt Tạ Nguy, cũng mơ hồ không rõ ràng.

Song, viên đá lửa bắt đầu chớp sáng.

Thế nên đường nét trầm tĩnh lạnh lùng của hắn chập chờn sáng tối, lúc chợt được ánh lửa chiếu sáng, lúc ánh sáng lụi tắt lại chìm vào bóng tối, dường như chìm vào dây dưa chao đảo vô tận. Mãi đến khi tia lửa nhỏ kia rơi xuống cỏ khô, chầm chậm đốt lên ngọn lửa màu cam, mới dần xua tan đi bóng đêm xung quanh, chiếu sáng toàn bộ khuôn mặt hắn, chỉ để lại bóng dáng lay động trên vách đá lởm chởm sau lưng.

Cũng không biết vì sao, ở một khắc cuối cùng kia ngọn lửa được đốt lên, Khương Tuyết Ninh lặng lẽ thở phào một hơi.

Tạ Nguy nhìn nàng.

Nhưng nàng lại tránh nhìn thẳng vào ánh mắt này, ngược lại đi ra cửa hang nhìn thử, sau đó nhẹ nhàng kêu lên một tiếng: “Tuyết rơi rồi!”

Cuối cùng tuyết vẫn rơi.

Bầu trời đêm khuya âm u giống như một tấm màn che tối màu, bị móng vuốt sắc bén của gió rạch một đường rách thật lớn, ngàn vạn hoa tuyết tung bay rơi xuống trong gió thổi tựa như lông ngỗng.

Thậm chí có một ít rơi xuống cành cây được xếp đống ngoài cửa hang.

Nhìn tình hình này, chỉ sợ không đến một canh giờ có thể phủ trắng cả ngọn núi.

Khương Tuyết Ninh nhìn một lúc, trong lòng thực sự nặng nề, nhưng lại giả vờ ung dung cười lên: “Xem ra chúng ta bị vây khốn tại đây, tạm thời không đi ra được rồi.”

Nàng cho rằng hẳn lúc này Tạ Nguy cũng quay đầu sang nhìn tuyết.

Nhưng khi nàng ngoảnh lại, ánh mắt Tạ Nguy vẫn dừng ở chỗ nàng như cũ, trầm mặc sâu tĩnh, giống như những bông tuyết bên ngoài bị gió thổi vào hang động.

Hắn thậm chí không nhìn ra ngoài chút nào, chỉ là sau khi thấy ý cười gượng gạo trên khóe miệng Khương Tuyết Ninh dần dần cứng đờ rồi biến mất, mới cụp mắt xuống, thêm củi vào đống lửa.

Ngón tay đánh đàn của Tạ Nguy rất đẹp.

Lúc bẻ mấy cành cây cũng không tốn bao nhiêu sức lực, sau đó ném

nó vào trong đống lửa. Có lá cây không đủ khô bị ngọn lửa liếm láp, cuộn lên, phát ra tiếng lách tách nhỏ bé.

Trong hang núi bỗng thật an tĩnh.

Khương Tuyết Ninh cùng hắn canh đống lửa này, ngồi đối diện nhau, không ai mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh nữa.

Ngọn lửa nhảy múa, bùng cháy ở sâu trong đôi mắt.

Một khắc này, lại có cảm giác bình phàm lan toả.

Ở nơi ngăn cách khỏi thế tục này, bất kỳ lời nói nào cũng đều mất đi ý nghĩa. Dường như nàng cùng Tạ Nguy đã có một sự ngầm hiểu lẫn nhau, nếu đã không có gì để nói, cũng không muốn nói gì nữa.

Thỉnh thoảng nàng cũng thêm vài cây củi vào đống lửa.

Suy nghĩ dường như lại bay xa, toàn bộ hồi ức đau khổ hay vẻ vang, xa hay gần, đều ùn ùn kéo đến.

Khương Tuyết Ninh vùi mặt vào khuỷu tay, nhìn ngọn lửa đang cháy kia, cuối cùng cảm nhận được mệt mỏi do bận rộn lúc trước kéo tới, dần dần hơi buồn ngủ.

Cũng không biết đã nhắm mắt lại từ khi nào.

Trong ý thức mơ màng dường như nghe thấy có ai kìm nén tiếng ho khan.

Đợi đến khi mở mắt ra lần nữa, lại phát hiện mình nằm trên đống cỏ khô mềm mại được trải trước đó, trên vai đang đắp chiếc đạo bào nhuốm máu. Mà trên người Tạ Nguy thiếu đi chiếc áo ngoài, vẫn ngồi trước đống lửa như cũ, ngón tay đang cầm nửa cành cây dài mảnh khảnh, chỉ bất động nhìn vào đống lửa kia.

Khương Tuyết Ninh nghĩ, có lẽ nàng vẫn quá lương thiện rồi.

Bằng không sao có thể cảm thấy chóp mũi hơi chua xót?

Mở miệng muốn nói gì đó, nhưng nhìn gò má Tạ Nguy bị ánh lửa chiếu vào, rốt cuộc nàng cũng không nói ra, chỉ đứng dậy, gấp áo choàng lại, trả lại cho hắn, nói: "Đa tạ. Ngươi không ngủ một lát sao?"

Lúc này Tạ Nguy mới quay đầu nhìn nàng, nhận lấy áo ngoài, nhưng không khoác lên nữa.

Đầu ngón tay chạm vào chút ấm áp còn sót lại trên chất vải mềm mại.

Có một khoảnh khắc, hắn rất muốn hỏi: Khương Tuyết Ninh, ngươi tin thế gian này có ma quỷ du đãng không? Ở thành hoang không người, trong đêm tuyết vắng vẻ.

–Hắn không dám ngủ.

Chương 198: Ác mộng

Nhưng cuối cùng Tạ Nguy không hỏi, chỉ đáp: “Ta không buồn ngủ.”

Khương Tuyết Ninh đi tới trước mặt hắn ngồi xuống, khom lưng kéo mấy nhánh cây bên cạnh qua, lẩm bẩm: “Ta cũng ngủ được một lúc rồi, lửa có ta canh chừng, nhìn tình hình tuyết này chốc lát không ngừng được, cho dù không buồn ngủ, tiên sinh cũng đi nghỉ ngơi một lúc đi. Trong thời tiết này, càng nghỉ ngơi không tốt càng dễ sinh bệnh, người ngã xuống, người gặp phiền toái chẳng phải sẽ là ta sao?”

Lời này, nói ra rất trái ý dối lòng.

Bề ngoài có chút ngượng ngùng, mất tự nhiên.

Bản thân nàng cũng biết, cho nên nói xong chỉ miệt mài thêm củi vào lửa, không hề ngẩng đầu nhìn.

Chẳng hiểu sao Tạ Nguy cười khẽ, nhìn nàng cho thêm củi vào, nhàn nhạt nhắc nhở: “Không ai cấm đốt, ném chậm một chút.”

Khương Tuyết Ninh: “…”

Trong giây lát nàng chợt bướng bỉnh, nâng mắt liền nhìn thấy nụ cười thoáng qua rất nhạt trên môi Tạ Nguy, lời nói “Còn cần ngươi nhắc sao” đã đến miệng liền nuốt lại, nhỏ giọng hừ khẽ: “Biết rồi, ngươi ngủ đi.”

Tạ Nguy nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng vẫn là chậm rãi khép mắt.

Hắn không nằm xuống đống cỏ khô.

Chỉ khoanh tay trước ngực, hơi ngẩng đầu dựa vào vách đá phía sau chợp mắt.

Tạ Nguy không muốn ngủ.

Nhưng một đêm thế này, đã định trước sẽ không yên bình.

Gần như tại khoảnh khắc hắn nhắm mắt, dòng thác máu vô tận ngày trước kéo đến bao phủ hắn như ác mộng, giống như xô đổ vách núi thẳng đứng nghìn nhẫn*, phá hủy đại thụ xanh tươi cao vút, cuốn hắn đi…

*Nhẫn hay Nhận: Đơn vị đo chiều dài, độ sâu, 1 nhận bằng 7 hay 8 thước.

Cho dù dùng hết sức, cũng không thể tránh thoát.

Hắn rơi vào giấc mộng bất an.

Trong nắng sớm tinh mơ, ngói lưu ly của lâu đài cung cấm, từng tấm từng tấm xếp chồng lên nhau, nguy nga tráng lệ.

Tuyết mới trắng tinh, phản chiếu khuôn mặt cung nhân nghênh đón đều tràn ngập niềm vui.

Phu nhân trẻ tuổi ngừng lại, chỉnh trang tay áo cho hắn, nhẹ nhàng cười nói với hắn: “Tuyết rơi đúng lúc báo năm được mùa. Mùa đông năm nay tuyết rơi rồi, năm tới thu hoạch hoa màu mới tốt, bách tính sẽ càng vui mừng đấy.”

Khuôn mặt kia hẳn là rất tươi sáng xinh đẹp.

Nhưng cho dù hắn cố gắng thế nào, cũng chỉ nhớ được vài chi tiết mờ nhạt, chắp vá lại thành những đường nét không quá rõ ràng.

Chỉ có hơi ấm từ bàn tay dắt hắn tiến về phía trước, khắc sâu khó phai mờ.

Từng bước vững vàng tiến vào cửa cung, đi qua con đường dài, lên đến bậc thềm, lại theo bà khom mình cúi chào.

Mọi người mặc hoa phục yến tiệc linh đình, chuyện trò vui vẻ.

Thái tử Thẩm Lang đưa mấy tên thư đồng còn lại tiến vào, kéo hắn sang thiên điện chơi cờ.

Hắn chơi vài ván, liền buồn ngủ.

Phu nhân trẻ tuổi kia đến, sai bảo cung nhân đưa hắn vào noãn các ngủ một giấc.

Hắn đã mơ một giấc mơ.

Mơ thấy mùa hạ, cây anh đào mới trồng ở phủ cữu cữu*, kết trái đỏ tươi; mơ thấy mình ngồi dưới mái hiên đánh đàn, khúc đàn mà vốn dĩ hắn gảy thế nào cũng không được bỗng nhiên đều trơn tru; mơ thấy đầu bếp trong phủ cuối cùng cũng làm được một đĩa đào phiến cao ăn vô cùng ngon, hắn bật cười bưng lên định chạy ra ngoài…

Sau đó té ngã, bỗng nhiên tỉnh giấc.

Lúc mở mắt ra, vậy mà bên ngoài đã tối, trong noãn các một cung nhân hầu hạ cũng không có.

Chỉ có tiếng khóc khẽ truyền vào.

Hắn ngồi dậy, rời giường, đi ra ngoài, nhìn thấy vài cung nhân không quá lớn tuổi tụm lại với nhau, không kiềm được nước mắt, nghẹn ngào không dứt. Phu nhân trẻ tuổi kia thì ngồi rất gần một nữ nhân đội mũ phượng trên đầu, cung trang hoa lệ, trên mặt khó giấu được

vẻ lo lắng, nhưng lúc nhìn thấy hắn vẫn như cũ nở nụ cười, vẫy tay gọi hắn đi qua.

Hắn hỏi, đã xảy ra chuyện gì?

Bà nói, không có gì, sẽ ổn thôi.

Hài tử còn nhỏ tuổi, dù chuyện hiểu được chưa đủ nhiều, nhưng cũng lờ mờ cảm nhận thấy sợ hãi lưu động trong không khí.

Chỉ là không ai dám nói.

Nửa đêm, một tướng quân thủ vệ cửa cung trước đây hắn đã từng thấy, vọt vào, áo giáp trên người nhuốm máu, quỳ xuống khấu lạy hoàng hậu, khóc nói: “Kinh thành sắp bị công phá, thỉnh nương nương mở mật đạo, vào địa cung, bảo trụ điện hạ!”

Thế là họ bị che mắt lại.

Trong bóng tối, chỉ có phu nhân kia nắm chặt tay hắn.

Đợi đến lúc vải lụa bịt mắt được tháo ra, bọn họ đã tới bên trong một căn phòng tối dưới lòng đất, trên đỉnh đầu loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng bước chân nặng nề đi qua, còn có âm thanh đao kiếm đánh nhau, gần như kéo dài ròng rã hai ngày đêm.

Trước khi hắn ngủ có thể nghe thấy.

Mở mắt thức dậy, vẫn còn nghe được.

Mãi đến ngày thứ ba âm thanh mới nhỏ dần, không nghe thấy nữa.

Mọi người trốn trong phòng tối đã tiều tụy đi rất nhiều, gần như vui mừng đến nỗi bật khóc.

Nhưng Hoàng hậu lạnh lùng khiển trách, bảo bọn họ không được

khóc.

Phu nhân trẻ tuổi ôm hắn vào lòng, nói, cữu cữu và phụ thân đều là đại tướng quân, thống lĩnh mười vạn binh mã, rất nhanh có thể nhận được tin tức kịp thời quay về, đón họ từ trong này ra ngoài.

Hắn nghe, nhưng từ đầu đến cuối trong lòng có một thắc mắc: Nếu họ không thể quay về kịp thì sao?

Nhưng nhìn sắc mặt sa sầm của hoàng hậu cô mẫu, rốt cuộc vẫn không nói ra.

Thời gian trôi đi trong chờ đợi.

Về sau đã không phân rõ được canh giờ, ngày đêm, chỉ là mở mắt nghe bọn họ nói chuyện, hoặc là nhắm mắt mơ thấy ác mộng quấy nhiễu.

Nhưng hôm đó, hiếm khi hắn không ngủ.

Thoáng nghe thấy giống như có ai ra ngoài thăm dò.

Trở về tường thuật lại chưa bao lâu, đã có âm thanh bén nhọn vang lên, có đồ vật gì đó rơi vỡ, ngay sau đó là tiếng tranh cãi cùng tiếng khóc lóc nức nở, một giọng nói trong đó vô cùng quen thuộc.

Hắn không đi giày, lặng lẽ đi ra.

Rèm châu che khuất thân hình hắn.

Cách rất gần, nghe thấy càng rõ ràng.

“Nương nương, Thiên Giáo cùng Bình Nam Vương khí thế hung hãn, bản tính lòng lang dạ sói, điên cuồng chém giết, nếu không thấy tung tích của Thái tử Điện hạ, ba trăm hài đồng kia còn có thể cứu được, có lẽ có thể chống đỡ được đến lúc viện binh đến cứu! Nếu

theo lời nương nương nói, bất luận ai đi, ba trăm hài đồng kia chỉ sợ đều lành ít dữ nhiều! Nếu là thật, bọn họ giết một lần chấm dứt hậu hoạn; Nếu là giả, chưa chắc không thẹn quá hóa giận. Sao có thể thay mận đổi đào?"

"Phản đảng đã phát thông điệp với cả kinh thành! Nếu như người còn không xuất hiện, chẳng phải sẽ khiến dân nổi loạn sao? Đến lúc đó, cho dù đánh đuổi được phản đảng, bình định được phản loạn, ai biết sẽ không gây nên hỗn loạn giữa triều đình và dân chúng, bị thanh quan lên án?"

"Nhưng nương nương, ngay cả sinh thần bảy tuổi nó còn chưa tới…"

"Thái tử mới bao lớn, lẽ nào ngươi dám đưa nhi tử ta vào đường chết?"

"Vậy dựa vào đâu lại là hài tử của ta?"

"Dựa vào nhi tử ta là quân, nó là thần! Thần chết vì quân – Tôn ti khác biệt, quý tiện bất đồng!"

Dựa vào Thẩm Lang là quân, hắn là thần.

Dựa vào tôn ti khác biệt, quý tiện bất đồng!

Thần, nên chết vì quân.

Hắn yên lặng đứng sau rèm châu, nhìn thấy phu nhân trẻ tuổi kia khóc cạn nước mắt, đau khổ suy sụp ngồi dưới đất, bưng kín mặt mình.

Nữ nhân lạnh lùng nghiêm nghị nói: "Đi mời tiểu Thế tử đến."

Thái giám bên cạnh khom người đáp lời, đi về hướng này vén rèm châu lên, lúc nhìn thấy hắn đứng sau rèm châu, khiếp sợ kêu lên, ngã ngửa xuống đất, run rẩy kêu lên giống như gặp ma: "Thế tử, sao,

sao lại ở đây?”

Tiêu hoàng hậu đang đội mũ phượng ngay lập tức cứng đờ, ác ý trên mặt còn chưa bình ổn lại, nhưng lúc quay đầu nhìn thấy hắn, liền vội vàng biến thành ôn hòa gần gũi như ngày thường, còn cười với hắn: “Sao vậy, ngủ không được à? Đúng lúc, cô mẫu có việc cần thương lượng với con.”

Hắn đứng ở đó không bước tới.

Tiêu Thái hậu lại đi qua đây, ngồi xổm trước mặt hắn: “Sách thánh hiền dạy, phải trung thành với quân. Bây giờ bên ngoài có kẻ xấu muốn bắt Thái tử Điện hạ, con là thư đồng của điện hạ, có bằng lòng đóng giả thành Thái tử Điện hạ đi ra ngoài không?”

Hắn ngẩng đầu nhìn vào trong góc.

Thẩm Lang tuổi tương đương với hắn ngồi co rúm ở đó, lúc bắt gặp ánh mắt hắn có hơi né tránh, nhưng trong chốc lát lại hung tợn trừng lại hắn, đứng phắt dậy khiển trách: “Quân muốn thần chết, ngươi dám không đi?”

Tiêu Thái hậu tức giận, quát hắn: “Im miệng!”

Đợi đến lúc quay đầu về phía hắn, lại là vẻ mặt ôn hòa: “Bản cung biết, Thế tử thông tuệ từ nhỏ, là người hiểu chuyện nhất, hẳn cũng biết lựa chọn thế nào.”

Nữ nhân than khóc kia cuối cùng cũng sụp đổ, xông tới bên này, kêu lên đau xót: “Không, đừng đi!”

Tiêu Thái hậu khoát tay.

Những thái giám đứng trong bóng tối tiến lên khống chế bà, cản lại ở đằng xa, hắn chỉ cảm thấy những người này dường như sinh trưởng trong bóng tối, lúc đi ra ngoài, giống như khốc liệt xông ra từ bóng

đêm, lại bước đi không một tiếng động tựa cái xác không hồn.

Ngón tay đeo hộ giáp pháp lang của Tiêu Thái hậu nhẹ nhàng khoác lên vai hắn, quay đầu nhìn hắn, chỉ vào nữ nhân kia, cười nói: “Nhìn xem, mẫu thân ngươi trốn ở đây những ngày qua, đều đã ngột ngạt muốn chết rồi, kìm nén muốn điên rồi. Bà ấy thương ngươi, ngươi cũng nên bảo vệ bà ấy, đúng không?”

Thanh kiếm thủ vệ cầm trong tay.

Không biết từ lúc nào đã tuốt ra khỏi vỏ, hàn quang nhợt nhạt lập lòe trong u tối.

Bọn họ khống chế nữ nhân yếu đuối kia.

Khiến bà không có cách nào phát ra tiếng, không thể cử động, chỉ có nghẹn ngào bi thương.

Mắt bà rưng rưng, dường như đang khổ sở cầu xin.

Hắn chớp chớp mắt, chầm chậm thu lại ánh mắt, dường như bình tĩnh vượt xa khỏi bình thường, trả lời: “Ta, nguyện thay Điện hạ; thần, nguyện thay quân.”

Nữ nhân gần hắn nhất hài lòng cười.

Nữ nhân xa hắn nhất lại bưng mặt khóc.

Hắn đi qua.

Có người ngăn lại.

Tiêu Thái hậu nhìn hắn hồi lâu, phất phất tay, đám người liền lui ra.

Hắn đến trước mặt phu nhân xinh đẹp kia, ôm lấy bà, nhẹ nhàng cất tiếng: “Mẫu thân, đừng sợ.”

Bà khóc dữ dội hơn, giữ chặt hắn không chịu buông tay.

Cho đến khi có người dùng lực tách ra.

Hắn nhìn thấy bọn họ kéo bà xuống, cách ra một khoảng, nghe thấy Tiêu Thái hậu ở sau lưng hắn nói: “Cô mẫu sẽ chăm sóc tốt cho bà ấy.”

Có thái giám cởi y phục của Thẩm Lang ra, đưa cho hắn thay.

Từ giày tất, đến ngọc bội.

Trước khi hắn bị bịt mắt lại lần nữa, hắn lặng lẽ quỳ xuống dập đầu ba cái với phu nhân kia, bà vùng vẫy như điên cuồng nhưng bất kể thế nào cũng không thoát khỏi.

Bóng tối lúc này dường như biến thành vực sâu không đáy.

Bên trong nó, hắn mò mẫm bước đi.

Lúc nghe thấy tiếng cơ quan vang lên, sau khi mật đạo mở ra, khí lạnh chợt phả vào mặt.

Tháo vải lụa bịt mắt xuống, đi ra ngoài theo thềm son của Càn Thanh Cung, bước xuống từng bậc từng bậc. Thi thể cung nhân la liệt khắp nơi, trong khe đá, chỗ thấp trũng, máu tươi đông lại như là hổ phách đỏ thẫm.

Trên bầu trời tuyết còn đang rơi.

Hắn không biết bắt đầu từ ngày tiến cung, tuyết vẫn rơi liên tục chưa từng ngừng lại, hay giữa chừng ngừng rồi lại rơi tuyết mới. Chỉ cảm thấy rất lạnh, cóng đến nỗi ngón tay phát đau.

Mộng cảnh sụp đổ dưới chân.

Đêm tối, tuyết trắng, tất cả đều biến thành ác quỷ, thảm thiết gào thét với hắn.

Đột nhiên có vô số khuôn mặt xa lạ chồng chéo nhau trước mặt hắn.

U ám, dữ tợn, lạnh lùng.

Có người hỏi, ngươi là Thẩm Lang đúng không?

Hắn nói, chính là ta.

Sau đó nghe thấy tiếng trường đao tuốt ra khỏi vỏ, tuyết kiếm kêu leng keng, tiếng cười lạnh lùng thấu xương: “Giết!”

Giết…

Trước mắt đột nhiên bị gió tuyết ập đến cản trở, hắn bước đi khó khăn giữa một dòng sông.

Trong bụi tuyết truyền đến tiếng mèo kêu.

Hắn vọt vào, hô lớn: “Các ngươi ở đâu?”

Không ai đáp lời.

Dưới chân bị vấp vào một tảng đá, hắn ngã nhào xuống đất, đứng dậy lại phát hiện toàn thân và bàn tay đều đỏ thẫm… Hoá ra dưới chân không phải dòng sông, mà là máu tươi chảy không ngừng; vốn không phải vấp vào đá, mà là một cánh tay nhỏ bé.

Khoảnh khắc đó, nỗi sợ vồ lấy hắn.

Hắn lùi lại một bước.

Nhưng đúng lúc này gió lớn ập đến, quét sạch toàn bộ những gì che

khuất tầm nhìn, lộ ra vô số thi thể hài đồng chồng chất thành một ngọn núi nhỏ. Tứ chi dập nát, thân thể ép lại lạnh cứng; cổ họng cắt đứt, đầu bị đập nát…

Vài con mèo ngồi bên trên, vùi đầu ăn cái gì đó.

Toàn thân chúng dơ bẩn, gầy trơ xương, có vẻ như không có chút thịt nào, khiến cái đầu trông như có góc cạnh quái dị, lúc quay đầu nhìn hắn đầy cảnh giác, những chiếc xương sườn chợt hiện rõ dưới lớp da lông khô mỏng.

Từng đôi mắt đói khát, phát sáng giữa bóng đêm.

Ngay cả tiếng kêu cũng toát ra cảm giác u ám đáng sợ, khiến người ta muốn buồn nôn!

“Meo meo!”

Một tiếng kêu chói tai đầy thù địch.

Bóng đen bổ nhào vào hắn như tia chớp.

“Mẫu thân…”

Tạ Nguy lập tức tỉnh dậy, đầu ngón tay hơi run rẩy, mở mắt ra, đống lửa vẫn còn đang cháy, nhưng hầu như hắn không cảm thấy được chút nhiệt độ nào, thậm chí bởi vì cơn buồn nôn đang nhộn nhạo kia, hắn khó mà cử động.

Nhưng khi hắn quay đầu lại, nhìn thấy cửa sơn động…

Từng đôi mắt phát sáng trong u tối!

Đó là mười mấy con mèo rừng, không biết tụ họp ở cửa hang từ lúc nào, bóng dáng lộ ra giữa đống cành lá ở cửa hang, nhìn chằm chằm bọn họ!

Gần như cùng lúc đó, con mèo rừng đứng đầu nhe răng hung tợn.

Tiếng kêu gào từ miệng nó phát ra, ngay lập tức nó hoá thành một bóng đen, nhanh chóng lao vào bên trong hang.

Nửa đêm Khương Tuyết Ninh thêm vào ít củi, đến sau đó lúc nhìn thấy trời sắp sáng, cuối cùng vẫn là mệt rã rời, gật gà gật gù ngủ thiếp đi.

Tạ Nguy loáng thoáng nói mê gì đó, khiến nàng bỗng giật mình thức giấc.

Lúc này vừa vặn nhìn thấy những cái lưng cong tụ tập ở cửa hang, một đàn mèo rừng lông mao dựng đứng, trong giây lát cảm thấy cực kỳ kinh hãi, một luồng khí lạnh từ dưới chân chạy dọc theo sống lưng lên sau gáy.

Thanh đoản đao kia của Tạ Nguy đã được lau sạch sẽ đặt trên một tảng đá gần đó.

Trong tích tắc, căn bản không kịp suy nghĩ nhiều, Khương Tuyết Ninh nhặt lấy đoản đao, vào lúc con mèo rừng kia lao tới, nàng đứng trước mặt Tạ Nguy, chém một đao vào nó.

Hoàn toàn không có chiêu thức.

Xoẹt!

Trong đêm gió tuyết dường như vang lên một tiếng xé vải, nhưng lưỡi đao sắc bén lại cắt qua đôi mắt con mèo kia, rạch ngang nửa bụng, máu tươi dơ bẩn lập tức bắn tung tóe lên người nàng, mà con mèo này ngã xuống, rơi thành một mớ hỗn độn, kêu gào thảm thiết!

Khương Tuyết Ninh chỉ hành động theo bản năng, không hề nghĩ tới sẽ nhìn thấy máu, càng chưa từng nghĩ tới sẽ thấy cảnh tượng đẫm

máu đáng sợ thế này, da đầu như nổ ra, gần như muốn vùi đầu xuống nôn mửa.

Khoảnh khắc đó nàng muốn vứt bỏ thanh đao trong tay.

Thậm chí thiếu chút nữa đã thoái lui.

Nhưng sâu trong lòng, cảnh tượng ngày xưa chợt tái hiện. Có giọng nói với nàng, không thể lùi bước. Ngay sau đó sức mạnh kia thúc giục nàng, cố gắng cầm chặt thanh đao này lần nữa. Ép buộc bản thân không được cúi đầu nhìn xuống, chịu đựng cảm giác buồn nôn, chỉ nhanh chóng dùng chân đá bay xác mèo rừng đã không còn kêu gào ra ngoài.

Ngay lập tức mèo rừng ngoài hang lại kêu gào thảm thiết!

Tạ Nguy vô cùng lạnh, khuôn mặt trắng bệch, đã không nhìn thấy biểu cảm của nàng, cũng không đọc được tâm tư nàng, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng này, vì vô cùng sợ hãi mà thở gấp, dao động.

Ngón tay rõ ràng run rẩy, nhưng vẫn nắm chặt lấy thanh đao kia.

Khương Tuyết Ninh giống như một kẻ ngốc, cố tỏ ra kiên cường che chở hắn sau lưng, dùng giọng nói khàn khàn khẽ đến nỗi gần như không thể nghe thấy, nói với hắn: “Tiên sinh, ta ở đây.”

Chương 199: Ai độ qua bể khổ

Xác con mèo rừng trước nhất kia quẹt qua đống cành cây chất ở cửa hang, lăn vào trong bầy mèo rừng bên ngoài, khiến những con súc sinh có đôi mắt phát sáng này nhao nhao chấn động, sau khi nhận ra được nguy hiểm, liên tục nhe răng.

Nhưng bên ngoài tuyết vẫn đang rơi.

Nơi ấm áp tránh tuyết khó tìm, chẳng con nào cam tâm cứ như vậy rời đi, chỉ lặng lẽ di chuyển, dường như đang tìm cơ hội tiến vào.

Mèo hoang trên núi không giống như mèo nhà thuần dưỡng, con nào cũng có móng vuốt và răng nanh sắc nhọn, dáng vẻ u ám lúc quanh quẩn đi lại ở cửa hang, quả thật khiến người ta không rét mà run, sởn cả gai ốc.

Nhưng chạm trán đồng loại cũng khiến bọn chúng kiêng dè.

Khương Tuyết Ninh đang giằng co với bọn chúng, sau lưng đã túa ra đầy mồ hôi lạnh, đứng một lúc, vì quá căng thẳng bụng và cẳng chân đều run rẩy.

Không.

Tiếp tục giằng co tuyệt đối không phải là cách giải quyết.

Nàng nhất định phải đuổi đám súc sinh này đi.

Thâm sơn hoang dã, hẻo lánh cô tịch.

Nghe những người buôn bán dạo nơi phố chợ nói, thú hoang sợ lửa.

Khương Tuyết Ninh siết chặt thanh đao giữa các ngón tay, âm thầm di chuyển tầm mắt, nhìn vào đống lửa vẫn đang cháy trong sơn động, sau đó cắn răng, nhanh chóng rút từ bên trong một thanh củi đang bốc cháy hừng hực, lập tức vung về hướng đám mèo rừng bao vây cửa hang.

Nhiệt độ nóng rực ngay lập tức ập đến.

Gần như tất cả mèo hoang đều cong lưng lên, tản ra bên cạnh ngay khi nàng tiến tới.

Nhưng cũng có mấy con mèo tránh không kịp, bị ngọn lửa bén vào lông, bị thanh củi đỏ làm bỏng da, lập tức rít gào chói tai, nhảy ra thật xa.

Vài con mèo sao có thể đấu với con người?

Sau khi bị đau, dù hung hãn bao nhiêu cũng không dám tiến thêm bước nào nữa.

Khương Tuyết Ninh lại cầm thanh củi xua đuổi.

Bọn chúng đã lùi ra bên ngoài, gió thổi, tuyết đóng băng, cuối cùng cũng biết mình không thể nào vào được sơn động này, lại không cam lòng kêu gào mấy tiếng, chầm chậm phân tán ra. Chớp mắt, biến mất trên nền tuyết, có lẽ là đi tìm nơi khác tránh gió tuyết.

Sau khi một phen kinh tâm động phách*, cuối cùng cũng yên bình.

**Nguyên văn "惊心动魄 – Kinh tâm động phách": Mất hồn mất vía, chấn động lòng người.*

Khương Tuyết Ninh thở dốc dữ dội, muốn quay trở lại, nhưng không biết vì sao đứng yên ở đó, không nhích nổi một bước, người dường

như bị đóng đinh trên mặt đất.

Cho đến khi có một bàn tay đột nhiên bắt lấy cánh tay nàng, kéo cơ thể nàng qua đó.

Lồng ngực Tạ Nguy giống như bùng cháy một ngọn lửa.

Một tay hắn giữ gáy nàng, ấn nàng vào lòng mình, cúi đầu hôn đẫm tình, liếm cánh môi nàng, cạy mở hàm răng bạch ngọc, xâm lược giống như một quả cầu lửa nóng rực, lại ép ra một loại áp lực cùng tàn nhẫn làm cho huyết mạch người ta sôi sục.

Trong đầu Khương Tuyết Ninh trống rỗng.

Tạ Nguy giống một con dã thú, đang gặm nhấm nàng, nỉ non: “Ta xấu xa cực độ, sao ngươi lại mềm lòng như vậy?”

Tinh thần nàng còn chưa kịp hồi phục, đợi đến khi bị sự xâm nhập hung hăng này đánh thức, nàng đã biến thành con mồi bị trói buộc bởi cánh tay hắn, không thể thoát khỏi, khốn đốn và hỗn loạn.

Trước đó Tạ Nguy ngồi cạnh đống lửa, trên môi, trên ngón tay có chút hơi ấm còn sót lại, nhưng khi sát lại gần, Khương Tuyết Ninh cảm thấy nhiệt độ này không hề thấm vào sâu, vì từ sâu thẳm trong cơ thể hắn, chỉ có hơi lạnh chầm chậm lan ra.

Rõ ràng hôn nồng nhiệt, nhưng lại khiến người ta phát run.

Hắn dán chặt lên làn da nàng, hấp thụ nhiệt độ của nàng.

Thanh củi trong tay bị hắn cướp lấy ném đi, nhưng thanh đao kia vẫn nằm giữa các ngón tay.

Quá mức căng thẳng, Khương Tuyết Ninh quên cả buông xuống.

Dường như siết chặt như thế, mới là an toàn.

Ngón tay Tạ Nguy trượt xuống theo cổ tay nàng, từng chút từng chút một, cạy mở những ngón tay đang gấp gần như co rút lại của nàng, cứng rắn lấy chuôi đao ra ngoài.

Nhưng nàng nắm quá chặt.

Trong lòng bàn tay cũng đã hằn một vệt đỏ.

Thế là nụ hôn của Tạ Nguy trở nên nhẹ nhàng, dịu dàng hơn vài phần, đôi mắt sâu tĩnh nhìn nàng không rời, khe khẽ dỗ dành: "Không sao rồi, đưa đao cho ta."

Nước mắt lăn xuống không hề báo trước.

Khương Tuyết Ninh run rẩy.

Cuối cùng hắn cũng lấy được thanh đoản đao kia từ trong tay nàng, quăng xuống đất, tay nâng mái tóc đen của nàng, để trán nàng gục xuống tựa vào lồng ngực hắn, mang theo tâm trạng sợ hãi suy sụp, bờ vai gầy yếu rung lên nhẹ, khóc rất khẽ.

Tạ Nguy đứng yên, hơi chớp mắt, chỉ chợt nghĩ: Nếu cả đời, vĩnh viễn bị vây hãm trong núi không thoát ra ngoài, cũng rất tốt.

Nhưng gần như cùng lúc nảy ra suy nghĩ này, có một giọng nói khác điên cuồng gào thét với hắn…

Sao ngươi dám?

Sao ngươi dám!

Số mệnh ngươi bất hạnh, thăng trầm bấp bênh, nửa đời phải tranh đấu, ngay cả tư cách ngủ mơ còn không có, huyết hải thâm thù vẫn chưa báo được, sao dám có ý nghĩ như vậy?

Khương Tuyết Ninh có can đảm mấy đi chăng nữa, chẳng qua cũng chỉ được chút đấu trí lục đục với người ta trong cung đình, cãi nhau ồn ào nơi phố chợ, nhưng chuyện đáng sợ hiếm gặp như mèo rừng kêu gào ban đêm này lại chưa gặp phải bao giờ.

Nàng bình tĩnh trở lại mới phát hiện bản thân sợ suýt chết.

Sụt sùi khóc xong một trận, đẩy Tạ Nguy ra, tự mình ngồi xuống bên cạnh đống lửa thêm củi, vẫn chưa ngừng thút thít.

Cảnh trước mắt này có cảm giác buồn cười không nói nên lời.

Tạ Nguy chậm rãi mỉm cười.

Khương Tuyết Ninh nhìn thấy, giơ một cành cây trong tay lên đánh xuống mặt đất, hung dữ nói với hắn: "Cười cái gì? Người sợ cả mèo rừng như ngươi còn có tư cách cười sao? Nếu không phải cô nãi nãi là ta ở đây, ngươi đã bị bọn chúng cắn xé sạch sẽ từ lâu rồi!"

Tạ Nguy cảm thấy nàng tính khí trẻ con, không phản bác.

Chỉ nhặt lên đoạn cây bị nàng quăng xuống kia, ném vào trong lửa.

Khương Tuyết Ninh lau mặt, nhớ lại ban nãy đã thấy tủi thân, lại rơi lệ một lúc, khóc đến khi bên ngoài trời sáng rồi, mới cảm thấy trong bụng trống rỗng, dứt khoát rút thân tre đang xiên thỏ hoang kia, đưa cho Tạ Nguy, giận nói: "Ta đói rồi."

Trước giờ thức ăn đều do Tạ Nguy động thủ.

Hắn cũng không nói gì, nhận lấy.

Hai người nướng một con thỏ.

Khương Tuyết Ninh ăn rất nhiều giống như trút giận, Tạ Nguy dường như lại không muốn ăn lắm, ăn vài miếng thịt đã bỏ xuống.

Tuyết rơi bên ngoài có vẻ như thưa hơn rất nhiều, chỉ có vài bông tuyết vẫn đang tung bay.

Khắp núi đồi phủ trắng xoá.

Đã không thấy bóng dáng chim chóc bay lượn, càng không thấy bao nhiêu thú hoang qua lại.

Sau khi ăn xong, Khương Tuyết Ninh nhăn mày, cầm cành cây trên mặt đất tính toán xem thức ăn của bọn họ có thể ăn bao lâu, củi khô có thể đốt bao lâu, hồi tưởng lại tình hình phía Thát Đát ra sao, trong nháy mắt nhớ đến việc của Thẩm Chỉ Y.

Cành cây đang vẽ trên mặt đất chợt dừng lại.

Nàng quay đầu nhìn Tạ Nguy, lưỡng lự một chút hỏi: "Lúc trước các ngươi nói, Yến Lâm đã nhanh chóng đến biên quan trước, muốn tìm cách cứu điện hạ. Nhưng rốt cuộc là biện pháp gì, chúng ta nửa đường bị chậm trễ, có ảnh hưởng không?"

Tạ Nguy ngồi ở bên đó, tựa như xuất thần, không hề trả lời.

Khương Tuyết Ninh vốn muốn lặp lại câu hỏi của mình lần nữa, nhưng lúc nàng đứng dậy định đi về phía Tạ Nguy đang ngồi ngay ngắn, bỗng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Không đúng ở đâu? Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, nhìn lại Tạ Nguy, nàng mới phát hiện…

Vậy mà hắn lại ngồi ở đó ngắm tuyết!

Mênh mông tuyết trắng, cho người ta một cảm giác tịch mịch trống trải, ánh sáng ngoài trời chiếu xuống lại bị nền tuyết phản chiếu, toàn bộ tiến vào tầm mắt hắn.

Tạ Nguy lặng yên như một pho tượng.

Bỗng Khương Tuyết Ninh xuất hiện cảm giác bất an không rõ lý do, thậm chí còn nhiều hơn lúc trước giằng co với mèo hoang nữa, nàng kêu lên: “Tiên sinh.”

Đầu Tạ Nguy cũng không ngoảnh lại: “Ảnh hưởng không lớn.”

Nhưng lúc này Khương Tuyết Ninh đã không còn quan tâm đến câu trả lời, chỉ nhớ lại phỏng đoán đáng sợ của Vưu Phương Ngâm kiếp trước tiết lộ, nhìn dáng vẻ Tạ Nguy vẫn nhìn chăm chú ra bên ngoài như cũ, trong giọng nói đã có một nỗi sợ hãi rất nhỏ khó mà nhận ra: “Tạ Nguy!”

Tạ Nguy hỏi nàng: “Sao vậy?”

Nàng sợ hãi, bước đến dứt khoát kéo hắn, không để hắn tiếp tục nhìn ra bên ngoài: “Đừng nhìn nữa!”

Tạ Nguy nhìn nàng, trong đôi mắt có ánh sáng vụt qua, hỏi: “Có phải ngươi biết gì rồi không?”

Tim Khương Tuyết Ninh đập nhanh như gõ trống: “Biết, biết gì chứ?”

Tạ Nguy cười cười nói: “Không biết, vậy người đang sợ cái gì?”

Khương Tuyết Ninh cố gắng bình tĩnh: “Ta không sợ.”

Tạ Nguy duỗi tay, xuôi theo cằm nàng, chậm rãi phủ lên gáy nàng, bàn tay hơi lạnh kề sát làn da trong suốt của nàng, cảm giác được huyết mạch dâng trào, bình thản nói: “Nói dối.”

Khương Tuyết Ninh khiếp sợ, gạt tay hắn ra, khép lại cổ áo hơi mở của mình, lui về phía sau, thậm chí mang theo vài phần giận dữ, ngoài mạnh trong yếu nói: “Ngươi có bệnh à!”

Nhưng Tạ Nguy không nói gì.

Hắn quả thật không nhìn tuyết nữa, chỉ nhẹ nhàng dựa vào vách hang nghỉ ngơi.

Ban đầu, Khương Tuyết Ninh còn chưa phát hiện điều gì khác thường.

Đến ngày thứ hai, nàng phát hiện tiếng ho khan bị kiềm nén thỉnh thoảng vang lên trong giấc mộng của mình, hóa ra không phải là mơ.

Tạ Nguy bắt đầu ho.

Trong thời tiết lạnh lẽo thế này, sắc mặt hắn nhợt nhạt đi với tốc độ mắt thường hoàn toàn có thể nhận ra.

Ngày thứ ba hắn nướng cháy non nửa miếng thịt hoẵng.

Cũng ngày này, sau khi nàng bỏ tuyết vào trong túi đựng, làm tan, đưa cho Tạ Nguy, mà hắn không đón được chính xác, dừng một lúc mới cầm được.

Khoảnh khắc đó, Khương Tuyết Ninh cảm thấy khí lạnh len lỏi vào trong xương cốt nàng.

Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.

Từ đôi mắt của Tạ Nguy quả thật không nhìn ra điều gì khác thường, chầm chậm uống một ngụm nước, nói với nàng: “Hiện tại ta đã vô dụng, nếu ta là ngươi, đủ thông minh, nên mang theo đồ ăn, tìm ngày tuyết ngừng rơi, đi thật xa.”

Khương Tuyết Ninh nghĩ, sao người này lại như vậy?

Nàng không dám để lộ chút cảm xúc dư thừa, chỉ nói: “Lẽ nào ngươi muốn chết ở đây?”

Tạ Nguy lại ho khan, ý cười trên môi nhẹ nhàng lan ra, nói: “Chết ở đây, có gì không tốt chứ?”

Chí ít tốt hơn làm quân cờ trong tay người khác.

Sống do mình, chết cũng do mình.

Đột nhiên Khương Tuyết Ninh như bừng tỉnh từ ảo mộng, nhìn người thản nhiên lại bình thường trước mắt này, cảm thấy một nỗi bi ai vô cùng đang dâng lên, lấp đầy nàng.

Đây là Tạ Nguy mà hai kiếp nàng đều chưa từng nhìn thấy.

Nhưng sao có thể?

Sao Tạ Nguy có thể như thế…

Nàng lùi một bước, lồng ngực giống như bị một tảng đá vô cùng lớn đè lên, không thể thở nổi.

Ngay sau đó quay người dứt khoát ra khỏi hang núi.

Gió lạnh như cắt bên ngoài thổi qua, cơn giận kia mới dần dần hòa hoãn lại.

Từ đầu đến cuối Tạ Nguy vẫn ngồi đó không động đậy, chậm rãi đậy nắp túi nước lại, nhẹ nhàng đặt nó dựa vào bên cạnh.

Hắn nghĩ, nếu nàng thật sự đi thì tốt rồi.

Nhưng không lâu sau, tiếng bước chân lần nữa đến gần, tiến vào trong hang núi, nàng lạnh lùng nói: “Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, mặt trời hiện ra rồi, chẳng bao lâu nữa thời tiết sẽ ấm lên, rất nhanh chúng ra sẽ có thể khởi hành.”

Tạ Nguy cười nhạt đến nỗi khó mà nhận thấy, sao lại có thể tin nàng chứ?

Tuyết rơi không lạnh, tuyết tan mới lạnh.

Nếu như mặt trời thật sự xuất hiện, tuyết vẫn phủ trắng ngọn núi, những ngày tiếp theo mới khó khăn.

Khương Tuyết Ninh hoàn toàn không đề cập đến việc rời đi, dường như chưa hề nghe thấy lời Tạ Nguy nói.

Bắt đầu từ ngày này, nàng phụ trách nướng ăn.

Chỉ là có lúc lửa quá vượng, có lúc không đủ, vẫn cần phải vật lộn vài lần, mới có thể thuận lợi ăn được.

Tạ Nguy không hề phàn nàn.

Nhưng có lẽ hắn không còn sức phàn nàn nữa.

Sau khi thời tiết càng ngày càng lạnh, chứng ho khan của hắn cũng trở nên ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng hơi phát sốt, vừa nhắm mắt lại, yêu ma quỷ quái hoành hành, lộng quyền.

Lúc là ánh mắt sợ hãi và ngây thơ của những hài đồng bị nhốt chung, lúc là đao kiếm sừng sững như núi của nghịch đảng Bình Nam Vương cùng Thiên Giáo…

Khuôn mặt tà đạo kia méo mó vì giận dữ vô cùng.

Bọn chúng trói hắn trên tường thành, kề đao vào cổ hắn, ý đồ dùng tính mạng hắn, ép quân ngoài thành rút lui.

Sau đó là thiên quân vạn mã, núi thây biển máu.

Có ai đó trong tối tăm kêu gào với hắn.

Thế là hắn đi về phía đó.

Nhưng lại có một bàn tay đưa ra từ trong hư không, cứng rắn kéo hắn lại, khiến mỗi một bước đi của hắn đều giống như giẫm lên mũi đao, nấu trong chảo dầu, hắn thực sự muốn lớn tiếng hét lên.

Cứu ta…

Nhưng giữa trời đất không có giọng nói của hắn.

Hắn giống như một du hồn trôi nổi, gánh lấy thể xác sau cùng rồi sẽ bị hủy diệt, giãy giụa ra khỏi thân thể đầy thương tích, lại nhờ chút hơi tàn đó âm thầm rình mò trong bóng đêm.

Một giọng nói từ sâu trong biển sương mù, nóng nảy truyền đến, hét lên với hắn: “Tiếp tục sống, phải sống sót, phải sống sót!”

Một giọng nói khác ẩn trong bóng tối, cười sằng sặc kỳ dị: “Ngươi nên chết từ lâu rồi! Khổ sở như vậy, đau đớn như vậy, vì sao còn chưa chết?”

Vì sao còn chưa chết?

Vì sao còn chưa chết?

Vì sao còn chưa chết?

Ma quỷ kia quanh quẩn trong ác mộng, sinh trưởng từ sâu trong thể xác hắn, như một tấm lưới to lớn trói buộc linh hồn hắn.

Hắn không có đao, không có kiếm.

Cũng không ai có thể nghe thấy giọng nói của hắn.

Mãi đến khi trong tình cảnh không thấy gì, cũng không nghe được gì,

một bàn tay lành lạnh nhẹ nhàng phủ lên cổ tay hắn, Tạ Nguy cảm thấy được một thoáng run rẩy, cuối cùng thoát ra ngoài từ cõi mộng nặng nề ngột ngạt kia.

Gắt gao, siết chặt bàn tay này!

Khương Tuyết Ninh vốn muốn thăm dò mạch đập của hắn, nhìn thấy hắn đã hôn mê như thế, không phân biệt ngày đêm, đâu ngờ được sẽ có thay đổi như thế? Tim thoáng cái ngừng đập, kêu lên một tiếng: "Ngươi tỉnh rồi?"

Ngón tay hắn dùng sức quá mức, nắm đến nỗi nàng phát đau, thế nên hơi dùng lực mà giãy giụa.

Nhưng hắn lại nắm càng chặt: "Ngươi đi đâu?"

Giọng nói khàn khàn vô cùng trầm thấp, làm người nghe vô cùng lo sợ.

Hiện tại đang là đêm khuya.

Củi khô bọn họ nhặt được cho dù đốt tiết kiệm, đến lúc này cũng không còn lại mấy cành.

Ngọn lửa trên đống lửa vô cùng ảm đạm.

Ngay cả cái bóng bọn họ cũng không rõ ràng.

Sự bất an kia lại xuất hiện lần nữa từ đáy lòng Khương Tuyết Ninh, nàng có thể cảm nhận được đôi mắt hắn đang khóa chặt lấy bản thân mình, nhưng bình tĩnh nói: "Không đi đâu cả, ta ở ngay đây."

Tạ Nguy nói: "Ngươi là đồ lừa gạt, nói dối thành thói."

Năm ngón tay hắn luồn sâu vào kẽ tay nàng, cố chấp đan chặt hai bàn tay vào nhau, sâu trong đôi mắt tĩnh lặng như biển sâu lại thấp

thoáng tích tụ sự điên cuồng ẩn nấp đã lâu. Hắn bóp cằm nàng, hôn rất mạnh, tựa như trừng phạt.

Đây là một nụ hôn mang theo mùi máu tanh.

Cắn rách cánh môi nàng, cuốn theo một cỗ máu tươi tanh ngọt thâm nhập, ép buộc đầu lưỡi nàng, hàm chứa một loại cực đoan được phóng thích, khiến nàng không thở nổi, gần như ngạt thở. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh bị hắn dọa sợ.

Trong bóng tối lồng ngực nàng phập phồng, mà hắn từ trên cao nhìn xuống kìm hãm nàng, bao phủ nàng.

Ngón tay cái của Tạ Nguy, dùng sức lau khóe môi bị thương của nàng, cho đến khi nhìn thấy chút vẻ đau đớn trong mắt nàng, mới chầm chậm nhẹ đi, hỏi nàng: “Sao ngươi lại thích Trương Già? Hắn không biết gì cả, chỉ ta có thể đọc hiểu ngươi.”

Giọng nói khàn khàn, giống như phiêu bồng trong ngày xuân.

Nhưng rơi vào tai Khương Tuyết Ninh, lại khiến nàng run rẩy từng trận.

Rốt cuộc nàng đã nhận ra, dưới vỏ bọc thánh nhân này, ẩn giấu mục nát và u ám không biết bao nhiêu năm, ẩn nhẫn bức bối, cố chấp đến mức bệnh hoạn…

Tạ Nguy ép nàng vào vách đá, kề sát một mảng lạnh băng.

Đôi môi ấm áp xuôi theo vành tai, dừng lại bên gáy.

Bàn tay kia lặng yên nắm lấy cái cổ mảnh mai của nàng, bao phủ yết hầu yếu ớt kia: “Ngươi có biết, bây giờ ta muốn làm gì nhất không?”

Khương Tuyết Ninh cảm nhận được có thứ gì nóng rực rơi vào cổ nàng, chảy xuống dưới.

Vì vậy nàng phát run.

Nhưng Tạ Nguy kề sát vành tai nàng, tựa như nói mê: “Ta muốn giết ngươi.”

Đã từng, hắn cho rằng tâm mình, là một bức tường thành vô cùng kiên cố.

Hắn chậm rãi siết chặt bàn tay, lại không hề quay đầu nhìn biểu cảm lúc này của nàng. Giọng nói cô tịch lạnh lẽo đến sâu thẳm, đã nhuốm đầy tuyệt vọng, lại mang cảm giác mê hoặc, nhưng không biết là mê hoặc nàng, hay mê hoặc chính hắn: “Khương Tuyết Ninh, ngay tại đây, chết cùng ta, được không?”

Khương Tuyết Ninh chầm chậm nhắm mắt lại.

Khoảnh khắc đó, nàng lại cảm thấy người khiến nàng sợ cả nửa đời người này, vừa đáng hận, vừa đáng buồn, thậm chí còn đáng thương!

Nàng muốn cho hắn một cái tát, khiến hắn tỉnh lại.

Nhưng nước mắt lại chảy xuống.

Hắn rất nóng, cảm xúc điên cuồng, ôm chặt nàng vào lòng, khiến nàng nhớ lại thời gian đau đớn khổ sở đã qua, cổ họng dường như bị thứ gì đó chặn lại, nghẹn ngào: “Không được, Tạ Cư An, tuyệt đối không được. Là ta đã cứu ngươi, mạng này không phải của ngươi, là của ta! Ta còn chưa đồng ý…”

Đừng là kẻ hèn nhát.

Đừng để ta xem thường ngươi.

Chương 200: Sống

Cuối cùng Tạ Nguy vẫn chậm rãi buông nàng ra.

Màn đêm tĩnh lặng.

Chỉ vào lúc không ai thấy rõ ai như vậy, mới có người dám mổ xẻ thể xác sáng láng thường ngày, để lộ thứ còn đen tối hơn cả bóng tối bên ngoài, cho người ta ghé mắt nhìn xem rốt cuộc dưới vẻ bề ngoài là thứ gì.

Hắn vẫn nắm lấy tay nàng, mười ngón đan xen.

Khương Tuyết Ninh nói: “Ngủ một lúc đi.”

Ngón tay của Tạ Nguy di chuyển từng chút một đến cổ tay nàng, chạm vào vết sẹo nông chỉ sót lại ít dấu vết, đôi mắt cụp xuống nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Hắn nói: “Ta tưởng ngươi không thèm.”

Khương Tuyết Ninh đứng dậy, thêm củi vào đống lửa sắp tắt, cũng không quan tâm ngày mai có còn đủ củi hay không, chỉ nhìn ngọn lửa dần dần cháy vượng lên lại, thắp sáng hang động tối tăm cô quạnh này, lòng nàng mới chầm chậm lấy lại bình yên.

Nàng cũng không ngoái đầu lại: “Ngươi cũng xứng chết sao?”

Tạ Nguy phía sau nàng im lặng hồi lâu, mới cười khẽ: “Ngươi nói đúng, ta không xứng.”

Một đêm này, cũng coi như vô sự.

Tạ Nguy đã thật sự ngủ thiếp đi.

Cũng không mơ thấy giấc mộng nào nữa.

Khương Tuyết Ninh ngồi cả một đêm trông chừng đống lửa cháy, tận khi trời sáng, củi khô đã cháy hết, dần dần lụi tàn, chỉ để lại chút tàn lửa đỏ sậm toả ra hơi ấm.

Khi định thần lại, không biết từ lúc nào Tạ Nguy đã ngồi dậy, đối diện với nàng, bình tĩnh nhắc nhở: "Nướng cháy rồi."

Khương Tuyết Ninh cúi đầu nhìn.

Quả thật, thịt hoẵng xiên trên que tre đã bị cháy mất một mảng, thậm chí còn toả ra mùi khét khó chịu.

Nàng mất hứng nói: "Dù mắt không thấy rõ, mũi vẫn còn thính lắm."

Tạ Nguy không hỏi tại sao nàng biết, bởi vì đã quá rõ ràng, chỉ hỏi: "Đêm qua tại sao không đồng ý?"

Khương Tuyết Ninh cười nhạt: "Đồng ý chết cùng ngươi sao?"

Tạ Nguy trầm mặc một lúc, vẻ mặt lại khác hoàn toàn đêm qua, lông mày dài mũi thẳng, đôi mắt hẹp dài môi mỏng, có cảm giác chợt thông tỏ, hoàn toàn không có ý định phủ nhận: "Tại sao vậy?"

Còn hỏi tại sao á?

Làm gì có người bình thường nào muốn chết!

Khương Tuyết Ninh mạnh tay xé bỏ phần bị cháy, muốn nói vài câu lỗ mãng, lời nói đã đến miệng nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp, nhẹ nhàng cho qua.

Bởi vì nàng biết, đêm qua người này thật sự nghiêm túc. Bèn trả lời: “Ta sợ đau.”

Nào ngờ Tạ Nguy lại hỏi tiếp: “Nếu không đau thì sao?”

Làm sao chết mà không đau được?

Khương Tuyết Ninh nhìn miếng thịt nướng cháy, sửng sốt một lúc, mới nhìn Tạ Nguy, khó có được một lần nghiêm túc trả lời hắn: “Còn sống có thể ăn, có thể uống, có thể tận hưởng hết thảy. Không những ta khao khát còn sống, còn hy vọng sẽ sống lâu hơn, thọ hơn một chút. Tạ tiên sinh, câu nói của ngươi, ta đã nghĩ suốt hai năm qua. Người sống ở đời không có tự do, ngươi rất đúng. Ta lo lắng cho Điện Hạ, bận tâm về Yến Lâm, nhớ đến Phương Ngâm… Có nhiều người cần ta, thích ta như vậy, nếu ta chết đi, ta sẽ không nỡ. Có thể sống thêm một ngày, ta sẽ sống một ngày; dù không đủ một ngày, sống một canh giờ ta cũng sẽ vui vẻ.”

Trước kia nàng cảm thấy Tạ Nguy là thánh nhân, sau đó lại cảm thấy hắn là ma quỷ.

Thật ra đều sai cả.

Tạ Nguy cũng chỉ là con người phàm trần, đúng như Lữ Hiển đã nói, chẳng qua đang giãy dụa trong luyện ngục hồng trần này, thậm chí sống còn chẳng bằng người bình thường nữa.

Lúc hắn nói ra câu “chỉ ta mới hiểu rõ ngươi”, Khương Tuyết Ninh cũng đã hoàn toàn hiểu được hắn.

Ở kiếp trước, Vưu Phương Ngâm không hề đoán sai.

Tạ Nguy, người từ đầu đến cuối đều chưa bao giờ thừa nhận thân phận đó, mới thực sự là Định Phi thế tử – hậu duệ mang huyết thống hai nhà Tiêu Yến, được ông trời thương xót may mắn còn sống.

Không cần nhận tổ quy tông.

Không cần huyết mạch thân tình.

Từ khoảnh khắc hoàng tộc, Tiêu Thị đẩy hắn ra ngoài thay mận đổi đào, hắn đã là Tạ Nguy, vứt bỏ tên họ cũ. Không còn một ngày sống an bình, một đêm ngủ an giấc nào nữa, chỉ tắm trong ngọn lửa hận thù.

Thời thế hỗn loạn này, thánh nhân không sống được.

Chỉ ma quỷ mới có thể mượn danh nghĩa anh tài kiệt xuất, rửa sạch sự không cam lòng của quá khứ.

Cả đời nàng chịu khổ bởi hai chữ "tình thân", lẽ nào Tạ Nguy lại không?

Vì vậy, nếu Tạ Nguy có thể hiểu Khương Tuyết Ninh, Khương Tuyết Ninh cũng có thể hiểu được Tạ Nguy.

Chỉ là nàng biết điều đó quá muộn, mà Tạ Nguy đã nhìn thấu từ khi hắn đi cùng xe ngựa với nàng lên kinh nhiều năm trước, biết được thân thế và những gì nàng đã gặp phải.

Khương Tuyết Ninh cảm thấy chuyện đời thật sự có chút kỳ diệu, nói xong nàng nhớ lại những người đã đi qua cuộc đời mình, có người để lại vết sẹo, cũng có người chữa lành đau khổ cho nàng.

Có giằng co và thăng trầm như thế mới là sống.

Nàng đột nhiên trở nên thẳng thắn và bình tĩnh, như thể bản thân đã hoàn toàn thấu hiểu vậy. Nàng hỏi Tạ Nguy: "Ngươi bị mù tuyết sao? Còn có thể nhìn thấy được bao nhiêu?"

*雪盲: (Snow blindness, niphablepsia) chứng mù tuyết, loá tuyết,

giảm tầm nhìn hay mù tạm thời do ánh nắng phản xạ trên bề mặt tuyết.

Rất lâu Tạ Nguy không nói lời nào, e là đang nghĩ về "không nỡ" trong câu nói của nàng.

Khương Tuyết Ninh xé một miếng thịt chín đưa qua.

Tạ Nguy không nhận, lại ngước mắt hỏi: "Đêm qua thần trí ta không tỉnh táo, hồ đồ mê muội, hành động lỗ mãng, dường như ngươi không hề bị doạ sợ, cũng không để ý?"

Sợ sao?

Có một chút đó.

Nhưng nếu nói đến để ý, nàng dường như không để tâm lắm. Sau khi hiểu rõ nguyên nhân và kết quả, nói cho cùng, hai nụ hôn dường như chứa nhiều ưu tư cực kỳ mãnh liệt nồng đậm hơn, trái lại chẳng mang bao nhiêu ham muốn và dục vọng.

Lúc này, nàng nhìn hắn rõ ràng như nhìn thấy chính mình.

Dáng hắn sừng sững, vững vàng như núi.

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn chằm chằm một lúc, thu lại miếng thịt mà hắn không nhận lấy, cắn một miếng nhỏ, khịt mũi, nhưng nghiêm túc nói: "Tạ Cư An, ngươi không có bệnh, ngươi chỉ bị điên thôi. "

Tạ Nguy nghe vậy thì cười lên.

Khương Tuyết Ninh lại không hiểu nổi nụ cười này, cũng không thèm nghĩ nữa, nàng đặt cây tre xiên miếng thịt còn sót lại vào tay hắn, trong miệng nàng thì ngậm một miếng nhỏ, đứng dậy đi ra ngoài hang.

Quả thực tuyết đã ngừng rơi. Thậm chí còn tan đi một chút. Nhưng đi trên tuyết, dẫm lên cũng có thể lún đến nửa bắp chân.

Nhìn dãy núi phía xa, trùng trùng điệp điệp, cho dù đường đi không còn bao xa, dưới tình huống như vậy bọn họ cũng khó có thể tiến về phía trước, vượt qua núi non trắc trở đến phủ Tế Nam.

Nhưng mà…

Khương Tuyết Ninh nhìn về phương xa, ánh mắt nàng rơi vào ngọn núi phía xa.

Thực ra, từ sẩm tối qua, nàng đã nhìn nó.

Chỉ là lúc đó ánh sáng quá mờ nên không nhìn rõ lắm.

Nhưng bây giờ trời đã sáng tỏ, hết thảy những thứ mơ hồ tối qua đều trở nên rõ ràng đến tột cùng.

Ở phía đông nam của ngọn núi đó lại không có bao nhiêu tuyết cả!

Lúc này, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy cả khu rừng rậm bên sườn núi khô héo và úa vàng…

Vì thế tim thoáng chốc đập kịch liệt, nàng hít một hơi thật sâu, cũng không ăn miếng thịt nữa, vội vàng quay về sơn động, nói dứt khoát với Tạ Nguy: “Bây giờ chúng ta hãy quay trở lại, đi vòng ra phía sau ngọn núi này!”

Tạ Nguy lần dò theo tiếng nói nhìn về phía nàng.

Nhưng phía sau nàng là một khoảng trắng mênh mông, khiến hắn phải nhắm mắt lại.

Khương Tuyết Ninh không nói tiếp nữa, nàng đã bắt đầu thu dọn một số thứ có thể mang đi từ trong hang núi họ trú lại, nhanh chóng nói:

“Ban nãy ta đã thấy tuyết trên ngọn núi phía trước đều ở phía tây bắc, không có ở đông nam! Nếu gió tuyết đến từ hướng tây bắc, vậy sẽ không có quá nhiều tuyết trên sườn phía sau ngọn núi của chúng ta! Chúng ta có thể không thoát khỏi vây khốn, nhưng ít nhất ngươi có thể nhìn thấy, chúng ta sẽ không chết đói!”

Tạ Nguy ngồi im không động đậy.

Khương Tuyết Ninh nhặt cung tên của hắn lên, cầm lấy túi nước, cuối cùng nhìn hắn, do dự một chút, nàng cầm đao vạch lên vạt áo, xé một mảnh lụa Hàng Châu, buộc một đầu vào cổ tay của Tạ Nguy, đầu kia buộc trên cổ tay nàng.

Hắn cảm thấy quen thuộc, mím môi cười: “Ta còn tưởng ngươi sốt đến nỗi hồ đồ, thiếu suy nghĩ, quên cả rồi.”

Khương Tuyết Ninh hừ khẽ: “Thà rằng không nhớ ra.”

Ai mà muốn ngày ngày nhớ lại tất cả những điều xui xẻo thảm bại trong quá khứ cơ chứ?

Nàng nói: “Chúng ta đã ở dưới chân núi rồi, chỉ cần đi vòng ra sau núi theo hướng tây là được, hẳn sẽ không mất bao lâu. Đường dưới chân núi bằng phẳng hơn nhiều so với sườn núi. Ta đi trước ngươi đi sau.”

Tạ Nguy bị nàng kéo đứng dậy.

Cổ tay của hai người bị buộc vào nhau, nhưng ở giữa lại trống không, hắn không lên tiếng, chỉ tiến đến nắm lấy tay Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh: “…”

Nàng quay đầu nhìn hắn, vốn muốn nói vài lời.

Nhưng ánh mắt vừa chuyển, lại thấy khi hắn đứng dậy, tay áo phất phơ, có thứ gì đó từ tay áo rơi xuống đất.

Nàng nói: “Đồ của ngươi rơi rồi.”

Tạ Nguy cúi đầu xuống xem.

Khương Tuyết Ninh nghĩ lúc này nên gọi hắn là “Tạ nửa mù”, hiếm khi nàng có chút thương xót, cúi xuống nhặt lên giúp Tạ Nguy: đó là một bọc giấy vuông hai tấc, bên ngoài được vẽ bằng chu sa, bên trong dường như chứa loại bột nào đó, nhìn thoáng qua trông giống như thuốc được gói bằng giấy trong hiệu thuốc.

Nhưng cách gấp không giống lắm.

Con dấu đỏ được vẽ phía trên còn kỳ lạ hơn, nhưng lại khiến nàng cảm thấy có chút quen thuộc, giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Khương Tuyết Ninh hơi cau mày, trả lại cho hắn, nói: “Không bệnh cũng chuẩn bị thuốc sao?”

Ngón tay Tạ Nguy nhận lấy bọc giấy sững lại trong chốc lát.

Nhưng hắn cũng không lộ chút sơ hở nào, đặt lại vào trong tay áo như không có chuyện gì, đáp: “Tâm bệnh cũng là bệnh.”

Khương Tuyết Ninh nghe câu này cũng không nghĩ nhiều, muốn thoát khỏi tay hắn, lại cảm thấy cổ tay hai người bị buộc lại với nhau, mắt hắn cũng không tốt lắm, rốt cuộc vẫn không buông ra, ngược lại còn thản nhiên nắm chặt tay hắn, đi ra ngoài hang núi.

Vị trí hang động vốn dĩ cũng không cao.

Sau khi ra ngoài, họ đi về phía tây, bước sâu bước cạn trên lớp tuyết dày, đi không đầy một lát, gió lạnh lùa vào từ ống tay áo, khiến người ta lạnh run lẩy bẩy, đôi giày còn vùi sâu vào tuyết, vài bước đã phát

đau, thậm chí dần dần không còn cảm giác nữa.

Phía trước, Khương Tuyết Ninh bước đi đầy khó nhọc, khó tránh khỏi va phải đá và rễ cây vấp ngã, chốc chốc lại ngã xuống ăn một ngụm tuyết, ngay cả Tạ Nguy cũng bị nàng kéo theo.

Bây giờ đến nàng cũng ghét tên mình rồi.

Cả người nàng run rẩy, môi tái nhợt đi, nói đùa với Tạ Nguy: "Trước kia ta từng nghĩ, ta tên là Khương Tuyết Ninh, chắc hẳn ngươi rất ghét cái tên này, dù sao mỗi lần gặp cũng không có gì tốt đẹp."

Tạ Nguy đáp: "Không ghét."

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn: "Không dối lòng à?"

Mặc dù khi tuyết rơi Tạ Nguy thành vô dụng, nhưng dù sao thân thể hắn tốt hơn nàng không biết bao nhiêu lần, thấy nàng đứng không vững nữa, còn có thể dùng sức đỡ nàng, nói: "Tên ngươi cũng không phải là Khương Tuyết."

Tuyết Ninh.

Tuyết cuối đông gặp gió đầu xuân cũng ngừng rơi, lắng lại, tan đi.

Tại sao lại không thích chứ?

Khương Tuyết Ninh ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, thở hổn hển đứng vững, tiếp tục đi về phía trước, chỉ nói: "Nếu vậy hẳn ta là cứu tinh của ngươi rồi? Cũng phải, hai lần gặp phải đều là ta cứu ngươi, nếu không phải ta, với đức hạnh này của ngươi…"

Trong tâm trí bỗng nhớ về Tạ Nguy của kiếp trước.

Bước chân nàng bỗng dừng lại, cảnh tượng kiếp trước – sau cung biến – lần nàng mất bao nhiêu công sức đi tìm Tạ Nguy đột nhiên

được phóng đại đến cực hạn, dừng lại trên khay sơn mài đặt vài chiếc bát nhỏ tinh xảo ở góc ngự án. Khi ấy, có một tờ giấy vẽ bằng mực đỏ nhẹ nhàng rơi trong khay.

Cuối cùng nàng cũng nhớ ra, tại sao lại thấy quen mắt rồi.

Trong cung luôn có thứ như vậy.

Nhưng từ trước tới nay nàng không cảm thấy vật này và Tạ Nguy có liên quan gì đến nhau.

Tạ Nguy thấy nàng không đi nữa, cũng dừng lại: "Ta làm sao?"

Khương Tuyết Ninh chậm rãi xoay người lại, dùng ánh mắt thất vọng cùng bi thương nhìn hắn, cắn chặt răng, chỉ sợ lúc này bản thân lại run lên vì rét.

Nàng chìa tay ra với hắn: "Đưa ta."

Tạ Nguy hỏi: "Cái gì?"

Cuối cùng Khương Tuyết Ninh nhịn không nổi nữa, vành mắt hơi đỏ lên, lớn tiếng nói với hắn: "Ngũ thạch tán, đưa đây!"

Tạ Nguy thật sự không biết sao nàng đoán được.

Hắn chớp nhẹ đôi mắt: "Ninh Nhị, có câu này ta đã muốn nói với ngươi từ lâu."

Khương Tuyết Ninh trừng mắt nhìn hắn, vẫn không rút tay lại.

Tạ Nguy bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đúng lúc này, hắn đưa tay đánh vào sau cổ nàng, khiến nàng ngất đi, mới nói thật khẽ: "Đồ ngươi nướng thật sự rất dở."

Nàng gần như không dám tin những gì hắn làm.

Trước mắt bỗng loé lên, nàng mềm nhũn ngã xuống.

Tạ Nguy kịp thời đưa tay ra đỡ lấy nàng, nhìn một vùng trắng xóa xung quanh, chỉ thầm nghĩ: lần trước nàng là một đại phu sứt sẹo, khiến hắn về kinh gần nửa năm không ngửi nổi mùi máu; lần này nàng thành đầu bếp tệ hại, đến mức hắn ăn mà nghi ngờ thịt nàng nướng và thịt hắn nướng không cùng một loại…

Cô nương nhỏ nhắn thanh tú thực sự chẳng ra làm sao.

Hắn mang theo ngũ thạch tán.

Thật khó mà nói hắn không nghĩ đến việc dùng thử.

Nhưng tới hiện tại, Tạ Nguy vẫn chưa thật sự dùng.

Dáng vẻ lo lắng thế kia của Ninh Nhị, thật giống như có thể lật mặt với hắn ngay lập tức. Còn đang gấp rút lên đường đó, lẽ nào không thể phân biệt nặng nhẹ hay sao?

Ngón tay Tạ Nguy vừa xoay, bọc giấy chứa bột phấn đã dạo một vòng giữa các ngón tay hắn.

Rốt cuộc, hắn vẫn sợ lạnh.

Nhìn thoáng qua Khương Tuyết Ninh trong lòng, hắn rũ mắt, trái lại không để ý thứ này như trước nữa. Hắn há miệng cắn góc túi, ăn cả thuốc lẫn giấy. Trong chốc lát, đã có một chút hơi ấm, thậm chí là hơi nóng, từ xương cốt tứ chi phun ra, làm cho người ta cảm giác gió tuyết xung quanh dường như đều lắng xuống.

Thế là Tạ Nguy cong môi cười, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mi tâm hơi cau lại của nàng, sau đó mới cẩn thận để nàng tựa lên lưng mình, cõng nàng đi về phía trước.

Chương 201: Nỗi lòng như hạt bụi

Gần như trước mắt vừa tối sầm, Khương Tuyết Ninh đã mất đi ý thức. Sau đó, trong lúc không có tri giác, giống như bước vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, lúc đầu nàng cảm thấy lạnh lẽo, tiếp đến dần cảm giác được thân thể ấm áp ở bên cạnh, tiếp nữa thì lạnh lẽo biến mất.

Thế mà nàng lại ngủ một giấc thật ngon.

Có lẽ bởi vì lần bị mắc kẹt này, nàng vừa phải lo lắng cho tình cảnh của mình, lại phải lo lắng cho tình hình của Tạ Nguy, trong lòng một mực căng như dây đàn. Bây giờ rốt cuộc cũng nhắm mắt lại, cho dù vẫn còn chút bất an, nhưng vẫn không thể đè ép nổi cảm giác mệt mỏi, hoàn toàn chìm vào giấc ngủ mê man.

Mơ hồ cảm thấy xung quanh như có tiếng ồn ào, lại qua một phen lắc lư, mới yên tĩnh trở lại.

Khương Tuyết Ninh tỉnh lại vì đói.

Nàng mở mắt ra trong tiếng bụng đói cồn cào, đói đến nỗi hoa mắt, nhìn thấy mọi thứ xung quanh mờ đi không rõ như chìm trong một lớp sương mù. Khương Tuyết Ninh có thể cảm giác được mình đang nằm ngủ trên giường, chăn lụa ấm áp mềm mại cực kỳ, dưới bàn chân dường như còn để một túi chườm nước nóng, bên trong trướng gấm có mùi thơm nhè nhẹ.

Nàng chớp mắt mấy cái, mới nhìn thấy rõ ràng hơn nhiều.

Đây là một căn phòng được bài trí khá tao nhã.

Bàn ghế đều là gỗ lê đánh bóng, trên tường treo bức tranh thư pháp trúc mai, bàn vuông cạnh cửa sổ còn đặt một lò hương đang cháy, người đốt hương có lẽ vừa mới rời khỏi, đũa hương nhẹ nhàng đặt trên góc án. Trong mấy bình hoa mỏng manh tinh tế được cắm hai cành bạch mai, thuần khiết mộc mạc cực kỳ.

Khương Tuyết Ninh quả thực phản ứng một chút, suýt nữa nghi ngờ mình vẫn còn đang mơ.

Làm sao nàng lại ở đây?

Một ý nghĩ trong đầu nàng chợt loé lên, nhớ tới ký ức cuối cùng trước khi bất tỉnh: Nàng phát hiện Tạ Nguy mang theo ngũ thạch tán trên người, tức giận bắt hắn đưa cho nàng, vậy mà người này lại giơ tay lên đánh nàng ngất xỉu.

Hơn nữa…

Quan trọng là người này lại dám chê đồ nàng nướng không ngon!

Cơn giận đột nhiên bốc lên, Khương Tuyết Ninh tung chăn bật dậy, toàn bộ y phục bên trong đều đã được thay mới, nhưng vừa đứng lên lại cảm thấy đầu óc choáng váng, suýt chút nữa ngã lại xuống giường.

Vừa khéo bên ngoài lại có tiếng bước chân.

Đó là giọng nói của người trẻ tuổi, dường như đang đi trước dẫn đường: "Đại phu, ngài nói cô nương đang ngủ, không có bệnh tật gì, nhưng tính ra đã ngủ đến hai ngày rồi, không phải ngài khám sai chứ?"

Người đi phía sau là một ông lão lưng đeo hòm thuốc, trên cằm có chòm râu dê lưa thưa, đôi mắt híp lại, làn da nhăn nheo trắng bệch, mũi thì lại đỏ ửng. Ông ta nghe vậy liếc xéo hài tử đi đằng trước, giễu

cợt nói: “Lão phu hành nghề y nhiều năm như vậy, không nói khoác gì mà bốc thuốc đúng bệnh, hễ uống là khỏi, nhưng người có bệnh hay không chẳng lẽ ta lại không biết? Tiên sinh nhà các ngươi đâu nói gì nhiều, sao ngươi còn làm khó ta?”

Tiểu Bảo oán thầm, không phải tại nó sợ xảy ra chuyện hay sao?

Đừng thấy vẻ mặt tiên sinh không chập chùng gì, chưa biết chừng trong lòng cũng hoài nghi lão già này là lang băm, âm thầm lo lắng như nó!

Chỉ là đại phu giỏi trong thành khó tìm.

Đắc tội ai chứ đừng đắc tội đại phu.

Tiểu Bảo lập tức cười nhún nhường, luôn miệng nói: “Vâng vâng vâng, ngài nói đúng, cũng do ta hồ đồ.”

Còn đang nói thì đẩy cửa ra.

Hai người vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Khương Tuyết Ninh đang ở trên giường trong phòng, tóc đen buông xõa, làn da trắng nõn, hai hàng lông mày lá liễu cau lại, đang nhìn chằm chằm vào cửa, thấy bọn họ vừa bước vào.

Ngay lập tức Tiểu Bảo ngây ngẩn cả người.

Mất một lúc lâu nó mới phản ứng lại, trong mắt nó lộ ra mấy phần kinh ngạc bất ngờ, nó bước nhanh vào nói: “Khương Nhị cô nương, cô nương tỉnh rồi sao?”

Vừa rồi Khương Tuyết Ninh nghe thấy giọng nói trẻ tuổi bên ngoài, đã cảm thấy quen quen, đến khi người bước vào, nàng không nhận ra ông lão râu dê, nhưng nàng lại có ấn tượng mơ hồ về thiếu niên giữa đôi mày mang theo vẻ rạng rỡ này.

Đó là Tiểu Bảo đã từng gặp ở biến cố Thông Châu.

Tại sao nó lại ở đây?

Bèn hỏi: “Sao ta lại ở đây?”

Tiểu Bảo vội vàng dẫn đại phu vào bắt mạch trước. Nó không khác mấy so với năm đó, chỉ cao hơn một chút, đường nét khuôn mặt rõ ràng hơn, bím tóc buộc ban đầu cũng được thay bằng trâm gỗ đội quan, đã có dáng vẻ của một thiếu niên đọc sách.

Nó đáp: “Cô nương đến đây cùng tiên sinh mà.”

Khương Tuyết Ninh bảo nó kể rõ cho mình.

Tiểu Bảo kể lại đầu đuôi sự việc một lượt.

Chuyện không hề phức tạp.

Hóa ra hôm đó trên đường họ phát hiện có người bám theo suốt quãng đường, hình như có ý đồ xấu nên chia một chiếc xe đi trước, Kiếm Thư đi theo để đánh lạc hướng sát thủ đang ẩn nấp. Còn Đao Cầm đi theo xe của Khương Tuyết Ninh, dẫn người bảo vệ nàng và Tạ Nguy tiếp tục đi theo hướng quan đạo. Đi được nửa đường gặp đám người chặn giết, nàng và Tạ Nguy cưỡi ngựa chạy vào trong rừng, những người còn lại đều bị Đao Cầm ngăn cản.

Địch nhiều ta ít, khó tránh khỏi đỡ trái hở phải.

Đao Cầm chạy về phía trước, giữ chân địch rất lâu, cho đến khi Kiếm Thư cũng giải quyết xong những kẻ theo dõi và rẽ sang con đường này, mới vừa khéo đột phá từ phía sau, giải cứu bọn họ.

Chỉ là đối phương rất đông, họ không dám chiến đấu quá lâu trong nơi hoang dã, nên đã chọn rút lui trước, mang theo ấn tín của Tạ Nguy phi nước đại đến phủ Tế Nam gọi cứu viện.

Đối phương hiển nhiên không dám ở lại thêm nữa, hôm sau lục soát trong rừng nhưng không có kết quả nên đã rút lui.

Lúc này Kiếm Thư và Đao Cầm mới dẫn người vào rừng tìm kiếm.

“May mà chúng ta may mắn, tiên sinh bày kế nghi binh, nhưng con ngựa kia lại bị chúng ta tìm thấy, nó dẫn chúng ta đến trước thung lũng nơi hai người bỏ rơi nó.” Tiểu Bảo nói, kế đó mở cửa sổ ra, cũng không biết lớn tiếng gọi với ai bên ngoài: “Bê cháo lên”, mới quay lại nói tiếp: “Ngọn núi ấy lớn như vậy, lại còn có tuyết rơi, Đao Cầm ca và Kiếm Thư ca đều sốt ruột muốn chết. May mà sau khi tiếp tục qua hai ngọn núi, phát hiện tung tích của hai người, còn thấy trên vài cành của cây cổ thụ có dấu dao khắc chỉ phương hướng, thế nên vất vả trèo đèo lội suối, khó khăn lắm mới tìm được cô nương và tiên sinh.”

Dùng dao khắc chỉ phương hướng?

Khương Tuyết Ninh phát hiện bản thân không chú ý đến điều này, đoán là do Tạ Nguy để lại trong lúc đi săn.

Người này quả thật là tâm tư kín đáo.

Vả lại còn rất có lòng tin với năng lực của hai người Kiếm Thư, Đao Cầm.

Không khắc ngay từ đầu, là sợ truy binh cũng phát hiện tung tích; nhưng sau khi vượt qua hai ngọn núi mới khắc, chắc hẳn Đao Cầm Kiếm Thư cũng đã giải quyết được vấn đề, hơn nữa nhất định sẽ không từ bỏ việc tìm kiếm bọn họ. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Như vậy bọn hắn đương nhiên có thể phát hiện ký hiệu được lưu lại.

Còn đi theo ký hiệu, tìm ra bọn họ cũng là điều hiển nhiên.

Nhưng nếu không có trận tuyết lớn ngoài dự liệu kia, có lẽ hai người họ đã thoát khỏi khốn cảnh sớm hơn một chút.

Đại phu đã bắt mạch xong, nói: “Ta đã nói rồi, chỉ là ngủ một giấc thôi, chịu lạnh nên suy nhược. Cô nương, người không sao, ta kê cho người một phương thuốc an dưỡng là khoẻ, quan trọng nhất vẫn phải ăn no mặc ấm.”

Tiểu Bảo nói: “Vậy thì tốt.”

Đại phu đứng dậy muốn đi viết phương thuốc.

Khương tuyết Ninh nhíu mày lại hỏi: “Đại phu, ban nãy ông chẩn cho Tạ Nguy rồi mới đến đây sao?”

Đại phu nghe nàng gọi thẳng tên Tạ Nguy thì sửng sốt mất một lúc.

Nhưng cũng không để ý mà trả lời: “Đúng vậy.”

Ánh mắt Khương Tuyết Ninh loé lên một cái, cười hỏi: “Hắn dùng ngũ thạch tán, tình trạng vẫn ổn chứ?”

Thực ra trong câu hỏi này có chỗ hiểm.

Bởi nàng không tận mắt nhìn thấy Tạ Nguy dùng thuốc, trước kia cũng chưa từng nghe chuyện này, nhưng cứ không hỏi như thế, lại nói ra một cách bình thường, như thể nàng là người biết rõ nội tình, như vậy người bình thường cũng sẽ không hoài nghi về điều này.

Theo lý thuyết hẳn đại phu này cũng sẽ không nhận ra có gì khác lạ.

Nhưng không ngờ, sau khi đại phu nghe xong, liếc nhìn Khương Tuyết Ninh giống như đã nhận ra điều gì đó, vậy mà nói: “Cô nương không cần lo lắng. Ngũ thạch tán còn được gọi là hàn thực tán, vốn là đơn thuốc Trương Trọng Cảnh viết để trị bệnh cứu người, chỉ là

ngày nay vương công quý tộc ưa chuộng thứ này, thêm cả độc tính nhiều hơn dược tính khiến vật này gây ra vô vàn tác hại. Có điều Tạ tiên sinh cũng chỉ dùng một chút vậy thôi, dùng làm ấm người trong tuyệt cảnh, vấn đề không quá lớn cũng không đến nỗi gây nghiện."

Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình.

Vị đại phu cười một tiếng, nói: "Tạ tiên sinh hiếm khi mạo hiểm, xảy ra cơ sự như vậy, lão phu sẽ tận tâm tận lực chữa khỏi cho ngài ấy giúp cô nương. Chẳng qua tâm bệnh khó chữa, vẫn phải xin cô nương nhọc lòng dốc sức."

Chữa giúp nàng?

Xin nàng nhọc lòng dốc sức?

Khương Tuyến Ninh không kịp phản ứng.

Đại phu cũng đã viết xong đơn thuốc, đưa cho Tiểu Bảo rồi ra khỏi phòng. Sau khi rời khỏi bên này, liền đi theo hành lang qua hướng đông phòng, từ bên ngoài đã nghe thấy vài tiếng đàn đứt quãng tựa như tâm trạng phiêu bồng bất định của người gảy đàn.

Đao Cầm Kiếm Thư không hiểu ra sao, đều đứng canh chừng ở bên ngoài.

Đại phu vừa đến, hai người gần như đồng thời quay đầu nhìn ông ta.

Đao Cầm vẫn đứng yên tại chỗ.

Kiếm Thư bước đến hỏi: "Lão Chu, sao rồi?"

Chu Kỳ Hoàng cũng là người của thiên giáo, dù thân thể đeo hòm thuốc trên lưng thì già nua nhưng vẫn có mấy phần khoẻ mạnh, chỉ mỉm cười nói: "Tỉnh rồi."

Lại chỉ vào trong phòng: “Đang gảy đàn?”

Kiếm Thư khẽ gật đầu, nhưng vẫn tiến về phía trước gõ cửa, bẩm một tiếng: “Lão Chu tới nói Khương Nhị cô nương đã tỉnh.”

Tiếng đàn lập tức im bặt.

Giọng nhàn nhạt còn hơi khàn của Tạ Nguy vang lên: “Mời người vào.”

Lúc này Chu Kỳ Hoàng mới bước vào.

Trong phòng dù đóng chặt cửa sổ nhưng giấy dán cửa sổ lại trong suốt sáng rực, chiếc bàn ở trên giường sưởi đặt nghiêng nghiêng một cây đàn.

Tạ Nguy ngồi cạnh cây đàn.

Áo bào tuyết trắng rũ xuống bên cạnh, tóc xõa ra phủ trước vạt áo xốc xếch hơi mở ra, ngoài vẻ tuấn tú tựa như có chút dáng vẻ hào sảng không bị trói buộc. Bởi vì đi lâu trong tuyết, không ít hơi lạnh đã xâm nhập vào chân, lúc này đang đắp một tấm chăn nhung, một chân co lại, một tay đỡ đầu.

Người lại gần, hắn cũng không nhìn lên, chỉ hỏi: “Tỉnh rồi?”

Chu Kỳ Hoàng hơi khom người nói: “Tới vừa đúng lúc, người mới tỉnh dậy, chẳng qua bị một chút suy nhược, không có vấn đề gì lớn.”

Ngón tay Tạ Nguy nhẹ nhàng xoa nhẹ dây đàn, lại hỏi: “Nàng có hỏi gì không?”

Chu Kỳ Hoàng lặng lẽ dò xét hắn, trong lòng cũng nổi trống, nhỏ giọng trả lời: “Hỏi chuyện ngài dùng ngũ thạch tán.”

Dây đàn đang rung động, chẳng qua lại bị ngón tay hắn đè xuống,

không phát ra tiếng vang nữa.

Nhưng hắn dường như có thể nghe thấy âm thanh ấy vang vọng trong trái tim mình.

Tạ Nguy sững lại một chút, mới hỏi: “Còn gì nữa?”

Mồ hôi lạnh trên trán Chu Kỳ Hoàng lập tức túa ra, sột soạt rơi xuống, hai tay cũng không khỏi run lên, ông ta cố hết sức hồi tưởng lại, phát hiện vị Khương nhị cô nương kia cũng chỉ hỏi hai câu, thật sự không thể nhớ ra bất cứ điều gì khác.

Nhưng Tạ tiên sinh…

Ông ta đột nhiên ý thức được, mình có lẽ đã vô tình bước chân vào một Tu La tràng nào đó, nơm nớp lo sợ, run rẩy nói: “Không, không còn hỏi gì nữa.”

*Tu La Tràng (修罗场) là một cụm từ dùng để miêu tả những chiến trường bi thảm, cũng có nghĩa là một người đang phải chiến đấu đến chết trong một hoàn cảnh khó khăn.

“…”

Ngón tay đè trên dây đàn, đứng im bất động.

Cuối cùng mới từ từ buông ra.

Qua một lúc Tạ Nguy mới nói: “Ta biết rồi, ngươi lui ra đi.”

Chu Kỳ Hoàng như được đại xá, nhanh chóng lui ra ngoài.

Sau khi ông ta ra khỏi phòng, Tạ Nguy lại yên tĩnh ngồi một lúc lâu.

Có một nỗi lòng bò lên theo đầu ngón tay. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Lần đầu hắn ý thức về nó rõ ràng đến thế, giống một giọt nước khiến hắn rối loạn, lại dao động trôi nổi như có như không, khó mà nắm bắt, rõ ràng nhỏ bé như hạt bụi nhưng lại luôn khiến lòng người dây dưa khó dứt.

Trong chậu sứ trắng nuôi mấy con cá vàng, cũng yên tĩnh bất động như thể bị ảnh hưởng bởi sự trống vắng này.

Tạ Nguy nhẹ nhàng đưa tay ra, muốn chạm vào dây đàn, nhưng ngón tay hắn vừa giơ lên, lại chầm chậm thu về, chỉ nhìn dây đàn.

Cho đến khi bên ngoài có tiếng động.

Là giọng nói tuy yếu ớt mỏng manh nhưng giấu chút vẻ không hài lòng của ai đó: “Đừng nói với ta là tiên sinh các ngươi đã ngủ, bổn cô nương có chuyện phải gặp hắn hỏi rõ.”

Cá trong chậu lập tức bơi đi.

Đuôi cá xinh đẹp đong đưa, tóe lên một chút bọt nước.

Ngón tay Tạ Nguy khẽ run, hạt bụi trần lững lờ như tơ trong lòng cứ thế rơi xuống, hắn nhếch môi vẫn hiện ra mấy phần ý cười, ánh nắng xuyên qua cửa sổ giấy phản chiếu vào đáy mắt hắn, trong suốt như lưu ly.

Khương Tuyết Ninh không chút khách khí đẩy mạnh cửa ra.

Chương 202: Phí công vô ích

Vốn dĩ Đao Cầm, Kiếm Thư cũng không dám ngăn cản nàng, thấy nàng hành động như vậy, mặc dù trong lòng bị hù dọa lộp bộp một tiếng, nhưng cứ ngẩn ra đứng yên không di chuyển.

Dáng vẻ Tạ Nguy nghiêm chỉnh mà ung dung* quay đầu lại.

*Nguyên văn "好整以暇- Hảo chỉnh dĩ hạ": Là thành ngữ cổ đại miêu tả dáng nghiêm chỉnh có thứ tự, thong dong, ung dung, bắt nguồn từ Xuân Thu – Lỗ – Tả Khẩu Minh trong《 Tả Truyện – Thành Công Thập Lục Niên》.

Hành động gần như là "phá cửa mà vào" của đối phương, thế mà không hề khiến hắn có chút tức giận và bất mãn nào, dưới ánh mặt trời ấm áp êm dịu, mắt mũi như được gọt đẽo chậm rãi giãn ra, chỉ cười nhàn nhạt hỏi: "Bực tức dữ dội như vậy, ai lại chọc giận ngươi rồi?"

Sau khi Khương Tuyết Ninh tỉnh lại được đại phu xem qua, toàn thân không còn sức lực, vốn nên ăn một bát cháo sau đó nằm xuống nghỉ ngơi trước một lúc. Nhưng nàng mới ăn được nửa bát cháo nha hoàn mang tới, càng nghĩ càng tức giận, cơn tức không tên đè nén trong lòng hồi lâu, chẳng những không hạ xuống, mà còn bùng cháy mãnh liệt như được đổ thêm dầu.

Thế là nàng ném bát cháo đi, dứt khoát đến đây.

Lúc này đứng trong phòng, nàng quan sát Tạ Nguy đang ngồi dựa ở dưới cửa sổ, từ trên xuống dưới một lượt, có chút trào phúng ngoài cười mà trong không cười: "Hiện tại ta nghĩ lại, là ta sai rồi. Người

như Tạ tiên sinh, vốn dĩ xứng được chết."

Trước đây nàng nói, ngươi cũng xứng được chết sao?

Nay lại đổi cách nói rồi.

Tạ Nguy khẽ nhướng mày, ý cười bên môi sâu hơn một chút, nhưng không hề tức giận, dáng vẻ vẫn không nóng không lạnh như cũ, hỏi: "Ồ, ngươi lại đổi ý rồi?"

Chút dư vị muốn cười mà không cười vốn đang căng ra trên mặt Khương Tuyết Ninh, lạnh xuống ngay, cuối cùng lười đùa giỡn gì với hắn nữa, nàng hỏi thẳng: "Ngày đó, thứ ngươi mang theo là ngũ thạch tán?"

Tạ Nguy nhìn nàng chằm chằm: "Không phải ngươi đã hỏi đại phu rồi sao?"

Khương Tuyết Ninh khựng lại: "Cho nên là thật sao?"

Nơi này đã tính là miền Bắc, cho dù thái dương ló dạng, cũng vẫn cực kỳ lạnh. Lúc nàng ra ngoài mặc cẩm y thật dày, khoác áo choàng mềm mại, cả người giống như được bọc lại. Chỉ là khuôn mặt gầy gò, càng lộ rõ thân hình yếu ớt. Lúc nói chuyện, vì tức giận hai má đều ửng đỏ lên vài phần, trán và chóp mũi vì suy yếu lại rịn chút mồ hôi.

Hắn thật sự sợ nàng đứng không vững, ngã xuống.

Giọng nói Tạ Nguy dịu lại, nhẹ nhàng chỉ về bàn vuông đặt cây cổ cầm trước mặt, nói: "Ngồi xuống rồi nói."

Quả thật Khương Tuyết Ninh mới tỉnh lại, cơ thể suy nhược, lúc nghe thấy lời này của hắn, bước chân khẽ động, theo bản năng muốn đi qua đó ngồi xuống. Tuy nhiên lúc bước chân sắp nâng lên, bỗng nhiên giật mình một cái liền tỉnh cả người…

Ngồi xuống, khí thế kém một phần, lời cũng sẽ khó nói.

Nàng cứng rắn đứng yên, không hề nhúc nhích, ngẩng cổ mạnh miệng nói: “Không ngồi. Ngũ thạch tán, là thật sao?”

Cuối cùng Tạ Nguy chầm chậm cau mày, thần thái ung dung trước đó cũng tiêu tan mấy phần, trầm mặc nhìn nàng giây lát, không hề phủ nhận: “Là thật.”

Đáp án này vốn nằm trong dự liệu của Khương Tuyết Ninh.

Nhưng lúc thật sự nghe chính miệng hắn nói ra, như cũ nàng cảm thấy một loại hoang đường không cách nào lý giải: “Đường đường thiếu sư một triều, tấm gương sáng cho kẻ sĩ thiên hạ, lẽ nào ngươi không biết thứ này rốt cuộc là gì? Chỉ có những kẻ u mê hoang đàng, ngu xuẩn bồng bột, mới dùng làm thuốc giải ưu! Ngươi lại cùng một đường với bọn hắn, đắm chìm trong trụy lạc sao?”

Kỳ thực lời nàng nói không hề tàn nhẫn.

Nhưng rất lâu rồi không ai dám nói chuyện với hắn như thế.

Nhớ lại những đêm dài đã qua khi ngồi trước ngọn đèn đợi trời sáng, Tạ Nguy vô cùng an tĩnh, chậm rãi nói nghiêm túc: “Về sau sẽ không thế nữa.”

Tim Khương Tuyết Ninh vô cớ lỗi một nhịp.

Tiếp theo ngay cả mí mắt cũng nháy một cái.

Một câu nói rõ ràng bình thường, dưới cái nhìn chăm chú của Tạ Nguy, hàm ý nói ra lại mang cảm giác lưu luyến mà trịnh trọng, cứ như đây là một dạng cam kết hứa hẹn của hắn đối với ai đó.

Mà người này, chính là nàng.

Nếu nói vừa rồi nàng không khách khí đẩy cửa đi vào chất vấn, là tức giận váng đầu, nhất thời không nghĩ qua, thì khoảnh khắc Tạ Nguy nói ra câu này, tất cả kích động và tức giận của Khương Tuyết Ninh, đều rút xuống như thủy triều, chỉ để lại đá ngầm trơ trọi, khiến nàng chợt bừng tỉnh…

Ở đây không phải là sơn dã nữa rồi.

Nếu nàng không cẩn thận giữ khoảng cách với Tạ Nguy, rất có khả năng sẽ khiến bản thân bị cuốn vào một vòng xoáy thân bất do kỉ. Nàng không nên đi quá giới hạn với Tạ Nguy, một khi vượt qua ranh giới, không những sẽ gây nên hiểu lầm, mà còn có thể dẫn đến kết quả không thể vãn hồi.

Tạ Nguy vẫn nhìn nàng ôn hòa như cũ: "Ta không gạt ngươi, ngươi không tin sao?"

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh càng cảm thấy sợ hãi.

Khương Tuyết Ninh lặng lẽ kiềm chế, gương mặt dịu lại, nhớ lại dáng vẻ ngày trước tương giao của mình với vị thiếu sư đương triều này, miễn cưỡng cười, nói: "Tiên sinh nhất ngôn cửu đỉnh, tự nhiên sẽ giữ lời hứa. Như vậy học trò cũng yên tâm, mới vừa rồi có phần mạo phạm, nhưng cũng thật lòng quan tâm đến an nguy của tiên sinh, vẫn mong tiên sinh không trách mắng."

"…"

Khóe miệng cong lên ẩn chứa ý cười nhẹ kia của Tạ Nguy, giữa chừng chợt chầm chậm tan biến.

Hắn là người nhạy bén thế nào?

Gần như ngay lập tức cảm nhận được thái độ lạnh nhạt, kéo giãn khoảng cách của nàng, giống như ý thức được trước đó đã làm việc

gì ngu ngốc, không nên làm vậy. Cũng có lẽ bị câu nói nào đó vừa nãy của hắn dọa sợ.

Khương Tuyết Ninh bị hắn nhìn chằm chằm, nhưng cũng không nghe thấy hắn nói gì, vô cớ tâm hoảng ý loạn một trận, còn có chút oán trách bản thân.

Nàng cùng Tạ Nguy từng có chung trải nghiệm vô cùng đặc biệt.

Điều này khiến cho nàng hơi buông lỏng sẽ lộ ra bản tính, thiếu cẩn thận, cũng thiếu thận trọng. Mà Tạ Nguy sẽ vì thế tìm được kẽ hở để đi vào, càng tiến vào khoảng cách càng thu hẹp, lúc đó cho dù nàng tỉnh ngộ muốn thoát thân lần nữa, thì đã muộn rồi.

Khoảnh khắc này, quả thật Khương Tuyết Ninh muốn tìm đường chạy trốn, nhưng nàng cũng biết nếu cứ đi như thế, không còn nghi ngờ gì nữa chính là ngầm thừa nhận quan hệ của hai người đã có sự thay đổi tế nhị.

Mà đây không phải điều nàng muốn thấy.

Cho nên nàng vắt óc suy nghĩ, cuối cùng nghĩ được chủ đề phù hợp, hơi bình tĩnh lại, hỏi: “Bây giờ ta ở lại Tế Nam đợi, cách xa biên quan ngàn dặm. Yến Lâm vẫn là thân phận tội thần, mà đã vội vã đến biên quan, hắn không có chúng ta hỗ trợ, không biết sẽ gặp khó khăn không? Muốn cứu Công chúa, sẽ phải đánh Thát Đát, muốn đánh Thát Đát ắt phải có binh quyền. Trước đó trên đường không dám hỏi, nhưng bây giờ… không biết binh quyền… sẽ đến từ đâu?”

Lẽ nào cứ như vậy giương cờ tạo phản?

Nhưng cả dòng họ Yến Lâm bị lưu đày, ai cũng ở Hoàng Châu, cho dù có nuôi dưỡng tư binh, cũng không thể nào đi xa ngàn dặm đến biên quan đánh trận. Chỉ động tĩnh đó đã không qua mắt được ai, hễ rút dây động rừng, triều đình không thể trơ mắt nhìn.

Đến thời điểm đó làm thế nào thành sự?

Cho nên câu hỏi của Khương Tuyết Ninh, có thể nói, đã hỏi đến điểm mấu chốt.

Chỉ là lúc này, Tạ Nguy không phải là rất muốn trả lời.

Hắn lặng yên nhìn nàng chăm chú, dường như muốn từ bên ngoài nhìn được bên trong, nghiền ngẫm thấu triệt, rõ ràng.

Qua rất lâu, mới nói: “Giả mạo chỉ dụ.”*

*Nguyên văn矫诏 – Kiểu chiếu: Giả mạo chỉ dụ, chiếu chỉ của vua.

Giả mạo chỉ dụ!

Khương Tuyết Ninh bị mấy chữ này kinh động đến mức da đầu muốn nổ tung, nhưng mà nhanh chóng suy xét một phen, phát hiện kế hoạch này gần như là thiên y vô phùng! Tạ Nguy thường nghị sự ở nội các, nắm rõ mọi động thái của triều đình trong lòng bàn tay, nếu do hắn ra mặt, mang theo cái gọi là “thánh chỉ”, giao binh quyền biên quan vào tay Yến Lâm, ai dám nghi ngờ? Đợi biên quan xác nhận với triều đình, có lẽ tin tức chiến loạn đã lan đến trung nguyên, chỉ sợ chiến tranh cũng đánh xong rồi! *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Đợi Công Chúa bình an, lần nữa dấy binh vào kinh thì có gì khó?

Còn đến lúc đó Công chúa sẽ có phản ứng gì…

Khương Tuyết Ninh lại không muốn tiếp tục nghĩ nữa, bởi vì nàng chẳng những không có năng lực thay đổi toàn cục, mà còn không có tư cách cản trở người ta báo thù rửa sạch hàm oan nhẫn nhục.

Nàng chậm rãi thở dài một hơi, dường như muốn nhờ vào đó xoa dịu tâm tư đột nhiên bị kích động vì mấy từ này của Tạ Nguy, sau lại

muốn thuận lý thành chương nói mấy lời vô nghĩa gì mà “tiên sinh quả nhiên nhìn xa trông rộng”, từ đó xin cáo lui.

Chưa nghĩ xong, đột nhiên Tạ Nguy gọi nàng một tiếng: “Ninh nhị.”

Khương Tuyết Ninh khẽ giật mình, ngẩng đầu: “Tiên sinh có gì chỉ giáo?”

Tạ Nguy nhấc ngón tay, nhẹ nhàng gảy thử dây đàn, dây đàn kia lập tức rung rung vang dội, tuôn ra dư âm run rẩy.

Ánh sáng lưu chuyển nơi đáy mắt, hắn nhìn nàng cười.

Chỉ là trong nụ cười đó có một loại đùa bỡn và chế nhạo trước giờ chưa từng có, nhẹ nhàng nói: “Ta còn tưởng rằng, ngươi ghi hận, tức giận ta nói thức ăn ngươi làm khó nuốt, đến hưng sư vấn tội.”

“Ngươi dựa vào đâu mà dám nói lời này?”

Ngay lập tức Khương Tuyết Ninh giống như con thỏ bị người ta giẫm phải đuôi, thiếu chút nhảy dựng lên! Người ta nói “đánh người không đánh mặt, mắng người không lôi khuyết điểm”, Tạ Nguy đây là châm biếm rõ ràng! Từ lúc hôn mê nàng đã tích tụ oán giận, một khoảnh khắc tất cả đều nổ tung, đâu còn nhớ đến kiềm chế, thận trọng, giữ khoảng cách gì nữa?

Buột miệng nói ra lời giận dữ.

“Ăn cũng ăn rồi còn chê Đông chê Tây! Không có năng lực còn nói vuốt đuôi, có bản lĩnh ngươi nhổ ra đi!”

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, như thể con thú nhỏ nhe răng nanh sắp cùng ai đó quyết đấu một trận sống chết vinh nhục, toàn thân căng thẳng. Nhưng rơi vào mắt Tạ Nguy, chẳng qua chỉ là con thú nhỏ chưa trưởng thành, hung dữ lộ ra răng sữa không có bao nhiêu lực uy hiếp.

Hắn vô cùng dễ chịu.

Ý cười trong đôi mắt, giống như lá liễu dài nhọn vươn ra trong quang cảnh ngày xuân thanh khiết, chỉ nói: “Ta không có bản lĩnh, nhổ ra không được. Về sau làm đồ ăn cho ngươi nếm thử, khiến ngươi tâm phục khẩu phục, thế nào?”

Tát thẳng vào mặt!

Mặt Khương Tuyết Ninh giống như bức họa tinh tế ngâm trong nước, màu sắc gì cũng có, chỉ cảm thấy đứng ở đây thêm khoảnh khắc nào nữa cũng sẽ tức muốn chết, nhân lúc lý trí chưa mất đi, nàng dứt khoát cười khẩy một tiếng: “Nhưng ta không dám phiền tôn giá ngài!”

Nói xong, phủi tay, quay người đi về phía cửa.

Nàng sợ mình sẽ không nhịn được mà lao lên, ấn vị đáng ghét này xuống, hung hăng đánh một trận!

Tạ Nguy cũng không giữ nàng lại, cứ nhìn mà cười như thế.

Chỉ là Khương Tuyết Ninh đi đến ngoài cửa, một tay vịn lên khung cửa, giống như cuối cùng đã nhớ lại việc quan trọng gì đó, thân hình chợt cứng đờ, cả người tựa như hóa đá.

Tạ Nguy ra vẻ chưa hề phát giác, điềm nhiên như không hỏi: “Làm sao vậy?”

Một giây này Khương Tuyết Ninh đã hiểu rõ, đối phương căn bản chính là cố ý khiêu khích, trăm triệu lần nàng không nên nổi giận! Chỉ bằng hai ba câu nói, khiến toàn bộ nỗ lực giữ khoảng cách với Tạ Nguy trước đó, hết thảy đổ xuống sông xuống biển, toàn bộ đều phí công!

Nhưng muốn sửa chữa cũng đã muộn.

Họ Tạ nham hiểm xảo trá, lão hồ ly gài bẫy quá thâm sâu rồi!!!

Vì thế nàng không nhịn được mà nghiến răng nghiến lợi, giọng nói gần như từ trong kẽ răng gằng ra từng từ: “Ta không sao, cáo từ.”

Nói xong nàng liền cất bước ra ngoài.

Lúc đi qua người Đao Cầm, Kiếm Thư còn gắng gượng không tỏ ra gì khác thường, nhưng đợi rẽ qua hành lang gấp khúc, đến chỗ không ai nhìn thấy, cuối cùng vẫn là ôm lấy đầu mình, chỉ hận nàng việc nhỏ không nhịn làm hỏng việc lớn, rơi vào bẫy của Tạ Nguy, cực kỳ ảo não, không thể nhịn được nữa, lớn tiếng hét lên. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

“A a a a a…”

Bên này, Tạ Nguy ngồi dưới cửa sổ, có thể loáng thoáng nghe thấy, trong đầu nghĩ đến dáng vẻ nàng đấm ngực giậm chân ảo não không thôi, một ngón tay đè lên môi, thật sự không nhịn nổi, cuối cùng cười ra tiếng.

Ở bên ngoài, Đao Cầm, Kiếm Thư ngơ ngác nhìn nhau.

Tạ Nguy cười một lúc, mới chầm chậm dừng lại, ngước mắt nhìn về cửa sổ giấy trong suốt trắng như tuyết kia, ô cửa lăng hoa để lại phía trên đó bóng tối mờ nhạt, cũng để lại trong đáy mắt hắn vài bóng đen.

Hắn yên lặng giây lát, cau mày nói: “Kiếm Thư, tìm mấy con mèo đến đây.”

Đừng nói là Kiếm Thư, chính Đao Cầm cũng chợt cảm thấy sợ hãi.

Hai người đứng như trời trồng hồi lâu.

Nhưng Tạ Nguy đã thu lại ánh mắt, rũ mắt che đậy ác ý thoáng qua kia, chỉ đẩy cây cổ cầm trước mặt ra, thản nhiên nói: “Đi đi.”

Chương 203: Vò mẻ không sợ sứt

Cuối tháng chín đầu tháng mười, đang là tiết trời cuối thu đầu đông.

Chỉ là Tế Nam dù sao cũng ở phía Bắc sông Hoài, nên thời tiết chẳng mấy chốc đã lạnh như mùa đông ở phương Nam.

Hai năm nay, phần lớn thời gian Khương Tuyết sống ở phương Nam, đã lâu không trải qua thời tiết khô hanh, lạnh lẽo như vậy, lúc này chợt gặp phải, còn có chút không thích ứng được. Trong khoảng thời gian nấn ná ở phủ Tế Nam cùng Tạ Nguy, ngay cả một chút hứng thú ra ngoài xem náo nhiệt cũng không có, chỉ khư khư trong phòng.

Sức khoẻ nàng hồi phục rất nhanh.

Dù khoảng thời gian ở trong núi quá căng thẳng, nhưng suốt chặng đường được Tạ Nguy cõng trở về đã ngủ một giấc ngon lành, sau khi tỉnh lại tuy cơ thể hơi suy nhược, nhưng được đại phu điều dưỡng tốt, chưa qua hai ngày đã nhảy nhót tung tăng lại như bình thường.

Tạ Nguy lại quả thực bị giày vò một phen.

Chu đại phu kia nói là vì đi trong tuyết lâu, chân bị tổn thương do giá rét, trong khoảng thời gian ngắn tốt nhất đừng tùy tiện xuống giường đi loạn. Lại thấy thuốc đã sắc thỉnh thoảng được mang vào phòng, đại phu vác hòm thuốc mang châm đến châm cứu, xoa bóp lưu thông máu.

Mãi đến ngày thứ sáu, Khương Tuyết Ninh ngẫu nhiên đẩy cửa sổ ra, mới nhìn thấy hắn đứng dưới hành lang.

Dù sao Tạ Nguy cũng là cận thần hoàng đế, là trọng thần trong triều.

Sau khi hắn đi vào phủ Tế Nam, không ít quan viên tỉnh Sơn Đông đều chạy tới bái kiến, hắn cũng hoàn toàn giống như hồi ở Thông Châu ai đến cũng không cự tuyệt, không hề mảy may đề cập đến chuyện bản thân muốn đến biên quan với người ta, ngược lại nói trên đường gặp phải những người không rõ lai lịch phục kích chặn giết, giao trách nhiệm cho phủ Tế Nam cùng các tỉnh dọc đường đi truy tra thẩm vấn chặt chẽ.

Ai lại sinh nghi trước chuyện này chứ!

Tất nhiên là khi trở về các tỉnh đã tra rõ việc này, trong lòng nghi ngờ là do thiên giáo tác loạn, đồng thời lập tức báo đúng sự thật chuyện này lên triều đình.

Đôi khi Khương Tuyết Ninh cũng không dám nghĩ: Quả thật không hổ là loạn thần tương lai có thể huyết tẩy hoàng cung, loại chuyện cả gan làm loạn quang minh chính đại này, vậy mà hắn cũng dám làm, hơn nữa bởi vì giai đoạn trước lấy cái cớ rất tốt, căn bản đều không có ai hoài nghi hắn.

Đáng thương cho mấy quan viên khúm núm vâng vâng dạ dạ, nơm nớp lo sợ này…

Làm sao biết rằng, vị Tạ thiếu sư mang vẻ ngoài thánh nhân này, căn bản chính là phản tặc bụng bồ dao găm chứ?

Tạ Nguy một lần nữa ra khỏi cửa, khí sắc tựa như đã tốt hơn rất nhiều so với lần trước gặp nàng. Mái tóc đen búi lên chỉ bằng một cây trâm gỗ mun, hơn phân nửa đều xõa xuống, trên người cũng chỉ khoác một áo bào mỏng, chỉ có đạo bào trắng như tuyết kia đơn giản đến mức như đã trở về bản chất vốn có, càng làm nổi bật lên vẻ thanh tịnh không nhiễm phù hoa.

Là vẻ an tĩnh phiêu dật phong lưu.

Khi nàng nhìn thấy hắn, hắn cũng nhìn về phía này.

Khương Tuyết Ninh chớp chớp mắt, bây giờ vẫn còn nhớ rõ "bài cũ" đã tao ngộ hôm nàng tỉnh lại đi gặp hắn, trong lòng vừa ảo não lại vừa sợ hãi, lo lắng làm sao bản thân giữ được khoảng cách với đối phương, mấy ngày sau bất luận thế nào cũng không dám đến thăm.

Nhưng bây giờ ánh mắt vừa vặn bắt gặp, cũng không thể làm như không nhìn thấy chứ?

Nàng bất chấp, nâng tay lên, ra hiệu từ xa xem như chào hỏi.

Tạ Nguy nhìn nàng rất lâu, tựa như đánh giá gì đó, cuối cùng chỉ cười một tiếng, không nói gì cũng không có ý muốn đi sang, ngược lại tiếp tục đi theo hành lang dài, sau khi rời khỏi đây liền đi về phía nam.

Đó không phải là hướng đại môn.

Mấy ngày này dù Khương Tuyết Ninh không ra khỏi cửa, nhưng sân viện chỉ có một chút như vậy, ngày thường tản bộ đều thấy rõ ràng, nhìn thoáng qua đã biết phía nam hiển nhiên là nhà bếp.

Nhất thời, nàng vì thế mà cứng họng.

Trong đầu lại hiện ra câu nói của Tạ Nguy ngày đó "Sau này làm cho ngươi nếm thử, bảo đảm ngươi tâm phục khẩu phục".

Chẳng lẽ người này nghiêm túc đấy à?

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh bồn chồn, mắt nhìn bóng dáng Tạ Nguy biến mất khỏi hành lang, xuất phát từ sự hoảng loạn vì chuyện sắp thành sự thật, dứt khoát đóng sập cửa sổ lại, sợ bản thân nhìn thấy cái gì không nên thấy.

Nhưng một khắc qua đi, hai khắc qua đi…

Nàng ngồi trong phòng, nhưng vẫn luôn cảm thấy bất an, thỉnh thoảng lại không nhịn được, mở cửa sổ lặng lẽ lén nhìn ra ngoài.

Cũng không biết có phải nửa canh giờ đã qua hay không, Khương Tuyết Ninh đang nghĩ có lẽ Tạ Nguy chỉ đùa một chút thôi, dù sao quân tử xa nhà bếp, dù thế nào người ta cũng là nửa thánh nhân, không đến mức tích cực như thế với nàng nhỉ?

Nhưng ý nghĩ này mới chợt thoáng qua, khung cửa sổ liền khẽ rung lên.

Có người đang đứng bên ngoài, dùng đốt ngón tay nhẹ nhàng gõ: "Mở cửa sổ."

Là giọng nói của Tạ Nguy!

Khương Tuyết Ninh quả thực lông tơ dựng ngược, thân thể đang ngồi trước khung cửa sổ kia lập tức cứng đờ, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cách ô cửa sổ dán giấy trắng như tuyết kia, có thể nhìn thấy mơ hồ một bóng dáng cao lớn.

Nàng suy nghĩ thật nhanh, dứt khoát không lên tiếng, vờ như bản thân không có ở đây.

Dù sao chuyện chào hỏi ban nãy đã là ban nãy, chẳng lẽ nàng không thể ra ngoài tản bộ không ở trong phòng được sao?

Chỉ tiếc, Tạ Nguy không phải là người dễ gạt như vậy, thanh âm lần nữa truyền qua cửa sổ dán giấy, đã mang theo chút cười như không cười: "Từ khi nào biến thành rùa đen (rụt cổ) rồi?"

Rất hiển nhiên, người ta đã nhìn thấu.

Khương Tuyết Ninh không thể giả vờ tiếp nữa, nhụt chí đẩy khung cửa sổ ra, quả nhiên thấy Tạ Nguy đứng bên ngoài, chỉ là một bên tay áo đã được xắn lên một đoạn, một tay bưng đĩa đậu phộng rang màu đường nâu rất mê người.

Hương vị ngọt thanh rất nhẹ và mùi hương độc đáo của đậu phộng rang giòn, hoà vào nhau, được cơn gió nhẹ thổi vào.

Khương Tuyết Ninh ngồi bên cửa sổ, nhanh chóng liếc mắt nhìn đĩa đậu phộng rang giòn kia cực nhanh, lại nhanh chóng quay lại nhìn Tạ Nguy, nở một nụ cười, đầu tiên là lúng ta lúng túng gọi một tiếng: "Tạ tiên sinh."

Tạ Nguy đặt đĩa đậu phộng trên bệ cửa sổ cho nàng.

Lần trước Khương Tuyết Ninh đã lĩnh giáo kịch bản thâm trầm của người này, sớm âm thầm cảnh báo bản thân phải đề cao cảnh giác, giờ phút này vừa thấy liền vội vàng nói: "Tiên sinh ưu ái, học sinh văn dốt võ nát, làm sao dám nhận? Từ trước tới nay chỉ có học sinh hiếu kính tiên sinh, mong tiên sinh thu hồi thành ý."

Đôi mắt tối như đầm nước sâu của Tạ Nguy bình tĩnh nhìn nàng, ngược lại không có bao nhiêu ý trêu chọc, thản nhiên nói: "Ham muốn ăn uống còn phải nhẫn nhịn, mọi thứ đều phải cẩn thận cố kỵ, sống như ngươi, sảng khoái hơn ta bao nhiêu?"

Khương Tuyết Ninh ngơ ngẩn.

Tạ Nguy nói xong, cũng không nhìn xem biểu cảm nàng thế nào, phải ứng ra sao, đã quay người chắp tay sau lưng đi khỏi đó theo hành lang kia.

Qua rất lâu Khương Tuyết Ninh mới phản ứng được, một lần nữa cúi đầu nhìn.

Đĩa đậu phộng kia cứ lẳng lặng đặt trên bệ cửa sổ như thế.

Nàng có trực giác Tạ Nguy nói lời này chẳng qua cũng là “bài cũ” mà thôi, nhưng trong đầu dao động, hết lần này tới lần khác cảm thấy bản thân lời này của hắn cực đúng, như một kiểu lan truyền giác ngộ, thêm một chút động lực không hiểu từ đâu ra nữa.

Nhất thời nàng không biết phán đoán thế nào, là quá mức tán đồng câu nói này của Tạ Nguy, hay đĩa đậu phộng trước mắt này toả ra mùi thơm quá mê hoặc, khiến nàng nhẫn nhịn nhiều lần, rốt cuộc vẫn không khống chế được, vươn bàn tay nhỏ phạm tội của mình ra…

Vừa cho vào miệng, vỏ đường ngọt vừa đúng độ, bọc quanh nhân đậu phộng, như thêm một lớp dầu ngưng kết bên trên tựa lưu ly màu cánh gián, lại vừa vàng đủ mà không cháy. Đậu phộng vừa xốp vừa giòn, sau khi nhai nát thì hoà với đường, hương vị kia hoàn toàn vượt qua vị đường hay đậu phộng, dung hợp hoàn mỹ vào nhau, bùng nổ trên đầu lưỡi người ta.

Khương Tuyết Ninh suýt chút nữa thì nuốt cả lưỡi vào.

Quá là ngon!

Đời trước nàng cũng may mắn được nếm thử thỏ hoang họ Tạ nướng, đào phiến cao hắn làm, nhưng dù sao thỏ hoang là ở vùng núi hoang sơ, đào phiến cao thì chỉ có bấy nhiêu miếng, thịt thì hương vị kém một bậc, bánh thì ăn chẳng bao nhiêu đã hết.

Đời này, đây vẫn là lần đầu được ăn thứ khác do Tạ Nguy làm.

Quả thật không dám tin trên đời có thứ người làm ngon được đến mức này!

Còn có thiên lý hay không?

Học thuật hàng đầu cũng thôi đi, dù sao tục truyền họ Tạ đã thông tuệ từ sớm, sáng suốt từ nhỏ; đánh đàn thì giỏi, mưu lược hơn

người, cũng là chuyện hợp lý hợp tình.

Nhưng vậy mà người này lại có tay nấu nướng tốt thế sao?

Khương Tuyết Ninh đột nhiên có cảm giác bị người ta vả mặt, bị sỉ nhục một lượt từ trên xuống dưới.

Nhưng tay lại không khống chế được.

Ăn một miếng lại thêm một miếng.

Không cần phải nói, nàng không thể đề phòng nổi trước "bài cũ" của Tạ Nguy.

Như nam nhân trên đời tìm nữ nhân bên ngoài, nuôi tiểu thiếp, Khương Tuyết Ninh không quản được mình, vượt rào chắn, ăn của Tạ Nguy, uống của Tạ Nguy, cũng chỉ khác giữa không lần nào và vô số lần thôi.

Ăn cũng ăn rồi, làm sao được?

Nôn ra lại hay sao?

Huống hồ câu nói kia của Tạ Nguy thực sự không có vấn đề gì. Nàng quả thực đã sống lại kiếp này, dù đời người quả thực không có tự do chân chính, nhưng nguyện vọng ăn ngon no bụng nho nhỏ này cũng không thể thoả mãn được, thì sống còn có ý nghĩa gì? Vả lại lúc trước vẫn là nàng thề son sắt với Tạ Nguy, bản thân nàng không nỡ chết, chỉ là không bỏ được vô số vướng bận và mưu cầu trên đời này.

Ăn thì ăn rồi.

Người ở dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu?

Nàng nghĩ mình còn phải đi biên quan, tìm Yến Lâm, cứu công chúa,

còn nhiều chỗ phải cầu cạnh Tạ Nguy, luôn có lúc phải nói chuyện vào thế yếu, người ta bằng lòng làm đồ ăn cho nàng, nàng đành nhận thôi. Làm hỏng mối quan hệ, chẳng phải bê đá đập chân mình sao?

Cho nên vò đã mẻ không sợ sứt, dứt khoát yên tâm thoải mái đi theo Tạ Nguy ăn ké uống ké.

Không quá hai ngày, nàng không ăn nổi thức ăn đầu bếp trong biệt viện nấu nữa.

Nhưng Tạ Nguy lại không như đầu bếp có thể làm liên tục nhiều món, Khương Tuyết Ninh chỉ đành vừa thấy hắn đi trên hành lang đến nhà bếp phía nam, lợi dụng danh nghĩa "hiếu kính tiên sinh" đi theo, trông chừng đồ ăn vừa ra khỏi nồi.

Tạ Nguy vốn có khí chất văn nhân ẩn sĩ.

Nhưng vừa cởi ngoại bào, xắn tay áo lên, nấu ăn cũng ra hình ra dạng lắm.

Thỉnh thoảng nàng nâng tầm mắt từ nguyên liệu nấu ăn trên thớt hoặc trong nồi, nhìn sang, lại cảm thấy Tạ Nguy nhuốm hương khói lửa thế này, dễ nhìn hơn nhiều so với bán thánh ở sâu trong triều, bày mưu nghĩ kế.

Những ngày này dường như Tạ Nguy không hề vội vã xuất phát. Đám quan lại tỉnh Sơn Đông cũng đã gặp, trong biệt viện thanh tịnh lại, thỉnh thoảng hắn sẽ đánh đàn, đọc sách, nấu vài món ăn.

Rất nhẫn nại.

Dù trễ nải hành trình, nhưng lại không hề hoảng loạn; rõ ràng trong lòng đã tính toán, nhưng ngoại trừ nấu gì đó cho Khương Tuyết Ninh ăn, hắn không hề có cử động nào dư thừa.

Khương Tuyết Ninh bị hắn nước ấm nấu ếch, gần như sắp quên hết cảnh giác ban đầu của mình.

Nàng không biết gì cả, trong phòng bếp chỉ có thể trông lửa.

Cứ như vậy thỉnh thoảng còn bị Tạ Nguy chê khống chế lửa không tốt, cảm giác sắp hỏng cả hương vị của nguyên liệu nấu ăn.

Hôm nay đã vào tháng mười, cái lạnh thấu xương của mùa đông bắt đầu xuất hiện, trong phòng bếp một bên là bếp lò nấu nước, một bên là bếp nấu ăn, vô cùng ấm áp dễ chịu.

Tin tức Công chúa bị nhốt ở Thát Đát đã sớm truyền khắp đại giang nam bắc.

Đầu đường cuối ngõ đều bàn luận không ngớt.

Khương Tuyết Ninh thêm củi vào trong bếp, nhớ ra mấy ngày này dường như cũng không thấy Đao Cầm, nhìn chằm chằm ngọn lửa kia hồi lâu, liền nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn Tạ Nguy.

Ngón tay thon dài của Tạ Cư An đè lên miếng bong bóng cá mềm mại tươi mới trên thớt gỗ, hạ dao không nhanh không chậm, từng chút từng chút kéo thành lát mỏng, vẻ bình thản trên mặt không khác gì đang đọc sách, đánh đàn.

Trong nồi trước mặt có gần nửa nồi nước nổi bọt nho nhỏ.

Hắn nhìn thoáng qua nồi nước, không cần nhìn Khương Tuyết Ninh cũng biết nàng đang lơ đễnh gì đó: “Củi thêm chưa đủ. Đốt lửa cũng thất thần, có gì muốn hỏi thì hỏi đi.”

Khương Tuyết Ninh nghe xong liền cảm thấy bực mình, nhưng hôm nay còn trông cậy hắn nấu đồ ăn, đành thành thành thật thật thêm vào bếp hai thanh củi, nói: “Đã chờ ở Tế Nam lâu như thế, không phải nói trước khi tuyết đến phải đi biên quan sao?”

Dao cắt cá của Tạ Nguy cũng không ngừng lại: “Ta còn không sợ, ngươi sợ gì?”

Khương Tuyết Ninh liếc hắn: “Chẳng phải ngươi nói Yến Lâm đã đi biên quan trước sao? Ngươi muốn giả thánh chỉ, nhưng…”

Tạ Nguy ngắt lời nàng: ” “Thánh chỉ” đang trên đường đi biên quan rồi.”

Khương Tuyết Ninh lập tức kinh hãi, thế là trong đầu nhớ tới Đao Cầm không thấy tăm hơi những ngày qua: “Ta nói mà, sao không thấy bóng dáng Đao Cầm đâu!”

Chỉ là…

Nàng lại không khỏi nhíu mày: “Chúng ta không đến, phía Yến Lâm có thể thành công không?”

Tạ Nguy cúi đầu, tay dừng lại chốc lát, trong giọng nói lại có cảm giác lạnh nhạt không rõ vì sao: “Nếu không có ta mà không thành sự được, vậy khổ sở lưu đày những năm qua hắn chịu đều uổng phí.”

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh không hiểu sao lại chợt lo sợ.

Qua thật lâu, nàng mới hỏi với mấy phần do dự: “Vậy khi nào chúng ta lên đường?”

Cuối cùng Tạ Nguy cũng cắt xong miếng cá, thoáng nhìn nàng, sau đó lấy mấy miếng gừng bên cạnh sang cắt, giọng nói bình ổn trấn định: “Không vội.”

*

Hoàng hôn đỏ như máu.

Biên thành hoang vu.

Gió bắc thổi đến từ hướng tây bắc, cờ xí cũ kỹ phủ đầy bụi bặm, chỉ phấp phới ở đầu tường. Bên ngoài là doanh trại quân biên giới đang đóng, liền thành một mảng. Trên đài điểm tướng cao cao, lá rụng bay lả tả, nanh vuốt kỳ lân đúc bằng đồng không ai lau chùi, đã rỉ loang lổ.

Bóng dáng thanh niên rõ nét tươi sáng hơn thời niên thiếu, đôi mắt cũng thêm một chút trầm ổn và kín đáo so với trước kia.

Chỉ là thỉnh thoảng giơ lên, vẫn là thanh kiếm không vỏ kia…

Xán lạn như nắng gắt, sắc bén không che giấu được!

Y phục xanh thẫm, ống tay áo buộc chặt, cánh tay rắn chắc có đường cong lưu loát, lưng thẳng tắp, càng có thêm mỹ cảm của sự hàm chứa sức mạnh. Lòng bàn tay trải qua đao kiếm tôi luyện có thêm vài vết chai, đã từ từ vuốt ve con kỳ lân đúc khắc rỉ sét kia.

Có gì đó bò lên theo hoa văn cũ kỹ.

Rõ ràng lạnh lẽo như thế, Yến Lâm lại cảm thấy sự sôi sục đã lâu không gặp.

Đài điểm tướng cách mặt đất ba trượng, chiều rộng trăm thước.

Hàng ngũ năm vạn quân biên giới đang ở dưới!

Lại chỉ có hắn, một mình đứng trên đài cao. Nhìn ra xa, chỉ có đồng hoang mênh mông, cờ xí đón gió, đất cuồn cuộn bụi, ráng hồng chân trời, kiếm như phủ tuyết!

Chương 204: Biên thành

“Rời Hoàng Châu, đi về phía bắc?” Sau buổi chầu sớm, Thẩm Lang để mấy đại thần quan trọng ở lại nghị sự, nhưng đúng lúc này, có tin cấp báo từ bên ngoài truyền vào, hắn lắng tai nghe kĩ, khuôn mặt vốn u ám lại càng trầm xuống, chỉ nói: “Đã tra được hắn định đi đâu chưa?”

Trán thái giám chưởng ấn Tư lễ giám Vương Tân Nghĩa chảy đầy mồ hôi lạnh, run rẩy đáp: “Nghe hạ cấp nói, nhìn theo tuyến đường, dường như, dường như là đi về phía biên quan…”

Biên quan?

Các vị đại thần trong triều, quan viên chủ chốt lục bộ có mặt ở đó, không ai không hít vào một hơi khí lạnh, nhìn nhau.

Trương Già vốn định tấu trình việc thu quyết (Trung Quốc cổ đại thường xử hành quyết vào mùa thu) năm nay, nghe lời này, mí mắt hơi giật. Trên gương mặt trầm lặng ít nói, hiếm có lúc vì kinh ngạc mà hơi giãn ra.

Nhưng lập tức trở lại như thường.

Thậm chí hắn thoáng hoảng hốt, hạ tầm mắt xuống, nhìn thấy hoa văn vân lôi cuộn lên tinh tế trên tay áo quan phục của mình, mới nhớ ra, kiếp này không còn giống kiếp trước.

Kiếp trước, nàng và Lạc Dương trưởng công chúa trở mặt thành thù, cũng bất lực không thể cứu Dũng Nghị hầu phủ trong lúc dầu sôi lửa bỏng. Còn kiếp này, trong cung trưởng công chúa không bạc đãi

nàng, Dũng Nghĩ hầu phủ tuy bị tịch biên tài sản nhưng vẫn giữ được hơn nửa lực lượng, chỉ bị lưu đày Hoàng Châu. Thậm chí nàng còn trở thành học sinh thực thụ của Tạ Cư An, dưới trướng lại có Vưu Phương Ngâm kiếp trước phú khả địch quốc, nếu ở phương nam, ắt hẳn sẽ còn gặp Vệ Lương…

Vận mệnh của bao nhiêu người đều thay đổi vì nàng.

Vậy thì giờ đây, Yến thế tử có động tĩnh sớm hơn kiếp trước, cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Nhưng chuyện này lại vượt ra xa ngoài dự liệu của Thẩm Lang.

Hắn ngồi trên ngai vàng cao ngất, nơi huyệt thái dương hai bên hơi đập lên thình thịch, chỉ cảm thấy máu dồn lên não, nhấc tay từ từ áp xuống, mới nghiến răng nghiến lợi tiếp tục hỏi: “Chỉ một mình hắn tự ý rời Hoàng Châu? Những người khác trong Yến thị nhất tộc thì sao?”

Vương Tân Nghĩa quỳ xuống đất: “Sau khi phát hiện Yến Lâm rời Hoàng Châu, quan viên châu phủ ở đó lập tức tìm kiếm, nhưng, nhưng…”

Thẩm Lang đột ngột đập tay xuống ngự án, lạnh lùng: “Nói!”

“Rầm” một tiếng, mực bút trên bàn đều bị rung lên.

Vương Tân Nghĩa lập tức phủ phục người xuống, trán áp xuống mặt sàn bóng loáng lạnh lẽo, giọng đầy sợ hãi: “Thưa thánh thượng, không thấy đâu nữa! Yến thị nhất tộc không còn ai nữa, tất cả đều đã trốn thoát!”

“Ăn nói xằng bậy!”

Mặt Thẩm Lang gần như méo xệch đi, bao nhiêu đồ vật trên ngự án gần như bị hắn hất sạch xuống đất, từ tấu chương tới mực bút,

thành một mảng lộn xộn.

“Yến thị nhất tộc hơn một trăm người, một mình Yến Lâm chạy hãy còn không lấy làm lạ, nhưng làm sao cả một họ tộc từ trên xuống dưới đều không thấy bóng dáng được? Bọn chúng lấy năng lực đâu ra, thoát được trùng trùng tai mắt của trẫm, thoát được trùng trùng trạm gác của châu phủ?”

Lúc này, toàn bộ đại thần đều quỳ xuống, nhất tề kêu lên: “Thánh thượng bớt giận.”

Dù sao hai năm nay, hoàng đế ngày càng biếng nhác chính vụ, tôn thờ trường sinh chi đạo, thường xuyên dùng ngũ thạch tán, tính tình hỉ nộ ngày càng không ổn định. Quan viên trong triều thường xuyên phạm lỗi, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai nữa.

Mọi người cho dù không tiếc thân quan phục, mũ ô sa này, thì cũng phải suy xét cho cái đầu nằm trên vai mình.

Duy chỉ có Trương Già chậm mất nửa nhịp.

Hình bộ thượng thư Cố Xuân Phương tuổi tác đã cao, than một tiếng, quỳ xuống trước. Ngoảnh đầu nhìn thấy môn sinh mình hài lòng vẫn đang đứng đó cầm trong tay tấu chương danh sách thu quyết năm nay, bèn nhấc tay kéo hắn xuống.

Ngón tay Trương Già cầm tấu chương hơi dùng sức, liền toát ra mấy phần lạnh lùng ngừng trệ.

Cuối cùng vẫn không phụ ý tốt của Cố Xuân Phương.

Nhưng trước khi quỳ gối, trông thấy cống phẩm mực Tùng Yến lăn từ trên ngự án xuống cạnh chân, như thể chê nó choán chỗ, liền nhẹ nhàng dùng một chân hất đi.

Cố Xuân Phương thoáng thấy, không kìm được nhìn hắn.

Toàn triều văn võ đều nơm nớp lo sợ, chỉ có một vị hòa thượng đứng một bên là không ăn nhập.

Trông ông ta mặt vuông tai lớn, hơi có nét hung tướng.

Mặc trên mình tăng y màu đỏ, còn làm bộ phong thái cao tăng, nghe tin Yến thị nhất tộc trốn chạy, cũng chỉ hơi cau mày.

Ông ta không phải ai khác, mà chính là đương triều quốc sư, Viên Cơ hòa thượng.

Mấy ngày này, trong ngoài triều không có nổi một tin tốt gì.

Chưa nói trong có Thiên Giáo làm loạn, quấy nhiễu khiến dân chúng lầm than, mà ngoài còn có lũ man di tộc Địch nhòm ngó. Lạc Dương trưởng công chúa bị giam cầm trong vương đình Thát Đát, cầu cứu triều đình vốn là tin tuyệt mật, không biết làm thế nào lại bị rò rỉ, truyền đi gây mưa gió khắp thành, bách tính đàm luận ồn ào, đều đồn đoán triều đình định phái binh ứng cứu.

Nhưng trong triều có ai là không rõ?

Cho dù có định khai chiến với Thát Đát, cũng sẽ không chọn vào thời điểm này. Công chúa gả ra ngoài cũng như bát nước đổ đi, khi nàng tiến về phía vương đình Thát Đát cũng đồng nghĩa với việc đã chết rồi, người làm hoàng đế sao có thể tùy tiện khai chiến vì một người chết?

Tệ ở chỗ thông tin bị rò rỉ!

Có những chuyện có thể làm nhưng không thể nói. Thẩm Lang vốn định giấu giếm, đợi tin Thẩm Chỉ Y gặp chuyện ngoài ý muốn truyền ra, rồi mới cử quân đội đang lúc đau thương đi khai chiến dưới danh nghĩa báo thù cho trưởng công chúa. Nhưng giờ thì hay rồi. Nếu biết rõ hoàn cảnh của công chúa mà không phái binh, bị bách tính biết

được, ắt sẽ mất lòng dân! Trong nước Thiên Giáo làm loạn, chỉ mong sao bôi đen triều đình, một khi chuyện này có sơ suất gì, chắc chắn sẽ tạo cho đối phương cơ hội thừa nước đục thả câu.

Đúng lúc này, Yến thị nhất tộc còn biến mất!

Thẩm Lang không nén được cười lạnh: "Được, được lắm, trẫm thấy bọn chúng là đang hợp lại muốn chèn ép trẫm đây mà!"

Ai nấy đều nín bặt.

Thẩm Lang vô cùng bực bội, đứng lên đi lại, quét mắt xuống bên dưới, lại không thấy Tạ Nguy, không nén được hỏi: "Tạ thiếu sư về quê tế tổ, vẫn chưa về sao?"

Vương Tân Nghĩa chỉ cảm thấy đen đủi, cũng không biết tại sao mấy ngày này nhiều tin xấu đến thế, còn toàn phải để ông ta nhắc nhở, đầu kề sát mặt đất, hoàn toàn không dám ngẩng lên, đáp: "Hồi bẩm thánh thượng, người quên rồi sao, Sơn Đông từng truyền tới tin cấp báo, thiếu sư đại nhân gặp thích khách trên đường hồi kinh. Nhưng hôm qua có tin mới, nói rằng đã cứu được người ra, đang nghỉ ngơi ở phủ Tế Nam, có lẽ không bao lâu nữa sẽ khởi hành hồi kinh."

Thẩm Lang cau mày: "Là ai tập kích, đã tra ra chưa?"

Đại lý tự khanh quỳ ở bên dưới không dám lên tiếng.

Cố Xuân Phương thoáng nhìn hắn, mới thay hắn nói: "Thưa thánh thượng, sự việc phát sinh đột ngột, Hình Bộ và Đại Lí Tự đã phái người đi đốc thúc điều tra, chắc chắn vài ngày nữa sẽ có manh mối. Theo như lão thần thấy, thiếu sư đại nhân là mệnh quan triều đình, kẻ dám hành thích trên đường hồi kinh không có ý làm loạn thì cũng có tâm làm phản, chỉ sợ có liên quan với lũ tặc tử Thiên Giáo."

Đúng vậy.

Trừ Thiên giáo, còn ai dám ăn gan hùm mật gấu hành thích Tạ Nguy?

Lời của Cố Xuân Phương không phải không có lí.

Viên Cơ hòa thượng bên cạnh mỉm cười, chắp hai tay trước ngực, niệm: “A Di Đà Phật, Tạ thiếu sư ở hiền ắt gặp lành, may không có chuyện gì. Tặc nhân Thiên Giáo phạm thượng làm loạn, chúng thực đáng bị nguyền rủa. Nhưng cũng phải chúc mừng thánh thượng.”
Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.

Hoàng đế còn đang giận dữ, làm gì có chút “vui mừng” nào?

Ai nấy đều cảm thấy kì lạ.

Thẩm Lang không kiềm được nhìn ông ta, vốn khá tin tưởng ông ta, nên tinh thần trở nên tốt hơn: “Quốc sư nói thật lạ, chuyện mừng từ đâu mà ra?”

Viên Cơ hòa thượng đáp: “Một là Tạ thiếu sư bình an,tặc tử không đạt được âm mưu, hai là động thái khác thường của Yến thị nhất tộc, lộ ra dấu vết. Biên quan có Thát Đát như hổ đói rình mồi, tặc tử Yến Lâm đi đến biên quan, ắt có ý định nội ứng ngoại hợp. Vì thế xử lí chuyện biên quan càng phải cẩn thận. Thiếu sư đại nhân là cánh tay phải của thánh thượng, lo xa nghĩ rộng, biết bày mưu tính kế, lại được thánh thượng tin tưởng sâu sắc. Lão nạp có một kế, không bằng nhân cơ hội này, sai thiếu sư đại nhân đi biên quan, một để tránh được truy sát của tặc tử Thiên Giáo, hai để thăm dò tình hình quân sự, đề phòng có biến, ba để ôm cây đợi thỏ, nếu Yến thị nhất tộc sinh lòng phản loạn, với năng lực của thiếu sư đại nhân ắt khiến cho chúng có đi không có về!”

Ai cũng biết, tuy Tạ Nguy không có cái danh đế sư, nhưng lại có năng lực của đế sư.

Viên Cơ hòa thượng mấy năm nay dù lấy danh nghĩa quốc sư,

khuếch đại Phật giáo ở dân gian, đối địch với Thiên Giáo, rất có danh tiếng trong tín chúng, nhưng trong triều đình, các đại thần vẫn công nhận Tạ Nguy hơn.

Dù sao có thể làm quan trong triều, kể cả không ác, thì cũng chẳng có mấy người thiện lành.

Ai lại thực sự tin vào Phật giáo?

Chẳng qua ngoài mặt khách khí với ông ta thôi.

Chung quy triều dã trên dưới đều biết, hễ thật sự gặp phải chuyện nan giải gì, vẫn phải bàn bạc cùng Tạ tiên sinh, mới có thể đưa ra được cách giải quyết.

Giờ đây nghe Viên Cơ hòa thượng nói vậy, lại không chút nghi ngờ.

Thẩm Lang cũng suy nghĩ.

Tình hình biên quan so với trong triều, quả thực cấp bách hơn. Hắn không thể tự mình đi đốc quân, phái Tạ Nguy đi trước đúng là phương án tốt nhất, vì thế dứt khoát nói: “Soạn chỉ! Lệnh cho Tạ thiếu sư không cần phải hồi kinh, sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức ở Tế Nam, tức khắc đi biên quan, đốc quân canh phòng nghiêm ngặt, kẻ nào có động thái khác lạ ngay lập tức hành hình, tuyệt đối không nhân nhượng!”

“Thánh thượng thánh minh!”

Các vị đại thần đều cúi đầu ca tụng.

Chỉ có Trương Già ngước mắt lên, nhìn thấy nụ cười bên miệng Viên Cơ hòa thượng, cảm thấy e rằng chuyện này không đơn giản như vậy.

*

“Cho nên, rốt cuộc ai định tập kích chúng ta, đã tra rõ chưa?”

Khương Tuyết Ninh nhìn Tạ Nguy thả miếng cá đã cắt vào đĩa sứ trắng xinh đẹp, rải lên ít gừng sống xắt sợi khử tanh, đặt vào xửng hấp, như thể đã nhìn thấy được sau khi lấy ra mùi vị sẽ hấp dẫn đến mức nào, không nhịn được nuốt nước miếng, rồi mới hỏi.

Nàng không dám đoán sâu hơn.

Khi bị tập kích từng nghe rõ ràng Đao Cầm nói “trong giáo”, khiến nàng nhớ đến vở kịch nhổ tận gốc, đuổi tận giết tuyệt kiếp trước của Tạ Nguy với Thiên Giáo, trong lòng không nhịn được vì thế trở nên lạnh lẽo.

Tạ Nguy đậy nắp xửng hấp lại, lấy khăn tay ở bên cạnh, lau đi vết bẩn trên tay, ánh mắt chợt lóe lên lạ thường, bình tĩnh đáp: “Ngoài phản tặc Thiên Giáo, gan to tày trời, còn ai được nữa?”

Khương Tuyết Ninh không khỏi bị hắn làm cho nghẹn họng.

Tạ Nguy ngước mắt liếc nàng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng bị ánh lửa bếp phủ lên một tầng ấm áp lay động, không tự chủ được cười sâu xa: “Ngươi nghĩ là ai?”

Khương Tuyết Ninh hậm hực thêm củi vào lò, nói: “Làm sao ta biết, ta sợ chết hỏi một chút còn không được sao?”

Tạ Nguy chỉ nói: “Yên tâm.”

Sau khi chuyện xảy ra hắn cũng suy tư, đến ám sát hắn có hai toán người. Đi theo Kiếm Thư lúc đó, là cao thủ trong giáo, chỉ e Vạn Hưu Tử sắp hành động, sợ hắn không chịu khống chế, tiêu diệt trước cho nhẹ lòng; đám đi theo hắn và Khương Tuyết Ninh, lại tới từ kinh thành. Nếu hoàng đế đã bắt đầu hoài nghi hắn, sẽ không ra tay trong bóng tối. Đã hành động trong bóng tối, đều là những kẻ sợ bị người

khác phát hiện. Ngẫm lại bản thân hai năm qua, có thể coi là "đối thủ" và "cừu địch", chỉ có Viên Cơ hòa thượng.

Người này tuy xưng là tăng lữ, nhưng vô cùng tâm cơ, tuyệt đối không lương thiện.

Thẩm Lang biếng nhác quốc sự, nhưng mưu kế đế vương lại rất cao tay.

Mấy năm nay, Thẩm Lang dùng Viên Cơ hòa thượng áp chế hắn, cũng dùng hắn áp chế Viên Cơ hòa thượng, chưa từng để bên nào thực sự đè được bên nào, như vậy mới ngồi vững ngôi vị hoàng đế, ở giữa đắc lợi.

Bây giờ thì…

Tạ Nguy cụp mắt, nhìn đầu cá chặt ra không dùng đến nằm trên thớt gỗ, tiện tay ném khăn vừa lau tay bên cạnh, lấy hai cái bát nhỏ thêm gia vị, còn hỏi Khương Tuyết Ninh: "Ăn cay không?"

Khương Tuyết Ninh lập tức quên luôn chính sự đang nói lúc trước, gật đầu như giã tỏi: "Có ăn có ăn."

Tạ Nguy bèn thêm một thìa ớt vào bát gia vị của nàng.

Đợi cá chín lấy ra, từng miếng trắng mềm, mùi vị tươi ngon thoang thoảng. Hai người cũng không đi nơi khác, ngồi bên chiếc bàn nhỏ trong góc bếp được lau sạch sẽ, rồi lấy bát gia vị, thêm nửa bát cơm nhỏ bắt đầu ăn.

Những ngày này cũng không có ai dám đến gần phòng bếp.

Bữa cơm của hai người ăn trong yên lặng, Khương Tuyết Ninh ăn được mấy miếng liền lạc lối, nhất thời cảm thấy Tạ Cư An đúng là thần tiên Bồ Tát, đại thánh nhân đại từ đại bi, đồ người phàm nấu không thể ngon như vậy được!

Vốn đi đường tàu xe vất vả, ăn cũng chẳng thể nói là ngon, lúc vừa tỉnh lại ở Tế Nam sau khi bị tập kích, trông nàng gầy đi không ít. Nhưng được Tạ Nguy cho ăn vài bữa, khí sắc đã hồi phục, gương mặt cũng có da thịt mượt mà hơn.

Khương Tuyết Ninh thậm chí đã bắt đầu lo lắng mình tiếp tục ăn sẽ béo mất.

Những ngày tháng này cũng không kéo dài lâu, mới qua mấy ngày, vậy mà lại có thánh chỉ từ kinh thành tới, lệnh cho Tạ Nguy đến biên quan đốc quân!

Khương Tuyết Ninh mắt trợn tròn miệng há hốc.

Khoảnh khắc ấy thậm chí nàng còn sởn gai ốc, bất giác nhớ đến câu "không vội" của Tạ Nguy hôm đó, hoài nghi chuyện này nằm trong tính toán của hắn. Nếu không sau khi gặp thích khách việc gì phải nấn ná tại Tế Nam?*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Tạ Nguy mới là tên phản tặc chân chính đó!

Hoàng đế bây giờ, vậy mà vẫn còn bị hắn che mắt, một tờ điều lệnh phái hắn đi biên quan! Hẳn là chê mình chết chưa đủ nhanh, còn bận rộn tự đào huyệt cho mình!

Khỏi cần nói, có được thánh chỉ này, đoạn đường tiếp theo của bọn họ dĩ nhiên là danh chính ngôn thuận đi trên đường lớn.

Không những không cần trốn tránh tai mắt của người khác, mà còn có thánh chỉ của hoàng đế mở đường.

Gặp quan quan mở, đến ải ải thông.

Các châu phủ dọc đường không ai dám chậm trễ, từ Tế Nam đến

biên quan thông hành không bị cản trở, chỉ trong mười ngày, đã đến biên quan!

Nhạn Môn quan nằm ở núi Cú Chú Sơn Tây, dựng lên tại rìa tây dãy núi Hằng Sơn, chống địch từ phía bắc, phòng thủ Trung Nguyên bên trong, vị trí hiểm yếu, dễ thủ khó công, qua bao triều đại vẫn là "Tam biên xung yếu vô song địa, cửu sai sùng bái đệ nhất quan".

*Đất tiếp giáp ba hướng trọng yếu không gì bằng, cửa ngõ mà mọi nơi hiểm yếu đều sùng bái.

Binh sĩ Đại Càn đều đóng quân ở quan nội, ngoài thành Hãn Châu.

Đoàn người Tạ Nguy, Khương Tuyết Ninh vừa đến Hãn Châu, nhìn ra ngoài đã thấy đài điểm tướng đứng cao cao tinh kì bay phấp phới rợp trời trên thảo nguyên hoang vu, binh sĩ mặc áo giáp, tay cầm đao kích, đi qua đi lại nghiêm chỉnh!

Bọn họ đã nhận được tin tức từ biên quan truyền tới trên đường đi, biết sau khi Yến Lâm nhận được cái gọi là "thánh chỉ", đã danh chính ngôn thuận khống chế mười vạn đại quân biên quan!

Dù sao người đưa thánh chỉ tới cho Yến Lâm, là đương triều đế sư.

Ai dám đặt nghi vấn thánh chỉ là thật hay giả?

Mà sau đó triều đình còn ban thánh chỉ thật cho Tạ Nguy, phái hắn đến đốc quân, như vậy đã hoàn toàn rơi vào cái bẫy của Tạ Nguy, làm cho kế hay này càng không có kẽ hở!

Xe ngựa của bọn họ, còn mãi xa chưa vào thành, đã có người phi nước đại đi thông báo.

Đợi đến gần cổng thành, liên nhìn thấy một kỵ binh từ bên trong cưỡi ngựa phi ra.

Khương Tuyết Ninh mới từ trong xe bước ra, chưa đứng vững trên càng xe, đã nghe thấy một tiếng cười sang sảng vọng đến, nàng bị người khác ôm vào lòng.

Thiếu niên khi xưa, khó khăn lắm mới bỏ xuống sự điềm tĩnh được dùi mài bởi gió sương mấy năm này, mày kiếm mắt sao rạng rỡ, dùng sức ôm chặt lấy nàng, vui vẻ kêu lên: “Ninh Ninh!”

Đó là hơi thở vừa chín chắn vừa ngời sáng kiên định.

Hắn cao hơn rồi, đường nét góc cạnh hơn rồi, nhưng niềm vui không hề giả dối kia đã làm cho khóe mắt chân mày sắc bén trở nên dịu dàng hơn mấy phần, Khương Tuyết Ninh sững sờ không biết nói gì.

Binh sĩ trong thành thấy cảnh này đều kinh ngạc không thôi.

Dẫu sao vị tướng quân trẻ tuổi này, điều binh khiển tướng những ngày qua, chín chắn vừa đủ, hoàn toàn chế trụ được thế cục, nên mấy tướng lĩnh vốn không phục cũng bị hắn trị cho đâu vào đấy, dù có oán hận cũng không dám nửa phần bất kính.

Nhưng hiện tại bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm!

Hắn cứ như vậy thẳng ôm cô nương xinh đẹp đó vào lòng?

Tạ Nguy theo sau ra khỏi xe ngựa, yên lặng nhìn cảnh tượng này, không nói lời nào.

Chương 205: Thiếu niên mơ hồ

Trên đường đến đây, Khương Tuyết Ninh không thể không nghĩ, gặp lại thiếu niên ngày xưa trong tình huống như thế này, hai năm vất vả ngủ đông, không có thân phận Dũng Nghị hầu thế tử cao quý, liệu hắn có khổ sở, buồn bã hay không, cuối cùng trở nên như thế nào?

Kiếp này rõ ràng tốt hơn kiếp trước.

Nhưng bất luận trong đầu nàng có phác họa thế nào, cũng không thể tưởng tượng được dáng vẻ thiếu niên, trái lại là gương mặt khải hoàn về triều của vị tướng quân trẻ tuổi, thường hiện ra từ nơi sâu thẳm trong ký ức nàng, khiến nàng toát mồ hôi lạnh.

Đó là người bị trò đời và cừu hận thấm đẫm.

Năm đó hắn đi theo con đường dài trong thành từ xa, khiêng quan tài Thẩm Chỉ Y trở về, mặc một thân đồ trắng, nhưng lại không có chút bi thương nên có nào. Cả người nhuốm lệ khí binh đao. Đôi mắt phẳng lặng mà lạnh nhạt, lạnh lẽo mà thâm trầm, khi nhìn người khác không nói gì, như thể mọc ra gai, bén nhọn đâm vào người. Bởi vậy đường nét tuy quen thuộc, nhưng Khương Tuyết Ninh lại không thể nhớ ra thiếu niên lang hào hoa phong nhã năm đó rốt cuộc trông như thế nào.

Nhưng giờ đây, dường như cũng không có gì thay đổi.

Dù hắn cao hơn, làn da trắng bóc như quý công tử ngày xưa cũng trở nên rám nắng hơn, khóe mắt chân mày hắn đổi thay cùng nước non sau những gì đã trải qua, nhưng đôi mắt sáng như sao trời, hừng hực hơi ấm như mặt trời ban trưa, vô tư chân thành tựa trời

cao trăng sáng, chỉ khiến con tim người ta nóng rực khi nghe được âm thanh quen thuộc lại mang sự trầm khàn lạ lẫm này.

Hắn mặc trên mình y phục vải thô, lún phún râu.

Nhưng hắn vốn là tiểu hầu gia ăn sung mặc sướng, muốn gì được nấy ở kinh thành.

Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu, nhìn hắn thật lâu, họng đắng chát, không kiềm nổi vành mắt nóng hổi, mới gọi một tiếng "Yến Lâm" nghẹn ngào.

Hai năm trôi qua, thiếu nữ cũng càng thêm xinh đẹp.

Dáng người yêu kiều, da trắng tóc đen.

Chỉ có điều khi ánh mắt ướt nhòe nhìn về hắn, vẫn khiến trái tim hắn trở nên mềm nhũn, khiến hắn nghĩ đến con hươu nhỏ giữa khu rừng mờ sương. Yến Lâm muốn cẩn thận nâng niu nàng, dỗ nàng vui, chơi với nàng, để gương mặt nàng nở nụ cười khiến trái tim rung động.

Giây phút hắn ôm nàng vào lòng, cũng là giây phút hắn được an ủi chưa từng có trong hai năm vừa qua.

Hầu phủ có chuyện, tịch biên lưu đày.

Hắn và người nhà đi từ kinh thành đến Hoàng Châu, trên đường thậm chí còn mấy lần bị ám sát, nhưng đều có người bảo vệ trong bóng tối. Sau khi đến Hoàng Châu, thân mang tội, càng phải lao dịch nặng nề. Thân thể phụ thân hắn vốn đã không tốt, trên đường, dọc đường nhiễm phong hàn, rất lâu không có chuyển biến tốt.

Đút lót trên dưới, mời đại phu khám bệnh, đều cần tiêu tiền.

Đến lúc này, hắn mới biết cái rương Khương Tuyết Ninh âm thầm

phái người đến đưa cho hắn nặng biết bao nhiêu.

Không bao lâu sau, thư của Tạ tiên sinh tới.

Sau đó, cái gọi là hỗ trợ của "ruộng muối Nhậm thị" cũng đến rồi.

Trời cao đường xa, thư phải mấy ngày mới tới được một bức.

Nhưng trong những ngày ở Hoàng Châu đếm từng giờ trôi qua, lại giống như hũ rượu mạnh được hâm nóng trong ngày đông rét buốt, khiến người ta cắn răng kiên trì niềm hi vọng nhỏ bé, cho đến khi nó mọc sâu vào trong lòng đất cằn cỗi, từ từ bám chắc đâm sâu gốc rễ. Thậm chí mặc kệ nghịch cảnh bão táp mưa sa, dần dần nảy mầm, xòe cành, như tùng bách trong khe đá nứt, có một sức mạnh kiên định khác thường.

Hắn không lăn lộn trong tuyệt vọng.

Mỗi ngày đều tràn đầy niềm tin vào hôm sau.

Cho đến hôm nay, nàng cuối cùng cũng tới.

Có trời mới biết khi hắn nhận được tin nàng sẽ tới cùng Tạ Nguy đã vui đến mức nào.

Thậm chí đã bắt đầu chờ mong từ trước đó hai ngày.

Cả khi xử lí việc quân, cũng đôi lúc thất thần trước nay hiếm thấy.

Cho đến bây giờ hắn gặp được nàng.

Nỗi lòng tràn đầy mong nhớ mới hoàn toàn buông xuống, hóa thành sự khoan khoái của tình yêu, lại khiến hắn vui mừng không kiềm chế nổi, sau khi ôm nàng thật chặt trong lòng, mới ý thức được bản thân thất lễ.

Thiếu niên rốt cuộc đã trưởng thành.

Khi khóe mắt thoáng thấy ánh nhìn kinh ngạc chăm chú của binh sĩ chung quanh, tuy hành động của hắn xuất phát từ lòng chân thành, nhưng dù sao bây giờ không phải lúc tùy hứng làm loạn như xưa nữa, không nhịn được đỏ cả mặt, đằng hắng một tiếng, thả người ra.

Thế là, cuối cùng cũng thấy Tạ Nguy ngồi trong xe chòng chọc nhìn họ đã lâu.

Lúc này không khí trở nên yên tĩnh.

Bấy giờ Yến Lâm mới phát hiện, vừa rồi Khương Tuyết Ninh bước từ trong cỗ xe ngựa đó ra, hai người đi tới trên cùng một xe. Trong lòng bèn đột nhiên cảm thấy kì lạ, nhưng trong khoảng thời gian đặc biệt này, cũng không nghĩ sâu xa hơn.

Dừng lại một chốc, hắn quan sát đối phương, rồi thu lại sự lỗ mãng vừa rồi, nghiêm chỉnh khom người hành lễ: “Bái kiến Tạ tiên sinh.”

Tạ Nguy nhàn nhạt cụp mắt, nói: “Vào thành trước đã.”

Yến Lâm cũng biết đây không phải là nơi để nói chuyện, liền đáp “vâng”, cử một đội binh lính hộ tống xe ngựa, lên phía trước mở đường, đi vào trong thành. Hắn cưỡi trên con ngựa cao, còn hỏi Khương Tuyết Ninh có muốn cưỡi ngựa không. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh cũng không để ý nhiều.

Từ sau khi Tạ Nguy nhận được thánh chỉ, thì đều ở trong xe, ngày đêm tăng tốc tới Hãn Châu, chưa nói đến việc xương cốt như muốn rụng rời, thì lúc nào cũng phải ở trong xe ngột ngạt không có cơ hội để xả hơi.

Bỗng nhiên được đến vùng đất xa lạ, khó mà không nổi hứng ham

chơi.

Hiển nhiên nàng đồng ý, cẩn thận cưỡi lên con ngựa nhỏ mà binh lính dắt tới, cưỡi bên cạnh con ngựa của Yến Lâm, cùng đi vào thành.

Tạ Nguy chỉ ngồi trong xe nhìn, cũng không cản nàng.

Thành Hãn Châu không lớn, kiến trúc trong thành cũng không phồn hoa như kinh thành, tinh tế như Giang Nam, chỗ nào cũng thể hiện sự thô kệch, tường thành khá dày, trông vô cùng bền chắc.

Binh lính đi lại trong thành còn nhiều hơn bách tính.

Nhưng nhìn dáng vẻ người dân xung quanh, như thể thấy nhiều rồi, không hề cảm thấy không thích hợp, bày hàng cứ bày hàng, rao bán cứ rao bán.

Những nơi thế này, phong thủy không mấy nuông chiều dung nhan con người.

Phần lớn làn da của cô nương bản địa đều thô ráp.

Khương Tuyết Ninh là cô nương được nuôi nấng trong kinh thành phồn hoa, lại ngấm nhuần trong sự uyển chuyển của Giang Nam trong hai năm, thực sự xinh đẹp kiều diễm bức người, còn cưỡi ngựa chen giữa đám binh lính da dày thịt béo, những người nhìn thấy nàng không ai là không bị kinh ngạc không thôi, thậm chí còn có đứa bé không hiểu chuyện tay cầm bánh bao chay, đuổi theo sau hô "tiên nữ tỷ tỷ", khiến cười khác không nhịn được cười.

Dáng vẻ Yến Lâm giống như năm xưa đưa nàng đi chơi khắp kinh thành, chỉ vào những thứ bên đường nói cho nàng nghe, nhưng giọng nói đã trầm hơn xưa, cũng hoàn toàn không giống quý công tử vô lo vô nghĩ nữa.

Hắn từng gặp chìm nổi, hiểu thấu chuyện đời.

Nên dù là khi kể chuyện bữa đói bữa no của người bên đường, đều có sự thương xót không giống với trước đây, biết được bách tính phàm tục lúc nào làm việc, lúc nào nghỉ ngơi, ngũ cốc một ngày thu được bao nhiêu, nhà thợ rèn phố đông có phải có một bà lão què cụt không…

Khương Tuyết Ninh lắng nghe, không kìm được quay đầu nhìn hắn.

Đường nét của tướng quân trẻ tuổi, trầm lắng kiên định.

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy vậy mà sự lạnh lùng tàn nhẫn trôi đi của thời gian, cũng mang chút dịu dàng, điêu khắc thiếu niên trong trí nhớ của nàng thành dáng vẻ làm lay động lòng người như vậy, thế là bất giác cười lên.

Binh sĩ đi cùng vừa kinh ngạc, vừa hoang mang.

Yến tướng quân khi mới đến, tác phong có thể coi là sấm rền gió cuốn, dù lúc nghiên cứu bố phòng thường cùng ăn cùng ở với binh sĩ, không hề giống như người đã từng là tiểu hầu gia, vô cùng giản dị gần gũi, nhưng cũng chưa từng thấy hắn đối đãi thế này với ai.

Cô nương xinh đẹp này, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Chương 206: Kiếm và hoa

Thành trì biên quan, đa số là dùng để đóng quân.

Phủ tướng quân được xây dựng ở vị trí trung tâm thành trì, là phủ đệ của các tướng quân đóng quân ở Hãn Châu và Nhạn Môn quan các đời trước, bên trong có thiết lập ấn phòng cơ mật, phòng nghị sự đối sách, phòng phát lương bổng, có thể nói rằng chim sẻ tuy nhỏ nhưng đầy đủ nội tạng. Trong thành Hãn Châu nhỏ bé này, chiếm một diện tích như vậy xem như là rất lớn rồi.

Yến Lâm dẫn họ đi thẳng một đường đến cửa phủ.

“Trong thành đã sớm nhận được tin tức Tạ tiên sinh đến đây đốc quân, tất cả các tướng lĩnh có phẩm cấp trong quân đều đã đến chờ bên trong.”

Hắn xuống ngựa ngay cửa ra vào, đưa dây cương cho một binh sĩ đứng ở bên, còn tiện tay giúp đỡ Khương Tuyết Ninh muốn xuống ngựa ở bên cạnh, nói một tiếng với Tạ Nguy đang còn ở trong xe ngựa, đồng thời đưa tay ra làm động tác mời.

”Mời tiên sinh.”

Tạ Nguy không mặc quan phục, chỉ có một thân tố y (y phục trắng).

Người bên ngoài chỉ nghe nói trong hai ngày này sẽ có quan lớn từ trong kinh tới, vẫn luôn suy đoán trong lòng rốt cuộc là nhân vật lớn nào, bây giờ nhìn thấy không khỏi sửng sốt một chút, theo sau đó là sự kinh ngạc.

Người như vậy mà lại là quan gia sao?

Ngược lại Tạ Nguy không nhìn những người khác, sau khi xuống xe, cùng Yến Lâm bước lên bậc thang, đi vào phủ tướng quân, chỉ hỏi: "Có muốn cùng vào nghe nghị sự không?"

Khương Tuyết Ninh sửng sốt một chút mới phản ứng lại: "Tiên sinh hỏi ta sao?"

Tạ Nguy thoáng nhìn nàng không nói lời nào.

Khương Tuyết Ninh bất giác rùng mình, cảm thấy ánh mắt của tên Tạ Cư An này khiến người ta rét lạnh, nàng khẽ ưỡn thẳng lưng, vô thức nhìn thoáng qua Yến Lâm, ngẫm nghĩ mối quan hệ giữa hai người, cảm thấy bản thân vẫn là đừng cuốn vào chuyện này, nên nói: "Không đâu, ta đâu nghe hiểu mấy chuyện này, để Yến Lâm tìm một người đưa ta đi nghỉ ngơi trước là được."

Một tiếng "Yến Lâm" này thốt ra khiến người xung quanh nghe mà đổ mồ hôi lạnh.

Nhưng nàng lại không cảm thấy gì.

Yến Lâm cũng không hề có ý kiến gì, truyền lệnh cho lão quản gia phủ tướng quân, dẫn Khương Tuyết Ninh đến phòng cho khách.

Tạ Nguy khoát tay với Kiếm Thư nói: "Ngươi cũng đi theo nàng."

Kiếm Thư cúi đầu đáp: "Vâng."

Hắn lùi khỏi vị trí bên cạnh Tạ Nguy, tự động đi theo Khương Tuyết Ninh.

Điều này làm Khương Tuyết Ninh có phần khó hiểu.

Nhưng nghĩ lại, tuy Yến Lâm đã chấp chưởng binh quyền, nhưng dù

sao cũng trong thời gian ngắn, thời điếm này ai biết được sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào, cẩn thận chạy được thuyền vạn năm, phái một người đi theo nàng cũng hợp lý.

Nàng cũng không nói gì nữa, xoay người đi theo quản gia.

Yến Lâm nhìn theo Kiếm Thư đi phía sau nàng, chẳng biết sao bỗng nhíu nhíu mày, cảm thấy có chút kỳ lạ mơ hồ.

Hắn thay đổi ánh mắt nhìn về phía Tạ Nguy.

Tạ Nguy không phản ứng gì, chỉ nói một câu: “Chúng ta cũng đi thôi.” Hắn bước qua tiền sảnh, đến thẳng phòng nghị sự.

Mười vạn quân đóng tại biên quan, tướng lĩnh có danh tiếng cũng khoảng mười mấy người, còn tính thêm quan viên châu phủ Hãn Châu nữa, nên lúc Tạ Nguy tới đã thấy có phần náo nhiệt.

Hắn trấn định tự nhiên, những người này ít nhiều lại có chút thấp thỏm.

Dù sao cũng đã sắp vào đông, trước giờ cũng chưa từng nghe nói có người chủ động khơi mào chiến tranh vào mùa đông, bọn họ đều có lo lắng của mình.

Yến Lâm đến Hãn Châu từ tháng trước.

Đơn thương độc mã.

Khi đó trên người hắn không có điều lệnh, cũng không có thánh chỉ, lại còn là “tội tướng” tự ý rời khỏi nơi lưu đày, may mắn là ở biên ải không có nhiều người biết hắn, vừa hay nhân cơ hội này tìm hiểu tình hình biên quan.

Việc lãnh binh tác chiến vốn đảm nhận bởi Dũng Nghị Hầu phủ.

Trong hàng tướng lĩnh biên quan có không ít người là bộ hạ cũ của phụ thân hắn – Yến Mục.

Đây vốn là một chuyện tốt.

Tuy nhiên, sau biến cố của Hầu phủ, rất nhiều người cũng bị liên lụy, hoặc trong quân đội không được tiến thêm một bước, hoặc bị cách chức, giáng chức, quyền chưởng quản mười vạn quân đồn trú ở Hãn Châu đương nhiên thuộc Tiêu thị.

Vì vậy, vào ngày đầu tiên lên nắm quyền, để có thể thuận lợi truyền lệnh trong tương lai, Yến Lâm đã làm một việc.

"Chém à?"

Khương Tuyết Ninh đi theo quản gia đến phòng khách, trên đường đi cũng không quên nghe ngóng chút tình hình biên quan, nhưng khi nghe đến chuyện Yến Lâm không nhắc đến trên đường đi lúc nãy, không khỏi sửng sốt.

"Lâm trận trảm tướng…"

Lão quản gia đã lớn tuổi, eo lưng còng hết, không hề cảm thấy đáng tiếc cho kẻ xui xẻo đã rơi mất đầu kia, ồm ồm nói: "Yến tướng quân vừa đến Hãn Châu, đây không phải chuyện tốt lớn giúp cho bách tính sao? Những năm gần đây biên quan không có chiến tranh, không biết đã nuôi ra bao nhiêu phế vật, hút máu trên thân những bách tính thấp cổ bé họng như chúng ta. Giết chết hắn quả là thống khoái, đáng đời!"

Khương Tuyết Ninh đột nhiên im lặng.

Lão quản gia vẫn còn dông dài: "Mắt thấy Thát Đát người ta sắp đánh đến nơi, một lũ ăn hại còn muốn lui quân. Hôm trước là trưởng công chúa đi hoà thân, ngày mai có khi lũ chó má đó còn muốn vào thành cướp đoạt khuê nữ. Tướng quân không muốn đánh trận là

tướng quân tốt, còn loại tướng quân không dám đánh trận thì phải lôi ra chém như thế. Giờ ngài tới đã trễ rồi, nếu tới sớm vài hôm, đầu đài điểm tướng ngoài thành vẫn còn lưu lại vết máu chưa khô nhé, đẹp lắm."

Kiếm Thư lặng lẽ nhìn thoáng qua Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh như có điều suy nghĩ.

Lão quản gia đã đến trước phòng khách, nói nửa ngày rốt cuộc mới phản ứng được, nên vội vàng khom người nói: "Xem ta này, lớn tuổi rồi nên nói cũng nhiều, cũng không biết những lời này có nên nói trước mặt quý nhân hay không, mong ngài đừng trách tội."

Chẳng qua Khương Tuyết Ninh lại có chút ngoài ý muốn.

Kỳ thật cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Muốn đứng vững gót chân ở chỗ như vậy, chân chính chấp chưởng binh quyền cũng không thể thiếu những thủ đoạn sát phạt. Chỉ có giết gà dọa khỉ mới có thể làm cho những người còn lại kia lo sợ trong lòng, khiến cho những bộ hạ cũ của Hầu phủ trong quân kia chân chính tâm phục khẩu phục.

Nàng chỉ là có chút thương tiếc cho thiếu niên năm ấy…

Đơn thương độc mã ở nơi thế này, trong lúc tứ cố vô thân còn phải đề ra đủ loại quyết sách, trong đó không rõ đã gặp phải biết bao gian nguy, lúc gặp nàng cũng không hề nhắc lấy một lời, giống như hết thảy mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió vậy.

Khương Tuyết Ninh cảm tạ lão quản gia, tự mình đi vào phòng, phát hiện căn phòng này đã được bố trí tỉ mỉ, cũng không trông thô kệch như vẻ bên ngoài, trên bàn trang điểm đã bày biện đầy đủ son phấn vừa mua.

Nàng không khỏi cười khẽ một tiếng.

Quay đầu nói với Kiếm Thư: “Ta ở trong phòng cũng không ra ngoài, ngươi về đi theo tiên sinh nhà ngươi trước đi, lỡ như người có dặn dò điều gì cũng kịp thời đi làm.”

Kiếm Thư hơi do dự, đại khái cũng thấy nơi hoàn cảnh xa lạ như Hãn Châu này khiến người ta lo lắng, khom lưng chào nàng một cái, cũng không nói nhiều thêm nữa, cáo từ rồi đi về hướng phòng nghị sự.

Trước khi tới, đương nhiên Tạ Nguy đã tìm hiểu tình hình trong thành.

Nỗi lo lắng nhất của những tướng lĩnh này không gì qua khỏi chuyện lương thảo.

Triều đình phái Tạ Nguy tới làm đốc quân, thực chất là tới đề phòng biên quan tạo phản, đương nhiên sẽ không chuẩn bị những thứ như lương thảo, có thể nói là có tiếng mà không có miếng. Nhưng Tạ Nguy và Yến Lâm đã có dự định khác, Thát Đát nhất định phải đánh, Thẩm Chỉ Y cũng nhất định phải cứu, nên trả lời về vấn đề lương thảo cũng không hề bối rối, chỉ nói là lương thảo đang trên đường tới, mọi người không cần phải lo lắng. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Đại quan đến từ kinh thành như hắn đã nói vậy, đám người cũng thoáng yên tâm một chút.

Nghị sự xong, chỉ nói tối nay sẽ thiết yến tiếp đãi Tạ Nguy đón gió tẩy trần, sau đó cáo lui.

Phòng nghị sự lúc này chỉ còn Tạ Nguy và Yến Lâm.

Nước trà trong chén đã nguội một phần.

Tạ Nguy bưng lên uống một ngụm.

Yến Lâm nhìn hắn chằm chằm, đáy mắt hiếm khi xuất hiện mấy phần do dự, thậm chí còn mang theo tia dò xét khác thường. Hắn muốn phát hiện điều gì đó từ nét mặt Tạ Nguy, cố gắng tìm kiếm một số manh mối từ sự ngóng đợi và trông mong của phụ thân hắn trong hai năm qua.

Lúc trước khi Dũng Nghị hầu phủ gặp nạn bị lừa khám nhà diệt tộc, may mà có người đứng phía sau xuất thủ tương trợ.

Người này chính là Tạ Nguy.

Nhưng mà Tạ tiên sinh và hầu phủ có quan hệ gì đâu? Bên ngoài cũng không hề có, chẳng qua là tiên sinh lúc Yến Lâm hắn vào cung đọc sách thôi.

Lúc trước khi phụ thân bị bệnh, Yến Lâm từng có suy đoán của bản thân, hỏi phụ thân: “Rốt cuộc Tạ tiên sinh là ai?”

Phụ thân ho khan kịch liệt, không chịu tiết lộ điều gì.

Chỉ có đôi mắt ngấn lệ, nói với hắn: “Là người con phải hoàn toàn tin tưởng.”

Vào lúc đó, trong lòng Yến Lâm đã âm thầm có đáp án.

Yến Lâm trầm mặc nửa ngày mới nói: “Những năm qua, cảm ơn Tạ tiên sinh đã chiếu cố.”

Tạ Nguy như có điều suy nghĩ: “Hầu gia vẫn ổn chứ?”

Yến Lâm đáp: “Những năm sống ở kinh thành luôn có những chuyện ép buộc bản thân, phụ thân đã sớm có bệnh trong người, trên đường đến Hoàng Châu lại chuyển biến nặng hơn. Nhưng sau khi đến bên kia, những ngày khổ cực đã qua, những ngày thanh nhàn tới, dường như đã gỡ được nút thắt trong lòng, an dưỡng cũng dần tốt lên. Khi

ta rời khỏi Hoàng Châu, Lữ lão bản đến chiếu cố, đã sắp xếp cho người thoả đáng."

Tạ Nguy gật đầu, không nói gì thêm.

Từ trước đến nay hắn không phải là người dễ dàng thân cận với người khác.

Yến Lâm rất khó tưởng tượng, Tạ tiên sinh chính là huynh trưởng ngày xưa của bản thân, nhìn rồi lại nhìn, rốt cuộc cũng không đổi được xưng hô, lại hỏi: "Tiên sinh đến đây lần này, triều đình bên kia phải làm sao đây?"

Tạ Nguy đáp: "Từ biên quan đến kinh thành cũng mất một khoảng thời gian, chuyện lớn như đánh trận, ngay cả khi kiểm soát được Hãn Châu, cũng không thể chặn được tin tức. Bởi vậy chiến sự cần tốc chiến tốc thắng, nếu không đợi triều đình kịp phản ứng, nói không chừng sẽ là hai mặt thụ địch. Nhưng nếu có thể đánh bại Thát Đát, cứu công chúa trước khi triều đình kịp phản ứng, coi như đã thắng được một nước cờ. Đến lúc ấy ta nói rằng lúc ta đến Hãn Châu, quân đóng ở biên quan đã rơi vào tầm kiểm soát của ngươi, sự việc đã nằm ngoài khả năng thay đổi của ta, chỉ đành nước chảy bèo trôi. Ngươi chấp chưởng binh quyền, lại được lòng dân, triều đình sẽ không dám ra tay với ngươi, ngược lại sẽ tìm trăm phương ngàn kế chiêu an, phong ngươi thành công hầu bá tước."

Yến Lâm lập tức nhíu mi: "Công hầu bá tước?"

Tạ Nguy tựa tiếu phi tiếu nhìn hắn: "Không muốn sao?"

Yến Lâm thản nhiên: "Không muốn."

Tạ Nguy nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, khóe môi hơi cong lên có chút khó đoán, nói: "Không muốn cũng đơn giản."

Hai người cũng không nói chuyện quá lâu.

Tạ Nguy cũng một đường ngựa xe vất vả tới, buổi tối còn có yến tiệc xã giao, sau khi nói vài câu với Yến Lâm, ra khỏi phòng nghị sự tiến về phòng khách của bản thân, sau khi hỏi thăm tình huống của Khương Tuyết Ninh bên kia, thì rửa mặt rồi nghỉ ngơi hai canh giờ.

Đến khi sắc trời dần tối, bên ngoài có người đến mời, hắn mới ra ngoài.

Yến tiệc được bày biện bên trong phủ tướng quân.

Từ trên xuống dưới đều biết có quý nhân trong kinh tới.

Ngoại trừ vị Tạ tiên sinh trông giống thần tiên kia ra, người thu hút nhiều sự chú ý nhất chính là "Ninh Nhị cô nương". Mọi người đều không biết thân phận tên họ của nàng, chỉ nghe những người hộ tống nàng đến đây đều gọi nàng như vậy, nên cũng theo đó xưng hô với nàng, đều cho rằng nàng họ "Ninh", xếp thứ hai trong nhà.

Yến tướng quân đối đãi đặc biệt với nàng như thế nào, chỉ trong vòng một buổi chiều, đã truyền khắp thành Hãn Châu.

Người trong phủ không dám chậm trễ.

Hơn nữa Yên Lâm cũng đã căn dặn, yến tiệc tối đón gió tẩy trần, tất nhiên cũng mời nàng tham dự.

Bên ngoài sân đã sớm bố trí một phen, bàn ghế trong phòng nghị sự đều được sắp xếp mới, rượu ngon món ngon hiếm có cũng được bưng lên.

Lúc Khương Tuyết Ninh tới, mọi người đã tới cũng gần như đông đủ.

Tạ Nguy ngồi ở phía trên.

Yến Lâm ngồi đối diện hắn.

Nàng cho rằng mình chỉ đến đây ăn uống, không phải tham gia náo nhiệt, chỉ ngồi gần những nữ quyến do các quan tướng khác đưa đến, nghe họ kể những câu chuyện thú vị gần đây ở biên ải.

Không thể nghi ngờ, Khương Tuyết Ninh ở trong đám phu nhân tiểu thư này tuyệt đối trở thành tiêu điểm của sự chú ý.

Mọi người không khỏi tò mò thân phận của nàng.

Nàng cũng không nói đến thân phận của mình, chỉ nói mình là học sinh của Tạ Nguy, bằng hữu của Yến Lâm, mọi người nghe xong đều há hốc mồm kinh ngạc, thậm chí còn đến chúc rượu nàng.

Khương Tuyết Ninh quả thực không có tửu lượng cao cho lắm.

Nhưng đoạn đường này gian nan vất vả, cuối cùng cũng đến biên quan, chờ Vưu Phương Ngâm, Lữ Hiển thu xếp lương thảo quân nhu xong là có thể đánh Thát Đát, cứu công chúa ra, dù sao trong lòng nàng cũng có chút kỳ vọng lẫn vui sướng, ậm ừ uống hai chén rượu đã cảm thấy chóng mặt.

Nữ tử biên quan vô cùng hào sảng.

Dù đã trở thành phụ nhân nội trạch cũng không hề gò bó như trong quân đội, còn khá thoải mái, thấy nàng cũng không thật sự cự tuyệt, ngược lại còn thuyết phục nàng uống càng hăng.

Sau khi Khương Tuyết Ninh uống thêm hai ly, đột nhiên xuất hiện dấu hiệu cảnh báo.

Nàng cũng không dám làm càn quá mức trong trường hợp này, vả lại nàng cũng không phải cô nương lớn lên ở Bắc Địa, quả thực không chịu nổi nữa, vội vã tìm cớ ra ngoài hóng gió giải rượu để chạy trước.

Đám tướng soái bên kia cũng đã qua ba tuần rượu.

Từ xa nhìn thấy Khương Tuyết Ninh ra ngoài, Yến Lâm không khỏi lo lắng, bèn nói với Tạ Nguy đối diện và người ngồi bên cạnh mình một câu: “Xin lỗi không tiếp được” sau đó đặt ly rượu xuống rồi cũng rời khỏi sảnh.

Sau lưng lập tức vang lên những tiếng cười thiện ý.

Hôm nay người nào trong thành mà không nghe nói tin đồn kia?

Dù không biết thân phận của Ninh Nhị cô nương kia, nhưng cũng đoán được là người trong lòng của Yên Lâm.

Nhìn người bước ra ngoài, chẳng lẽ còn không biết hắn đi làm gì sao?

Thế là trong yến tiệc có người trêu chọc: “Anh hùng cũng khó qua ải mỹ nhân.”

Những người khác đương nhiên đều phụ hoạ.

Duy chỉ có Tạ Nguy lạnh lùng nhìn, bưng ly rượu lên.

Những người có mặt ở đây đều biết vị này là đế sư đương triều, không dám có một chút thất lễ nào, vô cùng có mắt nhìn, vừa thấy hắn bưng chén rượu lên, lập tức nở nụ cười tiến lên nâng ly mời rượu.

Tạ Nguy cầm ly rượu, cũng không khước từ.

Ngón tay hắn thon dài như ngọc trúc, tư thế uống rượu rất tao nhã, chỉ là thần sắc trên mặt hơi có vẻ lạnh nhạt, đối với người khác cũng không thân thiện. Các tướng lĩnh cũng không dám làm càn, ngược lại sinh ra lòng kiêng kỵ đối với hắn, càng thêm cẩn thận.

Trong hành lang bên ngoài treo từng chiếc đèn lồng, có người hầu bưng rượu thức ăn chờ lệnh, đi tới đi lui trong ngoài.

Khương Tuyết Ninh từ bên trong sảnh ra, liền ngồi dựa vào ghế mỹ nhân ở ngả rẽ hóng gió.

Bắc Địa gió rét, quét qua mặt cũng làm người ta thanh tỉnh.

Yến Lâm từ sảnh đi ra, thoáng đã nhận ra bóng lưng không rõ lắm trong bóng tối của nàng, đang định đi về phía trước, quay đầu lại liền nhìn thấy khóm cẩm chướng nhỏ đang nở rộ bên hành lang.

Bông hoa vòng màu trắng bên ngoài và màu tím bên trong.

Những bông hoa tuy chỉ to hơn đồng xu một chút nhưng vẫn xinh xắn, đáng yêu cực kỳ hiếm thấy giữa tiết trời lạnh lẽo của Bắc Địa.

Hắn dừng lại ngắm nghía một lúc, chợt nhớ ra điều gì đó, không khỏi mỉm cười, cúi người xuống hái một đoá hoa, thêm cả đoạn thân mảnh khảnh chỉ dài khoảng ngón tay, mọc một chiếc lá nhỏ.

Xoay một vòng giữa các ngón tay, liền chắp tay đi về hướng Khương Tuyết Ninh.

Đợi đến khi tới gần, mới đằng hắng một cái.

Khương Tuyết Ninh quay đầu nhìn thấy hắn, không khỏi kinh ngạc nhướng mày, đứng dậy cười nói: “Sao huynh cũng ra ngoài rồi?”

Yến Lâm nói: “Vì thấy nàng đi ra.”

Khương Tuyết Ninh ngước mắt, hơi ngẩng đầu lên nhìn hắn, lẩm bẩm nói: “Đây là Hãn Châu đó, huynh là thống soái tam quân, làm gì có đạo lý tùy tiện rời khỏi yến tiệc, đừng tuỳ hứng như vậy, cẩn thận lát nữa tiên sinh lại mắng huynh.”

Yên Lâm nghĩ có gì mà phải lo lắng chứ?

Rõ ràng đã đến đây gần một ngày rồi, không phải là nghị sự thương lượng thì cũng là bố trí sắp xếp, ngoại trừ trên đường đi lúc tới nói được vài câu chẳng đâu vào đâu, kì thực vẫn không có cơ hội nói chuyện.

Hắn nhìn nàng: "Hai năm qua sống tốt chứ?"

Ở nơi xa trong sảnh, âm thanh ăn uống linh đình truyền đến.

Xung quanh đây lại cực kỳ yên tĩnh.

Ngọn đèn lồng nhẹ nhàng đong đưa trong gió se lạnh, cũng nhẹ nhàng đong đưa trong tầm mắt của Khương Tuyết Ninh. Nàng cong môi cười: "Sao ta lại sống không tốt được?"

Trầm mặc nửa ngày lại hỏi: "Huynh thì sao?"

Đôi mắt đen sâu thẳm của Yến Lâm được ánh sáng hơi chói mắt chiếu vào, có chút cảm giác ấm áp, hắn chậm rãi nói: "Cũng không tệ như ta nghĩ." *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Nhất thời cả hai đều im lặng.

Trăng sáng treo cao trên trời đêm xanh thẳm như mực.

Ánh trăng sáng tỏ như tơ lụa trắng, trong trẻo như sương lạnh.

Yến Lâm bước gần thêm một bước mới hỏi: "Sao lại đi cùng Tạ tiên sinh đến đây?"

Khương Tuyết Ninh nhớ tới Tạ Nguy, không nói gì.

Yến Lâm nhìn nàng hồi lâu, lại hỏi: "Trương Già đâu?"

Giờ khắc này, Khương Tuyết Ninh giống như bị cái gì đánh trúng.

Nàng đã rất lâu không nhớ đến người này.

Đột nhiên nghe thấy cái tên này, một loại đau đớn âm ỉ quen thuộc cuồn cuộn dâng lên, làm cho hốc mắt nàng có chút ẩm ướt, lại không biết nên nói gì, ánh mắt có chút ảm đạm cụp xuống.

Kỳ thật cũng không cần nói gì.

Dù sao Yến Lâm cũng cùng nàng trải qua những tháng ngày quậy phá đầu đường cuối ngõ, tuy hắn không biết rõ về nàng như lòng bàn tay nhưng cũng có thể phân biệt được cảm xúc của nàng, đoán chừng là không có kết quả tốt.

Do dự một lúc, hắn vẫn lấy bông cẩm chướng kia ra đưa cho nàng.

Hắn chỉ cười: "Có gì to tát đâu. Đây, ta vừa thấy ban nãy đã hái cho nàng, nàng đừng buồn nữa."

Trong đêm yên tĩnh, cánh hoa nho nhỏ khẽ run rẩy.

Ánh mắt Khương Tuyết Ninh từ trên mặt hắn chuyển xuống bông hoa, nàng nhớ lại đêm mưa rất lâu trước kia, chuỗi hoa nhài mùa đông ấy, nước mắt cuối cùng vẫn lăn dài từ trên mi, nhưng nàng chỉ nhìn hắn mà không đưa tay ra đón lấy.

Yến Lâm bỗng nhiên thấy tức giận.

Tức nàng lại như vậy.

Trong lúc nhất thời, hắn muốn ôm nàng thật chặt vào lòng, nhưng rốt cuộc hắn cũng không phải là thiếu niên khinh cuồng khi ấy, chỉ nói: "Cho dù không có Trương Già, cũng không phải ta, đúng không?"

Khương Tuyết Ninh không dám trả lời.

Yến Lâm đột nhiên cười một tiếng.

Hắn nhìn cành cẩm chướng một lúc, cuối cùng giơ tay ngắt đi bông hoa phía trên, chỉ đưa cành hoa còn lại một chiếc lá cho nàng, vừa là cưng chiều, lại thêm chút bất đắc dĩ, còn có loại cảm giác đau buồn nhàn nhạt: "Dù sao cũng xem như tấm lòng của ta, đừng cự tuyệt."

Lúc này Khương Tuyết Ninh mới nhận lấy.

Chóp mũi nàng đau nhức, hai mắt cay xè, dường như có chút nghẹn ngào đáp: "Ừ."

Yến Lâm lại cười xoa đầu nàng: "Hai năm không gặp, sao vẫn còn như vậy? Khó trách người ta không muốn nàng."

Khương Tuyết Ninh nghĩ, chuyện ta và Trương Già là muốn hay không mà được sao?

Chỉ là cõi lòng nàng mặc dù đầy bi thương, cũng bị hắn xoa loạn trên đầu một hồi phá rối, nhất thời nín khóc mà cười, mắng hắn: "Trương đại nhân mà nghe thấy mấy câu nói hàm hồ này của huynh, dù tốt tính đến đâu cũng sẽ đánh huynh cho mà xem."

Yến Lâm nhìn nàng, cũng không phản bác, chỉ nói: "Bên ngoài gió rét, trở về đi."

Khương Tuyết Ninh cũng cảm thấy mệt mỏi, không muốn quay lại yến tiệc nữa, vì vậy gật đầu, muốn trở về phòng khách ngủ một giấc.

Chỉ là nàng đi về phía trước vài bước thì dừng lại.

Xoay người lại, cầm cành hoa mảnh khảnh trong tay, nhìn Yến Lâm ngày càng thành thục đang đứng cách mình mấy bước, hết sức nghiêm túc nói: "Yến Lâm, ta không buồn, ta thật sự rất rất vui."

Rất vui vì huynh vẫn là thiếu niên chịu hái hoa vì ta.

Tuy rằng…

Ta đã không còn là cô nương có thể yên tâm thoải mái nhận hoa của huynh nữa.

Nàng đã đi rất xa rồi.

Đèn đuốc bên trên hành lang vẫn như trước.

Yến Lâm đứng thẳng người, bóng dáng hắn kéo dài trên mặt đất, ngón tay có một lớp chai mỏng vì cầm kiếm quanh năm, bông hoa cẩm chướng trắng tím nho nhỏ rủ xuống giữa các ngón tay, lẳng lặng yên tĩnh.

Qua thật lâu, hắn mới chậm rãi mỉm cười.

Chương 207: Chua

Khương Tuyết Ninh vừa về đến phòng thì mơ màng buồn ngủ, gắng gượng rửa mặt, nhân lúc trời lạnh làm tổ trên giường đi ngủ.

Đợi đến sáng hôm sau tỉnh giấc, sắc trời sớm đã sáng rõ.

Cả phủ Tướng quân an tĩnh, cũng không nghe thấy âm thanh ăn uống linh đình tối qua, có lẽ yến tiệc tẩy trần tiếp đón đã kết thúc, nàng ngáp một cái rồi ngồi dậy. Dù sao cũng đã lỡ mất thời gian ăn điểm tâm sáng, nàng sai người lấy nước tắm gội, chậm chạp sửa soạn, chuẩn bị ăn bữa trưa.

Chẳng qua nàng không ngờ rằng, mới lau khô tóc, Kiếm Thư đã tới rồi.

Không hiểu sao Khương Tuyết Ninh lại chợt phấn chấn lên.

Không đợi Kiếm Thư mở miệng, ánh mắt nàng phát sáng hơn mấy phần: "Tiên sinh tìm ta sao?"

Trái lại, Kiếm Thư bị nàng làm cho sững sờ, dừng một chút, mới trả lời: "Vâng."

Khương Tuyết Ninh lại nhỏ giọng, tiếp tục hỏi: "Tiên sinh các ngươi nấu ăn à?"

Kiếm Thư sâu kín nhìn nàng, cũng không biết có nên nói với nàng tình hình thực tế không, nhưng thử nhớ lại ánh mắt tiên sinh nhà mình nhìn chằm chằm vào món ăn ban nãy, sau gáy cũng lạnh toát, cuối cùng không dám nhiều lời, chỉ gật gật đầu nói: "Đã nấu rồi."

Khương Tuyết Ninh nghe vậy, lập tức nhảy lên, vỗ tay nói: “Ta biết ngay tiên sinh là thần tiên hạ phàm, thánh nhân giáng thế, Quan Thế Âm Bồ Tát cũng không có tâm địa tốt như hắn. Trên đường cũng không có gì ăn ngon, đào phiến cao ta đều đã ăn đến phát ngán rồi. Trên yến tiệc tối qua ta còn nghĩ, đầu bếp trong phủ đệ này của Yến Lâm chẳng ra làm sao cả. Không ngờ hôm nay tiên sinh đã nấu rồi, ngươi đợi ta một lát, ta đến ngay.”

Kiếm Thư: “…….”

Cô nương thật chẳng để ý tỉ mỉ chút nào cả.

Kiếm Thư đáp “vâng” một tiếng, đứng ở bên ngoài, đợi nàng sửa soạn xong xuôi, mới dẫn người đi băng qua lối đi trong đình viện, đến trước phòng Tạ Nguy.

Vài phiến gạch màu xám đen xây lại ở dưới mái hiên, bên trong trồng cây vạn niên thanh*.

*Nguyên văn:万年青 vạn niên thanh (tên khoa học: Rohdea japonica Rosh) thuộc họ ráy (araceae – một loại thực vật lá mầm). Vạn niên thanh thuộc cây thân thảo, sống nhiều năm, cao khoảng 35 – 40cm, thân dày khoảng 1 – 1,5cm. Rễ cây ngắn, to, chia thành nhiều đốt và mỗi đốt lại có nhiều rễ con.

Phòng cũng bình thường, không có dáng vẻ gì đặc biệt, chỉ là ít người đến nơi này, vô cùng an tĩnh, đoán chừng cũng là gian phòng tốt mà Yến Lâm đặc biệt lựa chọn cho Tạ Nguy.

Lúc này trên bàn nhỏ dưới cửa sổ, đã bày xong vài đĩa thức ăn.

Tạ Nguy ngồi bên trái, trên tay một ly rượu.

Mới nghe bên ngoài có tiếng bước chân, người còn chưa tiến vào, âm thanh chào hỏi của Khương Tuyết Ninh đã truyền đến: “Tiên sinh,

học trò đến thỉnh an người!”

Khương Tuyết Ninh bám vào cửa, nhìn vào bên trong trước.

Quả nhiên thấy Tạ Nguy ngồi ở đó.

Đây giống hệt với lúc bọn họ lặng lẽ gặp nhau trong nhà bếp tại phủ Tế Nam, càng đừng nhắc tới trên bàn đã bày sẵn đồ ăn ngon, cũng không cần nàng nhóm lửa linh tinh nữa, ánh mắt Khương Tuyết Ninh đều toát ra vẻ vui mừng.

Đáy mắt Tạ Nguy thờ ơ lạnh nhạt, như có như không, ngước mắt nhìn nàng, cười cười nói: “Vào đi.”

Khương Tuyết Ninh rất tự nhiên nghe lời, tiến vào.

Chẳng những tiến vào, nàng còn vô cùng tự giác ngồi đối diện Tạ Nguy, cầm lên đôi đũa bằng ngà voi đặt ở bên phải bàn, cúi đầu nhìn một bàn đồ ăn, vui mừng tít mắt.

Có khoảng chừng năm sáu món.

Bồ câu sữa xông khói màu đỏ đậm, đậu hũ non như bạch ngọc nhiều nước sốt, canh gà sợi nấu nấm tuyết trong vắt, từng miếng lưỡi vịt óng ánh đẹp mắt, càng tuyệt hơn là ở giữa vậy mà lại đặt một đĩa thịt dê non, cũng không biết dùng cách nào rưới quét nước sốt, bên ngoài mỗi một miếng đều bóng loáng dầu mỡ, bên trên phủ một ít hành lá cắt khúc.

Chỉ thoang thoảng chút mùi hương, đã khiến người ta không chịu nổi mà chảy nước miếng.

Khương Tuyết Ninh suýt chút thì vươn đũa ra, nhưng ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy Tạ Nguy ngồi ở đối diện uống rượu, không khỏi giật mình, tỉ mỉ quan sát trước mặt hắn, lại nhìn đũa của nàng, buồn phiền nói: “Sao bên tiên sinh lại không có đũa ạ?”

Tạ Nguy nhìn nàng nói: “Hôm qua đã ăn no rồi.”

Khương Tuyết Ninh suy xét ý tứ này nghĩa là “không đói”, giơ đũa lên đảo một vòng, thăm dò: “Vậy đây đều nấu cho ta sao?”

Tạ Nguy uống một ngụm rượu nhỏ, cười: “Ngươi là học trò của ta mà.”

Không hiểu sao, Khương Tuyết Ninh cảm thấy sau gáy thoáng lạnh.

Nhưng cao lương mỹ vị trước mặt, dáng vẻ này của Tạ Nguy cũng không có gì thay đổi so với lúc bình thường, hơn nữa đoạn thời gian gần đây hắn đối xử với nàng tốt như thế, cũng khiến sự cảnh giác ban đầu của nàng đối với người này đều tan biến, giờ đây càng không nghĩ sâu xa.

Nàng vô cùng vui mừng, cầm đũa gắp miếng thịt dê đưa vào miệng.

Quả nhiên thịt non mịn, ngon tuyệt.

Chẳng qua…

Mùi vị này dường như hơi chua?

Khương Tuyết Ninh nếm thử, tưởng rằng nguyên nhân là do nước sốt quét lên tương đối đặc biệt, nói không chừng là hương vị gì mới, thử nhiều mới biết được.

Thế là lại nhanh chóng gắp thêm miếng nữa.

Nhưng lúc nàng cắn một miếng và nhai trong miệng, rất nhiều dòng nước chua lẫn vào trong mỡ thịt, lập tức đều bị ép ra ngoài, tràn ngập cả khoang miệng nàng.

“Ọe!”

Không biết đã cho giấm Lão Trần bao nhiêu năm (một loại giấm của Sơn Tây), vị chua kích thích, khuôn mặt nàng nhăn nhó, gần như ngay lập tức che miệng lại, nhổ miếng thịt kia ra cái đĩa bên cạnh.

Nhưng vị chua vẫn còn trong miệng.

Nàng chật vật đến nỗi ngay cả nói cũng không được, vội vàng chìa tay muốn lấy nước: “Vị gì thế này?”

Tạ Nguy thuận tay liền đưa qua chén rượu hắn đã uống vài ngụm.

Khương Tuyết Ninh nhìn cũng không nhìn, lập tức nhận lấy, ngửa đầu uống một ngụm.

Sau đó…

Khuôn mặt nhỏ như lòng bàn tay vốn đã nhăn thành một nắm, nháy mắt biến thành tái mét, nàng sặc đến nỗi ném chén rượu đi, ôm cổ họng ho dữ dội: “ Khụ, khụ khụ! Tạ, Khụ khụ khụ! Tạ Cư An, ngươi… khụ khụ!”

Quả thật giống như bị bệnh lao.

Khuôn mặt nàng đều đỏ bừng lên, vô cùng chua cùng vô cùng cay, tất cả ở trong miệng, giống như quả cầu lửa cháy toán loạn xộc lên đỉnh đầu nàng, muốn nhổ cũng nhổ không ra!

Hận không thể chết ngay tại chỗ!

Tạ Nguy hoàn toàn không ngạc nhiên, nhìn nàng: “Sao vậy, rất chua à?”

Muốn mưu tài hại mệnh đúng không?

Khương Tuyết Ninh hai đời đều chưa từng ăn thứ chua như thế này!

Nghe lời này của đối phương, sao còn không hiểu nữa?

Thế này căn bản chính là cố ý trị nàng mà!

Chỉ hận nàng không cẩn thận bị lừa… họ Tạ tâm ngoan tàn nhẫn, rõ ràng là ma quỷ địa ngục, tâm trí nàng bị cái gì làm u mê lại dám cảm thấy hắn là thần tiên thánh nhân tâm địa thiện lương?

Hương vị kia nhất thời khó mà hình dung.

Khương Tuyết Ninh suýt chút bất tỉnh.

Nàng đâu còn hơi sức trả lời Tạ Nguy, chỉ tìm nước trà khắp phòng, nhưng không ngờ ngay cả một bình trà cũng không thấy, nàng giữ lấy cổ họng, vừa dùng sức mà ho, vừa vịn vào khung cửa, chạy ra ngoài.

Tạ Nguy nhìn lướt qua nàng, cũng không ngăn cản.

Đao Cầm, Kiếm Thư đều ở trong đình viện.

Cả hai người đều nghe thấy tiếng động lục lọi tìm kiếm khắp gian phòng kia.

Nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ chạy ra ngoài của Khương Tuyết Ninh như bị người hạ độc, trong lòng đều không khỏi sợ hãi.*Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Khương Tuyết Ninh thân quen với Kiếm Thư hơn, ho khan vài tiếng đã khiến nàng khàn giọng, lúc này càng sợ hãi họ Tạ nào đó lòng dạ còn nhỏ nhen hơn cây kim, ở trong phòng nghe thấy, níu chặt Kiếm Thư, nhỏ giọng nói: “Nhanh, bê cho ta chén nước!”

Đang nói nàng lại muốn nôn.

Mí mắt Kiếm Thư nháy không ngừng, nhưng không dám để nàng bám chặt quá lâu, vội vàng đi lấy nước.

Một chén trà thật lớn.

Khương Tuyết Ninh nhận lấy uống ừng ực hơn nửa chén, mới cảm thấy tốt hơn một chút, nhưng mùi vị chua sặc nóng cay kia, vẫn còn nhiều trong cổ họng như cũ, bất luận thế nào cũng không tẩy đi được!

Họ Tạ muốn chết mà!

Kiếm Thư quan sát vẻ mặt của nàng, mí mắt nháy không ngừng, nhỏ giọng nói: " Trong lòng tiên sinh không vui, cũng có thể nấu không ngon."

Khương Tuyết Ninh suýt nữa giận quá mất khôn. *Truyện được dịch và đăng tại annguyet8797.wordpress.com mang đi xin ghi nguồn.*

Đồ ăn đó có thể dùng không ngon để miêu tả sao?

Quả thật là dùng một chén rượu Thiêu Đao Tử mạnh nhất rót một chén giấm cho nàng! Uống xuống muốn mất nửa cái mạng!

Nàng ngửa đầu uống hết sạch nửa chén trà còn lại kia, trả về tay Kiếm Thư, khoát khoát tay đi ra ngoài.

Kiếm Thư hỏi: "Tiên sinh bên kia?"

Khương Tuyết Ninh quay đầu nhìn thoáng qua gian phòng của Tạ Nguy, chỉ cảm thấy cả gian phòng đều đang bốc khói đen ra ngoài, đâu còn dám tiến vào trong nửa bước? Rùng mình nói: "Đừng, đừng tìm ta nữa! Đầu óc tiên sinh nhà ngươi, khụ, có bệnh…"

Nói chuyện, giọng nói của nàng cũng nhẹ đi mấy phần.

Cả người giống như giẫm lên đám mây, thân hình suy yếu, dưới chân không có lực, lung lay giống như chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, vòng qua đầu hành lang bên kia đi ra ngoài.

Đao Cầm, Kiếm Thư hai mặt nhìn nhau.

Chưa được một lát, đã nghe tiếng gọi bình tĩnh từ trong phòng: "Kiếm Thư."

Kiếm Thư giật mình, tiến vào.

Tất cả thức ăn trên bàn hầu như chưa động đũa.

Tạ Nguy một thân anh tuấn đứng ở bên cạnh, hời hợt lấy khăn gấm trắng như tuyết ở một bên, lau chùi đầu ngón tay lúc nãy bị vài giọt rượu giấm thấm ướt, tựa như vừa rồi chưa hề làm gì, lạnh nhạt nói: "Đều đem cho chó ăn."

Da đầu Kiếm Thư tê rần, nói: "Vâng."

Hắn thu dọn hết món ăn trên bàn, bưng ra ngoài.

Đao Cầm liếc nhìn, lắc đầu.

Trong lòng Kiếm Thư vẫn còn sợ hãi, nhỏ giọng nói: "Bởi vì Ninh nhị cô nương và Thế tử?"

Đao Cầm nói: "Gần như thế."

Kiếm Thư bối rối: "Nhưng trước đó không nói gì cả…"

Đao Cầm nói: "Nếu có thể thành đã sớm thành, đâu cần đợi đến bây giờ? Tiên sinh không đáng phải bận tâm."

Kiếm Thư ra hiệu hắn nhìn trên tay mình: "Vậy đây?"

Đao Cầm nhìn qua, cũng không nói gì nữa.

Hai người nhìn nhau.

Cuối cùng vẫn là Kiếm Thư cam chịu số phận, đi vòng qua, muốn đi xử lý những thứ tốn tâm tư một buổi sáng làm ra này. Chỉ là chưa được vài bước, hắn dừng lại, chần chừ một chút, quay đầu hỏi: “Đao Cầm, ngươi nói xem, nếu chó không ăn, thì phải làm sao?”

“…”

Hiển nhiên, đây là một vấn đề vô cùng có thể xảy ra.

Đao Cầm lặng im, nghiêm túc suy nghĩ một lúc, nói: “Hoặc là chó chết, hoặc là ngươi chết.”

Kiếm Thư: “…”

Chương 208: Lừa mình dối người

Trên đường Khương Tuyết Ninh trở về, trùng hợp gặp Yến Lâm.

Nhìn phương hướng thì là định đến chỗ của Tạ Nguy.

Thấy khuôn mặt nàng tái xanh như phải độc, điệu bộ như đi trên mây, hắn bất giác sững lại, nhìn phía sau nàng trước, rồi mới hỏi: "Sao thế, vừa đi từ chỗ Tạ tiên sinh về à?"

Trong miệng trong họng thậm chí là trong bụng Khương Tuyết Ninh đều toát ra vị chua, thật sự không muốn nói nhiều, xua tay nói: "Hình như hôm nay Tạ tiên sinh không thoải mái, ngươi đi tìm hắn phải cẩn thận."

Yến Lâm mờ mịt.

Khương Tuyết Ninh đang nói thì lại không nhịn được nôn khan, vội vàng tạm biệt Yến Lâm đi về phòng mình.

Chuyện này khiến Yến Lâm hơi kinh ngạc.

Hắn nhìn bóng lưng nàng một chốc, như suy nghĩ gì.

Nhưng hắn vẫn đi tìm Tạ Nguy như cũ.

Trên đường lại gặp Kiếm Thư, hắn cũng hỏi Kiếm Thư bưng đồ ăn đi làm gì.

Kiếm Thư cười khá khó coi, nói là cho chó ăn.

Yến Lâm lại cảm thấy kì lạ.

Rất nhanh đã đến trước cửa phòng Tạ Nguy, chỉ thấy Đao Cầm đứng bên ngoài, hơi khom người hành lễ, hắn liền đứng ngoài phòng hướng về phía cửa cúi người bái, nói: “Yến Lâm tới gặp tiên sinh.”

Tạ Nguy ở bên trong, gọi hắn vào.

Sau khi bước vào hán đánh giá tâm trạng của Tạ Nguy, rõ ràng là điềm đạm nhàn nhã, không khác gì so với bình thường, không hề nhìn ra cái gì mà “không thoải mái” như Khương Tuyết Ninh vừa nói.

Hai người bàn chuyện lương thảo.

Thấy đã sắp vào đông.

Thời tiết phương bắc ngày càng lạnh.

Nếu đã định khai chiến, lương thảo ngày nào còn chưa đến, thì lòng người ngày đó còn thấp thỏm. Mà theo kế hoạch ban đầu của bọn họ, người hôm nay lẽ ra phải đến là Lữ Hiển lại chậm chạp chưa có tin gì, quả thực khiến người ta phải lo lắng.

Phía Tạ Nguy cũng theo sát tin tức lương thảo quân nhu, ngược lại nắm rõ chuyện này như lòng bàn tay, chỉ nói: “Lữ Hiển đi trước không mang gì theo, người của ruộng muối Nhậm thị theo sau mấy ngày mới thực sự phụ trách lương thảo quân nhu. Lữ Hiển không đến nơi đúng ngày cũng không quan trọng, người của ruộng muối Nhậm thị tới đúng ngày là được. Trong lòng Lữ Hiển có tính toán, không cần phải lo cho hắn.”

Ý tứ trong lời nói vô cùng rõ ràng.

Tóm lại Lữ Hiển không phụ trách vận chuyển lương thảo quân nhu, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn dọc đường, cũng không phải thương tiếc cho hắn.

Cũng may Lữ Hiển không ở đây, nếu không nghe thấy lời này của hắn, ắt sẽ phải tức bốc khói.

Yến Lâm cuối cùng cũng lờ mờ nghe ra sự "không thoải mái" từ trong lời hắn nói.

Tạ Nguy dường như cảm nhận được, hỏi: "Có gì muốn nói?"

Yến Lâm ngước mắt, đáp: "Vừa nãy khi đến đây gặp Ninh Ninh, trông nàng không được dễ chịu cho lắm, nói với ta rằng hôm nay hình như tâm trạng tiên sinh không tốt."

Ninh Ninh.

Ngón tay dài của Tạ Nguy lật một trang đạo kinh, đôi chân mày viễn sơn đạm mặc nảy lên, cười lên như không để ý, đáp nhẹ bẫng: "Tiểu cô nương không nghe lời lắm, cứ trị là được, ta không có gì không tốt cả."

Yến Lâm nhìn hắn không nói.

Tạ Nguy cũng chuyển sang nhìn hắn, lại như không cảm thấy lời mình nói có gì không đúng, vẫn vô cùng đạm bạc như cũ, gạt chuyện này qua một bên như không có gì, tiếp tục bàn những chuyện trong quân.

*

Rốt cuộc họ Tạ có bệnh gì vậy?

Sau khi Khương Tuyết Ninh trở về phòng, liên tục súc miệng rất nhiều lần, còn ngậm vào miệng vài quả ngâm thật ngọt, mới miễn cưỡng ép xuống vị chua kia. Nhưng đè được vị chua xuống, nghi hoặc lại từ từ nổi lên.

Nàng hoàn toàn không có suy đoán gì?

Cũng không hẳn.

Có lúc Tạ Nguy làm việc rất rõ ràng.

Nếu nói nàng không hề đoán ra chút manh mối gì, vậy thì thật sự quá giả.

Nhưng nếu đoán quá rõ, lại không khỏi khiến mình ấm ức.

Chẳng thà giả vờ không rõ.

Dù sao Tạ Cư An là người biết phân tấc, chỉ làm không nói, hẳn cũng biết có những lớp giấy mỏng không thể chọc thủng.

Nếu thật sự chọc thủng, mọi người đều khó xử.

Cho nên nàng cân nhắc, dù trong lòng người này chán ghét, không vui, hẳn cũng sẽ không giày vò nàng quá lâu. Hơn nữa, hắn muốn giày vò, lẽ nào nàng còn ngốc nghếch dâng đến tận miệng cho hắn trị như lần này sao?

Khương Tuyết Ninh cảm thấy, chuyện này chỉ có lần đầu không có lần sau.

Thế là nàng yên tâm hơn nhiều.

Nửa canh giờ trước, vừa ăn đủ dấm ở chỗ Tạ Nguy; nửa canh giờ sau, đã như người không có chuyện gì, bảo phòng bếp chuẩn bị cho mình vài món ăn ngon, ăn cho đỡ sợ.

Ngày hôm sau, Tạ Nguy quả thật không sai người đến tìm, Khương Tuyết Ninh vào thành tản bộ một vòng, còn mua một con quay nhỏ.

Ngày thứ ba, Tạ Nguy cùng Yến Lâm ra khỏi thành tuần tra nơi đóng

quân, Khương Tuyết Ninh cùng nha hoàn đánh bài cả đêm.

Ngày thứ tư, Tạ Nguy triệu các tướng lĩnh trong quân nghị sự, Khương Tuyết Ninh tìm tửu lâu tốt nhất trong thành, còn uống vài chén.

Ngày thứ năm…

Ngày thứ năm, rốt cuộc Tạ Nguy cũng rảnh rỗi.

Sáng sớm hôm đó, Khương Tuyết Ninh vừa mở mắt ra, giọng nói Kiếm Thư thỉnh nàng đã ở bên ngoài giống như gọi hồn nàng vậy.

Nàng giật thót, sợ tỉnh cả ngủ.

Dù trăm cách chối từ, ngàn vạn cái cớ, trong lòng đã quyết sẽ không ngã xuống hai lần trong cùng một cái hố, ý chí cự tuyệt vô cùng kiên quyết, nhưng đến cùng vẫn không thể chống cự được một câu thâm thuý của Kiếm Thư: "Tiên sinh nói, nếu người không muốn qua đó trong thể diện, vậy thì trói đi cũng được."

"…"

Khương Tuyết Ninh khuất phục rồi.

Nàng hoàn toàn không ngờ, ngoại trừ đào hố cho người nhảy xuống, còn có loại thủ đoạn cưỡng ép vô sỉ thế này, quả là bỉ ổi hèn hạ!

Lúc đến phòng Tạ Nguy, hiển nhiên lại gặp một bàn thức ăn ngon.

Khương Tuyết Ninh ăn trong khiếp đảm như đang thử độc vậy.

Nhưng bất ngờ lần này thực sự hoàn toàn là một bàn thức ăn ngon, chua là vị chua khiến người ta ăn không ngừng được, cay là vị cay khiến người ta phải thèm rỏ dãi, thịt giòn đảo qua dầu tẩm thêm nước dùng có rau xanh bồng bềnh, vừa nuốt xuống đã ấm từ cổ

họng đến tận dạ dày, gà xé nhúng qua sốt tiêu đen xào cùng đậu Hoà Lan tròn xoe, xanh nhàn nhạt thành một món, trộn với cơm ăn vài thìa đã rung động từ bờ môi đến đầu lưỡi…

Ban đầu nàng nhìn Tạ Nguy giống như ác quỷ không hơn không kém, ăn xong lại nhìn hắn cảm giác giống như thánh nhân cứu khổ cứu nạn vậy.

Sau bữa cơm này, dường như Tạ Nguy trở nên thanh nhàn, ngược lại Yến Lâm thì bận rộn chân không chạm đất, luôn không ở trong phủ.

Nghĩ cũng biết, sắp khai chiến rồi.

Hắn làm tướng quân, không thể nào nhàn hạ được.

Thế là mấy ngày kế tiếp, Khương Tuyết Ninh bữa nào cũng có cơm, lần nào cũng ăn vô cùng vui vẻ, dường như cơn giận của Tạ Nguy đã tiêu tan, nàng cân nhắc bản thân đại nhân đại lượng dứt khoát cũng xem chuyện lúc trước như ác mộng vậy, quên luôn một thể.

Nào ngờ, hôm đó Tạ Nguy đột nhiên hỏi nàng: “Hiện tại lại dám bạo dạn ăn rồi?”

Khương Tuyết Ninh khẽ run rẩy, suýt chút thì bị thịt viên trong họng nghẹn chết.

Tạ Nguy đưa chén nước cho nàng.

Nàng uống xong ho khan vài tiếng, mới treo lên nụ cười: “Tiên sinh có tâm địa của thánh nhân, vốn cũng không nhất định phải nấu cơm cho người khác ăn. Nếu người này ăn vào, hẳn họ nên thiên ân vạn tạ mới phải. Dù có lỗi, cũng chắc chắn là lỗi của họ.”

Lời này nịnh hót vô cùng.

Tạ Nguy nghe vậy trong lòng lại không vui.

Hắn cong môi cười: “Ngươi thật là nhớ ăn không nhớ đau.”

Khương Tuyết Ninh thầm nghĩ: Đó không phải kết quả ngươi muốn xem sau khi đánh một roi rồi cho một rổ táo ngọt à, sao lại làm khó dễ ta nữa rồi?

Nàng giả vờ nghe không hiểu.

Chỉ nói như mơ mơ hồ hồ: “Ai bảo tiên sinh nấu ăn ngon như vậy? Thực sự quá tốt, muốn nhớ cũng không nhớ nổi nữa.”

Tạ Nguy nhìn nàng giả vờ cười đã chán ghét, xoay chén rượu một vòng giữa những ngón tay, nhíu mày: “Ồ?”

Khương Tuyết Ninh nắm chặt tay: “Chịu xông pha khói lửa vì tiên sinh.”

Tạ Nguy suyt một tiếng: “Sợ rằng không phải vì tiên sinh, mà chỉ vì miếng ăn này thôi nhỉ?”

Đôi mắt Khương Tuyết Ninh đảo một vòng, như một con hồ ly nhỏ, híp mắt cười ngại ngùng: “Nếu thế gian chỉ tiên sinh làm được hương vị như thế, vậy vì tiên sinh hay vì miếng ăn này, chẳng phải đều như nhau sao?”

Tạ Nguy nhìn nàng thật lâu không nói gì.

Khương Tuyết Ninh lại cảm thấy trong lòng bàn nay bắt đầu đổ mồ hôi, dù nàng cảnh cao bản thân phải bình tĩnh, nhưng lúc ánh mắt thoáng qua, khoé mắt đuôi mày rốt cuộc vẫn tiết lộ ra chút bất an.

Tạ Nguy nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, mới thu hồi ánh mắt, nhìn ly rượu trong tay mình, chợt nói: “Ngươi nói, ngươi và Trương Già là lưỡng tình tương duyệt, sao lại không thể ở bên nhau?”

Con ngươi Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên co lại.

Chuyện xưa cùng Trương Già là một vết sẹo trên người nàng, lời này của Tạ Nguy lại là một thanh đao, chọc vào nó không chút lưu tình!

Hắn cố ý.

Thậm chí là ác ý.

Ánh mắt cũng lạnh đi, nàng nói: "Người yêu nhau không phải luôn có thể bên nhau. Chuyện đời khó đoán, sứ trắng có vết rạn khó hợp lại nguyên vẹn, thì có liên quan gì đến ngài?"

Tạ Nguy thật không phải hạng người lương thiện gì, thấy tư thái toàn thân dựng thẳng gai nhọn lên của nàng, trong lòng ngược lại sảng khoái hơn nhiều, chỉ là nhìn chằm chằm ánh mắt nàng, lại không khỏi có thêm ba phần trào phúng: "Sứ trắng có vết rạn?"

Khương Tuyết Ninh siết chặt tay.

Tạ Nguy chỉ cười khẩy, tuỳ ấy ném chén rượu trên bàn, phát ra tiếng "cạch": "Cũng phải. Nếu ngươi đã hiểu rõ được vì sao ngươi và hắn không thể bên nhau, cũng đã không có tên Khương Tuyết Ninh, giờ này ngày này càng sẽ không ngồi ở đây."

Kẻ nhu nhược sợ đau sợ khổ lừa mình dối người này.

Nên để hắn dính phải.

Hắn lười biếng nói thêm lời nào hữu ích cùng khúc gỗ phiền phức này, phất tay áo, đứng dậy đi ra ngoài, chỉ nói: "Ăn càng nhiều, đầu óc càng đần. Lữ Hiển cùng Vưu Phương Ngâm đã ở ngoài thành, đừng ăn nữa, cùng đi nào."

Chương 209: Địch ý của Lữ Hiển

Có vài người nói chuyện, chu đáo săn sóc, khiến người ta sảng khoái như tắm gió xuân; có vài người nói lại không đâu không cay nghiệt, từng câu từng từ đều chọc vào chỗ đau của người khác, trời sinh đã khiến người ta không thoải mái, không dễ chịu.

Ngày xưa Tạ Nguy thuộc loại trước.

Dù sao thánh nhân thời cổ còn sót lại, trong triều đối xử trước sau đều khiêm tốn cẩn thận, có chừng mực, chặt chẽ tỉ mỉ, thoả đáng, giành được tiếng thơm khắp nơi. Song khi ở trước mặt nàng, biết rõ gốc gác của nhau, mặt nạ vừa xé đi, lời nói câu nào cũng chỉ hung ác cay nghiệt hơn chứ chẳng kém, hoàn toàn không che đậy.

Từng có lúc, phẫn nộ của nàng sắp mất khống chế nhấn chìm nàng, khiến nàng có xung động muốn lớn tiếng chất vấn hắn…

Ngươi biết gì?

Người vô tình tàn nhẫn như ngươi thì biết gì?

Ngươi không biết gì cả.

Nhưng ánh mắt ban nãy Tạ Nguy nhìn nàng dường như đã hiểu thấu, lại chẳng hiểu sao làm tiêu tan dũng khí đột nhiên dâng lên của nàng.

Vậy mà nàng lại không dám nữa.

Khương Tuyết Ninh ngồi trước bàn thật lâu, mới đứng dậy, theo hắn

ra ngoài.

Tạ Nguy đứng dưới mái hiên nhìn trời.

Gió lớn biên cương cuốn tới từ phương bắc, thổi tan mây mù âm u, bầu trời xanh trong suốt như được nước rửa sạch, xanh đến nỗi khiến lòng người say sưa, đây lại là tiết trời tốt hiếm thấy.

Đao Cầm Kiếm Thư nhìn thấy nàng trước.

Kế đó Tạ Nguy quay đầu lại, nhận ra mắt nàng dường như hơi ửng đỏ, nhưng cũng không nói gì, chỉ là đợi nàng bắt kịp, sau đó mới đi dọc theo hành lang, xuất phủ.

Trên đường lớn sớm đã đầy không khí vui mừng. Binh sĩ đóng quân xa gần đều tới lui trong thành, có người ăn mặc gọn gàng thoải mái, có người mặc giáp nhẹ, nhưng vẻ mặt đều vui mừng phấn chấn khác hẳn ngày thường. Nếu yên lặng cẩn thận nghe, sẽ biết mọi người đều bàn tán về quân nhu lương thảo từ ngoài thành tới. Trên đường còn có rất nhiều bách tính trong thành cũng như bọn họ, đều đi về phía cửa thành đông, hiển nhiên là tới tụ tập hóng chuyện.

Cho đến hiện tại, Khương Tuyết Ninh mới cảm giác được vẻ khẩn trương trước chiến sự sắp đến, từ trong sự sôi nổi nhiệt tình này. Trên đường thậm chí có vài binh sĩ dừng lại hành lễ với Tạ Nguy. Rất hiển nhiên những ngày này hắn cùng Yến Lâm tuần tra ở nơi đóng quân, quả thật đã làm chút chuyện.

Yến Lâm vừa tới Hãn Châu, đã chém tướng quân vốn chấp chưởng đại quân, tên là Vương Thành.

Phải biết, đây là người của Tiêu thị.

Bất kể Yến Lâm có mang thánh chỉ tới hay không, Tiêu thị cây lớn rễ sâu, biến động nhân lực ở biên quan còn liên luỵ binh quyền vô cùng trọng yếu, thuyên chuyển không sao, nhưng vừa đến nhậm chức đã

thẳng thừng chém người ta đi, nếu để Tiêu thị biết sao có thể cho qua được?

Quá nửa không chịu nổi phải đi đường vòng.

Tướng lĩnh bình thường đương nhiên cũng không dám chọc đến Yến Lâm khí thế đang cao trào nhất, thế nhưng kiêng kị Tiêu thị vốn dĩ chấp chưởng binh quyền, bên nào cũng không đắc tội nổi. Có vài người là sống chết mặc bây, nhìn xem tình hình ra sao, tạm thời không dính dáng vào; có vài người là vì dây dưa lợi ích, nên chờ sau khi đốc quân triều đình phái tới, cho Yến Lâm đẹp mặt.

Nhưng ai mà ngờ, lại là Tạ Nguy tới?

Một hồi ảo tưởng lập tức tan thành hư không.

Người ta không chỉ là tiên sinh trước kia của Yến Lâm, sau khi tới Hãn Châu còn hoàn toàn không có ý tứ ngăn cản, chỉ từ nghị sự cùng yến ẩm vài ngày trước đã có thể nhìn ra manh mối. Trong yến tiệc, có người vờ như vô ý nhắc chuyện Yến Lâm đến nhậm chức đã chém đầu tướng quân Vương Thành, Tạ Nguy cũng không hề có phản ứng gì, hoàn toàn không hề có ý truy cứu hay hỏi thêm, chưa quá hai ngày còn cùng Yến Lâm đi tuần tra quân doanh, bày ra đủ thái độ toàn lực ủng hộ Yến Lâm.

Những người âm thầm chờ xem kịch hay, chờ Yến Lâm gặp xui xẻo, đều im bặt không nói gì được.

Chính đạo là "Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt", ai còn không nhìn rõ tình thế này, thì là kẻ mù.

Cho nên mặc dù mới không quá hai ngày, hướng gió trong quân quả thực đã như đổi thay hoàn toàn mới.

Người kiềm chế thì kiềm chế, kẻ luyện binh thì luyện binh.

Thậm chí, đã có người âm thầm suy đoán phải chăng Tiêu thị nhất tộc thất thế rồi, ngay cả vị sủng phi nương nương trong cung kia cũng không gánh nổi, nếu không sao lại phái Tạ Nguy đến đây đốc quân?

Bọn họ đâu biết, kỳ thực từ đầu đến cuối, căn bản không có thánh chỉ gì lệnh Yến Lâm tiếp chưởng binh quyền, thậm chí phái Tạ Cư An đến đốc quân vốn cũng không có ý nâng đỡ Yến Lâm, mà là đề phòng hắn bất ngờ làm phản!

Chỉ là mưu kế này quá lớn mật.

Lớn mật đến nỗi khiến người ta còn không có nổi suy nghĩ hoài nghi thánh chỉ là giả, huống chi còn có một vị đương triều đế sư đích thân đến, làm tăng độ đáng tin?

Khương Tuyết Ninh đi cả đoạn đường, nhìn cả đoạn đường, nói không bội phục là giả.

Chỉ là sau bội phục, cũng không tránh khỏi khiếp sợ.

Thấy sắp đến cửa thành, nàng mới nhớ ra hỏi một câu: "Vốn dĩ không phải nói Lữ Hiển đi trước mở đường, Phương Ngâm vài ngày sau mới đến sao? Nhưng Lữ Hiển lúc trước không đến, hôm nay Phương Ngâm đến cũng đã sớm hơn vài ngày so với đã định trước."

Tạ Nguy nói: "Thiên Giáo làm loạn, quan đạo không dễ đi, tất cả công việc đều phải chuẩn bị, có lẽ trong đó đã xảy ra biến cố gì rồi."

Lương thảo đến là được rồi.

Rốt cuộc xảy ra biến cố gì, hắn lại không quan tâm lắm.

Ở cửa thành đã tập trung đông đảo, người người chen chúc, vây chặt đến nỗi giọt nước cũng không lọt.

Có điều lúc Tạ Nguy đưa Khương Tuyết Ninh đến nơi, có binh sĩ trên cổng thành đã tinh mắt nhìn thấy, lập tức có một đội binh sĩ xuống, đi phía trước mở đường cho họ.

Đi qua cửa thành, cảnh tượng bên ngoài liền rõ ràng trước mắt.

Đội ngũ vận chuyển lương thảo từ quan đạo xa tận cùng tầm mắt, kéo dài một đường đi tới, thoáng nhìn đã nhận ra là đến từ nơi khác.

Khương Tuyết Ninh còn nhìn thấy vài huy hiệu của hiệu buôn Đại Đồng Sơn Tây.

Trong quân đặc biệt phái một toán binh sĩ đến, chờ bên kia, chủ bộ cầm sổ sách thẩm tra đối chiếu từng mục một, gật đầu, sau đó mới đưa số xe này vào kho trong thành chuyên dùng để cất trữ quân lương.

Vưu Phương Ngâm cùng Lữ Hiển đều đứng bên cạnh chủ bộ kiểm tra sổ sách kia, một người cầm sổ sách trong tay, dường như đang cúi đầu nói gì đó.

Vị chủ bộ kia đã có tuổi, bị hai người như vậy nhìn chằm chằm, tay cầm bút cũng run lên.

Lữ Hiển gần như là lạnh lùng nhìn.

Vưu Phương Ngâm lại hơi cau mày, ngón tay nhanh chóng lướt qua dừng dòng chữ trên sổ sách, trong vẻ mặt chứa đựng sự chăm chú và nghiêm túc không nói nên lời.

Khương Tuyết Ninh xa xa trông thấy dưới chân váy xếp ly màu lam khổng tước của nàng đã dính nước bùn tung toé cả, càng đến gần còn phát hiện ngón tay đang lất sổ sách của nàng lạnh cóng lên đỏ bừng, thậm chí còn có vài vết thương.

Nàng nhíu mày, gọi: “Phương Ngâm.”

Vưu Phương Ngâm nghe thấy giọng nói quen thuộc này, vừa quay đầu trông thấy nàng, mặt hơi giãn ra, ngay cả sổ sách còn không buông, chạy vội tới: “Nhị cô nương!”

Khương Tuyết Ninh kéo tay Vưu Phương Ngâm lên nhìn, lại ngẩng đầu nhìn kỹ gò má nàng, chỉ thấy nàng gầy đi hẳn, trong lòng không hiểu sao lại thấy giận dữ, hơi không vui: “Đang ở Giang Nam ổn thoả, chuyện như áp tải lương thảo, bảo Nhậm Vi Chí đi là được, tự ngươi đi xem trò làm gì?”

Vưu Phương Ngâm lập tức lúng ta lúng túng.

Nàng lắp bắp nhìn Khương Tuyết Ninh, nói: “Sau khi thương nghị cùng Lữ lão bản, rất nhiều lương thảo quân nhu vẫn phải điều động từ châu phủ lân cận tới, nếu chỉ có ấn tín ta sợ các hiệu buôn khác không chịu nể mặt, nên muốn tự mình đi một chuyến. Vài ngày trước, ở Đại Đồng có một trận mưa to, đường trơn trượt không dễ đi, trên đường mới chật vật thế này, thật sự không hề gặp phải chuyện gì, người đừng lo lắng.”

Thật là quen quật cường chẳng chịu nghe ai, áp tải lương thảo đã có nghĩa là nguy hiểm, chẳng an toàn hơn nàng và Tạ Nguy đi đến biên quan là bao, cũng đã là người nắm trong tay chuyện làm ăn lớn như thế, bao nhiêu cấp dưới vậy, sao ngay cả chuyện ấy cũng không tính toán được cho mình?

Khương Tuyết Ninh giận với nàng, nhưng nhìn nàng thế này lại không nói nặng lời gì được.

Cuối cùng chỉ có thể cúi đầu lau đi vết bẩn trên tay thay nàng, nói: “Không phải đã nói vài ngày nữa mới đến, sao nay đã đến rồi?”

Mắt Vưu Phương Ngâm lóe sáng, nhìn nàng: “Trưởng công chúa điện hạ bị giam ở Thát Đát, chỉ sợ tình trạng càng ngày càng tệ, ta biết lòng người lo lắng, nếu hết thảy ở hậu phương có thể sớm ngày

sẵn sàng, chắc hẳn cũng có thể sớm khai chiến, cho nên trên đường đi vội vã hơn một chút. Vả lại còn nghe nói người gặp tập kích trên đường đi biên quan, ta cũng lo lắng cho người, muốn đến sớm xem sao."

Khương Tuyết Ninh cười nàng ngốc nghếch, nhưng đáy lòng lại ấm áp.

Chỉ là Lữ Hiển đứng cách đó không xa nghe những lời này của hai người, cũng không biết đâm sai phải dây nào, cười khẩy một tiếng.

Khương Tuyết Ninh nghe thấy, lúc này mới nhìn sang.

Gian thương Lữ lão bản của U Hoàng Quán trong kinh trước kia, bây giờ trông cũng chật vật vô cùng, trên trường sam dính nước bùn lấm tấm cũng thôi đi, còn không biết bị cành cây đâm ra từ đâu, vạch qua làm rách vài chỗ.

Thấy Khương Tuyết Ninh nhìn sang, hắn cũng vẫn giữ gương mặt lạnh.

Thậm chí còn liếc mắt, sổ sách vốn đang cầm trên tay cũng quăng về phía chủ bộ đang run lẩy bẩy kia, sau đó quay người rời đi.

Khương Tuyết Ninh lại không biết làm sao hình dung cảm giác lúc này, là…

Địch ý?

Lữ Hiển có địch ý gì với nàng?

Tạ Nguy ở kia lại không đi sang, chỉ đứng đó nhìn.

Lữ Hiển đến gần, cười khẩy: "Lòng tốt bị xem như lòng lang dạ thú, may áo cưới cho người!"

Tạ Nguy nhìn hắn.

Lữ Hiển càng mất kiên nhẫn, mắng: “Sổ sách quản lương thảo quân nhu trong quân ở Hãn Châu hoàn toàn không khớp số, mấy năm trước đều đã là nợ chết không đòi được, vốn dĩ Vương Thành kia đã là tên khốn nạn đục khoét của cải bách tính, người hắn để lại không một ai là dùng được, mưu tính không biết bao nhiêu. Dưới tay ta dẫn theo không ít người đến, vừa khéo đều rút đi hết cho sạch sẽ!”

Nói xong hắn dường như còn tức giận hơn, xoay người muốn đi vào thành.

Sau lưng hắn, Tạ Nguy nhíu mày: “Tay chân ngươi thì sạch sẽ lắm sao?”

Lữ Hiển suýt chút nữa tức đến nỗi giơ chân.

Xoay đầu lại, giọng nói hắn cũng cao hơn: “Tạ Cư An!”

Cũng không biết Tạ Nguy nhìn ra manh mối gì, lập tức mỉm cười, ngay trước khi hắn nói ra bốn chữ “cắt áo đoạn nghĩa”, đã kịp khoát tay ngăn lại, nói: “Được, nghe lời ngươi, đổi.”

Câu mắng mỏ còn chưa ra khỏi miệng lập tức bị chặn ngược lại.

Lữ Hiển suýt chút thì bị mấy chữ này làm nghẹn chết, thật lâu sau mới phất mạnh tay áo: “Sao trước kia ta không phát hiện ra, ngươi còn là tiện nhân nữa!”

Chương 210: Nhảy xuống

Khương Tuyết Ninh quả thực buồn bực rất lâu, thấy Lữ Hiển hâm dở quái gở đã rời đi, không khỏi suy tư, quay lại nhìn về phía Vưu Phương Ngâm, đột nhiên hỏi: “Trên đường đã xảy ra chuyện gì?”

Vưu Phương Ngâm lắc đầu.

Khương Tuyết Ninh quan sát nàng: “Vậy sao các ngươi lại cùng đến?”

Vưu Phương Ngâm nhìn nàng, trong mắt có gì đó thoáng qua, mới hơi cụp mắt xuống nói: “Lúc vừa vào địa giới Sơn Tây, khắp nơi đều rất loạn, dân chúng còn đang bắt yêu đạo, yêu tăng “gọi hồn” gì đó, dù trong tay có bạc muốn gom góp lương thảo cũng cực kỳ khó khăn, chậm hơn nhiều so với dự kiến. Lữ lão bản vốn muốn đi trước mở đường, có điều nửa đường phải trở về giúp một tay sắp xếp. Nghe nói hắn từng là tiến sĩ, từng vào Hàn Lâm viện, quan viên tỉnh Sơn Tây hiện tại có vài người là chỗ quen biết cũ của hắn, nhờ mặt mũi hắn cũng có thể giúp đỡ phần nào. Cho nên hắn mới cùng đi.”

Thế thì đúng rồi.

Nếu công lao Lữ Chiếu Ẩn không lớn, công dụng không rộng, Tạ Cư An cũng đã không coi trọng hắn, kiếp trước, sau khi sự thành cũng đã không thể để hắn ngồi ngay lên vị trí Hộ bộ thượng thư.

Ngoài thành dù sao cũng đông người phức tạp, không tiện nói chuyện.

Khương Tuyết Ninh cũng không hỏi sâu hơn, thấy Vưu Phương

Ngâm an toàn đến nơi, cũng yên tâm hơn không ít.

Chuẩn bị cho chiến sự càng lúc càng rầm rộ khẩn trương.

Nàng tự thấy mình không có năng lực mưu lược gì, chẳng qua là hai năm qua dành giụm không ít tiền tài, nhưng trước khi đến Hãn Châu gần như đã giao hết vào tay Tạ Nguy, bây giờ người thông minh trong thành này có thể tìm ra một đống, nàng cảm thấy mình không giúp được việc gì lớn, có thể không gây loạn thêm là tốt nhất rồi.

Cho nên ở đó nhìn họ bận rộn một lúc, nàng cũng quay trở về.

Trái lại Tạ Nguy ở lại ngoài thành lâu hơn một chút, một mực chờ Yến Lâm trở về từ nơi đóng quân, cùng an bài hết mọi chuyện sau đó cho số lương thảo, và để người của Lữ Hiển tiếp quản sổ sách trong quân, mới trở về phủ tướng quân.

Sẩm tối liền cử hành một yến tiệc tẩy trần đơn giản.

Trong bữa tiệc Lữ Hiển lặng lẽ dò xét thế cục biên quan này, uống rất nhiều rượu, sau khi kết thúc thì đi ra khỏi sảnh cùng Tạ Nguy, không nhịn được lắc đầu than thở: "Đối với người thông minh, quả thật không hề có hành động nào vô dụng. Dù vốn là một nước cờ xấu, cũng có thể bị ngươi làm thành kế hay vòng vòng đan xen nhau. Rốt cuộc là Lữ mỗ nhìn người nông cạn, còn tưởng ngươi bị hồng nhan che mắt, không cứu nổi nữa, nào ngờ điên thì điên, bệnh thì bệnh, nhưng lại không hề bỏ lỡ đại cục."

Tạ Nguy nói: "Ngươi lại nói lung tung gì đấy?"

Lữ Hiển hừ một tiếng, cũng không giải thích.

Lời hắn nói mơ hồ, nhưng không tin Tạ Nguy lại nghe không hiểu.

Ngàn dặm xa xôi đến biên quan này, cứu Nhạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y gì đó, vốn là nước cờ xấu, gần như không thấy

được chỗ tốt nào.

Lữ Hiển không chút nghi ngờ…

Nếu trên đời không có người như Khương Tuyết Ninh, Tạ Nguy sẽ không thể nào đưa ra quyết định mê muội như thế.

Nhưng hết lần này đến lần khác lại có.

Có đều chọn con đường này, cũng không hề có nghĩa hắn sẽ từ bỏ kế hoạch ban đầu.

Ai nói cá và tay gấu không thể có được cùng lúc?

Từ Kim Lăng đến Hãn Châu, Tạ Cư An làm ba chuyện: Thứ nhất, rải khắp nơi tin tức vốn là tuyệt mật – Thẩm Chỉ Y bị giam ở Thát Đát, khiến bách tính chỉ trích, ngay cả binh sĩ trong quân đều biết rõ mồn một; thứ hai, giả mạo thánh chỉ điều Yến Lâm đến biên quan, chỉ một phong thánh chỉ giả đã giúp Yến Lâm đoạt được binh quyền; thứ ba, bản thân tương kế tựu kế, vì Yến Lâm rời khỏi nơi lưu đày là Hoàng Châu, Tạ Nguy nhận được thánh chỉ thật, danh chính ngôn thuận đến biên quan làm đốc quân, không những ủng hộ Yến Lâm, còn ổn định lòng quân, đẩy nhanh kế hoạch tiến đánh Thát Đát.

Nếu cuối cùng sự thành, Tạ Cư An vừa được dân tâm, trái lại khiến triều đình lâm vào thế bất nghĩa; thứ hai, nắm vững binh quyền trong tay, Yến Lâm giả mạo thánh chỉ, toàn quân tiến đánh Thát Đát, bất kể có thấu tình hay không, trên danh nghĩa đều là đại tội khi quân mưu phản hàng đầu, trong tình huống giơ đầu ra hay rụt đầu lại cũng phải chịu chém, đám người đều sẽ bị buộc lên một thuyền, vô cùng có khả năng dứt khoát không thèm đếm xỉa theo bọn họ làm phản; thứ ba, nếu biên quan nổ ra chiến sự, Thiên Giáo Trung Nguyên ắt sẽ thừa cơ cầm vũ khí nổi dậy, đến lúc đó triều đình loạn trong giặc ngoài, không đổ cũng khó!

“Ngao cò tranh nhau, ngư ông như ngươi ngồi vững ở biên quan, vớt

được danh thơm tiếng tốt, chờ bọn họ đánh nhau sức cùng lực kiệt, mới dẫn binh về Trung Nguyên, công phá kinh thành, thì đại cục đã định. Chỉ có điều…”

Lữ Hiển không khỏi nhìn Tạ Nguy.

“Mưu đại sự như thế, đương nhiên không vấn đề gì; nhưng lại không lấy được niềm vui của cô nương người ta.”

Tạ Nguy nghe, lại không nói lời nào.

Lữ Hiển ngẫm lại bản thân còn chưa suy nghĩ rõ nữa, biết đâu trong lòng Tạ Nguy còn rõ hơn mình, những lời này của hắn chưa chắc đã không múa rìu qua mắt thợ, mất mặt xấu hổ, dứt khoát ngậm miệng lại, tới lối rẽ trước đình viện thì cáo từ.

Phủ tướng quân chiếm diện tích quả thực không nhỏ.

Nơi hắn ở còn nằm phía tây, nên đi dọc theo hành lang qua đó.

Chỉ là lúc tới trước sân lại nghe thấy có tiếng trò chuyện rất nhỏ.

“Biên quan cũng không yên ổn, ta thấy ngươi vẫn đừng ở lại đây quá lâu, bất kể chiến sự thế nào, tóm lại cũng không đánh đến Giang Nam. Ngươi ấy, cứ nghe lời ta, thành thành thật thật làm xong lần này về Giang Nam hoặc đất Thục đi, chuyện ở đây dù sao cũng có Lữ Chiếu Ẩn, hắn là người của Tạ Nguy, hắn nên lao tâm lao lực bán khổ bán mạng, ngươi đừng dính dáng đến nữa.”

“Vậy cô nương thì sao?”

“Ta? Chờ cứu điện hạ từ Thát Đát về, đương nhiên ta cũng sẽ chạy nhanh chạy vội, tránh lẫn vào cục diện rối rắm này của họ.”

Đây là giọng của Khương Tuyết Ninh cùng Vưu Phương Ngâm.

Lữ Hiển nghe thấy còn nhắc đến mình, trong lòng rất không vui. Hắn vốn nên ở góc khuất, chờ hai người này nói hết mới đi ra, tránh cho mọi người đều khó xử. Nhưng không hiểu sao cơn giận nổi lên, khiến hắn lại cứ không muốn làm như thế.

Vì vậy, hắn bước vài bước về phía trước.

Khương Tuyết Ninh quay lưng về phía hắn, Vưu Phương Ngâm thì đối mặt, lập tức trông thấy hắn.

Lữ Hiển nói: “Ninh Nhị cô nương nói quá đúng rồi, nên là ta lao tâm lao lực bán khổ bán mạng.”

Lúc này Khương Tuyết Ninh mới trông thấy hắn.

Có điều ngẫm lại lời mình nói, cũng không có gì phải xấu hổ, ngược lại trông thấy Lữ Hiển, khiến nàng nhớ lại vài việc ban ngày, trước hết không quan tâm đến hắn, mà nói với Vưu Phương Ngâm: “Ngươi về phòng trước đi, ta có vài lời muốn nói với Lữ lão bản.”

Đôi mắt Vưu Phương Ngâm nhìn Lữ Hiển vài lượt, dường như do dự trong chốc lát, nhưng vẫn nghe Khương Tuyết Ninh, nhẹ gật đầu, quay người rời đi.

Ở đó chỉ còn lại Khương Tuyết Ninh đang quan sát Lữ Hiển.

Ánh mắt Lữ Hiển thu hồi lại từ bóng lưng Vưu Phương Ngâm rời đi, cười lên với Khương Tuyết Ninh: “Nhị cô nương có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo thì không dám nhận.”

Khương Tuyết Ninh cũng mỉm cười, đồng thời cũng mang chút hứng thú vòng quanh hắn tới lui hai vòng rưỡi, vừa nhìn hắn vừa lắc đầu, trong mấy phần trêu ghẹo còn mang chút chế nhạo cười trên nỗi đau của người khác.

“Từ xưa, gian thương đều tính toán rất khéo, sao sắc mặt này của Lữ lão bản trông giống như không bắt được gà còn mất nắm gạo nhỉ?”

Sắc mặt Lữ Hiển thay đổi.

Khương Tuyết Ninh lại chắp tay sau lưng rảo bước, càng suy tư phản ứng này của Lữ Hiển, càng cảm thấy thú vị, sau một lúc lâu mới dừng lại, tới gần hắn, bỗng hạ giọng hỏi một câu: “Ầm ĩ nửa ngày, ngươi có ý với Phương Ngâm nhà chúng ta à?”

Lữ Hiển lạnh mặt cười nhạt: “Ngươi đùa gì vậy!”

Khương Tuyết Ninh nhướng mày.

Lữ Hiển bổ sung thêm, lạnh như băng: “Phụ nhân đã có phu quân! Con người Lữ mỗ còn chưa bỉ ổi đến mức đó.”

Hắn vừa nói vậy, vẻ mặt vốn nhẹ nhõm của Khương Tuyết Ninh liền biến mất, tia sáng trầm tĩnh thông thấu che giấu dưới đáy mắt, chỉ nói: “Thì ra ngươi cũng rõ. Phương Ngâm và Nhậm công tử đi đến bây giờ không dễ dàng gì, thấy người ta sắp tốt rồi, ta nghĩ người khôn khéo như Lữ lão bản, đương nhiên cũng ước đạt được nặng nhẹ, đừng bước đến xen ngang.”

Lữ Hiển “xuỳ”, nói: “Phu thê giả cũng tính sao?”

Lần này ngược lại đến phiên Khương Tuyết Ninh kinh ngạc, vậy mà hắn lại biết?

Nhưng Lữ Hiển lại không giải thích gì.

Hắn phất tay áo muốn đi.

Khương Tuyết Ninh lặng im một lúc lâu, nhìn hắn chằm chằm, chợt thông suốt, cười lên: “Haiz, địch ý của ngươi với ta vào ban ngày,

chẳng lẽ là vì Phương Ngâm để ý ta hơn, ngươi ghen tị?”

Nàng thấy bước chân Lữ Hiển dừng lại, cả người đều phảng phất như căng thẳng vì câu nói đó của nàng.

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn nhẫn nhịn, không quay đầu lại.

Hắn dường như rất muốn chứng minh mình không thèm để ý, không hề quay đầu lại chút nào, đi thẳng vào trong sân viện.

Khương Tuyết Ninh ở phía sau, cười vỗ tay, suýt chút thì cười gãy lưng.

Ở kiếp trước, người ghen ghét nàng nhiều vô số, nhưng nàng không hề để ý.

Dù sao họ đều là nữ nhân.

Nhưng đời này, lại đến cả nam nhân cũng ghen ghét nàng, thật là hay!

Có điều tâm tư Phương Ngâm thành thật chất phác, đã nhận định tin tưởng người nào thì vô cùng cố chấp, tuy nàng không rõ nàng ấy và Nhậm Vi Chí đã đến bước nào, nhưng nếu kẻ có tâm địa xấu như Lữ Hiển âm thầm giở trò, chuyện tốt cũng có thể biến thành chuyện xấu.

Về sau phải đề phòng hắn một chút.

Cũng không phải có ý Phương Ngâm nhất định phải là Nhậm Vi Chí, vốn dĩ toàn thấy nàng vui vẻ, Khương Tuyết Ninh chỉ không hy vọng nàng ấy không vui.

Có thời khắc, nàng thậm chí muốn sang chỗ Tạ Nguy, cho Lữ Hiển ít thuốc nhỏ mắt (để hắn thấy rõ).

Nhưng ý niệm này cũng chỉ loé lên rồi lập tức từ bỏ.

Tạ Cư An là người sẽ làm nên đại sự, nhưng nàng chỉ mong sống ngày tháng đơn giản. Giờ đây lá mặt lá trái nghe lời hắn, không chọc giận hắn, thuận theo ý hắn, nói cho cùng là vì Thẩm Chỉ Y, không muốn vạch mặt với hắn. Nhưng bây giờ gần như đã tới cực hạn của giới tuyến rồi, nếu nàng không biết tiến thoái, bản thân áp giới tuyến này xuống, không khác gì đẩy mình vào tròng. Đến lúc sự thành, chỉ sợ muốn thoát thân từ tay Tạ Nguy cũng không thể.

Bất kể thế nào, bị một nam nhân ghen ghét, Khương Tuyết Ninh vẫn rất vui vẻ.

Chỉ có điều, ban đêm nằm xuống, lại vẫn gặp ác mộng.

Ác mộng này gặp phải, liền mơ suốt mấy đêm.

Nàng mơ thấy mình đứng trên ghềnh đá cao cao, vách núi chót vót, gần như thẳng đứng, ngay cả cây tùng cổ thụ cũng không thể bám được rễ trên vách đá này.

Phía trước là vực sâu.

Chỉ nhìn về phía trước, đã là bóng đêm dày đặc như mực, đưa tay ra không thấy nổi năm ngón tay.

Dưới vực sâu có cuồng phong, giống như đến từ ma quỷ, gào thét không dứt.

Nàng muốn nhìn vào trong đó, nhưng không đứng vững, mấy khối đá vụn từ bên chân nàng rơi xuống vách núi, vào trong vực sâu rất lâu không nghe thấy chút tiếng vang nào.

Thế là một cảm giác sợ hãi chiếm lấy nàng.

Dường như sợ từ trong vực sâu có một con quái vật gì đó xông ra nuốt chửng nàng, nàng nhấc chân muốn lùi về sau, muốn cách xa

vực sâu này.

Nhưng bỗng một cánh tay từ sau lưng vươn ra, đặt lên bờ vai nàng, tay kia thì khoác bên hông nàng.

Hơi thở của ngươi kia thổi bên tai nàng, kề sát hai gò má nàng.

Là Tạ Nguy cắt đứt đường lui của nàng, ghé bên tai nàng: "Sâu như vậy, ngươi không nhảy xuống, sao biết là sống hay chết?"

Không…

Sức mạnh kia truyền từ hai tay hắn ra ngoài, chợt đẩy nàng xuống vực sâu trước mặt!

Trong nháy mắt nàng hét lên thất thanh.

Vực sâu ập vào mặt, cả người bị cảm giác mất đi trọng lượng bao phủ, tất cả sợ hãi đều phóng đại đến cực hạn, khiến nàng toát mồ hôi lạnh đầy mình, lại một lần nữa giật mình tỉnh lại từ cơn ác mộng không ngừng lặp đi lặp lại này.

Tiếng vọng bên tai lại không phải câu nói trong mộng, mà câu mang chút trào phúng Tạ Nguy nói trước đó không lâu: "Nếu ngươi đã hiểu rõ được vì sao ngươi và hắn không thể bên nhau, cũng đã không có tên Khương Tuyết Ninh, giờ này ngày này càng sẽ không ngồi ở đây."

Cả người Khương Tuyết Ninh như vừa được vớt từ dưới nước lên.

Nàng có phần bất lực ôm kín mặt mình.

Qua thật lâu, mới chầm chậm xua đuổi được nỗi sợ hãi phát ra từ thâm tâm đi.

Bóng tối như tơ như sợi, xuyên vào trong phòng, mang theo chút hơi

lạnh.

Sa trướng cạnh giường bị gió thổi hé ra một góc.

Có chút ánh sáng chiếu qua giấy dán cửa sổ vào phòng, mơ hồ chiếu rọi bóng dáng ngồi cạnh giường nàng.

Giọng nói điềm tĩnh của hắn phảng phất như hoà làm một với bóng đêm, mờ mịt như sương: “Ngươi mơ thấy ta rồi?”

Khương Tuyết Ninh sợ hãi cả kinh!

Nàng nghe giọng nói quen thuộc này, buông tay xuống, ánh mắt cẩn thận phân biệt, mới nhận ra bóng dáng này từ trong bóng tối, nhất thời chỉ thấy ngay cả trái tim cũng bị người ta chiếm lấy, sợ hãi nói không nên lời.

Cũng không biết Tạ Nguy đến từ khi nào, chỉ nhìn nàng chằm chằm, như cũ hỏi: “Ngươi mơ thấy ta rồi?”

Cơn ác mộng ban nãy còn lưu lại một phần khiếp sợ.

Khương Tuyết Ninh quả thực không thể tin nổi người này quá nửa đêm còn ngồi bên giường mình: “Tạ Cư An, sao ngươi…”

Bàn tay Tạ Nguy nhẹ nhàng xoa lên gò má nàng, phủ lên đầu chân mày, nói: “Ninh Nhị, Thẩm Chỉ Y là một người của hoàng thất, chết thì chết, có liên quan gì đến ta đâu? Ta có chút hối hận rồi.”

Ngón tay kia toả ra chút hơi lạnh.

Khương Tuyết Ninh lập tức rùng mình.

Nhưng hắn không nói gì nữa, một lúc lâu sau, chậm rãi rút tay về, đứng dậy đi ra ngoài.

Gió thổi vào, sa trướng nhẹ nhàng lay động.

Bên ngoài lạnh lẽo tịch mịch.

Có một tiếng kèn lệnh trầm thấp khoáng đạt từ xa vọng tới, lan khắp bốn phương, thêm vẻ khắc nghiệt hào hùng thiết huyết!

Khương Tuyết Ninh ôm lấy chăn gấm, lúc này mới nhớ ra…

Tối nay, khai chiến.

Chương 211: Trận chiến nổ ra

Đêm lạnh phương bắc vọng tiếng gõ cầm canh, ánh trăng lạnh lẽo rọi chiến bào nhà binh.

Bên ngoài đại doanh đóng quân ngoại thành Hãn Châu, các binh sĩ đã đứng vào hàng ngũ.

Bộ binh ở giữa, kỵ binh phân ra hai cánh, cung tiễn thì ẩn sau bộ binh tiên phong. Bên trong bộ binh có một bộ phận nhỏ là bộ binh hạng nặng, một tay cầm khiên một tay cầm đao kiếm, là thành phần chuyên khắc chế binh sĩ thiện xạ du mục của Thát Đát, vừa có thể tấn công giết chết, vừa có thể phòng ngự cung tiễn của đối phương. Có điều phần nhiều hơn là bộ binh hạng nhẹ và kỵ binh hạng nhẹ, ít phụ trọng, hành động nhanh, dễ dàng điều chỉnh. Nếu chỉ huy thoả đáng, trong đêm tối mù mờ thế này, hoàn toàn có thể như một phiến lá me bay, lặng yên không một tiếng động hoàn thành một trận tập kích chém giết đẫm máu!

Trên cổng thành, tiếng trống trận dần dần hùng tráng, dồn dập.

Trong đêm tối, bó đuốc thắp sáng và tinh kỳ đón gió cùng bay múa.

Gương mặt ba vạn binh sĩ đều bị ánh sáng lập loè thành những tướng mạo giống nhau.

Trên đài điểm tướng, vết máu ngày trước đã được rửa sạch, chỉ có giữa những khe hở của các thanh sắt và gỗ, còn lưu lại loang lổ máu khô, gương mặt kiên định đường nét rõ ràng của Yến Lâm, vì đứng trên cao mà trông vô cùng sáng rõ.

Mặt trời chưa ló dạng, hắn chính là mặt trời giữa đêm đen.

Ánh lửa sáng rực thiêu đốt sâu trong đôi mắt hắn, khiến khát vọng, dã tâm báo thù đè nén những năm qua đều bốc lên theo con tim đang sục sôi, hoá thành khí phách quét sạch đất trời, khiến hắn rút kiếm ra khỏi vỏ, giơ cao Thanh Phong ba thước!

Lập tức, khắp nơi đều là núi kêu sóng gào!

“Đạp Nhạn Môn, bảo vệ quốc thổ!”

“Diệt Thát Đát, cứu công chúa!”

“Bất kể sống chết, không phụ sứ mệnh!”

…

Quân đóng ở Hãn Châu vốn chừng mười vạn, chỉ là rơi vào tay Tiêu thị, thứ nhất là việc quân hỗn loạn, thứ hai là bỏ bê luyện binh, người có thể chọn ra chiến trường trong thời gian ngắn còn chưa đến một nửa. Vào ngày đông tiến đánh Thát Đát không phải chiêu thường thắng của kẻ nhà binh, nay nhờ bất ngờ, thắng nhanh, thắng hiểm, Thát Đát tuy là vua một nước nhưng so ra chẳng qua chỉ ngang ba tỉnh của Đại Càn, ba vạn binh đủ để đánh cho đối phương trở tay không kịp, bụi đất đầy đầu.

“Thế tử như vậy cũng có chút cảm giác anh hùng xuất thiếu niên…”

Cao cao trên cổng thành, Lữ Hiển đứng bên cạnh bó đuốc bùng cháy, cảm nhận được gió lạnh thấu xương phả vào mặt, nhìn cảnh tượng đại quân xuất kích nơi xa, không khỏi thầm cảm khái một câu, nhưng sau đó lại có chút trầm mặc.

“Hưng vong bách tính khổ, trận chiến này không biết sẽ chết bao nhiêu mạng người?”

Tạ Nguy đang đứng cách đó không xa.

Vùng bằng phẳng trên thành lâu có một bia bắn.

Đạo bào xanh biếc của hắn bị gió lạnh thổi tung lên, trong lạnh lẽo, ngón tay thấm hơi lạnh phủ lên trên trường cung, lấy một mũi tên lông đại bàng, nhắm ngay mục tiêu kia, chỉ nói: "Thì sao?"

Lữ Hiển không nói gì.

Dù từ trước đến nay hắn không phải thánh nhân thương xót chúng sinh gì, nhưng nếu mắt thấy muôn dân trăm họ khổ sở, nhân gian lâm nạn, cũng khó tránh khỏi mấy phần ưu tư. Nhưng Tạ Cư An trông hoà nhã nhẫn nhịn, lòng dạ lương thiện, thật sự đến lúc máu thấm đầy trời, binh tai chiến hoạ, lại mơ hồ lộ ra sự lạnh lùng tàn nhẫn kinh người.

Coi mạng người như cỏ rác, xem chúng sinh như quân cờ.

Nhưng không thể phủ nhận, bên trong loại người lạnh lùng tàn nhẫn đáng sợ này, lại có một sự sáng rọi và thấu đáo gần như tách rời khỏi nhân gian.

"Trời vốn không đạo, mà người làm chủ. Nhưng thế tục vốn tầm thường, dân không trí. Không phá sao có thể lập, không vong sao có thể sống? Thế gian này trừ một chữ "chết", vốn không có đạo lý gì đáng nói. Nếu không biết chết, sao có thể biết sống?"

"Soạt" một tiếng vang vọng.

Mũi tên lông đại bàng rời dây cung lao đi, ầm vang cắm vào bia bắn, lực đạo mạnh mẽ, bắn nứt bia bắn bằng gỗ, "răng rắc", ngã ra sau, trong đêm lạnh lẽo tiêu điều, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Tạ Nguy không lộ ra biểu cảm gì, bình tĩnh như đầm sâu.

“Ta để chúng biết bản thân còn sống, chúng nên cảm tạ ta.”

Lữ Hiển nghe vậy nín thở, hồi lâu mới chậm chạp thở ra một hơi, ngược lại còn khẳng định hơn hai ngày trước: Tâm trạng Tạ Cư An, thật sự rất tệ.

*

Càng về phía bắc, hừng đông đến càng muộn.

Đã cuối giờ mão, doanh trướng ở biên cảnh Thát Đát còn bao phủ trong màu mực lam u tối, cực kỳ yên tĩnh. Binh sĩ tuần tra đang lúc giao ca, hoặc là đã cố thức một đêm, hoặc vừa mới tỉnh ngủ, phần lớn đều có phần buồn ngủ, mỏi mệt, đây là thời điểm cảnh giác thấp nhất.

Thế nhưng đúng vào lúc này, một tiếng rít phá vỡ sự yên lặng!

“Địch tập kích! Địch tập kích! Quân đội Đại Càn tiến đánh, địch tấn công…”

Có vài người thậm chí ban đầu còn không nghe rõ, hoàn toàn cho rằng mình đang mơ, đi mấy bước mới phản ứng được, trợn mắt há hốc mồm, vô cùng kinh hãi.

Cả doanh trướng lập tức đầy tiếng người huyên náo.

Binh sĩ đang mơ ngủ vội vàng mặc giáp ra trận, lính gác thông truyền thì sải bước nhảy lên lưng ngựa, phi về phía vương đình!

Ai mà ngờ được, trận này khác với tập kích bất ngờ như mọi khi?

Đã không phải lúc xuân ấm hoa nở, cũng không là ban ngày nắng vàng sáng tỏ, hết lần này tới lần khác lại là ngày đông, đêm lạnh mà bọn họ cho rằng tuyệt đối không thể nào!

Tấn công bất ngờ, dùng có chuẩn bị để đánh kẻ vô lo.

Bởi vì cái gọi là, “Binh giả, quỷ đạo dã*”.

*Dùng binh đánh trận là nghệ thuật biến hoá vô thường, cần vận dụng vô số cách thức lừa gạt che mắt đối phương.

Thát Đát Vương Diên Đạt đang lúc tráng niên, đêm qua đại chiến một trận thoả thích tràn trề cùng mấy thị thiếp, thực ra là vừa ngủ không lâu, đột nhiên nghe bên ngoài truyền đến tiếng báo động, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, triệu binh lính truyền tin vào trướng hỏi chuyện xong, lập tức nổi trận lôi đình, đá bay kỷ án trên thảm nhung da dê đi.

“Đại Càn đang êm đẹp sao có thể đánh đến đây, chẳng lẽ là để lộ phong thanh gì?”

Mặt mũi ông ta đầy râu ria, tướng mạo dù có chút anh dũng uy nghi, nhưng lại lộ vẻ tà ác.

“Nữ nhân kia, nữ nhân kia đâu?”

Tỳ nữ phục vụ hai bên đều run lẩy bẩy, quỳ rạp xuống đất, những năm qua đã sớm rõ “nữ nhân kia” trong miệng đại vương là vị công chúa đến Thát Đát hòa thân năm đó, vội vàng run rẩy đáp: “Theo dặn dò của đại vương, canh giữ trong trướng, những ngày qua không cho phép nàng ta ra ngoài nữa.”

Lồng ngực Diên Đạt chập trùng, cầm đao lao ra khỏi vương trướng.

Trên đường đi lập tức an bài sự vụ ứng đối với tập kích bất ngờ, bước chân không ngừng lại, đi thẳng đến một lều vải vuông chừng ba trượng nằm ở tận cùng phía đông vương đình.

Lúc này sắc trời đã hửng sáng.

Trong trướng đã có ánh đèn sáng lên.

Một bóng dáng yểu điệu gầy nhỏ phủ bên ngoài lều vải màu tuyết trắng, Thẩm Chỉ Y đã nghe thấy động tĩnh ồn ào hỗn loạn bên ngoài, đứng dậy.

Diên Đạt thô bạo xốc mành lên đi vào, nàng đang đưa lưng ra ngoài, búi tóc vấn lên cao cao, lộ ra vùng cổ trắng nõn thon dài, chẳng biết lúc nào đã thay đi phục sức nhiều màu của Thát Đát, chỉ mặc y phục cũ của mình năm đó, mở ra rương tráp phủ bụi đã lâu.

Trong đó chứa y phục trang sức của công chúa một quốc gia.

Tơ tằm tốt nhất dệt thành cung trang, trong nơi không đủ ánh sáng thế này, cũng tỏa ra hào quang rạng rỡ, hạc bay phượng múa thêu chỉ vàng chỉ bạc, vẫn còn mới tinh, lạnh lẽo mà hoa mỹ.

Diên Đạt thẳng thừng rút đao kề lên cổ nàng, tàn nhẫn ngoan độc cắn răng hỏi: “Có phải ngươi không?”

Thẩm Chỉ Y quay mặt nghiêng nghiêng nhìn hắn.

Vết sẹo nhàn nhạt dưới đuôi mắt nàng giống như vệt phấn son cũ, là dấu vết của xuất thân và những gì nàng đã tao ngộ, cũng khiến nàng không có chút cảm giác nào trước lưỡi đao kề lên cổ này, chỉ nhẹ nhàng cong môi, bình tĩnh mà lạnh lùng: “Giết ta, các người đều phải chết.”

Chương 212: Kiêu ngạo

Chiến sự vừa nổ ra, tựa một đốm lửa nhỏ cháy lên trên cánh đồng hoang đầy cỏ khô, bị gió thổi tới nhanh chóng lan rộng khắp thảo nguyên.

Tiếng trống trận trong đêm đông lạnh giá, như sét đánh ngang tai!

Trường thương lợi đao, đao kiếm sắc bén mang theo máu tươi thấm vào lớp băng đông cứng lạnh lẽo làm kinh động giấc mộng chuẩn bị chiến tranh đẹp đẽ của Thát Đát, khi ánh mặt trời ảm đạm của buổi sáng sớm rải ánh sáng xuống khắp mặt đất, nó soi chiếu từng mảng từng mảng màu đỏ son lạnh thấu xương.

Kỵ binh hạng nhẹ hành quân về phía trước nhanh nhất, nỏ binh* ẩn mình bên trong bộ binh hạng nhẹ, yểm hộ cho hai cánh bên, bắn ra mưa tên bay khắp trời trước khi binh lính Thát Đát áp sát, bắn hạ vô số ngựa và kỵ binh trong đội hình địch.

*Nguyên văn 弩兵 nghĩa là binh thiện xạ mang nỏ, chuyên tấn công tầm xa.

Người từ trên ngựa rơi xuống, ngựa lại kêu gào ngã xuống đất.

Những kẻ đến sau hoặc vì bị cuốn theo vào, tránh không kịp nên va vào nhau; hoặc là kịp thời phản ứng lại, điều chỉnh đội hình về hai bên, thế nhưng không tránh khỏi bị phân tán như một đàn kiến, cứ như vậy mà bị đánh tan. Trận hình nghiêm túc ban đầu, ngay lập tức bị xé ra một lỗ lớn ở giữa.

Yến Lâm đứng quan sát ở chỗ cao của chiến xa, dứt khoát đưa ra quyết định, ra lệnh cho tay trống thay đổi nhịp trống, sửa lại lệnh hành quân. Kỵ binh xuất phát từ hai cánh, lập tức bọc đánh trận doanh xuất kích của đối phương; bộ binh hạng nặng với gươm và khiên như một ngọn giáo lao vào từ điểm yếu đã bị xé nát của đối phương; nỏ binh không cần bắn tên bay đầy trời nữa mà đồng thời yểm trợ bộ binh hạng nặng xông vào trận địa của địch!

Hầu hết binh lính được chọn cho cuộc tấn công vào Thát Đát lần này đều là những lực lượng hành động nhanh, thêm vào đó là sự ra lệnh dứt khoát mà không hề do dự của Yến Lâm, biến đổi này nằm ngoài dự đoán, quả thực khiến Thát Đát không kịp trở tay.

Đợi đối phương ý thức được cũng quá trễ rồi…

Bốn năm ngàn người ở cánh phải đại quân Thát Đát, trơ mắt nhìn mình bị tách khỏi đại quân chủ lực trước kỵ binh hạng nhẹ của Đại Càn bọc đánh cùng bộ binh hạng nặng đột ngột tiến công vào!

Mà bộ binh hạng nhẹ của Đại Càn, sớm đã chờ họ ở bên này!

Tiếng hô giết vang vọng cả một vùng!

Bốn năm ngàn người rơi vào vòng vây chặt chẽ, cho dù ra sức chém giết giãy dụa không ngừng, cũng đâu thể chống lại được sự vượt trội về quân số và vũ khí của Đại Càn. Hơn nữa, rơi vào vòng vây của địch, vốn đã trở nên khủng hoảng, đối mặt với công kích mãnh liệt ập tới, càng khiến đám quân lính tan rã khỏi đội ngũ!

Thắng lợi của mọi trận chiến, đều bắt đầu từ một ưu thế nhỏ, nắm bắt cơ hội, như quả cầu tuyết lăn xuống từ đỉnh núi.

Một phân một hào, một thước một trượng.

Dưới tình huống người có chuẩn bị đánh kẻ không kịp phòng này, vị tướng trẻ tuổi lại thể hiện sự điềm tĩnh và quyết đoán đáng kinh ngạc, không hề vì bản thân có ưu thế mà lơ là nửa phân, thậm chí không vì tham công mà liều lĩnh lao lên phía trước.

Lần đầu giao phong hao tổn bốn năm ngàn người, đối với Thát Đát mà nói, đã là tổn thất rất lớn.

Trận hình sau đó có thay đổi bao lần cũng không thể khiến đối phương trọng thương.

Nếu lúc này còn muốn tiếp tục huyết chiến cùng Đại Càn một phen, không thể nghi ngờ là đã bị đánh cho mất lý trí, không để ý đại cục nữa. Vì thế sau khi quân đội Thát Đát phát động một đợt tấn công mãnh liệt, lập tức vội vàng rút quân, ra lệnh cho tất cả binh lính rút về thủ thành của phe mình.

Không ít tướng lĩnh Đại Càn lại phấn khích không ngừng, gần như có thể thấy công trạng ở ngay trước mắt, tưởng tượng đến khung cảnh thăng quan tiến chức sau khi san bằng Thát Đát, ngay lập tức đề thôi thúc đề nghị Yến Lâm thừa thắng xông lên, đục nước béo cò, đánh bại sự kiêu ngạo của Thát Đát một lượt, để chúng biết Đại Càn vẫn là Đại Càn trước kia, vó ngựa Đại Càn mới là thứ khiến cho bọn chúng phải e sợ.

Nhưng không ngờ rằng Yến Lâm lại bỏ mặc bàng quan.

Ban xuống vài hiệu lệnh, không hề ham chiến, lập tức thu quân!

Trong quân khó tránh khỏi có người chỉ trích.

Nhưng chiến thắng vẫn đang ở trước mắt, dù có tiếng chỉ trích, cũng không thể ngăn cản uy tín cũng như thanh thế của Yến Lâm nhanh chóng tăng vọt trong quân, chưa kể đến người phân phối lương thảo

trong quân đã sớm thay bằng người của Lữ Hiển, Yến Lâm nói gì bọn họ nghe nấy, những người khác căn bản không có quyền điều khiển.

Không có lương thảo, đánh trận bằng niềm tin à?

Cho dù trong lòng ngươi có ngàn vạn điều bất mãn, cũng phải cắn răng nhịn xuống, trong doanh trại lúc nghị sự còn phải cúi đầu nghe theo sự phân phó của vị tướng quân trẻ tuổi này!

Trận chiến mở màn tập kích bất ngờ, nhanh như một tia chớp.

Trong mấy ngày kế tiếp, chiến thuật này đã phát huy đến cực hạn, binh mã không ngừng được phái đi quấy phá, nhưng cũng không dùng đại quân ép trận mà chỉ mổ vào máu thịt đối thủ từng chút một như đại bàng rình mồi, hết lần này đến lần khác làm suy yếu sức mạnh của đối thủ.

Đồng thời đẩy mạnh huấn luyện số binh sĩ còn lại trong doanh trại.

Đau nhất là dao cùn cắt thịt.

Thát Đát quá tam ba bận cuối cùng cũng hiểu rõ được ý đồ của đối phương, tới lần thứ tư, vương đình phái quân tới tiếp viện, trọn bốn

vạn binh sĩ tề tựu tại biên quan, tính toán đợi kỵ binh hạng nhẹ của Đại Càn lặp lại chiêu cũ đột kích một lần nữa, ra đòn phủ đầu, làm cho đối phương có đến mà không có về!

Thế nhưng đợi đến ngày giao chiến xảy ra, xuất hiện trước mặt bọn chúng, lại là năm vạn đại quân như thuỷ triều.

Trong số năm vạn quân này, kỵ binh hạng nhẹ chỉ chiếm số ít, còn phần lớn là kỵ binh hạng nặng, nỏ trọng binh, bộ binh hạng nặng!

Kim qua thiết mã, không thể phá vỡ!

*Nguyên văn 金戈铁马: chỉ vẻ ngoài của đội quân oai phong hùng mạnh.

Vừa giao chiến, nó như một hắc thiết chiến xa khổng lồ, lấy uy thế nghiền ép, áp đảo quân đội Thát Đát như xay thịt, phá huỷ kế hoạch bọn chúng mưu tính cẩn thận.

Thát Đát quả thực không thể tin nổi, tướng lĩnh Vương Thành của Hãn Châu đã xuất sắc dữ dằn như thế từ khi nào vậy?

Trước sau phái ra ba nhóm đi thám thính.

Hai nhóm đầu tiên đã biến mất không một tăm hơi, mãi đến nhóm thứ ba mới có người may mắn mang tin tức trở về…

Trong quân đội thành Hãn Châu, làm gì còn có người tên Vương Thành?

Tướng lĩnh lần này đánh bọn chúng hoa rơi nước chảy, liên tục bại lui, họ Yến tên Lâm, tên tự duy nhất một chữ "Hồi".

Từ một tháng trước đã đến nhậm chức, đồng thời chém đầu Vương Thành, dùng máu tươi của tướng lĩnh cũ hoàn toàn khống chế được binh quyền, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất tiến hành trận chiến đáng sợ hôm nay!

Chiến sự chẳng qua mới nổ ra được mười ngày, bên Thát Đát đã sâu sắc cảm thấy chịu không nổi.

Cho dù Diên Đạt nổi trận lôi đình, cũng không thể dùng sức một mình đảo ngược thất bại mà ngay từ đầu đã ở thế bất lợi, đến ngày thứ mười một, ông ta phái sứ giả đến cầu hoà với Yến Lâm, trong lời nói còn đề cập đến việc công chúa có thai, sẽ sinh hạ ra huyết mạch giữa hai nước, bởi vậy không nên xảy ra chiến tranh.

Yến Lâm chém đầu sứ thần, đưa đầu người đem về vương trướng Thát Đát.

Cái gọi là lòng lang dạ thú, không phải một ngày là có thể tiêu diệt.

Nếu muốn ngăn chặn những kẻ lòng lang dạ thú quấy phá, không thể dựa vào lời nói hoặc một bức thư. Chỉ có thể cắt sạch nanh vuốt, rút gân huỷ cốt, đánh cho đối phương vừa hận vừa sợ, không còn sức đánh trả, mới có thể đạt được một ngày sống yên ổn!

Cho nên tiếp theo đó, Yến Lâm đánh không hề nương tay!

Không những tiếp tục đánh, mà còn đánh mạnh bạo hơn lúc trước nữa!

Sĩ khí trong quân đều đánh ra hết.

Một đường đẫm máu, một đường chinh chiến, khí thế như hồng thuỷ mãnh thú, quả thực đã quét sạch trạng thái thất bại khi xưa!

Ngày hai mươi hai tháng mười một, đại quân Đại Càn thế như hoàng long, tiến thẳng đến vương đình Thát Đát, binh lính áp sát thành, chiến mã của Yến Lâm dừng ngay trước vương trướng, kiếm Thanh Phong dài ba thước phản chiếu khuôn mặt trẻ tuổi của hắn, chỉ nói

một câu đối với vương tộc Thát Đát đang run rẩy đầy đất: “Yến mỗ đến đây, chỉ vì nghênh công chúa về triều. Sau khi đón công chúa trở về, quân ta sẽ tự rút lui, vẫn mong chư vị chớ kinh hoảng.”

Hay cho câu “Chỉ vì nghênh công chúa về triều” !

Thát Đát nghe thấy, như đánh vào mặt chúng một bạt tai.

Đại quân của đối phương từ Nhạn Môn Quan một đường đánh tới, phá thành trì của chúng, giết binh sĩ của chúng, thậm chí dùng vó sắt đẫm máu chà đạp lên vương kỳ đổ xuống.

Cho ngươi một bạt tai, còn mỉm cười nói với ngươi…

Chúng ta tới là để đón người.

Quả thật không hề khinh người quá đáng, không hề ngông cuồng phách lối đâu!

*

Chiến sự biên quan hừng hực khí thế, gây ra động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên không thể che giấu tin tức. Ngay ngày Yến Lâm dẫn quân san bằng vương đình Thát Đát, tin tức biên quan vượt qua muôn trùng trở ngại, xuyên qua trùng điệp cửa cung của Tử Cấm Thành, trong sự kinh hoảng mà truyền đến kinh thành, đưa đến tẩm điện của hoàng đế.

Lúc này đêm hãy còn dài.

Đồng hồ nước nhỏ giọt từng tiếng, hương tử đàn nồng nàn trong điện.

Tiêu Xu ngủ không sâu giấc, sau khi phục vụ Thẩm Lang dùng xong ngũ thạch tán, cũng nằm xuống trường kỉ, nhưng khi bên ngoài có động tĩnh, nàng liền tỉnh dậy.

Trong cung đốt địa long, ấm áp dễ chịu.

Nàng choàng áo ngoài lụa mỏng đứng dậy, vén rèm châu hoa mỹ qua một bên, hàng mi sơn viễn khẽ chau lại, ngoại trừ vẻ xinh đẹp uyển chuyển năm đó, lại thêm mấy phần uy nghi mà chỉ sủng phi mới có. Mặc dù bây giờ trông có vẻ mệt mỏi lười biếng, nhưng trên dưới lục cung ai mà không biết thủ đoạn của nàng? Ai gặp cũng đều cúi đầu.

Người đứng hầu bên ngoài chính là Trịnh Bảo.

Những năm gần đây Vương Tân Nghĩa đã già rồi, rất nhiều chuyện đều giao cho đồ đệ này, tay chân lanh lợi, tâm tư tinh tế, cũng coi như có được chân truyền của Vương Tân Nghĩa, biết rõ được sự yêu thích của hoàng đế, dần dần cũng lấy được thánh tâm.

Nhưng trước giờ Tiêu Xu cũng không quan tâm nhiều đến tên thái giám này.

Nàng sợ làm ồn đến Thẩm Lang, tới gần mới hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Trịnh Bảo khom người nói: “Hồi bẩm nương nương, biên quan cấp báo.”

Tiêu Xu đột ngột nhíu mày: “Cấp báo?”

Trịnh Bảo nhỏ giọng bẩm lên tin tức bên ngoài truyền tới, sắc mặt nàng liền thay đổi, đột nhiên quay trở vào trong, đánh thức Thẩm Lang trên long sàng dậy.

Không tới một khắc, trong cung đã truyền gấp chiếu chỉ của hoàng đế tới trong phủ các vị đại thần.

Nhất thời kinh thành đang yên tĩnh trong đêm, chợt ngập trong tiếng gà gáy chó sủa náo loạn, nhà giàu đại hộ, công hầu bá phủ bỗng chốc đều đèn đuốc sáng trưng, từng chiếc kiệu quan, xe ngựa từ bốn phía tụ tập lại hướng về phía hoàng cung.

Thẩm Lang thậm chí còn có phần không tin những gì mình nghe được: "Yến Lâm khởi binh, vậy Tạ tiên sinh đâu?"

Người đưa tin nơm nớp lo sợ: "Nghe người ta nói, lúc Tạ tiên sinh đến Hãn Châu, tặc tử kia đã giả mạo thánh chỉ, nắm giữ binh quyền, phái người khống chế Thiếu sư đại nhân, trông giữ chặt chẽ. Nhưng, nhưng…"

Trên mặt Thẩm Lang xuất hiện vẻ tàn bạo: "Nhưng cái gì?"

Người đưa tin lập tức dập đầu thật mạnh: "Nhưng trên phố còn có tin đồn, nói Tạ Thiếu sư có ý đồ xấu, sau khi tới Hãn Châu, lại giúp tặc tử chỉnh đốn quân vụ, cũng sinh tâm làm phản."

"Làm càn!"

Thẩm Lang đã dùng ngũ thạch tán gần hai năm qua, giờ là lúc dược lực phát huy mạnh nhất, ngay lúc sự nóng nảy trong người muốn phun trào, nghe thấy lời này, liền cảm thấy máu dồn lên não, trong nháy mắt mắt hắn đã đỏ quạch, tóm lấy nghiên mực trên bàn, đập xuống!

Nghiên mực Đoan Khê tốt nhất cực kỳ nặng.

Người truyền tin bị nó nện lên trán, máu chảy ồ ạt, đau đến mức muốn ngất xỉu, nhưng ngay cả lau máu cũng không dám lau, không ngừng quỳ xuống cầu xin tha mạng.

Không ít mệnh quan triều đình nhận được mệnh lệnh vội vàng chạy tới, nhìn thấy cảnh này đều sợ hãi không dám bước vào điện.

Tất cả đều quỳ xuống ngoài điện.

Giọng nói âm trầm của Thẩm Lang từ trong đại điện tối tăm mang theo cơn thịnh nộ như sấm truyền ra: “Quốc khố không động, Hộ bộ không động. Từ xưa đến nay tam quân giao tranh, trọng điểm là lương thảo binh mã! Kẻ lòng lang dạ thú như hắn, tay nắm binh quyền, bất cứ một trận chiến nào cũng cần quốc gia chuẩn bị, chỉ trong một thời gian ngắn, hắn có thể huy động tiền bạc và lương thảo từ đâu để tiến đánh Thát Đát? Chẳng lẽ người của Hộ bộ đều chết cả rồi, mới có thể băng trời vượt biển ngay trước mắt trẫm?”

Chúng thần đều là lần đầu tiên nghe thấy tin tức biên quan hỗn loạn, đầu mối trong đầu còn chưa kịp chính lý đâu.

Lúc đầu tất cả mọi người cảm thấy phái Tạ Nguy đi, hết thảy đều tự nhiên thỏa đáng.

Ai mà lường được, hiện tại ngay cả vị đế sư đương triều này cũng có thể nối giáo cho giặc, chưa biết chừng còn có thể là kẻ chân chính cầm đầu phía sau!

Giờ phút này nghe thấy hoàng đế chất vấn, bọn họ nào dám lên tiếng?

Đại điện trong ngoài, nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Thẩm Lang càng nhìn càng phẫn nộ, hận không thể hạ lệnh đưa tất cả đám giá áo túi cơm này ra ngoài chém!

Tiêu Xu đã mặc thêm cung trang.

Nàng lẳng lặng đứng ở bên cạnh nhìn hồi lâu, thấy chúng thần đều trầm mặc không nói, ánh mắt không khỏi lóe lên vẻ lạnh lùng, suy nghĩ một chút, nói khẽ: “Thánh thượng, Yến thị tặc tử dẫn binh ở biên quan, lại tiến đánh Thát Đát trước, hành động này có chút kỳ lạ, không hợp với lẽ thường. Theo ngu ý của thiếp, cũng không phải là không thể cứu vãn được. Còn về phần binh mã lương thảo, mới là chuyện quan trọng nhất.”

Giọng Thẩm Lang lạnh lùng: “Nàng có ý kiến gì?”

Tiêu Xu lập tức quỳ rạp trên đất, để cho mình bày ra tư thái tuyệt đối thuận theo.

Nhưng lời nói ra, lại rành mạch hiếm thấy: “Nếu không có lương thảo, thì đại quân không thể làm gì được. Nếu có thể tra ra cung ứng tiền bạc lương thảo của tặc tử từ đâu mà đến, chặt đứt căn cơ của chúng, mới thành kế sách rút củi dưới đáy nồi. Tần thiếp nhớ tới một người, e là có thể biết được một hai.”

Chúng thần đều kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Đến cả Thẩm Lang cũng không khỏi chấn động: “Ai?”

Tiêu Xu ngước mắt lên, quả quyết nói: “Phó chỉ huy sứ Cẩm Y vệ, Chu Dần Chi!”

*

Từ ngày Yến Lâm dẫn quân đánh người Thát Đát đến nay, mỗi ngày Khương Tuyết Ninh đều ra ngoài thành nghe ngóng một hồi, mấy ngày liên tiếp nghe được tin chiến thắng báo về, nhưng đã lâu lại

không nghe thấy tin tức của Thẩm Chỉ Y, trong giấc mơ không ngừng mơ thấy kiếp trước binh sĩ hộ tống cỗ quan tài kia trở về.

Cảm giác chờ đợi dày vò ấy, tựa như cầu xin lưỡi đao của vận mệnh đừng chém xuống.

Sống lại một đời, nàng đã cứu được Vưu Phương Ngâm, thay đổi những gì Yến Lâm tao ngộ, thậm chí còn thay đổi số phận của chính mình, vì sao bây giờ lại không thể cứu nổi Thẩm Chỉ Y chứ?

Nàng có lý do để mang đầy hy vọng.

Ngày lại ngày, nàng mở chiếc hộp đựng nắm đất năm ấy ra, nhìn đi nhìn lại.

Cuối cùng, vào một đêm trăng, tuyết đã ngừng rơi, một con khoái mã chạy như bay từ tiền tuyến tới, một binh sĩ người đầy mỏi mệt nhưng cố nén hưng phấn vượt qua đại môn, đi tới trước phòng nàng, khàn khàn bẩm báo: “Ninh Nhị cô nương, tướng quân truyền lệnh, vương đình Thát Đát đã bị phá, công chúa điện hạ vẫn bình an vô sự, sáng mai sẽ đến Nhạn Môn Quan, mong cô nương hãy ra tiếp đón!”

Ngay lúc đó, Khương Tuyết Ninh đứng bật dậy, chiếc hộp kia suýt đổ ra ngoài.

Góc lầu nơi biên thành, ánh trăng chiếu lên tuyết trắng, tươi sáng như ban ngày.

Xe ngựa của Tạ Nguy lẳng lặng chờ ở bên ngoài cổng thành.

Hắn ngồi trong xe, không hiểu tại sao lại tháo chuôi dao trên cổ tay ra nhìn kỹ, một lúc sau mới hỏi: “Sao nàng ấy vẫn còn chưa đến?”

Chương 213: Công chúa trở về

Khương Tuyết Ninh không ngờ Tạ Nguy đang chờ nàng.

Nàng ôm chiếc hộp ra khỏi cửa phủ, trông thấy chiếc xe ngựa chờ nàng còn Kiếm Thư đứng bên cạnh, dường như có ảo giác ký ức trôi ngược về hai năm trước.

Đến khi vén rèm xe lên bước vào, trông thấy Tạ Nguy, nàng càng hoảng hốt.

Hắn đang cúi đầu chậm rãi chỉnh lại nếp gấp trên y phục, thấy nàng tiến vào cũng chỉ ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, nói: “Đi thôi.”

Vẻ mặt lạnh nhạt, ngược lại không giống như đã đợi nàng hồi lâu.

Sườn mặt như treo chút vẻ mỏi mệt nhàn nhạt, không quá rõ ràng. Đây cũng không phải vì hắn không quá mệt, mà chẳng qua đã quen rồi, ngay cả bản thân cũng cảm thấy không sao cả, người khác càng không thấy có gì bất thường.

Trừ đêm không rõ là thật hay giả mà hắn ngồi cạnh giường nàng, thì trong đoạn thời gian khai chiến này, Khương Tuyết Ninh gần như chưa từng gặp hắn.

Chiến tuyến tiền phương tiến triển nhanh chóng, nếu hậu phương không theo kịp sẽ bị tách rời.

Lữ Hiển giỏi thì giỏi, nhưng quản cũng chẳng qua là hai chữ "tiền – lương" (tiền của và lương thảo), lại không mang chức vị, cũng không dám nói có tầm nhìn và quyền uy đủ để có thể xử lý thoả đáng chuyện hậu phương, Tạ Nguy đương nhiên phải hỗ trợ khắp nơi. Thậm chí có thể nói, hậu phương còn bận rộn hơn chiến tuyến rất nhiều.

Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng nói "Chào tiên sinh", sau đó an tĩnh ngồi đối diện Tạ Nguy.

Tay nàng còn ôm chiếc hộp kia không buông.

Tạ Nguy ngước mắt nhìn thoáng qua, nói: "Lần này, sau khi nghênh đón công chúa về, tâm nguyện của ngươi hẳn đã hoàn thành. Tiếp đó rời biên quan, ngươi chuẩn bị đi đâu?"

Khương Tuyết Ninh không ngờ hắn sẽ thẳng thắn đến thế, nhưng vừa nghĩ lại cảm thấy thực ra là bình thường: Đêm đó Lữ Hiển cũng đã nghe thấy, Tạ Nguy biết phần nào dự định của nàng, cũng chẳng

có gì lạ. Huống chi hắn vẫn thấu suốt lòng người, nếu ngay cả chút tâm tư của nàng hắn cũng không thấu, thì nào xứng là đế sư đương triều gì?

Chỉ là…

Tay nàng phủ lên rìa hộp gỗ, rũ mắt nói: “Không dám nói với tiên sinh.”

Tạ Nguy đáp: “Lúc này lại dám nói thật lòng rồi. Chỉ có điều nếu ta không để ngươi đi, ngươi trốn được đến đâu?”

Khương Tuyết Ninh trầm mặc không nói lời nào.

Tạ Nguy thấy nàng như thế cũng vô cùng bực bội, có lúc hắn đã muốn quay đầu mắng nàng một phen bất kể dùng lời gì, mắng cho nàng tỉnh ra. Nhưng lại rất sợ, mắng nàng tỉnh rồi, nàng lại bất chấp tất cả chạy đi tìm Trương Già.

Xe ngựa ra khỏi thành, chạy về hướng Nhạn Môn Quan.

Năm đó, khi Thẩm Chỉ Y đi hoà thân, là ánh chiều tà dần tắt. Giờ đây họ đi đón nàng, là ánh nắng mai nhàn nhạt.

Trong xe trầm mặc hồi lâu.

Rất lâu sau, Tạ Nguy mới nhìn thoáng qua chiếc hộp nàng ôm, nhớ lại thiếu nữ năm đó ôm gối, khóc không thành tiếng, mới hỏi: “Thẩm Chỉ Y có tài đức gì, đáng để ngươi vì nàng ta dốc hết tất cả, xông pha khói lửa như vậy?”

Trong ngôn từ không khỏi mang chút châm chọc.

Khương Tuyết Ninh chỉ thấy như bị lời này đâm một nhát đau nhói, ngước mắt nhìn hắn, trong mắt nhiều thêm mấy phần lãnh đạm, chỉ nói: “Điện hạ rất tốt với ta.”

Kiếp trước ấn tượng của nàng với Thẩm Chỉ Y quả thực không được tính là tốt.

Nhưng đời này, nàng chỉ vẽ cho Thẩm Chỉ Y một cánh hoa đào hồng phấn, nói một câu lấy lòng không thể nào rõ ràng hơn ở Trùng Dương yến tại Thanh Viễn bá phủ, lại thật sự được Thẩm Chỉ Y chân thành đối đãi.

Đọc sách ở Phụng Thần điện, Thẩm Chỉ Y là chỗ dựa của nàng. Rõ ràng biết tính khí nàng không tốt, nhưng sau khi tin tưởng yêu mến, lại nuông chiều nàng, che chở nàng. Bất kể người khác chửi bới

nàng thế nào, Thẩm Chỉ Y đều chưa từng hoài nghi, trước kia đối đãi nàng thế nào, sau đó vẫn cứ như vậy.

Nhưng một người tốt như thế, lại vì thân phận công chúa của mình, chìm nổi trong sóng gió quỷ quyệt chốn cung đình, còn không thể không ly biệt quê hương, đến hoà thân ở Thát Đát xa xôi, gánh lấy vận mệnh mờ mịt không rõ, thân bất do kỷ…

Khương Tuyết Ninh không thể nào quên được hai năm trước, Thẩm Chỉ Y gần như đã bị giam lỏng, còn bày tiệc mừng sinh thần của nàng ở Minh Phượng cung. Còn thêm cả bát mì trường thọ cung nhân lặng lẽ mang tới lúc nửa đêm…

Nàng chỉ nhớ đã khóc một trận rất to.

Trong nước mì toàn mằn mặn và chan chát của nước mắt như hạt châu rơi xuống, rốt cuộc có ngon hay không, lại không ấn tượng sâu lắm.

Khương Tuyết Ninh chớp mắt, chậm rãi đáp: “Người như điện hạ, tiên sinh không làm được, ta cũng không làm được.”

Nàng nói lời này rất nghiêm túc.

Nhưng Tạ Nguy chỉ lạnh lùng nhếch môi: “Thân hãm trong ngục, bị người cản tay, như cá trên thớt. Người như thế, quả thực Tạ mỗ không làm được.”

Khương Tuyết Ninh nghẹn đến nỗi không đáp lại được.

Dứt khoát không nói nữa.

Cùng với sắc trời bên ngoài sáng dần lên, Nhạn Môn Quan xây trấn giữa hai ngọn núi cũng dần tới gần.

Bão cát quan ngoại thổi, tạo nên vô số vết tích tang thương trên từng đoạn tường thành đắp đất gần đó.

Lầu trên cửa thành cắm tinh kỳ tung bay.

Thêm ba bức tường đá lớn và hơn hai mươi tường đá nhỏ xây bên ngoài, uốn lượn nối tiếp nhau bao lấy thành theo thế núi, gần như khiến cả toà thành ở biên quan này trở nên lũy thành kiên cố.

Quan nội là đất đai màu mỡ của Trung Nguyên, quan ngoại là bão cát hoang vu.

Thẩm Chỉ Y còn nhớ vô số cảnh tượng đã nhìn thấy dọc đường từ kinh thành đến khi xuất quan.

Cảnh tượng chim thú hoa cỏ thay đổi, từ phồn hoa đến hoang sơ.

Khi ấy, xe ngựa qua Nhạn Môn Quan, nàng quay đầu nhìn, tường thành xám trắng ố vàng như nhuốm máu trong ánh hoàng hôn nặng nề, mang vẻ tráng lệ đẹp đẽ mà thê lương. Nhìn con đường phía trước đầy những điều chưa biết, lại là ánh mặt trời chiều tà sắp tắt. Trên nơi hoang dã rộng lớn, tiếng gió như nức nở. Một con đường uốn lượn mơ hồ cứ thế mở rộng về phía trước, lại phảng phất nối với chân trời, như vĩnh viễn không có tận cùng vậy.

Gian khổ trắc trở hai năm, nàng chưa từng nghĩ bản thân lại có một ngày còn sống trở về.

Bằng hữu cùng chơi thuở thiếu thời đã thành tướng soái thống lĩnh tam quân, lúc này đang ở ngay trước xa giá, cưỡi trên lưng ngựa ô, nắng sớm dần dần sáng tỏ đều phủ trên đôi vai hắn.

Thẩm Chỉ Y chỉ thấy cảnh còn người mất, thậm chí lòng tràn đầy thê lương, không hề vui sướng bao nhiêu.

Phần bụng hơi nhô ra của nàng tỏ rõ sự thật nàng sắp trở thành mẫu thân, cũng không khỏi khiến nàng ưu tư về quẫn cảnh mà bản thân chẳng mấy chốc sẽ gặp phải.

Lúc xe ngựa đến gần Nhạn Môn Quan, mọi thứ đều dần dần trở nên rõ ràng.

Vào giờ khắc này, ở trong ngoài thành trì biên quan, tất cả binh sĩ sớm đã bày trận, trên dưới tường thành, khôi giáp chỉnh tề, trên từng gương mặt có lẽ còn mang vết thương rướm máu chưa khô. Nhưng bất kể họ là thiếu niên hay tráng niên, đều đứng hướng về phía tây bắc hoang vu!

Cũng không biết đầu tiên là ai đã thấy từ xa xa một hàng ngũ uốn lượn như trường long, còn có đội ngũ soái kỳ đi trước, lập tức cao giọng hô lên: “Soái kỳ Yến tướng quân, là soái kỳ của Yến tướng quân! Công chúa trở về rồi, công chúa điện hạ trở về rồi…”

Thời khắc đó, cả người Khương Tuyết Ninh chấn động.

Sau khi tới Nhạn Môn Quan, nàng đã theo Tạ Nguy leo lên tường thành cao cao trông về phía xa, nhưng mặt trời mới mọc lên từ phương đông, ánh nắng chói chang, không khỏi khiến nàng khó mà mở mắt ra được, thấy không rõ lắm.

Mãi khi đoàn xe thật dài kia cuối cùng cũng đi qua khỏi quầng sáng chói lấp lánh trong tầm mắt Khương Tuyết Ninh, nàng mới thật sự nhìn thấy rõ ràng, là một xa giá màn trướng lung lay giữa đội ngũ…

“Điện hạ!”

Nhịp tim nàng đột nhiên trở nên kịch liệt, lại không hề nghĩ ngợi, nhấc váy, xoay người chạy đi từ bên cạnh Tạ Nguy như cánh chim bay, theo bậc thang dốc đứng trên cổng thành xuống dưới.

Tạ Nguy vô thức đưa tay, nhưng chỉ chạm vào góc áo nàng.

Tay áo gấm vóc trượt đi như gió, lưu lại chút hơi lạnh trên đầu ngón tay hắn.

Lúc nhìn lại, người đã ở dưới cổng thành.

Gió lạnh phả vào mặt, nhưng Khương Tuyết Ninh như thể không cảm nhận được, chạy thẳng đến giữa thế trận vô số tướng sĩ đứng lặng yên dưới cổng thành.

Những người chung quanh không khỏi nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc.

Nàng vẫn xuyên thẳng qua cửa thành đang mở rộng, hướng về đội ngũ đang dần dần tiến đến Nhạn Môn Quan, đi đến xe ngựa đặc biệt nhất kia, lớn tiếng hô như cũ: “Điện hạ…”

Trái tim đã nguội lạnh của Thẩm Chỉ Y đột nhiên run lên vì tiếng gọi này.

Giọng nói dường như thoáng mang chút quen thuộc, ngược gió truyền đến.

Nàng lập tức đứng dậy, đột ngột xốc màn xe rũ xuống phía trước lên.

Cô nương lúc trước nâng tay họa một nét trên gò má nàng, cô nương ỷ có nàng làm chỗ dựa muốn làm gì thì làm ở Ngưỡng Chỉ Trai, cô nương kéo tay áo nàng ở Ngự Hoa Viên nói muốn dẫn nàng trốn đi, cứ như vậy chạy vội ra từ cửa thành lâu bị gió cát ăn mòn theo năm tháng, mang theo sức sống hừng hực đã lâu không gặp, tiến vào tầm mắt nàng…

Thẩm Chỉ Y hoài nghi mình đang nằm mơ.

Trong nháy mắt lệ nóng hổi tuôn ra từ đáy mắt, gần như lấp đầy trái tim nguội lạnh của nàng.

Mọi thứ đều đổi thay.

Nhưng Khương Tuyết Ninh không hề thay đổi.

Hàng ngũ dừng lại.

Yến Lâm lặng yên ghìm cương ngựa.

Cuối cùng Khương Tuyết Ninh cũng đến trước xa giá, vốn là bước chân vội vã, nhưng lúc thật sự đến gần, giương mắt nhìn thấy Thẩm Chỉ Y đứng trên càng xe. Cung trang hoa mỹ năm xưa mặc trên người nàng lại có vẻ hơi rộng, bồng bềnh lay động trong gió như tờ giấy đung đưa.

Thế là cảm giác bi thương đột nhiên ập tới, đánh trúng nàng. Bước chân nàng dừng lại, đôi mắt xinh đẹp cũng thoáng ngấn lệ, nhưng ngay sau đó, lại cong môi mang chút vẻ cố chấp.

Chiếc hộp gỗ kia nằm chặt trong lòng nàng.

Dưới ánh mặt trời chói lọi tràn ngập nơi biên cương gió mạnh thét gào, Khương Tuyết Ninh uốn gối nửa quỳ dưới càng xe, nâng hộp gỗ kia lên cao cao, nhìn công chúa đứng lặng yên, cười lên xinh đẹp: “Điện hạ, cố thổ, cố quốc và cố đô của người.”

Đợi ngày nào đó, khi Yến Lâm suất lĩnh gót sắt Đại Càn đạp nát Nhạn Môn.

Mang theo nắm đất này, đến nghênh đón ta…

Quay về cố quốc, trở lại cố đô!

Thẩm Chỉ Y cũng đã sắp quên mất, bản thân nàng vì lừa cho Khương Tuyết Ninh an tâm, còn từng hứa lời hùng hồn đến thế, từng ước định với Khương Tuyết Ninh như vậy…

Nhưng nàng lại xem như trò đùa.

Lệ ầng ậng trong mắt đã lâu, cuối cùng lăn xuống khi nàng nhận lấy chiếc hộp gỗ kia từ tay Khương Tuyết Ninh, mở ra. Nàng khom người ôm chặt lấy thư đồng thuở niên thiếu này, cổ họng trở nên nghẹn ngào vô cùng, không phát ra được chút âm thanh nào.

Vùng quan ngoại hoang vu bao la.

Thời khắc này, đại quân như sóng triều trong ngoài Nhạn Môn Quan đều cúi người, quỳ gối hướng về công chúa mỹ lệ trên xa giá mà họ chỉ thấy lờ mờ, cùng hô to: “Cung nghênh điện hạ về triều!”

Thanh âm kia hợp thành thủy triều, cuốn vào không trung.

Lại hóa thành sóng lớn, vang vọng bên tai.

Tiếng gió phần phật, tinh kỳ xuất hiện trong tầm mắt, rõ ràng giữa biên cảnh mênh mông.

Tạ Cư An đứng trên tường thành cao cao, không hề cất bước.

Hắn giống như một vách đá sừng sững của núi non, không vì buồn vui nhân gian mà thay đổi, chỉ lạnh như băng nhìn xuống trần thế ly hợp, sau đó vẽ ra nụ cười mang chút tàn ác nhàn nhạt.

Ánh mắt Thẩm Chỉ Y vượt qua hư không, tình cờ rơi xuống trên cổng thành kia, vậy mà lại xa xa gặp phải ánh mắt hắn.

Là vị tiên sinh dạy học ở Phụng Thần điện ngày trước.

Nhưng giờ khắc này, nội tâm nàng lại không hề xuất hiện bao nhiêu thân thiết và quen thuộc đã lâu không gặp, chỉ có sự lạnh lẽo như băng ngấm sâu vào xương tủy, đồng thời trào dâng còn có một loại châm chọc cùng bi ai lớn lao khó mà diễn tả bằng lời.

Dù sao nàng cũng lớn lên trong cung, những năm qua ở Thát Đát cũng không phải không hề trưởng thành chút nào, từ lúc Yến Lâm lãnh binh đánh phá vương đình Thát Đát, nàng đã nhận ra chút khác thường.

Hỏi Yến Lâm, Yến Lâm cũng không nói.

Cho tới hiện tại, nàng trông thấy Khương Tuyết Ninh, Tạ Cư An là người vốn không nên xuất hiện ở biên quan này…

Thẩm Chỉ Y ôm Khương Tuyết Ninh càng chặt, mắt ửng đỏ, cười nghẹn ngào: “Ninh Ninh ngốc.”

Chương 214: Ly rượu

Khương Tuyết Ninh không hiểu vì sao bỗng bị nói là “ngốc”.

Nàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Chỉ Y.

Không ngờ, vào đúng lúc này, cơ thể đang kề sát vai nàng, đột nhiên run lên, rồi tựa lên người nàng, khiến nàng kinh sợ kêu lên: “Điện hạ!”

Sự căng thẳng mấy ngày rồi được xua tan, cơn mệt mỏi ập đến, từ bụng Thẩm Chỉ Y bỗng nhiên xuất hiện mấy phần đau đớn âm ỉ.

Mồ hôi lạnh chảy xuống từ trán nàng.

Nàng nhíu chặt cặp mày, tầm mắt dần tối đi, không nói nổi một câu, liền ngất đi.

Người đứng xung quanh lập tức trở nên kinh hãi.

Đến Yến Lâm cũng tức khắc xuống ngựa.

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy lòng nặng đi, trông thấy chút máu thấm ra trên tà váy Thẩm Chỉ Y, dự cảm bất an vụt lên, nàng hoảng hốt, kêu lớn: “Đại phu, nhanh, truyền đại phu!”

*

Thẩm Chỉ Y vốn đang mang thai, khi ở Thát Đát vì thân phận trưởng công chúa Đại Càn mà bị hạn chế hành động, trong lòng ngậm bao nhiêu đắng nuốt bao nhiêu cay chỉ có bản thân biết. Huống hồ sau khi khai chiến, Thát Đát vương Diên Đạt còn nóng lòng thúc ép, một là nhớ nhung cố quốc, hai là âu lo chiến sự, trong lòng nàng đã căng thẳng đến tột độ. Đến Nhạn Môn quan, gặp cố nhân, cảm xúc dâng lên dồn dập, làm sao có thể không xảy ra chuyện?

Lúc này ngất đi, là biểu hiện sinh non.

Yến Lâm gần như lập tức truyền lệnh cho toàn quân đi tìm bà đỡ.

Nhưng Nhạn Môn Quan vốn được xây dựng để phòng ngoại tộc xâm lấn, bình thường ở đây chỉ có tướng sĩ binh tốt, bây giờ là thời chiến, nam giới có rất nhiều, nhưng nữ giới lại chẳng thấy bao nhiêu, chứ đừng nói đến bà đỡ.

Cũng may trong quân có đại phu chữa thương cho binh lính.

Những đại phu này về cơ bản đều mở y quán ở quan nội xem bệnh cho người dân, tốn một phen công sức, cũng hỏi được mấy người từng an thai, đỡ đẻ cho thai phụ, thế là bèn gấp rút mời đến.

Gần như mọi người đều đợi ở trong viện.

Khương Tuyết Ninh mặt mũi tái ngắt.

Kiếp trước Thẩm Chỉ Y gặp chuyện không may ở Thát Đát, đứa trẻ mang hai dòng máu Đại Càn Thát Đát tất nhiên không giữ được, vì thế nàng không dám nghĩ kiếp này kết quả sẽ ra sao.

Rõ ràng đã cứu được người về rồi.

Nếu như, nếu như vì đứa trẻ này…

Nàng đứng bên ngoài rèm cửa, lắng nghe âm thanh ồn ào bên trong, chỉ cảm thấy đầu ngón tay lạnh như băng, mà tiếng kêu khóc của Thẩm Chỉ Y từ khi tỉnh lại sau cơn hôn mê, càng làm nàng hoảng loạn hơn.

Gần như dày vò từ sáng đến chiều.

Những đại phu không đủ kinh nghiệm hầu như đã bỏ cuộc cả.

Nhưng cuối cùng vào lúc sắc trời nhá nhem chạng vạng, trong phòng bỗng truyền ra tiếng trẻ con khóc, tuy âm thanh không lanh lảnh, không có lực, giống như tiếng mèo con yếu ớt kêu, nhưng cuối cùng đã vang lên rồi.

Mấy vị đại phu nước mắt lưng tròng.

Thất tha thất thểu chạy ra nói: “Nam hài nhi, là nam hài nhi, trưởng công chúa điện hạ bình an vô sự!”

Mọi người lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Khương Tuyết Ninh đứng cả ngày trời, gần như lập tức ngã khuỵu xuống đất.

Qua một lúc lâu, mới vịn vào cánh tay Yến Lâm đưa ra, gắng sức đứng dậy, vén rèm đi vào phòng.

Dù sao nơi đây ải hoang đất cằn, trong phòng chỉ bày biện sơ sài bàn ghế giường chiếu.

Thẩm Chỉ Y nằm ngửa trên giường.

Tỳ nữ đáy mắt đẫm lệ, ôm đứa trẻ sơ sinh thiếu tháng đến cho nàng xem, nàng chỉ đưa ngón tay yếu ớt ra, vuốt nhẹ gò má đứa trẻ, sau đó nhìn thấy Khương Tuyết Ninh, nàng kêu lên một tiếng khản đặc: "Ninh Ninh."

Khương Tuyết Ninh khóc như mưa.

Không dám nghĩ, Thẩm Chỉ Y cẩm y ngọc thực, xuất thân cao quý, đã phải chịu khổ cực và sỉ nhục thế nào ở Thát Đát. Nhưng ánh mắt ban nãy nhìn đứa trẻ, lại dịu dàng vô bờ bến.

Nàng đi đến bên giường: "Chúc mừng điện hạ, đứa trẻ cũng bình an rồi."

Đứa trẻ nằm trong tã, khuôn mặt đỏ hồng chưa to bằng bàn tay người lớn, vẫn còn nhăn nheo, nhỏ hơn đứa trẻ sinh đủ tháng rất nhiều, đỉnh đầu hãy còn mấy sợi tóc tơ ẩm ướt, hai con mắt nhắm chặt, làu bàu mấy tiếng không ai hiểu.

Thẩm Chỉ Y thực sự kiệt sức, ngón tay vuốt ve đứa trẻ cũng hạ xuống, nhìn Khương Tuyết Ninh, nói: “Lâu vậy rồi, ta vẫn chưa biết nên đặt tên gì cho nó. Ta muốn một nữ nhi tri kỷ, ai ngờ lại là nhi tử. Ninh Ninh, giúp ta đặt tên cho nó đi.”

Khương Tuyết Ninh bỗng sững sờ.

Lâu sau mới nói: “Chữ “Gia” thì sao? Mong nó sau này lớn lên vui vẻ, khoẻ mạnh.”

Thẩm Chỉ Y khẽ lặp lại, chớp mắt, mỉm cười: “Vậy theo họ của ta, sau này gọi là “Thẩm Gia” đi.”

Theo họ Thẩm của nàng?

Khương Tuyết Ninh đột nhiên ý thức được điều gì, trong lòng trào lên niềm chua xót, nhưng nàng không dám thể hiện ra sự đau thương, ngược lại còn cười theo, nói: “Thẩm Gia, đọc lên vẫn rất hay đó.”

*

Nếu đã đón được Thẩm Chỉ Y về, thì chiến sự biên quan cũng đã đi đến hồi kết.

Mấy ngày nay quân Thát Đát chịu tổn thất nghiêm trọng, trong vòng vài ba năm sẽ không thể khôi phục lại như ban đầu. Yến Lâm, Tạ Nguy ắt sẽ không để mình làm ra chuyện đồ thành tàn sát dân chúng, hơn nữa văn hoá Trung Nguyên và Thát Đát khác nhau, dù chiếm được thành trì, cũng sẽ phải hao tổn tâm tư suy nghĩ việc cai trị, nếu không sẽ có hậu hoạn khôn lường.

Vì thế dù đã đánh thẳng đến vương đình, nhưng trong vòng một tháng đã cho rút đại quân trở về.

Thát Đát dĩ nhiên cũng dâng lên hoà thư cho Hãn Châu.

Tin tức truyền đi trong ải, càng khiến lòng người mừng rỡ.

Khương Tuyết Ninh ở lại Nhạn Môn quan một tháng để bầu bạn với Thẩm Chỉ Y suy nhược sau sinh, thấy nàng đang dần khoẻ lại, mới dám khởi hành về Hãn Châu vào hai mươi hai tháng chạp. Trên đường cũng không dám xóc nảy nhiều, cho nên con đường vốn không dài, nhưng lại đi hết hai ba ngày.

Tin tức công chúa về triều, tất nhiên cũng đã sớm được truyền đến Hãn Châu.

Bách tính ít được thấy quý nhân hoàng thất, lại còn vào lúc đại quân chiến thắng trở về, vừa nghe được tin, tấp nập chạy đến chiêm ngưỡng thiên dung của công chúa, ngắm nhìn phong thái khải hoàn, khiến cho phố phường chật cứng như nêm.

Buổi trưa vào thành, đến gần tối mới vào đến phủ tướng quân.

Trong phủ đã chuẩn bị phòng ốc sạch sẽ thoải mái từ lâu, ngoài các đại phu tay nghề cao hơn thỉnh mạch bình an cho Thẩm Chỉ Y và đứa trẻ chưa đầy tháng, còn kê vài đơn bồi bổ điều dưỡng thân thể.

Sau một phen dày vò như vậy, đã lại đến cuối năm.

Thát Đát quấy nhiễu những năm qua, bị tân tướng quân nắm binh quyền đánh cho tan tác, không giữ nổi cả vương đình; Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y năm đó hoà thân cũng được an toàn cứu về, thậm chí còn bình an sinh con. Bách tính biên quan hân hoan chúc mừng, trong ngoài quân doanh ý chí dâng cao, trên dưới cùng xin chỉ thị, các quán ăn cùng góp sức, bày yến tiệc lớn trải khắp thành, một là ăn mừng khải hoàn chiến thắng trở về, hai là cung nghênh điện hạ về triều, ba là chúc đứa trẻ đầy tháng, bốn là mừng giao thừa đón năm mới.

Đêm ba mươi, trong phủ tướng quân, tất nhiên cũng không thể thiếu treo đèn kết hoa khắp nơi.

Thẩm Chỉ Y đã hồi phục khá hơn, mấy ngày nay có thể xuống giường đi lại trong khuôn viên.

Khương Tuyết Ninh tự tay trang điểm cho nàng, cũng đã đến sảnh yến hội.

Tạ Nguy, Yến Lâm, Lữ Hiển, Vưu Phương Ngâm và tất cả người khác đã có mặt, thậm chí cả Nhậm Vi Chí ở hậu phương đến muộn vì đưa lương thảo tới cũng đã ngồi vào yến sảnh, trong có còn có các tướng lĩnh, người chơi nhạc. Khung cảnh vô cùng náo nhiệt, quét đi sự hoang vu của biên thành ngày trước, lại còn có cả vẻ phồn hoa đèn đuốc sáng rực, ăn uống linh đình, khiến người ta phảng phất cảm thấy như trở về kinh thành.

“Đời này ta chưa bao giờ đánh trận sảng khoái như vậy, muốn lương thực có lương thực, muốn tiền có tiền, đừng nói là đánh một tháng, đánh mười năm lão tử cũng không sợ!”

“Đúng vậy, đã bao giờ thoải mái như này chưa?”

“Trước kia đánh giá thấp Yến tướng quân rồi, bây giờ đúng là anh hùng xuất thiếu niên, ta già rồi, già rồi!”

“Đi thôi đi thôi, đi kính Yến tướng quân một ly!”

…

Trong gian tiệc có mấy người uống đỏ cả mặt, đỡ nhau đứng dậy, nâng chung rượu đi tìm Yến Lâm, muốn kính rượu hắn.

Yến Lâm tối nay, đã tháo xuống bộ giáp nặng trịch, chỉ mặc y phục thoải mái màu đen, vai rộng eo hẹp, cử động của hắn đã thu hút không biết bao nhiêu đào kép, hầu rượu cứ chốc chốc lại hướng về phía hắn, ánh mắt lúng liếng ám muội đưa tình.

Nhưng hắn đều làm như không thấy.

Thấy mọi người hướng về phía mình, tuy đã đứng lên, nhưng hắn lại không đón rượu, chỉ nói: “Các vị tướng quân lượng thứ, Yến mỗ không uống rượu, e phải khước từ thịnh ý của các vị.”

Mọi người nhất thời sững lại.

Trong đó có một vị tướng lĩnh lớn tuổi để râu quai nón, khoác tay lên vai hắn, hào sảng nói: “Anh hùng như tướng quân, sao có thể không uống rượu? Nam tử hán đại trượng phu, lúc nên say thì phải say! Mọi người đều uống vui vẻ như thế, ngài không dính một giọt rượu nào, chuyện gì đây chứ? Người đâu, rót rượu cho Yến tướng quân của chúng ta!”

Bên cạnh lập tức có người đáp lời.

Dù sao hôm nay bày tiệc toàn thành, quân dân cùng vui, đến nỗi người trong phủ tướng quân không lo liệu được nhiều việc như thế, toàn bộ tiểu nhị thậm chí cả chưởng quầy của các tửu lâu trong thành Hãn Châu đều đến giúp đỡ.

Dân phong biên thành cởi mở, thậm chí có một số nữ tử trẻ tuổi muốn tìm một mối nhân duyên tốt cũng đến.

Nếu tìm được một nam nhi tốt trong quân, thì đó chẳng phải mối hôn sự tốt hay sao?

Tiếng trả lời đó đến từ một cô nương xinh đẹp mặc hồng y, còn vì ngày hôm nay mà trang điểm tỉ mỉ, dán hoa điền màu vàng giữa mi tâm, nhìn kĩ vào đuôi mắt đầu mày còn có chút quyến rũ.

Không biết có bao nhiêu người đặt ánh mắt lên người nàng.

Nàng ở trong sảnh tiệc rót rượu cho mọi người, nghe thấy có người gọi, liền nâng bầu rượu quay ra.

Yến Lâm lại không hề chú ý, vẫn nói mình quả thực không uống rượu.

Ánh mắt nhìn hắn của cô nương đó lay động, hai gò má ửng hồng, hơi xấu hổ, trong khung cảnh náo nhiệt thế này, càng tăng thêm mấy phần lay động lòng người.

Nàng quay người rót vào chung rượu trên bàn, rồi dâng cho Yến Lâm.

Yến Lâm khẽ cau mày, không đưa tay ra nhận, chỉ nói với mấy tướng lĩnh đang làm ồn: “Các ngươi uống hơi nhiều rồi đấy.”

Lúc này Khương Tuyết Ninh đỡ Thẩm Chỉ Y bước vào.

Vừa nhìn thấy khung cảnh náo nhiệt này, nàng không khỏi nhoẻn miệng cười, nói với Yến Lâm: “Trên chiến trường chiến đấu sinh tử, đã dâng cả mạng lên rồi, một chén rượu có là gì? Mấy vị tướng quân cũng có thành ý, ngươi cũng nên thuận theo mà uống chứ.”

Yến Lâm dịch chuyển ánh mắt, bỗng lặng yên nhìn nàng.

Tim nàng nảy lên.

Kí ức trào lên, cuối cùng nhớ ra điều gì đó khiến nàng hơi giật mình lo lắng.

Các tướng lĩnh bỗng thấy một cô nương xinh đẹp bước vào, liền nhớ đến "Ninh Nhị cô nương" trong lời đồn mấy hôm trước, lại nghe thấy nàng nói với Yến Lâm một cách gần gũi như thế, liền cười theo: "Phải đó, Ninh Nhị cô nương cũng nói rồi, dù Yến tướng quân không nể chút tình mọn của chúng ta, thì cũng phải nể mặt của cô nương chứ! Nào, chúng ta kính ngài một chén!"

Yến Lâm chỉ nói: "Ta không uống rượu."

Tướng quân râu quai nón kia không khỏi khó chịu: "Ngài cũng đâu phải già bảy tám mươi tuổi, sao lại không uống được?"

Yến Lâm thu hồi ánh mắt nhìn Khương Tuyết Ninh, dương như có chút không vui, hạ tầm mắt nói: "Sợ doạ người khác."

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh chợt có phần âm thầm đau đớn.

Hắn lại như chưa từng nói gì, tiếp tục: "Hảo ý của chư vị tướng quân, tại hạ xin lĩnh, có điều rượu ngon vẫn nên để lại chư vị uống thôi."

Kẻ lãnh binh đánh trận phần lớn đều thô lỗ cục mịch, nào có lúc bị người ta làm mất mặt thế này? Huống chi Yến Lâm còn chưa lớn tuổi lắm, chẳng hiểu sao lại không uống rượu, quả thực khiến người ta hơi mất vui.

Cũng may lúc này Tạ Nguy và Lữ Hiển ở bên ngoài nói xong chuyện, đi vào trong.

Khương Tuyết Ninh nhìn thấy, liền giải vây: "Tạ tiên sinh cũng tới rồi. Lần này hiển nhiên Yến tướng quân chiến đấu ở tiền tuyến có công lớn, nhưng nếu không có lương thảo quân nhu tiếp tế kịp thời, trận chiến này cũng tuyệt đối không thể đánh thống khoái như vậy được, chi bằng mọi người cùng kính tiên sinh một chén?"

Tạ Nguy dừng bước, nhìn về phía nàng.

Dù hắn không trực tiếp nhúng tay vào quân vụ, trong thành Hãn Châu này ai không biết địa vị của hắn? Nhưng hắn ít nói, lại là quan văn địa vị cao trong kinh đến, mấy cái này đại lão võ tướng thô thiển tiếp xúc với hắn, luôn cảm thấy không thoải mái bằng nói chuyện với Yến Lâm, luôn có vài phần câu nệ, thỉnh thoảng vì bắt gặp ánh mắt bình tĩnh của hắn lướt đến, thậm chí không hiểu sao còn có chút rụt rè.

Khương Tuyết Ninh vừa nói ra, vẻ mặt đùa giỡn của đám người cũng rút lại.

Lập tức luôn miệng nói “vâng”, xoay người nâng chén rượu đến kính Tạ Nguy.

Tạ Nguy không nói.

Khương Tuyết Ninh thoáng thấy hai tay hắn trống trơn, nhìn sang bên cạnh, liền trông thấy cô nương vốn đã nâng chén rượu muốn đưa cho Yến Lâm, nên tiện tay lấy chén rượu từ tay nàng, quay người muốn đưa cho Tạ Nguy.

Vốn chỉ muốn giải vây cho Yến Lâm.

Nhưng lúc nàng ngước mắt chạm đến ánh mắt hắn, đáy lòng lại sinh ra một loại phức tạp khó tả, dù sao chăng nữa, lần này biên quân có thể lật đổ vương đình Thát Đát, cứu được công chúa, người đầu tiên nàng nên cảm tạ chính là Tạ Nguy.

Tay cầm chén rượu hơi ngừng lại, rốt cuộc Khương Tuyết Ninh vẫn hai tay nâng chén, hơi cúi đầu, nói: “Mời tiên sinh.”

Mỹ tửu nhẹ nhàng dao động trong chén.

Tạ Nguy nhìn thoáng qua chén rượu, lại nhìn nàng, mới nhận lấy chén rượu. Đầu ngón tay không khỏi nhẹ nhàng chạm phải đầu ngón tay nàng, tay nàng lại giống như bị bỏng, rụt vội về.

Lúc này các tướng lĩnh đều đồng thanh: “Mạt tướng kính thiếu sư đại nhân một chén!”

Tạ Nguy cũng không nói gì, nghiêng chén uống cạn.

Chung quanh lập tức đầy tiếng khen ngợi, cười nói không ngừng, hắn cũng không lộ ra bao nhiêu vui vẻ, tiện tay đưa chén rượu không sang bên cạnh, đã có người hầu tinh mắt nhận chén rời đi.

Đám người trở lại chỗ ngồi.

Khương Tuyết Ninh cũng thở dài một hơi.

Không ai chú ý tới, cô nương y phục đỏ bên cạnh lúc nãy đã châm rượu cho Yến Lâm, hơi tái mặt đi khi thấy chén rượu Tạ Nguy uống cạn, nét mặt lại còn lộ ra mấy phần bất an cùng ảo não. Thừa dịp đám người không chú ý, cắn cắn môi, lặng lẽ lẫn vào trong đám người náo nhiệt, biến mất không thấy tăm hơi.

Khương Tuyết Ninh đỡ Thẩm Chỉ Y ngồi xuống, bản thân cũng ngồi cạnh.

Nhậm Vi Chí đang cúi đầu ghé vào nói chuyện cùng Vưu Phương Ngâm.

Lữ Hiển ngồi xuống vô ý trông thấy, cũng không hiểu sao trong lòng có linh cảm, dứt khoát quay đi không nhìn, muốn nói với Tạ Nguy.

Có điều lời hắn còn chưa ra khỏi miệng, Kiếm Thư bên ngoài đã bước vội vào, ghé bên tai Tạ Nguy nói gì đó.

Vẻ mặt Tạ Nguy có thay đổi rất nhỏ.

Hắn quay đầu, nhìn về phía cổng sảnh hoa.

Lúc này chỉ nghe thấy tiếng thông báo kéo dài vang lên trước cửa phủ tướng quân: “Cẩm Y Vệ phó chỉ huy sứ Chu Dần Chi đại nhân tới…”

Yến tiệc bỗng lặng đi.

Khương Tuyết Ninh chợt nhướng mày lên kinh ngạc, rồi lập tức cau lại.

Một lúc sau, Chu Dần Chi bước ra từ vườn trong thường phục xanh thẫm, đến trước đại sảnh, khom người cười nói: “Chu Dần Chi phụng chỉ tới, chúc mừng biên quan tấn công Thát Đát đại thắng, bái kiến trưởng công chúa điện hạ, bái kiến thiếu sư đại nhân!”

Chương 215: Hiểu ra

Hai năm không gặp, Thiên hộ của Cẩm Y Vệ trước kia đã thay đổi nhiều, thành Cẩm Y Vệ phó đô chỉ huy sứ. Những năm gần đây, tuy Khương Tuyết Ninh rời xa kinh thành, nhưng vẫn nghe được vài tin đồn liên quan đến Cẩm Y Vệ.

Vậy mà lại không khác gì kiếp trước.

Binh khí của hoàng đế, chó săn của nhà quyền quý, thủ đoạn tàn nhẫn, mạnh mẽ vang dội. Khác ở chỗ núi dựa của hắn kiếp trước là Khương Tuyết Ninh, đời này dường như đã đổi thành người khác.

Trên thường phục gấm vóc lam thẫm, thêu hoa văn Thuỵ thú vân lôi tối màu, không nhìn rõ lai lịch cho lắm. Nhưng Tú Xuân đao phối thêm bên hông, đã thể hiện rất rõ thân phận của hắn.

Những năm nay địa vị cao rồi, trông người cũng càng trầm ổn.

Đã có chút oai phong của người nắm đại quyền trong tay.

Chỉ là khi vào trong sảnh, hắn lại không hề có nửa phần kiêu ngạo, bày ra trọn vẹn phong thái khiêm tốn và chúc mừng.

Lúc Khương Tuyết Ninh nghe thấy tên hắn đã sợ hãi thất kinh.

Giờ phút này tận mắt thấy người vào trong sảnh, đáy lòng càng phát sợ. Nhưng trong sảnh chỉ lớn bấy nhiêu, nếu Chu Dần Chi chạy thẳng từ kinh thành tới, vào Hãn Châu nghe được chút tin đồn, hẳn đã đoán ra nàng ở đây, tránh cũng không tránh được, chi bằng thản nhiên một chút.

Mấy người Tạ Nguy, Lữ Hiển đột nhiên gặp "Khách không mời mà đến" này, tự biết phía mình không phải tiến đánh Thát Đát vì gia quốc thiên hạ gì, trong yên lặng ai nấy đều mang tâm tư riêng; những tướng lĩnh còn lại vẫn hoàn toàn không biết bản thân vô tình tham dự vào chuyện khi quân mưu nghịch, còn tưởng triều đình đặc biệt phái khâm sai đến đây, là vì thánh thượng đã nhận được tin tức tiến đánh Thát Đát đại thắng, sẽ đến để khao thưởng họ, nên không những không kinh ngạc, còn đầy vui mừng hoan hỉ, thái độ tỏ ra càng thân thiện hơn.

Chu Dần Chi, tướng lĩnh biên quan chưa hẳn đã biết, nhưng mấy người Tạ Nguy, Yến Lâm cùng Khương Tuyết Ninh lại đều quen biết.

Trong giây lát không ai nói gì.

Thẩm Chỉ Y ngồi trên cùng, ánh mắt hơi loé lên, mở miệng muốn nói, nhưng nhìn thoáng qua Tạ Nguy bên cạnh, lại tiếp tục yên lặng.

Bầu không khí ở đó lại có vẻ hơi vi diệu.

Cuối cùng vẫn là Tạ Nguy cười lên trước, nói: “Chu chỉ huy khách sáo, đi đường xa từ kinh thành tới, lại vừa khéo gặp khánh công yến. Người đâu, thỉnh Chu đại nhân nhập tọa.”

Thế là đám người hàn huyên cùng Chu Dần Chi.

Khương Tuyết Ninh cũng ngồi trong đó, lại vì ngồi bên cạnh Thẩm Chỉ Y, vị trí có phần dễ thấy. Sau khi Chu Dần Chi hành lễ cùng Yến Lâm, gần như một thoáng đã nhìn thấy nàng, cũng không biết là thật hay giả, hơi ngẩn người, lại vẫn nói với nàng: “Không ngờ Nhị cô nương cũng ở đây, hai năm không gặp rồi.”

Kiếp trước, Chu Dần Chi là con chó nàng nuôi, không phải kẻ lương thiện gì, có thể dùng mọi thủ đoạn để trèo lên trên.

Yến thị bị xét nhà, có ba phần là công sức của hắn.

Về sau, vài lần đổi chủ, lại leo lên nàng, xoay ngược lại đậu lên Thẩm Giới, chuyên làm những chuyện bắt buộc phải làm nhưng chẳng vẻ

vang gì của triều đình.

Nếu nói năng lực, tuyệt đối không kém.

Chỉ tiếc, khi nàng đấu với Tiêu Xu, con chó này lại quay đầu cắn nàng một ngụm, khiến nàng rơi vào số phận vạn kiếp bất phục, còn liên luỵ Trương Già.

Đời này, hài tử trong bụng Ôn tiệp dư giữ được, thuận lợi sinh ra là hoàng tử.

Thẩm Lang cũng chưa chết bất đắc kỳ tử một cách thần bí.

Cho nên Thẩm Giới vẫn là Lâm Truy vương, cũng không hề được lập làm "Hoàng thái đệ", càng không leo lên hoàng vị. Nên người Chu Dần Chi nghe lệnh hiển nhiên đổi thành Thẩm Lang – đang là hoàng đế. Mà tính tình Thẩm Lang thâm độc, xử lý chính vụ không có gì nổi bật, trái lại thích đùa bỡn mưu tính quyền hành đế vương, có thể nói so với Thẩm Giới đăng cơ sau đó, hiển nhiên còn tin tưởng, coi trọng tâm phúc như lưỡi đao sắc, việc bẩn thỉu gì cũng làm được thế này.

Khương Tuyết Ninh đã rời kinh hai năm, vốn không hy vọng người ở kinh thành chú ý đến hành tung của mình, cho nên gần như không qua lại gì với ở đó, ngay cả phía Khương phủ cũng lười gửi về mấy phong thư.

Nàng như thế, đương nhiên không có ích gì cho đường làm quan của Chu Dần Chi nữa.

Ban đầu, nàng còn nghe nói hắn thường xuyên qua lại với Khương phủ, về sau càng lúc càng được hoàng đế coi trọng, một mình nắm đại quyền trong Cẩm Y Vệ, một Hộ bộ thị lang nho nhỏ như Khương Bá Du thấy hắn còn phải tôn kính hắn, dần dần không còn nghe nói qua lại gì nữa.

Đối với người này, nội tâm nàng vẫn giữ đề phòng và cảnh giác, cho dù từng dùng hắn âm thầm nhắc nhở Yến Lâm, sửa trị Thanh Viễn bá phủ thậm chí cứu Vưu Phương Ngâm ra, nhưng vẫn luôn không dám tín nhiệm hoàn toàn.

Giờ đây đã hai năm không gặp, thân phận khác biệt.

Khương Tuyết Ninh đương nhiên sẽ không ngu xuẩn đến nỗi còn dùng thái độ như ngày trước để đổi đãi hắn, chỉ là đáp lại cũng không thân thiết lại không lãnh đạm, cười nói: “Hai năm không gặp, chúc mừng Chu đại nhân như diều gặp gió, thăng quan tiến chức.”

Mọi người đều thi lễ chào hỏi một lượt, lúc này mới thật sự ngồi xuống.

Chu Dần Chi trần thuật rằng tin thắng trận từ biên quan truyền về kinh, thánh thượng rất vui mừng, đặc biệt sai hắn đích thân đến ngợi khen, thể hiện ân sủng. Còn nói gì mà rốt cuộc Dũng Nghị Hầu phủ lại có thể trở về kinh thành, Tạ thiếu sư trù tính hậu phương cũng lập đại công.

Hoàn toàn là dáng vẻ không biết chân tướng!

Như thể Yến Lâm không tự tiện rời nơi lưu đày, như thể hắn đoạt được binh quyền không phải giả mạo thánh chỉ mà thật sự là ý chỉ của hoàng đế, đến ngay cả thái độ vốn dĩ bàng quan, thấy chết không cứu của hoàng thất với Thẩm Chỉ Y, đều phảng phất như chưa từng tồn tại.

Hết thảy đều là ân huệ tràn trề, mênh mông!

Phải biết cả đám người bên ngoài là Yến Lâm cầm đầu, sau lưng là Tạ Nguy cầm đầu, quả thực đã bắt tay vào mưu phản, Chu Dần Chi ngồi xuống lại chuyện trò vui vẻ cùng bọn họ…

Phần dũng khí này, dù là Tạ Nguy cũng phải tán thưởng một tiếng.

Có điều so với bất an kinh dị kỳ quái mà những người chung quanh sâu sắc cảm nhận, hắn lại trấn định bình tĩnh lạ thường. Dù sao sau khi đánh trận xong, thái độ của triều đình vốn đã nằm trong dự liệu của hắn.

Lúc đầu Khương Tuyết Ninh cũng không khỏi kinh ngạc nghi hoặc không thôi, nhưng đến khi an tĩnh cẩn thận nghĩ lại, cũng hiểu manh mối trong đó…

Chiến tranh biên quan đã hoàn toàn kết thúc, kết cục đã định.

Thát Đát lòng lang dạ thú, đã nảy sinh sát tâm với Thẩm Chỉ Y, năm sau nhất định sẽ xâm chiếm Đại Càn. Bây giờ chỉ thắng nhờ một trận, cả nước trên dưới sôi trào khắp chốn. Nguyên thế tử Dũng Nghị Hầu phủ – Yến Lâm với thân phận mang tội chấp chưởng binh quyền, cứu công chúa trở về, san bằng Thát Đát, còn được bách tính ca tụng, nổi danh vạn dặm.

Ngay cả hoàng đế cũng được tán dương rất nhiều.

Trái với triều đình, Thiên Giáo làm loạn, âm thầm rình mò, có thể nói là “gặp nguy tứ bề”.

Thẩm Lang đương nhiên biết đám người biên quan này khi quân mưu phản.

Nhưng bóc trần sự thật này, hoàn toàn không có lợi gì cho hắn. Thứ nhất, khó tránh bản thân chứng thực tin đồn Hoàng gia máu lạnh vô tình, làm trái lời thánh nhân dạy bảo, đánh mất dân tâm; thứ hai

mười vạn quân đóng ở biên quan, thật sự muốn trị tội, sẽ chỉ ép Yến Lâm lập tức mưu phản. Ngoại xâm chưa trừ, sao triều đình có thể rước thêm nội chiến cho mình?

Chẳng bằng lá mặt lá trái, thuận nước đẩy thuyền.

Nếu đám mưu phản các ngươi đã dám tự xưng là nhận thánh chỉ, vậy người làm hoàng đế như ta sẽ dám thật sự xem mình đã từng đưa ra thánh chỉ này, xem giả thành thật, trái lại có được dân tâm, hòa hoãn cục diện.

Thậm chí còn có thể phái Chu Dần Chi đến biên quan thu mua lòng người.

Có sự săn sóc của Hoàng đế, quan to lộc hậu đang chờ, ai bằng lòng bất chấp nguy cơ mất đầu để đi mưu phản?

Khương Tuyết Ninh nghĩ tới đây, ngước mắt nhìn lại những người đang ngồi, ăn uống linh đình, nói cười rộn rã, nhưng có ai không phải kẻ hiểu rõ lại giả vờ hồ đồ?

Thế là nàng chợt thấy một luồng hơi lạnh chui ngược lên.

Nàng không xen vào, chỉ nghe đám người nói.

Trong hai năm qua, Chu Dần Chi càng có thủ đoạn làm việc càng thuận lợi, chẳng những có thể nói chuyện thoải mái cùng mấy người Tạ Nguy, Yến Lâm, thậm chí ngay cả Vưu Phương Ngâm cùng Nhậm Vi Chí ngồi gần đó cũng chú ý tới, còn cười nói: "Từ năm đó từ biệt trong ngục, vẫn chưa gặp lại cô nương. Hiện tại gả cho một mối nhân duyên tốt, giàu có một phương, thật là thần tiên quyến lữ."

Nhậm Vi Chí không quen Chu Dần Chi.

Năm đó Vưu Phương Ngâm khổ vì Vưu Nguyệt giày vò, quả thật đã từng được Chu Dần Chi chiếu cố, ngay cả bàn tính năm đó nàng học tính toán sổ sách cũng là Chu Dần Chi sai người tìm đến giúp, nàng là người biết ơn, thành tâm cảm kích: "Nhờ Chu đại nhân năm đó hao tâm tổn trí chiếu cố, chỉ là thương nhân nghèo hèn, không có cơ hội tỏ lòng biết ơn. Một chén này, xin kính Chu đại nhân."

Nàng nghiêm túc nâng một chén rượu đến kính.

Phần lớn đám người không biết bọn họ có giao tình cũ, nhưng thấy Chu Dần Chi ngay cả Vưu Phương Ngâm cũng quen, không khỏi lại coi trọng mấy phần.

Khương Tuyết Ninh lại không biết vì sao sinh ra chút bất an.

Chu Dần Chi từ kinh thành đến, Thẩm Chỉ Y thì ở Thát Đát hai năm, đường xá xa xôi, gần như đã hoàn toàn không biết tình hình trong cung, trong yến tiệc không khỏi hỏi thăm, Chu Dần Chi cũng kể từng chuyện một.

Vì thế Khương Tuyết Ninh mới biết trong kinh thành lại thay đổi rất nhiều.

Những vị cố nhân kia, ai cũng có cơ duyên người nấy.

Khương Tuyết Huệ gả cho Thẩm Giới làm Trắc Phi, tất nhiên là đoan trang hiền thục giúp đỡ quản lý các loại việc vặt trong Lâm Truy vương trong phủ, ban đầu vẫn được Thẩm Giới yêu mến hơn. Mà Phương Diệu, mặc dù là chính phi, so sánh với nhau không khỏi xem như xuất thân tiểu môn tiểu hộ, lại còn mê tín mọi lúc mọi nơi, tính tình không quá hợp với Thẩm Giới, ba ngày hai lượt cãi nhau, khiến đường đường là Lâm Truy vương giận sôi lên.

Trong kinh đều tưởng hậu viện vương phủ này là của Khương Tuyết Huệ rồi.

Nào ngờ giày vò như vậy chừng một năm, người vốn dĩ được thiên vị cưng chiều dần dần tẻ nhạt, ngược lại người thường cãi nhau ầm ĩ càng lúc càng vừa ý động lòng, tuyệt vời thú vị, dần dần cầm sắt hài hòa, gắn bó keo sơn.

Lúc Chu Dần Chi khởi hành từ kinh thành, tin vui của Phương Diệu đã truyền vào cung, ít nhiều khiến Thái hậu thất thế ở Từ Ninh cung đã lâu, vui mừng hơn một chút, mi sầu hơi giãn ra.

Về phần thư đồng trong Ngưỡng Chỉ Trai trước kia, cũng có nhiều thay đổi.

Trừ Diêu Tích phát điên bất hạnh chết trẻ tại phủ, Vưu Nguyệt ương ngạnh xảo trá cũng gả cho một tiến sĩ, chỉ là đối phương vào Hàn Lâm viện cũng không có chức quan cao lắm, càng không được coi trọng, tầm tầm thường thường; tiểu cô nương Chu Bảo Anh luôn thích ăn còn thích đánh cờ, lại tìm được lang quân như ý, đã định thân (đính hôn) cùng Diên Bình Vương – bằng hữu chơi cùng Yến Lâm ở kinh thành ngày trước, nghe nói là tình đầu ý hợp.

Tương đối bất ngờ là Diêu Dung Dung, vậy mà lại tiến cung.

Hoàng đế say rượu sủng hạnh một đêm, vận khí vô cùng tốt, lại hoài thai, được Tiêu Xu nâng đỡ, được phong làm Tài tử, ở thiên điện Chung Túy cung của nàng ta.

Thẩm Chỉ Y đã lâu chưa nghe tin của đồng bạn, bây giờ biết được, không khỏi sinh ra mấy phần cảm giác cảnh còn người mất.

Lúc nghe cái tên Tiêu Xu, bên môi còn treo lên nụ cười khẩy.

Nàng lớn lên trong cung, sao có thể không đoán ra thâm ý cùng dã tâm của Tiêu Xu khi đặt Dung Dung trong cung của mình? Chỉ là cũng khinh thường hỏi thêm, ngược lại ngước mắt nói: “Thư đồng Phụng Thần điện năm đó, hồi tưởng lại quả là thời khắc đẹp đẽ hiếm có, giờ đây mỗi người mỗi nơi. Có điều, sao không có tin tức của Thục Nghi?”

Trần Thục Nghi là hòn ngọc quý trên tay Nội các Đại học sĩ Trần Vân Tấn, đã sớm đến tuổi bàn cưới luận gả rồi.

Chu Dần Chi nghe vậy, bưng chén rượu, ngược lại hình như có chút do dự, không mở miệng.

Chuyện này không khỏi khiến người ta hiếu kỳ.

Chỉ là Lữ Hiển bên cạnh cười lên, lại dễ dàng nói thẳng ra chuyện lắt léo trong đó, thậm chí còn trêu chọc nửa thật nửa đùa: “Chu đại nhân giờ đây đã Cẩm Y Vệ phó chỉ huy sứ, khắp kinh thành có tin tức gì là hắn không biết? Chỉ là việc liên quan đến chung thân đại sự của mình, e rằng ngại nói rõ ra. Điện hạ chưa biết, từ tháng chín năm nay, hôn sự giữa Chu đại nhân và thiên kim của Trần Các lão đã định, chỉ còn chờ năm sau thành hôn.”

“À…”

Những người ngồi đó lập tức đều kinh ngạc cảm thán.

Thẩm Chỉ Y hơi ngơ ngác, dường như không ngờ đến.

Ngay cả Khương Tuyết Ninh cũng ngẩn người.

Đám người còn lại đều nhanh chóng phản ứng kịp, liên tục cười lớn, mời rượu Chu Dần Chi, chúc mừng hắn năm sau sẽ có chuyện tốt như thế, quả là "trước lập nghiệp, sau thành gia", ôm được mỹ nhân về.

Trên yến tiệc càng náo nhiệt, ánh mắt đại đa số đều tập trung ở Chu Dần Chi, hiển nhiên cảm thấy vị Cẩm Y Vệ phó chỉ huy sứ này, bản thân không chỉ có bản lĩnh, còn có nhà thê tử xuất sắc như vậy ủng hộ, tiền đồ tương lai bất khả hạn lượng, ai nấy đều nói lời hay ý tốt, nhân cơ hội này đến kết giao.

Loại thời điểm này, lại không ai chú ý đến Tạ Nguy.

Ngón tay thon dài nâng ly rượu của hắn chẳng biết từ lúc nào đã có chút rung động, một cảm giác khác thường đi lên, dần dần trở nên rõ ràng mà mãnh liệt, khiến cho thân hình ngồi ngay ngắn của hắn hơi cứng lại.

Chung quanh còn chưa ai nhận ra có gì không ổn.

Con ngươi hắn co lại, mọi việc xảy ra trên yến tiệc hôm nay lướt nhanh qua một lượt trong đầu hắn, lại ngẩng đầu lên nhìn chung quanh, lướt qua những tỳ nữ châm rượu trong bữa tiệc, ngón tay nắm lấy ly rượu siết chặt, lại lặng yên không tiếng động buông xuống.

Sau đó quay đầu sang, trước hết gọi Đao Cầm dặn dò một câu, đáy mắt đã có ý giết chóc.

Đao Cầm không khỏi sửng sốt, lĩnh mệnh mà đi.

Tiếp đó mới gọi Kiếm Thư, lại giải thích bàn giao một phen.

Kiếm Thư còn giật mình hơn, lập tức phản ứng kịp, mới như ý thức được gì đó, nhìn thoáng qua ly rượu của hắn, nhỏ giọng nói “vâng”, vội vàng ra khỏi sảnh, sai người chuẩn bị nước lạnh để tắm rửa.

Kế đến Tạ Nguy cũng ra khỏi sảnh.

Chỉ có mấy người Yến Lâm Lữ Hiển ngồi gần nhất là nhìn thấy.

Nhưng bọn họ cũng chỉ nghĩ hắn có chuyện gì, ra ngoài xử lý, hoặc hơi say, ra ngoài hóng gió, một lát sẽ về, cũng không quá để ý.

Đêm đó vốn là khánh công yến, lại là giao thừa, ngày lành vui mừng hiếm có, dân chúng đều có tâm ý dâng tặng.

Đến cuối giờ hợi, thì có mỳ nóng hổi được đưa lên.

Quan nội không trồng được lúa, cho nên dân chúng Sơn Tây thường dùng thức ăn từ bột mì. Trong thành có tiệm mì nức tiếng xa gần, lão bản làm mì Long Tu hảo hạng, hôm nay lại đang phụ việc trong phòng bếp, cố ý dùng tuyệt chiêu sở trường của mình, làm ra bát mì ngon cho mọi người, mời Nhạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y thưởng thức phong vị của Hãn Châu.

*Nguyên văn 龙须面, trong vài từ điển có dịch là bún tàu, nhưng tra ra thì là món mì truyền thống của phía bắc Trung Quốc, làm từ bột mì, đặc trưng là sợi mảnh như râu rồng. Sợ mọi người nhầm với bún tàu mà miền nam hay gọi nên Vũ để âm hán việt là mì long tu nha.

Mì đựng trong bát sứ trắng, lơ lửng giữa nước dùng trong veo thêm chút dầu, quả nhiên là sợi mỳ mảnh như tơ, trên còn phối thêm ít rau tươi, lại thêm vài muôi thịt lợn thái vụn xào lên ba phần mỡ, bảy phần nạc.

Vừa mang đến đã khiến người ta ngửi thấy mùi thơm.

Thẩm Chỉ Y biết một phen tâm ý của dân chúng, đặc biệt đứng dậy nhận lấy cảm tạ.

Khương Tuyết Ninh cũng có một bát, nhấc đũa gắp lên ăn một miếng, lại thêm một ngụm nước dùng, thế mà lại cảm nhận được hương vị thơm ngon tươi mới hiếm thấy, chỉ là dù sao nàng đã bị Tạ Nguy nuôi ra cái miệng kén ăn, nên không cảm thấy quá vui vẻ bất ngờ.

Có điều quay đầu thấy Thẩm Chỉ Y an ổn ngồi bên cạnh, nàng lại có cảm giác bình yên khó tả.

Những người lâm nạn kiếp trước, đời này đều ổn cả.

Nàng không khỏi hơi cong môi, ghé bên tai Thẩm Chỉ Y, lặng lẽ nhỏ giọng, nói có chút dí dỏm: “Mì này thường thôi, bát mì mà điện hạ sai người đưa đến trong đêm sinh thần của ta, còn ngon hơn một chút.”

Thẩm Chỉ Y nghe vậy, quay đầu sang, trong mắt lại xuất hiện mấy phần không rõ: “Mì, mì gì cơ?”

“…”

Khương Tuyết Ninh chợt ngẩn ra.

Ngón tay cầm đũa cứng đờ, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Thẩm Chỉ Y, vẻ hoạt bát dí dỏm trên mặt cũng thoáng ngưng trệ.

Thẩm Chỉ Y bị nàng dọa sợ: “Ninh Ninh?”

Khương Tuyết Ninh như đang mộng, nói như trong cơn mê: “Hai năm trước, đêm sinh thần của ta, sau khi rời Minh Phượng cung, không phải điện hạ đã sai người, đặc biệt đưa đến cho ta bát mì trường thọ sao?”

Thẩm Chỉ Y kinh ngạc: “Sao có thể?”

Nàng nói: “Đêm đó ngươi và Phương Diệu đều uống được, ta uống một lúc đã say rồi, hôm sau mới tỉnh mà. Hơn nữa qua giờ hợi, Ngự Thiện Phòng trong cung đã không sai sử được nữa, không làm được mì trường thọ gì đâu. Chẳng lẽ ngươi nhớ lầm rồi?”

“…”

Chẳng lẽ nhớ lầm rồi?

Trong chớp nhoáng này, đáy lòng Khương Tuyết Ninh có sự mờ mịt trống trải, tiếp đó là sự bối rối hoảng loạn dần dần rõ ràng sau khi cẩn thận xem xét lại. Nàng cũng không phân biệt được trong đầu rối mù của mình rốt cuộc đang nghĩ gì, vô thức nhìn sang một hướng nào đó trong bữa tiệc.

Vị trí đó trống không.

Chẳng biết từ lúc nào, Tạ Cư An đã rời tiệc, không thấy tăm hơi.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Vũ (hôm làm xong chương này): Làm tới đoạn mì long tu là tầm 11h đêm, nên Vũ đã đi tìm hình các thứ để mí nàng cũng có cảm nhận như Vũ, nhưng kết quả là hình nhìn chảy nước miếng thì có mà giống như đoạn miêu tả thì không ;)))))) thôi thì mí nàng tự đọc tự tưởng tượng ha, chớ Vũ đói bụng roài, tìm gì ăn khuya đây 😆😆😆

Lại là Vũ nhưng là ngày up chương: 213 và 215 đột ngột xuất hiện đêm qua là vì Vũ làm xong đặt lịch định lên vào chủ nhật nhưng bận việc đột xuất không kịp hoàn thành những chương còn lại, mà còn quên đổi lịch, nên 2 chương này ngoi lên rồi lại lặn xuống đó. Hehe. Hai sĩ tử đang dùi mài kinh sử của nhà Vũ cũng quay lại tranh thủ thời gian trans rồi, mọi người đều vất vả lắm lắm.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 216: Khinh bạc

Rốt cuộc cũng là đêm giao thừa, mọi người đều rượu đủ cơm no, còn muốn cùng nhau đi ra ngoài thành xem pháo hoa.

Khương Tuyết Ninh lại hơi ngơ ngơ ngác ngác.

Mơ hồ nhớ rằng Yến Lâm cùng Thẩm Chỉ Y đều đến nói gì đó với nàng, nàng cũng đáp với sắc mặt như thường, nhưng khi nghĩ lại thì không nhớ rõ chuyện gì cả. Mãi đến khi bị gió lạnh trong đình viện thổi vào mặt, mới chợt tỉnh táo lại.

Yến hội đã tan.

Mọi người đi xem pháo hoa.

Nàng lấy cớ mệt mỏi nên không đi cùng họ, một mình đi trên hành lang. Nhưng giờ phút này tỉnh ra nhìn, mới phát hiện con đường này lại không phải đường về phòng mình, mà đi đến sân viện của Tạ Nguy.

Đèn lồng hoa ngày tết treo đầy ngoài viện trông vô cùng náo nhiệt, nhưng khi tới nơi u tĩnh này lại cảm thấy vắng lặng.

Cành cây đã rụng hết lá vắt ngang hành lang.

Ánh sáng mờ nhạt chiếu xuống bên chân nàng, khiến chiếc bóng nàng đổ xuống in trên mặt đất.

Khương Tuyết Ninh thực sự không muốn nghĩ, nhưng những lời nói của Thẩm Chỉ Y trong bữa tiệc trước sau cứ văng vẳng bên tai nàng, không thể xua đi, khiến nàng ý loạn tâm phiền.

Trong cung giờ khắc đó…

Là ai biết được sinh thần của nàng, là ai có bản lĩnh sai sử Ngự Thiện Phòng, còn có thể sai tiểu thái giám thần không biết quỷ không hay đưa một bát mì đến Ngưỡng Chỉ Trai?

Đó không phải là người có khả năng nhất.

Vậy, người có bản lĩnh này lại vốn không nên có khả năng này, bây giờ lại trở thành người duy nhất có khả năng.

Nhưng chuyện này hoang đường biết bao?

Nàng đứng lặng trên hành lang, ngón tay rũ xuống bên người, lại không ngừng run rẩy.

Kiếp trước kiếp này, đủ loại nguyên nhân lướt qua trong đầu.

Lúc là nụ cười của Tạ Cư An trong cung cấm đêm khuya, câu nói "Nương nương tự trọng" nhàn nhạt kia, lúc lại là đầu hạ ở Bích Độc Đường hắn giữ chặt lấy tay nàng như nổi cơn hung ác, nói một câu ẩn ẩn bên trong như thể đang khẩn cầu "Khương Tuyết Ninh, đừng đi"…

Đột nhiên lại là tuyết lớn mờ mịt.

Trong sơn động tối đen hắn bóp chặt cổ nàng, tiếp đó, là bên trong Khôn Ninh cung khi trâm cài bằng vàng trên tóc rơi xuống đất, dần dần bị nhuốm đỏ bởi vũng máu chảy uốn lượn…

Loại đau đớn ấy, loại lạnh lẽo ấy, lại giống như chưa hề bởi vì sống lại một đời mà rời khỏi nàng.

Khương Tuyết Ninh đưa tay, dùng sức ấn mạnh lên gáy.

Phảng phất giống như dòng máu dâng trào vì bị chủy thủ sắc bén cắt đứt, nếu không giữ thật chặt, sẽ có máu tươi chảy ra, đau, rất đau.

Ngay cả vết sẹo kiếp trước Yến Lâm để lại, nàng còn chưa quên được, sao nàng có thể nguyện ý nhảy vào núi đao khác, biển lửa khác?

Kể từ giây phút trùng sinh trở lại, có một số việc đã khắc sâu in dấu.

Nàng đã bị định trước rằng không thể hoàn toàn thoát khỏi quá khứ.

Không có những quá khứ kia, sẽ không có Khương Tuyết Ninh của hiện tại.

Cho dù chuyện gặp phải kiếp trước, cũng có thể tính là do nàng gieo gió gặt bão, tự mua dây buộc mình, nhưng suy cho cùng là hắn bức nàng tự sát!

Những thứ loé lên trong tâm trí, vẫn đang không ngừng biến ảo.

Khương Tuyết Ninh gần như đã đau đến nỗi cong lưng, khom người xuống, chỉ còn lại những bước chân loạng choạng, lảo đảo xoay

người, muốn tìm đường trở về phòng mình.

Chỉ là đi được vài bước đã hồi tưởng lại ngày ấy.

Tạ Nguy hỏi nàng, tại sao Thẩm Chỉ Y đáng để nàng dốc hết mình xông pha khói lửa, nàng trả lời "Điện hạ rất tốt với ta", ánh mắt hắn trầm mặc chăm chú nhìn nàng hồi lâu…

Đến cùng bước chân không khỏi dừng lại.

Cảm giác hết sức dày vò chiếm lấy nàng, khiến nàng cảm thấy một loại thống khổ khôn nguôi, nhẫn nại đến cực hạn, ngược lại đột ngột biến thành quyết tâm.

Có nhiều thứ, đã không còn là những gì kiếp này nàng muốn.

Tuy nói là sống hai đời, nhưng cả hai đời cộng lại cũng chỉ có hai mươi bảy năm, so với Tạ Cư An kiếp này còn ít hơn một năm. Huống hồ trí tuệ của nàng sao có thể so cùng tài hoa thiên nhân của Tạ Cư An?

Nếu không nói rõ, đoạn tuyệt không sạch sẽ, người chịu khổ chung quy lại là chính mình.

Khương Tuyết Ninh đứng trong im lặng thật lâu, mới chậm rãi nắm chặt tay, lại cưỡng ép xua tan những cơn run rẩy đang dâng lên, lần nữa xoay người, đi về phía đầu kia của hành lang.

Bóng cây thưa thớt dưới mái hiên.

Kiếm Thư vẫn luôn canh giữ ngoài cửa phòng Tạ Nguy trước kia, không biết vì sao đêm nay lại ôm kiếm đứng ở ngoài sân, nhìn thấy bóng dáng nàng, có chút ngạc nhiên: “Ninh Nhị cô nương?”

Khương Tuyết Ninh nói: “Ta có việc muốn tìm tiên sinh.”

Kiếm Thư sững sờ trong giây lát, vô thức muốn nói gì đó, nhưng nhìn nàng một chút, rốt cuộc lại không nói ra.

Ánh mắt này có chút cảm giác nói không nên lời.

Nhưng trong lòng Khương Tuyết Ninh đang có chuyện, cũng không nghĩ gì nhiều, thấy Kiếm Thư không trả lời cũng không ngăn lại, liền đi thẳng qua bên cạnh hắn, tới trước cửa phòng đang đóng chặt, mới dừng lại.

Trong phòng không có lấy một tia sáng, tối đen như mực, mơ hồ còn có tiếng nước chảy.

Nàng hít sâu một hơi, khẽ gõ cửa.

Tiếng nước bên trong lập tức dừng lại.

Khương Tuyết Ninh nghe vậy có chút mờ mịt, vẫn nói: “Tạ tiên sinh, học trò có việc cần hỏi.”

Trong phòng lặng im đến mức không có một chút âm thanh.

Nàng gần như đã tưởng âm thanh lúc trước nghe được là ảo giác của mình, mà Tạ Nguy biết đâu đã ngủ rồi.

Chỉ là một lát sau liền nghe thấy tiếng nước rì rào, so với trước đó còn rõ ràng hơn rất nhiều.

Cánh cửa đã đóng chặt rất nhanh liền mở ra.

Tạ Nguy bước ra từ trong nước lạnh, ngay cả nước trên người cũng không lau khô, chỉ tùy ý khoác bên ngoài một chiếc đạo bào xanh

biếc, tóc cũng có hơn phân nửa đều dính nước, thậm chí cả mặt, cổ và hầu kết đều ướt đẫm.

Hắn không đi giày, đôi chân trần bước trên mặt đất.

Vạt trước của đạo bào tản ra, không hề có dáng vẻ y quan nghiêm túc ngày trước, thuận theo hầu kết đi xuống, thậm chí lộ ra một vùng lồng ngực rắn chắc. Môi mỏng mím chặt, tay đặt bên cửa, đôi mắt nhìn về phía nàng, vậy mà lại khiến người ta sinh ra cảm giác kinh tâm động phách.

Dù trong phòng không thắp đèn, tối đen như mực, nhưng ngoài hiên vẫn treo đèn.

Ánh sáng vừa chiếu vào, Khương Tuyết Ninh đã có thể thấy rõ hắn.

Lúc này nàng mới chợt nhận ra: ban nãy Tạ Cư An đang tắm rửa trong phòng!

Nàng lập tức biết thời cơ này không tốt, vội vàng thu ánh mắt lại, hoàn toàn không dám nhìn lung tung đi nơi khác, chỉ buông tầm mắt xuống chân mình, lập tức nói: “Học sinh mạo muội, hôm khác sẽ quay lại.”

Nói xong liền muốn lui.

Tạ Nguy lại bắt lấy cánh tay nàng, một mực nắm thật chặt, chỉ nói: "Sợ ta đến vậy sao?"

Rõ ràng toàn thân hắn đều ngâm trong nước lạnh, trên người không nhìn thấy một chút hơi nóng, nhưng bàn tay nắm lấy tay nàng lại toả ra nhiệt độ đến kinh người, cách một lớp tơ lụa mềm mại cũng vẫn khiến người ta phát run.

Khương Tuyết Ninh càng cảm thấy không đúng.

Nàng miễn cưỡng giữ bình tĩnh, nói: "Ta chỉ muốn đến hỏi thăm tiên sinh về một số khúc mắc chưa được giải quyết, nhưng trong bữa tiệc uống thêm vài chén nên đầu óc choáng váng, vậy mà đêm khuya đến quấy rầy, mong tiên sinh thứ lỗi."

Tạ Nguy nghe giọng điệu của nàng vẫn lạnh nhạt như vậy, lại nghe ra trong lời nàng nói có chữ "Rượu", khóe mắt liền hơi giật giật. Sự khó chịu đọng lại từ lúc rời yến tiệc đến bây giờ, rốt cục đã tích tụ đến cực điểm, trào dâng cuồn cuộn, khiến tay hắn dùng lực, thẳng thừng kéo nàng vào lòng, cúi đầu hôn xuống.

Đôi môi lạnh vì ngâm trong nước lâu làm cho Khương Tuyết Ninh khẽ rùng mình.

Cái ôm ướt át của hắn cũng làm lây dính hơi ẩm sang người nàng, nhưng lồng ngực áp chặt lại đang gồng chặt nóng bỏng.

Môi lưỡi xâm nhập.

Ẩn giấu tức giận.

Không để lại cho nàng chút khoảng không để hít thở, giống như gió táp mưa sa khiến người ta không thể chống đỡ, để lộ ra một loại nguy hiểm trước nay chưa từng có. Thậm chí so với khi mắc kẹt ở hang động bởi tuyết dày hôm đó, còn tồi tệ hơn!

Ngoài phẫn nộ kiềm chế, còn ẩn giấu dục vọng sâu nặng khiến người ta phải run sợ.

Hắn dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng nõn của nàng, lại cắn vào cánh môi nàng, khiến nàng đau đớn nỉ non, thế là hắn tranh thủ chen vào, khiến nàng không thể không ngẩng đầu lên tiếp nhận cái hôn sâu gần như làm nàng hít thở không thông này.

Đợi đến khi môi rời môi, đã chỉ còn sức để thở dốc.

Khương Tuyết Ninh thấy dáng vẻ nghe không lọt tai câu nào của hắn, trong lòng biết rằng không ổn, muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn ôm chặt hơn.

Khoé môi Tạ Nguy loé lên ý cười giễu: “Bây giờ mới biết sợ, muốn chạy trốn. Dũng khí chưa thèm nhìn đã dám nâng chén rượu cho ta lúc trước đâu?”

Ngoài kinh hoảng, quả thực Khương Tuyết Ninh không hiểu chuyện gì: “Rượu gì?”

Tạ Nguy nghe vậy lại càng tức giận hơn, cũng lười giải thích với nàng, không nói lời nào đã ép sát vào cửa cơ thể đang giãy dụa muốn trốn thoát.

Khương Tuyết Ninh giận dữ, giơ tay lên tát vào mặt hắn, trong đêm tối truyền tới một tiếng “Bộp”, lạnh lùng khiển trách: “Đêm hôm khuya khoắt, vẫn xin tiên sinh tự trọng!”

Tạ Nguy bị cái tát này của nàng làm cho hơi quay đầu đi.

Nàng xoay người liền muốn đẩy cửa xông ra.

Nhưng ánh mắt Tạ Nguy lạnh lẽo, đã đi trước nàng một bước, chế trụ cả hai tay nàng, trở tay đóng cửa lại, thân thể dính đầy nước giống như một bức tường, kẹp nàng vào khe hẹp giữa hắn và cánh cửa, từ trên cao nhìn xuống nàng: “Tự trọng?”

Trong phòng càng lúc càng trở nên u tối.

Chỉ có ánh sáng từ hành lang xuyên qua giấy dán cửa sổ ảm đạm chiếu vào.

Đường nét trên gương mặt hắn cũng vậy, có vẻ mơ hồ.

Khương Tuyết Ninh mở miệng muốn nói.

Tay của Tạ Cư An cũng đã mon men đi lên theo chiếc eo nhỏ chẳng bằng một nắm tay của nàng, cúi đầu môi áp lên môi nàng, bàn tay du tẩu băng lãnh, giọng nói lại giống như thì thầm: “Khương Tuyết Ninh, thánh nhân cũng có lúc nóng giận.”

Dù cho hắn cấm dục, nhưng thất tình lục dục, thì ai cũng có.

Chỉ là hắn nhẫn nại được sẽ nhẫn nại, không muốn để tà niệm cùng dục vọng xâm chiếm thân thể.

Nhưng đêm nay nàng mang một chén rượu tới, khiến tâm tư trần tục của hắn không còn thuần chất. Ngâm mình vào một thùng nước lạnh chưa thể áp chế thư giải, hỏa khí đang lúc hừng hực nhất, nàng còn tới trước mặt hắn khiêu khích, trêu chọc hắn, chưa nói được ba câu đã khiến người khác tức giận đến nỗi lồng ngực phát đau.

Thời điểm này, làm sao có thể tha cho nàng?

Tạ Nguy ẩn giấu tâm tư muốn trừng phạt nàng, nhưng mà càng tới gần cơ thể nàng, cảm thấy nhuyễn ngọc ôn hương, lại giống như rót dầu vào lửa, ngược lại làm cho bản thân không khống chế được.

Thân thể này của Khương Tuyết Ninh, thực sự rất mẫn cảm.

Chỉ bị hắn chạm vào hai lần, đã không còn một chút sức lực, trong lòng vừa hoảng loạn, vừa ấm ức, còn dâng lên một chút sợ hãi u ám, từ khóe miệng liền bật ra vài tiếng nghẹn ngào trầm thấp, nước mắt chảy xuống khỏi khoé mắt.

Những giọt nước mắt nóng hổi rơi trên bàn tay nóng đang bóp chặt lấy cằm nàng của hắn.

Động tác áp chế nàng của Tạ Nguy liền ngừng lại.

Giờ phút này thực sự không thể nói là thương tiếc nhiều hơn, hay tức giận nhiều hơn, dường như tâm địa Bồ Tát đột phát liền muốn buông tha, để nàng đi, nhưng cơn tức giận vẫn còn đọng lại trên người, hắn quả thực giận nàng hận nàng, không muốn buông tha cho nàng nhẹ nhàng như vậy.

Thế là hắn cắn răng, bóp lấy eo nàng, xoay người nàng lại, hướng mặt nàng ra bên ngoài, chống lên trên cửa, ép nàng thật chặt, môi hôn lại rơi vào vành tai mát lạnh của nàng.

Khương Tuyết Ninh mềm nhũn đến nỗi tay chân run rẩy.

Nếu không phải bị hắn đè vào cửa thế này, chỉ sợ ngay cả đứng nàng cũng đứng không vững, chứ đừng nói là động đậy.

Thanh âm của Tạ Cư An khàn đặc, gắt gao hỏi nàng: “Ngươi nói thử xem, muốn hỏi ta chuyện gì?”

Ngón tay vô lực của Khương Tuyết Ninh bám lấy khung cửa lăng hoa, chỉ cảm thấy một vật nóng hổi đang áp vào eo nàng, hoàn toàn không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng trong đầu vẫn nhớ tới ý định của chuyến này, rốt cục vẫn nói: “Muốn phiền tiên sinh, làm một bát mì…”

Đôi môi rơi xuống vàng tai nàng, ngừng lại một lúc.

Nhưng mà sau một khắc liền biến thành vết cắn nhuốm máu, ở trên vành tai như bạch ngọc của nàng, so với lúc trước lại càng nghiêm trọng hơn, lưu lại dấu răng rõ ràng, còn hướng tới bên gáy mảnh khảnh của nàng: “Quỷ hồ đồ cũng có lúc thông minh, đáng tiếc, người nên bị ngươi làm tức chết đều đã tức chết rồi.”

Khương Tuyết Ninh không nhìn thấy sắc mặt của hắn, chỉ có thể nghe thấy thanh âm hắn, cảm giác một bàn tay dường như đang di chuyển phía sau lưng nàng. Lúc đầu đầu óc còn đang hỗn loạn nên không phát giác, nhưng chờ tới khi hô hấp dần dần rối loạn, nàng đã chợt hiểu ra gì đó.

Một tiếng nổ “Ong” vang lên trong đầu, lập tức trở nên trống rỗng.

Trong hỗn loạn nàng hầu như không biết thời gian đã trôi qua thế nào.

Mãi đến thời khắc hắn nặng nề đè lên người nàng, vầng trán đặt lên sau gáy nàng, hơi dùng sức cắn lên sống lưng sau cổ áo bị kéo ra của nàng, cuối cùng thở dài như phóng thích ra một thứ gì đó, nàng mới bừng tỉnh, run rẩy kêu một tiếng: “Tạ Cư An!”

Nhưng Tạ Nguy chưa từng làm chuyện như thế với người khác, cũng biết hành vi như vậy không đứng đắn, đến khi thanh tỉnh một

chút, lại tự cảm thấy quẫn bách, vậy mà trước khi nàng phát giận, đã mở cửa, ấn xuống phần gáy của nàng, đẩy nàng đi ra, nói giọng khàn khàn: “Ngày mai nhớ đổi y phục.”

Sau đó cánh cửa liền khép lại.

Khương Tuyết Ninh bị đẩy ra khỏi cửa, quả thực không thể tin được Tạ Nguy vừa làm gì với mình, lại không dám tin đây chính là người được ca tụng là “Thánh hiền”, nhất thời y phục xốc xếch, chân mềm nhũn đứng trên hành lang, đưa tay sờ phía sau làn váy, cảm giác khi chạm vào chỉ khiến hai gò má nàng đột nhiên nung đỏ lên.

Đủ loại xấu hổ không thể che đậy dâng lên, nàng đã tức giận vượt khỏi cực hạn.

Người ở ngoài cửa, nàng sớm đã quên ý định ban đầu khi tới đây, không thể nhịn được nữa mà đá vào cánh cửa, mắng to: “Sao ngươi dám! Hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu!”

Phía sau cánh cửa lại không có động tĩnh gì.

Tạ Nguy khuyu một chân, ngồi dựa lưng vào khe cửa, mặc cho Khương Tuyết Ninh mắng mấy câu. Sau một lát, liền nghe nàng giẫm mạnh chân, phảng phất như kiêng kị đây là đêm khuya, sợ bị người ngoài nhìn thấy, lại cắn răng nghiến lợi lặp lại một câu “Hạ lưu”, mới lao đi bước chân lộn xộn như trốn chạy.

Hắn cúi đầu hồi tưởng lại những việc hoang đường vừa làm.

Nhịn vài phen, đến cùng vẫn không thể nào nhịn được, lồng ngực chợt rung động, phiền muộn nặng nề cười thành tiếng.

Chương 217: Sơ hở

Lúc Khương Tuyết Ninh ra ngoài, ngay cả Kiếm Thư đứng bên ngoài cũng không dám nhìn nhiều, thừa lúc ngoài trời mờ tối trở về phòng, thẳng thừng bỏ hết váy áo dính bẩn ra, còn không tiện để vậy chờ nha hoàn đến thu dọn, dứt khoát ném hết vào chậu nước, ngâm thấm đến khi không còn vết tích mới thôi.

Chỉ là nàng nằm trên giường, quá nửa đêm vẫn không ngủ.

Hôm sau nha hoàn vào hầu hạ rửa mặt, nhìn thấy y phục của nàng hôm qua đều ngâm ướt sũng trong chậu nước, cũng không khỏi hơi kinh ngạc. Khương Tuyết Ninh chỉ nói đêm qua trở về đã quá chén, không để ý tuỳ tiện thả y phục ở đó. Bọn nha hoàn đương nhiên cũng không nghĩ nhiều.

Chiến sự biên quan đã ngừng, Vưu Phương Ngâm cùng Nhậm Vi Chí dự định tìm ngày rời Hãn Châu. Chỉ là đến cũng đã đến một chuyến, biên quan cũng có cũng có vài thứ được ưa chuộng, cũng không ngại mang ít trở về, thuận tiện làm ăn một chuyến. Cho nên vừa sáng sớm đã đến hỏi Khương Tuyết Ninh, có muốn cùng ra phố dạo chơi, nhìn xem phong cảnh trong Quan.

Khương Tuyết Ninh đang phiền muộn.

Vốn dĩ đêm qua khó khăn lắm mới hạ quyết tâm, muốn nói rõ với Tạ Nguy. Nhưng nói chưa được mấy câu đã xảy ra chuyện như thế, quả thực vô cùng hoang đường! Nếu không phải sáng sớm thức dậy còn trông thấy váy áo đang ngâm trong chậu nước kia, thêm vết răng nhàn nhạt bên gáy mình như cũ, chỉ sợ nàng cũng sẽ tưởng bản thân to gan tày trời, ngay cả chuyện như vậy cũng dám nằm mơ.

Chỉ là kế hoạch cũng bị làm loạn rồi.

Nàng biết rõ năng lực của Tạ Nguy, cũng biết rõ tình cảnh của mình, trì hoãn càng lâu, chẳng qua chỉ càng khiến bản thân hãm sâu vào vòng xoáy khó dứt ra được mà thôi.

Vưu Phương Ngâm đến tìm, vừa khéo nàng để bản thân rời khỏi phủ tướng quân chẳng biết vì sao lại trở nên đè nén bực bội thêm mấy phần này, ra phố thả lỏng, giải sầu một chút, thuận tiện ngẫm lại cho rõ.

Thế là hai người cùng ra ngoài.

Sáng sớm mồng một tết, cả con phố đầy vẻ vui mừng hoan hỉ, đồ trong các hàng quán rực rỡ muôn màu, khắp nơi đều là người ra ngoài du ngoạn.

Trên cổng thành cao cao, Tạ Nguy cùng Lữ Hiển nhìn tình hình đại doanh ngoài thành từ xa xa, sau đó đi bộ về.

Dù đã vào năm mới, nhưng gió vẫn mang hơi lạnh.

Có điều Lữ Hiển nói chuyện, lại cảm thấy dường như tâm trạng Tạ Cư An lại không bị gió lạnh ảnh hưởng, ánh mắt dáng mày trong trẻo cao xa, vẻ mặt trông bình lặng, so với vầng trăng mênh mang treo trên trời cao, ngược lại giống như là gió nhè nhẹ thổi tung bay tơ liễu bên hồ.

Hắn nhìn sau lưng, không thấy Đao Cầm đâu, không khỏi nói: "Sáng sớm nay thức dậy đã nghe nói đêm qua Đao Cầm bắt được một cô nương, dạy dỗ một trận, khóc lóc thảm thiết, nghe nói phải giam ở nhà lao mấy ngày, sao rồi, phạm sai gì rồi?"

Đuôi mày Tạ Nguy nhẹ nhàng nảy lên.

Hắn quay đầu lại nhìn Lữ Hiển, nói: "Tính cách Đao Cầm khiếm khuyết một chút, thích đánh nhau với người khác, hẳn là đắc tội hắn đâu đó rồi."

Lữ Hiển: "…"

Còn trả lời qua loa hơn được nữa không? CMN quỷ mới tin ngươi!

Hắn dứt khoát không hỏi dò nữa, nhìn quanh một lượt, thấy không ai gần đó, mới mở miệng nói: “Hiện tại triều đình phái Chu Dần Chi đến, xem như chúng ta bị bẫy thua mất một nước cờ, ngươi định làm gì?”

Thẩm Lang này, tâm thuật đế vương quả thực không tệ.

Mặc dù không dùng trên chính lộ, nhưng dùng vào đường lắt léo thế này, đủ để đối phó người bình thường rồi.

Chỉ tiếc, Tạ Nguy không phải người bình thường.

Hắn cụp mắt nhìn tường thành bằng gạch trước mắt, đưa tay chạm lên vết tích đao kiếm lưu lại đã trải qua bao nhiêu năm tháng, nói: “Hiện tại hắn đến chiêu an, tướng lĩnh thành Hãn Châu nhiều ít cũng dẫn binh, một khi giương cờ làm phản cũng không dễ gì. Trước mắt cũng không phải thời cơ tốt nhất. Có điều…”

Lữ Hiển nói: “Ngươi có hậu chiêu?”

Tạ Nguy thu tay lại, nhìn vân tay nhỏ bé trên lòng bàn tay, chỉ nói: “Thiên Giáo còn chưa xuất thủ, Vạn Hưu Tử mưu đồ những năm

qua, há có thể nhắm không chuẩn thời cơ? Bọ ngựa bắt ve, châu chấu đợi sẵn, chuyện này không vội được."

Còn đang nói, phía dưới bỗng vọng đến chút động tĩnh.

Hai người quay lại nhìn, Lại là Chu Dần Chi từ đó đi lên.

Binh sĩ hai bên đều hành lễ với hắn.

Hắn lập tức nhìn thấy Tạ Nguy cùng Lữ Hiển đứng bên này, sau thoáng giật mình, hắn đi lên: "Hạ quan bái kiến Tạ thiếu sư. Hôm qua tới vội vã, lại vừa khéo gặp Khánh Công yến, lại không kịp nói đến chính sự. Không ngờ đang muốn đi tìm Yến Lâm tướng quân, lại gặp được ngài đây."

Tạ Nguy nói: "Ngươi có chính sự?"

Ánh mắt Chu Dần Chi hơi loé lên, nhìn Tạ Nguy lại mỉm cười: "Nghe nói trưởng công chúa điện hạ cứu trở về cũng hơn một tháng rồi, lúc trước là thân thể cần tĩnh dưỡng, hiện tại điện hạ đã an khang, Thánh thượng có ý muốn đón điện hạ hồi kinh. Mà ngài cũng Yến Lâm tướng quân tiến đánh Thát Đát, cứu được công chúa phen này, khiến cho Thát Đát thần phục triều ta, suy yếu lực lượng, lại giúp biên quan tránh được hoạ chiến tranh mấy năm tiếp theo, chính là công lao hiển hách, đương nhiên phải chiêu cáo thiên hạ, thăng quan tiến

tước. Ngay cả văn thư gia phong cũng đang được Lễ bộ dự định làm ra, chỉ là không rõ khi nào ngài cùng Yến tướng quân khởi hành?"

Biên quan có mười vạn quân đang đóng, ngoài tầm với của kinh thành, nhưng nếu về đó sẽ là tay không tấc sắt, vào hang ổ địch.

Ai dám mạo hiểm như thế?

Tạ Nguy cảm thấy lời này của Chu Dần Chi có ý thăm dò nhiều hơn, chỉ là không hoảng không loạn lại nhìn thoáng qua chung quanh, tiếp theo mới nhìn Chu Dần Chi, khẽ giọng đi, than thở: "Chu đại nhân, triều đình thật sự sẽ nhẹ nhàng bỏ qua chuyện này sao?"

Vẻ mặt Chu Dần Chi bỗng hơi khựng lại: "Ý ngài là…"

Trên mặt Tạ Nguy lại lạnh thấu xương hơn: "Năm đó Yến thị nhất tộc bị tra ra có chỗ cấu kết cùng nghịch đảng Bình Nam Vương, ghi hận trong lòng đối với Thánh thượng và triều đình, lần này Yến Lâm ở biên quan này nhìn như lãnh binh cứu được công chúa, chính là nghĩa cử được bách tính xưng tụng, nhưng lẽ nào ngươi và ta không biết, Thánh thượng căn bản chưa từng có cái gọi là mệnh lệnh điều động kia? Sau khi tới Hãn Châu, Tạ mỗ đã biết có điều không ổn. Chỉ tiếc, thời điểm đã muộn, quân quyền đã rơi vào tay tặc nhân. Thứ nhất là tự vệ, hai là đại cục, ba là bách tính, nên nói đưa ra hạ sách là lá mặt lá trái, trước trợ giúp hắn thành sự, sau lại chờ tin tức từ triều đình. Chỉ là Chu đại nhân đến lại là một thân một mình, yến

tiệc hôm qua còn chuyện trò vui vẻ cùng hắn, cũng làm cho người ta mười phần khó hiểu. Không rõ triều đình dự định thế nào?"

Lữ Hiển ở bên cạnh nghe mà muốn bật cười.

Chu Dần Chi lại vạn lần không lường được Tạ Nguy có lý do thoái thác như thế.

Sau khi hắn tới Hãn Châu đã từng nghe ngóng khắp nơi, gần như đã tin vào nhận định ban đầu là Tạ Nguy cũng tham dự giả mạo thánh chỉ mưu phản lần này của biên quan. Dù sao dựa vào hiểu biết của hắn trước kia khi còn nghe lệnh dưới trướng Khương Tuyết Ninh, cộng thêm không nhiều mối quan hệ trong triều vừa giao thiệp được hai năm qua, xưa nay không dám khinh thường Tạ Nguy, thậm chí còn kiêng kỵ hắn hơn người ngoài vài phần.

Nhưng Tạ Nguy lại nói đang lá mặt lá trái với Yến Lâm.

Tâm tư Chu Dần Chi nhanh chóng xoay chuyển, nhất thời không thể phân biệt thật giả, nhưng hắn chìm nổi một phen trong Cẩm Y Vệ, đến nay cũng xem như người có vai vế, vẫn có năng lực gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Lập tức hắn khẽ cười khổ.

Chỉ ra vẻ nhỏ giọng, nói thật trầm: “Hoá ra thiếu sư đại nhân cũng có nỗi khổ tâm, ta đã nghĩ, Thánh thượng xem ngài như toạ sư*, xem như phụ tá đắc lực, hẳn không đến mức phải thế. Chỉ là như lời ngài nói, kết cục đã định, thực sự khó có cơ hội thay đổi, chẳng bằng đâm lao phải theo lao, quan sát tình hình. Hoặc là, ngài có cao kiến gì khác?”

*Nguyên văn 坐师, danh xưng tôn kính của người đi thi dành cho quan chủ khảo.

Tạ Nguy thu lại tầm mắt, sóng mắt lưu chuyển, im lặng thật lâu, lắc đầu: “Địch mạnh ta yếu, không có kế hay.”

Chu Dần Chi nói tiếp: “Vậy chuyện hồi kinh…”

Tạ Nguy nhìn thoáng qua lầu quan sát xây trên tường thành bên trong thành lâu, nói: “Yến thế tử vừa triệu tập chư vị tướng lĩnh lãnh binh trong thành nghị sự ở lầu quan sát, chỉ là Tạ mỗ vốn quan văn, không tiện nghe cùng. Chu đại nhân đến rất đúng lúc, không bằng đi thăm dò hướng gió trước xem, sau đó ta lại thương nghị bày mưu?”

Chu Dần Chi cũng nhìn về phía lầu quan sát kia, lại không khỏi trầm ngâm.

Đối với lời của Tạ Nguy, ngay cả ba phần hắn cũng không dám tin.

Chỉ sợ tin nhiều hơn một chút sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, hơn nữa còn sợ rơi vào cạm bẫy của người, hoặc bất cẩn thổ lộ ra chút bí mật không nên nói, đưa đến hoạ sát thân cho mình.

Lữ Hiển lại tựa như gương sáng, hiển nhiên biết lời nói này của Tạ Nguy không có câu nào thật, chẳng qua chỉ đang mê hoặc Chu Dần Chi mà thôi, trong lòng cảm thấy buồn cười. Nhưng thấy Chu Dần Chi nói chuyện có cảm giác dường như kiêng kị người xung quanh, liền tự dời bước, muốn tránh đi.

Không ngờ, vừa nhất chân đi, đã thấy bóng dáng người bên dưới.

Lập tức vô thức thốt ra: “Vưu cô nương?”

Vưu Phương Ngâm đang cùng Khương Tuyết Ninh xem một tiệm trà bản địa của thành Hãn Châu, vừa mua hai lạng trà chuẩn bị về xem có khác biệt gì với tiệm mình buôn bán, nào biết đột nhiên bị người ta gọi tên?

Hai người lần theo giọng nói, ngẩng đầu, lúc này mới trông thấy Lữ Hiển.

Theo đó, cũng nhìn thấy Tạ Nguy cùng Chu Dần Chi trên cổng thành.

Khương Tuyết Ninh lập tức thầm giật mình.

Tạ Nguy cũng hơi bất ngờ, song khi hắn nhìn thấy Khương Tuyết Ninh, nhìn thấy váy xếp nếp xanh ngọc bích nhạt nàng vừa thay hôm nay, còn có khăn choàng cổ lông xù lên, che rất kín chiếc cổ tinh tế, không hiểu sao trong đầu hắn lại xuất hiện những chuyện xảy ra đêm qua.

Cảm giác mất tự nhiên hiếm thấy khiến hắn khựng lại giây lát.

Dù sao, chuyện như th.ủ dâ.m…

Khương Tuyết Ninh nhìn về phía hắn.

Dù Tạ Nguy không tránh ánh mắt nàng, nhưng vành tai lại không khỏi hơi đỏ lên rất khả nghi.

Chỉ là sự chú ý của người khác đều ở phía dưới, ngược lại không chú ý đến hắn.

Chu Dần Chi trông thấy Khương Tuyết Ninh ở cùng Vưu Phương Ngâm, ánh mắt hơi loé lên, lại chủ động bắt chuyện cùng nàng: “Nhị

cô nương đây là đang bận làm ăn cùng Vưu lão bản sao?”

Khương Tuyết Ninh thu hồi ánh mắt nhìn chằm chằm Tạ Nguy.

Dù sao người làm chuyện mất mặt kia cũng không phải nàng, nên trái lại vô cùng thản nhiên, trên môi thậm chí còn treo nụ cười, nói: “Không phải, chỉ là đi dạo phố thôi.”

Nói cũng nói rồi, đương nhiên cũng không tiện cứ thế mà đi.

Huống chi nàng vẫn luôn có chút phiền lòng nghi ngờ Chu Dần Chi.

Lần này đã gặp được, liền nói một câu với Vưu Phương Ngâm, muốn lên cổng thành. Nhưng Vưu Phương Ngâm lại lắc đầu, nhìn người đang đứng trên cổng thành, nói bản thân đợi nàng ở một quán bên đường là được, không đi lên cùng Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh nhìn qua Lữ Hiển bên trên, trong lòng hiểu rõ, cũng không nói gì, nhẹ gật đầu, nhấc vày đi theo bậc thang dưới cổng thành lên trên.

Tạ Nguy dường như không thoải mái lắm, không hề nói gì.

Lữ Hiển thấy Vưu Phương Ngâm không đi lên cũng có phần không thoải mái, nên không mở miệng.

Ngược lại là Chu Dần Chi trông như rất thân quen, hàn huyên cùng Khương Tuyết Ninh, thấy tay nàng còn cầm mấy lạng lá trà, không khỏi nói: “Trà ở chợ búa trong Quan chỉ sợ so ra còn kém kinh thành, dù sao loại tốt đều ở Giang Nam hoặc đưa vào cung cả.”

Những năm qua, mối làm ăn của Khương Tuyết Ninh cũng có phần rộng khắp, trước kia cũng coi như người chấp chưởng hậu cung, biết các nơi tiến cống triều đình thế nào, sao có thể không rõ chuyện này?

Chỉ là năm đó Chu Dần Chi không có kiến giải như vậy về trà.

Nhớ ngày đó nàng đến nhà Chu Dần Chi, chỉ có một mình Yêu Nương hầu hạ, cẩn thận pha đem đến đãi nàng đương nhiên là trà tốt nhất trong nhà, thế nhưng chẳng qua cũng chỉ là Đống Đỉnh Ô Long thượng hảo thứ nhì của năm đó thôi.

Khương Tuyết Ninh nhớ đến Yêu Nương, không khỏi nghĩ đến hôn sự giữa Chu Dần Chi và Trần Thục Nghi, không nhịn được hỏi: “Yêu Nương vẫn ổn chứ?”

Chu Dần Chi ngẩn ra, dường như không ngờ nàng sẽ hỏi về Yêu Nương.

Hắn đâu biết Khương Tuyết Ninh hiểu rõ hắn bao nhiêu?

Kiếp trước mặc dù người Chu Dần Chi cưới là Diêu Tích, nhưng trong phủ lại có rất nhiều cơ thiếp, dù dung mạo Yêu Nương không được xem là tốt nhất, cũng không thể coi là được sủng ái nhất, nhưng lại là người tồn tại lâu nhất trong hậu trạch của hắn. Sau này, không hiểu sao Diêu Tích đột ngột qua đời, dù Khương Tuyết Ninh không quản chuyện hậu trạch của Chu Dần Chi, nhưng cũng từng nghe vài tin đồn thất thiệt, nói Diêu Tích muốn đối phó Yêu Nương nên mới xảy ra chuyện.

Nên nàng mới đặc biệt chú ý đến nữ tử thanh tú chỉ mới gặp vài lần này.

Chu Dần Chi hơi thận trọng: “Sao người lại hỏi đến nàng ấy?”

Khương Tuyết Ninh nói: “Chỉ là nhắc đến trà liền nhớ đến nàng ấy, ngày trước lúc pha trà cho ta, dù trà không tốt lắm, nhưng tay nghề pha trà lại không tệ. Ngươi sắp nghênh Trần Thục Nghi về nhà, cũng sẽ không để nàng ấy chịu thiệt chứ?”

Chu Dần Chi chợt trầm mặc, trôi qua một lát mới cười: “Trước kia nàng ấy là nữ nhi nhà nông dân trồng trà, gia đạo sa sút mới theo ta, quả thực rất yêu trà. Trước khi ta rời kinh đến Hãn Châu, trà thu trong cung vừa ban thưởng, nàng lại chỉ thích vị Điền Hồng (một loại

hồng trà của Vân Nam). Nhị cô nương quan tâm nhung nhớ, ta về nhất định sẽ truyền đạt lại với nàng ấy."

Khương Tuyết Ninh bỗng ngước mắt, bình tĩnh nhìn hắn.

Trong ánh mắt này có tia sáng thoáng qua.

Chu Dần Chi đột nhiên có chút bất an: "Có gì không ổn sao?"

Nhưng ánh mắt này vừa thoáng qua đã trở lại bình thường, Khương Tuyết Ninh "A" một tiếng như không có việc gì, cười nói: "Mà thôi, chuyện của Chu đại nhân ta hỏi làm gì chứ? Chẳng qua chỉ chợt nhớ đến thôi, xin đại nhân chớ lo, là ta mạo muội."

Chu Dần Chi vội nói: "Không dám."

Tạ Nguy bên cạnh thấy họ hàn huyên nửa ngày, hết câu này đến câu kia nghe lại như bằng hữu lâu ngày không gặp, trong lòng bực bội không vui, liền lãnh đạm chen lời: "Chu đại nhân, ngươi còn không đi, nghị sự ở lầu quan sát sắp kết thúc rồi."

Lúc này Chu Dần Chi mới giật mình, cũng nghe được từ lời nói của Tạ Nguy ý "tiễn khách", lập tức nhận ra chút manh mối, thế là không tiếp tục trò chuyện cùng Khương Tuyết Ninh nữa, cúi người nói:

“Xem ta này, suýt nữa thì quên chính sự. Vậy ta cáo từ trước, đi gặp Yến tướng quân đây.”

Nói xong hắn hành lễ với từng người, đi theo tường thành uốn lượn đến lầu quan sát ở xa xa.

Khương Tuyết Ninh lại nhìn bóng lưng hắn, chau mày.

Tạ Nguy muốn cười nhưng không cười, hỏi: “Nàng và hắn rất thân sao?”

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh phát rét, lại nói: “Chu Dần Chi không đúng.”

Tạ Nguy khẽ giật mình.

Khương Tuyết Ninh lại xoay chuyển tâm trí thật nhanh, quay người, nhỏ giọng, nhìn Tạ Nguy, nói rất nhanh: “Trà Điền Hồng làm ra ở Vân Nam, từ trước đến nay trà thu ở Tây Nam luôn thu hoạch muộn, đường sá xa hơn, tiến cống đến trong cung luôn là trung tuần tháng mười một hằng năm, dù có gió tuyết đi nữa trước sau chênh lệch không quá mười ngày. Hoàng đế có ban thưởng sủng thần, dù thế nào cũng là chuyện của cuối tháng mười một đầu tháng mười hai. Hắn tự nói khi khởi hành đi biên quan, trà thu trong cung vừa ban thưởng, từ kinh thành đến Hãn Châu cũng chỉ mất chín mười ngày phi ngựa, sao lại kéo dài tận giao thừa mới đến Hãn Châu?”

Con ngươi Tạ Nguy hơi co rụt lại.

Khương Tuyết Ninh dứt khoát nói: “Hoặc hắn nói dối thời gian khởi hành, nhưng không nhất thiết phải thế. Hoặc, trong thời gian khuyết đi này, hắn đi nơi khác, có mưu đồ khác!”

Chương 218: Chuôi đao ngày xưa

Ban nãy Tạ Nguy nghe hai người họ nói chuyện, tưởng rằng ôn lại chuyện cũ, cũng không quá chú ý, nghe thấy lời này, trong nháy mắt nhíu mày lại, gần như ngay lập tức ý thức được trong lời nói của Chu Dần Chi có sơ hở nho nhỏ.

Hắn nhìn về phía Lữ Hiển.

Lữ Hiển cũng nghe rõ lời Khương Tuyết Ninh vừa nói, đáy lòng thất kinh, sắc mặt ngưng trọng vài phần, chạm đến ánh mắt của Tạ Nguy, liền nói: “Ta lập tức sai người điều tra rõ.”

Tạ Nguy bổ sung: “Cho người theo dõi hành tung của hắn, chưa điều tra rõ mọi việc, không thể để người này rời khỏi Hãn Châu.”

Lữ Hiển đáp: “Được.”

Hiện tại địa vị của Chu Dần Chi đứng đầu trong Cẩm Y Vệ, bỗng nhiên không có tung tích trong nửa tháng, vào thời điểm đặc thù này, chắc chắn sẽ liên luỵ không nhỏ. Hắn không dám trì hoãn, lập tức xoay người đi xuống dưới cổng thành, tìm người an bài công việc.

Khương Tuyết Ninh cũng thấy hãi hùng khiếp vía, càng nghĩ càng thấy việc này không ổn, cũng không biết mục đích của Chu Dần Chi là gì.

Nhưng tóm lại nên rời khỏi nơi thị phi này càng nhanh càng tốt.

Nàng không còn tâm tư nói thêm điều gì nữa, cũng xoay người muốn đi.

Nhưng không ngờ Tạ Nguy nhanh tay nhanh mắt, vung tay túm chặt lấy nàng, ánh mắt dừng lại trên mặt nàng, nói: “Những chuyện vụn vặt trong cung, nàng biết rất rõ đấy.”

Khương Tuyết Ninh lập tức khựng lại.

Một năm bốn mùa trong cung, các lễ tiết lớn nhỏ đều có các châu phủ tiến cống, giống như nước chảy chưa bao giờ ngừng, đừng nói tới những người như Tạ Nguy chủ yếu làm quan trên triều, ngay cả thái giám chấp chưởng khố phòng trong Phủ Nội Vụ cũng chưa chắc có thể biết tường tận như vậy, phải tra cứu sổ sách một phen mới xác định được. Nàng chẳng qua chỉ nghe một câu chuyện phiếm của Chu Dần Chi, đã lập tức ý thức được sơ hở trong đó, không khỏi quá nhạy cảm rồi. Nếu không thuộc nằm lòng, sao có thể tinh tế như thế?

Nàng nghe ra được sơ hở của Chu Dần Chi.

Mà Tạ Nguy lại nghe ra được sơ hở của nàng.

Khương Tuyết Ninh bị hắn giữ chặt tay, cả người không thể nhúc nhích, ngoái đầu nhìn hắn chằm chằm, cũng không hoảng loạn, chỉ nói: “Tạ tiên sinh quên rồi sao, hai năm qua học sinh âm thầm kinh doanh ruộng muối, cũng có liên quan đến trà gạo tơ vải. Trà xuân – thu các nơi khi nào ngắt, lại theo lệ tiến cống lên bao nhiêu, chỗ còn dư trong dân gian chất lượng thế nào, đương nhiên sẽ biết. Vân Nam ở phía tây nam Tứ Xuyên, không tính là xa, chỉ trách Chu Dần Chi không may, hắn đề cập đến đúng chuyện mà ta biết thôi.”

Tạ Nguy từ chối đưa ý kiến, cũng không biết có tin hay không, lại nói: “Lúc ở kinh thanh, Chu Dần Chi vốn là môn hạ cũ của cha nàng, sau đó lại nghe lệnh của nàng, cũng xem như là “bộ hạ cũ” của ngươi. Nhưng ban nãy ta nhìn nàng ôn chuyện cùng hắn, trông thì có vẻ quen thuộc, thực tế lại không hề tín nhiệm, thậm chí còn đề phòng mười phần.”

Chẳng qua là “Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng” thôi.

Khương Tuyết Ninh không thể quên được đời trước mình đã thảm hại như thế nào.

Nếu không phải lúc ấy không có ai để dùng, nàng quyết định sẽ không có bất kì liên hệ gì với người này, tất sẽ tránh xa, giống như bình thường đối với Tạ Nguy vậy, tuy kính trọng nhưng không gần gũi.

Nàng đáp: “Chính bởi vì ngày xưa có chút quen biết với Chu Dần Chi, nên biết rõ bản tính người này. Nếu bản tính con người có thể tuỳ tiện thay đổi, thì đã không gọi nó là “bản tính”. Hạng người tâm tư độc ác, bản chất xấu xa, dù nhất thời hiền lành, cũng sẽ có ngày lộ nanh vuốt. Những người như vậy, chỉ nên giao thiệp nhất thời, không nên giao thiệp quá sâu, cần phải phòng bị.”

Lời này rõ ràng đang nói Chu Dần Chi, nhưng Tạ Nguy lại cảm giác trong lời nói của nàng có sự ám chỉ.

Sắc mặt cũng dần lạnh lùng hơn.

Ánh mắt hắn khoá chặt lấy nàng, chất vấn: “Bởi vậy trong mắt nàng, ta cũng giống với Chu Dần Chi, khiến nàng sợ như rắn rết sao?”

Sợ như rắn rết?

Chu Dần Chi có giỏi đến mấy, chẳng qua cũng phải uốn mình theo ý người khác, dối trên lừa dưới, là tên tiểu nhân hai mặt. Nhưng Tạ Nguy tâm tư kiên định, trên lưng phải cõng gánh nặng thâm thù đại

hận, chịu đựng thăng trầm, nhẫn nhục làm trọng, một khi huyết tẩy cung đình, sẽ trở thành kẻ đứng trên vạn người!

Nhân vật kiêu hùng như thế, há Chu Dần Chi có thể so sánh cùng?

Nếu như Chu Dần Chi là rắn rết, vậy Tạ Nguy chính là mặt trời trên cao.

Ngắm nhìn từ xa còn được, lại gần ắt sẽ bị đốt cháy tim phổi.

Mặt trời rực cháy mãnh liệt trên không trung một khi rơi xuống, sẽ không còn là ánh sáng chiếu khắp trần thế, mà là sự khủng khiếp huỷ thiên diệt địa!

Kiếp trước khi bị giam lỏng trong cung, gặp uất ức, nàng cũng đã từng ôm ấp một chút mong đợi mềm mại đối với người này.

Nàng nghĩ, nàng đã cứu hắn.

Cho dù mấy năm qua không giao thiệp quá thường xuyên, nàng cũng đã từng nói đùa vài câu gây khó dễ, nhưng dù sao cũng là chuyện vụn vặt không ảnh hưởng đến đại cục. Nếu như cầu xin hắn, có lẽ dựa vào ân tình cũ ngày xưa đút máu làm thuốc, có thể cứu nàng khỏi nước sôi lửa bỏng.

Nhưng không có gì cả.

(Tạ Cư An kiếp này: Oan cho ta quá nàng ơi, ta đã làm gì đâu :"< – by Charlie)

Mãi đến sau này, nàng mới nghe suy đoán của Vưu Phương Ngâm kiếp trước: Hoá ra nhi tử của hai nhà Tiêu Yến triều trước, vẫn còn sống trên thế gian. Chỉ e không phải ai khác, chính là vị đế sư nắm chắc quyền hành – Tạ Nguy kia.

Tạ Cư An đã là huynh trưởng của Yến Lâm.

Vậy hắn coi như không thấy, khoanh tay đứng nhìn trước tất cả lăng nhục mà nàng chịu đựng, thì có gì mà không được?

Sống trong nghịch cảnh, chưa hẳn đã khiến người ta tuyệt vọng; nhưng nếu một chút hy vọng xa vời cuối cùng cũng tiêu tan, đối mặt với tuyệt cảnh thì nên làm thế nào đây?

Tuy Khương Tuyết Ninh biết bây giờ là một kiếp mới, tất nhiên không nên đánh đồng những người của cả hai kiếp, nhưng cùng một người sao bản tính lại có thể khác nhau được chứ?

Tạ Nguy vẫn chính là Tạ Nguy đó.

Nàng tuyệt đối không dám ôm quá nhiều mong đợi đối với người này, nếu hắn đã một mực muốn hỏi, nàng cũng sẽ nói ra hết những lời mà hôm qua chưa nói được: “Tiên sinh chí hướng cao xa, là mây bay trên trời; học sinh nông cạn thiển cận, là bùn dưới mặt đất. Sẻ đất không thể hoá thành thiên nga, côn trùng mùa hè không thể nhắc chuyện mùa đông. Tiên sinh và ta một người trên trời một kẻ dưới đất, vốn không xứng đôi. Người phàm tục cả đời chẳng qua cũng chỉ mong cầu ba chữ “sống yên ổn”, vẫn mong tiên sinh giơ cao đánh khẽ.”

Giơ cao đánh khẽ.

Tạ Nguy nghe lời nói này của nàng, như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, ngay cả máu nóng đang sục sôi trong huyết quản cũng vì thế mà trở nên lạnh lẽo.

Thì ra ngọt ngào không quá một khắc, đau đớn lại thấu tâm can.

Khương Tuyết Ninh không nghe thấy hắn trả lời, còn cong khóe môi cười châm chọc: “Nếu tiên sinh đã không thả ta đi được, hay là ta ngủ với ngài hai năm, chờ cho đến khi ngài chán ta, ghét ta rồi, lại thả ta đi?”

Nếu lời nói trước đó chỉ là cầm dao đâm hắn, lời nói giờ phút này lại gần như xẻo trái tim hắn.

Thế mà nàng lại cố ý dùng lời lẽ như vậy khiêu khích hắn.

Ham muốn và tình cảm của hắn đều xuất phát từ trái tim, sao có thể mặc nàng tùy ý khinh thường như vậy?

Sự tàn bạo chôn sâu dưới đáy mắt cuối cùng cũng trồi lên, nhưng hắn lại càng nắm chặt tay nàng hơn, Tạ Nguy gằn từng chữ: “Bởi vậy mọi ý đồ của ta, cho dù là tình cảm hay tính cách, cũng khiến nàng sợ hãi, chán ghét, muốn chạy trốn hay sao? Nàng sợ sệt, nhát gan như vậy, thử một lần cũng không dám thử, chưa lâm trận đã vội bỏ trốn, giống như nàng và Trương Già sao?”

Hắn lại nhắc tới Trương Già.

Đây đã không phải lần đầu tiên.

Lần trước Khương Tuyết Ninh đã rất không vui, lúc này đây rốt cuộc bị hắn chọc giận đến đỉnh điểm, có lẽ là bởi vì hắn vượt rào mạo phạm nàng, cũng có lẽ bởi trong lời nói của hắn có ý muốn làm nàng đau đớn.

Trong nháy mắt nàng xù gai nhọn cả người lên, nghiêm nghị lớn tiếng bác bỏ: “Phía trước là vực sâu không đáy, biết rõ nhảy xuống sẽ tan xương nát thịt, chẳng lẽ còn muốn nhảy xuống hay sao?”

Tạ Nguy nói: “Không nhảy sao biết được?”

Khương Tuyết Ninh hét lên: “Ngươi là người điên mới nhảy!”

Tạ Nguy cười khẩy: “Nàng còn chưa hiểu, phải không?”

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy sợi dây lý trí càng ngày càng căng chặt, gần như sắp sửa kéo nàng vào tình cảnh điên cuồng giống hắn, sợ hãi khiến nàng kiệt lực giãy giụa lùi về phía sau: “Buông ra! Ta phải hiểu rõ cái gì, ta còn gì không rõ?”

Khóe mắt Tạ Nguy bắt đầu hơi hơi run rẩy.

Trong chốc lát, hắn nhớ tới nàng từng nói gì mà “Bình sứ có vết rạn”, liền cảm giác trong lòng mình như biển dâng sóng trào, bất luận thế nào cũng không bình ổn lại được. Cơn giận dữ ập đến, nắm tay cũng không hề thả lỏng, không những không thả người đi, ngược lại lôi kéo nàng cứ thế đi đến một chỗ khác của cổng thành.

Khương Tuyết Ninh không muốn đi cũng không được, chỉ xem như hắn đã đánh mất lý trí: “Ngươi muốn làm gì?”

Tạ Nguy lại hoàn toàn không phản ứng, vẫn đi về phía trước.

Bên ngoài tường thành là doanh trại hoang vu, bên trong tường thành lại là phố phường náo nhiệt, đầy những người buôn bán nhỏ.

Nàng bị Tạ Nguy kéo đi về phía trước, hai người tranh chấp không thôi, tất cả binh sĩ đi ngang qua đều cúi đầu mắt điếc tai ngơ, càng không có ai dám đi theo xem xét gì.

Cuối cùng cũng tới đầu phía đông của cổng thành.

Phía dưới là một cửa tiệm rèn đúc đồ sắt.

Trong chòi lợp ngói có vài cái bếp lò, có lớn có bé, bên trong đốt than cốc. Trong mùa đông lạnh giá, các thợ rèn chỉ mặc áo ngắn vải thô, thậm chí có người cởi trần, đang dùng búa ra sức gõ vào những phôi sắt nóng đỏ, bắn ra tia lửa, khối sắt nóng đỏ, thậm chí có chỗ sức nóng cao nhất đến mức chảy cả sắt, tỏa ra hơi nóng hầm hập.

Tạ Nguy chỉ về phía dưới: “Nàng tự cho rằng bản thân là mảnh sứ, vỡ rồi là không thể hàn gắn được nữa. Khương Tuyết Ninh, nàng

cho rằng nàng là ai, nàng cũng có tư cách là một mảnh sứ sao? Nàng và ta, chẳng qua đều là sắt tan chảy quay cuồng bên trong lò lửa này mà thôi!"

Khương Tuyết Ninh bị hắn bóp cằm nhìn lại.

Thanh âm tức giận mà lạnh lẽo, sắc nhọn mà lạnh lùng vô tình của Tạ Nguy, giống như sấm sét rót vào tai nàng: "Thân thế của nàng, ta biết; những chuyện ta gặp phải, nàng hiểu. Từ khi sinh ra ông trời chưa từng cho nàng và ta cơ hội làm kẻ phế vật yếu đuối, nàng phải chịu muôn vàn dày vò, mọi loại nện mài, mới có thể hình thành nên dáng vẻ! Bình mai có vết rạn không thể hàn gắn, nhưng nếu nàng sinh ra chỉ xứng là khối sắt, thì cần phải biết, nàng không yếu ớt như vậy, dù bị người ta đánh gãy xương cốt, cũng phải vào lò lửa nhẫn nhục chảy máu lần nữa, để đúc thành dáng vẻ mới!"

Đáy mắt Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên đong đầy nước mắt.

Mà Tạ Nguy lại gắt gao giữ chặt nàng, vẫn dùng từng câu từng chữ mà thúc giục áp bức: "Ai yêu nàng, ai coi trọng nàng lại có ai cần tới nàng? Người sống trên đời này, nàng không hiểu rõ bằng ta. Nếu đã muốn được vui sướng, không chịu đau sao có thể vui? Lúc nào cũng chỉ muốn được vui vẻ mà tránh đi đau đớn, nàng sống như vậy có khác gì rắn bọ chuột kiến trong cống ngầm rãnh nước?"

*痛快 /Tòngkuài/: thống khoái, được ghép từ hai chữ đau (đớn) và vui (vẻ), nhưng ghép lại lại có nghĩa là vui sướng. Câu trước của Tạ

Nguy là nghĩa ghép, câu sau tách nghĩa ra nên mới nói như vậy.

Khương Tuyết Ninh như phải chịu cực hình lăng trì, bị lời lẽ của hắn rạch da thịt, lộ ra gân cốt máu chảy đầm đìa, cả người đều đang phát run: “Trên đời này có bao nhiêu người có thể giống với Tạ Nguy ngươi? Ta không phải là ngươi!”

Hắn vẫn cay nghiệt tàn khốc như cũ: “Cho nên người nhu nhược như nàng mới không thể ở bên Trương Già. Hoặc hắn nhìn thấu nàng, hoặc hắn cũng ngu không ai bằng giống như nàng!”

Nàng đỏ mắt: “Ngươi câm miệng!”

Tạ Nguy nói: “Đau à?”

Khương Tuyết Ninh lùi về sau: “Là ngươi không chịu buông tha ta!”

Tạ Nguy bị sự kháng cự và sợ hãi của nàng đâm vỡ nát, nhưng càng như thế càng không yếu thế, càng khơi dậy sự tàn ác chôn sâu trong lòng: “Nàng cố mà trốn, trốn đến chân trời góc bể ấy.”

Giọng nàng gần như khàn đi: “Chẳng lẽ ngươi điên cũng phải kéo người khác chôn cùng hay sao?”

Tạ Nguy lại vô cùng tức giận: “Chôn cùng thì làm sao?”

Khương Tuyết Ninh đột nhiên cảm thấy hắn đã không còn thuốc nào cứu chữa được nữa: “Tạ Cư An, mọi chuyện trên thế gian này không phải cứ cưỡng cầu sẽ có kết quả, chẳng qua là tra tấn lẫn nhau mà thôi.”

Nhưng Tạ Nguy càng không chịu nhận ra: “Quả đắng cũng là quả!”

Quả đắng cũng là quả.

Hay cho một câu “Quả đắng cũng là quả”!

Bắt đầu từ lần trước khi bị tuyết vây trong núi, nàng đã phát hiện ra sự hắc ám và lệ khí dưới bề ngoài thánh nhân này của Tạ Nguy, nhưng rốt cuộc vẫn không thể tưởng tượng được, hắn cố chấp, điên cuồng, đáng sợ đã tới nông nỗi này.

Sợi dây lý trí trong đầu căng như dây cung cuối cùng cũng đứt đoạn.

Muôn vàn cảm xúc trong lòng Khương Tuyết Ninh, ngay cả kính và sợ kiếp này, oán và hận kiếp trước, tất cả trào dâng xông ra ngoài,

không thể tự kiềm chế nổi!

Thậm chí còn không kịp suy nghĩ.

Giờ khắc này, mắt nàng ửng đỏ, lạnh lùng chất vấn hắn: “Nếu ngươi đã từng giết ta thì sao?”

Trên cổng thành gió rét thổi lạnh thấu xương, ngọn cờ cắm trên cao đón gió bay phần phật.

Tạ Nguy đứng đối diện nàng.

Khương Tuyết Ninh vốn tưởng rằng mình có thể chôn sâu rất nhiều thứ, nhưng trong khoảnh khắc nói ra, thế mà nàng lại cảm thấy một loại ti tiện, gần giống như sảng khoái vì trả thù, thậm chí một tia hối hận cũng không có, phảng phất như nàng sớm nên làm như vậy.

Tạ Nguy nhìn nàng, có vài tia mờ mịt, không nói lời nào.

Hắn nghĩ, trước tiên phải hỏi tại sao.

Nhưng thấy mắt nàng đỏ lên, còn có oán ghét nồng đậm trong đó, hắn lại không hỏi.

Loại điên cuồng từ sâu trong đáy mắt hắn không những không tiêu tan, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Tạ Nguy mím chặt môi, cúi đầu tháo thanh đao tùy thân buộc ở giữa cổ tay xuống, thế mà lại nhét nó vào trong tay nàng!

Chỉ nói với nàng: “Đến đây, giết ta.”

Ngón tay Khương Tuyết Ninh chạm vào chuôi đao, trên đó vẫn còn chút hơi ấm, cũng không thể xua tan sự lạnh lẽo trên người nàng.

Tất cả cảm xúc trong đáy mắt bỗng nhiên rút đi.

Một khắc kia, nàng nắm chặt lấy chuôi đao mà hắn đưa, thế mà thật sự đâm hắn.

Lưỡi dao sắc nhọn, hoàn toàn đi vào thân thể máu thịt gần trong gang tấc.

Máu tươi lập tức trào ra từ phần bụng.

Đạo bào trắng như tuyết của Tạ Nguy bỗng chốc nhuốm đầy máu.

Khương Tuyết Ninh buông tay ra.

Hắn đau đến mức gần như cuộn tròn mình lại, nhưng lập tức bịt vết thương bị dao đâm lại, vẫn nhìn nàng, duỗi tay như người chết đuối muốn bắt lấy một cọng rơm cứu mạng để giữ nàng lại: “Ninh Nhị…”

Khương Tuyết Ninh chớp mắt, đã có nước mắt lăn xuống: “Tạ Cư An, ngươi thật sự quá đáng thương.”

Cuối cùng Tạ Nguy cũng không thể giữ nàng lại.

Nàng như mơ một giấc mơ dài, ngay cả nước mắt cũng quên lau đi, chỉ xoay người, đi xuống khỏi cổng thành.

Chương 219: Dư vị ngọt ngào

Trans: Sunday

Beta: Vũ

Đao Cầm vừa xử lý xong cô nương không biết trời cao đất dày hạ dược vào rượu, trở về cửa viện, trùng hợp bắt gặp Lữ Hiển nhíu chặt mày tới lui phân phó công việc, chưa kịp nói vài câu, đã bất ngờ nghe tiếng huyên náo vọng vào từ bên ngoài.

“Chu Kỳ Hoàng đâu? Gọi Chu Kỳ Hoàng tới đây!”

Đây rõ ràng là giọng của Kiếm Thư, nhưng đã mất đi sự bình tĩnh thường ngày, ngoài gấp gáp còn thêm mấy phần hoảng hốt.

Đao Cầm và Lữ Hiển cũng sững người.

Dự cảm không lành lướt qua trong lòng hai người.

Lúc đến gần xem, lại thấy vết máu loang rộng ở vùng bụng Tạ Nguy, mặt mày tái nhợt từ lâu. Kiếm Thư cùng một binh sĩ dìu hắn, chung quanh còn có đám đông ồn ào vây quanh, mồm năm miệng mười, hoảng loạn không biết làm gì.

Lữ Hiển choáng váng.

Đao Cầm suýt không ôm nổi đao trong lòng, sau khi sững lại thì lập tức tiến đến, nghiêm khắc quở trách những kẻ nhàn rỗi chung quanh, phụ giúp dìu hắn vào phòng nằm, chỉ hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Kiếm Thư không nói, vội vã đi mở hòm thuốc.

Lữ Hiển nói: “Chẳng phải lúc ta rời đi còn đang yên đang lành sao? Xảy ra chuyện gì rồi? Do ai làm? Đã bắt được chưa?”

Tạ Nguy chưa hôn mê, nhưng đã đau đến xé lòng, trên trán đầy mồ hôi lạnh, nói không nên lời.

Đao Cầm dùng lực ấn người nằm xuống, để vết thương chảy ít máu nhất có thể.

Nhưng không nghe thấy tiếng Kiếm Thư trả lời, hiếm khi hắn cuống lên: “Chẳng phải ngươi đi theo sao, nói đi chứ!”

Kiếm Thư có thể dám nói gì?

Khi hắn nghe thấy động tĩnh quay qua nhìn, chỉ thấy tay Khương Tuyết Ninh dính máu, mặt không biểu cảm đi qua, lúc hắn chạy đến cổng thành, tiên sinh đã ngã xuống rồi.

Cho hắn một trăm lá gan, hắn cũng không dám nhiều lời.

Đao Cầm lại nhất định hỏi.

Mí mắt Lữ Hiển nảy lên, nhìn ra chút manh mối, cản hắn lại, khẽ lắc đầu.

Đao Cầm khựng lại, đột nhiên nghĩ đến điều gì, ngậm chặt miệng.

Trước khi Tạ Nguy vào đến cửa phủ, đã có người chạy như bay đi báo tin, Chu Kỳ Hoàng mới đến biên quan được vài hôm, cũng chỉ giúp xử lí vết thương cho vài thương binh trong quân, đang đau khổ vì không có đất dụng võ. Không ngờ chiến sự kết thúc rồi, lại hớt ha hớt hải truyền gọi hắn.

Khi hắn đến còn đang nghĩ phải chữa cho ai.

Nhưng vào phòng, vừa thấy người Tạ Nguy dính đầy máu, bị doạ đến nỗi suýt ném hòm thuốc đi, vội vã tiến đến kiểm tra vết thương: “Sao lại thế này, có thích khách ư?”

Lữ Hiển nhíu mày: “Xem vết thương!”

Chu Kì Hoàng xem xét một lượt, trong lòng dần ổn định, thở phào: “Đừng hoảng đừng hoảng, vấn đề không lớn. Lưỡi dao nhỏ bén, đâm vào nhanh, lại không sâu, lưỡi dao chưa đâm vào hết, giống như đã hạ thủ lưu tình. Miệng vết thương không lớn, không tổn hại đến phần quan trọng, cũng chỉ mất hơi nhiều máu, không mất mạng được.”

Môi Tạ Nguy cũng tái đi.

Chu Kì Hoàng tàn nhẫn ấn mạnh vào gần miệng vết thương, sai sử Kiếm Thư bên cạnh: “Lấy Ma Phí Tán trong tầng thứ hai hòm thuốc của ta ra đây, hoà vào rượu cho tiên sinh uống!”

Kiếm Thư không nhiều lời, theo đó mà làm.

Hắn lấy một thang Ma Phí Tán từ trong hòm thuốc, rồi hoà vào rượu bưng cho Tạ Nguy uống.

Phải một lúc thuốc mới bắt đầu có hiệu lực.

Chu Kì Hoàng cảm thấy Tạ Nguy không run nữa, mới thấm rượu trắng bên cạnh, lau chùi xử lí vết thương.

Lúc này, cơn đau dịu bớt.

Tạ Nguy cuối cùng cũng có sức để nói.

Nhưng lại nghiến răng nghiến lợi bảo Đao Cầm Kiếm Thư: “Ninh Nhị, đi, tìm Ninh Nhị…”

Đao Cầm Kiếm Thư đều kinh ngạc.

Tạ Nguy tóm lấy bát rượu ném xuống đất, vẻ tàn ác dâng lên: “Đi!”

Lữ Hiển chỉ cảm thấy hãi hùng.

Kiếm Thư và Đao Cầm nhìn nhau.

Cuối cùng Đao Cầm đứng phắt dậy, nói: “Ta đi tìm.”

Hắn ra khỏi sân viện, tóm mấy người vừa quay về cùng, hỏi: “Có thấy Ninh Nhị cô nương không?”

Phần lớn đều lắc đầu.

Có người nói: “Vừa rồi thấy Ninh Nhị cô nương và thiếu sư đại nhân nói chuyện với nhau trên cổng thành.”

Đao Cầm liền xuất phủ.

Hắn vốn nghĩ tiên sinh bảo hắn đi tìm tung tích của Ninh Nhị cô nương, vậy hẳn Ninh Nhị cô nương đi rồi, vì thế muốn phái thêm mấy người đi tìm từ hướng cổng thành.

Không ngờ, còn chưa xuất phủ, đã gặp lão quản gia.

Đối phương thấy hắn vội vã, không kìm được hỏi: “Đao Cầm công tử đi đâu vậy?”

Đao Cầm cũng thuận miệng đáp: “Đi tìm Ninh Nhị cô nương.”

Lão quản gia tức thì ngạc nhiên không thôi, nói: “Không phải Ninh Nhị cô nương đã sớm về phủ rồi sao? Ban nãy ta còn trông thấy cô nương đi về phía đông viện từ xa kìa.”

Đao Cầm sững người: “Gì cơ?”

Lão quản gia không hiểu đầu cua tai nheo gì.

Đao Cầm lại không thể giải thích gì thêm, không nói gì nữa quay đầu đi về phía đông viện.

Hắn biết Khương Tuyết Ninh sống ở đâu.

Trên đường đi, còn có mấy nha hoàn bưng trà nước hoa quả, cười cười nói nói, đi vào trong viện.

Đao Cầm đi theo vào, mới nhìn thấy Khương Tuyết Ninh.

Nàng như thể không có chuyện gì, hồi phủ tướng quân, rửa đi máu dính trên tay, lại gọi Vưu Phương Ngâm, đến phòng của Thẩm Chỉ Y, giúp nàng giải sầu. Ba người kê một cái bàn vuông, đốt lò sưởi, ngồi chơi bài giấy bên cửa sổ

Lúc này đã chơi được mấy lượt.

Vưu Phương Ngâm vừa nãy ngồi trong quán trà đợi nàng, thấy tay nàng dính máu bước xuống khỏi cổng thành suýt chút nữa đã sợ hãi kêu lên.

Dọc đường quay về, Vưu Phương Ngâm cũng không dám hỏi nàng nửa câu.

Giờ đây ngồi chơi bài cùng nàng, Phương Ngâm cũng chỉ đành coi như không thấy gì, cầm bài của mình trong tay, chau màu suy nghĩ nên đánh quân gì.

Thẩm Chỉ Y còn chưa biết bên ngoài có chuyện gì xảy ra, không để ý lấy được bài tốt, cười hỏi: “Hai người đi dạo phố chưa? Mấy ngày trước chẳng phải Ninh Ninh nói sắp đi ư, sao còn không mau chuẩn bị, còn ở đây chơi bài với ta.”

Khương Tuyết Ninh đáp: “Còn không phải vì thấy điện hạ bí bách quá rồi sao?”

Đang nói, nàng ném một quân bài ra.

Vưu Phương Ngâm nhìn đi nhìn lại, không ăn.

Thẩm Chỉ Y nhìn bài trên tay mình, lập tức vui vẻ ra mặt, hạ một quân xuống vừa hay cản được, nói: “Vậy khi nào thì đi?”

Khương Tuyết Ninh trước nay đánh bài chỉ muốn đánh xong bài của mình là được, cũng không thích đoán bài của người bên cạnh, vẫy tay cho qua, chỉ đáp: “Không đi nữa.”

Vưu Phương Ngâm lập tức nhìn nàng.

Thẩm Chỉ Y cũng sững sờ: “Sao thế?”

Khương Tuyết Ninh tinh thần mệt mỏi, trông như không muốn nhắc thêm: “Người không cần mặt mũi cây không cần vỏ, thế nào chẳng sống được. Châu chấu đá xe, tính tới tính lui chẳng phải đều là ta phải khuất phục sao. Tự an ủi chính mình, coi như tích đức hành thiện. Cứ sống vậy đi, ta nhát gan, không dám đi tìm chết.”

Nhưng Thẩm Chỉ Y nhạy bén đến mức nào chứ?

Gần như lập tức phát hiện ra có chuyện mình không biết.

Nhưng nàng thấy Khương Tuyết Ninh không muốn nói thêm về chuyện này, nàng cân nhắc, cuối cùng không hỏi thêm nữa, chỉ nói: "Đừng để bản thân chịu ấm ức là được."

Đánh đến đây cũng đã thấy được kết quả cuối cùng, Vưu Phương Ngâm thua không ít.

Khương Tuyết Ninh không thua không thắng, nhưng vừa thấy số bài trong tay nàng hạ xuống bàn, không nhịn được nói: "Trong tay có bài cũng không đánh, nhất định không chịu ăn của ta. Ngươi hiền lành dễ bắt nạt thế này, cũng không biết mấy năm qua kinh doanh kiểu gì?"

Vưu Phương Ngâm chỉ mím môi bẽn lẽn cười với nàng.

Khương Tuyết Ninh tức giận đến nỗi bật cười.

Thẩm Chỉ Y lấy bài che miệng cười, sảng khoái lấy hết bạc trên bàn, nói đùa: "Vậy coi như số ta may, trời xui đất khiến thế nào cuối cùng lại thành ngư ông được lợi. Ta không khách sáo đâu nhé!"

Vốn cũng chỉ muốn giải sầu giúp nàng, làm nàng vui, không ai để ý chút ngân lượng này.

Khương Tuyết Ninh chỉ cười theo.

Nhưng ngước mắt lại nhìn thấy Đao Cầm đi từ bên ngoài vào, lông mày hơi nhướng lên, thản nhiên hỏi: “Tiên sinh của các ngươi được cứu sống rồi, chưa chết sao?”

Đao Cầm cảm thấy rất bối rối vạn phần, đáp theo bản năng: “Đại phu nói không quá nguy hiểm, đang chữa trị.”

Khương Tuyết Ninh hạ bài: “Đúng là mệnh lớn.”

Đao Cầm mờ mịt: “Tiên sinh sai ta tới tìm ngài.”

Khương Tuyết Ninh lười biếng nói: “Chẳng phải tìm thấy rồi sao? Quay về đi, nhớ để ý nhắc tiên sinh của các ngươi đừng khiến người khác ghét thế nữa, sau lại để người ta đâm một đao, e rằng sẽ không nhẹ nhàng vậy đâu.”

Đao Cầm cảm thấy mình nghe hiểu mấy lời này rồi.

Nhưng nghĩ kĩ lại, hình như hắn chẳng hiểu gì cả.

Hắn quan sát thần thái và ngữ khí của Khương Tuyết Ninh, nhớ lại dáng vẻ vừa rồi của tiên sinh nhà mình, không dám hỏi thêm nữa, thấy người vẫn còn ở đây, liền nói "Vâng", khom người hành lễ, thực sự lui ra.

Tạ Nguy ở trong phòng, vết thương đã được xử lí quá nửa.

Hơn nửa chậu nước nhuộm đỏ máu được đem ra ngoài.

Trán Chu Kỳ Hoàng vã đầy mồ hôi.

Lữ Hiển nhìn nửa ngày, thấy trạng thái Tạ Nguy tốt lên không ít, mới hỏi: "Đang yên đang lành, sao lại động đao rồi?"

Tạ Nguy mím chặt môi mỏng, nhắm mắt, không nói gì.

Lữ Hiển hỏi: "Ngươi ép nàng?"

Hắn không nghĩ ra nổi vì sao Khương Tuyết Ninh ngoài mềm trong cứng như vậy, lại có thể nhẫn tâm đâm hắn, tên này phải nói năng thiếu suy nghĩ đến mức nào, phải làm ra việc tuyệt tận đến thế nào chứ?

Tạ Nguy vẫn không nói như cũ.

Khương Tuyết Ninh khao khát chút tự do đó, nàng muốn đi, nhưng hắn sống chết không buông tha cho nàng.

Gieo gió gặp bão thì gieo gió gặp bão.

Dù hỏi lại hắn một nghìn lần, một vạn lần, đáp án của hắn vẫn là vậy.

Lúc này Đao Cầm trở về.

Lữ Hiển nhìn sang.

Tạ Nguy lẳng lặng nắm chặt tay, hỏi: “Nàng đâu?”

Đao Cầm há miệng, không biết nên nói thế nào, dừng một lúc mới đáp: “Đang ở chỗ trưởng công chúa điện hạ.”

Tạ Nguy bỗng sững lại: “Nàng chưa đi?”

Đao Cầm lắc đầu: “Chưa đi.”

Hắn nhịn nhưng không nhịn được, rốt cuộc vẫn nói thêm một câu: "Như thể không có chuyện gì, kéo Vưu lão bản và công chúa điện hạ vào phòng cùng chơi bài giấy!"

Lữ Hiển suýt chút nữa phun ra một ngụm trà.

Tạ Nguy như không nghe thấy gì nữa.

Nàng chưa đi.

Bàn tay nắm chặt, trên mặt có mấy phần hoảng hốt, hắn chậm chạp tựa vào gối sau lưng, cơ thể vẫn luôn căng cứng nay thả lỏng từng chút một. Cuối cùng không nhịn được, khoé môi càng ngày càng cong lên.

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt trắng bệch, không còn mấy huyết sắc của hắn.

Nhưng Tạ Nguy lại cười lên.

Một khắc đó, như thể mọi khổ nạn đều rời khỏi hắn, đẩy dạt mây đen, xua tan sương mù, đã nhìn thấy được ánh sáng.

Lữ Hiển thậm chí còn thấy được dư vị ngọt ngào sau đắng cay từ nụ cười này, hắn hoang mang sâu sắc. Nhưng trông Tạ Nguy như vậy, lần đầu tiên hắn nghĩ: Cuối cùng Tạ Cư An cũng giống người thực sự đang sống rồi.

Chương 220: Hạnh hoa nở sớm

Trans & Beta: Vũ

Chuyện Tạ Nguy bị thương quả thực khiến cả thành Hân Châu chấn động một phen.

May mà lúc chuyện xảy ra là ở lầu trên cổng thành, không nhiều người tận mắt thấy. Số ít nhìn thấy từ đầu đến cuối, đều bị âm thầm chặn miệng, trái lại không dám truyền ra ngoài. Nên những lời đồn đoán liên quan đến vị "Ninh Nhị cô nương" kia, cũng rất hiếm người hay.

Đại bộ phận đều cho là có thích khách.

Vả lại chưa quá hai ngày, tin đồn đã truyền đi sống động như thật. Ngoại trừ hành hung giữa ban ngày ban mặt, mấy lời như vượt nóc băng tường, ngắt lá cây đánh người khác bị thương cũng nói ra được, hơn nữa còn có người thề son sắt rằng nhất định là Thát Đát bại trận, bất mãn không trút đâu được, nên cố ý phái người đến ám sát Tạ thiếu sư, trút oán hận trong lòng.

“Nếu không sao gọi là Thát Đát được? Tuy rằng quỳ cầu xin chúng ta nghị hòa, nhưng trong lòng vẫn không cam tâm đâu. Yến tướng quân võ nghệ cao cường, thường ở trong quân, là người khó nhằn. Bọn họ tính tới tính lui không trêu vào được, nhưng chẳng phải thiếu sư đại nhân dễ ra tay sao? Xuất thân Thám Hoa lang khoa cử, là thư sinh yếu đuối, sao ngăn được thích khách? Chẳng qua ông trời có mắt phù hộ, lại cứ không để hắn xảy ra chuyện, sau này có muốn đắc thủ cũng khó rồi!”

…

Trong quán trà dưới cổng thành, mấy vị khách uống trà chuyện phiếm, nói tới nói lui quả là nước bọt văng tung tóe, người nói khoa tay múa chân, người nghe vô cùng tập trung.

Thư sinh yếu đuối?

Khương Tuyết Ninh ngồi ở góc quán trà, nghe vậy, chỉ yên lặng cười.

Năm đó lúc vây quét Thiên Giáo ở Thông Châu, cảnh tượng một mũi tên của Tạ Cư An từ xa xa bắn thủng bả vai Tiêu Định Phi vẫn còn rõ ràng trước mắt. Nếu nói hắn là “thư sinh yếu đuối”, chỉ sợ Tiêu Định Phi đã nếm đau khổ kia sẽ là người đầu tiên nhảy dựng lên đánh vỡ đầu chó người này.

Nhưng rốt cuộc chuyện gọi là “ám sát” Tạ Nguy do tự nàng làm ra, nàng cũng sẽ không giải thích gì, chỉ tiện tay nhấc ấm trà bên cạnh lên, châm cho mình thêm nửa chén trà nhỏ, sau đó nhìn chếch đi.

Những ngày qua nàng đều ở ngoài đường.

Vốn dĩ chỉ là đi dạo, nhưng thành Hân Châu chỉ lớn bấy nhiêu, đi mãi đi mãi lại đến trước cổng thành. Tiệm rèn hôm đó Tạ Nguy cứng rắn túm nàng chỉ cho nàng từ trên cổng thành, nằm ngay bên cạnh.

Có thể vì sắp lập xuân, không lâu nữa chuyện ruộng đồng sẽ bắt đầu trở nên bận rộn, nên dường như mối làm ăn chế tạo nông cụ không ít, bên trong tiệm khá bận bịu.

Đại sư phụ với bộ râu hoa râm đang cau mày nói gì đó với tiểu đồ đệ bên dưới.

Lúc thì chỉ vào lò, lúc lại chỉ vào lòng bếp.

Thợ rèn Chu là một trong số ít những thợ rèn lão luyện ở thành Hân Châu, dù sao thành trấn không lớn, dân chúng cần gì đều tìm đến ông ta, nên xa gần đều biết đến.

Nhưng tên gọi cụ thể là gì, mọi người đều không rõ.

Chuyện duy nhất nhớ được là người này đã cao tuổi, họ Chu, cho nên để đơn giản ai nấy đều gọi là “thợ rèn Chu”, hoặc tôn xưng “Chu sư phụ”.

Tiệm rèn này rèn sắt, cũng là một nghề làm ăn, nhưng nhờ vào hai chữ “tín nghĩa”.

Phàm là cái cày mà ở đây đã làm xong, lấy về không cày được đất lên, hay ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, thành phẩm không đủ, đều có thể cầm đến đây tìm ông ta. Qua nhiều năm như vậy, gần như đều không tìm thấy sơ suất, xem như số một trong nghề này ở thành Hân Châu.

Cho nên nhân duyên của thợ rèn Chu quanh đây rất không tệ.

Như tiểu nhị ở quán trà sát vách thỉnh thoảng sẽ đưa ít nước trà qua đó cho họ.

Dù sao trong lò rèn nóng, giữa mùa đông cũng đổ mồ hôi, không uống nhiều nước thực sự không chịu nổi.

Chỉ có điều hôm nay khi tiểu nhị lại pha cho bọn bọ mấy ấm trà mang qua đó, ánh mắt của thợ rèn Chu lại không khỏi dừng lại ở cô nương ngồi bên góc trong quán trà.

Váy lụa trắng như tuyết, cạnh cổ áo và cổ tay viền một vòng hoa văn đám mây cuồn cuộn xanh thẫm, bên ngoài khoác một lớp áo choàng vải dệt mỏng manh màu hoa anh thảo, cũng không kẻ mày họa mắt gì, nhưng lại cảm giác dung mạo như hoa sen giữa sóng xanh, còn xinh đẹp hơn Bồ Tát mạ vàng trong miếu kia rất nhiều.

Nếu ông ta nhớ không nhầm, cô nương này ngồi đó đã mấy ngày rồi?

Nếu nói là có chuyện gì, vậy vì sao lại cứ ngồi bên đó không vào lò rèn; nhưng nếu nói là không có chuyện, thì sao buổi chiều những ngày qua, ông ta vừa đi ra, sẽ luôn trông thấy nàng nhìn về phía lò rèn đỏ lửa kia.

Chỉ có điều, trời sắp tối, nàng liền rời đi.

Chiều hôm sau lại đến như cũ, lúc thì sớm, lúc lại trễ hơn một chút.

Không chỉ thợ rèn Chu, rất nhiều người cùng làm và đồ đệ trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng cũng nhìn thấy, chỉ là cô nương người ta quá xinh đẹp, bọn họ cũng chỉ dám thỉnh thoảng lén nhìn, ngầm bàn luận, lại không một ai dám bước ra bắt chuyện trước.

Mặt trời hôm nay cũng sắp lặn.

Cạnh tiệm rèn trồng vài cây hạnh đã kết nụ, thậm chí có vài đoá li ti nở nơi đầu cành. Trên cánh hoa hồng phấn nhuộm một lớp màu hoàng hôn từ chân trời đầu hạ, trông rất đẹp.

Trên đường đã vắng người qua lại.

Khách đến uống trà cười nói trong quán cũng rời đi khá nhiều.

Hẳn cô nương đó cũng sắp rời đi.

Thợ rèn Chu nghĩ ngợi không đâu một lúc, uống ngụm trà, kéo tay áo lên quấn chặt trên cánh tay, xách một phôi kiếm đang cắm trong lửa than nung đỏ lên, vung chùy đập xuống từng nhát từng nhát.

Cho đến khi cả thân phôi kiếm đều đánh cho cân xứng, cầm lên ước lượng, ông ta mới dừng lại lau mồ hôi đi, tạm nghỉ một lúc.

Kết quả không ngờ vừa ngẩng đầu ông ta lại trông thấy cô nương kia đi đến bên cây hạnh đang nở hoa sớm chẳng biết tự bao giờ.

Thợ rèn Chu không khỏi kinh ngạc, rõ ràng không quen biết nàng, nhưng thời khắc này lại vô thức nói: “Phương bắc xuân đến muộn,

có điều quanh năm lò rèn tỏa nhiệt ra bên ngoài, hoa này, cây này ấy, cũng thường nở sớm hơn những nơi khác, năm nào cũng thế rồi."

Khương Tuyết Ninh hơi ngẩn người: "Thật sao?"

Thợ rèn Chu nói: "Ta thấy dường như cô nương đã ngồi bên ngoài mấy ngày rồi, chỉ nhìn trong lò rèn sắt, cũng không vào, không biết đã gặp phải khó khăn gì rồi?"

Khó khăn?

Cũng không được xem là khó.

Chỉ là nàng yên lặng cũng muốn sắp xếp lại suy nghĩ của mình, mỗi lần đi đến đây, bất tri bất giác ngồi xuống là ngồi hết một buổi chiều.

Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng lắc đầu: "Phiền ngài bận tâm rồi, cũng không có gì khó xử. Chỉ là ra ngoài đi dạo, nhìn thấy lò rèn này luôn khí thế ngất trời, gõ lanh canh leng keng, lại xem thanh kiếm này của ngài dường như cũng đã đánh rất nhiều ngày, còn chưa thành, trong vô thức đã nhìn quá lâu."

Thợ rèn Chu nhìn phôi kiếm kia, sau đó cười lên.

Ông ta sờ chòm râu dưới cằm, nói đến nghề của mình liền có mấy phần thần thái quắc thước, đáp: “Luyện thép trăm lần* mà, ban đầu đào quặng từ trên núi nung một lần, sẽ thành gang. Vì phải nung đỏ rèn trăm nghìn lần, loại bỏ tạp chất, mới có thể trở nên thuần tuý, vừa bền chắc lại vừa dẻo dai, chém đứt lọn tóc bay, chặt đứt cả vàng ngọc. Vả lại luyện thép trăm lần đã là chuyện xưa rồi, bây giờ đều dùng cách nung chảy, hễ là binh khí thượng đẳng, buộc phải rèn vạn lần. Mười ngày nửa tháng hoàn thành đã là nhanh rồi.”

*Nguyên văn 百炼钢 (âm hán việt Bách luyện cương) là một công nghệ luyện kim của Trung Quốc cổ đại, đặc trưng chủ yếu là phải không ngừng nung đỏ và đánh gõ gia công rất nhiều lần để loại bỏ tạp chất luyện thép từ gang.

Luyện thép trăm lần, rèn kiếm vạn lần.

Ánh mắt Khương Tuyết Ninh nhìn về phía lò luyện kim cao cao sau lưng thợ rèn Chu, sóng mắt lưu chuyển, chỉ đáp: “Quả thật chẳng dễ dàng.”

Thợ rèn Chu cười: “Thế này sao có thể dễ dàng được?”

Đang nói, ông ta cúi người, dốc sức kéo đầu ống bễ xuống, lửa trong lò lập tức vượng lên.

Ong không ngẩng đầu, đáp: “Đến người sống còn có tam tai ngũ nạn, thì kiếm nào tránh được?”

Khương Tuyết Ninh nghe, nhẹ nhàng ngước mắt nhìn lên đầu cành đã nở rộ vài đoá hoa hồng phấn.

Thợ rèn Chu bận rộn xong, trông thấy vậy, không khỏi nói: “Nếu cô nương thích thì hái một nhánh đi.”

Khương Tuyết Ninh đứng yên bất động.

Trong vẻ mặt thợ rèn Chu lẫn mấy phần ôn hoà tốt lành chỉ người lớn tuổi mới có, nói tiếp: “Tiểu tôn nữ nhà ta năm nào thấy hoa hạnh này nở sớm, đều muốn hái vài cành về chơi, không sao đâu.”

Khương Tuyết Ninh quả thật có phần yêu thích hoa hạnh nở sớm này, nghe thợ rèn Chu nói vậy, liền cười, hơi nhón chân, chỉ hái được một nhánh gần đó nho nhỏ gần bằng bàn tay, sau đó cúi đầu khom người: “Đa tạ sư phụ.”

Chừng mười đoá hoa hạnh nơi đầu cành xếp thành ba cụm.

Không ít đoá đã nở, một vài đoá vẫn còn là nụ hoa e ấp, được ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn của nàng nâng lên, trông rất xinh đẹp.

Thợ rèn Chu cười vui vẻ, liên tục khoát tay: “Không đảm đương nổi, không đảm đương nổi, chỉ là một cành hoa thôi.”

Nói xong, vừa thấy mặt trời sắp lặn, thì chỉ trời: “Cũng đã muộn rồi, cô nương còn chưa về nhà sao? Chuyện lớn còn có thể lớn đến mức nào chứ, về nhà ngủ một giấc hôm sau sẽ ổn thôi.”

Khương Tuyết Ninh rũ mắt cười, cũng không nói gì thêm.

Quả thật canh giờ đã không còn sớm, nàng cũng nên về rồi, liền cáo từ cùng thợ rèn Chu.

Ánh chiều tà ngả xuống phía tây, đường phố trống vắng.

Khương Tuyết Ninh đã đi xa rồi.

Thợ rèn Chu dưới lều ngói nhìn một lúc, chỉ thấy cô nương này đã chắp tay sau lưng lững thững rời đi tự bao giờ, hoa hạnh buông thõng giữa những ngón tay, lại giống như có phần thông thấu gặp sao thì hay vậy.

*

Lúc Khương Tuyết Ninh về đến phủ tướng quân, lại vừa khéo gặp phải vài con ngựa tốt phi ra từ cửa hông, bụi bay mù mịt, có điều dường như khi người cưỡi ngựa đầu tiên nhìn thấy nàng, thì chợt ghìm cương ngựa lại ngay cửa phủ.

Yến Lâm ngồi trên lưng ngựa cao cao.

Một thân y phục đen trông rất linh hoạt hào sảng, chỉ là lúc nhìn Khương Tuyết Ninh, chân mày lại hơi cau, như thể có nhiều chuyện muốn nói, nhưng hắn đã không còn là thiếu niên bồng bột ngày trước, nên nhất thời chỉ trầm mặc.

Những ngày qua nàng đi dạo bên ngoài suốt ngày, không mấy chạm mặt người trong phủ, lại càng không phải nói đến Yến Lâm đi sớm về trễ thường ở đại doanh, hiển nhiên ngay cả cơ hội đối mặt cũng không có.

Chỉ sợ Yến Lâm cũng đang nghĩ đến thương thế của Tạ Nguy.

Dường như Khương Tuyết Ninh đã nhận ra sự trầm mặc của hắn, cười lên mới mở miệng hỏi: “Lại sắp đi đại doanh sao?”

Yến Lâm không phải người ngoài.

Hôm đó đã xảy ra chuyện gì trên cổng thành, tuy hắn không tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng biết đại khái. Thấy nàng lúc này như thể không có chuyện gì cả, có lời gì lại không tiện nói.

Muốn nói lại thôi một lúc lâu.

Hắn cảm thấy nói gì khác cũng vô dụng, chỉ nói với nàng: “Ninh Ninh, ta đứng về phía muội.”

Khương Tuyết Ninh hơi ngẩn ra, lát sau mới bật cười, nhưng cũng không xem như hắn đang đùa, mà nghiêm túc trả lời: “Được.”

Lúc này Yến Lâm mới tiếp tục giục ngựa rời đi.

Đám người còn lại nhanh chóng đuổi theo.

Mấy con ngựa rất nhanh đã biến mất ở cuối con đường.

Sau đó Khương Tuyết Ninh mới vào phủ, chỉ là đi nửa đường thấy một hành lang trống vắng, ngừng thật lâu, cuối cùng nàng vẫn bước theo hành lang ấy.

Sân viện ở một góc tĩnh lặng, cũng không mấy người hầu hạ.

Nàng đi vào trong, dừng chân dưới mái hiên, Kiếm Thư bưng chén thuốc không, vừa từ trong phòng ra, lập tức trông thấy nàng, liền ngây ra.

Lúc này cửa phòng còn chưa kịp đóng lại.

Từ bên trong có thể thấy được bên ngoài.

Có lẽ nhìn ra được gì từ thân hình và thần thái đĩnh trệ của Kiếm Thư, người trong phòng ngừng lại một chút, lại nói vọng ra bên ngoài cửa sổ: “Không vào sao?”

Khương Tuyết Ninh nghe giọng hắn nói, trong lòng biết lời này là nói với nàng, đáp: “Không đâu, hôm nay chỉ đến hỏi xem chuyện của Chu Dần Chi đã tra thế nào rồi thôi.”

Tạ Nguy nói cách khung cửa sổ: “Tạm thời chưa có tin tức.”

Khương Tuyết Ninh liền nhẹ nhàng rũ mắt, áp xuống chút phiền muộn đang bốc lên từ đáy lòng, nói: “Ta vẫn không yên lòng về người

này, nghĩ tới nghĩ lui, để hắn đi lung tung ở Hân Châu chính là tai hoạ, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến nơi đến chốn, trước tiên bắt người giam lại, tránh hắn giở trò. Sau này tra rõ, nếu hắn thanh bạch thì thả người cũng được."

Tạ Nguy khẽ ho khan: "Ngươi không sợ hắn oán sao?"

Khương Tuyết Ninh nói: "Cỏ đầu tường có thể oán gì chứ? Hắn cực kỳ thức thời, không đến nỗi oán."

Thế là Tạ Nguy nói: "Vậy giao cho Đao Cầm đi làm."

Khương Tuyết Ninh khẽ gật đầu, lại đứng đó chốc lát, nghĩ cũng không có chuyện gì khác, quay người muốn rời đi.

Tạ Nguy chợt hỏi: "Ngày mai cũng đến chứ?"

Khương Tuyết Ninh dừng bước lần nữa, ánh mắt nhìn thoáng qua nhánh hoa hạnh nhỏ trên tay, đáp: "Ngày mai phải tiễn Phương Ngâm cùng Nhậm Vi Chí rời Hân Châu, bận lắm, ngày khác đi."

Tạ Nguy liền nói: "Vậy thì hôm khác."

Khương Tuyết Ninh nghe giọng hắn nói không khác gì ngày thường, chỉ là trong sân viện không khỏi lững lờ vài phần mùi hương thảo dược đắng chát, lại khiến trong mũi, đầu lưỡi người ta hơi chát.

Thế là tâm tư lưu chuyển, lại nghĩ tới ngày đó.

Nàng chầm chậm xoay nhánh hoa hạnh một vòng, nói: “Có lẽ ngươi nói không sai, ta vốn không khác biệt gì với thế gian dung tục tầm thường. Chỉ là thế gian một loại gạo trăm loại người. Có người thích một người, ắt sẽ trăm phương ngàn kế ở bên người đó. Nhưng cũng có người thích một người, e rằng chỉ mong đối phương an bình như ý, chưa chắc đã một lòng một dạ mong có kết quả. Hai loại người này không hề phân cao thấp. Đối với ta, Trương Già là than trong tuyết, đèn trong bóng tối, lối thoát trong tuyệt cảnh. Dù đã thành “người từng hướng đến” nhưng ta cũng không muốn nghe lời nào tổn hại đến hắn từ người khác. Tạ Cư An, sau này đừng nhắc đến hắn nữa, được không?”

Kiếm Thư đứng yên ở cửa, không dám động đậy.

Trong phòng yên lặng.

Khương Tuyết Ninh không thấy được vẻ mặt người trong phòng ra sao, trầm mặc thật lâu, mới nghe thấy một tiếng trầm thấp bình tĩnh từ bên trong: “Được.”

Nàng cũng không cách nào phân biệt tâm tư mình giờ khắc này rốt cuộc ra sao.

Gió lùa đến, cánh hoa hồng phấn lung lay.

Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng nâng tay, trước khi cất bước rời đi, lặng lẽ đặt nhánh hoa hạnh nhỏ này trên bệ cửa sổ.

Kiếm Thư không khỏi giật mình.

Sau khi Khương Tuyết Ninh rời đi, trước tiên hắn gác khay sơn mài trên có đặt chén thuốc ở bên cạnh, lấy nhánh hoa hạnh trên bệ cửa, trở lại trong phòng, trình lên cho Tạ Nguy.

Tạ Nguy tựa ở giường êm cạnh cửa sổ.

Y thuật của Chu Kỳ Hoàng quả là tinh thông, tu dưỡng liên tục mấy ngày, vết thương đã có xu hướng dần khép miệng, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt, hơi gầy gò ra, trông không khác biệt gì quá lớn so với trước kia.

Kiếm Thư nói khẽ: “Là ban nãy Ninh Nhị cô nương đặt bên bệ cửa sổ.”

Tạ Nguy đưa tay nhận lấy.

Trên cành hoa hạnh nho nhỏ còn lưu lại vết bẻ gãy còn mới, ở phương bắc ngày đông sắp tàn xuân còn chưa đến này, cánh hoa hồng phấn vừa nở mang vẻ mảnh mai mềm mại vô cùng, thậm chí không thể tưởng tượng nổi.

Hoa hạnh ở đâu lại nở sớm thế này?

Thời khắc đó, hắn nhìn chằm chằm đoá hoa hồng phấn đầu cành, chỉ cảm thấy trái tim phảng phất như tan ra, có chút hoảng hốt như trong mộng sau khi cầu được ước thấy, nhưng môi thoáng cười, rốt cuộc vẫn thêm mấy phần vui vẻ ấm áp tĩnh lặng ôn hoà.

Ánh mắt chuyển dời, Tạ Cư An nhìn ra ngoài.

Mặt trời đã lặn xuống phía tây, chung quanh yên ắng tĩnh lặng.

Kiếm Thư không dám quấy rầy, thật lâu sau, chờ hắn thôi không nhìn nữa, mới khẽ hỏi: “Chuyện cô nương vừa nói ban nãy, thuộc hạ bảo Đao Cầm đi làm?”

Tạ Nguy nhẹ gật đầu.

Kiếm Thư cúi mình muốn lui đi, chỉ là lui được nửa đường, như vừa nhớ ra gì đó, hắn dừng lại, có vẻ chần chừ.

Tạ Nguy liền nhìn hắn.

Kiếm Thư do dự một chút, hỏi: “Ý của Ninh Nhị cô nương là bắt sống, giam lại phòng hắn gây chuyện. Nhưng nếu…”

Chân mày Tạ Nguy hơi cau, ánh mắt rơi trên nhánh hoa hạnh nho nhỏ không hề nâng lên nửa phần, hoàn toàn không quan tâm đến Chu Dần Chi gì đó, chỉ thản nhiên nói: “Vậy thì bắt người chết.”

Chương 221: Lòng tốt

Trans: Cacao

Beta: Vũ

“Điện hạ, Yến tướng quân và thiếu sư đại nhân từng căn dặn, tuy chiến sự đã chấm dứt, nhưng trong thành Hân Châu cũng chưa chắc đã an toàn. Nếu ngài muốn ra khỏi phủ đi dạo, thuộc hạ nhất định phải báo cho hộ vệ đi theo. Mong công chúa lượng thứ!”

Binh sĩ canh giữ ở cửa viện cúi người nửa quỳ trước mặt Thẩm Chỉ Y, thoáng chút hoảng sợ.

Thẩm Chỉ Y khoanh trước người, ánh mắt dừng trên người hắn, sau đó lại từ từ chuyển ra hướng ngoài cửa, cuối cùng vẫn chậm rãi thu lại bước chân, bỗng nhiên không còn hứng thú ra ngoài nữa, cũng không muốn làm khó binh sĩ, chỉ nhàn nhạt cười với hắn, nói: “Cũng đúng, trời sắp tối rồi, bên ngoài cũng không có gì để xem. Ta không ra ngoài nữa, ngươi đứng lên đi.”

Binh sĩ kia nửa tin nửa ngờ, nên vẫn không dám đứng dậy.

Đáy lòng Thẩm Chỉ Y khẽ thở dài, tự biết rằng nếu mình không quay về phòng, chỉ sợ hắn vẫn sẽ tiếp tục quỳ, nên không hề nói gì liền xoay người trở về.

Chỉ là không ngờ rằng, khi đến chỗ hành lang, lại có một giọng nói từ ngoài cửa truyền đến.

“Vi thần Chu Dần Chi, đến đây bái kiến, xin được gặp công chúa.”

Bước chân Thẩm Chỉ Y lập tức dừng lại, do bất ngờ mà hơi cau mày, quay đầu nhìn, quả thật là Chu Dần Chi.

Đối phương từ ngoài cửa đi vào.

Binh sĩ cũng không tiện ngăn cản hắn.

Thẩm Chỉ Y và Chu Dần Chi dường như chưa từng giao tiếp, mối liên quan duy nhất có lẽ là người này phụng mệnh vị hoàng huynh Thẩm Lang kia đến biên quan mà thôi. Nhưng năm đó khi hòa thân, nàng cũng đã thấy vô cùng rõ ràng, thân phận dù tôn quý đến đâu, trong mắt của người ở ngôi cửu ngũ chí tôn chẳng qua cũng chỉ là quân cờ có thể đẩy đi hi sinh bất cứ lúc nào. Triều đình vốn dĩ không màng đến sự sống chết của nàng, Chu Dần Chi cũng chỉ từng hành lễ với nàng trong yến tiệc mừng đón giao thừa mà thôi.

Lúc này, hắn tới để làm gì?

Nàng nhìn đối phương chằm chằm, nói: “Bổn cung và Chu đại nhân không phải thân quen, không đáng để đại nhân đích thân đến đây thỉnh an. Chẳng hay đại nhân có việc gì?”

Tuy Chu Dần Chi biết vị trưởng công chúa điện hạ này ngày trước vốn là quân cờ bị triều đình vứt bỏ, nhưng nếu người bị vứt bỏ này trở về triều đình, lại vào thời điểm đặc thù thế này, ngược lại sẽ có giá trị không hề tầm thường.

Khi hắn tới đã nhận được lệnh của Thẩm Lang.

Lúc này tuy phát giác ra sự phòng bị và lãnh đạm của Thẩm Chỉ Y, nhưng cũng không để ý, ngược lại còn đi đến gần, cúi khom người xuống nói: “Tuy vi thần và điện hạ chưa từng giao thiệp gì, nhưng vi thần phụng mệnh tới Hân Châu, thứ nhất là để truyền chỉ dụ, thứ hai là để đón điện hạ hồi kinh. Từ mấy ngày trước đã nghe nói điện hạ thân thể suy nhược, tiểu vương tử cũng cần điều dưỡng, không tiện di chuyển. Không biết mấy ngày gần đây ngài có dự định hồi kinh không?”

Thẩm Chỉ Y yên lặng.

Chu Dần Chi hơi mỉm cười, nói: “Điện hạ vốn là công chúa của đế quốc, chí cao vô thượng, tất nhiên là muốn đi đâu thì đi đó, nếu hiện

tại chưa có dự định trở về kinh thành cũng không sao. Hạ thần trở về thông báo cho Thánh thượng là được. Chỉ có điều về kinh đường xá xa xôi, Thánh thượng, Thái hậu nương nương, còn cả Lâm Truy Vương điện hạ, đều rất nhớ mong ngài. Khi thần từ kinh thành tới, có gặp Lâm Truy Vương điện hạ, ngài ấy đã viết một phong thư đưa vi thần gửi tận tay đến cho điện hạ."

Công chúa của đế quốc, chí cao vô thượng, muốn đi đâu thì đi đó.

Thẩm Chỉ Y âm thầm cảm thấy lời này có hàm ý khác.

Nàng nhìn bức thư Chu Dần Chi rút ra từ trong tay áo, nhất thời không đưa tay ra nhận.

Với tính tình lương thiện của Thẩm Giới, quả thực có khả năng sẽ viết thư cho nàng.

Nhưng mà Thẩm Lang tuyệt đối không phải một quân chủ nhân hậu.

Nếu đây thật sự là thư do Thẩm Giới nửa đường ngăn người lại nhờ đưa tới, thì người khôn khéo xu lợi tị hại như Chu Dần Chi, tuyệt đối sẽ không dễ dàng đưa phong thư này cho nàng như thế. Hoặc là phong thư này đã bị người khác xem qua, hoặc là…

Thư này căn bản không phải do Thẩm Giới viết!

Chu Dần Chi thấy nàng chưa nhận, cũng không hề thu tay lại, tiếp tục duy trì tư thế trình thư.

Qua hồi lâu, Thẩm Chỉ Y mới đưa tay ra.

Phong thư rất mỏng được đưa vào tay nàng.

Chu Dần Chi liền nhìn nàng cười, nói: “Thánh thượng cũng rất mong nhớ điện hạ, biết được điện hạ bình an vô sự, Thánh thượng cũng rất vui mừng. Ngày nào điện hạ trở về kinh thành, định tổ chức tẩy trần biên quan cho điện hạ.”

Thẩm Chỉ Y nhìn bức thư, không tiếp lời hắn.

Chu Dần Chi tự biết bản thân hiện tại ở Hân Châu không được người ta yêu thích, cũng không nói nhiều, khom người rồi lui ra.

Hắn từ trong viện đi ra ngoài.

Vài binh sĩ vẫn đứng trang nghiêm hai bên cửa.

Thẩm Chỉ Y đứng dưới hành lang thật lâu, nàng nhìn sắc trời trên đỉnh đầu đang tối dần, lại cảm thấy sự bi ai ngày xưa không hề tiêu tán vì những đau khổ trong suốt hai năm qua, mà nó chỉ thay đổi hình dạng, vẫn đọng lại trong lòng nàng, quanh quẩn không đi.

Người là dao thớt, ta là cá thịt.

Ở trong cung cũng vậy, ở Thát Đát cũng thế, thậm chí là tại thành Hân Châu, trong phủ tướng quân này…

Kẻ yếu rốt cuộc cũng chỉ là quân cờ.

*

Trong thành Hân Châu có thế cục ra sao, Chu Dần Chi đã thăm dò rất rõ ràng, lúc này không khỏi than thở với tầm nhìn xa trông rộng và mưu kế đế vương của Thẩm Lang. Nếu triều đình không quản, không để ý tới Hân Châu, ngày nào đó Yến Lâm nhất định sẽ khởi binh tạo phản. Nhưng việc phái hắn đến không chỉ để điều tra nhóm nghịch đảng, còn có thể đẩy đối phương lâm vào tình thế lưỡng nan.

Bất kể là có về kinh hay không, đều rơi vào thế bị động.

Nếu về kinh thành, nhất định là đơn thương độc mã; còn nếu không trở về kinh thành, dù thế nào Thẩm Chỉ Y cũng là công chúa, sao có thể thật sự để nàng hành động tự do không chịu kiểm soát?

Chỉ là suốt chặng đường tới đây, cuối cùng cũng không dám mở thư ra xem.

Hắn âm thầm sờ thử vài lần, rõ ràng cảm thấy được có một vật cứng không lớn lắm, e là tuyệt đối không đơn giản chỉ có một tờ giấy.

Chu Dần Chi suy nghĩ, mục đích mình tới Hân Châu gần như đã hoàn thành, ngoại trừ một việc…

Không biết tại sao, nghĩ tới lại thấy hơi bất an.

Hắn chắp tay sau lưng đi về phía trước, vừa đi qua chỗ ngoặt, đã thấy bóng dáng một người từ phía trước đi tới. Mặt mày thanh tú, tương đối trầm tĩnh, trong tay cầm mấy quyển sổ sách, vừa đi miệng vừa lẩm nhẩm, bấm bấm ngón tay, tựa như đang tính toán gì đó.

Chu Dần Chi dừng bước, chắp tay nói: “Vưu cô nương, thật vừa khéo, lại gặp mặt rồi.”

Vưu Phương Ngâm ngẩn ra, lúc này mới trông thấy hắn.

Nàng cũng dừng bước, nhưng vẫn không tiến đến quá gần, dù sao lúc trước nhị cô nương đã từng nhắc nhở, cần phải phòng bị người này vài phần, suy cho cùng cũng có vài phần nghi ngờ hắn, nàng coi như kính nhi viễn chi, nên chỉ nói một câu: “Bái kiến Chu đại nhân.”

Chu Dần Chi liếc nhìn sổ sách trong tay nàng, nói: “Mấy ngày nay thấy ngoài cửa phủ bận bận rộn rộn, ngươi và ông chủ Nhậm hình như đã mua không ít đồ, sắp sửa phải khởi hành trở về Thục Trung rồi sao? Thật đúng là không thể ngờ được, hai năm qua đi mọi người đều đã thay đổi. Năm đó khi Chu mỗ tìm sổ sách đưa cho Vưu cô nương ở trong ngục, lại không ngờ rằng đến ngày nào đó cô nương lại tài giỏi như vậy, thật sự là không thể trông mặt mà bắt hình dong.”

Năm đó đúng là nhờ Chu Dần Chi quan tâm.

Dù sao Vưu Phương Ngâm cũng tâm tư thuần thiện, không tiện lạnh mặt với người này, trên mặt cũng thoáng chút hòa hoãn, cười cười nói: “Chẳng qua chỉ là buôn bán nhỏ chút lá trà vải vóc linh tinh thôi, sản vật của Hân Châu không phong phú lắm, không buôn bán lớn được.”

Chu Dần Chi vốn chỉ định mượn cơ hội hàn huyên, nhưng khi nghe được hai chữ “lá trà”, cũng không biết vì sao, đột nhiên nhớ tới trên cổng thành ngày đó, Khương Tuyết Ninh lại nhắc với hắn về chuyện Yêu Nương pha trà.

Vẻ mặt ngày hôm ấy của đối phương, từ đầu tới cuối đều khiến hắn âm thầm cảm thấy không ổn.

Lúc này ánh mắt hắn chợt lóe, nhưng vẫn nhìn về phía Vưu Phương Ngâm như bình thường, nói: “Ta ở kinh thành uống rất nhiều trà, đều được vận chuyển đến từ thương hội mà Vưu cô nương làm hội trưởng, sao có thể coi là buôn bán nhỏ? Nghe nói có vài loại trà còn ngon hơn cả trong cung.”

Vừa nhắc tới trong cung, Vưu Phương Ngâm liền không dám tùy tiện thừa nhận, rất sợ vướng phải tai họa, vội nói: “Ngài nói đùa rồi, trà ở tứ phương, trà tốt nhất đều được giữ lại tiến cống trước. Cho dù chúng ta làm ăn buôn bán, cũng phải chờ qua thời gian các châu phủ tiến cống mới bắt đầu bàn chuyện với nông dân trồng chè. Cho dù gặp phải tình huống người của châu phủ tới chậm, cũng phải chờ bọn họ chọn xong trà thượng hạng mang đi trước, vạn phần không dám vượt quá giới hạn.”

Trong nháy mắt này, khóe mắt Chu Dần Chi hơi run rẩy một chút.

Chờ qua thời gian các châu phủ tiến cống…

Cuối cùng hắn cũng nghĩ ra ngày ấy trên cửa thành lâu, rốt cuộc là chỗ nào khiến hắn canh cánh trong lòng, cả ngày bất an…

Là hắn lộ ra sơ hở!

Đáy lòng Chu Dần Chi trầm xuống.

Vưu Phương Ngâm vẫn chưa phát giác ra điều gì, khẽ nói: “Lần này ở Hân Châu thật sự là người đông việc nhiều, không sắp xếp được thời gian, ngày khác nếu đến kinh thành, chắc chắn sẽ tới nhà bái phỏng, cảm tạ ơn nghĩa của Chu đại nhân năm đó.”

Nói xong nàng thi lễ, đi về phía trước.

Chu Dần Chi lúc đầu cũng không nói gì, mãi đến khi chắp tay từ biệt nàng, hai người đều đã đi qua nhau, hắn mới đột nhiên như nhớ tới gì đó, xoay người nói: “Lần này Vưu cô nương cũng mua rất nhiều trà bản địa Hân Châu sao?”

Vưu Phương Ngâm dừng lại, quay người lại nói: “Không sai.”

Chu Dần Chi liền cười, phảng phất có vài phần ngượng ngập, liền nói: “Ta là người quê mùa, không hiểu về trà. Nhưng mà trong nhà lại có một vị nội thiếp rất thích uống trà, năm xưa cũng xuất thân từ nông dân trồng chè, thân thế cơ khổ. Mấy ngày nữa ta cũng sẽ rời biên thành về kinh, hiện tại có một thỉnh cầu quá đáng. Trà mà Vưu cô nương chọn mua chắc là vô cùng tốt, không biết có thể chỉ điểm phần nào, để cho ta một ít, ta tiện thể mang trở về, để nàng thưởng thức thử.”

Vưu Phương Ngâm hơi sững người.

Chu Dần Chi vội nói: “Giá cả thế nào, Chu mỗ sẽ trả như vậy. Nhưng nếu Vưu cô nương không rảnh thì thôi, ta tìm người khác hỏi một chút cũng được.”

Dù sao thì thái độ hắn khiêm tốn, lại nhắc đến vị nội thiếp kia.

Tuy Vưu Phương Ngâm không biết người đó là ai, nhưng nghĩ đến chuyện Chu Dần Chi ngày trước từng cứu mình, ngàn dặm xa xôi tới Hân Châu vẫn nhớ tới người trong nhà, trong lòng liền mềm đi vài phần, nghĩ rằng đây cũng không phải chuyện gì lớn, liền gật gật đầu nói: “Không vấn đề gì, chỉ là một ít trà bình thường ở biên quan thôi, sợ không hợp khẩu vị của nàng. Chờ ta cất chỗ sổ sách này xong, Chu đại nhân đi lấy cùng ta là được.”

Vậy là Chu Dần Chi nói một câu cảm tạ.

Vưu Phương Ngâm đi phía trước, hắn đi sát theo sau.

Chỉ là khi đối phương quay người đi, trên mặt Chu Dần Chi liền bao phủ một tầng âm u, sau một thoáng do dự, cuối cùng biến thành một nét tàn nhẫn: Đã lộ sơ hở, cục diện trước mắt thật sự đã không còn lựa chọn nào khác dành cho hắn. Hoặc là không làm, hoặc đã làm thì không thể dừng lại, biết đâu còn có thể cầu phú quý trong hung hiểm!

*

Khương Tuyết Ninh dùng xong cơm tối, tắm rửa xong, đang chuẩn bị xõa tóc đi ngủ.

Không ngờ rằng lúc đêm tối lại có người đến.

Hóa ra là Kiếm Thư ở bên ngoài, nghe ra được giọng hắn không ôn hòa lắm, mang theo vài phần ngưng trọng: “Ninh nhị cô nương, mấy ngày trước người được phái đi tìm hiểu tin tức, đã bước đầu truyền tin khẩn trở lại. Chu Dần Chi cuối tháng chạp mới vào biên quan, mà không phải tới từ đường của kinh thành, trên đường có người thấy là từ phía tây nam Thục Trung tới, có lẽ là từ kinh thành đi Thục Trung trước, rồi mới đến Hân Châu!”

Những ngón tay đang cầm chiếc lược gỗ mun của Khương Tuyết Ninh cứng đờ, gần như trong nháy mắt cảm nhận được một luồng khí lạnh chạy dọc từ sống lưng lên.

Suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, chỉ cảm thấy có gì đó không ổn.

Chu Dần Chi đi Thục Trung để làm gì?

Nàng lập tức đặt chiếc lược vào trong hộp gương lược, trong đầu chợt lóe ra một linh cảm, một dự cảm xấu cứ thế hiển hiện lên, khiến nàng đột nhiên đứng bật dậy, kéo cánh cửa ra, thẳng thừng lướt qua Kiếm Thư, nhanh chóng đi đến hướng sân viện nơi Vưu Phương Ngâm ở, chỉ nói: “Mau tìm người thông báo cho Nhậm Vi Chí, trước khi Đao Cầm bắt được Chu Dần Chi, bảo đám người bọn họ chớ đi lung tung!”

Kiếm Thư không dám trái lời, theo lời của nàng đi ra cửa viện, liền lập tức phân phó xuống.

Khương Tuyết Ninh lại không dám dừng bước một chút nào.

Càng đến gần chỗ ở của Vưu Phương Ngâm, tim nàng càng đập mạnh, từ xa nhìn đèn lồng treo trên hành lang cũng cảm thấy chói mắt. Thế mà khi bước một bước vào cửa viện, bước chân nàng liền dừng lại.

Trong sân viện tối tăm này, thoáng ẩn ẩn có mùi máu tươi.

Đao Cầm vừa đi ra từ sau cánh cửa, như thể muốn xông ra ngoài tìm ai đó, giờ phút này chợt dừng lại, đứng bên cạnh cửa. Trên gò má hắn có một vết máu chưa khô, trong tay vẫn nắm chặt thanh đao không buông, cơ hồ mang theo vẻ lo sợ hoảng loạn.

Hắn nhìn thấy Khương Tuyết Ninh.

Hắn hơi hé miệng, có chút không dám nhìn thẳng nàng, sau một lúc, mới khàn khàn nói: “Ninh Nhị cô nương…”

Giây phút này, trong đầu Khương Tuyết Ninh “ong” một tiếng, chỉ cảm thấy đầu nặng, chân mềm nhũn, không thể đứng vững.

Ngọn đèn mờ ảo chiếu vào.

Bên trong cánh cửa phòng mở toang kia, vết máu đỏ tươi chồng chất, chậm rãi chảy dọc theo khe hở trên mặt đất ra ngoài, tụ lại ở ngưỡng cửa, thấm thành một mảng đen sẫm.

“Phương Ngâm! Phương Ngâm…”

~~~~~~~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 222: Phương Ngâm tốt nhất

Giá nến thắp trong phòng đã ngã xuống đất, lụi tắt thành cả vùng tối tăm. Chỉ có ánh đèn mờ mờ từ ngoài sân hắt qua giấy dán cửa sổ trắng như tuyết, chiếu vào phòng.

Khương Tuyết Ninh cũng không biết mình đến đây thế nào.

Cũng không biết rốt cuộc sức mạnh gì đã chống đỡ thân thể nàng, để nàng không khuỵu xuống nửa đường.

Vết thương trên mặt Đao Cầm có máu, thậm chí tay cũng dính đầy vết máu, giống như vừa giúp ai đó ấn chặt miệng vết thương.

Máu từ tay hắn nhỏ xuống tí tách.

Khi Khương Tuyết Ninh lướt qua bên cạnh hắn, thiếu niên anh tuấn kiệm lời ấy nghẹn ngào: “Là do ta tới trễ…”

Khương Tuyết Ninh như thể không nghe thấy gì.

Nàng chỉ nhìn thấy vũng máu đang lan rộng ra theo viền gạch lát nền.

Rương tráp giấy tờ sổ sách gần như bị lật tung hết lên trong căn phòng vốn rất ngăn nắp, mấy cuốn sổ và xấp giấy Tuyên vương vãi khắp căn phòng. Thứ nữ ngày xưa của Thanh Viễn bá phủ, cô nương đã từng phải chịu biết bao khổ cực, cứ như vậy nhắm mắt lại trong hơi tàn, đầu vô lực tựa bên chân đa bảo cách (tủ), gò má thanh tú không còn huyết sắc. Miệng vết thương dữ tợn từ sau lưng đâm xuyên ra vùng bụng được tay nàng bịt lại, nhưng máu tươi vẫn lặng lẽ chảy ra, mang đi từng chút sự sống vốn chẳng còn bao nhiêu của nàng.

Sao lại thế?

Không thể như vậy được.

Khương Tuyết Ninh vẫn nhớ ngày mình đến Thanh Viễn bá phủ dự tiệc, mấy bà tử hung dữ xông từ đầu hành lang bên kia, thở hổn hển đuổi theo Vưu Phương Ngâm, nàng vừa sợ vừa vội, đâm phải Khương Tuyết Ninh, làm bẩn túi thơm của Khương Tuyết Ninh. Giọt nước mắt lăn xuống từ đôi mắt to tròn trong veo của nàng, khiến người ta nghĩ đến giọt sương đọng trên cỏ.

Nhỏ bé, yếu mềm, vụng dại.

Nhưng giống như ngọn cỏ kia, nhỏ bé không đáng nhắc đến, lại có sức sống thật ngoan cường.

Dù bị đám người xấu đó bắt lại, dùng sức ấn xuống nước, cũng mạnh mẽ giãy giụa, vẫy đập mặt hồ, làm toé nước, khua loạn sóng, khiến bầu trời phản chiếu trong đó trở nên méo mó.

Sau khi Khương Tuyết Ninh cứu nàng, đã từng hiểu lầm nàng, cho rằng nàng không có tư chất, không có chí tiến thủ.

Nhưng nàng đã cho Khương Tuyết Ninh niềm vui bất ngờ.

Ngày Khương Tuyết Ninh xuất cung, Vưu Phương Ngâm bê chiếc hộp đựng ngân phiếu và túi thơm đến trước mặt nàng, dè dặt mà tràn đầy chờ mong nhìn nàng, lại không biết trong lòng nàng đã dậy sóng thế nào.

Lúc ấy, cuộc đời trùng sinh của Khương Tuyết Ninh mới thực sự bắt đầu.

Rời kinh thành hai năm, hầu như lúc nào Vưu Phương Ngâm cũng ở bên nàng.

Từ Thục Trung, đến Giang Nam.

Trong mắt người ngoài nàng là thứ nữ bá phủ không được sủng ái, là thiếu nãi nãi hiền dịu của ruộng muối Nhậm thị, thậm chí là hội trưởng Vưu được mọi người trong hội quán tín nhiệm, nhưng trong mắt Khương Tuyết Ninh, nàng vẫn luôn là cô nương ngốc móc tim móc phổi đối đãi với người nàng cho là người tốt…

Khương Tuyết Ninh cảm thấy giờ phút này thân xác và trái tim mình đã bị xé thành hai nửa, khiến nàng có được sự bình tĩnh lạ lùng.

Khương Tuyết Ninh đến cạnh Vưu Phương Ngâm, nhẹ nhàng quỳ xuống vũng máu.

Sau đó đưa tay giúp nàng bịt vết thương đang chảy máu chậm dần, giọng nói ngẩn ngơ như đang nói mớ, chỉ nói: “Phương Ngâm, Phương Ngâm. Ta tới rồi, không sao đâu. Bọn họ gọi đại phu rồi, y thuật của Chu Kì Hoàng tốt như thế, chắc chắn muội sẽ không có chuyện gì đâu.”

Mí mắt Vưu Phương Ngâm khép lại, nghe thấy giọng nói này, cuối cùng cũng chầm chậm mở ra.

Nhưng trước mắt là một khoảng mơ hồ.

Khương Tuyết Ninh quỳ xuống quay lưng về phía cửa, tầm mắt của nàng cũng tối đen, như thể một nửa hồn phách của nàng bị vực sâu không đáy và địa phủ đang tìm kiếm linh hồn lấy đi, không thể nhìn rõ dáng vẻ của Khương Tuyết Ninh.

Nhưng nàng có thể nghe ra giọng nói của Khương Tuyết Ninh.

Vì thế trong khoảnh khắc này, Vưu Phương Ngâm làm ra biểu cảm như bình thường, như thể bây giờ không phải là thời khắc sinh ly tử biệt, giọng khàn khàn gọi: “Nhị cô nương, người đến rồi.”

Khương Tuyết Ninh nói với nàng: “Đừng nói gì cả.”

Đáy mắt Vưu Phương Ngâm dần ngấn lệ: “Đao Cầm không lừa ta. Ta bảo hắn đi tìm người, nhưng rất sợ hắn không nghe, đi tìm đại phu, làm lỡ thời gian, khiến ta không được gặp người…”

Giọng nói của Khương Tuyết Ninh càng thêm run rẩy: “Đừng nói mà…”

Nước mắt nàng lăn xuống, làm ướt hàng mi đen nhánh, hiện ra nỗi bi ai chưa từng có: “Hắn lấy mất ấn tín rồi, đông gia! Hắn lấy mất ấn tín của chúng ta rồi, chuyện làm ăn ở Thục Trung và Giang Nam, chắc chắn sẽ gặp rắc rối…”

“Đừng nói nữa!”

Lúc này, chút bình tĩnh mỏng manh miễn cưỡng chắt chiu được lúc trước của Khương Tuyết Ninh, cuối cùng bị sự cứng đầu của Vưu Phương Ngâm đập vỡ, lớn tiếng ngắt lời nàng. Nhưng ngay sau đó, bờ vai gầy trở nên run rẩy, giọng nói như bị thứ gì chặn lại, nghẹn ngào không nói nên lời.

Không biết đang nói với Vưu Phương Ngâm, hay nói với chính mình.

Nàng lặp lại hết lần này đến lần khác.

“Không sao đâu. Sao muội lại xảy ra chuyện được? Ruộng muối và thương hội, hơn nữa vẫn còn rất nhiều người đợi muội, còn bao nhiêu mối buôn bán cần làm, sao muội lại có chuyện được chứ? Ngoan, đừng nói nữa, đừng khóc, Chu Kì Hoàng sắp tới rồi…”

Nhưng cứ nói rồi nói, vành mắt đã đỏ hoe.

Nước mắt rơi xuống không hề báo trước.

Nàng gắng sức ngẩng đầu, muốn ngăn lại, không để bản thân mình trông yếu đuối quá mức vào thời khắc này. Nhưng nỗi thống khổ vô thường, lại như con sóng bên bờ biển, từng cơn từng cơn đập vào

nàng. Nàng không phải tảng đá trên bãi cát, chỉ là con chim nước bị thương nằm trên tảng đá, bị sóng dữ ấn xuống không ngừng nghỉ, hoàn toàn chìm xuống.

Thế giới như mất đi trụ đỡ.

Nàng không bắt được gì, không nắm được gì, vật lộn giữa những đợt sóng hiểm, nàng chẳng có được gì cả, chỉ còn lại đôi cánh đẫm máu, móng vuốt bị bẻ gãy và cả những vết thương chồng chất…

Khương Tuyết Ninh không kìm nổi khóc lên đau thương, nàng vươn tay ra ôm Vưu Phương Ngâm vào lòng, nhưng chỉ cảm thấy sự lạnh lẽo bao trùm lấy nàng, khiến nàng run lẩy bẩy: “Đừng khóc, đừng khóc, sẽ ổn thôi…”

Vưu Phương Ngâm cong môi cười.

Nước mắt lăn dài như chưa từng được khóc.

Rõ ràng là người sắp ra đi, nhưng lại trở thành người an ủi, cố gắng để lại chút sức lực nhờ giọng nói yếu ớt của mình: “Phương Ngâm vốn dĩ là người sẽ chết, năm đó cô nương cứu ta, kéo ta về từ điện Diêm Vương. Mấy năm được sống đây, là Phương Ngâm không nên có. Ông trời rủ lòng thương, mới cho Phương Ngâm gặp được cô nương. Cô nương, đừng khóc…”

Khương Tuyết Ninh khóc không thành tiếng.

Vưu Phương Ngâm như bị lời nói của mình đưa về năm đó.

Trong quá khứ tăm tối không thấy ánh mặt trời của nàng, chưa bao giờ nàng nhìn thấy người rạng rỡ xinh đẹp đến thế, cũng chưa từng nhìn thấy bầu trời sáng sủa trong lành đến thế.

“Ta là người từng chết một lần, dưới đó hình như cũng không đáng sợ đâu, chỉ hơi tối thôi, không nhìn thấy gì, không nhìn thấy cả bóng tối…” Vưu Phương Ngâm cố sức nâng ngón tay, như muốn mô tả gì đó trong khoảng không lạnh lẽo nhưng đã vỡ vụn không còn hình dáng: “Lúc ấy dường như ta nhìn thấy một người, nàng rất giống ta, cứ nhìn ta chằm chằm. Sau đó người cứu ta ra khỏi nước, nàng ấy lập tức biến mất. Về sau… ta không gặp lại nàng ấy lần nào nữa…”

Con ngươi đen láy của nàng, phản chiếu ánh sáng từ cửa sổ.

Từ từ chuyển động, ánh mắt lại hội tụ lên mặt Khương Tuyết Ninh.

Nàng dường như trở lại thành thiếu nữ luống cuống vụng về năm nào, giọng nói như lụa mỏng: “Chỉ trách ta quá ngốc, rõ ràng người đã nhắc ta phải đề phòng hắn, nhưng ta nghĩ, hắn từng cứu ta…”

Khương Tuyết Ninh nắm chặt tay nàng, mạnh mẽ ôm lấy vai nàng, nhưng không thể dằn xuống nỗi đau xé lòng bất ngờ ập đến.

Chu Dần Chi!

Nếu không có Chu Dần Chi, khi ấy sẽ không có cách nào cứu Vưu Phương Ngâm thoát khỏi kinh thành; nhưng cũng chính vì Chu Dần Chi, Vưu Phương Ngâm của hôm nay mới gặp nạn, mới bị sát hại!

Vận mệnh xoay vần, bày ra trò đùa lớn tày trời với nàng!

Nàng nghẹn ngào nói: “Không, không, sao muội lại ngốc được? Muội làm ăn phát đạt như thế, còn đến Hân Châu, chuẩn bị lương thảo, đến người tài giỏi như Lữ Hiển, cũng phải chịu thiệt khi gặp muội, Nhậm công tử cũng khen muội không ngớt… không phải lỗi của muội, muội không có lỗi… không có ai tốt hơn muội cả…”

Đau đớn lúc trước dần dần lui đi.

Vưu Phương Ngâm cảm thấy thời khắc này thật kì diệu, như thể cả người lại tràn đầy sức sống, thế là ôm chút hi vọng hỏi nàng: “Tốt hơn cả người đó sao?”

Khương Tuyết Ninh nhìn nàng.

Đáy mắt nàng chợt ngây ngẩn như đang mơ: “Có lúc, ta cảm thấy, không phải người nhìn ta. Đôi khi người thất thần, như thể nhìn xuyên qua ta, trông thấy một người khác. Ta rất sợ, rất sợ, rất sợ người ấy sẽ xuất hiện, đuổi ta đi. Ta không biết tính sổ sách, không biết nhiều chữ, không biết mua bán, cũng không biết bày mưu tính kế, ta rất sợ không thể giúp được người, rất sợ người không cần ta, rất sợ ta không bằng nàng ấy…”

Cuối cùng Khương Tuyết Ninh sững người lại.

Rồi nước mắt tuôn xuống như mưa.

Kiếp này nàng chưa từng nhắc tới chuyện kiếp trước với ai trừ Tạ Nguy. Đó đều là những bí mật nên chôn vùi cùng quá khứ. Nàng chưa từng nghĩ rằng, khi nàng nhìn gương mặt giống hệt với Vưu Phương Ngâm của kiếp trước, nhớ đến Vưu Phương Ngâm của kiếp trước, sẽ có người phát hiện ra manh mối từ những biểu cảm rất nhỏ của nàng.

Cô nương mệnh khổ này, yếu đuối mà nhạy cảm, lại âm thầm che giấu tất cả.

Nàng nhớ đến ngọn đèn dầu được thắp trong ngục.

Nhớ đến những cuốn sổ sách cũ kĩ dưới ánh đèn.

Nhớ đến cô nương nhút nhát lớn lên ở hậu viện bá phủ, bỗng nhiên có một ngày nói với nàng, nàng ấy muốn làm khế ước giả cưới gả với Nhậm Vi Chí, rời khỏi kinh thành, tìm đến phương trời rộng lớn, để làm ăn.

…

Khương Tuyết Ninh không ngừng run rẩy.

Nàng nhấc ngón tay dính đầy máu, muốn lau đi giọt nước mắt trên gò má Vưu Phương Ngâm, nhưng không những lau không sạch, mà còn để lại những vệt máu khiến người khác nhìn vào phải kinh sợ trên khuôn mặt trắng bệch của Vưu Phương Ngâm.

Lần đầu, nàng bất lực đến vậy.

Nàng ôm chặt lấy cô nương ngốc ấy, thổn thức ăn năn như một tội nhân: “Không, không phải. Muội là người tốt nhất. Là muội cho ta biết, ta có thể cứu giúp người khác, ta có thể đấu tranh với vận mệnh. Là muội khiến mọi sự bắt đầu, ta không cứu muội, là muội đã cứu ta, muội mới là bồ tát nhân từ nhất… Ông trời có cho ta một

người khác, ta cũng không cần. Muội là Phương Ngâm duy nhất trên đời, Phương Ngâm tốt nhất…”

Vưu Phương Ngâm cười lên.

Đó dường như là nụ cười thỏa mãn và hạnh phúc.

Trong bóng tối u ám lại có một luồng sáng rực rỡ chói lọi, như mặt trời vàng như vầng trăng bạc soi chiếu. Nhưng phút chốc liền trở nên ảm đạm, dường như nụ cười này đã rút cạn toàn bộ sức lực còn trong cơ thể nàng, thiêu sạch chút ít cuối cùng sót lại.

Vào khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, nàng nắm chặt tay Khương Tuyết Ninh.

Giống như lúc xưa khi vùng vẫy bên mặt hồ.

Nàng khóc: “Cô nương, ta không nỡ, ta rất muốn sống tiếp…”

Nhưng, đến cả sức lực để vùng vẫy, cũng nhạt dần theo sắc mặt ảm đạm của nàng.

Vũng máu đã ngừng chảy, đã đông lại.

Như tâm nến trong giá đèn bị lật đổ, cuối cùng cũng dập tắt, một Vưu Phương Ngâm từng toả sáng rạng rỡ trên thế gian này, cũng lụi tàn trong im lìm lặng lẽ.

Chu Kì Hoàng đem hòm thuốc đến, nghe thấy động tĩnh bên trong, không dám đi vào.

Từ xa vọng lại tiếng kêu gào của Nhậm Vi Chí.

Lữ Hiển đến gần cửa phòng, khi nhìn rõ cảnh tượng bên trong, cơ thể lảo đảo như choáng váng, từng bước một, chậm chạp lùi về sau rời đi.

Người Khương Tuyết Ninh toàn là máu, quỳ trong vũng máu, ôm lấy cơ thể đang lạnh dần đi.

Chung quanh là bóng tối vắng lặng.

Gió thổi vào, giống như hàng ngàn hàng vạn ma quỷ trốn trong bóng tối, cười lên quỷ dị, mỉa mai đám người trần tự cho mình có thể kiểm soát, nhưng thực tế lại là sự thao túng vận mệnh của trời cao.

Nhưng nàng không cam tâm!

Không hề cam tâm!

Dựa vào đâu!

Dựa vào đâu lại thao túng số mệnh của nàng!

Nỗi oán hận ngất trời, giằng xé tâm can vây chặt nàng, vì thế Khương Tuyết Ninh run lên, khóc đỏ mắt, nhìn thẳng vào bóng tối đè nặng trên đỉnh đầu, cuồng loạn gặng hỏi vào hư vô: “Là ta cứu nàng về, dựa vào đâu ngươi đòi lại nàng từ chỗ ta? Nếu đã buông tha nàng, sao lại dám bắt nàng đi lạnh lùng tàn ác như thế? Ngươi muốn nói với ta, làm lại từ đầu, cũng không thể thay đổi được gì đúng không? Ta nói cho ngươi biết, nằm mơ đi! Trừ khi giết cả ta, nếu không hãy mở to con mắt mù của ngươi mà nhìn! Ta tuyệt đối sẽ không… tuyệt đối sẽ không quỳ gối trước ngươi…”

Chương 223: Thù hận

“Sau khi nhận được lệnh tiên sinh truyền, ta vốn định lập tức đi ngay. Chỉ là lúc chuẩn bị đi, thì nghe người bên dưới báo lại, Chu Dần Chi đến chỗ của trưởng công chúa điện hạ nói chuyện một lúc, hình như còn đưa thứ gì đó cho công chúa.” Đao Cầm khuyu gối nửa quỳ, cúi đầu trước bậc thang, ngón tay siết chặt trên chuôi đao, tựa như đang cố hết sức kiềm lại, nhưng hốc mắt vẫn đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Sau khi căn dặn bọn họ tiếp tục để ý quan sát, ta đi tìm Chu Dần Chi. Nhưng lúc ta đi, lúc ta đi…”

Lúc hắn đi đến, Chu Dần Chi đã ở trong phòng của Vưu Phương Ngâm, cầm đao bắt nàng làm con tin.

Vưu Phương Ngâm quan trọng đến mức nào, sao hắn có thể không biết?

Chu Dần Chi có con tin trong tay liền đứng ở vị trí bất bại, dù võ nghệ của Đao Cầm không tầm thường, nhiều lần định động thủ, nhưng vì Vưu Phương Ngâm trong tay đối phương, nguy hiểm trùng trùng, chỉ sợ làm nàng bị thương.

Hắn ném chuột sợ vỡ bình, tay chân không khỏi bị bó buộc.

Đối phương một đường leo lên được vị trí phó chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ, vốn tài trí cũng không hề tầm thường. Trong một lần giao thủ chớp nhoáng, Đao Cầm suýt nữa bị một đao của đối phương chém vào đầu, may mà hắn kịp thời lùi lại, mới chỉ bị chém sượt vào mặt.

Nhưng cũng chính lần lùi lại này, đã cho Chu Dần Chi cơ hội.

Trong một khoảnh khắc đó, con người này đã thể hiện hết ra sự ngoan độc không từ thủ đoạn.

Hắn lại không một chút lưu tình đâm một đao vào giữa lưng Vưu Phương Ngâm.

Tú Xuân Đao sắc nhọn nhiễm máu đâm xuyên qua cơ thể nàng.

Đao Cầm lúc đó cả người lạnh toát, việc hắn có thể làm chỉ là xông tới đỡ được Vưu Phương Ngâm, vội vàng đè lại miệng vết thương của nàng, thử hét gọi đại phu tới cứu. Mà Chu Dần Chi nhân cơ hội này trốn thoát, nhảy qua bức tường hậu viện, không còn nhìn thấy bóng dáng.

*

Vết thương trên bụng ngang hông của Tạ Nguy còn chưa hoàn toàn khép lại, vốn nên tĩnh dưỡng trong phòng, lúc này lại đứng trong phòng bếp, chậm rãi đặt một đĩa nhỏ đào phiến cao mới làm vào hộp đồ ăn.

Bên ngoài cửa đang là sau giờ ngọ.

Ánh mặt trời uể oải rọi xuống, cũng không làm cho người ta cảm thấy ấm áp một chút nào.

Khương Tuyết Ninh đã ở trong phòng một mình cả ngày không ra ngoài.

Buổi tối mà Vưu Phương Ngâm xảy ra chuyện, nàng ôm thật chặt thân xác dần lạnh lẽo cứng đờ, không chịu buông tay, không một ai có cách nào khuyên được nàng, lôi nàng đi. Cuối cùng Yến Lâm trở về, đầu tiên lập tức đánh ngất nàng, sau đó mới đưa về phòng.

Toàn bộ phủ đệ trở nên nhốn nháo hỗn loạn.

Điều kỳ lạ nhất là sau khi ngay lập tức truyền lệnh phong thành, vậy mà vẫn không có tung tích của Chu Dần Chi. Mãi đến tận nửa đêm sau khi tra hỏi các binh sĩ luân phiên trực cửa thành ở phiên trước, mới bắt được một người liên quan đã bị Chu Dần Chi hối lộ. Thì ra sau khi rời khỏi phủ tướng quân, Chu Dần Chi không hề trì hoãn thời gian chút nào, lập tức chạy trốn khỏi thành rồi.

Người đã chết.

Không bắt được hung thủ.

Ngày hôm sau, tin tức từ Thục Trung và Giang Nam cuối cùng cũng muộn màng truyền tới, tin báo rằng sớm từ nửa tháng trước, ruộng muối Nhậm thị và thương hội có liên quan ở Giang Nam, đầu tiên tất cả đều bị bắt giam vào ngục vì tội tham dự mưu nghịch, nếu có người phản kháng thì lập tức giết để răn đe cảnh cáo. Chỉ là, thứ nhất do đối phương động thủ quá nhanh, xuống tay quá tàn nhẫn, đến cả những người dám truyền tin tức ra ngoài cũng không còn lại mấy ai; thứ hai do Chu Dần Chi ra lệnh cảnh giới quanh thành, canh phòng nghiêm ngặt, thắt chặt đường sá, cơ hồ cắt đứt tin tức truyền đến Tây Bắc; thứ ba do đường sá xa xôi, nếu không thông qua dịch trạm của triều đình để truyền tin cấp tốc, tin tức bình thường nếu muốn tới Hân Châu ít nhất cũng phải một tháng.

Mà Chu Dần Chi đều biết rất rõ những điều này.

Việc kê biên tài sản hắn để lại cho Cẩm Y Vệ và quan phủ làm, còn tự mình đơn thương độc mã tới biên thành, diễn trò lá mặt lá trái, chờ thời cơ xuống tay với Vưu Phương Ngâm, cướp đoạt ấn tín, để có thể lấy được tài sản vạn quan tiền mà nàng cất giữ ở các tiền trang lớn và các tiệm đổi tiền.

Thủ đoạn sấm vang chớp giật như vậy, mặt ngoài là Chu Dần Chi làm, nhưng sau lưng nhất định có sự ủng hộ, chống đỡ của đế vương.

Nhưng lúc Khương Tuyết Ninh tỉnh lại, sau khi nghe xong tin báo, chỉ thẫn thờ trả lời: “Đã biết.”

Nàng đuổi hết những người bên cạnh ra ngoài, chỉ đóng chặt cửa lại, không muốn gặp ai cả, tin tức gì cũng không muốn nghe. Đến cả thức ăn đưa đến ngoài cửa phòng đều đã nguội lạnh, mà vẫn chưa từng thấy nàng ra ngoài lấy một lần, càng chưa từng động đũa.

Tạ Nguy không hề ngẩng đầu nhìn Đao Cầm, chỉ rũ mi mắt nói: “Trước khi Chu Dần Chi động thủ đã đoán trước được, giữa việc đuổi giết hắn và cứu Vưu Phương Ngâm, ngươi tất nhiên sẽ loại bỏ phương án trước, lựa chọn phương án sau. Tâm địa người này ngoan độc hơn ngươi, điều này cũng không nằm ngoài dự đoán.”

Đao Cầm lại không cho rằng như vậy.

Vết thương do đao để lại trên má hắn vẫn còn mới, hắn cơ hồ không nhịn được hốc mắt đỏ lên: “Nếu thủ hạ đến sớm một chút, hoặc là muộn chút, Vưu cô nương cũng chưa chắc gặp phải thủ đoạn tàn nhẫn của hắn. Là do thủ hạ rơi vào mưu kế của người ta, tay chân bó buộc, mới hại Vưu cô nương…”

Tuy rằng thời gian Đao Cầm đi theo Tạ Nguy đã lâu, cũng đã gặp không ít chuyện, nhưng cuộc đời hắn có rất ít chuyện có lỗi với người khác, huống chi là đối với một cô nương như thế này?

Rốt cuộc hắn vẫn còn vài phần tính khí niên thiếu.

Tức giận và áy náy, tất cả cùng trào tới, ép tới nỗi hắn không ngẩng được đầu lên, vậy mà hắn đã rơi nước mắt. Hắn lại không để ý đến, dùng sức lau đi, trong động tác chỉ có sự dốc sức kìm nén, trông rất chật vật.

Tạ Nguy ngước mắt nhìn hắn, khẽ thở dài, lại nói: "Ngươi không sai gì cả, đừng quỳ nữa."

Kiếm Thư đứng bên cạnh cũng không quen lắm với dáng vẻ mềm yếu hiếm thấy của hắn.

Kiếm Thư bước đến, dùng sức kéo hắn lên, cau mày mắng: "Có gì mà khóc? Khóc có thể cứu người trở về sao?"

Tạ Nguy chỉ nói: "Bắt lấy hung thủ tế người chết, đó là cách để bù đắp."

Đao Cầm không chịu đứng dậy, chỉ cắn răng nói: “Đao Cầm nguyện dốc hết sức lực và tính mạng của mình!”

Tạ Nguy đóng hộp đồ ăn lại, không quan tâm hai người họ dằn vặt giày vò thế nào, xách hộp đồ ăn chầm chậm lướt qua hai người, chỉ nhàn nhạt nói: “Chờ một thời gian nữa, đợi xem ý kiến của Ninh Nhị đã.”

Có điều là, đi ra được vài bước, bước chân hắn dừng lại.

Hắn xoay người hỏi: “Lữ Hiển mấy ngày gần đây thế nào?”

Kiếm Thư ngẩn ra, một lát sau mới thấp giọng nói: “Trông dáng vẻ giống như không sao cả, cả ngày chỉ ở trong phòng xử lý sổ sách quân doanh. Nhưng hôm qua có một tiên sinh tính sổ sách phía dưới tới báo, bị tính sai vài khoản.”

Tạ Nguy im lặng trầm mặc, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Hắn xách theo hộp đồ ăn đi về hướng viện của Khương Tuyết Ninh.

Thương thế vẫn chưa hồi phục, bước chân không dài cũng không nhanh.

Khi tới hành lang bên ngoài đình viện, lại đúng lúc nhìn thấy Thẩm Chỉ Y.

Vị công chúa điện hạ này tuy rằng được cứu về, nhưng tạm thời không thể trở về kinh thành, nàng mặc y phục trắng đạm bạc, lặng lẽ đứng dưới giàn hoa vừa mới đâm chồi nảy lộc, nhìn về hướng đình viện, trong mắt dường như có chút ngơ ngẩn tựa như sương mù.

Thế là bước chân của Tạ Nguy dừng lại.

Hắn cũng nhìn vào trong đình viện kia, mới nói: “Điện hạ không đi xem sao?”

Thẩm Chỉ Y nhìn thấy hắn, trầm mặc một lúc lâu, nói: “Không dám.”

Tạ Nguy nói: “Ninh Nhị vì cứu công chúa mới tới biên quan, Vưu Phương Ngâm đi theo Ninh Nhị mà đến, bây giờ lại vì thế mà mất, trong lòng điện hạ không dễ chịu, cho nên không dám đi gặp phải không?”

Thẩm Chỉ Y nghe ra được từ lời này có một chút sắc bén.

Nàng nhìn chằm chằm Tạ Nguy.

Tạ Nguy lại vô cùng bình thản, phảng phất như cũng không để chuyện sống hay chết trong lòng, chỉ nói: “Nếu Tạ mỗ là điện hạ, cũng nhất định sẽ trằn trọc không thể đi vào giấc ngủ. Chẳng qua nếu cứ đứng ở đây cũng không thay đổi được gì. Khí xuân se lạnh, nếu điện hạ không có việc gì thì đừng nên đứng ở đây hóng gió, tránh làm tổn thương thân thể.”

Hắn đi xuống dưới bậc thang.

Thẩm Chỉ Y nhìn theo bóng lưng hắn, một tia địch ý kia không rõ có phải là ảo giác của nàng hay không, nhưng mà vào lúc này, nàng lại không muốn quan tâm đến chuyện Tạ Nguy rốt cuộc có thân phận gì.

Cho nên không giống thường lệ mà hỏi thẳng: “Tạ tiên sinh đang ghen ghét ta sao?”

Tạ Nguy không cười, cũng không trả lời, rũ mi mắt, liền đi về phía trước.

Bọn nha hoàn đều nơm nớp lo sợ túc trực hầu hạ ở bên ngoài, phòng khi Khương Tuyết Ninh ở trong phòng đột nhiên cần truyền gọi.

Đồ ăn trên bàn sớm đã nguội lạnh.

Cửa phòng vẫn đóng thật chặt, không có chút dấu hiệu nào là sắp được mở ra, bên trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Thực ra cửa phòng không khóa, cũng không bị chốt từ bên trong.

Chỉ là không một ai dám vào quấy rầy nàng.

Tạ Nguy tới, chẳng cần nhìn đám nha hoàn đó, đã biết tình hình như thế nào, xách theo hộp đồ ăn đi tới phía trước, chậm rãi đẩy cửa ra.

Giữa ban ngày, vậy mà trong phòng lại vô cùng tối tăm.

Một khoảng sáng hơi lóa mắt dần dần mở rộng ra tiến vào phòng theo tiếng mở cửa kẽo kẹt, rải xuống trên mặt đất lạnh lẽo.

Trong một góc tối tăm nào đó truyền ra một câu lạnh băng: “Cút ra ngoài.”

Tạ Nguy nghe thấy, nhưng không hề tức giận, sau khi đi vào liền xoay người đóng cửa lại.

Hắn xách theo hộp đồ ăn, lần theo tiếng nói phát ra tìm được nàng.

Khương Tuyết Ninh dựa vào bức tường, ngồi trên mặt đất ở một góc tăm tối, hai cánh tay nửa buông thõng ôm lấy hai đầu gối co lại. Khi nghe thấy tiếng bước chân lại gần, trên khuôn mặt không có chút biểu cảm nào của nàng, đột nhiên xẹt qua một sự thù địch sâu sắc, giương mắt lên, liền muốn nổi cáu.

Nhưng mà lọt vào trong tầm mắt lại là bóng dáng của Tạ Nguy.

Gò má nàng tái nhợt đến nỗi gần như trong suốt, cơ thể mỏng manh như thể chỉ cần thổi một cái là có thể bay mất, đôi môi không một chút sắc đỏ lộ vẻ yếu ớt, cũng vì gò má gầy hóp khiến đôi mắt mang sự u ám kinh người, giống như ánh đao trong đêm, sắc đến mức có thể đâm vào tim người ta.

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn: “Ngươi tới đây làm gì?”

Tạ Nguy đặt hộp đồ ăn trên bàn, lấy ra một đĩa đào phiến cao, đưa tới để ở trước mặt nàng, chỉ nói: “Ăn một chút đi.”

Hắn vốn dĩ muốn ngồi ở trước mặt nàng.

Nhưng vết thương trên eo bụng chưa khỏi hẳn, thật sự ngồi không được, liền nhẹ nhàng đưa tay kéo một chiếc ghế từ bên cạnh tới, ngồi xuống ở bên cạnh nàng, nói với nàng: “Chu Dần Chi đã chạy rồi, chỉ sợ trong thời gian ngắn không thể bắt lại được, nếu như nàng chết đói trước, thì sẽ trò cười cho người ta đó.”

Khương Tuyết Ninh để ý thấy động tác của hắn hơi chậm chạp hơn so với trước kia, bình tĩnh nói: “Ngươi không muốn sống nữa.”

Tạ Nguy lại nói: “Ninh Nhị, có đôi khi không phải bản thân mình muốn đứng trên đỉnh núi, leo lên vách đá, mà là đi đến cuối cùng, mới biết đó là vực sâu. Chuyện thế gian này đều là đằng sau nàng đầy cát đá bay mù trời, cuồng phong gào rú. Hoặc là đứng nguyên tại chỗ, để nó cắn nuốt; hoặc là bị bức ép, nhắm mắt lại, nhảy xuống vực sâu phía trước. Cho dù nàng muốn hay không, cũng không có sự lựa chọn nào khác.”

Khương Tuyết Ninh chớp chớp mắt: “Dựa vào đâu là ta, dựa vào đâu lại là nàng ấy?”

Tạ Nguy nhấc tay, đầu ngón tay chạm vào gò má nàng, vén một sợi tóc rối sang bên cạnh cho ra sau vành tai trắng như tuyết của nàng.

Giọng nói giống như mưa sau núi, mang một cảm giác lặng lẽ tĩnh mịch mông lung như sương mù.

Hắn nói: “Cuộc đời con người là không ngừng mất đi. Không phải là cái này, thì sẽ là cái khác. Nàng không thể níu giữ những gì đã mất, nếu vậy sẽ khiến nàng mất đi những thứ đang có ở hiện tại.”

Giờ khắc này Khương Tuyết Ninh yếu ớt như thế.

Phảng phất như nếu rơi trên mặt đất sẽ tan vỡ thành mảnh vụn.

Động tác của hắn vô cùng cẩn thận, tay áo đưa qua thậm chí cảm giác như còn không khuấy động đến những hạt bụi lơ lửng trong không khí.

Nàng thấy bản thân mình giống như một chiếc bình sứ chứa đầy thù hận, phẫn nộ, không cam lòng và bi thương, rõ ràng bên trong đang xung đột mãnh liệt, nhưng nhìn bề ngoài lại lạnh băng đến mức giống như một lớp tro tàn.

Thế gian có quá nhiều chuyện khiến người ta không biết xử trí thế nào.

Nàng nhìn chăm chú Tạ Cư An, lại không hợp thời điểm nhớ về những chuyện quá khứ, sau đó hỏi: “Ngày đó ta nói ngươi đã từng giết ta, vì sao ngươi không đến tìm ta hỏi cho rõ?”

Tạ Nguy rũ mi mắt nhìn nàng, chậm rãi nói: “Ta không muốn biết.”

Khương Tuyết Ninh cười như có như không: “Ngươi cũng thật thông minh.”

Kỳ thật đối với Tạ Nguy của đời này, câu nói đó là không công bằng. Nàng cũng biết, nhưng đây không phải chuyện nàng có thể khống chế. Bởi vì nàng là Khương Tuyết Ninh đã trải qua hai đời, chuyện cũ từng xảy ra có thể bị xóa nhòa trong lòng người khác, nhưng lại không thể xóa đi vết thương trong lòng nàng.

Tạ Cư An vẫn luôn là một người nhạy bén.

Rất nhiều chuyện cảm thấy có manh mối, có thể đoán được đại khái, nhưng không nhất định phải phá vỡ ranh giới để hỏi đến tận cùng.

Chính là, hồ đồ hiếm thấy.

Hắn và Trương Già không giống nhau. Trương Già cảm thấy, nếu hai người muốn bên nhau, nếu có bí mật sẽ không thể lâu dài; nhưng Tạ Nguy quá thông minh, cho nên lại nguyện ý hồ đồ, việc nàng có bí mật đối với hắn mà nói cũng không có gì trở ngại, thậm chí chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.

Hắn chỉ nhẹ giọng hỏi nàng: “Nàng muốn nói ra sao?”

Khương Tuyết Ninh đáp: “Ta không muốn nói.”

Nàng chậm rãi ngửa ra sau, phía sau đầu dựa vào bức tường lạnh lẽo, chớp chớp đôi mắt, hoảng hốt nhớ tới chuyện rất lâu trước kia, lặng lẽ nói với hắn: “Kỳ thật từ khi còn niên thiếu, lần đầu gặp ngươi, ta đã rất ghét ngươi. Ngươi mặc y phục trắng, tay ôm đàn, mang dáng vẻ ốm yếu bệnh tật, nhìn mà khiến người ta xem thường, nhưng hành xử không giống với những người khác một chút nào, càng không giống ta. Thứ khiến ta ghét nhất ở ngươi, chính là đôi mắt kia. Giống như điều gì cũng biết, cái gì cũng rõ, ta thậm chí còn cảm thấy ngươi đang thương hại ta. Ngươi khiến ta biết rằng, giữa người với người có bao nhiêu sự khác biệt, làm ta đứng ở phía này thấy khoảng cách thật lớn. Ta chẳng là gì cả, càng đến gần kinh thành, ta càng sợ, cũng càng chán ghét ngươi. Về sau ta thật sự nghĩ rằng, nếu cho ta một cơ hội, để ta trở lại lúc ấy, ta sẽ lấy đao của ngươi, quăng đàn của ngươi đi, ném ngươi ở lại nơi hoang dã, để thú dữ trong núi ăn thịt ngươi.”

Một giọt nước mắt từ khóe mắt nàng lăn xuống.

Tạ Nguy chậm rãi vươn tay ra, ôm lấy nàng, để nàng dựa trên đùi mình, thấp giọng nói: “Đáng lẽ nàng nên làm vậy.”

Cơ thể đang căng chặt của nàng rốt cuộc bắt đầu run rẩy.

Khương Tuyết Ninh cuối cùng vẫn lộ ra tất cả sự mềm yếu của mình trước mặt hắn, nàng chỉ nhìn chằm chằm vào một điểm cố định trong hư không, nói: “Ngươi là một kẻ rất xấu, rất xấu.”

Tạ Nguy nói: “Đúng vậy.”

Khương Tuyết Ninh khóc thật lâu.

Tạ Nguy cũng lắng nghe rất lâu, sau đó chậm rãi nói: “Có đôi khi không làm một người lương thiện được, vậy thì làm một người xấu, cũng không có gì không tốt. Nàng phải cảm thấy bản thân mình có thể biến thành một người khác biệt, vậy mới có thể thật sự biến thành một người khác biệt. Hãy phá vỡ những rào cản mà nàng tự lập ra cho mình, đầu tiên hãy tin tưởng, sau đó bắt đầu thực hiện. Hoặc là bị đè bẹp, hoặc là đi tới. May mắn chỉ thuộc về một số ít người, mà ông trời sẽ không ưu ái chúng ta như vậy. Ninh Nhị, thù hận, có đôi khi lại là thứ tốt.”

Tựa như hắn hy vọng, nàng có thể tin tưởng bọn họ có thể ở bên nhau.

Đi phá vỡ rào cản đó.

Khương Tuyết Ninh ngước mắt nhìn về phía hắn, lúc cong môi không phải không có tia trào phúng, nhưng sau đó lại chỉ còn nỗi buồn sâu nặng, bi ai bất định, hỏi: “Tạ Cư An, đời này ngươi sống như vậy sao?”

Tạ Nguy nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ.”

Hắn rũ mi mắt, nghĩ, trước kia từng sống như thế.

Chương 224: Trần thế loạn khởi

Khương Tuyết Ninh quả thực đã nghĩ: Nếu nàng là người xấu, thì nên đề phòng rắc rối có thể xuất hiện, bóp chết nó từ trong trứng nước. Đã biết rõ Chu Dần Chi kiếp trước làm việc ác, tại sao kiếp này lại không dám trừ khử từ sớm trước khi hắn gây chuyện, tránh tai hoạ hôm nay?

Nhưng nếu nàng thật là kẻ ác, sao lại cứu Vưu Phương Ngâm?

Nếu đã cứu Vưu Phương Ngâm, chứng minh nàng không phải người xấu. Không phải người xấu, cũng sẽ không trừ khử họ trước, vì một sai lầm tương lai có thể sẽ phạm.

Cho nên cứ thế nghĩ, lại thành một tử cục.

Nàng là người như thế, cho nên tất nhiên sẽ gặp phải những chuyện này.

Nếu nhất định phải tìm rõ ngọn nguồn, e rằng là…

Nàng còn chưa đủ mạnh.

Nhưng nếu vậy, chuyện thế gian cũng quá vô lý. Năm đó hai nhà Tiêu – Yến thông gia còn không mạnh sao? Rốt cuộc Tạ Cư An phải gánh huyết hải thâm thù, nhẫn nhục ẩn nấp hơn hai mươi năm; Thẩm Lang, Thẩm Giới kiếp trước không đủ mạnh sao? Từng triều đại một bị lật đổ, đột ngột chết trong cung, hoặc chết bệnh trên long sàng.

Cho dù ai mạnh, cũng chỉ mạnh nhất thời.

Gió đông thổi bạt gió tây, gió tây lại áp đảo gió đông.

Không ai có thể thật sự mạnh cả đời.

Đạo lý thiên hạ nào luận bằng mạnh yếu được?

Lúc sắp đi, dường như Tạ Nguy nhìn ra được hoang mang quanh quẩn trong lòng nàng, chỉ thản nhiên nói: "Đạo lý của thiên hạ, quả thực không nên luận bằng mạnh yếu. Nhưng không có mạnh yếu, thì không có đạo lý. Kẻ yếu luôn thích nói đạo lý với kẻ mạnh, nhưng đạo lý chưa từng đứng về phía họ."

Nói xong, hắn thu hồi ánh mắt.

Cánh cửa kia lại lần nữa chậm rãi đóng lại.

Xung quanh tĩnh mịch im lìm.

Khương Tuyết Ninh nhắm mắt lại, phảng phất có thể nghe được thanh âm của suy nghĩ phiền lo đang chìm nổi.

Ngồi thêm hồi lâu, nàng mới chậm chạp chống tay, đứng dậy, cầm lấy đĩa đào phiến cao Tạ Nguy đặt bên cạnh, ăn vài miếng.

Hoàng hôn, cuối cùng nàng cũng ra khỏi phòng.

Các nha hoàn cuống quít đi chia thức ăn.

Khương Tuyết Ninh trước hết hớp một bát con canh, mới lấy đồ ăn kèm ăn một bát cơm, sau khi rửa mắt, liền sai người đi tìm Đao Cầm tới.

Nghe nói Khương Tuyết Ninh muốn tìm mình, Đao Cầm lo lắng hồi lâu, mới ôm bất an cả đoạn đường đi tới, nhưng lúc đứng trước bậc thềm, cảnh tượng hôm đó Vưu Phương Ngâm gặp nạn không khỏi lại xuất hiện trong lòng.

Hắn không dám lên tiếng.

Có điều cửa phòng vốn chỉ khép một nửa, không đóng lại, Khương Tuyết Ninh vùi đầu trước thư án viết gì đó, vừa nhìn lên đã thấy hắn, trầm mặc một thoáng, nói: “Ngươi vào đi.”

Tay cầm đao của Đao Cầm nắm thật chặt, môi mím chặt thành một đường thẳng, rốt cuộc vẫn lặng lẽ đi đến.

Trên thư án có đặt bút mực.

Ba bức thư ngắn gọn đã viết xong, Khương Tuyết Ninh đợi vết mực khô, liền gấp cả ba lại, lần lượt bỏ vào ba phong thư khác nhau, dán lại, đưa cho Đao Cầm: “Một khi Chu Dần Chi hồi kinh, chuyện Hân Châu sẽ vô cùng khó giải quyết. Ngươi đi theo tiên sinh đã nhiều năm, vào Nam ra Bắc, võ nghệ cao cường, hẳn có khả năng ứng biến không tầm thường, nên chuyện khẩn yếu này, ta muốn nhờ ngươi đi làm.”

Đao Cầm nhận thư, nhìn nàng.

Khương Tuyết Ninh nói tiếp: “Trong ba phong thư này, một phong viết cho Định Phi thế tử, người này có khi các ngươi còn hiểu rõ hơn ta; một phong viết cho Trịnh Bảo, hiện tại hẳn hắn đã thành thái giám

chấp bút trong cung, là người “ăn khế trả vàng*“. Huống hồ căn cơ của Tạ tiên sinh ở kinh thành chắc hẳn cũng không thể bị nhổ sạch hoàn toàn nhanh đến vậy, chính vì cái gọi là đánh rắn phải đánh bảy tấc*, ta hy vọng ngươi mang hai phong thư này đi kinh thành, sau khi lần lượt giao cho hai người, thì âm thầm sắp xếp sự vụ trong kinh, thay ta bắt một người.”

*Nguyên văn 滴水恩, 涌泉报, cũng dùng 滴水之恩，当涌泉相报 (tích thuỷ chi ân, đương dũng tuyền tương báo), chỉ trong lúc khó khăn được ơn dù là vô cùng nhỏ bé từ người khác, sau này cũng phải đền đáp gấp bội.

*Nguyên văn 打蛇打七寸 đoạn bảy tấc là điểm yếu của rắn, sẽ khống chế được nó, câu này chỉ việc muốn khống chế phải đánh vào điểm mấu chốt.

Đao Cầm ngẩn ra.

Khương Tuyết Ninh ngước mắt nhìn hắn, gằn từng chữ: “Là một nữ nhân, trong hậu viện của Chu Dần Chi, hẳn là thiếp thất của hắn, đã đi theo từ khi còn chưa phất lên, tên là “Yêu Nương”. Ta không biết nàng có sinh hạ con nối dõi cho Chu Dần Chi hay chưa, nếu chưa thì thôi, nếu có rồi thì đưa cả theo.”

Đao Cầm hỏi: “Vậy phong thư thứ ba thì sao?”

Khương Tuyết Ninh đứng dậy, đi đến bên chậu đồng đựng nước sạch bên cạnh, nhúng ngón tay dính mực của mình vào, giọng nói nhẹ nhàng không gợn sóng: “Sau khi bắt được Yêu Nương, để lại cho Chu Dần Chi.”

Nàng hạ mi mắt, là vẻ đạm bạc trước nay chưa từng có.

Đao Cầm yên lặng hồi lâu, mới nói: “Vâng.”

Khương Tuyết Ninh nói: “Việc này không được chậm trễ, ngươi nhanh lên đường đi.”

Đao Cầm vẫn đứng yên tại đó, dường như có chuyện muốn nói.

Nhưng lúc hé môi, lại cảm thấy cổ họng khàn đặc, bất kể thế nào, những lời đó cũng không nói ra được.

Áy náy thì có ích gì?

Vưu Phương Ngâm đã không về được nữa.

Khương Tuyết Ninh chầm chậm nhắm mắt, nhớ tới cô nương ngốc nghếch đơn thuần kia, dù chơi bài giấy cũng không đành lòng thắng người khác, cảm xúc của nàng suýt chút không kiềm được.

Sau một lúc lâu, nàng mới cố ép được xuống.

Sau đó mới nói với Đao Cầm: "Ngươi không sai, tốt cũng không sai. Kẻ sai là những người ỷ người khác thiện mà hành sự ác. Phương Ngâm sẽ không trách ngươi, nhưng nàng chắc chắn sẽ hy vọng ngươi đòi lại công bằng cho nàng."

Đao Cầm vốn còn đang kiềm nén, nghe lời ấy, chóp mũi bỗng cay cay, nước mắt trào lên, rơi xuống mu bàn tay.

Hắn giữ đao quỳ xuống, nói: "Đao Cầm chắc chắn sẽ không nhục mệnh!"

Sau đó mới đứng dậy, bái biệt Khương Tuyết Ninh, thoăn thoắt sải bước rời đi.

*

Từ Hân Châu đến kinh thành, thiên hạ đã loạn.

Chặng đường này, Chu Dần Chi còn có cảm giác như đang mơ.

Rõ ràng lúc đến hết thảy vẫn ổn, khắp nơi đều lan truyền tin biên quan thắng trận, sĩ nông công thương đều khấp khởi vui mừng. Nhưng dọc đường hắn phi ngựa về quan đạo, lại nhìn thấy rất nhiều lưu dân y phục lam lũ, cả nhà dắt díu nhau, phần lớn tới từ phía nam.

Hơn nữa càng về phía đông, lưu dân càng nhiều.

Cuối cùng một ngày trước khi vào kinh, hắn đã cảm thấy mình an toàn, dù người phía Hân Châu có muốn đuổi theo cũng không thể nữa, nên lúc đổi ngựa ở dịch quán, hắn hỏi một câu: “Bản quan trở về từ Hân Châu, trông thấy trên đường có vô số lưu dân, đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Dịch thừa tại dịch quán hiếm khi được tiếp đãi quan lớn thế này, chỉ sợ hầu hạ không chu toàn, vội vàng nói với vẻ siểm nịnh: “Chà, trước đây ngài đi biên quan, có lẽ còn chưa nghe nói ạ? Ai cũng nói là Thiên Giáo làm loạn ở phía nam, hình như sắp…”

Chu Dần Chi thầm giật mình: “Sắp làm phản?”

Dịch thừa cũng không dám nói, ghé đến gần, ngượng ngùng cười: “Hạ quan không dám nói, những lưu dân bên ngoài đều nói vậy,

không rõ là lời đồn từ nơi nào đến, nên đều sợ hãi chạy lên hướng bắc.”

“…”

Sắc mặt Chu Dần Chi lập tức lạnh đi, một tay hắn nắm dây cương, dùng sức rất mạnh, gần như khiến dây cương thô sắp khảm vào lòng bàn tay.

Dịch thừa bị hắn dọa sợ.

Chu Dần Chi lại không nói nhiều, sau khi đổi ngựa, thậm chí ý định nghỉ chân cũng không có, thẳng thừng giục ngựa theo quan đạo, đến được kinh thành vào lúc chiều sắp tàn.

Chuyện đầu tiên là về nhà.

Khi được Yêu Nương hầu hạ, hắn cũng không kịp đáp lại những lời ân cần của nàng, thay triều phục sạch sẽ, mang ấn tín không dính máu nhưng lại như nhuộm máu kia, lập tức vào cung yết kiến.

Lúc hắn đến cổng cung, vừa vặn gặp phải Định Phi thế tử cà lơ phất phơ, lắc lư đi từ bên trong ra.

Tên quần là áo lượt chẳng nên thân này còn nghênh ngang bước chân chữ bát nữa.

Cả người đầy vẻ giàu sang, bên hông mang ngọc bội lạch cạch, người biết thì nói thân phận hắn tôn quý khác biệt, người không biết e rằng còn tưởng là mấy kẻ lừa gạt ngoài đường, ra rao bán mớ hàng hoá chẳng ra gì.

Nhìn thấy Chu Dần Chi, chân mày Tiêu Định Phi hơi cau lại, nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt hoàn toàn không kiêng kỵ, cười chào hỏi: “Ôi chao, đây không phải là Chu chỉ huy sao? Đã từ Hân Châu về rồi à. Chẳng qua chuyến này ngươi đi không khéo rồi, bên trong đang nổi giận đấy.”

Nói thế nào cũng là ân nhân ngày trước của Hoàng đế.

Hai năm qua, hắn lăn lộn trong triều làm một chức quan nhàn hạ tại Lễ bộ, lại kết giao một đám con cháu quyền quý chẳng làm chính sự gì y hệt hắn, còn thành lập gì mà “Tiêu Dao xã” trong kinh, sở trường là phong hoa tuyết nguyệt vô cùng, có thể gọi là đắm trong truỵ lạc.

Dù Chu Dần Chi cũng không phải người thủ đoạn sạch sẽ hay phẩm tính đoan chính gì, nhưng cũng không muốn dính dáng gì nhiều với người như vậy, huống chi Tiêu Xu chán ghét vị huynh trưởng không chết này, đương nhiên hắn sẽ không thân thiết gì với Tiêu Định Phi.

Cho nên giờ phút này chỉ thản nhiên gật đầu.

Ngay cả nói cũng không thèm nói, hẳn thẳng thừng lướt qua bên cạnh đối phương, đi vào cung.

Tình hình trong Càn Thanh Cung quả nhiên không tốt.

Còn chưa đến gần, đã nghe thấy tiếng Thẩm Lang rống giận: “Khá lắm Thiên Giáo! Khá lắm Thiên Giáo! Ăn gan hùm mật báo rồi, còn dám ngóc đầu trở lại! Cũng không xem thử một đám lưu dân trộm cướp có thể làm được gì! Năm đó Tiên Hoàng khiến đám loạn thần tặc tử đền tội thế nào, nay trẫm sẽ cho bọn chúng có đến mà không có về như thế! Người đâu, đi tuyên quốc công Tiêu Viễn đến!”

Trịnh Bảo vội vàng đi từ trong ra liền bắt gặp Chu Dần Chi.

Từ trước đến nay Chu Dần Chi luôn khách sáo với những người hầu hạ bên cạnh Hoàng đế như hắn, nên nhẹ nhàng chắp tay, nhỏ giọng: “Trịnh công công, Thánh thượng ở đâu rồi?”

Trịnh Bảo liếc hắn, nói: “Tin tức khẩn cấp một canh giờ trước, dấy binh ở Kim Lăng, Thiên Giáo làm phản rồi.”

*

Thời điểm hạ táng Vưu Phương Ngâm được chọn vào mười bốn tháng giêng.

Tuy tin tức phía nam dần loạn truyền muộn một chút, nhưng cũng đã lục tục đến Hân Châu.

Trước có triều đình, sau có Thiên Giáo.

Thiên hạ sắp loạn, lê dân bất an.

Đừng nói là bách tính lang thang khắp nơi, ngay cả bọn họ muốn đưa quan tài về đất Thục cũng không được, tính đi tính lại, chỉ có thể tìm một nơi phong thuỷ tốt ngoại thành Hân Châu hạ táng.

Gia sản vạn quan, bị triều đình kê khai tịch thu hết.

Ruộng muối thương hội càng không còn chút tin tức nào.

Nhậm Vi Chí hiện tại đã uống rượu say mấy ngày, lo liệu tang lễ, ngủ một giấc tỉnh dậy đã thấy trời mờ sáng, nghe thấy động tĩnh huyên

náo kia mới đi theo ra ngoài, trông thấy đám người y phục trắng, còn cả quan tài đã đặt lên xe, lại có ảo giác như đang trong giấc mộng trở lại trước kia.

Một mình trơ trọi, cô đơn lẻ bóng.

Trừ bản thân ra, không còn gì cả.

Khương Tuyết Ninh cũng đứng bên cạnh quan tài.

Ngay cả vị Tạ tiên sinh rất tài giỏi kia cũng đến.

Lúc Nhậm Vi Chí đi qua, đã nhìn chằm chằm Khương Tuyết Ninh rất lâu, nghĩ nếu Phương Ngâm không đến chuyến này, có lẽ sẽ không có tai hoạ lần này. Nhưng không có Khương Tuyết Ninh, lúc trước Phương Ngâm cũng sẽ không được cứu.

Tận lúc tiếng hô xướng vang lên, hắn mới chợt hoàn hồn.

Vị Nhậm lão bản đã từng sa sút nghèo túng vực dậy từ đường cùng nhờ vào ngân cỗ to gan lớn mật, nay mang dáng vẻ thư sinh, lại khôi phục dáng vẻ sa sút nghèo túng như cũ, nâng bài vị, đi phía trước.

Ra khỏi thành.

Nhập thổ.

An táng.

Một ngôi mộ mới cứ thế đứng dưới chân núi, tiền giấy bay khắp nơi.

Khương Tuyết Ninh lẳng lặng nhìn đất vàng càng chất càng cao, cuối cùng vùi lấp hoàn toàn quan tài, chỉ cảm thấy nội tâm trống vắng, phảng phất như đã nhổ sạch cỏ dại lác đác.

Mấy người Tạ Cư An đứng đằng sau nhìn nàng.

Nàng lại cúi người trước bia mộ mới khắc, nhẹ nhàng vuốt ve mặt đá thô ráp, nói: “Ta có lời muốn nói với một mình Phương Ngâm, để mình ta ở lại một lúc đi.”

Mọi người đều không nói gì.

Nhậm Vi Chí quay người rời đi trước, như thể ở lại đây thêm một khắc cũng là dày vò.

Những người còn lại nhìn về phía Tạ Nguy.

Tạ Nguy lặng im hồi lâu, biết rõ rất nhanh thôi sẽ rời khỏi Hân Châu, cũng biết Vưu Phương Ngâm chiếm phân lượng thế nào trong lòng nàng, rốt cuộc vẫn không nói gì thêm, chỉ dặn dò vài người có năng lực trong quân đứng nhìn từ xa. Bản thân thì cùng đám người còn lại đi xuống chỗ bằng phẳng dưới chân núi mà chờ.

Không một ai nói gì.

Nhưng qua hơn nửa khắc, đang lúc Tạ Nguy muốn gọi Yến Lâm đi lên xem một chút, đột nhiên trong rừng truyền đến tiếng hét lên kinh sợ: “Ai đó?”

Tiếng đao kiếm giao phong lập tức nổi lên!

Tất cả mọi người cảm thấy như da đầu sắp nứt ra, sợ hãi chấn kinh.

Phản ứng của Yến Lâm cực nhanh, không hề nghĩ ngợi đã rút kiếm chạy vội lên! Chưa được một lát đã đến ngôi mộ mới, lại chỉ thấy mấy chục người che mặt bằng khăn đen phi ra từ núi rừng trùng điệp, cuốn vào đấu với những người đang bảo vệ chung quanh.

Những người này cầm binh khí hình thù kỳ lạ, tiếng phần phật quỷ dị cất lên, đã chụp vào đầu người, kéo thêm một lượt cả cái đầu đều bị cắt đi!

Quả thực tàn nhẫn hung ác!

Lại toàn là vết máu!

Yến Lâm không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, xem xét khắp nơi, nhưng trước bia mộ nào còn tung tích của Khương Tuyết Ninh?

Trong cánh rừng đối diện lại mơ hồ có bóng người vội vã rời đi.

Hôm nay vốn đang an táng, lại ở ngoài thành Hân Châu, ai mà ngờ được lại có người mai phục ở đây thần không biết quỷ không hay? Một đoàn người, số người mang theo binh khí đã ít, người trong quân lại giỏi đánh đoàn đội, đánh trận hơn nhau chiến thuật, nếu bàn về đơn đả độc đấu sao có thể so sánh được với những người ngoan độc liếm máu trên lưỡi đao chốn giang hồ này? Thời gian ngắn càng không làm gì được họ, bị đám người đánh du kích dây dưa, trơ mắt nhìn bóng dáng người trong rừng nhanh chóng biến mất!

“Ninh Ninh…”

Yến Lâm đầy căm giận, vung kiếm vạch ngang lồng ngực người che mặt bằng khăn đen, máu tươi nóng hổi văng tung toẻ cả người cả mặt, hắn còn không lau đi, mà cứng rắn giết sạch mở đường đuổi theo vào rừng!

Cả khu mộ nhất thời thảm thiết như địa ngục.

Đao kiếm tương giao, chi thể tương tàn.

Vết máu vung ra khắp nơi.

Có vài giọt rơi xuống, bắn lêntrên bia mộ mới vừa lập hôm nay, cũng khiến tờ giấy nhẹ nhàng đặt lên đó nhuốm chút máu loang lổ.

Thương thế của Tạ Nguy chưa lành, lúc đi theo lên, bước chân hơi vội, vô tình đã động vết thương, bên hông thoáng thấm ra màu đỏ tươi.

Thấy cảnh tượng này, sao hắn còn không rõ?

Giờ khắc này, chỉ cảm thấy trên đời này không còn gì nữa, chỉ còn lạnh lẽo tiêu điều, gió nổi như đao!

Hắn giẫm lên những thi thể nằm xuống dưới chân, đi qua giữa máu tươi đang lan ra, đứng trước bia mộ, cầm tờ giấy kia lên, từ từ mở ra.

Đã rất nhiều năm chưa nhìn thấy nét chữ này.

Trong phong thư này, người viết không gọi hắn là "Thiếu sư", mà gọi là… Độ Quân!

"Thế cục phân tranh, đứng lên vì nghĩa; ngươi vốn chịu ân, lại báo bằng thù. Bể khổ quay đầu, còn giữ được mạng. Hai hai tháng giêng, phân đà Lạc Dương, đợi một mình ngươi, nếu đến nhiều người chỉ còn đường chết!"

"Vạn Hưu Tử…" Gương mặt hắn nhợt nhạt, lại chợt cười lên, gân trên bàn tay nắm lấy tờ giấy kia thoáng nổi lên, chầm chậm nói: "Đang lo không tìm được ngươi, ngươi lại tự mình đến."

Chương 225: Vạn Hưu Tử

Một gáo nước lạnh hắt vào mặt, rốt cuộc Khương Tuyết Ninh cũng dần dần tỉnh lại.

Trong mũi họng còn thoáng mùi thuốc mê.

Nàng hơi khó chịu ho khan mấy tiếng, muốn đưa tay lên che miệng, mới phát hiện hai tay mình đều bị trói ngược ra sau, buộc vào một trụ tròn đường kính chừng một thước. Dây gai hơi thô nhám, buộc quá chặt, đã làm rách da cổ tay để lại vài vết hằn đỏ sâu cạn đều có.

Giọt nước trĩu xuống trên hàng mi dài của nàng, cản trở tầm mắt nàng.

Nàng cố sức chớp chớp mắt, trước mắt mới chầm chậm từ mơ hồ trở nên rõ ràng.

Một gian phòng khá đơn sơ, cửa gỗ sàn gỗ, ở cửa đông nghịt toàn người là người, ngay phía trước lại đặt một chiếc án cong lên ở hai đầu, một bàn trà, một đạo sĩ già tóc bạc trắng mặc đạo bào xanh xám an vị trên ghế trải đệm gấm bên cạnh, đang dò xét nàng từ trên xuống dưới.

Một đạo đồng trẻ bên cạnh thấy nàng tỉnh rồi, liền ném gáo nước trên tay về thùng, lui lại đứng cúi đầu bên cạnh ông cụ.

Rốt cuộc Khương Tuyết Ninh cũng nhớ ra.

Đã rất nhiều ngày từ khi nàng bị bắt, một đám người bịt mặt của đối phương bỗng nhiên xông ra từ trong rừng, tốc độ cực nhanh, nàng căn bản chưa kịp kêu lên, đã bị người ta dùng khăn tẩm thuốc mê bịt miệng mũi từ phía sau, chưa được bao lâu thì ngất đi. Nửa đường có vài lần tỉnh lại, đều ở trên xe ngựa, là bị những người này làm tỉnh lại, bảo nàng ăn gì đó. Nhưng giám sát rất nghiêm, thường vừa ăn xong đã lại khiến nàng hôn mê.

Vì thế cả người mơ mơ màng màng.

Thoạt tỉnh lại, nàng lắc lắc đầu như thể đang lay lay bột nhão.

Có điều lúc nhìn thấy ông cụ này, nàng đột nhiên tỉnh táo lại…

Không chỉ vì nàng chưa từng gặp ông cụ này.

Quan trọng hơn là hiện tại tỉnh lại không phải trên xe ngựa mà trong một gian phòng, còn trói nàng vào một trụ tròn, hẳn là sắp thẩm vấn nàng rồi?

Dù ông cụ kia cũng mặc đạo bào, nhưng lại khác Tạ Cư An.

Đạo bào của Tạ Cư An là kiểu văn nhân ẩn sĩ ở thế tục quen mặc, tuy sửa đổi theo hình dáng cách thức y phục đạo sĩ trong đạo quán, nhưng trước nay không hề thêu thái cực cũng không thêu bát quái. Nhưng của ông cụ này mặc lại thêu hoa văn bát quái ở mép tay áo và thân, thêm tóc được búi lại trên đỉnh đầu, người cao gầy, xương gò má hai bên nhô ra, hốc mắt hơi lõm xuống, hai mắt lại như ẩn chứa ánh sáng, nếu không phải trên mặt có dáng vẻ bàng môn tà đạo mơ hồ, phối hợp thêm chòm râu hoa râm, cũng thực sự có khí chất thế ngoại cao nhân, chân tiên đắc đạo.

Ngón út của ông ta để móng dài.

Tuy người già gầy, trên mặt lại không quá nhiều nếp nhăn, hiển nhiên có thuật trú nhan.

Một nữ tử trẻ tư thái linh lung, trông cũng chỉ mười sáu tuổi, mang y phục váy sa màu lựu đỏ, cũng không rõ có phải cố ý hay không, nhưng y phục hơi loạn, trước ngực hở rộng, lộ ra vùng cổ và một bên vai, ngồi quỳ ngoan ngoãn bên chân ông cụ kia, nhẹ nhàng đấm chân cho ông ta.

Tay của ông cụ lướt xuống theo cổ nàng ta.

Áp lên làn da tinh tế mịn màng của nàng ta, nhẹ nhàng đặt lên gáy, lại đổi sang mu bàn tay áp vào, thế mà lại xem thiếu nữ này như lò sưởi!

Mí mắt Khương Tuyết Ninh giật giật.

Ánh mắt ông cụ ngừng lại trên người nàng, quan sát tỉ mỉ biểu cảm rất nhỏ của nàng, thấy nàng dù bị nước lạnh dội tỉnh dưới dược lực của thuốc mê, nhưng chỉ nhìn một vòng chung quang, không hề hoảng loạn, không khỏi nói: “Tiểu nữ oa (cô bé con) lại rất bình tĩnh, không hổ là người được hắn để ý đến.”

Khương Tuyết Ninh không biết “hắn” mà ông ta nói là ai.

Nhưng nhìn quanh, trong ngoài người cầm đao kiếm đều có, mặc thường phục hay đạo bào cũng không thiếu, nhưng duy chỉ có ông cụ này ngồi, còn có tiểu mỹ nhân đấm chân, không cần nghĩ cũng biết là kẻ đứng đầu ở đây.

Nàng nào có gì phải kinh hoảng?

Lập tức chỉ nói: “Tôn giá điều động nhiều người, hao tổn nhiều công sức như vậy, khiến ta hôn mê bắt ta đến, trừ trói ra cũng không đánh không giết, vậy hẳn ta đây còn có giá trị lợi dụng không nhỏ. Nếu đã vậy, tính mạng không phải lo, thì sốt ruột có ích gì?”

Ông cụ liền cười lên, lại có thêm vài phần tán thưởng: “Không tệ, nhận biết thế cục. Bần đạo tu đạo nhiều năm, cũng đã quên mất tên thế tục, đạo hiệu là “Vạn Hưu Tử”, cũng có thể gọi ta là “Chân Ất đạo nhân”. Lần này phí công trắc trở mời Khương Nhị cô nương tới làm khách, mấy đứa trẻ dưới tay ta làm việc không biết nặng nhẹ, nếu trên đường có gì sơ suất, xin cô nương rộng lòng bỏ qua.”

Vạn Hưu Tử!

Chân Ất đạo nhân…

Cho dù trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng lúc danh hào này thật sự vang lên bên tai, đáy lòng Khương Tuyết Ninh vẫn bốc lên luồng khí lạnh.

Vạn Hưu Tử nói: “Chuyện này cũng không kinh ngạc sao?”

Khương Tuyết Ninh nói: “Nếu không đoán sai, lần bị tập kích năm ngoái ở phủ Thái An Sơn Đông, hẳn là bút tích của các hạ. Chỉ là lần đó không thành thì thôi. Trên đời này không có đạo lý “phòng trộm

ngàn ngày", muốn phòng cũng khó. Đạo trưởng trăm phương ngàn kế, nhân thời cơ động thủ, đắc thủ cũng không có gì lạ."

Vạn Hưu Tử lập tức vỗ tay cười to: "Tốt, tốt!"

Khương Tuyết Ninh từng nghe nói đến người này.

Dù kiếp trước chưa từng gặp, cũng không biết kết cục của đối phương cuối cùng ra sao, nhưng hơn hai mươi năm trước liên hợp với đảng Bình Nam Vương đánh vào kinh, giết đến nỗi nửa kinh thành nhuốm máu, ngay cả Hoàng tộc cũng suýt chút nữa bị huỷ diệt, có thể xem như một trang nổi bật trong lịch sử mưu phản.

Triều đình quả thực hận người này thấu xương.

Nhưng biết sao được, thế lực Thiên Giáo lớn mạnh ở phía nam, mà sau lần bại sự năm đó, Vạn Hưu Tử rất ít khi xuất hiện trước mắt người đời, chỉ điều khiển giáo chúng thông qua thân tín của mình, không phải bất đắc dĩ, tuyệt đối không lộ diện, hành tung vô cũng bí ẩn.

Cho nên dù quan phủ nhiều lần truy đuổi càn quét, cũng không có thu hoạch gì.

Nhất thời nàng lại không đoán được vì sao đối phương bắt mình đến, nên không dám tuỳ tiện mở miệng nói tiếp.

Nhưng cô nương ngồi quỳ dưới đất đấm chân cho Vạn Hưu Tử nghe thấy ông ta ôn hoà với Khương Tuyết Ninh như thế, lại ghen tị, liếc nàng, quay đầu lại càng ra vẻ nhu nhược quyến rũ ưỡn ngực sáp đến trước mặt Vạn Hưu Tử, giọng nói mềm mại làm nũng khiến người ta nổi cả da gà: "Giáo thủ, nay đã sắp hoàng hôn, ngài còn chưa dùng tiên đan sao? Nơi này, nơi này của nô lấn cấn đã lâu…"

Vạn Hưu Tử thoáng nhìn xuống nàng ta.

Nữ tử trẻ tuổi kia liền nịnh nọt lấy từ trong lòng ra một viên đan dược màu đỏ tím, dâng lên cho ông ta. Viên đan dược này đã dành rất nhiều công sức để luyện chế thành, là thứ Vạn Hưu Tử uống thường ngày, về phần hiệu dụng thì…

Vạn Hưu Tử cũng sờ sờ mặt nữ tử kia, mới lấy viên đan dược không lớn kia ra, cho vào miệng dùng.

Khương Tuyết Ninh thấy vậy, mơ hồ nhận ra mối quan hệ giữa hai người này, thấy ớn lạnh một phen.

Sau khi Vạn Hưu Tử dùng viên đan dược kia, sắc mặt hơi ửng đỏ lên, ngón tay chỉ lướt qua ngực, cổ cuối cùng nắm lấy cằm nữ tử

nâng mặt nàng ta ngửa lên xem xét, lại nhìn sang Khương Tuyết Ninh, dường như đang so sánh gì đó.

Nữ tử kia rất ghen tị: “Nô không xinh đẹp sao?”

Vốn Vạn Hưu Tử còn đang rất tốt, sau câu nói này chẳng biết vì sao trong nháy mắt sắc mặt sa sầm, bóp cằm nữ tử kia đẩy ra sau, cười khẩy nói: “Ngươi cũng xứng so với nàng ấy sao?”

Nữ tử kia ấm ức đến nỗi rơi nước mắt.

Vạn Hưu Tử dường như muốn nổi giận, nhưng thấy vẻ đáng thương của nàng ta, lại nhẹ nhàng đưa tay vỗ vỗ gò má nàng ta, như đối xử với món đồ chơi, trong chớp nhoáng lại khôi phục giọng điệu bình thản trước đó, nói: “Độ Quân phá lệ, để ý đến nàng ấy, đương nhiên tốt hơn ngươi rất nhiều.”

Nữ tử kia cắn chặt môi, nhưng trong một thoáng nhìn về phía Khương Tuyết Ninh, dường như không dám tin, thậm chí còn xuất hiện mấy phần đố kỵ mãnh liệt hơn lúc trước.

Ngay cả những giáo chúng chung quanh cũng đột nhiên có âm thanh huyên náo.

Ánh mắt bốn bề dường như chợt tập trung về phía Khương Tuyết Ninh.

Có ngạc nhiên, có tìm tòi, có khó mà tưởng tượng nổi.

Cả người Khương Tuyết Ninh đều cảm thấy không thoải mái, cũng không phải chưa từng trải sự đời bị cảnh tượng nhỏ này doạ sợ, mà cảm thấy ánh mắt những người này nhìn nàng khác lúc trước rồi, dường như đang đánh giá một người nào đó chưa từng gặp vậy.

Cẩn thận nghe, loáng thoáng có người nói "Vậy mà Độ Quân tiên sinh cũng tìm người tu luyện", "Nữ nhân này có bản lĩnh lớn thật", …

"Độ Quân" mà bọn họ nhắc đến…

Tên gọi này, Khương Tuyết Ninh có ấn tượng. Trong trận Thông Châu lúc trước, Trương Già mượn danh nghĩa "Độ Quân Sơn Nhân" trà trộn vào Thiên Giáo! Hiện tại Vạn Hưu Tử lại nói Độ Quân coi trọng nàng?

Trong lúc tâm tư nàng xoay chuyển, sắc mặt khó tránh khỏi hơi thay đổi.

Vạn Hưu Tử thấy rất rõ.

Ông ta bỗng nhiên ý thức được gì đó, đôi mắt hơi nhạt màu chậm rãi đảo một vòng: “Ngươi còn chưa biết thân phận Độ Quân?”

Khương Tuyết Ninh thầm giật mình.

Nếu không có câu này của Vạn Hưu Tử, nàng còn chưa rõ.

Nhưng có thêm câu này, một suy nghĩ trong đầu loé lên như tia chớp bổ xuống, gần như khiến cả người nàng run rẩy, thế là trong lòng xuất hiện một đáp án chỉ sợ nói ra cũng không ai dám tin…

Tạ Cư An!

Vạn Hưu Tử cân nhắc tới lui, giống như cảm thấy hứng thú, lại kéo nữ tử kia đến, xoa nắn sờ xoạng, phần bụng gồng cứng, nhưng vẻ mặt lại dường như không hề dao động, có điều lúc nhắc đến hai chữ “Độ Quân”, dần dần nhớ lại chuyện hơn hai mươi năm qua.

Ông ta lạnh lùng “hừ” một tiếng.

Lúc nói chuyện lại có phần cảm thán: “Thoáng đã qua rất nhiều năm, vốn tưởng thay trời làm việc thiện, lại không ngờ là dẫn sói vào nhà,

nuôi hổ gây hoạ. Bần đạo cũng không phải người không kiềm được giận, chỉ là hiện tại dù thân thể còn bồi bổ thoả đáng, đêm có thể ngự nữ, điều hòa âm dương xem như con đường tu đạo, nhưng dù sao thời gian luân chuyển, tuổi thọ có hạn, nếu còn không khởi sự chỉ sợ sẽ lót đường cho họ Tạ. Nào ngờ, trời xanh có đức hiếu sinh, lại giúp ta, cứ để hắn lầm đường vì chữ sắc, lộ ra sơ hở lớn như thế! Bần đạo lý nào lại không mỉm cười nhận lấy?"

Khương Tuyết Ninh mơ hồ nghe ra chút ý tứ: Hoá ra bắt nàng là để đối phó Tạ Cư An.

Thiếu nữ kia dưới tay Vạn Hưu Tử ngâm nga kêu khẽ.

Vạn Hưu Tử đối xử với nàng ta như thể một đồ vật, dù đùa bỡn cũng không hề có chút cảm giác, khiến người ta nhìn thấy chỉ rùng mình sởn tóc gáy.

Thậm chí ông ta còn cười lên, nói: "Thiên Giáo ta là đạo giáo chính thống, thanh tâm quả dục. Nhưng không có chuyện nam nữ không được xem là tu luyện, phải nam dương nữ âm điều hòa, cả thân xác và tâm tư, thân giao hoà, ý thủ trung, không loạn bản tính, mới là "đắc đạo". Ta vốn tưởng hắn có tuệ căn, mới bảo Công Nghi tìm vài nữ nhân sạch sẽ, tháng âm năm âm ngày âm, thả lên giường hắn cho hắn tu luyện. Ta nghĩ "cô dương bất trường" (đại ý chỉ đơn phương sẽ không thành sự, phải có nam có nữ), nơi đó của nữ nhân dù sao cũng là hang tiêu hồn, mộ anh hùng. Không sớm tu luyện, ngày nào đó thời điểm khẩn yếu gặp phải yêu tinh vưu vật gì, nửa thân dưới không được, cuối cùng sẽ hỏng việc. Nào ngờ hắn lại không chịu cảm kích."

Lúc nói đến đây, thái độ của Vạn Hưu Tử đã vui vẻ hơn mấy phần.

Nhất là khi nhìn Khương Tuyết Ninh, còn lộ ra mấy phần hài lòng.

Hai năm qua ông ta thực sự hiếm được thời khắc đắc ý như vậy, nhất là còn bắt được điểm yếu của Tạ Nguy, chỉ chờ người tự chui đầu vào lưới, cả người ông ta cũng buông lỏng không ít: "Hừ, những năm gần đây ta cũng biết hắn không an phận, ở kinh thành đã nghiễm nhiên không coi giáo thủ như ta ra gì. Chỉ là hắn làm việc luôn kín đáo, dục tình yêu hận không dính vào, dù đôi phó chết vài thân tín của hắn, hắn cũng lạnh lùng không chớp mắt không hỏi nhiều, quả thực không tìm được sơ hở gì. Đáng tiếc, ban đầu hắn không để ý đến, ta không nắm được đằng chuôi hắn, giờ đây đã thành tử huyệt của hắn. Người tài như hắn, cuối cùng vẫn không thoát được chữ "tình", thua bởi nữ nhân. Ông trời cũng thiên vị ta, muốn ta đăng lâm đại bảo, chúa tể thiên hạ rồi!"

Khương Tuyết Ninh nghe ô ngôn uế ngữ của lão đạo chẳng ra gì này, sắc mặt đã tệ đi mấy phần.

Lại nghĩ đến bản thân nàng bị giam cầm, không biết sẽ mang đến bao nhiêu phền phức cho mấy người Tạ Nguy, Yến Lâm, càng không cười nổi.

Vạn Hưu Tử lại như thể cố ý, hỏi tiếp: “Hắn bị ngươi đâm một đao cũng không đánh trả, chắc hẳn đã được ngươi cùng tu luyện rất tình thú nhỉ?”

“Tu luyện” …

Khóe mắt Khương Tuyết Ninh hơi giật, chỉ coi như không nghe thấy, trái lại nói: “Trong cung có phương pháp dùng thuỷ ngân luyện đan, chuyên phục vụ thiên tử, có thể khiến người ta trở lại thời trẻ trung khoẻ mạnh. Nếu giáo thủ lo lắng tuổi thọ không dài, cũng có thể thử xem.”

“Ha ha ha ha…”

Vậy mà Vạn Hưu Tử lại ngửa cổ cười thành tiếng, căn bản không vì lời nàng nói mà rung động.

“Cẩu hoàng đế được yêu tà phương sĩ dâng tặng đan dược, mạng không còn lâu nữa! Tiểu nữ oa, ngươi nghĩ ta không biết thuỷ ngân có kịch độc sao? Đạo gia tu luyện đạo dưỡng sinh, đương nhiên phải dưỡng ấm bồi bổ. Nếu ngươi muốn thấy ta ăn đan dược còn chết bất đắc kỳ tử, e là không thể đâu.”

Khương Tuyết Ninh: “…”

Thủ lĩnh tà giáo lại đường đường chính chính dưỡng sinh, ở chỗ đâu đâu cũng là phương sĩ kê đan dược thuỷ ngân, quả là gần bùn chẳng hôi tanh mùi bùn.

Nàng thực sự bái phục.

Vạn Hưu Tử nhìn thoáng qua sắc trời đang dần tối, chỉ nói: “Không còn mấy canh giờ nữa, nếu Độ Quân không tới…”

Ông ta quay sang nhìn Khương Tuyết Ninh.

Trong lòng Khương Tuyết Ninh thầm mắng một câu, nhớ lại cách làm người của Tạ Cư An, ngay cả cái liếc mắt cũng lười cho vị giáo thủ này xem, chỉ nói: “Yên tâm, Tạ Cư An chắc chắn sẽ đến, có điều khẳng định không phải tới một mình. Nếu ta là giáo thủ, lúc này dọn đồ bỏ chạy còn kịp.”

Con ngươi Vạn Hưu Tử hơi co lại, dường như đang cân nhắc lời nàng nói.

Sau một lúc lâu, ông ta cười đắc ý, âm trầm nói: “Bản tọa cũng muốn nhìn xem.”

Hai người không nói gì thêm.

Tuy Khương Tuyết Ninh nói thế, nhưng chẳng qua chỉ căn cứ vào hiểu biết của nàng đối với Tạ Nguy kiếp trước và tương giao với Tạ Nguy kiếp này, trong lòng không hề nắm chắc. Lúc người đó điên lên ra sao, nàng thực sự đã trải nghiệm. Nếu thật sự làm ra chuyện đơn thương độc mã, một mình vào hang hổ cũng không phải không có khả năng.

Chỉ là như thế sẽ rơi vào bẫy của người ta.

Không những không cứu được nàng, e rằng còn khiến hai người lâm vào khốn cảnh như nhau.

Nội tâm nàng cầu nguyện Tạ Cư An đừng xuất hiện.

Cứ thế đợi đến đầu giờ tý cũng không thấy người đâu.

Sắc mặt Vạn Hưu Tử càng lúc càng kém.

Thấy tiếng canh giờ tý ba khắc sắp vang lên, bên ngoài vang lên một tràng tiếng bước chân dồn dập, một đạo đồng cúi đầu ngoài cửa bẩm báo: “Khởi bẩm giáo thủ, Độ Quân tiên sinh ở bên ngoài phân đà xin gặp! Đại quân Hân Châu không có dị động, dọc đường không ai đi theo, xác thực một mình về giáo!”

Chương 226: Diễn trò hay

Lạc Dương lúc nửa đêm, bầu trời thấp thoáng những ngôi sao mờ trong đêm lạnh, không thấy ánh trăng.

Bên ngoài cổng sơn trang Quy Nhất trước mặt không hề thấy bóng dáng ai.

Nhưng hai tên canh giữ bên cửa, thân hình to khỏe, cao lớn vạm vỡ, tay nắm chặt đao kiếm, khi ánh mắt lạnh lẽo quét qua Tạ Nguy, lộ ra đầy vẻ cảnh giác, còn có…

Một chút kinh ngạc và tò mò không giấu diếm nổi.

Trên dưới toàn Thiên Giáo, người từng gặp hắn không hề nhiều; người từng gặp hắn, hơn nữa còn biết hắn chính là vị "Độ Quân sơn nhân" trong truyền thuyết kia lại càng ít ỏi không có mấy ai.

Nhưng mấy ngày nay, những tin đồn liên quan đến hắn lại truyền đi khắp nơi.

Mọi người đều nói rằng cái chết của Công Nghi tiên sinh có rất nhiều điểm đáng ngờ; người này không chỉ phản giáo, còn muốn lấy oán trả ơn, gây khúc mắc với giáo thủ; chuyến đi đến Lạc Dương lần này, rốt cuộc là giáo thủ muốn thể hiện thần uy, rời núi để đối phó với hắn.

Nhưng ai mà ngờ được, Độ Quân tiên sinh trong truyền thuyết lại mang dáng vẻ như vậy?

Hắn mặc một bộ đạo bào giản đơn mộc mạc, tuy có mang chút vẻ phong trần mệt nhọc, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú tựa như vẽ lại mang vẻ lãnh đạm không chút gợn sóng. Tuy chỉ một mình đến, nhưng cũng không có chút sợ hãi nào.

Quan trọng hơn là, vậy mà hắn không phải một lão già xấu xí gì…

So với Công Nghi Thừa mà bọn họ thường nhìn thấy trước đây thì Tạ Cư An thật sự quá trẻ, vì vậy khiến bọn họ có chút không dám tin.

Chỉ có điều, đạo đồng lúc trước vào báo tin rất nhanh đã đi ra.

Lúc đi đến cổng, còn mang vẻ cung kính.

Vậy mà hắn còn cúi người hành lễ với Tạ Nguy, chỉ là không khỏi có chút ý cười giả tạo, nói: “Giáo thủ và vị Khương Nhị cô nương kia

chờ đợi đã lâu, mời tiên sinh vào.”

Cả đường vắng lặng, một cơn gió từ con đường vắng bóng người thổi qua, phất qua tay áo của Tạ Nguy, phiêu diêu lay động.

Nét mặt hắn vẫn như thường ngày.

Hắn cũng không nói thêm gì, mi mắt rũ xuống, không hề pha chút sợ hãi nào, không giống một tên xui xẻo bị người ta cản trở thậm chí sắp bị cầm tù, ngược lại mang vẻ điềm tĩnh trấn định, không kinh sợ khi gặp biến, phảng phất như đi vào nhà mình, hắn đi theo đạo đồng kia bước từ ngoài cổng vào trong.

Hơn hai mươi năm nay ở Thiên Giáo, rất hiếm khi hắn dùng hai chữ “Tạ Nguy” này để ra lệnh hoặc bày mưu tính kế, thay vào đó hắn dùng cái tên “Độ Quân sơn nhân”, để thuận tiện ngày nào đó trà trộn vào triều đình, cái tên “Tạ Nguy” vẫn còn sạch sẽ, không khơi dậy sự hoài nghi của triều đình, hay lộ ra quá nhiều dấu vết.

Cho nên hắn cũng rất ít khi đến các phân đà.

Phân đà ở Lạc Dương này, hắn cũng không quen thuộc. Dọc đường hắn đi theo đạo đồng, sắc mặt không đổi nhìn xung quanh, cuối cùng qua bảy lối cong tám lối rẽ mới tới được một khóa viện* trong sơn trang.

*khóa viện: viện nhỏ ở hai bên chính viện, ngày nay gọi là nhà ngang

Bên ngoài treo đèn lồng sáng rực, phía dưới đèn lồng đều là giáo chúng Thiên Giáo đứng đông nghìn nghịt.

Chỉ nghe đạo đồng báo một câu: “Độ Quân tiên sinh tới.”

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều quay qua đổ dồn vào trên người hắn. Ngay lập tức, những người đang xúm lại vậy mà chậm rãi tách ra như thủy triều, nhường cho hắn một con đường vào, ánh mắt vẫn dõi theo hắn như hổ rình mồi.

Nhưng Tạ Nguy coi như không thấy.

Hắn không hề nhìn những giáo chúng này lấy một lần, lập tức đi qua con đường do đám người tách ra để vào khóa viện, vậy là nhìn thấy một cánh cửa đang mở.

Vạn Hưu Tử tốn bao công sức, trăm phương ngàn kế bắt Khương Tuyết Ninh đến, là vì cảm thấy nữ nhân này vô cùng đặc biệt đối với Độ Quân, ông ta thấy đây là cơ hội tốt trời cho, có lẽ mình có thể nắm được điểm yếu của hắn.

Chỉ có điều từ đầu tới cuối chỉ là phỏng đoán của ông ta.

Nếu Tạ Cư An đã nhận được lời nhắn do ông ta để lại, nhưng hôm nay vẫn không đến, không màng đến sự sống chết của nữ nhân này, thì kỳ thực ông ta cũng sẽ không kinh ngạc chút nào. Cho nên, khi chính tai nghe thấy Tạ Nguy tới, lại tận mắt nhìn thấy hắn từ bên ngoài đi vào, Vạn Hưu Tử ngồi trên ghế bất giác dùng lực bóp chặt bả vai nữ tử trẻ tuổi kia, không khỏi vô cùng phấn chấn.

Nữ tử trẻ tuổi kia không ngờ tới nên khẽ kêu đau một tiếng.

Nhưng Vạn Hưu Tử đã đẩy nàng ta ra, hai mắt sáng ngời chiếu ra xung quanh, mang theo vài phần lạnh lẽo uy nghiêm, ánh mắt nhanh chóng khóa chặt vào Tạ Nguy, sau đó ông ta cười rộ lên: “Được, thật là can đảm! Vậy mà ngươi thật sự dám đến!”

Tạ Nguy đứng yên, không hề hành lễ.

Thậm chí hắn còn không nhìn về phía Vạn Hưu Tử trước, mà nhìn về phía Khương Tuyết Ninh.

Từ khi nghe thấy đạo đồng tới báo Tạ Cư An đã tới, lòng nàng liền chùng xuống; giờ phút này nhìn thấy Tạ Nguy đi vào, nàng cảm thấy lòng mình như chìm xuống tận đáy (sơn) cốc.

Khương Tuyết Ninh vẫn đang bị trói vào cột trụ.

Liên tiếp mấy ngày qua lúc ở trên đường nàng đều bị bỏ thuốc mê, một lúc trước lại bị hắt nước cho tỉnh, khuôn mặt nàng lộ rõ một vài nét tái nhợt tiều tụy, trên mặt vẫn còn vài giọt nước chưa khô lăn xuống theo gò má. Đôi mắt nàng đen nhánh nhìn về phía hắn, ánh mắt nhẹ nhàng lấp lánh, tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cố giấu trong im lặng.

Mấy ngày nay, Tạ Cư An đã vô số lần nghĩ tới, khi nhìn thấy nàng ở phân đà Lạc Dương, sẽ là tình cảnh như thế nào.

Đại cục trước mắt, hắn phải khống chế bản thân.

Cho nên sau khi nghĩ hết từng tình huống một, thậm chí trong lòng còn nghĩ đến cả tình huống xấu nhất, hắn đã nghĩ rằng khi mình gặp lại Khương Tuyết Ninh thì tâm sẽ như nước lặng, không lộ bất kỳ sơ hở nào. Huống chi, tình huống không tệ như hắn tưởng. Nhưng chỉ một cái liếc mắt này, hàm chứa một tia bi thương nhẹ như làn khói thuốc, đã mạnh mẽ giáng vào lòng hắn, trong nháy mắt khiến hắn suýt mất khống chế, để lộ ra sự thù hận và sát ý chôn sâu trong lòng.

Vạn Hưu Tử thích thú nhìn hắn, nói: “Xem ra ngươi thật sự để ý đến tiểu nữ oa này?”

Lúc này Tạ Nguy mới chuyển ánh mắt qua.

Chỉ cần quét mắt qua nhìn nữ tử trẻ tuổi quần áo lộn xộn, đang ấm ức tủi thân bên chân Vạn Hưu Tử, hắn liền biết trong phòng này vừa rồi không phát sinh chuyện gì tốt, lại tưởng tượng Khương Tuyết Ninh ban nãy phải ở trong phòng nhìn cảnh vừa rồi, sương lạnh trong đáy mắt càng đậm thêm, lại nói: “Giáo thủ truyền đến, ta há dám không đến? Có điều Khương Tuyết Ninh là nữ nhi của đồng liêu trong triều, từng cứu tính mạng ta, về tình về lý, đều không nên bị ta liên lụy. Một người râu ria ngoài cuộc mà thôi, hơn nữa cũng không phải nữ nhi được coi trọng trong phủ Khương Bá Du, chỉ sợ không có giá trị lợi dụng gì.”

Đây là đang phủi sạch quan hệ với nàng.

Chỉ có điều…

Trong lòng Khương Tuyết Ninh bỗng sinh nảy ra một tia hồ nghi, cũng không biết vì sao, thấy hắn trấn định tự nhiên đối đáp với Vạn Hưu Tử, nàng cảm thấy bình tĩnh không ít: Tạ Cư An là người mang huyết hải thâm thù, thù còn chưa báo, chắc chắn sẽ không đến mức thật sự đặt bản thân vào nguy hiểm không thể cứu vãn, cho nên đây là có chuẩn bị mà đến. Ngay cả vài câu phủi sạch quan hệ này, cũng đáng để suy ngẫm sâu xa.

Quả nhiên, Khương Tuyết Ninh có thể nghĩ đến, Vạn Hưu Tử cũng có thể nghĩ đến.

Ong ta há có thể tin tưởng lời bịa đặt như thế?

Ông ta liền lạnh lùng cười một tiếng, không chút lưu tình nói: “Ngươi ở Hân Châu hô mưa gọi gió, khí thế đang tốt, vì “một người râu ria ngoài cuộc không có giá trị lợi dụng gì” mà mạo hiểm tới Lạc Dương, lại phủi sạch quan hệ, không thấy là đang giấu đầu hở đuôi sao? Ngươi là người thế nào, trong lòng ta vẫn hiểu khá rõ. Ngươi dám tới một mình, chắc hẳn đã nghĩ tới ta sẽ đối phó ngươi thế nào. Thủ đoạn trong giáo đối với phản đồ, ngươi từng tận mắt thấy.”

Tạ Nguy không nói lời nào.

Vạn Hưu Tử nhìn hắn chằm chằm, trong đôi mắt lộ ra vài phần ác độc: “Năm đó bổn tọa cứu mạng ngươi, miễn cho ngươi không phải chết dưới đao của Bình Nam Vương. Người ta thường nói, tích thủy chi ân, đương dũng tuyền tương báo. Ngươi thì hay rồi! Bổn tọa những năm gần đây dốc lòng đào tạo, vậy mà lại tạo nên đại họa cho chính mình. Lấy oán trả ơn, không hổ là nhi tử của Tiêu Viễn, đúng là nhất mạch tương truyền!”

Trong lòng Khương Tuyết Ninh liền giật thót.

Trên mặt Tạ Nguy lại không có biểu cảm gì, hắn ngước mắt nhìn thẳng Vạn Hưu Tử, bàn tay ở trong tay áo có một thoáng nắm chặt lại.

Nhưng hắn không phải người dễ bị chọc giận.

Gặp phải kế kích tướng như vậy, cũng chỉ nói: “Ngươi cứu ta chẳng qua là vì muốn giữ lại một nước cờ tốt, để ngày nào đó khiến cho Hoàng tộc và Tiêu thị đẹp mặt. Nếu đã như thế, nhiều năm như vậy, ta ở trong triều giúp ngươi hòa giải, gửi mật báo cho giáo phái, đã đền đáp hết sạch rồi. Đây vốn là việc đôi bên cùng có lợi, không ai nợ ai, nói cái gì mà lấy oán trả ơn?”

Vạn Hưu Tử nổi cơn thịnh nộ, một tay chộp vào tay vịn ghế dựa, bỗng nhiên đứng bật dậy, giơ tay chỉ vào mặt hắn rồi quát: “Hay cho câu không ai nợ ai! Nếu mấy năm nay ngươi tận tâm tận lực vì Thiên giáo ta thì cũng thôi đi. Nhưng ngươi cho rằng ta không quan tâm đến mọi việc trong giáo, thì ta thành người mù rồi hay sao? Những chuyện mờ ám ngươi đã làm, có chuyện nào ta không rõ sao? Ngoài sáng là vì Thiên Giáo, trong tối là vì chính mình! Từ khi đến kinh thành, các phân đà phương bắc có từng để giáo thủ ta vào trong mắt đâu? Ai nấy cũng đều trở thành chó săn của ngươi! Trong mắt ngươi, còn có giáo thủ là ta, còn có nghĩa phụ là ta hay sao?”

Khi Tạ Cư An còn niên thiếu, thật sự là tài trí kinh người.

Trên dưới Thiên Giáo, ai có thể so được với hắn?

Lúc đầu Vạn Hưu Tử đưa đứa nhỏ thân mang huyết hải thâm thù này trở về Kim Lăng, lại không ngờ hắn có bản lĩnh lớn đến vậy; tận mắt thấy hắn thông minh hơn người, tâm tư kín đáo, chỉ nghĩ Thiên

Giáo có thêm một cánh tay thật đắc lực, luôn luôn tạo điều kiện, thậm chí để hắn cùng xử lý việc trong giáo, ngồi ngang hàng với Công Nghi Thừa, muốn đối phương vì thế mà mình nói gì sẽ nghe nấy; không ngờ hắn là người có chủ ý lớn, bên ngoài mặt không hề có sai sót gì, nhưng bên trong lại có dã tâm bừng bừng, dần dần lớn thành một quái vật khổng lồ, thậm chí đến bản thân Vạn Hưu Tử cũng không thể không kiêng kị ba phần!

Vốn tưởng rằng có thể khống chế hắn, khiến hắn dốc sức bán mạng cho mình, vậy mà trong chớp mắt hắn lại trở thành lưỡi dao sắc treo trên cổ mình, nỗi hận này ai mà chịu đựng nổi?

Vạn Hưu Tử căm ghét hắn đến cực điểm.

Chỉ là hiện tại, đầu tiên là không có Công Nghi Thừa, sau là đã mất Tạ Cư An, trên dưới Thiên Giáo không khỏi có chút lòng người tan rã, hơn nữa chuyện dấy binh tạo phản cũng không phải là chuyện đơn giản gì, tuổi tác ông ta đã cao, cho dù chú trọng dưỡng sinh thế nào, cũng không còn sung sức như xưa, dần cảm thấy tâm lực tiều tụy.

Sau sự so sánh, ông ta càng hận Tạ Nguy thấu xương.

Ông ta nói một tràng những câu mang ngữ khí vô cùng tức giận, càng có kiểu từ trên cao nhìn xuống nghiêm khắc chất vấn.

Nhưng hai chữ “nghĩa phụ” kia rơi vào tai Tạ Nguy, chỉ thổi lên lửa giận dữ dội trong lòng hắn, thậm chí nhớ tới cung đình tràn ngập máu tươi, thi thể chồng chất như núi, cảm giác ghê tởm ăn sâu vào xương tủy bắt đầu trỗi dậy.

Vậy mà lại cười một tiếng.

Hắn hờ hững nhắc nhở: “Giáo thủ hẳn đã quên, hơn hai mươi năm trước, Tạ Nguy đã bỏ cái tên cũ, có mẹ không cha, có cha coi như đã chết. Nghĩa tử của ngài, họ Tiêu tên Định Phi, bây giờ đang ở kinh thành tận hưởng phú quý.”

Đại danh của Định Phi công tử, Thiên Giáo có ai không hay, có ai không rõ?

Đám giáo chúng nhớ tới trong lòng đều thấy quen thuộc.

Trong đám này có vài người trẻ tuổi, tựa hồ nhớ tới diễn xuất của vị hỗn thế ma vương kia, không nhịn được rùng mình một cái, cúi đầu xuống thấp hơn một chút.

Vạn Hưu Tử nghe thấy lời này, thiếu chút nữa thì máu xộc lên đến đầu, đầu váng mắt hoa!

Tên Tiêu Định Phi đáng chết kia những năm qua không học vấn không nghề nghiệp, đã gây ra cho ông ta biết bao rắc rối, mang đến cho Thiên giáo biết bao phiền toái!

Ông ta đột nhiên tỉnh ngộ: “Hóa ra tên hỗn trướng này là do ngươi cố ý chọn! Được, được lắm!”

Tạ Nguy cũng không phủ nhận, chỉ nói: “Ta đã đến đây đúng như lời hẹn, nếu giáo thủ muốn luận tội, tội thế nào thì cứ xử như thế đi. Giáo thủ cũng đã giam Khương Tuyết Ninh vài ngày, bây giờ nên thả đi rồi chứ?”

Vạn Hưu Tử nhìn về phía Khương Tuyết Ninh: “Vội gì chứ?”

Ông ta lạnh lùng cười, lại giơ tay ra hiệu cho đạo đồng bên cạnh: “Đã tới đây một chuyến, Thiên Giáo ta cũng không phải đầm rồng hang hổ gì, vậy cứ mời nàng ở lại đây thêm mấy ngày, cùng bần đạo đọc kinh chơi cờ, để giải sầu cũng được!”

Các đạo đồng kia đi bước tới.

Khương Tuyết Ninh trong lòng kinh sợ, tuy biết lão đầu xấu xa này đang dùng mình để uy hiếp Tạ Cư An, nhưng khi thấy đạo đồng kia đi về phía mình, cũng không khỏi dựng tóc gáy, cuối cùng không nhịn nổi sự tức giận trong lòng liền quát ra lời.

Nàng chỉ cắn răng nói: “Lão yêu đạo có chuyện gì thì nói thẳng, đứng nói cả nửa ngày trời cũng chưa gọi người đánh cho tên họ Tạ một trận, ta thấy không giống như hắn bị ngươi uy hiếp, mà là ngươi phải cầu xin hắn! Giả vờ là con rùa đen gì chứ! Ngươi dám sai người động tay động chân, tính tình cô nãi nãi này không được tốt, không cẩn thận cắn phải lưỡi tự sát, xem ngươi còn lấy gì để đánh cược!”

Vạn Hưu Tử không ngờ được, vậy mà bị con nhóc này nói một lời liền bóc trần hết, trên mặt ngay lập tức sa sầm lại.

Những đạo đồng kia muốn xông lên để bịt miệng nàng.

Thân hình Tạ Nguy rốt cuộc thoáng lung lay, nhưng lại nhẫn nại không động đậy, lạnh lùng nói: “Đừng chạm vào nàng!”

Những đạo đồng này đều hầu hạ bên cạnh Vạn Hưu Tử, giáo chúng bên ngoài không biết thủ đoạn của Tạ Nguy, bọn họ lại vô cùng rõ ràng, nghe thấy giọng nói này, gần như lạnh đến nỗi rùng mình, bọn hắn liền ngừng lại theo bản năng, nhìn về phía Vạn Hưu Tử.

Đuôi lông mày của Vạn Hưu Tử nhướng lên.

Ông ta hài lòng nở nụ cười: “Đau lòng rồi à?”

Tạ Nguy không trả lời, lại nói: “Công Nghi Thừa là do ta giết.”

Giọng nói của hắn rất bình tĩnh.

Thế nên thoạt nghe, chỉ nghĩ là hắn đang nói điều gì đó rất bình thường.

Nhưng đợi khi mọi người chậm lại một nhịp, cuối cùng mới phản ứng lại chuyện hắn nói là gì, chỉ cảm thấy giống như sấm sét giáng xuống mặt đất, khiến người ta đầu choáng mắt hoa, quả thực không thể tin được hắn đang nói gì!

Đến cả Vạn Hưu Tử cũng ngỡ ngàng, liền nhớ lại chuyện chiến dịch Thông Châu xảy ra vào hai năm trước, trong lòng không khỏi cảm thấy ớn lạnh, cùng với đó, ngọn lửa giận dữ bùng lên ngập trời!

Cả người ông ta như sắp muốn nổ tung rồi!

Công Nghi Thừa chính là cánh tay đắc lực của ông ta, vô cùng trung thành với ông ta, thậm chí còn là người mấu chốt để kiềm chế Tạ Nguy!

“Ngươi lại dám thừa nhận à!”

Giọng nói của Vạn Hưu Tử cơ hồ như rít ra từ kẽ răng.

“Ta biết mà, ta biết ngay mà!”

Tạ Nguy cơ hồ như không thèm để ý đến câu nói gây chấn động của mình, lại tiếp tục giáng thêm sấm sét: “Ta đã làm bao nhiêu phần sức lực cho Thiên giáo, điều này rõ như ban ngày; Công Nghi Thừa vừa đến kinh thành, liền khoa tay múa chân, không biết tốt xấu, không thể trách ta ra tay tàn nhẫn với ông ta được. Sau khi giết chết người này, từ kinh thành đến những nơi lệ thuộc, tất cả phân đà trong giáo đều rơi vào tay ta, giả vờ nghe theo tổng đà, nhưng thực ra chỉ nghe lệnh của ta. Ngươi bây giờ khởi sự, từ nam ra bắc, nếu được giáo chúng phương bắc nội ứng ngoại hợp, san bằng hoàng thành chẳng qua là chuyện sớm chiều. Có điều thật không đúng lúc, ta đã đoán trước giáo thủ không cam tâm tình nguyện bỏ qua, nên đã nhắn lại một câu, nếu không có mệnh lệnh của ta, khi bắt đầu chiến sự liền quy phục triều đình. Đại chiến sắp tới, mặc dù muốn tính sổ cũng không phải ngay trước mắt, ta tin tưởng với thủ đoạn của Thẩm Lang, nhất định sẽ xếp những giáo chúng này vào trong quân trước, xong việc mới từ từ tính sổ.”

Vạn Hưu Tử nói: “Tính kế hay lắm! Để đối nghịch với ta, ngươi còn mượn cả lực của triều đình và cẩu hoàng đế, quên luôn cả huyết hải thâm thù rồi.”

Tạ Nguy nói: “Ta hiển nhiên có ý chí tự lập, không muốn dựa vào hơi của kẻ thù. Vốn định tính toán tự mình khởi sự, nhưng bây giờ thế lực không bằng ngươi, không thể không cúi đầu. Ta cũng không muốn uy hiếp giáo thủ, chỉ muốn lấy việc này đổi bằng việc giáo thủ thả Khương Tuyết Ninh. Báo thù chính là việc lớn nhất trong lòng ta, tự mình dấy binh, hay là cùng giáo thủ dấy binh, với ta mà nói cũng không có khác biệt quá lớn. Còn mong giáo thủ giơ cao đánh khẽ, Độ Quân bất tài, nguyện dâng lên bản đồ binh lực bố phòng của triều đình ở chín thành trọng điểm tại hai tỉnh Hồ Bắc, An Huy, trợ giúp cho giáo ta khởi sự.”

Tục ngữ có câu, kẻ địch của kẻ địch, chính là bạn.

Sở dĩ lúc Vạn Hưu Tử còn trẻ rất tin tưởng Tạ Nguy, là bởi ông ta biết thân thế của Tạ Cư An, cũng biết thù hận trong lòng hắn sâu đến nhường nào. Một người như vậy, bị thân tộc vứt bỏ, làm quân cờ của hoàng tộc, bất luận thế nào cũng không có khả năng đứng về phía triều đình. Mà vì một ngày nào đó có thể báo thù, hắn tất nhiên sẽ tận tâm tận lực vì Thiên giáo.

Tuy rằng về sau hắn làm chuyện ngày càng lớn, nhưng cũng chưa thật sự làm chuyện gì gây trở ngại hay làm Thiên giáo suy yếu.

Kể cả là giờ này khắc này…

Vạn Hưu Tử cũng có đủ lý do để tin rằng Tạ Nguy hận triều đình thấu xương, sẽ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích. Nếu không thể

tự mình khởi sự, phải nhờ cậy Thiên giáo, cũng không phải chuyện không có khả năng.

Thế lực của Thiên giáo chủ yếu đều ở phương nam, còn ở phương bắc tuy nhân cơ hội Tạ Nguy vào triều làm quan để âm thầm phát triển giáo chúng, nhưng rốt cuộc đều nằm trong tay Tạ Cư An. Cái chết của Công Nghi Thừa càng khiến cho giáo thủ là ông ta mất đi quyền kiểm soát phía bắc.

Đến nay khởi sự, nhìn thế như chẻ tre.

Nhưng trong lòng ông ta biết rõ, càng về phía bắc càng khó đánh, hai tỉnh Hồ Bắc, An Huy lại càng là khúc xương khó gặm, nhưng đối với Thiên giáo lại là hai điểm quan trọng nhất, chiếm cứ hai tỉnh này, liền coi như chiếm cứ được hạ du sông Trường Giang, đặc biệt là Giang Thành Hồ Bắc, nơi nối liền chín tỉnh, thật sự là một miếng thịt béo bở.

Nếu nói không động tâm, thì đó là giả.

Nhưng nếu thả Khương Tuyết Ninh đi, trong tay ông ta liền mất đi quân bài để uy hiếp Tạ Cư An, tuy còn chưa biết nữ nhân này rốt cuộc chiếm vị trí ra sao trong lòng hắn, nhưng bất luận thế nào cũng không thể thả đi trước được.

Hơn nữa…

Tạ Cư An tới thì đã tới rồi, cũng không tính là nằm ngoài dự đoán của Vạn Hưu Tử. Nhưng mọi thứ đúng như dự liệu, mọi chuyện phát triển thuận lợi thế này, lại khiến ông ta không khỏi đa nghi: Ngay cả thử cũng không thử, đại quân ở biên quan Hân Châu án binh bất động, tình thế tốt đến vậy? Tạ Cư An thật sự có thể buông bỏ được, lại còn một mình mạo hiểm chỉ vì một nữ nhân?

Trong phòng tĩnh lặng không một tiếng động.

Vạn Hưu Tử nhìn chằm chằm Tạ Nguy, tựa như đang suy xét.

Khương Tuyết Ninh không ngờ được người này lại một mình tới nơi nguy hiểm như vậy, từng câu từng chữ, lại có chút tư thế đảo khách thành chủ, hơn nữa còn tuyên bố muốn hợp tác với Thiên giáo? Sao nàng lại có chút không tin lắm…

Tạ Nguy cũng không hề thúc giục, chờ Vạn Hưu Tử suy xét.

Một lúc sau, cuối cùng Vạn Hưu Tử mới vỗ tay cười, nói: “Ai cũng nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Tạ Cư An ngươi cũng có lúc “Trùng quan nhất nộ vi hồng nhan”*! Hay lắm. Chỉ có điều, chuyện này quan trọng, bổn tọa cần phải suy xét, tóm lại hai người các ngươi đều ở lại đây, bây giờ khởi sự vẫn đang thuận lợi, không vội. Nhưng còn các ngươi, tình nhân gặp mặt, lại chỉ nói chuyện với lão già này cả nửa ngày, thật sự không hay.”

*“Trùng quan nhất nộ vi hồng nhan”, gốc 冲冠一怒为红颜, là một câu thơ trong bài “Viên Viên Khúc” của tác giả Ngô Vĩ Nghiệp, tạm dịch: anh hùng giận dữ vì hồng nhan.

Viên Viên là một danh kỹ ở miền Giang Nam, là một trong Tần Hoài bát tuyệt thời Minh mạt. Viên Viên được Ngô Tam Quế cứu khỏi lầu xanh và hai người đính ước với nhau. Ngô Tam Quế được phong làm Tổng binh, chỉ huy quân đội trấn thủ Sơn Hải quan. Năm 1644, Lý Tự Thành lãnh đạo quân khởi nghĩa tiến vào chiếm kinh đô Bắc Kinh, vua Minh Tự Tông tự tử. Ban đầu Ngô Tam Quế định đầu hàng nghĩa quân, nhưng nghe tin Trần Nguyên đang bị bộ tướng của Lý Tự Thành là Lưu Tông Mẫn chiếm đoạt, Ngô Tam Quế bèn cầu viện quân Mãn, dẫn quân Mãn Thanh vượt Sơn Hải quan, mượn tiếng trả thù cho vua Minh, tiến vào Bắc Kinh, đánh bại nghĩa quân của Lý Tự Thành. Quân Thanh thừa thắng chiếm luôn toàn lãnh thổ Trung Quốc. Ngô Tam Quế tìm lại được Trần Viên Viên và được nhà Thanh phong vương, phái đi trấn thủ miền tây nam, cuối đời đi tu làm đạo sĩ (nguồn: thivien.net)

Câu này ý chế giễu Ngô Tam Quế chỉ vì danh kỹ Tô Châu Trần Viên Viên mà hai tay dâng tặng cả giang sơn người Hán cho Mãn Thanh.

Khương Tuyết Ninh trong lòng thầm trợn trừng mắt.

Vạn Hưu Tử trong chốc lát như biến thành người tốt, chỉ xua xua tay ý bảo mọi người ra ngoài, sau đó lại nói với Tạ Cư An: “Độ Quân, bổn tọa cũng không muốn làm khó ngươi, thôi thì cho ngươi và nữ oa này chịu thiệt thòi chút nghỉ lại đây một lát, cũng dễ dàng nói chuyện riêng với nhau. Đợi đến ngày mai, bổn tọa sẽ cho ngươi câu trả lời.”

Sau khi nói xong, ông ta liền cười híp mắt đi ra ngoài.

Tất cả mọi người cũng rời đi.

Tuy rằng bảo hai người họ ở lại đây nghỉ ngơi một đêm, nhưng khi đạo đồng cuối cùng ra khỏi cửa, cũng không lưu tình chút nào, thẳng thừng khóa cửa phòng lại. Giáo chúng ở ngoài hành lang cũng chưa rời đi, rõ ràng là muốn đề phòng hai người bọn họ chạy trốn.

Trong phòng chỉ còn Tạ Cư An đang đứng tại chỗ và Khương Tuyết Ninh bị trói vào trụ tròn.

Đến tận lúc này, Khương Tuyết Ninh mới phát hiện sống lưng mình ớn lạnh, khi nghe Tạ Nguy và Vạn Hưu Tử nói qua nói lại, nàng bất giác toát ra mồ hôi lạnh khắp người.

Bây giờ người đi rồi, sự căng thẳng ban nãy cũng được thả lỏng.

Nếu không phải còn có sợi dây thừng đỡ lại, chỉ sợ cả người nàng đã mềm nhũn ra.

Tạ Nguy không nói gì, đi qua chỗ nàng, đưa tay muốn giúp nàng cởi bỏ dây thừng.

Khương Tuyết Ninh quay đầu chăm chú nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn, trong một khoảnh khắc này lại có cảm giác không nói nên lời, lúc an tĩnh lại, liền cảm nhận thấy sự im lặng bao trùm lấy nàng, khiến đáy mắt nàng hơi chua xót.

Người này lại thật sự dám hy sinh mạo hiểm vì nàng…

Nàng nói: “Ngươi thật sự điên rồi.”

Tạ Cư An rũ mi mắt, dừng một lát, nói: “Nàng còn không biết sao?”

Dây thừng kia buộc quá chặt, khẽ động đã khiến cổ tay nàng đau.

Khương Tuyết Ninh cười lên, ra vẻ ung dung nói: “Ta còn tưởng bị Thiên Giáo bắt đi là cơ hội, bọn họ uy hiếp ngươi, ngươi không đến, giữ lại ta cũng vô dụng, sau đó ta giở chút mánh khóe vặt vãnh, sau đó cho lão yêu đạo kia chút tình báo trong cung, biết đâu trong họa có phúc, thoát được tầm tay của ngươi, cứ thế được tự do thì sao? Ngươi thì hay rồi, chân trời góc bể cũng không buông tha ta.”

Giờ phút này hai người đều bị giam cầm, nàng không muốn bầu không khí quá nặng nề mới nói ra những lời này.

Nhưng Tạ Nguy hoàn toàn không đáp lời.

Hắn tháo được nút thắt, nhưng lại không thể lập tức gỡ bỏ được hết ra. Thế là lúc này hắn mới chú ý tới, ngón tay mình tháo nút dây thừng lại hơi run rẩy rất nhẹ, khó mà thấy được.

Rất lâu sau Khương Tuyết Ninh vẫn không nghe hắn đáp lại, còn tưởng người này tức giận rồi, nhưng chuyển sang nhìn hắn, ánh mắt theo đó nhìn xuống, đã thấy bàn tay Tạ Nguy chầm chậm rút lại nắm chặt.

Chỉ là hắn không nói gì.

Vẫn không đáp như cũ, tiếp tục tháo dây thừng kia.

Ánh mắt Khương Tuyết Ninh lưu chuyển, nhìn hắn nửa ngày, bỗng nói: “Tạ Cư An, ta có một chuyện rất hiếu kỳ.”

Tạ Nguy liếc nhìn nàng.

Khương Tuyết Ninh tằng hắng một tiếng, liền cắn cắn môi, nét mặt không nhịn được mà vẫn muốn nhịn cười: “Ta thấy ngươi lúc đó được lắm mà. Thể hiện lâu như thế, hóa ra còn chưa từng ngủ cùng nữ nhân, vẫn còn là một đứa trẻ sao?”

“…”

Ban đầu Tạ Nguy không kịp phản ứng.

Mà sau khi ý thức được rốt cuộc Khương Tuyết Ninh đã nói gì, gương mặt gần như cấp tốc sa sầm lại.

Khương Tuyết Ninh trông thấy vẻ mặt này của hắn, cuối cùng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Dáng vẻ này của nàng giống hệt như cuối cùng cũng bóc được điểm yếu của người khác, có chút tư thái phách lối không hề kiêng nể, giương nanh múa vuốt, quả thật rất đáng hận!

Gân xanh trên trán Tạ Nguy đều giật lên.

Hắn vẫn không nhịn được, môi mỏng nhếch lên, thẳng thừng đạp nàng một cái, ra hiệu nàng kiềm chế lại, đàng hoàng một chút.

Cú đạp này thật ra không nhẹ không nặng, cũng không đau.

Có điều Khương Tuyết Ninh thấy dáng vẻ như muốn giết người của hắn, cuối cùng vẫn không muốn làm thái quá, nhịn cười mấy lượt, cố kiềm lại không ít, chỉ là trên mặt vẫn lộ vẻ chế nhạo ranh mãnh như cũ.

Lúc này Tạ Cư An mới lần nữa cúi đầu tháo dây thừng cho nàng.

Chỉ là hiện tại, run rẩy rất nhỏ ban nãy đã biến mất không còn nữa.

Hắn bỗng ngơ ngẩn.

Nhìn những vết hằn dây thừng chồng chéo đan lấy nhau trên cổ tay Khương Tuyết Ninh, Tạ Cư An hồi tưởng lại trò đùa khác người của nàng vừa rồi, giờ khắc này, rốt cuộc đã cảm nhận được sự quan tâm chu toàn không nói thành lời của nàng.

Tạ Cư An là người tâm tư thấu suốt đến bực nào?

Thoáng nghĩ, hắn đã biết nàng cố ý đùa giỡn như thế để cắt ngang, hóa giải tâm trạng của hắn.

Chỉ là Ninh Nhị, nàng có biết, đó không phải bởi bản thân rơi vào hiểm cảnh, mà sự sợ hãi vẫn còn sau khi thấy nàng bình an vô sự…

Rốt cuộc Tạ Nguy cũng tháo bỏ được dây thừng trói nàng.

Hai tay Khương Tuyết Ninh gần như không còn cảm giác, tê dại hết cả, hơi cử động thôi đã đau, trong lòng không khỏi thăm hỏi một lượt mười tám đời tổ tông nhà Vạn Hưu Tử.

Tạ Nguy lại nói rất khẽ: “Ở đây đợi ta.”

Khương Tuyết Ninh ngẩn ra: “Ngươi muốn đi đâu?”

Tạ Nguy không đáp, ánh mắt nhìn cửa sổ hướng bắc đang đóng chặt kia, chân liền dời bước theo, chỉ nhìn ra ngoài qua khe hở rất hẹp.

Khương Tuyết Ninh cũng căng thẳng, không dám lên tiếng.

Hình như Tạ Nguy muốn mở cửa sổ ra, làm gì đó.

Nhưng vừa đưa tay lên, ánh mắt lưu chuyển, hắn lại cau mày, quay người trở lại trước mặt Khương Tuyết Ninh, vậy mà đưa ngón cái tay phải lên, chà sát lên môi nàng. Lòng ngón tay ấm áp, dùng chút lực, dường như muốn để lại dấu vết gì trên môi.

Khương Tuyết Ninh trước hết là giật mình, sau đó là không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khóe môi bị chà sát hơi đau.

Nàng không khỏi nói: “Làm gì vậy?”

Cánh môi mềm mại, ngón tay vừa áp lên, đã hơi chuyển động theo. Chỉ dùng ngón tay không hề dễ dàng để lại vết tích như hắn vốn tưởng. Huống chi xúc cảm trơn bóng nhất thời này đột nhiên đánh thức sự nồng nhiệt mãnh liệt trong lòng hắn.

Ngón tay bỗng nhiên ngừng lại ở khóe môi nàng.

Tạ Cư An không hề báo trước, cúi đầu liền áp xuống một nụ hôn đánh úp. Ngậm mút khẽ cắn, nửa là thương tiếc, nửa lại là hung ác, một phen giày vò, hơi thở dồn dập mới buông nàng ra.

Đôi môi vốn màu anh đào, đã tươi tắn ướt át hơn, thậm chí bởi sự quá phận của hắn mà còn hơi sưng đỏ lên.

Khương Tuyết Ninh mở to mắt nhìn hắn.

Thật lâu sau, rốt cuộc nàng cũng phản ứng được, đưa tay lên lau môi mình, phẫn nộ trào lên, lại sợ nói quá lớn để người ngoài nghe thấy, nên thấp giọng cắn răng nói: “Ngươi có bệnh à?”

Tạ Nguy mấp máy môi, vành tai hơi ửng đỏ lên, nhưng lời ra khỏi miệng lại ra vẻ thản nhiên: “Diễn vở kịch hay.”

Khương Tuyết Ninh vẫn không hiểu gì cả.

Tạ Nguy bị nàng nhìn chằm chằm đến mức hơi mất tự nhiên, quay người lại đi đến trước cửa sổ, vừa đi vừa nói: “Vạn Hưu Tử nói với nàng chuyện trước kia của ta rồi?”

Trong lòng Khương Tuyết Ninh khó chịu, cảm giác vẫn không hiểu nổi hắn.

Thế là cười lạnh: “Nói rồi, nhiều lắm đó. Gì mà tu luyện với không tu luyện đó.”

Ngón tay Tạ Nguy đặt trên bệ cửa sổ chợt dừng lại, quay đầu nhìn nàng: “Nàng trả lời hắn thế nào?”

Khương Tuyết Ninh vô thức nói: “Không trả lời.”

Tạ Nguy thoáng nhìn nàng: “Nếu lần sau hắn lại thăm dò về chuyện tu luyện, nàng cứ nói là có.”

Khương Tuyết Ninh: ??!

Chương 227: Kêu

Rốt cuộc người này muốn làm gì?

Hiện tại rõ ràng Vạn Hưu Tử muốn nàng áp chế hắn, nhưng hắn không những không rũ sạch quan hệ với nàng còn bảo nàng lần sau nói hai người đã từng tu luyện?

Khương Tuyết Ninh thực sự không hiểu.

Tạ Nguy nói xong, cũng đã mặc kệ nàng phản ứng thế nào, lại chuyển sang nhìn bên cửa sổ, sau khi nhìn hồi lâu, thoáng suy tư, hắn lại kéo tay áo rộng dài của mình lên, tháo xuống lưỡi đao rất mỏng luôn buộc ở cổ tay.

Khương Tuyết Ninh: "…"

Nàng cúi đầu nhìn đi nhìn lại mớ dây thừng vừa tháo ra còn bên chân mình, lại ngẩng đầu lên nhìn lưỡi đao Tạ Nguy cắm vào song cửa sổ, đuôi mắt hơi giật: "Ngươi đã mang theo đao, sao lúc nãy tháo dây thừng lại không dùng?"

Đã mang theo đao, phí sức tháo làm gì, thẳng thừng cắt phăng đi không được sao?

Tạ Nguy đã nhẹ nhàng đẩy được miếng chêm chốt khung cửa sổ ra, lúc bị nàng hỏi, động tác hơi ngưng lại giây lát, im lặng lúc lâu sau mới đáp: “Quên.”

Khương Tuyết Ninh: “…”

Thế cũng quên được, ngài quả là tài giỏi!

Tạ Cư An không nói dối, ban nãy cởi trói cho nàng, hắn thực sự không nghĩ tới chuyện gì khác. Sau khi tháo được dây thừng, muốn thực hiện kế hoạch mình đã định ra, mới tự nhiên nhớ tới đao ở cổ tay.

Trên dưới Thiên Giáo đều nói hắn là người làm việc dựa vào đầu óc.

Thấy hắn đi tay không vào, lúc soát người cũng không hề cảnh giác. Huống chi lưỡi đao này cực mỏng, lúc buộc vào cổ tay, chỉ cần nắm chặt tay thành quả đấm, khiến cơ bắp trên cẳng tay cứng lên, sẽ không sờ thấy gì quá khác thường.

Cho nên mới dễ dàng mang theo vào như vậy.

Cửa sổ này không lớn, đẩy nhẹ ra thành một khe hở hẹp, đã có thể nhìn thấy, dù là phía sau căn phòng cũng thấy được (?).

Chỉ là căn phòng này vốn đã ở khoá viện, góc đông bắc là tường viện.

Tạ Nguy thoáng suy tư, nói với Khương Tuyết Ninh: “Ta ra ngoài trước, bất kể nghe thấy động tĩnh gì, nàng cũng đừng kinh hoảng. Đợi thêm một lát, đến khi ta về.”

Khương Tuyết Ninh ngẩn ra, còn chưa kịp trả lời, hắn khẽ khàng đẩy cửa sổ ra, lại không một tiếng động leo ra ngoài, ngay sau đó liền nghe tiếng la hét bên ngoài, dường như hơi kinh ngạc sợ hãi, nhưng còn chưa dứt đã bị người ta cắt ngang, hoàn toàn im bặt.

Thoáng có tiếng phun ra bắn tung toé.

Rất nhanh những giáo chúng Thiên Giáo trông coi bên ngoài đã phát hiện bất thường, hô to: “Chạy ra ngoài rồi, bọn họ muốn trốn!”

Khương Tuyết Ninh lập tức hãi hùng khiếp vía.

Bên ngoài Tạ Nguy lại không hề hoảng loạn, xoay chuyển lưỡi đao, sau khi giết một người trước, hắn liền nhanh chóng đoạt lấy bội đao của giáo chúng xui xẻo này, lại vạch một đao trên cổ người này, che giấu vết thương do lưỡi đao mỏng sắc bén của mình tạo nên trước đó.

Có người đuổi kịp.

Nhưng những giáo chúng Thiên Giáo này đều biết thân phận hắn khác biệt, có phần cố kỵ, chỉ muốn bắt hắn, ra tay không dứt khoát, trái lại bị hắn tìm được cơ hội, chém một đao ngã xuống đất.

Hắn biến mất vào khi rừng trúc cạnh tường viện, chỉ vung máu dính trên lưỡi đao sang phía đông tường viện, để lại dấu chân trên tường, bản thân hắn thì không vượt tường ở đây rời đi mà xoay người vượt tường ở dưới tán cây hoè cao nhất ở góc đông bắc.

Phân đà này của Thiên Giáo ngoài lỏng trong chặt.

Bên trong canh giữ cực nghiêm, bên ngoài lại không dám để quá đông người trông coi cũng chỉ sợ bại lộ vì là địa bàn của quan phủ.

Nhưng đây vừa khéo thành cơ hội tốt cho hắn.

“Người đâu?”

“Trên tường có máu! Có cả dấu chân!”

“Nhanh, nhất định đã chạy ra ngoài rồi, đuổi theo đường hướng bắc!”

…

Bên trong sơn trang lập tức đèn đuốc sáng rỡ, đâu đâu cũng ầm ĩ nhốn nháo, bọn giáo chúng qua lại hô hào, còn có người hối hả chạy đi bẩm báo Vạn Hưu Tử.

Lúc này, Tạ Nguy đã men theo bên ngoài góc tường đông bắc, thong dong đi đến tường phía bắc, đi chừng hai mươi bước, thì áp vào tường nghe động tĩnh bên trong.

Hết thảy như hắn dự liệu.

Sau khi biết người trốn đi, bên trong lập tức hoảng lên, lập tức có người sai sử người cầm chìa khoá mở cửa xem xét tình hình, chỉ nói: “Chỉ có một người trốn, cô nương kia vẫn còn đây!”

Ai ngờ được Tạ Cư An một mình đến đây, ra vẻ không quan tâm đến sống chết, giờ lại bỏ Khương Tuyết Ninh lại, một mình chạy trốn?

Có thể nói tất cả mọi người đều không hề chuẩn bị.

Thậm chí có một thắc mắc nghĩ hoài không hiểu: Nếu đã muốn chạy, ban đầu cần gì phải mạo hiểm như thế?

Nhưng tóm lại người đã trốn đi, nếu không nhanh bắt người về, lát nữa giáo thủ nổi giận truy trách, không ai đảm đương nổi. Nên những người bên dưới này căn bản không kịp nghĩ nhiều đã vội vã điều động nhân thủ, quá nửa vượt tường đuổi theo, không ít người cũng tìm kiếm theo bờ tường phía bắc, người vốn canh giữ ở gian phòng trong khoá viện kia liền ít đi.

Tạ Nguy nghe thấy những người đuổi theo hắn đều dần dần đi xa, thoáng tính toán, liền nín thở vượt tường phía bắc mà vào.

Vừa vào là đến phía trước gian phòng.

Giáo chúng ở lại trông coi Khương Tuyết Ninh không còn bao nhiêu, vả lại không ai xem Khương Tuyết Ninh trong phòng ra gì, dù sao nam tử sức dài vai rộng chạy được, nữ lưu yếu đuối e rằng nhường nàng hai tay cũng không trốn đi được, nên hơi phân tâm buông lỏng, mấy người còn đang khó hiểu vì sao Tạ Nguy đột nhiên trốn đi.

Đao Tạ Nguy mang theo cũng đúng lúc này kề vào gáy bọn họ.

Hai tiếng động vang lên, người đã ngã xuống đất.

Người bị giết trước máu tươi đang chảy dài, cố sức quay đầu lại, mới thấy rõ là Tạ Nguy, lập tức sợ hãi trợn mắt. Nhưng máu từ vết thương đâu thể bịt lại được? Không kêu được tiếng nào đã ngã xuống.

Mấy người còn lại hoàn toàn sợ ngây ra…

Không phải nói chạy trốn theo hướng bắc sao?

Sao lại về đây rồi?

Có người phản ứng nhanh đã lập tức nghĩ đến chiêu giương đông kích tây, cố ý điệu hổ ly sơn, quay đầu lại tung ra hồi mã thương về cứu nữ nhân trong phòng.

Nhưng dù sao cũng đã muộn.

Đánh với bọn họ, rốt cuộc Tạ Nguy vẫn chiếm ưu thế, vết thương ở hông đã bình phục gần như hoàn toàn, dù vẫn ảnh hưởng một chút đến hành động của hắn như cũ, nhưng hắn động thủ giết người thực sự gọn gàng dứt khoát, nhắm thẳng vào nơi quan trọng, căn bản không chờ bọn họ kịp làm ầm lên đã kết liễu tính mạng.

Khoá móc ở cửa phòng đã bị mở ra từ lúc trước.

Áo bào trắng như tuyết của Tạ Nguy dính đầy máu, thẳng thừng đạp cửa, bước nhanh vào.

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn với vẻ không dám tin.

Hắn lại không kịp giải thích, kéo nàng chạy ra ngoài.

Lúc này giáo chúng đi xa đuổi theo hắn chưa về, giáo chúng lân cận trông coi còn chưa rõ tình hình, chỉ cần có thể đưa Khương Tuyết Ninh vượt qua bức tường phía bắc gần nhất mà hắn vừa nhảy qua, xem như đã ra ngoài được nửa đường.

Khuôn mặt Tạ Cư An trầm tĩnh, bước chân lại không hề chậm.

Ngay lúc hắn nắm chặt tay Khương Tuyết Ninh, một chân bước ra khỏi cửa, mũi kiếm sắc bén của một thanh trường kiếm sáng như

tuyết thình lình xuất hiện, vừa vặn chặn đường hắn. Phàm hắn tiến nửa bước nữa, mũi kiếm này sẽ vạch rách mi tâm hắn!

Trong lòng bàn tay Khương Tuyết Ninh đã đổ mồ hôi, cả kinh hít sâu một hơi, nhìn theo hướng mũi kiếm, liền thấy rõ người cầm kiếm là một giáo chúng với gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị. Mà sau lưng đạo đồng này, một nhóm giáo chúng Thiên Giáo đã cầm đuốc vây quanh trước khóa viện.

Vạn Hưu Tử chậm rãi đi ra từ đám đông.

Tạ Nguy nhìn về phía ông ta.

Vạn Hưu Tử chắp tay dừng bước, nhìn lướt qua Tạ Nguy, lại nhìn Khương Tuyết Ninh phía sau hắn, ánh mắt dừng ở vết đỏ mập mờ lưu lại trên môi Khương Tuyết Ninh, lại rơi xuống bàn tay hai người họ đang nắm chặt lấy nhau, nói không rõ là giễu cợt hay thương xót, cười nhạt: “Ta đã biết, Tạ Cư An ngươi vẫn luôn có chủ ý, tuyệt không phải người bó tay chịu trói, sớm đã có lòng phòng bị ngươi. Nếu tối nay ngươi không có động tĩnh gì, ta sẽ ngủ không yên ổn! Ngược lại là tiểu phu thê tình thâm nghĩa trọng, quả nhiên là giữ trong lòng, gặp nạn không mạnh ai nấy lo!”

Khương Tuyết Ninh nghe thấy câu này, đột nhiên nhớ lại câu “diễn vở kịch hay” của Tạ Nguy nói lúc trước, mặc dù không biết đến tột cùng hắn mưu tính gì, có mục đích ra sao, nhưng dường như âm thầm hiểu được chút ít.

Lập tức tâm tư thoáng chuyển, lại nói: “Tiểu phu thê gì, lão yêu đạo không được nói bậy huỷ danh dự người ta!”

Tuy nói thế, ánh mắt lại diễn vẻ thoáng chột dạ.

Vạn Hưu Tử thấy nàng như vậy, há có thể tin nàng và Tạ Nguy thật sự thanh bạch?

Càng không dám càng có chuyện mờ ám.

Trong lòng ông ta có phán đoán, cũng chẳng để ý đến tiểu nha đầu chẳng quan trọng gì này, chỉ nhìn Tạ Nguy nói: “Giương đông kích tây, điệu hổ ly sơn, là kế hay. Chỉ tiếc, mưu trí của ngươi có hơn phân nửa là ta dạy, chút mánh khoé ấy cũng muốn giấu được ta, thật sự xem bản toạ mờ mắt sao?”

Dường như Tạ Nguy tự biết sự đã bại, nhẹ nhàng thả lỏng tay ném thanh đao đang cầm xuống đất, dáng vẻ như mặc người xử trí, lại bình thản nói: “Nếu không phải thương thế chưa khỏi hẳn, cử động chậm hơn bình thường, dù ngươi nhìn thấu được mưu kế của ta, chỉ sợ cũng không kịp phản ứng. Chờ lúc ngươi dẫn người đến, ta đã sớm thoát ra. Dù mưu kế khẩn yếu, thời cơ cũng tuyệt đối không thể thiếu, phải xem dùng thế nào, khi nào dùng, ai dùng. Lần này là ta hạ thua một nước cờ, có điều nếu không thử như thế, cuối cùng lại không cam tâm.”

Lời này rất hợp tình hợp lý.

Chớp mắt biến thành tù nhân, còn phải bán mạng cho ông ta, há lại là việc Tạ Nguy làm?

Dù thế nào cũng phải để hắn thử mà thất bại, mới chịu thành thật.

Vạn Hưu Tử nghe vậy không những không giận, ngược lại cười to: "Nay Thiên Giáo đang thịnh, bảo ngươi một lần nữa phụ tá ta, cũng không thiệt thòi cho ngươi! Có điều ngươi cũng không phải người hiền lành dễ đối phó gì…"

Gương mặt ông ta chợt lạnh lùng.

Lúc trước vô cùng khách sáo, đêm nay xuất hiện ngã rẽ như vậy, lại hoàn toàn không buông lỏng, chỉ nghiêm nghị quát lớn với hai bên: "Người đâu, đưa bọn chúng đi giam ở Lăng Hư Các, ngày đêm trông chừng, ngay cả con ruồi bay ra ngoài, ta cũng sẽ lấy đầu các ngươi!"

"Rõ!"

Giáo chúng đã sớm bị cảnh tượng bất ngờ xuất hiện tối nay làm cho kinh sợ toát mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, cũng may thời khắc mấu chốt, giáo thủ nghe nói tình hình lập tức nhìn thấu mưu kế của Tạ Nguy, mới không để người thoát được.

Giờ phút này bọn họ đã tập trung tinh thần, chỉ sợ phạm lỗi, nơm nớp lo sợ đồng thanh đáp lời.

Đến lúc này bọn họ không còn thái độ tốt với hai người Tạ Nguy, Khương Tuyết Ninh nữa.

Rất nhanh, hai người bị áp giải ra khỏi khoá viện, nhốt vào tầng hai của một toà tiểu lâu ở trung tâm sơn trang.

Trên dưới trái phải trước sau, người canh giữ kín không kẽ hở.

Khương Tuyết Ninh bị người ta đẩy vào, nhìn từ trên xuống dưới, trong lòng không khỏi thở dài: Lúc này có thể xem như chắp cánh cũng khó thoát!

Phòng trên lầu này cũng không lớn.

Nhưng so với nơi giam giữ nàng trước đó, lại tinh xảo hơn mấy phần.

Có bàn ghế, giường, thùng tắm, bình phong,…

Người giải họ vào hung hăng khiển trách vài câu, mới đóng cửa lại lui ra ngoài.

Ngoài cửa lần nữa khoá lại.

Khương Tuyết Ninh cũng không để mấy lời khiển trách này trong lòng, chỉ nhìn chiếc giường duy nhất trong phòng này, nàng nhịn không được lại thầm hỏi thăm tám đời tổ tông nhà Vạn Hưu Tử.

Tạ Nguy lại cực kì trấn định.

Một phen kế hoạch đào thoát vừa thất bại, dường như không ảnh hưởng gì đến hắn.

Ngoại bào dính máu bị hắn cởi ra.

Thế nên liền lộ ra vùng eo dùng thắt lưng da thắt chặt, từ lưng đến cổ thẳng tắp. So với vẻ tuấn dật đạm bạc lúc mặc ngoại bào rộng, hắn càng rắn rỏi lạnh lùng hơn mấy phần.

Cuối cùng Khương Tuyết Ninh cũng có cơ hội hỏi ra nghi ngờ của mình: “Rốt cuộc ngươi tính toán gì?”

Tạ Nguy thản nhiên nói: “Vạn Hưu Tử có tính tình đa nghi. Nếu ta quy củ không gây chuyện, hắn mới sinh nghi.”

Khương Tuyết Ninh nói: “Nhưng đập tan nghi ngờ của ông ta rồi thì thế nào?”

Tạ Nguy thoáng nhìn nàng: “Ta tự có kế hoạch.”

Khương Tuyết Ninh: “…”

Đời trước người này thật sự chưa bị đánh nhỉ?

Nàng hít sâu một hơi, dứt khoát không hỏi nhiều, tóm lại thời điểm cần nàng Tạ Cư An sẽ không thể không mở miệng, chỉ nói: “Vậy… tu luyện gì đó, là vì sao?”

Tạ Nguy rũ mắt, nhớ tới Vạn Hưu Tử, chậm rãi nói: “Để ông ta tin tưởng đối với ta nàng không tầm thường, rất trọng yếu. Có điều người ta luôn nguyện tin tưởng thứ mà mình vốn đã tin, luôn giữ nghi

ngờ với thứ mình không thể lý giải. Nếu nàng hết lòng tin tưởng người sống trên đời không ai không sợ chết, thì sao tin được một người sẽ hy sinh mạng sống cứu người khác? Vạn Hưu Tử chính là người như thế."

Hắn tin lợi, không tin nghĩa;

Hắn tin dục, không tin tình.

Nếu muốn lấy được tin tưởng của người khác, đương nhiên phải tin tưởng cái họ đang tin.

Cuối cùng Khương Tuyết Ninh cũng hiểu, nhưng ẩn ẩn lại cảm thấy dường như có điểm nào đó không đúng lắm, cẩn thận suy nghĩ lại cũng không biết rốt cuộc không ổn ở đâu.

Trời đã tối, sau một phen dày vò lúc trước, giờ đã là đêm khuya.

Trong phòng chỉ có vẻn vẹn một chiếc giường.

Khương Tuyết Ninh bất đắc dĩ ngủ cùng giường với Tạ Nguy.

Hai người mặc y phục nằm thẳng trên giường rất gần nhau, vai dựa vào vai, tay sát bên tay, mỗi người gối lên một đầu của chiếc gối.

Trong phòng tối đen.

Không ai động đậy loạn, cũng không ai nói gì.

Khương Tuyết Ninh có thể nghe được tiếng Tạ Nguy hít thở khe khẽ, bình thản, nhất thời cảm thấy rất kỳ dị: Ngủ cùng giường thế này hẳn vốn là chuyện rất thân mật, nhưng đối với họ dường như cũng không tính là gì. Dù sao lúc trước không phải chưa từng ngủ cạnh nhau, chỉ là không ở trên giường như vậy thôi.

Hai lần đối mặt sinh tử, lời đã nói hết rồi.

Là nước chảy xiết dồn về nơi sâu tĩnh, là biển cả êm không dậy nổi gợn sóng.

Có một thoáng lại cho người ta ảo giác bình dị xa xăm.

Khương Tuyết Ninh vốn cho rằng đã trải qua trận phong ba máu tanh như thế, hẳn nàng sẽ phải yên tĩnh hồi lâu mới ngủ được, không ngờ sau khi nằm xuống, trong lòng lại vô cùng an yên, như thể sinh tử cũng không phải chuyện gì to tát.

Nàng thiếp đi rất nhanh.

Chỉ là ngủ say đến nửa đêm, trong mơ mơ màng màng, lại bị người ta đánh thức.

Khương Tuyết Ninh gần như quên mất mình còn đang bị giam cầm.

Mở mắt ra trong ngái ngủ, chỉ nhìn thấy Tạ Nguy chống nửa người ngồi cạnh nàng, tay còn phủ lên cánh tay nàng.

Hiển nhiên là hắn đánh thức nàng.

Nàng chưa ngủ đủ, trong đầu óc vừa tỉnh ngủ quả thực chỉ như mớ bột nhão, hơi phiền, sẵng giọng gắt ngủ: “Ngươi lại làm gì vậy?”

Tạ Nguy hỏi: “Ngươi biết kêu không?”

Khương Tuyết Ninh còn chưa kịp phản ứng, vô thức hỏi: “Kêu gì cơ?”

Tạ Nguy thấy mí mắt nàng nặng trĩu, muốn nhắm lại, môi mỏng hơi nhếch lên, dứt khoát không giải thích cho nàng nữa. Tay hắn đang phủ lên bờ vai thon gầy của nàng, di chuyển xuống bên vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng, hơi dùng lực bóp một cái.

Eo là nơi mẫn cảm nhất.

Cảm giác vừa ngứa vừa đau từ vùng dưới tay Tạ Nguy truyền đến, Khương Tuyết Ninh bị hắn bóp một cái thì cong người lại, một tiếng kêu yêu kiều như mèo con mang chút giọng mũi mông lung, tuôn ra từ cổ họng, lười biếng triền miên.

Hắn nghe thấy thế hô hấp cũng đình trệ chốc lát.

Nhưng lần này rốt cuộc nàng cũng mở mắt.

Tạ Nguy nhìn thoáng qua cửa phỏng đang đóng chặt, mới quay đầu lại nhìn nàng, lặp lại: “Nàng biết kêu không?”

Nếu nói ban nãy còn mơ hồ chưa rõ, thì chớp nhoáng này Khương Tuyết Ninh nhớ tới tiếng kêu không tự chủ bật ra khi hắn bóp nàng, lại nghe hắn hỏi có hàm ý như thế, cuối cùng cũng triệt để bị doạ sợ tỉnh!

Kêu…

Tạ Cư An muốn nàng kêu thế nào?

Chương 228: Dài đằng đẵng

Nàng gần như trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hắn.

Lúc này, rốt cục cũng phản ứng kịp, là không đúng chỗ nào ——

Muốn diễn trò trước mặt Vạn Hưu Tử, để cho người ta cảm thấy hai người bọn họ có cái gì đó, nửa đêm cô nam quả nữ quan ở cùng một chỗ, lại còn là "Tu luyện" đầy tình người, tiểu biệt thắng tân hôn, liền xem như ở chỗ này nằm cùng trên một cái giường. Nếu như không phát sinh chút gì, vậy sao gọi là "Có chút gì" được?

Cho nên còn muốn giả vờ kêu cho thật!

Cái “kêu” mà hắn nói, là kêu… ---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Khương Tuyết Ninh nằm trên giường, chăn đắp nửa người, nghĩ tới đây toàn thân cứng ngắc lại.

Tạ Nguy bị nàng nhìn chằm chằm, khó tránh khỏi cũng có mấy phần không được tự nhiên, chỉ là trong bóng tối nhìn không rõ ràng lắm, chỉ nghe thanh âm mơ hồ, giống như đang nói một chuyện rất bình thường, lặp lại lần nữa thật nhỏ: "Nàng kêu lên 1 chút đi."

Khương Tuyết Ninh bất giác khẩn trương.

Nàng nâng hai tay nắm lấy viền chăn, yết hầu có phần khô khốc, thanh âm căng lên: "Muốn, muốn diễn đến mức như thật sao? Bây giờ nửa đêm về sáng rồi, hình như có chút không tốt lắm..."

Tạ Nguy còn khoác tay lên thắt lưng nàng không rời, nghe vậy chỉ

thản nhiên nói: "Nghe lời, không nên ép ta."

Khương Tuyết Ninh nhất thời mắng to ở trong lòng.

Lưỡng tình tương duyệt, lúc thân mật kêu lên vài tiếng cũng không phải chuyện gì to tát, nàng cũng không phải không thể. Nhưng rõ ràng không có gì xảy ra, còn muốn ngay trước mặt người khác kêu ra tiếng, việc này quả thật xấu hổ, kiếp trước nàng cũng chưa từng làm qua! Đừng nói là làm, chỉ tưởng tượng thôi đã có thể đào hố chôn mình vì xấu hổ, toàn thân đỏ lên như tôm luộc.

Nàng cảm giác được thái độ cường ngạnh của Tạ Nguy, nhưng vô luận như thế nào cũng không biểu hiện ra mặt, hơi cắn chặt cánh môi, hiện ra mấy phần kháng cự.

Tạ Nguy tuy vẫn tỉnh táo tự kiềm chế, sống nhiều năm như vậy, từ chợ búa đến triều đình, loại sự tình này cho dù chưa từng đích thân trải qua nhưng ít nhiều cũng biết đại khái, từng nghe nói qua.

Nghĩ cũng biết muốn nàng phối hợp không dễ dàng.

Hắn nhìn chăm chú nàng một lát, chỉ hỏi: "Thật sự không kêu?"

Khương Tuyết Ninh nghe thấy câu này, chợt cảm thấy không ổn.

Nhưng chờ muốn tránh đã muộn.

Trên giường hết thảy cũng liền như thế chĩa xuống đất, huống chi Tạ Nguy tay một mực khoác lên hông nàng, căn bản không đợi nàng kịp phản ứng, cái tay kia liền một lần nữa dùng chút lực đạo bóp nàng.

Bên hông cảm giác vừa mềm vừa ngứa.

Nàng không chịu nổi cái bóp của hắn, lập tức kêu lên 1 tràng "Đừng, đừng làm", không kìm nổi tiếng thở đứt quãng, vừa muốn cười vừa muốn trốn, giống như một con cá giãy dụa trong tay hắn, lại hết lần

này tới lần khác tránh không nổi.

Làm loạn một trận, trên trán thấm đầy mồ hôi.

Khương Tuyết Ninh rốt cuộc cũng biết được kết cục của việc không nghe lời Tạ Nguy là gì, thật vất vả có được cơ hội thở dốc, vội bắt lấy cái tay đang làm loạn kia, thở hồng hộc chịu thua nói: "Được rồi được rồi, ta kêu là được chứ gì?"

Thanh âm này chứa đầy sự ủy khuất.

Đôi mắt nàng ướt sũng, trong con ngươi phủ đầy sương mù mông lung. ---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Tạ Nguy cảm thấy cả người nàng dường như đã biến thành một vũng nước dưới tay mình, mềm mại dịu dàng, để cho người ta nhớ tới bông hạnh hoa xinh đẹp đầu cành kia.

Thấy nàng đồng ý, hắn dừng một lát, mới thu lại cánh tay bên hông nàng.

Khương Tuyết Ninh cũng đã nghĩ thông.

Tạ Nguy nói một không nói hai, nói diễn kịch là diễn kịch, bị hắn đặt trên giường nửa ngày, khiến cho sống dở chết dở, thở hồng hộc, toàn thân không còn chút sức lực nào, không bằng thức thời một chút, tùy tiện sảng khoái mà kêu.

Chỉ là gần đến lúc mở miệng, rốt cục vẫn có chút thẹn thùng xấu hổ, nàng cắn môi nói với hắn: "Ngươi có thể xoay người sang chỗ khác không?"

Tạ Nguy liếc nhìn nàng một cái, xoay người sang bên cạnh.

Khương Tuyết Ninh lúc này mới cảm thấy tốt hơn một chút, buông lỏng thân thể, từ trong cổ họng phát ra một chuỗi âm thanh mập mờ,

âm thanh nghe như vừa khó chịu vừa có chút hưởng thụ, phảng phất lơ lừng như trên mặt nước.

Tạ Nguy không nhìn thấy tình cảnh sau lưng, chỉ có thể nghe thấy thanh âm của nàng, thân thể cơ hồ trong nháy mắt gấp gáp căng cứng.

Biết rõ sự tình không có gì xảy ra, nhưng nếu chỉ nghe thanh âm này, nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên một hình ảnh hoàn toàn khác, làm cho cả người huyết mạch sôi sục, phập phồng không yên.

Thanh âm của nàng nhỏ nhẹ ôn nhu.

Có một cảm giác mị diễm khó nói, giống như là muốn giãy dụa nhưng không có sức, muốn chạy trốn nhưng lại trầm luân, mơ hồ có chút cảm giác như tiếng khác, lại càng có cảm giác như đang bị người ta khi dễ. Tự nhiên khiến cho người ta thương tiếc, mà cũng lại càng kích thích 1 điểm sâu trong lòng, vì lòng nhân đạo không thể làm nhục, phần lại càng thương nàng, càng nghĩ càng trầm luân. --- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Bàn tay khoác trên gối của hắn nắm chặt lại.

Khương Tuyết Ninh lúc đầu không quen kêu lớn, sau khi kêu lên mấy tiếng, dần trở nên thành thục, nhẹ nhàng phát ra âm thanh gạt người, không những kêu rất tự nhiên, còn có thể biến hóa âm điệu cao thấp, tính toán sao cho âm thanh vang lên đầy cảm xúc.

Chỉ là trong lúc lơ đãng, khóe mắt liếc qua liền thoáng nhìn Tạ Nguy.

Hắn ngồi khoanh chân quay lưng về phía nàng ở cạnh viền giường, toàn bộ phần lưng bày ra cảm giác căng cứng thẳng tắp, ngón tay ép chặt trên đầu gối giống như là đang kiềm chế điều gì đó.

Đảo mắt 1 cái, Khương Tuyết Ninh chợt hiểu ra.

Vào thời khắc này nàng bỗng muốn bật cười.

Bắt nàng kêu là hắn, bây giờ cũng là hắn tỏ ra không chịu được, đây còn không phải là tự mình chuốc khổ hay sao?

Có lẽ là lúc trước bị người này chọc ghẹo, cũng có lẽ là ghi hận hắn đưa ra chủ ý ngu ngốc khiến mình phải nằm đây kêu, Khương Tuyết Ninh dần nảy ra ý định xấu xa.

Nàng không những không ngừng gọi, ngược lại càng làm cho ra vẻ triền miên.

Thậm chí còn lặng lẽ tiến tới, dán lấy gáy hắn, thổi một ngụm khí, tiếng nói mang theo chút nghẹn ngào: "Không, không muốn..."

Tạ Nguy bị thanh âm của nàng thổi đến toàn thân run lên một cái, đau khổ cố gắng duy trì tâm trí rối loạn, trong nháy mắt quay đầu lại nhìn chằm chằm nàng. Lại bắt gặp Khương Tuyết Ninh chơi xấu kia, mang theo chút đắc ý cười hắn.

Sau đó nàng liền kêu ra âm thanh yêu kiều pha chút vui vẻ. ---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Phảng phất có chút thú vị.

Bởi vì lúc nãy bị hắn đánh thức giữa cơn mơ, tóc nàng có chút rối, giờ phút này mày mắt mang chút vũ mị khiến người ta kinh hãi, cánh môi hé mở, hơi thở khe khẽ, cổ mềm tinh tế, vẻ ngoài đẹp đẽ bức người, chọc cho ngọn lửa trong lòng người ta muốn cháy lên.

Hắn sao có thể không nhận ra nàng là cố ý?

Vốn dĩ hắn cho rằng mình có thể khống chế, tự kiềm chế, không chút động tâm.

Nhưng lúc này thật sự không thể nhịn được nữa.

Tạ Nguy khóe mắt hơi giật, rốt cục vươn tay ra, kéo nàng về phía giữa giường, bịt chặt cái miệng đang làm loạn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đủ rồi, không cần kêu nữa!”

Còn chưa kêu xong đâu...

Khương Tuyết Ninh nháy mắt mấy cái, muốn nói chuyện.

Nhưng mà cánh môi thoảng qua khẽ động, liền đụng vào lòng bàn tay của Tạ Nguy.

Hắn chỉ cảm thấy lòng bàn tay truyền đến một chút ngứa, nhất thời như bị dí vào bàn ủi nóng, lập tức nắm tay rút về.

Khương Tuyết Ninh mở to đôi mắt nhìn hắn, do dự một lát bèn hỏi thăm dò: “Vậy là đủ rồi?”

Tạ Nguy không nói chuyện.

Khương Tuyết Ninh tự nhiên biết Tạ Nguy cũng chỉ là một nam nhân bình thường, cho dù là ai thì nghe nữ nhân bên cạnh kêu như vậy chỉ sợ cũng khó mà nhịn được, nghe một tiếng như tra tấn, không hiểu sao nàng bỗng muốn bật cười.

Nhưng đối mặt với Tạ Nguy lại không dám.

Khương Tuyết Ninh cắn môi, cố nén, xuất phát từ lương thiện hỏi thêm một câu: "Gọi nãy giờ có phải còn chưa đủ, thời gian quá ngắn không..." ---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Tạ Nguy nghe vậy, khuôn mặt cơ hồ trong nháy mắt đen lại như đít nồi!

Khương Tuyết Ninh hỏi xong câu này, trong lòng rất thoải mái. Chỉ là đồng thời, nàng cũng đã nhận ra một điểm nguy hiểm, biết rõ chỉ sợ

trêu chọc hắn nữa là tự chuốc lấy đau khổ, thế là cứng rắn kìm nén một bụng cười, chậm rãi kéo chăn lên, che kín đầu.

Còn Tạ Nguy phát hiện ra nàng dường như đang nín cười

Người trong chăn dường như hơi run run, vang lên âm thanh đè nén như đang nín cười.

Tạ Nguy nhẫn nhịn, chưa từng căm tức như lúc này.

Bày ra một dáng vẻ thánh nhân, cuối cùng vẫn bị nàng chọc giận.

Bèn dùng 1 tay kéo người ra khỏi chăn.

Khương Tuyết Ninh đang nín cười đến sắp tắt thở trong chăn, đột nhiên bị kéo ra, chưa kịp phản ứng đã bị bờ môi nóng hổi chiếm lấy, giữa lúc dây dưa vẫn cảm giác được cơn tức giận chưa tiêu kèm theo sự chiếm hữu của người nọ, hắn có chút phiền muốn mà nghiền lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng. ---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Lúc đầu chỉ là muốn trừng phạt, khiến nàng hơi kêu ra thanh âm sợ hãi.

Nhưng mà mới ngậm mút làm hai lần, hương vị liền thay đổi. Nồng đậm, nóng bỏng, muốn chiếm hữu nàng, chinh phục nàng, biến nàng thành của mình, so với lúc nãy nàng kêu có phần càng quá phận.

Nụ hôn của Tạ Nguyên dần dần càng trở nên cường ngạnh, không thể cự tuyệt.

Nàng há miệng muốn phản kháng.

Nhưng chỉ giúp hắn thừa cơ cạy mở hàm răng, môi lưỡi chống đỡ kịch liệt, trong miệng đều là hương vị nhấm nháp của hắn, triền miên không dứt tựa gió táp mưa sa. Lưỡi nàng run lên, dường như bị hắn giam cầm, tay chân cũng mất đi khí lực.

Đợi đến khi rời môi, đôi mắt đen nhánh đã tràn ngập hơi nước.

Bốn mắt nhìn nhau u ám. Tựa hồ có thể nghe thấy nhịp tim cùng hô hấp kịch liệt của đối phương. Thời khắc này phảng phất như thiên hoang địa lão.

Tạ Nguy cuối cùng cũng không đối mắt với nàng nữa, đem cả người nàng nhét vào trong chăn quấn chặt, đây vào tường bên trong, còn mình thì xoay người sang chỗ khác, quay lưng về phía nàng nói: “Ngủ đi”.

Chương 229: Không biết xấu hổ

Một đêm này, không ai ngủ ngon cả.

Tạ Nguy không ngủ được cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Nhưng Khương Tuyết Ninh trùm kín cả mặt trong chăn, đến khi yên tĩnh lại, cảm thấy tâm trạng vẫn hơi thấp thỏm, có lẽ cũng vì buổi tối đã ngủ được một lát, qua nửa đêm thật sự không buồn ngủ nữa. Nàng cứ mở mắt, đến tận tờ mờ sáng mới cảm thấy mí mắt trĩu nặng, liền thiếp đi một lát.

Sáng sớm, nàng thức giấc, Tạ Nguy đã dậy từ lúc nào rồi.

Từ khuôn mặt hắn thật sự không nhìn ra được đêm qua đã xảy ra chuyện gì, bình thản không có gì bất thường, đạo bào nhuốm máu cũng đã thay bằng một bộ sạch sẽ.

Bây giờ Thiên Giáo đối đãi với hắn giống như một vị khách, đưa tới các đồ dùng để rửa mặt, vô cùng quy củ.

Nếu không phải bên ngoài vẫn còn cả đám người ngày đêm canh gác, chỉ e rằng khiến người ta vẫn nghĩ hắn là Độ Quân sơn nhân như ngày trước, chứ không phải là người bị giam giữ như hiện tại.

Khương Tuyết Ninh chớp chớp mắt.

Nàng tự biết bây giờ bị Thiên Giáo bắt giữ, không được tự do, vốn không nên lười biếng. Nhưng dù sao quá nửa đêm cũng ngủ không ngon, thực sự không có chút sức lực nào, thậm chí còn thấy hơi đau đầu, suy nhược.

Cố gắng ngồi dậy, nhưng chẳng mấy chốc lại nằm vật xuống.

Tạ Nguy nhìn thấy cảnh tượng này chẳng hiểu sao thấy hơi buồn cười, người nằm trong chăn chỉ lộ ra cái đầu rối bù, chẳng có chút thần thái nào giống người trêu chọc hắn đêm qua, hắn hỏi nàng: "Dậy rồi à?"

Khương Tuyết Ninh nằm trong chăn gật gật đầu.

Sau đó nói thêm: "Buồn ngủ."

Tuy chỉ nói hai chữ, nhưng có thể nghe ra âm thanh hơi khác biệt so với ngày thường, mang theo chút khàn khàn, lại lộ ra chút lười biếng,

yếu ớt. Vừa nói xong, chính nàng cũng sửng sốt, lập tức nhớ tới chuyện gì đó, nhẹ cắn răng, có chút buồn bực nhìn về phía Tạ Cư An.

Tạ Nguy nghe thấy giọng của nàng cũng khẽ giật mình, lập tức chuyển dời ánh mắt, đặt nhẹ ngón tay che lên miệng nói: “Vậy nàng ngủ tiếp?”

Khương Tuyết Ninh cười khẩy một tiếng: “Còn cần ngươi nói à?”

Nàng không buồn để ý đến hắn, bực tức xoay người lại, một lần nữa quay đầu đi, cuộn mình trong chăn thành cái kén lớn, nhắm mắt lại, mặc kệ mọi việc bên ngoài.

Bên ngoài trời đã sáng, ánh sáng chiếu qua cánh cửa sổ giấy hơi cũ kỹ màu trắng đáp xuống trên người nàng, làn tóc xanh trải ra trên gối như thác nước, Tạ Nguy nhìn thấy, cảm giác dòng thời gian như trôi chậm lại trên mái tóc suôn mềm.

Rõ ràng đang gặp cảnh hiểm nguy, nhưng lại mang đến cho người ta chút cảm giác ấm áp dịu dàng.

Hắn đứng ngẩn ở đó một lúc, mới chậm rãi mỉm cười rồi đi ra ngoài.

Vạn Hưu Tử mới sáng ra đã phái người đến mời hắn.

Trong sơn trang cứ cách ba bước lại có lính canh, năm bước lại có một trạm canh gác, lính canh còn dày đặc hơn đêm qua, đạo đồng dẫn đường giữ im lặng suốt đường đi, giáo chúng Thiên giáo bắt gặp đều nhìn hắn bằng ánh mắt chăm chú xen lẫn kiêng kị.

Đi tới một phương đình bên hồ thì dừng lại.

Bên trong không chỉ một mình Vạn Hưu Tử, ngoài ông ta cùng mấy đạo đồng hầu hạ ra còn có mấy phân đà chủ cao thấp béo gầy đủ cả, một số ăn vận như đạo sĩ, số khác chỉ như những kẻ có võ hành tẩu giang hồ thông thường.

Nhưng không ai ngoại lệ, trông có vẻ như đều không phải người hiền lành gì.

Hôm qua Vạn Hưu Tử nói hôm nay ông ta nhất định sẽ đưa ra câu trả lời, cho nên hôm nay mới gọi hắn đến. Thấy Tạ Nguy tiến đến, ông ta liền đặt chén trà trong tay xuống, nói: “Đêm qua giết người xong, ngủ có ngon không?”

Tạ Nguy vẫn luôn nghiêm cẩn tiết chế, cũng không phải là kẻ ăn chơi ham mê tửu sắc tổn hại thân thể, cho dù ngày trước thắp đèn học đàn và đọc sách đến khuya, hay sau này vào triều làm quan giải

quyết nghị sự, thỉnh thoảng thức một hai đêm thì cũng không có vấn đề, từ sắc mặt cũng không nhìn ra được điểm gì khác lạ.

Hắn cũng không để ý đến lời nói mang vẻ châm chọc của Vạn Hưu Tử.

Chỉ nói: “Rất ngon.”

Rất ngon?

Vạn Hưu Tử cũng không phải là không có tai mắt.

Tối qua khi ông ta nói vài câu thăm dò, nữ nhân kia thẹn quá hoá giận phản bác lại, tự thanh minh không có quan hệ gì với Độ Quân, nhưng buổi tối khi bị nhốt cùng một gian phòng, ngủ cùng một giường lại không thấy phản kháng gì. Buổi sáng khi người đưa chậu nước rửa mặt vào, tuy rằng Độ Quân đã dậy trước, cũng không nhìn được ra là hai người họ có ngủ cùng nhau không, nhưng sáng nay, người canh gác bên ngoài đến bẩm báo với ông ta rằng ban đầu không có chút động tĩnh gì, đến giờ Tý, sau nửa đêm lại nghe bên trong truyền ra âm thanh.

Vậy mới đúng chứ.

Độ Quân có bản tính ổn trọng và giỏi kiềm chế, nhưng đối diện với mỹ nhân, ở cùng một phòng, muốn không có chút động tĩnh mới là kỳ quái. Còn về phần sau nửa đêm mới có động tĩnh, càng không khó lý giải, thậm chí còn đáng tin. Dù sao tai vách mạch rừng, đâu ai muốn bị người ta chú ý. Đến lúc thủ vệ bên ngoài đêm khuya mệt mỏi, tinh thần không tập trung nữa, thừa dịp đó phát sinh chút việc tằng tịu cũng khó bị người ta phát hiện.

Chỉ đáng tiếc, sao Độ Quân biết được?

Ông ta sớm đã căn dặn, đám thuộc hạ này nào dám buông lỏng canh chừng?

Vạn Hưu Tử không tin vào mà tình yêu chết tiệt gì hết, trên đời này có lẽ có nữ nhân lụy tình, nhưng làm gì có nam nhân nào sống chết vì tình? Đối với nam nhân mà nói, nữ nhân chẳng qua chỉ có tác dụng để giải quyết ham muốn, giống như công cụ, như bộ quần áo mặc ngoài, chỉ khác là có xấu có đẹp, có béo có gầy mà thôi.

Nhắm mắt lại, thì ai cũng giống nhau cả.

Nếu không phải chỉ để giải quyết nhu cầu, thì làm gì có nam nhân nào nguyện ý yêu đương cùng nữ nhân?

Cho nên, nếu Tạ Nguy không động đến Khương Tuyết Ninh, ngược lại ông ta sẽ sinh nghi, nhưng hiện tại lại có chút tin rằng Tạ Nguy vì

yêu mà nhất thời mờ mắt.

Chỉ là Vạn Hưu Tử sẽ không nói ra lời này, ông ta nói: “Điều kiện mà hôm qua ngươi đưa ra, bổn tọa cùng các phân đà chủ cũng đã bàn bạc. Dù sao ngươi cũng từng ở trong triều nhiều năm, biết rõ bản đồ chín thành cũng không phải chuyện lạ. Thế cục Thiên Giáo ta hiện tại, đã chiếm được bốn tỉnh bắt đầu từ Kim Lăng, cho đến Giang Chiết, Phúc Kiến, Giang Tây, thế như chẻ tre, vừa vặn bây giờ muốn tiến lên hướng tây hướng bắc, thôn tính đồng bằng Trung Nguyên. Nếu ngươi có thể dâng bản đồ bày binh bố trận lên, góp công cho đại kế này, chỉ là một nữ tử yếu đuối thôi mà, bổn tọa đương nhiên sẽ không giữ mãi không thả.”

Tạ Nguy nhìn ông ta, không đáp lời.

Quả nhiên Vạn Hưu Tử cũng không phải người dễ nói chuyện như vậy, ông ta liền đổi chủ đề: “Có điều là bản đồ bày binh bố trận, trong giáo cũng không có ai biết rõ, càng không thể kiểm tra độ chính xác được. Cho dù ngươi tùy tiện vẽ ra một bản để lừa gạt, ta cũng không thể phân biệt là thật hay giả. Vàng thật không sợ lửa, chỉ có cách đợi đến khi thật sự giao chiến, mới biết được lời ngươi nói là thật hay giả. Nếu ngươi có ý định hãm hại, mà bổn tọa lại dựa theo bản đồ của ngươi để điều binh khiển tướng, nhỡ không chính xác thì lập tức dẫn đến toàn quân bị diệt, thương vong vô kể. Điều kiện này, nếu ngươi là bổn tọa, ngươi có đáp ứng không?”

Ý này là muốn có bản đồ bày binh bố trận của Tạ Nguy, nhưng lại không muốn thả người.

Quả thật, Vạn Hưu Tử nói không sai.

Nhưng đằng sau những lời đường đường chính chính như vậy, ai mà không biết, ông ta giữ Khương Tuyết Ninh lại là muốn giữ một con tin để khống chế Tạ Nguy, khiến Tạ Nguy luôn phải ngoan ngoãn trong khuôn phép. Nếu vô dụng, Tạ Nguy trốn không thoát; nếu hữu dụng, còn có thể tiếp tục điều khiển Tạ Nguy bán mạng cho mình.

Tạ Nguy nói: “Giáo thủ có lời gì xin cứ nói thẳng.”

Vạn Hưu Tử lại cười nhạt: “Ngươi há không biết ta muốn nói gì?”

Những đà chủ xung quanh không một ai lên tiếng.

Nụ cười giả tạo trên khuôn mặt Vạn Hưu Tử âm thầm bị đè nén bởi sự u ám, đáy mắt tăng thêm mấy phần tính toán ngoan độc, chỉ nói: “Nữ tử kia, giờ đây bổn tọa không thể thả. Bản đồ bày binh bố trận của chín thành rất quan trọng, chỉ cần mắc sai lầm, ngươi có mười cái đầu cũng không gánh vác nổi. Sự việc đến hiện tại, ngươi đã nằm dưới lưỡi kiếm của ta, không còn lựa chọn nào khác. Vẽ bản đồ ra, bổn tọa tâm tình tốt thì có thể thả các ngươi. Còn nếu không vẽ, hoặc vẽ ra một bản giả, tiền tuyến nếm mùi thất bại, vậy thì nàng ta sẽ phải tuẫn táng cùng ngươi!”

Nét mặt Tạ Nguy ngay tức khắc toát lên sự tức giận, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Vạn Hưu Tử cũng không thúc giục hắn, chỉ nói: “Đến lượt ngươi suy nghĩ rồi.”

Nhưng thật ra cũng chỉ có một lựa chọn duy nhất.

Đúng như lời của Vạn Hưu Tử, Tạ Nguy không có lựa chọn.

Dâng lên bản đồ bày binh bố trận, để mình có giá trị lợi dụng, còn có thể đổi lấy một chút hi vọng sống; nếu ngoan cố chống cự, bây giờ sẽ rơi đầu, không còn chút cơ hội nào để xoay chuyển.

Người thông minh đều sẽ chọn vế trước.

Tạ Cư An cũng hoàn toàn thức thời chọn phương án trước.

Nghe được câu trả lời khẳng định hắn đưa ra, nhưng lúc nhìn thấy hắn nắm chặt bàn tay khép trong ống áo đang buông xuôi bên người, Vạn Hưu Tử lại cảm thấy một sự vui vẻ chưa từng có…

Cho dù ngươi có trăm ngàn kế giỏi giang hơn người, cũng đâu thể xoay chuyển tình hình?

Có nhược điểm thì chỉ có thể bị người ta chi phối!

Mà vừa vặn ông ta lại nắm được nhược điểm này, vậy là có thể đứng vào thế bất bại.

Trong ngày hai ba tháng giêng hôm nay, trước hết Tạ Nguy vẽ cho Vạn Hưu Tử bản đồ bày binh bố trận của Huy Châu – thành gần Kim Lăng nhất, Vạn Hưu Tử không cần nhìn qua, gọi người trực tiếp đưa đến tiền tuyến.

Ông ta cũng không nói với đại quân lấy một lời.

Hơn hai mươi năm trước cùng Bình Nam Vương khởi sự thất bại, chật vật rút khỏi kinh thành, trốn xa Giang Nam, những năm gần đây triều đình liên tục theo dõi điều tra ông ta không ngừng, đã khiến ông ta tạo thành thói quen cẩn thận thái quá, chỉ riêng ở Kim Lăng đã có không biết bao nhiêu chỗ ở.

Đến cả chuyện năm đó Tạ Nguy cũng chỉ biết một chút.

Bây giờ vào thời điểm then chốt này, tiền tuyến là nơi vô cùng nguy hiểm, một khi có trận chiến nào thất bại, những người còn lại có khả năng bị giết, có thể bị bắt, bất luận dù là tình huống nào đối với Vạn Hưu Tử mà nói đều không thể chấp nhận được.

Cho nên lộ trình của ông ta hoàn toàn trái ngược với lộ trình của đội quân Thiên Giáo.

Thiên Giáo hành quân từ hướng Đông đi về hướng Tây, Vạn Hưu Tử thì lại hành tiến từ Tây sang Đông, đại quân rút khỏi một thành từ phía Đông thì ông ta tiến vào một thành theo hướng Đông. Nếu không có gì ngoài ý muốn, chiến sự thuận lợi, sẽ tương hợp với đạo quân ở một thành nào đó trên đường.

Đây chính là kế thỏ khôn có ba hang, dù có ai muốn hạ thủ với ông ta, chỉ sợ cũng không thể tìm ra được tung tích.

Để truyền tin từ Lạc Dương đến Kim Lăng nếu dùng ngựa phi nhanh cũng mất hai đến ba ngày.

Phía tiền tuyến đã nhận được phân phó của Vạn Hưu Tử, từ trong sáu vạn quân tách ra hai vạn, tìm ra các yếu điểm từ trên bản đồ bày binh bố trận chỉ ra, tiến công vào Huy Châu. Tháng giêng bắt đầu xuất binh, đầu tháng hai đã chiếm lĩnh được khu vực này, treo “Đại đồng kỳ” của Thiên Giao ngay trên đầu thành.

Tin tức truyền về Lạc Dương, toàn bộ sơn trang cũng vì vậy mà phấn chấn.

Không nghi ngờ gì, điều này cũng kiểm chứng độ chính xác của bản đồ bày binh bố trận mà Tạ Nguy đưa ra.

Bất giác, địa vị "Cố vấn của Thiên Giáo" và "Độ quân sơn nhân" ngày xưa của hắn dường như đã quay trở lại. Đến cả Vạn Hưu Tử cũng đối đãi hòa nhã vui vẻ với hắn, ngoài việc hoàn toàn không hề đề cập đến việc thả Khương Tuyết Ninh, còn lại đối xử với hắn như lúc còn ở Thiên Giáo không khác là mấy.

Giữa tháng hai, đám người liền lên đường tiến về phía Đông.

Rời Lạc Dương, thành tiếp theo là Hứa Xương, hắn vẫn ở lại phân đà của Thiên giáo, nhưng lần này ở một đạo quan không lớn lắm.

Tạ Nguy đã được tự do hơn một chút, ít nhất chỉ cần ở trong tầm mắt của người khác, có thể tự đi dạo quanh một chút, không cần cả ngày buồn bực trong phòng.

Nhưng sự hạn chế của Thiên Giáo đối với Khương Tuyết Ninh thì vẫn gắt gao như cũ.

Thậm chí có thể nói, sau khi đến đạo quan ở Hứa Xương, chỉ cần hắn ở trong sơn trang, đi đến chỗ nào cũng được, chỉ cần vẫn xuất hiện trong tầm mắt của người khác, vậy sẽ không ai để ý gì đến hắn.

Chỉ có điều, việc canh chừng Khương Tuyết Ninh không những không buông lỏng, ngược lại so với hồi ở thành Lạc Dương càng tỉ mỉ cẩn trọng hơn, tuy là được hầu hạ đồ ăn ngon, nhưng hầu hết thời gian đều không được rời khỏi phòng một bước.

Khương Tuyết Ninh tính tình hoạt bát, suýt bị đám người này làm cho nghẹt thở.

Thời gian này nàng ngày mắng đêm mắng Vạn Hưu Tử, buổi tối lúc đi ngủ cùng Tạ Nguy nàng nói: “Đúng là người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, sau này lão đầu này mà rơi vào tay bà đây, phải khiến cho mười tám đời tổ tông cũng không nhận ra nổi lão ta nữa”.

Tạ Nguy ban ngoài phải ở bên ngoài toan tính, không dám sai một bước, đầu óc như một cây cung luôn kéo căng, trở về thấy nàng tức giận như vậy, không nhịn được bật cười.

Chỉ là cũng biết là trong lòng nàng đang ức chế, liền trấn an nàng: “Sớm thôi.”

Khương Tuyết Ninh chỉ trợn mắt nhìn hắn.

Qua một lúc mới do dự hỏi: “Đêm nay có cần kêu không?”

Khoảng thời gian này, hai người họ diễn kịch đã đạt đến trình độ như thật, đến cả tắm rửa cũng dùng chung một thùng nước. Mặc dù Vạn Hưu Tử dường như đã tin vào quan hệ của bọn họ, nhưng không ai dám buông lỏng để tránh không cẩn thận lộ ra sơ hở, nên thỉnh thoảng vẫn kêu một chút, giày vò để tạo ra động tĩnh.

Tạ Nguy im lặng một lúc, nói: “Kêu đi.”

Khương Tuyết Ninh lại thật lâu không động đậy.

Phảng phất có chút cố kỵ, chần chừ.

Những ngày này, Tạ Nguy nghe nàng kêu không chỉ một hồi.

Dù sao thì kịch cũng vẫn phải diễn.

Nhưng mà ngọn lửa trong người hắn có lẽ chưa thực sự được dập xuống, hắn chẳng những không thể quen với màn tra tấn quen thuộc ngày này qua ngày khác này, ngược lại càng nghe hắn phản ứng càng mãnh liệt, không thể nhịn được mà làm chút chuyện với nàng,

hơn nữa lại ngày càng quá phận. Đến đoạn cuối nàng chẳng cần hắng giọng giả vờ nữa mà thật sự bị hắn bắt nạt đến mức phải cầu xin, không tránh khỏi nhỏ lệ khẽ kêu than.

Chỉ là quá xấu hổ nên ngược lại nàng không kêu nữa.

Nàng sẽ tự cắn đôi môi đã đỏ ửng, hoặc là dùng những ngón tay mảnh khảnh của mình để tránh không phát ra quá nhiều thanh âm.

Mỗi lúc như vậy, Tạ Nguy càng có nhận thức rõ ràng hơn về bản thân mình.

Hắn phát hiện những thứ xấu xa được chôn vùi sâu bên trong.

Thường ngày khoác lên mình diện mạo của thánh nhân, lúc này những điều đè nén từ sâu trong lòng mới bùng nổ. Hắn không những không tha cho nàng, ngược lại càng muốn tách đôi môi nàng, đẩy ngón tay đang che của nàng ra, nhìn nàng bị mình thúc ép đến nỗi khóe mắt đỏ rưng rưng, cuộn mình tủi thân trong lòng hắn, những âm thanh phát ra càng trở nên động tình hơn.

Lần gần nhất, là hai ngày trước.

Nàng rõ ràng đã học được bài học từ những ngày trước, cho nên đã thu liễm lại rất nhiều.

Nhưng hắn vẫn làm khó bản thân mình.

Hoặc là bản chất hắn đã có sự xấu xa, vốn đã muốn được tự do phóng túng như một người bình thường, thậm chí còn quá phận hơn cả người bình thường nữa. Vậy là hắn rướn người tới, dùng chất giọng khàn khàn gọi nàng, để nàng ngậm lấy.

Nàng không chịu.

Hắn nửa dụ nửa ép nàng hé miệng ăn một chút, nàng đã chống cự, quay ra ngoài nôn, nàng nhìn hắn, nước mắt rơi lã chã, cuối cùng khóc đến mức lòng hắn mềm đi, phạt nàng xoay người sang chỗ khác, siết chặt chân vậy mới xong việc.

Cho nên hôm nay Khương Tuyết Ninh tự nhiên thấy hơi sợ.

Nàng cảm nhận sâu sắc rằng bản thân mình nằm bên cạnh Tạ Nguy, cũng giống như một con thỏ lúc nào cũng có thể bị loài sói ăn sạch. Thậm chí có một lần nằm mơ, mơ thấy Tạ Nguy ngày mới quen, con thỏ được nàng ôm về, sau khi bị hắn xách đi thì đã chết.

Chỉ là không kêu thì còn có thế nào được?

Chả lẽ lại để Tạ Nguy kêu?

Đừng nói là bản thân Tạ Nguy, chính bản thân nàng cũng không cách nào tưởng tượng ra hình ảnh kia, chỉ là suy nghĩ di chuyển trong đầu, đã nhịn không được rùng mình một cái.

Cho nên cuối cùng, vẫn nên chấp nhận số phận.

Nàng vốn cho rằng sẽ giống như mấy ngày trước.

Nhưng thật không ngờ, hôm nay Tạ Nguy lại yên tĩnh khác thường, không hề động tay chân.

Kêu được một nửa, nàng buồn bực, mở miệng vô ý thức liền định hỏi hắn "Ngươi hôm nay sao vậy", nhưng lời vừa định nói ra lại giật mình, đột nhiên kịp phản ứng, nàng hỏi cái này làm gì, ngại bản thân mình chết còn chưa đủ nhanh hay sao?

Vậy là lời nàng đã sắp nói ra lại lập tức nuốt lại.

Chỉ là Tạ Nguy lúc này lại chợt mở miệng, nói: “Nàng tiếp tục kêu đi, ta có lời muốn nói với nàng.”

Khương Tuyết Ninh giật mình, lập tức hiểu được vài phần, liền kêu lớn tiếng hơn một chút.

Tạ Nguy nằm bên cạnh nàng, ghé vào tai nàng, thấp giọng nói: “Vạn Hưu Tử đi từ hướng tây sang đông, tiền tuyến rút một thành thì hắn mới chuyển một thành. Từ Lạc Dương đến Hứa Xương rồi đến Kim Lăng, tổng cộng cũng không quá chín thành trọng điểm. Sắp tới ta sẽ tiếp tục đưa ra bản đồ bày binh bố trận, nhưng nếu muốn trốn thoát, nhất định phải trước khi hắn hội ngộ cùng đại quân Thiên giáo, chí ít là ở thành thứ năm. Tính cả chín thành, gồm cả Hứa Xương, sẽ còn Nam Dương, Nhữ Ninh, Lư Châu, An Khánh…”

Khương Tuyết Ninh lập tức kinh hãi.

Tạ Nguy một mình vào hang cọp, đương nhiên không thể không có toan tính, chỉ nói: “Giờ đây Vạn Hưu Tử giữ ta lại, chẳng khác gì bảo hổ lột da*, ta có thể nhìn ra thành thứ năm An Khánh chính là nơi trọng yếu, nếu đến thành này sẽ không còn cơ hội xoay chuyển được đại cục nữa, Vạn Hưu Tử tất nhiên cũng có thể nhìn ra. Sự đề phòng của ông ta tuyệt đối không thể dễ dàng tiêu biến như thế, nên sẽ đoán ý của ta.”

*Bảo hổ lột da: gốc 与虎谋皮, muốn thương lượng với hổ là lột da của nó. Nghĩa là: khi thương lượng cùng đối phương, hy vọng đối

phương hi sinh lợi ích liên quan đến sự sống còn của chính mình là điều không thể.

Khương Tuyết Ninh nói: “Ngươi muốn động thủ ở An Khánh?”

Tạ Nguy cười một tiếng: “Không, nhất định phải động thủ trước khi đến An Khánh. Chuyện mà đến cả nàng cũng có thể nghĩ ra, Vạn Hưu Tử chẳng lẽ không nghĩ ra?”

Vậy là Khương Tuyết Ninh bèn nghĩ, chuyện Vạn Hưu Tử có thể lường được, thì Tạ Nguy nhất định sẽ không chọn động thủ ở đó, còn muốn động thủ trước đó một thành, thì chỉ có thể là…

Nàng nói: “Lư Châu phủ?”

Tạ Nguy nói: “Ta ở đây đoán ý Vạn Hưu Tử, hẳn ông ta cũng đang đoán ý của ta chứ?”

Đầu óc Khương Tuyết Ninh cũng cảm thấy choáng váng.

Nàng tự giơ ngón tay của mình ra điểm tính: Phân tích từ thế cục, lúc Vạn Hưu Tử tụ hội cùng đại quân thì xem như đại cục đã định, cho nên nếu muốn động thủ, chắc chắn phải chọn lúc trước khi bọn chúng đến thành thứ năm An Khánh. Điểm này Vạn Hưu Tử biết, Tạ

Nguy cũng biết. Cho nên nếu Tạ Nguy chọn động thủ tại thành thứ năm An Khánh, Vạn Hưu Tử chắc hẳn sẽ ra tay với hắn trước đó, vậy muộn nhất là thành thứ tư Lư Châu phủ. Tạ Nguy đoán được ý của Vạn Hưu Tử nên nếu chờ đến Lư Châu thì đã quá trễ, nên sẽ đổi thành thứ ba – Nhữ Ninh, thậm chí còn có thể sớm hơn; Nhưng Vạn Hưu Tử lại không nghĩ ra Tạ Nguy cũng đang đoán ý ông ta hay sao?

Cứ lùi như vậy, đâu mới là điểm cuối?

Nàng bị hắn làm cho gấp gáp, nghĩ không ra, dứt khoát hỏi: “Nếu cứ suy tính như thế, chẳng lẽ ngươi muốn động thủ ở thành tiếp theo, hoặc thậm chí ngay ở đây sao?”

Tạ Nguy ấn nhẹ vào đầu nàng: “Nơi này trước không có quân, sau không có tặc, hai bên không bị có gì cản trở, sao có thể động thủ ở đây?”

Khương Tuyết Ninh mơ hồ.

Tạ Nguy thấy nàng dừng lại, không khỏi nhắc nhở: “Tiếp tục kêu.”

Khương Tuyết Ninh liền tức giận trừng mắt với hắn một cái, sau đó mới vô cùng lấy lệ kêu lên hai tiếng, lại hỏi: “Vậy chọn nơi nào?”

Ánh mắt Tạ Nguy sáng lên, nói: “Nhữ Ninh phủ.”

Thành thứ ba Nhữ Ninh?

Khương Tuyết Ninh mở miệng muốn hỏi tại sao, nhưng trong đầu lại hiện ra hình ảnh bản đồ các tỉnh của Đại Càn dọc theo sông Trường Giang, da đầu cơ hồ trong nháy mắt muốn nổ tung, mắt trợn tròn, nhìn về phía Tạ Nguy.

Tạ Nguy chỉ bình thản cười.

Châu phủ sát bên cạnh phía nam của Nhữ Ninh phủ, không phải nơi nào khác, chính là nơi Yến thị bị lưu đày năm xưa…

Hoàng Châu！

Mà trong hai năm qua, dù là Khương Tuyết Ninh hay Lữ Chiếu Ẩn, đều âm thầm gửi một lượng tiền bạc lớn kinh người tới Hoàng Châu. Nàng trước giờ chưa từng hỏi số tiền đó được dùng vào việc gì.

Nhưng mà Vưu Phương Ngâm kiếp trước chính là âm thầm trợ giúp Yến Lâm nuôi quân!

Mà đời này, so với kiếp trước, lúc Yến Lâm rời khỏi Hoàng Châu đi đến biên quan, lại là đơn thương độc mã, đánh trận ở biên quan thì dùng quân ở biên quan, chưa từng thấy bóng dáng bất cứ binh lính nào của Hoàng Châu?

Nàng nghĩ tới đây liền hít một hơi lạnh.

Nhữ Ninh phủ gần với Hoàng Châu nhất, nếu chọn động thủ ở đó, quả thật không thể nào thích hợp hơn.

Nhưng với tiền đề là…

Khương Tuyết Ninh nói: “Nhữ Ninh phủ chính là thành thứ ba, nhưng nếu Vạn Hưu Tử lại động thủ trước khi đến Nhữ Ninh thì phải làm sao?”

Tạ Nguy nói: “Tính toán mãi sẽ không có điểm cuối, ông ta và ta đều là đánh cược một ván.”

Khương Tuyết Ninh không nói gì: “Việc này còn phải dựa vào may mắn ư? Nếu như thất bại…”

Tạ Nguy cười khẽ: “Sao có thể thất bại chứ?”

Khương Tuyết Ninh lại tiếp tục không hiểu.

Tạ Nguy liền kiên nhẫn giải thích cho nàng: “Nếu Vạn Hưu Tử chọn động thủ với ta ở thành thứ tư, ông ta chắc chắn sẽ thua không thể nghi ngờ; nếu ông ta chọn động thủ ở thành thứ ba, đụng độ với ta, tỷ lệ thắng bại là năm mươi phần trăm; còn nếu ông ta ra tay ở thành thứ nhất hoặc thứ hai, lúc đó ta chưa động thủ mà ông ta đã động, lá mặt lá trái, sẽ hứa hẹn để thu được lợi ích to lớn, ông ta vẫn sẽ không giết ta. Ông ta tự cho là đã nắm được nhược điểm của ta, lại không biết bản thân ông ta mang sẵn bản chất tham lam, đa nghi, đó cũng chính là nhược điểm. Cho nên dù ông ta chọn thành thứ nhất hay thứ hai, kết quả tệ nhất cũng chỉ là ta cùng khởi sự với Thiên Giáo. Mục đích vốn chỉ là đánh tới kinh thành là được, còn về việc do ai đánh vào, thật sự không quan trọng lắm.”

Đây cũng là nguyên nhân gốc rễ khiến Tạ Nguy dám lấy thân mình để mạo hiểm.

Trường hợp xấu nhất chỉ là giúp Thiên giáo đánh triều đình mà thôi.

Khương Tuyết Ninh nghe đến mức trợn mắt há miệng.

Tạ Nguy chỉ nhìn nàng, vùi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, đáy mắt có chút ý cười đa mưu túc trí yêu dị, chỉ nói: “Tạ Cư An có thể sẽ không thắng, nhưng vĩnh viễn sẽ không thua.”

Khương Tuyết Ninh một câu cũng nói không nên lời, chỉ nhìn hắn.

Tạ Nguy lại nói: “Lúc đó nếu phải động thủ, cục diện nhất định sẽ hỗn loạn. Ta đã từng đến phân đà Nhữ Ninh phủ, hơn nữa phân đà chủ này cũng chính là tâm phúc ngày xưa của Công Nghi Thừa, nhất định sẽ gây khó dễ cho ta, dựa theo quy tắc trong giáo, phải lên thiên đài thị chúng. Thiên đài là một tế đàn đã được tu sửa, phía dưới đài bắt đầu từ hướng chính đông đi hai mươi bước về hướng bắc, sẽ có một mật thất, là do trước đây Đao Cầm Kiếm Thư từng để lại, người ngoài không hề biết. Đến lúc đó nàng không cần để ý đến người khác, nhân lúc hỗn loạn, thì vào trong đó trốn, nếu không nghe thấy tiếng của Yến Lâm hoặc của Đao Cầm Kiếm Thư thì đừng ra ngoài. Nàng nhớ rõ rồi chứ?”

Một trận đao quang kiếm ảnh cơ hồ chuẩn bị sắp diễn ra.

Khương Tuyết Ninh nhủ thầm trong lòng, gật đầu nói: “Đã nhớ rồi.”

Tạ Nguy bảo nàng lặp lại hai lần, lúc này mới yên tâm, hắn bảo nàng kêu thêm một lúc, rồi gọi người đưa nước tới, sau đó hắn đẩy Khương Tuyết Ninh: “Nàng đi tắm đi.”

Khương Tuyết Ninh vẫn có chút chưa lấy lại được tinh thần.

Mấy hôm nay nàng thật sự khá lười biếng, từ tối qua đến bây giờ vẫn chưa được ra khỏi cửa, không bị dính chút bụi bẩn, cũng chẳng đổ chút mồ hôi nào, cả người từ trên xuống dưới đều sạch sẽ, bây giờ không muốn cử động cho lắm, liền lẩm bẩm muốn trì hoãn: “Tại sao ngày nào cũng bảo ta tắm trước? Hôm nay ngươi tắm trước đi, ta sẽ tắm sau.”

“…”

Tạ Nguy nhìn nàng với đôi mắt sâu hun hút.

Khương Tuyết Ninh vẫn chưa hiểu gì, nói: “Ngươi đi đi.”

Tạ Nguy khóe mắt hơi giật một chút, đứng ở bên cạnh giường, cúi đầu nhìn nàng, sau cùng thanh âm bình tĩnh nói: “Nếu nàng muốn trong lúc nhất thời vô ý, sinh cho ta một đứa con, thì cũng không phải không được.”

Sinh con?

Khương Tuyết Ninh ngây ra, đến mãi một lúc lâu sau mới hiểu.

Trong phút chốc trên gò má phủ một lớp ửng hồng.

Nàng tức giận đến mức lấy một chiếc gối ở sau đầu ném lên người Tạ Nguy, giọng run run vì tức giận: “Vô sỉ, không biết xấu hổ!”

Bỉ ổi！

Hạ lưu！

Rốt cuộc lúc tắm người này đã làm những gì chứ?

Chương 230: Cởi đao

Gối đầu kia đánh người cũng không đau, Tạ Nguy đón được lại trả cho nàng, hắn thì đứng cạnh đó, giơ ngón tay lên môi ra hiệu im lặng, cười trầm trầm.

Lần này xem như Khương Tuyết Ninh không dám nữa.

Nàng cắn răng căm hận đứng dậy, đi vội ra sau bình phong tắm rửa. Chỉ là người ngồi trong thùng tắm chứa đầy nước kia, cho dù biết rõ những lời vừa rồi Tạ Nguy nói ước chừng đa phần là đùa giỡn, nhưng trong đầu lại thật sự không quên được, không ngừng vang vọng. Nhất thời chỉ cảm thấy cả chiếc khăn vắt trên thành thùng tắm cũng bẩn, tắm một lúc không những không rửa sạch, còn tắm vào đầu mớ suy nghĩ loạn thất bát tao.

Tạ Cư An nói xong một phen kinh thế hãi tục, lại không hề dậy sóng, trấn định tự nhiên, vẫn ngồi ở bàn trước cửa sổ, loay hoay một lúc với cây cổ cầm mộc mạc vừa tìm thấy mấy ngày trước.

Đàn không phải đàn tốt.

Nhưng ở nơi thế này, có thể có được cây đàn, đã là sự lấy lòng vô cùng tinh tế từ giáo chúng Thiên Giáo bên dưới.

Đêm nay hai người lại giày vò đến nửa đêm mới ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Khương Tuyết Ninh vẫn nằm ỳ tiếp tục ngủ như cũ.

Tạ Nguy thì ra ngoài như thường lệ, nghị sự cùng đám người Vạn Hưu Tử.

Chiến sự tiền tuyến liên tục báo tin báo cáo thắng lợi, vì thế quả thực uy danh Thiên Giáo chấn động khắp nơi, giáo chúng trong phân đà đều mang dáng vẻ hăng hái. Dù sao chỉ cần đánh hạ được phương nam giàu có này, sau đó ngẫm nghĩ cũng biết chẳng qua chỉ là chuyện tiến dần về phương bắc mà thôi. Đám giá áo túi cơm trong triều, ngồi không ăn bám, trước đó cũng bị bọn họ đánh cho hoa rơi nước chảy, không còn mảnh giáp, có thể nói là “Không chịu nổi một đòn”, sau này có mạnh hơn nữa e rằng cũng chẳng đến đâu.

Như vậy xem ra, đánh thẳng đến kinh thành cũng không phải việc khó.

Đến lúc đó sẽ là thiên hạ của Thiên Giáo, mà bọn họ chính là chủ nhân của tân vương triều!

Mấy vị phân đà chủ nói chuyện với nhau ai nấy đều hồng hào hưng phấn, mặc dù vẫn khách khí với Tạ Nguy như cũ, nhưng dù sao hắn chỉ có thể xem như một nửa tù nhân, mà tiền tuyến lại liên tiếp báo tin thắng lợi nên có công lao.

Ai có thể thừa nhận công lao này phần lớn là của Tạ Nguy?

Chẳng phải chỉ là vẽ một tấm bản đồ bày binh bố trận sao?

Nói cho cùng, có thể thắng trận xét đến cùng là vô số giáo chúng Thiên Giáo, toàn bộ quân biên thành sĩ khí kinh người, chút thủ đoạn đó của Tạ Nguy chẳng qua chỉ là "Dệt hoa trên gấm", có thì tốt, không có cũng chẳng khẩn yếu.

Cho nên trong buổi nghị sự, những người này dùng quạt hương bồ như bàn tay đập vào lồng ngực mình vang dội, mặt mày đều mang chút khí thế bễ nghễ thiên hạ, chỉ nói: "Giáo thủ yên tâm, từ sau khi chiếm lĩnh được hai tỉnh Giang – Chiết, lại có đến mấy vạn người tìm tới tòng quân dưới trướng chúng ta. Nay cờ xí của giáo ta đến đâu, dân tâm cũng theo đến đó, triều đình thua như cỏ gặp gió đã đổ gục. Thế trận của đối phương đã cạn, vận số đã hết, tương lai giáo thủ chính là tân chủ nhân của thiên hạ."

Vạn Hưu Tử nghe vậy, đương nhiên vui vô cùng.

Tuy ông ta biết những lời này ít nhiều đều có chút nịnh hót, nhưng mấy vạn người tới đầu quân xác thực không phải giả, triều đình nếm mùi thất bại quân tâm tan rã càng không phải giả, trên đời này có ai lại không thích nghe nịnh hót đâu?

Tạ Nguy đứng yên gần đó, nghe vậy cũng không hề bình luận nửa lời.

Trời muốn diệt vong, trước phải khiến phát cuồng.

Mấy vạn người tòng quân thì thế nào? Đánh trận cũng đâu đơn giản như ăn cơm, bách tính bình thường có nghề có nghiệp, ai lại bằng lòng chủ động đầu quân mạo hiểm rơi đầu chứ? Trong đó chỉ sợ phần lớn đều là lưu dân sơn phỉ, đều có thói xấu. Nếu có người ước thúc, dần dần cũng có thể sửa sang lại để tác chiến. Nhưng nếu không ai ước thúc, hoặc ước thúc không thỏa đáng, có trời mới biết sẽ phát triển thành cái dạng gì.

Chỉ là đám người này không hỏi, đương nhiên hắn sẽ không chủ động đề cập đến.

Phía trước đã là hố, cứ thế nhìn bọn họ nhảy xuống, cớ sao không làm?

Đêm qua hắn đã nói thẳng kế hoạch của mình ra cùng Khương Tuyết Ninh, tiến triển hơn nửa tháng tới gần như hoàn toàn phù hợp với

phỏng đoán của hắn.

Sau khi đến phân đà Hứa Xương, tiền tuyến lại truyền tin chiến thắng…

Đại quân Thiên Giáo lại tiếp tục giành được một thành, lần này thậm chí còn không có thương vong quá lớn, đánh được một nửa, binh sĩ thủ thành đã không chống đỡ nổi đợt tấn công, cuối cùng mở cửa thành đầu hàng.

Trận chiến này còn khiến sĩ khí sôi sục hơn cả trận trước.

Triều đình cũng đã chủ động mở cửa thành đầu hàng, chuyện này nói lên điều gì?

Chứng minh uy danh Thiên Giáo bọn họ đã đến mức quân đội không đánh mà thắng, triệt để tiêu diệt triều đình chẳng qua chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.

Bởi trận chiến này tiêu hao không lớn, dứt khoát chỉnh đốn ngắn ngủi, còn không kịp nghỉ ngơi đủ, đã vội vã tiếp tục hành quân, tấn công thành tiếp theo.

Loại đấu pháp này, ai mà ngờ được?

Cả châu phủ đó đều không hề chuẩn bị chút nào, cũng không hề nghe được chút phong thanh nào, đợi khi người đánh đến trước cửa mới hối hả phản ứng, đều đã trễ. Các quan viên châu phủ đều bị tóm lên, diễu phố thị chúng, đẩy lên đoạn đầu đài bị họ chặt đầu trước sự vây xem của bách tính trong thành.

Cho nên bọn họ chờ ở Hứa Xương mười mấy ngày, mới di chuyển tới Nam Dương, nhưng đến Nam Dương chưa được mấy ngày đã lại truyền về tin chiến thắng.

Vừa nghe tin, cả phân đà đều sôi trào!

Ngay cả Vạn Hưu Tử cũng không kiềm được, mặt ứng lên vì hào hứng, cười to không ngừng, liên tục khen ngợi bọn họ làm tốt. Nếu tiền tuyến đã lại thắng lợi, vậy dứt khoát không ở Nam Dương này thêm nữa, lên đường tiến về Nhữ Ninh phủ ngay.

Khương Tuyết Ninh đã biết được toàn bộ kế hoạch của Tạ Nguy, trên đường đi tự nhiên cũng không khỏi toát mồ hôi thay hắn, sợ thời gian Vạn Hưu Tử chọn ra tay trước của Tạ Nguy.

Cũng may Vạn Hưu Tử vẫn không có động tĩnh gì.

Nhưng lúc nghe nói sắp phải đi Nhữ Ninh phủ, lòng nàng quả thực căng thẳng thấp thỏm: Bởi vì, Nhữ Ninh chính là nơi lúc trước Tạ Nguy đã chọn làm nơi ra tay, thắng bại ngay trận này!

Chớp mắt đã là tháng ba ở Giang Nam, vạn vật như đổi mới hoàn toàn, dương liễu lả lướt.

Chiều hôm đó, đám người lên đường tiến đến Nhữ Ninh.

Khương Tuyết Ninh cùng Tạ Nguy đi trên một xe.

Trước sau xe ngựa đều là giáo chúng Thiên Giáo, ngay cả đánh xe cũng là người tài giỏi trong giáo, hai người cũng không dám trắng trợn nói gì.

Tạ Nguy cầm một quyển cầm phổ mà đọc.

Khương Tuyết Ninh thấy hắn vẫn cứ bình thản như thế, đã lúc này rồi còn có thể tĩnh tâm xem nhạc phổ, không khỏi bội phục: “Ngươi cũng còn xem nổi thật cơ!”

Ngón tay Tạ Nguy nhẹ nhàng phủ lên mép sách đã ố vàng, ngước mắt nhìn nàng, khẽ cười, nói: “Mỗi khi gặp chuyện lớn phải bình tĩnh, nàng ấy à, nóng nảy lắm đấy.”

Khương Tuyết Ninh liếc hắn.

Tạ Nguy biết bản chất nàng có tính tình như thế, nhưng cho dù là nhìn nàng trợn trắng mắt lên, cũng cảm thấy có cảm giác đáng yêu oán giận, mang chút tính tình thật không hề giả trang, trong lòng bất giác chìm đắm, cũng không nghĩ phải nhẫn nại gì cả, đưa tay lên liền kéo người đến ngồi trên đùi mình, ôm lấy vòng eo chẳng đầy nắm tay kia, êm ái tỉ mỉ hôn nàng.

Đổi lại là kiếp trước, Khương Tuyết Ninh không dám nghĩ mình có thể thân mật cùng Tạ Nguy đến thế, ôm ôm ấp ấp cũng coi như chuyện thường vậy. Lần vừa bắt đầu dĩ nhiên không tránh được bỡ ngỡ kháng cự, nhưng không trốn được, cũng không tiện né tránh, hơn một tháng qua, liền dần dần không còn cảm giác phòng bị khó chịu ban sơ nữa, bắt đầu trở nên quen thuộc.

Tựa như uống rượu.

Vừa uống mấy ngụm đầu cay cay không quen, nhưng năm ba chén vào bụng, đã xộc lên đầu, mơ mơ màng màng, bồng bềnh bay bổng, không biết vì sao thậm chí có thể cảm nhận được từ trạng thái say sưa này, ngoài vạn sự trên đời chỉ có cảm giác vui sướng.

Miệng nàng nhỏ nhắn thơm tho, đầu lưỡi mềm mềm, bị hắn ngậm lấy bất giác đã đỏ hồng lên tới mang tai.

Dù sao hiện tại còn là ban ngày.

Trước kia đều trong đêm, dù thế nào cũng bóng đêm che chắn, giờ đây lại là ngươi có thể thấy rõ ta, ta cũng thấy rõ ngươi, hơn nữa màn xe ngựa thỉnh thoảng còn bị gió thổi phất một góc lên, khiến người ta có thể trông thấy móng ngựa phi bên ngoài, góc áo giáo chúng rủ xuống.

Cho dù Khương Tuyết Ninh mặt dày, cũng không dám làm càn trong hoàn cảnh này.

Trông thấy Tạ Nguy dần dần có ý tứ quá phận, nàng không khỏi nhìn chằm chằm hắn.

Hắn đột nhiên bật cười, theo ý nàng, chậm rãi buông tay ra, chỉ kéo nàng dựa lưng vào vách sau xe ngựa. Ánh mắt thì chuyển dời, nhìn sang hướng góc màn xe thi thoảng lại bị thổi phất lên, sâu trong mắt không hề thong dong như hắn thể hiện ra.

Nhữ Ninh phủ dần dần tới gần.

Ngoài trời cũng dần tối.

Khương Tuyết Ninh hơi cau hàng mày ngài, lau đi vết son lem ra khỏi môi, chỉ mong Tạ Cư An sớm ngày xong hết mọi việc, nàng còn thẹn thùng nhưng lại cực kỳ giỏi giả vờ, rất khó bị người ta nhận ra, bây giờ thì đã quen, bình thường như thể ăn cơm uống nước vậy.

Nàng âm thầm oán trách, cũng không chú ý đến Tạ Nguy.

Một lúc sau ngước mắt lên, đã thấy hắn cúi đầu tháo lưỡi đao vẫn cất giấu trên cổ tay.

Từ sau đêm giết người ở Lạc Dương, lưỡi đao mảnh này đã bị Tạ Nguy giấu đi, không còn xuất hiện trước mắt người khác. Mà hôm đó sau khi hắn dùng lưỡi đao này giết người, lại chém thêm một nhát sâu hơn nữa, mà dù sao Thiên Giáo thu dọn xác cũng không phải tra án, tuỳ tiện nhìn không ra sự khác biệt của vết thương, chỉ xem như đều bị thanh đao mà hắn đoạt lấy chém chết, hiển nhiên không hề hoài nghi, cho nên từ đầu đến cuối không hề hay biết, trên người hắn còn có một thanh đao như thế!

Giờ phút này trông thấy hắn tháo đao ra, mí mắt Khương Tuyết Ninh giật giật.

Nhưng sau khi Tạ Nguy tháo ra, lại bảo nàng đưa tay ra.

Nàng không hiểu vì sao.

Tạ Nguy lại nhếch môi, rũ mắt, chỉ kéo cổ tay nàng qua, cẩn thận tỉ mỉ buộc lưỡi đao mỏng manh kia vào cổ tay nàng, nói: “Đến lúc đó không rõ tình huống thế nào, nếu có hỗn loạn, chưa chắc đã có thể chiếu cố chu toàn. Đã vài năm qua, nếu trong mật thất có gì ngoài ý muốn…”

Đáy mắt bao phủ mờ sương.

Hắn không nói tiếp nữa.

Khương Tuyết Ninh bỗng có chút hoảng hốt, nhìn hắn, lại chầm chậm cúi đầu, nhìn lưỡi đao trên cổ tay mình, từ từ đặt tay lên, nói như trong mộng: “Đưa đao cho ta làm gì?”

Tạ Nguy cảm thấy nét mặt nàng có chút kỳ lạ.

Liền trả lời trước: “Mang lưỡi đao trên người tốt hơn là hai tay trống không. Lỡ có gì xảy ra, có thể dùng để phòng thân. Dù chưa chắc nàng sẽ dùng, nhưng mang cũng tốt hơn không.”

Tiếp đó lại hỏi: “Sao thế?”

Giờ khắc này, trước mắt Khương Tuyết Ninh nhoè đi, từng giọt nước mắt cứ thế rơi xuống.

Ở kiếp trước, Tạ Nguy cũng từng sai người đưa tới một cây chủy thủ.

Yên tĩnh đặt trên mâm son.

Thái giám đến cũng không dám nói thêm câu nào, chỉ nói là Tạ thái sư chọn đưa đến cho nàng. Mà lúc đó vì Yến Lâm thường xuyên ra vào cung điện của nàng, trên dưới triều chính đang sôi nổi trách móc nàng đồi phong bại tục, hồng nhan họa thủy, gieo hại vô tận, muốn nàng tuẫn táng theo tiên hoàng…

Nhưng nàng nào có cách gì?

Yến Lâm làm nhục nàng, nàng không thể nào chống trả. Nghĩ tới nghĩ lui, thật vất vả mới mua chuộc được tiểu thái giám Càn Thanh Cung, để nàng đi vào, muốn cầu xin hắn che chở, như thể bắt lấy ngọn cỏ cứu mạng.

Dù cam chịu thấp hèn, tự đưa lên giường.

Nhưng hôm sau trời vừa sáng đã nghe nói tiểu thái giám kia bị phạt.

Chạng vạng tối đã có người đưa chuỷ thủ tới.

Có cả vỏ, khảm nạm bảo thạch rất tinh xảo, nhưng ánh tà dương như máu, phủ lên lưỡi đao lạnh lẽo, thực sự lạnh thấu xương.

Sau này nàng cầm chủy thủ tự sát tuẫn táng, hắn cùng Yến Lâm đều đứng ngoài cửa cung…

Tạ Nguy thấy nàng khóc, không khỏi cũng hơi luống cuống, gạt lệ cho nàng.

Nhưng nước mắt lại như thể không dừng được.

Thật lâu sau nàng mới ổn định lại, vùi mặt vào cẳng tay, hai mắt nhắm chặt lại, giọng nghẹn ngào nói rất chậm: “Ta không sao.”

Bên ngoài, ánh nắng đã tắt, xe ngựa lộc cộc, rốt cuộc cũng đến Nhữ Ninh phủ.

Chương 231: Lên Thiên đài

Nhữ Dương phủ tiếp giáp với Phượng Dương phủ, rất gần An Khánh, Huy Châu và các nơi khác bị Thiên Giáo chiếm cứ, huống hồ rất nhiều châu phủ phía Đông Nam đã thất thủ, bách tính sợ hãi chiến tranh, có nhà khá giả sớm nghe tiếng gió, đã thu dọn hành lý chạy nạn về hướng Bắc. Lưu lại trong thành, hoặc là cảm thấy thiên hạ hưng vong đều không quan trọng, hoặc là cảm thấy Thiên Giáo tốt hơn so với triều đình, hoặc có lẽ là mẹ góa con côi không có sức lực chạy trốn…

Vì thế, lúc mọi người vào thành, ngay cả người cũng vắng.

Giơ bó đuốc xách theo đèn lồng đi trên đường, trong thành khắp nơi hỗn loạn, cổng ngoài đóng chặt.

Hiển nhiên Vạn Hưu Tử không để những thứ này vào mắt.

Phân đà Nhữ Ninh phủ chính là một miếu hòa thượng bị chiếm cứ năm xưa, sau khi đuổi hết hòa thượng trong miếu đi thì tiến hành tu kiến, đẩy đổ tượng Phật đổi thành Tam Thanh*, vứt bỏ Kinh Phật đổi thành Đạo Tạng**, còn vận chuyển từng khối từng khối nguyên liệu đá lớn, xây dựng lên một Thiên đài rất cao bên trong, chuyên dùng cho nghị sự tụ hội, công khai thưởng phạt trong giáo.

*Nguyên văn là 三清: Là ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo tại Trung Quốc. Gồm Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, cũng chính là Thái Thượng Lão Quân, giáng thân Lão tử là Tổ Đạo Giáo.

**Nguyên văn là 道藏: Kho kinh sách của Đạo Giáo.

Mọi người mới đến cửa phân đà, đà chủ Lỗ Thái đã dẫn theo giáo chúng ở bên ngoài nghênh đón.

Người này mặt đen cơ thể cường tráng, mắt to mũi diều hâu, miệng rộng khuôn hàm lớn, ăn mặc như binh sĩ, hai tay cổ tay và chân đều bó chặt lên, nắm tay lớn như bao cát, loại sức lực mạnh mẽ giống như một cú đấm có thể đập chết một con trâu.

Tuy nhiên, thực tế không phải loại tứ chi phát triển đầu óc ngu si.

Chỉ là lúc đôi mắt kia lướt qua người ta mang theo chút bản chất âm u hung hiểm, nhất là lúc nhìn Tạ Nguy đằng sau và Khương Tuyết Ninh bên cạnh, ánh mắt dừng lại một chút, sau khi hành lễ với Vạn Hưu Tử, mới hỏi: “Nghe nói lần này Độ Quân tiên sinh giáo ta nổi danh ngang với Công Nghi tiên sinh cũng đến, thuộc hạ ở trong giáo đã lâu, nhưng xưa nay chỉ nghe đại danh, chưa từng nhìn thấy. Không biết Giáo thủ có thể chỉ điểm cho thuộc hạ một hai được không?”

Vạn Hưu Tử nhìn thoáng qua phía sau, tùy ý chỉ: “Chính là đây.”

Lỗ Thái theo hướng ông ta chỉ, lần nữa nhìn về Tạ Nguy.

Ngay lập tức, trong ánh mắt hắn chợt hiện rõ một phần sát ý, động tác nhanh đến mức ngay cả đạo đồng bên cạnh Vạn Hưu Tử cũng không kịp phản ứng, thẳng tay rút đao ở thắt lưng của một giáo chúng bên cạnh, lưỡi đao lạnh băng lập tức đặt trên cổ Tạ Nguy!

Khương Tuyết Ninh đứng ngay sau lưng Tạ Nguy, kinh hãi suýt nữa kêu thành tiếng.

Tất cả mọi người đều giật mình: “Lỗ đà chủ, làm gì vậy?”

Vạn Hưu Tử lại chỉ nhìn mà không lên tiếng.

Tạ Nguy từng nghĩ đối phương sẽ công kích mình, nhưng không ngờ ngay cả một câu đối phương cũng không muốn tiêu tốn, đáy lòng khẽ rét lạnh: Xem ra Vạn Hưu Tử sốt ruột hơn hắn nghĩ, chỉ là không biết lúc nào đám người Yến Lâm mới đến được.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Lỗ Thái chính là phân đà chủ mà trước kia Tạ Nguy đã nhắc đến với Khương Tuyết Ninh lúc giải thích kế hoạch hôm nay, là thuộc hạ cũ của Công Nghi Thừa.

Nghe đồn, trước kia Công Nghi Thừa từng cứu hắn một mạng, vì thế trung thành tuyệt đối.

Tạ Nguy nhẹ nhàng duỗi tay, trước chặn Khương Tuyết Ninh ở sau lưng mình, ra hiệu nàng tránh ra xa, mới bình thản ung dung nói: "Xem ra Lỗ đà chủ có chuyện chỉ giáo."

Lỗ Thái không quan tâm nhiều như vậy, năm đó hắn đã sớm nghi ngờ trận Thông Châu có âm mưu, hơn nữa lần này Giáo thủ bí mật thông báo, tất nhiên sẽ không để Tạ Nguy bình an vô sự ra khỏi Nhữ Ninh phủ, cười nhạt nói: "Ba năm trước, hơn vạn giáo chúng, còn cả Công Nghi tiên sinh vô tội uổng mạng ra sao, chẳng lẽ ngươi không rõ?"

Xung quanh lập tức yên tĩnh.

Vài vị Phân đà chủ lúc ở Lạc Dương đã sớm chính tai nghe Tạ Nguy thừa nhận chuyện này, chỉ là lúc đó giáo thủ không đề cập, ai cũng không truyền ra, sao Lỗ Thái lại khẳng định đến vậy?

Những giáo chúng còn lại thân phận tầm thường, càng chưa từng nghe. Cho nên vẻ mặt mọi người, mặc kệ vì nguyên nhân gì, là thật

hay là giả, đều vô cùng chấn kinh như nhau.

Ngày đó, lúc Tạ Nguy nói mình giết Công Nghi Thừa, đã nghĩ sẽ có ngày hôm nay.

Vạn Hưu Tử sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Ông ta đã muốn giành ra tay trước với hắn, nhưng lại sợ hắn không hề có lòng làm phản, một khi ông ta động thủ trước, thăm dò không thỏa đáng, chỉ sợ sẽ dồn ép hắn quay lại đối địch với Thiên Giáo. Nếu lúc đó để hắn chạy mất, sẽ khiến Thiên Giáo có thêm cường địch; ngay cả khi không chạy, lưu lại cũng vô dụng, giết hay không cũng đều sẽ mất đi một trợ lực to lớn.

Cho nên, cần một vị trí thích hợp tiến được lùi được.

Còn ai thích hợp hơn Lỗ Thái nữa?

Thủ hạ cũ của Công Nghi Thừa, trung thành với Thiên Giáo, chỉ cần cho biết chân tướng cái chết của Công Nghi Thừa, Lỗ Thái nhất định sẽ làm khó Tạ Nguy. Như vậy, Vạn Hưu Tử thân là giáo thủ, ngoài mặt là chủ trì công đạo, đứng ngoài cuộc. Nếu Tạ Nguy có lòng làm phản, ắt sẽ lập tức giải quyết tại chỗ trước mặt giáo chúng; nếu hắn không có, về sau cũng không có gì khác thường, nhưng sẽ thể hiện khoan hồng rộng lượng, ban ân để đổi lại việc hắn trung thành mang ơn.

Đích thực là một nước cờ hay khó mà bỏ qua.

Chỉ tiếc, e rằng Vạn Hưu Tử cũng chưa từng nghĩ đến, chuyện giết Công Nghi Thừa này, là hắn chủ động nhắc đến.

Mục đích, chính là cho hắn vị trí thích hợp như thế.

Có vị trí này, hắn mới có thể hành động như đã muốn, mà sẽ không vì một ý nghĩ mà thẳng tay giết người tàn nhẫn độc ác không chừa đường lui, như vậy cho dù nếm chút đau khổ, nhưng có thể tranh thủ được đủ thời gian, đợi quân đội Yến Lâm từ Hoàng Châu giết tới!

Tạ Nguy nhìn Lỗ Thái, chỉ nói: “Công Nghi tiên sinh và ta cũng quen biết đã lâu, lúc đó ẩn nấp tại triều đình, không thể kịp thời chi viện cho ông ấy kịp thời, khiến ông ấy bị hại, trong lòng ta cũng rất áy náy. Lỗ đà chủ có ý trách cứ ta cũng phải.”

“CMN đánh cái rắm!”

Lỗ Thái chán ghét nhất là nói chuyện cùng loại văn nhân này, đen cũng nói thành trắng được!

Tay hắn cầm đao cũng đang phát run.

“Đang êm đẹp, tại sao hành tung của Công Nghi tiên sinh lại bị tiết lộ? Một đám giá áo túi cơm của Tiêu thị kia cũng có thể bày mưu tính kế tốt như thế? Lại càng không cần phải nói đến nữ nhân thân mật bên cạnh ngươi, năm đó ở Thông Châu! Thậm chí liên quan rất lớn đến cái chết của các huynh đệ!”

Lúc Khương Tuyết Ninh chỉ nghe ba chữ “Công Nghi Thừa” này, còn chưa nhớ ra, nhưng đến khi nghe hai chữ “Thông Châu”, cảnh tượng máu tanh năm đó liền tuôn về trong ký ức trong nháy mắt, khiến nàng giật mình run rẩy!

Nàng không ngờ, ngay cả nàng, người này cũng biết!

Con ngươi của Tạ Nguy còn co chặt lại hơn, lạnh lẽo cùng cực, tấm lưng thẳng tắp gần như gồng cứng, nhìn chằm chằm Lỗ Thái: “Lỗ Thái, bởi vì cái chết của Công Nghi Thừa, ngươi có đôi chút thành kiến với ta, không có cách nào khác. Nhưng ngậm máu phun người, không khỏi có phần bỉ ổi. Ngươi đã muốn phân biệt cho rõ ràng, chi bằng hôm nay ngươi lên Thiên Đài, xem Tạ mỗ có giải thích ra lẽ cho ngươi không!”

Lỗ Thái lập tức cười nhạt: “Được!”

Hắn cũng thẳng thắn, đao vốn dĩ kề bên cổ Tạ Nguy lập tức thu về, lại cúi người quỳ một chân trước Vạn Hưu Tử, cúi mình nói: “Giáo thủ minh giám, không phải thuộc hạ muốn làm khó Độ Quân tiên sinh, thật sự một phen ân oán năm xưa liên can đến cả vạn mạng người. Các huynh đệ trong Thiên Giáo ta há lại chết vô ích? Hôm nay cho dù đánh cược tính mạng này, thuộc hạ cũng muốn hỏi hắn cho rõ! Khẩn cầu giáo thủ ân chuẩn, trả lại công bằng cho Công Nghi tiên sinh, cho các huynh đệ chết trong chiến dịch Thông Châu!”

Chung quanh là vạn người nhìn chằm chằm!

Hơn nữa đây vốn là những gì Vạn Hưu Tử muốn nhìn thấy, đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Chỉ là ông ta vẫn ra vẻ khó xử, nhìn Tạ Nguy mới nói: “Hai người các ngươi đều là anh tài hiếm có trong giáo, bản tọa thực không muốn thấy các ngươi mâu thuẫn. E rằng ở đây chắc hẳn phần lớn là hiểu lầm. Có điều, nếu hai người các ngươi đã đề xuất muốn lên Thiên Đài tranh luận một phen, vậy thì cứ tranh luận, cũng tiện cho mọi người nghe rõ đúng sai đầu đuôi!”

Cái gọi là “lên Thiên Đài” của Thiên Giáo là nhằm “Chúng sinh bình đẳng, không thẹn với đất trời”, đúng sai của các bên sẽ do người dưới đài phân định, không phân thân phận, ai cũng có quyền định đoạt.

Chỉ tiếc, mấy năm gần đây đã là thùng rỗng kêu to.

Vừa nghe muốn lên Thiên Đài, tất cả lại bàn luận ầm ĩ, châu đầu ghé tai.

Thân là giáo thủ, Vạn Hưu Tử cũng đã lên tiếng, vậy việc này ván đã đóng thuyền.

Tạ Nguy vốn tính toán như thế, đương nhiên không dị nghị.

Không tập hợp giáo chúng trước Thiên Đài, sao có thể toàn diệt một lần? Huống hồ tình hình càng loạn, Khương Tuyết Ninh càng tiện thừa dịp trốn thoát. Nếu như là trước đó, mới đến phân đà đã nhốt vào phòng, vậy thật sự không có cơ hội đào tẩu nào.

Đám người vào tới phân đà, lũ lượt tụ lại chung quanh đài đá cao hơn mặt đất hai trượng.

Trước đài đá có bậc thang.

Kỳ thật phân ra hai tầng, một tầng là sân rộng cao một trượng rưỡi, tầng còn lại cao hơn, có đặt một ghế tựa, là vị trí đặc biệt dành cho người bề trên…

Nói là chúng sinh bình đẳng, thật ra vẫn phân cao thấp.

Vạn Hưu Tử đi lên trước, ngồi ngay ngắn chính giữa.

Tạ Nguy cùng Lỗ Thái cũng lên theo.

Không ngờ, bọn họ vừa lên Thiên Đài, Lỗ Thái lại cúi đầu trước Vạn Hưu Tử, quay đầu chỉ Khương Tuyết Ninh, nói: “Nếu hôm nay đã phải bàn đến chuyện Thông Châu, nữ nhân này mật báo cho vì quan phủ, nội ứng ngoại hợp cùng Độ Quân, cũng phải đi lên, để các huynh đệ trong giáo chúng ta nhìn xem, thế nào gọi là “cấu kết làm chuyện xấu”!”

Phía sau lập tức có người đẩy Khương Tuyết Ninh.

Suýt nữa nàng ngã trên bậc thềm.

Ngón tay Tạ Nguy rũ xuống trong tay áo lặng lẽ nắm chặt lại, nhất thời sát tâm đã nổi lên bốn phía, nhưng thời cơ chưa tới, rốt cuộc vẫn không nổi giận, quay người bước đến, đỡ nàng dậy, nhàn nhạt hỏi: “Sợ không?”

Sợ?

Dĩ nhiên Khương Tuyết Ninh sợ.

Chỉ là khi hắn đỡ nàng dậy, đầu ngón tay nàng chạm vào lòng bàn tay ấm áp của hắn, cảm nhận sức mạnh hắn truyền tới, lại dường như không sợ đến thế. Hoàn cảnh tồi tệ như vậy, nếu chỉ có một mình, đương nhiên đáng sợ.

May mắn, họ là hai người.

Khương Tuyết Ninh không đáp, chỉ giữ tay Tạ Nguy đứng vững vàng, quay đầu nhìn phía sau lại lần nữa.

Nhưng giáo chúng Thiên Giáo này đều đứng phía sau.

Vốn đều không cảm thấy hành vi mình có vấn đề gì, nhưng sau ánh mắt này của nàng không hiểu sao lại có mấy phần chột dạ: Khi dễ nữ tử yếu đuối cũng thôi đi, người bị khi dễ lại không hề thể hiện dáng vẻ yếu đuối thấp hèn khi bị ức hiếp, ngược lại toát ra vẻ miệt thị và thản nhiên.

Toàn bộ đều yên lặng.

Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người nàng.

Sau khi Khương Tuyết Ninh thu hồi ánh mắt, mới rũ mắt, nhấc váy, nói với Tạ Nguy một câu "không sao", sau đó từng bước dẫm lên bậc thềm, đứng trên đài, vừa khéo đối diện Lỗ Thái.

Nhưng nàng không hề nói gì.

Thậm chí nàng còn không biểu hiện quá phẫn nộ, chỉ là nâng tay, cúi người thi lễ với đối phương.

Trong chớp nhoáng này, dưới đài bỗng có rất nhiều thanh âm huyên náo.

Người người rỉ tai thì thầm, bàn luận sôi nổi.

Cho dù Khương Tuyết Ninh không hề trang điểm chải chuốt, cũng có dung mạo kinh người, thân hình tinh tế không hề yếu đuối, lưng thẳng tắp mang sự khí phách. Người đứng trên đài trong đêm xuân, gió đêm thổi qua tà váy, đuốc hừng hực tứ phía chiếu sáng bóng dáng nàng, như nhan sắc mỹ lệ tô điểm giữa thế giới ảm đạm này.

Chỉ động tác thi lễ đã rất đẹp.

Huống chi, Lỗ Thái còn mắng nàng cùng Độ Quân là “cấu kết làm chuyện xấu”.

Đối với một cô nương, bất kể thế nào đây cũng không phải lời êm tai.

Ai ngờ được, nàng không chỉ không khóc nháo, không sợ hãi, thậm chí còn chủ động thi lễ với Lỗ Thái? Mỹ nhân vốn đã cảnh đẹp ý vui, căn bản không cần làm gì nhiều, đã phân ra được ai cao ai thấp.

Trong giáo không chỉ có những người liều mạng nhiệt huyết vì Thiên Giáo, huống chi bọn họ vốn cũng không biết chân tướng chiến dịch Thông Châu, chỉ coi lần lên Thiên Đài này như trò hay chân thực, nhìn thấy khởi đầu đặc sắc và tương phản mãnh liệt như thế, cũng không khỏi sôi trào lên.

Trò cười của người trên cao, ai lại không muốn xem?

Thậm chí đã có người không nhịn được cười lên, lớn tiếng hô hào châm biếm trên đài: “Đường đường là đại lão gia, còn không phong độ bằng nữ nhân! Lỗ Đà chủ kém rồi!”

Chương 232: Không thể trả nổi

Ngoài thành Nhữ Ninh Phủ, Lữ Hiển đang đứng cạnh Yến Lâm, nhìn về phía thành trì xa xa, đợi người thăm dò tin tức trở về.

So với ngày trước, ông chủ lớn rõ ràng xuất thân tiến sĩ lại chạy đi kinh doanh này, dường như đã gầy đi chút ít, khuôn mặt tính toán tinh tường của con buôn, cũng thêm vài phần ảm đạm lạ thường.

Nhìn trông như người không có việc gì, nhưng thực tế lại không phải.

Thâm tâm Yến Lâm biết hắn mới vượt qua được cái chết của Vưu Phương Ngâm không lâu, còn cần phải hồi phục, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Thiên Giáo dựng cờ khởi nghĩa, tuy thanh thế ở phía nam không nhỏ, nhưng e là muốn đối địch với chúng ta thì không thể. Chúng ta chỉ cần lá mặt lá trái, giả vờ liên thủ với họ liền có thể thương lượng, tuy có lẽ phải tốn nhiều công sức, nhưng bọn chúng sẽ không dám không thả Ninh Ninh. Tạ tiên sinh cứ nhất định phải lao vào nguy hiểm, dính vào rắc rối, ta không hiểu.”

Trong lòng Lữ Hiển có chút lười biếng.

Người khác không nhìn thấu Tạ Cư An, vì không hiểu, nhưng trong mắt hắn, tất cả đều vô cùng rõ ràng.

Hắn vốn không muốn giải thích.

Nhưng dù sao người hỏi cũng là Yến Lâm, hắn cũng có lòng muốn bước ra khỏi những ngày u ám vừa rồi, liền hít một hơi rồi thở ra, đáp: “Đánh giặc trước tiên phải bắt vua giặc.”

Yến Lâm nhìn hắn.

Lữ Hiển liền hỏi: “Thiên hạ giờ đây, chúng ta, triều đình, Thiên Giáo, xem như thế kiềng ba chân. Nếu là ngươi, sẽ làm thế nào để tranh được cục diện thắng lợi?”

Yến Lâm thoáng nghĩ rồi đáp: “Liên minh các phía, hợp tác với kẻ yếu đánh kẻ mạnh. Đầu tiên nên đánh triều đình, nên có thể hợp tác với Thiên Giáo, dù bảo hổ lột da, cũng phải đánh từ kinh thành trước, sau đó mới tranh giành thắng thua.”

Lữ Hiển cười: “Cho nên ngươi là người bình thường.”

Yến Lâm bỗng cau mày.

Lữ Hiển cụp mắt uống một ngụm rượu trong túi nước, rồi mới đáp: “Người thường đều sẽ nghĩ lấy hai đánh một, nhưng thế tử, vị huynh trưởng này của ngươi, hắn là người bình thường sao?”

Yến Lâm hồi tưởng, chậm rãi nói: “Hắn không phải.”

Lữ Hiển cảm thán: “Đúng vậy.”

Hắn không phải.

Hắn là tên điên.

Mưu kế cẩn thận bình tĩnh lí trí của Tạ Cư An, luôn ẩn chứa sự điên cuồng cực đoan.

Nghĩ điều người khác không dám nghĩ, làm điều người khác không dám làm.

Nếu triều đình và Thiên Giáo, đều không thể nhìn thấu hắn rốt cuộc là người thế nào, bị vẻ ngoài lúc trước của hắn che mắt, sẽ phạm phải sai lầm vô cùng lớn khi chỉ cần ôm hi vọng về hắn dù chỉ là một

chút, cho rằng dù hắn có dã tâm cũng sẽ không thông đồng với phe còn lại, là một người sẽ tranh đấu cho phe của mình.

Đáng tiếc, bất hạnh là…

Thiên Giáo và triều đình đều chưa ý thức được điều này, mà Vạn Hưu Tử cũng chỉ là một người bình thường thôi.

Nếu bọn họ còn nghi ngờ Tạ Nguy, Tạ Nguy ắt sẽ không nhân từ với bọn họ.

Thiên Giáo cũng vậy, triều đình cũng thế.

Đều là mục tiêu hắn muốn tiêu diệt, hắn đã nhẫn nhịn hơn hai mươi năm, một khi có cơ hội, hắn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất, phương pháp tàn nhẫn nhất, một lưới bắt gọn cả hai phe, trả thù món huyết thù năm xưa!

Yến Lâm nghe xong, yên lặng thật lâu.

Hắn không hỏi gì nữa.

Vì vậy Lữ Hiển cũng không đề cập thêm: Hơn hai mươi năm cũng nhịn được rồi, bây giờ thêm một chốc, có gì mà không nhịn được? Dấn thân vào nguy hiểm ắt hẳn phải có lợi ích nhất định, nhưng hắn tin, nếu người bị Thiên Giáo bắt làm con tin không phải Khương Tuyết Ninh, Tạ Nguy tuyệt đối không đưa ra lựa chọn như vậy.

Phía trước có người phi nước đại lao đến, binh sĩ xoay người xuống ngựa, tinh thần phấn chấn, nói nhanh: "Thưa tướng quân, tiền phương thăm dò được bọn thủ lĩnh Thiên Giáo đã vào thành nửa canh giờ trước!"

Lập tức Yến Lâm và Lữ Hiển nhìn nhau.

Phất tay, hai vạn người dừng chân ngoài thành nhanh chóng tập hợp, như đám mây đen cuồn cuộn kéo về Nhữ Ninh Phủ trong đêm tối!

*

Trên đài cao, sắc mặt Lỗ Thái khó coi như màu gan heo.

Sự đứng đắn và có giáo dưỡng của Khương Tuyết Ninh, hoàn toàn khiến hắn càng trở nên thấp kém!

Huống hồ bên dưới còn một đám giáo chúng hóng hớt không sợ làm to chuyện, không biết gì nhưng vẫn hò hét ở bên dưới!

Tuy Khương Tuyết Ninh dung mạo đoan lệ, còn hành lễ với hắn, nhưng với Lỗ Thái, điều ấy lại càng đáng hận hơn, thậm chí khiến người ta hận muốn xé nàng ra!

Bất luận thế nào, hắn cũng không muốn hoàn lễ.

Chỉ đơn giản đứng đó cười lạnh nhạt.

Bên dưới lại lập tức la ó.

Tạ Nguy vốn cho rằng Khương Tuyết Ninh sẽ sợ hãi, sẽ luống cuống, nhưng nhìn nàng từng bước tiến lên, thậm chí cứ ăn một quân của Lỗ Thái đơn giản như vậy, liền không kìm được cười lên.

Tiểu cô nương rốt cuộc đã lớn rồi.

Có thể tự mình gánh vác rồi.

Nếu nói sự bình tĩnh của Khương Tuyết Ninh còn có vài phần lửa giận đang cố kiềm chế, thì sự bình tĩnh của hắn là thật sự bình tĩnh, cũng không nói nhiều lời, nhanh chóng bước lên đài cao, đứng đối diện Lỗ Thái.

Trai tài gái sắc, một đôi người ngọc.

Dưới ánh lửa như hoa trăng chiếu sáng lẫn nhau, nếu bỏ qua tình thế căng thẳng bây giờ, thì lại khá đẹp mắt.

Âm thanh bên dưới không những không ngừng, mà còn ồn ào hơn.

Vạn Hưu Tử ở trên cao ngồi nhìn, nhướng mày, đứng dậy, nhìn một lượt bên dưới.

Giáo chúng bên dưới đều để ý thấy, lập tức không dám làm càn nữa.

Chung quanh lập tức yên tĩnh.

Lúc này Vạn Hưu Tử mới nói: “Độ Quân trước nay đều cúc cung tận tụy với Giáo ta, cống hiến nhiều năm, vì sao Lỗ đà chủ lại dám khẳng định hắn hại Công Nghi Thừa, hại huynh đệ trong giáo, sao lại còn có quan hệ với Khương nhị cô nương?”

Sắc mặt Lỗ Thái đã trở nên tốt hơn, vì hắn biết Giáo thủ đứng về phía hắn, có được chỗ dựa nên không còn lo lắng, hắn liền chắp tay cúi người đáp: “Thuộc hạ đã dám nói, tất sẽ không nói bừa không có chứng cứ. Chó săn triều đình tính từng đường đi nước bước, tưởng rằng kế hoạch của mình không có lỗ hổng, nhưng trên đời này làm gì có bức tường nào gió không lọt qua được? Nếu không muốn người khác biết, thì bản thân đừng làm!”

Nói đến đây, hắn nhìn Tạ Nguy.

Tiếp đó liền giơ tay, ra hiệu cho thuộc hạ đưa người lên, nói sang sảng: “Lỗ mỗ có hai người, mời Độ Quân tiên sinh và vị nhân tình này của ngài, phân biệt một hai!”

Người này ăn nói quả thực mồm miệng không sạch sẽ, lúc nào cũng không quên xúc phạm người khác.

Khương Tuyết Ninh nghe mà nổi giận.

Chỉ là người ở dưới mái hiên, nàng nhịn không phát giận, chỉ ngẩng đầu lên nhìn sang hướng Lỗ Thái ra hiệu, đột nhiên mở to mắt, gần như không khống chế được nhìn sang Tạ Nguy!

Người bị trói đưa lên là một nữ một nam, một lớn một nhỏ, trên người chồng chất vết thương.

Nhất là nữ nhân kia, đầu tóc rối tung, nước mắt giàn giụa.

Nhìn ra được đã có tuổi, chừng ba mấy tuổi, nhìn cách ăn vận của phụ nhân, mặt mũi thuần phác không tâm cơ, tay chân cũng thô ráp, đã biết cũng là người số khổ, xuất thân không tốt, quen làm việc nhọc.

Mà khiến Khương Tuyết Ninh khiếp sợ nhất, là thiếu niên tuổi không lớn lắm bị đẩy lên kế đó…

Là Tiểu Bảo.

Là hài tử ban đầu đã cứu Khương Tuyết Ninh ở chiến dịch Thông Châu, về sau từng xuất hiện bên cạnh Tạ Nguy, thông minh hiểu chuyện, thường giúp đỡ việc vặt, có điều mới hai năm nay nàng không gặp lại, vậy mà đã cao lớn trưởng thành rồi.

Có điều vết thương trên người hắn còn nhiều hơn so với phụ nhân kia.

Trên mặt còn bẩn hết cả.

Bị trói tay đẩy lên đài, trên mặt đầy bụi bẩn, thậm chí còn có phần xấu hổ, chỉ thoáng nhìn nàng cùng Tạ Nguy, đáy mắt suýt chút nữa thì trào nước mắt, không dám ngẩng đầu lên nhìn thêm nữa.

Tạ Nguy vừa thấy vậy thì còn gì không rõ nữa?

Tiểu Bảo vốn ở trong giáo, tình cờ bị hắn nhìn trúng mới đưa theo mấy ngày, dạy cho biết chữ nghĩa, Tiểu Bảo cũng biết nỗ lực, luyện được một thân võ nghệ tốt, lại bởi vì tuổi còn nhỏ, người ngoài không dễ chú ý, cho nên có thể xử lý rất nhiều việc Đao Cầm Kiếm Thư không thể làm.

Chỉ là hắn vào Thiên Giáo không phải vì hắn muốn.

Mà vì huynh tẩu hắn gia nhập Thiên Giáo, mới đưa hắn cùng đi.

Huynh tẩu mới chỉ nghe nhắc đến kia, Tạ Nguy chưa từng gặp, chỉ biết mỗi lần nhận được thứ gì tốt, hắn luôn giữ lại mang về nhà, chắc hẳn rất coi trọng người nhà.

E là dù hắn chịu được cực hình, cắn răng không nói chữ nào, nhưng huynh tẩu thì chưa chắc.

Huống chi Thiên Giáo còn bắt hết cả?

Nếu việc này đổi lại là hắn làm, chắc hẳn cũng sẽ như vậy: Hễ biết hài tử này coi trọng điều gì, cứ đánh trưởng tẩu trước mặt hắn, người sắt đá cũng mềm lòng, sao thật sự nhẫn tâm nhìn thân nhân đối xử rất tốt với mình chịu khổ gặp nạn?

Quả nhiên, ngay sau đó Lỗ Thái chỉ vào Tạ Nguy cùng Khương Tuyết Ninh, hỏi Tiểu Bảo trước: "Tiểu tử, ngươi biết hai người này không?"

Tiểu Bảo cắn chặt răng không đáp.

Lỗ Thái liền đạp một cú lên người hắn, thẳng thừng lướt qua hắn đến bên phụ nhân đang cúi đầu thút thít kia, nắm lấy đầu tóc nàng bồng bềnh như cỏ, kéo đầu người lên, vẫn chỉ vào Khương Tuyết Ninh cùng Tạ Nguy, hỏi: "Biết không?"

Mặt nàng ngước lên, ngũ quan liền trở nên rõ ràng hơn một chút.

Cuối cùng Khương Tuyết Ninh cũng nhớ ra.

Từng gặp, phụ nhân này, nàng cũng từng gặp ở trận Thông Châu. Khi đó là nàng cùng Trương Già bị đám giang dương đại đạo trốn từ

trong ngục ra cuốn lấy, nghỉ chân cùng nghịch đảng Thiên Giáo trong miếu hoang, phụ nhân này là một trong những người tiếp ứng của Thiên Giáo, đưa nước và đồ ăn đến cho họ, còn cười đưa bánh hấp cho nàng.

Phụ nhân kia xuất thân nông gia, chỉ đi theo nam nhân nhà mình vào giáo, chẳng qua giúp đỡ làm chút đồ ăn thức uống, ngày thường cũng không tiếp xúc với sự vụ trong giáo, càng không biết vì sao tai họa lớn như vậy lại giáng xuống đầu mình.

Đôi mắt nàng suýt chút nữa đã khóc đỏ lên.

Nhìn theo hướng ngón tay Lỗ Thái chỉ, thấy Tạ Nguy dĩ nhiên là không biết, mà lúc thấy Khương Tuyết Ninh, ánh mắt liền dừng lại, phảng phất như bắt được ngọn cỏ cứu mạng, hô lên: “Nhận ra, nhận ra! Cô nương này ta biết!”

Trái tim Khương Tuyết Ninh như chìm xuống.

Lỗ Thái lập tức cười ha hả, mừng rỡ như điên, tiếp tục hỏi: “Ngươi từng gặp ả ở đâu, khi nào?”

Phụ nhân khóc nói: “Hai năm, không, đã gần ba năm rồi. Là trong chuyện Thông Châu năm đó, lần đã chết rất nhiều, rất nhiều người đó. Ta cùng Tiểu Bảo đi đưa bánh hấp vừa làm xong cho mọi người. Nơi đó đều là nam nhân, cô nương này mặc y phục nam nhân, ta

vừa nhìn đã nhận ra nàng giả trang, nhưng nghĩ đây cũng không phải là chuyện ta nên hỏi, nên không nói ra. Sau đó, sau đó mới nghe nói Thông Châu xảy ra chuyện…"

Dưới đài lập tức xôn xao!

Lỗ Thái càng thừa cơ lớn tiếng quát hỏi Khương Tuyết Ninh: "Đã bị nhận ra cả rồi, ngươi còn gì để nói?"

Cục diện này đã bất lợi với bọn họ.

Nhưng ánh mắt Khương Tuyết Ninh rơi xuống Tiểu Bảo, suy nghĩ cẩn thận một phen, lại không hoảng không loạn, hỏi ngược lại: "Không dối gạt Lỗ Đà chủ, đích thực ta cũng đã gặp nàng ấy, nhưng chỉ gặp mặt một lần trong miếu hoang, sau đó hoàn toàn không gặp lại nữa. Chẳng lẽ cùng nghỉ chân trong một ngôi miếu, đã có thể chứng minh trận Thông Châu có liên quan đến ta, đến Độ Quân tiên sinh sao?"

"Được lắm, nếu ngươi đã ngoan cố kháng cự, hôm nay ta sẽ để ngươi chết cho rõ ràng!" Lỗ Thái hung hãn đẩy ngã nữ nhân kia xuống đất, bản thân thì đi đến trước Tiểu Bảo, lạnh lùng nói: "Đến lượt ngươi, hôm trước, lúc ta hỏi ngươi, ngươi đã nói thế nào, hôm nay nói thật ra đây!"

Tạ Nguy chắp tay sau lưng, yên lặng đứng đó.

Tiểu Bảo ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại từ từ quay đầu nhìn lại Khương Tuyết Ninh, đôi mắt đen nhánh hiện lên mấy phần chính trực kìm nén, lại nói: “Ta làm việc cho tiên sinh, đương nhiên đã gặp tiên sinh, cũng đã gặp cô nương. Nhưng chiến dịch Thông Châu, thậm chí cái chết của Công Nghi tiên sinh cũng hoàn toàn không liên quan đến tiên sinh và cô nương! Ta không biết gì cả!”

“Ăn nói hàm hồ!”

Lỗ Thái giận tím mặt, gần như lập tức bóp cổ hắn, vẻ mặt rất hung ác, thậm chí có phần dữ tợn.

“Hôm trước rõ ràng ngươi đã nhận hết mọi tội, giờ đây ngay trước các huynh đệ Thiên Giáo ta, thậm chí trước mặt giáo thủ, ngươi lại dám nói dối! Nói đi, nói nhanh… Nếu không ta chặt tay chân ngươi ngay lập tức, cho ngươi biết thế nào là lợi hại!”

Từ đầu đến cuối, Tạ Nguy vẫn rất bình tĩnh, giờ phút này nhìn lên, phảng phất Tiểu Bảo không phải người làm việc cho mình, chỉ xem như chuyện không liên quan đến mình, nhàn nhạt nhắc nhở một câu: “Lỗ Đà chủ, tuổi hắn còn nhỏ, ngươi cần gì phải làm khó? Ta cũng không biết, từ khi nào giáo ta cũng biết tra tấn ép cung rồi.”

Thiên Giáo chiêu mộ người ta nhập giáo, phất cờ hiệu là “đại đồng”, từ trước đến nay chán ghét kiểu cách của quan phủ trong nha môn.

Từ lúc Lỗ Thái đưa người ra, đã có người chú ý đến vết thương của hai người này, thấy Lỗ Thái đối phó Tiểu Bảo như vậy, trong lòng không khỏi đều có chút khó chịu.

Dù sao bọn họ không phải người có địa vị cao.

Năm đó lúc Lỗ Thái theo Công Nghi Thừa, vẫn còn là kẻ thấp kém, nhưng những năm gần đây địa vị cao rồi, dưới tay có người để sai sử, trên giường có người làm ấm chăn, thậm chí còn có vàng bạc như nước chảy có thể tiêu xài, đâu còn nhớ mình cũng gia nhập Thiên Giáo vì một miếng cơm? Không biết đã vứt chí hướng ban đầu đi tự bao giờ.

Lên Thiên Đài còn xem như ngày thường, nên khó tránh khỏi khiến người ta lên án.

Lời Tạ Nguy vừa nói ra, phía dưới liền có tiếng xì xào bàn tán, thì thầm với nhau.

Lỗ Thái ngốc đến mấy, lúc này cũng kịp phản ứng, bản thân làm quá rồi.

Khuôn mặt nhất thời lúc đỏ lúc trắng, không biết phải làm sao.

Nhưng càng làm hắn phẫn nộ điên cuồng hơn, là Tiểu Bảo lúc trước nhận tội, bây giờ đứng trên đài cao này lại không để ý đến sống chết của tẩu tẩu hắn, sống chết thề thốt phủ nhân, ngược lại khiến cho Lỗ Thái lâm vào tình thế bất lợi.

Mà câu nói ấy của Tạ Nguy, còn cắt đứt khả năng hắn dùng nữ nhân kia để uy hiếp Tiểu Bảo!

Ít nhất bây giờ không thể.

Khung cảnh nhất thời hơi đông cứng lại.

Lúc này Vạn Hưu Tử ngồi ở bên trên ho một tiếng, giả vờ như không để tâm hỏi: “Không phải Thông Châu rất gần kinh thành sao? Vị cô nương này, lúc đó cũng ở Thông Châu ư?”

Lỗ Thái lập tức tỉnh ngộ.

Hắn phản ứng lại, cho dù Tiểu Bảo không nói, cũng không phải không thể làm gì được, lúc này hắn lại dứt khoát thả Tiểu Bảo ra, đứng vào giữa, trỏ vào Khương Tuyết Ninh hỏi: “Ngươi vừa nói, ngươi đi theo Độ Quân, ắt hẳn cũng biết nữ nhân này. Vậy ta hỏi ngươi, nữ nhân này tên họ là gì, nhà ở đâu, bối cảnh thế nào, có quan hệ gì với Độ Quân?”

Tiểu Bảo nghe xong, mặt biến sắc.

Cùng lúc này sắc mặt Tạ Nguy cung trầm xuống.

Dù Khương Tuyết Ninh không biết vì sao Lỗ Thái hỏi lời này, nhưng chỉ nhìn sắc mặt Tiểu Bảo cùng Tạ Nguy, đã biết e rằng ở Thiên Giáo, thân phận mình là phiền phức…

Một giáo phái đối nghịch triều đình thế này, sẽ đối đãi thế nào với một tiểu thư nhà quan?

Lỗ Thái thấy Tiểu Bảo không mở miệng, cười khẩy nói: “Nói đi! Không phải quen biết sao?”

Cổ họng Tiểu Bảo khô ráp, mở miệng nói: “Cô nương họ Khương, là, là…”

Câu kế tiếp lại làm thế nào cũng không thốt ra được.

Lỗ Thái liền lạnh lùng hừ một tiếng, tự cảm thấy đã nắm chắc phần thắng, đảo mắt nhìn mọi người chung quanh, lớn tiếng nói: “Ngươi không nói, ta lại biết đấy, ta nói thay ngươi! Nữ nhân này, họ Khương, tên là Khương Tuyết Ninh, là nữ nhi của Hộ bộ thị lang Khương Bá Du – con chó trong triều! Phụ thân ả làm đại quan trong

triều, là chó săn của Hoàng đế. Tỷ tỷ ả gả vào vương phủ, là dâu của hoàng thất. Mà chính ả thì từng nhập cung, làm thư đồng của công chúa, hơn nữa còn là học sinh của Độ Quân! Một nữ nhân như vậy, Độ Quân tiên sinh mà giáo ta tôn xưng ngang hàng với Công Nghi tiên sinh lại làm trái luân thường, còn muốn tu luyện cùng ả, còn một mình mạo hiểm vì ả! Các huynh đệ, còn nhớ giáo quy của giáo ta…”

Ấy vậy mà lại là nữ nhi nhà quan!

Một hòn đá khơi lên nghìn lớp sóng, dưới đài cao, phút chốc ầm ĩ tiếng người!

Không ít người vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

“Lại còn là hoàng thân quốc thích?”

“Hừ, bảo sao dáng vẻ này, nhìn là thấy không giống con cái nhà bình thường rồi!”

“Hộ bộ thị lang, là hộ bộ năm nào cũng thu sưu cao thuế nặng sao?”

“Sao Độ Quân tiên sinh có thể ở bên loại nữ nhân này…”

“Luân thường đạo lý giữa thầy trò ở đâu!”

“Ta nhổ vào!”

…

Nếu nói lúc trước vẫn là nhiều người xem trò vui hơn, hiện tại thân phận Khương Tuyết Ninh bị công khai, thái độ phần lớn người lúc trước xem trò vui chợt thay đổi. Tất cả mọi người đều xuất thân nghèo khổ, chịu đủ loại thuế má nặng nề cùng lao dịch gian khổ, oán hận rất sâu với triều đình và Hoàng tộc, nếu không vì sao lại bằng lòng bán mạng cho Thiên Giáo?

Chẳng phải vì cầu có một ngày “đại đồng” sao?

Nhưng cô nương nhà quyền quý này, cứ như vậy đứng ở nơi cao, còn dính líu với Độ Quân tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy trong giáo bọn họ, thực sự chướng mắt, thậm chí còn khiến tức giận và oán hận của mọi người đều có một đối tượng chính xác để tuôn ra.

Trong giáo từng có quy định rõ ràng, phàm là người nhập giáo, từ đây phân rõ giới tuyến cùng quyền quý, người có nhà rời nhà, có tài sản nộp tài sản, càng không cho phép cấu kết cùng nữ nhân như vậy!

Cũng không biết ai bên dưới đã dẫn đầu hô lên: “Xử theo giáo quy!”

Ngay sau đó liền có người hô theo: “Xử theo giáo quy!”

Rất nhanh thanh âm bên dưới đã hợp lại làm một: “Tam đao lục động, xử trước một đao đã!”

Da đầu Khương Tuyết Ninh cũng hơi run lên, chỉ cảm thấy bị Lỗ Thái nhìn giống như bị rắn độc nhìn chằm chằm, sau lưng có luồng hơi lạnh chui lên.

Cái gọi là “tam đao lục động” là quy tắc giang hồ.

Một đao xuyên qua một bộ phận của thân thể, sẽ để lại hai vết thương, phàm là người muốn rút khỏi giáo phái, đều phải dùng ba đao đâm thành sáu vết thương, để bày tỏ quyết tâm.

Mà Giáo quy của Thiên Giáo…

“Quy củ của giáo ta, phàm là giáo chúng, không được dính dáng cấu kết cùng quyền quý. Độ Quân tiên sinh thân là giáo chúng, làm gương cho huynh đệ giáo ta, lại biết rõ mà còn cố phạm!” Giọng nói Lỗ Thái càng lúc càng lạnh lẽo tàn ác: “Nếu ngươi không phải người trong giáo, đương nhiên là dễ nói. Nhưng nếu đã là người trong giáo,

còn chưa rút khỏi giáo, đã ở bên nữ nhân này. Đâu thể nhẹ nhàng bỏ qua được?"

Tạ Nguy nhìn hắn chằm chằm không nói gì.

Sau đó lại có người tiếp tục hô: "Tam đao lục động."

Sắc mặt Khương Tuyết Ninh hơi tái đi, suy nghĩ xoay chuyển rất nhanh, nhưng dù thế nào cũng không là gì được.

Ở trên cao, Vạn Hưu Tử thờ ơ không nhúng tay, lại dần dần nhìn ra chút manh mối.

Thực ra ông ta chỉ muốn mượn tay Lỗ Thái, khống chế Tạ Cư An, lại không để mình bị kéo vào trong, để lại đường lui cho mình. Dù gì tuy Tạ Nguy ở đây, nhưng biên quan biểu đệ Yến Lâm của hắn còn nắm trong tay mười vạn đại quân, không thể khinh thường được. Nếu có thể liên hợp đánh triều đình, tựa như năm đó hợp tác cùng Bình Nam Vương, đương nhiên là tốt nhất. Dù muốn giết Tạ Nguy, cũng phải cố kỵ bên ngoài, không thể để cho biên quan liên hợp cùng triều đình.

Nhưng không ngờ, Lỗ Thái lại hận Tạ Nguy sâu sắc đến vậy.

Công Nghi Thừa không phí công nuôi con chó này.

Ông ta suy nghĩ một chốc, bỗng nhiên cười lên, sắc mặt hoà hoãn thiện lành, nói: “Độ Quân những năm qua, có công lao vô cùng lớn với giáo ta. Huống hồ nữ tử này và hắn cũng chỉ là cùng tu luyện, chứ không phải hôn thú. Tạm không nói đến đạo lí dân gian, điều này tuy có va chạm với Giáo quy, nhưng cũng không quá nghiêm trọng. Theo bổn toạ thấy, Độ Quân chẳng qua là nhất thời hồ đồ, mê mẩn đầu óc.”

Không gian trở nên im lặng.

Vạn Hưu Tử nhìn Khương Tuyết Ninh một lượt, rồi ánh mắt mới rơi lên người Tạ Nguy, như thể hoàn toàn nghĩ cho hắn, nói: “Tam đao lục động đối với người có công mà nói, có hơi quá. Không thì thế này đi, Độ Quân, nể tình ngươi lần đầu phạm Giáo quy, Giáo ta cũng không phải không nói đạo lý, sẽ cho ngươi một cơ hội quay đầu. Chỉ cần ngươi phủi sạch quan hệ với nữ nhân này, chuyện này coi như chưa từng xảy ra, từ sau công tội ngang bằng.”

Lời Giáo thủ nói, ai dám không nghe?

Không có ai phản đối.

Nhưng Tạ Nguy biết, Vạn Hưu Tử chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy: phủi sạch quan hệ thì dễ, làm sao chứng minh mới khó!

Quả nhiên, ngay sau đó ông ta nhấc tay ra hiệu với đạo đồng bên cạnh, lấy thanh bội đao bên eo ra, vứt xuống dưới đất, sau đó chỉ vào Tạ Nguy, nói: “Không cần phải tam đao lục động, nhưng quá chiếu lệ, e rằng sẽ khiến mọi người không phục, nên cũng phải có một đao. Bị thương ở chân thì khó chữa, bị thương trên người thì mất mạng, đâm xuyên qua một bàn tay nàng ta là được. Nếu ngươi không bằng lòng, thanh đao này sẽ đâm lên người ngươi!”

Nói đến đây, đã thể hiện ra mấy phần uy nghiêm.

Vạn Hưu Tử tất nhiên muốn làm khó Tạ Nguy, nhưng có con tin là Khương Tuyết Ninh trong tay, ông ta muốn tiến một bước thăm dò, con tin này rốt cuộc có giá bao nhiêu, quan trọng đến mức nào.

Dù sao việc vì tình yêu đơn thương độc mã đến Lạc Dương cứu người, với ông ta mà nói, có chút khó mà tin nổi. Hơn nữa cứ thế tiến vào cái bẫy của hắn, dường như đơn giản đến mức vô lý, khiến người khác không khỏi nghi ngờ đằng sau có âm mưu quỷ kế.

Lỡ như hắn và nữ nhân kia là giả vờ thì sao?

Hoặc có thể đoạn đường vừa qua là để ông ta buông lỏng cảnh giác, làm cho ông ta cảm thấy bản thân nắm chắc toàn cục, thuận lợi rơi vào cạm bẫy của hắn. Đến lúc đó, ông ta tưởng dùng nữ nhân này có

thể uy hiếp Tạ Nguy, nhưng chưa biết chừng Tạ Nguy lại đẩy nữ nhân đó ra chắn đao, đánh cho ông ta không kịp trở tay!

Lúc này, ông ta muốn nhân cơ hội nhìn cho rõ, trong tình huống như vậy, Tạ Nguy sẽ chọn đâm Khương Tuyết Ninh một nhát, hay tự đâm mình một nhát?

Khương Tuyết Ninh nghe thấy lời này của ông ta, vô thức nhìn về phía Tạ Nguy.

Thanh đao đó nằm bên chân Tạ Nguy.

Hắn cũng nhìn lại nàng.

Lúc này, có một dự cảm không lành dâng lên trong lòng, Khương Tuyết Ninh nhấc chân xông đến chỗ hắn, gấp gáp kêu: “Đừng!”

Nhưng đạo đồng bên cạnh gần như ngay lập tức giữ nàng lại.

Cho dù nàng có cố gắng vùng vẫy đến thế nào đi chăng nữa, đều không thể thoát khỏi sự khống chế.

Vô số ánh mắt đang nhìn.

Tạ Nguy cúi người nhặt thanh đoản đao dưới đất lên, lưỡi dao sắc bén, dễ dàng phản chiếu đôi mắt bình tĩnh thâm thúy của hắn, ánh lửa bập bùng thiêu đốt trên lưỡi đao, lộ ra vẻ khát máu lạ thường.

Tay hắn là tay gảy đàn, ngón tay thon dài, khớp ngón như ngọc, như được ông trời cẩn thận điêu khắc mài giũa, lại như cơn gió lạnh giữa núi thổi dựng cây trúc xanh, đem theo hương mực bút dịu nhẹ.

Khương Tuyết Ninh nhớ lại lần đầu gặp hắn.

Khi gặp hắn, khuôn mặt bệnh tật, áo trắng ôm đàn, tiện tay phẩy dây đàn, khiến người ta như nhìn thấy núi cao sừng sững, như nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Ngay cả khi lâm vào hiểm cảnh, bản thân không thể đi nổi nữa, vẫn cứng rắn mang theo cây đàn đó. Đến giờ nàng vẫn không quên, ánh mắt đối phương nhìn mình lúc nàng tức giận đập vỡ cây đàn…

Không trả nổi.

Tình cảm này nàng không trả nổi!

Nỗi khiếp sợ dâng trào, nàng nhào lên, Khương Tuyết Ninh cố ngăn cản hắn, gần như nức nở cầu xin hắn: “Đừng, Tạ Cư An, đừng mà! Ta không trả nổi…”

Nước mắt nàng đã lăn dài.

Tạ Nguy nhìn nàng, nhoẻn nụ cười kì lạ trên gương mặt hơi tái nhợt.

Hắn nắm chặt lấy đao.

Nhưng lại nói với Khương Tuyết Ninh nhẹ như gió thoảng mây trôi: “Không trả nổi. Vậy từ nay về sau, đổi thành nàng nợ ta, được không?”

Cảm xúc không nói nên lời của Khương Tuyết Ninh trong khoảnh khắc ấy, như đau thấu vào tim phổi, lại giống như có gì đó lôi nàng ngã xuống, về sau không cách nào trốn thoát…

Lỗ Thái đã hết kiên nhẫn thúc giục, chỉ vào hình đài dùng để hành hình thị chúng ở bên cạnh: “Giáo chủ hiếm khi khai ân, ngươi nghĩ xong sẽ chọn ai chưa? Ta đếm đến ba…”

Tạ Nguy cụp mắt, chỉ nói: “Không cần đếm, ta chọn xong rồi.”

Những người xung quanh thậm chí còn không kịp phản ứng.

Tay phải hắn nắm chặt đao, bình tĩnh đặt tay trái mình lên hình đài rải rác vết lõm. Mũi dao chọc vào lòng bàn tay, cứa rách da, máu tức thì nhỏ giọt. Hắn dừng lại trong chốc lát, như thể định vứt bỏ hoàn toàn thứ gì đó, sau đó mới cắn chặt môi, nhắm mắt, thầm nghiến răng dùng sức, ấn lưỡi dao xuống!

Mơ hồ như thể có một tiếng “xoẹt” vang lên trong đầu mọi người.

Nhưng thực ra là không có âm thanh gì.

Đao kia bén nhọn đâm sâu xuống xuyên qua lòng bàn tay hắn!

Chương 233: Không phụ lòng nhau

Trans & Beta: Vũ

Ai nấy đều không ngờ.

Kể cả Vạn Hưu Tử.

Không ngờ giữa bản thân và người khác, một người lại có thể lựa chọn nhanh chóng đến vậy, hoàn toàn không hề do dự, đã ra tay với bản thân dứt khoát nhẫn tâm như thế…

Đao hạ xuống, máu tươi gần như tập tức tuôn ra theo vết đao.

Đao đâm đến tận hình đài.

Trong khe hở bên dưới không biết từng chảy tràn máu tươi bao người kia, đã thấm tràn ra một mảng đỏ thẫm, dưới ánh lửa bốn phía đài cao chiếu xuống, kinh động lòng người.

Đau đớn chợt ập tới, khiến đôi mày Tạ Nguy nhăn chặt lại, trên trán rịn ra mồ hôi lạnh li ti.

Nhưng hắn cắn chặt răng không hề kêu lên nửa lời.

Ngón tay ép trên hình đài gần như đang dùng sức nắm lại, ngay cả tay nắm chặt cán đao cũng đang nổi lên mấy sợi gân xanh!

Khương Tuyết Ninh đột nhiên mất đi toàn bộ sức lực, suy sụp quỵ xuống.

Lúc này các đạo đồng mới buông tay nàng ra.

Nàng ngẩn ra nhìn chằm chằm vũng máu kia, phảng phất màu đỏ sẫm kia như chảy trong đáy mắt nàng, khiến nàng cảm thấy đau nhói, một mực đánh vào tận đáy lòng.

Sau khi Vạn Hưu Tử chợt kinh sợ, lại đột nhiên có đủ loại ngạc nhiên mừng rỡ tuôn ra từ đáy lòng, thậm chí không nhịn được cười ha hả: "Vậy mà vì một nữ nhân! Vì một nữ nhân! Bản tọa còn tưởng Tạ Cư An ngươi mấy ngày liền đều trong tầm mắt ta, không ngờ hóa ra thật tình chân ý thiết, tình sâu nghĩa nặng! Ngay cả bàn tay này ngươi cũng bỏ được, vậy ngay cả cây đàn ngươi chấp nhất nhiều năm cũng không bằng nàng, thế gian lại thật sự có kẻ si tình thế này, ha ha ha, tốt! Tốt lắm!"

Năm đó học đàn ở Phụng Thần điện, nàng và đàn cùng ngã Sau đó, Tạ Cư An theo bản năng cứu được đàn, mặc nàng ngã xuống đất.

Sau đó từ biệt tại Bích Độc đường, nàng tặng đàn cho hắn, tay Tạ Cư An giữ chặt nàng, cây đàn kia rơi hỏng.

Hôm nay Vạn Hưu Tử thúc ép, muốn hắn chọn giữa hắn và nàng, Tạ Cư An một đao xuyên qua bàn tay đánh đàn của mình.

…

Khương Tuyết Ninh cũng không rõ vì sao, nhìn bóng dáng Tạ Cư An đứng trên hình đài, bi thương đột nhiên ùa đến, đột nhiên nghẹn ngào khóc lên, hai mắt đẫm lệ tầm nhìn mọi thứ trở nên mơ hồ.

Lỗ Thái tận mắt thấy Tạ Nguy ra tay không hề do dự, có thoáng chốc, hắn cảm thấy sợ hãi mấy phần, chỉ vì sự trấn định và đáng sợ của người này.

Nhưng sợ hãi này chỉ là nhất thời.

Rất nhanh hắn đã nhớ tới thù hận từ cái chết của Công Nghi Thừa, ánh mắt dịch chuyển qua lại giữa Khương Tuyết Ninh và Tạ Nguy một lúc, đột nhiên như phát hiện ra gì đó, trong mắt loé lên tia sáng hét lớn: “Vẫn là giáo thủ anh minh! Nguyên tưởng rằng Độ Quân tiên sinh nhất thời u mê tâm trí, mới cấu kết cùng yêu nữ quan gia của triều đình này. Giờ đây để ngươi chọn giữa bản thân và yêu nữ này, ngươi lại chịu từ bỏ bàn tay mình vì yêu nữ này! Thế này lẽ nào có thể nói ngươi không hề lưu luyến gì với yêu nữ này? Rõ ràng ngươi đã có tình cảm sâu nặng với yêu nữ này, không hề có tâm tư tỉnh ngộ chân chỉnh nữa! Yêu nữ này có thân phận quý trọng thế nào, đang yên đang lành lúc trước lại xuất hiện giữa miếu mà chúng nhân Thiên Giáo ta dừng chân, lại còn nhận đồ ăn uống của giáo chúng Thiên Giáo ta đưa cho? Cái chết của Công Nghi tiên sinh và vô số huynh đệ chiến dịch Thông Châu, tuyệt đối không thể không liên can đến các ngươi!”

Bọn giáo chúng dưới đài nghe lời ấy, cũng đã kịp phản ứng sau khi kinh hãi.

Hành động của Tạ Nguy tuy làm cho người ta chấn kinh, nhưng cũng không thể vãn hồi được gì.

Nếu thân phận Khương Tuyết Ninh đã lộ ra, sao những bách tính xuất thân bần cùng trong Thiên Giáo có thể đồng tình được?

Thậm chí có người hô lớn: “Bắt yêu nữ kia chịu hình phạt!”

Đương nhiên Lỗ Thái rất phấn chấn.

Ngay lúc hắn bước tới, đang lúc muốn làm gì đó nữa, thẩm vấn nghiêm khắc, lại có một giáo chúng trẻ trên thân nhuốm máu, vừa đi vừa ngã vọt vào giữa đám người đang tụ tập dưới đài cao, lớn tiếng hô lên vô cùng kinh hoảng: “Đánh vào rồi! Bên ngoài có quân đội đánh vào đây!”

Gì cơ?

Trong chớp mắt này, hơn nghìn người tụ lại dưới đài cao gần như đồng thời chấn kinh.

Vạn Hưu Tử cảm thấy da đầu sắp nứt ra, trong lòng giật thót, hoảng sợ đứng bật dậy từ toà cao!

Bên ngoài một tiếng ầm vang, dương như đại môn đã bị người ta phá tan.

Ngay sau đó là tiếng kêu la thảm thiết.

Tiếng binh đao chạm nhau gần như nổi lên khắp tám hướng, phía trước có, đằng sau cũng có, hoàn toàn bị bao vây!

Sao có thể như thế?

Nơi này là Nhữ Ninh phủ mà, quân đội từ đâu đánh được đến đây?

Vạn Hưu Tử căn bản nghĩ mãi mà không rõ.

Phải biết ông ta thời thời khắc khắc đề phòng Tạ Nguy, đề phòng triều đình. Chiến tranh nổi lên ở phía đông, Nhữ Ninh gần như đã thành một tòa thành không. Mà đại quân biên quan đóng ở Hân Châu, nếu hành quân sang hướng này, không nói đường đi xa xôi, chỉ riêng động tĩnh hành quân cũng không thể nào che giấu được ai, tất nhiên sẽ sớm bị ông ta biết được. Từ lúc quyết định động thủ với Tạ Nguy đến nay, ông ta một mực phái người chú ý đến tin tức Hân Châu, mười vạn đại quân không hề động lấy một binh một tốt!

Quân đội từ đâu đến?

Viện binh từ đâu đến?

Trong đầu rối tung lên, Vạn Hưu Tử hét to: “Nhanh chóng chỉnh đốn chống cự! Người đâu, bảo vệ ta trước!”

Đạo đồng hai bên lập tức rút kiếm bảo vệ ông ta.

Ngay sau đó ánh mắt ông ta chếch sang, thoáng nhìn Tạ Nguy bên cạnh, gần như lập tức lóe lên toa sáng, chỉ Tạ Nguy, hung tợn nói: "Là ngươi, là ngươi đang tính kế ta à! Nhanh, tuyệt đối không để hắn chạy thoát! Bắt hắn! Bắt hắn!"

Nhưng biến cố này quá bất ngờ đối với Vạn Hưu Tử, nhưng lại trong dự đoán của Tạ Nguy.

Khi nghe thấy bên ngoài loạn lên, hắn đã cắn răng nhịn đau, rút đoản đao xuyên qua bàn tay trái, nắm chặt trong tay…

Lưỡi đao lúc trước đâm xuyên bàn tay, trong nháy mắt trở thành vũ khí mới của hắn!

Lúc hai đạo đồng hợp nhau xông về phía hắn, Tạ Nguy không chút do dự xoay cổ tay chặn lại, lưỡi đao thuận hướng kiếm đối phương chém xuống, nháy mắt đã tước đi ba ngón tay đối phương, tay còn lại đã bị thương không ngừng chảy máu của hắn lại đập xuống hình đài sau lưng, mượn lực xoay người, lại tránh khỏi một lưỡi kiếm khác đang đánh tới!

Nhưng pha đập này cũng khiến vết thương hắn đau đớn.

Mi tâm hắn nhíu chặt lại, nhìn về phía Khương Tuyết Ninh đang ngã ngồi ở bên kia, lại không hề lên tiếng nhắc nhở, chỉ kinh tâm động phách một chút!

Lúc Vạn Hưu Tử gặp nạn, phản ứng đầu tiên là tự bảo vệ bản thân, cho nên đã gọi các đạo đồng cầm kiếm trên đài đều tập trung chung quanh mình; phản ứng kế đó là sai người đi bắt Tạ Nguy, bởi thế lực bên ngoài tiến đánh tới tuyệt đối có dính dáng đến Tạ Nguy, bắt hắn lại trước có lẽ có cơ hội lật lại thế cờ, cho nên lúc này, an nguy của ông ta thực ra hoàn toàn phụ thuộc vào Tạ Nguy, chế trụ người giật dây chân chính là Tạ Nguy mới có đường sống, thế là những đạo đồng này cũng đều thay đổi phương hướng, rút kiếm lao về phía Tạ Nguy.

Nhưng cứ như vậy, lại không một ai trông chừng Khương Tuyết Ninh nữa.

Nàng vẫn ngã ngồi trên mặt đất, lúc nhận thấy ánh mắt của hắn nhìn sang, lại không cần nói lời nào đã hoàn toàn hiểu rõ…

Tạ Cư An bảo nàng thừa dịp đang loạn, trốn đến nơi hắn đã ước định với nàng lúc trước.

Hầu như tất cả mọi người đều ở phía trước nàng.

Nàng ở sau lưng bọn họ.

Hàm răng Khương Tuyết Ninh đều đang run rẩy, lại gần như không có cảm giác bò dậy từ dưới đất, phán đoán phương hướng một chút, sau đó lảo đảo đi xuống bậc thang phía đông.

Nàng còn nhớ rõ lời hắn nói.

Hướng đông bắc đi hai mươi bước sẽ có một mật thất.

Chỉ trốn ở trong chờ người đến tìm là được.

Cả phân đà đã hoàn toàn loạn lên.

Bọn họ thậm chí không biết đối thủ của mình là ai.

Tất cả mọi người ra sức nắm lấy đao kiếm chém giết không ngừng xông ra ngoài, lưỡi dao cầm trong tay Tạ Cư An thì ngăn cản đám người Vạn Hưu Tử lại, gần như không ai chú ý tới một nữ tử yếu đuối nhân lúc loạn lạc đi từ đài cao xuống.

Khương Tuyết Ninh có thể nghe thấy tiếng giận dữ mắng mỏ, kêu lên thảm thiết, hoảng sợ, cũng có cả tuyệt vọng…

Nhưng trong lòng lại trống rỗng.

Phảng phất có một trận cuồng phong thổi qua đáy lòng nàng, quét hết những thanh âm này đi, chỉ còn lại một câu: “Từ nay về sau, đổi lại thành ngươi nợ ta, được không?”

Rõ ràng là chính Tạ Cư An điên cuồng, đặt mình vào giữa hiểm nguy, rút đao đổi lấy nàng, không phải nàng ép hắn.

Nàng biết lúc trước ở Hân Châu, nàng không đi, ở lại chỉ vì “Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu”.

Giờ phút này hắn ở lại chém giết sau lưng nàng, ngăn cản những người kia, đổi cho nàng chút hy vọng sống.

…

Nhưng những việc này can hệ gì đến nàng?

Nàng muốn thoát khỏi mà.

Nếu Tạ Cư An không chết, là mạng hắn lớn. Nếu hắn chết, chẳng phải vừa khéo sao? Bất kể là ai mắc nợ ai, ai trói buộc ai, người vừa chết liền xong hết mọi chuyện, không cần tính toán chi li thêm nữa.

Nhưng vì sao nàng cảm thấy chân mình càng bước càng nặng!

Đó là người nàng đã cứu hai lần đó.

Mạng của hắn thuộc về nàng, không phải Diêm vương!

Dường như cuối cùng Khương Tuyết Ninh cũng bị bản thân mình thuyết phục, rõ ràng lúc hắn nên rời đi không quay đầu lại, vậy mà nàng dừng bước, nhìn về phía hắn.

Trên vai Tạ Cư An cũng có thêm một vết kiếm.

Trên áo bào không rõ dính máu của mình hay của đối thủ nhiều hơn, thanh đao kia như thể mọc trên tay hắn, không hề buông ra nửa phần, ngăn trở thanh kiếm sắc bén vừa dài vừa mạnh. Thình lình một thanh kiếm từ bên hông đâm tới, mặc dù hắn tránh nhanh nhưng cánh tay cũng bị chém một vết thương!

Vốn đã giật gấu vá vai, dần dần hắn rơi vào thế yếu.

Trong chớp nhoáng này, đáy mắt Khương Tuyết Ninh chợt trở nên ấm nóng.

Nàng nhẹ nhàng đặt tay lên cổ tay trái mình.

Nơi đó buộc đao Tạ Nguy cho nàng.

E rằng ở cùng người điên lâu ngày, cũng sẽ nhuốm mấy phần điên cuồng dường như vốn không thuộc về mình.

Nàng giương mắt, nhìn về phía Vạn Hưu Tử.

Vị giáo thủ Thiên Giáo này tự đáy lòng không tin thế gian có người nguyện từ bỏ bết thảy vì một chữ "tình", thường ngày có lẽ ông ta còn có thể ngẫm lại, nhưng thật sự đến thời điểm nguy cấp lại vô thức bỏ qua Khương Tuyết Ninh – e rằng vốn dĩ là người khẩn yếu nhất. Giờ phút này ông ta nhìn cảnh tượng chiến đấu hỗn loạn, sớm đã tức tối vô cùng, chửi ầm lên.

Nhưng các đạo đồng đều đang đối phó Tạ Nguy.

Khương Tuyết Ninh đi về phía ông ta.

Nàng tưởng đáy lòng mình hẳn sẽ như sóng triều cuồn cuộn, nhưng sự thật nội tâm chỉ có tĩnh lặng, phảng phất như sơn lĩnh tuyết phủ khắp nơi, che giấu mọi vết tích hành động, thế giới lặng yên không một tiếng động.

Căn bản không ai ý thức được nàng muốn làm gì.

Thậm chí một giáo chúng Thiên Giáo bên cạnh trông thấy nàng đi đến đài cao, cũng chỉ nhìn nàng với ánh mắt kỳ lạ trong khi xách đao đi ngang qua, hơn nữa còn không hề ngăn cản.

Dù sao cũng chỉ là cô nương tay trói gà không chặt mà thôi.

Trong lúc mấu chốt này, điều bọn họ thấy lạ không phải là nàng đi về phía Vạn Hưu Tử, mà là vẻ mặt nàng không hề kinh hoảng cũng không sợ hãi.

Thậm chí ngay cả chính Vạn Hưu Tử, thời khắc thấy nàng đi tới, cũng không hề để ý.

Đạo đồng phía trước đã chém một phát ép Tạ Nguy lùi lại!

Ngay sau đó vài thanh kiếm đã bao vây hắn!

Vạn Hưu Tử thấy thế lập tức hô to một tiếng: “Tốt!”

Nhưng đúng lúc này, Khương Tuyết Ninh đã đi đến cạnh ông ta.

Vạn Hưu Tử lơ đãng nhìn nàng, vốn chuẩn bị tiếp tục sai các đạo đồng nhanh chóng khống chế Tạ Nguy, nhưng còn chưa mở miệng, nhớ tới vẻ mặt của Khương Tuyết Ninh thoáng thấy ban nãy và cả tay phải giấu trong tay áo, cả người đột nhiên giật bắn: “Ngăn ả lại!”

Cảm giác nguy hiểm bỗng ập đến.

Nhưng giờ đây đã muộn…

Căn bản còn không đợi đạo đồng đứng gần nhất kịp phản ứng, tay phải giấu trong tay áo của Khương Tuyết Ninh đã vươn ra, một lưỡi đao mỏng nắm chặt giữa các đầu ngón tay, cực nhanh đặt trên yết hầu Vạn Hưu Tử!

Lưỡi đao sắc bén vừa chạm vào, đã có máu chảy ra!

Lập tức ngay cả động đậy Vạn Hưu Tử cũng không dám, mắt trợn to, giọng nói phát run: “Ngươi thật to gan!”

Các đạo đồng đều đồng loạt ngây ra.

Dù đao kiếm của bọn họ đã vây quanh Tạ Nguy, đạo bào hắn đã nhuốm máu, nhưng hiện tại vẫn không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ai mà ngờ được?

Một nữ tử yếu đuối không chỉ mang lưỡi đao trên người, còn có dũng khí như thế?

Nhưng Khương Tuyết Ninh chỉ tóm chặt Vạn Hưu Tử, ép ông ta lùi lên bậc thang cao hơn, đứng cách xa các đạo đồng kia, mới nhìn họ, lạnh lùng ra lệnh: “Thả hắn ra.”

Các đạo đồng vẫn cầm kiếm chỉ thẳng, không nhúc nhích.

Tạ Nguy đã hơi kiệt sức, chớp mắt, ngẩng đầu lên, nhìn về phía nàng từ giữa đám người.

Vạn Hưu Tử quả thực không thể tin nổi mình lại có ngày lật thuyền trong mương, đột nhiên không hề phòng bị thua trong tay một nữ nhân như vậy, nghe nàng uy hiếp đạo đồng như thế, tức giận cả người phát run: “Ngươi làm…”

Lời còn chưa dứt, ông ta đã im bặt.

Đáp lại ông ta chỉ là lưỡi đao Khương Tuyết Ninh chợt đè vào!

Gần như đã có mũi đao đâm vào cổ ông ta!

Máu tươi ấm nóng trong nháy mắt tuôn ra!

Vạn Hưu Tử hoảng sợ kêu to.

Các đạo đồng càng căng thẳng, tay nắm chặt đao kiếm cũng có thể trông thấy gân xanh!

Nhưng ánh mắt Khương Tuyết Ninh lại còn hung ác hơn ba phần so với bất cứ kẻ nào, ban nãy nàng vừa khóc, mắt đỏ hoe, phảng phất có sự tàn ác xâm nhập lan tràn, thêm mấy phần tàn nhẫn. Vốn là người ngay cả máu còn sợ, giờ phút này lại hoàn toàn không còn ấm áp hiền lành như trước, chỉ vô cùng lạnh lùng tàn bạo nhìn xuống:

“Dù muốn lấy mạng Tạ Cư An cũng không đến lượt các ngươi! Đừng để ta lặp lại lần thứ ba, thả, hắn, ra!”

Chương 234: Buông bỏ chấp niệm

Trans & Beta: Vũ

Cảnh tượng trước mắt như thế, Vạn Hưu Tử hoàn toàn có lý do tin tưởng nữ nhân này hễ run tay hoặc kích động có thể kết liễu ông ta. Thấy đám đạo đồng bên dưới ngơ ngẩn bất động như bị ngốc vậy, đau đớn dữ dội trên cổ lại khiến ông ta cảm nhận được mối đe doạ của sinh mệnh đang rời đi, nhất thời mặt mũi trở nên dữ tợn, miệng hùm gan sứa kêu lên: “Thả hắn ra, ngơ ngẩn đó làm gì, thả hắn ra!”

Chỉ là tuy miệng hô hào nhưng người lại không dám cử động loạn.

Máu tươi chảy xuống đã nhuộm đỏ một phần vạt áo.

Các đạo đồng bên dưới nhìn Tạ Nguy, đến cùng vẫn tâm không cam tình không nguyện lùi lại.

Tay Tạ Nguy thả lỏng bên người còn đang chảy máu.

Hắn lại hoàn toàn không để ý đến, chỉ ngẩng đầu nhìn nàng đang đứng trên cao, cởi bỏ sự nhu hoà của thiếu nữ ngày trước, mặc vào vẻ sắc sảo hiển lộ, phảng phất nhớ lại dáng vẻ năm đó nàng ép hắn nóng nảy đập đàn của mình, thế là khóe môi chậm rãi cong lên, thế mà hắn còn cười được.

Người đầy máu nhưng vẻ mặt dịu dàng.

Người đánh từ ngoài vào vốn đã không ít, hơn nữa tụ lại từ bốn phương tám hướng, hầu như không có cơ hội cho đám người phân đà Thiên Giáo trốn thoát, rất nhanh đã tạo nên ưu thế nghiền ép, khống chế tràng diện.

Khương Tuyết Ninh trông thấy Yến Lâm cùng Lữ Hiển từ ngoài cửa đi vào.

Rất nhanh liền có âm thanh ồn ào huyên náo.

Vẻ mặt Kiếm Thư hoảng sợ sốt ruột thoáng qua trong đám người, rất nhiều người gần như lập tức đi lên, xem xét tình hình của Tạ Nguy, hắn vẫn nhìn Khương Tuyết Ninh, đồng thời bình tĩnh ra lệnh gì đó với mấy người bên cạnh.

Nhưng lúc tiếng nói ngừng lại, cơ thể lại lung lay rất khẽ.

Cả người liền ngã xuống không hề có dấu hiệu nào!

Trong nháy mắt đó, phảng phất như đất sập núi lở.

Đủ các thanh âm sắc nhọn ập vào tai Khương Tuyết Ninh, nhưng chỉ giao thoa lại với nhau trong đầu mà không có ý nghĩa gì, tạo nên tiếng vù vù hỗn loạn, trái lại khiến cho hình ảnh nàng thấy trước mắt, tràn đầy cảm giác yên tĩnh mâu thuẫn.

Thế giới đều gần như sụp đổ theo.

Chung quanh yên tĩnh giây lát, ngay sau đó là đại loạn.

Người giống như kênh ngòi tuôn về biển lớn, vây lại quanh Tạ Nguy.

Nàng lại giống như một khối đá trên bờ, không nhúc nhích, ánh mắt bị ngăn cản hơn phân nửa, không thấy hắn đâu.

Ngón tay Khương Tuyết Ninh vẫn nắm chặt lưỡi đao như cũ, không hề thả lỏng nửa phần, càng không buông Vạn Hưu Tử ra, cả người không hề nhúc nhích. Mãi đến khi người bên dưới hoảng loạn đỡ Tạ Nguy đi, lại có người nhanh chóng tiến tới áp giải Vạn Hưu Tử từ tay nàng rời đi.

Nàng ngẩng đầu lên, mới nhìn thấy một đôi mắt đầy lo lắng.

Yến Lâm đứng trước mặt nàng, bóng dáng cao lớn được ánh lửa chiếu rọi, chỉ dùng ánh mắt vô cùng trầm mặc nhìn nàng, đáy mắt trải qua muôn vàn sắc thái, hồi lâu sau mới chầm chậm nói: “Ninh Ninh, muội thích người như tiên sinh sẽ rất mỏi mệt.”

Khương Tuyết Ninh lại chỉ nhìn vết máu nhỏ trên mặt đất kia.

Nàng phảng phất không nghe thấy gì.

Người như đang trong mộng, chỉ nghĩ: Ta cũng biết. Nhưng một người như thế, bảo sao ta quên được, lại làm sao dám quên…

*

“Ninh Ninh…”

Thẩm Chỉ Y vốn đến đánh cờ với nàng, nhìn nàng hạ cờ dần dần lại ngẩn ngơ nhìn chằm chằm một quân cờ trong đó, dáng vẻ mất hồn mất vía, đáy mắt liền có thêm mấy phần sầu lo, nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng.

Lúc này Khương Tuyết Ninh mới hoàn hồn.

Hai ngày sau sự kiện, Thẩm Chỉ Y mới đến Như Ninh phủ.

Nàng vốn muốn đi cùng Yến Lâm, nhưng chuyện Hoàng Châu có quân đóng, sao có thể bằng lòng để một công chúa hoàng tộc biết được? Thế nên hắn đã từ chối khéo léo, chỉ sai người chuẩn bị xa giá cho nàng, khởi hành muộn hơn rất nhiều ngày.

Đợi đến khi chuyện đã định mới đến nơi.

Chuyện Khương Tuyết Ninh cùng Tạ Nguy trải qua nguy hiểm, Thẩm Chỉ Y cũng có nghe nói.

Có điều dù sao cũng không còn là công chúa ngây thơ năm đó.

Tạ Nguy trông như tấm lòng rộng mở, bên trong xé ra lại là tâm tư đen tối, nàng chỉ lo, người này giống như vực sâu sẽ kéo Khương Tuyết Ninh ngã xuống.

Nếu là thường ngày, chỉ sợ Khương Tuyết Ninh đã chú ý tới ánh mắt muốn nói lại thôi của Thẩm Chỉ Y, nhưng mấy ngày nay ngay cả

chuyện của bản thân nàng cũng quá chăm lo, cho nên có vài chi tiết rất rõ ràng cũng lơ là, không chú ý tới.

Lập tức còn cười hỏi: “Đến ta hạ cờ rồi sao?”

Thẩm Chỉ Y nhìn nàng hồi lâu, trong lòng thực sự có ngàn vạn điều muốn nói với nàng, thậm chí cả chuyện khiến nàng do dự rất lâu kia, nhưng lúc này rốt cuộc vẫn không nói ra, chỉ che đi phức tạp trong đáy mắt, cười nói: “Đến ngươi hạ cờ rồi.”

Khương Tuyết Ninh liền hạ lung tung vài nước.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Chỉ Y thắng.

Cách chơi ngơ ngơ ngác ngác này của nàng, dù Thẩm Chỉ Y có lòng muốn nhường cũng không thực sự ra được kết quả gì, cuối cùng cũng biết hiện tại nàng không có tâm tư đánh cờ gì, kéo nàng nói chuyện một lúc, sau đó nói nàng nghỉ ngơi cho tốt, rồi rời đi.

Khương Tuyết Ninh ngồi trong phòng, nhưng không ngủ.

Trận tập kích đột ngột hai ngày trước, đương nhiên đã tiêu diệt phân đà này của Thiên Giáo, tất cả đầu sỏ kể cả Vạn Hưu Tử và Lỗ Thái, đều bị bắt, giam giữ trong địa lao.

Thương thế của Tạ Cư An không tính là nhẹ.

Chu Kỳ Hoàng cùng vài vị đại phu khác bận trước bận sau cũng cuống cuồng một phen.

Có điều, Khương Tuyết Ninh lại không hề qua thăm.

Phảng phất nàng muốn dành chút thời gian, triệt để sắp xếp suy nghĩ bản thân cho thấu đáo.

Cũng có lẽ, chỉ là sợ.

Cho tới giờ khắc này, nàng mới rũ mắt, hỏi nha hoàn đến bên hầu hạ một câu: “Phía Tạ tiên sinh thế nào rồi?”

Nha hoàn vốn dĩ phục vụ trong phủ tướng quân.

Địa vị nàng thấp kém cũng không dám hỏi thăm linh tinh, chỉ nói: “Hôm trước các đại phu giày vò đến gần nửa đêm, sau đó người tỉnh lại, dường như không sao nữa, nghe nói chỉ là ngoại thương, tĩnh dưỡng sẽ khỏi.”

Ngoại thương.

Một cái tay mà thôi, quả thực cũng chỉ có thể xem như “ngoại thương”.

Khương Tuyết Ninh nghe xong, thực sự khó mà nói đáy lòng mình đến tột cùng có bao nhiêu cảm xúc hoà lẫn, dứt khoát không phân biệt rõ, đứng dậy liền đi ra ngoài.

Lúc này đang là buổi chiều.

Ngoài cửa sổ tiếng chim oanh gáy êm tai.

Bóng cây như ngọc bích, dưới ánh mặt trời tươi đẹp.

Nơi Tạ Cư An ở vẫn được chọn tại một sân viện an tĩnh như cũ.

Đài cao xây lên bằng đá ở bên ngoài, vết máu tươi mới vừa khô, nàng cũng không nhìn, đi thẳng theo rìa đình viện, đã nhìn thấy một cánh cửa đóng chặt bên cạnh cây hoa vô ưu.

Đao Cầm còn ở kinh thành chưa về.

Người bây giờ hầu hạ bên cạnh Tạ Nguy, một là Kiếm Thư, một là Tiểu Bảo vừa cứu ra từ tay Thiên Giáo.

Hai người thấy nàng, thần thái không hề giống nhau.

Tiểu Bảo là thẹn mà day dứt.

Đáy mắt Kiếm Thư lại thoáng chút ảm đạm, nhưng lúc thấy Khương Tuyết Ninh, rốt cuộc lại ôm mấy phần mong đợi.

Trong phòng phảng phất có tiếng đàn run run.

Chỉ là không hề trôi chảy như ngày trước.

Ngay cả âm điệu cũng tệ hơn một chút, hàm chứa sự đình trệ gượng gạo.

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh bỗng co rút đau đớn, suýt nữa không nói nên lời, đứng yên thật lâu, nhưng lại không nghe thấy tiếng đàn trong phòng vang lên nữa.

Kiếm Thư khẽ nói: “Tiên sinh không muốn gặp ai.”

Khương Tuyết Ninh đứng ngoài cửa phòng, nói vọng vào trong: “Tiên sinh, ta muốn vào.”

Bên trong thật lâu không có hồi âm.

Nàng cố nén sự sôi trào nơi đáy lòng, treo lên mặt nụ cười, chỉ xem như hắn đã chấp nhận, đưa tay đẩy cánh cửa đang đóng chặt ra.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc đắng chát.

Tạ Nguy mặc trường sam trắng đơn giản, khoanh chân ngồi trên giường la hán bên cửa sổ, trên đó có một bàn nhỏ, trên đặt một cây đàn. Vết thương trên người hắn đã sớm xử lý, tay trái đã đắp thuốc, dùng vải lụa tuyết trắng băng lại, ngón tay thon dài lộ ra còn có thể trông thấy vết thương mơ hồ.

Sự tái nhợt bệnh trạng trên mặt khiến nàng nhớ đến lần đầu gặp hắn.

Chỉ là khi đó…

Mắt Khương Tuyết Ninh cay cay, an tĩnh đi đến bên cạnh hắn, ngồi xuống trên ghế con cạnh giường la hán, lại cười ngắm nhìn hắn: "Chàng cố ý, đúng không?"

Tạ Nguy nhìn nàng, không đáp lại.

Nàng kéo tay hắn lại nhìn, có một thoáng suýt nữa nước mắt lăn khỏi khoé mắt, nhưng nàng cố nén, hơi trêu chọc mắt cười cong cong nhìn hắn: "Người khác đều nói chàng tính toán không bỏ sót, nhưng có thời điểm, chàng rõ ràng không hề khôn khéo, cực kỳ ngu ngốc. Năm đó ta cứu chàng, không phải xuất phát từ lương thiện gì, ta chỉ không muốn chàng chết bên cạnh ta, ta sợ."

Tạ Nguy há lại không nhận ra sự chống đỡ gượng gạo của nàng.

Nhưng cũng không vạch trần.

Chỉ rũ mi mắt, cũng kéo tay nàng. Cổ tay trái mảnh khảnh kia, có vết sẹo rất nhỏ hẹp còn chưa nhạt đi, lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng áp lên, vẫn có thể cảm nhận được chút vết tích.

Hắn bình thản trấn an nàng: "Ta cũng sợ."

Rất khó tưởng tượng, một câu nói như vậy lại phát xuất từ miệng Tạ Nguy.

Hắn sát phạt quả đoán, nào sợ một người chết?

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn, cảm thấy khó chịu, nói chầm chậm: “Vì ta, không đáng.”

Tạ Nguy cười khẽ: “Chẳng qua chỉ là nhất thời đàn không đúng điệu mà thôi, vốn cũng chỉ là chấp niệm không buông bỏ được, giờ đây buông xuống cũng tốt.”

Khi còn bé hắn học đàn kém nhất.

Nhưng tính hắn lại cứ hiếu thắng. Mẫu thân còn nói, trên đời vốn không có chuyện không giỏi được, chỉ sợ người vất vả lao lực. Chịu học, chịu luyện, thời gian dài, dù thế nào cũng có thể lỗi lạc vượt qua người thường. Trời không cho người cùng của, người giàu có chỉ nhờ mình mà thôi. Cho nên hơn hai mươi năm như một ngày, chưa từng ngừng nghỉ, khó khăn kham khổ rồi cũng thành người có tài đàn cao.

Thứ bình sinh hắn vốn không phục, đó là chữ “thua”.

Học đàn chẳng qua chỉ là một trong số đó.

Khương Tuyết Ninh lại suýt nữa vì một câu vân đạm phong khinh này của hắn mà rơi lệ, nỗi lòng như mây cuộn sóng trào, xoay chuyển không ngừng, phiêu đãng chân trời.

Nhưng nàng không dám hỏi hắn còn có thể đàn không.

Sau một lúc, chỉ nói thật nhỏ: “Tạ Cư An, về sau ta đàn cho chàng nghe, được không?”

Ngón tay Tạ Nguy vuốt ve nhẹ gò má nàng, cười nàng, mang nửa phần ghét bỏ: “Nàng đàn khó nghe như thế, cầm khúc cũng chẳng biết mấy bài…”

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn chăm chú.

Sau đó chầm chậm ngồi dậy, ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng lại gần, hôn thật nhẹ như lông vũ trên đôi môi mỏng của hắn, đáy mắt lại có ánh sáng ướt át như bao phủ hơi sương mịt mờ, nói: “Vậy sau này chàng dạy ta.”

Danh sư xuất cao đồ.

Hắn nghiêm túc dạy, nàng nhất định có thể học được.

Nếu không học được, vậy nhất định đều là lỗi của hắn.

Chương 235: Thế giới quyền mưu

Yết hầu của Tạ Nguy hơi nhấp nhô, giọng nói có chút khàn khàn, đưa tay về hướng nàng: “Tới đây.”

Khương Tuyết Ninh bị hắn kéo qua.

Hắn một tay vòng qua eo nàng, ôm trọn nàng vào trong lòng mình, không hề làm thêm gì khác, chỉ ngồi ở dưới cửa sổ, đơn giản chỉ ôm lấy nàng, nhưng lại tựa như phải dùng động tác kiềm chế như vậy để kìm nén cảm xúc nào đó như muốn dâng trào từ sâu trong lòng.

Mặt nàng áp vào lồng ngực hắn.

Có thể nghe thấy rõ tiếng nhịp tim đập trong lồng ngực.

Khoảng thời gian trước, lúc bị rơi vào tay Thiên giáo, hai người đã làm không biết bao nhiêu chuyện còn thân mật hơn thế, nhưng chưa từng ngồi ôm nhau như vậy. Chỉ bởi vì nó dường như là chuyện gì đó còn thân mật hơn cả thân mật, mà Tạ Cư An trước giờ chưa từng dám vượt qua ranh giới này.

Đến tận giờ phút này.

Khương Tuyết Ninh vốn không quen gần gũi, hay có tư thế thân mật như vậy với ai, chỉ là động tác khi Tạ Cư An ôm lấy nàng lại cẩn thận từng chút một như vậy, thậm chí còn mang theo một chút run rẩy không dễ phát hiện.

Nên rốt cuộc nàng cũng không kháng cự.

Qua một lát, nàng cũng từ từ thả lỏng.

Tạ Nguy nói: “Nàng là của ta.”

Khương Tuyết Ninh mím môi không nói.

Tạ Nguy nhìn nàng, do dự một lát rồi cười nói: “Vậy thì ta là của nàng.”

Khương Tuyết Ninh nghe xong, chỉ cảm thấy con người này vừa hoang đường lại vừa ấu trĩ, nhưng trong lòng biết tranh cãi với hắn cũng không có kết quả gì, biết đâu còn khiến mình bị liên lụy, nên nàng chỉ đơn giản không phản ứng, bên môi nở một nụ cười, chậm rãi nhắm mắt lại.

Tạ Nguy lại coi như nàng đã ngầm thừa nhận.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, hoa cỏ cây cối ngày xuân đang đung đưa lay động theo làn gió dưới ánh mặt trời, nhưng trước đây hắn chưa bao giờ cảm thấy cây cỏ tràn ngập sức sống đến vậy, thì ra mỗi một bông hoa mỗi một chiếc lá đều không giống nhau, cũng giống như thời gian lặng lẽ trôi đi, mỗi một khắc đều khiến hắn cảm nhận rõ rệt rằng mình đang bình phàm sống giữa thế tục hồng trần.

Qua hồi lâu, hắn mới nói: “Ta coi như nàng đã đồng ý rồi, sau này không được hối hận, đổi ý không cần ta nữa.”

Khương Tuyết Ninh lặng yên nằm trên khuỷu tay hắn.

Tạ Nguy mãi không nghe thấy nàng trả lời, cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện vậy mà kẻ lừa đảo này đã ngủ rồi, hắn ngẩn ra, không kìm được bật cười. Nhưng mà khi ánh mắt lưu chuyển, lại thấy dưới mí mắt nàng lờ mờ có chút mệt mỏi.

Hai ngày này, rốt cuộc nàng đã suy nghĩ bao nhiêu thứ, thao thức bao lâu, cuối cùng mới đi vào căn phòng này, nói ra với hắn lời vừa rồi?

Vậy mà hắn cảm thấy buồn phiền trong lòng.

Ngàn vạn cảm xúc đều đang dồn nén lại, nhưng lại khó có thể tìm được một nơi để phát ra, muốn dùng sức để ôm nàng chặt hơn, thậm chí ép nát nàng hòa vào máu thịt mình, nhưng lại sợ hơi dùng sức một chút sẽ đánh thức nàng.

Cánh tay có sức mạnh ngàn quân*.

*quân: (gốc 钧) đơn vị trọng lượng thời xưa của Trung Quốc, 30 cân là một quân.

Khi rơi xuống trên người nàng, lại khắc chế và có chút ẩn nhẫn như vậy.

Tạ Nguy cuối cùng rốt cuộc vẫn không chịu được, lông mày lông mi nhẹ run lên, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên chân mày nàng.

Không hề nhuốm chút dục vọng vẩn đục căng thẳng nào.

Chỉ tràn đầy tình cảm nồng nhiệt.

Bóng hình của hai người giao hòa dưới cửa sổ, ánh mặt trời li ti tỏa xuống mái tóc của nàng, làn tóc đen mềm mại xõa trên ống tay áo buông xuống của hắn, mờ ảo tựa như sắc cầu vồng dịu êm sau cơn

bão, phảng phất như đang tựa sát vào nhau, có một cảm giác dịu dàng thắm thiết khó nói thành lời.

Lúc Lữ Hiển tới, trong đình viện vô cùng yên tĩnh.

Kiếm Thư canh giữ bên ngoài.

Lữ Hiển nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, nhíu mày hỏi: “Đã hẹn cuối giờ Mùi, ta ở bên kia chờ đã lâu, tiên sinh nhà các ngươi sao còn chưa tới?”

Kiếm Thư thấp giọng nói: “Ninh nhị cô nương ở bên trong.”

Lữ Hiển liền không nói gì nữa.

Vì nơi này vô cùng yên tĩnh, cửa phòng tuy đóng, Tạ Nguy cũng có thể nghe thấy giọng nói của hắn. Lúc này liền hết sức nhẹ nhàng đặt Khương Tuyết Ninh xuống, lấy một chiếc gối mềm đặt xuống dưới đầu nàng, rồi chuyển chiếc bàn vuông sang một bên. Tuy là cuối mùa xuân, nhưng ngủ như vậy cũng sợ nhiễm phong hàn, cho nên hắn kéo một chiếc chăn mỏng ở bên kia giường La Hán, nhẹ nhàng từng chút một đắp lên cho nàng, sau đó cẩn thận chỉnh lại góc chăn.

Dung nhan của nàng khi ngủ thật sự quá đẹp.

Tạ Nguy đứng ở bên giường, chăm chú nhìn bờ môi kiều diễm của nàng, bỗng nhiên nhớ tới quả anh đào tựa hồng ngọc thấp thoáng sau những phiến lá xanh biếc bên ngoài Khánh Dư Đường ở hầu phủ khi còn nhỏ, vì thế không nhịn được, cúi người xuống hôn.

Lúc từ trong phòng đi ra, hắn không nói gì, chỉ quay người chậm rãi đóng cửa lại, nói với Tiểu Bảo bên cạnh: “Chú ý trông nom, đừng để ai quấy rầy nàng.”

Tiểu Bảo khẽ nói: “Vâng.”

Lữ Hiển nghe thấy, cũng không nói chuyện ngay, mà cùng Tạ Nguy đi thẳng ra đình viện, cách khá xa, mới nói: “Dựa theo ý ngươi, đã xử lý gần như xong rồi.”

Tạ Nguy khoác thêm một chiếc áo choàng hạc.

Lúc từ trong đình viện đi ra, sự thâm tĩnh ôn hòa vừa rồi sớm đã biến mất sạch sẽ như gió thổi mây bay, rũ mi mắt, vô cùng lãnh đạm: “Chưa giết chết chứ?”

Lữ Hiển nói: “Ba người tự sát, cứng đầu thật sự.”

Tạ Nguy nghe vậy, hàng lông mày dài như tranh vẽ cũng không hề động đậy, chỉ nói: “Không chết sạch là được, ta còn vài chỗ cần dùng.”

Thiên giáo đã là giáo phái trong giang hồ, tất nhiên không tránh được chuyện thường xuyên tranh đấu, bất kể là đối phó với người ngoài giáo hay là người trong giáo, đều phải có chỗ. Nhưng triều đình nghiêm cấm tư hình, cũng không dám trắng trợn táo bạo, cho nên đều xây dựng địa lao.

Tối tăm chật chội, ẩm ướt lạnh lẽo và ngột ngạt.

Lúc Tạ Nguy đến, mặt đất dưới chân đã dùng nước rửa một lần, khá sạch sẽ, nếu không phải trong không khí vẫn ẩn ẩn mùi máu tươi, vài chỗ lõm ở góc tường nào đó có vết máu nhàn nhạt, chỉ sợ không ai nhìn ra hai ngày qua, ở trong địa lao này đã diễn ra cảnh tượng tàn nhẫn đến mức nào.

Những đà chủ, đường chủ Thiên giáo bên cạnh Vạn Hưu Tử trước kia, từng người từng người một, toàn bộ bị dùng xích sắt treo trên tường, máu tươi đầm đìa thỉnh thoảng vẫn còn nhỏ xuống.

Rất nhiều người đã thoi thóp.

Cũng có người vẫn còn chút sức lực, khi nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tạ Nguy, liền trợn trừng mắt kêu gào:

“Cẩu tặc! Độ Quân cẩu tặc! Có bản lĩnh thì thả ông nội ngươi xuống, đường đường chính chính đánh một trận phân cao thấp!”

Một binh sĩ đứng bên cạnh gần như lập tức hung hăng dùng roi sắt quất tới, trên thân thể đã không còn chỗ nào lành lặn của người đó lại in thêm một vết máu, roi sắt thậm chí còn cuốn lên quẹt qua khóe mắt hắn, nhìn càng thêm dữ tợn và đáng sợ.

Tạ Nguy dừng bước di chuyển ánh mắt, nhưng không nhận ra được người này, hỏi Kiếm Thư: “Hắn là ai?”

Kiếm Thư nhìn thoáng qua, nói: “Là Lỗ Thái.”

Tạ Nguy chăm chú nhìn hắn một lát, nghĩ không cần giữ lại người này, liền nhàn nhạt phân phó một câu: “Chặt tay chân, ném cho chó ăn.”

Hắn tiếp tục đi về phía trước.

Chưa đầy một lát, phía sau liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết đáng sợ.

Mùi máu tanh trong địa lao phảng phất như lại nồng đậm thêm vài phần.

Ở phòng giam trong cùng, Vạn Hưu Tử nghe thấy tiếng kêu thê thảm vang vọng, cơ hồ nhịn không được hàm răng run rẩy, bị xích sắt khóa trên tường, ông ta cũng không có nhiều không gian để nhúc nhích.

Nhưng trên người lại không có nhiều vết thương.

Mấy ngày này, ông ta là người duy nhất trong địa lao không phải chịu hình phạt, nhưng cũng không bởi vậy mà ông ta cảm thấy may mắn, ngược lại từ tận đáy lòng càng cảm nhận nỗi sợ hãi sâu sắc, ngày ngày phải nghe tiếng người khác chịu trừng phạt, cơ hồ như đặt trên chảo dầu, chịu dày vò, ngủ cũng không được, chỉ sợ một ngày nào đó sẽ đến lượt mình.

Ông ta biết đây là cố ý giày vò ông ta.

Bên ngoài có tiếng bước chân dần dần đến gần.

Người ông ta càng thêm run rẩy kịch liệt, khiến xích sắt khóa ông ta đều phát ra âm thanh va chạm rất nhỏ, đôi mắt già nua có chút vẩn đục gắt gao nhìn chằm chằm lối đi nhỏ phía bên phải.

Tạ Nguy cuối cùng đã tới.

Không còn là đứa trẻ bảy tuổi yếu ớt, mặc áo bào của Thái tử, hơn hai mươi năm qua đi, hắn đã biến thành một con quái vật đáng sợ, ác ma ẩn nấp trong Thiên giáo, cuối cùng lặng yên không một tiếng động cầm con dao đồ tể kề lên trên cổ ông ta!

Trong phút chốc này, Vạn Hưu Tử thậm chí lại rất phẫn nộ.

Ông ta nắm chặt lấy xích sắt, lao về phía trước, hung dữ trợn trừng mắt, tựa hồ hận không thể xông lên tóm lấy cổ hắn, để bóp chết ý niệm sai lầm ngày trước biến thành đại sai lầm này!

Nhưng cuối cùng cũng không xông qua được.

Ông ta hận thù đến cực điểm, trong cổ họng phát ra tiếng gào rống: "Lúc trước ta nên dùng một đao giết chết ngươi, để ngươi chết lạnh cứng trong tuyết cùng với ba trăm nghĩa đồng kia, còn tốt hơn để đến hôm nay nuôi hổ gây họa, vậy mà thua trong tay ngươi! Bổn tọa đã cứu mạng ngươi, bổn tọa đã cứu mạng ngươi đó!"

Kiếm Thư kéo một chiếc ghế qua, lau sạch bụi bẩn trên mặt ghế, đặt ở phía sau lưng Tạ Nguy.

Tạ Nguy phất ống tay áo, ngồi xuống.

Đối với những lời của Vạn Hưu Tử, hắn chỉ thờ ơ nhẹ khoát tay.

Có hai binh sĩ lập tức đi vào, ấn Vạn Hưu Tử xuống.

Ông ta giãy giụa điên cuồng.

Nhưng mà giãy giụa cũng không nhúc nhích được.

Một hàng đinh sắt dài cỡ ngón tay út được đặt ngay ngắn trên chiếc bàn dài bẩn thỉu dựa vào tường, bên cạnh là một chiếc búa dính vết máu chưa khô.

Kiếm Thư liền bước đến, cầm lấy một cây đinh.

Vạn Hưu Tử dự cảm được chuyện gì đó, đồng tử co rụt lại, đâu còn uy nghiêm của giáo thủ Thiên giáo hai ngày trước? Ông ta chỉ khàn cả giọng hét to: “Ngươi muốn làm cái gì? Buông bổn tọa ra!”

Hai tay ông ta đều bị ép chặt vào tường.

Kiếm Thư đi đến trước mặt ông ta, chỉ lấy một cây đinh sắt rất dài nhắm chuẩn vào lòng bàn tay của Vạn Hưu Tử, dùng sức gõ từng chút một, cho đến khi cây đinh bị đâm sâu vào trong gân cốt máu thịt, thậm chí xuyên qua toàn bộ, đóng vào bức tường phía sau!

Cơn đau khủng khiếp đó khiến Vạn Hưu Tử trong nháy mắt hét lên thảm thiết, thân thể run rẩy như co giật, nhất thời dùng hết sức lực để giãy giụa, nhưng vẫn bị hai binh sĩ kia đè chặt.

Tiếp sau đó, còn có cây thứ hai, cây thứ ba…

Máu tươi tuôn ra, từng cây đinh sắt dài liên tiếp nhau, cơ hồ cắm đầy vào hai bàn tay ông ta!

Ngay từ khi đóng đến cây đinh thứ ba, ông ta đã không chịu nổi rồi, liền hướng về Tạ Nguy- người vừa bị mình mắng chửi lúc trước để xin tha: “Buông tha cho ta! Nể tình năm đó ta cũng tha cho ngươi một mạng mà buông tha ta đi! Ngươi muốn gì thì cứ lấy! Thiên giáo, ngươi muốn Thiên giáo không? Còn cả rất nhiều tiền trong tiền trang, Bình Nam Vương, ta cũng biết tin tức về tàn dư của Bình Nam Vương! Không phải ngươi cũng muốn làm hoàng đế sao? Không phải cũng muốn tìm triều đình báo thù hay sao? Buông tha ta, buông tha cho ta, a…”

Phía dưới có người đặt một chiếc bàn ở bên cạnh, dâng lên trà xanh mới vừa pha.

Tạ Nguy bưng lên uống một ngụm.

Bàn tay trái còn quấn một lớp vải lụa, đau đớn vô cùng.

Ngẩng đầu lên nhìn chăm chú Vạn Hưu Tử, hắn nhìn lòng bàn tay máu thịt lẫn lộn bị cắm đầy đinh sắt dài của ông ta, trong lòng không có chút cảm xúc nào, chỉ hừ một tiếng: "Thiên giáo? Một đám giá áo túi cơm, phế vật vô dụng. Dựa vào bọn họ mà có thể được việc, thì bây giờ ngươi đã không ở nơi này. Cho ta? Nuôi bọn chúng ta còn ngại lãng phí lương thực, ngươi thật sự quá đề cao mình rồi."

Vạn Hưu Tử cuối cùng cũng giãy giụa không được.

Trên hay bàn tay rốt cuộc cũng không còn một chỗ trống nào.

Ông ta bị treo ở trên tường hơi thở thoi thóp, một câu cũng nói không nên lời được nữa.

Tình cảnh tàn nhẫn như vậy, khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Tạ Nguy từ đầu đến cuối nhìn mà như không thấy, đặt chén trà xuống, đứng dậy, chậm rãi đi đến gần, đáy mắt sâu thẳm xẹt qua một

tia u ám, tựa như mang theo vài phần nhân từ thương hại.

Hắn nói: “Nhưng năm đó ngươi đã buông tha cho ta, quả thật có thể coi là một nửa ân tình.”

Vạn Hưu Tử gần như muốn ngất đi.

Bị dội gáo nước lạnh khiến ông ta thanh tỉnh.

Ông ta nghe rõ lời nói của Tạ Nguy, dù biết rõ rằng không có khả năng, nhưng người đang ở trong tuyệt cảnh, bỗng nhiên túm được một tia hy vọng, vẫn không nhịn được nâng mắt lên, nhìn hắn chằm chằm.

Vậy là bên môi Tạ Nguy thoáng hiện lên nụ cười kỳ dị, chậm rãi nói: “Không phải ngươi muốn làm hoàng đế sao? Ta sẽ tha cho ngươi một đường sống, cho ngươi một cơ hội.”

Toàn thân Vạn Hưu Tử liền bắt đầu run rẩy.

Tạ Nguy rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói tiếp: “Thiên Giáo vẫn là của ngươi, nghĩa quân cũng là của ngươi, cứ việc đánh lên phía bắc, long ỷ được đặt ở nơi cao nhất của Tử Cấm Thành.”

Trong giây phút này, Vạn Hưu Tử liền cảm giác lông tóc toàn thân dựng đứng!

Ông ta cũng coi như một người mưu mô thâm sâu, há lại nghe không hiểu lời của Tạ Nguy?

Nhưng không còn lựa chọn nào khác…

Thoát ra khỏi nơi này, chinh chiến trong thiên hạ rộng lớn, có lẽ còn có một con đường sống, nếu không hôm nay đầu sẽ lìa khỏi cổ!

*

Các thủ lĩnh cấp cao của Thiên giáo lúc trước bị bắt, bao gồm cả Vạn Hưu Tử trong đó, đều được Tạ Nguy thả ra.

Không ai biết nguyên nhân tại sao.

Nhưng nửa tháng sau khi Vạn Hưu Tử được thả, vốn dĩ nghĩa quân Thiên giáo hành quân không để lộ hành tung, liền dốc sức tập hợp lại, hành binh như điên về phương bắc! Một đường thấy thành phá

thành, thấy trại rút trại, dường như không tính đến hậu quả, liều lĩnh lấy mạng người và máu thịt để đánh đổi!

Thiên hạ đã loạn, quần hùng tranh thiên hạ.

Triều đình đã đưa ra hịch văn thảo phạt nghịch tặc.

Biên quân ở Hân Châu vốn đã thắng trận ở biên quan, san bằng Thát Đát, ủng hộ Dũng Nghị Hầu thế tử ngày xưa là Yến Lâm làm thống soái, tuyên bố với thiên hạ rằng tuân theo ý chỉ của công chúa, quang minh chính đại giương cao ngọn cờ cần vương*, đồng thời tập kết binh lực ở Hân Châu và Hoàng Châu, tiêu diệt Thiên giáo, bảo vệ triều đình!

*Cần vương nghĩa là hết lòng hết sức lo việc cho vua, cứu viện cho vua.

Nghĩa quân của Thiên giáo đánh ở phía trước, "Cần vương chi sư" của bọn họ truy đuổi ở phía sau. Đều là phía bên Thiên giáo hao hết tâm trí sức lực, không biết đã chết bao nhiêu người tài mới đánh hạ được thành trì, còn chưa kịp dừng lại thở một hơi, truy binh ở phía sau đã đuổi gần tới thành.

Bọn chúng căn bản không đánh lại nổi, đành phải tiếp tục chạy trốn về hướng bắc.

Vừa đánh vừa chạy, vừa chạy vừa đánh, quả thực như là một con sói vừa được thả ra khỏi lồng vừa sợ bị bắt trở về, lại vừa đói khát, lo được phần đầu nhưng không lo được đuôi, vì một con đường sống chỉ có thể điên cuồng xông về phía trước!

Thợ săn theo ở phía sau, không nhanh không chậm.

Chiếm lại thành trì do bọn họ ném lại, trấn an bách tính bị kinh sợ, gần như không uổng phí một binh một tốt, đã chiếm cứ được một nửa non sông, chiếm được vô số lòng dân.

Giang sơn Thẩm thị, lung lay sắp sụp đổ.

Trong vòng chưa đầy năm tháng ngắn ngủn, nghĩa quân Thiên giáo đã bị ép đánh tới Trực Lệ, chĩa mũi kiếm về kinh thành!

Theo sát phía sau, chính là "Cần vương chi sư" của Tạ Nguy.

Đến lúc này, ở kinh thành nhỏ bé như sắp đổ, lại vẫn có người ngây thơ tin rằng, quân Hân Châu đúng là đến để cần vương, hơn nữa thống lĩnh đội quân lại là thiếu sư đương triều Tạ Nguy đại nhân, thời cơ thích hợp sẽ cùng với tám vạn cấm vệ quân trong kinh trước sau giáp kích, tất có thể diệt sạch phản tặc Thiên giáo!

Không biết rằng…

Con dao giết hươu, đang lặng lẽ giơ lên!

Chương 236: Yêu nương

Trung tuần tháng tám, Thiên Giáo đánh vào Trực Lệ, thuộc nơi Bảo Định phủ trú quân, "Cần vương chi sư" thì theo sát phía sau, thu được Chân Định phủ mà Thiên Giáo tốn bao công sức đánh hạ.

Bảo Định cách kinh thành chưa đến nửa ngày ra roi thúc ngựa.

Chân Định ở đông nam Bảo Định, cách kinh thành xa hơn một chút, nhưng cũng chỉ cách Bảo Định chưa đến nửa ngày đường.

Lúc mấy người Yến Lâm dẫn binh đến Chân Định, nghĩa quân Thiên Giáo đóng quân trong thành căn bản không chống chọi nổi tấn công, vốn đã là quân mỏi ngựa mệt, vừa đánh với triều đình còn chưa kịp thở một hơi đã nghênh chiến quân Hân Châu, quân Hoàng Châu, sao có nổi chút sức phản kháng?

Chưa đến hai canh giờ đã mở cổng thành đầu hàng.

Vào trong thành, xung quanh đều là tai hoạ sau chiến tranh, mặt đất bừa bộn, khắp nơi hoang tàn.

Vạn Hưu Tử cũng không phải nhân vật tốt bụng dễ chung sống gì cho cam, biết rõ nếu bản thân dựng lại thủ mỗi thành trì đã đánh hạ, ắt sẽ đứng trước tình trạng trước có sói sau có hổ, gặp thế tấn công từ hai phía Tạ Nguy cùng triều đình, đến lúc đó càng không còn cơ hội sống sót.

Cho nên hai tháng gần đây, lại nghĩ ra vài biện pháp làm "suy yếu" Tạ Nguy.

Tỉ như đi vào thành liền đốt giết cướp đoạt, vét sạch gia tài của hương thân quan liêu phú hộ, được thì mang đi, không được thì thiêu huỷ, kkhông muốn để lại cho Tạ Nguy dù là chút lương thảo. Thậm chí nếu trong thành còn có thanh niên trai tráng, thì hoặc cưỡng ép vào nghĩa quân, sung làm vật hy sinh cho lần công thành tiếp theo, hoặc là giết tại chỗ, tránh cho họ gia nhập phe quân Hân Châu.

Cho nên những nơi nghĩa quân Thiên Giáo đi qua, mười thành thì chín thành trống không.

Giai đoạn trước là bị Vạn Hưu Tử hạ lệnh cướp bóc kiểm kê, sau đó là dân chúng tranh thủ trước lúc giao chiến đã trốn đi hết, tránh nguy nan, chờ khi "cần vương chi sư" của Yến Lâm tướng quân đến mới về thành.

So sánh hai vị tướng…

Vạn Hưu Tử là ma quỷ, Tạ Cư An là thánh hiền;

Quân khởi nghĩa là tội phạm, quân Hân Châu là vương sư.

Nhưng ai biết được người đứng sau thúc đẩy hết thảy căn bản lại chính là "Vương sư", là "thánh hiền"?

Yến Lâm lãnh binh tác chiến, Tạ Nguy mưu tính đại cục, Lữ Hiển sắp xếp lương thảo. Đương nhiên ở đây không thiếu một phần sức của Khương Tuyết Ninh, dù sao từ lúc tiếp quản phía nam từ tay Thiên Giáo, một vùng làm ăn Thục Trung cùng Giang Nam tự nhiên lấy được về, cho dù Chu Dần Chi trộm tín vật đi, thế nhưng đó chẳng qua cũng chỉ là cướp mười mấy vạn lượng bạc cất giữ trong tiền trang.

Tiền là vật chết, người sai sử được tiền mới hạn hữu.

Nàng không hề nhàn rỗi, đọc đường đều đi sau quân, kéo cả Vệ Lương không tham gia khoa cử theo. Mỗi khi đến một thành, nhất định sẽ hỏi dân sinh trước, nhập gia tuỳ tục, bố trí dân nuôi tằm, có tác dụng trấn an bách tính rất lớn.

Có điều ấy à…

Kiếm Thư nắm chặt trong tay lá thư từ kinh thành tới, đi về phía trước, nhớ tới vị Vệ Lương Vệ công tử ngốc ngốc ngơ ngơ kia, không khỏi nhẹ nhàng nhếch miệng. Cũng không phải hắn có ý kiến gì với Vệ công tử, trên thực tế vị công tử chỉ cảm thấy hứng thú với trồng trọt này, làm nhiều việc lại không hề ra vẻ, còn được hảo cảm từ rất nhiều người.

Nhưng tệ cũng tệ ở đây.

Ai bảo hắn là thủ hạ của Ninh Nhị cô nương chứ?

Dáng dấp nhu thuận, cứ đi theo Ninh Nhị cô nương, nói chuyện cũng được. Có một lần, tiên sinh nhà mình nhìn hai người này cầm khoai lang trong tay ngồi xổm ngoài ruộng đến trưa, sắc mặt quả thực đen như đáy nồi.

Hết lần này tới lần khác người này còn nghe không hiểu tiếng người.

Lần nào đó, Ninh Nhị cô nương không ở đó, đúng lúc tiên sinh gặp hắn, giữ hắn lại ngồi xuống uống trà, tốn dăm câu vài lời thức tỉnh hắn. Vệ Lương cứ ngây ra nghe chẳng hiểu gì, hơn nữa đã không thông chút đạo lý đối nhân xử thế nào, còn hơi mù mờ hỏi lại: “Đông gia cô nương không thể cùng đi sao? Nhưng nàng quản tiền, mọi người đều thích nàng, mọi chuyện đều cần nàng gật đầu, dù sao

cũng phải đi xem thử mới biết mà. Đâu thể cách sổ sách mà giải quyết chuyện, trồng trọt được?”

Vậy e là ngày tâm trạng tiên sinh nhà mình tệ nhất.

Ngay cả Ninh Nhị cô nương ngày hôm sau cũng gặp xui xẻo. Lúc học đàn mất tập trung, còn thuận mồm nhắc đến Vệ Lương một tiếng, bị tiên sinh vớ lấy thước đánh vào lòng bàn tay, vừa khóc vừa kêu, kết quả vẫn không hiểu tại sao hôm đó tiên sinh nóng tính thế.

Kiếm Thư thấy điệu bộ tiên sinh nhà mình ghen tương dữ dội như thế trong thầm lặng, cũng cảm thấy sau cổ phát lạnh, nhưng không dám nói gì thêm.

Cũng may tiên sinh nắm chắc.

Ghen tương cũng chỉ nhất thời thôi.

Dù sao Ninh Nhị cô nương và Vệ Lương công tử trước kia hoàn toàn trong sạch, không hề có gì thật, chỉ một lòng trồng trọt mà thôi, tiên sinh có không vui đến mấy cũng phải nhịn.

Lúc này bên trong nha môn tri phủ Chân Định phủ, đã sớm đổi thành người của quân Hân Châu, giương mắt thấy trong đình viện đều là

binh sĩ mặc khôi giáp đang đi lại.

Tri phủ ban đầu đã bị Vạn Hưu Tử chặt đầu lúc Thiên Giáo vào thành trước đó, quan lại còn lại cũng giết hơn phân nửa, những người không chết còn lại đều đã chạy trốn sạch.

Cho nên nha môn liền trống không.

Vừa vặn để mấy người Tạ Nguy Yến Lâm ở.

Sân viện của Ninh Nhị cô nương đương nhiên là tốt nhất trong cả toà phủ đệ.

Nay đã vào thu, lá phong nhuốm đỏ.

Trên hành lang có tiếng đàn bay bổng như tiếng suối reo, đã xem như nắm được phương pháp, dần dần có cảm giác thuận buồm xuôi gió.

Kiếm Thư ở bên ngoài nghe, cũng không nhịn được cười lên, chỉ là lúc cúi đầu nhìn thấy phong thư trong tay, khuôn mặt lại từ từ lạnh lùng nghiêm túc trở lại.

Hắn đi vào trong viện.

Khung cửa sổ trong viện mở ra, Khương Tuyết Ninh ngồi trước bàn, tay tuỳ ý vuốt ve chơi đùa trên dây đàn, Tạ Nguy đứng bên cạnh nàng, lặng im nhìn, nghe.

Đánh hết một khúc, nàng thở phào một hơi, ngay sau đó liền vui mừng nhướng mày, quay đầu lại nói: “Thế nào? Lần này đàn đúng hết toàn bộ rồi đúng chứ? Vậy nửa canh giờ kế tiếp ta nghỉ ngơi đây nhé.”

Tạ Nguy nghe vậy khóe miệng giật giật.

Ánh mắt lạnh nhạt của hắn lướt qua ánh mắt chứa đầy mong đợi của nàng, dù trong lòng biết tuy nàng nói đánh cược với mình, gì mà đàn đúng bài này sẽ xem như nàng đàn được rồi, nửa canh giờ tiếp theo có thể nghỉ ngơi, thực ra là bàn điều kiện, muốn trộm lười.

Chẳng qua còn nhiều thời gian.

Một ngày học không được thì sẽ tiếp tục học một ngày nữa, đồ ngốc Ninh Nhị này tuyệt đối không hiểu.

Hắn cũng không làm khó nàng, cười lên nói: “Vậy hôm nay luyện đến đây thôi.”

Từ chuyện Thiên Giáo lần trước, Ninh Nhị nói được làm được, thật sự theo hắn học đàn. Mấy tháng nay, nếu gặp hôm nào không có chiến sự, hắn không đi thương nghị trù mưu, nàng không bận sắp xếp chuyện làm ăn, sẽ ở lỳ trong phòng, một người dạy đàn, một người học.

Có điều, cái miệng Ninh Nhị là quỷ lừa gạt.

Thiên tính nàng không hề thích yên tĩnh, ở trong phòng rất mỏi mệt, ra được khỏi cửa sẽ lại nhảy nhót tưng bừng. Nói là muốn học đàn, sau này có thể đàn cho hắn nghe. Học thì thật sự học rồi, tiến bộ cũng thật sự có, nhưng không ngồi yên được cho lắm, ngồi đó nửa canh giờ toàn thân sẽ khó chịu, muốn nhảy trái nhảy phải, giờ trò lười biếng.

Từ trước đến nay Tạ Nguy là nghiêm sư, nếu đổi lại là thư đồng học đàn trong Phụng Thần điện năm đó, đã sớm vớ thước quất nàng.

Nhưng nay…

Nàng không luyện đàn, hắn tức giận; nàng cực khổ luyện, hắn lại đau lòng.

Rõ ràng bảo Kiếm Thư chuẩn bị hai thanh thước, nhưng tới bây giờ hai thanh đều còn mới tinh, đừng nói đánh gãy, vết hằn bên trên còn không có mấy đâu!

Khương Tuyết Ninh không biết Tạ Nguy nghĩ thế nào, chỉ cảm thấy người này càng ngày càng dễ nói chuyện.

Trong khoảng thời gian này nàng cũng không phải không muốn luyện đàn.

Dù sao lúc hứa hẹn với Tạ Cư An, nàng thật sự nghiêm túc. Chỉ là mắt thấy chiến sự khuếch trương, sắp đánh đến kinh thành, từng chuyện năm xưa trôi nổi rõ ràng trong đầu. Luyện đàn trong khi tâm không yên như thế e là làm nhiều công ít, chẳng bằng chờ lúc nào tâm tư thanh tịnh luyện tiếp, cho nên mới giớ trò lười biếng với hắn.

Ngồi lâu, cổ đau mỏi.

Nàng thở dài một hơi, không nhịn được xoay xoay đầu.

Tạ Nguy đứng sau lưng nàng, thấy thế liền cười, đưa tay tới phủ lên phần gáy nàng, ngón tay thon dài dùng sức từng chút từng chút xoa bóp cho nàng: “Với điệu bộ ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới của

nàng, chỉ sợ học đến bảy tám mươi tuổi cũng chưa chắc được bảy tám phần của ta, mới chút canh giờ đã mệt rồi…”

Khương Tuyết Ninh liếc hắn.

Chẳng qua lúc quay đầu lại, liếc mắt liền nhìn thấy Kiếm Thư đến ngoài cửa, đồng thời cũng nhìn thấy sắc mặt hắn, nụ cười nhẹ nhõm trên mặt liền từ từ thu lại, chỉ hỏi: “Tin tức đến rồi?”

Kiếm Thư đi vào, dâng lá thư kia lên.

Hắn khom người nói: “Có Định Phi công tử giúp đỡ, Đao Cầm đã đưa được người bình an ra khỏi thành, đêm nay sẽ đến Chân Định.”

Khương Tuyết Ninh nhận lá thư này, mở ra xem, mặt không thay đổi ngồi hồi lâu, mới ngước mắt nhìn ra lá đỏ ngoài cửa sổ, nói với Tạ Nguy: “Vừa chớp mắt, đã lại thu đến muôn hoa tàn rồi…”

*

Hiếm khi Chu Dần Chi không muốn cưỡi ngựa, cũng không muốn ngồi kiệu, chỉ chắp tay sau lưng, đi bộ trên đường hồi phủ.

Từng hình ảnh lúc nghị sự trong triều lại lướt qua đầu.

Rõ ràng hôm nay vừa được nhậm chức Cửu Môn Đề Đốc, nhưng phần mình lãnh binh cảnh vệ kinh thành cùng Định Quốc công Tiêu Viễn, có thể nói chỉ cách vị trí bề tôi cao nhất ấy một bước, nhưng hắn lại không hề vui mừng chút nào.

Triều đình giờ đây lại rơi vào cục diện như vậy, là điều bất kể thế nào hắn cũng không nghĩ tới.

Từ khi trở về từ Hân Châu, Tiêu Xu nở mày nở mặt, Thẩm Lang cũng rất tán thưởng hắn, vốn cho rằng mặc dù nặng tay với Vưu Phương Ngâm, xem như đắc tội Khương Tuyết Ninh, nhưng làm chuyện này cũng không tính là thua thiệt.

Nhưng ai ngờ, còn chưa vui được mấy ngày, Thiên Giáo đã làm phản.

Ngay sau đó chính là thế cục loạn lạc như hiện tại.

Từng đến Hân Châu, cũng biết đầu đuôi việc tiến đánh Thát Đát, đương nhiên hắn sẽ không tưởng rằng hai người Tạ – Yến thật sự là cần vương chi sư, là người lương thiện, như những quyền quý ngây thơ trong kinh thành.

Có điều không ai dám nói rõ ràng chân tướng ra.

Cùng với việc Thiên Giáo đánh càng lúc càng gần, nguy hiểm mà kinh thành đối mặt cũng càng ngày càng nặng nề, đừng nói đến tiếng xấu của Thiên Giáo bên ngoài, trong thành có rất nhiều nhà huân quý cũng sắp không ngồi yên nổi nữa, có người âm thầm tính toán muốn chạy trước tránh bão, có người thậm chí bắt đầu nghĩ đến việc đầu hàng địch.

Sao Thẩm Lang mặc kệ cho được?

Gần đây Cẩm Y Vệ âm thầm bắt không ít người muốn trốn đi, nhốt hết vào nhà giam, thậm chí thẳng thừng ám sát.

Hiện tại không đề cập tới "Cần vương chi sư" của hai người Tạ – Yến, còn có thể ổn định thế cục kinh thành, nếu nói rõ chuyện này cho tất cả mọi người, thì kinh thành quả thực không cần công cũng tự phá.

Dù sao ai mà tin nổi… tòa thành trì lẻ loi trơ trọi này có thể ngăn cản được nghĩa quân Thiên Giáo cũng hai người Tạ – Yến hợp lại tấn công?

Theo Chu Dần Chi thấy, triều đình bây giờ, giống như một quả trứng treo sợi tóc, lúc nào cũng có thể rơi xuống nát như vì một cơn gió thoảng!

Quân đóng Thông Châu, cấm vệ hoàng thành.

Tổng cộng cũng chỉ có bấy nhiêu người, trận này thật sự có thể chống chọi nổi sao?

Lại nhớ đến Hoàng đế hôm nay, còn đơn độc giữ lại Trương Già khó chơi kia để nói chuyện, tựa như có chuyện gì bàn giao, nhưng lại không gọi quần thần dự thính, thực sự không tầm thường.

Hắn dần thấy bực bội, ngẩng đầu lên thấy đã đến cửa phủ.

Phủ đệ mới xây vốn dĩ chiếm diện tích cực lớn, trang trí rường cột chạm trổ, từ sau khi cưới Trần Thục Nghi về, tăng thêm hơn trăm tôi tớ, san hô ngọc thụ, vàng bạc châu ngọc, rất hào hoa xa xỉ.

Chỉ là giờ phút này hắn cũng không có tâm trạng nhìn thêm.

Dừng bước trong đình viện một lát, Chu Dần Chi nhớ lại dáng vẻ gồng lên của Trần Thục Nghi, cảm thấy chán ghét, dứt khoát chuyển hướng qua cửa thùy hoa đi đến tây viện.

Trước kia bên ngoài đều có nha hoàn chờ đợi.

Nhưng hôm nay không biết sao, bên ngoài không ai thì cũng thôi đi, bên trong càng không có chút âm thanh nào.

Nhất thời, Chu Dần Chi thấy hơi kỳ lạ.

Nhưng cũng không quá để ý.

Ngay lúc bước chân hắn sắp vượt qua ngưỡng cửa, lại trông thấy một chậu hoa cúc kim hoàng long trảo trước đó còn chăm sóc rất tốt đã đổ xuống đất, trong lòng lập tức run lên, bỗng nhiên xuất hiện mấy phần dự cảm chẳng lành.

Bước vội vào trong, lọt vào tầm mắt là tất cả nha hoàn đều bị bịt miệng trói lại bên chân tường!

Mí mắt Chu Dần Chi nảy lên, lập tức ấn đao bên hông, vọt vào.

Trong giọng nói hắn ẩn giấu mấy phần sợ hãi: “Yêu Nương…”

Trong phòng trống không.

Trên mặt đất còn đánh rơi một bộ y phục hài nhi chưa thêu xong.

Một phong thư lẳng lặng đặt trên bàn.

*

Về đêm, trên hành lang đã treo đèn lồng.

Ánh nến trong phòng lay động mấy phần vì gió thổi vào.

Khuôn mặt Khương Tuyết Ninh đoan chính thanh nhã, cũng bởi vậy lập lòe không yên.

Đao Cầm đã đi kinh thành mấy tháng, rốt cuộc cũng trở về, hơn nữa còn đưa một nữ nhân về, một nữ nhân đang hoài thai.

Dung nhan thanh tú, mặt mày e lệ.

So với lần đầu Khương Tuyết Ninh nhìn thấy nàng vào mấy năm trước, làn da đã mịn màng trắng trẻo hơn không ít, áo vải trên người cũng đổi thành tơ lụa, ngũ quan vẫn nhu hòa ấm áp lương thiện, giờ

phút này vì ánh mắt sâu sắc của Khương Tuyết Ninh dò xét, càng lộ ra mấy phần sợ hãi, không khỏi khẽ khàng đưa tay che bụng mình.

Nơi đó hơi nhô lên.

Yêu Nương đã mang thai hơn sáu tháng.

Kiếp trước, Khương Tuyết Ninh chưa bao giờ gặp nàng. Đời này, cũng chỉ có duyên gặp mặt hai lần.

Nếu không phải vì Chu Dần Chi, e rằng nàng còn không nhớ được cả tên Yêu Nương.

Khương Tuyết Ninh chẳng hiểu sao lại cười lên, đưa tay nhẹ nhàng bắt lấy một ít tóc rủ xuống của nàng, suy tư xem rốt cuộc nữ nhân này có thể phát huy công dụng bao lớn, chỉ chậm rãi nói: “Đừng căng thẳng, người ta muốn giết không phải ngươi.”

Nàng không nói lời này còn tốt, vừa nói ra, sắc mặt Yêu Nương gần như trắng bệch ngay lập tức.

Đương nhiên Yêu Nương còn nhớ rõ Khương Tuyết Ninh.

Sao đại nhân nhà mình có thể phất lên, nàng năm đó đều rõ mười mươi. Sau đó đại nhân đi Hân Châu một chuyến, mấy ngày vừa về nôn nóng bất an, cứ sau nửa đêm lại không ngủ được. Giờ đây, cô nương đó trở về rồi…

Chương 237: Cháo nóng đêm lạnh

Chuyến này Đao Cầm đi kinh thành, không hề thuận lợi như tưởng tượng.

Chu Dần Chi sớm đã không còn như thời chưa phất lên, giờ đây phủ đệ mới xây, lại giữ chức vụ quan trọng trong Cẩm Y Vệ, vô cùng chú trọng an nguy của bản thân, hộ vệ trong phủ phần lớn đều tài giỏi, còn tuần tra ngày đêm. Muốn thần không biết quỷ không hay bắt một người sống sờ sờ từ hậu viện ra, quả thực phải hao phí tâm tư một phen. Cuối cùng vẫn là vất vả dây dưa có chủ ý với Tiêu Định Phi giữa phố chợ, tìm nữ thích khách trước kia Thiên Giáo huấn luyện chuyên tới ám sát mệnh quan triều đình, giả trang làm tú nương, mang một rương lớn đầy y phục vào, lại mang một rương lớn chứa người sống đi ra, quả thực là đổi trắng thay đen, làm ảo thuật ngay dưới mi mắt Chu Dần Chi.

Ra khỏi cửa thành lại giày vò một phen.

Như vậy mới đưa được người đến Chân Định phủ.

Đương nhiên Khương Tuyết Ninh biết nỗi sợ hãi của Yêu Nương, nhưng ai sẽ trả lại cho nàng một Phương Ngâm còn sống đây?

Cho dù có thương hại cũng bị cừu hận áp xuống.

Nàng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ rút tay lại, dặn dò: “Đưa người đi, trông chừng cẩn thận, dù sao cũng là người có thai, nên chú ý một chút.

Đao Cầm liền đưa người đi trước.

Dường như Yêu Nương có rất nhiều điều muốn nói, nhưng vốn miệng lưỡi đã vụng về, nói không nên lời.

Huống hồ Khương Tuyết Ninh cũng không muốn nghe.

Sau khi người rời đi, một mình nàng ngồi trong phòng một lúc, trông thấy sao giăng đầy trời ngoài cửa sổ, trăng khuyết dần dần trong, cảm giác trong lòng có nỗi thê lương lan tràn, không hề buồn ngủ.

Thế là nàng dứt khoát đứng dậy, đi ra ngoài.

Binh sĩ tuần tra trong đêm đều bước đi rất khẽ, thấy nàng liền dừng lại gọi “Ninh Nhị cô nương”, nàng chỉ gật đầu ra hiệu, cũng không ngừng lại, đi thẳng đến đình viện an tĩnh nhất, nơi Tạ Nguy ở.

Nhưng trong sân viện đêm khuya, lại rất yên lặng.

Dù trong phòng thắp đèn, lại không có một ai.

Chỉ có Tiểu Bảo ngồi trên hành lang ngoài phòng, vừa nhìn thấy nàng liền cười lên, cũng không cần nàng hỏi đã mở miệng nói: “Tiên sinh đã đến nhà bếp rồi.”

Khương Tuyết Ninh chỉ cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ giờ đã quá nửa đêm, Tạ Cư An còn đi phòng bếp làm gì?

Nàng cũng không hỏi thêm, xoay người rời đi.

Đến ngoài phòng bếp, quả nhiên bên trong thắp đèn, có tiếng dao khe khẽ liên tục dày đặc, không nhẹ không nặng vừa khéo băm trên thớt gỗ, nghe ra được khả năng dùng dao thuần thục của người dùng, có lẽ đang thái thịt.

Khương Tuyết Ninh đi vào, vừa nhìn đã nói: “Chàng đói rồi sao?”

Trên bàn bếp đặt bát đĩa sạch sẽ.

Lửa nhỏ trong lò đang ninh cháo nóng.

Tạ Nguy vươn người đứng cạnh bếp lò, xắn tay áo, rũ mắt cắt củ mài trên thớt thành hạt lựu, đẩy sang đống bên cạnh, mới ngước mắt nhìn nàng, nhàn nhạt nói: “Ta không đói, nhưng nghĩ có lẽ đêm nay nàng sẽ muốn ăn một chút.”

Sau bếp không so được với thư phòng, chỉ thắp hai ngọn đèn, rất mờ tối. Nhưng trong ánh sáng không tỏ tường như thế, lại vừa khéo phác hoạ thân hình cao cao của hắn, tô chiếc bóng nhàn nhạt trên gáy hắn, giống như bao phủ một lớp khói lửa thế tục rõ ràng.

Khương Tuyết Ninh cảm nhận đáy lòng tuôn ra sự chua sót.

Người này luôn luôn biết tất cả mọi chuyện.

Nàng từng tưởng nếu thật sự ở bên Tạ Cư An, hắn giỏi giang như thế, tính tình vừa không hề dễ chung đụng, bên trong vừa cố chấp lại điên cuồng, hẳn sẽ rất mệt mỏi như Yến Lâm nói, thậm chí còn không tự tại.

Nhưng gần nửa năm qua…

Gần nửa thời gian học đàn, hơn phân nửa thời gian là đi đường, từ đồ ăn đến đồ dùng, từ người đến việc, lại chưa từng có lần nào không vui. Lúc nào Tạ Cư An cũng an bài mọi thứ thật tốt. Chuyện nào nàng không nên lo nghĩ, sẽ không để cho nàng nhúng tay. Chuyện nên là nàng xử lý, hắn sẽ không bao giờ hỏi nhiều.

Học đàn ấy à, có khi khiến nàng buồn bực lười biếng, hắn vẫn cầm thước quất nàng.

Chỉ là nàng giả vờ kêu khóc mấy tiếng, hắn nắm chặt tay nàng, mím mím môi, không nhẫn tâm tiếp tục đánh nàng nữa. Cuối cùng phần lớn chỉ có thể tuỳ theo ý nàng, thậm chí còn pha cho nàng ấm trà, bê đĩa điểm tâm, để nàng nghỉ ngơi ăn một lát mới tiếp tục học.

Nhưng cũng có lúc hắn kiên quyết.

Thời điểm như thế, Tạ Cư An sẽ rất khó mà nhẹ nhàng buông tha nàng. Có hai lần đã nổi giận, giữa ban ngày vạch một bên y phục của nàng ra, ép nàng vào bên tường, mặt dán vào khung cửa sổ, làm cho lòng nàng sợ hãi, toàn thân như nhũn ra, sau đó hỏi nàng rõ từng tiếng: Còn dám nữa không?

Nàng nói không dám, hắn mới thả nàng ra.

Nếu bướng bỉnh lên không nhận sai, vậy là tự mình chuốc khổ, chờ luyện đàn xong, tay chưa chắc đã đau nhưng chân chắc chắn sẽ

mỏi.

Có điều sau đó thường đến lượt Tạ Cư An dỗ dành nàng, kéo vào vào lòng hôn lên lệ nơi khoé mắt, lại chỉ cười nói: Cho nàng lần sau còn mạnh miệng nữa không.

Khương Tuyết Ninh thật sự còn cảm thấy hắn đã dung hợp hai mặt thánh nhân và ma quỷ làm một thể.

Nhưng bất kể lúc nào, hắn nhìn chằm chằm ánh mắt nàng, luôn là bình thản sâu sắc an tĩnh. Có lúc nàng nói chuyện với người khác, tình cờ ngẩng đầu lên, thường sẽ bắt gặp ánh mắt chăm chú của hắn. Ban đầu bị nàng phát hiện, người này còn hơi chút mất tự nhiên. Có điều lâu dần, hắn sẽ quang minh chính đại, cực kỳ thản nhiên.

Nàng cũng từng hỏi: Nhìn không đủ sao?

Lúc đầu Tạ Cư An không trả lời nàng.

Mãi đến khi họ đặt chân xuống địa phận phủ Tế Nam, trên tiệc mừng công, hắn bị nhiều người kính mấy chén rượu Thiêu Xuân, đêm đó không biết từ đâu kiếm được một nắm hạt khiếm thảo, ngồi xuống trên ghế đệm bên giường nàng, bóc từng hạt cho nàng ăn.

Nàng tưởng hắn uống say.

Tạ Nguy nói: Ta tỉnh táo lắm.

Thời khắc đó, trong phòng không có ánh sáng, đôi mắt hắn như đã đắm trong nước, sau đó sáp lại gần hôn nàng, cẩn thận từng li từng tí như thể sợ chạm vỡ một giấc mộng ảo, sau đó hỏi nàng: Nàng sẽ không đi đâu, đúng không?

Khương Tuyết Ninh trầm mặc.

Nàng thực sự không biết thời khắc này rốt cuộc là thứ gì đang dâng trào trong đáy lòng.

Một lúc lâu sau, nàng mới trả lời: Không đi.

Khương Tuyết Ninh không hề hỏi hắn từ đâu biết được thỉnh thoảng nàng thích ăn những thứ này, nhưng về sau cũng rất ít khi gặp Yến Lâm, ngẫu nhiên gặp cũng luôn có người khác ở đó, hàn huyên đôi câu sẽ việc ai nấy đi.

Hôm nay, nàng cũng không nói gì, chẳng hề làm gì, nhưng Tạ Nguy lại như thể thật sự biết nàng đang nghĩ gì.

Quả thực nàng đang muốn tìm người nói chuyện.

Chỉ là sau khi biết hắn đã rõ, đều không nói gì nữa, dường như cũng không cần phải nói gì thêm.

Khương Tuyết Ninh yên lặng ngồi xuống ghế gỗ nhỏ bên cạnh bếp lò, nhìn Tạ Nguy cho hết những loại đã cắt hạt lựu vào trong nồi cháo đã hầm, cầm muôi chậm rãi khuấy bên trong, cuối cùng cũng nói: “Ta còn chưa từng thật sự giết người.”

Tạ Nguy đã khuấy đều, lại đậy nắp nồi đất lên.

Hắn cũng ngồi xuống cạnh lò, sát bên nàng, ánh mắt thì rơi xuống lửa than cháy đỏ, vô cùng bình tĩnh: “Dù thế nào cũng có lần đầu tiên.”

Khương Tuyết Ninh chầm chậm ôm đầu gối mình, rạp người xuống, chớp chớp mắt nhìn, dường như nghĩ đến nhiều việc, không nói gì.

Tạ Nguy ở bên, ngồi cùng nàng.

Đợi khá lâu, bên ngoài cũng hoàn toàn an tĩnh lại, mới lấy ít cháo đã ninh xong ra bát, bưng cho nàng. Hai người cũng không đi bê thêm một chiếc bàn đến, chỉ ngồi bên cạnh lò, trong đêm lạnh sương sa, ăn chừng nửa bát cháo nóng, đến khi than hồng dần tối đi, mới cùng nhau ra khỏi phòng bếp.

Tạ Nguy đưa nàng về phòng, biết tâm trạng nàng không tốt lắm, trông người đã nhét mình vào chăn, hôn lên môi nàng, nói: “Sáng mai không luyện đàn, nàng có thể ngủ nướng.”

Cả người Khương Tuyết Ninh đang quấn trong chăn, chỉ lộ mỗi khuôn mặt ra.

Nàng cười: “Chàng gần đây cũng rất chính nhân quân tử đó.”

Tạ Nguy ngước mắt, nhìn nàng chằm chằm: “Quá nửa đêm rồi, nếu nàng muốn chết sung sướng, giờ ta sẽ thoả mãn nàng.”

Khương Tuyết Ninh lập tức rụt đầu lại, sau đó lại cười lên ha ha, nhưng thật sự cũng không dám trêu chọc hắn thêm nữa, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Tạ Nguy nhìn một lúc lâu, mới nói: “Ta đi đây.”

Khương Tuyết Ninh lại mở mắt ra nhìn hắn.

Tay Tạ Nguy đáp lên trán nàng, nhẹ nhàng hôn lên mi mắt đang buông xuống của nàng, mới thật sự buông tay, đi ra khỏi phòng nàng, lúc rời đi còn quay người khép cửa lại.

Trăng sao đã thưa.

Gió mát phả vào mặt.

Hắn vốn muốn trở về, chỉ là sắp đến ngã rẽ hành lang, lại dừng bước, nhìn lại cánh cửa Khương Tuyết Ninh đã đóng chặt trong chốc lát, cuối cùng mới về lại phòng mình.

Đao Cầm vừa trở về.

Kiếm Thư đang chỉnh lý trác án.

Tạ Nguy tiến đến, rũ mi mắt, trong đáy mắt lãnh đạm lại nhuốm mấy phần u tối của màn đêm, ngồi xuống cạnh bàn để đàn, hồi lâu không nói gì.

Hai người Đao Cầm Kiếm Thư đều ở bên cạnh hắn hồi lâu, phỏng đoán ý hắn.

Kiếm Thư muốn nói lại thôi.

Đao Cầm lại là người chân thật nói lời thẳng thắn, nói: “Giữ lại là tai hoạ, đợi xong chuyện, dứt khoát giết đi, nhổ cỏ tận gốc.”

Chu Dần Chi phải chết là điều chắc chắn, bất kể là Khương Tuyết Ninh hay Tạ Nguy, đều sẽ không giữ lại tính mạng cho hắn.

Nhưng Yêu Nương này lại là tai hoạ.

Đã vậy trong bụng nàng còn có hài tử, làm sao biết tương lai sẽ nuôi nấng ra sao?

Tạ Nguy nhìn xuống vết sẹo trong lòng bàn tay, nhớ tới ánh mắt ấm áp nhưng nhìn chằm chằm hắn ban nãy của Khương Tuyết Ninh, cũng nhớ lại trận tuyết lớn trong cung rất nhiều năm trước kia, chầm chậm nắm chặt tay, một lát sau mới nói: “Không cần đâu.”

Đao Cầm Kiếm Thư đều nhìn hắn.

Hắn nói: “Chu Dần Chi mà chết, là gieo gió gặt bão, ta cùng Ninh Nhị không thẹn với lương tâm, không cần phải chém tận giết tuyệt.”

Thả Thiên Giáo, tranh thiên hạ, việc gì hắn cũng tính toán, chưa bao giờ nhân từ nương tay.

Có đôi khi vì bảo đảm không có sơ hở nào, hắn lại ở trong khe hẹp giữa triều đình cùng Thiên Giáo, làm những chuyện dính đầy máu tươi nhiều không đếm xuể, tuyệt đối không phải hạng người lương thiện gì.

Đối với Yêu Nương, hắn đã muốn giết đi.

Chỉ vì chính hắn đã đi con đường như thế, biết rõ sức mạnh của cừu hận lớn bao nhiêu. Chỉ là ba trăm mộ nghĩa đồng, oan hồn còn đó, trận tuyết hơn hai mươi năm trước còn chồng chất trong lòng hắn, chưa tan hết…

Tạ Nguy lại hỏi: “Tình hình trong kinh thế nào?”

Đao Cầm nói: “Đã có dấu hiệu loạn lạc, Cẩm Y Vệ âm thầm bắt giết rất nhiều triều thần, khắp nơi lòng người bàng hoàng. Lúc thuộc hạ ra khỏi thành, nghe phong thanh rằng Viên Cơ cũng đã thu dọn châu báu, đại thấy tình thế không tốt, nên lén chạy khỏi thành.”

Tạ Nguy cười nhạt.

Kiếm Thư hỏi: “Trước kia người này thường đối nghịch với tiên sinh, lần này…”

Tạ Nguy nói: “Ắt có Mạnh Dương đối phó ông ta, biết đâu hiện tại đã phơi thây bãi tha ma rồi. Trước kia chẳng qua chỉ là dùng hắn sẽ ngăn được Vạn Hưu Tử, bây giờ Thiên Giáo đánh tới kinh thành, đã không còn công dụng gì của hắn, chết sớm một chút cũng tốt.”

Kiếm Thư liền gật đầu.

Chỉ là chân mày Đao Cầm nhíu lại, dường như còn lời chưa nói.

Tạ Nguy ngước mắt thoáng nhìn thấy, liền hỏi: “Còn việc gì nữa?”

Đao Cầm không dám nói cho lắm: “Trong cung truyền tin tức đến, hình như sắp phái người đến đây thuyết khách, liên thủ diệt Thiên Giáo trước…”

Điều đó hoàn toàn không thể nào.

Nhưng việc này không đủ để khiến Đao Cầm do dự.

Tạ Nguy nghĩ đến điều gì, khóe mắt bỗng khe khẽ giật một cái, trầm giọng hỏi: “Thẩm Lang muốn phái ai đến?”

Đao Cầm cúi đầu xuống không dám ngẩng lên, giọng nói nhỏ đi rất nhiều: “Hình bộ Trương đại nhân.”

Chương 238: Mưa rơi rả rích

Khi Khương Tuyết Ninh tỉnh lại, bên ngoài đã trở nên huyên náo. Nàng ngủ khá ngon giấc nên không gắt ngủ khi bị tiếng ồn đánh thức. Lúc nàng dậy rửa mặt chải đầu, thuận tiện hỏi một câu: "Vệ Lương đã vào thành chưa?"

Hai nha hoàn Liên Nhi và Đường Nhi cũng đi theo cạnh nàng lần này.

Liên Nhi đang chải tóc cho nàng, cười ngọt ngào, nói: "Vào rồi, buổi sáng còn đến tìm tiểu thư nữa, nhưng gặp được Tạ tiên sinh, nói là người vẫn đang ngủ, bèn đuổi hắn đi xem thửa ruộng ngoài thành trước. Lại nói đợi khi nào người tỉnh, thì thông báo với người, đi đến đó tìm hắn. Nhưng đến chiều người vẫn phải dành ra hơn nửa canh giờ, về sớm luyện đàn."

Khương Tuyết Ninh tức thời không biết nói gì.

Nàng vẫn nhớ tối qua hắn nói sáng nay không cần phải tập đàn, để cho nàng ngủ nướng. Không ngờ, sáng không luyện, thì chiều luyện như cũ. Đúng là lời Tạ Cư An có thể nói, chuyện Tạ Cư An có thể làm.

Nhưng nàng cũng không có ý kiến gì.

Nghe Liên nhi nói Vệ Lương gặp Tạ Cư An, nàng cũng không nghĩ nhiều, ăn chút cháo rồi đi thăm Thẩm Chỉ Y, trêu chọc Thẩm Gia bé nhỏ đã biết bập bẹ ê a, sau đó mới gọi người chuẩn bị xe, xuất thành tìm Vệ Lương.

Khi nàng rời phủ, tin tức đã được truyền tới chỗ Tạ Nguy.

Kiếm Thư nói: “Ninh Nhị cô nương lại đi thăm công chúa trước khi ra ngoài.”

Tạ Nguy ngồi pha trà ở lương đình.

Đan quế trồng xung quanh đã thoang thoảng mùi hương.

Nghe xong hắn hơi cau mày, đáy mắt xẹt qua nét u ám mờ nhạt, nhưng lại hỏi bằng giọng bình thường: “Thẩm Chỉ Y không nói linh tinh với nàng chứ?”

Kiếm Thư lắc đầu: “Không hề.”

Lúc này Tạ Nguy mới rũ mắt, cầm lấy ấm trà, đổ nước đầu còn nóng lên nắp ấm tử sa.

Qua một lúc lại nói: “Nàng khá thông minh đấy. Trong thành đang loạn, lúc nào cũng lo lắng cho an nguy của công chúa.”

Kiếm Thư hiểu, chỉ đáp: “Vâng.”

Tạ Nguy không nói gì nữa, bình thản pha trà, dường như đang đợi người nào đó.

Khoảng gần nửa khắc sau, Đao Cầm dẫn người vào sân.

Tạ Nguy nắm chặt chung trà không, đứng trên bậc thềm của đình, đưa mắt nhìn.

Trương Già không mặc quan phục, một thân trường bào xanh tím than đơn giản, khuôn mặt nghiêm túc không có ý cười không khác mọi khi, giống như tùng bách rễ đâm sâu vào đá không lung lay trước gió mưa, cũng giống như vách núi đá sừng sững sương tuyết không thể làm thay đổi, khiến người ta cảm thấy vừa tĩnh lặng vừa ổn định.

Hắn có tính tình ra sao, gần như nhìn một cái là biết.

Không sợ hãi, cũng không che giấu, hai ba năm qua đi, vẫn là dáng vẻ ngay thẳng chính trực ấy.

Ngón tay thưởng thức chung trà siết chặt lại, rồi chậm rãi thả lỏng, Tạ Nguy từ từ đè ép nỗi lòng xuống, nhìn hắn đi đến gần, vờ như trông thấy người quen, cười nói: “Trương đại nhân từ kinh thành đến đây, Tạ mỗ bận bịu, không thể đích thân nghênh đón, chỉ phái người dưới trướng đi, mong đại nhân lượng thứ.”

Trương Già vốn là người trầm mặc ít nói, nghe lời này của Tạ Nguy nói xong, hiển nhiên càng có vẻ ít nói hơn.

Hơn nữa hắn và Tạ Nguy cũng không hề hợp nhau.

Lúc này hắn chỉ chắp tay, nói: “Triều đình có lệnh, ta đến truyền đạt mà thôi, Tạ thiếu sư nói quá rồi.”

Hắn vốn khởi thành từ kinh thành vào đêm qua, đáng lẽ sẽ đến Chân Định phủ khi bình minh mới lên, không ngờ lúc đang ở dịch trạm ngoài thành, lại bị một đám người chặn lại, không cho đi.

Người đứng đầu là Đao Cầm bên cạnh Tạ Nguy.

Nói rằng tiên sinh của bọn họ đã nghe tin hắn đại giá quang lâm, vì tình hình hỗn loạn nên đặc biệt phái người tới sớm tiếp ứng, tránh cho về sau xảy ra chuyện, bị triều đình trách phạt "trảm lai sứ" (giết sứ thần). Nhưng Tạ Nguy cũng bận, e là phải để hắn đợi ít lâu.

Vì thế lại không để hắn vào thành.

Đợi đến gần trưa, người của Chân Định phủ đến nói gì đó với Đao Cầm, bấy giờ mới lại xuất phát, tới đây gặp Tạ Nguy.

Tạ Nguy dò xét hắn, nói: "Ban đầu nghe nói, ta còn tưởng triều đình mất trí rồi. Trương đại nhân vừa không ở trong Lễ bộ, vừa không ở trong Hồng Lư tự, là một Hình bộ thị lang hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện này mà thôi, hơn nữa còn không giỏi ăn nói, hoàng đế phái ngươi đến làm thuyết khách, đúng là ý tưởng độc đáo, khiến người ta phải kinh ngạc."

Trong lời nói có ẩn chứa ý thăm dò.

Hai tay Trương Già giấu trong ống tay áo dài rộng rũ xuống, không vòng vo, chỉ nói: "Bọn họ cho rằng tại hạ và thiếu sư cùng hợp lực trong chiến dịch Thông Châu, lại có qua lại với Ninh Nhị cô nương, cho nên ta là người thích hợp nhất."

Khi Tạ Cư An nghe "chiến dịch Thông Châu" thì không có cảm giác gì, nhưng nghe đến ba chữ "có qua lại", không hiểu vì sao chỉ cảm

thấy từng luồng mùi chua của ghen tuông tuôn ra ngoài.

Hắn cười khẩy: “Đáng tiếc triều đình nghĩ sai rồi.”

Trường Già và hắn không phải là đồng liêu cùng tiễu trừ Thiên Giáo gì cả, thậm chí lúc ở Thông Châu đã không hợp nhau rồi, nói cách khác, hắn rất không thích người này.

Trương Già không nói gì.

Tạ Nguy lại nói: “Tới làm thuyết khách, phải có quân bài gì chứ. Quân bài triều đình đưa ra là gì?”

Trương Già đáp: “Khương phủ”.

Ai cũng biết, mặc kệ là thật hay giả, Tạ Nguy tự xưng với với người ngoài mình xuất thân từ Tạ thị Kim Lăng, sau khi một mình lên kinh, trong phủ từ trên xuống dưới chỉ có mình hắn họ Tạ, không thân thích không bạn bè.

Nhưng thông tin của Khương Tuyết Ninh bên cạnh hắn lại không khó dò.

Suy đi tính lại, triều đình muốn khống chế Khương phủ trước, làm con tốt thí, lấy đó cản trở Tạ Nguy, là chuyện rất bình thường.

Hắn nghĩ đến cuồn cuộn sóng ngầm trong triều đình gần đây, nói: "Khương đại nhân đã gần nửa tháng không lên triều, trong ngoài Khương phủ đều không thể tùy ý xuất nhập, đến đầu bếp đi mua rau cũng phải soát ba bốn lần mới cho ra, tuy chưa bố cáo giam lỏng, nhưng thực chất cũng không khác gì."

Tạ Nguy nghe xong chỉ cảm thấy thật nực cười.

Hắn xoay chung trà bằng sứ màu trắng trong tay một vòng, rồi nhẹ nhàng đặt xuống bàn, giữa hàng lông mày không có chút thương cảm nào, trái lại còn rất vui vẻ hứng thú: "Thế thì vừa tốt, mấy ngày gần đây ta cứ nhớ lại bao thiệt thòi Ninh Nhị phải chịu những năm trước, bọn họ gặp xui xẻo, về sau ta đỡ phải đi tìm riêng bọn họ để xả giận."

Trương Già nhìn hắn.

Tạ Nguy hoàn toàn không nhận ra lời mình nói quá đáng thế nào, cũng không né tránh ánh mắt hắn, thậm chí còn quay đầu nói với hắn: "Tính ra, năm đó Trương đại nhân lọt vào mắt xanh của Khương Bá Du, mà ta và ông ấy cũng coi như là bạn cũ. Trương đại nhân về kinh, nếu không ngại thì xin chuyển lời giúp Tạ mỗ, dặn ông ấy không cần quá lo lắng, ta nuôi Ninh Nhị rất tốt."

Lời nói ra hết, không khỏi nhuốm vẻ tàn ác.

Rõ ràng chưa được mấy câu, hắn đã bắt đầu mất kiên nhẫn, chỉ nói: "Tạ mỗ và Yến thế tử vốn là đưa công chúa về kinh, giương lá cờ cần vương mà thôi, mong Trương đại nhân trở về cứ báo cáo đúng sự thật, qua vài ngày nữa, đại quân nghỉ ngơi xong, nhất định sẽ một đòn diệt sạch Thiên Giáo, cứu triều đình khỏi nguy nan, diệt phản loạn trong Tử Cấm thành."

Đây là thẳng thừng ra lệnh đuổi khách.

Trương Già không thể không nghe ra.

Song theo ý của Thẩm Lang, phái hắn tới du thuyết, vốn cũng chỉ là cái cớ mà thôi. Có gặp Tạ Nguy và Yến Lâm hay không, cuối cùng bàn bạc thế nào, không quá quan trọng.

Một cơn gió thu thổi tới.

Những đám mây đen lớn nặng nề kéo đến trên bầu trời vốn được phủ chút mây trắng, ánh nắng mặt trời đang lười nhác chiếu trước bậc thềm cũng vì thế trở nên ảm đạm đôi phần.

Hình như sắp mưa rồi.

Hắn đứng dưới đình, ngẩng đầu nhìn lên, lúc này nơi này nhưng lại nhớ đến lúc đó nơi đó.

Tuy nhiên hạ đã qua.

Một trận mưa thu đem tới cái lạnh, trong sân này càng không thể bằng sơn trang tránh nóng năm đó khắp hồ nở đầy lá sen hoa sen.

Bây giờ, hắn nên hành lễ với Tạ Nguy, sau đó cáo từ.

Nhưng khi sắp quay người, hắn lại dừng bước.

Mí mắt mỏng nâng lên, ẩn chứa sự sắc bén không hề thuần thục, Trương Già nhìn hắn trong chốc lát, bỗng nói: “Thẩm Lang phái ta đến du thuyết là giả, âm thầm gặp công chúa là thật, ngoài ra còn đưa một vật cho công chúa nữa.”

Con ngươi Tạ Nguy thình lình co rút.

Nhưng Trương Già không nói gì thêm, chỉ chắp tay với hắn, quay người bước xuống bậc thềm, đi thẳng đến gặp Thẩm Chỉ Y.

Đao Cầm và Kiếm Thư đứng bên cạnh, đều rất kinh ngạc.

Lúc trước ở Hân Châu, Chu Dần Chi tới, cũng từng đưa một vật cho trưởng công chúa điện hạ.

Tạ Nguy biết.

Tuy nhiên một là nàng từng có ơn với Khương Tuyết Ninh, hai là vẫn còn giá trị lợi dụng, nên hắn không phái người đi điều tra xem rốt cuộc đó là vật gì, Thẩm Chỉ Y cũng không có động tĩnh bất thường nào.

Bây giờ lại có thêm Trương Già…

Nhưng chuyện vốn nên che giấu, sao hắn lại nói thẳng cho Tạ Nguy như vậy?

Kiếm Thư cau mày: “Có nên phái người cản hắn lại không ạ?”

Tạ Nguy nhớ lại lúc trước, khi ở Thông Châu, bức mật thư dùng thân phận Độ Quân viết cho Thiên Giáo mà hắn sai Đao Cầm và Kiếm Thư đi tìm bỗng biến mất, sau đó lại xuất hiện trong tay Trương Già, nhưng Trương Già không hề lấy thứ này làm điều kiện gì, chỉ trả lại cho Tạ Nguy.

Giờ lại nhắc đến chuyện Thẩm Chỉ Y…

Cả hắn và Trương Già đều biết rõ bọn họ không có tiếng nói chung. Hắn không cho rằng người độc lai độc vãng không hoà nhập như vậy sẽ kết bè kết phái đứng về phía mình. Trên thực tế, khi Trương Già đưa trả bức mật hàm cho hắn, hắn đã định giết Trương Già.

Nhưng dù sao lúc trước Trương Già cũng là người trong lòng Ninh Nhị…

Nghĩ đến đây, đôi môi mỏng của Tạ Nguy càng mím chặt hơn, khuôn mặt nhuốm màu băng giá, cuối cùng đè ép xuống cảm xúc đang dâng trào, nói: “Không cần.”

Bản thân chuyện này không đáng sợ.

Không biết có chuyện này diễn ra mới đáng sợ.

Thấy bầu trời âm u như sắp mưa làm hắn càng phiền muộn hơn, dứt khoát phất tay áo bước đi, dặn dò: “Đợi gặp Thẩm Chỉ Y xong, thì giục hắn nhanh chóng rời khỏi đây, không được để hắn ở lại trong thành lâu hơn dù chỉ một khắc!”

Đao Cầm và Kiếm Thư theo hắn nhiều năm, huống hồ từ sáng nay đã bắt đầu làm việc, sao có thể không nghe ra nỗi sợ thực sự của hắn đằng sau lời nói này là gì chứ?

Khó khăn lắm mới tách được Ninh Nhị cô nương ra.

Nếu để hai người họ gặp nhau…

Hai người tình trong như đã, mặt ngoài còn e.

Tạ Nguy về phòng, vì tâm trạng không ổn định nên lấy một cuốn đạo kinh ra đọc, sau khi tĩnh lại được một chút thì nghe thấy âm thanh tí tách vang lên ngoài cửa sổ, trời đã thực sự đổ mưa.

Lá thu ngả vàng rơi, sao tiêu điều lạnh lẽo.

Tuy nhiên đọc được một lúc, tâm trạng bồn chồn của hắn được gột rửa sạch sẽ, lúc này liền nhớ ra chốc nữa Ninh Nhị về còn phải luyện

đàn, hắn bèn bỏ cuốn đạo kinh trong tay xuống, lấy cây đàn đang treo trên tường, tháo túi đàn, cẩn thận chỉnh lại dây.

Hôm qua khi hắn nghe Ninh Nhị đàn, phát hiện có một dây hơi chùng, tuy tiếng đàn đánh lên chỉ sai lệch một chút, nhưng ngày nào còn chưa chỉnh, thì ngày đó vẫn sẽ lệch thêm một chút này, về sau không biết sẽ lệch đến mức nào.

Ngón tay thon dài vặn dây đàn dần căng lên.

Tạ Nguy nghĩ, trời đã mưa, vậy thì kẻ lừa gạt bé nhỏ kia cũng sẽ không bận bịu ngoài ruộng với Vệ Lương nữa, có lẽ sẽ sớm trở về, ngón tay hắn ngừng lại, dặn Kiếm Thư: "Bên ngoài mưa to gió lạnh, dặn phòng bếp làm trước bát canh gừng xua hàn khí."

Kiếm Thư tuân lệnh đi.

Nhưng lúc quay về, thần thái lại không đúng lắm.

Tạ Nguy đứng bên bàn để đàn, một tay đỡ nghiêng đàn, hắn vừa chỉnh xong một dây, phẩy tay gẩy nhẹ, tiếng đàn rung ngân, khoé môi hắn hiện lên ý cười.

Nhưng đàn mua, rốt cuộc vẫn không thể hài lòng như tự mình làm.

Đợi sau này nhàn rỗi, nên làm cho Ninh Nhị một cây.

Hắn thấy Kiếm Thư trở lại, thuận miệng hỏi: “Nàng ấy về rồi à?”

Kiếm Thư khuỵu gối nửa quỳ: “Vì trời mưa nên Ninh Nhị cô nương về sớm một chút, xe đi đến cổng thành, vừa vặn gặp Trương đại nhân, nàng… tất cả là do thuộc hạ không làm được việc!”

Hắn gục đầu không dám ngẩng lên.

Thậm chí còn không dám nói chính xác sự việc.

Khoé môi cong của Tạ Nguy đông cứng trong giây lát, sau đó từ từ chậm rãi hạ xuống, như trang giấy màu thả vào trong nước, dần bị phai đi, trở nên bình tĩnh lạ thường, cũng để lại màu đen trắng khiến người ta sợ hãi lạ thường.

Nhưng hắn lại không khiển trách bọn họ.

Ánh mắt dừng tại dây đàn như còn đang rung lên, hắn nhẹ giọng hỏi: “Ninh Nhị đi tìm hắn rồi, phải không?”

Kiếm Thư cảm thấy áp lực trước nay chưa từng có: “Tiên sinh…”

Như có một nỗi đau xuyên tim đánh thẳng vào, ngón tay Tạ Nguy đặt trên đàn dần cuộn chặt, cuối cùng không kìm được sự tàn bạo chôn sâu, hắn cụp mắt, đập cây đàn vào cạnh bàn.

“Rầm” một tiếng vang lên.

Đàn đã nát, dây đã đứt.

Hắn chỉ yên lặng đứng nhìn với vẻ mặt lạnh tanh.

Ngón tay dài buông thõng bên thân người, một dòng máu ngoằn ngoèo chảy xuống từ miệng vết thương nơi bị mảnh gỗ cứa rách da.

Ngoài cửa sổ bất chợt rả rích tiếng mưa.

Chương 239: Chán đời

Ngoài trời dần tối, canh gừng chuẩn bị từ trước đó đã nguội.

Nhưng Khương Tuyết Ninh vẫn chưa về.

Bên phía Yến Lâm đã phái người tới vời hắn đến thương nghị bước đi tiếp theo, Tạ Nguy rũ mi mắt, nhặt một chiếc khăn vuông tuyết trắng lau vết máu trên ngón tay đi, nhàn nhạt nói: “Lát nữa ta sẽ tới.”

Hắn thả chiếc khăn xuống, sai người thu dọn đống bừa bộn trong phòng, lại dặn nhà bếp mang canh gừng hâm nóng tới, rồi đi ra khỏi phòng.

Muốn đến sảnh ngoài phòng nghị sự vừa hay phải đi ngang qua sân viện của Khương Tuyết Ninh.

Vậy mà hắn lại bất ngờ gặp Thẩm Chỉ Y trên đường.

Vị công chúa của quốc gia ngày xưa, đã không còn yêu thích cung trang như trước kia nữa, chỉ mặc một bộ váy lụa đỏ thẫm với ống tay

áo rộng màu trắng, nhìn hướng đi hình như vừa từ trong sân viện của Khương Tuyết Ninh đến đây, nhưng có lẽ không gặp được, mày nhẹ nhàng nhíu lại, vẻ mặt cũng không nhẹ nhõm thoải mái cho lắm.

Khóe mắt nàng có một vết sẹo nhàn nhạt.

Đó là vết sẹo để lại trên gò má nàng hai mươi năm trước, khi bọn phản nghịch Thiên giáo và Bình Nam Vương công phá kinh thành. Lúc trước khi ở trong cung, chính vì lúc nào cũng để ý đến dung mạo xinh đẹp của nữ tử, thế nên nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng đối với vết sẹo này, bây giờ trải qua chuyện hòa thân xa ngàn dặm, gió cát nơi biên thuỳ, dày vò thành con rối, ngược lại cũng không còn quá để ý đến vẻ bề ngoài nữa, thậm chí cũng không thèm trang điểm che lấp vết sẹo đó đi, lại có chút thẳng thắn vô tư khi đối diện với dáng vẻ chân thật của mình.

Bởi có một số chuyện, làm như không thấy, dựng nên cảnh thái bình giả tạo, chẳng qua là bịt tai trộm chuông, lừa mình dối người mà thôi, những gì nên ở nơi đó cũng không thể bởi vì dối trá mượn cớ che đậy mà thay đổi được.

Vào buổi chiều, nàng đã gặp Trương Già, vốn là nỗi lòng cuồn cuộn, trong phủ đệ to như vậy tuy nhiều người, nhưng không thể nghĩ ra ai khác để nói chuyện, nên sau khi ngồi lặng người hơn một canh giờ, nàng vẫn quyết định đi tìm Khương Tuyết Ninh.

Chỉ là không khéo, thế mà nàng ấy lại không có ở phòng.

Vừa rẽ sang hành lang chưa được mấy bước, Thẩm Chỉ Y ngẩng đầu lên đã thấy Tạ Nguy. Nhất thời, bước chân hai người đều dừng lại một cách kỳ dị, mưa chiều xung quanh chưa ngừng, không khí bỗng chốc trở nên đình trệ.

Có một số việc, không cần nói thẳng cho đối phương biết, hai người đều hiểu rõ ràng.

Cái gì mà cần vương chi sư, cái gì mà ý chỉ của công chúa, cái gì mà cung kính đưa điện hạ về triều…

Tất cả đều là giả dối!

Thẩm Chỉ Y chưa từng hạ bất kỳ một ý chỉ nào, cũng chưa từng nói muốn trở về triều, tất cả chẳng qua là có một bàn tay to lớn ở phía sau màn đang thao túng toàn cục, khiến nàng trở thành một con rối trên bàn, tìm lý do phù hợp mà chính đáng cho tất cả mọi chuyện họ muốn làm, để tất cả những chuyện này có thể danh chính ngôn thuận, tiếp tục một cách đường hoàng.

Mà cái gọi là công chúa tôn quý…

Ngay cả cổng thành cũng không thể tự do bước ra.

Thẩm Chỉ Y cảm thấy có chút châm chọc trong lòng, nhưng chung quy không biểu hiện ra ngoài, chỉ hỏi trước: “Ninh Ninh nói buổi chiều ra khỏi thành tìm Vệ Lương, bây giờ đã muộn như vậy rồi, còn chưa trở về sao?”

Trước đó không lâu nàng mới gặp Trương Già.

Tạ Nguy chắp tay sau lưng, không trả lời, thế nhưng hỏi ngược lại: “Nên trở về tự nhiên sẽ trở về. Vào giữa trưa nàng đã đi thăm điện hạ, buổi tối điện hạ lại tới tìm nàng, là muốn nói cho nàng biết Trương Già tới, thông báo để nàng đi gặp hắn một lần sao?”

Trong những người hầu hạ bên cạnh có tai mắt, nhất cử nhất động của nàng đều có người trình báo lên trên, đối với người lớn lên trong cung đình như Thẩm Chỉ Y mà nói, thật sự là chuyện bình thường nhìn nhiều thành quen, không được xem là hiếm lạ gì.

Nhưng khi biết chắc chắn Tạ Nguy đã nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay, vẫn không nhịn được cảm thấy ớn lạnh.

Thậm chí là căm ghét.

Khuôn mặt nàng trở nên lạnh đi đôi chút, nhưng lại nói: “Chẳng qua là có vài lời muốn nói với nàng mà thôi, bây giờ Tạ tiên sinh nắm giữ quyền binh, đã thu hơn phân nửa thiên hạ vào túi, thật sự không cần kiêng kị một con rối sắp bị vứt sang một bên như ta. Dù sao, sở dĩ ngươi còn dám để nàng gặp ta, không phải bởi vì ngươi tin ta tuyệt đối sẽ không nhiều lời trước mặt nàng, làm nàng khó xử hay sao?”

Tuy rằng Khương Tuyết Ninh đến biên quan cùng đi cứu nàng, nhưng quân Hân Châu, quân Hoàng Châu, lại là phản tặc mưu nghịch thật sự. Một công chúa hoàng tộc, được phản tặc cứu, vị trí của bản thân nàng đã vô cùng khó xử.

Nếu chỉ có như vậy thì cũng thôi đi.

Cố tình người mà nàng thực sự để ý, có quan hệ thân mật rất phức tạp với thủ lĩnh phía sau màn của phản tặc.

Vưu Phương Ngâm đã qua đời.

Thẩm Chỉ Y cũng biết mọi chuyện đều là vì mình, trong lòng mặc dù có ngàn vạn nỗi khổ, cho dù bề ngoài và sự thật khác nhau thật xa, cũng quyết định sẽ không thổ lộ hay oán giận nửa phần với Khương Tuyết Ninh.

Chỉ vì nàng ấy là bằng hữu duy nhất của nàng…

Nàng không muốn nàng ấy mang thêm bất cứ phiền não gì, lại đẩy tình thế xuống vực sâu không thể giải quyết.

Đối với việc này, trong lòng Tạ Nguy biết rõ, cũng hoàn toàn không phủ nhận, hắn chỉ nhìn chăm chú vào Thẩm Chỉ Y, giọng nói bình tĩnh không phập phồng, mang theo cảm giác vô tình cực kỳ: "Ngươi đã biết ta kiêng kị, thì không nên tới tìm nàng mãi."

Đây nào còn là Tạ thiếu sư ở Phụng Thần Điện khi xưa?

Thẩm Chỉ Y gần như không thể tin được sao hắn lại có thể nói ra một câu như vậy.

Trong nháy mắt, cơn giận dâng trào.

Nàng lạnh giọng chất vấn: "Đó là cách ngươi thích một người sao? Ngươi có từng hỏi nàng hay không, nàng có biết không, có bằng lòng hay không chưa? Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, cũng không có giấy nào gói được lửa. Nàng thẳng thắn lương thiện, tính cách tự do phóng khoáng, ngươi lại dối trá xảo quyệt, thận trọng từng bước, nơi nơi tính kế, không cho nàng biết được gì! Ngươi coi nàng là gì? Là con chim bị ngươi nhốt trong lồng hay sao?"

Tạ Nguy nói: “Nàng nên biết chuyện gì?”

Thẩm Chỉ Y cười khẩy: “Đối với Thiên giáo, ngươi trước bắt sau thả, mặc kệ bọn họ làm hại thế gian, đồ thán sinh linh! Trên đường, bao nhiêu người trôi dạt khắp nơi, rơi vào nạn chiến hỏa! Dù cho ngươi muốn làm phản, thiên hạ này trước nay chưa từng thuộc về ai, nhưng bách tính thì có tội tình gì? Nếu nói thực lực của ngươi không đủ, thực sự không thể ngăn trở thì cũng thôi đi. Nhưng rõ ràng ngươi có thừa thực lực mà lại không làm gì cả, cố ý dung túng cái ác hoành hành, chỉ vì lòng ích kỷ của bản thân ngươi! Ngươi muốn tiêu diệt triều đình, giành lấy giang sơn, thì nên quang minh chính đại mà đánh tới, đừng dùng thủ đoạn bỉ ổi coi mạng người như cỏ rác như thế!”

Làm chuyện gì, tự Tạ Nguy hiểu rõ.

Hắn thờ ơ. Đối với cái gọi là sống chết của người trong thiên hạ, hắn cũng thờ ơ, chỉ nói: “Thế thì sao?”

Thế thì sao?

Tận mắt chứng kiến cảnh hoang tàn trên đường đi, có thương nhân bị cướp bóc tâm huyết cả đời, có thê tử bị giết mất trượng phu, có hài đồng không còn nhà để về…

Từng tiếng khóc, từng tiếng kêu!

Thẩm Chỉ Y đi theo quân đội, không giống với đám người Khương Tuyết Ninh và Vệ Lương, luôn phải đi sau mấy ngày, phàm là những chuyện nhìn thấy nghe thấy đều ghi nhớ trong lòng, đêm đến thường xuyên không ngủ được.

Giờ phút này nàng nhìn Tạ Nguy, giống như nhìn quái vật.

Phải là loại người máu lạnh thế nào mới có thể thốt ra một câu như vậy?

Nàng chớp chớp mắt, rốt cuộc vẫn bình tĩnh lại, chỉ nói từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng: “Khương Tuyết Ninh đối đãi chân thành thật lòng với người khác, nàng vĩnh viễn xứng đáng được mọi người đối xử tốt, nhưng ngươi không xứng với nàng.”

Nói xong liền phất tay áo rời đi.

Ba chữ “Không xứng với”, thật sự hơi chói tai.

Tạ Cư An rũ mi mắt cũng không muốn nhiều lời với nàng, chỉ là sau khi đi thêm vài bước, mọi chuyện trong quá khứ thực sự hiện lên quá

nhiều, quá nhiều, thế nên sự thù địch vốn dĩ chỉ âm ỉ trong lòng hắn càng thêm sâu nặng khó kiềm chế!

Giờ khắc này, bước chân hắn đột nhiên dừng lại.

Hắn quay người lại, trong giọng nói dường như xen lẫn cả sự lạnh lùng ác ý, thế mà cay nghiệt nói: “Cá lớn nuốt cá bé, kẻ ngu xuẩn trong thiên hạ chỉ đáng bị người ta tàn sát! Công chúa điện hạ đứng bên bờ vực nguy hiểm, phải cẩn thận từ lời nói đến việc làm. Nếu có một ngày, ta giết hết người trong thiên hạ, thì cũng chỉ trách người trong thiên hạ cam chịu làm chó cỏ!”

Nói xong không thèm liếc nhìn Thẩm Chỉ Y một cái, lập tức đi đến phòng nghị sự.

Thẩm Chỉ Y nhìn bóng dáng người này biến mất giữa những cột trụ hành lang trùng điệp, chỉ cảm thấy dưới thể xác bình tĩnh ấy, cất giấu một loại dữ tợn và điên cuồng sắp mất khống chế.

Một trận gió thổi tới, mới cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Nàng nhẹ nhàng mở bàn tay ra, binh phù được ghép bởi hai mảnh nhỏ, lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay. Nhìn một hồi lâu, thế mà cảm

thấy một sự bi ai hoang đường, nhắm mắt lại, dùng sức từng chút từng chút nắm thật chặt, để mặc chúng cộm lại phát đau.

*

Khương Tuyết Ninh không biết mình trở về như thế nào, hoảng hốt như xuyên qua ảo mộng hai đời, hình bóng hoa lá cây cối xung quanh như hòa vào nhau, bỗng nhiên biến thành những người nàng quen biết hai đời, khiến nàng cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, lại có chút không phân rõ mình đang ở phương nào.

Mãi đến khi một bàn tay bên cạnh bỗng nhiên bắt được cánh tay nàng.

Lúc này nàng mới hoàn hồn.

Mưa đã ngớt, Yến Lâm không bung dù.

Hắn mặc một bộ kình trang, nhìn dáng vẻ nàng thất hồn lạc phách, không khỏi nhăn lại đôi mày kiếm anh tuấn, nhưng trong lòng lại có cảm xúc khác thường đang kích động, khiến cho hắn lần đầu tiên nói không nên lời.

Khương Tuyết Ninh nhìn về phía hắn.

Hình dáng trưởng thành của hắn bị màn đêm buông xuống bao trùm, lại có một loại phiền muộn nói không nên lời, vốn là nên hỏi "Nàng đi đâu đấy?", nhưng lời nói ra lại biến thành: "Ninh Ninh, đêm qua ta đã gặp ác mộng."

Khương Tuyết Ninh ngơ ngẩn.

Tay Yến Lâm còn đang nắm cánh tay nàng, đôi mắt đen láy âm trầm nhìn nàng chăm chú: "Ta hơi sợ, ở trong giấc mộng đó, ta đối xử với nàng rất tệ rất tệ…"

Mộng…

Nếu nói lúc đầu nàng còn có chút hoảng hốt không hiểu ra sao, giờ khắc này lại bị bừng tỉnh.

Một nỗi sợ hãi còn lại từ kiếp trước nháy mắt ập vào trong lòng.

Khuôn mặt của Yến Lâm trước mắt thế mà có một thoáng trùng khớp với khuôn mặt nặng nề khi nhìn nàng trong tẩm cung nàng kiếp trước, đáy lòng Khương Tuyết Ninh run lên dữ dội, gần như không

thể khống chế được phản ứng bản năng của mình, lập tức tránh thoát bàn tay đang nắm chặt mình của hắn, lui về sau một bước!

Yến Lâm thấy vậy, nhưng cảm giác trái tim như bị đao cắt.

Trước khi nói ra lời này với Khương Tuyết Ninh, thậm chí hắn còn đang suy nghĩ, đây có lẽ chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng mà thôi.

Nhưng vì sao, nàng lại thật sự sợ hãi như thế?

Trong giọng nói của thiếu niên, mơ hồ mang theo một chút khàn khàn nghẹn ngào: “Giấc mộng mà nàng nói, với giấc mộng của ta, đều là thật, đúng không?”

Hắn vẫn là Yến Lâm của một đời này.

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn, khi ý thức được điểm này, lập tức biết hành động mới vừa rồi của mình đã làm hắn tổn thương, nhưng nàng cũng không có cách nào khống chế.

Thế gian còn có chuyện kỳ dị như vậy sao?

Hoặc là, sau khi nghe được những gì Trương Già nói hôm nay, sinh ra một loại ảo giác kiếp trước kiếp này đan xen, khó phân biệt thật giả?

Không…

Nàng lắc lắc đầu, thế mà cảm thấy đầu đau như sắp nứt ra, không muốn đứng ở đây nói thêm câu nào với Yến Lâm nữa.

Nhưng mà khi nàng bước được vài bước, nam tử đã rút đi sự ngây ngô của thiếu niên khi xưa vẫn đứng nguyên tại chỗ, giống như bị người ta bỏ rơi.

Một cảm giác áy náy vì thế mà bùng lên.

Khương Tuyết Ninh nghĩ, bọn họ dù sao vẫn không phải là một người.

Đứng yên hồi lâu, rốt cuộc nàng vẫn quay đầu lại, nói với hắn: “Chỉ là giấc mộng mà thôi, tỉnh lại tất cả đều tan biến, huynh đừng để ở trong lòng.”

Yến Lâm đứng dưới bức tường phủ đầy dây leo khô vàng, nhìn nàng đi xa.

Bóng dáng yểu điệu nhỏ yếu được chiếu sáng bởi từng chiếc đèn.

Nhưng khi chiếu vào trong đáy mắt, chiếu vào trái tim hắn, chỉ còn lại một vùng hoang vu trống vắng.

*

Khi tới sân viện của Tạ Nguy, mưa đã tạnh.

Trong lòng Khương Tuyết Ninh thật sự chất chứa quá nhiều chuyện, đến mức nàng không muốn nhớ lại những lời mới vừa rồi của Yến Lâm đến tột cùng có ý nghĩa gì, thậm chí khi tới trước cửa viện, nghe Đao Cầm nói Tạ Nguy còn đang đợi mình, lòng nàng vẫn mang một sự trống rỗng không thể giải thích được.

Nàng đi vào phòng.

Trên bàn đã bày chén đũa tinh xảo, đặt vài món ăn, có thêm một bầu rượu, hai chiếc chén đã được rót đầy, nhưng rượu bên trong đã

không còn lay động, hiển nhiên sau khi rót xong đã để đó hồi lâu, đến mức rượu trong chén phẳng lặng như gương.

Trên bàn bày một chiếc đàn mới.

Đống bừa bộn trong phòng đã được thu dọn sạch sẽ, Tạ Nguy ngồi ở một bên bàn, nhìn nàng đi vào, trên mặt không có chút khác thường nào, chỉ bưng một chén rượu đưa cho nàng, hỏi: “Nói chuyện gì với Vệ Lương mà trở về muộn như vậy?”

Khương Tuyết Ninh và Vệ Lương gặp mưa, tất nhiên là đã sớm xong việc rồi, nhưng trên đường trở về thành, thế mà nàng lại nhìn thấy Trương Già, đuổi theo nói chuyện một hồi lâu.

Chỉ là nàng không muốn kể chuyện này cho Tạ Nguy nghe.

Kết quả hắn đưa cho nàng một chén rượu, nàng rũ mi mắt, tránh ánh mắt trực tiếp của hắn, cười cười nói: “Bị một hộ nông gia giữ lại nói chuyện hồi lâu, không để ý nên quên cả thời gian.”

Tạ Nguy ngồi bên cạnh bàn, lẳng lặng nhìn nàng. Nỗi lòng nàng đến tột cùng vẫn hơi loạn hơn so với bình thường một chút, cho nên không suy nghĩ vì sao Tạ Nguy chuẩn bị một bàn đồ ăn, còn chuẩn bị rượu, chén rượu đã được đưa tới tay nàng, nói xong liền bưng lên muốn uống.

Ánh mắt Tạ Nguy liền dừng ở trên ngón tay đang nâng chén của nàng.

Nhưng mà ngay khi chén rượu kia sắp sửa chạm vào môi nàng, hắn lại đột nhiên đứng dậy, dùng tay đoạt lấy chén rượu, trực tiếp ném trên mặt đất, "bộp" một tiếng rơi vỡ nát!

Thời khắc đó, khuôn mặt hắn lạnh lẽo không thể diễn tả nổi.

Cũng không biết đến tột cùng là tức giận nhiều hơn, hay oán hận nhiều hơn, mắng nàng không chút lưu tình nào: "Khương Tuyết Ninh, nàng là kẻ ngốc sao?"

Hai giọt rượu bị văng ra dính lên trên đũa bạc, nhuộm thành một chút đen nhánh.

Nhưng Khương Tuyết Ninh không nhìn thấy.

Thậm chí nàng còn ngẩng đầu lên nhìn hắn với vẻ mờ mịt, chưa kịp phản ứng.

Buổi chiều lúc chạng vạng trời đổ một trận mưa, nàng từ bên ngoài về, trên lọn tóc xanh cũng dính hơi ẩm, khi bàn tay Tạ Nguy bắt lấy bả vai nàng, trong lòng bàn tay cũng mang cảm giác lạnh lẽo.

Vì thế sự tức giận kia càng thêm hừng hực.

Hắn thẳng thừng túm nàng vào phòng trong, sai người chuẩn bị nước ấm tắm gội, mang gương mặt lạnh lùng lột sạch xiêm y ẩm ướt vì nước mưa trên người nàng xuống, ném cả người vào trong thùng tắm.

Khương Tuyết Ninh ngã ngồi vào trong đó, gần như hoàn toàn chìm vào trong làn nước ấm, búi tóc ướt nhẹp tức khắc tán loạn, rơi xuống đầu vai trắng nõn, phủ lên những đường cong nhấp nhô.

Khi người nổi lên khỏi mặt nước, trên hàng mi dày và dài đều dính giọt nước.

Nàng chỉ cảm thấy người này đột nhiên trở nên thật vô lý, vừa định mở miệng hỏi đến tột cùng đã có chuyện gì, Tạ Cư An đã đè gáy nàng lại, đôi môi bất ngờ đánh úp đến, gắt gao khống chế nàng, loại xâm lược này mang theo một chút phát tiết d*c vọng, dựa vào sự thâm nhập môi lưỡi nàng của hắn, khiến nàng bị giam cầm vô cùng chặt chẽ.

Hắn làm cho Khương Tuyết Ninh ướt đẫm.

Những bọt nước dính trên người nàng, cũng thấm dần dần vào áo ngoài vốn chỉnh tề của hắn, nàng nức nở, lại có ảo giác hít thở không thông.

Lúc này đây rõ ràng còn kịch liệt hơn so với bất cứ lần nào trước kia.

Nhưng đôi mắt Tạ Nguy lại bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Hắn nói: “Ta muốn nàng.”

Khương Tuyết Ninh nhìn dáng vẻ cố chấp điên dại này của hắn, không hiểu vì sao lại cảm thấy trái tim đang nhảy lên trong lồng ngực mình bị người ta cầm đao cắt nát, máu tươi theo miệng vết thương tuôn chảy ào ạt, khiến nàng cảm thấy vô cùng bi thương, nhưng ngay cả một câu cũng nói không nên lời.

Rất khó có thể tưởng tượng được, thế mà nàng lại đau lòng cho người này.

Tạ Nguy đột nhiên cực kỳ ghét ánh mắt của nàng như vậy, hắn giơ tay che đôi mắt nàng lại, sau đó vùi đầu hôn nồng nhiệt cánh môi ửng

đỏ phía dưới, cuối cùng áp chế nàng, thong thả thâm nhập từng chút từng chút một.

Trận này gần như vui sướng đến cực hạn.

Nhưng sau khi kết thúc thứ còn lại chỉ là khoảng trống hỗn độn và nỗi sợ hãi không thể lấp đầy, còn có cả sự căm ghét chính mình.

Nàng nằm nghiêng bên cạnh hắn.

Tạ Nguy yên lặng trong chốc lát, mới hỏi: “Chúng ta thành hôn, được không?”

Khương Tuyết Ninh không trả lời.

Nàng cắn chặt cánh môi, một bàn tay nắm chặt dán vào ngực, cố hết sức như đang kìm nén điều gì. Nước mắt đã rơi ướt gối, lại sợ nếu mình buông lỏng miệng sẽ khóc thành tiếng.

Tạ Nguy đợi nàng rất lâu.

Nhưng không dám hỏi lại lần thứ hai.

Khoác áo đứng dậy, trong phòng còn chút rượu đã đánh đổ, ngoài cửa lại là ánh nắng trong veo rải khắp, hắn nhớ tới câu nói mà Lữ Chiếu Ẩn trêu chọc mình lúc trước.

Đương nhiên Tạ Cư An sẽ không luôn luôn thắng, nhưng vĩnh viễn không thua.

Nhưng nếu…

Lúc này đây bất luận thế nào hắn cũng đều muốn thắng thì sao?

Chương 240: Hội chiến kinh thành

Sáng sớm hôm sau, Tạ Nguy đã biến mất không thấy tăm hơi.

Bên gối trống không.

Lúc Khương Tuyết Ninh mở mắt ra ngồi dậy, lại phát hiện đầu tóc ướt nhẹp đêm qua đã được người ta cẩn thận lau khô. Ở ngoài thành nói chuyện mấy canh giờ cùng Vệ Lương, đến cửa thành gặp Trương Già, trở về còn hầu hạ vị tổ tông này, nỗi lòng nàng lo lắng ngột ngạt, cũng quên mất mình đã thiếp đi thế nào.

Nơi này vốn là phòng của Tạ Nguy.

Chẳng qua có lẽ hắn đã dặn dò, hai nha hoàn Đường Nhi Liên Nhi đã sớm đợi hầu hạ ngoài cửa, thậm chí còn có Kiếm Thư nữa.

Sau khi dùng cháo cho bữa sáng, Chu Kỳ Hoàng liền tới bắt mạch.

Nàng thấy kỳ lạ: "Làm gì thế này?"

Kiếm Thư cúi người, đáp: "Lúc tiên sinh đi đã dặn hôm qua cô nương hóng gió về, sợ người bị phong hàn, nên mời Chu đại phu đến khám."

Khương Tuyết Ninh mới nhớ ra: "Vậy tiên sinh của các ngươi đâu?"

Kiếm Thư không hề dám nhìn nàng thêm chút nào, nhỏ giọng nói: "Rạng sáng tiền tuyến có cấp báo, trời còn chưa sáng tiên sinh đã đi vào doanh trại quân."

Trời còn chưa sáng đã đi?

Quả là “gọn gàng dứt khoát”!

Khương Tuyết Ninh ngạc nhiên một thoáng. Làm người hai kiếp, lần đầu nàng có cảm giác bị người ta ăn quỵt, có chút giận không chỗ phát ra, suýt nữa không trợn mắt trừng hắn. Trong lòng vốn nghĩ đợi sáng nay bình tĩnh hơn một chút, suy tính cũng chu toàn hơn, sẽ bàn với Tạ Nguy tất cả công việc trong chuyện thành hôn, sẽ thoả đáng hơn.

Ai ngờ, sáng sớm người này đã chạy?

Nàng suy nghĩ hồi lâu, quả thật vẫn không tính ra rốt cuộc là mình chịu thiệt hay Tạ Nguy thiệt hơn.

Tóm lại sổ sách lung tung không tính rõ được.

Khương Tuyết Ninh tức giận đến nỗi bật cười, nâng ngón tay mảnh khảnh day day huyệt thái dương, trong lúc ánh mắt lưu chuyển, lơ đãng phát hiện dáng vẻ phục tùng của Kiếm Thư như thể biết được gì đó vậy, thế là tâm tư khẽ động.

Tối qua cả người Tạ Nguy cứ là lạ.

Lúc ấy đầu nàng trống trơn, không rảnh suy nghĩ nhiều, giờ phút này hồi tưởng một lượt liền phát hiện ra chút manh mối.

Nàng đột nhiên hỏi: “Hắn biết tối qua ta đã đi gặp Trương đại nhân?”

Kiếm Thư hoàn toàn không ngờ Khương Tuyết Ninh lại hỏi thẳng câu này, suýt chút nữa sợ đến nỗi đổ mồ hôi lạnh, há hốc miệng, nhất thời không biết nên đáp thế nào.

Khương Tuyết Ninh cũng đã không cần hắn trả lời nữa.

Chỉ nhìn ánh mắt úp mở không dám lên tiếng thế kia của Kiếm Thư, nàng còn có gì không rõ?

Nói Tạ Cư An là một vại giấm, cũng đã là đánh giá cao rồi.

Người này phải là biển giấm.

Không có gió cũng khơi được sóng biển, tự mình làm khó mình.

Chỉ là tĩnh lặng lại ngẫm nghĩ, nàng lại cảm thấy dường như nàng đã hiểu hắn.

Tạ Nguy không giống nàng.

Tuy họ từng trải qua những việc tương tự nhau, nhưng từ thời khắc được sinh ra, nàng chưa từng có được thứ gì. Ở kiếp trước là khát vọng có được, nhưng đến khi những thứ kia thật sự về tay nàng, lại phát hiện cũng chỉ có thể. Đời này nàng không dồn hết tâm trí mưu cầu, phàm là may mắn có được, nàng đều cảm kích trong lòng. Nhưng Tạ Nguy lại là người vốn dĩ có tất cả, chỉ là vì một trận biến cố thuở thiếu thời, đã mất đi hết thảy.

Thế nên hết thảy đều thành vết thương.

Hắn sống trên đời, nhưng không có chút cảm giác an toàn nào, cho nên thà rằng không bao giờ có được nữa. Nhưng một khi có được thì sao?

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh chợt lan tràn chút cảm giác chua sót, sau khi được Chu Kỳ Hoàng bắt mạch, chỉ dặn dò Kiếm Thư một câu: "Đợi tiên sinh các ngươi về, báo với ta một tiếng, ta có lời muốn nói với hắn."

Kiếm Thư nghe vậy da đầu run lên.

Nhưng hắn cũng không dám tùy ý ước đoán "có lời muốn nói" này đến tột cùng là gì, chỉ đành cúi đầu đáp lại.

Nghị sự bình thường hoặc đến trong quân chẳng qua cũng chỉ mất nửa ngày.

Khương Tuyết Ninh nghĩ, buổi chiều sẽ có thể gặp được Tạ Nguy.

Nhưng không ngờ, đừng nói là xế chiều, đến ngày thứ hai, ngày thứ ba cũng không thấy bóng dáng đâu!

Hỏi ra mới biết, vốn dĩ mỗi khi đến một thành sẽ an bài dừng lại tu chỉnh mười ngày nửa tháng, lần này vậy mà thái độ Tạ Nguy lại khác thường. Trong hai ba ngày ngắn ngủi này, hắn cùng Yến Lâm cấp tốc chỉnh đốn binh lực, hoàn toàn không muốn chậm trễ lấy một ngày. Ngày thứ ba, trời sáng hắn đã ra quân hướng thẳng đến Bảo Định phủ là nơi Thiên Giáo đang đóng quân!

Vừa nghe thấy tin tức này, Khương Tuyết Ninh suýt nữa tưởng là Tạ Nguy bị điên.

Nhưng bình tĩnh nghĩ lại…

Thiên Giáo biết động tĩnh quân Hân Châu bên này, sẽ làm thế nào? Hoặc là dừng lại cứng chọi cứng với quân Hân Châu, nhưng từ lâu Vạn Hưu Tử gặp phải Tạ Nguy đã như chim sợ cành cong, chỉ e không muốn đâm đầu vào chỗ chết, để triều đình ngư ông đắc lợi. Hoặc là sẽ tựa như dã thú bị thợ săn dồn ép, không thể không mệt nhoài, dốc hết sức lực xuất binh tiến đánh kinh thành trước hai người Tạ – Yến…

Tạ Nguy không nổi điên.

Rõ ràng là hắn lười phải đợi thêm, ép buộc Vạn Hưu Tử tiến đánh kinh thành!

Gian bên này, Khương Tuyết Ninh vừa nghĩ ra đầu đuôi rõ ràng, gian bên kia, Tạ Nguy ròng rã ba ngày chưa từng lộ mặt, cuối cùng đã lại xuất hiện.

Xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Tiền tuyến có Yến Lâm.

Hắn đi vào phòng, đưa tay ra với nàng: “Đi.”

Khương Tuyết Ninh còn đang cúi đầu xem cầm phổ mà, thấy hắn đưa tay ra với mình, nàng cũng theo bản năng giơ tay ra, mới hỏi: “Làm gì vậy?”

Tạ Nguy nhìn nàng chằm chằm, kéo nàng đứng dậy.

Giọng nói bình tĩnh, ý tứ bên trong lại kinh tâm động phách, hắn chỉ nói: “Đưa nàng đi giết người.”

Chương 241: Giết Chu Dần Chi

Khi nghe nói quân Hân Châu ở phủ Chân Định có dị động, nghĩa quân Thiên giáo mới tới phủ Bảo Định nghỉ ngơi chưa được mấy ngày, thiếu chút nữa bị dọa điên!

Mấy tháng qua, bọn họ cơ hồ đều đã quen sau lưng có truy binh.

Tóm lại đối phương giống như cố ý bấm đốt ngón tay, mỗi lần tuy rằng đuổi theo bọn họ đánh, nhưng vẫn cho bọn họ đủ thời gian chỉnh đốn, không đến mức khiến cho bọn họ chạy trốn quá mức mệt mỏi mà bị hao tổn quá nhiều sức chiến đấu.

Cho nên khi tin tức này truyền đến, bọn họ quả thực không thể tin được.

Theo sát mà đến là cảm giác nguy cơ ngập đầu: Chẳng lẽ quân Hân Châu thực sự muốn tiêu diệt bọn họ? Rốt cuộc đã đánh tới kinh thành, đối phương cảm thấy bọn họ đã không còn giá trị lợi dụng?

Vạn Hưu Tử từ sau khi được Tạ Nguy thả ra, một đôi tay cơ hồ đã bị phế, mời bao nhiêu danh y cũng không chữa khỏi, lớn tuổi như thế này còn phải đi theo đội quân tác chiến, con đường dưỡng sinh tốt đến mấy cũng không chịu đựng nổi.

Mấy tháng trôi qua, làm sao còn có thần khí như ngày xưa?

Chỉ là một đường bị thúc giục, mắt thấy lại sắp đánh đến kinh thành, hắn lại nhớ tới thịnh thế và huy hoàng khi huy binh về phía bắc năm đó, rốt cuộc khơi dậy một chút tâm huyết, dù có chết, hắn cũng muốn chết trên long ỷ ở ngôi cửu ngũ chí tôn kia!

Vì thế tức khắc hạ lệnh, nhổ trại hành quân, căn bản mặc kệ truy binh phía sau là lang hay hổ, điên cuồng tiến công tới kinh thành!

Phòng thủ của phủ Bảo Định làm sao so được với kinh thành?

Nếu hắn có thể trước một bước đánh hạ kinh thành, thiết lập binh lực hạng nặng thủ thành, chưa chắc không thể ngăn cản đại quân Tạ Yến ở ngoài thành, giành được một con đường sống cho chính mình!

Giáo đầu phía trên vì chấp niệm mà điên cuồng, giáo chúng phía dưới lại bởi vì truy binh sắp đến, dâng lên khao khát sống sót mãnh liệt, tự biết không còn lựa chọn nào khác, ngược lại cắn chặt răng, thể hiện sức chiến đấu kinh người khi tấn công kinh thành!

Bốn cổng thành chính của kinh thành.

Nghĩa quân Thiên giáo căn bản không phân chia binh lực, vừa đến dưới thành, lập tức tấn công mãnh liệt vào cổng thành phía nam, dường như không tiếc bất cứ giá nào cũng phải chiếm lấy trong thời gian ngắn nhất!

Vạn Hưu Tử vốn tưởng rằng có lẽ phải mất rất nhiều thời gian, nhưng không nghĩ tới, hắn vốn cho rằng phòng thủ kinh thành kiên cố, lúc này thế mà không khác gì giấy, thọc một cái đã bị phá!

Yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích!

Trong nháy mắt khi cổng thành bị mở ra, mọi người cơ hồ đều lộ ra thần sắc mừng như điên, bao gồm cả Vạn Hưu Tử, sôi trào phấn chấn đến mức cũng không có tâm tư suy nghĩ xem, thắng lợi tới có phải quá dễ dàng hay không.

Nếu là người có đủ quen thuộc với kinh thành như Tạ Nguy ở đây, nhất định có thể liếc mắt một cái là nhìn ra manh mối trong đó: Nếu

triều đình có lòng muốn thủ, bằng vào bản lĩnh của nhóm người Thiên giáo này, mặc dù có nhân số áp đảo, nhưng để mở được cổng thành ít nhất cũng mất ba ngày năm đêm, chắc chắn sẽ không dễ dàng như thế.

Binh giả quỷ đạo.

Chỉ sợ hậu chiêu chân chính không ở cổng thành, mà ở bên trong thành!

Ánh sáng mặt trời nhô lên phá tan bóng tối trước bình minh, tia sáng đỏ vàng rải lên ngói lưu ly vàng óng của hoàng cung, sương trắng ngưng tụ phía trên rất nhanh bị tan rã, chỉ phản chiếu một màu sắc chói mắt.

Trước điện Thái Cực, có một khoảng trống.

Thẩm Lang mặc một bộ long bào đi chân trần đứng ở trên bậc thang cao nhất, tóc rối tung, hai mắt lại không hề chớp mà nhìn ánh mặt trời chói mắt đang dần dần nhô lên, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

*

Chu Dần Chi không biết kế hoạch của Hoàng đế, đến tột cùng có thể thành công hay không.

Hoặc là nói…

Đã không còn liên quan gì đến hắn.

Là Cửu Môn Đề Đốc tân nhiệm, hắn không bị phân đến đội quân phục kích Thiên giáo trong thành, mà bị phân tới phòng thủ cổng thành phía đông. Lãnh binh không đủ một vạn, hơn nữa còn ít có cao thủ chân chính trong quân, nếu ai chọn phá thành mà vào từ nơi này, xuống tay tàn nhẫn một chút, cơ hồ có thể khiến cho toàn quân bọn họ bị diệt!

Bàn tay nắm thương của một binh sĩ trẻ tuổi bên cạnh đang phát run.

Chu Dần Chi lại cầm lấy túi nước chứa rượu mạnh, ngửa đầu uống một ngụm, tựa hồ cũng muốn mượn rượu xua tan đi hơi lạnh mùa thu xâm nhập vào cơ thể.

Không có ai biết, hắn đã âm thầm đưa ba phong thư xin hàng đến quân Hân Châu.

Chỉ là đều như đá chìm đáy biển, không có đáp lại.

Từ sau khi phát hiện Yêu nương mất tích, hắn đã biết, vận rủi sớm muộn gì sẽ rơi xuống trên đầu mình.

Nhưng hắn không nghĩ tới, sẽ đến nhanh như vậy.

Cả đời vẫn luôn nóng vội bày mưu tính kế, để bò lên trên, để làm người bề trên, nhưng đổi từ vị chủ tử này sang vị chủ tử khác, chẳng qua chỉ là cúi đầu với người này tới người khác mà thôi.

Nửa đời trù tính, đến tột cùng chọn sai!

Cổng thành nam bên kia truyền đến tin tức đã bị công phá. Toàn quân trên dưới một mảnh sợ hãi.

Ánh mắt của Chu Dần Chi, lại trước sau đặt ở phía trước, rốt cuộc vào hai khắc sau, một con khoái mã của trạm canh gác gấp gáp chạy tới từ phía trước, kinh hoảng hô to: “Tới rồi, tới rồi! Quân Hân Châu cũng tới!”

Tên binh sĩ trẻ tuổi kia tức khắc hỏi: “Đại, đại nhân, làm sao bây giờ?”

Chu Dần Chi nói: “Hoảng cái gì?”

Hắn cầm lấy thanh Tú Xuân đao gác trên cửa thành lầu, đeo vào bên

hông, thế mà xoay người đi xuống dưới thành, trên khuôn mặt lạnh lùng nhìn không ra dao động, chỉ nói: “Yến thế tử và Tạ thiếu sư chính là trung quân cần vương chi sư, đến truy bắt nghịch tặc Thiên giáo, có cái gì mà lo lắng?”

Mọi người xung quanh hai mặt nhìn nhau.

Chu Dần Chi đi đến dưới thành, đã vung tay hô lớn: “Mở cửa thành!”

Cổng thành đông có bao nhiêu binh lực, trong lòng binh sĩ thủ thành đều hiểu rõ.

Trên đời này ai mà không sợ chết?

Nếu nói lúc trước khi chưa nghe nói tin tức Thiên giáo đã đánh vào trong thành từ cổng thành nam, bọn họ có lẽ còn do dự mấy phen, suy ngẫm xem có muốn liều mình hay không. Nhưng hôm nay cổng thành nam đã bị phá, hơn nữa Đề đốc Chu Dần Chi còn hạ mệnh lệnh như thế, vậy thì một chút do dự, cũng đã bị mạnh mẽ xua tan ——

Bọn họ cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, sẽ không gánh trách nhiệm.

Vì thế binh sĩ xung quanh rốt cuộc dùng sức kéo cửa thành ra!

Phía trước bụi mù cuồn cuộn.

Hàng ngũ ba quân nghiêm túc đứng dưới thành.

Chu Dần Chi cũng không biết mình đánh cuộc một phen này đến tột cùng là đúng hay sai, nhưng rốt cuộc trừ cái này ra không còn sự lựa chọn nào khác, khi nhìn thấy chiếc xe ngựa từ xa tiến đến trước cửa thành, hắn hơi hơi nhắm mắt, thế mà cắm đao trên mặt đất, cất cao giọng nói: “Hạ quan Chu Dần Chi, cung nghênh thiếu sư đại nhân và thế tử vào kinh cần vương!”

Tạ Nguy nhẹ nhàng vén màn xe lên, nghe thấy giọng nói của hắn, bên môi hiện lên một chút ý cười, trước tiên từ trên xe ngựa xuống dưới, nhưng tạm thời không để ý đến hắn, chỉ đưa ra một bàn tay về phía bên trong xe.

Khương Tuyết Ninh đã lâu chưa nghe thấy giọng nói này. Hình ảnh Vưu Phương Ngâm ngã vào vũng máu ngày đó, chợt lại xẹt qua trong đầu nàng, nàng đỡ lấy tay Tạ Nguy, cũng xuống xe ngựa theo.

Khi nhìn thấy Tạ Nguy từ trên xe ngựa xuống dưới, Chu Dần Chi cảm thấy không ngoài dự kiến; nhưng mà khi hắn thấy Tạ Nguy vẫn chưa đáp lại hắn, mà đưa một bàn tay về phía trong xe, trái tim đột nhiên trùng xuống một chút; ngay sau đó lại thấy Khương Tuyết Ninh, chủ cũ ngày xưa, đỡ tay Tạ Nguy từ trong xe ra ngoài, một sự lạnh lẽo vốn đã bị rượu mạnh xua tan đi lúc trước, bất chợt về lại trong lòng, khiến hắn như rơi vào động băng!

Đao Cầm Kiếm Thư đứng hầu ở một bên.

Tạ Nguy không nói gì.

Khương Tuyết Ninh nhìn chăm chú vào hắn, đi tới trước mặt hắn, lại nhìn thấy cửa thành rộng mở phía sau hắn, đột nhiên cười một tiếng: “Không hổ là Chu đại nhân, co được dãn được, có thể bán mạng cho Hoàng đế, cũng có thể vì tính mạng mà bán Hoàng đế!”

Chu Dần Chi nghĩ, người trong thiên hạ, đơn giản vì lợi ích mà hợp tác.

Chỉ cần hắn còn có giá trị lợi dụng, sẽ không lập tức bị để qua một bên.

Đến lúc đó, trước tiên đầu hàng Tạ Nguy Yến Lâm, mặc dù nếm một chút đau khổ cũng không sao, chỉ cần có thể giữ được một cái mạng, sau này luôn có cơ hội chậm rãi hòa giải trù tính. Nhưng ngàn tính

vạn tính, làm sao mà tính được, trong thời khắc mấu chốt hai quân giao chiến như thế này, Tạ Nguy lại dẫn Khương Tuyết Ninh cùng tới!

Điều này có ý nghĩa thế nào, hắn thật sự quá rõ ràng.

Những ngón tay rũ bên người vì sự không cam lòng mãnh liệt mà nắm chặt, trong nháy mắt này, trong đầu Chu Dần Chi xẹt qua quá nhiều thứ.

Nhưng mà càng lâm vào tuyệt cảnh, càng phải hấp hối giãy giụa.

Đáy mắt hắn xẹt qua một tia sáng kỳ dị, ngẩng đầu nhìn Khương Tuyết Ninh, ra vẻ hối hận, nói: “Chuyện ở Hân Châu, là hạ quan hại Vưu cô nương. Nhưng mà lúc đó vợ con trong nhà hạ quan đều ở kinh thành, sự sống chết của lớn nhỏ trong nhà đều nằm trong tay triều đình, thật sự không còn sự lựa chọn nào khác! Hôm nay cô nương và thiếu sư đại nhân trở về kinh thành, hạ quan nghĩ lại lỗi lầm của mình, hối hận thì đã muộn, vì thế mở cửa thành này, mong rằng có thể đền bù một chút, chỉ mong cô nương niệm tình cảm ngày xưa ——”

Nói đến đây, lại đột nhiên trở nên nghiêm túc!

Cây Tú Xuân đao cắm trên mặt đất lúc trước lập tức ra khỏi vỏ, trên mặt Chu Dần Chi làm gì còn thấy được chút hối hận nào? Hắn thừa dịp lúc Khương Tuyết Ninh đến gần hắn nhất, dùng lời lẽ sám hối để nàng lơ là cảnh giác, cầm đao hướng về phía nàng, ý đồ muốn trong tuyệt cảnh bắt cóc nàng, đổi lấy một con đường sống cho chính mình!

Nhưng mà đao của Đao Cầm còn nhanh hơn hắn!

“Đinh!”

Trong khoảnh khắc vang lên một tiếng bén nhọn, Đao Cầm mặt lạnh

băng không mang theo một tia ý cười, rõ ràng cách Khương Tuyết Ninh còn xa hơn một chút, nhưng thế mà cố tình trước khi đao của Chu Dần Chi đến trước cổ nàng, mạnh mẽ ngăn lại lưỡi đao của hắn!

Xoay cổ tay lần nữa, tiện đà chém xuống một nhát.

Mũi đao sắc bén nháy mắt rạch một đường máu dài trên cánh tay Chu Dần Chi!

Kiếm Thư ở một bên khác thừa cơ lấy vỏ kiếm đánh trúng chân hắn, sau đó dùng chân đá một cái, lực đạo tàn nhẫn cơ hồ chuẩn xác đánh nát xương bánh chè của hắn, khiến cho cả người Chu Dần Chi lập tức không thể đứng thẳng được nữa, quỳ gối xuống thật mạnh!

Đao cũng rời tay bay ra!

Chu Dần Chi cơ hồ không thể tin được, hai người này vốn đứng ở hai sườn sẽ phản ứng nhanh như vậy, dường như đoán trước được hắn sẽ ra tay, đã sớm phòng bị hắn!

Đao Cầm từng thấy hắn hạ độc thủ với Vưu Phương Ngâm, thế cho nên hắn mang tiếng có một thân võ nghệ trác tuyệt, thế mà chỉ có thể trơ mắt nhìn cô nương sống sờ sờ hương tiêu ngọc vẫn.

Bởi vì lúc trước khi hắn chạy tới, Vưu Phương Ngâm cũng đã bị bắt cóc.

Nhưng hôm nay đối mặt với bọn họ, với chút bản lĩnh này của Chu Dần Chi, muốn ở trước mặt bọn họ mà động thủ với Khương Tuyết Ninh, quả thực là nằm mơ đi!

Mắt thấy Chu Dần Chi kia kinh giận đan xen, vẻ mặt không dám tin tưởng, Đao Cầm chỉ lạnh lùng nói: “Ngay từ trên đường tới đây, Ninh nhị cô nương đã nhắc nhở, nói bản tính của ngươi khó thay đổi, nếu biết bản thân khó thoát khỏi cái chết, chắc chắn sẽ không giơ tay chịu

trói mà bí quá hóa liều. Hiện giờ, quả nhiên ứng nghiệm."

Chu Dần Chi trăm triệu không có dự đoán được.

Hắn nhớ lại cả đời này của mình, Khương Tuyết Ninh đúng là có thể xem như chủ cũ của hắn, nhưng tổng cộng cũng chỉ làm một vài việc, kỳ thật giao tiếp cũng không nhiều lắm, đối phương làm sao biết hành động của hắn rõ như lòng bàn tay?

Hơn nữa…

Hắn cắn chặt răng, gắt gao trừng mắt nhìn nàng, thanh âm tựa như lấy máu phát ra từ trong cổ họng: "Cô nương đã đồng ý rồi! Lá thư kia! Ngươi rõ ràng đã nhận lời, chỉ cần ta chịu làm nội ứng, ra tay tương trợ, cho dù quá khứ như thế nào, cũng tha cho ta một mạng, cũng buông tha Yêu nương và đứa nhỏ trong bụng nàng!"

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn một cách thương hại: "Cho nên ngươi thế mà tin à?"

Trong nháy mắt này, sắc mặt Chu Dần Chi xanh mét.

Khương Tuyết Ninh chỉ ngẩng đầu lên, nhìn cửa thành đã được mở rộng, nghĩ thế nhân này thật là vớ vẩn, chậm rãi nói: "Cũng đúng, người như ta ở trong mắt Chu đại nhân, cho là lương thiện dễ lừa, cho nên một khi bị lừa gạt, ngược lại không dễ tin tưởng người khác."

Nàng nghĩ, cũng không còn sớm nữa, không nên trì hoãn đại quân phía sau vào thành.

Vì thế vươn tay về phía Kiếm Thư ở một bên.

Kiếm Thư đưa kiếm cho nàng.

Nàng cơ hồ chưa bao giờ cầm đao kiếm, rút trường kiếm sắt nhọn ra

khỏi vỏ, như thể trọng lượng tính mạng của con người đều đè lên trên lưỡi kiếm, nặng nề rơi vào trên cánh tay người ta, ánh mặt trời chiếu sáng, ánh sáng lạnh lẽo bắn ra bốn phía!

Chu Dần Chi muốn giãy giụa.

Nhưng xung quanh đã có binh sĩ đi lên ấn chặt hắn xuống.

Khương Tuyết Ninh cầm kiếm, có chút cố hết sức.

Tạ Nguy đi lên, dùng lòng bàn tay bao lấy tay nàng, giúp nàng nắm chặt thanh kiếm, hướng về phía cổ Chu Dần Chi, nhẹ nhàng cười cười: “Ta dạy cho ngươi.”

Lưỡi kiếm kia nháy mắt đâm thủng làn da.

Đôi mắt Chu Dần Chi đã đỏ đậm.

Khi cái chết tới gần, hắn chỉ có một sự không cam lòng mãnh liệt, dường như ngoan cố chống cự mà lớn tiếng gào rống: “Ta giết Vưu Phương Ngâm thì làm sao? Đây là hoàng mệnh! Các ngươi cử binh tạo phản, bày mưu tính kế, thậm chí xuống tay giết chóc, có kém gì Chu Dần Chi ta đâu?! Các ngươi có tư cách gì mà giết ta!”

Khương Tuyết Ninh chưa bao giờ giết người.

Nàng cơ hồ là bị Tạ Nguy nắm tay, đẩy thanh kiếm này về phía trước.

Nhưng trong nháy mắt khi đối phương chất vấn, đột nhiên sinh ra một sự thù địch!

Ngón tay nàng vốn có chút run rẩy, thế mà nắm chặt kiếm, dùng sức đâm vào cổ họng hắn!

Máu tươi tức khắc bắn ra tung tóe, thậm chí trào ra từ trong miệng

Chu Dần Chi.

Hắn há to miệng muốn nói cái gì, nhưng bị đâm thủng khí quản chỉ có thể phát ra tiếng ư ư mơ hồ, cái gì cũng không nói ra được!

Chỉ có thể trừng lớn một đôi mắt!

Khương Tuyết Ninh đột nhiên rút kiếm, hốc mắt đã đỏ lên, từng câu từng chữ lạnh băng nói: “Ta đã từng nói, nếu làm việc ác thì đừng để ta biết được. Thiên hạ có nhiều người mưu mô xảo trá, nhưng ngươi chẳng ra gì nhất! Không có thủ đoạn nào lên được mặt bàn, cũng không tính là kiêu hùng, chỉ xứng là bọn đạo chích không bằng con kiến! Không có ai muốn giết ngươi, là tự ngươi đi tìm cái chết.”

Chu Dần Chi rốt cuộc nhớ lại, rất nhiều năm về trước, nàng đúng thật là đã nói một câu như vậy…

Nhưng đã chậm.

Máu tươi chảy ra quá nhiều, người phía sau ấn hắn xuống buông hắn ra, hắn liền ngã xuống đất, đáy mắt thế mà có nước mắt trào ra, cố gắng hết sức vươn tay về phía Khương Tuyết Ninh, há mồm muốn nói cái gì đó: “Yêu, Yêu…”

Khương Tuyết Ninh nghe ra là hắn muốn hỏi Yêu nương.

Nhưng mà trong lòng nàng không có chút thương hại nào, cực kỳ lãnh khốc, chẳng qua từ trên cao liếc nhìn xuống hắn một cái, không có phản ứng, ném kiếm, rồi đi qua bên cạnh hắn.

Đối với một người mà nói, cách chết đau khổ nhất, đó là thẳng đến khi hắn tắt thở, cũng không thể biết được an nguy của người trong lòng!

Ngày đó Vưu Phương Ngâm chịu bao nhiêu, nàng hôm nay bắt hắn chịu bấy nhiêu!

Chương 242: Vong hồn trở về

Trước cửa thành rộng mở, thi thể Chu Dần Chi máu đã dần dần chảy cạn, ngã ở giữa đường, trong bụi đất bay đầy trời, ẩn ẩn mở ra một màn gió tanh mưa máu.

Yến Lâm vung tay lên, đại quân vào thành.

Khương Tuyết Ninh từ bên ngoài cửa thành đi vào trong, những đường phố quen thuộc đó lại một lần nữa xuất hiện ở trước mắt nàng, từ kiếp trước đến kiếp này, mơ hồ vẫn là dáng dấp như vậy. Chỉ là không có một nhà nào mở cửa, hoặc là cửa nhà đóng chặt, hoặc là rách nát hỗn độn, làm gì còn cảnh phồn hoa thịnh thế nơi đô thành khi xưa?

Thật lâu trước kia, chính trên con đường lớn này, Yến Lâm khí phách hăng hái, dẫn nàng phóng ngựa đi xem hội đèn lồng; Vưu Phương Ngâm chân tay vụng về, muốn nhìn một túi tiền, lại đâm loạn gian hàng của người ta; khi Thẩm Chỉ Y đến Thát Đát hòa thân, đội ngũ nhìn như vui mừng kỳ thật vô cùng bi thương kia, cũng từng uốn lượn dọc theo những con phố trong thành; Tạ Cư An vẫn còn đang giấu tài, vì một cây đàn, mấy khối gỗ tốt, từ phủ đệ của mình chắp tay sau lưng đi đến U Hoàng quán tìm Lữ Hiển…

Tất cả bắt đầu từ nơi này, chung quy cũng kết thúc ở nơi này.

Nàng cho rằng giết Chu Dần Chi, báo được thù, sẽ rất sảng khoái.

Nhưng hình như cũng không phải vậy.

Đứng ở trên con đường lớn này, mắt thấy từng hàng từng hàng binh

sĩ tiến về phía trước, trong lòng Khương Tuyết Ninh thế mà cảm thấy trống rỗng, giống như đột nhiên không biết kế tiếp mình nên làm cái gì, lại nên đi về đâu.

Tạ Nguy đứng ở ngay cạnh nàng, cùng nàng nhìn, lại một câu cũng không nói.

Khương Tuyết Ninh đột nhiên hỏi hắn: "Ngươi thì sao?"

Tạ Nguy quay đầu: "Cái gì?"

Khương Tuyết Ninh nói: "Chờ báo thù xong, ngươi muốn làm gì đâu?"

Tạ Nguy nhìn nàng, thật lâu không có trả lời.

Chấp niệm dày nặng hơn hai mươi năm, thân thế điên đảo huyết hải thâm thù, nếu đã báo được, hắn sẽ cảm thấy khuây khỏa sao?

Hay là, sẽ bất chợt có cảm giác giống nàng… Khương Tuyết Ninh thật khó có thể đoán được.

Lá rụng cuối thu bị gió cuốn phủ kín một góc đường, tiếng bước chân hành quân vẫn luôn kéo dài đến cuối đường phố, lính gác dò hỏi tin tức cưỡi khoái mã đi phía trước, một đầu khác Lữ Hiển đang cau mày nói gì đó với Yến Lâm. Mà đầu con đường kia lại có một tăng nhân trẻ tuổi mặc áo lam đang chạy nhanh tới, nhưng bị binh sĩ ven đường cản lại, hắn cố sức giải thích cái gì, mãi cho đến khi đột nhiên thấy được Tạ Nguy đầu bên kia, vì thế duỗi cánh tay, đôi mắt đều sáng…

Tạ Nguy bỗng nhiên hoảng hốt một chút.

Hắn nói với Đao Cầm bên cạnh: "Để hắn lại đây."

Đao Cầm tuân lệnh đi qua, nói với binh sĩ bên kia, dẫn theo tiểu tăng

kia đi tới.

Khương Tuyết Ninh có chút tò mò mà nhìn.

Tiểu tăng kia hiển nhiên cũng có chút sợ hãi Tạ Nguy, nhưng khi tới trước mặt hắn, vẫn thập phần có lễ mà trước tiên tạo thành chữ thập gật đầu, mới nói: “Mấy ngày trước có một thí chủ họ Mạnh, người đầy máu tới đây, sau khi hỏi qua phương trượng, nói là phải tới thông báo cho Tạ thí chủ một tiếng. Nghe nói quân Hân Châu đã vào thành, đặc biệt bảo tiểu tăng tới báo.”

Tạ Nguy biết hắn đang nói ai, chỉ thoáng rũ mắt, nói: “Làm phiền.”

Khương Tuyết Ninh nhìn tăng nhân này lại rất mờ mịt.

Tạ Nguy bỗng nhiên quay sang nàng hỏi: “Đi qua chùa Bạch Tháp không?”

Trong lòng Khương Tuyết Ninh đột nhiên run lên.

Cái tên chùa Bạch Tháp, nàng đã nghe qua, nhưng cho tới bây giờ chưa từng đi qua.

Lời nói nghẹn ở cổ họng, không thể ra khỏi miệng.

Tạ Nguy lại kéo tay nàng, cười nói: “Có một vị cố nhân mà ngươi cũng biết ở bên kia, ta phải đi một chuyến. Ngươi đi cùng ta có được không?”

Khương Tuyết Ninh không thể nói ra lời cự tuyệt.

Tạ Nguy kéo nàng lên ngựa, lập tức ôm nàng vào trong lòng, giục ngựa mà đi, xuyên qua mấy đường phố, rất nhanh đã thấy một tòa tháp trắng được xây rất cao ở xa xa.

Thành trì hoang vu lá rụng đầy đất.

Trên mặt đất vốn dĩ phủ kín lá rụng, không có ai quét dọn.

Trong phường thị thậm chí không nhìn thấy một bá tánh bình thường, dù cho là có vài người không rời thành, lúc này cũng đóng chặt cửa nhà, tránh né tai họa.

Nhưng mà con đường phía trước thật sạch sẽ.

Trên những phiến đá cổ xưa phủ đầy rêu xanh, vẫn còn vết chổi quét qua còn mới, không có chút lá rụng nào. Cuối chỗ đó là một ngôi chùa cổ xưa mà hẻo lánh, trong chùa lá phong sớm đã đỏ rực, vào lúc cuối thu, nơi đây có chút sáng lạn tựa như đám mây ngũ sắc.

Tạ Nguy ghìm ngựa ở chỗ này.

Hắn lại đưa tay ra với Khương Tuyết Ninh, đỡ nàng xuống ngựa.

Trước cửa chùa có một tiểu tăng bưng một chậu nước đi ra, mới vừa vẩy nước trên mặt đất. Hắn tựa hồ không nghĩ tới lúc này vẫn còn có người tới lễ Phật, khi vừa thấy hai người bọn họ, trong mắt còn lộ ra một chút kỳ quái.

Nhưng mà khi hắn thấy Tạ Nguy, nháy mắt mở to hai mắt.

Tạ Nguy biết hắn nhận ra mình, nhưng cũng không nói lời vô nghĩa, chỉ hỏi: “Vong Trần phương trượng ở đâu?”

Tiểu tăng kia lắp bắp, đứng một lúc lâu sau, mới vội vàng đặt chậu nước ở một góc tường, nói: “Phương trượng đang đả tọa trong thiện phòng, tiểu tăng sẽ, sẽ đi thông báo ngay!”

Nói xong lại vội vàng chạy vào bên trong.

Tạ Nguy cũng không để ý đến hắn, chỉ dẫn theo Khương Tuyết Ninh cùng đi vào trong chùa.

Dưới chân tường trồng không ít cây bồ đề.

Thiện phòng của phương trượng ở phía sau, một căn phòng phổ phổ thông thông vô cùng đơn giản.

Trước khi tới, Tạ Nguy nói với nàng: “Chờ ta ở đây một lát.”

Khương Tuyết Ninh gật gật đầu.

Tạ Nguy lập tức đi vào bên trong, thân hình chớp mắt đã khuất sau cánh cửa, bên trong cửa sổ dán giấy vàng của thiện phòng, truyền đến một tiếng Phật hiệu, sau đó là âm thanh nhẹ nhàng nói chuyện với nhau.

Mọi người đều biết, tuy Tạ Nguy ở trong triều, nhưng đã đọc Đạo kinh, cũng hiểu Phật pháp, vì thế không những có thể giao hảo với sĩ lâm, mà còn có thể có lực lượng ngang nhau với quốc sư Viên Cơ hòa thượng.

Chẳng qua đây vẫn là lần đầu tiên nàng thấy hắn thật sự có quan hệ với chùa miếu.

Thí chủ họ Mạnh, nàng còn quen biết…

Là Mạnh Dương sao?

Khương Tuyết Ninh ngẫm lại, phát hiện bản thân tựa hồ cũng không thật tò mò đối với chuyện này, chỉ ngước mắt đánh giá xung quanh, vì thế liền thấy một đình đá ở phía trước cách đó không xa.

Một khắc đó, nàng rõ ràng không thấy tên của đình đá, nhưng vận mệnh chú định, lại có một loại cảm ứng kỳ quái, khiến trái tim nàng bỗng nhiên giật thót, vì thế nâng bước đi đến nơi đó.

Chờ đến khi đến gần, liền thấy rõ.

Quả thật là Triều Âm Đình.

Bậc thang bảy cấp dẫn lên đình đá cao cao, bên trong đình đặt một chiếc án gỗ cổ xưa, một lư hương đặt ở trên án, tựa hồ là sáng sớm mới được thắp hương, giờ phút này tuy không có khói hương lượn lờ, lại mơ hồ có thể ngửi thấy mùi trầm hương nhàn nhạt trong không khí.

Bên cạnh đình đá là một rừng bia rộng lớn.

Mỗi một khối đều cao sáu thước, rộng một thước (*).

(*) 1 thước: Ở Trung Quốc, 1 thước bằng 10 tấc nghĩa là 33cm.

Mặt trên khắc từ cái tên này đến cái tên khác.

Càng về sau thậm chí không có tên.

Nhìn ra được chúng nó đã đứng lặng ở đây rất lâu, trên bề mặt mỗi một khối đều có dấu vết mưa gió ăn mòn để lại, thậm chí bị bụi bặm bao phủ.

Khương Tuyết Ninh chậm rãi đi vào bên trong xem thử, Triệu Tiền Tôn Lý, dòng họ gì cũng có; có tên có họ, hoàn hoàn chỉnh chỉnh; có người hình như còn chưa đặt đại danh, chỉ khắc một cái nhũ danh vào trên bia; càng về sau cũng có không ít người không có tên…

Mộ 300 nghĩa đồng.

Kiếp trước nàng chưa từng đi xem, bởi vì tựa hồ là chuyện không liên quan gì đến nàng, nếu không phải về sau nghe Vưu Phương Ngâm nhắc tới khi bị giam lỏng ở trong cung Khôn Ninh, có lẽ nàng còn không biết, sự thăng trầm cuối cùng trong vận mệnh kiếp trước của nàng, kỳ thật gắn liền với một câu chuyện cũ đẫm máu hơn hai mươi năm trước đây.

Hôm nay cuối cùng đã thấy.

Nàng xem không nhanh, mỗi khi nhìn đến một cái tên đều phải dừng lại một lát, tựa hồ muốn để lại một chút dấu vết trong trí nhớ của mình.

Nhưng mà khi đi đến một góc phía đông nam, Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên ngừng lại rất lâu, cũng không tiếp tục đi về phía trước.

Trước mắt cũng là một tấm bia đá.

Nhưng nó đặc biệt không giống những tấm bia xung quanh.

Những bia đá bên kia, hoặc là có khắc rõ ràng tên họ, hoặc là trống không một chữ. Nhưng trên khối này, vốn dĩ đã khắc tên họ, nhưng tựa hồ chưa khắc xong, đã bị người ta mạnh mẽ gọt bỏ, chỉ để lại vài vết sâu loang lổ, vài nét khắc lộn xộn ở mặt trên.

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên từ phía sau nàng: “Đây là ta.”

Khương Tuyết Ninh quay đầu lại.

Tạ Nguy không biết từ khi nào đã đi ra khỏi thiện phòng, xa xa có một lão hòa thượng đứng ở bên cạnh bậc thang phía dưới Triều Âm Đình, Mạnh Dương sắc mặt tái nhợt đứng bên cạnh, nhưng chỉ nhìn, cũng không có đi tới.

Đầu tiên, Khương Tuyết Ninh không hiểu ý của Tạ Nguy.

Hắn lại đi tới bên cạnh nàng. Tro bụi tích tụ bên trên bia đá sẫm màu bị hắn duỗi tay nhẹ nhàng phủi đi.

Tạ Nguy nhìn về phía nàng, cười cười: “Vốn dĩ nơi này cũng phải khắc tên họ, nhưng nàng bất luận như thế nào cũng không chịu tin, đống xương khô cùng bùn đất sau khi tuyết tan là ta. Khi thợ thủ

công khắc tên ở phía trên, nàng đã đoạt lấy dao khắc, phá hủy cái tên phía trên này. Sau đó nói với người khác, con của nàng chưa chắc đã chết, mặc dù đã sớm gặp bất hạnh, phải chôn xuống mồ, cũng không cần mang họ Tiêu nữa."

Rõ ràng là cười nói.

Nhưng Khương Tuyết Ninh nghe lại không biết vì sao, đáy mắt nóng lên, thế mà cảm thấy trong cổ họng có một chút nghẹn ngào.

Tạ Nguy lại lẳng lặng nói: "Ta vốn dĩ là người nên chết đi vào hơn hai mươi năm trước."

Khương Tuyết Ninh duỗi tay nắm lấy tay hắn, lắc đầu với hắn: "Không, ngươi không phải."

Lòng bàn tay của nàng có mồ hôi, thậm chí đang phát run.

Tạ Nguy vì thế cười: "Ngươi đang sợ cái gì?"

Khương Tuyết Ninh không thể nói với hắn, chỉ nói: "Bất luận như thế nào, nàng hy vọng ngươi sống sót."

Tạ Nguy hầu kết hơi hơi động, thật lâu không nói gì, ngón tay rũ bên người nắm chặt, cuối cùng lại không đáp lại lời của nàng, chỉ nói: "Sau này đừng đến đây một mình, cần phải đi rồi."

Hắn kéo nàng đi ra ngoài.

Khi đi qua bên dưới Triều Âm Đình, Mạnh Dương liếc mắt nhìn bọn họ một cái, vị Vong Trần phương trượng kia tạo thành chữ thập với bọn họ, đọc một tiếng Phật hiệu: "A di đà Phật, chư pháp không tướng!"

Khương Tuyết Ninh không có tuệ căn, nghe không hiểu.

Tạ Nguy không có đáp lại.

Hắn lại dẫn Khương Tuyết Ninh đi ra khỏi chùa Bạch Tháp, ngoài cửa là Yến Lâm lãnh binh sĩ đen nghìn nghịt yên lặng đứng chờ, Lữ Hiển lại đứng ở dưới bậc thềm, khi thấy bọn họ đi ra, trước tiên liếc mắt nhìn Khương Tuyết Ninh một cái, mới đi lên phía trước.

Tạ Nguy dừng bước.

Hắn ta mới đi lên thấp giọng nói một câu với hắn.

Tạ Nguy tựa hồ không để ý lắm: "Cứ để nàng tới đây đi, đừng ngăn cản nàng."

Lữ Hiển nhìn chăm chú hắn thật lâu, hỏi: "Ngươi thật sự còn muốn thắng không?"

Tạ Nguy nói: "Muốn."

Lữ Hiển vì thế nói: "Nhưng nếu thứ ngươi muốn thay đổi, ngươi thắng, đổi thành người khác mà nói, đó là thua."

Tạ Nguy bình đạm nói: "Ta sẽ không thua."

Hắn không nói chuyện tiếp với Lữ Hiển.

Trong khoảng thời gian hắn đến chùa Bạch Tháp, đám người Yến Lâm đã suất quân điều tra rõ tình hình trong thành. Sau khi nghĩa quân Thiên giáo tiến vào trong thành, hiển nhiên đã gặp phải phục kích đã được lên kế hoạch từ lâu, trong thành tây thành nam khắp nơi đều là máu tươi giàn giụa, dọc theo phố Trường An, kéo dài đến Tử Cấm Thành.

Ngã xuống ven đường, có rất nhiều quân của Thiên giáo, có rất nhiều quân của triều đình.

Thậm chí còn có người bị thương lại chưa tắt thở.

Khi quân Hân Châu đi qua con đường đầy máu, bọn họ liền khóc lóc cầu xin: “Cứu cứu chúng ta, cứu cứu chúng ta…”

Đại đa số người nhìn, đều xúc động trong lòng.

Nhưng mà ánh mắt Tạ Nguy quét qua trên người bọn họ, lại chỉ gợi lên hồi ức ngày xưa, cũng không dừng lại lâu, một đường cùng đám người Yến Lâm, thẳng hướng về Tử Cấm Thành quá mức yên tĩnh ở phía trước.

Cửa cung sớm đã bị Thiên giáo công phá.

Xác chết chưa kịp thu dọn nằm la liệt khắp nơi.

Điện Thái Cực vốn dĩ ánh vàng rực rỡ, lúc này đã bị bao phủ một tầng huyết hồng.

Vạn Hưu Tử nhìn xung quanh mình, cơ hồ không thể tin được.

Đi theo bên cạnh mình chỉ còn lại có mấy ngàn tàn binh, mỗi người đều hai mắt đỏ đậm, người đầy vết thương. Ngay cả chính bản thân hắn, trên eo bụng đều cắm một cây vũ tiễn chưa được nhổ ra, chỉ bẻ gãy thân mũi tên, mũi tên còn ở lại trong thân thể, tạm thời không dám lấy ra.

Tình hình trước đại điện cũng không tốt hơn là bao.

Hàng ngũ mấy ngàn tinh binh ở phía trước đại điện, bảo vệ xung quanh Hoàng đế. Chỉ là bộ dáng đi chân đất đầu tóc rối bời này của Thẩm Lang, nhìn đâu còn là một quốc gia chi chủ của ngày xưa?

Hắn cười lớn như bị thần kinh.

Văn võ cả triều, không đi theo địch, không chạy trốn, một lòng trung

quân, bây giờ đều nơm nớp lo sợ xụi lơ ở bên trong đại điện, lòng mang sợ hãi mà nhìn nghĩa quân Thiên giáo đã bức đến trước điện, giằng co với bọn họ.

Lâm Truy Vương Thẩm Giới, Định Quốc Công Tiêu Viễn, Hình Bộ thượng thư Cố Xuân Phương, Hộ Bộ thị lang Khương Bá Du, thậm chí ngay cả Tiêu Định Phi đều xen lẫn bên trong đó…

Chẳng qua cũng không thấy Trương Già.

Tiêu Xu, đã từng là Hoàng quý phi tôn quý, lúc này đứng ở trong một góc, nhìn Thẩm Lang cười to, chỉ cảm thấy rét lạnh cả người, lòng tràn đầy thảm đạm.

Nếu chỉ luận rắp tâm, Thẩm Lang không thể nghi ngờ là một Hoàng đế đủ tư cách.

Hắn thế mà cố ý điều động binh lực cửa thành, ngược lại cho người mai phục ở những ngõ hẹp trong phố xá, khi Thiên giáo cho rằng mình đã thắng, liền giáng cho một đòn trực diện, thực sự đánh cho đối phương trở tay không kịp.

Một đường chém giết, thế nhưng thắng thảm một trận!

Bây giờ tuy bị người ta đánh vào bên trong hoàng cung, hắn thế mà không có chút hoảng loạn nào, thậm chí có một loại khoái trá nói không nên lời, chỉ khiến người ta hoài nghi: Vị đế vương này, có phải còn giữ một con át chủ bài khác trong tay hay không?

Ánh mắt Vạn Hưu Tử âm trầm mà nhìn về phía hắn, nhất thời có chút không xác định ý đồ của hắn.

Mặc kệ sau đó như thế nào, chiếc long ỷ kia đang ở chỗ cao trong điện Thái Cực.

Hơn hai mươi năm trước, hắn chỉ cách vị trí này có một bước; chỉ

tiếc Bình Nam Vương vướng vào ân oán với hoàng gia, một hai phải đuổi tận giết tuyệt huyết mạch Thẩm thị, thế cho nên bị viện binh đánh tới, cuối cùng thất bại trong gang tấc!

Hơn hai mươi năm sau, hắn lại một lần nữa đứng dưới chiếc long ỷ này!

Trước điện Thái Cực, ánh nắng hừng hực, vạn người hai bên giằng co, nhưng trong trận chỉ có tiếng gió phần phật quét tới, thế mà không một ai dám phát ra dù chỉ một thanh âm.

Vì thế lúc này thanh âm ở nơi xa mới trở nên rõ ràng. Khi đó là tiếng bước chân đều nhịp của rất nhiều người, từng tiếng từng tiếng nện xuống mặt đất trải đá tảng vô cùng kiên cố ở hoàng cung, dần dần tới gần, dường như mỗi một tiếng đều đạp vào trong lòng người ta khiến trái tim mọi người xung quanh đều nảy lên thình thịch!

Hai bên Thiên giáo và triều đình đều xuất hiện một trận hỗn loạn.

Thẩm Lang và Vạn Hưu Tử đều nhìn về phía cửa cung.

Khi nhìn thấy cờ xí của quân Hân Châu giơ lên từ phía xa, tàn binh của Thiên giáo bên này chỉ cảm thấy khủng hoảng một trận, mà một nhóm nhỏ chúng quan viên của triều đình bên kia, lại cơ hồ lập tức trở nên phấn chấn, thậm chí có chút phát khóc vì vui sướng!

“Là quân Hân Châu của Tạ thiếu sư và Yến thế tử!”

“Bọn họ cuối cùng cũng tới rồi!”

“Cần vương chi sư a, trời cũng giúp triều ta, kẻ tặc Thiên giáo hôm nay nhất định bị trừng trị ở chỗ này!”

……

Nhưng mà đối lập với những người khác, sắc mặt Thẩm Lang chợt

xanh mét.

Vạn Hưu Tử càng như là nghe thấy được một chuyện cười lớn, giơ tay chỉ vào mấy cái mụn mủ ngu xuẩn đó, giương giọng cười ha hả: "Cứu binh, các ngươi còn cho là cứu binh tới! Ha ha ha ha…"

Tạ Nguy một thân đạo bào tuyết trắng không dính bụi trần, trong gió thổi phần phật, chậm rãi đến gần.

Ánh mắt mọi người cơ hồ đều nhìn về phía hắn.

Khương Tuyết Ninh ở bên cạnh hắn, nhìn cảnh tượng giằng co thảm thiết trước mắt này, chỉ cảm thấy cả thế giới trở nên trắng bệch, sinh ra một loại cảm giác choáng váng quái dị.

Đại quân đen nghìn nghịt, thế nghiền áp như thủy triều, dàn trận trước điện Thái Cực, gần như bao vây tất cả mọi người.

Những người của triều đình nghe được tiếng cười to của Vạn Hưu Tử, ồn ào một trận.

Vạn Hưu Tử chỉ cho rằng chính mình đã vừa đáng thương vừa đáng buồn, lại chưa từng nghĩ tới thì ra trên thế gian này còn có người còn đáng thương đáng buồn hơn cả mình, cười càng thêm điên cuồng, thế mà ngược lại giơ tay chỉ vào Tạ Nguy, lớn tiếng nói: "Hắn làm quan trong triều bảy tám năm rồi! Ngay ở dưới mí mắt các ngươi! Các ngươi thế mà không nhận ra hắn! Đây đâu phải là Thái tử thiếu sư cúc cung tận tụy vì triều đình các ngươi, đây rõ ràng là ma quỷ sẽ lấy mạng các ngươi bất cứ lúc nào, muốn các ngươi trả lại nợ máu!"

Tiêu Định Phi ẩn nấp trong đám người, khe khẽ thở dài, nghĩ thầm: Cuộc sống lừa ăn lừa uống của mình, rốt cuộc sắp kết thúc rồi…

Tạ Nguy đi lên bậc thang, không nói gì.

Định Quốc Công Tiêu Viễn nhìn hắn, lại nhìn về phía Vạn Hưu Tử,

đột nhiên nghĩ tới cái gì, đáy lòng chợt lan tràn một nỗi sợ hãi không thể miêu tả nổi!

Ngay sau đó, dự cảm xấu đó đã trở thành sự thật.

Trong ánh mắt thấp thỏm lo âu của mọi người, giọng nói đầy ác ý, thậm chí mang theo một chút đắc ý của Vạn Hưu Tử, vang lên trước điện Thái Cực rộng lớn, lại mang theo một mùi vị vô cùng âm trầm: "Hơn hai mươi năm về trước, lúc đó nơi đây, hắn không gọi là Tạ Cư An, mà phải gọi là —— Tiêu Định Phi!"

Trong đầu không ít người trên dưới triều dã tức khắc vang lên "Ầm" một tiếng.

Tạ Nguy lại chỉ đứng yên, vô cùng bình tĩnh mà nhìn về phía mọi người, nhàn nhạt nói: "Náo nhiệt như vậy, ta hình như là tới hơi chậm."

Chương 243: Giết sạch thân tộc

Vạn Hưu Tử nói có ý gì?

Có rất nhiều người ban đầu thế mà còn nghe không hiểu.

Tạ Nguy làm sao lại là Tiêu Định Phi?

Vị Định Phi thế tử đại nạn không chết kia bây giờ không phải vẫn đứng yên ổn trong góc sao? Nếu Tạ Nguy mới là Tiêu Định Phi, thế thì Tiêu Định Phi này là ai? Hơn nữa những chuyện năm đó, vì sao hắn lại có thể biết rõ như vậy?

Rõ ràng là một câu vô cùng đơn giản, nhưng trong nháy mắt khiến đầu óc bọn họ rối loạn.

Hơn hai mươi năm trước, loạn đảng Thiên giáo và nghịch đảng Bình Nam Vương giết tới kinh thành, chuyện vị Định Phi thế tử thông minh từ nhỏ thay mận đổi đào xả thân cứu chủ, sớm đã lan truyền đến đầu đường cuối ngõ trong mấy năm nay.

Nhưng mà ai lại nghĩ tới chân tướng trong đó?

Rốt cuộc thế gian này, những gì mọi người được học từ nhỏ là trung quân ái quốc, không ai ngờ được, sẽ khiến một đứa trẻ phải thay một đứa trẻ khác đi tìm chết, có hợp tình hay không, lại có hợp lý hay không, thậm chí đến tột cùng có phải thật sự hay không.

Bọn họ đã quen rồi.

Quân là quân, thần là thần, quân có thể muốn thần chết, thần cũng

phải vì quân mà chết!

Người đắt rẻ sang hèn là do trời định.

Phàm nhân là phải từng bước bò lên trên, cũng cần phải lọt vào mắt xanh của những quý nhân cao cao tại thượng đó, hoặc là làm nô, hoặc là làm thần, bán tài hoa, bán tính mạng, bán đứng tất cả những thứ mình có thể bán đứng, chỉ vì cầu xin người ở trên tùy ý bố thí một chút cơm thừa canh cặn!

Người trong thiên hạ hoàn toàn không có đủ giác ngộ.

Cho nên hôm nay, Tạ Nguy đứng ở nơi này.

Người không biết chân tướng năm đó, lo sợ bất an;

Người biết được chân tướng năm đó, lại nháy mắt sắc mặt trắng bệch!

Trong mắt bọn họ, Tạ Nguy đứng ở trước điện Thái Cực giờ này khắc này, đâu phải một người sống sờ sờ, rõ ràng là một quỷ hồn sống lại từ phần mộ, dùng ánh mắt đến từ cửu u nhìn chằm chằm bọn họ!

“Không, sao có thể…”

Định Quốc Công Tiêu Viễn vốn dĩ bị thương khi giao chiến với Thiên giáo trước đây, hành động không tiện, giờ phút này chỉ nhìn Tạ Nguy như nhìn quái vật, trong đáy mắt trợn to rõ ràng đã lấp đầy sợ hãi, lại không biết là nói cho người khác hay là nói cho chính mình, cao giọng kêu to lên.

“Không! Tuyệt đối không thể! Một chút cũng không giống, một chút cũng không giống…”

Đồng tử của Thẩm Lang cũng đột nhiên co chặt, lúc trước chờ tới lại

là quân Hân Châu của Tạ Nguy và Yến Lâm, đã vượt xa dự liệu của hắn, huống chi là câu nói đột ngột như sấm dậy đất bằng của Vạn Hưu Tử!

Tạ Cư An, Tiêu Định Phi…

Tuy hắn đã đoán trước được cục diện rối loạn ngày hôm nay, tự cho là có thể trấn định tự nhiên, nhưng vẫn bị tin tức bất thình lình khiến cho đầu óc trở nên trống rỗng, ngay sau đó đáy lòng liền giống như chìm vào vực sâu, vô cùng lạnh lẽo!

Bởi vì, sau khi nghe lời này của Vạn Hưu Tử, Tạ Nguy thế mà chỉ đứng ở bên kia, không có ý phản bác một chút nào!

Ánh mắt Tiêu Xu dừng ở trên người Tạ Nguy, cũng dừng ở trên người Khương Tuyết Ninh bên cạnh cách hắn không xa, sau đó mới mang theo vài phần mờ mịt mà chuyển hướng về phía Tiêu Định Phi.

Vị "Định Phi thế tử" ăn không ngồi rồi, từ khi "Hồi kinh" tới nay đã không làm việc đàng hoàng này, tựa hồ cũng chú ý tới cái nhìn chăm chú của nàng, giờ khắc này thế mà ném tới cho nàng một nụ cười phá lệ tươi đẹp.

Có trời mới biết mấy năm này hắn hành hạ Tiêu thị thành cái dạng quỷ gì!

Gà bay chó sủa, không có một ngày yên ổn!

Toàn bộ đại tộc Tiêu thị vốn đã không có thanh danh tốt, dưới sự giày xéo của hắn, càng xuống dốc không phanh, trong phố phường người người thóa mạ!

Nhưng mà giờ phút này, hắn mới cười tủm tỉm đứng dậy, giả mô giả dạng phong độ nhẹ nhàng mà cúi người thi lễ với mọi người, thẹn thùng nói: "Thật xin lỗi, kỳ thật bây giờ ta cũng thật sự gọi là Tiêu Định Phi. Chẳng qua, cái tên này là rất nhiều năm về trước khi gặp

được tiên sinh, tiên sinh đã từ bỏ cho ta. Ta cho rằng các ngươi kỳ thật cũng không tìm lầm người. Nhưng mà, mấy năm nay, ta ăn của các ngươi, uống của các ngươi, chơi của các ngươi, còn tiêu không ít bạc của các ngươi, thật sự là ngượng ngùng!"

Tiêu Viễn vừa nghe thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu!

Tiêu Diệp trẻ tuổi càng trợn mắt há hốc mồm.

Một khuôn mặt đoan chính thanh nhã của Tiêu Xu cũng lúc xanh lúc đỏ, khó coi đến cực điểm!

Văn võ cả triều đều sợ ngây người.

Tiêu Định Phi này thế mà là hàng giả!

Chỉ thấy vị Định Phi thế tử cà lơ phất phơ này đi tới trước mặt Tạ Nguy, cười hì hì nói: "Thế nào, bản công tử không bôi nhọ cái tên họ này đi? Giáo huấn dạy dỗ đám tôn tử này, đáng tiếc mấy năm nay ngươi không ở trong kinh thành, đã bỏ lỡ rất nhiều vở tuồng! Nhưng mà mặc dù không có người xem, bản công tử cũng rất cẩn trọng, đã diễn rất tốt!"

Tạ Nguy nhàn nhạt cười: "Là không bôi nhọ."

Khóe miệng Khương Tuyết Ninh hơi giật giật.

Tiêu Định Phi lại sớm đã chú ý tới nàng, mỹ nhân trước mặt, đã lâu không gặp, thực sự kinh diễm, khiến người ta không thể nào quên được, một đôi mắt đào hoa không nhịn được mà chớp chớp với Khương Tuyết Ninh.

Nhưng mà còn không đợi Khương Tuyết Ninh có phản ứng, Tạ Nguy đã nhìn hắn một cái.

Tiêu Định Phi tức khắc rùng mình một cái.

Hắn lập tức thu ánh mắt về, đứng thẳng sống lưng, thành thành thật thật mà thối lui đến bên cạnh, khi về đến bên cạnh Lữ Hiển mới dừng. Lữ Hiển không nói gì.

Người ở đây thấy tình cảnh này, còn có ai không rõ?

Tiêu Viễn nhớ tới sự bực bội dồn nén mấy năm nay, cả người đều nhịn không được bởi vì phẫn nộ mà phát run, giơ tay chỉ vào Tạ Nguy trách mắng: "Thì ra tất cả là do ngươi bày ra! Ngay cả tên cặn bã đê tiện này cũng do ngươi cố ý sắp xếp! Ngươi, ngươi ——"

Tiêu Định Phi ném cho hắn một ánh mắt xem thường.

Có một nháy mắt như vậy muốn nói "Mẹ nó hắn mắng ai thế", chỉ là thoáng liếc nhìn Tạ Nguy, lại miễn cưỡng nuốt những lời thô tục trở vào, chỉ thăm hỏi mười tám đời tổ tông Tiêu thị nhất tộc ở trong lòng.

Tạ Nguy lại có vẻ bình tĩnh hơn bất luận kẻ nào.

Hắn đi ra phía trước.

Mỗi khi tiến lên một bước, hàng ngũ binh sĩ phía dưới điện Thái Cực lại bị sợ hãi áp lực, cẩn thận lùi về phía sau một bước.

Ánh mắt Tiêu Viễn nhìn chằm chằm hắn.

Tạ Nguy đánh giá người này, nội tâm thế mà không có bất luận dao động gì, thậm chí còn cười cười, nói: "Đúng thật là một chút cũng không giống, có phải hay không?"

Ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên mặt hắn.

Không hề nghi ngờ, vị đế sư đương triều ngày xưa này, có một vẻ bề ngoài độc nhất vô nhị, có vẻ phiêu dật của ẩn sĩ trong núi, siêu trần của trích tiên trên trời, nếu kết hợp với ba phần ý cười cực nhạt như

vậy, thiên hạ ai có thể không sinh ra hảo cảm đối với hắn đâu? Đúng là một chút cũng không giống.

Ngược lại hàng giả đã rúc vào một bên kia, trên mặt thế mà có ba bốn phần giống với Tiêu Viễn, quả thực không thể tưởng tượng được!

Nhưng ai nói con trai nhất định lớn lên phải giống cha, con gái nhất định lớn lên phải giống mẹ đâu?

Mặt Tiêu Viễn trong nháy mắt đã như cây khô!

Tạ Nguy nhìn hắn nói: "Ta không giống nàng, không giống ngươi. Cho nên vừa không lương thiện như nàng, cũng không phế vật giống ngươi. Cho tới bây giờ, thật sự chính là vừa phải."

Không lương thiện, là ngoan độc;

Không phế vật, là khủng bố.

Mọi người nghe xong lời này quả thực không rét mà run!

Vạn Hưu Tử mắt thấy tình hình như vậy, lại ở phía sau vỗ tay cười to: "Tuyệt vời! Hay lắm!"

Nhớ năm đó, vì sao hắn không giết Tạ Nguy?

Còn không phải vì tình huống như hôm nay sao?

Trả thù triều đình, tính kế hoàng thất, trước mắt bao nhiêu người, xé rách mặt nạ dối trá của hoàng tộc xuống, để thiên hạ đều biết những người này bên trong rốt cuộc cất giấu bao nhiêu dơ bẩn, có xứng làm chúa tể thiên hạ hay không!

Chỉ tiếc, Tạ Nguy cũng không phải là con rối dễ điều khiển.

Kế hoạch của hắn rốt cuộc không thể hoàn toàn thành công, nhưng bây giờ có thể nhìn thấy một nửa trong đó, đã khiến hắn vui sướng lắm rồi!

Tạ Nguy cũng không thèm để ý đến Vạn Hưu Tử điên cuồng ở phía sau, mặc kệ hắn sống lâu hơn một lát, chỉ nói: "Lời của thánh nhân, phải báo đáp ơn sinh thành."

Đáy mắt Tiêu Viễn bỗng nhiên xuất hiện một phân hy vọng.

Hắn lập tức nói: "Đúng, đúng vậy! Năm đó Thái hậu nương nương đẩy ngươi đi ra ngoài thay Thánh thượng, cũng là không còn cách nào khác! Nàng là cô mẫu của ngươi, sao lại không thương ngươi đâu? Tiêu thị nhất tộc ta, thậm chí hoàng tộc, đều là người có quan hệ huyết thống với ngươi!"

Khi hắn nói chuyện không đủ cẩn thận, chỉ một câu có chứa hai chữ "Đẩy ra" kia, đã khiến chúng thần xung quanh dễ dàng ý thức được chân tướng bị che giấu phía sau, chợt thay đổi sắc mặt!

Thậm chí sắc mặt Thẩm Lang cũng tối sầm lại.

Tiêu Xu nhìn về phía Tạ Nguy, lại không cảm thấy một chút nhân từ nào từ trên gương mặt người này giống Tiêu Viễn, ngược lại, chỉ có một dự cảm xấu ập vào trong lòng!

Giờ khắc này, Tạ Nguy nghe thấy Tiêu Viễn nói, thế mà nở nụ cười, còn nói phụ họa: "Nói đúng lắm, đều là quan hệ huyết thống, nên phải để lại chút tình cảm."

Tiêu Viễn quả thực muốn khóc lên vì sung sướng.

Nhưng mà Tạ Nguy trên cao nhìn xuống hắn, vân đạm phong khinh mà bổ sung một câu: "Ngươi muốn cách chết như thế nào?"

Ngươi muốn cách chết như thế nào!

Lời vừa được nói ra, cái loại ảo giác dễ nói chuyện lúc trước, cơ hồ lập tức bị phá vỡ!

Đừng nói là quan viên trong triều, ngay cả một chúng binh sĩ Thiên giáo và quân Hân Châu phía sau hắn, cũng không khỏi rùng mình một cái, vì một câu vân đạm phong khinh này chất chứa sát khí nồng đậm khiến người người sợ hãi!

Tiêu Viễn ngây ngẩn cả người.

Ngay sau đó là một loại sợ hãi khi cái chết sắp buông xuống.

Hắn ta đứng gần Tạ Nguy nhất, dễ dàng có thể thấy ánh mắt đạm mạc đến mức không có một tia cảm xúc của hắn, chỉ khiến hắn ta cảm nhận được một loại lạnh lẽo từ trong đáy lòng, dường như những vong hồn của 300 nghĩa đồng bị chôn dưới tuyết năm đó đều bám vào trên người hắn ta, thậm chí có một đôi mắt xuyên thấu qua hư không quan sát hắn ta!

“Không, không, đừng giết ta…”

Tiêu Viễn vốn không phải người mạnh mẽ gì, khi ý thức Tạ Nguy thật sự muốn giết mình, thế mà nhịn không được thối lui về phía sau.

Hắn muốn chạy trốn.

Nhưng bậc thang trước điện Thái Cực này chưa từng dài như vậy, ngày thường ngắn ngủn một lát là có thể đi hết, bây giờ chạy mãi chạy mãi cũng chưa đến điểm cuối cùng.

Tạ Nguy cũng không gọi người đuổi theo hắn, chỉ vươn tay về phía sau.

Đao Cầm liền gỡ xuống cung tên đeo trên lưng, đưa vào trong tay hắn.

Tạ Nguy nhìn về phía thân ảnh chật vật nghiêng ngả lảo đảo kia, nhận lấy cung và mũi tên, sau đó giương cung cài tên, mũi tên lông vũ tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo u ám, từ xa nhắm ngay bóng dáng của Tiêu Viễn, chỉ nói: “Ngày tốt như hôm nay, Thái hậu nương nương làm sao lại không có mặt? Kiếm Thư, dẫn người đi tìm xem.”

“Vèo” một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng buông ra, dây cung rung lên kịch liệt!

Mũi tên lông vũ rời cung bay đi!

Bóng dáng Tiêu Viễn đang vội vàng bước xuống bậc thang, bất chợt chấn động. Một mũi tên cứ như vậy bắn vào sau lưng hắn, cơ thể hắn quơ quơ, lại không lập tức ngã xuống.

Ngay sau đó là mũi tên thứ hai, mũi tên thứ ba!

Mũi tên thứ nhất đâm vào phía sau lưng, mũi tên thứ hai bắn vào trái tim, mũi tên thứ ba trực tiếp xuyên thủng đầu của hắn!

Mũi tên dính máu chui ra từ giữa mày của hắn.

Tiêu Viễn tóc đã hoa râm, hoảng sợ trong mắt chưa tan đi, đã dần dần mất đi thần thái, “Bịch” một tiếng, cả người ngã sấp xuống, máu tươi từ trên người hắn tuôn ra, nhuộm đỏ bậc thang cẩm thạch trắng.

Giết cha!

Tất cả mọi người trên dưới triều dã sợ ngây người, nói không ra lời.

Thẩm Lang đứng bên trong đám người, càng thêm tức giận.

Chẳng qua, điều khiến hắn bất an hơn, không phải là Tiêu Viễn chết, mà là mệnh lệnh cho mấy người bên cạnh khi Tạ Cư An bắn một mũi tên mới vừa rồi!

Tiêu Xu trăm triệu lần không dự đoán được, Tạ Nguy dám động thủ trước mặt mọi người như vậy!

Tiêu Diệp sửng sốt nửa ngày, lại có tính tình bộc trực không dễ che giấu, cơ hồ lập tức liền đỏ mắt, lập tức đánh về phía Tạ Nguy: "Ngươi giết cha ta, ta liều mạng với ngươi!"

Nhưng mà Tạ Nguy chỉ nhìn hắn một cái.

Hắn thậm chí đều không có động thủ.

Đao Cầm cầm đao trong tay, căn bản không đợi hắn tới gần Tạ Nguy, đã trực tiếp thọc một đao vào ngực hắn, sau đó mặt không đổi sắc rút đao ra.

Tiêu Xu sắc mặt tái nhợt, kêu lên một tiếng sợ hãi: "Đệ đệ!"

Tiêu Diệp cúi đầu nhìn lại.

Trước ngực hắn có một lỗ máu, máu tươi cơ hồ nháy mắt nhuộm đỏ nửa người, hắn sờ soạng một phen, đáy mắt còn xuất hiện một chút mờ mịt, cứ như vậy lui hai bước, ngã trên mặt đất.

Đôi mắt trẻ tuổi mở to, rốt cuộc không bao giờ nhắm lại nữa.

Trước điện Thái Cực, gần như tĩnh lặng một cách chết chóc!

Đao Cầm Kiếm Thư bên cạnh Tạ Nguy, không ít người trên dưới triều dã đều gặp qua, là chân chạy vặt thường ngày, xử lý một vài việc vặt, vốn tưởng rằng chẳng qua chỉ là hai thư đồng biết một chút quyền cước công phu mà thôi.

Đao cầm ít nói, võ nghệ cao hơn một chút;

Kiếm thư khéo đưa đẩy, thông hiểu thế sự.

Nhưng ai có thể ngờ được, bây giờ không nói một lời đã động thủ, lại lưu loát tàn nhẫn như vậy, ngay cả đôi mắt cũng không nháy một cái, đã lấy tính mạng của một người!

Mà người này, vốn nên là huynh đệ của Tạ Nguy…

Mọi người lúc này lại nhìn Tạ Nguy, quanh quẩn ở trong đầu thế mà chỉ có một câu nói điên cuồng đến cực điểm của Vạn Hưu Tử: Đây đâu phải là thánh nhân đế sư gì, rõ ràng là ma quỷ đến lấy mạng người, muốn người nợ máu trả bằng máu!

Tiêu thị có hai người trước sau đột tử, với Tạ Nguy mà nói, tựa hồ cũng không có cảm xúc gì.

Hắn chỉ nhìn về phía Thẩm Lang.

Dường như có thể cảm thấy được sự bất an và sợ hãi của hắn ta, sau khi thấy bắn chết Tiêu Viễn bằng ba mũi tên, lại thấy Đao Cầm giết chết Tiêu Diệp, hắn thả lỏng về bộ dáng bình thường, nhàn nhạt nói với hắn ta: “Đừng có gấp.”

Đừng có gấp, rất nhanh thôi sẽ đến lượt ngươi.

Mọi người cũng thật sự không phải chờ lâu.

Từ phương hướng hậu cung, chưa đầy một lát đã truyền đến tiếng kêu hoảng sợ ầm ĩ: “Các ngươi là ai, các ngươi muốn làm gì? Các ngươi làm sao lại biết vị trí mật thất? Buông ai gia ra, buông ai gia ra!”

Tiêu thái hậu là bị người ta kéo lại đây.

Trâm phượng bị lệch, búi tóc tán loạn, một khuôn mặt có chút già nua tràn đầy hoảng sợ.

Nàng vốn dĩ đang tránh ở trong mật thất của hoàng cung mà chỉ có

hoàng tộc mới biết được, ý đồ ẩn náu trong đó, tránh thoát một kiếp, chờ đợi phản loạn lắng xuống giống một lần vào hơn hai mươi năm về trước.

Nhưng ai ngờ đến ——

Mới vừa rồi, cửa đá rộng mở, một đám người nàng hoàn toàn không quen biết, thế mà đi đến, đối đãi như với tù nhân không hề tôn trọng, kéo nàng một đường tới tận đây!

Kiếm Thứ ném người vào trước điện Thái Cực, khom người nói với Tạ Nguy: "Tiên sinh, đã đưa người tới."

Tiêu thái hậu lúc này mới thấy Tạ Nguy: "Tạ Nguy?"

Lòng nàng vẫn còn nghi hoặc chưa giải, nhưng mà vừa chuyển mắt đã thấy thi thể Tiêu Diệp tràn đầy máu tươi, sợ tới mức kêu lên thất thanh, theo bản năng muốn đi tìm Tiêu Viễn, mới phát hiện bên trong quần thần thế mà không có bóng dáng của hắn.

Vốn là Định Quốc Công cao cao tại thượng, giờ phút này còn không bằng phơi thây nơi hoang dã, ngã ở trên bậc thang thật dài phía dưới.

Tiêu thái hậu tìm hồi lâu mới thấy.

Ánh mắt nàng từ trên người Thẩm Lang quét qua, nhìn về phía Vạn Hưu Tử, lại nhìn về phía Tạ Nguy, rốt cuộc ý thức được một loại nguy hiểm xưa nay chưa từng có, kêu to lên: "Người tới, hộ giá, hộ giá!"

Những năm gần đây, Tạ Nguy dù sao cũng là ngoại thần.

Hắn đã lâu rồi không gặp Thái hậu, nhưng khuôn mặt này vẫn luôn hằn sâu trong ký ức của hắn, không bao giờ quên được.

Chẳng qua, chớp mắt đã 23 năm xuân thu.

Vật đổi sao dời, nhân sự biến động.

Hiện giờ, hắn là người cầm đao, bọn họ là tù nhân.

Tạ Nguy cũng không nhìn nàng, chỉ đưa cây cung kia cho Đao Cầm, rồi lại lấy tới một thanh đao, ngược lại nhìn chăm chú vào Thẩm Lang nói: "Thừa dịp người ngươi đang đợi còn chưa có tới, bây giờ chọn đi."

Thẩm Lang nghe thấy lời này, khóe mắt đều run rẩy một chút.

Tạ Nguy lại dường như chưa nói đến chuyện thiên cơ gì.

Hắn ném thanh đao này ở trước mặt Thẩm Lang và Tiêu thái hậu, giọng nói nhẹ nhàng từ tốn như mây bay trên bầu trời: "Ngươi tự tay giết nàng, hoặc là nàng tự tay giết ngươi; lại hoặc là, ta tới giúp các ngươi chọn…"

Năm đó hoàng tộc buộc hắn lựa chọn giữa việc thay thế Thẩm Lang và bảo vệ Yến Mẫn, hôm nay, hắn vứt lựa chọn giống thế cho một đôi mẹ con tôn quý nhất thiên hạ này!

Văn võ cả triều đã hãi đến mức nói không nên lời.

Tạ Cư An tàn nhẫn đến mức như thế nào, mới mạnh mẽ ép buộc trình diễn một màn thảm án mẹ con tàn sát lẫn nhau trong Tử Cấm Thành này!

Chương 244: Giết hết người mang họ này

Từ xưa Trung Nguyên lấy "Hiếu" trị thiên hạ, chính hắn giết cha giết người thân thì cũng thôi đi, bây giờ thế mà trong lúc nguy nan này còn muốn bức bách mẹ con người ta giết hại lẫn nhau! Thế gian luân lý cương thường, hoàn toàn bị hắn giẫm đạp ở dưới chân!Có vài đại thần bảo thủ đã giận đến mặt đỏ rần.

Trách mắng không ngừng bên tai.

Nhưng mà Tạ Nguy lù lù bất động, coi như không nghe thấy.

Hắn trước nay đều làm những việc mình muốn, lại không cần giải thích với bất luận kẻ nào, cũng hoàn toàn không cần người khác hiểu nguyên nhân trong đó.

Dù cho tất cả mọi người coi hắn là ma quỷ.

Khương Tuyết Ninh ở trong đám người nhìn hắn từ phía xa, thế mà ẩn ẩn cảm thấy đau đớn thắt lòng.

Tạ Nguy nhìn bọn họ, chỉ nhẹ nhàng thúc giục một câu: "Không chọn được sao?"

Người không rõ nội tình năm đó lắm nói hắn phát rồ; nhưng người biết một chút hoặc có phán đoán lại mơ hồ ý thức được phía sau hành động này của hắn nhất định cất giấu bí mật năm đó!

Chẳng lẽ hơn hai mươi năm trước, Tạ Nguy cũng từng phải đối mặt với sự lựa chọn như vậy đâu?

Ai cũng không thể xác nhận.

Từ khi Tiêu thái hậu bị kéo tới đây đã chịu kinh hách liên tiếp.

Lúc này nghe thấy lời này rốt cuộc đã nhận ra.

Nàng rõ ràng không cảm thấy Tạ Nguy rất giống Tiêu Viễn hay Yến Mẫn năm đó, nhưng nghĩ đến vị trí của mật thất vốn không nên bị ai biết, còn có sự lựa chọn tiến thoái lưỡng nan quen thuộc trước mắt này, trong đầu xuất hiện một phỏng đoán đáng sợ khiến nàng không thể tin được.

Khóe mắt Tiêu thái hậu muốn nứt ra. Như là thấy ác quỷ, nàng run rẩy chỉ vào hắn, giọng nói dữ tợn tựa như bị xé rách: “Là ngươi! Thì ra là ngươi!!!”

Nhưng mà, cảm xúc của nàng thực sự quá mức kích động, cơ hồ tất cả lực chú ý đều phóng tới trên người Tạ Nguy, thế cho nên căn bản không thấy, ở chỗ cách nàng chưa đến năm bước, Thẩm Lang đầu bù tóc rối, ánh mắt âm u, đã nhặt lên thanh đao mà Tạ Nguy ném trên mặt đất lúc trước.

Đáy mắt Tạ Nguy thoáng qua một phân trào phúng thương hại.

Tiêu Xu phía sau hét lên một tiếng.

Thanh đao này đã bị một bàn tay nắm chặt, dễ như trở bàn tay xỏ xuyên qua thân thể Tiêu thái hậu, từ sau lưng nàng ra đến trước ngực, khi nàng cúi đầu nhìn lại, thậm chí có thể thấy gương mặt mang theo một chút mờ mịt phản chiếu trên lưỡi đao nhuốm máu kia.

Triều thần lúc trước còn đang không ngừng mắng chửi, đột nhiên giống như bị người ta tát một cái vào mặt, tất cả lời nói đều bỗng nhiên im bặt, không còn một chút tiếng động nào!

Trên điện Thái Cực, chỉ nghe tiếng lưỡi đao chậm rãi rút ra khỏi thân

thể.

Tiêu Thái hậu lảo đảo hai bước.

Máu tươi ở trước ngực sau lưng căn bản không ngăn được, phun ra ngoài như suối, nàng rốt cuộc xoay người lại, thấy rõ sau lưng mình ——

Đó là một gương mặt vô cùng quen thuộc?

Là đích trưởng tử do chính tay nàng nuôi lớn, vì hắn mà tranh đoạt với rất nhiều sủng phi trong cung, vì hắn mà bức bách Định Phi thế tử năm đó mới chưa đầy bảy tuổi thay thế hắn chịu chết, thậm chí vì hắn mà đồng ý gả nữ nhi của mình đến Thát Đát xa xôi…

“Lang nhi…”

Tiêu thái hậu thấy hắn cầm đao, lặng im đứng ở nơi đó, không dám tin mới vừa rồi đã xảy ra cái gì. Nhưng nỗi đau thể xác quá mức rõ ràng, thế cho nên nàng không thể tự an ủi rằng đây chỉ là một cơn ác mộng.

Trong đáy mắt của Thẩm Lang thoáng qua một lát không đành lòng, nhưng mà giây lát đã biến thành lạnh lẽo vô tình mà chỉ đế vương mới có, người trong thiên hạ ở trong mắt hắn chẳng qua chỉ là cỏ cây!

Mặc dù đây là mẹ ruột của hắn!

Hắn cầm thanh đao, nghiêm nghị nói: “Xã tắc nguy nan, lần này thiệt thòi cho mẫu hậu rồi. Chỉ là chuyện năm đó, đúng là không có liên quan đến nhi thần, là do mẫu hậu ra quyết định, mạnh mẽ lấy tính mạng của Yến thị ra uy hiếp Định Phi thế tử nhỏ tuổi phải gánh thay trẫm! Trẫm năm đó không biết thế sự, những năm gần đây mỗi khi nhớ lại chuyện này đều trằn trọc, tự suy ngẫm lại bản thân mình! Bây giờ hắn đã trở lại, cũng nên là lúc mẫu hậu phải hoàn toàn ăn năn!”

Bản thân Tạ Nguy không tự đề cập tới, nhưng Thẩm Lang chờ mấy người ngươi một lời ta một ngữ, nhưng thật ra lần lượt phơi bày phần lớn những chuyện năm đó.

Vì thế các triều thần có thể suy đoán ra chân tướng hơn hai mươi năm trước ——

Trước nay không có cái gì mà trung quân cứu chủ, Định Phi thế tử nhỏ tuổi năm đó, không phải tự nguyện đi, mà là vì an nguy của Yến thị, bị Tiêu thái hậu ép buộc thay mận đổi đào, đi đến chỗ phản quân chịu chết!

Chẳng qua, những lời này vào trong tay Thẩm Giới, đều là một mảnh sương mù.

Hắn căn bản không biết Thẩm Lang đang nói cái gì.

Khi mắt thấy Thẩm Lang đâm một đao xuyên qua thân thể Tiêu thái hậu, trong đầu hắn "Ong" một tiếng, cơ hồ không thể tin được đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Giới xưa nay biết được mình là người không giống hoàng huynh, không giống mẫu hậu. Nhưng hắn ta cho rằng, huyết mạch tình thân gắn bó, bất luận như thế nào cũng không đến mức làm ra chuyện giết hại lẫn nhau!

Thậm chí mới vừa rồi khi Tạ Nguy nói ra lời đó, hắn ta đều không cho rằng những lời nói của hắn sẽ thật sự xảy ra.

Nhưng mà giờ phút này…

Hắn ta chỉ cảm thấy hoàng huynh đứng trước mắt đã biến thành một con dã thú khát máu, trong nhất thời thế mà khơi dậy chút huyết khí và dũng khí không nhiều lắm trong lòng, tiến lên đẩy hắn ra: "Ngươi làm cái gì thế?!"

Tiêu Thái hậu đã hơi thở thoi thóp.

Mấy lời nói đường hoàng của Thẩm Lang, quả thực khiến nàng cảm thấy một loại châm chọc cực kỳ!

Thẩm Giới nửa quỳ xuống ôm nàng vào trong lòng, liên tiếp gọi: "Mẫu hậu, mẫu hậu!"

Có hai hàng nước mắt rơi xuống từ đáy mắt của Tiêu thái hậu.

Lúc sắp chết, nàng thế mà cười ra tiếng một cách sầu thảm, cũng không biết là cười ông trời hoang đường, hay là cười cái gọi là thân tình của hoàng gia, lại hay là cười bản thân vừa đáng thương vừa đáng buồn: "Ha ha ha, báo ứng, báo ứng, ai cũng trốn không thoát! Ai cũng trốn không thoát ——"

Khi thanh âm ở mức cao nhất chói tai nhất, đột nhiên im bặt.

Máu nóng từ trong cổ họng trào ra khỏi miệng, nàng yếu ớt giãy giụa hai cái, rốt cuộc gục xuống.

Thẩm Giới khóc ra thành tiếng: "Mẫu hậu, mẫu hậu ——"

Nhưng hắn chỉ là một người nhu nhược.

Đã không có dũng khí chất vấn hoàng huynh người giết mẹ mình, cũng không có dũng khí báo thù Tạ Nguy người khởi xướng tất cả, chỉ có thể ôm thi thể Tiêu thái hậu, khóc lóc thảm thiết.

Ai có thể nghĩ đến, trước sau chưa đến nửa khắc, Thẩm Lang thế mà đã làm ra lựa chọn!

Các triều thần chỉ cảm thấy đáy lòng phát sợ.

Ngay cả nghĩa quân Thiên giáo một đường giết tới đều cảm thấy

không đành lòng nhìn cảnh tượng này.

Vạn Hưu Tử sửng sốt nửa ngày, nhưng mà ngay sau đó liền vỗ tay cười to, cũng không thèm quan tâm đến miệng vết thương trên bụng mình, giơ tay chỉ vào vũng máu lan ra trước điện Thái Cực, hưng phấn nói: “Thấy chưa? Hậu duệ quý tộc a! Đây là hậu duệ quý tộc ngồi cao cao ở Tử Cấm Thành a! Bọn chuột nhắt nơi phố phương cũng không làm ra được chuyện bi thảm như vậy! Hậu duệ quý tộc? Ta phi, không bằng heo chó mới đúng! Ha ha ha ha…” Hắn đang nói chuyện thế mà phỉ nhổ lên trên mặt đất.

Bộc lộ thái độ khinh miệt ra ngoài.

Chỉ có Tạ Nguy, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, dường như có chút tiếc hận: “Bị chết quá dễ dàng…”

Xung quanh yên tĩnh một lúc sau, xuất hiện một vài tiếng nghị luận.

Ánh mắt mọi người cơ hồ đều dừng trên mặt Thẩm Lang.

Trong tay hắn còn cầm thanh đao nhuốm máu, đại khái có thể đoán được mọi người đang nói gì về hắn, nhưng tính tình của vị đế sư ngày xưa trước mặt này như thế nào, mới vừa rồi đã bộc lộ ra vô cùng rõ ràng!

Nếu không làm ra lựa chọn, cả hai người đều phải chết!

Một khi đã như vậy, chi bằng hắn cho Tiêu thái hậu chết một cách sảng khoái.

Thẩm Lang nhìn về phía Tạ Nguy: “Chuyện năm đó, ngươi đã biết rồi đấy, đều là do mẫu hậu quyết định. Ngươi vốn là thư đồng của trẫm, nhưng trẫm mấy năm nay cũng không biết. Ngươi cần gì phải giấu trẫm đâu? Nếu như ngươi báo sớm cho trẫm một chút, trẫm chắc chắn chiêu cáo thiên hạ tội lỗi của mình, lấy lại công bằng cho ngươi.”

Thật đúng là người làm Hoàng đế.

Tạ Nguy nhìn hắn, bên môi hiện lên một ý cười, thế mà không trả lời, chỉ nâng tay lên chỉ: "Còn nàng thì sao?"

Ngón tay hắn lướt qua, không một ai không kinh hồn táng đảm.

Nhưng cuối cùng hầu hết mọi người đều sợ bóng sợ gió một hồi.

Ngón tay thon dài kia, cuối cùng chỉ về phía người cung trang hoa mỹ mà dung nhan lại trắng bệch ở phía sau, Tiêu Xu!

Phụ thân nàng, đệ đệ nàng, cô mẫu nàng đều đã nằm trên mặt đất…

Bây giờ, rốt cuộc đến lượt nàng!

Lúc này, không cần nhiều lời, mọi người cũng đã hiểu ra: Tạ Nguy rõ ràng muốn chém tận giết tuyệt Tiêu thị, không để lại đường sống! Phàm là ai mang họ này, đều giết hết!

Tiêu Xu khác với Tiêu thái hậu, Tiêu thái hậu là mẹ đẻ của Hoàng đế, còn nàng chẳng qua chỉ là một sủng phi của Hoàng đế mà thôi.

Với Thẩm Lang mà nói, nàng chỉ là một công cụ phát tiết dục vọng và quyền mưu.

Nàng biết, nếu Tạ Nguy muốn nàng chết hôm nay, nàng tuyệt đối sống không đến ngày mai…

Nhưng những gì đã làm trong cả đời này, chẳng qua là không chịu để người ta điều khiển.

Vì sao tranh thủ leo từng bước một lên trên, lại đổi lấy việc ngay cả cuộc đời của mình cũng không phải do bản thân quyết định?

Thẩm Lang cầm đao đi từng bước một lại gần nàng, đáy mắt Tiêu Xu chất chứa nước mắt, khi ngẩng đầu lên, không có nhìn Thẩm Lang, cũng không có nhìn Tạ Nguy, mà vào một khắc này, nhìn về phía Khương Tuyết Ninh nơi xa đang nhìn nàng!

Cái loại cảm giác hoang đường khi bị vận mệnh trêu đùa này, chưa bao giờ mãnh liệt như thế!

Trong mười chín năm đầu của cả đời ngắn ngủn này của nàng, cơ hồ là hoàn mỹ, thậm chí không mắc phải một sai lầm lớn nào; nhưng mà tất cả đều đã thay đổi, bắt đầu từ khi làm thư đồng ở Ngưỡng Chỉ Trai, nàng kiêng kị Khương Tuyết Ninh, mưu hại nàng ấy có liên quan đến vụ án ngọc như ý, lại thất thủ, kết thù từ đây.

Bây giờ, nàng ấy là người trong lòng của Tạ Nguy, mà nàng tuy thành sủng phi của Hoàng đế, nhưng còn không bằng một tù nhân!

Một bước sai, từng bước sai.

Như thế mà thôi.

Khi lưỡi đao xuyên qua thân thể, Tiêu Xu cảm giác được rét lạnh vô tận, nhưng nàng rốt cuộc thu hồi ánh mắt, nhìn về phía đế vương vô tình trước mặt, cuối cùng lại không dịu ngoan như ngày xưa, nói gần như là nguyền rủa: “Ngươi cho rằng ngươi có thể trốn được sao?”

Thẩm Lang vốn dĩ không để bụng chuyện sống chết của nữ nhân này.

Nghe thấy lời nói ác độc như thế phát ra từ miệng nàng, lửa giận trong lòng bùng lên, thế mà rút đao ra, lại chém một đao trên cổ họng nàng, khiến nàng rốt cuộc không phát ra được âm thanh nào nữa, cứ thế ngã xuống.

Đến tận bây giờ, vài người quan trọng nhất của Tiêu thị nhất tộc, cơ hồ đã chết sạch sẽ.

Khương Tuyết Ninh nhớ rõ, đời trước hình như cũng là như thế, tuy rằng cách chết không giống, nhưng kết cục tựa hồ cũng không khác biệt lắm.

Nàng và Tiêu Xu tranh đấu nhiều năm như vậy.

Nhưng kỳ thật ai cũng không thắng nổi ai.

Tiêu Xu chết dưới đao của phản quân, Tiêu thị nhất tộc cũng bị Tạ Nguy giết hết; mà nàng kéo dài hơi tàn không được bao lâu, cũng tự sát trong cung Khôn Ninh…

Chẳng qua một đời này, nàng từ bỏ nóng vội, mà Tiêu Xu lại đi trên con đường còn quanh co hơn đời trước…

Khi nhìn thấy Tiêu Xu ngã xuống, nàng nói không nên lời cảm giác trong lòng mình. Chỉ cảm thấy hình như cũng không có gì sai.

Nhân quả báo ứng, rốt cuộc cũng không bỏ qua cho ai.

Nhất thời, đứng ở trước mắt mọi người, không chỉ có một mình Tạ Nguy là ác ma, người còn giống ma quỷ hơn so với hắn, rõ ràng là đế vương vốn ngồi cao trên điện Kim Loan kia!

Thẩm Lang nói: “Trẫm có thể hạ lệnh, san bằng Tiêu thị, tuyệt đối không buông tha!”

Tạ Nguy chỉ khoanh tay cười nói: “Không cần lá mặt lá trái với ta, xem thử người ngươi đang chờ có đến hay không đi, sắp đến giờ rồi, phải không?’

Lúc trước Thẩm Lang đã cảm thấy hắn biết gì đó, bây giờ nghe hắn nói rõ ràng như vậy, trong lòng có ba phần luống cuống.

Giết Tiêu thái hậu, giết Tiêu Xu, hắn đều không cảm thấy có cái gì.

Chỉ cần Tạ Nguy không lập tức xuống tay với hắn, chưa chắc không có cơ hội xoay chuyển tình thế. Vì thế hắn nhẫn nhục xấu hổ, trái lại nói những lời nịnh nọt Tạ Nguy, nhưng ai ngờ Tạ Nguy cũng biết ý đồ của hắn!

Trong nhất thời, Thẩm Lang cơ hồ cho rằng đối phương lập tức sẽ ra tay với mình.

Nhưng cũng vào một khắc này ——

Thanh âm mà mọi người từng nghe khi quân Hân Châu đến lúc trước, lại một lần nữa vang lên ở nơi xa trong cung đình, từ góc Đông Bắc cửa Thuận Trinh một đường tới gần điện Thái Cực.

Không có cờ xí, cũng không nhìn ra lai lịch.

Hết binh sĩ này đến binh sĩ khác đều chỉ mặc áo giáp màu đen, tướng mạo nghiêm túc, tiến lên cực nhanh, chỉ là có thể thấy phải hơn vạn người, không biết có bao nhiêu người canh giữ bên ngoài cung không thể đi vào.

Mà đội quân này, vây quanh một người ở trung tâm, rõ ràng là một nữ tử.

Nàng mặc cung trang tím đậm, nhưng trên mặt không trang điểm, vết sẹo nơi khóe mắt cùng với gương mặt của nàng cơ hồ được mọi người chú ý trước tiên.

Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Nàng gọi một tiếng: “Điện hạ!”

Nhưng mà khi sắp sửa đi ra đón, một bàn tay từ bên cạnh lại dùng sức giữ nàng lại.

Khương Tuyết Ninh quay đầu, lại là Yến Lâm.

Hắn không cho nàng tiến lên, đáy mắt hiện lên một tia u ám, chỉ thấp giọng hỏi: “Còn nhớ rõ ta trước kia nói với ngươi cái gì không?”

Chương 245: Cho hắn toàn thây

Trước kia?

Trước kia lời hắn nói với nàng thật sự là quá nhiều, Khương Tuyết Ninh nghĩ không ra, rốt cuộc là một câu nào, vì thế chỉ có thể mờ mịt mà nhìn nàng ấy.

Nhưng Yến Lâm chỉ cười cười, cũng không nhiều lời nữa.

Chỉ một lúc trì hoãn, đội quân chưa từng có ai gặp qua đã đi tới gần, dễ như trở bàn tay giằng co với quân Hân Châu, nếu luận binh lực, thế mà chưa chắc sẽ thua!

Lữ Hiển mí mắt giật giật, nhìn về phía Tạ Nguy.

Tạ Nguy chỉ nhìn, không lên tiếng.

Nhưng mà Thẩm Lang lại mừng rỡ như điên, không còn có vẻ ép dạ cầu toàn trước mặt Tạ Nguy lúc trước, phong thái đế vương đột nhiên lại về tới trên người hắn, khiến hắn vung tay cười to: “Ta biết mà, rốt cuộc là huyết mạch hoàng tộc ta! Tuyệt đối sẽ không cô phụ một phen khổ tâm của ta!”

Trên dưới quân Hân Châu tức khắc như lâm đại địch.

Nhưng Tạ Nguy tựa hồ cũng không ngoài ý muốn.

Hắn nhìn chăm chú Thẩm Chỉ Y, chỉ cười một tiếng, nhẹ nhàng nâng tay ra hiệu cho phía sau.

Yến Lâm liếc hắn một cái, nói với toàn quân trên dưới: “Nhường đường cho công chúa điện hạ.”

Mệnh lệnh này quả thực khiến người ta không hiểu ra sao.

Nhưng mà từ biên quan đến kinh thành, một đường chinh chiến, là thống soái của bọn họ, Yến Lâm đã tạo dựng uy tín đủ để không cần giải thích một câu, tuy mọi người có hoang mang, cũng vẫn nhanh chóng thối lui như thủy triều.

Trước điện Thái Cực vốn bị vây như cái thùng sắt, đã nhường ra một con đường.

Thẩm Chỉ Y nhìn về phía Tạ Nguy, cũng thấy Khương Tuyết Ninh trong một góc mang theo vài phần nghi hoặc mà nhìn nàng, một khắc đó, bước chân nàng có một lát tạm dừng, sau đó liền rũ mi mắt, thế mà không có chút sợ hãi nào, dẫn theo một đội binh sĩ giáp đen, giống như một mũi tên nhọn, đi qua đội quân Hân Châu.

Viện binh đã tới, Thẩm Lang còn có cái gì mà sợ hãi?

Đây đều là hậu chiêu mà tiên hoàng để lại sau khi gặp phải chuyện Bình Nam Vương mưu nghịch, để phòng ngừa chuyện làm phản xảy ra một lần nữa!

Dùng tư khố của Hoàng đế, bí mật nuôi dưỡng quân binh tại ranh giới giữa hai vùng Trực Lệ, Thiên Tân!

Nhiều thế hệ chỉ nghe lệnh hoàng tộc, không phải huyết mạch hoàng tộc cầm binh phù đều không thể điều khiển!

Hắn chỉ cảm thấy đã nắm chắc thắng lợi, ngược lại cảm thấy muội muội mà khi xưa mình khinh thường, trước nay chưa từng thuận mắt như thế, vì thế cười lạnh nói với Tạ Nguy: “Ngươi cho rằng trẫm thật sự sẽ giơ tay chịu trói sao? Khi biết được Hân Châu sinh biến, trẫm đã có lòng trù tính, sai Chu Dần Chi đưa nửa cái binh phù cho Lạc

Dương. Ba ngày trước, trẫm lại chọn trái chọn phải trong số rất nhiều triều thần, phái Trương Già đưa đi nửa cái binh phù còn lại. Chu Dần Chi xảo trá, trẫm hứa lấy lãi nặng; Trương Già thanh chính, trẫm biết lấy đại nghĩa. Hai người bọn họ tuyệt đối có thể giữ bí mật, còn có thể hoàn thành hai việc này dưới mí mắt của ngươi!"

Trương Già thanh chính, giữ bí mật?

Nửa câu đầu Tạ Nguy đồng ý, nhưng mà nửa đoạn sau sao…

Hắn nhớ tới ngày ấy vị Hình Bộ thị lang này cũng không che giấu chút nào mà bằng phẳng nói rõ cho mình ý đồ đến, xoay mình cười một tiếng, thế mà nhìn thoáng qua Khương Tuyết Ninh.

Thẩm Lang căn bản không biết chút gì về chuyện này, khi ánh mắt quét qua thi thể nằm trên mặt đất kia, vẻ khuất nhục liền hiện lên ở trong mắt hắn, khiến cho cả khuôn mặt hắn đều trở nên vặn vẹo.

Lập tức liền hạ lệnh.

Hắn chỉ đao vào Tạ Nguy, cất cao giọng nói: "Thiên giáo và quân Hân Châu hợp mưu phản loạn, các ngươi nhanh chóng bắt lấy thủ lĩnh phản tặc, vì trẫm bình loạn thảo nghịch!"

Trước điện Thái Cực vốn có không ít binh sĩ.

Hoàng đế vừa nói viện binh tới, tất cả mọi người đều trở nên phấn chấn.

Cơ hồ khi Thẩm Lang vừa ra lệnh một tiếng, bọn họ đã cầm lên đao thương, liều chết xung phong về phía trước!

Quân Hân Châu và Thiên giáo bên này thậm chí theo bản năng cho rằng tình thế không tốt, sớm đã như một mũi tên bị kéo trên dây cung, chạm vào là nổ ngay!

Những người cầm đao kiếm tức sùi bọt mép.

Cung tiễn thủ phía sau đã bắn mấy ngàn mũi tên lông vũ bay nhanh như mưa!

Chút binh lực của điện Thái Cực này làm sao có thể so sánh với quân Hân Châu?

Huống chi đối phương chiếm cứ lợi thế về cung tiễn.

Trong một khoảnh khắc, phía sau Thẩm Lang đã ngã xuống một loạt, trên mặt hắn bỗng nhiên xuất hiện một tia kinh ngạc khó có thể tin ——

Bởi vì, lúc hắn ra lệnh một tiếng, Thẩm Chỉ Y đứng ở phía trên bậc thang, thế mà chỉ nhắm hai mắt lại, không nhúc nhích!

Thẩm Lang khó hiểu: “Lạc Dương, ngươi đang đợi cái gì?!”

Một dự cảm xấu trỗi dậy.

Hắn nổi trận lôi đình, gân cổ lên mắng chửi đội quân giáp đen cũng không nhúc nhích phía sau Thẩm Chỉ Y: “Các ngươi, đều là thùng cơm sao?! Trẫm bảo các ngươi thảo nghịch!”

Trên mặt những binh sĩ giáp đen đó cũng không phải không có vẻ do dự, chỉ là Thẩm Lang mới vừa giết người thân của mình, lại có thái độ điên cuồng như vậy, quả thực khiến da đầu người ta tê dại.

Ánh mắt bọn họ đều nhìn về phía Thẩm Chỉ Y.

Thẩm Chỉ Y trước sau không phát lệnh, bọn họ đều chịu bị mắng chửi, vẫn không nhúc nhích, không hề lên tiếng!

Tạ Nguy thờ ơ lạnh nhạt, rất có hứng thú.

Thẩm Lang rốt cuộc ý thức được không đúng, hắn thay đổi xưng hô: "Chỉ Y, ngươi muốn làm cái gì?"

Thẩm Chỉ Y thấy thi thể trên mặt đất.

Mà huynh trưởng nàng, trên tay cầm một thanh đao nhuốm máu.

Không khó đoán ra, nơi này mới vừa rồi đến tột cùng đã xảy ra cái gì.

Cho dù là ngày đi hòa thân, nàng cũng chưa bao giờ từng có tuyệt vọng và thất vọng như vậy: "Còn ngươi đã làm cái gì?"

Thẩm Lang nói: "Là trẫm sai người giao binh phù cho ngươi! Trên người ngươi chảy huyết mạch hoàng thất, nên gánh vác chức trách của mình! Chẳng lẽ ngươi muốn thấy giang sơn này vô duyên vô cớ rơi vào trong tay người ngoài sao?"

Thẩm Chỉ Y cười lạnh: "Ta chẳng lẽ không gánh vác sao?!"

Khi nàng ở trong cung, tuy rằng được nuông chiều, nhưng cho tới bây giờ cũng coi như là ngoan ngoãn.

Nàng đột nhiên hỏi lại, cơ hồ khiến Thẩm Lang sửng sốt.

Sắc mặt hắn xanh mét: "Ngươi có ý gì?"

Thẩm Chỉ Y có chút bi ai mà nhìn hắn: "Ngươi tàn hại trung lương, biên quan rung chuyển, nhưng người đến Thát Đát hòa thân, là ta! Trên người ngươi tất nhiên chảy huyết mạch hoàng thất, thậm chí ngồi cao trên ngôi cửu ngũ chí tôn, nhưng có việc nào ngươi làm mà xứng đáng với thân phận của mình? Làm chủ thiên hạ, thống trị vạn dân, ngươi mà cũng xứng sao?"

Thay đổi.

Hoàng muội này thay đổi rồi.

Thẩm Lang rốt cuộc hậu tri hậu giác ý thức được: Những chuyện đã làm trước kia, có lẽ đều không đủ để khiến cho hắn vạn kiếp bất phục, nhưng một chuyện trước mắt này, có lẽ sẽ chôn vùi toàn bộ mọi thứ mà hắn đã trù tính!

Hắn nói: “Ngươi có biết mình đang nói cái gì không?”

Thẩm Chỉ Y lớn tiếng nói: “Ta biết!”

Thẩm Lang hai mắt đỏ đậm: “Ta bảo Chu Dần Chi và Trương Già nói với ngươi, ngươi đều đã quên sao?”

Thẩm Chỉ Y nói: “Đúng là bởi vì ta không quên, cho nên hôm nay mới tới!”

Tạ Nguy ở bên cạnh nghe xong một lúc lâu sau, đột nhiên cảm thấy hoàng thất bọn họ, cũng có một chút thú vị.

Thẩm Giới cũng không biết hai người bọn họ rốt cuộc đang tranh luận cái gì, thi thể Tiêu thái hậu và Tiêu Xu đều đã trở nên lạnh băng.

Mũi tên mới vừa rồi thậm chí cắm xuống bên cạnh hắn.

Ai cũng không chú ý đến hắn, chỉ có Phương Diệu bên cạnh đám người sốt ruột, thừa dịp không có ai chú ý, kéo hắn sang một bên.

Thẩm Lang nhìn Thẩm Chỉ Y không nói lời nào.

Bởi vì tình huống cơ hồ còn tệ hơn cả tình huống xấu nhất mà hắn nghĩ!

Chính mình thế mà chắp tay tặng không đội quân giáp đen cho người ta!

Nhưng Thẩm Giới là kẻ vô dụng, các thân tộc khác hắn không tin

tưởng, lúc này mới nhớ tới Thẩm Chỉ Y, lúc đó nàng ở Hân Châu, hơn nữa năm đó bởi vì dứt khoát đi hòa thân nên có được dân tâm, đương nhiên sẽ cảm thấy đều là huyết mạch Thẩm thị, Thẩm Chỉ Y chắc sẽ đứng về phía hắn.

Nhưng hắn nghĩ sai rồi.

Thẩm Chỉ Y nhớ lại những lời trong thư đó, còn có vị Hình Bộ Trương đại nhân đưa tới nói, chỉ cảm thấy cả đời mình trước đây hoàn toàn do người khác sắp đặt, nhất thời lại cảm thấy buồn bã vô hạn, liền chậm rãi nói: "Ngươi sai người mang đến những lời này, đều rất đúng. Cá lớn nuốt cá bé, nếu làm thịt cá, thì không thể trách người khác làm dao thớt. Cho nên hôm nay, ta tới. Chẳng qua, không phải vì ngươi mà đến."

Thẩm Lang cắn chặt hàm răng.

Thẩm Chỉ Y nhìn hắn nói: "Ta vì chính mình mà đến."

Lúc nàng nói ra một câu này, một chút hy vọng còn lại của Thẩm Lang cũng tan biến.

Tuyệt vọng khiến con người ta điên cuồng.

Hắn siết chặt thanh đao, thế nhưng phóng tới Thẩm Chỉ Y. Nhưng mà quân Hân Châu vốn đang bao vây xung quanh khống chế cục diện, cơ hồ lập tức phản ứng lại, cũng không biết là ai nhanh chân, thế mà một chân đạp người ngã trên mặt đất!

Mấy năm nay, các phương sĩ dâng hiến cái gọi là "Tiên đan", hắn lại không ngừng dùng ngũ thạch tán, thân thể vốn được xem như không tồi sớm đã bị thuốc, kim châm cứu và sự buông thả khoét rỗng. Với sức mạnh của cú đá này, xương đùi của hắn cơ hồ bị bẻ gãy, nằm sấp trên mặt đất căn bản không bò dậy nổi.

Một khuôn mặt càng trở nên dữ tợn.

Nhưng mà tất cả tức giận đều hướng về phía Thẩm Chỉ Y: “Ngươi làm sao dám? Ngươi họ Thẩm, trên người của ngươi chảy huyết mạch hoàng tộc, ngươi làm sao dám vào lúc này bỏ đá xuống giếng?!”

Thẩm Chỉ Y rớt nước mắt, chỉ hỏi: “Ta đi hòa thân, tất nhiên là việc mà công chúa của một quốc gia như ta phải làm, là ta tự nguyện; nhưng các ngươi trước tiên làm ác, sau đó ngu ngốc, khi giam lỏng ta, buộc ta đến nơi man di biên tái ngàn dặm, có từng nghĩ tới, ta cũng họ Thẩm, trên người ta cũng chảy huyết mạch hoàng thất hay không?!”

Một câu này, rốt cuộc lộ ra một chút oán hận.

Thanh đao của Thẩm Lang rơi xuống trên mặt đất, tuy người không bò dậy nổi, lại mắng chửi không ngừng, làm gì còn tư thái kiêu ngạo một lúc trước?

Tạ Nguy đi qua, nhặt lên thanh đao nhuốm máu kia, than một tiếng nói: “Xem ra không ai có thể cứu ngươi.”

Thẩm Lang lạnh giọng kêu: “Thẩm Chỉ Y!”

Thẩm Chỉ Y nhắm mắt lại, tựa hồ đang chịu đựng cái gì, chỉ là những gì đã chứng kiến mấy năm nay, đã khiến nàng hiểu rõ, có người nên sống, có người chỉ đáng chết.

Nhưng Thẩm Lang rốt cuộc là huynh trưởng của nàng.

Giờ khắc này, nàng chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía Tạ Nguy, hạ thấp tư thế, cầu xin hắn: “Khẩn cầu tiên sinh vì tình cảm ngày xưa mà để cho hắn toàn thây đi.”

Tạ Nguy chăm chú nhìn nàng, thế mà cười một tiếng, đồng ý với nàng: “Được.”

Nhưng mà ngay sau đó, giơ tay chém xuống!

Máu tươi như thác nước bắn đỏ mắt mọi người, một cái đầu chợt rơi xuống, nhanh như chớp mà đầm đìa máu tươi lăn đến bên chân Thẩm Chỉ Y, một đôi mắt đúng lúc trợn ngược, vẻ mặt dữ tợn đáng sợ!

Khi mọi người hoàn hồn, Thẩm Lang đã đầu mình hai nơi.

Có vài văn thần không chịu nổi cảnh tượng máu me như vậy, che miệng lại cố nén sự cuồn cuộn trong dạ dày.

Thân thể Thẩm Chỉ Y cứng đờ một lát.

Khi cúi đầu thấy rõ khuôn mặt chết không nhắm mắt của Thẩm Lang, ngón tay rũ bên người, rốt cuộc vẫn nắm chặt mà run rẩy.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Tạ Nguy ——

Đây là hắn đồng ý “Cho hắn toàn thây”!

Lúc này cho dù là người trì độn nhất, đều phát hiện tình hình tựa hồ có chút không đúng rồi: Rõ ràng không phải cục diện tranh chấp đến ngươi sống ta chết, Tạ Cư An làm sao lại một hai phải tàn nhẫn quyết tuyệt đến nông nỗi như vậy?

Ngay cả Khương Tuyết Ninh cũng ngây ngẩn cả người.

Dường như có rất nhiều chuyện nàng không biết, đã và đang âm thầm xảy ra.

Chương 246: Ngọc tỷ truyền quốc

Tạ Cư An xa lạ như vậy, ai có thể liên hệ hắn với vị Tạ thiếu sư như thánh nhân trước kia?

Cho dù khuôn mặt hắn không thay đổi chút nào…

Đừng nói là quan viên trong triều, ngay cả người vô cùng quen thuộc với hắn như Lữ Hiển, cũng nhịn không được nheo mắt, bị hắn làm cho kinh sợ đến mức toàn thân ớn lạnh!

Nhưng mà hắn lại trước sau bình tĩnh như biển sâu không chút gợn sóng, tùy ý dùng một chân nhẹ nhàng đẩy thi thể không có đầu của Thẩm Lang ra xa một chút, dường như đây không phải là thiên tử cao cao tại thượng ngày xưa, mà chỉ là một đồ vật bé nhỏ không đáng kể mặc cho hắn đùa nghịch.

Tạ Nguy nhìn Thẩm Chỉ Y.

Chỉ nói: “Ngươi nói đúng, ta dối trá xảo quyệt, thận trọng từng bước, nơi nơi tính kế. Thế gian sinh linh đồ thán, thế nhân trôi dạt khắp nơi, với ta mà nói, cũng không là gì. Nhưng ta chính là như vậy, Hoàng đế muốn ta dập đầu, ta chém đầu của hắn. Ngay cả khi ta coi mạng người như cỏ rác, thiên hạ sao có thể làm khó dễ được ta?”

Thẩm Chỉ Y bi thương trong lòng, nói: “Tiên sinh năm xưa cũng từng chịu đủ đau khổ, thấy thảm cảnh của 300 nghĩa đồng. Người mất nhà, con mất cha, thế giới điêu tàn, dân chúng khóc than, thế mà không thể khiến tiên sinh động lòng trắc ẩn dù chỉ một chút hay sao?”

Tạ Nguy bình tĩnh mà trả lời nàng: “Không thể.”

Hoàng cung nguy nga này, dưới ánh hoàng hôn đẹp đẽ dần dần buông xuống, giống như nhuốm máu, toát ra một vẻ tinh tế nồng đậm, nhưng hắn cũng không thích một chút nào.

Thậm chí còn lập tức cười một tiếng.

Hắn nói: “Ta từng nghĩ, ta và Thẩm Lang, đều là thân thể phàm thai, vì sao ta phải quỳ trước hắn, còn phải vì hắn mà hy sinh thân mình? Trời sinh vạn dân, mỗi người đều là tử, vì sao chỉ có Hoàng đế mới dám xưng là thiên tử? Rõ ràng mỗi người đều là thiên tử. Nhưng ai cũng đều là cỏ rác. Vạn loại tranh chấp, cũng không lưu tình; muốn giết là giết, muốn hủy là hủy. Nếu người muốn hỏi một câu vì sao, có lẽ nên hỏi ông trời. Rốt cuộc trời sinh ra con người trên cõi đời này, chân chính bình đẳng, trước nay chỉ có ——”

Xung quanh tĩnh lặng, tất cả mọi người nhìn hắn.

Tạ Nguy mặt mày thả lỏng, nhàn nhạt nói tiếp: “Đó là chết!”

Chỉ là cái chết duy nhất qua mọi thời đại.

Có một vài người sợ chết.

Cho nên hắn hôm nay, cố ý tới đưa những người này một đoạn đường mà thôi.

Vốn dĩ thiên hạ này ngoại trừ một chữ “Chết”, thì chẳng có lý lẽ gì để nói, hắn cũng không muốn nói lý lẽ với bất kỳ kẻ nào.

Tạ Cư An giờ này khắc này, rõ ràng bình tĩnh mà lý trí, cũng không biết vì sao, sau khi mọi người nghe lời hắn nói, chỉ cảm thấy trong lòng ớn lạnh.

Thật là một người điên cuồng ——

Dù cho hắn mưu trí trác tuyệt hơn tất cả mọi người, nhưng ai lại dám để cho hắn chấp chưởng thiên hạ?

Thẩm Chỉ Y đứng yên bất động rất lâu.

Yến Lâm tựa như suy tư gì.

Trước điện Thái Cực, hai quân giằng co.

Không khí đột nhiên căng thẳng tới cực điểm, chiến sự chạm vào một cái là nổ ngay!

Nhưng mà vào lúc này, bên trong đại điện bỗng nhiên truyền ra một tiếng cười cực kỳ vui sướng: "Ha ha, Hoàng đế đã chết! Tiểu hoàng đế cũng đã chết! Ngọc tỷ truyền quốc này, cuối cùng rơi vào trong tay bổn tọa!"

Mọi người đột nhiên đều ngẩn ra một chút.

Hai bên đang giằng co thiếu chút nữa căng tới mức động thủ với đối phương, lập tức đồng thời nhìn về phía điện Thái Cực.

Không biết từ khi nào, Vạn Hưu Tử thế mà lên tới điện Kim Loan, đứng ở phía trước ngự án cao cao, trong tay nâng lên một khối ngọc tỷ truyền quốc được điêu khắc tinh xảo!

Ai cũng không chú ý hắn làm thế nào đến được đó.

Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy, miệng vết thương trên người hắn rõ ràng còn đang chảy máu, mũi tên chưa được lấy ra, nhưng hắn lại có vẻ không thèm để ý, cười đến phá lệ khoái trá, dường như đã hoàn thành được một tâm nguyện, ngay sau đó thậm chí đi đến long ỷ ở chỗ cao nhất!

Khi nhìn thấy khối ngọc tỷ kia, Khương Tuyết Ninh sững sờ trong giây lát.

Nàng đã quá quen thuộc với thứ này…

Nhưng nàng không có chú ý tới, Yến Lâm đứng ở bên cạnh nàng, cũng nhìn chăm chú vào khối ngọc tỷ này, đáy mắt thậm chí hiện lên một nỗi đau buồn không thể diễn tả nổi.

Giờ khắc này, hắn trầm mặt, thế mà xách theo kiếm, nâng bước đi vào trong điện. Vạn Hưu Tử đang muốn ngồi lên trên cái long ỷ kia.

Yến Lâm nhấc chân đá hắn ngã xuống dưới, một tay bắt lấy ngọc tỷ truyền quốc mà hắn đang ôm rất chặt, một tay kia cầm trường kiếm vung xuống, lập tức đâm một kiếm xuyên qua gáy hắn!

Vẻ mừng như điên trên mặt Vạn Hưu Tử chưa hoàn toàn biến mất.

Thậm chí tay hắn còn đang duỗi về phía long ỷ.

Nhưng Yến Lâm chỉ rút thanh trường kiếm này ra một cách vô tình, vì thế máu tươi không còn lại nhiều lắm trong thân thể hắn cũng phun tung tóe cả ra ngoài, bao phủ toàn bộ bệ long ỷ trong máu đỏ thẫm.

Biến cố bất thình lình, ai cũng không có dự đoán được.

Thậm chí rất nhiều người còn đang mờ mịt. Vì sao Yến Lâm đột nhiên động thủ?

Có triều thần thấy hắn thế mà chạm vào ngọc tỷ, không khỏi gầm lên một tiếng: “Loạn thần tặc tử, còn không mau buông ngọc tỷ truyền quốc ra?!”

Nhưng mà Yến Lâm một tay cầm trường kiếm, một tay nâng ngọc tỷ, bộ kính trang đen sẫm dường như bao trùm một tầng bóng đen dày đặc lên trên người hắn.

Hắn cản bản không quan tâm đến những người đó, thậm chí không quay đầu lại nhìn một cái.

Chỉ là nhìn về phía Tạ Nguy, lại nhìn về phía Thẩm Chỉ Y, nhưng cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Khương Tuyết Ninh.

Nàng còn không rõ nguyên do.

Đáy lòng Lữ Hiển xẹt qua một chút dự cảm không ổn, đuôi lông mày giật giật, đột nhiên ý thức được cái gì, một khuôn mặt chợt lạnh, chất vấn: "Thế tử đây là muốn làm cái gì ——"

Nhưng giọng nói của hắn mới vừa rơi xuống, đã nghe "Đinh" một tiếng!

Yến Lâm ném thanh trường kiếm ra khỏi tay, nó bị cắm xuống đất cách ba thước trước mặt hắn!

Xôn xao!

Quân Hân Châu xung quanh cơ hồ lập tức giơ lên binh khí trong tay, đồng thời nhắm ngay vào Lữ Hiển ở giữa!

Phía trước cả tòa đại điện, thế cục đột nhiên biến đổi!

Sau lưng quân Hân Châu đương nhiên có Tạ Nguy, nhưng hắn cũng không mang binh tác chiến, cho dù tính toán toàn bộ cục diện, nhưng người có thể chỉ huy quân đội lại là Yến Lâm.

Ở trong quân, hắn nói một không hai.

Cho nên giờ phút này khi kiếm của hắn rơi xuống, lưỡi đao của toàn quân cơ hồ đều giơ lên.

Lữ Hiển sởn tóc gáy. Tạ Nguy mới đầu cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng hắn cũng không phản ứng mãnh liệt như Lữ Hiển, chỉ nhìn

chăm chú vào hắn ta, tựa hồ muốn biết hắn ta đến tột cùng muốn làm cái gì.

Một khối ngọc tỷ truyền quốc vuông vức, nếu người ta dùng hay tay để cầm, vừa vặn có thể hoàn toàn cầm được.

Qua các triều đại, chỉ có Hoàng đế mới có thể có được nó.

Nhưng giờ phút này Yến Lâm lại không cúi đầu liếc mắt nhìn nó một cái, thậm chí ngay cả ánh mắt đều chưa từng rời khỏi Khương Tuyết Ninh, hắn chỉ nhẹ giọng gọi nàng: “Ninh Ninh, lại đây.”

Khương Tuyết Ninh ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt mọi người đột nhiên đều tập trung lại trên người nàng.

Một loại sợ hãi khó có thể hình dung bỗng nhiên khiến nàng khẽ run lên, nàng gần như theo bản năng mà nhìn về phía Tạ Nguy.

Tạ Nguy đột nhiên cười, chỉ nói với nàng: “Đi thôi.”

Yến Lâm tựa hồ cũng không thích lời nói của Tạ Nguy cho lắm, căn bản không đợi Khương Tuyết Ninh trả lời, liền lặp lại một lần nữa: “Ninh Ninh, lại đây!”

Khương Tuyết Ninh như rơi vào năm dặm sương mù.

Nàng chậm rãi đi qua, ngước mắt nhìn chăm chú vào Yến Lâm giờ phút này, cái loại cảm giác nói không nên lời đến tột cùng là xa lạ hay là quen thuộc này, lại một lần nữa dâng lên.

Nhưng thanh niên trước mắt, lại dùng một loại ánh mắt vô cùng nghiêm túc thậm chí gần như tham lam nhìn nàng chăm chú, dường như nhìn một cái sẽ bỏ sót cái gì, mắt đen ướt át thậm chí còn lây dính một chút nước mắt.

Hắn thế nhưng đặt ngọc tỷ truyền quốc kia vào trong tay nàng!

Khương Tuyết Ninh run rẩy, run giọng hỏi hắn: “Ngươi là ai?”

Yến Lâm như thể không nghe thấy, dùng một loại thanh âm cực nhẹ dỗ dành nàng: “Là ta sai rồi, ta không bao giờ muốn, không bao giờ cầm, đều đưa cho ngươi, được không?”

Khương Tuyết Ninh nước mắt tuôn rơi.

Một khắc này quả là đau thấu tâm can!

Nàng vĩnh viễn sẽ không quên, đời trước trước khi Thẩm Giới băng hà đã để lại di chiếu, giao ngọc tỷ truyền quốc vào trong tay nàng, để nàng chọn một con cháu thích hợp trong tông thất làm trữ quân tân nhiệm. Có lẽ cái người nhu nhược thiện lương đó, chỉ muốn để lại cho nàng một tấm bùa bảo mệnh. Lại không nghĩ tới, sau khi vào trong tay nàng, ngược lại trở thành bùa đòi mạng nàng.

Một ngày đó, bọn họ tới bức vua thoái vị.

Nàng thật sự không sống nổi nữa, mới buông bỏ ngọc tỷ này và một đạo ý chỉ đó…

Bây giờ, Yến Lâm lại nói với nàng: Đưa cho nàng…

Khương Tuyết Ninh cắn chặt khớp hàm, chỉ có như thế mới có thể khắc chế được sự run rẩy của mình, nàng gằn từng câu từng chữ hỏi hắn: “Ngươi đến tột cùng là ai?”

Hắn muốn giúp nàng lau đi nước mắt, nhưng giơ tay lại rụt trở về.

Yến Lâm giống một đứa trẻ đã làm sai chuyện, đứng ở trước mặt nàng, qua hồi lâu mới nói: “Ta cũng không biết…”

Nhưng rốt cuộc là ai thì có quan trọng không?

Không quan trọng.

Hắn rốt cuộc lại nghĩ tới kế hoạch của mình, kéo nàng đi tới trước cửa đại điện, giơ tay chỉ về phía Tạ Nguy và Thẩm Chỉ Y đứng lặng yên không nói, nói với Khương Tuyết Ninh: "Tới, bây giờ đều do ngươi chọn! Ta đứng về phía ngươi! Ngươi muốn đưa thiên hạ này cho ai, chúng ta sẽ cho người đó! Hoàng hậu có phải là người tôn quý nhất thế gian này đâu? Người chân chính đứng trên tất cả, chỉ có Hoàng đế! Nếu ngươi không muốn chọn ai, ta đây sẽ giúp ngươi, giết sạch bọn họ!"

Chương 247: Đến lượt ta dạy ngươi

Rốt cuộc là Trang Chu nằm mơ là bướm, hay là bướm nằm mơ là Trang Chu?

Lúc vừa mới bắt đầu, Yến Lâm vẫn có thể phân rõ.

Nhưng mà khi giấc mơ không ngừng đến vào đêm khuya, một đoạn ký ức khác từ đầu tới đuôi không ngừng rót vào trong đầu óc hắn, khiến hắn dần dần bắt đầu không phân biệt được. Giấc mơ và thực tế, giao hòa bên nhau, chung quy khiến người ta không thể phân biệt, cái nào mới thực sự là chính mình…

Lại hoặc là, hai người đã hòa thành một thể.

Nhưng điều duy nhất hắn có thể cảm thấy rõ ràng, là hiện tại, là lúc này, giờ phút này!

Hắn muốn nàng yêu những gì chính mình yêu, có được những gì chính mình lấy được, hoàn thành mọi tâm nguyện, chữa lành mọi vết thương…

Khương Tuyết Ninh bị hắn kéo đến phía trước đại điện rộng lớn này, lại chỉ có một cảm giác như nằm mơ.

Ngọc tỷ truyền quốc đang được ôm trên tay nàng.

Mọi người trong tầm mắt đều đổ dồn ánh mắt vào nàng.

Nếu là kiếp trước, nàng có lẽ đều phải cười ra tiếng, rốt cuộc nàng muốn mà không có được; nhưng một đời này, nàng rõ ràng không

muốn, người khác lại cố tình mạnh mẽ nhét vào trong tay nàng…

Kiếp trước kiếp này, đột nhiên đan xen một cách kỳ dị hoang đường.

Khương Tuyết Ninh hoài nghi chính mình đang nằm mơ.

Nhưng mà hình long lân được chạm khắc tinh xảo trên ngọc tỷ truyền quốc cộm trong lòng bàn tay nàng, có chút đau đớn từ từ thấm vào, không giả một chút nào.

Nhưng mà, làm sao lại có thể như vậy?

Nàng làm sao có thể chọn đâu?

Khương Tuyết Ninh nhớ rõ, đời trước mình lựa chọn một đứa trẻ năm ấy mới mười tuổi từ trong tông thất, làm trữ quân tiếp theo, nhưng chưa nâng đỡ để đăng cơ, đã bị bọn họ giết chết trên đường vào kinh thành…

Nàng làm sao dám chọn?

Ngọc tỷ được giao vào trong tay nàng mang theo một nỗi sợ hãi đang dần dần trỗi dậy, nàng lắc lắc đầu, như là sợ đánh thức một con dã thú nào đó sẽ chọn người ăn tươi nuốt sống bất kỳ lúc nào, đôi tay cầm ngọc tỷ kia, muốn đưa cho Yến Lâm.

Nàng nói: “Không, ta không dám…”

Nhưng mà Yến Lâm không duỗi tay nhận lấy, chỉ như là một tội nhân phải chịu hình, dùng một loại ánh mắt trầm mặc đến gần như cầu xin nhìn nàng.

Một tiếng cười lạnh đột nhiên từ phía trước truyền đến, Tạ Nguy dùng một đôi mắt vô cảm nhìn chăm chú vào hai người bọn họ, lại nói với Khương Tuyết Ninh: “Này không dám, kia không dám, ngươi chừng nào thì có thể lớn lên một chút?”

Khương Tuyết Ninh nhìn về phía hắn.

Tạ Nguy thế nhưng không có ý định phản đối gì, chỉ là giọng nói càng ngày càng lạnh lùng: “Hoặc là nhắm mắt lại, coi như chính mình tùy tiện chọn một đầu heo; hoặc là mở lòng, nhìn cho rõ ràng xem thứ ngươi muốn đến tột cùng là cái gì!”

Nếu nói lời nói của Yến Lâm lúc trước, chỉ làm mọi người kinh hãi nói không nên lời, một lúc lâu sau còn chưa kịp phản ứng, thì lời nói của Tạ Nguy giờ khắc này, khiến những người đó bị chấn kinh đến thất điên bát đảo, thậm chí khi được gọi trở về cũng không còn bao nhiêu thần trí. “Chuyện liên quan đến quốc gia đại sự, sao có thể coi như trò đùa như thế!”

“Chẳng lẽ muốn nữ tử nho nhỏ này tới quyết định?”

“Các ngươi đều điên rồi hay sao?!”

“Hồ nháo, quả thực hồ nháo…”

……

Có vài đại thần cao tuổi đấm ngực dậm chân, suýt nữa thì gấp đến độ ngất đi.

Mấy ngàn tàn binh của Thiên giáo bên này như rắn mất đầu, Vạn Hưu Tử đã chết, đều thập phần mờ mịt.

Nhưng bọn hắn ngó trái ngó phải ——

Cái gì mà công chúa, cái gì mà thế tử, cái gì mà Khương nhị cô nương, bọn họ đều không quen biết!

Làm sao bây giờ?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết là người nào tham sống sợ chết trước tiên thập phần chân chó mà hô một câu: “Đương nhiên là chọn Độ Quân tiên sinh của chúng ta!”

Ngay sau đó là ồn ào một trận.

Lữ Hiển lúc trước mới bị Yến Lâm ném một thanh kiếm lại đây khiến cho da đầu tê dại, chưa hoàn toàn khôi phục, lúc này nghe thấy tiếng của đám ô hợp cỏ đầu tường này, thiếu chút nữa thì phun ra một ngụm máu!

Hóa ra không có Vạn Hưu Tử, còn hy vọng đầu quân cho Tạ Nguy để giữ mạng đâu!

Chẳng qua đám người ngu xuẩn này ồn ào, thật đúng là khiến cho xung quanh đại điện xôn xao một trận.

Chưa chắc tất cả mọi người bên trong quân Hân Châu đều phục Yến Lâm, mỗi người đều có ý tưởng riêng, chỉ là bọn họ đánh giá Tạ Nguy, tựa hồ không hề có ý định phản đối Yến Lâm, nhất thời cũng không thể làm gì.

Một nhóm nghe theo hiệu lệnh của Yến Lâm, tất nhiên án binh bất động.

Đông đảo đội quân giáp đen phía sau Thẩm Chỉ Y cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy, chẳng qua bọn họ không giống những người khác, vốn do tiên hoàng trù tính thành lập để bảo vệ hoàng thất, tất nhiên không thể cho phép ngọc tỷ truyền quốc rơi vào tay người ngoài.

Cho nên giờ khắc này, vô số người thế mà rút kiếm ra!

Tất cả mũi kiếm đều nhắm thẳng vào Khương Tuyết Ninh đang ôm ngọc tỷ!

Bọn họ chỉ còn chờ Thẩm Chỉ Y ra lệnh một tiếng, sẽ liều chết xung phong đi ra ngoài, bất luận như thế nào cũng phải trước tiên lấy tính mạng của Khương Tuyết Ninh, rồi đoạt lại ngọc tỷ từ trong tay nàng.

Nhưng mà chờ tới, thế mà không phải động thủ.

Thẩm Chỉ Y thậm chí còn bình tĩnh hơn Tạ Nguy: "Buông binh khí xuống."

Vài tên tướng lãnh phía sau nàng sợ ngây người: "Điện hạ?!"

Sắc mặt Thẩm Chỉ Y lạnh đi, giọng nói cuối cùng cũng trở nên lạnh lẽo: "Ta nói buông binh khí xuống!"

"…"

Mọi người trong đội quân giáp đen đều nhất thời mờ mịt.

Nhưng thái độ của Thẩm Chỉ Y cương quyết, cho dù bọn họ không hiểu ra sao, buồn bực một lúc lâu sau, rốt cuộc vẫn mang theo chút miễn cưỡng mà thu hồi binh khí, lui về phía sau.

Thẩm Chỉ Y không nhìn Tạ Nguy, cũng không nhìn Yến Lâm, chỉ ngóng nhìn Khương Tuyết Ninh, chậm rãi cong lên khóe môi, nở một nụ cười nhạt, làm dịu đi tất cả đường nét của nàng, ngay cả vết sẹo nơi khóe mắt nhìn cũng có vẻ tràn đầy tươi sáng.

Nếu trên thế gian, chỉ có một người có thể làm nàng tin tưởng bằng cả trái tim ——

Như vậy không hề nghi ngờ, người này là Khương Tuyết Ninh.

Nàng nhẹ nhàng nói với nàng ấy: "Ninh Ninh, ngươi chọn ai, thì chính là người đó, ta cũng vĩnh viễn, đứng về phía ngươi."

Chẳng sợ nàng ấy khả năng sẽ chọn Tạ Nguy.

Nhưng chỉ cần nàng vui, Thẩm Chỉ Y nghĩ, hình như cũng không có gì to tát. Rốt cuộc làm Hoàng đế, cũng không phải thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

Trong nháy mắt này, cả triều văn võ vẫn còn lý trí, quả thực bị nổ tung đến nỗi không tìm được phương hướng, chỉ cảm thấy trên bầu trời đều bị thọc ra một cái lỗ thủng!

Một Tạ Nguy không đủ, còn có thêm một Yến Lâm!

Bây giờ thì hay rồi, ngay cả trưởng công chúa điện hạ cũng điên theo rồi!

Cuối cùng cũng có người trợn mắt há hốc mồm, té xỉu đi, dẫn tới xung quanh trở nên hỗn loạn.

Đám người Tiêu Định Phi, Phương Diệu trong một góc cơ hồ dùng một loại ánh mắt bội phục và hâm mộ nhìn Khương Tuyết Ninh, mơ hồ còn mang theo vài phần nóng bỏng, dường như đang chờ mong tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Nhưng mà trong lòng Lữ Hiển lại lộp bộp một chút.

Ánh mắt hắn đảo qua giữa ba người Tạ Nguy, Khương Tuyết Ninh, Thẩm Chỉ Y, chỉ trong chốc lát đột nhiên muốn mắng chửi.

Được nha, hóa ra là chờ ở chỗ này!

Hắn đã bảo làm sao Tạ Cư An lại điên đến mức này, còn muốn bày ra tư thế như nước với lửa, ta sống ngươi chết với Thẩm Chỉ Y!

Việc làm mới vừa rồi của Yến Lâm hiển nhiên không nằm trong dự kiến của hắn, nhưng hắn không có bất luận ngăn cản gì, đã chứng minh hành động này là có lợi cho hắn!

Tạ Cư An chờ chính là giờ này khắc này, muốn bức người ta lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan!

Nếu muốn giữa hắn và Thẩm Chỉ Y toàn vẹn cả đôi đường, liệu Khương Tuyết Ninh sẽ còn lại bao nhiêu lựa chọn?

Lữ Hiển quả thực hoài nghi chính mình đều có thể nhìn ra kết quả.

Chẳng qua trong một khắc này trái tim vẫn bị treo lên như cũ ——

Tạ Cư An thật sự có thể thắng, có thể được như ước nguyện không?

Khương Tuyết Ninh thật sự không thể hiểu nổi, làm sao tất cả bỗng nhiên lại biến thành như vậy?

Đến tột cùng là chính mình điên rồi, hay là bọn họ điên rồi?

Nâng ngọc tỷ truyền quốc này, nàng lần đầu tiên cảm thấy mình như một tên ăn mày cõng núi vàng trên lưng, không những không vui mừng, ngược lại cảm thấy mình sắp bị đè chết, một chút cũng không thở nổi.

Rõ ràng mình chẳng là cái gì cả.

Nhưng tất cả mọi người tại đây đều dõi theo nhất cử nhất động của nàng, thậm chí một ánh mắt, một cái nhìn.

Nàng trước tiên nhìn về phía Thẩm Chỉ Y, lại nhìn về phía Tạ Nguy, hồi ức liên quan đến hai người ùn ùn kéo đến.

Một người là công chúa, một người là đế sư;

Một người lòng dạ lương thiện, một người điên cuồng cố chấp;

Một người là nữ tử, một người làm phản tặc;

Một người nàng coi như tri kỷ, một người là tiên sinh của nàng;

Một người đi xa đến Thát Đát hòa thân, nhiều lần chìm nổi trở lại cung đình, một người thân thế ly kỳ tuổi nhỏ gặp nạn, nhẫn nhục gánh vác báo thù rửa hận;

Một người trên người có huyết mạch kẻ thù của người kia, một người trước đó giết người thân ruột thịt của nàng trước mặt người khác;

……

Nhưng mà sau khi tất cả đều xẹt qua, điều duy nhất lưu lại trong đầu nàng, vừa không phải là Thẩm Chỉ Y, cũng không phải Tạ Cư An. Mà là không lâu trước đây, vào chạng vạng ngày mưa hôm đó, Trương Già nhìn chăm chú nàng với nụ cười cực nhạt, nói với nàng một cách chắc chắn: “Nương nương, ngươi có thể.”

Thời gian chờ đợi, bị kéo đến vô cùng dài lâu.

Nhưng lại rất khó phân rõ, rốt cuộc là mới qua đi một khắc, hay là đã qua nửa canh giờ…

Khương Tuyết Ninh đứng trước cửa đại điện thật lâu, cuối cùng cũng di chuyển.

Nàng nhìn thoáng qua Tạ Nguy, ánh mắt đảo qua vài lần, nhưng mà chỉ nở nụ cười có chút kỳ quái với hắn, rồi xoay người đi về phía Thẩm Chỉ Y!

Yến Lâm chăm chú nhìn nàng không chớp mắt.

Trước điện có nhiều tiếng ồ lên.

Bàn tay rũ bên người của Tạ Nguy bỗng nhiên dùng sức nắm chặt.

Ngay cả Thẩm Chỉ Y cũng chỉ có thể ngây người nhìn nàng.

Khương Tuyết Ninh dừng bước ở trước người nàng ấy, nhớ tới cuộc gặp gỡ giữa mình và Thẩm Chỉ Y một đời này, là nàng đề bút vẽ một nét phấn anh đào lên trên vết sẹo mà nàng ấy vẫn luôn canh cánh trong lòng, từ đây nàng ấy đối xử tốt với nàng, nàng cũng đối xử tốt với nàng ấy.

Trên đời này làm gì còn điều gì tốt hơn thế này nữa đâu?

Nàng chỉ nở nụ cười có chút nhu hòa nói: "Kỳ thật, đón điện hạ từ Thát Đát trở về, cũng không phải là việc mà ta vui mừng nhất. Ta vui mừng nhất chính là thấy, điện hạ không còn cố tình che giấu vết thương trên mặt, ngài cuối cùng cũng chấp nhận bản thân mình. Cho dù tương lai phát sinh cái gì, ngài đỡ lập tân hoàng cũng được, ủng binh tự lập cũng thế, ở trong lòng Khương Tuyết Ninh, ngài vĩnh viễn là công chúa điện hạ yêu thế nhân vô điều kiện, để lại cho ta một lời ước hẹn trở về cố thổ."

Thẩm Chỉ Y đột nhiên rơi lệ.

Khương Tuyết Ninh lại nâng tay nàng ấy lên, đặt ngọc tỷ truyền quốc nặng trĩu kia vào trong lòng bàn tay nàng ấy.

Nàng nói: "Ta muốn tin tưởng ngài."

Lúc giọng nói của nàng rơi xuống, thân thể Tạ Nguy đứng phía sau nàng lại nhoáng cái lung lay, đầu ngón tay nắm chặt bấm thật sâu vào lòng bàn tay, hắn cơ hồ muốn bóp nát ngón tay của chính mình!

Yêu thế nhân vô điều kiện!

Hắn không phải không dự đoán được Khương Tuyết Ninh sẽ đưa ra lựa chọn như vậy, nhưng ba chữ "Yêu thế nhân" kia lại cực kỳ giống như ba chiếc đinh sắt cực dài, đóng vào trái tim hắn, lại như sóng triều bỗng nhiên dựng lên cuồn cuộn, đánh sập toàn bộ sự bình tĩnh

và cố chấp miễn cưỡng thể hiện ra trước đó!

Trong cổ họng mơ hồ có một vị máu tanh ngọt dâng lên, Tạ Cư An chưa bao giờ cảm thấy mỏi mệt như vậy, hắn không muốn tiếp tục nghe nửa câu, lập tức xoay người, phất tay áo bỏ đi.

Mặt trời ngả về tây, quần áo bay phần phật.

Nhưng mà khi hắn mới đến được bậc thang thật dài phía trước kia, một giọng nói quen thuộc vang lên ở phía sau hắn: “Tạ cư an!”

Tạ Nguy rốt cuộc ngừng bước.

Một lát sau, một bàn tay mang theo độ ấm, duỗi tới từ phía sau hắn, cầm lấy bàn tay hắn.

Khương Tuyết Ninh ngóng nhìn hắn: “Khi tới ta đã nói, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Tạ Nguy làm sao lại không biết?

Ngày đó nàng gặp Trương Già, sáng sớm hôm sau, đã nói có chuyện muốn nói với hắn.

Kiếm thư trộm tới bẩm báo cho hắn.

Nhưng mà…

Hắn chuyển mắt nhìn nàng, hầu kết nổi lên di chuyển lên xuống một trận, chỉ nói: “Ta cũng đã nói qua, ta một chút cũng không muốn nghe.”

Ở trên xe ngựa, nàng năm lần bảy lượt muốn mở miệng.

Nhưng Tạ Nguy luôn bảo nàng câm miệng.

Khi đó Khương Tuyết Ninh cho rằng, chắc là sắp đến kinh thành, sắp phải quyết chiến, người này có lẽ cần phải tĩnh tâm định thần, cho nên sau khi không nói được lời nào, nàng không quấy rầy nữa, chỉ nghĩ hai ngày sau lại nói cũng không muộn.

Nhưng mà giờ phút này nhìn bộ dáng của người này, nàng còn có cái gì không rõ?

Người này sống thật khổ sở biết bao.

Nàng suýt nữa nghẹn ngào, lại không buông hắn ra, chỉ duỗi tay đi lấy thanh đao mà tay phải của hắn vẫn luôn nắm chặt không buông, giống như hắn dỗ dành mình trong sơn động lúc trước, nhẹ giọng nói: "Buông đao xuống đi. Ta ở chỗ này, ta sẽ không đi."

Trong lòng Tạ Nguy tràn đầy sự thù địch sâu nặng.

Hắn vốn không muốn buông ra.

Nhưng lại sợ thanh đao này làm tay Khương Tuyết Ninh bị thương, cho nên rốt cuộc vẫn từ từ buông ra.

Nàng ném đao xuống dưới bậc thang.

Xung quanh điện Thái Cực tụ tập mấy vạn người, không biết vì sao, bỗng nhiên im ắng.

Một khối ngọc tỷ truyền quốc đè nặng ở trong tay, nhưng Thẩm Chỉ Y lại không nhìn nó, ngược lại nhìn về phía Khương Tuyết Ninh đang đứng rất gần Tạ Nguy, nàng hỏi: "Ninh Ninh, ngươi có biết hắn là dạng người gì không?"

Khương Tuyết Ninh nói: "Ta biết."

Người này đời trước bức chết nàng, cho dù đến tận đời này, còn nghĩ tới muốn đưa nàng cùng đi chết, tuyệt đối không phải một

người tốt, nàng làm sao lại không biết đâu?

Thậm chí có thể nói, nàng rõ ràng hơn bất luận kẻ nào. Bởi vì nàng đã thấy được một mặt chân thật nhất cũng điên cuồng nhất của hắn.

Thẩm Chỉ Y lại hỏi: "Ngươi thích hắn sao?" Khương Tuyết Ninh nghĩ nghĩ, nói: "Thích."

Trong nháy mắt này, bàn tay Tạ Nguy nhẹ nhàng run lên một chút, trong đầu dường như có tất cả hình ảnh xẹt qua, cuối cùng không còn sót lại chút gì, chỉ ngơ ngẩn nhìn nàng.

Yến Lâm đứng quá xa, không ai có thể thấy rõ vẻ mặt mơ hồ của hắn.

Thẩm Chỉ Y cũng đã lâu không nói gì.

Nàng cũng không phải hoàn toàn đồng ý với Tạ Nguy, sợ Ninh Ninh của nàng chọn sai sẽ thương tâm, nhưng lại không thể ngăn cản nàng, trăm ngàn lo lắng, cuối cùng chỉ hóa thành một câu: "Vậy ngươi có thật sự biết rõ, chính mình bây giờ đang làm cái gì không?"

Khương Tuyết Ninh cười với nàng: "Ta biết rõ."

Hơn nữa không những bây giờ biết rõ đang làm cái gì, mà còn biết tương lai muốn làm cái gì.

Cho nên bình tĩnh mà thản nhiên: "Ta muốn thành hôn với hắn."

"…"

Buổi tối ngày hôm đó, hắn đã hỏi nàng một lần, nhưng nàng không trả lời, hắn cũng không dám hỏi lại lần thứ hai.

Nhưng bây giờ nàng nói, muốn thành hôn với hắn.

Tạ Nguy đột nhiên không thể phân biệt, điều này đến tột cùng là thật, hay là mơ: Nàng chẳng lẽ không phải muốn rời khỏi hắn, đi tìm Trương Già sao?

Khương Tuyết Ninh nhìn hắn, đột nhiên phát hiện, nàng thế mà có thể hiểu được tâm tư của hắn lúc này, vì thế nhịn không được cười một tiếng: "Thật lâu trước kia, ngươi nói với ta, nếu ngươi thích một người, sẽ vĩnh viễn giấu ở trong lòng, không cho người kia biết được. Nhưng mà Tạ Cư An, nếu ngươi thật sự thích một người, sao có thể che giấu được đâu?"

Tạ Nguy không hiểu.

Khương Tuyết Ninh cũng nhìn ra hắn không hiểu: "Ngươi thật sự, thông minh tuyệt đỉnh, nhưng mà không biết thích một người."

Nói chuyện yêu đương, người này ngốc muốn chết.

Không cẩn thận một cái là lại muốn chui rúc vào sừng trâu.

Quá sợ hãi có được lại mất đi, dường như cũng cảm thấy những cái đó có được chung quy sẽ mất đi, cho nên cố chấp, cực đoan, còn cố tình không chịu yếu thế trước người khác, nói những lời này ra.

Khương Tuyết Ninh bỗng nhiên cảm thấy, người này thật sự quá giống mình kiếp trước.

Có một số cái không hiểu, cho nên đâm cho vỡ đầu chảy máu.

Nàng chớp chớp mắt, đáy mắt lấp lánh ánh nước, lại kéo tay hắn, nhón mũi chân hôn lên đôi môi mỏng hơi lạnh của hắn, thấp giọng nói: "Tạ tiên sinh, ngươi đã dạy ta đọc sách, viết chữ, đánh đàn, làm người. Nhưng từ nay về sau, đến lượt ta tới dạy ngươi, dạy ngươi làm như thế nào để thích một người, có được không?"

……

Ngày này, Tạ Cư An đến tột cùng trả lời Khương Tuyết Ninh như thế nào, cuối cùng đã trở thành một bí ẩn trong sử sách mà không ai có thể giải đáp được.

Bởi vì, tại thời điểm mọi người đều đang tập trung tinh thần lắng nghe.

Trước điện Thái Cực được hoàng hôn bao phủ, đột nhiên vang lên tiếng Lữ Chiếu Ẩn nghiến răng nghiến lợi, hận thấu xương, rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà mắng to: “Ta biết ngay mà, ta đã sớm biết mà! Tài trí mưu lược chỉ dùng để tính kế lừa gạt tiểu cô nương! Không làm, không làm! Lão tử muốn đổi nghề làm quan đi! Thật là mẹ nó tin tà mới cùng ngươi tạo phản! Mẹ kiếp tổ tông nhà ngươi!”

Chương 248: Khung cảnh triều đại mới

“Hắn mắng, sau đó thì sao?”

Tất cả trong sòng bạc đều tập trung tinh thần đến mức quên cả đặt cược, nghe đến đây, thấy hắn dừng lại, không khỏi sốt ruột, liên thanh hỏi.

Tiêu Định Phi giật giật khóe miệng, trợn trắng mắt, dùng sức gõ ngón tay trên chiếu bạc, lớn tiếng nhắc nhở dân cờ bạc “Không làm việc đàng hoàng này”: “Nói cho rõ ràng, chúng ta đây là đang đánh bạc! Các ngươi cho rằng tiểu gia là người kể chuyện dưới chân cầu sao? Lại còn “sau đó thì sao”! Sau đó nhanh chóng đặt cược cho lão tử a, thất thần làm gì?!”

Nơi này là sòng bạc lớn nhất kinh thành.

Tam giáo cửu lưu, người nào cũng có.

Hắn vốn là khách quen ở đây, còn kết giao với một đám hồ bằng cẩu hữu, chẳng qua trước khi Thiên giáo và quân Hân Châu đánh vào, lão bản sòng bạc đã sớm vì sợ chết nên thu thập vàng bạc châu báu rời khỏi kinh thành chạy nạn, mãi cho đến khi trận này kết thúc, hình như bình yên trở lại, mới dìu già dắt trẻ trở về, một lần nữa mở cửa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Tiêu Định Phi nhàn rỗi ở nhà nghẹn đến mức suýt nữa thì rụng hết cả tóc, sau khi biết được tin tức này, tới quan tâm chăm sóc trước tiên.

Sòng bạc này vì thế mà còn náo nhiệt hơn ngày xưa một chút.

Mọi người có giao tình với hắn khi cùng đi thanh lâu, nhưng cũng không thèm quan tâm đ ến hắn, mạnh mẽ bắt ép hắn nói tiếp: “Đây không phải do chỉ có ngài có mặt ở trong cung ngày đó sao? Chúng ta đừng nói xem, ngay cả ở lại kinh thành cũng không dám. Ngài nói đi, Lữ Hiển kia mắng người, sau đó thì sao?”

Tiêu định phi nhìn nhìn, thật sự không ai đặt cược.

Hắn bây giờ hận không thể trở lại nửa canh giờ trước, tát cho mình hai cái: Ai bảo ngươi không nhịn được muốn khoe khoang với người khác là ngươi biết, giờ thì hay rồi? Không có tiền đặt cược!

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể nói một cách không kiên nhẫn: “Còn có thể như thế nào? Vào lúc như thế này mà lớn tiếng làm ầm ĩ, thiếu chút nữa thì bị người ta đánh cho một trận, một chút công phu mèo cào cũng không có, giãy giụa vài ba cái đã bị người ta xách đi ra ngoài.”

Có người thổn thức: “Dám mắng vị kia, lá gan thật đúng là đủ lớn…”

Cũng có người không tin lắm: “Ngày xưa ta cũng từng đến U Hoàng quán, Lữ lão bản là người tham tiền, bên trong là gian thương, theo lý thuyết ‘hòa khí sinh tài’, chắc là không mắng chửi người như vậy đâu, ngươi chắc là bịa ra đoạn này đi?”

Tiêu Định Phi đảo mắt nghĩ nghĩ, kỳ thật trí nhớ của hắn không tốt lắm, đều đã sắp qua hai tháng, đúng là không nhớ rõ Lữ Hiển cụ thể là mắng cái gì, chỉ nhớ rõ khuôn mặt hắn trông rất căm giận như thể bị lừa gạt.

Người khác vừa nghi ngờ, hắn thật đúng là sinh ra một chút áy náy.

Nhưng năm đó rốt cuộc cũng là ăn xin từ làng trên đến xóm dưới, bị người ta đánh đập từ đầu đường đến cuối ngõ, Tiêu Định Phi cũng sẽ không thừa nhận, dăm ba câu liền muốn lừa dối cho qua đi, ra vẻ tức giận: “Các ngươi vừa muốn nghe, vừa không tin lời ta nói, làm sao lại khó hầu hạ như vậy? Ta nói hắn đã mắng chính là đã mắng,

không thích nghe thì các ngươi tìm người khác kể đi! Thật đúng là coi lão tử là người kể chuyện à?"

Nói xong làm bộ rời đi.

Đám người ở sòng bạc này làm sao có thể thật sự để hắn đi đâu?

Vội vàng kéo người lại, nói lời dỗ dành khuyên hắn trở về.

Tiêu Định Phi cũng thuận thuận lợi lợi dựa theo bậc thang mà leo xuống, sau vài lời đưa đẩy, một lần nữa về tới chiếu bạc.

Đám người này cuối cùng bắt đầu đánh bạc.

Nhưng trong lúc đánh bạc, miệng cũng không nhàn rỗi.

Rốt cuộc sau khi xảy ra chuyện Thiên giáo đánh tới kinh thành vào hai tháng trước, sớm đã truyền đến ồn ào huyên náo trong phố phường, chẳng qua chủ yếu là tin tức phóng đại hoặc chắp vá, ngày đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, mỗi người đều có cách nói khác nhau.

Có người nói Hoàng đế là giáo đầu Thiên giáo giết.

Có người nói Hoàng đế là Tạ Nguy tự tay giết. Thậm chí còn có người nói, là Lạc Dương trưởng công chúa dự mưu đoạt quyền, bị mưu hại mà chết.

Nhưng đám người ở sòng bạc này đã nghe qua, tò mò nhất không phải cái này.

Có người vẫn không nghĩ ra: "Khương gia nhị cô nương này là hồng nhan họa thủy không sai, nhưng Lữ Chiếu Ẩn tại sao lại nói là 'lừa gạt tiểu cô nương' đâu?"

Tiêu Định Phi thầm nghĩ, lão tử mà biết rõ ràng như vậy, lão tử đã là

mưu sĩ rồi, còn ngồi đây đánh bạc với các ngươi làm gì?

Hắn đang muốn tìm lời nói cho có lệ.

Lúc này một người có vẻ là thư sinh ngồi bên cạnh cười cười nói: "Lời của Định Phi thế tử, nếu như là thật, trái lại cũng không khó phỏng đoán. Tạ thái sư muốn thiên hạ này, dễ như lấy đồ trong túi; Lạc Dương trưởng công chúa lúc đó tay cầm viện binh, cũng có năng lực chiến đấu một trận. Khương nhị cô nương đã cứu trưởng công chúa, trưởng công chúa bất luận như thế nào cũng sẽ không lấy oán trả ơn mà làm tổn thương nàng, nhưng đối với Tạ thái sư thì không nhất định. Nếu Tạ thái sư nắm thiên hạ, thiên hạ có lẽ không bình yên; nếu trưởng công chúa nắm thiên hạ, Tạ thái sư chưa chắc có kết cục tốt. Cho nên Khương nhị cô nương sẽ phải lựa chọn sao? Nếu nàng thành thân với Tạ thái sư, trưởng công chúa yêu ai yêu cả đường đi, cho dù trong lòng vừa chán ghét, vừa kiêng kị Tạ thái sư, cũng nên biết trong lòng Khương nhị cô nương có người, tuyệt đối sẽ không thu sau tính sổ."

Tiêu Định Phi vừa nghe, thật đúng là cảm thấy có chút đạo lý.

Văn sĩ vừa nói chuyện này không phải ai khác, đúng là người đọc sách đậu Bảng nhãn vào kỳ thi hai năm trước, Ông Ngang, năm đó còn gây thù oán với Tiêu thị, là người tùy hứng tiêu sái, một mình đi lại trong phố phường, lại không ra vẻ hàn lâm thanh quý, nhưng thật ra có chút khác người.

Chẳng qua tiền đề cho những phỏng đoán của hắn lần này, là lời Tiêu Định Phi nói đều là sự thật.

Trên thực tế triều đình nói với bên ngoài rằng: hai người Tạ Nguy, Yến Lâm suất lĩnh quân Hân Châu đúng là cần vương chi sư, một đường đuổi theo tới kinh thành, liên thủ với Lạc Dương trưởng công chúa tiêu diệt quân vô đạo Thiên giáo, bảo vệ giang sơn, cho nên Tạ Nguy thành thái sư, Yến Lâm được phong làm Đại tướng quân, trưởng công chúa tạm thời lâm triều nhiếp chính.

Thứ như sách sử sao, kẻ thắng trận hứng lên thích viết như thế nào chẳng được.

Bá tánh bình thường vùi đầu vào mưu sinh, ai đi quan tâm mấy chuyện này?

Đám bài bạc cũng chẳng hiểu biết mấy chuyện lớn này, nhưng đối với một người đọc sách như Ông Ngang, lại đều hận không thể liếm.

Cuối cùng lúc này người ta mới nêu lên cao kiến.

Vì thế có người nhìn nhìn xung quanh, thò qua hạ giọng hỏi một câu: "Thế thì sau này, ai sẽ làm Hoàng đế nha?"

Ông Ngang ở Hàn Lâm Viện có chức quan, nghe thấy lời này, liếc mắt nhìn người nọ một cái, lại không trả lời.

Tiêu Định Phi hừ lạnh một tiếng: "Trong triều cả ngày ồn ào náo nhiệt, ai mà biết được!"

Hai tháng nay, chuyện phát sinh trong kinh thành thật sự không ít.

Tỷ như Tiêu thị nhất tộc, từ trên xuống dưới ngoại trừ hàng giả Tiêu Định Phi may mắn thoát nạn, những người mang họ "Tiêu" đều gặp xui xẻo.

Tỷ như ở bãi tha ma ngoài thành, thế mà phát hiện thi thể của quốc sư Viên Cơ hòa thượng ngày xưa, tra tới tra đi cũng không tra ra được là ai ra tay, ngược lại tra ra Viên Cơ này căn bản không phải cao tăng gì, trong tay liên lụy không ít án mạng, còn từng cưỡng dâm thê nữ nhà người ta, quả nhiên là không bằng cầm thú;

Tỷ như…

Tỷ như vị trí Hoàng đế ở Tử Cấm Thành, đã ước chừng để trống hai

tháng không ai ngồi lên, quả thực là chuyện hiếm lạ mà trong các triều đại trăm ngàn năm nay chưa từng nghe thấy.

Theo lý thuyết, Thẩm Lang chết đi, ngọc tỷ truyền quốc dừng ở trong tay trưởng công chúa, nàng nên nâng đỡ hoàng thất, đó là từ trong tông thất tìm một đứa trẻ làm ấu đế, chứ không thể để ngôi vị hoàng đế bỏ trống như vậy.

Nhưng trong triều có Tạ Cư An tọa trấn, ai dám?

Hoàng tộc có không ít người thấy một màn gió tanh mưa máu trên điện Thái Cực ngày hôm đó, bị dọa cho sợ hãi, càng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Huống chi đỉnh đầu còn có nhiếp chính trưởng công chúa, bọn họ muốn vị trí này, cũng phải hỏi nàng có đồng ý hay không.

Cho nên vẫn luôn không chọn ra một người.

Nhưng trong thiên hạ các châu phủ mỗi ngày đều có rất nhiều việc cần triều đình xử lý, lại vừa mới trải qua một hồi chiến sự, bá tánh cần phải nghỉ ngơi lấy lại sức, từ hộ tịch đến thuế má đến quân đội, không có việc nào không cần người xử lý.

Làm sao bây giờ?

Văn võ bá quan chỉ có thể ngồi xuống cùng nhau thương lượng cách làm, do một số vị phụ thần trong Nội các dẫn dắt, lại cùng với đại thần các bộ, mỗi ngày đều nghị sự trong phòng trực của Nội các, thương nghị dự thảo. Nhưng thiếu khâu Hoàng đế ngự bút phê duyệt đóng dấu như ngày xưa, sau khi quyết định sẽ đưa cho trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y xem qua, làm ra vẻ, sau đó phân phát đến các bộ tỉnh y nguyên như thế.

Vừa mới bắt đầu, các triều thần còn có chút không quen.

Nhưng chưa đầy một tháng đã phát hiện, triều đình có Hoàng đế hay

không, hình như cũng không quan trọng như bọn họ vẫn tưởng. Chính lệnh từ Trung thư tỉnh ra, không cần Hoàng đế phê chuẩn, thậm chí bởi vì không cần phải trả lời ý kiến của Hoàng đế, sáng sớm có sổ con buổi chiều là có thể trở lại các nơi hoặc là cấp dưới, nhanh hơn không biết bao nhiêu.

Hơn nữa khi có Hoàng đế, cho dù ý tưởng có tốt đến đâu, vẫn phải bị kén chọn, Hoàng đế lại luôn có sủng thần thân tín của mình, khiến người ta đều phải cố kỵ một chút.

Bây giờ thì tốt rồi, hoàn toàn không cần.

Dù cho cũng có quan chức cao thấp, nhưng không ai thực sự lấn áp ai, mặc dù rất nhanh lại phân ra một ít phe phái, nhưng mọi người đều có quyền tranh đấu, tranh luận, thật sự không xuất hiện "Sự độc đoán" gì.

Huống chi, một tháng trước, Nội các tranh chấp không thôi vì chuyện "nên trồng khoai tây hay trồng lúa ở phía bắc Tần Hoài", thế cho nên ai cũng không phục ai, sau khi túm được "Binh khí"vung tay đánh nhau, Hình Bộ và Lễ Bộ cùng nhau nghĩ ra một quyển "Sơ luật Nội các" lâm thời, đem "Dự thảo" sửa thành "Bầu chọn".

Mọi người ở Nội các đều có quyền bầu chọn.

Tất cả chính lệnh định ra đều phải bầu chọn, lệnh thông qua đưa cho Trung thư tỉnh, chuyển xuống các bộ tỉnh, nghiêm cấm Nội các "dùng binh khí đánh nhau", bao gồm các vật như thước, nghiên mực, bàn ghế, bình vại…

Hiện tại Nội các còn đánh nhau nữa hay không, Tiêu Định Phi không rõ lắm.

Nhưng hắn nghĩ, Hoàng đế sợ là treo.

Lúc vừa mới bắt đầu mấy lão vương bát đản này vẫn luôn nói cái gì

mà “Nước một ngày không thể không có chủ”, thúc giục lập một người. Nhưng khoảng một tháng trở lại đây, dần dần chẳng ai lên tiếng nữa.

Rốt cuộc bọn họ đều có thể làm xong việc, dưỡng một Hoàng đế làm tổ tông của chính mình, thì là làm sao?

Đây không phải làm cho chính minh không thoải mái sao?

Đúng lúc trưởng công chúa hình như cũng không có ý định đưa đứa con có huyết thống dị tộc của mình phù chính, bọn họ đương nhiên mở một bắt nhắm một mắt, thập phần ăn ý mà “Quên luôn” một chuyện vốn “Trọng đại còn hơn trời” như “Lập hoàng đế”.

Tiêu Định Phi không đọc bao nhiêu sách, cũng không biết chuyện này đến tột cùng có ý nghĩa gì, nhưng dù sao triều đình lăn lộn như thế nào đều không ảnh hưởng đến hắn bài bạc, ngẫm lại đều lười suy ngẫm sâu xa, lập tức mở cái chén xúc xắc trong tay mình ra, cười to một tiếng: “Thấy chưa, bốn năm sáu! Đại đại đại, tất cả chỗ tiền này đều là của ta!”

Mọi người lập tức liên tục chửi bới.

Nhưng thua chính là thua, đành phải trơ mắt nhìn hắn ôm một đống tiền trên chiếu bạc vào lòng.

Gió bấc ngoài cửa sổ lạnh lẽo, ven đường có người rao hàng hoành thánh nóng hổi.

Tiêu Định Phi nghe thấy cảm thấy có chút đói bụng, thò đầu ra ngoài cửa sổ, liền muốn gọi người bán hoành thánh dừng lại, bảo người ta bưng mấy chén đi lên. Chẳng qua khi vừa muốn mở miệng, ánh mắt vừa chuyển, bỗng nhiên sửng sốt một chút.

Thế mà thấy vị Hình Bộ Trương đại nhân kia.

Vào một ngày rất lạnh, hắn mặc thường phục, đút tay vào trong tay áo đi ngang bên đường.

Mấy đứa bé đi chân trần cầm chén vỡ ăn xin trên đường, đến trước mặt hắn. Hắn dừng lại liếc mắt nhìn mấy đứa bé này một cái, lấy từ trong ống tay áo ra hai viên bạc vụn và một ít đồng tiền lẻ không nhiều lắm, cho vào trong chén của bọn chúng.

Sau đó giơ tay chỉ phương hướng cho bọn chúng, tựa hồ nói cái gì đó.

Đám trẻ ăn mày đều lộ ra vẻ kinh hỉ, khom người với hắn, rồi cầm tay chạy về phương hướng kia.

Tiêu Định Phi biết, bởi vì khôi phục sau chiến loạn, trong thành có rất nhiều lưu dân, trời lại lạnh như vậy, cho nên Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y và Nội các đề nghị bố trí lều cháo khắp nơi, lấy từ quốc khố ra cứu tế, đồng thời cho đăng ký nhập hộ tịch ở nhiều nơi, nhằm sắp xếp cho lưu dân.

Sau khi thương nghị liền định ra chi tiết quy định thông qua bầu chọn.

Hiện tại ở thành đông có bố trí lều cháo, nha môn sẽ cho đăng ký hộ tịch và hướng dẫn ngay tại chỗ, bố trí cho những người này.

Chẳng qua vị Trương đại nhân này…

Hiện giờ đã thăng lên làm Hình Bộ thượng thư, nhưng vẫn không làm ra vẻ một chút nào.

Hắn thấy, liền nhịn không được nhớ tới hai tháng trước ——

Trong hoàng cung kinh tâm động phách một phen, cuối cùng cũng không có đao quang kiếm ảnh.

Vị tướng quân trẻ tuổi kia nhìn một hồi lâu sau, băn khoăn như ở

trong mộng, cũng không cười, chỉ xoay người đi ngược lại với đám đông, không gọi bất luận một thân binh nào, chỉ mang theo một loại suy sụp và tiêu điều cất giấu vài phần tang thương, chậm rãi đi ra khỏi cửa cung.

Khi Khương Tuyết Ninh thấy, hắn đã đi rất xa.

Nhưng mà nàng cũng không đuổi theo về phía trước, cứ từ xa mà nhìn chăm chú, đáy mắt ngưng tụ ánh sáng nhàn nhạt mơ hồ.

Tiêu Định Phi đến nay đều không thể diễn tả được cảm giác kỳ dị của mình vào thời khắc đó: Hắn cảm thấy, nàng cũng không giống như chỉ nhìn chăm chú vào người nào đó, mà càng giống như nhìn chăm chú vào quá khứ dần dần trôi đi xa…

Đội quân giáp đen và quân Hân Châu đều rút khỏi Tử Cấm Thành.

Đám phế vật Thiên giáo tất nhiên là bị bắt hết.

Tạ Nguy, Thẩm Chỉ Y và một chúng triều thần ở lại nghị sự ngay tại chỗ, những người còn lại tất nhiên là ước gì sớm rời khỏi cung đình đẫm máu này, có thể đi được là lập tức đi rồi. Hắn đương nhiên là bàn chân như bôi dầu, chạy còn nhanh hơn những người khác.

Nhưng mà khi ra khỏi cửa cung, đi vào trong phố xá, lọt vào trong tầm mắt là binh hoang mã loạn. Kinh sư phồn hoa trở thành một tòa thành trống.

Tấm biển của khách đi3m hiệu thuốc rơi trên mặt đất, vỡ nát thành mấy khối; cửa sổ điêu khắc tinh xảo của tầu lâu sở quán bị phá vỡ thành những cái lỗ lớn, vô cùng hỗn loạn, những lá cờ ngày thường phấp phới trên một vài quán rượu bị gió thổi cuốn trên mặt đường, phía trên lưu lại rất nhiều dấu chân dơ bẩn loang lổ…

Tiêu Định Phi chính tại đây vào thời điểm này thấy Trương Già.

Quán rượu phòng không nhà trống, cửa sổ mở bung ra, bàn ghế sập xệ, chén bát cũng vỡ trên mặt đất, nhưng mà bên trong một nơi hỗn độn như thế, lại cứ chừa ra một chỗ yên lặng chỉnh tề.

Một cái bàn vuông, một chén rượu gạo.

Vị Trương đại nhân kia ngồi một mình ở bên bàn, một mình chậm rãi uống một bầu rượu, ngồi một lát đứng dậy, đặt mấy đồng tiền thưởng lên trên quầy rượu bị bao phủ bởi một lớp bụi bặm hơi mỏng, sau đó mới đi ra ngoài.

Gió thổi qua trên đường phố, một người đi đường cũng không có.

Thành trì hoang vu như một mộng cảnh.

Trương Già lại vẫn bình thường như ngày xưa, đi qua một mảnh hoang vu này, chuyển đến một ngõ nhỏ yên tĩnh, nói một tiếng vào bên trong cửa "Ta đã trở về", cúi đầu đẩy cửa ra đi vào.

Kinh thành ngày đó, rõ ràng là phong vân hội tụ, nguy cơ tứ phía, thay đổi chóng mặt.

Người tiếc mạng bỏ chạy tứ tán, hoặc ẩn thân trong nhà.

Cái dạng người gì, sẽ vào một ngày như thế, tìm được một tiệm rượu không người, lặng lẽ uống một bình rượu gạo, để lại mấy đồng tiền thưởng, lại về nhà như thường lệ?

Tiêu Định Phi thực sự hoảng hốt trong chốc lát.

Bên cạnh có người gọi hắn: "Định Phi công tử, làm sao vậy, còn đánh bạc nữa hay không?"

Lúc này Tiêu Định Phi mới hoàn hồn.

Lại nhìn lên, phía trước trên được đã không thấy bóng người, cũng

không thấy đám ăn mày chạy đi, càng không thấy người bán rong gánh hàng bán hoành thánh.

Hắn quay đầu cười nói: “Vô nghĩa, tiểu gia ta hôm nay vô cùng may mắn, đương nhiên phải đánh cuộc! Lúc này không khiến cho các ngươi cởi cả quần để lại thì không thể trở về!”

Mọi người đều la ó hắn.

Hắn cũng không thèm để ý, sau khi vô cùng vui vẻ thu tiền về liền chuẩn bị đặt cược một lần nữa.

Có người đột nhiên kỳ quái hỏi: “Lại nói tiếp, nếu ngươi vốn gọi là Tiêu Định Phi thì cũng thôi đi, làm sao mà bây giờ mọi người đều biết ngươi là hàng giả, ngươi còn gọi tên này?”

Tiêu định phi ngẩn ra một chút.

Hắn là ai đâu?

Sinh ra đã không có gốc gác, đi tới nơi nào thì ở nơi ấy, ngay cả cái tên cũng là nhặt cái người khác không cần.

Sòng bạc bỗng nhiên im lặng.

Người nọ vừa mới nói, hậu tri hậu giác trở nên thấp thỏm.

Không ngờ được, ngay sau đó, Tiêu Định Phi liền gác chân lên giá sắt, không tim không phổi cà lơ phất phơ: “Bằng không thì sao? Gọi là Trương Nhị Cẩu Lý Nhị Đản à? Ngươi không thấy khó coi sao! Gọi là gì không quan trọng, có thể lừa ăn lừa uống hay không mới quan trọng! Tên ta như thế này, cô nương ở Thúy Hồng Lâu gọi lên mới dễ nghe.”

Mọi người lúc trước còn căng thẳng đột nhiên cười vang lên.

Đề tài lập tức liền biến thành ở Thúy Hồng Lâu cô nương nào tốt nhất.

Tiêu Định Phi đánh bạc đến cuối ngày mới tính toán trở về, suy nghĩ cẩn thận xem mấy ngày nữa đại mỹ nhân và họ Tạ thành hôn, mình sẽ tặng cái gì. Chẳng qua, chân trước còn chưa đi ra khỏi sòng bạc, sau lưng đã nghe thấy tiểu nhị trà lâu đối diện không biết từ nơi nào chạy về, mang theo vài phần hưng phấn mà nói với bên trong: "Tin tức trong triều vừa truyền tới, vị Khương nhị cô nương kia muốn nhập chủ Khôn Ninh cung!"

"Phốc!"

Tiêu Định Phi phun một ngụm trà ra ngoài.

Đùa cái gì vậy? Còn chưa có tin tức về người được chọn làm Hoàng đế cơ mà!

Chương 249: Nội Các

Gần tối gió bấc kèm với tuyết, sắc trời bên ngoài u ám nhưng chưa tối hẳn, mơ hồ như sơn lên cung tường màu son và ngói lưu ly màu vàng kim một tầng màu hồng nhạt, nhưng thật ra giúp cho tòa cung đình đẫm máu không lâu trước đó giấu đi vài phần thâm trầm dày nặng, dưới vầng sáng mơ màng của ánh đèn cung đình, thêm một chút bình thản yên tĩnh.

Trong phòng trực của Nội các thiêu bạc than tốt nhất.

Tiểu thái giám tới báo tin sợ tới mức run run, không dám ngẩng đầu.

Chư vị triều thần sớm đã cãi nhau ầm ĩ.

Tạ Nguy đều làm bộ như không nghe thấy không nhìn thấy, chỉ ngồi bên cửa sổ, bưng một chén trà nhỏ, nhìn tuyết trắng bay xuống từ trên trời cao sâu thẳm yên tĩnh kia, trong lòng thầm nghĩ: Thẩm Chỉ Y đây là cố ý làm khó dễ hắn, mắt thấy hôn kỳ của hắn và Ninh nhị tới gần, vội vàng cho hắn thêm ngột ngạt.

“Hồ nháo, quả thực hồ nháo, cung Khôn Ninh là nơi nào? Chưa nói đến Khương Tuyết Ninh mang họ khác, hiện giờ còn không có người được chọn làm Hoàng đế đâu, Trịnh hoàng hậu mới từ bên trong dọn ra ngoài, nàng hôm sau đã dọn vào, là có ý gì? Điều này là có ý gì?”

“Nhưng đây không phải là ý của trưởng công chúa điện hạ hay sao…”

“Không quan tâm ý của ai, bây giờ thiên hạ vô chủ, chúng ta cũng chưa nói bởi vì không có hoàng đế nên chuyển chỗ nghị sự đến Càn

Thanh cung a, có phải hay không nào? Hiện giờ chẳng qua là mời nàng giúp hoàng tộc xử lý một vài chuyện vụn vặt, Nội vụ phủ còn chưa đủ rộng rãi hay sao? Vốn tưởng rằng nàng thức thời, hôm qua mới uyển chuyển từ chối ý tốt của trưởng công chúa, làm sao hôm nay đã thay đổi ý định rồi?"

"Khụ khụ, Diêu đại nhân nói cẩn thận…"

"Nhập chủ Khôn Ninh cung, nàng là muốn làm Hoàng hậu hay sao?!"

……

Vốn mấy ngày nay đều gió êm sóng lặng, nhưng mấy hôm trước thì hay rồi, cũng không biết bắt nguồn từ ý tưởng gì, Lạc Dương trưởng công chúa Thẩm Chỉ Y bỗng nhiên nói muốn đem cung Khôn Ninh cho Khương Tuyết Ninh.

Một người khác họ, lại không phải gả cho hoàng tộc, làm sao có thể nhập chủ Khôn Ninh?

Quần thần tất nhiên đều phản đối.

Khương Tuyết Ninh kia trái lại cũng thức thời, ngày hôm trước đã uyển chuyển từ chối ý tốt của công chúa. Nhưng không ngờ tới, còn chưa đến mấy ngày, nàng đột nhiên thay đổi ý định, hôm nay âm thầm thu dọn đồ đạc dọn vào. Không những thế, những chỗ gần đó như Phụng Thần Điện và Ngưỡng Chỉ Trai cũng sai người quét dọn sạch sẽ, quả thực khiến người ta không hiểu được nàng và Thẩm Chỉ Y đến tột cùng là muốn làm cái gì.

Cãi vã ồn ào, lời nói cũng càng nói càng thái quá.

Không biết là ai trước tiên phản ứng lại đây, dùng hết sức ho khan một tiếng, làm mặt quỷ ý bảo mọi người chú ý một chút ——

Tuy rằng Tạ Cư An không rên một tiếng, nhưng người còn ngồi ở

bên cạnh đâu.

Hiện giờ trên đời này có ai không biết quan hệ giữa hắn và Khương Tuyết Ninh?

Mấy ngày nữa là thành hôn rồi.

Bọn họ trước mặt Tạ Nguy cũng dám nói này nói nọ Khương Tuyết Ninh, biểu đạt sự bất mãn, là ngại mệnh quá dài hay sao?

Quả nhiên, sau khi mọi người lục tục chú ý tới, thanh âm tranh chấp liền nhỏ dần đi.

Tạ Nguy nhẹ nhàng đặt chung trà xuống.

Vài phụ thần bỗng nhiên lộp bộp trong lòng một chút, trái tim bắt đầu treo lên.

Bây giờ không thể so với ngày xưa.

Sớm tại mấy năm trước, ai thấy Tạ Cư An mà không tán thưởng một câu "Cổ thánh hiền nhân" "Như tắm mình trong gió xuân"? Đó đúng thật là trong một vạn người cũng không chọn được một người tính tình tốt, tu dưỡng tốt, phẩm cách tốt.

Nhưng trận này…

Chư vị triều thần dường như mới quen biết người này lần đầu tiên, cơ hồ không thể tin được một người trước sau làm sao lại thay đổi lớn đến như vậy.

Trước đây nếu nghị sự, Tạ Nguy luôn nở nụ cười bên môi, thỉnh thoảng nói một câu bốn lạng mà có sức mạnh đẩy ngàn cân, ở giữa triều đình, nói có sách mách có chứng, dăm ba câu đã có thể hòa hoãn không khí đang căng thẳng, khiến mọi người trò chuyện vui vẻ với nhau.

Ngay cả khi hắn muốn thuyết phục người ta, đều khiến người ta thoải mái cả người.

Nhưng hôm nay, tuy rằng vẫn là người cũ ngồi nghị sự ở chỗ này, nhưng tác phong đã khác ngày xưa một trời một vực. Mặc kệ người khác là cãi nhau hay tranh luận, hắn đều lười nâng mí mắt lên nhìn một cái, thậm chí ngay cả lần trước Nội các túm lên nghiên mực bình vại đánh nhau, hắn cũng không có phản ứng gì, chỉ cầm một quyển kinh Phật trong tay rồi đi ra ngoài, tựa hồ ngại bọn họ quá ầm ĩ.

Nếu nơm nớp lo sợ định ra quốc sách dân kế, đưa tới trước mặt hắn, mời hắn duyệt xem, hoặc hỏi hắn có cao kiến gì.

Tạ Nguy hơn phân nửa là nhàn nhạt một câu: Tùy tiện.

Thiên hạ hưng vong, sinh tử của mọi người, hắn thật sự không thèm để ý, thậm chí hoàn toàn không để trong lòng, hơn nữa còn không thèm giả bộ.

Chẳng qua, ở đây, ba chữ "Khương Tuyết Ninh" tuyệt đối là ngoại lệ.

Mọi người còn nhớ rõ, ba ngày trước, Lạc Dương trưởng công chúa tâm huyết dâng trào, nói muốn mở trường nữ sinh ở quảng trường Đại Càn, giống như nàng đi học ở Phụng Thần Điện năm đó, mở rộng ra khắp thiên hạ, khiến cho nữ tử có thể đến trường đọc sách giống nam tử.

Từ xưa nam nữ có khác, nam tôn nữ ti.

Năm đó Thẩm Chỉ Y có thể vào học ở Phụng Thần Điện, chính là bởi vì nàng là công chúa, thân phận cao quý, nên được đối xử khác biệt mà thôi, cũng là vì năm sau nàng phải đi hòa thân, lúc ấy Thẩm Lang vì dỗ dành muội muội này vui vẻ, khiến nàng nghe lời.

Mặc dù lúc ấy đều khiến cho triều dã phê bình một trận.

Hiện giờ các lão thần ở Nội các này, sao có thể đồng ý?

Lúc ấy Diêu thái phó liền cau mày mở miệng: “Tam cương ngũ thường, phu vi thê cương, trong thời buổi loạn lạc này, nếu vị trí âm dương điên đảo, thiên hạ sẽ không biết còn loạn thành cái dạng gì. Nữ tử nhiều lắm đọc chút nữ tắc, hiểu được hiếu thuận với cha mẹ, hòa thuận với anh chị em, thành thạo việc nội trợ, có thể xử lý việc hậu viện là đủ rồi, làm sao các nàng có thể đọc được sách thánh hiền?”

Mọi người vừa định phụ họa.

Không ngờ được có một giọng nói truyền đến từ bên cạnh, thế mà nói: “Vì sao không thể đọc?”

Mọi người nghe thấy giọng nói này, trước tiên cũng chưa phản ứng lại.

Rốt cuộc mấy ngày qua Tạ Nguy cơ hồ không nói lời nào.

Nội các dự thảo hay bầu chọn, hắn đều không tham dự. Cho nên khi bọn họ theo tiếng nhìn lại, thấy Tạ Nguy buông Đạo kinh trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn bọn họ chăm chú, trên đầu mọi người cơ hồ trong nháy mắt đổ mồ hôi lạnh.

Chức quan của Diêu thái phó tuy tương đương với Tạ Nguy, nhưng chuyện hai tháng trước xảy ra, có ai còn không biết Tạ Nguy bây giờ ở trong triều có tầm ảnh hưởng rất lớn?

Hắn cũng hơi hơi căng thẳng một chút.

Nhưng chuyện này liên quan đến luân lý cương thường, trong lòng hắn không thể đồng ý chuyện mở trường nữ sinh, vì vậy hắn nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Thánh hiền có nói, nữ tử và tiểu nhân khó dưỡng. Chuyện định thiên hạ vốn nên có nam tử tới làm, âm dương

điên càn khôn đảo, quy củ do tổ tông truyền xuống, trăm triệu không thể phá bỏ! Nếu muốn mở trường nữ sinh, cô nương gia khó tránh khỏi phải xuất đầu lộ diện bên ngoài, còn ra thể thống gì!"

Đôi mắt Tạ Nguy tựa biển sâu không gợn sóng, ánh mắt chuyển sang hắn, chỉ nói: "Nếu theo như lời Diêu thái phó, tôn ti có khác, nếu như nam tử đọc sách, nữ tử không được đọc, thế thì quân vương đọc sách, thần tử không được đọc, thánh hiền đọc sách, kẻ ngu dốt không được đọc. Ta đọc sách, Diêu thái phó ngươi không được đọc?"

Mọi người nghe mà kinh hãi.

Trên mặt Diêu thái phó lúc đỏ lúc trắng, bởi vì lời này của Tạ Cư An cơ hồ là chỉ thẳng vào mũi hắn mắng, nói mình đọc sách còn hắn không xứng đọc!

Tạ Nguy lại không cảm thấy mình nói cái gì quá mức, nhàn nhạt bổ sung nói: "Nhân sinh thế gian vốn dĩ giống nhau, ngươi thích quỳ thì không ai cản ngươi, nhưng nếu người khác muốn đứng, ngươi lại sống chết ngăn cản, ngươi thì tính là thứ gì?"

Diêu thái phó tức lệch cả mũi.

Các triều thần thậm chí còn thiếu chút nữa bị hù chết.

Nhưng mà Tạ Nguy đã một lần nữa cúi đầu, nhặt Đạo kinh vừa mới buông lên tiếp tục đọc, chỉ không nóng không lạnh mà để lại một câu: "Gần đây giá quan tài trong kinh rẻ hơn rồi, Diêu thái phó tuổi đã cao, nhân cơ hội này không ngại sớm chút mua một bộ cho chính mình đi."

Đây không phải rõ ràng nguyền rủa người ta chết hay sao!

Mấy ngày liền Tạ Nguy đối với cái gì cũng chỉ hai chữ "Tùy tiện", thờ ơ với tất cả mọi chuyện trên đời này, cơ hồ đã khiến các triều thần

quên mất ngày đó trên điện Thái Cực, người này dăm ba câu đã làm chuyện đẫm máu đáng sợ thế nào.

Giờ phút này vừa nghe, đã nhớ lại tất cả.

Sắc mặt mọi người tức khắc trắng bệch, đâu còn có ai dám nói linh tinh cái gì mà "Mở trường nữ sinh không đúng", ngay cả Diêu thái phó phản bác Tạ Nguy lúc trước, trên trán đều thấm mồ hôi lạnh, trong nửa ngày nghị sự sau đó, không dám nói thêm lời nào nữa.

Mãi đến giữa trưa, Tạ Nguy đi rồi, mọi người mới như trút được gánh nặng.

Diêu thái phó lại còn không rõ mình đến tột cùng có chỗ nào đắc tội Tạ Nguy.

Cuối cùng vẫn là Lại Bộ Trần thượng thư nói một lời đánh thức hắn: "Thái phó, ngài ngẫm lại năm đó trưởng công chúa điện hạ vào học ở Phụng Thần Điện, ai là tiên sinh, những nữ học sinh đó có những ai?"

Diêu thái phó vừa nghe, tức khắc hiểu ra.

Năm đó vào Phụng Thần Điện học, tiên sinh không phải là Tạ Nguy sao?

Lúc ấy hắn có danh vọng rất cao trong sĩ lâm, thậm chí được người ta coi là "Đại nho".

Mà những học sinh đó là…

Trong đó có một vị, còn không phải là Khương Tuyết Ninh, nhị cô nương nhà Khương Bá Du, vị ở trước điện Thái Cực khiến văn võ cả triều nghẹn họng nhìn trân trối hay sao?

Hắn không khỏi nghĩ lại mà sợ, may mắn mình không nói ra lời nào còn quá mức hơn ở trước mặt Tạ Nguy.

Chuyện mở trường nữ sinh này, thậm chí trở thành cấm kỵ trong Nội các.

Đừng nhìn những chuyện triều chính khác, quần thần xắn tay áo lên làm ầm ĩ, nhưng một chuyện này lại không có ngoại lệ bảo trì im miệng không nói, cứ ly kỳ như vậy mà tùy ý công bố cho thiên hạ, vừa sang năm mới sẽ thí điểm ở kinh thành.

Mà vừa rồi…

Thẩm Chỉ Y đem cung Khôn Ninh cho Khương Tuyết Ninh, Khương Tuyết Ninh cũng thực sự có lá gan nhập chủ, đối với các phụ thần ở Nội các mà nói, thật sự rất khó tiếp thu.

Cho nên mới vừa rồi lúc làm ầm ĩ vô tình đề cập, trong lời nói đã có chút mạo phạm.

Lúc trước Nội các còn la hét ầm ĩ đến mức mặt đối mặt nói chuyện còn không nghe thấy, đột nhiên trở nên yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng châm rơi trên mặt đất.

Ánh mắt mọi người đều như có như không mà dừng trên người Tạ Nguy.

Tạ Nguy lại chỉ nhìn nước trà nhẹ nhàng đong đưa trong chén, còn có những lá trà lay động chìm nổi trong đó, nhớ tới khoảng thời gian trước, sáng sớm có tuyết đầu mùa hôm đó.

Khương Tuyết Ninh ôm hắn nói: Thích một người, là khi đối phương vui vẻ, chính mình cũng vui vẻ, mà không phải tra tấn lẫn nhau. Tạ Cư An, nếu trong lòng ngươi có cái gì không vui, đều phải nói cho ta. Ta ngốc, ngươi không nói ta không biết. Rất tốt với ta, cũng phải nói cho ta biết. Bằng không có chuyện gì, đều chỉ có mình ngươi buồn ở trong lòng, một người khác không tim không phổi, ngươi nha càng nhìn càng tức giận, thường xuyên tự hành hạ bản thân.

Hắn vẫn không hiểu. Nhiều năm qua, trong lòng hắn đều chôn giấu bí mật, từ thân thế, đến Thiên giáo, đến đủ loại mưu kế ùn ùn không dứt. Nếu trong lòng không giấu được chuyện này, sớm hay muộn sẽ hại chính mình.

Cho nên hắn đã quen làm, không quen nói.

Tạ Nguy hỏi: Ta thường làm ngươi không vui sao?

Trên mặt Khương Tuyết Ninh liền xuất hiện một vẻ khó diễn tả, tựa như thương hại, tựa như khổ sở, lại giống như mang theo một loại ôn nhu bao dung, sau đó vươn người lên, hôn khóe mắt hắn.

Nàng nói: Ta chỉ muốn ngươi buông tha chính mình.

Cánh môi nàng mềm mại ẩm ướt, dừng ở khóe mắt hắn, giống như cánh hoa lật úp mà đến, còn vương một chút sương sớm tươi mát.

Tạ Nguy ôm nàng vào lòng.

Hắn ngồi dưới cửa sổ, lại chỉ nhìn làn khói lượn lờ bay lên từ lò trầm thủy hương trên án, thật lâu không nói.

Khương Tuyết Ninh từng nói, hắn không thích người.

Khương Tuyết Ninh lại nói, có cái gì không vui phải nói cho nàng.

Khương Tuyết Ninh còn nói, muốn hắn buông tha chính mình.

Nhưng dỡ xuống phòng ngự, bộc bạch chính mình cho người khác, đối với Tạ Cư An mà nói, là một việc vô cùng nguy hiểm.

Hắn trước sau rất khó tưởng tượng.

Chỉ là mấy ngày qua, khi Ninh nhị nhìn hắn chăm chú, ánh mắt

dường như bao phủ một tầng sương mù, luôn hiện lên trong đầu hắn, làm hắn cảm thấy trái tim trong lồ ng ngực đập loạn xạ như bị ngâm trong rượu mạnh, nóng như lửa đốt, thậm chí mang theo một loại viên mãn đầy đau đớn.

Tạ Nguy đột nhiên đứng lên, nâng bước đi ra bên ngoài.

Bên ngoài phòng trực của Nội các treo rất nhiều dù.

Hắn cầm lấy một cái dù, duỗi tay căng ra.

Một vài vị phụ thần trong Nội các đều không khỏi hoảng sợ, cơ hồ theo bản năng hô một tiếng: "Tạ thiếu sư ——"

Tạ Nguy cũng không quay đầu lại, chỉ nói: "Người có họ khác nhập chủ cung Khôn Ninh, không phải rất đúng sao?"

Nói xong đã cầm dù, lập tức đi vào đêm tuyết bay lả tả, đi về hướng cung Khôn Ninh.

Chỉ chốc lát sau đã đi xa.

Chúng thần trong Nội các bất chợt nghe lời này, đều ngẩn ra, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Khôn Ninh cung có chủ, đây tính là chuyện tốt sao?

Nhưng khi vừa muốn mở miệng tỏ vẻ nghi hoặc, trong đầu có ý nghĩ chợt lóe lên, cuối cùng đã hiểu ra.

Bọn họ cảm thấy nếu cung Càn Thanh bỏ không, cung Khôn Ninh cũng nên bỏ không. Nhưng hôm nay cung Khôn Ninh bị trưởng công chúa chuyển giao cho Khương Tuyết Ninh, đây không phải thuyết minh rằng Thẩm Chỉ Y hoàn toàn không có ý định đỡ lập tân đế sao?

Bằng không tương lai lập tân đế, tân đế đại hôn, yêu cầu người ta

dọn ra ngoài, thế thì rất phiền toái, rất xấu hổ?

Bọn họ đã biết lợi ích của việc không có Hoàng đế rồi.

Ngoài sáng không nói, âm thầm đều thập phần nhất trí mà không hy vọng lại xuất hiện một Hoàng đế.

Khương Tuyết Ninh nhập chủ Khôn Ninh, cơ hồ lập tức làm suy yếu tính đặc thù của cung Khôn Ninh với tư cách là tẩm cung của hoàng cung, dẫn đến giảm đi tính đặc thù của toàn bộ hoàng cung, cũng không phải là một chuyện tốt sao?

Thật đúng là bọn họ không suy nghĩ thấu đáo a.

Chẳng qua, Tạ Cư An cũng thấy đây là một chuyện tốt sao?

Chương 250: Không ăn dấm

Bên ngoài cung Khôn Ninh, khắp nơi đều là cung nhân rất bận rộn.

Trịnh Bảo chỉ điểm bọn họ một lần nữa bố trí cung thất.

Những thứ không cần dọn ra ngoài, những thứ cần dùng thì dọn vào.

Khương Tuyết Ninh không cần phải tự mình động thủ, sau khi dặn dò vài việc, liền ngồi ở thiên điện với Phương Diệu tiến cung thăm hỏi, vừa lột vỏ quýt, vừa sưởi ấm, tiện thể tâm sự những chuyện thú vị trong kinh gần đây.

Trong điện ấm áp dễ chịu.

Phương Diệu lần thứ một trăm nhịn không được mà bắt đầu tán thưởng: "Lúc trước lần đầu thấy ngươi, ta đã biết ngươi là người có 'thế' đại vận trong người, quả nhiên là ta nói đúng? Ngươi nhìn tòa cung điện này xem, ngày xưa chính là nơi mà nữ tử của Hoàng đế ước gì được tới, bây giờ trưởng công chúa điện hạ không cần nháy mắt đã cho ngươi, không quan tâm có làm Hoàng hậu hay không, đây cũng là chủ của Khôn Ninh a."

Tuy rằng Thẩm Lang băng hà, nhưng hoàng tộc vẫn chưa tan rã, triều thần cũng không có ý định khiến hoàng tộc tan rã, cho nên Thẩm Giới vẫn là Lâm Truy Vương, Phương Diệu cũng vẫn là Lâm Truy Vương phi.

Chẳng qua ai cũng không đề cập tới chuyện "Báo thù" này.

Thảm án "300 nghĩa đồng" hơn hai mươi năm trước, thị phi đúng sai

như thế nào, ở trong lòng mọi người đều có suy nghĩ khác nhau, huống chi còn phải xem xem có bản lĩnh trả thù Tạ Nguy hay không. Thẩm Chỉ Y tay cầm trọng binh cũng không nhắc tới chuyện này, những người có mắt còn lại cũng nên nhìn ra thế cục.

Phương Diệu tất nhiên cũng không nhúng tay vào.

Tuy nàng gả cho người ta, nhưng mặt mày thần thái lại không có gì thay đổi so với hồi còn làm thư đồng ở Ngưỡng Chỉ Trai, thậm chí ở chỗ không thấy được ở góc của chiếc váy áo đoan trang, còn lén lút treo một chuỗi đồng tiền, thỉnh thoảng lặng lẽ sờ một phen.

Đôi mắt nhìn người khác cũng còn lộ ra chút lải nhải soi mói.

Chỉ là nhìn nhìn, lại nhịn không được thở dài một tiếng thật sâu: "Ai, quá đáng tiếc…"

Khương Tuyết Ninh nghe vậy, không khỏi trợn trắng mắt lên trời: Lại tới, lại tới nữa, mấy ngày nay lỗ tai nàng nghe nhiều đến mức sắp chai rồi!

Quả nhiên, ngay sau đó, Phương Diệu liền dùng một loại miệng lưỡi hận sắt không thành thép, bóp cổ tay nói: "Thật sự quá đáng tiếc! Kỳ thật cung Khôn Ninh này thì tính là cái gì a, ngươi chỉ thiếu chút nữa trở thành nữ nhân nắm cả hoàng cung trong tay a! Cơ hội rất tốt đặt ở trước mắt, thiên hạ dễ như trở bàn tay, chỉ cần lúc ấy ngươi gật đầu một cái, thiên hạ này nói không chừng sẽ đổi nữ chủ!"

Khương Tuyết Ninh không nói tiếp.

Đáy mắt Phương Diệu liền nhiều thêm một chút tiếc hận: "Đến lúc đó, nói không chừng ta có thể giống Viên Cơ hòa thượng kia, lừa ăn lừa uống, kiếm được chức quốc sư từ chỗ ngươi, chẳng phải tốt đẹp hay sao?"

Khương Tuyết Ninh bẻ một miếng quýt nhét vào trong miệng nàng,

cười rộ lên nói: “Trời vừa tối, rất thích hợp cho ngươi nằm mơ bây giờ.”

Nàng mặt một chiếc váy màu xanh nhạt.

Khi nâng tay lên, tơ lụa tốt nhất theo da thịt mềm nhẵn của nàng rơi xuống, để lộ ra cánh tay tinh tế trắng nõn, phía trên đeo một chuỗi vòng tay sáp ong trong suốt, lắc nhẹ một cái sẽ lấp lánh ánh sáng nhu hòa.

Nói là “Sáp ong”, nhưng kỳ thật không phải sáp ong, mà là loại hoàng ngọc hòa điền còn quý báu hơn cả ngọc dương chi. Nhìn giống như ngọc sáp ong, nhưng giá cả thì khác xa, ngoại trừ một số ít thuộc sở hữu của cự phú trong dân gian, còn lại đều được dâng lên hoàng thất.

Phương Diệu còn nhớ rõ, trước kia Thẩm Giới đã lấy về một khối.

Lúc ấy nàng rất vui mừng, suy nghĩ xem nên đánh một khối ngọc bội nhỏ mang ở trên người, hay là làm thành đai buộc trán treo ở trên đầu, cuối cùng lưỡng lự, cũng không nỡ mang nó ra ngoài, liền dứt khoát khóa ở trong tráp.

Nhưng hôm nay nhìn Khương Tuyết Ninh, một chuỗi xinh đẹp mượt mà đeo trên cổ tay, mười hai viên hạt châu được đánh bóng nhẵn nhụi tinh xảo, uyển chuyển mềm mại, bất chợt liếc mắt một cái nhìn thoáng qua chỉ sợ sẽ tưởng là sáp ong.

Rốt cuộc nhà ai có tiền cũng không giày xéo như vậy.

Thà lấy một khối hoàng ngọc vuông vức ra làm thành một con dấu hoặc là ngọc bội còn tốt hơn, nếu muốn cắt nát mài giũa thành hạt châu, thì sẽ lãng phí rất nhiều ngọc tốt, quả thực là phí phạm của trời. Càng không cần phải nói, màu ngọc rất đồng đều, chất lượng tuyệt hảo như thế, có trời mới biết phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể hoàn thành được!

Mấy hôm trước, Phương Diệu thấy nàng đeo chiếc vòng tay này, nhìn lần đầu tiên cũng không để ý, sau đó thỉnh thoảng thoáng nhìn dưới ánh sáng, mới phát hiện thứ này lại là hoàng ngọc hòa điền, thiếu chút nữa cả kinh đến mức hét lên thành tiếng.

Vì thế mang theo vài phần cực kỳ hâm mộ mà nói, chuỗi hạt này cũng thật là đẹp.

Lúc ấy, Khương Tuyết Ninh đang bận làm chuyện khác, nên không để ý lắm mà đáp lại: "Tháng trước Tạ Cư An tiện tay đưa cho, cũng không đẹp lắm, để trong hộp gương lược dính bụi bặm hơn nửa tháng, hai ngày trước ta bị rơi vỡ mất chiếc vòng tử ngọc ban đầu, mới miễn cưỡng nhặt được rồi đeo lên chiếc vòng này."

Tiện tay cho.

Dính bụi bặm hơn nửa tháng.

Miễn cưỡng nhặt được đeo lên.

Chà, chắc là người so với người chính là như vậy đi…

Lúc ấy Phương Diệu đã không muốn nói chuyện.

Bây giờ trong lúc vô tình lại thoáng nhìn chuỗi hạt này, liền nhớ tới bực bội ngày hôm đó, lúc này nhưng thật ra thật lòng nói: "Cũng chỉ có Khương nhị cô nương mới có phúc khí này, ngày xưa chịu nhiều khổ cực, hôm nay mới có thể hưởng bao nhiêu phúc lành, sống một cuộc đời thoải mái, đổi thành người khác còn không thể chịu được mệnh cách tốt như vậy đâu."

Khương Tuyết Ninh không khỏi nhìn nàng: "Lời than thở của ngươi thật lạ quá, trong phủ có chuyện gì khiến ngươi không thoải mái sao?"

Phương Diệu và Thẩm Giới chính là một đôi hoan hỉ oan gia, không đánh không quen nhau.

Hiện giờ là đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa.

Chuyện vợ chồng son vốn cũng không cần người khác nhúng tay vào. Chẳng qua Thẩm Giới thiện lương lại mềm lòng, hậu trạch còn có một cái Khương Tuyết Huệ, tuy rằng nàng không tranh không đoạt, cuộc sống cũng có thể bình an trôi đi, nhưng kém xa so với "Thần tiên quyến lữ", cũng chỉ là chắp vá tốt hơn so với người khác một chút mà thôi.

Phương Diệu bĩu môi: "Ngươi không biết chứ, hai năm trước có đồn đãi rằng muốn lập hắn làm Hoàng thái đệ sao? Sau trận này, mỗi người trong kinh đều đang đoán tương lai ai làm Hoàng đế, có vài người không có mắt đoán là hắn. Hiện giờ trong vương phủ náo nhiệt lắm, ngoài vàng bạc tài bảo, cái gì mà yêu cơ mỹ thiếp đều đưa đến hậu viện đâu, hôm nay đi ngắm tuyết ngẫu nhiên gặp được, ngày mai tháng sau lại gặp, rảnh rỗi đều có thể làm ra chuyện này, một đoàn chướng khí mù mịt. Đêm nay ta không muốn trở về chịu tội, nếu ngươi không giữ ta lại, ta tìm điện hạ ngủ nhờ."

Nói đến nhẹ nhàng, lại không khỏi mang theo chút ghen tuông.

Phàm là động chân tình, làm sao có thể tâm bình khí hòa mà đối diện đâu?

Khương Tuyết Ninh cười rộ lên: "Ngươi đây là để ý, ăn dấm chua. Nhưng nếu hắn vô tình đối với những người này, thế thì những người đó cũng chỉ là đốt đèn cho người mù, phí công, ngươi không cần để bụng, tóm lại chỉ phiền nhất thời mà thôi."

Phương Diệu nói: "Ta biết hắn không sai, nhưng nhìn mà thấy không vui."

Mấy chuyện này, vẫn luôn không thể nói lý lẽ.

Có thể khống chế mà không giận chó đánh mèo là rất khó.

Nói không phiền lòng là giả, nàng chỉ hận không thể đuổi hết đám nữ nhân lòng dạ xấu xa kia đi, đừng có lắc lư ở trước mặt mình.

Chẳng qua ngước mắt lên nhìn Khương Tuyết Ninh, lại đột nhiên ngẩn ra một chút.

Khương Tuyết Ninh nói: “Làm sao vậy?”

Phương Diệu chớp chớp mắt: “Ngươi chưa bao giờ như vậy sao?”

Khương Tuyết Ninh không kịp phản ứng lại: “Loại nào?”

Phương Diệu ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt nghiêm túc có thêm chút tìm tòi nghiên cứu: “Giống như ta, thông tục mà nói chính là ‘ghen’. Tỷ như nữ nhân khác tới gần hắn, rõ ràng cũng không phải hắn sai, nhưng ngươi chính là không vui, nhịn không được, thậm chí còn giận lây sang hắn. Ngươi chưa từng có như vậy sao?”

Ghen?

Khương Tuyết Ninh cẩn thận hồi tưởng một chút, thật đúng là không có.

Vì thế lắc đầu.

Trên mặt Phương Diệu tức khắc thoáng qua một chút kinh dị: “Sao có thể đâu?”

Nàng nhịn không được muốn truy vấn.

Chẳng qua lúc này bên ngoài đột nhiên có người tới thông truyền, nói là Tạ thiếu sư đang đi về phía bên này.

Phương Diệu lập tức ngậm miệng, đồng thời còn có một chút chột dạ khiếp đảm không thể hiểu được, vội vàng đứng dậy nói: “Sắc trời cũng đã muộn, ta đột nhiên nhớ tới ta ở đây nói chuyện với ngươi nửa ngày, còn chưa đi thỉnh an điện hạ đâu, ta đi trước một bước đây!”

Dứt lời lòng bàn chân như bôi dầu chuồn mất.

Dáng vẻ đó nghiễm nhiên là học sinh không học tốt sợ gặp tiên sinh, có thể trốn xa thì sẽ trốn rất xa, rốt cuộc năm đó Phương Diệu cũng coi như là một học sinh không có lý tưởng ở Ngưỡng Chỉ Trai, cũng không dám bị bắt gặp.

Vì thế, khi Tạ Nguy cầm ô, từ trong tuyết bay lả tả đi tới, đã thấy Khương Tuyết Ninh trong thiên điện bẻ nửa quả quýt trong tay, dùng một ánh mắt rất là bất đắc dĩ nhìn hắn.

Một cung nữ mới tới lập tức tiến lên muốn tiếp nhận dù của hắn.

Không ngờ tới, Tạ Nguy hơi nhíu mày, chỉ coi như không nhìn thấy, tự mình nhẹ nhàng thu dù rồi đặt dựa nghiêng dưới cột trụ hành lang, sau đó mới từ bên ngoài đi vào.

Tạ Cư An không thích mượn tay người khác trong mọi việc, điểm này Khương Tuyết Ninh tập mãi thành quen, ngày xưa cũng không chú ý. Nhưng hôm nay có lẽ là thay một cung nữ mới tới, nhìn lạ mắt, nàng ngược lại chú ý tới.

Vấn đề hoang mang mới vừa rồi của Phương Diệu, bỗng nhiên thoáng xẹt qua trong đầu.

Khương Tuyết Ninh chớp chớp mắt, nhìn hắn đi đến gần mình.

Đi tới từ phòng trực của Nội các trong một ngày rất lạnh, khóe mắt đuôi lông mày của hắn vốn trong trẻo, bây giờ nhiễm thêm một chút

lạnh lẽo, ánh mắt khi nhìn người khác, đặc biệt có một loại hương vị chuyên chú thâm trầm.

Đạo bào tuyết trắng, không dính bụi trần.

Từ kiếp trước đến kiếp này, nàng cơ hồ đã quen với bộ dáng trích tiên không dính khói lửa phàm tục này của Tạ Nguy, giống như ngoại trừ chính mình cả gan làm loạn ở kiếp trước, cũng chưa từng nghe nói có nữ nhân nào nhào vào trong lòng hắn, hình như người này trời sinh không gần nữ sắc, người khác trời sinh cũng không trêu chọc hắn vậy.

Ngẫm lại thì sao có thể đâu?

Tạ Cư An quyền cao chức trọng, lại trời sinh có bộ dáng tuấn tú như vậy, cho dù không có mưu trí tài hoa đầy mình, cũng không biết là đối tượng kết đôi của biết bao nhiêu khuê nữ, trên đời này cô nương muốn có chút gì đó với hắn, căn bản không cần nghĩ cũng biết là không ít. Nhưng bản thân mình chưa từng nghe nói qua bao giờ.

Thậm chí chưa từng gặp qua.

Đương nhiên cũng sẽ không gặp phiền nhiễu giống như Phương Diệu.

Bởi vì Tạ Nguy không phải Thẩm Giới.

Khương Tuyết Ninh không phải là người sẽ không ghen, ngược lại, nếu nàng làm ầm ĩ lên, thủ đoạn cũng sẽ không ít một chút nào. Nhưng từ khi ở bên Tạ Cư An, thậm chí ngay cả khi không ở bên nhau, nàng chưa từng có ý nghĩ như vậy, hơn nữa những sự nóng nảy nhỏ nhen đó cũng không bao giờ xuất hiện.

Không phải nàng thu liễm, không cần.

Mà là Tạ Cư An vô thanh vô tức, làm được quá tốt, không mang đến

cho nàng chút phiền nhiễu nào, thế cho nên bất luận là nóng nảy nhỏ nhen cũng được, bình dấm chua cũng thế, căn bản chẳng có cơ hội dùng đến.

Đôi mắt nàng có chút ươn ướt, tiến lên chủ động vòng tay qua eo hắn, hỏi: “Sao lại tới đây?”

Hắn mới từ bên ngoài tới, trên người vẫn còn hơi lạnh.

Nhưng nàng ở trong điện được sưởi vô cùng ấm áp dễ chịu, tiến vào trong lòng hắn, đã xua tan một chút lạnh lẽo đó, Tạ Nguy ôm nàng, cười một tiếng: “Nếu ta không lại đây, với bộ dáng bán mạng cho Thẩm Chỉ Y này của ngươi, còn không biết phải ở trong cung ngủ mấy ngày.”

Khương Tuyết Ninh cắn môi cười: “Ai bảo ngươi không tới đón ta?”

Nàng đã quen cãi chày cãi cối còn đúng lý hợp tình như vậy, Tạ Nguy đều quen rồi, cũng không phản bác, cầm lấy áo choàng viền lông cáo tuyết bên cạnh, bọc lại cả người nàng, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay, sau đó nói: “Chúng ta trở về đi.”

Chương 251: Giấu đao

Khương Tuyết Ninh nghe hắn nói "Trở về", lại còn dùng "Chúng ta", đáy mắt mang theo vài phần bỡn cợt, muốn hỏi lại hắn: "Trở về chỗ nào cơ?"

Tạ Nguy mím chặt môi, nhìn nàng không nói lời nào.

Khương Tuyết Ninh liền nhịn không được buồn cười.

Qua một lúc lâu sau, vành tai hắn ửng đỏ, trên mặt lại vô cùng bình tĩnh, ra vẻ đạo mạo mà hộc ra hai chữ: "Học đàn."

Nàng thiếu chút nữa lăn ra cười.

Tạ Nguy lại không có biện pháp nào đối với nàng, đơn giản một tay cầm dù, một tay vòng quanh nàng, đưa nàng rời khỏi thiên điện cung Khôn Ninh.

Trịnh Bảo cầm một danh sách trong tay tới tìm.

Không đợi hắn mở miệng, Tạ Nguy đã liếc hắn một cái, lập tức chặn miệng hắn, nhàn nhạt nói: "Không phải chuyện lớn chết người thì ngày mai tới hỏi."

Trịnh Bảo tức khắc không nói gì.

Một câu cũng không dám nói tiếp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tạ Nguy đưa người đi.

Khương Tuyết Ninh dẫm lên bậc thang đã bị phủ một lớp tuyết hơi

mỏng đi xuống dưới, chỉ cười: “Ngươi cũng quá bá đạo một chút đi, hôm nay thu xếp không xong, ngày mai còn cần bọn họ bố trí, trì hoãn không tốt lắm.”

Tạ Nguy nói: “Ngươi có ý kiến gì?”

Khương Tuyết Ninh vội vàng lắc đầu, giả bộ nói: “Tiểu nhân làm sao dám, ngài nói cái gì thì chính là cái đó.”

Tạ Nguy không đáp lại lời nàng.

Khi hai người ra khỏi cửa cung Khôn Ninh, có lẽ là hôm nay người đến người đi, dọn vào dọn ra, trong cung không có người trông nom chuyện vụn vặt, lại có một con mèo lông trắng như tuyết chậm rì rì nhảy từ trên tường cung màu đỏ thắm xuống dưới, nhưng bởi vì cả người trắng như tuyết, bất chợt vừa thấy còn rất khó phát hiện.

Khi Khương Tuyết Ninh thoáng nhìn, thiếu chút nữa dẫm lên cái đuôi của nó.

Nhưng trong nháy mắt này trong đầu nhớ tới lại là Tạ Nguy bên cạnh, bàn tay đưa ra ngoài cơ hồ theo bản năng túm chặt lấy Tạ Nguy, muốn kéo hắn về phía sau mình.

Không ngờ được, Tạ Nguy ngược lại không có phản ứng gì, chỉ rũ mắt nhìn thoáng qua.

Mắt thấy nó chặn đường không đi, liền cúi người xách cổ con mèo nhỏ này, nhẹ nhàng nhấc nó lên, sau đó đặt sang bên đường.

Khương Tuyết Ninh sửng sốt.

Nhất thời lại có một loại cảm giác mờ mịt nói không nên lời, lại mơ hồ như đoán ra cái gì.

Nàng ngơ ngẩn nhìn về phía hắn.

Tạ Nguy lại chỉ nói một tiếng “Đi thôi”, rồi kéo tay nàng đi về phía trước.

Tử Cấm Thành được tuyết bao phủ, tường cung nguy nga.

Trong lòng Khương Tuyết Ninh xúc động, bên môi cũng tràn ra ý cười, hỏi hắn: “Không sợ mèo sao?”

Tạ Nguy nói: “Mèo làm sao đáng sợ bằng người?”

Khương Tuyết Ninh trầm mặc một lát, lại thấy trong màn đêm đang dần dần buông xuống, tuyết trắng không ngừng bay lả ta, hỏi: “Thế còn tuyết thì sao?”

Tạ Nguy nói: “Cuối cùng cũng sẽ tan thôi.”

Một khắc đó, thật sự dường như là tuyết rơi đầy trời, đều rút đi sự lạnh lẽo hiu quạnh, thay vào đó lộ ra một loại uyển chuyển nhẹ nhàng hòa hoãn ôn nhu.

Đao Cầm đánh xe ngựa, chờ ở ngoài cửa cung.

Khi hai người đi ra, liền xốc màn xe đi vào.

Rồi sau đó chạy thẳng về phía phủ đệ của Tạ Nguy.

Trong lúc nhàm chán, Khương Tuyết Ninh nhịn không được lén lút thám thính tình hình bên phía Nội các từ trong miệng hắn: “Chuyện trường nữ sinh, đám cổ hủ kia, hiện tại nói như thế nào?”

Kẻ lừa đảo này, cả ngày chỉ muốn nói lời khách sáo với hắn.

Đi cửa sau thật đúng là trôi chảy.

Tạ Nguy nhắm mắt, lại cười nói: “Không nói gì.”

Khương Tuyết Ninh cho rằng hắn có ý không muốn nói cho mình, đảo mắt bắt đầu ghé sát vào, giọng nói đều mềm đi một chút: “Ta biết, hiện giờ triều đình đều là do Nội các nghị sự, chuyện nào chưa quyết định thì không truyền ra ngoài, ngươi ở trong đó đúng là không tiện nói tình hình bên trong cho ta. Nhưng hơi lộ ra một chút cũng không sao đâu, chỉ một chút, một tí ti —— tí tẹo tèo teo!”

Đang nói chuyện nàng còn bấm bấm ngón út.

So ra thì chính là một phần rất rất nhỏ.

Tạ Nguy bị tiếng kêu này của nàng làm lỗ tai đều phải đau, mắt lé nhìn nàng, sau đó đè lại bàn tay trái đặt trên người mình của nàng, để đề phòng nàng lại làm ra cái gì đó, thở dài nói: “‘Không nói gì’ ý là, trong lòng bọn họ có ý kiến, lại không dám phản đối, không phải có ý không nói cho ngươi.”

Khương Tuyết Ninh hiểu ra: “À.”

Nàng ngẫm lại định buông tay, chẳng qua đảo mắt một cái, đột nhiên lại nghĩ tới chuyện trường tư, không những không buông tay, còn ghé sát hơn một chút: “Vậy ngươi cảm thấy, sửa Phụng Thần Điện, Ngưỡng Chỉ Trai trước kia, thậm chí một vùng xung quanh cung Khôn Ninh để làm trường tư nữ sinh đầu tiên, trước nhận những quý nữ trong kinh, những người còn lại nghe tin sẽ lập tức hành động. Sau đó lại hướng đến các chỗ khác trong kinh thành, còn có thi hành ở các châu phủ khác, thế nào?

Tạ Nguy ngẫm lại, đây là cảm thấy giá trị lợi dụng của mình còn chưa hết.

Kỳ thật đối với cái gì mà nữ học, khoa cử, hắn đều không hứng thú, nhưng nếu lúc này muốn nói ra hai chữ “Tùy tiện”, một đôi mắt sáng lấp lánh của nàng nhìn hắn, khiến hắn bất luận như thế nào cũng nói không lên lời.

Vì thế ngẫm lại nói: “Khá tốt.”

Khương Tuyết Ninh được một tấc lại muốn tiến một thước: “Sau đó thì sao?”

Tạ Nguy suy xét một lát, nhìn bộ dáng nàng là thật lòng muốn thỉnh giáo, rốt cuộc không chịu nổi, kiên nhẫn dạy nàng nói: “Biện pháp là không sai. Chẳng qua, chim ưng có một đôi mắt sắc bén, vì để bay trên trời cao cũng có thể thấy rõ con mồi phía dưới; gia đình nhà nông trồng hoa màu cần tưới nước, diệt sâu bệnh, vì để thu hoạch được hàng ngàn hạt kê trong vụ thu; người đọc sách trong thiên hạ, mười năm gian khổ học tập, vì để trở nên nổi tiếng khắp thiên hạ, được phong hầu bái tướng hưởng miếu đường. Người trên thế gian đa số là không có lợi thì không dậy sớm. Muốn đẩy mạnh nữ học, xây dựng trường tư, thu nhận học sinh như thế nào, đều là phương pháp bên ngoài. Nếu có thể ta bất động mà người khác xua như xua vịt, mới là phương pháp bên trong. Trưởng công chúa muốn đẩy mạnh nữ học là một ý tưởng, nói thì dễ, nhưng các ngươi đã bao giờ nghĩ tới, học có tác dụng gì hay chưa?”

Ta bất động, mà người khác xua như xua vịt.

Đáy lòng Khương Tuyết Ninh chấn động.

Nàng chớp chớp mắt, trong đầu đột nhiên hiện lên vài ý tưởng, mơ hồ giống như đã bắt được cái gì, đột nhiên cảm thấy bừng tỉnh đại ngộ.

Tạ Nguy biết nàng còn không tính là ngốc, những việc này vẫn là nói một chút là hiểu, liền nói: “Khi lên kế hoạch cho một việc gì đó, không thể mù quáng làm việc lớn, càng là chuyện lớn, càng phải bắt đầu làm từ những việc nhỏ. Nếu có thể làm một lần là xong, thường đều là chuyện xấu. Chuyện mở trường nữ sinh, ngươi là muốn để học sinh có thể tham gia khoa cử thành tài, hay là trước tiên biết chữ cho thỏa đáng cái đã?”

Khương Tuyết Ninh nhíu mày suy tư.

Tạ Nguy hướng dẫn từng bước cho nàng: “Thiên hạ có mấy thư viện lớn như Bạch Lộc, Nhạc Lộc, học sinh ngàn dặm xa xôi cũng tới cầu học, ngươi có biết vì sao không?”

Khương Tuyết Ninh nói: “Bởi vì học thức của tiên sinh trong thư viện sâu rộng hơn.”

Tạ Nguy cười: “Không tồi.”

Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng “A” một tiếng: “Cho nên, có thể mở bao nhiêu trường tư, lại mở thành cái dạng gì, mấu chốt không phải ở chỗ có bao nhiêu học sinh có thể tới, mà ở chỗ có bao nhiêu tiên sinh có thể dạy, còn nguyện ý dạy!”

Tạ Nguy thấy nàng bắt được điểm mấu chốt, ý cười bên môi càng sâu hơn một chút, bình yên một lần nữa nhắm mắt, dựa ngồi trở lại, nói: “Mưu sự dễ, được việc khó, tham nhiều nhai không hết, nghĩ kỹ lại làm, đừng khiến cho người khác chê cười.”

Mưu sự dễ, được việc khó.

Kiếp trước Khương Tuyết Ninh luôn cảm thấy, người này kỳ tài ngút trời, làm cái gì đều thực dễ dàng, cho dù là chuyện lớn như mưu phản, cũng dường như hạ bút thành văn. Nhưng mà trên đời này đâu có gì thực sự dễ dàng?”

Đằng sau tất cả cử trọng nhược khinh, đều là biết bao nhiêu tâm huyết mà không ai biết được…

Nàng ngưng mắt nhìn hắn, rốt cuộc trong lòng có vài phần, khâm phục người này.

Chẳng qua sao…

Trong chuyện nào đó, thật sự là không thông suốt.

Khương Tuyết Ninh suy nghĩ, trong Nội các hiện giờ chính là nơi hội tụ các loại tin tức khắp thiên hạ, chuyện nàng nhập chủ cung Khôn Ninh lẽ ra cũng không nhỏ, người này sao có thể nghẹn lại không hỏi đâu?

Trở lại Tạ phủ, tràn ngập tâm trí nàng đều là ý tưởng về trường nữ sinh.

Tạ Nguy hỏi nàng: "Muốn ăn cái gì?"

Nàng thuận miệng đáp: "Làm chén hoành thánh được không?"

Tạ Nguy đưa nàng đến Bích Độc Đường, có bút có mực, để một mình nàng cúi đầu trước án nhanh chóng viết xuống cái gì đó, còn mình đi đến bếp phía sau.

Hai tháng nay, Khương Tuyết Ninh sớm đã quen thuộc với phủ đệ này của hắn, coi như nhà mình, đốt địa long, phủ kín thảm, mới tiến vào phòng đã đá giày đi, ngồi xếp bằng ở ghế thái sư mà Tạ Nguy ngày thường hay ngồi, trải giấy, đề bút ghi lại những chỉ điểm và ý tưởng vừa đoạt được trên xe ngựa.

Không chú ý một cái mà hai khắc đã qua đi.

Nàng viết trong chốc lát, ý nghĩ liền trở nên bế tắc, ngồi một lúc lâu sau, không nhịn được dạo bước đi xung quanh, bắt đầu suy xét.

Phía sau đó là một loạt Đa Bảo Cách, còn bên kia là một tường sách, có mấy chiếc tráp khảm ở trên vách, trên ngăn kéo gắn những chiếc vòng đồng hình tường vân cành trúc.

Trước đó không chú ý, tình cờ vừa ngẩng đầu, thế mà thấy một dải lụa đen mỏng được treo trong một góc.

Khương Tuyết Ninh dừng bước chân.

Ngón tay nàng quấn lên dải lụa này, vốn tưởng rằng chỉ vô tình treo lên đó, không ngờ tới thế mà được gắn vào một chiếc tráp, vì thế nắm chặt cái vòng đồng, liền mở chiếc tráp kia ra một nửa.

Lúc này đã thấy rõ thứ được buộc bằng dải lụa này, chính là một con dấu.

Bên trong còn đặt một thanh đoản đao rất quen mắt.

Phía dưới có vài tờ giấy bị đè lên, chữ viết kia xiêu xiêu vẹo vẹo, vụng về như chó cào, khiến người đã từng là nguyên chủ là nàng cũng nhịn không được mặt ửng hồng lên.

Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng cắn răng, muốn lấy ra.

Không ngờ tới có một bàn tay kịp thời duỗi ra, thế mà trước khi nàng lấy đi, đóng lại chiếc tráp vừa được mở ra này, rất chặt chẽ, rốt cuộc không nhìn thấy bên trong là cái gì.

Khương Tuyết Ninh ngẩn ra, lập tức quay đầu lại.

Quả nhiên, không biết từ khi nào Tạ Nguy đã trở lại, một cái tay khác còn đang bưng một chén hoành thánh, giờ phút này đứng ở phía sau nàng, cao hơn nàng nửa cái đầu, sắc mặt cứng ngắc nhìn nàng: “Ai cho ngươi lục lọi?”

Nhưng Khương Tuyết Ninh cũng không chột dạ một chút nào.

Nàng còn thoáng nâng chiếc cằm nhọn tinh xảo của mình lên, hừ nhẹ một tiếng, giống như tiểu hồ ly vụng trộm nhìn hắn: “Làm sao, không được lục lọi à?”

Tạ Nguy đặt chén hoành thánh kia xuống.

Khương Tuyết Ninh người này đã quen với việc cho ba phần nhan sắc là có thể mở phường nhuộm khắp kinh thành, càng không buông tha cho hắn, còn thò lại gần truy vấn: “Ta làm sao lại cảm thấy bài giải bên trong kia rất quen mắt nhỉ? Là ai đại nghịch bất đạo như vậy, dám công khai tuyên bố muốn làm ra mười tám cách xử Khổng thánh nhân? Loại bài giải này, thật là, nên cho người ta bắt lại, hung hăng mắng nàng…”

Tạ Nguy mím chặt môi, nhìn nàng chằm chằm.

Khương Tuyết Ninh mặt dán vào vai hắn: “Tạ tiên sinh, ngươi nói xem ngươi nghĩ như thế nào?”

Khi đó nàng làm thư đồng ở Phụng Thần Điện, mỗi ngày đều bị hắn răn dạy, động một tí là phạm lỗi, người khác đều tan học, nàng còn bị xách đến thiên điện luyện đàn. Hơn nữa, trước mặt người khác là thánh nhân khiến người ta như tắm mình trong gió xuân, sau lưng luôn có một loại nghiêm khắc khiến nàng sợ hãi.

Còn có kỳ thi tuyển chọn lần đó…

Người này giữ nàng lại nói hai câu, thiếu chút nữa dọa cho nàng phát khóc.

Nhưng bài giải này…

Tạ Nguy không trả lời, chỉ quay đầu: “Ngươi có đói bụng không?”

Khương Tuyết Ninh lắc đầu.

Nàng bây giờ mới không đói bụng đâu, hiếm khi bắt được bím tóc của Tạ Cư An, đáy mắt nàng đều là hưng phấn, hồn nhiên không biết cái gì cũng cần có “Độ”, còn liên thanh truy vấn: “Ta nhớ rõ, ngươi làm đào phiến cao cho ta, ta cho Chu Bảo Anh vài miếng, sau đó ngươi còn tức giận…”

Những lời nói tiếp theo đã bị chặn lại.

Cánh tay Tạ Nguy đột nhiên siết chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, trên khuôn mặt đình trệ mang theo một loại trấn định tự nhiên dù cho bị người ta vạch trần khuyết điểm, sau đó dán chặt môi nàng.

Nàng ậm ừ, thanh âm nhỏ vụn.

Một lúc lâu sau mới được buông ra, chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Tạ Nguy ngồi ở trên ghế thái sư trước án thư, sau đó ôm nàng ngồi lên đùi mình, tốt tính mà cười hỏi nàng: “Muốn biết cái gì, ta đều nói cho ngươi.”

Khương Tuyết Ninh nhìn, đáy lòng đột nhiên có chút nhút nhát.

Hắn người cao chân dài, khi ôm nàng ngồi trên đùi hắn, bàn chân chỉ mang vớ của nàng đều không chạm được đến mặt đất, như thế càng khiến nàng tâm hoảng ý loạn, cơ hồ lập tức co rúm lại, đổi sang giọng ấm ức: “Không muốn biết, ta cái gì cũng không muốn biết.”

Tạ Nguy đã biết nàng thuộc loại rùa đen, tay nắm lấy eo nàng, véo một cái lên phần thịt mềm trên eo nàng, ý cười trên mặt chưa giảm chút nào: “Vừa rồi không phải rất tò mò sao? Tiên sinh dạy ngươi một chút nhé.”

Khương Tuyết Ninh đột nhiên không kịp phòng ngừa, tức khắc nức nở một tiếng.

Thanh âm của nàng vốn đã mềm nhũn, làm như vậy còn mang theo một chút th ở dốc, một đôi mắt tràn ngập hơi nước mênh mông, đáng thương vô cùng nhìn hắn: “Ta sai rồi.”

Còn chưa thành hôn, muộn một chút vẫn phải đưa nàng hồi phủ.

Tạ Nguy rốt cuộc không làm gì nàng nữa.

Chỉ lẳng lặng ôm nàng ngồi một lát, những chuyện nghe được ở Nội các lúc chạng vạng dần dần hiện lên.

Khương Tuyết Ninh hỏi hắn: “Ngươi không có gì muốn hỏi ta sao?”

Tạ Nguy ngóng nhìn nàng.

Loại cảm giác này chung quy làm hắn không quen lắm, nhưng nhìn đáy mắt nàng mang theo vài phần mong đợi mà nhìn mình, sau một lúc, rốt cuộc mở miệng nói: “Nhập chủ cung Khôn Ninh, là chuyện như thế nào?”

Trong nháy mắt này, đáy mắt Khương Tuyết Ninh liền tràn ra ý cười.

Nàng duỗi tay ôm cổ hắn.

Sau đó một năm một mười, đúng sự thật mà nói cho hắn: “Lữ Hiển không phải đưa ra một ý tưởng cho triều đình sao?”

Vị trí của hoàng tộc Thẩm thị bây giờ rất xấu hổ.

Đặt ở nơi đó, vẫn không thể rời đi.

Nhưng nuôi dưỡng thì phải tiêu tiền, chẳng lẽ còn giống như trước kia, quốc khố là của nhà bọn họ, ta cần ta cứ lấy sao?

Phụ thần Nội các tất nhiên không đồng ý.

Lữ Hiển trở về triều đình, làm Hộ Bộ thị lang, tân quan tiền nhiệm ba đốm lửa, cái thứ nhất đem đốt đến hoàng tộc, chỉ đề nghị: Tiền tài trong tư khố của Thẩm Lang sẽ trả về cho hoàng tộc, triều đình sẽ bỏ qua chuyện cũ; nhưng tiền trong quốc khố, không cho phép hoàng tộc lại nhúng tay vào, từ nay về sau, mỗi một năm quốc khố chỉ phân bổ cho hoàng tộc một bút theo quy định, việc này phải được Nội các

thẩm định. Với hai khoản tiền này, hoàng tộc có thể tùy tiện chi tiêu, một năm xài hết triều đình đều mặc kệ, dù sao bọn họ cũng không thể xin triều đình thêm dù chỉ một xu.

Hiện giờ hoàng tộc là do Thẩm Chỉ Y chấp chưởng. Quốc khố trống rỗng, tiền phân bổ không nhiều lắm, nhưng tư khố của Thẩm Lang lại được thừa kế từ tư khố của các đời Hoàng đế, cho dù tiêu xài hơn phân nửa, phần còn lại cũng rất đáng kể.

Chỉ là nếu dùng vô độ, lâu rồi vẫn sẽ miệng ăn núi lở.

Muốn lâu dài, phải có biện pháp lâu dài.

Cho nên, Thẩm Chỉ Y ngược lại nhìn xa trông rộng hơn những người khác, trấn áp rất nhiều tiếng bất mãn bên trong Thẩm thị, lập tức đem số tiền lớn như vậy vào trong tay Khương Tuyết Ninh, để nàng muốn buôn bán thế nào thì làm thế đó, sau khi có lợi nhuận sẽ chia 20% cho nàng làm tiền thuê.

Phải biết rằng có không ít sản nghiệp trong tay nàng đang thiếu tiền.

Hơn nữa, một số tiền lớn như vậy, sẽ thu hút bao nhiêu lực lượng? Tuyệt đối là một thỏa thuận rất có lợi, Khương Tuyết Ninh không có lý do gì mà cự tuyệt.

Nàng đếm trên đầu ngón tay mà tính toán cho Tạ Nguy: “Ngươi xem, phải làm đại quản gia phòng thu chi cho hoàng tộc, còn muốn đẩy mạnh trường nữ sinh, nhiều chuyện phải sắp xếp như vậy, người tới người lui, Nội vụ phủ chỉ lớn có như vậy, làm sao mà chứa được? Không rộng rãi như cung Khôn Ninh nha.”

Tạ Nguy vẫn cảm thấy Thẩm Chỉ Y muốn làm mình ngột ngạt.

Hắn không nói lời nào.

Khương Tuyết Ninh nhìn bộ dáng của hắn liền biết hắn đang hờn dỗi,

không vui, vì thế đột nhiên nhớ tới Thẩm Chỉ Y kiếp trước tức giận đến đỏ mắt khi biết nàng là nữ giả nam trang, mi mắt khẽ run lên, nhẹ giọng nói với Tạ Nguy: “Nàng chỉ muốn đối xử rất tốt với ta theo cách của nàng mà thôi.”

Ngày đó, nàng sửa sang sổ sách xong từ Nội vụ phủ trở về, đi qua cung Khôn Ninh.

Có rất nhiều cung nhân ra ra vào vào.

Nàng hỏi một câu: Đây là đang làm gì?

Cung nữ bên cạnh nói cho nàng: Đã làm xong đại sự của Thánh thượng, cung Khôn Ninh qua các triều đại đều là nơi Hoàng hậu ở, tương lai còn chưa biết ai sẽ làm Hoàng đế, hiện giờ ở lại là danh không chính ngôn không thuận. Dựa theo tổ chế, Trịnh hoàng hậu tất nhiên phải dọn ra ngoài. Từ nay về sau, tòa cung điện này sẽ bỏ không.

Lúc chạng vạng, ánh tà dương buông xuống.

Tường cung màu son ngói lưu ly vàng ánh kim, bên trong cửa lớn quen thuộc của cung Khôn Ninh kia, dường như cũng lưu chuyển vài phần cảnh còn người mất, pha tạp theo sự thay đổi của các triều đại, khiến nàng nhớ lại kiếp trước.

Hao tổn tâm cơ nhập chủ Khôn Ninh…

Nhưng cuối cùng thì sao?

Nhập chủ thành xuống mồ, là cung điện cũng là phần mộ.

Ngày này, nàng ước chừng đứng bên ngoài nhìn trong chốc lát, mới cười rời đi.

Ai ngờ được, ngày hôm sau Thẩm Chỉ Y liền phái người tới.

Là Trịnh Bảo.

Sư phụ hắn Vương Tân Nghĩa vào hai tháng trước bởi vì muốn âm thầm thoát khỏi kinh thành đã bị người của Cẩm Y Vệ ám sát, cho nên hiện giờ công việc lớn nhỏ trên dưới hoàng cung đều do hắn chuẩn bị.

Một khuôn mặt mi thanh mục tú, vẫn là bộ dáng như ngày xưa.

Khi thấy Khương Tuyết Ninh, liền khẽ cười lên, nói: "Hiện giờ cung Khôn Ninh đã bỏ không, chỗ đó rộng mở sáng ngời, càng thích hợp để nghị sự hơn Nội vụ phủ chật chội, hơn nữa ở ngay sau cung Càn Thanh, miễn cưỡng cũng coi như ở trung tâm của hoàng cung, đi đâu cũng tiện. Trưởng công chúa điện hạ nói, mời ngài dọn ra khỏi Ngưỡng Chỉ Trai chật hẹp, nhập chủ Khôn Ninh, cũng miễn cho suốt ngày mệt nhọc."

Khương Tuyết Ninh trợn mắt há hốc mồm.

Nàng biết cung Khôn Ninh có ý nghĩa gì, lúc ấy đã cự tuyệt.

Chẳng qua…

Khẽ nhăn sống mũi, Khương Tuyết Ninh nhớ tới đám cổ hủ kia là tức giận: "Ta đều thức thời không đồng ý, bọn họ còn mắng chửi ta, ta là người đáng bị khinh bỉ hay sao? Dọn dẹp đệm chăn xong ngày hôm sau ta liền dọn vào, muốn đấu với ta à!"

Nghĩ nàng kiếp trước là ai?

Mặc kệ ai làm hoàng đế, nàng đều phải làm Hoàng Hậu.

Bây giờ Thẩm Chỉ Y chẳng qua đưa cho nàng một cung Khôn Ninh, thế mà mấy lão già đó mỗi ngày nói liên miên không ngừng, hai đời qua đi, người đáng ghét vẫn là giống nhau!

Tạ Nguy rốt cuộc bị thần thái sinh động đó của nàng chọc cười.

Khi khóe môi cong lên, đuôi lông mày đều trở nên nhu hòa.

Khương Tuyết Ninh thấy, liền hoa mắt say mê, đột nhiên như bị ma ám, thế mà vươn người lên hôn hắn. Cánh môi trơn bóng, mang theo một hơi thở ngọt thanh, dán lên cánh môi hắn, lần theo bờ môi mỏng mang theo chút góc cạnh, do dự một lát, chiếc lưỡi nhòn nhọn lặng lẽ dò ra, trượt vào trong miệng hắn.

Tim bất chợt đập nhanh hơn một chút.

Nàng rất ít khi chủ động như vậy, còn chưa làm được bao nhiêu, gò má đã ửng đỏ như hoa đào, thậm chí còn có một chút e lệ muốn nói lại thôi, càng khiến tim người ta đập thình thịch như nổi trống.

Hai mắt Tạ Nguy khóa trên người nàng, giọng nói khàn khàn: "Ngươi nhất định phải tìm chết sao?"

Khương Tuyết Ninh lập tức hối hận.

Nàng chỉ nghĩ người này hiếm khi có gì bất mãn đều ôn tồn nói ra, nên cho hắn chút khen thưởng, nhưng không nghĩ tới bị hắn giữ ở chỗ này đến nửa đêm, vì thế thân thể vừa động liền muốn chạy.

Nhưng nàng vốn ở trên đùi Tạ Nguy, có thể chạy đi đâu được?

Đã muộn rồi.

Hắn dễ dàng bắt được nàng.

Thậm chí không nhúc nhích một chút nào.

Ngón tay m ơn trớn phần thân trên, khiến nàng cầm lòng không đậu, ch ảy nước đầm đìa; trên bàn chân trắng như tuyết không chạm đất,

vớ treo lắc lư, ngón chân có móng được cắt sửa mượt mà đều chịu đựng không được mà duỗi thẳng.

Sau đó mới để chầm chậm tiến vào.

Nàng không có chỗ cầu viện, há miệng th ở dốc như cá chết đuối, đến cuối cùng, dần dần có một cảm giác dâng lên, khiến da đầu nàng đều tê dại theo, nước mắt giàn giụa.

Khương Tuyết Ninh r3n rỉ: “Tha cho ta, ta chết mất.”

Tạ Nguy cười: “Chết vì sung sướng à?”

Khuôn mặt Khương Tuyết Ninh tức khắc đỏ bừng, ngay cả vành tai như bạch ngọc cũng đỏ lên, khi bể tình mãnh liệt, giương nanh múa vuốt muốn chạy. Nhưng mà mũi chân mới vừa chạm đất đã cảm thấy nhũn ra, thiếu chút nữa ngã xuống, cũng may nàng duỗi tay vịn vào án thư phía trước một cái.

Giờ thì hay rồi, càng giống như cá trong nồi.

Dán ở bên cạnh chiên trong chốc lát liền thành thật, không có sức lực.

May mà có Tạ Nguy ở phía sau, đỡ eo nàng.

Núi tuyết run rẩy, má lúm đồng tiền có sương.

Khi kiệt sức, nàng xấu hổ và giận dữ đấm bàn: “Ngươi sao lại hư như vậy!”

Tạ Nguy vớt nàng lên hôn sâu.

Một đôi mắt ngậm cười, vô cùng nghiêm túc: “Ta còn có thể tệ hơn ngươi tưởng ba phần.”

Rõ ràng không phải lời gì tốt đẹp, nhưng Khương Tuyết Ninh lại bị ánh mắt nghiêm túc của người này đánh rơi tan tác, quân lính rã rời.

Ôm hắn trong chốc lát, mới hỏi: “Vì sao lại giấu đao trong hộp?”

Về sau không c ần sao?

Hoặc là, không cần đề phòng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?

Hầu kết của Tạ Nguy trên dưới giật giật, trầm mặc thật lâu sau, mới chăm chú nhìn hàng mi thấm ướt của nàng, chung quy không có trả lời, chỉ dùng cánh môi mang theo vài phần nhiệt độ của mình, khẽ hôn lên khóe mắt nàng.

Đao trong thiên hạ, chung quy là để giết người.

Rất nhiều đao dùng để giết người khác, nhưng không phải tất cả đao đều dùng để giết người khác.

Hắn dán sát vào nàng, mang theo một loại lưu luyến gần như mê hoặc, khàn khàn nói với nàng như một lời hứa hẹn: “Khương Tuyết Ninh, ta là của ngươi.”

Chương 251-2: Phiên ngoại kiếp trước, tuyết tan người đi

1)Khiển trách

Sao trời lấp lánh ban đêm, dưới màn trời đang dần dần sáng lên ở phương đông, trở nên ảm đạm.

Sương thu lạnh lẽo.

Trên con đường dài hẹp giữa hai bức tường cung màu son, một đám người nín thở ngưng thần, không dám phát ra bất kỳ thanh âm nào, cho dù sương sớm đọng lại trên ngọn tóc hay lông mày của bọn họ, bọn họ cũng không lấy tay lau đi dù chỉ một chút.

Tạ Nguy đứng đã lâu rồi, một thân lạnh lẽo.

Ánh sáng mặt trời lờ mờ rơi vào đáy mắt sâu thẳm và tĩnh lặng của hắn, cứ như rơi vào một hồ nước đen tối, không dậy nổi một gợn sóng nào.

Khi Yến Lâm đi ra khỏi cung Khôn Ninh, tuy rằng mùi rượu trên người còn chưa tan đi, nhưng đã hoàn toàn tỉnh rượu.

Đã báo được thù lớn, nắm được binh quyền.

Thiếu niên tướng quân vốn nên thỏa thuê đắc ý, lúc này nhìn qua lại có một loại gần như buồn nản suy sụp tinh thần, một loại gần như vô thố mờ mịt, vạt áo hỗn độn. Đi đến gần, còn có thể thấy được một vết máu nhỏ đã kết vảy ở trên má hắn.

Tối hôm qua hắn rốt cuộc làm cái gì…

Một đôi mắt mang theo cầu xin và đau đớn, đẫm nước mắt, đột nhiên lại lướt qua tâm trí hắn.

Dưới chân Yến Lâm thế mà lảo đảo một bước.

Trên mặt hắn không còn lại bao nhiêu huyết sắc.

Một thống soái phản tặc, sau khi mưu phản giam lỏng Hoàng hậu tiền triều, vào lúc trời còn chưa sáng quần áo không chỉnh tề đi ra từ cung Khôn Ninh, đến tột cùng có ý nghĩa gì, không cần nói cũng biết.

Khi Tạ Nguy thấy hắn, khóe mắt đều hơi hơi giật một chút.

Giờ khắc này không thể nói là thất vọng nhiều hơn, hay là trầm nộ nhiều hơn.

Đợi đến khi hắn đi đến gần, đứng trước cửa cung tràn ngập sương mù, liền túm lấy cây gậy dài của người bên cạnh, dùng sức đánh vào trên lưng hắn!

Lực đạo lần này rất nặng.

Yến Lâm không né cũng không tránh, cơ hồ bị đánh cho lảo đảo, trong cổ họng cũng phiếm ra mùi máu tươi nhàn nhạt.

Hắn nhìn về phía Tạ Nguy: “Huynh trưởng…”

Trên mặt Tạ Nguy nhìn không thấy nửa phần cảm xúc, chỉ nói: “Quỳ xuống.”

Yến Lâm cắn chặt khớp hàm, đáy mắt thế mà xuất hiện vài phần bướng bỉnh, đã ửng hồng, lớn tiếng nói: “Là nàng phụ ta trước! Ta có cái gì sai? Có ngày hôm nay hết thảy cũng do nàng gieo gió gặt bão!”

Đôi mắt Tạ Nguy rốt cuộc trở nên rét lạnh.

Hắn không lưu tình một chút nào, lúc này đây là lập tức đánh vào kheo chân của hắn ta, lạnh lùng nói: “Quỳ xuống!”

Hai người giằng co trên con đường của cung điện.

Họ dường như không chịu khuất phục lẫn nhau.

Những binh sĩ đứng ở xung quanh không dám nhìn trộm, chỉ âm thầm kinh hãi không thôi trước cảnh tượng này báo trước điều gì.

Những năm gần đây, đánh hạ Hoàng Châu, tắm máu biên quan, đều là hắn chống đỡ ở sau lưng.

Trưởng huynh như cha.

Yến Lâm nhìn hắn một lúc lâu sau, rốt cuộc không thể xem nhẹ sự hoảng loạn và mê mang khi đi ra từ trong tẩm cung, dường như người làm chuyện sai lầm không phải nàng mà chính là mình, uốn gối quỳ xuống.

Thân hình cao dài đã được trải qua trắc trở và quá trình tôi luyện trong chinh chiến, khuôn mặt cũng được mài giũa trong gió sương mà rút đi sự ngây ngô, trở nên cứng rắn.

Hắn quỳ gối trên nền đá ướt sương, như một pho tượng.

Nhưng mà Tạ Nguy không có nửa phần xúc động, chỉ ném cây gậy dài trên mặt đất, nói: “Dù sao nàng cũng là Hoàng hậu! Được dạy dỗ gia giáo, lễ nghĩa, để ngươi làm ra những chuyện như hôm nay sao? Lời bàn tán đáng sợ, tiền triều không xong, nếu ngươi thật sự muốn hại chết nàng, thì cứ tiếp tục đi.”

Yến Lâm không trả lời một chữ.

Tạ Nguy chỉ nói với xung quanh: “Đánh. Quân pháp 30 côn, để hắn tự chịu.”

Nói xong xoay người, phất tay áo liền đi.

Mấy chục ngày trước, đầu Chu Dần Chi còn bị đinh sắt dài cắm ở trên cửa cung.

Lúc này vết máu phía trên còn chưa được rửa sạch sẽ.

Yến Lâm thẳng lưng mà quỳ.

Những người xung quanh hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu, mới có người nói nhỏ một tiếng “Tướng quân đắc tội”, tiện đà giơ tay thi hành hình phạt, nhất thời chỉ nghe được tiếng côn rơi xuống, tướng quân trẻ tuổi nắm chặt tay, trước sau chưa phát ra tiếng nào.

2) Sát ý

Công văn chất đống cao cao.

Tạ Nguy không có lật trang nào.

Khi Lữ Hiển tới, thấy trong tay hắn cầm một cây cung, lắp mũi tên, kéo căng, khi hắn bước chân vào cửa, ngón tay thon dài liền buông lỏng, “Vèo” một tiếng, mũi tên lông vũ rời cung mà đi, thế mà bắn thật sâu vào một ngăn kéo của kệ sách, chấn động đến mức khiến sách đặt bên trên đều lung lay rơi xuống.

Người khác không dám loạn truyền, chỉ sợ rơi đầu, nhưng Lữ Hiển dù sao cũng khác biệt, đã nghe người phía dưới tới nói chuyện Yến Lâm bị phạt, lại thấy Tạ Nguy như thế, đã nhận ra tâm tình hắn tựa hồ không vui.

Lời nói dạo qua trong lòng một vòng.

Hắn châm chước một lát mới mở miệng: “Tâm tư của thế tử, ai cũng có thể nhìn ra. Tuy ngươi là huynh trưởng, nhưng hôm nay phạt hắn, khó tránh khỏi sinh ra lỗ hổng.”

Tạ Nguy thu cung, nhìn mũi tên lông vũ vẫn còn đang chấn động kia, hờ hững nói: “Nếu hắn không phải họ Yến, với sự hoang đường này, hôm nay ta đã giết hắn.”

3) Hồi ức

Tắm máu một nửa triều đình, cái tên Tạ Nguy đã trở thành bóng ma bao phủ trên bầu trời kinh thành.

Rất nhiều chuyện đã xảy ra, mỗi ngày đều có người gặp bất hạnh.

Chuyện Yến Lâm bị phạt ở trong cung chỉ có một số ít người biết, vẫn chưa lan truyền. Hắn tựa hồ cũng tự biết không ổn, từ đó về sau mấy chục ngày cũng chưa đặt chân vào cung Khôn Ninh.

Chỉ là không ngờ tới, tiền triều lại có một kẻ ngốc tên là Vệ Lương, ngàn dặm xa xôi vào kinh thành, luôn miệng nói bọn họ phạm thượng mưu nghịch, giam lỏng Hoàng hậu, muốn bọn họ thả người ra, mời Hoàng hậu tuyên đọc di chiếu của Thẩm Giới, lập trữ quân khác.

Trên dưới triều dã có ai mà không mắng Khương Tuyết Ninh một câu “Hồng nhan họa thủy”?

Thám hoa lang ngày xưa này, rõ ràng vì nàng mà bị biếm trích đến châu phủ, lại cố tình trung thành và tận tâm, ngay cả con chó tên Chu Dần Chi thuộc hạ của nàng, nhìn như trung thành và tận tâm đều phản bội, hắn vững chắc như một cây gân, muốn lý luận với triều dã.

Nếu người khác mắng hắn, hắn không khéo ăn khéo nói, khi mặt đỏ lên, thường xuyên chỉ có thể lớn tiếng lặp lại một câu: “Nương nương không phải là người như các ngươi nói! Nàng không phải

người xấu!”

Đó thật sự là một loại bướng bỉnh khiến người ta không thể hiểu nổi.

Thậm chí sẽ khiến người ta âm thầm sinh ra hoài nghi có ám muội.

Yến Lâm rốt cuộc bị khơi dậy lòng đố kỵ, mượn rượu giải sầu, nhưng rượu chỉ biết khiến người ta nhớ về quá khứ, nhớ tới nàng. Ngũ tạng lục phủ, không có chỗ nào không cảm thấy đau, trong người như bị thiêu đốt, cực yêu cực hận, lại đi tìm nàng.

Chưa đầy mấy ngày, vốn chỉ là đồn đãi vớ vẩn âm thầm lan truyền, giống như gặp gió, bay khắp cung đình.

“Nhìn nàng như vậy, một khuôn mặt rất quyến rũ, nếu không phải nàng câu dẫn trước, người tốt như Yến tướng quân làm sao có thể nhìn trúng nàng?”

“Hai năm trước ta đã cảm thấy người như thế làm sao có thể xứng làm mẫu nghi thiên hạ…”

“Không quy củ!”

“Ai mà không biết nàng vốn là một nha đầu không có giáo dưỡng, cũng mất công năm đó Thánh thượng thích, sủng ái, mặc cho triều dã chế giễu. Đáng tiếc nha, người không có mệnh này, có vị trí này cũng không áp được, chẳng phải sẽ ngã sao?”

“Ta đã nói rồi, thanh mai trúc mã ngày xưa, bây giờ chẳng qua là châm lại tình xưa mà thôi.”

“Nàng có rất nhiều thủ đoạn đâu, đừng có coi khinh nàng.”

“Có biết Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ Chu Dần Chi không? Đều bị nàng mê hoặc.”

“Còn có Hình Bộ Trương đại nhân…”

“Yêu tinh hại người!”

……

Lời đồn rốt cuộc truyền tới lỗ tai Tạ Nguy, Yến Lâm lại làm cái gì, hắn cũng rõ ràng, chỉ là đột nhiên nhớ tới một ngày trước kia, quần thần nghị sự, đều chờ ở thiên điện, Khương Tuyết Ninh một thân hoa phục đi từ bên trong ra, bọn họ đi vào, ngước mắt lại thấy trên ngón tay của đế vương trẻ tuổi dính một chút son môi phấn hồng, vị Hình Bộ Trương đại nhân xưa nay thanh chính, đã ít nói hơn trước rất nhiều; lại nghĩ tới một chuyện trước đó không lâu, hắn và Trương Già cùng nhau ra khỏi cung, nửa đường thế mà gặp vị Hoàng hậu nương nương kia đang đợi, hắn suy nghĩ một lát, tìm cái cớ đi vòng vèo, hai người kia ở lại trên đường nói chuyện với nhau.

Yến Lâm rốt cuộc là huyết mạch của hầu phủ.

Tạ Nguy nghĩ, hắn thật sự không thể lại làm gì được hắn ta.

4) Ngũ thạch tán

Sau khi màn đêm buông xuống, cung nhân cầm đèn.

Hắn đau đầu, mấy ngày rồi không có ngủ ngon.

Tiểu thái giám nhanh nhẹn lanh lợi vội vàng sai người bưng ngũ thạch tán và rượu mạnh lên, hầu hạ hắn ăn vào.

Thẩm Lang đã chết vì ăn đan dược.

Ngũ thạch tán cũng không phải thứ tốt.

Tạ Nguy đều biết.

Chỉ là hắn uống ngũ thạch tán cũng không lên cơn điên cuồng khi thuốc phát tác như người khác, cả người tuy giống như bị bỏng, lại chỉ bình tĩnh, thanh tỉnh, thậm chí có thể phê duyệt tấu chương, trù tính mưu kế như bình thường.

Điều khổ sở nhất của con người là tỉnh táo.

Chu sa mài nhỏ, nghiên mực như máu.

Hắn nhấc bút chấm chu sa, dừng ở trong mắt tựa như chấm máu, vẽ lên mặt giấy đều là những áp lực nặng nề liên quan đến tính mạng.

Những hàng chữ đoan chính phía trên dần dần lay động dưới ánh sáng.

Thâm cung đêm khuya tĩnh lặng, ánh đèn đột nhiên nảy lên, một mùi hương thoang thoảng thật lâu trong không khí.

Tạ Nguy ngước mắt, liền thấy nàng đi đến.

Chiếc váy tiên màu vàng nhạt, khuôn mặt nghiêm túc, trên mái tóc đen lủng lẳng kim bộ diêu, đi một bước, liền run lên một bước, đôi mắt lấp lánh mơ hồ có một tia sợ hãi, làn môi đàn hương hé mở được ánh sáng từ ngọn đèn dầu bao phủ trở nên trơn bóng và đáng thương.

Trong kinh Phật đã nói, khi vạn niệm dây dưa, giãy giụa nan giải, tà ma dễ xâm.

Tạ Nguy lẳng lặng mà nhìn "Nàng".

Nàng còn cầm hộp đồ ăn, đi vào trước mặt hắn, mang theo vài phần thật cẩn thận, nhẹ nhàng đặt một chung canh sâm đã hầm kĩ lên trên ngự án, giọng nói mềm mại quyến rũ đến chảy cả nước, lại mất đi sự thấp thỏm: "Đêm dài trời giá rét, Tạ, Tạ thái sư, mời dùng…"

Tạ Nguy nghĩ, ảo mộng này thật sự kỳ quái.

Hắn liếc mắt nhìn canh sâm kia một cái, cười nhạt một tiếng: "Hoàng hậu cũng mê hoặc Trương Già như vậy sao?"

Trên khuôn mặt minh diễm đến bắt mắt, đột nhiên hiện lên một tia ngơ ngẩn, ngay sau đó lại trở nên tái nhợt.

Dường như bị người ta chọc cho một đao.

Bàn tay trắng nõn của nàng còn chưa kịp rút ra khỏi chén canh bằng sứ đã khẽ run lên, lộ ra một vẻ áy náy vô thố và hốt hoảng.

Thần thái như vậy, dễ dàng khiến Tạ Nguy nhớ tới những người hắn từng thấy trong cảnh nhục dục, những thân thể giao triền, mồ hôi nhễ nhại, tư thái kiều diễm như tơ, muốn cự còn nghênh.

Thực sự có thể khơi dậy những ham muốn không thể để người ta biết của mọi người.

Hắn đột nhiên khẽ cười một tiếng, mắt thấy cánh tay nàng đặt ở trên án, thế mà vươn tay đi bắt lấy, lòng bàn tay nóng bỏng chậm rãi xoa lên chỗ vốn nên có một vết thương mờ mờ, nhưng giờ phút này lại là da thịt trắng nõn cơ hồ không có tì vết như ngọc bích, sự hận thù dần dần bùng lên.

Trong ảo mộng do dược lực phát tán, nàng tựa hồ sợ hắn cực kỳ, dường như lại hối hận, không muốn, muốn dùng sức rút tay về, chỉ mang theo một chút nghẹn ngào nói với hắn: "Thần thiếp chỉ là nhớ tới trước kia, từng cùng đường với thái sư đại nhân, hiện giờ thân hãm tuyệt cảnh, không dám mong tiên sinh tha thứ, chỉ cầu mong có một góc an thân, còn mong tiên sinh, còn mong tiên sinh thương, thương…"

Một chữ "Tiếc" rõ ràng đã ở bên miệng.

Nhưng nàng thế mà làm sao cũng nói không nên lời.

Ngón tay Tạ Nguy đè lên cánh tay của nàng, dùng một chút lực, thế mà chậm rãi dùng móng tay vẽ ra một vết máu tinh tế ở mặt trên.

Nàng đau đến rớt nước mắt.

Tạ Nguy cười lạnh trong lòng, cũng không biết là cảm thấy nàng đường đường là Hoàng hậu lại đến tự tiến chẩm tịch quá mức hèn hạ, hay là cảm thấy nàng bất luận như thế nào cũng không thể nói ra hai chữ "Thương tiếc" khiến người ta căm ghét kia, liền túm nàng đến trước mặt mình, cười như không cười: "Nương nương, không biết tự trọng như vậy sao?"

Nàng sợ hãi.

Muốn giãy giụa.

Nhưng nàng cố gắng hết sức khống chế nỗi sợ hãi kia, không giãy giụa nữa, chỉ căng chặt thân thể, giương mắt nhìn hắn.

Trong kinh Phật đã nói, nếu tà ám đến, không thể trầm luân, không thể cam tâm sa đọa, lòng trong sáng sẽ tự phân tán.

Vì thế Tạ Nguy trầm mặc một lát, chuyển mắt nhấc chiếc ngự bút vừa lăn xuống ở trên án, nhúng đẫm chu sa, sau đó nắm chặt nàng, chậm rãi từ cổ bên phải, theo yết hầu, xương quai xanh, vẽ một đường lên da thịt láng mịn trơn trượt, nghiêng nghiêng lọt vào tâm nhĩ trái.

Giống một vết máu đầm đìa.

Lại tựa như một lưỡi dao sắc bén, cắt mở cả người nàng, có loại diễm lệ gần như tàn nhẫn.

Chu sa trừ tà.

Nàng vừa kinh vừa sợ mà nhìn hắn.

Tạ Nguy rất căm ghét vẻ mặt như vậy.

Trong lòng hắn nảy sinh ác ý, mi mắt rũ xuống một cách hờ hững, môi tiến đến bên tai nàng, vươn đầu lưỡi ra, chỉ nhẹ nhàng chậm chạp lại rõ ràng nói: “Cút.”

Tà ám tựa hồ rốt cuộc bị hắn dọa lui.

Nàng hình như phải chịu sỉ nhục rất lớn, ngay khi hắn buông nàng ra, chật vật lui ra phía sau, thậm chí quên bưng chén canh sâm đi, chạy trối chết.

Tạ Nguy lại ngồi trở về.

Hắn dựa lưng vào ghế, chớp chớp mắt, thấy Tây Noãn Các một lần nữa khôi phục sự vắng lặng, tay rũ ở một bên, ngự bút thấm đẫm chu sa lỏng lẻo từ kẽ tay rơi xuống đất.

Một loại trống rỗng khổng lồ ập đến.

Tạ Nguy nhắm mắt lại ngủ rồi.

Chỉ là dù cho mượn dược lực của ngũ thạch tán trộn với an tức hương, một giấc này cũng có vẻ quá nông.

Khi tỉnh lại, mùi thơm hắc ám đã biến mất.

Hắn nhìn chồng công văn cao cao, mới nhớ tới còn có rất nhiều việc chưa xử lý, khi duỗi tay lấy cây bút mới treo trên giá bút, ngước mắt lại thấy một chung canh sâm lạnh ngắt lẳng lặng ở trên góc án.

Bọn thái giám túc trực canh giữ ở ngoài cửa điện.

Qua hồi lâu, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng gọi từ bên trong: “Người tới.”

Bọn họ tức khắc hoảng sợ, vâng vâng dạ dạ mà đi vào nghe lệnh.

Tạ Nguy ngồi sau án hỏi: “Đêm qua có ai đã tới?”

Đại đa số mọi người hai mặt nhìn nhau, mờ mịt lắc đầu.

Tạ Nguy chậm rãi khép hờ mắt, sửa lại câu hỏi: “Đêm qua ai trực?”

Lập tức, trong đám người có một tên thái giám trẻ tuổi chân mềm quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu trên mặt đất, tự biết đã bại lộ, khóc lóc bắt đầu cầu xin: “Thái sư đại nhân tha mạng, thái sư đại nhân tha mạng! Thật sự là Hoàng hậu nương nương muốn nhờ, nô tài nhất thời như bị ma ám, mới đồng ý với nàng, thái sư đại nhân tha mạng a…”

“…”

Ngón tay Tạ Nguy buông xuống bên người cuộn lại một chút, tựa hồ cảm nhận được một loại đau đớn đã lâu, truyền khắp cơ thể, khiến hắn hoảng hốt một chút.

Ngoài cửa, đã canh bốn gần hết đêm.

5) Ngoài cửa

Trong hoàng cung trải qua một trận tàn sát, tường cung bốn phía đều là vũ khí.

Càng vào đông khắc nghiệt, càng cảm thấy đáng sợ.

Cung nhân đều ít đi rất nhiều, xưa nay không ra khỏi cửa, nếu ra cửa, cũng không dám nâng mắt nhìn ngó khắp nơi, cho nên trên con đường không một bóng người, cung Khôn Ninh vốn náo nhiệt khi

xưa, giống như một lồng giam nhốt người chết.

Khi trời còn chưa sáng hẳn, Tạ Nguy dừng chân ở ngoài cửa cung, nhìn hồi lâu.

Chu sa trên ngón tay hắn từ đêm qua vẫn chưa được lau sạch.

Hắn rũ mắt nhìn thoáng qua, nâng bước, chậm rãi đi vào cửa cung.

Tiểu thái giám hai bên thấy hắn, đều lộ ra một chút kinh ngạc, quỳ rạp xuống đất hướng về hắn.

Tạ Nguy lại chỉ nhẹ nhàng khoát tay.

Bọn họ sắp sửa mở miệng thỉnh an, vì thế đều im bặt, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên một chút, mãi cho đến khi Tạ Nguy đi qua, cũng chưa dám lập tức đứng dậy.

Cung điện xa hoa ngày xưa, dù tất cả bài trí chưa thay đổi, nhưng thiếu đi nhân khí, thêm vào một loại quạnh quẽ do thế sự biến ảo mạ lên.

Các ô cửa sổ trang trí được khảm giấy dán cửa sổ tuyết trắng.

Hắn đi tới bên ngoài cửa cung đóng chặt, đứng đó một lúc lâu sau, mới giơ tay, cũng không biết là muốn gõ cửa, hay là cứ như vậy đẩy ra.

Nhưng mà, cũng chính vào lúc này, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng nói chuyện.

Là hai nữ tử.

Có lẽ là ngay từ đầu đã có, nhưng vừa rồi hắn đứng ở ngoài cửa, không có tâm tư, cho nên vẫn chưa chú ý.

“Nương nương…”

“Tạ Cư An chẳng qua là ma quỷ khoác túi da thánh nhân, Tiêu Xu đã chết, Chu Dần Chi đã chết, Thẩm Giới cũng đã chết, ta có thể làm sao bây giờ? Người ở dưới mái hiên, vẫn phải lá mặt lá trái. Ngẫm lại, ủy thân cho Yến Lâm cũng không có gì không tốt, nói không chừng ta còn có thể làm tân Hoàng hậu đương triều đâu.”

……

Giọng nói của nàng, không có hoảng loạn và thấp thỏm như đêm qua.

Chỉ có một loại bình tĩnh lạnh lùng.

Thế cho nên nghe xong cũng làm người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Bàn tay Tạ Nguy còn chưa chạm vào cánh cửa, đình trệ hồi lâu, rốt cuộc từng chút từng chút, chậm rãi siết chặt, một lần nữa buông xuống.

Nhưng mà sự oán hận vốn đã được áp xuống trước đó, lại bùng lên mãnh liệt.

Hắn rũ mi mắt, khi nâng lên đã mất đi tất cả dị thường, xoay người rời đi từ ngoài cửa cung. Chờ đến khi bóng dáng của hắn hoàn toàn ra khỏi cửa cung, những cung nhân phía sau mới dám đứng dậy từ trên mặt đất.

Cửa điện đóng chặt, chưa từng mở ra.

Thâm cung là hai nữ tử đang thủ thỉ.

Vị Vưu hội trưởng làm ăn buôn bán khắp đại giang nam bắc lại là một nữ nhân, nhẹ nhàng thở dài, chỉ nói: “Vạn sự có nguyên nhân, nếu ta dự đoán chính xác, Tạ Nguy người này cũng thực đáng

thương…”

6) Chủy thủ

Trở về Tây Noãn Các, Tạ Nguy sai người ném hết chỗ ngũ thạch tán đó đi, sau đó mới nhớ tới chu sa trên ngón tay, cầm một chiếc khăn bên cạnh từng chút từng chút chà lau.

Một tiểu thái giám tiến vào nói: “Người nọ đêm qua đã xử trí.”

Tạ Nguy trầm mặc một lát, nói: “Đi tìm cho ta thanh đao.”

Tiểu thái giám tức khắc sửng sốt.

Nhưng mà cũng không dám hỏi nhiều, cúi đầu nói một tiếng “Vâng”, rồi đến Nội Vụ Phủ mở kho tìm, nhưng mà cũng không biết Tạ Nguy đến tột cùng là muốn đao như thế nào, đành phải cầm mấy thanh đao có kiểu dáng hình dạng và cấu tạo khác nhau, thậm chí còn lẫn vào hai thanh chủy thủ, mới nơm nớp lo sợ mà trình lên trước mặt hắn.

Ánh mắt Tạ Nguy lướt qua một lượt.

Cuối cùng, ngón tay dừng ở trên một thanh chủy thủ.

Đây thật là một thanh chủy thủ đẹp.

Trên vỏ bạc được khảm từng viên từng viên đá quý mượt mà, ngược lại giống như một đồ chơi.

Sau đó rút ra, ánh sáng lạnh lẽo trên lưỡi dao bắn ra bốn phía.

Mặt trong ngón tay cái chỉ chạm nhẹ một cái đã đổ máu, thế mà thập phần sắc nhọn.

Vì thế đóng lại, ném nó trở lại khay sơn mài.

Hắn nói: “Chủy thủ này, đưa cho Hoàng hậu nương nương đi.”

Tiểu thái giám tiến lên, chờ một lát, lại không thấy hắn nói cái gì khác, liền sực tỉnh, lập tức bưng chiếc khay sơn mài cùng với chủy thủ đi xuống, đưa đến cung Khôn Ninh.

7) Bức sát

Đi qua một ngày, hai ngày…

Lại đi qua một tháng, hai tháng…

Cũng không có phát sinh chuyện gì.

Yến Lâm lại có mấy lần đêm khuya ra vào cung Khôn Ninh, phê bình trong cung, rốt cuộc truyền tới triều dã.

Ai có thể chịu đựng được Hoàng hậu tiền triều lả lơi ong bướm như thế?

Gián thư bay tới như tuyết rơi, rất nhiều người muốn nàng tuẫn táng vì Thẩm Giới, lấy lý do vợ chồng khắp thiên hạ phải đồng sinh cộng tử. Đồng thời thế lực triều cũ cuồn cuộn, dựa vào di chiếu của Thẩm Giới, muốn đưa con cháu trong tông thất mà Khương Tuyết Ninh đã chọn đến kinh thành, lập làm trữ quân.

Vào cuối mùa đông, Tạ Nguy đã dừng ngũ thạch tán, lại vẫn không muốn ra cửa, chỉ đứng ở trước cửa sổ che miếng vải đen, hỏi Lữ Hiển: “Đứa trẻ kia mấy tuổi?”

Lữ Hiển nói: “Bảy tám tuổi.”

Tạ Nguy liền nói: “Tuổi còn nhỏ.”

Hao hết tâm lực tạo phản, giết hoàng tộc, đồ sát Tiêu thị, có ai không

cảm thấy, tương lai Tạ Nguy hoặc Yến Lâm, sẽ có một người muốn đăng cơ làm đế đâu?

Lữ Hiển hi vọng là Tạ Nguy.

Nếu là Yến Lâm cũng không sao cả.

Nhưng giờ phút này nghe ngữ khí của Tạ Nguy, trong lòng hắn thế mà bắt đầu sinh ra vài phần báo động, đột nhiên hỏi: "Ngươi chẳng lẽ muốn lập đứa nhỏ này làm trữ quân sao?"

Tạ Nguy không có trả lời.

Cũng không có bất luận hành động gì với đảng cũ muốn nâng đỡ con cháu tông thất tới kinh thành.

Chỉ là không đợi được đông qua xuân đến, bên ngoài đã truyền đến tin tức: Đứa trẻ nhỏ tuổi chết thảm ở nửa đường, là Yến Lâm sai người động tay.

Hắn gọi Yến Lâm tới hỏi chuyện.

Yến Lâm lại dường như bị chọc giận, lạnh lùng thốt lên: "Trăm ngàn người đều giết, một đứa nhỏ có gì đặc biệt hơn người? Thiên hạ này là ngươi ta đánh hạ được, chẳng lẽ muốn đỡ lập mấy đứa nhỏ một chữ còn chưa viết được lên làm hoàng đế sao?!"

Tạ Nguy lẳng lặng nhìn hắn: "Ngươi muốn làm hoàng đế sao?"

Yến Lâm nói: "Vì sao ta không thể muốn? Để đứa nhỏ kia làm hoàng đế, nàng chẳng lẽ phải làm Thái hậu hay sao? Nàng làm sao có thể làm Thái hậu! Nàng nên là Hoàng hậu của ta!"

"Bang!"

Tạ Nguy nhìn bộ dáng hỗn trướng này của hắn, rốt cuộc không nhịn

được nữa, cho hắn một cái tát.

Hắn bị đánh đến mức quay đầu đi.

Nhất thời, khe hở mấy tháng trước bỗng nhiên trở thành vết rách, khiến cho hắn xé nát vẻ bình tĩnh bên ngoài, nói với hắn: “Ngươi trước nay không thích nàng, thậm chí dung túng những triều thần đó can gián, muốn trí nàng vào chỗ chết! Nhưng ta thích nàng! Nếu ai làm hại nàng, bắt nàng tuẫn táng, ta sẽ giết hết bọn họ! Xem xem bọn họ còn dám góp nửa lời hay không!”

Khuôn mặt Tạ Nguy chùng xuống: “Ai làm hại nàng, ai bắt nàng tuẫn táng, ngươi sẽ giết người đó, có phải hay không?”

Hắn đột nhiên gọi Đao Cầm Kiếm Thư tới.

Chưa đến gần Yến Lâm đã động thủ.

Nhưng mà song quyền khó địch bốn tay, cuối cùng Yến Lâm hung hăng bị ấn trên mặt đất, đã nghe ra trong lời nói của hắn chất chứa mưa rền gió dữ, nhất thời khóe mắt muốn nứt ra: “Ngươi muốn làm gì?!”

Tạ Nguy nhặt trường kiếm rơi trên mặt đất kia lên, chỉ nói: “Ta đây sẽ giết cho ngươi xem.”

Nói xong ra cửa truyền lệnh: “Lệnh cho cấm quân bao vây Khôn Ninh.”

Sau đó sai người bịt miệng Yến Lâm, trói người lại, một đường đẩy đến bên ngoài cung Khôn Ninh.

Áo giáp của cấm quân nặng nề, khi đi lại phát ra tiếng động, bao vây toàn bộ cung điện, mấy cung nữ thái giám còn lại bên trong đều kinh hoảng thất thố mà la hét chạy trốn.

Cấm quân giơ tay chém xuống, đều giết sạch sẽ.

Yến Lâm đỏ hốc mắt, kiệt lực giãy giụa, cơ hồ cầu xin mà nhìn hắn.

Nhưng mà Tạ Nguy chỉ lù lù đứng ở ngoài cửa cung, cầm kiếm trong tay, đạo bào tuyết trắng không nhiễm bụi trần, tăng thêm một loại lãnh khốc lạnh thấu xương, nói với bên trong: "Hoàng hậu nương nương, mọi người đều đã chết, ngươi có thể ra ngoài."

Bên trong dường như có tiếng nói chuyện.

Lại trở nên yên lặng.

Qua một hồi lâu, bên trong bỗng nhiên có một tiếng gọi vang lên: "Tạ đại nhân!"

Tạ Nguy không nói.

Giọng nói của nàng bình tĩnh lại, giống như tuyết trắng phủ đầy đất, bị ép chặt, cũng lạnh, mang theo hương vị thấm người: "Ngài giết hoàng tộc, tru Tiêu thị, diệt Thiên giáo, là người tay cầm quyền bính, cũng nắm giữ tính mạng của ta, theo lý thuyết, ta không có tư cách nói điều kiện với ngài. Cả đời này của ta, đã lợi dụng rất nhiều người, nhưng cẩn thận tính ra, ta phụ Yến Lâm, Yến Lâm cũng trả thù ta; ta dùng Tiêu Định Phi, Chu Dần Chi, bọn họ cũng mượn ta bò lên trên; ta tính kế Thẩm Giới, bây giờ cũng phải tuẫn táng vì hắn, cùng nhau đến hoàng tuyền. Ta không nợ bọn họ…"

Yến Lâm phía sau tựa như đang nức nở.

Giọng nói của Khương Tuyết Ninh dừng một lát, đã dính một chút run rẩy: "Nhưng chỉ có một người, cả đời thanh chính, vốn trị luật nghiêm minh, là ta đã ép buộc hắn, hại hắn nhầm đường lạc lối, làm ô uế danh dự nửa đời hắn. Hắn là một quan tốt, ta thành thật hy vọng Tạ đại nhân nhớ tới công ơn cho uống máu của Tuyết Ninh trên đường lên kinh thành năm đó, lấy một mạng của ta, đổi lấy một mạng của

hắn, tha cho hắn một con đường sống…”

Trong nháy mắt đó, Tạ Nguy hoảng hốt một lát.

Nhưng mà đợi đến khi giọng nói của nàng rơi xuống, cái tên kia mới hiện ra trong lòng hắn ——

Trương Già.

Một khuôn mặt trầm mặc ít lời, một người không thú vị nhạt nhẽo trên triều đình…

Hắn không tiếng động kéo khóe môi, xoay mình cười lạnh.

Chẳng qua Khương Tuyết Ninh cũng không nhìn thấy.

Trong lòng dường như có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt phế phủ, nhưng giọng nói của hắn vẫn mang theo một loại tàn khốc lạnh lùng bình tĩnh: “Được.”

Một khắc đó, dường như kéo dài đến vĩnh hằng.

Nhưng đó chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt.

Cửa cung đầu tiên là không có tiếng vang, ngay sau đó liền nghe được một tiếng “Leng keng” thanh thúy vang lên, là tiếng của chủy thủ sắc nhọn cứa qua cổ họng bật máu, rơi khỏi tay rồi rớt trên mặt đất.

Yến Lâm như ở trong mộng, qua hồi lâu mới phản ứng lại.

Ngay cả Đao Cầm Kiếm Thư đều ngây ngẩn cả người.

Hắn đỏ mắt, giống như con thú bị vây khốn, trong thân thể bộc phát ra một lực lượng không ai có thể chống lại, thế mà chợt tránh thoát, lảo đảo chạy vào trong cung điện kia, kêu lên từng tiếng: “Ninh Ninh,

Ninh Ninh ——”

Máu tươi từ trong điện tràn ra.

Cô nương nhút nhát sợ đau, sợ người chết, kiên quyết lại yên lặng ngã vào vũng máu.

Trâm vàng rơi xuống đất, bộ diêu ngã trụy.

Yến Lâm vọt vào bế nàng lên, người đã từng thống soái tam quân, tấn công Thát Đát, giờ phút này lại hoảng loạn đến mức chân tay luống cuống, khóc lên như khi còn thiếu niên, kêu một cách tuyệt vọng: “Thái y, thái y! Gọi thái y a ——”

Tay hắn dính đầy máu.

Bất lực như vậy.

Kiếm không biết từ khi nào rơi trên mặt đất, Tạ Nguy vẫn đứng không nhúc nhích ở bên ngoài, nhìn hồi lâu, không đi vào bên trong dù chỉ một bước.

Khương Tuyết Ninh rốt cuộc đã chết.

8) Lục mai

Hồn phách của Yến Lâm, tựa hồ đã đi theo nàng.

Linh cữu đặt ở Khôn Ninh, triều thần hoặc là không dám, hoặc là khinh thường, đều không tới bái.

Chỉ có hắn cả ngày ngồi uống rượu trước quan tài.

Say đến tàn nhẫn, liền sám hối với nàng; thỉnh thoảng tỉnh táo, lại từng tiếng oán trách, hận nàng, trách cứ nàng, giống như nàng vẫn còn sống…

Cũng không biết là ai bỗng nhiên nhắc đến một câu, nói vị Hình Bộ Trương đại nhân kia, thế mà viết chiếu tội cho chính mình, một tờ rất dài, rất nhiều triều thần ở tam tư hội thẩm, không có một ai nhẫn tâm.

Vì thế hắn bỗng nhiên phát điên.

Mang theo kiếm muốn đến đại lao Hình Bộ, muốn đi giết Trương Già.

Người phía dưới tới báo, Tạ Nguy mới nhớ tới, đúng là còn có một Trương Già, bị bắt giam ở đại lao Hình Bộ, đã lâu rồi.

Yến Lâm tất nhiên bị người ta ngăn lại.

Hắn suy nghĩ một lát, chỉ nói: "Mấy ngày trước đó xét nhà, chuôi kiếm này ở Khương phủ, cầm đi đưa cho hắn."

Đó hẳn là thứ thật lâu trước kia, khi Khương Bá Du bị cách chức, Khương phủ bị xét nhà, mới được tìm ra từ nhà kho dính đầy tro bụi.

Mở hộp kiếm ra, bên trong thế mà mới tinh.

Là một thanh kiếm tốt được rèn đúc tinh xảo.

Bên trong hộp kiếm còn khắc lời chúc mừng sinh thần, từng nét bút có chút vụng về, nhưng khắc rất sâu, bao nhiêu năm vẫn còn đó.

Người đi đưa kiếm trở về nói, Yến tướng quân nhìn thanh kiếm kia, không còn uống qua một ngụm rượu, chỉ ở trước cung Khôn Ninh, ngồi bất động suốt một đêm.

Tạ Nguy cũng lười quan tâm đến hắn.

Chỉ là vào buổi tối khi đọc sách, thấy được trên một tờ "Thuế văn", viết một chữ "Đố (*)", mặt sau giải nghĩa là: Hại.

(*) Đố trong đố kị, ghen ghét.

Hắn liền ném quyển sách này vào chậu than.

Sáng sớm ngày hôm sau, tuyết tan, hắn nhớ tới Trương Già tự phán cho mình thu sau xử trảm, nên đến đại lao Hình Bộ một chuyến.

Nhưng mà vừa mới mở miệng, thế mà là: Ninh nhị qua đời.

Sau đó mới bổ sung: Nương nương của ngươi qua đời.

Một khắc đó, Tạ Nguy chỉ cảm thấy một loại châm chọc không hiểu nổi, như thể có ai đó từ trong hư không nhìn chằm chằm hắn một cách chế giễu.

Lại nói gì đó, hắn thế mà không nhớ nổi nữa.

Từ đại lao Hình Bộ đi ra, khi chuẩn bị rời đi, lại thấy một người đứng ở ngoài cửa, đang tranh cãi không ngừng với lính canh.

Cũng mặc một thân quan phục.

Nhưng mà bộ dáng nhìn lạ mặt, trong tay nắm chặt một cành lục mai nở muộn, trên cành khô héo có những bông hoa màu xanh ngọc bích, tựa hồ là từ gốc cây dị chủng kia ở trong cung.

Tạ Nguy nghĩ nghĩ, mới nhớ tới: "Là Vệ Lương?"

Đao Cầm ở bên cạnh, nói: "Đúng vậy."

Tạ Nguy nói: "Hắn tới làm gì?"

Kiếm Thư liền đi về phía trước, chưa đầy một lát đã trở về, thấp giọng nói: "Hình như, Hoàng hậu nương nương sinh thời từng dặn dò, nhờ hắn ngắt một cành mai, đưa cho Trương đại nhân."

Tạ Nguy trầm mặc hồi lâu, nói: “Để hắn đi thôi.”

Kiếm thư lại lần nữa tiến lên.

Những người đó mới thả Vệ Lương ra.

Vệ Lương cũng thấy Tạ Nguy từ xa xa, chỉ là vẻ mặt rất không vui, không những không tiến lên đây, thậm chí còn không thể hiện chút lòng biết ơn nào, lập tức đi vào trong đại lao.

Tạ Nguy đứng ở tại chỗ.

Một lát đã không thấy Vệ Lương đâu nữa.

Đao Cầm Kiếm Thư đều cho rằng sắp đi.

Nhưng một khắc đó, đáy mắt hắn lạnh lẽo, cũng không biết chạm phải nghịch lân gì, thế mà nói: “Đi bắt hắn, cành mai kia cũng không cần đưa!”

Đây rõ ràng là oán hận sâu nặng.

Đao Cầm Kiếm Thư gần đây càng không thể hiểu được cảm xúc của hắn, chỉ phải bắt lấy Vệ Lương đã đi vào bên trong đại lao, cùng với cành mai màu xanh ngọc bích kia, mang trở về đưa cho Tạ Nguy.

Ngón tay thon dài của Tạ Nguy nắm chặt nó, nhìn một lát, ném xuống đất, chậm rãi dẫm nát.

9) Đoạn nghĩa

Khi trở về, trên phố xá dường như đã quên một trận đại họa mấy tháng trước, dần dần khôi phục náo nhiệt.

Cũng có bá tánh trôi giạt khắp nơi ăn xin trên phố.

Một đứa bé ăn xin đi chân đất đang vật lộn với người khác, chắn đường ở phía trước.

Tạ Nguy ngồi ở trong xe ngựa, cũng không hỏi.

Kiếm Thư tới nói: “Mấy đứa bé ăn xin đánh nhau, đã khuyên can.”

Tạ Nguy vén một góc màn xe lên.

Trên đầu đứa bé ăn xin kia đổ máu, khóc lã chã, nhưng một đôi mắt trừng lớn, hung tợn mà nhìn người lớn vừa đánh nhau với mình lúc trước, cắn chặt khớp hàm không nói lời nào.

Ánh mắt giống như sói con.

Lại mang theo một loại sức sống linh hoạt.

Còn có tràn ngập không cam lòng, không muốn, không khuất phục…

Hắn bỗng nhiên nói: “Đưa hắn lại đây.”

Đao Cầm đưa người tới trước xe ngựa.

Đứa bé ăn xin kia cũng không biết sâu cạn, thậm chí còn không biết hắn là ai.

Tạ Nguy hỏi: “Mấy tuổi?”

Đứa bé ăn xin xoa xoa cái đầu chảy máu, nói: “Bảy tuổi.”

Tạ Nguy lại hỏi: “Có tên không?”

Đứa bé ăn xin kia nói: “Không có.”

Tạ Nguy chậm rãi buông màn xe, nói với Kiếm Thư: “Dẫn hắn trở về.”

Lại không phải đến hoàng cung.

Mà là đến Tạ phủ.

Chẳng qua, khi Tạ Nguy đi vào Bích Độc Đường, trước vách tường trống không kia, có một thân ảnh đang đứng.

Là Yến Lâm.

Kính trang đen tuyền, khiến hắn nhìn qua cực kỳ đĩnh bạt.

Nhưng mà khi nghe thấy tiếng bước chân, xoay người lại, một đôi mắt tràn ngập trầm tịch tro tàn, còn mang theo một loại trào phúng bén nhọn.

Một thanh chủy thủ khảm đá quý tinh xảo, bị hắn từ trong ống tay áo ném ra, dừng ở trên án.

Yến Lâm hỏi hắn: “Là ngươi sai người đưa đao cho nàng à?”

Tạ Nguy không có phủ nhận: “Cho nên?”

Trong nháy mắt kia, Yến Lâm cơ hồ nổi lên sát tâm mãnh liệt, hắn rút thanh kiếm bên hông ra, đặt ở trên cổ hắn ta!

Hắn quả thực không dám tưởng tượng người này đã làm cái gì!

Trong cung Khôn Ninh, chưa bao giờ dám để đồ vật sắc nhọn gì, ngay cả trâm vàng hắn cũng sai người mài mòn đầu.

Nhưng người này lại tặng một thanh chủy thủ tới!

Kiếm phong kề sát cổ hắn ta, đã chảy máu.

Yến Lâm cắn chặt hàm răng chất vấn: “Ngươi làm sao dám, ngươi làm sao dám làm ra chuyện như vậy! Nàng tồn tại thì có gây trở ngại

gì cho thiên hạ này? Nàng không hại ngươi, ngươi có tư cách gì mà bức nàng đi tìm chết!"

Tạ Nguy nói: "Làm sao ngươi biết, ta cho nàng đao, là muốn nàng tự sát?"

Yến Lâm ngơ ngẩn.

Đôi mắt bình tĩnh của Tạ Nguy nhìn chăm chú vào hắn, rõ ràng hòa hoãn không gợn sóng, lại khiến người ta cảm thấy một loại điên cuồng tích tụ, thậm chí làm cả người người ta ớn lạnh: "Đã là đao, kẻ tiện nhân nào thì cũng giết hết."

Hắn cảm thấy hắn ta điên rồi.

Tạ Nguy nở nụ cười: "Chỉ tiếc, nàng là một người nhu nhược, không dám giết ngươi, chỉ dám nhắm đao vào chính mình! Người như vậy, có chết một ngàn một vạn, thì có gì đáng tiếc!"

Đây là huynh trưởng của hắn.

Cũng là tiên sinh hắn quen biết gần mười năm, cộng sự năm năm!

Hắn ta đưa đao cho Khương Tuyết Ninh, vì muốn nàng giết hắn!

Giờ khắc này, Yến Lâm chỉ cảm thấy một loại vớ vẩn vô cùng, cơ hồ muốn giết hắn ta bằng một nhát kiếm!

Nhưng mà lời giao phó của Yến Mục trước khi lâm chung rốt cuộc hiện lên.

Kiếm phong vừa chuyển, cuối cùng xẹt qua bên cạnh người hắn ta, đánh vào trên án thư, phân thành hai nửa: "Ngươi ta từ đây, sẽ giống như cái án này. Là ta chưa bao giờ từng hiểu ngươi, ngươi là một kẻ điên phát rồ!"

Yến Lâm đi rồi.

Tạ Nguy tựa hồ cũng không quan tâm.

10) Thiên hạ

Đứa bé ăn xin kia được Đao Cầm Kiếm Thư dẫn đi, rửa mặt sạch sẽ, miệng vết thương trên đầu cũng được băng bó, thay quần áo vừa người mới tinh, ngược lại có chút thấp thỏm co quắp.

Một đôi mắt nhìn người khác cũng mang theo cảnh giác nồng đậm.

Dường như hắn có thể vứt bỏ tất cả, chạy trốn bất cứ lúc nào.

Tạ Nguy hỏi hắn: "Ngươi có muốn làm hoàng đế không?"

Đứa bé kia đại khái đã biết thân phận của hắn, có chút sợ hãi, nhưng mà lại có một loại khát vọng nói không nên lời, lưu loát nói trắng ra, thế mà trả lời không chút che lấp: "Muốn!"

Tạ Nguy đột nhiên nở nụ cười.

Hắn dắt hắn ta, đi lên trên thành lâu cao cao.

Đứa bé kia hỏi: "Ta có nên đặt tên không?"

Tạ Nguy nói: "Về sau ngươi có thể tự đặt cho mình."

Đứa bé kia nói: "Muốn gọi là gì cũng được sao?"

Tạ Nguy nói: "Muốn gọi là gì, cũng được."

Chiều hôm chập choạng, cỏ cây không xanh tươi, cánh đồng hoang vu ngoài thành vẫn luôn kéo dài đến chân trời.

Tạ Nguy đứng ở chỗ cao.

Đứa bé kia túm góc áo của hắn, đứng ở bên cạnh hắn, cũng nhìn về phía dưới.

Tạ Nguy hỏi: “Ngươi nhìn thấy gì?”

Đứa bé kia nói: “Mặt đất trụi lủi.”

Tạ Nguy nói: “Là thiên hạ.”

Hắn vì thế trở nên vui vẻ: “Ta làm hoàng đế, thiên hạ này chính là của ta!”

Tạ Nguy lại lắc đầu: “Không, nó không phải của ngươi.”

Đứa bé kia hoang mang.

Tạ Nguy liền nâng tay, chỉ xuống phía dưới: “Ngươi xem giang sơn này, chạy dài vạn dặm không có điểm cuối, nhưng thiên hạ không có ai là chủ nhân chân chính của nó. Ngươi quý vì ngôi cửu ngũ chí tôn, cũng chỉ có thể khiến cho trăm triệu người trong thiên hạ phủ phục ở dưới chân ngươi, lại không thể khiến trời đất này vì ngươi mà sửa một phân nhan sắc. Thậm chí trăm triệu người quỳ rạp dưới chân ngươi kia, cũng chưa bao giờ đê tiện hơn ngươi. Ngươi là ăn mày, cũng có thể làm hoàng đế. Ngày nào đó nếu ngươi không xứng, giữa trăm triệu người này, vẫn luôn có một người đứng lên, liều mạng chết đi cũng phải túm ngươi từ trên long ỷ xuống, và nói cho những kẻ ngu si một đạo lý mà có lẽ cả đời bọn họ cũng sẽ không hiểu nổi.”

Đạo lý kia đến tột cùng là cái gì đâu?

Rất nhiều năm về sau, vị Hoàng đế đã trở thành một thế hệ hiền quân, vẫn còn thỉnh thoảng bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, nhớ lại con người bí ẩn và những lời bí ẩn đó.

Nhưng hắn giờ phút này, lại đã quên truy vấn.

Nhưng mà khi trở về, hắn vui vẻ cực kỳ: “Thế tương lai ta có người yêu thích, có thể phong nàng làm Hoàng hậu, còn có yêu thích, cũng đều có thể phong làm phi tử.”

Tạ Nguy yên lặng không nói.

Hắn nghi hoặc nhìn hắn ta: “Tiên sinh không có người mình thích sao?”

Hầu kết Tạ Nguy kích động một chút, dường như kìm nén cái gì, cuối cùng lại vẫn không nói cái gì.

Về sau, hiền quân thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ lại một màn này, lại vẫn cảm thấy như ở trong sương mù: Biểu cảm như vậy, thật sự không có người mình thích sao? Đó có lẽ là một người đặc biệt đã từng để lại cho hắn một dấu ấn vô cùng sâu đậm.

11) Tuyết tan

Mấy ngày cuối cùng, Tạ Nguy cũng không ở lại trong cung, cũng không ở Tạ phủ. Hắn ở lại Bạch Tháp Tự.

Phương trượng trụ trì tu hành ở trong núi gần đó.

Trước một ngày xuân tới, Tạ Nguy lên núi đi thăm.

Trong núi xuân tới chậm, càng đi lên chỗ cao càng lạnh, trước nhà tranh thế mà có tuyết rơi.

Vong Trần phương trượng đang pha trà.

Hắn ngồi xuống uống mấy chén, nhìn tuyết trước đình, đổ đầy một vại nước nho nhỏ dưới mái hiên.

Vong Trần phương trượng nói: “Đôi khi tốt hơn hết là không nên nhìn

thấy chuyện trên thế gian, người trên thế gian, sống một cái mệnh, rất nhiều người trôi qua một cách tầm thường."

Tạ Nguy lại nói: "Thế có nghĩa là gì?"

Vong Trần phương trượng nhẹ nhàng thở dài, tuyên thanh Phật hiệu: "Ngươi này lại có tội gì?"

Tạ Nguy ngồi bất động thật lâu sau, rũ mi mắt nói: "Mệt mỏi."

Sau đó ai cũng không nói gì.

Uống xong một chén trà nhỏ, hắn cáo từ.

Lúc gần đi, lại nhìn thấy vại tuyết dưới mái hiên kia, vì thế xin Vong Trần phương trượng, mang xuống núi.

Vong Trần phương trượng nói: "Tuyết xuống núi sẽ tan."

Tạ Nguy không có trả lời.

Tới dưới chân núi, hắn đặt chiếc bình kia ở trên bàn thờ ở Triều Âm Đình, tuyết bên trong đã bắt đầu tan.

Cuốn kinh của Nho giáo, Phật giáo và Đạo giáo, đều được hắn đặt ở dưới đình.

Châm một ngọn lửa, thiêu sạch sẽ.

Thiếu mạng, còn phải trả lại.

Tạ Nguy khoanh chân ngồi trước bàn thờ, nhìn vại tuyết chậm rãi tan ra, cũng chờ những cuốn kinh đó dần dần bị đốt sạch, kim bộ diêu còn chưa lau hết vết máu đặt ở giữa, bên cạnh còn có một chiếc khăn lụa sạch sẽ.

Hắn rũ mắt cởi thanh đao ở cổ tay xuống.

Lưỡi đao hơi mỏng phản xạ một tia sáng mặt trời sáng ngời, ánh vào đáy mắt hắn, lại chưa làm rung động một chút bụi bặm nào xung quanh.

Sau giờ ngọ, tiểu sa di phụ trách châm hương cho rừng bia tiến vào, rừng bia mộ 300 nghĩa đồng, sau một tấm bia đá bị người gạch bỏ tên họ, không biết từ khi nào thế mà đã được đào một cái hố mới.

Tới trước Triều âm đình, chỉ thấy rất nhiều máu từ phía trên theo bậc thang, uốn lượn xuống dưới.

Đạo bào tuyết trắng nhuốm đỏ một nửa.

Trên bàn thờ có một thanh đoản đao mỏng, đã dùng qua, được lau sạch sẽ, cùng kim bộ diêu kia đặt song song ở bên nhau.

Trong vại không còn tuyết, chỉ còn lại một nửa nước trong.

Nam nhân đã từng như một bóng ma bao phủ trên bầu trời của vương triều mới, cứ như vậy buông xuống vào một ngày xuân, tuyết đã hết sau giờ ngọ, ly kỳ lại bình tĩnh mà đi, không để lại đôi câu vài lời cho thế gian.

Chương 252: Dư vang

“Ta muốn ăn anh đào.”

“Mùa đông thì tìm ở chỗ nào cho ngươi?”

“Vậy muội muội muốn ăn đâu?”

“Cũng không có.”

……

Tạ Thiêm ba tuổi xuống xe ngựa, cùng với Tạ Nguy, đi về phía cửa cung, vừa đi vừa hỏi. Nghe thấy Tạ Nguy nói mùa đông không có anh đào, liền không vui, còn nhắc đến muội muội hắn.

Không ngờ tới Tạ Nguy vẫn trả lời giống thế.

Hắn tuy nhỏ tuổi, nhưng ngũ quan rất đẹp, phấn điêu ngọc trác, vừa thấy là biết được thừa hưởng nét đẹp của cha mẹ.

Mấy hôm trước, hắn tranh cãi với muội muội, cha và mẹ ai lợi hại hơn.

Muội muội khăng khăng nói là cha.

Tuy rằng Tạ Thiêm chỉ sinh ra trước nàng hai khắc, nhưng nếu là ca ca, thì phải có trách nhiệm dạy dỗ nàng lý lẽ, vì thế khuôn mặt nhỏ nghiêm lại, sửa đúng nàng: “Khẳng định là mẹ lợi hại hơn, ngươi còn nhỏ, ngươi không hiểu. Người khác đều nghe cha, nhưng người khác cũng nghe mẹ, hơn nữa cha cũng nghe mẹ.”

Tạ Uẩn bướng bỉnh thật sự, hai tay nhỏ tỏ ý xem thường, thở phì phì: “Không nghe không nghe, vương bát niệm kinh!”

Hôm nay tiểu tử tên Thẩm Gia nhà công chúa cô cô trong cung tổ chức sinh nhật, nha đầu Tạ Uyển kia vừa nghe, ước gì được đi ăn đi uống, sáng sớm đã dán mẹ không thôi, một hai phải vào trong cung sớm xem náo nhiệt.

Mẹ không còn cách nào, mới dẫn nàng đi theo.

Tạ Thiêm bây giờ nhớ tới, liền dậm chân một cái, cũng tức giận: “Đầu bếp trong cung có gì đặc biệt hơn người, làm đồ ăn khó ăn như vậy, làm sao ngon bằng cha làm?”

Tạ Nguy dưỡng nữ nhi còn có chút kiên nhẫn, dưỡng nhi tử…

Nhưng thôi bỏ đi.

Hắn luôn luôn thích yên tĩnh, nghe hắn lải nhải nói không ngừng, lười tiếp lời, chỉ chậm lại bước chân, chậm rãi đi ở phía sau hắn.

Lúc này là buổi chiều, Nội Các nghị sự đã sớm kết thúc.

Thủ vệ ngoài cửa cung thả lỏng một chút.

Tạ Nguy chỉ nghĩ rằng hai đứa nhỏ này đều không giống hắn, giống Ninh nhị hơn một chút, từ bé đã giương nanh múa vuốt, khiến người ta không bớt lo, phải tìm biện pháp dọn dẹp một chút, khiến bọn hắn vào khuôn khổ.

Vào đông tuyết còn dày hơn.

Sáng sớm đã dọn dẹp, giờ phút này lại trải lên một tầng.

Tạ Thiêm dẫm lên tuyết khó tránh khỏi có chút cố hết sức, chân thấp

chân cao, nhưng mà không oán giận, cứ như vậy từng chút đi về phía trước, khi đi qua cửa cung, hai mắt bỗng nhiên sáng ngời, túm Tạ Nguy một cái: “Nha, cha ngươi xem, là lục mai nở!”

Tạ Nguy ngước mắt, nhìn về phía trước, vẻ mặt không chút để ý lúc trước, liền thu lại vài phần.

Đó không phải lục mai gì.

Là Trương Già.

Hắn tựa hồ mới từ trong cung đi ra, hai tay lồng vào tay áo trước người, lại cầm một cành mai dài hơn một thước. Cành mai nghiêng nghiêng, mảnh khảnh có nhánh, hoa mai đầu cành hoặc nở rộ hoặc là nụ, cánh hoa đều có màu xanh ngọc bích nhạt.

Vị Hình Bộ đại nhân này, xưa nay thanh lãnh, một cành mai này, ngược lại vừa vặn rất hợp với hắn.

Những năm gần đây, Tạ Nguy thậm chí đều lười đến Nội Các, những lúc đối mặt với Trương Già, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bởi vì nguyên nhân nào đó, hắn không có khả năng muốn thấy người này.

Yến Lâm đi đến biên quan xa xôi, không trở lại kinh thành lần nào.

Vị này lại không giống.

Giờ phút này gặp, khóe môi hắn cong lên, treo cười, lại nhạt nhẽo thật sự, nói một tiếng: “Hoa mai rất đẹp.”

Trương Già ngồi yên, quan bào bị gió thổi bay một góc, hắn rũ mi mắt, cũng không hàn huyên cái gì, chỉ nói: “Cũng được.”

Tạ Nguy liền không nói chuyện nữa.

Tạ Thiêm chớp chớp mắt, ánh mắt lại ở trên người Trương Già, nửa ngày không thu trở lại. Hắn vỗ vỗ đầu hắn, nói: “Đi thôi, đừng làm cho người khác đợi lâu.”

Tạ Thiêm lúc này mới “Vâng” một tiếng, xoay người cùng hắn đi về phía trước.

Nhưng mà chưa đi được hai bước, lại nhịn không được quay đầu lại nhìn xem.

Trương Già hơi gật đầu, đợi đến khi bọn họ đi qua, cũng ra khỏi cửa cung, gió thoảng qua tay áo cùng quần áo, lưu lại hương hoa mai trong tuyết.

Tạ Nguy thu hồi ánh mắt.

Tạ Thiêm lại tiến đến bên cạnh hắn: “Cha, cha, đó có phải là Trương đại nhân sửa luật mới hay không? Ta đã nghe người khác nói, hắn thật sự lợi hại!”

Tạ Nguy nghe lời này, không thoải mái, mắt thấy tiểu tử này chân thấp chân cao đi phía trước mình, hừ nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng đá một cái, đều không tốn chút sức nào đã đẩy hắn ngã cắm đầu vào trong tuyết ở trước mặt.

Tạ Thiêm ngốc.

Hắn vùng vẫy giãy giụa trong chốc lát mới rút được đầu từ trong tuyết ra, có chút mờ mịt mà nhìn về phía sau, nhìn nhìn Tạ Nguy, lại tìm tìm phía sau Tạ Nguy: “Ai đẩy ta, ta làm sao lại ngã?”

Tạ Nguy lạnh lùng nói: “Ngươi tuổi còn nhỏ, đi đường không vững, ngã là bình thường.”

Tạ Thiêm nửa tin nửa ngờ.

Nhưng đây dù sao cũng là cha hắn, hắn thật sự không hoài nghi, lại quay đầu đi về phía trước, chỉ là đi tới đi tới còn nhớ chuyện phiền phức mới vừa rồi, nói tiếp: “Ngài không phải chê ta ngốc, thuyết giáo một mình nương đã làm ngươi đủ phiền rồi, không muốn lại dạy ta, muốn tìm tiên sinh vỡ lòng đến dạy. Vị Trương đại nhân kia lợi hại, hắn có được không?”

“Bùm.”

Người trẻ tuổi chưa có kinh nghiệm lại một lần nữa cắm đầu vào trong tuyết.

Tạ Nguy dừng chân bên cạnh hắn, một đôi mắt không mặn không nhạt nhìn hắn.

Nếu nói lần đầu bị ngã, còn không có phản ứng, nhưng ngã lần thứ hai còn không kịp phản ứng, Tạ Thiêm chính là kẻ ngốc.

Hắn ăn một miệng tuyết, thật vất vả bò dậy.

Sau đó ấm ức trong lòng, miệng ngoác ra, oa oa khóc lớn tiếng.

Chẳng qua lúc này nhưng thật ra thông minh.

Hắn đã gần như biết mình sai ở đâu rồi, nức nở nói: “Cha nói cái gì chính là cái đó, ngàn tốt vạn tốt đều không tốt bằng ngài, ta đều nghe ngài.”

Tạ Nguy chắp tay sau lưng đi về phía trước, giả vờ nói: “Nhà của chúng ta chưa bao giờ cưỡng bách người khác, ngươi muốn mời tiên sinh nào thì mời tiên sinh đó, không cần che giấu tâm tư mà miễn cưỡng, Tuổi còn nhỏ đã bán đứng lương tâm, làm nhiều không tốt?”

Tạ Thiêm thiếu chút nữa khóc xuất huyết.

Hắn lắc đầu, kiên quyết không nhảy xuống hố, cắn chết nói: “Sửa luật mới thì tính là cái gì, một chút cũng không tốt, nhi tử không có bán đứng lương tâm, lời này chính là nói bằng lương tâm!”

Lương tâm của đứa nhỏ vô lương tâm cũng thật không đáng tiền.

Tạ Nguy cười nhạo một tiếng, mắt thấy có thể nhìn thấy rõ ràng cung điện, cũng không hề động thủ với đứa nhỏ xui xẻo này nữa.

Sau này còn rất nhiều thời gian để dạy hắn làm người.

Ngoài cửa cung cách khá xa, tuyết lớn bay lả tả, từ phía chân trời mênh mông bay lả tả xuống.

Đứng một lát, tuyết đã rơi xuống đầy vai.

Trương Già nghỉ chân quay đầu, nhìn về hướng cửa cung, bóng dáng hai cha con một cao một thấp đã dần dần trở nên mơ hồ.

Tạ Cư An chán ghét trần thế, thờ ơ đối với phàm phu tục tử dưới bầu trời này, suy nghĩ mỗi ngày, có lẽ chỉ là một cháo hai cơm, pháo hoa lượn lờ.

Hắn còn sống…

Chẳng qua là bởi vì Khương Tuyết Ninh còn sống đi?

Gió bấc thổi đi, tuyết rơi dày đặc trên thế gian.

Thánh nhân nhìn thấu, chỉ duy nhất có cái chết;

Nếu sinh ra tham luyến, sẽ là phàm nhân.

(Hoàn)

Chương 253: Phiên ngoại: Núi xanh không chặn được

Đây là phiên ngoại về nhân vật Trương Già kiếp trước (Chuyển ngữ: Yappa)

Tự tội

Chiếu ngục (1) quanh năm không thấy ánh sáng, cho dù thu dọn có sạch sẽ đến đâu, trong không khí cũng vẫn trôi nổi mùi ẩm mốc âm u lạnh lẽo. Trên bàn chỉ đốt một ngọn đèn mờ tối, trong thời tiết khi ấm khi lạnh, mực trong nghiên một lát không mài, là sẽ đóng thành băng.

Trên ngón tay gầy nhom của Trương Già, vết thương cũ xanh tím còn chưa kín miệng, cây bút nhỏ đang nắm, đã rất lâu không động đậy.

Nét mực trên giấy đã khô.

Từng chữ những câu, đều là tội trạng.

Nhưng lần này, viết không phải ai khác, mà là chính hắn.

Hổ thẹn

Từ nhỏ, phu tử trong học đường đã khen hắn thông minh, cũng đặc biệt thiên vị hắn hơn, cho là hắn tương lai nhất định có thể bằng vào tài học, đi thi cử làm quan.

Chẳng qua, tất cả đều bị một điều bất ngờ thay đổi.

Phụ thân từ trước đến nay luôn nhiệt tình giúp đỡ mọi người đột nhiên hàm oan ngồi tù, lại cũng không thể đi ra. Lúc sai dịch trong phủ nha tới nhà bắt người đi, đã mang đi tất cả những thức đáng giá trong nhà, không thể đem theo đều đập hỏng. Mẫu thân xông lên lý luận với bọn chúng, nhưng sai dịch của phủ nha cũng không nói đạo lý với người khác. Bọn họ đẩy mẹ hắn ngã xuống đất, mặc kệ nữ nhân không nơi nương tựa này ngồi dưới đất, lấy nước mắt rửa mặt.

Nhưng bà lại có thể bi thương bao lâu chứ?

Cả nhà cần bà nuôi dưỡng, học phí cho phu tử năm mới lại phải giao. Trước khi xuất giá, bà cũng chỉ biết một chút nữ công, sau khi xuất giá, cũng chẳng qua lo liệu một chút việc nhà. Bây giờ lại phải gồng gánh, đi sớm về khuya, xuất đầu lộ diện, trong lời đàm tiếu của người ngoài, mặt cười đối diện, chỉ vì bán thêm được một cái bánh hấp trời chưa sáng đã dậy làm.

Quãng ngày ấy, Trương Già một đời cũng quên không được. Hắn không phải là chưa từng hận.

Nhưng mẫu thân nói cho hắn, con không thể hận. Bởi vì thế đạo chính là đục ngầu như thế, hành tẩu trên thế đạo, lại có mấy người sạch sẽ chứ? Hận, là hận không được.

Lập thân phải chính, làm người phải thẳng.

Trương Già vẫn là không có hận, chẳng qua là thôi học, thi lại (2). Hắn không cần lại giao học phí cho phu tử, mỗi tháng còn có thể lĩnh một khoản tiền từ phủ nha, trợ cấp chi phí trong nhà.

Ngày cầm được tiền đó, mẫu thân rất tức giận.

Bởi vì bà khi đó mới biết, nhi tử bà coi trọng nhất từ trước đến giờ, gạt bà thôi học, còn dám đi thi lại. Trên đời người đọc sách tử tế nào sẵn lòng đi thi lại? Lại là chức quan thấp, ở trong phủ quan giúp

người ta ban sai, lĩnh một khoản tiền vất vả rồi thôi, không có cơ hội leo lên trên.

Người đọc sách thi lại, chính là tự hủy tương lai.

Trương Già nghĩ, đó là lần thứ nhất hắn cảm thấy hổ thẹn với mẫu thân. Nhưng cũng may về sau một phen vất vả, lật án cho phụ thân, còn được Hà Nam đạo ngự sử Cố Xuân Phương thưởng thức, quan tới Hình bộ, không tính sai quá mức.

Hoàng hậu

Là khi nào bắt đầu, càng sai càng sâu?

Có lẽ, sớm nhất là từ những tiếng đồn vu vơ ấy.

Tân hoàng đăng cơ trong một mùa đông giá lạnh. Một đêm gió bắc thổi tới mức góc mái hiên treo băng, thái giám cung nữ trong cung trời chưa sáng đã ra quét tuyết, suy cho cùng lễ đăng cơ sắp tới, cung tường bốn phía này sao có thể thấy tuyết chứ? Chỉ là chẳng ai ngờ rằng, lúc tân hoàng đi qua nhìn thấy, lại nói, không cần quét, cứ chất đống như vậy, nàng thích nhìn.

Nàng thích nhìn.

Lúc ấy, các cung nhân không ai biết "nàng" là chỉ ai, suy cho cùng bọn họ lúc trước phục vụ là tiên hoàng, còn chưa biết gì về yêu thích của tân hoàng. Mãi đến sau này vị Khương nhị cô nương hung hăng càn quấy ngang ngược trong truyền thuyết kia chuyển vào Khôn Ninh, lúc mọi người nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp như hoa xuân đó, mới hiểu được, đây chính là "nàng".

Từ lúc này trở đi, trong cung ngoài cung không có ai là không biết Khương Tuyết Ninh. Không, khi đó hắn còn không biết nàng tên là Khương Tuyết Ninh.

Người người chỉ tôn xưng nàng một tiếng “hoàng hậu nương nương”.

Hoàng hậu nương nương thích ra ngoài chơi, tân hoàng sẽ thường thường đưa nàng đi sơn trang tránh nắng; hoàng hậu nương nương yêu ngọc yêu châu, tân hoàng sẽ mở nội khố ra tùy nàng chọn; hoàng hậu nương nương không thích nhìn lá thu chuyển vàng, tân hoàng sẽ sai người tô xanh lá cây…

Nhưng những việc này không liên quan tới hắn. Hắn là Trương Già.

Trương Già nặng nề, không thú vị, nhạt nhẽo đó, cả ngày vùi đầu công văn, đã không uống rượu, cũng không đánh bạc, lại càng không ra vào Tần lâu Sở quán (3), giống như một tảng đá cứng rắn, nhìn thấy là làm cho người ta nghẹn tim.

Thế giới của hắn, đơn giản đến gần như đơn điệu.

Cho nên hắn rất khó tưởng tượng, trên thế giới lại có một người, một người phụ nữ như Khương Tuyết Ninh.

Trong đình hóng mát sơn trang tránh nắng, là lần đầu tiên Khương Tuyết Ninh gặp hắn, cũng không phải lần đầu tiên hắn gặp Khương Tuyết Ninh. Từ lâu trên nhiều lần cung yến, hắn đã từng thấy vị hoàng hậu nương nương này từ xa.

Chẳng qua là khi đó cách xa, nàng cũng không thể thấy hắn.

Nhưng cho dù là cách xa như thế, Khương Tuyết Ninh vẫn là người mà mọi người sẽ nhìn thấy trong nháy mắt.

Nàng to gan, khác người, phản nghịch, ngả ngớn, càn rỡ, yếu ớt, không tuân thủ tất cả quy củ trong tòa thâm cung kia, nhiệt nhiệt liệt liệt mà sống, giống như một đống lửa đang cháy, chỉ cặp mắt kia nhìn người ta, đã giống như muốn hỏa thiêu người đó, in dấu thẳng vào lòng người.

Chỉ là Trương Già không thích nàng.

Hắn cũng không cảm thấy mình sẽ thích nàng.

Suy cho cùng, ai sẽ thích một người tuyệt nhiên tương phản với mình chứ?

Đế hậu

Tân hoàng Thẩm Giới là em ruột của tiên hoàng Thẩm Lang. Có lời đồn, hắn đã mưu hại tiên hoàng, mới lên được ngai vàng này. Suy cho cùng tiên hoàng mặc dù thường thường dùng đan dược, nhưng thân thể có thái y chăm nom, lúc không dùng dược thần trí cũng tỉnh táo như người thường, sao lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, còn khiến tất cả thái y của Thái Y viện giữ kín như bưng việc này chứ?

Nhưng tân hoàng sau khi đăng cơ, xử sự hiền hòa, dịu dàng như ngọc.

Đến nỗi khiến người ta hoài nghi những đồn đại ấy — một người tốt như vậy, há sẽ làm ra chuyện giết anh đoạt vị ấy?

Qua một thời gian, lời như vậy cũng không có ai lại truyền nữa.

Mặc dù Trương Già cảm thấy những việc này chưa chắc là nghe đồn. Dẫu sao tân hoàng mặc dù tính tình lương thiện, nhưng thái sư Tạ Nguy tay cầm quyền cao lại bí hiểm.

Mọi người quan tâm, là những chuyện giữa đế hậu.

Có thể nói, Đại Càn xây triều hơn trăm năm, chưa từng thấy đế hậu hài hòa như vậy. Hoặc là nói, chưa từng thấy hoàng đế sủng ái hoàng hậu như vậy.

Chỉ là không biết bắt đầu từ khi nào, loại sủng ái này bỗng nhiên thay

đổi. Hình như chính là chuyện trong một đêm.

Một ngày trước, hoàng hậu nương nương thích con chim khách đuôi phượng bay qua kia, Tạ thái sư lần đầu tiên cầm cung, bắn con chim có bộ lông xinh đẹp ấy xuống. Dù bị một vài vết thương, lại vẫn còn sống. Thế là Khương Tuyết Ninh dốc lòng nuôi chim trong lồng, treo dưới mái hiên. Nàng ban đầu vui mừng hớn hở, về sau lại sầu não không vui, luôn ngồi dưới mái hiên, nhìn con chim kia ngẩn người.

Bỗng nhiên có một ngày, cái lồng trống không, chim không thấy nữa.

Các cung nhân nói, không ai dám động đến con chim hoàng hậu nương nương thích nhất, có lẽ là nương nương tự mình thả, huống hồ nàng cũng không có truy cứu ai.

Chỉ là quan hệ giữa đế hậu, bỗng nhiên lạnh nhạt.

Tân hoàng không lại đi một bước vào Khôn Ninh cung, lúc đối diện triều thần cũng lộ ra lời lẽ nghiêm nghị hiếm có; hoàng hậu cũng hờ hững với tân hoàng, dường như không quan tâm những chuyện ấy chút nào, với những váy vóc món ngon, cũng ít còn hứng thú.

Không ai biết giữa đế hậu là ai thay đổi trước, tóm lại không còn như lúc trước nữa.

Lại về sau, Tiêu Xu liền tiến cung.

Vừa vào cung đã phong làm quý phi, lại dựa vào mẫu tộc Tiêu thị của thái hậu, văn võ cả triều ai không cho rằng Thẩm Giới đã chán ghét Khương Tuyết Ninh, cuối cùng sẽ phế bỏ hoàng hậu đức không xứng vị này.

Nhưng ngoài dự liệu của tất cả mọi người, cũng không có.

Cho dù Tiêu Xu nhận hết vinh sủng, Thẩm Giới cũng chưa từng nói một câu phế hậu. Thậm chí có một vị triều thần, cũng không biết có

phải bị một tộc Tiêu thị ám thị hay không, chỉ nói bóng nói gió hai câu về chuyện phế hậu, đã mắc vạ.

Thẩm Giới lúc đó cũng không có nổi giận. Nhưng chỉ qua nửa tháng, vị triều thần kia đã minh thăng ám hàng, bị Thẩm Giới tiện tay quăng đi Lĩnh Nam hẻo lánh, tuyệt duyên với bốn chữ "phong hầu bái tướng".

Kể từ đó, không ai dám nhắc một câu "phế hậu" nữa.

Tình cảm

Trương Già không thể xem hiểu Khương Tuyết Ninh lắm.

Nàng là hoàng hậu, vốn nên mẫu nghi thiên hạ, nhưng các loại điệu bộ, lại cực kỳ giống yêu nữ, cực kỳ giống họa thủy. Nhưng mà đôi mắt ấy, lại khiến ngươi rất khó nghĩ đến yêu nữ, nghĩ đến họa thủy.

Trong đình hóng mát tại sơn trang tránh nắng, hắn xé góc áo bào, không nể mặt nàng, từ đó liền bị nàng ghi nhớ, ba năm thỉnh thoảng đến làm phiền hắn, dường như hắn là niềm vui mới khó có được trong cuộc sống phiền muộn của nàng.

Cố ý chặn đường hắn, làm hắn khó chịu; cho hắn uống nước nàng đã uống, khiến hắn phẫn nộ; hay là cầm một nhành lục mai mới ngắt, có chút hài hước, quẹt khóe mắt hắn, một câu nói quấy nhiễu hắn rối tung trong lòng.

Khương Tuyết Ninh không thể nghi ngờ là xinh đẹp.

Cho dù là Tiêu Xu, mặc dù người người tán thưởng mỹ mạo của nàng ta đoan trang hơn, rộng rãi hơn, nhưng trong lòng ai lại thật sự cảm thấy nàng ta có thể thắng được Khương Tuyết Ninh chứ?

Phù dung như mặt, liễu như mày.

Trương Già nghĩ, có lẽ là trời xanh thấy hắn sống quá đơn giản, quá bần khổ, cho nên mới cố ý phái xuống một người như Khương Tuyết Ninh để khảo nghiệm hắn.

Nhưng hắn dường như cũng không có chịu đựng được khảo nghiệm. Hắn bắt đầu bởi vì vị hoàng hậu nương nương này không ngủ được.

Loạn đảng Thiên giáo truy sát, hắn tình cờ lưu lạc sơn dã cùng Khương Tuyết Ninh, đồng hành mấy ngày. Khương Tuyết Ninh mỏng manh vai không thể gánh tay không thể nhấc, mọi việc đều cần hắn lo liệu. Nhưng có lẽ là cách xa tòa cung cấm giống như lao tù ấy, đặt mình trong nơi hoang dã không người, chỉ có trời đất làm bạn, cái loại phù hoa thuộc về nhân thế trên người nàng đó dần dần bong ra từng mảng, phai màu, chỉ còn lại một vốc tuyết trắng lạnh lẽo dưới ánh trăng sáng rực, mỏng manh tới mức đợi đến khi trời vừa sáng, thái dương vừa ló, là sẽ tan ra.

“Ta rất hâm mộ ngươi.”

Nàng nói như vậy.

Trương Già thậm chí vẫn còn nhớ khoảnh khắc ấy khóe môi nàng hơi mỉm cười.

Lần đầu tiên, hắn bắt đầu tò mò một người.

Nàng là hoàng hậu ngồi tít trên cao, thậm chí trong ngoài cung đình không ai hoài nghi, chỉ cần nàng mong muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt lại sự sủng ái của hoàng đế. Một người như vậy, hà tất hâm mộ một Hình bộ thị lang thanh liêm, nghèo rớt mồng tơi chứ?

Khương Tuyết Ninh ngồi một mình trên cành lê dại.

Trương Già không biết nàng rốt cuộc leo lên như thế nào.

Nàng đôi tay mảnh khảnh đặt trên vỏ cây khô xù xì, hai chân lắc lư trong không trung, không giống một hoàng hậu chút nào, ngược lại khiến hắn nghĩ tới đứa trẻ hoang dã trong nhà không có người quản trên trấn trước đây đó.

“Ta tìm Chu Dần Chi điều tra ngươi, ngươi năm đó lúc đi học cũng rất được tiên sinh thưởng thức. Lệnh tôn mặc dù xảy ra chuyện, nhưng làm người giữ ngay chính, dạy ngươi liêm chính giữ mình. Sau khi lệnh tôn xảy ra chuyện, lệnh đường nương tựa lẫn nhau với ngươi, cho nên ngươi bỏ khoa cử, theo thi lại, bà quan tâm ngươi, ngươi cũng hiếu thuận bà.”

Âm thanh của Khương Tuyết Ninh, nhẹ tới mức gió thổi một cái là có thể mang theo.

Khoảnh khắc ấy, Trương Già lại cảm thấy sợ. Sợ gió thật sự sẽ cứ thế thổi nàng đi, không thấy nữa, cũng sợ tí ti sạch sẽ và mềm mại hiếm thấy trong ngôn từ nhạt nhẽo của nàng, bởi vì nó sẽ làm hắn cảm động, khiến hắn làm sai.

“Trương đại nhân.”

Nàng luôn luôn gọi hắn như thế.

“Trương Già.”

Nàng lại gọi hắn, nhưng lại đổi xưng hô.

Trương Già ngẩng đầu.

Nàng quay đầu lại ngóng nhìn hắn: “Vì sao, ngươi cái gì cũng có chứ?”

Trương Già không hiểu.

“Từ lúc nhỏ, đến bây giờ, mỗi một thứ, ta đều phải đi cướp, đi đoạt, đi

tranh thủ. Chưa từng có một thứ vốn đã thuộc về ta, cũng chưa từng có một thứ là người khác chủ động cho ta. Ban đầu là Uyển Nương, về sau là cha mẹ, Yên Lâm, sau đó là hậu vị, …" (Khúc … raw chụp mất chữ nên không nhìn được.)

Khương Tuyết Ninh hiếm thấy mà nói lời thật.

Có lẽ, là lời thật.

"Ta không tranh, mấy thứ này, sẽ đột nhiên tản. Giống như nước chảy trong sông, lưu được nhất thời, không lưu được một đời."

Trương Già nghĩ, hắn xong rồi.

Nháy mắt này hắn thậm chí nghĩ, có lẽ Khương Tuyết Ninh nói đều là nói dối, có lẽ đây cũng là một lần chòng ghẹo ác liệt, có lẽ nàng đang cố ý công phá phòng ngự trái tim hắn, hắn không nên buông lỏng, hắn nên cảnh giác, đừng để Khương Tuyết Ninh chui vào. Bởi vì nàng sẽ diễu võ dương oai trong lòng hắn, tuyên bố hắn là tù binh nàng chinh phục chẳng tốn hơi sức nào.

Nhưng hắn mặc kệ chính mình nhìn lại nàng, không thu ánh mắt về.

Khương Tuyết Ninh nói: "Thực ra ta không phải cố ý định chòng ghẹo ngươi, ta chỉ là thích ngươi, lại ghét ngươi."

Nàng nói xong, cười một tiếng, nhẹ nhàng từ trên cây nhảy xuống.

Trương Già không biết nói gì.

Nhưng Khương Tuyết Ninh cũng dường như không muốn nói gì nữa, đi thẳng về phía trước, không lại quay đầu.

Đêm ấy, Trương Già lại mơ thấy nàng.

Là tại cung yến trung thu, khuôn mặt các triều thần đều trở nên mơ

hồ, chỉ có chén rượu giao nhau. Hoàng đế bưng chén rượu xuống, Khương Tuyết Ninh thì ở bên cạnh hoàng đế, yên tĩnh nhìn hắn, lại lặng lẽ duỗi tay ra, nắm tay hắn, mà hoàng đế thì nói chuyện với triều thần ngay bên cạnh. Cái tay ấy, mềm mại, hơi lạnh, lại dường như thấm triền miên khiến người đời không cách nào thoát khỏi, thậm chí là một luồng dục vọng trong lòng người khó mà nói rõ với người khác.

Trương Già một lát đã tỉnh.

Hắn nghĩ, là hắn đi quá giới hạn, là hắn điên rồi.

Chiếu ám

Về đến kinh thành, tất cả đều dường như đã thành một giấc mộng.

Khương Tuyết Ninh cũng không chòng ghẹo hắn nữa.

Cuộc sống của Trương Già dường như đột nhiên quay về quỹ đạo, giống như trước đây, yên ả đơn giản đến mức không dậy nổi một cơn sóng lớn. Nhưng hắn không giống trước đây. Hắn lại cảm thấy cuộc sống như vậy hệt như ao tù nước đọng, tràn ngập ngột ngạt và buồn chán. Trước khi biết Khương Tuyết Ninh, hắn không hề biết chính mình sống những ngày như thế.

Nàng phá vỡ thế giới của hắn, lại xoay người rời đi.

Trương Già phát hiện, hắn bắt đầu quan tâm tin tức có liên quan tới Khương Tuyết Ninh. Thế là, hắn chậm rãi hiểu, thì ra tất cả về nàng, trong tòa kinh thành phồn hoa này cũng không phải là bí mật.

Hắn biết Uyển Nương, biết bí mật của Khương phủ…

Dần dà, đã chắp vá ra một Khương Tuyết Ninh mới.

Mà Khương Tuyết Ninh này, so với Khương Tuyết Ninh trong đồn đại

của tất cả mọi người, so với Khương Tuyết Ninh hắn dĩ vãng cho rằng ấy, không hề giống nhau.

Trương Già đột nhiên hi vọng nàng tốt lành.

Chuyện nhảm bịa đặt trong thế gian, đừng thêm vào người nàng; mưu mô quỷ kế trong cung, đừng tính toán tính mạng của nàng. Nếu như trời xanh thương xót, không cho nàng vinh hoa phú quý, cũng cho nàng an bình trôi chảy.

Chỉ tiếc…

Ý trời không bao giờ như người nguyện.

Khương Tuyết Ninh chung quy vẫn xảy ra chuyện. Tiêu Xu và cả một tộc Tiêu thị sau lưng nàng ta, lại há có thể khoan dung một hoàng hậu thế này đè đỉnh đầu bọn họ? Bọn họ xúi giục Chu Dần Chi, khiến Khương Tuyết Ninh tứ bề khốn đốn, bọn họ muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

Hắn không ngờ, lại lần nữa gặp mặt, sẽ là nàng đến bước đường cùng, có việc muốn cầu.

Trên đường cung mờ tối, Khương Tuyết Ninh xách một ngọn đèn lồng chờ hắn.

Thái sư Tạ Nguy cùng đi với hắn, xa xa thấy Khương Tuyết Ninh, liền mượn cớ trở lại tìm ngọc bội, quay người rời đi.

Nàng hốt hoảng lại bi thương như thế xin hắn giúp.

Nàng còn lừa gạt hắn, sau này sẽ làm người tốt.

Hắn không trả lời, đi xa trong trầm mặc.

Một đoạn đường phía trước, lại là một mảng đen kịt. Cũng không biết

có phải mắt thấy triều cục thay đổi, các cung nhân đều không tận tâm hay không, ngay cả đèn lồng ven đường cũng không thắp sáng.

Khương Tuyết Ninh còn ở phía sau.

Trương Già liền nói với tiểu thái giám cạnh cửa, thắp sáng đèn lồng của con đường này, hoàng hậu nương nương lát nữa sẽ đi qua đây.

Đặt bút

Hắn cuối cùng vẫn giúp nàng.

Làm trái nguyên tắc cả đời của mình, mặc cho bản thân rơi vào bãi lầy đục ngầu.

Sau đó, hắn trả cái giá nặng nề.

Mẫu thân qua đời.

Hắn bị nhốt tại chiếu ngục đã tới ba tháng, tam ty (4) hội thẩm rất nhiều phiên, nhưng lại không ai dám vì hắn viết ra phán quyết định tội.

Trương Già nghĩ, cái này có gì không dám chứ? Dù cho hắn trước đây liêm chính giữ mình, cũng không trở ngại hắn về sau làm việc thiên tư trái pháp luật. Nhưng đã không có người viết cho hắn, vậy hắn sẽ viết cho mình đi.

Trương Già chậm rãi gác bút, nhìn một tờ nét chữ thật dài ấy, trong ánh đèn mờ tối, chúng dường như đều đang sống, diễn dịch cả đời cô độc vắng lặng, lạc lối này của hắn.

Tin tức Khương Tuyết Ninh tự sát là hôm qua truyền đến.

Hơn nữa còn là vị đế sư Tạ Cư An khiến cả triều đình đều sợ hãi kia tự mình đưa tới. Y nói, nương nương của ngươi chết rồi.

Trương Già nghĩ, bụi chung quy sẽ về với bụi, đất chung quy sẽ về với đất, tất cả phồn hoa thế gian này cũng chung quy sẽ kết thúc, có lẽ đây với nàng trái lại là kết quả tốt hơn.

Chỉ là vị Tạ đại nhân kia…

Thật là kỳ lạ.

Lính coi ngục quen biết hắn, sáng nay lúc đến đưa cơm, lặng lẽ nói cho hắn biết, vốn Vệ Lương đại nhân muốn đến thăm, còn mang theo một nhành lục mai. Nhưng gặp Tạ đại nhân ở cửa chiếu ngục, cũng không biết chọc tức Tạ đại nhân chỗ nào, bị tóm, ngay cả nhành lục mai kia cũng bị ném xuống đất giẫm nát.

Trương Già bèn cười ồ lên.

Thì ra ngay cả thánh nhân như thế, cũng không thể thoát khỏi phàm tục.

Khương Tuyết Ninh nói đúng, nàng giống như là nước chảy trong sông kia, dù cho núi xanh muốn chặn, cũng sau cùng sẽ chảy về hướng đông, không thể quay đầu.

Chú thích

(1) chiếu ngục: nhà ngục dành cho tội phạm là quan lớn, cần hoàng đế tự mình hạ chiếu thư định tội ↑

(2) lại: chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến ↑

(3) Tần lâu Sở quán: Thời Xuân Thu, nữ nhi của Tần Mục Công là Lộng Ngọc có tài thổi tiêu, Tần Mục Công đặc biệt xây dựng một tòa phượng lâu cho nàng, còn gọi là Tần lâu, Lộng Ngọc tại đây thổi tiêu mua vui. Sở Linh Vương vô cùng háo sắc, xây dựng Chương Hoa cung, chọn nữ tử đẹp nhất nước ở tại đây, cho hắn vui đùa. Người

đời sau gọi Chương Hoa cung là Sở quán. Cụm từ nay về sau phiếm chỉ nơi ca múa, kỹ viện. ↑

(4) tam ty: ba cơ quan tư pháp trung ương ↑

Chương 254: Phiên ngoại: Lòng này gửi gắm vầng trăng tỏ (1)

ĐẠI HÔN

(1) Hạt khiếm thảo

Loáng một cái đã là tháng sáu, đường phố nóng hầm hập, quầy hàng rong hai bên phố xá đều đã dùng tới quạt hương bồ, uể oải thét to trong ánh hoàng hôn dần dần buông xuống.

Tạ Nguy chạng vạng từ trong cung đi ra, nhìn thấy bên đường có người bán hạt khiếm thảo tươi sốt, nhớ là Khương Tuyết Ninh thích ăn, bèn xuống xe ngựa, tự mình chọn mua nửa cân.

Đồ lừa đảo đó giờ hẳn vẫn còn trong phủ y đấy. Vốn là y níu nàng đến học đàn, không ngờ Hoàng hà lũ lụt, y bỗng nhiên bị gọi vào triều nghị sự, đi một cái chính là hai giờ, đến hiện tại mới về. Tính khí ấy của Khương Tuyết Ninh, hẳn chờ đến sốt ruột, không mua ít thứ nhét vào miệng nàng, lát nữa nói những điều vô lý với y, chỉ sợ lại có một đống cớ không học đàn.

Kiếm Thư lưu lại trong phủ hầu hạ.

Tạ Nguy mới xa xa đến bên ngoài Chước Cầm đường, đã thấy hắn mày ủ mặt ê đứng dưới hành lang, dường như gặp việc khó. Lại nghe bên trong, không có chút xíu âm thanh nào, chớ nói chi là tiếng đàn.

Y đi lên hỏi: “Người chạy rồi?”

Kiếm Thư kiên trì trả lời: “Ngược lại chưa chạy, chính là, chính là… ngủ.”

Tạ Nguy im lặng, thật là không bất ngờ một chút nào.

Y nhấc bước đi vào, liền thấy “Tiêu Am” kia nghiêng nghiêng bày trên giá đàn, mà Khương Tuyết Ninh xiêu vẹo trên sập la hán dưới cửa sổ đó, mắt nhắm, say sưa mơ màng, cầm phổ thì vừa vặn rơi trên mặt đất cạnh tay nàng. Ráng chiều đằng tây chiếu đầy giấy cửa sổ, tia sáng dữ dội, dường như mềm mại thoa một lớp bột nước.

Tạ Nguy đứng yên ở cửa, nhìn phút chốc. Cuối cùng vẫn khe khẽ thở dài, bước chân nhẹ nhàng, đi đến bên người nàng, nhặt cầm phổ kia từ dưới đất lên, đặt lại trên bàn, ngồi bên cạnh bóc hạt khiếm thảo. Bóc xong lấy cái đĩa sứ men xanh nhỏ đựng, từng hạt trắng như tuyết.

Khương Tuyết Ninh là bị hương thơm mát nhàn nhạt kia đánh thức, lúc mở mắt ra, sắc trời sớm cũng tối rồi.

Trong Chước Cầm đường đốt một ngọn đèn, Tạ Nguy đang đưa lưng về phía nàng, ngồi cạnh đèn, nghe thấy tiếng động, đầu cũng không quay lại hỏi: “Tỉnh rồi?”

Khương Tuyết Ninh vốn chỉ tỉnh phân nửa, nghe giọng nói thanh thanh đạm đạm, phân nửa còn lại kia lập tức cũng tỉnh. Nàng giật mình một cái xoay người ngồi dậy, tựa như chuột đột nhiên thấy mèo, cảnh giác nói: “Đã nói hôm nay chàng dạy ta học đàn, nhưng chàng nửa đường đi mất, ta ngủ vậy cũng không thể trách ta. Chàng về cũng không gọi ta trước, cho nên cũng không thể phạt ta…”

Tạ Nguy dừng lại liếc xéo nàng, Khương Tuyết Ninh lập tức ngậm miệng.

Y nhẹ nhàng gõ mặt bàn bên cạnh một cái, Khương Tuyết Ninh liền

hiểu ý, thành thành thật thật ngồi qua. Lúc này, mới nhìn thấy trên bàn có hạt khiếm thảo đã bóc xong, nhìn y một lúc, ngược lại có chút rụt rè: “Bóc cho ta?”

Chân mày Tạ Nguy nhếch lên: “Không ăn?”

Cái này sao có thể không ăn? Khương Tuyết Ninh chính là bị thứ này làm cho thèm mà tỉnh. Nghe thấy câu này của Tạ Nguy, nàng lập tức mặt mày hớn hở, đẩy cái đĩa sứ men xanh nhỏ kia đến trước mặt mình, vui vẻ lựa, ăn hạt nhỏ trước, hạt to để sau.

Tạ Nguy nhìn mà bật cười: “Cách ăn này của nàng, giống như là không dè sẻn bữa sau sẽ không có mà ăn ấy.”

Khương Tuyết Ninh lẩm bẩm: “Tháng sau là sẽ thành thân với chàng rồi, chưa biết chừng thực sự sẽ không có mà ăn đấy?”

Việc hôn nhân định vào hai tháng trước.

Tạ Cư An người này đã không mời mối cũng chẳng nhờ mai, tự mình chép một phong thiếp canh (1), đưa cho Khương Bá Du.

Khương Bá Du mắt thấy đồng liêu ngày xưa lại sắp thành con rể mình, cho dù là trước kia có phỏng đoán, cũng không lường trước đến nhanh như vậy, không tránh khỏi sắc mặt khó coi, tức đến độ chửi trong thư phòng mình. Nhưng Tạ Cư An sớm sai người khiêng lễ hỏi tựa như nước chảy, kéo dài ba năm dặm, khiêng đến cửa Khương phủ, ngay cả những năm trước hoàng phi tiến cung cũng không có phô trương lớn như vậy.

Khắp kinh thành đều biết chuyện này là ván đã đóng thuyền.

Khương Bá Du dù có không chịu, trứng không thể chọi đá, chỉ có thể gắng nhịn mà đồng ý. Thái độ của Mạnh thị thế nào không biết, dù sao Tạ Nguy không để chút xíu lời ra tiếng vào nào lọt vào tai Khương Tuyết Ninh.

Ngày cưới là rơi vào mười sáu tháng sau.

Theo như phong tục gả con gái trong kinh, mấy ngày nay bọn họ không nên gặp mặt, song Tạ Nguy người này bá đạo, vẫn cứ lấy danh nghĩa học đàn tóm Khương Tuyết Ninh tới, tức đến độ Khương Tuyết Ninh mỗi ngày lặng lẽ mắng y một chập. Bây giờ là đang mượn lời của y tổn hại chính y đấy.

Tạ Nguy nghĩ bụng, lá gan của nàng trái lại ngày càng to. Nhưng vừa nghĩ lại — còn không phải là mình chiều ra? Thế là y cười, cũng không so đo, chỉ nói: "Nãy ở nội các nghe Khương Bá Du nói, nàng hai ngày nay đang thu xếp đồ hình như chuẩn bị đi xa nhà?"

Hai năm trước, nàng từng chạy một lần. Một lần ấy, Tạ Nguy không giữ lại. Trước mắt giọng y mặc dù lơ lỏng bình thường, nhưng ánh mắt lại lẳng lặng rơi trên người nàng, không lệch phân nào.

Ngón tay Khương Tuyết Ninh vừa mới nhón một hạt khiếm thảo lên, bỗng dừng một chút. Nàng cụp mắt xuống, chậm rãi đặt hạt khiếm thảo này về, qua thật lâu, mới ngước mắt nhìn về phía Tạ Nguy, khẽ nói: "Trước khi thành thân, ta muốn về… thăm Uyển Nương một chút."

(2) Táo rừng

Khương Tuyết Ninh thực sự đi về, song lần này có Tạ Nguy đi cùng.

Năm đó Uyển Nương mang theo Khương Tuyết Ninh hãy còn trong tã bị đuổi khỏi Khương phủ, nương náu một điền trang xa cách kinh thành.

Nơi đó tên là Thanh Ngõa trang, thực sự chỉ là một nơi nhỏ bằng mái ngói (2). Vây quanh bởi các ngọn núi, hướng đông quay mặt ra một con sông dài.

Người ta trồng lúa gieo đậu, nghề nông mà sống. Chỉ có gia đình sung túc một chút, trên nóc nhà mới lợp mái ngói; nghèo hơn chút, sẽ nung gạch bùn vàng làm tường, trải cỏ tranh khô làm mái.

Mùa hè tới, có gió có mưa cũng có hương hoa lúa, Khương Tuyết Ninh sẽ chân trần chạy dọc bờ ruộng, đi gọi Uyển Nương làm đồng về nhà; mùa đông tới, có tuyết có sương cũng có đỏ táo rừng, Khương Tuyết Ninh sẽ trèo lên cây hái táo xuống, dùng nước suối trong vắt rửa mời bà ăn.

Lúc ấy chỉ có người ngoài gọi bà Uyển Nương, mà nàng gọi bà "mẫu thân". Bọn họ ở đây nương tựa lẫn nhau mười bốn năm.

Chỉ tiếc, lại là một lời nói dối.

Năm đó nàng mười bốn tuổi, Uyển Nương bị bệnh, buông tay nhân gian, từ đó vận mệnh trêu đùa nàng, đẩy nàng vào vực sâu lầy lội.

Một chiếc xe ngựa ngăn nắp, chở nàng đang lo sợ không yên, chạy về phía kinh thành; Uyển Nương chết bệnh thì bị quấn chiếu, đắp đất vàng, chôn dưới chân núi xanh.

Nấm mộ ấy đã lâu không có người chăm sóc, đã mọc đầy cỏ hoang, ngay cả tên viết trên mộ bia cũng bị nước mưa quanh năm bào mòn, khó có thể nhìn rõ.

Khương Tuyết Ninh đem một hũ rượu hoa hạnh, một đĩa nhỏ bánh lát đào (3), đặt trước mộ bia bà, khẽ nói: "Uyển Nương, con về thăm người."

Tạ Nguy đứng rất xa, không hề tới gần.

Khương Tuyết Ninh đè bằng cỏ hoang xung quanh, ôm đầu gối ngồi xuống, nói với bà về Khương Tuyết Huệ: "Nàng gả cho Thẩm Giới, là một vương gia, mặc dù chỉ làm trắc phi, nhưng cơm áo không lo, người cũng không sầu. Lúc nàng thành hôn, con đã cho nàng vòng

tay, nói là người tặng. Nàng…”

Âm thanh ngừng lại, nàng mỉm cười, lệ lại theo đáy mắt lăn xuống.

Khương Tuyết Ninh nói dối: “Nàng thấy rất thích, đeo trên cổ tay cũng rất đẹp. Còn nói, chờ khi nào có rảnh, sẽ đặc biệt về thăm người.”

Gió núi phất qua núi non trùng điệp, ve kêu râm ran trên cây.

Âm thanh của nàng cũng nhẹ nhàng như gió: “Con cũng đã thấy kinh thành rồi, giống như người nói vậy, thật tốt, thật đẹp, khắp nơi đều là người. Nhưng con ở nơi đó rất lâu, chung quy cũng không tự tại bằng ở đây. Người nếu như còn sống, sợ sẽ mắng con không biết điều đi?”

Uyển Nương tốt với nàng, cũng không tốt với nàng.

Nhưng trải qua bao năm lăn lộn, yêu hận như si, những thứ không tốt đó tuy lưu xuống vết sẹo sâu sắc cho nàng, nhưng thời gian qua lâu, cũng dần phai nhạt.

Quá khứ nàng hận, cầu thứ mình không có được, cuối cùng lạc đường; bây giờ nàng yêu, đơn giản không gò ép, lại có hi vọng.

Con người sống, chung quy phải đi về phía trước.

Ngày này, Khương Tuyết Ninh giống như là trở về thời thơ ấu, làm rà làm ràm với bà, nói thu hoạch bên ngoài của mình, bạn bè kết giao, vẫn ngồi đến khi mây mù giăng núi, chiều tà sương nặng.

Trên xe ngựa trở về, nàng vén một góc màn xe lên, xa xa nhìn ngôi mộ nho nhỏ ấy.

Tạ Nguy khẽ hỏi nàng: “Còn hận bà ấy không?”

Khương Tuyết Ninh thật lâu không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm nơi xa, nhìn ánh hoàng hôn bốn phía bao trùm ngôi mộ ấy, chậm rãi nói: "Yên Lâm nói, bà yêu ta. Ta nghĩ, bà mặc áo cho ta, nấu cơm cho ta, cho dù không có yêu nhiều như Khương Tuyết Huệ, cũng ít nhất từng phân cho ta một chút xíu. Trừ Khương Tuyết Huệ, ta chính là người thứ hai bà yêu. Nhiều cũng được, ít cũng được, chung quy có, không phải sao?"

Tim Tạ Nguy, giống như bỗng nhiên bị cái gì níu lấy. Y duỗi tay ra, ôm hông nàng, vuốt ve dái tai nàng, quay mặt nàng qua, liền thấy nàng lông mi thấm ướt, viền mắt cũng đỏ.

Khương Tuyết Ninh nhìn y, lại hỏi: "Chàng từng hận ta không?"

Tạ Nguy lặng im không nói.

Khương Tuyết Ninh bèn nói: "Năm đó, trong lòng Uyển Nương chỉ có Khương Tuyết Huệ, không có ta, ta từng hận bà. Nên mới nghĩ, khi đó trong mắt ta chỉ có Trương Già, không có chàng, chàng hẳn cũng từng hận ta phải không?"

Tạ Nguy lại khẽ cười một tiếng, vỗ vào trán nàng một cái: "Hận? Lại nói hươu nói vượn, có tin quay về ta bắt nàng chép cầm phổ không!"

Khương Tuyết Ninh ngớ ra, che đầu mình, ngơ ngác nhìn y.

Tạ Nguy cũng nhìn nàng, không ngừng lắc đầu: "Ngốc, thật là ngốc, ngốc hết thuốc chữa!"

Khương Tuyết Ninh tức giận: "Nói chuyện thì nói chuyện, chàng mắng ta là có ý gì?"

Nàng vừa mới giận, nước mắt nãy còn lã chã chực trào ra cũng quay ngược, khí thế nhe nanh múa vuốt trước kia cũng quay về. Tạ Nguy lúc này nhìn mới thấy thoải mái hơn chút.

Y một tay vắt lên Khương Tuyết Ninh, một tay lại chống đầu, ngồi dựa trong xe ngựa lung lay, trái lại hiếm thấy có được mấy phần bộ dáng không nóng không lạnh lười biếng, chỉ nói: “Ta đã biết chính mình sẽ không thua, lại sao có thể sinh hận? Sớm cũng được, muộn cũng được, dù sao vẫn thắng, không phải sao?”

Dù sao vẫn thắng…

Đây mới là Tạ Cư An.

Khương Tuyết Ninh nhìn y, vốn nên bật cười, nhưng không biết vì sao, tâm lý lại chỉ trào ra một mảnh chua chát. Y tài trí vô song, vốn có danh thánh, nhưng đối mặt nàng, lại chưa từng hỏi một chữ “yêu”. Dường như y không quan tâm nàng có thực sự thích y hay không, chỉ cần sớm chiều đi cùng, là không mong đợi nhiều hơn.

Nửa cuộc đời này của y, rõ ràng khổ hơn người đời. Nhưng nếu chỉ nhìn cả người lành lạnh xuất trần này của y, ai có thể nhìn thấu manh mối?

Khương Tuyết Ninh nhẹ nhàng dựa qua, nhỏ giọng nói: “Tiên sinh luôn nói người ngoài ngốc, nhưng học sinh thấy, tiên sinh cũng không thông minh bằng người ngoài bao nhiêu.”

Tạ Nguy nhìn nàng, nàng đã nhắm mắt lại.

Xe ngựa lắc qua lắc lại, lại một lần nữa chạy về phía kinh thành. Nhưng lần này, hai người trong xe không lại đề phòng lẫn nhau, ngồi đối diện nhau hờ hững, mà là dựa sát vào nhau, giống như là chim chóc dựa vào nhau sưởi ấm trong gió lạnh.

Đến lúc xuống xe, Tạ Nguy vươn tay đỡ nàng.

Khương Tuyết Ninh lại đặt một quả táo rừng vào lòng bàn tay y: “Tạ Cư An, yêu thích của ta, tới muộn một chút, có lẽ còn chưa tích được nhiều như vậy, góp được sâu như vậy. Nhưng chàng không được

hận ta, ta mời chàng ăn táo, có được không?"

Đó là một quả táo rừng nửa đỏ, cho dù còn chưa chín hẳn, nhưng chính là quả đỏ nhất trên cành mà nàng kiễng đầu ngón chân có thể với tới trên đường trở về. Nắm chặt một đường trên xe ngựa, còn mang theo nhiệt độ lòng bàn tay nàng.

Tạ Nguy nhìn, lại ngơ ngác rất lâu, sau đó ôm Khương Tuyết Ninh vào trong lòng, ôm thật chặt, âm thanh hơi khàn: "Ninh nhị ngốc, nàng nói như vậy, ta sao nỡ ăn?"

Màn đêm tĩnh lặng.

Y có thể nghe thấy nhịp tim đánh trống reo hò của mình, tuôn chảy một dòng máu ấm áp, xua đi cái lạnh mang theo trong gió.

(3) Tiền thọ vàng

Ngày Khương Tuyết Ninh thành hôn với Tạ Cư An ấy, thời tiết vô cùng tốt, khắp kinh thành đều đang nghị luận. Đầu đường cuối ngõ, không ai không biết; quý tộc thế gia, tất cả đều dự tiệc.

Áo cưới đỏ thẫm lại một lần mặc vào người, nhưng lần này kiệu hoa đi không phải Lâm Truy vương phủ, mà là dinh Tạ thị, trong lòng Khương Tuyết Ninh, cũng một mảnh bình yên.

Song thân Tạ Nguy không còn.

Hai người duyên cha mẹ không sâu cũng không muốn mời ai tới bái, chỉ đơn giản bái hai cái ghế tựa không.

Trương Già đã là Hình bộ thị lang, cùng người khác ngồi trên bàn tiệc, mẹ là Tưởng thị cùng đi xem lễ, không tránh khỏi nhỏ giọng oán trách hắn: "May mà cô nương người ta đã có nơi có chốn, nếu không con nói con tạo nghiệt lớn thế nào!"

Trương Già không phản bác, còn "vâng" một tiếng.

Sau khi kết thúc lễ, trong phủ liền có nha hoàn bưng tới một bát sủi cảo, đặt trước mặt Tưởng thị, cười nói: "Sủi cảo phúc cô nương chúng ta, à không, nên gọi phu nhân rồi, cố ý sai người luộc, người bậc trưởng bối đều có."

Tưởng thị vừa ăn, lại ăn ra ba đồng tiền tròn làm bằng vàng, trên mỗi một đồng đều khắc chữ "thọ".

Nha hoàn lanh lợi, liền nói bên cạnh: "Đây là tiền sống lâu trăm tuổi, trời tăng phúc người tăng thọ, lão ngài nhất định sống lâu trăm tuổi!"

Tưởng thị mừng mặt mày rạng rỡ, còn cho Trương Già xem ba đồng tiền ấy.

Trương Già lại thấy rõ ràng: Chữ thọ trên tiền kia tuy nỗ lực làm ngang hàng thẳng lối, nhưng người khắc chữ sức cổ tay không đủ, nên có vẻ hơi trẻ con.

Loại nét chữ này, hắn nhận ra.

Thế là tất cả tình tự từng chút thấm vào trong lòng, cuối cùng lại ấm áp lan ra, lây cho hắn treo một nụ cười ở khóe môi, chỉ nói với Tưởng thị: "Điềm lành."

Lữ Hiển ngồi đầu kia vốn không phải trưởng bối gì, nhưng vì Tạ Cư An lấy thiên hạ là con bài ngang nhiên làm chuyện nhi nữ tình trường, hắn vô cùng khó chịu, càng muốn chiếm cái lợi này, làm ra vẻ trưởng bối một lần, bèn cương quyết đòi người bưng một bát ra cho mình ăn. Ai ngờ, còn thật sự ăn ra một đồng tiền.

Chẳng qua là cái bằng đồng, phía trên viết còn là một chữ "lộc", quả thực giống như trắng trợn chế nhạo hắn công danh lợi lộc cầu không thành.

Lữ Hiển thiếu chút tức đến lệch mũi, phẫn nộ kêu la: “Tuyệt đối là cố ý, Khương Tuyết Ninh nàng tuyệt đối là cố ý chơi ta! Không có chuyện trùng hợp như thế!”

Đao Cầm Kiếm Thư đều đứng rất xa, mới không phản ứng hắn.

Lữ Hiển đến cùng cũng không dám cầm đồng tiền đó đi tìm Tạ Cư An nói lí, suy cho cùng loại ngày này, nếu dám đi làm phiền y, chưa biết chừng sẽ bị đánh ra bằng gậy, đến lúc đó mặt mũi mất hết, không đáng.

Trên bàn tiệc, nhất thời có tiếng cười nói vui vẻ, nâng cốc chúc rượu.

Nhưng cũng có một bóng người, sau khi xem xong lễ, liền ra khỏi sảnh đường, không kinh động đến ai, dường như là muốn lặng yên rời đi.

Nhưng Tạ Nguy mặc một thân hỉ phục, đứng dưới hành lang bên ngoài, nhàn nhạt gọi hắn lại: “Xa như vậy trở về, không ngồi nhiều một chút ư?”

Bóng người đó dài mà thẳng, còn lấm tấm phong trần mệt mỏi. Đường nét của tướng quân trẻ tuổi đã trở nên thâm trầm mà thành thục, khí chất đã hoàn toàn lắng xuống, nhưng khuôn mặt lại mông lung phân không rõ là mơ hay thật.

Yên Lâm nói: “Nhìn một cái mà thôi, cũng không cần ở lại lâu.”

Tạ Nguy biết hắn có lẽ có khúc mắc chưa giải quyết, chỉ ngẩng đầu lên, ngắm bóng râm dày đặc trong sân, khẽ than một tiếng: “Hiếm khi về một chuyến, cây anh đào trong đình hầu phủ kia đã chín, ngươi nếu muốn đi, nhớ hái một vốc, ăn trên đường đi.”

Yên Lâm liền nhìn theo Dũng Nghị hầu phủ cách một bức tường bên cạnh, cuối cùng chậm rãi cười, nói: “Được.”

Thiếu niên ngày xưa, đến cùng vẫn vội vã bước đi.

Tạ Nguy đứng tại chỗ rất lâu, mới quay người lại, đi về phía tân phòng đốt nến đỏ ấy. Kiếm Thư gọi y đi mời khách khứa, y nói không đi; Đao Cầm mời y đi gặp đồng liêu, y nói lười.

Một đường trở lại, vào cửa, chỉ kéo khăn đội đầu đó của Khương Tuyết Ninh, hỏi nàng: "Muốn ra ngoài không?"

Khương Tuyết Ninh trợn tròn mắt.

Y cười, hơn nửa đêm, kéo nàng cũng mặc một thân hỉ phục, vào thẳng trong sân dắt một con ngựa, đỡ nàng lên, chính mình ngồi phía sau nàng, liền phóng ngựa như bay, lại đi lên trên núi.

Khương Tuyết Ninh bị y dọa sợ không nhẹ: "Tạ Cư An chàng phát điên cái gì?!"

Tạ Nguy chỉ thoải mái cười sau lưng nàng: "Ta vẫn điên, nàng mới biết?"

Khương Tuyết Ninh cạn lời, tim đập như đánh trống.

Bóng cây trong núi trùng điệp, trăng mười sáu tròn khác thường, thỉnh thoảng xuyên qua kẽ kây lọt xuống vài tia sáng, chính là ánh sáng tựa như bạc vụn. Tiếng côn trùng tiếng chim kêu, cũng bị kinh sợ bởi tiếng vó ngựa.

Tạ Nguy ghìm ngựa trước vách núi, kéo Khương Tuyết Ninh leo lên.

Trên đỉnh núi tầm nhìn đột nhiên mở rộng. Trăng sương trong bầu trời đêm to như bánh xe ngọc, hoa dại khắp đồng dần tàn, rụng nhụy như tuyết, xa xa có thể thấy trên núi mé đối diện có ngôi chùa cổ, vài ngôi sao rắc lên góc mái ngôi chùa cổ kia, rơi xuống u cốc khe núi đó.

Khương Tuyết Ninh lập tức vì vậy mà rung động.

Tạ Nguy nắm tay nàng, đứng sóng vai với nàng, nói: “Trăng mười lăm luôn là mười sáu mới tròn, đủ thấy muộn cũng có cái tốt của muộn. Ta trước kia khốn cùng trong giang hồ, luận đạo với người, đến đây thăm, tới vách núi này, từng thấy phong cảnh như vậy. Lúc đó chưa bao giờ nghĩ tới tương lai sẽ cùng nhìn với người khác. Nhưng từ ngày đó trao đổi thiếp canh, định thân với nàng, ta bèn nghĩ, đợi đến ngày thành hôn, nhất định phải mang nàng lên nhìn.”

Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu ngửa mặt trông vầng trăng to đến mức không hợp thói thường ấy, không khỏi cười ra tiếng: “Người khác thành hôn uống trà nóng ăn rượu nóng, chàng thành hôn lại mang ta thổi gió lạnh, xem trăng sáng, hay thật đấy.”

Tạ Nguy nghiêm túc nhìn nàng: “Không vui sao?”

Khương Tuyết Ninh cũng nhìn lại y: “Không, rất thích.”

Chẳng qua… Nàng đột nhiên thở dài một hơi, nói: “Nhưng lần sau chỗ cao như thế này, cũng đừng mang ta tới nữa, vạn nhất ngã xuống, thì phải làm sao?”

Tạ Nguy nói: “Sợ chết như thế?”

Khương Tuyết Ninh lườm y một cái.

Tạ Nguy cười nàng: “Người nhát gan nhỏ. Có ta ở đây, nàng sợ cái gì? Dù cho nàng không cẩn thận rơi xuống, ta cũng sẽ theo nàng, tung mình mà nhảy.”

Y mặt mày tuấn tú, tay áo phấp phới.

Khương Tuyết Ninh nghe vậy nhìn lại y, nhất thời lại cảm giác y là trích tiên trên trời ấy, đáp lên cơn gió này, là sẽ trở về, bèn vươn tay túm chặt tay áo y.

Tạ Nguy ngẩn ra: “Sao thế?”

Khương Tuyết Ninh chỉ là nhớ tới ngày ấy ở ngoài cửa thành, gặp phải Trương Già. Gió và mưa mơ hồ khuôn mặt hắn, cũng khiến nàng cảm giác âm thanh mình nghe nói trở nên không rõ ràng.

Nàng nghĩ, Tạ Cư An sao có thể tự sát chứ? Y lật đổ vương triều, báo được thù lớn, từ đây nên quyền hành trong tầm tay, sảng khoái sống trên thế gian, không ai làm được gì y.

Nhưng Trương Già nói…

Khương Tuyết Ninh khẽ run lông mi, cũng không dám thổ lộ nửa chữ với Tạ Nguy trước mắt, chỉ chậm rãi nói: “Ta muốn sống lâu một chút, một trăm tuổi không chê ngắn, hai trăm tuổi không chê dài.”

Tạ Nguy nói: “Vậy không phải già thành yêu quái? Chờ nàng lớn tuổi, trên mặt sẽ đầy nếp nhăn, tóc cũng sẽ bạc, răng đều sẽ rụng hết.”

Khương Tuyết Ninh nói: “Vậy thì sao?”

Tạ Nguy nhạy bén nhận ra: “Nàng có tâm sự, đang nghĩ gì?”

Khương Tuyết Ninh cười: “Nghĩ về chàng, nghĩ chàng sống lâu trăm tuổi.”

Tạ Nguy quay đầu lại nhìn nàng, nàng lại đem một đồng tiền vàng khắc chữ “thọ”, bỏ vào trong tay y.

Gió núi thổi loạn tóc dài rủ xuống bên mái nàng, đáy mắt nàng phản chiếu sao trên bầu trời đêm, chứa ánh trăng tròn, nghiêm túc ngóng nhìn y, mềm mại đến vô lý.

Tạ Nguy nhìn đồng tiền ấy yên lặng rất lâu, mới khẽ cười một tiếng: “Được.”

Chú thích

(1) thiếp canh: thiếp ghi ngày, giờ, tháng, năm sinh

(2) Thanh Ngõa nghĩa là ngói xanh

(3) bánh lát đào: một loại bánh làm từ bột gạo nếp rang chín trộn với hạch đào cắt thành từng lát

Chương 255: Phiên ngoại: Lòng này gửi gắm vầng trăng tỏ (2)

“Con muốn ăn anh đào.”

“Mùa đông tìm cho con chỗ nào?”

“Vậy muội muội muốn ăn thì sao?”

“Cũng không có.”

…

Tạ Thiêm hơn ba tuổi xuống xe ngựa, cùng Tạ Nguy đi về phía cửa cung, vừa đi vừa hỏi. Nghe thấy Tạ Nguy nói mùa đông không có anh đào, bé liền không vui, còn lôi cả muội muội của bé ra.

Nào ngờ Tạ Nguy vẫn trả lời giống thế.

Tuổi bé tuy nhỏ, nhưng ngũ quan rất đẹp, trắng trẻo nõn nà, vừa nhìn liền biết ngay là thừa hưởng toàn bộ nét đẹp của cha mẹ bé.

Mấy hôm trước, bé tranh luận với muội muội, phụ thân với mẫu thân ai lợi hại hơn.

Muội muội khăng khăng nói là phụ thân.

Tạ Thiêm mặc dù chỉ sinh ra trước nàng hai khắc, nhưng đã làm ca ca, là có trách nhiệm dạy nàng hiểu lí lẽ, thế là khuôn mặt nhỏ nghiêm túc uốn nắn nàng: “Nhất định mẫu thân lợi hại hơn, muội còn

nhỏ, không hiểu. Người khác đều nghe phụ thân, nhưng người khác cũng nghe mẫu thân, với lại phụ thân cũng nghe mẫu thân."

Tạ Uẩn rất tinh nghịch, hai cái tay nhỏ lật ra lòng trắng mắt, thở phì phì nói: "Không nghe không nghe, ca ca im đi!"

Hôm nay tiểu tử tên Thẩm Gia nhà công chúa cô cô trong cung đó tổ chức sinh nhật, nha đầu Tạ Uẩn kia vừa nghe, chỉ mong đi ăn chực, sáng sớm dán mẫu thân không buông, khăng khăng đòi vào cung sớm góp vui.

Mẫu thân không có cách nào, mới đưa bé đi.

Tạ Thiêm bây giờ nhớ ra, bèn giậm chân một cái, cũng tức giận: "Đầu bếp trong cung có gì hay? Làm đồ khó ăn như vậy, đâu có ngon như phụ thân?"

Tạ Nguy nuôi nữ nhi còn có chút kiên trì, nuôi nhi tử… ấy có thể quên đi.

Y luôn thích yên tĩnh, nghe Tạ Thiêm lải nhải không ngừng, lười tiếp lời, chỉ hoãn bước chân, chậm rãi đi phía sau Tạ Thiêm.

Lúc này là buổi chiều, nghị sự nội các đã sớm kết thúc, thủ vệ ngoài cửa cung cũng thả lỏng mấy phần.

Tạ Nguy chỉ suy nghĩ hai đứa bé này đều không giống y, càng giống Ninh nhị hơn một chút, từ nhỏ đã nhe nanh múa vuốt, khiến người ta không bớt lo, phải tìm một phương pháp chỉnh đốn chỉnh đốn, để bọn chúng bớt bướng.

Mùa đông tuyết còn dày, dù cho buổi sáng đã quét sạch, lúc này lại trải lên một lớp.

Tạ Thiêm đạp tuyết khó tránh khỏi có chút tốn sức, chân sâu chân nông, nhưng cũng không phàn nàn, cứ như thế từng chút một đi về

phía trước, lúc sắp qua cửa cung, đột nhiên ánh mắt sáng lên, túm Tạ Nguy: “A, phụ thân người xem, là lục mai nở!”

Tạ Nguy ngước mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt lúc trước còn thờ ơ đã thu lại mấy phần.

Đấy không phải lục mai gì, là Trương Già.

Hắn hình như mới từ trong cung ra, hai tay áo giao trước người, lại cầm một nhành mai dài hơn một thước. Cành mai nghiêng nghiêng, gầy khô có đốt, hoa mai đầu cành lại hoặc nở rộ hoặc ngậm nụ, mỗi cánh hoa đều là màu xanh biếc nhạt.

Vị đại nhân Hình bộ này, xưa nay lạnh nhạt, một nhành mai này ngược lại vừa vặn làm nổi bật hắn.

Mấy năm nay Tạ Nguy thậm chí lười đi nội các, thời gian có thể đối mặt với Trương Già đếm trên đầu ngón tay.

Bởi vì một vài sự việc, Tạ Nguy không thể nào thích thấy người này, giờ đây nhìn thấy, khóe miệng nhếch lên, cười tươi, lại rất hời hợt, nói một tiếng: “Hoa mai rất đẹp.”

Trương Già giấu tay trong ống tay áo, quan bào trong gió bị thổi lên một góc, cụp mí mắt, cũng không hàn huyên thế nào, chỉ nói: “Cũng được.”

Tạ Nguy không nói thêm gì nữa.

Tạ Thiêm chớp chớp mắt, ánh mắt cố định trên người Trương Già, nửa ngày không thu lại.

Tạ Nguy vỗ đầu bé, nói: “Đi, đừng để người ta đợi lâu.”

Tạ Thiêm lúc này mới “à há” một tiếng, xoay người cùng y đi về phía trước, nhưng mà đi chưa được hai bước, lại nhịn không được quay

đầu nhìn.

Trương Già hơi gật đầu, đợi bọn họ đi qua trước, cũng ra khỏi cửa cung, gió mát rung tay áo phe phẩy áo, trong tuyết lưu một đoạn hương mai.

Tạ Nguy thu ánh mắt lại.

Tạ Thiêm lại sáp đến cạnh y, nói: “Phụ thân, phụ thân, người kia có phải là Trương đại nhân sửa luật mới không? Con từng nghe người khác nói, hắn rất giỏi!”

Tạ Nguy nghe lời này không thoải mái, mắt thấy tiểu tử này chân sâu chân nông đi trước mặt mình, khẽ hừ một tiếng, nhẹ nhàng đá qua, cũng chưa dùng đến hai phần lực, đã đẩy bé nhào đầu vào trong tuyết đằng trước.

Tạ Thiêm tối mù.

Bé vùng vẫy ngọ ngoạy một lúc mới rút đầu từ trong tuyết ra, có chút mù mờ ngắm phía sau, nhìn Tạ Nguy, lại tìm phía sau Tạ Nguy: “Ai đẩy con, con sao lại ngã?”

Tạ Nguy lạnh lùng nói: “Con nhỏ tuổi, đi không vững, ngã là bình thường.”

Tạ Thiêm nửa tin nửa ngờ. Nhưng đây dẫu sao cũng là cha bé, bé thật sự không hoài nghi, lại ngoảnh đầu đi về phía trước, nhưng mà đi một lúc lại nghĩ tới chuyện lúc nãy, nói tiếp: “Người không phải chê con ngốc, thuyết giáo một mình mẹ là đủ hao tâm tổn trí, không muốn lại dạy con, muốn tìm tiên sinh vỡ lòng tới dạy à? Vị Trương đại nhân kia giỏi, hắn có được không?”

“Tõm.”

Người trẻ tuổi trải đời chưa sâu lại một lần nữa nhào đầu vào trong

tuyết.

Tạ Nguy dừng chân ngay cạnh bé, một đôi mắt không mặn không nhạt cứ như thế nhìn bé.

Nếu bảo lần đầu ngã, bé còn chưa kịp phản ứng, vậy ngã lần hai còn phản ứng không kịp, Tạ Thiêm chính là đồ ngốc.

Bé ăn một miệng tuyết, không dễ dàng gì bò dậy, sau đó trong lòng tủi thân, miệng há ra, "oa" một tiếng khóc rống lên.

Chẳng qua lần này bé trái lại thông minh rồi, đã gần như biết mình sai chỗ nào, nức nở nói: "Phụ thân nói cái gì chính là cái đó, ngàn tốt vạn tốt đều không tốt bằng người, con đều nghe người."

Tạ Nguy chắp tay sau lưng đi về phía trước, giả vờ nói: "Nhà chúng ta không bao giờ cưỡng ép người khác, con muốn mời tiên sinh nào thì mời tiên sinh đó, không cần miễn cưỡng trái lương tâm. Tuổi còn nhỏ đã bán rẻ lương tâm, không tốt biết bao?"

Tạ Thiêm thiếu chút nữa khóc ra máu.

Bé lắc đầu, kiên quyết không nhảy vào hố, cắn chết nói: "Sửa luật mới thì tính cái gì? Không tốt một chút nào, nhi tử không có bán rẻ lương tâm, lời này chính là nói bằng lương tâm!"

Lương tâm của đứa bé không có lương tâm thật là không đáng tiền.

Tạ Nguy mỉm cười một tiếng, lập tức có thể nhìn thấy cung điện trùng trùng, cũng không lại động thủ với đứa bé xui xẻo này nữa, sau này còn rất nhiều thời gian dạy nó làm người.

Đã cách xa ngoài cửa cung, tuyết lớn bay lả tả, từ chân trời mênh mông lác đác rơi xuống.

Đứng một lát, tuyết đã rơi đầy vai, Trương Già dừng chân quay đầu

lại, nhìn về hướng cửa cung, bóng dáng hai cha con một cao một thấp đã dần dần trở nên mơ hồ.

Tạ Cư An chán ghét trần thế, thờ ơ với phàm phu tục tử trên đời này, nghĩ đến mỗi ngày, có lẽ chỉ là bát cháo bát cơm, khói lửa lượn lờ.

Y vẫn còn sống… Chẳng qua là bởi vì Khương Tuyết Ninh vẫn còn đi?

Gió bắc thổi tới, nhân gian tuyết dày.

Thánh nhân nhìn thấu, chỉ mình cái chết;

Nếu sinh tham luyến, sẽ làm phàm nhân.

(*): Tại bản online tác giả có viết Yên Lâm đi biên quan không quay lại kinh thành nữa. Tại bản xuất bản tác giả đã bỏ đi chi tiết này nhé.

~

Tải ebook miễn phí tại DTV EBOOK